Giới thiệu

Câu chuyện mở ra tại một thế giới song song kỳ lạ được gọi là "Mộ Táng Tinh Cầu", nơi mà việc đạo mộ thám hiểm không còn là hoạt động phi pháp mà đã trở thành một môn thể thao toàn cầu được hàng tỷ người theo dõi cuồng nhiệt.

Giải đấu Đạo Mộ Thám Hiểm Thường Niên chính thức khởi tranh với sự tham gia của 10 triệu người đăng ký, nhưng chỉ 1000 người ưu tú nhất được chọn để bước vào những cấm địa chết chóc như Phế Tích Khủng Bố, Tháp Vong Linh Amazon hay Côn Luân Sơn Tử Vong Cốc.

Nhân vật chính là Diệp Thần, một thanh niên xuyên không từ Trái Đất mang theo "Hệ thống Giác Sắc Phẫn Diễn" (Cosplay).

Để đạt được sức mạnh vô song, Diệp Thần buộc phải hóa thân thành các nhân vật anime/manga mà hắn sưu tầm.

Vai diễn đầu tiên của hắn là Canh Mộc Kiếm Bát (Kenpachi Zaraki) – một kẻ cuồng chiến với ngoại hình hầm hố: mặt sẹo, đeo bịt mắt, và đặc biệt là mái tóc "thập nhất trụ kình thiên" (11 chỏm tóc dựng đứng có gắn chuông).

Trớ trêu thay, Diệp Thần lại bị ghép cặp ngẫu nhiên với Trương Kỳ Lân (Tiểu Ca) – vị thần lạnh lùng, bí ẩn của gia tộc họ Trương, người nắm giữ Hắc Kim Cổ Đao và dòng máu Kỳ Lân huyền thoại.

Sự kết hợp giữa một Diệp Thần "hàm hàm" (ngốc nghếch, lầy lội) thích ngủ, thích tiền và một Tiểu Ca kiệm lời, nghiêm túc đã tạo nên vô số tình huống dở khóc dở cười nhưng cũng đầy kịch tính.

Hành trình bắt đầu tại cấm địa đầu tiên: Phế Tích Khủng Bố - Mộ Địa Nữ Vu.

Ngay từ màn chào sân, Diệp Thần đã gây sốc khi ngủ gật trên trực thăng giữa cơn bão cá mập và nhảy dù mà quên mang dù.

Tại đây, bộ đôi đã phải đối mặt với hàng loạt quái vật như Huyết Thi Ngư, Độc Gián khổng lồ và ảo cảnh do bảo vật "U Linh Mã Não" tạo ra.

Trong khi các thí sinh khác sợ hãi tột độ, Diệp Thần lại thể hiện sức mạnh kinh hoàng của Kiếm Bát: một đao chém chết vua rắn, tàn sát quái vật như chém chuối, thậm chí còn... ngủ ngáy trong nhà xác đầy thây ma.

Tại huyệt mộ chính của Nữ Vu, Diệp Thần vô tình rơi vào quan tài thạch anh khổng lồ cùng với xác ướp Nữ Vu (Công Chúa Kim Hương).

Trong lúc hỗn loạn, hắn nuốt chầm viên U Linh Mã Não, nhờ đó nhìn thấy ký ức về Tào Tháo – kẻ đứng sau việc tàn sát vương quốc cổ đại này để hồi sinh con gái.

Sau 7 ngày bị nhốt trong quan tài (mà thực chất là hắn ngủ và mở hòm kho báu), Diệp Thần thoát ra, thu hoạch vô số châu báu và cùng Tiểu Ca hoàn thành chặng một.

Chặng tiếp theo đưa họ đến Rừng Rậm Amazon và Tháp Vong Linh.

Tại đây, sự nguy hiểm không chỉ đến từ thiên nhiên (cá sấu, bọ hung, rừng tự sát) mà còn từ sự truy sát của Hoàng tộc Tào thị.

Lo sợ bí mật ngàn năm bị bại lộ, Hoàng tộc đã phái 500 sát thủ cùng lính đánh thuê hàng đầu như Lao Lạp (Lara Croft) để tiêu diệt Trương Kỳ Lân.

Trong trận chiến tại Di Chỉ Đại Phật, Diệp Thần đã một mình xông pha, dùng kỹ năng "Chiến đấu đích nhạc thú" (dịch chuyển tức

thời) để tàn sát kẻ thù, bảo vệ Tiểu Ca, chứng minh tình huynh đệ sống chết có nhau.

Sau khi thoát khỏi vòng vây và khám phá ra mộ của Trương Giác (người trong gia tộc họ Trương), họ tìm thấy Trấn Hồn Châu và tiến đến Tháp Vong Linh.

Tòa tháp trơn trượt sừng sững giữa vực thẳm khiến mọi nỗ lực leo lên của các cao thủ như Bạch Hạo Thiên đều thất bại.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, khi dây cáp bị đứt và đồng đội bị kẹt trên tháp, Diệp Thần đã nảy ra một ý tưởng điên rồ: dùng một cái cây cổ thụ làm ná cao su, tự bắn mình (ngồi trong thùng xốp đựng thức ăn) bay qua vực thẳm để tiếp dây cứu viện.

Hành động vừa "hàm" vừa thiên tài này một lần nữa khiến cả thế giới phải ngả mũ trước "Trụ Tử Ca".

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 1

"Chào mừng quý vị khán giả và các bạn, tôi là cô MC ngọt ngào đáng yêu Lệ Dĩnh của các bạn, giải đấu thám hiểm mộ cổ thường niên cuối cùng cũng đã đến!" "Các vùng cấm địa thám hiểm mộ cổ lần này của chúng ta bao gồm: Mộ địa Nữ Vu Phế Khư Khủng Bố, Thung lũng Tử Vong Côn Luân Sơn, Động huyệt U Linh Mỹ Nhân Ngủ Say, Tháp Vong Linh Amazon, Di chỉ dưới biển Atlantis, và Bách Mộ Đại Hắc Thủy Bí Táng." "Ngoài ra còn có cảnh giới thần bí Cô Tô Thiên Cảnh: Vân Thâm Bất Tri Xứ." "Các mộ địa thần bí khác tạm thời được giữ bí mật!

Những màn trình diễn hấp dẫn và kịch tính liên tục, cùng với sự xuất hiện của các nhân vật thần bí đa dạng sẽ khiến quý vị mãn nhãn!

Khán giả và các bạn hãy nhanh chóng nạp VIP để vào phòng livestream thưởng thức nhé!" Diệp Thần lúc này đang ôm điện thoại, chú ý từng cử động nhỏ của giải đấu thám hiểm mộ cổ lần này.

Bởi vì giải đấu thám hiểm mộ cổ, hắn cũng đã đăng ký.

Diệp Thần nằm trên ghế sofa, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, toát ra vẻ tuấn mỹ góc cạnh rõ ràng, đôi mắt băng sâu thẳm u ám toát lên vẻ thần bí quyến rũ.

Thỉnh thoảng, hắn lại nở một nụ cười ranh mãnh, toát lên vẻ ấm áp đẹp trai đến cực điểm!

Lần này, tổng cộng có mười triệu người đăng ký tham gia.

Cuối cùng, chỉ có một nghìn người được tham gia thi đấu.

Các tuyển thủ sẽ ghép đội đôi, đồng đội sẽ được ghép ngẫu nhiên.

Lúc này, số lượng khán giả nạp VIP thành viên của kênh

livestream thám hiểm mộ cổ trên toàn cầu đã đạt đến con số kinh khủng: một tỷ người.

Toàn bộ số tiền nạp VIP, ban tổ chức cam kết sẽ thưởng cho đội cuối cùng giành chiến thắng.

Nói cách khác, chưa kể tiền donate trong livestream, tổng giá trị tiền thưởng đã gần một nghìn tỷ.

Điều này khiến Diệp Thần, người vừa mới xuyên không đến, vô cùng kích động.

Tiền bạc chứ, ai mà không thích!

Diệp Thần đâu phải cái kiểu Mã Vân nói mình không có hứng thú với tiền đâu!

Phải biết, trên Trái Đất nơi Diệp Thần từng sống trước khi xuyên không.

Hắn chỉ là một "chàng trai tinh thần" bận rộn từ sáng đến tối.

Ai ngờ hôm đó cùng bạn gái "đấu địa chủ" vật lộn cả một đêm, thể lực không chống đỡ nổi, trực tiếp "bạo tễ" rồi.

Tỉnh dậy đã thấy mình ở Mộ Táng Tinh Cầu này.

Hành tinh này chứa vô số mộ cổ thần bí, toàn cầu đều phát cuồng vì các đạo mộ giả.

Nhưng thám hiểm mộ cổ lại là hoạt động nguy hiểm nhất được toàn cầu công nhận.

Suốt nhiều năm qua, số người sống sót sau khi thám hiểm cổ mộ chưa đến một phần trăm.

Nếu là Diệp Thần của trước đây, chắc chắn sẽ không đăng ký tham gia hoạt động nguy hiểm như vậy.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Hắn, giống như mọi người xuyên không khác, đến đây với Hệ thống vai trò vạn năng.

Đối tượng để hóa thân lại chính là những thẻ nhân vật mà hắn đã khổ công sưu tầm bấy lâu.

Trong đó có Kenpachi bá khí cuồng vọng, Vũ Đương Vương Gia lão Thiên Sư, còn có Thích Khách Ngũ Lục Thất, Ma Đạo Tổ Sư, Hắc Chấp Sự Sebastian, Đại Kiếm Hào, Uchiha Itachi, Kakashi, Kaneki Ken...

Chỉ là hiện tại, hắn vẫn chưa được chọn tham gia thám hiểm mộ cổ, chưa đủ tư cách để kích hoạt hệ thống!

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng bắt đầu xem livestream trên điện thoại.

Vì danh sách bốc thăm nhân viên sắp được công bố.

"Truyền nhân Bàn Sơn Môn của Cổ Quốc phương Đông: Tuyết Lỵ Dương, cùng cộng sự sát thủ đặc chủng: Hắc Quả Phụ." "Truyền nhân Khí Công Thiên Tông Môn: Vương Bá Thiên, cùng cộng sự Vua Quyền Anh ngầm: Thái Sâm." "Mạc Kim Thế Gia: Ngô Tam Thúc, cùng cộng sự Dị Nhân Chợ Đêm: Hắc Hạt Tử."...

Diệp Thần cứ đợi mãi, đợi đến khi chương trình sắp kết thúc, vẫn không thấy tên mình.

"M* kiếp, làm cái trò gì thế này." "Đã là tổ thứ 499 rồi.

Vẫn chưa có mình à?" Diệp Thần đã muốn đập cái TV rồi.

Chỉ còn lại tổ cuối cùng, nhưng ban tổ chức cứ chần chừ không công bố, mà cứ chiếu quảng cáo mãi.

Điều mà khán giả toàn quốc không biết là, bên trong ban tổ chức lúc này đã loạn cả lên.

“Đạo diễn, sau khi công bố danh sách mộ táng có Bách Mộ Đại Hắc Thủy Bí Táng, sự nhiệt tình của khán giả tăng vọt, số người nạp VIP đã tăng gấp đôi so với mọi năm, nhưng các tuyển thủ đăng ký lại nhao nhao rút lui.” “Bách Mộ Đại Hắc Thủy Bí Táng, còn được gọi là Tử Thần Quỷ Đạo!

Đây là vùng cấm ma quỷ được các quốc gia công nhận.

Hai năm trước, quân đội Mỹ đi qua đó, một tàu sân bay cùng hơn mười chiếc máy bay chiến đấu đều biến mất một cách thần bí, đến nay vẫn bặt vô âm tín.” Đạo diễn Vương Bàn Tử lâm vào trầm tư.

Hắn biết Bách Mộ Đại Hắc Thủy Bí Táng này cực kỳ hung hiểm, có thể nói là thập tử vô sinh.

Từng có Bàn Sơn đạo nhân Trát Cô Sao, người liên tục tám lần giành chức vô địch giải đấu thám hiểm mộ cổ, đã đi vào Bách Mộ Đại Hắc Thủy Bí Táng và cũng biến mất một cách thần bí.

Trăm năm qua, mỗi lần tổ chức giải đấu thám hiểm mộ cổ đều không dám đưa mộ táng này vào danh sách.

Nhưng năm nay, hoàng tộc Tào thị của Cổ Quốc phương Đông đã gây áp lực, nói rằng Bách Mộ Đại Hắc Thủy Bí Táng này có liên quan đến tổ tiên hoàng thất, Đạo mộ chi vương Tào Tháo.

Yêu cầu các đạo mộ giả tiến vào tra xét một phen.

Vì vậy Vương Bàn Tử không còn cách nào khác.

Mới để trận chung kết của giải đấu lần này được sắp xếp tại Bách Mộ Đại Hắc Thủy mộ táng.

“Chẳng lẽ tổ cuối cùng không tìm được người ưu tú để làm đồng đội với Trương gia Tiểu Ca sao?” “Con cháu thế gia đạo mộ, đặc chủng binh, nhà thám hiểm, những tuyển thủ có kinh nghiệm và tiềm năng đều hết rồi, chỉ còn lại một tên trạch nam vô nghề nghiệp.

Hình như tên là 'Chàng trai tinh thần thêu thùa': Diệp Thần.” “Ngài biết đấy, thông thường các giải đấu thám hiểm mộ cổ, chúng ta đều chọn nhân viên chuyên nghiệp.

Chọn một tên trạch nam tân binh lên, khán giả sẽ mắng chương trình kém chất lượng.” “Cứ hắn đi.

Hoàng tộc Tào thị không thể đắc tội.

Vả lại, nếu Diệp Thần này thực sự là tân binh, thì chết sớm cũng tốt, cho khán giả thêm chút kịch tính.” Diệp Thần vẫn đang dán mắt vào TV.

Cái quảng cáo bổ thận này đúng là không có hồi kết.

Cứ lặp đi lặp lại một câu thoại: “Anh ấy tốt, em mới tốt.

Hãy là người phụ nữ hạnh phúc, bắt đầu từ Thận Bảo!” Diệp Thần nhìn thấy thứ này là muốn nôn, kiếp trước ở Trái Đất, bạn gái đã mua cho hắn một hộp.

Có hiệu quả không?

Có hiệu quả!

Hiệu quả tốt đến nỗi, cuối cùng đã khiến Diệp Thần “bạo tẽ”!

“Chào mừng quý vị khán giả và các bạn, tôi là cô MC ngọt ngào Lệ Dĩnh của các bạn, sau đây xin công bố tổ cuối cùng: Truyền nhân Trương gia: Trương Khởi Lân, cùng cộng sự 'thêu thùa' vô danh: Diệp Thần.” Diệp Thần nhìn, trên màn hình hiển thị ảnh và giới thiệu nhân vật.

Quả nhiên là mình!

Cuối cùng cũng đợi được rồi!

Mười triệu người đăng ký, chỉ chọn một nghìn người.

Tỷ lệ một phần vạn đó!

Diệp Thần vô cùng phấn khích!

Được chọn là tốt rồi!

Tiền bạc chứ!

Toàn là tiền bạc!

Kiếp trước sống khổ quá, mua một con gà về mà hắn còn chẳng nỡ ăn.

Kiếp này mình nhất định phải kiếm thật nhiều tiền!

Mua mười con gà!

Ăn đến trời đất tối tăm!

Ăn đến tinh bì lực tận!

"Tất cả các tuyển thủ xin hãy quét mã QR dưới màn hình ngay lập tức để nhận chi tiết hợp đồng." Diệp Thần vội vàng lấy điện thoại của mình ra, quét màn hình một cái.

"Xin điền tên cá nhân, thông tin cơ bản." Diệp Thần vội vàng nhập tên, số căn cước công dân.

Mục nghề nghiệp điền gì đây?

M* kiếp!

"Thất nghiệp?" Nhập sai!

"Không có việc làm." Nhập sai!

"Thêu thùa." Nhập chính xác, đang đăng nhập...

Diệp Thần: .....

"Chúc mừng 'chàng trai tinh thần thêu thùa' Diệp Thần đã thành công lọt vào giải đấu thám hiểm mộ cổ.

Dưới đây là hợp đồng sinh tử lần này, xin ngài đọc kỹ, xác nhận không sai sót rồi ký tên." "Điều thứ nhất: Trong thám hiểm mộ cổ, tử thương đều do thiên mệnh, bất kỳ cá nhân hay tổ chức nào cũng không chịu bất kỳ trách nhiệm nào." "Điều thứ hai: Trong thám hiểm cổ mộ, mọi hành vi như giết người cướp của đều không bị pháp luật ràng buộc.

Nói cách khác, ngươi có thể làm bất cứ điều gì mình muốn!" "Điều thứ ba: Bất kỳ ai cũng không được mang theo thức ăn.

Chỉ có thể dùng điểm tích lũy đạo mộ để mua thức ăn từ ban tổ chức." "Điều thứ tư: Điểm tích lũy đạo mộ có thể có được khi vượt qua các cửa ải nguy hiểm, tiêu diệt quái vật trong vùng cấm địa.

Nhắc nhở thân thiện: Nơi nào càng nguy hiểm thì điểm tích lũy càng nhiều nhé." Diệp Thần tùy tiện liếc qua một cái, rồi trực tiếp đặt dấu vân tay điện tử, tiến hành ký tên điện tử.

Đã lựa chọn rồi thì không hối hận.

Đời người cứ bình thản!

Không phục thì nhào vô!

"Đi ăn trộm cái gì, ăn trộm cái gì, nhớ đêm của em..." Điện thoại của Diệp Thần reo lên.

Cuộc gọi lạ, Diệp Thần đoán mò, chắc chắn là điện thoại của ban tổ chức.

Quả nhiên!

"Xin hỏi, có phải ngài 'Thêu thùa' Diệp Thần không?

Đây là ban tổ chức chương trình thám hiểm mộ cổ." "Là tôi!" "Ngài có chắc chắn tham gia chương trình thám hiểm mộ cổ lần này của chúng tôi không?

Ở đây xin nhắc lại ngài một lần nữa, cực kỳ nguy hiểm." "Chắc chắn tham gia!" "Thế này nhé, ngài 'Thêu thùa' Diệp Thần, ban tổ chức chúng tôi thấy ngài ký hợp đồng sinh tử rất dứt khoát, đặc biệt mời ngài đến làm khách mời biểu diễn mở màn trước khi chương trình bắt đầu." "Được!

Nhưng mà..." "Nhưng mà gì vậy, ngài 'Thêu thùa' Diệp Thần?" "Tôi tên Diệp Thần, không phải 'Thêu thùa' Diệp Thần!" Diệp Thần đặt điện thoại xuống.

Trong lòng một trận kích động.

"Hệ thống, giờ thì có thể kích hoạt được rồi chứ.

Ta đã được chọn, sắp tham gia thám hiểm mộ cổ." Giọng nói máy móc lạnh lùng vang lên trong đầu Diệp Thần.

"Chúc mừng Túc chủ đã có được tư cách kích hoạt hệ thống." "Hệ thống này sẽ tiến hành hóa thân nhân vật dựa trên các thẻ bài mà Túc chủ mang theo khi xuyên không." "Cùng với sự tăng lên của độ tương đồng khi hóa thân, Túc chủ sẽ nhận được các loại phần thưởng!" "Khi độ tương đồng hóa thân của Túc chủ đạt trên 90%, có thể rút thẻ nhân vật tiếp theo.

Nhưng đồng thời, sức mạnh của nhân vật cũ vẫn được giữ lại." "Trong chiến đấu, Túc chủ có thể tùy thời chuyển đổi kỹ năng của nhân vật đã hóa thân đạt độ tương đồng tối đa!" "Xin Túc chủ chọn để rút thẻ nhân vật đầu tiên." Diệp Thần biết mình đã mang theo những thẻ bài nào.

Là nhân vật xuất hiện đầu tiên, tuyệt đối phải toát ra khí chất bá đạo.

Kenpachi bất khuất, gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ, tuyệt đối là lựa chọn không thể thứ hai!

Tuy hình tượng Kenpachi không được như ý, nhưng ta là đang giả vờ!

Vừa đến thám hiểm, tinh thần dũng mãnh tiến lên, gặp Phật giết Phật, gặp quỷ giết quỷ của Kenpachi thực sự rất phù hợp!

“Hiện tại ta giả xấu một chút, sau này ta sẽ lẳng lặng trở nên đẹp trai, kinh diễm tất cả mọi người!” “Đương nhiên!

Chương 2

Nhất định phải kinh diễm cái tên đồng đội Trương Khởi Lân kia của ta!

Haha!

Không biết sau này y nhìn ta đẹp trai như vậy, sẽ có phản ứng thế nào!" Diệp Thần không chút do dự nói.

"Chọn Zaraki Kenpachi!" "Hoàn thành lựa chọn, nhân vật đang kích hoạt..." "Kích hoạt thành công!" Một tấm thẻ Kenpachi hiện ra trước mắt Diệp Thần.

Hoang dã bá đạo!

Thân hình cao lớn!

Toàn thân trên dưới một bộ vest đen, áo sơ mi đỏ, cà vạt trắng.

Tóc túm lại, dựng đứng lên!

Tổng cộng mười một sợi, trên đó còn buộc vài chiếc chuông nhỏ.

Bịt mắt Linh Áp màu đen đeo ở mắt phải.

Trong tay cầm một thanh Trảm Phách Đao dài.

"Xấu!

Đúng là hơi xấu thật." "So với nhan sắc đẹp trai xuất chúng của ta, đơn giản là không thể sánh bằng." Diệp Thần nghĩ một lát, vẫn là cứ hóa thân trước đã.

Dù sao bây giờ mới bắt đầu, hóa thân ngoại hình giống một chút, tăng độ tương đồng.

Sau này tìm cơ hội gỡ bỏ ngụy trang, nhan sắc sẽ làm chấn động

tất cả mọi người!

“Ta muốn kiểm nghiệm xem, tên đồng đội Trương Khởi Lân này có phải là kẻ nghiện nhan sắc không!” “Nếu với cái hình tượng hài hước này của ta mà Trương Khởi Lân cũng chấp nhận ta, vậy thì đợi ta tháo bỏ ngụy trang, lộ ra nhan sắc kinh người!

Chậc chậc... y chắc chắn sẽ phải kinh ngạc lắm!” Hắn dùng tay nắm lấy thẻ bài.

Ấn vào trán mình một cái.

Tấm thẻ Kenpachi lấp lánh ánh vàng, đột nhiên chui vào trong cơ thể Diệp Thần.

“Đinh!

Chúc mừng Túc chủ chọn thẻ Kenpachi, nhận được phần thưởng chức năng cơ thể của Kenpachi!” Ngay sau đó, Diệp Thần cảm thấy trong cơ thể cuồng nhiệt dị thường.

Các đường cơ bắp của hắn bắt đầu từ từ nổi rõ.

Cánh tay và đùi trở nên săn chắc hơn rất nhiều so với trước đây.

Trên bụng trắng nõn mềm mại của Diệp Thần vốn còn chút mỡ thừa, giờ đã biến mất hết!

Tám múi bụng!

Tám múi bụng trắng nõn quyến rũ thật hoàn hảo!

Chiều cao của hắn đã tăng thêm tròn 20 centimet so với trước.

Đạt đến một mét chín đáng kinh ngạc!

Tóc hắn cứng hơn, bắt đầu từ từ dựng lên.

Diệp Thần biết kiểu tóc của Zaraki Kenpachi là ngầu nhất, phong cách nhất!

Hắn vội vàng chạy vào phòng tắm, đổ tất cả gel vuốt tóc, keo xịt tóc lên đầu.

Từng lọn tóc bắt đầu tạo hình.

Một sợi!

Hai sợi!...

Tóc!

Mười một cột trụ chống trời!

"Phải nói là, tạo hình này thật sự khó mà nói hết được!

Nhưng vì thực lực của ta, vẫn là nhịn một chút vậy." "Đừng để bị tên đồng đội Trương Khởi Lân cười rụng răng thì ngại lắm." "Không còn cách nào, mới bắt đầu hóa thân chưa có kinh nghiệm, cứ bắt đầu từ hình tượng bề ngoài, sau này gỡ bỏ là được!" "Nhưng mà, kiểu tóc này dù thế nào đi nữa, nhan sắc của ta vẫn đẹp trai xuất chúng mà!" Diệp Thần lấy ra một vết sẹo giả, dán lên mặt.

"Trời ạ!

Thật sự giống hệt tên hải tặc đầu lĩnh!

Hahahaha, ngại quá!" Diệp Thần lấy ra một quả chuông nhỏ, buộc lên tóc.

Chuông trên đầu Kenpachi, ta vẫn là cứ buộc một cái cho có ý nghĩa vậy!

Hắn biết, chiếc chuông nhỏ trên đầu Kenpachi là không thể thiếu.

Mỗi lần chiến đấu, hắn đều dùng tiếng chuông để nhắc nhở đối thủ.

Vị trí của mình ở đâu!

Nếu không thì đối thủ yếu quá!

Đánh không có sức!

Nhưng mà, vào lúc này.

Diệp Thần cảm thấy, Kenpachi này chắc không phải dùng tạo hình này để khiến đối thủ cười phun, sau đó dễ dàng giành chiến thắng đấy chứ.

Diệp Thần suýt chút nữa tự chọc mình cười.

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hóa thân Kenpachi đạt độ tương đồng 10%, nhận được vũ khí chuyên dụng của Kenpachi: Trảm Phách Đao, và bịt mắt Linh Lực màu đen." Trảm Phách Đao vừa nắm trong tay, Diệp Thần lập tức biết được tên của nó: "Nozarashi." Lưỡi đao dài mảnh sắc bén trông vô cùng bá khí!

Diệp Thần cầm lấy bịt mắt Linh Lực màu đen, đeo lên mắt phải.

Diệp Thần biết chiếc bịt mắt Linh Lực này là Kenpachi dùng để áp chế Linh Lực của mình, có như vậy mới khiến đối thủ có vẻ chịu đòn hơn một chút!

"Đúng rồi, Hệ thống, Bát Thiên Lưu đâu rồi, Bát Thiên Lưu bảo bối trên vai Kenpachi đâu?

Sao chưa kích hoạt vậy?" "Túc chủ, Bát Thiên Lưu bảo bối sẽ kích hoạt sau.

Khi độ tương đồng hóa thân nhân vật vượt quá 70%, Bát Thiên Lưu bảo bối sẽ xuất hiện trên vai ngài nhé!" Diệp Thần rất thích sự cuồng ngạo bá khí của Kenpachi, nhưng hắn cũng thích Bát Thiên Lưu đáng yêu vô địch.

Diệp Thần hạ quyết tâm, phải nhanh chóng nâng cao độ tương đồng hóa thân, nhanh chóng kích hoạt Bát Thiên Lưu.

Nếu Bát Thiên Lưu đột nhiên xuất hiện, tên đồng đội Trương Khởi Lân kia của hắn sẽ có biểu cảm thần kỳ thế nào đây.

Nghĩ đến cuộc thám hiểm mộ cổ lần này, chắc chắn sẽ tràn đầy những điều thú vị.

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được thói quen sinh hoạt của Kenpachi, độ tương đồng hóa thân đạt 30%, nhận được kỹ năng San Quỷ Trảm." Có được thói quen sinh hoạt, vậy mà lại khiến độ tương đồng tăng vọt lên 30%!

Thói quen sinh hoạt gì vậy?

Diệp Thần hình như hơi buồn ngủ.

Đúng vậy, giữa trưa rồi.

Đến giờ ngủ trưa.

"Đinh!

Túc chủ..." Giọng nói của hệ thống lại vang lên.

"Khò khò..." Diệp Thần ngủ rồi!

Ngủ trưa!

Thói quen thần kỳ của Kenpachi!

Ngủ trưa!

Trời sập cũng không kinh, sấm đánh cũng không động!

Một giấc tỉnh dậy.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ ngủ trưa mô phỏng Kenpachi, tương đồng như vậy, thưởng gói quà lớn tân thủ." "Gói quà lớn tân thủ?

Mở ra xem!" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được tinh túy yếu nghĩa sử dụng Trảm Phách Đao của Kenpachi." Trong đầu Diệp Thần đột nhiên tràn ngập kỹ xảo và kinh nghiệm luyện đao.

Cứ như thể mình là một tông sư đã luyện đao trăm năm vậy.

Hắn rút Trảm Phách Đao ra.

Vung chém về phía trước, trực tiếp liên tục công kích đa đoạn, trôi chảy như mây trôi nước chảy!

"San Quỷ Trảm!" Diệp Thần nắm Trảm Phách Đao liên tục vung nhiều nhát về phía trước, tốc độ cực nhanh.

Hơn nữa cơ thể hắn bỗng chốc trở nên cuồng nhiệt khát máu!

Cứ như thể không có gì có thể ngăn cản hắn!

Bất khuất không lùi!

Cuồng vọng bá khí!

Diệp Thần đã từng đọc manga và tiểu thuyết nên biết.

Hiện tại Trảm Phách Đao hắn chỉ tinh thông một phần, một phần năng lực hệ thống vẫn chưa giải phong.

Thanh Trảm Phách Đao này còn có thể "Thủy Giải", năng lực sẽ được nâng cao đáng kể.

Và sau đó là giai đoạn thứ hai "Vạn Giải", sức mạnh cực kỳ đáng sợ, Trảm Phách Đao lúc đó sẽ có thể đối chọi cứng rắn với sự tồn tại của Thi Hồn Giới.

Nếu nói, trước đây hắn còn có chút lo lắng, thám hiểm mộ cổ nguy hiểm như vậy, mình có khả năng gặp bất trắc.

Vậy thì!

Hắn của hiện tại!

Căn bản không sợ!

Trong cơ thể hắn có một loại bá khí bẩm sinh!

Hắn bây giờ gặp ai cũng muốn hét một câu.

“Đến đây nào, đấu một trận đi!” “Không sợ chết, chỉ vì muốn tận hưởng cái chết.” “Hệ thống, Trảm Phách Đao khi nào mới có thể Thủy Giải, Vạn Giải?” “Túc chủ, Trảm Phách Đao Thủy Giải, yêu cầu độ tương đồng hóa thân Kenpachi đạt trên 80%, hơn nữa cần chú ngữ mới có thể Thủy Giải.

Còn Vạn Giải thì cần độ tương đồng hóa thân đạt trên 90%, và cần Bát Thiên Lưu dung hợp.” Chú ngữ?

Diệp Thần đột nhiên không nhớ ra, thanh Trảm Phách Đao này tên là gì?

“Noza...

Noza cái gì ấy nhỉ, sao ta lại quên mất tên Trảm Phách Đao của mình rồi?” Xem ra chỉ có thể sau này hỏi Bát Thiên Lưu đáng yêu tinh nghịch thôi.

Kenpachi hình như lúc nào cũng có trí nhớ không tốt lắm, luôn không nhớ lời giải phóng Thủy Giải.

Diệp Thần vừa mới nhập vai, đã bắt đầu quên rồi.

Đến cả tên Trảm Phách Đao cũng quên.

Diệp Thần mở giao diện thuộc tính của mình: “Điểm sinh mệnh: 1000 (người thường 500)” “Lực tấn công: 800 (người thường 100)” “Độ nhanh nhẹn: 600 (người thường 100)” “Phòng ngự vật lý: 200 (người thường 50)” “Phòng ngự kháng độc: 300 (người thường 50)” Nhìn các thuộc tính hiện tại, Diệp Thần biết.

Điểm mạnh nhất của mình chính là lực tấn công!

Gặp địch trên đường hẹp, dũng giả thắng, đó chính là tinh túy của hắn!

Trước tiên đừng quan tâm gì khác, rút đao ra là chiến!

Phòng ngự gì đó căn bản không tồn tại, tấn công chính là phòng ngự tốt nhất.

Chỉ là Diệp Thần không biết, trình độ của tên đồng đội kia của mình thế nào.

Tên là Trương Khởi Lân gì đó, nghe tên có vẻ rất ngầu.

Hy vọng y xấu trai một chút, không thể để y lấn át mình được.

"Đi ăn trộm cái gì, ăn trộm cái gì, nhớ đêm của em..." Điện thoại lại reo.

Vừa nãy ngủ nên vẫn chưa xem điện thoại.

Vậy mà có tám cuộc gọi nhỡ!

Điện thoại của ban tổ chức chương trình thám hiểm mộ cổ.

"Ngài Diệp Thần, trước đây chúng tôi đã hẹn với ngài, chiều nay ngài sẽ tham gia buổi biểu diễn mở màn của chương trình thám hiểm mộ cổ.

Sau khi kết thúc buổi biểu diễn sẽ trực tiếp lên đường đến địa điểm.

Ngài đã chuẩn bị xong chưa?" "Chuẩn bị xong rồi, tôi đến ngay đây." "Được rồi, địa chỉ đã được gửi vào điện thoại của ngài!" Điện thoại cúp.

Tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên.

Ban tổ chức gửi một tin nhắn đến.

Địa chỉ: Đông Phương Minh Châu tầng 33.

Hôm nay Diệp Thần hóa thân Kenpachi với trang phục đời thường không chính thống.

Còn về tạo hình vest đen, kính râm phong cách nhất của Kenpachi, đợi đến vùng cấm địa thám hiểm mộ cổ rồi hẵng đổi.

Hắn mặc dép lê, áo sơ mi trắng không chính thống, bên ngoài khoác áo choàng đen.

Đương nhiên, bên hông còn treo thanh Trảm Phách Đao dài của hắn.

Độ tương đồng hóa thân của Diệp Thần ngày càng cao, hắn nhập vai quá sâu.

Nhưng mà, Kenpachi là một tên mù đường điển hình.

Muốn hắn không lạc đường, trừ phi có Bát Thiên Lưu đáng yêu vô địch ở bên cạnh.

Nhưng hiện tại, Bát Thiên Lưu thích chỉ đường lại không có ở đây.

Chương 3

Diệp Thần căn bản không biết mình đi đúng hay sai.

Hắn nhớ mình đã xem qua tọa độ mà ban tổ chức gửi đến, Ừm, đúng!

Nơi ban tổ chức ở chính là bên trái.

Vốn dĩ ra ngoài phải rẽ, nhưng Diệp Thần rất tự tin chọn rẽ trái!

Nam vòng bắc triệt!

Hắn đi đường lộng gió!

Càng đi càng hưng phấn!

“Alo, ngài Diệp Thần, ngài đến đâu rồi?

Bên này chương trình sắp bắt đầu rồi.” “Tôi sắp đến rồi.

Tôi đang trên đường.” “Vậy ngài nhanh lên nhé, hàng tỷ khán giả trong livestream đang chờ đợi đấy.” “Được được!

Đến ngay đây!” Mười phút sau, điện thoại lại reo.

“Ngài Diệp Thần, địa chỉ ngài điền trong hồ sơ, cách Đông Phương Minh Châu chỉ 500 mét, ngài bị lạc đường rồi sao?” “Làm sao có thể?

Tôi chưa bao giờ lạc đường.

Chưa bao giờ!

Kể cả khi bản đồ bị đảo ngược, tôi cũng sẽ không lạc đường!” “Vậy ngài đang ở con đường nào?

Trước mắt ngài có vật gì mang tính biểu tượng không?” “Có người dắt một con bò, vừa đi ngang qua trước mặt tôi.” Ban tổ chức:

.....

“Vậy ngài nhìn xem, bên cạnh ngài có thứ gì, trên đó ghi là ở đâu?” “Để tôi xem, bên cạnh có một thùng rác.

Trên đó ghi: 'Thu gom rác thải cảng thị'.” Ban tổ chức: .....

“Vậy ngài, dùng điện thoại gửi vị trí cho chúng tôi!

Chúng tôi sẽ cử người đến đón ngay.” “Được.” Diệp Thần lấy điện thoại ra gửi định vị.

Ban tổ chức: Cái tên 'thêu thùa' Diệp Thần này, vừa ra khỏi cửa đã đi sai hướng.

Vốn dĩ chỉ 500 mét, giờ hắn đã cách ban tổ chức mười kilomet.

Phòng livestream của ban tổ chức đã náo loạn.

“Cái người gì thế này, ngay cả địa điểm của ban tổ chức cũng không tìm thấy, còn tham gia thám hiểm mộ cổ, đây không phải là đi 'dâng kinh nghiệm' cho xác miết sao.” “Quan trọng là hắn còn không thừa nhận mình mù đường trong điện thoại, hahahaha!

Đúng là một nhân vật đầy bí ẩn.” “Ban tổ chức công bố tư liệu, hắn tên là 'Thêu thùa' Diệp Thần gì đó.

Hahahaha!

Chắc là một tên ngốc.” Nhân viên ban tổ chức cuối cùng cũng đón được Diệp Thần đến phòng livestream.

Tại hiện trường đã có hơn ba mươi thí sinh.

Vài trai xinh gái đẹp.

Còn có một số tuyển thủ hóa trang thành đặc chủng binh.

Khoảnh khắc Diệp Thần bước vào.

Toàn bộ ánh mắt trên sân khấu đều đổ dồn về phía hắn.

Cô MC Lệ Dĩnh nhìn hắn, ngây người không nói nên lời.

Trong livestream, bình luận trôi thành tuyết hoa.

“Dép lê?

Tóc?

M* kiếp!

Mười một cột trụ chống trời!

Mỗi cột tóc còn có một chiếc chuông à?

Hahahahaha!

Cái này muốn cười chết tôi!

Kế thừa 'hoa bái' của tôi à?” “Tại sao tôi lại thấy tên độc nhãn long này, với vết sẹo trên mặt, trông đàn ông thế nhỉ!

Hoóc môn nam tính của hắn ít nhất phải có một cân!” “Tôi đang tự hỏi, khi huyết thi đuổi theo hắn, hắn có bị dép lê làm vấp ngã không.

Hahahahaha!” “Đừng nói, tôi cũng thấy anh trai này thật phong độ đàn ông, nhìn râu ria lún phún kia, ánh mắt u buồn.

Yêu rồi yêu rồi.” Nữ MC ngây người nhìn Diệp Thần.

“Cái này... người này được chọn kiểu gì vậy?

Tạo hình này... chậc chậc...” Bên cạnh có người ghé vào tai cô MC, nói nhỏ: “Nghe nói sau khi biết địa điểm thám hiểm tuyệt địa lần này, hơn 90% số người đăng ký đều rút lui.

Người này là để cho đủ số, thế chỗ thôi.” “Dù sao thì hợp đồng sinh tử cũng đã ký rồi.

Kiểu gì cũng phải có người chết trước.” Cô MC gật đầu đầy vẻ ngượng ngùng.

Dưới sự nhắc nhở của nhân viên bên cạnh.

Cô vội vàng bắt đầu dẫn chương trình mở màn.

“Chào mừng quý vị khán giả và các bạn.

Tôi là Lệ Dĩnh, MC của chương trình thám hiểm mộ cổ lần này.” MC Lệ Dĩnh vừa xuất hiện trong livestream, lập tức tràn màn hình bình luận hâm mộ.

“Thích Lệ Dĩnh nhất, thật muốn quỳ lạy!” “Đôi chân đó, tôi quá thích...” “Thưa quý vị khán giả và các bạn, hôm nay chúng ta đã mời 30 khách mời biểu diễn mở màn.

Các tuyển thủ tham gia khác thì đã lên máy bay rồi.

Sau khi buổi biểu diễn mở màn kết thúc, chúng ta sẽ trực tiếp lên đường đến vùng cấm địa thám hiểm mộ cổ.” “Đầu tiên, chúng ta mời các vị khách mời lên sân khấu gặp gỡ mọi người.” “Mọi người xem, công tử Mạc Kim thế gia kia đẹp trai quá.

Thích quá!

Nếu anh ấy thắng, tôi sẽ gả cho anh ấy!

Làm tiểu tam, tiểu tứ cũng được!” “Vị chưởng môn Thái Cực Môn kia, tóc bạc mặt trẻ, trông có vẻ rất lợi hại!” “Đúng vậy, còn mấy tên đặc chủng binh kia, nhìn cơ bắp kìa!

Thật muốn sờ thử!

Hì hì...” “Cái tên 'thêu thùa' Diệp Thần mù đường này lên sàn rồi.

Oa!

Ánh mắt hắn, cuồng vọng quá!” “Cuồng vọng thì có ích gì chứ, gặp quái vật ở vùng cấm địa, cũng sợ đến tè ra quần thôi.

Hahahahaha!” Ba mươi tuyển thủ lần lượt lên sân khấu tạo dáng, rồi xuống.

Sau khi Diệp Thần lên, thanh Trảm Phách Đao được quấn vải trắng ở eo hắn lập tức trở thành tâm điểm.

Không chỉ trong livestream, mà cả trên sân khấu chương trình cũng cười rộ lên.

"Đúng là ngu xuẩn hết sức, thời đại nào rồi mà còn dùng dao." "Trên sân khấu nhiều đạo mộ giả thế kia, ai mà chẳng mang theo súng, còn rất nhiều người mang theo thuốc nổ, lựu đạn nữa chứ!" "Kẻ vô tri thì không sợ hãi mà, loại thô kệch này đâu biết mộ táng bên trong hiểm ác thế nào!" Diệp Thần không có tâm tư xem màn hình lớn livestream, hắn quét một lượt trên sân khấu, hình như không có đồng đội Trương Khởi Lân của mình.

Hôm đó khi đăng ký thành công, hắn đã liếc qua Trương Khởi Lân này, y chắc là mặc đồ đen, thích đội mũ chùm đầu.

Hiện tại trên sân khấu, ngoài những đạo mộ giả khoe cánh tay và đùi trắng nõn để thu hút sự chú ý, thì chỉ có vài kẻ đeo mặt nạ hóa trang "Saw" mà thôi.

Tiếp theo, MC Lệ Dĩnh trong livestream biểu diễn một đoạn vũ đạo kinh người.

Chiếc váy hồng siêu ngắn của cô ấy, ngay lập tức khiến khán giả livestream phát cuồng, quà tặng bay đầy trời.

"Thưa quý vị khán giả và các bạn, hôm nay chúng ta còn đặc biệt mời hai vị khách mời thần bí tham gia chuyến thám hiểm mộ cổ lần này.

Mọi người có thể đoán xem họ là ai không?" Trong livestream, rất nhiều người lập tức bắt đầu tương tác, đoán xem hai người thần bí này rốt cuộc là ai.

"Hồ Bát Nhất phân kim định huyệt sao?" "Trần Ngọc Lâu, người

không ngốc nhưng tiền lại nhiều hơn trộm sao?" "Thưa quý vị khán giả và các bạn, sau đây chúng ta mời hai tuyển thủ thần bí lên sân khấu.

Do những lý do đặc biệt như lòng người đạo mộ khó dò, hai tuyển thủ này đều đã dịch dung, hơn nữa trong buổi gặp mặt này họ đều đeo mặt nạ." Diệp Thần biết lý do họ làm như vậy, chẳng qua là không muốn trở thành tâm điểm.

Một khi vào trong mộ táng, người khác mà biết thân phận của ngươi, thì chúc mừng ngươi, ngay lập tức sẽ thu hút một đám người tấn công.

Đặc biệt là những đạo mộ giả có thân phận và bối cảnh đặc biệt, sẽ bị người khác lén lút "làm thịt".

Sau khi hai người này dịch dung, sẽ có thể ẩn giấu tung tích của mình rất tốt.

"Xin mời tuyển thủ thần bí đầu tiên: Người thừa kế đạo mộ thế gia, Ngô Tà." Trong livestream lập tức tràn ngập bình luận, khán giả ngồi dưới khán đài còn khoa trương hơn, gần như tất cả đều đứng dậy.

"Ngô Tà?

Hắn không phải là quán quân giải đấu thám hiểm mộ cổ mùa trước sao?

Sao lại đến tham gia nữa, tôi thật sự quá sùng bái hắn!" "Ngô Tà, anh trai ngây thơ của em, trời ạ!

Bỏ mặt nạ xuống đi, để em nhìn anh một cái, bây giờ chết em cũng cam lòng!" Ngô Tà đeo mặt nạ trắng, ung dung đi một vòng trên sân khấu.

Hàng tỷ fan hâm mộ toàn quốc bắt đầu la hét.

Sau khi Ngô Tà xuống đài, y không trở lại chỗ ngồi mà đi thẳng đến trước mặt Kenpachi.

“Nghe nói Kỳ Lân Tiểu Ca là đồng đội của ngươi?” “Là thì sao, ngươi có ý kiến gì à, hay là đánh một trận?” “Tiểu Ca là huynh đệ tốt của ta, nếu ngươi cảm thấy khó khăn muốn rút lui, ta có thể tìm cho ngươi một công việc ở Ngô gia, nhưng mà, hy vọng ngươi đừng làm y liên lụy.” Kenpachi vừa định chất vấn, ai ngờ, Ngô Tà đã quay người bỏ đi.

“Cái gì mà cảm thấy khó khăn, cái gì mà bảo ta đừng làm y liên lụy!

Đừng để y liên lụy ta thì được!” Lệ Dĩnh với chiếc váy siêu ngắn lại bắt đầu điên cuồng lắc lư biểu diễn vũ đạo.

“Vị đạo mộ giả thần bí tiếp theo, chính là Nữ hoàng đạo mộ toàn cầu, Búp bê mộ cổ: Lao Lạp.” Lao Lạp xuất hiện hiển nhiên càng khiến khán giả phấn khích hơn.

Số người nạp VIP trong livestream tăng vọt ngay lập tức.

Cô ta mặc đồ da bó sát màu đen, bên hông treo hai khẩu súng ngắn, hai con dao găm.

Đeo mặt nạ màu đỏ.

“Tôi cá Lao Lạp chắc chắn là quán quân, chỉ bằng cái 'trước lồi sau lõm' của cô ấy, tôi dám khẳng định!” “Lao Lạp tự xưng Búp bê mộ cổ, trước sau đã xuống hàng trăm ngôi mộ táng!

Lần này Ngô Tà gặp đối thủ rồi!” “Ngô Tà chắc không phải đối thủ của cô ấy đâu, phải biết Lao Lạp còn từng 'xử' cả Vua Bò Cạp trong mộ Ai Cập đó!” Sau khi Lao Lạp xuống sân khấu, nhìn thấy Diệp Thần, cũng đi thẳng đến.

“Ngươi chính là cái tên 'thêu thùa' Diệp Thần đó sao?” Diệp Thần

vốn đang nghiêm túc sờ vào vết sẹo quyến rũ trên mặt mình.

Kết quả không ngờ, cái tên Búp bê mộ cổ Lao Lạp này cũng đến tìm mình.

“Cô bé.

Gọi anh lịch sự một chút.” “Chúng ta không thân, nhưng ngươi có thể dùng tiền để làm thân với ta!” Lao Lạp hừ lạnh một tiếng.

“Kỳ Lân Tiểu Ca ta từng gặp y ở mộ địa Thiên Sứ Hắc Ám.

Ta nợ y một ân tình, ngươi đừng làm y liên lụy!” Diệp Thần tức đến nổ phổi.

Nếu không phải vì mới đến, muốn giữ chút thần bí, Diệp Thần chắc chắn đã rút đao ra chém rồi!

“Đừng tưởng ngươi 'trước lồi sau lõm' là có tư cách nói ta, cẩn thận ta chém chết ngươi!” “À à, chém chết ta sao?

Bằng cái gì?

Bằng thanh dao chặt rau của ngươi?

Bằng bịt mắt độc nhãn long của ngươi?

Hay là bằng mười một cột trụ chống trời trên đầu ngươi?” Diệp Thần vừa định tát cô ta, ai ngờ Lao Lạp đã quay người bỏ đi.

Hơn nữa, cô ta trực tiếp rời khỏi hiện trường chương trình dưới sự vây quanh của rất nhiều người.

Diệp Thần rất không vui!

“Cái tên Trương Khởi Lân này rốt cuộc là ai, nhiều người nói y lợi hại, còn bảo ta sẽ làm y liên lụy.” “Ta không cần thể diện à!” “Cứ cưỡi lừa xem kịch, rồi sẽ rõ!” “Chào mừng quý vị khán giả và các bạn.

Tôi là cô MC ngọt ngào Lệ Dĩnh!

Buổi gặp mặt mở màn chỉ là một món khai vị nhỏ trước bữa chính, đại tiệc khai vị sắp đến rồi đây!" "Nào, hãy cùng chúng tôi theo góc nhìn của camera, cùng xuất phát thôi!" Cuộc thám hiểm mộ cổ đầy phấn khích!

Đã bắt đầu!

Chặng đầu tiên: Mộ địa Nữ Vu ở Phế Khư Khủng Bố.

Truyền thuyết mộ địa Nữ Vu này là mộ táng của một vị công chúa trong cung đình cổ đại.

Còn về thân phận thật sự của cô ta, không ai biết được.

Suốt hàng ngàn năm, trong sử sách đạo mộ chỉ có vài lời ghi chép rời rạc, nói đó là một góc khuất bị Thượng Đế lãng quên.

Nói nơi đó là một địa ngục bị đại hỏa thiêu đốt.

Phế Khư Khủng Bố nơi có mộ địa Nữ Vu, từ trước đến nay vẫn bị liệt vào vùng cấm địa.

Rất nhiều người đã lén lút đến thám hiểm, nhưng không một ai quay trở về.

Lúc này.

Số lượng người xem livestream bắt đầu tăng mạnh.

Gần một phần ba dân số Mộ Táng Tinh Cầu đã vào livestream bắt đầu theo dõi.

Số lượng người xem đã đạt đến con số kinh ngạc: hai tỷ người.

Diệp Thần số hiệu 101, hắn nhanh chóng đi đến bên cạnh trực thăng.

"Cuối cùng, cũng có thể ra tay thể hiện rồi!

Các ngươi cứ xem cho kỹ vào!" "Rầm!" Quỷ quái gì thế, khi Diệp Thần bước vào cửa khoang trực thăng, cột tóc chống trời trên đầu hắn trực tiếp bị kẹt lại, đụng phải trần cửa.

Diệp Thần ngượng ngùng lùi lại một bước, sau đó cúi người trực tiếp đưa đầu vào khoang máy bay trước.

"Á!" Lệ Dĩnh lúc này đã lên trực thăng, đang ở bên trong đối diện camera livestream tình hình lên máy bay cho mọi người.

Chương 4

Không ngờ, mười một cột tóc dài cứng ngắc kia trực tiếp thò vào.

Suýt chút nữa đụng vào mặt cô ấy.

Lệ Dĩnh sợ hãi vội vàng né ra sau.

Ngay sau đó, Diệp Thần mặt sẹo bước vào.

“Xin lỗi, cái này hơi dài một chút.” “Người gì thế này!

Trang điểm kỳ quái thế!

Trên đầu để nhiều cột tóc dài như vậy làm gì!” Lệ Dĩnh vốn dĩ tính tình ôn hòa, cũng không nhịn được mà phàn nàn một câu.

Diệp Thần tìm thấy chỗ ngồi của mình.

Bên cạnh hắn ngồi một người đàn ông áo đen.

Áo khoác đen, mũ trùm đầu đen.

Phía sau còn đeo một cái túi nhỏ.

Bên cạnh túi nhỏ cắm một vật giống như cây gậy đen.

“Trương Khởi Lân?” Tiểu Ca áo đen không nói gì.

“Ngươi có phải Trương Khởi Lân không?

Nói chuyện đi chứ!” Tiểu Ca áo đen quay mặt lại, liếc hắn một cái, khẽ gật đầu!

“M* kiếp, toi rồi!

Tên này đẹp trai quá!” “Đẹp trai hơn ta một chút xíu, lần này thì ngại thật rồi!” Ai cũng nói tiểu thịt tươi yếu ớt, ngón tay rách một chút cũng phải khóc.

Dán băng cá nhân xong còn chưa được, còn phải cùng một đám người đi bệnh viện.

Tên này đẹp trai như vậy, chắc chắn cũng là loại tiểu thịt tươi yếu ớt thôi.

Đâu có phải là loại lợi hại như Ngô Tà và Lao Lạp nói, chắc chắn không phải cùng một người.

“Ngươi quen Ngô Tà à?” Trương Khởi Lân khẽ gật đầu.

“Vậy còn Lao Lạp?” Trương Khởi Lân vẫn gật đầu.

“M* kiếp, thật sự là Trương Khởi Lân!

Sao y lại đẹp trai thế!

Có thể so với ta sau khi tháo bỏ hóa trang à!” “Trương Khởi Lân, ngươi có phẫu thuật thẩm mỹ không?” Trương Khởi Lân trừng hắn một cái, quay đầu đi không thèm để ý Diệp Thần nữa.

“Sau đây sẽ phát vòng tay livestream cho mọi người.

Vòng tay này không chỉ có thể livestream trực tiếp, gọi điện thoại.

Quan trọng hơn là nó có thể hiển thị điểm tích lũy đạo mộ hiện tại của ngươi.” “Đương nhiên, điểm tích lũy đạo mộ cũng có thể dùng để mua đồ, trực tiếp đặt hàng trên giao diện giao hàng của vòng tay, sẽ có nhân viên thả hàng từ trên không xuống vị trí của ngươi.” Trong phòng livestream hiện tại.

Góc nhìn chuyển đến Trương Khởi Lân ngày càng nhiều.

“Anh trai này đẹp trai quá!

Sao trước đây mình không phát hiện ra nhỉ?” “Thứ màu đen xám xịt y đeo trên lưng là cái quái gì vậy?

Hình như là một cây gậy nung lửa!” “M* kiếp!

Nhìn hình xăm lộ ra trên vai y, tuy chỉ thấy một phần đầu, nhưng tôi xác nhận, đó chính là một Kỳ Lân!

Hèn chi gọi là Trương Khởi Lân!" "Chào mừng quý vị khán giả và các bạn, tôi là MC Lệ Dĩnh.

Lúc này chúng ta còn cách Phế Khư Khủng Bố tám tiếng đồng hồ.

Chúng tôi sẽ tiến hành thử nghiệm vòng tay livestream cho tất cả các thí sinh." "Xin mọi người xem quảng cáo một lát, nghỉ ngơi một chút!" "Đừng xem quảng cáo, tôi muốn xem Lệ Dĩnh!

Lệ Dĩnh, tôi yêu đôi chân của cô!" "Không xem quảng cáo, tôi muốn xem Lao Lạp..." Diệp Thần lấy túi của mình ra, đi vào nhà vệ sinh thay quần áo.

Tại sao lại thay quần áo, chủ yếu là vì càng bay về phía cấm địa, trên máy bay càng ngày càng lạnh.

Được rồi, thực ra hắn chỉ là để "làm màu" thôi!

Vest đen của Kenpachi mới phong cách làm sao!

Hắn mặc áo sơ mi đỏ, thắt cà vạt trắng, mặc vest đen!

Đeo kính râm.

Trảm Phách Đao trực tiếp nắm trong tay.

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ mặc lên lễ phục 'làm màu' của Kenpachi, độ tương đồng tăng lên 35%, thưởng thuộc tính tấn công +200." "Đúng là hệ thống bí ẩn, kiểu này mà cũng cho thưởng!

Hahahaha!" Diệp Thần vừa xuất hiện trong khoang máy bay, MC Lệ Dĩnh trực tiếp nhìn đến ngơ ngẩn.

Kiểu tóc mười một cột trụ chống trời, chiếc chuông nhỏ kỳ diệu,

vết sẹo xuyên suốt và bịt mắt độc nhãn long màu đen.

Kết hợp cùng bộ vest đen.

Lệ Dĩnh cảm thấy đầu tiên là, thật nam tính!

Hoóc môn mê người lan tỏa trong không khí!

Hình tượng của Diệp Thần lúc này, khác biệt quá lớn so với lúc nãy.

Trương Khởi Lân cũng quay đầu lại, nhìn một cái.

Diệp Thần gãi gãi cột tóc chống trời của mình, khinh thường liếc nhìn xung quanh.

"Quả nhiên, người đẹp vì lụa, ngựa hay vì yên!" Trực thăng mà Diệp Thần đang ngồi, vì có MC Lệ Dĩnh ở trên đó, nên cũng bay ở vị trí đầu tiên.

Phi công điều khiển trực thăng cơ tốc độ cao tiến về phía trước, phó phi công cầm ống nhòm vẫn luôn quan sát kỹ lưỡng.

Bởi vì đã tiếp cận không phận phía trên Phế Khư Khủng Bố, khí hậu ở đây biến đổi thất thường.

Ngay lập tức, phó phi công đã nhận ra có điều không ổn.

Phía trước một mảng mây đen dày đặc.

Không chỉ mây đen cuồn cuộn, mà bên trong còn có sấm chớp.

"Báo cáo ban tổ chức, thời tiết đột biến!

Thời tiết đột biến!" "Giải thích tình hình cụ thể!" "Ban tổ chức!

Phía trước mây đen cuồn cuộn, sấm chớp!

Mưa xối xả!" Nhân viên quay phim vội vàng chuyển ống kính đến phía trước trực thăng.

Đạo diễn Vương Bàn Tử nhìn thời tiết khủng khiếp bất thường

trước mắt.

Theo lẽ thường, lúc này mà để người vào đó thì chính là đi nộp mạng.

Nhưng mà, vì thám hiểm mộ cổ đã bắt đầu, vậy thì phải kiên quyết không chùn bước.

“Tiến thẳng!

Xuyên qua tầng mây!” Phi công bắt đầu điều chỉnh chế độ bay, lao vào trong đám mây đen dày đặc.

“Rắc!

Rắc!” Tiếng sấm chớp đi kèm, càng thêm kinh khủng.

MC Lệ Dĩnh lúc này đã ở một góc trực thăng, cơ thể cô bắt đầu run rẩy.

Ba tỷ khán giả toàn quốc đều đang chú ý đến thời tiết khủng khiếp trong đám mây đen này.

“Thương Lệ Dĩnh bảo bối quá, thật muốn ôm cô ấy, đừng sợ đừng sợ!” “Cuộc thám hiểm mộ cổ lần này định trước sẽ kinh người, vừa mới bắt đầu đã gặp phải thời tiết khắc nghiệt như vậy.” “Các người nhìn tên đàn ông bẩn thỉu đầu đội cột tóc kia kìa, hắn vậy mà lại ngủ rồi.” “M* kiếp, cái tên Trụ Tử Ca này đúng là cực phẩm... chậc chậc.” Trong livestream có người gọi Diệp Thần là Trụ Tử Ca, cũng có người gọi hắn là Trụ Kình Thiên.

Lý do đương nhiên là vì kiểu tóc dựng đứng trên đầu hắn, quả thật là mười một cột trụ chống trời!

Giữa trưa rồi, Diệp Thần đang ngủ trưa.

Kenpachi, làm gì có chuyện không ngủ trưa.

Lúc này, tất cả các trực thăng đều đã bay vào trong đám mây đen.

Một mảng đen kịt.

Một trận sấm vang, một tia chớp.

Mới thoáng chốc đã soi sáng một chút.

Mặc dù rất nhiều tuyển thủ đã trải qua sinh tử trong mộ táng.

Nhưng mà!

Bây giờ dù sao cũng không có chân chạm đất.

Một tia chớp đánh trúng trong tầng mây đen, là trực tiếp máy bay nổ tung người chết!

Huống hồ tầng mây đen này trông quá đáng sợ.

Rất nhiều người trong lòng bắt đầu thầm cầu nguyện.

"Bốp!

Bốp!" "Cái gì vậy?" "Cái gì đụng vào trực thăng vậy?" Rất nhiều người lấy đèn pin ra, ánh sáng yếu ớt, căn bản không chiếu sáng được bên ngoài.

"Bốp!" Lại một tiếng động lớn.

Thân trực thăng chao đảo dữ dội một cái.

Đồng thời, một tia chớp lóe lên!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều nhìn rõ!

Kể cả hàng tỷ khán giả đang theo dõi trực tiếp trong livestream!

"Tôi nhìn hoa mắt rồi sao?

Sao tôi lại nhìn thấy cá mập?

Cá mập sao lại ở trên không trung?" "Tại sao cá mập lại ở trên không trung?" "Bốp!" "Rắc!" Trực thăng lại bị đụng một cái.

Một tia chớp lại lần nữa đánh xuống.

Lần này tất cả càng xác nhận, chính là cá mập!

Cá mập ẩn hiện trong tầng mây, đang kịch liệt đâm vào kính trực thăng.

Đạo diễn Vương Bàn Tử lúc này lòng nóng như lửa đốt.

"Nhanh hỏi Mộ Táng Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng, đây là tình huống gì?" Chưa đầy một phút, tình hình đã được phản hồi trở lại.

Mộ Táng Tướng Quân trả lời, đó chính là lốc xoáy cát quỷ dị!

"Lốc xoáy cát?

Thì ra là lốc xoáy cát!

Lão tướng quân Nhị Nguyệt Hồng quả không hổ là nhân vật cấp cổ vật của đạo mộ." Khả năng xảy ra lốc xoáy cát rất nhỏ.

Thường có quan hệ mật thiết với từ trường địa lý.

Bão lớn cuốn nước biển bay lên không trung, cá mập theo nước biển, hoành hành trên không.

Ban tổ chức lập tức thông báo tin tức về lốc xoáy cát này cho các đạo mộ giả và khán giả qua livestream.

"Lốc xoáy cát?

Đó không phải tình tiết trong phim sao?

Chết tiệt!

Lần này nguy hiểm rồi." "May mà đây là trực thăng vận tải cỡ lớn, nếu không đã sớm bị đâm nát rồi!" "Bốp!" Cú đâm này khiến trực thăng suýt nữa lật ngược.

Cá mập lại lần nữa đâm vào, Diệp Thần bị chấn động tỉnh dậy.

Hắn mắt còn ngái ngủ nhìn quanh.

Kỳ Lân Tiểu Ca đưa tay ra phía sau, nắm lấy "gậy nung lửa" của

mình.

Các tuyển thủ trong trực thăng lòng nóng như lửa đốt.

“Cái này phải làm sao?

Cái này phải làm sao đây?” “Tôi còn không muốn chết!

Tôi không muốn chết mà!

Hu hu...” Ban tổ chức dựa trên dữ liệu từ Cục Khí tượng gửi đến, nhanh chóng đo lường.

Sau đó thông báo cho phi công, tầng mây đen chỉ còn lại 200 mét.

Sắp xuyên qua rồi.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm. 200 mét, đối với trực thăng mà nói, chẳng phải chỉ là trong nháy mắt thôi sao.

Xem ra sắp an toàn rồi.

Thế là, một đám tuyển thủ lại bắt đầu nói lời mỉa mai.

“Các ngươi xem, tôi đã sớm đoán được rồi, căn bản không có gì đáng sợ.” “Đúng vậy, tôi căn bản không lo lắng.

Cá mập nhỏ xíu, tôi một súng có thể bắn nát đầu nó.” “Các người nhìn cái tên Trụ Tử Ca ngồi phía trước kìa, nằm trên ghế, sợ đến mức không dám mở mắt.” “Đúng vậy, tôi vừa thấy hắn cứ nhắm mắt mãi, chắc là sợ đến ngất xỉu rồi.” Đột nhiên, lại một tiếng động lớn truyền đến.

“Rầm!

Chương 5

Rắc!" Cửa sổ bên hông trực thăng trực tiếp bị đâm vỡ.

Ngay sau đó, một con cá mập cỡ trung xông vào.

Điều này khiến các tuyển thủ đạo mộ phía sau lập tức loạn thành một đoàn.

Vài đạo mộ giả trực tiếp chui xuống dưới ghế, run rẩy bần bật.

Diệp Thần nheo mắt nhìn con cá mập kia.

Vậy mà mọc ba cái đầu!

Cá mập răng cưa khổng lồ!

"Nhanh cứu tôi!

Cứu tôi với!" MC Lệ Dĩnh lớn tiếng kêu cứu.

Cá mập chỉ còn cách cô ấy một mét.

Kỳ Lân Tiểu Ca động.

Y nắm lấy "gậy nung lửa" của mình.

Lập tức nhảy qua.

Một gậy vung vào mặt cá mập.

Sau đó một cước đá ra.

Cá mập bị đau, lùi lại vài mét.

Lệ Dĩnh tranh thủ thời gian chạy trốn ra phía sau khoang máy bay.

Trương Khởi Lân lại một trận "gậy nung lửa" nện tới, cộng thêm mấy cú đá bay.

Cái đầu cá mập thò vào, bị y đá bay ra ngoài.

Diệp Thần nhìn khoảnh khắc Trương Khởi Lân đá bay cá mập.

Chỉ nói một câu.

“Thằng nhóc này, không tệ!” Rồi lại ngủ trưa.

“Cảm ơn ngươi!

Kỳ Lân Tiểu Ca.

Cảm ơn ngươi đã cứu ta.” Lệ Dĩnh hai mắt đẫm lệ, biết ơn nhìn Trương Khởi Lân.

Kỳ Lân Tiểu Ca cắm “gậy nung lửa” vào lưng.

Rồi lại ngồi xuống.

Không nói một lời.

Livestream náo loạn!

“Kỳ Lân Tiểu Ca!

Cao lãnh cấm dục hệ à!

Đó là Lệ Dĩnh, mỹ chân số một nghìn năm đó, y vậy mà không thèm để ý người ta!” “Yêu Kỳ Lân Tiểu Ca quá rồi!

Tôi muốn sinh con cho y!

Tôi thích cây 'gậy nung lửa' phía sau lưng y.” “Trời bất công quá, lại sắp xếp cho y một tên đồng đội ngốc nghếch.

Các ngươi xem tên Trụ Tử Ca kia kìa, vậy mà vẫn đang ngủ.

Haizz!” “Trụ Kình Thiên!

Uổng phí cái kiểu tóc quyến rũ đó!” Trực thăng cuối cùng cũng xuyên qua tầng mây đen.

Ban tổ chức đã thống kê thương vong, 20 đạo mộ giả đã tử vong.

Còn lại 980 người.

“Thưa quý vị khán giả và các bạn, chúng ta đã đến không phận phía trên Phế Khư Khủng Bố, đương nhiên đây không phải là Phế Khư Khủng Bố thật sự, cái mọi người thấy là một vực sâu khổng lồ đường kính, bên dưới vực sâu đó mới là cánh cửa thật sự của Phế Khư Khủng Bố.” “Trong Phế Khư Khủng Bố mới có thể tìm thấy mộ địa Nữ Vu.

Đương nhiên đây đều là phỏng đoán của chúng ta, mộ địa Nữ Vu chưa có ai từng vào cả.” “Hiện tại các nhân viên tham gia thi đấu bắt đầu nhảy dù, xin mỗi tuyển thủ hãy mở vòng tay livestream của mình ra.” Các nhân viên bắt đầu lục tục nhảy xuống.

“Số 1, nhảy dù!” “Số 2, nhảy dù!”...

“Số 101, nhảy dù!” “Số 101, nhảy dù!” “Số 101 đâu?” MC vội vàng theo ống kính của quay phim nhìn tới.

Diệp Thần vẫn còn ngủ!

Kenpachi chỉ thích ngủ trưa!

Trời sập cũng không kinh!

Trải qua khoảnh khắc khủng khiếp căng thẳng vừa nãy, hắn vậy mà vẫn còn ngủ!

Lệ Dĩnh có chút cạn lời, cô ấy bây giờ gần như có thể xác định, cái tên Diệp Thần mặt sẹo này, chắc chắn sẽ rất nhanh bị loại.

Gặp nguy hiểm mà không có ý thức căng thẳng, vậy thì làm sao sống sót được!

Phòng phát sóng của ban tổ chức đều cười thành một đoàn.

Livestream càng tràn ngập những tiếng trêu chọc.

Đạo diễn Vương Bàn Tử vuốt cằm.

Hắn cũng cảm thấy Diệp Thần này chắc không phải thật sự là một

tên ngốc chứ.

Trương Khởi Lân vỗ vỗ Diệp Thần.

Diệp Thần vẫn còn ngủ!

Trương Khởi Lân đưa tay ra lay lay chiếc chuông nhỏ trên kiểu tóc cột trụ chống trời.

Tiếng chuông vang lên!

Diệp Thần tỉnh lại!

Không ngờ chiếc chuông nhỏ trên cột tóc chống trời này còn có tác dụng này.

Lệ Dĩnh vội vàng chạy tới.

"101, nhảy dù!

Nhảy dù!" Diệp Thần vừa nghe đến lượt mình nhảy dù, không nói hai lời, trực tiếp lao đến cửa khoang máy bay, nhảy ra ngoài.

Trương Khởi Lân số hiệu 102 cũng theo sau, nhảy xuống.

"M* kiếp!

Các ngươi mau nhìn kìa, cái tên Trụ Kình Thiên kia, điên cuồng thế, hắn vậy mà không mang dù!" "Thật sự là!

Đúng là Trụ Tử Ca thần tiên mà!

Vừa nãy còn khen hắn mặc vest đen trông ngầu hơn!

Sao chớp mắt đã lộ nguyên hình rồi!

Hahahahaha!" "Người thám hiểm đầu tiên chết vì nhảy dù trong chương trình thám hiểm mộ cổ..." Lệ Dĩnh cầm chiếc dù trên ghế 101, cho một cảnh quay cận cảnh lớn trước camera.

"Thưa quý vị khán giả và các bạn, chuyện 'quên' thì năm nào cũng có, nhưng hôm nay đặc biệt bất ngờ.

Cái tên Trụ Tử Ca tạo hình kỳ lạ này, vậy mà lại quên mang dù.

Hành động này chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách hài hước của Mộ Táng Tinh Cầu." Diệp Thần vừa rơi xuống, vừa nhìn thấy bình luận số 101 trong livestream cuồn cuộn trên màn hình, còn tưởng là đang khen mình dũng mãnh tiến lên.

Nhìn kỹ một cái!

Hắn cũng bị chọc cười.

"Hahahahaha, còn có người không mang dù!

Cái này không phải đi tìm chết sao!" "M* kiếp!

Hình như...

Ối giời ơi!

Dù của ta đâu?" "M* kiếp!

Vừa nãy nhảy quá bất khuất!

Không mang dù!" Diệp Thần nhìn quanh bốn phía, liếc mắt một cái đã thấy Trương Khởi Lân bay đến bên cạnh.

"Kỳ Lân Tiểu Ca, bay về phía bên này một chút đi." Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần một cái, không nói gì.

"Kỳ Lân Tiểu Ca, nhanh qua đây chút đi!

Ta, người anh dũng vô úy, vậy mà lại không mang dù." Trương Khởi Lân vẫn không nói gì.

Ba giây sau, y lấy ra một chiếc dù từ trong túi, ném thẳng qua.

Diệp Thần bắt lấy chiếc dù, khi còn cách 200 mét cuối cùng, hắn mở dù hạ cánh.

"Ta nói Trương Tiểu Ca, ngươi vậy mà mang hai cái dù, ta phục ngươi rồi!

Tên đồng đội này của ngươi, ta chấp nhận!" "Tiếp theo, ngươi cứ yên tâm đi theo ta!" "Ngươi thấy ai không vừa mắt, cứ nói một tiếng là được, ta sẽ chém hắn!" "Ta là Vua Chém Thường!

Ta sợ ai!" Trương Khởi Lân liếc hắn một cái.

Trong mắt đầy vẻ không tin.

Vua Chém Thường gì chứ, Trùng Ngủ Gật thì còn tạm được.

Tất cả các đạo mộ giả đã nhảy dù xuống, bắt đầu lục tục đi tìm đường.

Họ phải đi đến vực sâu trước, xuống vực sâu mới có thể tìm thấy cánh cửa của Phế Khư Khủng Bố.

Lúc này, xung quanh mọi người toàn là những cây cổ thụ cao gần trăm mét.

Mặt trời cũng không thấy!

La bàn mất tác dụng!

Trong tình huống này, rất dễ lạc đường!

Hơn nữa, bản đồ mà ban tổ chức cung cấp là một bản đồ 3D in phẳng, mơ hồ, rất nhiều tuyến thủ cũng không hiểu rõ lắm.

Trương Khởi Lân lấy ra bản đồ nhóm, vừa chuẩn bị xem.

"Đi bên này!

Tin ta đi!

Theo ta!" Diệp Thần giành lấy bản đồ, liếc qua một cái, rồi bắt đầu đi về phía bên trái.

Trương Khởi Lân đương nhiên không biết chuyện Diệp Thần còn lạc đường khi đến buổi biểu diễn mở màn.

Y đi theo sau Diệp Thần.

Thấy Diệp Thần đi tự tin như vậy, rất nhiều người không chắc chắn đường, nhao nhao đi theo.

Diệp Thần nhìn thấy phía sau ngày càng nhiều người, trong lòng càng thêm tự tin!

Trên đời vốn không có đường!

Người đi nhiều thì thành đường thôi.

"Nhiều người đi về phía này như vậy, chẳng phải chứng tỏ con đường này là đúng sao." Tiếp tục tiến lên!

Đại sảnh ban chỉ huy chương trình.

Một mảnh ngơ ngác!

Đạo diễn Vương Bàn Tử đứng trước màn hình lớn, nhìn gần một phần ba số người đi về phía ngoại vi bản đồ.

"Cái này!

Chuyện gì thế này?" "Những người này vừa đến đã bỏ cuộc rồi sao?" Bình luận trong livestream thay phiên nhau nổ tung.

Hàng tỷ khán giả đều đang chửi ban tổ chức chương trình lần này trình độ quá thấp.

Nhiều người không hiểu bản đồ như vậy, mà còn đến tham gia thám hiểm mộ cổ!

Lúc này, MC Lệ Dĩnh đã trở lại sảnh lớn của chương trình.

Cô phóng to bản đồ vị trí, kiểm tra một chút.

"Đạo diễn, người đi đầu hình như là số 101, chính là tên mù đường đó, có phải không...?" Theo quy tắc, tổ chương trình không được can thiệp vào hành vi của thí sinh, nếu không sẽ rất bất công với những người tìm đúng đường.

Nhưng nếu cứ thế loại bỏ một phần ba số người, chương trình sẽ bị chửi te tua mà tê liệt mất.

“Lập tức bố trí pháo lửa chặn đường ở tuyến biên!

Để bọn họ tự lạc đường rồi quay về!” “Nếu tổ kiểm duyệt chương trình hỏi, thì cứ nói chúng ta đang xua đuổi những kẻ bất hợp pháp cố gắng xâm nhập vào địa điểm.” … Trương Khởi Lân càng đi càng cảm thấy không đúng, y nhìn quanh.

Theo những gì y quan sát trên trực thăng trước đó, sau khi nhảy dù, khoảng cách đến vực sâu tối đa không quá một cây số.

Một cây số, chắc chắn có thể đi tới trong 20 phút.

Nhưng bây giờ đã đi được một tiếng rồi.

“Đưa bản đồ cho ta xem.” Trương Khởi Lân thốt ra câu nói đầu tiên kể từ khi gặp mặt.

Chính câu nói này đã châm ngòi nổ cho phòng livestream.

“Oa!

Hóa ra Kỳ Lân tiểu ca ca không phải người câm!” “Giọng nói nghe cũng hay quá đi!” “Đó là chồng của tôi!

Mấy người mau im miệng đi!” Diệp Thần quay đầu lại, thành thật nhìn Trương Khởi Lân.

Chương 6

“Cậu phải tin tôi, gia tộc họ Diệp nhà tôi đã xuất hiện vô số nhân vật lớn, nào là Diệp Phàm, Diệp Trần đếm không xuể.

Tôi chưa từng nghe nói có ai lại đi sai đường cả.” “Cậu cứ yên tâm đi!

Cứ đi theo tôi là được rồi!

Cậu nhìn xem phía sau đã có bao nhiêu người đi theo!

Thế này mà còn có thể sai được sao!” Lúc này, tổ chương trình kích nổ hàng chục quả bom khói diễn tập cách đó trăm mét.

Chỉ cần bọn họ đi thêm một bước, sẽ có bom rơi xuống.

“Đây là ý gì?” Trương Khởi Lân dừng lại.

Diệp Thần cũng dừng lại.

Trương Khởi Lân thuận thế lấy lại bản đồ.

Y liếc nhanh một cái.

Y nhẹ nhàng nói: “Đi sai đường rồi.” Sau đó xoay người rời đi.

“Này, Tiểu Ca, cậu là sao vậy?

Sao có thể đi sai đường được.

Phía trước ai đang ném bom, tôi chém hắn là xong thôi mà.” Lúc này, những bình luận bay qua bay lại trong phòng livestream khiến Diệp Thần nhận ra, hình như mình thật sự đã đi sai đường.

Tuyết Lỵ Dương từ phía sau đi tới.

Cô ấy mặc bộ vest trắng, thân hình bốc lửa gợi cảm.

“Trụ Kình Thiên đi đầu phía trước, anh suýt nữa đã dẫn mọi

người xuống cống rồi!" "Ai dẫn đường cho mấy người chứ, tôi chỉ chạy ra biên giới để… đi nặng thôi mà.

Sao, không được à?

Nếu cô có hứng thú, chúng ta cùng đi nhé?" Diệp Thần bực bội nói.

"Đinh!

Túc chủ đã được chân truyền của Kiếm Bát, da mặt dày không nhận sai, độ tương tự tăng lên 40%, hệ số Trảm Phách Đao +5!" Diệp Thần kiếp trước chơi bao nhiêu trò chơi.

Hắn đương nhiên biết hệ số đao này có ý nghĩa gì.

Không chỉ là độ thuần thục sử dụng đao tăng lên, mà uy lực và độ sắc bén của đao cũng tăng lên, hơn nữa, hệ số đao tăng 3, có nghĩa là tất cả các thuộc tính cơ bản của bản thân Diệp Thần tăng cường 5%.

Diệp Thần đi theo Trương Khởi Lân.

"Tôi nói này, cậu đúng là không nể mặt người khác chút nào.

Chẳng lẽ tôi không cần thể diện sao." Trương Khởi Lân không nói gì.

"Đúng là giống hệt Muộn Du Bình!

Cứ thế này thì chán chết mất thôi." "Còn không phải Muộn Du Bình bình thường, nhìn cái thân hình này, chắc chắn là ma du bình, vừa nhỏ vừa dài!" Rất nhiều người trong phòng livestream lúc này đều đồng tình nhìn Trương Khởi Lân.

"Tiểu ca ca đẹp trai như vậy, sao lại hợp tác với một tên Đao Ba Kiểm Trụ Kình Thiên thế kia!" Trong phòng livestream, ngoài việc có người gọi Diệp Thần là Trụ Tử Ca, Trụ Kình Thiên.

Còn có người gọi hắn là Đao Ba Kiểm, Độc Nhãn Long (Độc

Long).

Những cái tên này đều liên quan đến ngoại hình của hắn.

“Tên Trụ Kình Thiên này, hôm qua chạy đến tổ chương trình đã lạc đường, hôm nay lại giở trò này.

Ha ha ha!

Cười chết mất!” “Trụ Tử Ca, anh đã thấm nhuần tinh túy của bệnh mù đường rồi, chắc môn địa lý của anh là do cô hai nhà bà hàng xóm của giáo viên toán dạy phải không.” Phòng livestream đều đang thương hại Trương Khởi Lân.

Cảm thấy tiểu ca ca đẹp trai như Trương Khởi Lân, gặp Diệp Thần đúng là bất hạnh lớn nhất.

Thậm chí có người còn nói, một bông hoa tươi cắm bãi phân trâu!

“Này, Tiểu Ca, có người trong phòng livestream chửi cậu, nói cậu là phân trâu kìa!” Trương Khởi Lân: …… Một bình luận khác lại bay qua: Bắp cải trắng ngon thế mà lại để lợn ủi hết rồi!

“Này!

Tiểu Ca, còn có người nói cậu là lợn!

Nói tôi là bắp cải!

Không buồn cười sao?

Cái tạo hình này của tôi ít nhất cũng là… bắp cải tí hon!” Trương Khởi Lân: …… “Quý vị khán giả, tôi là MC Lệ Dĩnh, hiện tại mục đặt cược cho cuộc thám hiểm đạo mộ của chúng ta đã được mở.” “Quý vị có thể quét mã QR bên dưới phòng livestream để đặt cược.

Tổng cộng có 500 đội tuyển thủ, quý vị có thể tự do đặt cược.” “Đương nhiên còn có tỷ lệ hoàn trả cao hơn, là đặt cược dự đoán chính xác.

Ví dụ như quý vị đặt cược số 101 sẽ bị loại ở vị trí thứ mấy, đó gọi là đặt cược chính xác." Diệp Thần nhìn.

"Mẹ kiếp!

Sao lại lấy tôi làm ví dụ!

Còn nói 101 bị loại ở vị trí thứ mấy.

Sao tôi có thể bị loại được chứ." "Tuyệt đối sẽ không có ai chọn tôi bị loại!" Chưa đầy mười phút.

Giao diện đặt cược đã hiện ra.

Diệp Thần sẽ là người thứ 21 bị loại, tỷ lệ 1:10, đã có 1 tỷ được đặt cược.

Phía trước trên máy bay đã có 20 người chết, vậy mà chọn hắn là người thứ 21 bị loại lại có nhiều người như vậy!

Tức là rất nhiều người cho rằng Diệp Thần sẽ là người đầu tiên bị loại sau khi hạ cánh.

Và toàn bộ màn Khủng Phố Phế Khư này, tiếng hô loại Diệp Thần càng cao hơn.

Tỷ lệ 1:1.1, vậy mà đã có 50 tỷ được đặt cược.

"Màn đầu tiên loại tôi, tỷ lệ thấp như vậy sao?

Tổ chương trình tự tin như vậy rằng tôi sẽ bị loại ở màn đầu tiên sao?" "Mẹ kiếp!" Diệp Thần lại nhìn thấy tỷ lệ đặt cược mình giành chiến thắng, 1:100.000.000.

Diệp Thần: …… Tất cả mọi người đều không lạc quan về việc Diệp Thần giành chiến thắng, ngay cả với tỷ lệ cao như vậy, vậy mà không có một ai nguyện ý đặt cược.

Nếu không phải thí sinh không thể đặt cược, Diệp Thần cũng

muốn đặt cược cho chính mình, dù chỉ một đồng cũng được.

Một đồng, đến lúc đó nếu giành chiến thắng, cũng có một tỷ tiền thưởng mà!

MC Lệ Dĩnh cũng đã đặt cược, cô muốn chọn số 102 Tiểu Ca giành chiến thắng.

Mặc dù đội thám hiểm mộ cổ là sự kết hợp hai người.

Nhưng nếu một người trong số đó tử vong, người còn lại vẫn có thể tiếp tục tham gia thi đấu, cho đến khi kết thúc!

Lệ Dĩnh lỡ tay, đặt cược vào Diệp Thần số 101.

Thanh toán không mật khẩu!

Thanh toán hoàn tất!

"100 đồng, đặt cược Trụ Kình Thiên giành chiến thắng!" "Lệ Dĩnh, cô có phải có tiền không biết tiêu vào đâu không.

Chọn hắn, thà mua một cốc cappuccino mà uống còn hơn." "Lệ Dĩnh, cô bị làm sao vậy?

Cô nhìn xem, cô chỉ run tay một cái, lượng người xem trong phòng livestream lập tức giảm xuống, ai cũng nói cô có thân hình đẹp nhưng ánh mắt có vấn đề!" "Lệ Dĩnh, cô đặt cược lung tung, chọn số 101 giành chiến thắng, cục quản lý nói cô có xu hướng dụ dỗ khán giả móc tiền, 4000 đồng tiền thưởng tháng này của cô, trừ!" Lệ Dĩnh một trận uất ức!

"Tôi có thể nói là tôi đã bấm nhầm được không?" Lệ Dĩnh lập tức hối hận, đôi tay này rốt cuộc bị làm sao vậy, sao ngay cả cái này cũng có thể bấm nhầm! … Trương Khởi Lân sải bước đi về phía trước.

Trong khu rừng rộng lớn, khắp nơi đều có những đạo mộ giả.

Tất cả đều đang đi về phía vực sâu.

Đột nhiên, phía trước có người hét toáng lên.

Ngay sau đó rất nhiều người hét toáng lên!

Lại còn có người chạy ngược lại.

Trương Khởi Lân dừng lại, quan sát xung quanh.

Diệp Thần đi tới.

Nhưng không dừng lại.

"Đi theo tôi, thẳng về phía Bắc!

Bước đi mang theo gió!" Nhân viên phòng livestream cũng vô cùng căng thẳng.

Có nhiều người kêu gào thảm thiết như vậy.

Phía trước chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Nếu là quái vật, vậy thì sẽ vô cùng kích thích!

"Rất nhiều người chạy ngược lại!

Rốt cuộc là thứ gì?" "Xích Luyện Xà?

Tôi nhìn thấy phòng livestream của người bị cắn chết phía trước, chính là Xích Luyện Xà!" "Xích Luyện Xà?

Rắn độc màu đỏ biết bay!

Khốn kiếp!

Khắp nơi đều có kìa!

Lần này có trò hay để xem rồi!" "Sao vẫn còn có kẻ ngốc nghếch đi về phía trước!

Không dừng lại trốn đi sao?" "Đây không phải Trụ Kình Thiên sao?" "Mẹ kiếp!

Đúng là Trụ Kình Thiên thật, điên rồi sao!

Tên Kỳ Lân Tiểu Ca kia cũng theo sau!" Diệp Thần càng đi về phía trước, càng thấy nhiều rắn, Xích Luyện Xà màu đỏ khắp nơi.

Có rắn bay lượn, lúc thì bay lên cây, lúc thì lao xuống.

Lúc này Diệp Thần, giống như biến thành một người khác vậy!

Sát khí lập tức tràn ra.

Đao vẫn chưa rút khỏi vỏ.

Nhưng trong không khí tràn ngập một luồng bá khí, xung quanh vậy mà không có Xích Luyện Xà nào bay về phía hắn.

Trương Khởi Lân trong lòng thầm lẩm bẩm.

Tại sao Xích Luyện Xà không tấn công Diệp Thần.

Bao nhiêu năm kinh nghiệm của y, sinh vật sống gần mộ địa như thế này, không tấn công người chỉ có hai khả năng.

Một là, giống như y, dùng Kỳ Lân Huyết để xua đuổi chúng.

Hai là, có sát khí có thể vật chất hóa.

Nhưng, tên Trụ Kình Thiên lêu lổng này, nói hắn có sát khí, thà nói ta Trương Khởi Lân là một kẻ lắm lời còn hơn. … Kỳ Lân Tiểu Ca đi theo sau Trụ Kình Thiên.

Lần lượt có rất nhiều người đi theo sau Trương Khởi Lân.

Điều này tạo thành một đường cảnh đẹp.

Trong phòng livestream, độ hot của Trụ Kình Thiên tăng vọt.

Từ chỗ đứng chót bảng xếp hạng độ hot, trực tiếp vọt lên vị trí thứ 400.

"Tên Trụ Kình Thiên này bị làm sao vậy?

Hắn cứ thế không màng gì mà đi thẳng về phía trước, vậy mà vẫn không có rắn tấn công hắn?" "Ngầu quá đi!

Có khí chất đàn ông quá đi!

Tôi đột nhiên cảm thấy cái Trụ Kình Thiên trên đầu hắn, thật sexy quá đi!" "Trụ ca ca, em yêu anh!

Em nguyện ý nép mình bên cạnh trụ kình thiên vô địch của anh." Diệp Thần lúc này căn bản không nhìn phòng livestream.

Hắn cứ thế đi về phía trước.

Bước đi mang theo gió.

Nhưng rất nhanh, trong phòng livestream đã có một số cô gái bắt đầu lo lắng cho Diệp Thần.

"Phía trước, không dễ đi đâu.

Xích Luyện Xà xuất hiện thường có rắn vương.

Rắn vương là loài rắn độc dài hơn ba mét." "Đúng vậy!

Tốc độ bay của Xích Luyện Xà Vương rất nhanh!

Người thường căn bản khó mà phát hiện được!" Diệp Thần đi đến giữa bầy Xích Luyện Xà.

Hắn nhìn thấy Xích Luyện Xà Vương ở giữa đường.

Nó đang nhìn chằm chằm Diệp Thần, nhanh chóng thè lưỡi.

"Đây là Xích Luyện Xà Vương.

Sát khí của ta hiện tại vẫn chưa đủ để trấn nhiếp nó." Diệp Thần vẫn tiến về phía trước.

Hắn đã chuẩn bị sẵn phương án đối phó.

Trương Khởi Lân tăng tốc bước chân.

Y nắm chặt "que đốt lửa" của mình trong tay.

Nếu Xích Luyện Xà Vương lao tới, y sẽ xông ra ngay lập tức.

Chương 7

"Diệp Thần, con Xích Luyện Xà này rất nguy hiểm." Trương Khởi Lân kêu một tiếng, Diệp Thần lại không nói gì.

Tiểu Ca một trận mờ mịt.

Cái tên lắm lời này, trước đây ta không nói chuyện, hắn cứ lảm nhảm.

Bây giờ ta hỏi hắn, hắn vậy mà không nói gì.

"Xong rồi!

Xong rồi!

Còn năm mét!

Trụ Tử Ca sắp chết rồi!" "Trụ Kình Thiên, chúng tôi sẽ nhớ anh!

Đi đường bình an!" "Tôi đặt cược một triệu.

Ha ha ha!

Trụ Tử Ca sắp chết rồi, tôi kiếm được tiền rồi." Xích Luyện Xà Vương duỗi lưỡi ra, đôi cánh hai bên lập tức mở rộng.

Diệp Thần nhìn chằm chằm rắn vương, không giảm tốc độ, tiến lại gần!

Xích Luyện Xà Vương "vụt" một tiếng bay tới.

Đôi cánh của nó cũng đỏ rực, răng nanh độc trong miệng đã há ra, chỉ chờ cắn chặt Diệp Thần, trực tiếp tiêm nọc độc vào.

Diệp Thần lập tức rút đao.

Ánh đao lóe lên!

Xích Luyện Xà Vương lập tức bị chém đứt làm đôi, rơi xuống đất.

Phòng livestream vốn đang chờ xem Diệp Thần "tặng kinh nghiệm" cho Xích Luyện Xà Vương.

Ai ngờ cốt truyện không đi theo kịch bản!

"Mẹ kiếp!

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Ánh sáng gì đó lóe lên một cái." "Điều này không khoa học a!

Xích Luyện Xà Vương bị chém đứt rồi sao?

Tốc độ của nó nhanh như vậy!

Ai ra tay mà tốc độ còn nhanh hơn nó chứ?" "Không nhìn thấy sao?

Kỳ Lân Tiểu Ca phía sau, tay chẳng phải đang đặt trên que đốt lửa sao?

Chắc chắn là y!" "Chẳng lẽ que đốt lửa của y là một thanh đao?

Thảo nào!" "Kỳ Lân Tiểu Ca giỏi quá đi!

Tôi muốn quỳ lạy y!" Ngay cả tổ chương trình cũng cho rằng Trương Khởi Lân đã ra tay.

Để họ tin rằng cái tên Trụ Kình Thiên ngủ ngày kia có bản lĩnh đó, thà tin mình trúng xổ số 10 tỷ còn hơn.

Nhưng mà!

Chỉ có Trương Khởi Lân một mình y biết.

Người rút đao là Diệp Thần!

Y nhìn thấy một vệt sáng.

Nhưng không nhìn rõ thanh đao.

Với kinh nghiệm chơi đao nhiều năm của y, y phán đoán vệt sáng

đó chính là một thanh đao.

Hơn nữa là một thanh đao cực nhanh!

Lúc này.

Trong phòng livestream, độ hot của Trương Khởi Lân đã tăng lên vị trí thứ năm.

Còn đối với Diệp Thần.

Mọi người đều cho rằng vừa rồi đối phó Xích Luyện Xà Vương là do Kỳ Lân Tiểu Ca ra tay.

Trong livestream, ai cũng cho rằng Diệp Thần là một tên ăn bám cao một mét chín.

Độ hot của hắn lại giảm xuống vị trí 804.

Vừa rồi Xích Luyện Xà tấn công, đạo mộ giả lại chết thêm 10 người.

Người bình an vượt qua nguy hiểm, nhận được 10 điểm đạo mộ.

Diệp Thần đương nhiên cũng được 10 điểm.

Còn Trương Khởi Lân được 90 điểm đạo mộ!

Rõ ràng, Kỳ Lân Tiểu Ca ra tay đối phó tên mập, điểm +40, lại được tổ chương trình cho rằng đã giết Xích Luyện Xà Vương, điểm +40.

"Xem ra!

Ánh mắt của tổ chương trình này cũng rất mờ mịt a!" Diệp Thần trong lòng thầm cười.

Trương Khởi Lân đi tới.

Nhìn Diệp Thần.

"Làm gì?

Ánh mắt dê cụ nhìn tôi làm gì, cẩn thận tôi chém cậu!" "Ăn gì?" "Cái gì?" "Ăn gì?" Rất rõ ràng, Trương Khởi Lân cảm thấy 40 điểm đạo mộ thừa ra này, không nên thuộc về mình.

Y hỏi Diệp Thần ăn gì, là muốn dùng điểm đạo mộ để gọi đồ ăn.

"Ba cân thăn dê nướng!

Năm mươi cái ngọc dương, một trăm xiên thịt dê nướng!" Trương Khởi Lân: …… "Cậu đừng nói, bảo đảm của tổ chương trình này cũng ghê gớm thật!

Còn nhanh hơn cả cái gì đó giao hàng ngoài kia!" "Chưa đầy một canh giờ, đã thả dù xuống đỉnh đầu rồi!" Trương Khởi Lân không ăn một miếng nào.

Diệp Thần vừa đi vừa ăn!

Hết xiên này đến xiên khác!

Sau khi thân thể trở nên vạm vỡ và cao lớn, sức ăn của hắn lớn đến kinh người!

Hắn đi đến bên cạnh Trương Khởi Lân, đưa cho y một xiên ngọc dương.

"Này!

Ăn một xiên đi, ăn gì bổ nấy." Trương Khởi Lân lườm hắn một cái, không nói một lời, chỉ lo đi về phía trước.

"Loại người gì vậy!

Muộn Du Bình!

Lần sau cho cậu ăn mấy cái mỏ vịt nướng, mỏ gà nướng.

Bổ mỏ, cậu sẽ biết nói chuyện thôi!" Hai người tiếp tục đi thêm một tiếng.

Cuối cùng cũng đến được vực sâu, dưới đáy vực sâu này mới là lối vào của Khủng Phố Phế Khư.

Vực sâu có đường kính hơn 300 mét.

Độ sâu!

Không thể biết được!

Chưa ai thử.

Lúc này hơn 900 người đang vây quanh vực sâu khổng lồ này.

Nhưng không một ai dám bước chân đầu tiên!

Rất nhiều người trong phòng livestream cũng bị vực sâu đen ngòm này chấn động.

"Thám hiểm đạo mộ trước đây, mở đầu chưa từng kinh khủng như vậy!

Sao lại có vực sâu không thấy đáy như thế này!" "Ước tính cái này có thể loại bỏ rất nhiều người chết!

Lần này bùng nổ rồi!" Tuyết Lỵ Dương tìm một cái cây bên cạnh, bắt đầu buộc dây thừng.

Đồng đội của cô là Hắc Quả Phụ đang hết sức hỗ trợ.

Ý định của cô ấy là, buộc chặt dây thừng rồi trèo xuống.

Còn về việc dây thừng không đủ dùng, thì đối với phái Bàn Sơn mà nói, đó không phải là vấn đề.

Cô ấy sẽ thắt một nút thòng lọng, ở phía dưới là có thể thu hồi dây thừng.

Sau đó đóng cọc vào vách vực sâu, buộc chặt dây thừng, rồi lại thả xuống, tiến hành lần hạ xuống thứ hai.

Lúc này, có hai ninja bịt mặt phương Đông.

Họ thiện chiến trong việc sử dụng ám khí.

Họ rút ra những chiếc phi trảo sắt nối liền với dây thừng.

“Xoẹt!

Xoẹt!” hai tiếng.

Phi trảo sắt bay ra khỏi tay họ.

Tốc độ bay của phi trảo sắt rất nhanh.

Trực tiếp xuyên vào bùn đất ở mép vực sâu.

Lần ra tay này khiến mọi người kinh ngạc không thôi!

Đặc biệt trong phòng livestream, hai ninja ám khí bịt mặt này đã thu hút sự chú ý lớn!

Hai ninja nắm chặt dây thừng kéo thử, khá chắc chắn.

Một ninja bịt mặt đạp đất một cái, nắm chặt dây thừng nhảy ra.

Ninja còn lại tiếp tục đạp đất, cũng nắm chặt dây thừng nhảy ra!

“Hay!” Một người bên cạnh bắt đầu reo hò!

Động tác sắc bén như vậy, thật là phiêu dật quá đi!

“Phi trảo nhập bích!

Tuyệt kỹ đã thất truyền từ lâu!

Thật là quá đỉnh!” Đột nhiên!

Chiếc phi trảo sắt động đậy một cái.

Mọi người kinh hãi!

Đều đang nhìn chằm chằm!

Lúc này phi trảo sắt lỏng lẻo có ý nghĩa gì, tất cả mọi người trong lòng đều rất rõ ràng.

“Rắc!

Rắc!” Hai chiếc phi trảo sắt bị kéo ra khỏi đất.

Hai ninja bịt mặt kêu to một tiếng, lập tức rơi xuống.

Chìm vào bóng tối vô tận. 30 giây sau.

Trên màn hình hiển thị của phòng livestream, hai avatar của ninja bịt mặt hiện lên dấu X đỏ chói.

Vòng tay livestream không đo được nhịp tim nữa, sẽ phản hồi về phòng livestream.

Điều này cho thấy hai người này đã chết!

Quan trọng là!

Vậy mà đã rơi 30 giây!

Sâu đến mức nào chứ!

Bình luận trong phòng livestream có người đưa ra câu trả lời.

“h1=1/2*gt^2=4500m” Bốn nghìn năm trăm mét!

Độ sâu!

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Vực sâu sâu như vậy!

Nếu rơi xuống, người sẽ biến thành thịt nát.

Tuyết Lỵ Dương đã buộc chặt dây thừng, nhưng cô và những người khác đều đứng ở bên cạnh.

Ngô Tam Thúc và Hắc Hạt Tử cũng đã buộc chặt dây thừng vào cây, một đầu khác buộc vào eo, họ cũng đang chờ.

Trần Ngọc Lâu của thế gia Giới Lĩnh, đang từ từ thả thang dài xuống.

Gia tộc này giỏi nhất là sử dụng thang dài để leo trèo.

Họ không phải là không dám, mà là vì họ sợ có nguy hiểm dưới vực sâu.

Không ai muốn là người đầu tiên ăn cua!

Lúc này, cả thế giới đều đang chú ý đến vực sâu này.

Chương 8

Đồng thời, vực sâu cũng đang nhìn chằm chằm tất cả mọi người!

Đạo diễn Vương Bàn Tử nở một nụ cười lạnh trên mặt.

Mục đích của hắn là để nhiều người chết ở đây.

Kích thích, giết chóc, máu tươi!

Mới có thể nâng cao tỷ suất người xem!

Dẫn dắt nhiều người hơn nạp VIP.

Còn về việc hứa hẹn tiền thưởng sẽ dành hết cho người chiến thắng, quy định này.

"Ha ha, điều đó còn phải xem cuối cùng có ai sống sót được không." Diệp Thần đi đến mép vực sâu, phía sau là Kỳ Lân Tiểu Ca.

Diệp Thần một tay cầm mấy xiên thăn dê nướng, tay kia còn có mấy xiên ngọc dương.

Hắn cứ thế đứng ở mép vực sâu mà ăn.

"Chép chép chép" Diệp Thần ăn rất ngon miệng.

Những người xung quanh nhìn hắn, ai cũng ngớ người.

Phòng livestream càng náo nhiệt với những bình luận bay như tuyết.

"Trụ Tử Ca, anh giỏi thật đấy!

Vực sâu kinh khủng như vậy, anh còn ăn được nữa!" "Cứ để hắn ăn đi, ăn no rồi lên đường!" "Mấy người đoán xem, ai sẽ là người đầu tiên xuống vực sâu, tôi cược Kỳ Lân Tiểu Ca!" "Tôi cược Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ!" "Tôi cược Trụ Tử Ca không dám nhảy,

quay đầu chạy ngược lại!

Ha ha ha. …" Diệp Thần ăn xong.

Hắn lau miệng, ném mấy cái xiên tre về phía sau.

"Tiểu Ca, chúng ta đi thôi!" Lời vừa dứt.

Hắn liền trực tiếp nhảy xuống!

Đúng vậy!

Cứ thế trực tiếp nhảy xuống!

"Má ơi!

Mấy người mau nhìn!

Cái tên Trụ Tử Ca kia tự sát rồi!" "Trụ Kình Thiên tự sát rồi!" "Trụ Kình Thiên gợi cảm của tôi a. … tiếc quá!" Trương Khởi Lân rõ ràng ngẩn ra một chút.

Sau đó theo sau, cũng nhảy xuống.

Bình luận trong phòng livestream đã bị quét đến mức không nhìn thấy chữ nữa.

Lúc này những người đang ở bên cạnh.

Đều ngớ người!

"Hai người này có phải bị điên rồi không?

Tự sát ư?" Diệp Thần rơi khoảng mười giây.

Nhanh chóng rút Trảm Phách Đao ra.

Mũi đao trực tiếp cắm vào vách đá của động.

Sau đó dưới tác dụng của thanh đao, Diệp Thần bắt đầu giảm tốc độ rơi xuống.

Một phút sau.

Diệp Thần đến được đáy.

Dưới vực sâu này, hóa ra là một con sông ngầm dưới lòng đất.

Trên mặt nước có mấy khối đá lớn.

Hai ninja bịt mặt vừa rơi xuống, trên một trong những khối đá lớn đó, đã bị đập nát thành thịt bùn.

Trương Khởi Lân cũng đã xuống đến nơi.

Y cũng dùng phương pháp tương tự.

"Cậu hay lắm!" Tiểu Ca mặt không đổi sắc, nói một câu.

"Cậu cũng tồi lắm!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ trực tiếp nhảy vực, khí phách ngang tàng xông pha không lùi bước lại có tiến bộ, độ tương tự của Kiếm Bát đạt 45%, thưởng U Minh Nhãn!" Vừa nãy dùng đèn pin đều không thể chiếu rõ đáy vực sâu, lúc này Diệp Thần lại nhìn thấy rõ ràng mồn một!

"Cái này đúng là bật hack mà!

U Minh Nhãn?

Trong đêm tối vậy mà nhìn thấy rõ ràng mồn một." Trương Khởi Lân cầm bản đồ đứng ở bờ sông.

"Theo bản đồ, sau khi xuống vực sâu này phải xuyên qua con sông ngầm này." Diệp Thần một trận kinh ngạc.

"20 chữ, đây là câu nói dài nhất mà cậu nói cho đến nay.

Tôi nói Muộn Du Bình. …" "Tách!" Trương Khởi Lân đã nhảy xuống nước, bơi về phía trước.

"Ít ra cũng phải đợi tôi nói hết câu chứ, tôi không cần thể diện sao?" Diệp Thần cũng theo sau, "Tách" một tiếng nhảy xuống sông

ngầm dưới lòng đất.

Hai người bắt đầu xuôi theo dòng nước bơi về phía trước.

Tổ kiểm soát chương trình, vẫn luôn chờ dấu X đỏ chết chóc trên đầu hai người, nhưng vẫn không đợi được.

Không ngờ một phút sau, vậy mà lại nhìn thấy chấm đỏ vị trí của hai người, lại bắt đầu di chuyển.

MC Lệ Dĩnh kinh hô một tiếng!

Điều này thật không thể tin được!

Quá chấn động!

Nội tâm cô ấy quá chấn động rồi!

Nhảy thẳng xuống vực sâu như vậy, vậy mà vẫn còn sống!

Cô ấy nhìn thấy mọi người trong phòng livestream bàn tán về sự sống chết của hai người này, đều bàn tán đến phát điên.

Lại còn có người chửi tổ chương trình, mình đặt cược Diệp Thần chết, sao vẫn chưa trả tiền!

Lại có những người đặt cược Kỳ Lân Tiểu Ca giành quán quân, lần này lỗ thảm rồi, than trời trách đất!

Lệ Dĩnh di chuyển con trỏ đến phần chia sẻ vị trí.

Tay cô ấy run rẩy.

Cô ấy nhìn đạo diễn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử gật đầu.

Cô ấy trực tiếp bấm con trỏ xuống.

Ngay lập tức!

Vị trí của Diệp Thần và Trương Khởi Lân, được chia sẻ trong

phòng livestream.

Tất cả mọi người ngẩn người mười giây!

“Cái này?

Còn sống?

Trụ Tử Ca và Tiểu Ca vẫn còn sống sao?” “Có phải là xác chết bị nước cuốn trôi không?” “Anh ngốc à, vòng tay livestream có thể đo nhịp tim, chết rồi sẽ hiển thị.” “Trụ Tử Ca uy vũ!

Kỳ Lân Tiểu Ca uy vũ!” Diệp Thần và Trương Khởi Lân vẫn bơi về phía trước.

Điều mà họ không biết là.

Lúc này độ hot trong phòng livestream, Diệp Thần đã xếp hạng thứ 50.

Hơn 1000 đạo mộ giả tham gia, cộng thêm 30 người vừa chết.

Diệp Thần hiện tại trong số 970 nhân tài đạo mộ siêu việt của các quốc gia, xếp hạng độ hot thứ năm mươi!

Khoảnh khắc Diệp Thần ăn xong xiên nướng, ném que tre ra phía sau, rồi trực tiếp nhảy xuống.

Được mệnh danh là “Một trong mười cảnh kinh điển của đạo mộ thế kỷ!” Dựa vào cú nhảy xông pha không lùi bước đó, Diệp Thần trực tiếp thu hút vô số fan!

Trương Khởi Lân, hiện tại xếp hạng vẫn là thứ tư.

Ngoại hình đẹp trai của Trương Khởi Lân, cộng thêm thanh “que đốt lửa” trên lưng được mọi người đoán là đao, thật sự đã làm say đắm hàng vạn thiếu nữ.

Lúc này!

Độ hot xếp vị trí đầu tiên, là Bạch Hạo Thiên, tiểu thư thiên kim của gia tộc đứng đầu toàn cầu.

Truyền thuyết nói rằng cô ấy từ nhỏ không yêu son phấn mà yêu vũ trang.

Đã leo lên đỉnh Everest, đã xuống đáy Đại Tây Dương.

Đã đi đến Cực Hải nghe sấm lớn, còn từng đi đến cái gì đó bí ẩn 22 hang.

Những nơi cấm địa bí ẩn được mọi người công nhận, cô ấy đều ung dung đi vào, rồi trở về mà không gặp hiểm nguy.

Nhưng mà, Bạch Hạo Thiên rốt cuộc đang ở đâu?

Không ai trong phòng livestream phát hiện ra.

Cô ấy có thể đã dùng tên giả, cũng có thể cố ý thay đổi trang phục.

Độ hot xếp thứ hai, không nghi ngờ gì, chính là Lara Croft của Tomb Raider!

Độ hot xếp thứ ba, chính là quán quân của cuộc thám hiểm đạo mộ kỳ trước, Ngô Tà.

Có người nói, Ngô Tà đến tham gia thám hiểm đạo mộ, là vì trong khoảng thời gian một năm này, hắn đã tiêu hết 10 tỷ tiền thưởng của mình.

Cho nên năm nay, hắn lại đến. … Diệp Thần có năng lực nhìn trong đêm, hắn bơi rất nhanh.

Chẳng mấy chốc, hắn đã vượt qua Trương Khởi Lân, bơi lên phía trước.

Càng đi về phía trước, dòng nước của sông ngầm càng xiết.

Hơn nữa dòng nước cũng càng ngày càng lạnh.

Diệp Thần cảm thấy, hình như có thứ gì đó trong nước.

Hắn thò tay xuống tóm lấy.

Vậy mà tóm được một bàn tay!

Hắn dùng sức kéo mạnh lên!

Một thi thể nữ mặt sưng phù đã thối rữa xuất hiện trước mắt hắn.

Diệp Thần lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình một chút.

Chỉ là giật mình một chút thôi.

Sợ hãi thì không thể nào!

Kiếp này hắn tuyệt đối không thể sợ hãi.

Thi thể nữ này mặc bộ đồ nữ tu đen, một nửa chân của cô ta bị cháy đen, thui một mảng.

Diệp Thần trực tiếp đẩy cô ta ra, cô ta lại chìm xuống đáy nước.

Diệp Thần muốn làm rõ rốt cuộc dưới đáy sông này có chuyện gì, hắn thò đầu xuống nước.

"Trời ơi!" Dưới đáy nước la liệt vô số thi thể.

Các thi thể đều bị cháy đen thui.

Xác đàn ông, phụ nữ, trẻ em, người già đều có.

Trông có vẻ đều là đặc điểm xương cốt của người phương Tây.

Xương cốt khắp nơi, dưới đáy nước này.

Trông càng thêm rùng rợn.

Trương Khởi Lân cầm đèn pin đi tới.

Ánh sáng vừa chiếu xuống đáy nước.

Phòng livestream và tổ chương trình đã nhìn thấy la liệt thi thể

dưới đáy nước.

“Nơi này kinh khủng quá đi!

Sao lại có nhiều người chết như vậy!

Hầu hết đều bị cháy xém!” “Trong cuộc thám hiểm đạo mộ kỳ trước, hình như cũng có sông thi thể dưới lòng đất như thế này khi đi đến Lỗ Vương Cung.

Nhưng không kinh khủng bằng cái này.” “Mau nhìn kìa, cái thi thể kia đang cười!” “Thi biến rồi sao?

Đáng sợ quá đi!

Vậy mà đang cười!

Kỳ Lân Tiểu Ca, mau rời khỏi đây!” Ngay khi mọi người trong phòng livestream đều đang sợ hãi không thôi.

Diệp Thần cũng nhìn thấy thi thể nữ với nụ cười quái dị đó.

Chương 9

Toàn thân cô ta trừ phần đầu ra, những chỗ khác đều bị cháy xém.

Khuôn mặt này bị ngâm nước đến sưng trắng bệch.

Lúc này nụ cười đó càng thêm đáng sợ!

Diệp Thần trực tiếp đi về phía thi thể nữ cười quái dị.

Hắn cúi người xuống, trực tiếp tóm lấy thi thể nữ cười thảm đó kéo lên.

Phòng livestream như phát điên nhìn Diệp Thần.

"Cái tên Trụ Tử Ca này đúng là đồ ngốc!

Quá gan to mật lớn rồi." "Má ơi, Trụ Kình Thiên đang véo má cô ta. …" Trong phòng livestream toàn là dấu chấm than cảm thán, chấn động!

Vô hạn chấn động. … Đạo diễn Vương Bàn Tử nhìn cảnh Diệp Thần véo má, ánh mắt cũng tràn đầy vẻ khó tin!

Từ trước đến nay, giới đạo mộ có một quy tắc ngầm là: thi thể cực kỳ nguy hiểm, tuyệt đối không được chạm vào.

Nhưng cái tên Trụ Kình Thiên này!

Điên rồi!

Điên rồi!

Tên này chẳng lẽ thật sự là một tên ngốc sao.

Diệp Thần nhẹ nhàng véo má cô ta mấy cái.

Đột nhiên, từ dưới cằm của thi thể nữ cười quái dị chui ra một con cá nhỏ màu đỏ, lập tức lặn vào nước.

Khuôn mặt thi thể nữ cũng mất đi nụ cười, trở lại bình tĩnh.

“Hóa ra, là do con cá nhỏ màu đỏ này gây quỷ!” Trương Khởi Lân vừa nhìn thấy con cá nhỏ màu đỏ này, lập tức tắt đèn pin.

Trong phòng livestream lập tức tối đen như mực, không nhìn thấy gì nữa.

Trương Khởi Lân nhận ra loài cá này.

Thi Huyết Ngư!

Cực kỳ mẫn cảm với ánh sáng, ở đâu có ánh sáng, Thi Huyết Ngư sẽ nhanh chóng vây lại.

Trương Khởi Lân tắt đèn pin, y không nhìn thấy, nhưng lại dựa vào giác quan nhạy bén của mình, y cảm thấy có thứ gì đó đang tiến lại gần.

Còn lúc này, Diệp Thần lại nhìn thấy rõ ràng mồn một, trên mặt sông phía trước, có vô số thứ nhỏ bé đang bơi về phía này.

Những thứ nhỏ bé đó trông giống cá, nhưng toàn thân đều màu đỏ.

Nhảy lên nhảy xuống, lúc thì nhảy ra khỏi mặt nước, lúc thì lặn vào nước.

Mãi cho đến khi đàn cá này càng ngày càng gần, Diệp Thần nhìn rõ, chính là cùng một loài cá vừa nãy chui ra từ trong thi thể.

Đàn cá này toàn thân màu đỏ máu, miệng mọc đầy răng nanh dày đặc.

Trương Khởi Lân từ phía sau đi lên.

“Thi Huyết Ngư!

Quái vật sống nhờ thi thể!

Ở đâu có ánh sáng, ở đâu có người thì chạy về phía đó!” “Mặc kệ

nó là Thi Huyết Ngư, hay Cứt Huyết Ngư, trực tiếp chém là xong!" Diệp Thần rút Trảm Phách Đao của mình ra, trực tiếp xông vào đàn Thi Huyết Ngư.

"Rầm rầm rầm. …" Diệp Thần ra đao rất nhanh!

Ổn!

Chuẩn!

Mạnh!

Thân Trảm Phách Đao rất dài, mỗi nhát đao xuống, là có mấy con Thi Huyết Ngư bị chém làm đôi.

Diệp Thần nhìn thấy rõ, chỉ cần Thi Huyết Ngư vừa tiếp cận mình, lập tức chém ra một đao.

Nước trên mặt sông đều bị hắn chém tung tóe sang hai bên.

Số lượng Thi Huyết Ngư này thật sự rất nhiều.

Diệp Thần càng chém càng hăng!

Mỗi nhát đao xuống, hắn đều hô lên.

"104…208…1000…" Trương Khởi Lân đứng phía sau, thần sắc vô cùng chấn kinh!

Tốc độ phản ứng của Thi Huyết Ngư y biết rõ!

Trong cổ mộ, quỷ quái rất khó có thể sánh bằng.

Nhưng Diệp Thần này, vậy mà một đao xuống có thể chém chết mấy con!

Hơn nữa nghe tiếng nước chảy, Trương Khởi Lân đã có thể phán đoán tốc độ ra đao của hắn.

Tốc độ đao của Diệp Thần vậy mà lại nhanh đến vậy!

Hơn nữa, Trương Khởi Lân cảm nhận được, mỗi lần hắn ra đao,

đều có thể trực tiếp chém sâu xuống đáy nước, tốc độ đao vậy mà không giảm!

Đúng như câu nói: người ngoại đạo xem náo nhiệt, người nội đạo xem bí quyết!

Trương Khởi Lân là một tay chơi đao hàng đầu!

Diệp Thần lúc này mang lại cho y sự chấn động rất lớn!

Nghĩ đến đây, y vội vàng đi lên phía trước, y muốn giúp một tay.

"Cậu mau tránh ra cho ông đây, tôi còn chưa chém đủ!

Cứ đứng phía sau!

Để tôi!" "Tôi chém chém chém!

Tôi chém trái chém phải!

Chém trên chém dưới!

Chém cho mấy con Thi Huyết Ngư các ngươi nghe phong thanh là khiếp đảm bỏ chạy!" Một tiếng đồng hồ sau.

Diệp Thần không mệt, hắn chỉ đói bụng vì chém.

Nhưng số lượng Thi Huyết Ngư lại càng ngày càng nhiều, nhìn khắp nơi, toàn bộ sông ngầm dưới lòng đất đều đặc kín.

Ngay cả nước sông cũng đỏ rực.

Trương Khởi Lân cuối cùng cũng không thể chịu nổi nữa.

Y biết cứ thế này căn bản không phải là cách, Thi Huyết Ngư thường quần cư hàng triệu con.

Dù có lợi hại đến mấy, hàng triệu con cũng không chém hết được.

Trương Khởi Lân rút một con dao găm từ thắt lưng ra, một đao cắt đứt ngón tay của mình.

Diệp Thần vừa nhìn!

“Ôi!

Cậu là đồ hèn nhát, một con cá nhỏ thôi mà cũng khiến cậu sợ đến mức cắt cổ tay tự sát sao?” Trương Khởi Lân liếc hắn một cái, vẻ mặt cạn lời.

Máu trên tay y vừa rơi xuống nước, máu lập tức bắt đầu tan ra.

Trương Khởi Lân là truyền nhân của Trương gia, ai cũng biết, y sở hữu huyết mạch Kỳ Lân!

Huyết mạch Kỳ Lân này không chỉ có thể trường sinh bất tử, mà còn có thể xua đuổi rất nhiều trùng thi quỷ thú.

Kỳ Lân Huyết tan trong nước.

Đột nhiên, Thi Huyết Ngư bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Chúng bơi nhanh theo hướng đến!

Chẳng mấy chốc, đàn Thi Huyết Ngư vậy mà chạy sạch trơn!

Diệp Thần kinh ngạc!

Hắn cầm thanh Trảm Phách Đao dài một mét rưỡi.

Nhìn chằm chằm Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình!

Máu gì của cậu vậy?

Máu bảo bối của Lão Muộn à?

Tôi điên mất!” Trương Khởi Lân không thèm để ý đến hắn, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Diệp Thần vội vàng đuổi theo, vỗ vỗ Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình!

Bàn với cậu chuyện này đi!" Trương Khởi Lân không nói gì, vẫn đi về phía trước.

Diệp Thần lập tức chạy đến phía trước, đưa khuôn mặt sẹo của mình đến gần mặt Trương Khởi Lân.

Ngay khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại 5 milimet.

Trương Khởi Lân mở miệng.

"Nói!" "Đó không phải là kết cục sao, cứ Muộn Hồ Lô không nói chuyện!

Cái xác sống di động nhà cậu!" Diệp Thần tiếp tục nói: "Cho tôi mượn 2 cân máu bảo bối của Lão Muộn dùng với!" Trương Khởi Lân: …… "Thảo nào Trương gia là thế gia đạo mộ!

Muộn Du Bình, cậu nói cậu trực tiếp gặp quái vật là rắc máu, gặp là rắc máu, ai dám chọc vào cậu!" Trương Khởi Lân ở một chỗ nước cạn, leo lên bờ.

Bước lên một con đường đá.

Diệp Thần vẫn chưa hiểu rõ sự việc, hắn đương nhiên phải không ngừng hỏi.

"Muộn Du Bình, tôi có một thắc mắc!

Cậu nói cậu thường xuyên đạo mộ như vậy có bị thiếu máu không?" "Cậu thường thì một tháng chảy máu một lần, hay mười ngày một lần?" Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân vẫn mặt không đổi sắc, biểu cảm thản nhiên.

"Mẹ kiếp!

Cậu không chừng là mỗi ngày đều chảy máu đấy chứ!

Cơ thể có chịu nổi không?" Trương Khởi Lân dừng lại, nhìn tên Trụ Kình Thiên Diệp Thần này, vẻ mặt mờ mịt.

Rốt cuộc đây là loại người gì vậy!

“Như vậy, ta sẽ bị thiếu máu!” Trương Khởi Lân cuối cùng cũng không nhịn được trả lời một câu.

Diệp Thần đi lướt qua y.

“Muộn Du Bình, cậu không phải là không nói chuyện nữa sao!

Xì!

Tôi còn trị không nổi cậu, cậu mặt đẹp trai thì có tác dụng gì, có dày bằng mặt tôi không?” Trương Khởi Lân: …… Hai người dọc theo con đường đá này đi thẳng về phía trước, không biết từ lúc nào, đã đi đến một ngã rẽ.

Ngã rẽ này, tổng cộng có bốn đường hầm phân nhánh, mỗi đường hầm phân nhánh đều phát ra ánh sáng mờ ảo.

Lúc này, nhờ đèn pin mạnh của Trương Khởi Lân.

Khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng nhìn thấy Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

“Bọn họ đã đến đâu rồi?

Trông có vẻ Kỳ Lân Tiểu Ca và Trụ Tử Ca đều không bị thương!” “Tôi biết rồi, đây là Hoàng Tuyền Lộ Khẩu!

Bốn con đường chỉ có một con là đúng, còn lại đều là đường chết!

Ngay cả trong con đường chính xác này, cũng toàn bộ là cơ quan.” “Mấy người nhìn kìa, bốn đường hầm đều có ánh sáng phát ra, đó chắc chắn là Thi Du Đăng, ngàn năm không tắt.

Kỳ thi đạo mộ trước, trong Long Lĩnh Mê Quật cũng từng xuất hiện Thi Du Đăng.” Trương Khởi Lân vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc nên đi con đường nào.

Diệp Thần liếc một cái, trực tiếp đi vào đường hầm phía ngoài cùng bên trái.

“Muộn Du Bình, bên này!” Trương Khởi Lân hơi mờ mịt, tên này chẳng lẽ lại giở trò mù đường đó nữa sao.

Diệp Thần đã đi vào.

Trương Khởi Lân không còn cách nào, vội vàng đi theo.

Cái tên Trụ Tử Ca này, hoàn toàn không chơi theo lối mòn, truyền nhân của Trương gia hơi mờ mịt.

Nhưng sau khi hai người đi vào, lối vào của đường hầm Hoàng Tuyền này không có cửa đá lớn nào rơi xuống, phong tỏa đường hầm.

Điều này có nghĩa là, đây là sinh môn của ngã rẽ Hoàng Tuyền!

Lúc này!

Không chỉ Kỳ Lân Tiểu Ca nghi hoặc, ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng không hiểu.

“Trụ Kình Thiên vậy mà thật sự đã chọn được sinh môn!

Thật không thể tin được!” “Tại sao hắn biết đi con đường ngoài cùng bên trái?

Trụ Kình Thiên này chẳng lẽ tinh thông 《 Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật 》?

Hắn là đệ tử thế gia Mạc Kim ẩn danh?” Tổ chương trình vội vàng báo cáo sự kiện này, và điều tra kỹ thân phận của Diệp Thần.

Bởi vì trên Mộ Táng Tinh Cầu này, tất cả sách vở liên quan đến phong thủy âm dương đều nằm trong tay các đại gia tộc và hoàng tộc.

Chương 10

Nếu Diệp Thần thật sự biết thuật phong thủy âm dương, thì thân phận của hắn quá đáng ngờ!

Trương Khởi Lân vốn không muốn nói chuyện, nhưng ngã rẽ Hoàng Tuyền này mình còn chưa phá giải, Diệp Thần làm sao lại chọn đúng được.

Y vẫn không nhịn được hỏi một câu.

"Tại sao lại đi đường này?" "Cái này cũng không biết, bốn đường hầm phân nhánh, trong đó ba đường hầm có miệng động đều thấp như nhau, chỉ có đường hầm ngoài cùng bên trái này có miệng động cao nhất." Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, y không hiểu điều này liên quan gì đến độ cao thấp của miệng động ngã rẽ.

"Cậu đã tham gia kỳ thi đại học chưa?" Trương Khởi Lân lắc đầu, kỳ thi đại học là cái gì?

"Thảo nào!

Ba ngắn một dài, chọn cái dài nhất!

Cái đạo lý này cậu cũng không hiểu!" Trương Khởi Lân: …… Mộ Táng Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng vẫn luôn theo dõi mọi động thái của cuộc thám hiểm đạo mộ.

"Cái tên Trụ Kình Thiên này nói, ba ngắn một dài, chọn cái dài nhất!

Đã từng nghe ở điển tịch mộ táng nào chưa?" Một nhóm người đứng cạnh Nhị Nguyệt Hồng, đồng loạt lắc đầu!

Đều đang nghiêm túc suy nghĩ!

Rốt cuộc đây là bí thuật gì?

“Nhanh chóng ghi lại!

Biên soạn vào 《 Chuẩn Tắc Đạo Mộ Bút Ký 》.

Nghiên cứu kỹ lưỡng!” “Ngoài ra, hãy theo dõi sát sao tên Trụ Kình Thiên này!

Điều tra chi tiết thân phận bối cảnh của hắn!” Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi vào, vậy mà phát hiện đường hầm này vô cùng sáng sủa.

Quả nhiên như cư dân mạng trong phòng livestream đã nói.

Hai bên vách đá có rất nhiều đinh dài đóng vào tường, trên đinh có treo rất nhiều Thi Du Đăng.

Truyền thuyết nói rằng Thi Du Đăng này, đều được làm từ da người, chắc chắn, trong suốt, độ chiếu sáng tốt.

Quan trọng là, vạn năm không tắt!

Diệp Thần nhặt một cục đá ném vào đường hầm phía trước.

Đã xem rất nhiều phim truyền hình đạo mộ, dùng đá để kiểm tra cơ quan.

“Xoẹt xoẹt xoẹt. …” Quả nhiên!

Tiếng đá lăn, đã thu hút vô số mũi tên bay ra.

Hơn nữa, những mũi tên bay ra dài gần hai mét, sau khi bay ra trực tiếp cắm sâu nửa mét vào bức tường đá đối diện!

Có thể thấy uy lực của cơ quan này!

Kinh khủng đến vậy!

“Gia Cát Quỷ Nỗ!” Diệp Thần biết cái này, kiếp trước đã từng thấy trong sách.

Gia Cát Quỷ Nỗ thực ra cũng chính là Nỏ Gia Cát.

Người sống dùng Nỏ Gia Cát để đánh trận, đặt trong mộ của người chết thì là Gia Cát Quỷ Nỗ!

Diệp Thần chuẩn bị dùng Trảm Phách Đao chém xuyên qua.

Quay đầu lại, thấy Trương Khởi Lân đang mò mẫm trên vách tường.

Trên vách tường có một cái lỗ nhỏ.

Trương Khởi Lân gõ gõ, lắng nghe âm thanh.

Sau đó, thò hai ngón tay ra, lập tức cắm vào.

Diệp Thần hai mắt trợn tròn.

"Truyền thuyết về hai chỉ tham động sao?

Mạnh bạo như vậy sao?

Không đau à?" Trương Khởi Lân hai ngón tay kẹp một cục đá ra.

Tiếp theo lại cắm vào.

"Chậc chậc. … Tiểu Ca, cậu có thể thò sâu như vậy, tôi phục cậu!" Chỉ nghe thấy, bên trong bức tường đá.

"Rắc" một tiếng vang lên.

Trương Khởi Lân hai ngón tay kẹp ra một cây đinh đồng dài 10 milimet.

Trên đó đầy rỉ sét.

Diệp Thần biết cây đinh này hẳn là bộ phận kích hoạt cơ quan Gia Cát Quỷ Nỗ.

Trương Khởi Lân đã gỡ nó ra, hẳn là đã phá hủy cơ quan Gia Cát Quỷ Nỗ này.

Trương Khởi Lân ném cây đinh về phía đường hầm phía trước.

“Leng keng keng” một trận vang lên.

Nhưng Gia Cát Quỷ Nỗ lại không bắn ra.

Bình luận trong phòng livestream như tuyết rơi.

Tổ đạo diễn cũng chuyển cảnh quay sang nhóm của Diệp Thần.

“Kỳ Lân Tiểu Ca tôi muốn quỳ lạy anh!

Phát Khâu Thiên Quan song chỉ tham động thật sự là thần hồ kỳ kỹ a!” “Oa!

Ngón tay của Tiểu Ca vừa dài vừa thon, lại còn mạnh mẽ như vậy!

Tiểu Ca em muốn gả cho anh!

Làm phụ nữ của anh chắc chắn quá hạnh phúc!” Lúc này, phía trước truyền đến từng trận tiếng la hét lớn và tiếng nước chảy.

Diệp Thần vội vàng xuyên qua đường hầm, chạy về phía trước.

Trương Khởi Lân cũng nhanh chóng theo sau.

Lối ra ở cuối đường hầm này, hóa ra là trên một vách đá cheo leo.

Khoảng cách từ vách đá này xuống đáy ít nhất cũng sâu ba bốn trăm mét.

Hai người bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Trong không gian ngầm rộng lớn vô tận, toàn bộ đều là kiến trúc và lâu đài theo phong cách trung cổ phương Tây.

Kiến trúc này nối tiếp kiến trúc khác!

Xung quanh mỗi kiến trúc, toàn bộ đều treo đầy những lồng Thi Du Đăng đã được thắp sáng.

Vô số lồng Thi Du Đăng, đếm không xuể.

Kiến trúc không gian ngầm này.

Bệnh viện, trường học, sở cảnh sát. … Hầu hết tất cả các công trình đều có đủ mọi thứ.

Cảm giác đầu tiên của Diệp Thần là, đây là một thành phố!

Một thành phố hoàn chỉnh!

Nhưng mà, ai lại có thể đem một thành phố hoàn chỉnh, toàn bộ chôn vùi trong không gian ngầm!

Điều này thật không thể tin được!

Mộ địa nữ phù thủy chắc chắn là ở trong này.

Nữ phù thủy này rốt cuộc là ai?

Vậy mà dùng một thành phố để bồi táng!

Nhưng mà, không phải nói nơi này là Khủng Phố Phế Khư sao?

Tại sao thành phố này lại sạch sẽ tinh tươm như vậy!

Chẳng có một chút nào là dáng vẻ phế tích cả.

Lại một trận tiếng nước chảy kèm theo tiếng la hét truyền đến.

Trong tiếng la hét xen lẫn rất nhiều tiếng cầu cứu của mọi người.

Diệp Thần lúc này mới tìm thấy nguồn âm thanh.

Ngay tại góc tường phía ngoài cùng bên phải của vách đá, có một thác nước, thác nước đổ xuống toàn bộ là các thí sinh tham gia kỳ này.

Diệp Thần lập tức hiểu ra, thác nước này thực chất chính là sông ngầm dưới lòng đất vừa nãy.

Cuối sông ngầm dưới lòng đất thông thẳng đến không gian ngầm này.

Hắn và Trương Khởi Lân leo lên bờ, đi con đường rẽ Hoàng Tuyền.

Còn những đạo mộ giả này chắc chắn là trôi theo sông ngầm dưới lòng đất mà đi thẳng về phía trước.

Thế là trực tiếp rơi xuống theo thác nước của vách đá.

Tiếng la hét thảm thiết của nhân viên thám hiểm đạo mộ vang lên không ngừng, mấy đạo mộ giả bị Thi Huyết Ngư trực tiếp cắn chết.

Lại có mấy đạo mộ giả, sau khi bị thác nước cuốn xuống, trực tiếp va vào đá dưới hàn đàm mà bỏ mạng.

Vương Bá Thiên, truyền nhân khí công của Thiên Tông Môn và Thái Sâm, vua quyền anh ngầm.

Hai người họ từng cùng nhau hợp tác đạo mộ mấy năm.

Rất ít khi thất bại!

Họ đã từng đi Cửu Tầng Yêu Tháp, đã từng xuống Vân Giang Trùng Cốc.

Hai người phối hợp ăn ý.

Họ cũng từ sông ngầm dưới lòng đất bị cuốn thẳng xuống hàn đàm dưới thác nước.

May mắn là, hai người đều không va vào đá.

Vương Bá Thiên vừa chui ra khỏi nước.

Trên mặt nước khắp nơi đều đỏ rực, mấy thi thể đạo mộ giả bị tan nát không thể tả.

Hắn cảm thấy rất không đúng!

Có thứ gì đó đang ăn thi thể đạo mộ giả.

Thi Huyết Ngư!

Vương Bá Thiên vừa phản ứng lại, cánh tay hắn đã bị một con Thi Huyết Ngư nhảy lên, trực tiếp cắn chặt.

Đồng đội của hắn là Thái Sâm đã leo lên bờ, nắm lấy tay hắn, kéo Vương Bá Thiên lên.

Con Thi Huyết Ngư cắn vào cánh tay hắn vẫn cắn chặt cánh tay, không chịu nhả ra.

Vương Bá Thiên một tát vỗ xuống con Thi Huyết Ngư, bị nó cắn đứt một miếng thịt.

Hắn hung hăng dẫm một chân lên con Thi Huyết Ngư.

Với khí công Thiên Tông Môn ở chân, một cước dẫm nát Thi Huyết Ngư thành thịt nát.

Vương Bá Thiên và Thái Sâm hai người quan sát kỹ lưỡng một hồi, vội vàng đi vào thành phố dưới lòng đất này.

Yên tĩnh quá!

Đây là cảm giác đầu tiên của hai người họ!

Họ là nhóm đầu tiên tiến vào khu tổ hợp thành phố Khủng Phố Phế Khư.

Giành vị trí đầu tiên tìm thấy mộ địa nữ phù thủy.

Họ cũng có những tính toán riêng của mình.

Truyền thuyết nói rằng trong mộ địa nữ phù thủy của Khủng Phố Phế Khư này, có một viên châu báu, giá trị liên thành.

Dường như gọi là "U Linh Mã Não", trên bảng xếp hạng kỳ trân dị bảo của Mộ Táng Tinh Cầu, viên châu báu này xếp vị trí thứ chín.

Nghe nói chỉ riêng viên châu báu này, nếu đổi thành điểm đạo mộ có thể đổi được 10000 điểm.

Nếu giao cho hoàng thất, có thể trực tiếp đổi lấy quan cao lộc hậu, xe ngựa mỹ nữ đếm không xuể.

Lúc này.

Rất nhiều người trong phòng livestream, bao gồm cả tổ chương trình, đều đang theo dõi góc nhìn của Vương Bá Thiên và Thái Sâm.

Đều muốn xem tại sao dưới lòng đất lại có một thành phố hoàn chỉnh.

Bên trong rốt cuộc trông như thế nào.

"Trong thành phố này cái gì cũng có a.

Mỗi tòa lâu đài cũng sạch sẽ tinh tươm.

Chẳng có chút cảm giác tang thương nào mà một mộ địa nên có.

Chuyện này là sao?" "Mấy người có phát hiện không, ở đây cái gì cũng có, nhưng tại sao không thấy nhà thờ?" "Không có bất kỳ sinh vật nào, không có một bông hoa, không có một cọng cỏ.

Càng nhìn càng thấy quỷ dị." Vương Bá Thiên nhìn thấy khán giả trong phòng livestream càng ngày càng đông.

Lại còn có rất nhiều người tặng quà cho nhóm hai người họ.

Hắn tâm trạng rất tốt.

Chương 11

Cái Khủng Phố Phư Khư này, căn bản không phải phế tích a.

Một thành phố nhỏ dưới lòng đất sạch sẽ tinh tươm, kiến trúc lâu đài cũng đẹp như vậy.

Vương Bá Thiên dám khẳng định, đây là ngôi mộ yên tĩnh và dễ chịu nhất mà hắn từng gặp từ khi đạo mộ.

Tiếp theo, hắn sẽ cùng Thái Sâm tiến vào sâu nhất bên trong Khủng Phố Phế Khư, để tìm mộ địa nữ phù thủy.

“Vương Bá Thiên, sao mặt anh đen vậy?” “Còn nói tôi, anh không phải cũng vậy sao.

Trên mặt dính cái gì thế?” Nhờ ánh sáng chiếu rọi khắp nơi của Thi Du Đăng lồng.

Hai người đều nhìn rõ, trên mặt đều dính đầy tro bụi màu đen.

Vương Bá Thiên ngẩng đầu nhìn.

Trời ơi!

Trên đỉnh đầu bao la tro bụi màu đen, từ từ bay xuống.

Tổ chương trình và khán giả đều đang nhìn chằm chằm vào màn tro bụi bao la này.

“Chuyện này là sao?

Hình như là tro đốt vàng mã!

Chính là tro sau khi đốt vàng mã cho người chết, mấy người nhìn kìa!” “Sao lại có nhiều như vậy, bay còn lớn hơn cả bông tuyết nữa!” “Tiếng gì vậy?

Mấy người nghe!" Vương Bá Thiên và Thái Sâm cũng nghe thấy, một loại tiếng rên rỉ dài rất kỳ lạ.

Tiếng vang lên liên tục một phút.

Hơi giống tiếng rên rỉ tang thương!

Tiếng vừa dứt!

Đột nhiên, cả thế giới bắt đầu trở nên càng ngày càng tang thương.

Bức tường kiến trúc trước mặt càng ngày càng vàng úa, dường như bị thứ gì đó ăn mòn.

Chưa đầy một lát, các mảnh đá trên tường khắp nơi rơi xuống.

Từng tảng lớn từng tảng lớn rơi xuống!

Gió nổi lên!

Gió lạnh ào ào!

Còn kèm theo tiếng "ù ù".

Trên đường phố bị gió thổi bay vô số giấy tiền, kèm theo tro bụi màu đen không ngừng bay lượn.

"Thái Sâm, anh nhìn kìa!

Khắp đường phố bay đầy giấy tiền!

Giấy tiền đốt cho người chết!" "Các kiến trúc xung quanh sao đều biến thành đen kịt, giống như bị cháy xém!" Sương mù nổi lên!

Sương mù càng ngày càng dày đặc!

Toàn bộ lâu đài dưới lòng đất đã hoàn toàn biến mất.

Xung quanh các loại tiếng kêu quái dị, nối tiếp nhau vang lên.

Tiếng sau thê thảm hơn tiếng trước.

Ngay sau đó, Thi Du Đăng tắt.

Toàn bộ lâu đài dưới lòng đất chìm vào bóng tối vô tận.

Toàn bộ tổ chương trình và phòng livestream cũng tối đen như mực.

“Thái Sâm, đèn pin của anh đâu?

Tôi vừa rơi xuống nước!” “Tôi ở đây, đợi chút, tôi tìm xem. … Không tìm thấy!

Mẹ kiếp, đèn pin đâu?” “Chạy mau!

Đừng tìm nữa!

Nhanh chóng chạy!

Phía sau có tiếng bước chân!” Tâm trạng của mọi người theo tiếng thở gấp gáp căng thẳng của Vương Bá Thiên và Thái Sâm, không ngừng chạy.

Ai cũng muốn biết họ đang đối mặt với cái gì, chỉ nghe thấy hai người này cứ thế liều mạng chạy!

Tiếng mở cửa!

Tiếng đóng cửa khẩn cấp!

Họ dường như đã chui vào một căn phòng.

Họ lại bắt đầu chạy!

Tiếng thở của hai người càng ngày càng gấp gáp!

Họ dường như đang chạy trốn!

Họ lại đến trước một cánh cửa, không ngừng đẩy cửa, đập cửa!

Cánh cửa hình như bị khóa.

Có tiếng bước chân, vô số tiếng bước chân.

“Cái gì?

Đó là cái gì?

Thái Sâm, phía sau lưng anh!" "A. …" "A. …" … Lúc này Diệp Thần và Kỳ Lân Tiểu Ca đang ngồi ở cửa động của vách đá.

Kỳ Lân Tiểu Ca vừa gọi đồ ăn, đã gọi không ít đồ khô.

Bánh mì, bánh quy, nước… Hai người họ ngồi ở đây vừa ăn, vừa nhìn về phía trước.

Điều kỳ lạ là, họ nhìn thấy những người đã đi vào lâu đài đều đang phát điên liều mạng chạy trốn.

Khắp nơi kêu cứu.

Phòng livestream đều đang nói, đèn Thi Du Đăng trong lâu đài đã tắt, tối đen như mực.

Nhưng Diệp Thần và Kỳ Lân Tiểu Ca nhìn về phía lâu đài kia, chẳng có chút thay đổi nào cả.

Thi Du Đăng vẫn sáng.

Đường phố vẫn sạch sẽ tinh tươm.

Tro bụi đen kịt bay đầy trời mà phòng livestream nói, họ chẳng nhìn thấy gì cả.

Rất nhiều người trong phòng livestream bắt đầu nhắc nhở Diệp Thần và Kỳ Lân Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, phía trước nguy hiểm cao năng lượng đó, hai người mau nhìn đi!" "Phía trước đều thành phế tích rồi, cái tên Trụ Tử Ca này vẫn đang ngấu nghiến bánh mì, đúng là đồ ngốc!" Diệp Thần nhìn tới nhìn lui, phía trước lâu đài chẳng có gì cả.

Ngoại trừ rất nhiều đạo mộ giả phát điên la hét om sòm.

Cũng không biết có phải bị thần kinh hoang tưởng không.

Có đạo mộ giả xông vào căn phòng, rồi không bao giờ đi ra nữa.

“Trụ Kình Thiên!

Hai người vào trong nhất định phải bật đèn pin, để mọi người xem bên trong rốt cuộc tình hình thế nào.” “Đừng gọi Trụ Tử Ca, hắn vào trong chắc chắn lập tức chết.

Để Kỳ Lân Tiểu Ca bật đèn pin!” Diệp Thần đưa cả năm cái đèn pin siêu sáng trong túi của mình cho Trương Khởi Lân.

“Cậu dùng đi, ca đi đường đều dựa vào cảm giác.

Không cần đèn pin.” Trương Khởi Lân: …… Hai người đứng dậy, chuẩn bị xuất phát.

Diệp Thần chuẩn bị nhảy trực tiếp như vừa rồi, hắn bây giờ sau khi biến thành Kiếm Bát, gặp khó khăn gì cũng muốn trực tiếp xông lên.

Ví dụ như vách đá này, bản năng huyết mạch của Kiếm Bát chính là trực tiếp nhảy xuống.

Còn việc nhảy xuống sẽ ra sao, đó không phải là điều hắn cần phải suy nghĩ!

Hơn nữa, hắn có tuyệt đối tự tin, cho dù nhảy xuống, mình cũng sẽ không sao.

Trong lòng hắn chỉ có một câu: Nhân sinh coi nhẹ, không phục thì làm!

Trương Khởi Lân vừa nhìn, vội vàng kéo Diệp Thần lại.

“Bức tường này là đá, đao không cắm vào được, không thể giảm tốc độ trượt xuống!” Trương Khởi Lân lấy dây thừng ra khỏi ba lô.

Y nhanh chóng tìm thấy chỗ có thể buộc dây thừng trên tảng đá bên cạnh, sau đó ném đầu dây thừng còn lại xuống vách đá.

Ngay lúc này.

Phía sau Diệp Thần và Trương Khởi Lân có tiếng nói truyền đến.

“Ngươi nói xem có kỳ lạ không, đường Hoàng Tuyền rẽ này vậy mà không có cơ quan!” “Không có gì kỳ lạ cả, ngươi không thấy Gia Cát Quỷ Nỗ đã cắm vào bức tường đối diện rồi sao, chứng tỏ có người đã đi qua đây rồi!” “Suỵt!

Phía trước hình như có người!” Chưa đầy nửa phút, một nam một nữ hai đạo mộ giả xuất hiện trước mắt Diệp Thần.

“Ồ, tôi còn tưởng là ai chứ, hóa ra là Trụ Tử Ca mù đường xông pha không lùi bước!” Cô gái lạnh lùng nói một câu, xen lẫn chế giễu.

“Sư muội, đừng nói lung tung.

Dưới mộ táng, đừng đắc tội với người khác!” “Không có nói lung tung, hắn xấu như vậy, tôi còn không được nói sao.” Diệp Thần liếc nhìn cô gái này.

Lớn thì lớn thật đấy, nhưng mà không não.

Người ta thường nói cái gì lớn, cái gì không não, thật sự có lý!

“Sư huynh nhìn kìa, cái tên mù đường kia ánh mắt dê cụ nhìn về phía tôi kìa!

Anh mau thay tôi dạy dỗ hắn!” Diệp Thần nổi giận.

“Tôi mù đường, là đi nhầm vào khuê phòng của cô, hay là cái trụ của tôi khiến cô có điều hối tiếc trong lòng.” “Lưu manh!” Cô gái tức đến đỏ mặt.

Cô ấy thực ra có tính toán riêng của mình, bất kỳ nhóm nào giết chết đạo mộ giả khác, đều sẽ nhận được phần thưởng điểm số cao ngất trời.

Đây là thông tin mà mẹ cô ấy đã lén lút nói cho cô ấy biết.

“Sư ca, mau giết hắn!

Anh là đội đặc nhiệm, giết hắn thừa sức!

Có chuyện gì em sẽ đứng ra chịu trách nhiệm cho anh, nhà em là Tào thị hoàng tộc!” “Sư muội, đừng nói nữa.

Vị Trụ Kình Thiên đại ca này, sư muội của tôi bị nuông chiều quá.

Ngài người lớn không chấp nhặt lỗi nhỏ của trẻ con.” “Sư ca, anh nói ai là trẻ con hả, rốt cuộc anh có giết hay không, không giết thì em sẽ gửi tin nhắn nói với mẹ em, nói anh bắt nạt em!

Sàm sỡ em!” “Sư ca, mau giết hắn!

Giết hắn đi, em sẽ, em sẽ thành toàn cái tâm nguyện của anh.” “Thật sao?” Cô gái gật đầu!

“Thật, trên đường này sẽ để anh thoải mái.” Lý Vĩ rõ ràng động lòng.

Nhưng hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ gây chuyện.

“Thế này đi, sư muội, tôi bảo hắn xin lỗi cô, được không?

Đắc nhiêu nhân xử thả nhiêu nhân a!” “Em không chịu!

Hắn nói năng bất kính với em, em sẽ bắt anh giết hắn!” Diệp Thần nghe đến phát chán, một nam một nữ này cứ như bị thần kinh vậy, dường như hắn Diệp Thần đã định sẽ chết vậy.

“Lời nói thừa thật nhiều!

Đến đây đi!

Đến chém tôi!” Lý Vĩ vốn cũng không muốn gây chuyện, nhưng cảnh tượng này đã bị Lý Diễm dùng vòng tay livestream quay lại rồi.

Lúc này, không chỉ khán giả toàn quốc, ngay cả người nhà Lý gia của hắn cũng đang xem.

Hơn nữa người nhà của sư muội Lý Diễm cũng đang xem.

Lúc này mà còn yếu đuối, sẽ bị người ta cười rụng răng.

“Trụ Tử Ca, vậy thì xin lỗi anh.

Anh nhận lỗi với sư muội của tôi, chuyện hôm nay tôi sẽ không truy cứu nữa!” Trong phòng livestream có người chửi cô gái quá tiện, cũng có người đồng tình với Trụ Tử Ca.

“Cô gái này là ai?

Cô ta là Tào thị hoàng tộc?

Hoàng tộc sao có thể có loại rác rưởi như vậy.” “Hình như là Lý Diễm đó, mẹ cô ta trước đây làm người hầu trong hoàng thất, gia đình họ tự nhận là hoàng thất.” “Thật không biết xấu hổ!

Trụ Tử Ca thảm rồi!

Sư huynh kia là Lý Vĩ, nguyên là của đội lục chiến.

Nghe nói là binh vương, rất lợi hại.” “Trụ Tử Ca, chắc là phải nhận lỗi rồi, anh nhìn kìa hắn còn đang ăn bánh mì.

Tên Lý Vĩ kia đã rút súng ra rồi.

Hỏng rồi!

Hỏng rồi!” Trương Khởi Lân đứng dựa vào vách đá, nhìn động tĩnh bên ngoài.

Y căn bản không thèm nhìn về phía Diệp Thần.

Trước đây, y sẽ lo lắng cho đồng đội, nhưng bây giờ trong lòng y, đồng đội này chính là một ẩn số.

Chương 12

Y hoàn toàn tin tưởng, Diệp Thần có thể ung dung đối phó.

Diệp Thần vừa ăn bánh mì, vừa liếc nhìn Lý Vĩ.

“Tiểu tử, phát dục yếu ớt không được sao?

Cứ thích khoe khoang!

Tôi thực ra thật sự không muốn sớm vạch trần đâu.” “Lời nói cuồng ngôn, đã như vậy, vậy thì tôi chỉ có thể nói cho anh biết, anh chết sớm một chút, còn có thể đầu thai sớm một chút, kiếp sau đừng thám hiểm đạo mộ nữa.” Sư huynh Lý Vĩ nắm chặt súng, bình tĩnh lắp giảm thanh.

Giới đạo mộ thường có quy tắc ngầm như vậy, súng tốt nhất nên lắp giảm thanh, để tránh bên trong mộ táng bị chấn động âm thanh, gây ra sụp đổ.

Lý Vĩ đã theo đuổi sư muội rất lâu rồi, nhưng sư muội vẫn luôn không đồng ý.

Vốn dĩ hắn muốn tên Trụ Tử Ca này xin lỗi sư muội, nhưng Diệp Thần này căn bản không nể mặt.

Vậy thì, không còn cách nào khác, chỉ có thể giết.

Giết một người là có thể có được sư muội, có được sự công nhận của gia tộc trong phòng livestream, hà cớ gì không làm.

Diệp Thần ăn xong bánh mì.

“Súng của anh lắp xong chưa?” “Đến đây!

Bắn tôi hai phát thử xem!” Lý Vĩ lắp xong đạn, hắn cảm thấy thật buồn cười, tên Trụ Tử Ca này hình như thật sự giống như một tên

ngốc vậy.

Chẳng lẽ thật sự không sợ chết sao?

Lại còn hỏi mình súng lắp xong chưa, bảo mình bắn hắn mấy phát thử xem!

A a!

Ngốc đến mức này!

Đến lúc này còn làm màu.

Lý Vĩ giơ súng lên.

Tổ chương trình Vương Bàn Tử đã sắp xếp nhân viên, đối với những người đặt cược Trụ Tử Ca chết, có thể tiến hành thanh toán, đền bù cho mọi người.

Lệ Dĩnh mặc dù trong lòng biết tên Trụ Tử Ca này rất nhanh sẽ chết, nhưng 100 đồng của mình, ai, thôi vậy.

"Đoàng" một tiếng.

Tiếng súng của Lý Vĩ vang lên.

Hầu như tất cả mọi người đều biết, Trụ Tử ca chắc chắn đã chết.

Lý Vĩ đứng gần hắn như vậy, hơn nữa súng còn chĩa vào đầu Diệp Thần.

Đừng nói Lý Vĩ là binh vương thần xạ thủ được công nhận, dù là người bình thường ở khoảng cách hai mét nổ súng, Diệp Thần cũng chắc chắn phải chết!

"Nhanh chóng đưa bảng kết toán tiền cược của khán giả đây, tính xem Trụ Kình Thiên này chết rồi chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền!

Nhanh lên." Vương Bàn Tử lớn tiếng chỉ huy nhân viên thao tác cược.

“Ngoài ra, thông báo cho Trương gia, chúng ta vô cùng tin tưởng năng lực của Kỳ Lân Tiểu Ca, nên việc Diệp Thần này sớm rời cuộc chơi cũng là để không làm liên lụy Tiểu Ca.” “Đạo diễn...

đạo diễn!” Lệ Dĩnh vội vàng chạy tới.

“Trụ Tử ca, vẫn chưa chết!” “Cái gì, sao có thể được, binh vương Lý Vĩ đó là do tôi tự tay tuyển chọn, bắn bách mét đều bách phát bách trúng, đây mới cách chưa đầy hai mét.” Vương Bàn Tử bán tín bán nghi ghé sát vào màn hình trực tiếp.

M* nó!

Trụ Kình Thiên này không những chưa chết, mà còn đứng sừng sững ở đó.

“Phóng to ống kính cho tôi, Trụ Kình Thiên trong tay đang cầm cái gì?

Có phải ám khí không?” Ống kính phóng đại, Vương Bàn Tử cũng nhìn rõ, khán giả xem trực tiếp cũng nhìn rõ.

Diệp Thần trong tay đang cầm một chai nước suối “Nông Phu Đào Thủy” của Phúc Đảo, đang uống một hơi không ngừng.

Phòng trực tiếp nổ tung, ngày càng nhiều người vào xem Trụ Kình Thiên.

“Cái quái gì vậy?

Tiếng súng của Lý Vĩ đã vang lên rồi, bắn đi đâu mất rồi?

Hắn ta là binh vương đó!

Thần xạ thủ đó!” “Trụ Tử ca sao ăn xong lại uống, rốt cuộc đây là thần tiên gì vậy!” “Binh vương chắc chắn bắn trượt!

Ngựa già cũng có lúc sẩy chân mà.” “Trụ Tử ca, không phản kháng à?

Bị súng dọa cho đần độn rồi sao?

Chỉ biết ăn, làm một con quỷ tham ăn à!" "Nước 'Nông Phu Đào Thủy' này cũng dám uống... trời ơi!" Đạo diễn Vương Bàn Tử và Lệ Dĩnh đều trừng mắt nhìn vào màn hình trực tiếp.

"Trụ Kình Thiên này tại sao không phản kháng, súng của Lý Vĩ lại kích hoạt!" "Đoàng!" Tiếng súng vang lên, Lệ Dĩnh còn cố ý lùi lại mấy bước, cô ấy không muốn nhìn thấy máu bắn lên màn hình, cô ấy có chút sợ hãi.

Thế nhưng chưa đầy hai giây, tất cả mọi người đều kinh ngạc!

"Rốt cuộc đây là cái quái gì?

Súng có vấn đề sao?

Tại sao không bắn chết người được?" "Sao có thể, súng đều là do đạo mộ giả tự mang, một binh vương sao có thể mang một khẩu súng hỏng, lẽ nào?

Trụ Kình Thiên có thể né đạn sao?" "Nói bậy bạ gì đó, toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu này tốc độ nhanh đến mức có thể né đạn cũng không quá 10 người.

Trụ Kình Thiên tuyệt đối không thể.

Chắc chắn là súng có vấn đề." "Tất cả đừng nói chuyện, nghe đây!

Trong màn hình, Trụ Tử ca nói chuyện rồi!" Lý Vĩ lúc này đã phát điên, hắn ta không ngừng kiểm tra súng, rõ ràng là nhắm vào đầu Diệp Thần, tại sao lại không bắn trúng?

Diệp Thần cười lạnh một tiếng.

"Ngươi không bắn trúng ta được đâu.

Ta chỉ muốn ngươi bắn hai phát trước thôi!" "Không sợ chết, vì thú vui cái chết!" Bình luận lập tức tràn ngập màn hình!

Ai nấy đều mắng Diệp Thần khoe khoang trắng trợn!

Đám bò trên trời bay đầy ra khắp nơi!

Thế nhưng giây tiếp theo!

Đột nhiên!

Một đạo đao quang lóe lên!

Trước ống kính, tất cả mọi người đều không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra.

Khẩu súng trong tay Lý Vĩ lập tức đứt thành hai đoạn, rơi xuống đất.

Cùng với khẩu súng rơi xuống đất còn có ba ngón tay.

Lý Vĩ muốn khóc thét nhưng không kêu thành tiếng.

Hắn ta đột nhiên có một cảm giác cận kề cái chết.

Trên cổ hắn ta xuất hiện một vệt máu mỏng.

Ngay sau đó vệt máu ngày càng lớn, một lượng lớn máu từ cổ hắn ta tuôn ra.

Lý Vĩ còn chưa hiểu rõ tình hình, hắn ta ôm cổ mình, nằm trên đất không ngừng co giật.

Hắn ta không thể tin được, hắn ta là thần xạ thủ được công nhận của đội đặc nhiệm số hai, hắn ta đã bắn hai phát súng, nhưng đều không trúng người!

Còn Diệp Thần ra đao bằng cách nào, hắn ta còn chưa nhìn rõ, sao đã phải chết rồi!

Đây là tại sao?

Lý Vĩ cho đến khi trút hơi thở cuối cùng cũng không nghĩ rõ nguyên nhân.

Phòng trực tiếp của Diệp Thần vào khoảnh khắc này, đã bùng nổ!

Kinh hãi!

Vô hạn kinh hãi!

“Sao lại là một đạo quang?

Lý Vĩ đã chết rồi!

Kỳ Lân Tiểu Ca đứng xa như vậy, chắc chắn không phải y!” “Lẽ nào thật sự là Trụ Tử ca?

Trời ơi!

Vừa ra tay đã là vương tạc rồi!

Sao cũng không dám tin!” “Trời ơi!

Lần này các cao thủ đạo mộ thám hiểm tề tựu đông đủ rồi!

Bạch Hạo Thiên!

Ngô Tà!

Kỳ Lân Tiểu Ca!

Lao Lạp!

Lại còn có cả Trụ Tử ca đại trụ cột đột nhiên xuất hiện này nữa!” Đạo diễn Vương Bàn Tử lúc này cũng trợn tròn mắt.

Nếu không phải Lý Vĩ đã chết trên màn hình, hắn ta căn bản sẽ không tin, cái Trụ Kình Thiên lôi thôi này lại là một cao thủ!

Hắn ta có cảm giác, trước đó người giết Xích Liên Xà Vương rất có thể chính là Trụ Kình Thiên.

Chỉ là tốc độ của hắn quá nhanh, nhanh đến mức bị tất cả mọi người bỏ qua.

Lệ Dĩnh lén lút mở điện thoại, vội vàng đặt cược toàn bộ tài sản

1000 đồng của mình vào lựa chọn Trụ Kình Thiên đoạt quán quân.

Đúng, cô ấy tạm thời chỉ có bấy nhiêu tiền.

Cô ấy là Gen Z, cũng là bán nguyệt tộc.

Bán nguyệt tộc là một cấp độ tu luyện cao hơn nguyệt quang tộc.

Nguyệt quang tộc là một tháng tiêu hết tiền.

Còn bán nguyệt tộc chính là nửa tháng tiêu hết tiền!

Lệ Dĩnh biết theo tính cách của đạo diễn Vương Bàn Tử, tỷ lệ cược của Trụ Tử ca sắp được điều chỉnh rồi.

Quả nhiên!

Lệ Dĩnh vừa đặt cược thành công, Vương Bàn Tử đã ra lệnh cho nhân viên thao tác điều chỉnh tỷ lệ cược của Trụ Tử ca đoạt quán quân.

Từ 1:100000000, trực tiếp điều chỉnh thành 1:100000.

Lệ Dĩnh thầm vui mừng.

Bởi vì theo quy tắc, số tiền cược đã đặt ban đầu, tỷ lệ cược là không đổi.

"Trụ Tử ca, ngươi phải cố gắng lên nha!

Ta đã bán mình cho ngươi rồi!" Vừa nghĩ đến đây, Lệ Dĩnh vội vàng tập trung chú ý trở lại vào Trụ Tử ca.

Cô gái Lý Diễm lúc này đang nhìn chằm chằm thi thể sư huynh Lý Vĩ, run rẩy bần bật!

Cô ta không thể tin được.

Sao có thể như vậy, sư huynh là tinh anh của đội lục chiến!

Cô ta căn bản không nhìn rõ Diệp Thần ra tay như thế nào.

“Ám khí!

Đúng!

Chắc chắn là ám khí!” Cô gái vừa hét lên một tiếng, lập tức ý thức được tình cảnh hiện tại của mình.

Cô ta lại vội vàng quỳ rạp xuống đất.

“Trụ Tử ca, ngài tha cho tôi!

Muốn làm gì cũng được!

Làm trâu làm ngựa cũng được!

Ngài tha cho tôi!” Diệp Thần không nói gì, trực tiếp đi tới.

“Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, tôi là phụ nữ!

Tôi là nhóm yếu thế, anh không thể bắt nạt phụ nữ đâu!” Diệp Thần một tay ôm cô ta lên, vác lên vai.

Cô gái thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, đàn ông đều là một loại.

Hắn ta ôm lấy mình.

Sau đó chắc chắn sẽ tìm một góc nào đó.

Cô ta quả nhiên vẫn sẽ khuất phục dưới váy của mình.

Phòng trực tiếp lúc này cũng vang lên tiếng la ó, sự thần bí của cao thủ ẩn thế mà Trụ Tử ca vừa xây dựng.

Sao tự nhiên lại thay đổi phong cách vẽ như vậy!

Cứ thấy cải trắng là liền chen vào như vậy, chẳng lẽ quá vô đạo đức sao?

Diệp Thần vác cô ta đi thẳng về phía trước, đi đến miệng vách núi.

Lý Diễm lúc này mới hoảng sợ!

Chương 13

Cô ta lớn tiếng kêu cứu!

“Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, cầu xin ngài!

Tha cho tôi!

Tôi làm trâu làm ngựa!

Tôi cái gì cũng biết!” “Kỳ Lân Tiểu Ca!

Tiểu Ca!

Cứu tôi với!

Cứu tôi với!

Tôi đủ mọi tư thế, chịu khó chịu khổ!” Diệp Thần dường như căn bản không nghe thấy cô ta nói gì.

Hai tay thuận thế ném Lý Diễm một cái!

Không chút do dự!

Lý Diễm bị ném xuống vách núi!

Cô ta kêu thét rồi rơi xuống đáy vực.

Vách núi cao như vậy, chắc chắn chết không thể chết hơn được nữa!

Lại là kinh ngạc!

Phòng trực tiếp im lặng tròn 30 giây, mới có người bắt đầu nói chuyện.

“Nghiệt ngã!

Không thánh mẫu!

Không suy nghĩ bằng phần dưới!" "M* nó!

Trụ Tử ca!

Ngươi là anh hùng!

Đẹp trai quá!

Tấm gương của đàn ông!" "Trụ Kình Thiên, cô gái này xinh đẹp như vậy... tsk tsk... thật đáng tiếc!" Danh tiếng của Diệp Thần lập tức tăng vọt, thậm chí trực tiếp vọt vào top 30 chủ đề nóng.

Trương Khởi Lân vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại nhìn một lần.

Ngay cả khi Lý Diễm vừa rồi khóc lóc cầu xin, y cũng không hề động lòng.

Trương Khởi Lân đứng dậy bắt đầu điều chỉnh dây thừng, chuẩn bị từ vách núi đi xuống.

"Này!

Này!

Muộn Du Bình, vừa rồi màn phản công tát mặt, màn kịch 'tay độc hái hoa' này, ngươi không cho một lời đánh giá sao?" Trương Khởi Lân không nói một lời.

Mặt mày lạnh như băng.

"Vừa rồi viên đạn của binh vương kia bay tới trong chớp mắt, ta vung đao chém xuống..." Trương Khởi Lân căn bản không nhìn Diệp Thần, y kéo kéo dây thừng xem có chắc chắn không.

Sau khi kiểm tra.

Trương Khởi Lân nắm chặt dây thừng, một cú đạp chân, trực tiếp trượt xuống đáy vực.

“M* nó, lại là chiêu này!

Ít nhất cũng đợi ta nói xong chứ!

Ta không cần mặt mũi sao?” Diệp Thần theo sau, miệng lẩm bẩm.

Hắn ta cũng nắm dây thừng trượt xuống.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ khi khát máu giết chóc thì lạnh lùng vô tình, độ tương đồng vai diễn Kenpachi tăng lên 50%, thưởng túc chủ toàn thuộc tính +100.” Diệp Thần biết hệ thống tăng điểm thuộc tính cho hắn, có tác dụng đặc biệt.

Sức mạnh Shikai của Trảm Phách Đao cực lớn, có thể trấn áp vô số quỷ quái!

Phi thường nhân có thể điều khiển!

Các điểm thuộc tính cơ thể phải cao hơn người thường gấp mười lần trở lên!

Diệp Thần kiểm tra giao diện thuộc tính bản thân: “Giá trị sinh mệnh: 1150 (người bình thường 500)” “Lực tấn công: 940 (người bình thường 100)” “Độ nhanh nhẹn: 730 (người bình thường 100)” “Phòng thủ vật lý: 310 (người bình thường 50)” “Phòng thủ ma pháp: 415 (người bình thường 50)” Diệp Thần lại liếc nhìn điểm đạo mộ của mình.

Con số hiển thị: 90 điểm.

Trong 90 điểm này, hạng mục hiển thị: nhảy xuống vực thành công 10 điểm.

Vượt qua sông ngầm 10 điểm.

Vượt qua ngã ba Hoàng Tuyền 10 điểm.

Giết binh vương Lý Vĩ 50 điểm.

Chương trình chắc chắn không nhìn thấy Diệp Thần giết cá thi huyết, nên không tính điểm đạo mộ, nhưng Diệp Thần cũng không quan tâm.

Điều khiến Diệp Thần kinh ngạc là, giết binh vương Lý Vĩ lại có điểm đạo mộ cao như vậy!

Hắn ta bây giờ chỉ cần nghĩ đến đánh nhau giết người, trái tim hắn ta đã không thể kìm nén được sự kích động.

Nội tâm tràn ngập khao khát chém giết.

Lúc này.

Rất nhiều đạo mộ giả đã tiến vào Khủng Phố Phế Khư.

Trong Khủng Phố Phế Khư, các tòa kiến trúc lâu đài vẫn bình yên như mọi khi, bên trên treo đầy đèn lồng dầu thi.

"Muộn Du Bình, loại quần thể cổ bảo dưới lòng đất phương Tây này, ngươi trước đây đi đạo mộ có thấy chưa." "Muộn Du Bình, hỏi ngươi đó, ngươi nói kiến trúc ở đây sao lại kỳ lạ vậy!" Trương Khởi Lân vẫn đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn chằm chằm kiến trúc hai bên.

Góc nhìn của rất nhiều khán giả xem trực tiếp cũng tập trung vào phía Diệp Thần và y.

Mọi người đều muốn nhìn rõ, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

"Các ngươi nhìn kìa, có tro đen rơi xuống." "Tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Ống kính rất mờ, sương mù dày đặc đã đến!" "Không thấy Trụ Tử ca, hắn ta chạy đi đâu mất rồi?" Diệp Thần và Trương Khởi Lân đã tách ra.

Ngay vừa rồi, đột nhiên tro đen bay mù trời rơi xuống.

Sau đó một tiếng rống dài thê thảm vang lên.

Tiếp theo đó, tất cả kiến trúc xung quanh đều bắt đầu biến thành màu đen tang thương, khắp nơi mảnh vỡ rơi xuống.

Diệp Thần lúc này mới hiểu: tại sao nơi này lại được gọi là Khủng Phố Phế Khư!

Hóa ra những con phố và lâu đài trông sạch sẽ từ bên ngoài, theo tiếng rống dài vang lên, biến thành như bị lửa thiêu vậy.

Đen kịt bẩn thỉu, lại còn đổ nát!

Đơn giản chính là địa ngục!

Lúc này, sương mù quá dày đặc.

Diệp Thần chạy ra phía trước tìm Tiểu Ca, chạy một đoạn đường rất dài, lại căn bản không thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu.

"Chạy đi đâu mất rồi?

Cái nơi quỷ quái này sao đột nhiên trở nên âm u như vậy!" Diệp Thần men theo con phố đi về phía trước.

Đột nhiên, từng trận tiếng ngựa phi vang lên, còn có tiếng bánh xe ngựa.

Diệp Thần đứng bên đường, nhìn về phía trước mịt mù sương.

"Tháp tháp tháp..." Một con chiến mã chạy ra, trên mình nó bọc đầy giáp trụ.

Trên lưng ngựa cưỡi một người, tay cầm trường kích.

Người đó trên đầu lại đội mũ sắt.

Kỵ sĩ!

Kỵ sĩ Trung Cổ!

Ngay sau đó, phía sau liên tục xông ra mấy con chiến mã khác.

Lại còn có một cỗ xe ngựa.

Trên con phố phía sau Diệp Thần xuất hiện hai đạo mộ giả hoảng sợ thất thần.

Hai người đang ngơ ngác nhìn hai bên con phố.

Trông thấy bọn họ sắp bị chiến mã trực tiếp giẫm chết!

Thế nhưng!

Bọn họ dường như căn bản không nhìn thấy những Kỵ sĩ U Linh này.

Trốn cũng không biết trốn!

Tuy nhiên!

Chiến mã xông qua, hai người kia lại bình an vô sự!

Kỵ sĩ U Linh dường như xuyên qua cơ thể bọn họ vậy.

"Chuyện này là sao?" Diệp Thần nhìn chằm chằm ba mươi mấy con Kỵ sĩ U Linh đang phi nước đại.

Đột nhiên, con chiến mã dẫn đầu bất ngờ dừng lại.

Kỵ sĩ đầu sắt kéo dây cương chầm chậm quay đầu.

Ngay sau đó, tất cả Kỵ sĩ U Linh đều lần lượt quay đầu.

Rồi, ánh mắt của bọn chúng, tất cả đều tập trung vào Diệp Thần.

Trông như vậy, dường như đang chất vấn, tại sao Diệp Thần có thể nhìn thấy bọn chúng!

Diệp Thần đương nhiên nhìn thấy, bởi vì U Minh Nhãn của mình!

Hắn ta có thể nhìn thấy tất cả sinh linh trên thế gian!

Tiếng móng ngựa của các kỵ sĩ "tích lý ba lạp" vang lên.

Bọn chúng xông về phía Diệp Thần!

Diệp Thần bình tĩnh liếc mắt một cái.

Rồi im lặng rút Trảm Phách Đao ra.

"Đến đây nào, chém giết đi!" Trường kích trong tay kỵ sĩ đầu sắt lê trên đất, phát ra tiếng "xì xì".

Đám kỵ sĩ chiến mã tất cả đều xông tới.

Diệp Thần hai tay cầm Trảm Phách Đao.

"Đao loại này, cầm hai tay vung sẽ còn mạnh hơn cầm một tay!" Diệp Thần nhắm vào cổ Kỵ sĩ U Linh đầu tiên.

Trong khoảnh khắc nó xông tới.

Diệp Thần nhảy lên!

Một đao chém ra!

Rõ ràng trên đầu nó đội mũ sắt.

Thế nhưng Trảm Phách Đao trực tiếp chém qua như chém vào hư không vậy.

Kỵ sĩ U Linh bị hắn ta một đao chém thành khói sương, từ từ tan ra.

Ngay sau đó các Kỵ sĩ U Linh khác cũng vậy, lần lượt xông tới.

Rồi lại đều hóa thành khói sương.

"Thật vô vị, hóa ra là một lũ hổ giấy!" "Vừa định lĩnh giáo xem binh lính kỵ binh Trung Cổ phương Tây các ngươi là loại gì, không ngờ lĩnh giáo được một sự hư không." Diệp Thần thu đao.

Kỳ lạ là.

Hai đạo mộ giả vừa rồi đứng trên phố hoảng sợ, không thấy đâu nữa rồi!

Đèn lồng dầu thi cũng đã tắt!

Toàn bộ Khủng Phố Phế Khư chìm vào một mảnh tối tăm!

Mà đôi mắt của Diệp Thần, lại không hề bị ảnh hưởng!

“Muộn Du Bình?

Ngươi ở đâu?” “Máu Kỳ Lân của lão Muộn!

Mau ra đây!” Diệp Thần liên tục gọi mấy tiếng.

Không có một chút hồi đáp nào.

Lúc này, Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy bệnh viện đã biến thành phế tích đen kịt kia, trên bức tường bên cạnh, khắc một ký hiệu gì đó.

Nhìn kỹ, chính là một ký hiệu được khắc bằng dao.

Hình dạng này, hơi giống một cây trụ.

“Trụ Tử?

Đại diện cho ta sao?

Chương 14

M* nó!

Muộn Du Bình!

Ngươi để lại ký hiệu này thật tuyệt!" Diệp Thần xông vào bệnh viện.

Trong hành lang bệnh viện toàn là tro cháy, một mảnh đen kịt.

Đôi mắt Diệp Thần có thể nhìn thấy, nên hắn ta đi rất thuận lợi.

Ở khúc cua cầu thang, hắn ta lại nhìn thấy một ký hiệu "đại trụ tử" khác.

Và ký hiệu này chỉ xuống tầng hầm B1 của bệnh viện!

Diệp Thần nhanh chóng theo cầu thang chạy xuống.

Tầng hầm B1, có một cánh cửa gỗ đang đóng, trên cửa gỗ có một dấu tay máu lớn.

Cửa gỗ bị người ta khóa từ bên trong, Diệp Thần rút Trảm Phách Đao ra, trực tiếp mấy đao chém vào cửa gỗ.

Giữa cửa gỗ xuất hiện mấy vết chém lớn.

Diệp Thần một cước bay ra, mạnh mẽ đạp vào chỗ vết chém trên cửa, một mảng gỗ lớn ở giữa cửa trực tiếp bị hắn ta đạp vỡ.

Diệp Thần vừa chui vào, liền nhìn thấy một hành lang dài.

Trên hành lang vứt mấy cây đèn pin đã bật.

Khắp nơi đều là máu tươi.

Môi trường tầng hầm B1 rất khác, không giống tầng trên bị cháy đen.

Nơi đây dường như không bị thiêu cháy vậy, trông giống như tầng hầm của một bệnh viện bình thường.

Lúc này Diệp Thần lại xuất hiện trong khung hình, nhờ mấy cây đèn pin bị bỏ rơi, mọi người lại nhìn thấy hắn ta.

“Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca!

Anh vẫn còn sống ư?” “Kỳ Lân Tiểu Ca vẫn luôn tìm anh!

Anh mau đi về phía trước!

Trong một căn phòng, Kỳ Lân Tiểu Ca đang ở bên trong.” “Mau đi, Kỳ Lân Tiểu Ca đang bị vây công, đã chảy máu rồi.” Chảy máu?

Diệp Thần lập tức nghĩ đến máu Kỳ Lân của Muộn Du Bình!

Xem ra y lại gặp phải thứ quỷ quái rồi!

Có một căn phòng mở cửa, cửa ra vào có rất nhiều máu tươi.

Diệp Thần một cước đá tung cửa.

Hai đạo mộ giả chết bên trong.

Diệp Thần dường như đã từng thấy hai người này ở đâu đó.

Hình như là khi xác định danh sách đạo mộ giả, hai người này là người thứ ba xuất hiện.

Nên Diệp Thần có ấn tượng.

Phòng trực tiếp cũng có rất nhiều người nhìn thấy.

“Đây không phải Vương Bá Thiên và Thái Sâm sao?” “Hóa ra!

Bọn họ chết ở đây!

Trên người trông không có vết thương, là bị dọa chết sao?” Diệp Thần không dừng lại quá lâu.

Hắn ta vội vàng đi đến căn phòng đầu tiên, vừa rồi có người nói.

Muộn Du Bình đang ở trong căn phòng đó.

Diệp Thần mấy bước đã chạy đến căn phòng này.

Trên cửa phòng viết "Phòng để thi thể số 01".

"Phòng để thi thể?

Đúng rồi, tầng hầm B1 này chính là phòng để thi thể của bệnh viện." Hắn ta mạnh mẽ đẩy cửa ra.

Ở đó đâu có bóng dáng Muộn Du Bình.

Ngoài việc trong phòng đặt rất nhiều giường.

Hầu như trên mỗi giường đều đặt một xác chết.

Đã thối rữa không còn hình dạng gì nữa.

Trong phòng trực tiếp khắp nơi đều kêu gọi Diệp Thần bật đèn pin.

Bình luận tràn ngập màn hình.

Diệp Thần đi đến hành lang lấy một cây đèn pin mang vào.

Bình luận bùng nổ!

"Không đúng!

Trong phòng trực tiếp của Kỳ Lân Tiểu Ca, y đang ở trong căn phòng này mà!

Xác chết gì đó đều y hệt!" "Đúng vậy!

Ngay cả cây thánh giá trên tường cũng y hệt.

Vậy trong màn hình trực tiếp của Trụ Tử ca, tại sao lại không nhìn thấy Kỳ Lân Tiểu Ca." "Rốt cuộc chuyện này là sao?

Rõ ràng là cùng một căn phòng.

Hơn nữa Tiểu Ca đang bị thi miết vây công." Diệp Thần nhìn thấy điều mọi người nói.

Hắn ta cũng cảm thấy kỳ lạ.

Đột nhiên.

Diệp Thần nhìn thấy, ở góc tường xuất hiện thêm mấy giọt máu tươi.

Ngay sau đó trên bức tường bên cạnh góc tường cũng vậy.

Bị vẩy mấy giọt máu tươi.

"Máu Kỳ Lân của lão Muộn?

Muộn Du Bình?

Ngươi thật sự ở đây?

Tại sao ta không nhìn thấy ngươi?" "Đúng là giữa ban ngày, gặp quỷ sống rồi!" Hắn ta đi khắp phòng để thi thể.

Thậm chí kéo tấm vải trắng trên mỗi xác chết ra xem.

Ở đó đâu có bóng dáng Muộn Du Bình.

Vì Muộn Du Bình đã dùng đến máu Kỳ Lân của mình, vậy thì chắc chắn đã an toàn rồi.

Diệp Thần trong lòng cũng yên tâm rất nhiều.

Lại đến giữa trưa rồi.

Thói quen ngủ trưa của Kenpachi sắp đến.

Diệp Thần có chút buồn ngủ.

"Dù sao Muộn Du Bình cũng ở đây, chi bằng cứ ở đây đợi đi.

Ta ngủ trưa một giấc đã.

Ngủ dậy, nói không chừng có thể nhìn thấy Muộn Du Bình."

Phòng trực tiếp vốn dĩ đang thắc mắc, rốt cuộc chuyện này là sao.

Tại sao rõ ràng ở cùng một căn phòng, Diệp Thần và Kỳ Lân Tiểu Ca lại không nhìn thấy nhau.

Khán giả vẫn đang phân tích đủ kiểu.

Có người nói đây là quỷ đả tường.

Cũng có người nói đây là không gian song song.

Rất nhiều người khuyên, bảo Trụ Tử ca tìm một góc tường mà trốn.

Chương trình cũng cho rằng, những xác chết trong phòng để thi thể này có lẽ sẽ biến thành thi cương, thậm chí rất có thể sẽ "trá thi".

Lúc này trốn khỏi những xác chết này là lựa chọn tốt nhất.

Người dẫn chương trình Lệ Dĩnh cũng đang kêu gọi Trụ Kình Thiên trong phòng trực tiếp, mau rời khỏi đây.

Nơi đây cực kỳ nguy hiểm!

Thế nhưng, giây tiếp theo.

Toàn bộ phòng trực tiếp phát điên.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt nhìn Trụ Tử ca.

"Cái gì?

Trụ Tử ca kéo tấm vải trắng của một xác nữ xuống?

Hắn... hắn ta định làm gì?

Không phải chứ?

Khẩu vị này..." "M* nó!

Trụ Kình Thiên bóp cổ xác nữ, hắn ta thật sự muốn..." "Trời ơi!

Lại trực tiếp ném xác nữ xuống đất.

Thằng cha ngốc này!" "Cái gì!

Trụ Kình Thiên nằm lên rồi?

Hắn ta định làm gì?

Phát điên rồi sao!

Hắn ta sắp chết rồi à?" "Hắn ta đắp chăn lên, lẽ nào hắn ta muốn đóng giả xác chết dọa người?

Không phải chứ, Trụ Tử ca không có ác thú vị như vậy đâu!" ...

"M* nó!

Trụ Tử ca lại ngủ mất rồi...

Rốt cuộc đây là thần nhân phương nào vậy!" Kinh hãi!

Vô hạn kinh hãi!

Trong khoảnh khắc tiếng ngáy của Diệp Thần vang lên.

Độ hot của phòng trực tiếp, trực tiếp vọt lên hạng 20.

Khung cảnh "tiếng ngáy trong phòng để thi thể" này, lại được bình chọn là "Mười khung cảnh đạo mộ thám hiểm kinh điển" trong một trăm năm qua!

Đạo diễn Vương Bàn Tử vốn dĩ có chút buồn ngủ, vì chất lượng chương trình, mấy ngày liền không ngủ.

Bởi vì trạm đầu tiên của cuộc thám hiểm đạo mộ lần này "Khủng Phố Phế Khư" quá thần bí và nguy hiểm.

Ngay vừa rồi, hoàng thất Đông Phương Cổ Quốc, cùng các đại đạo mộ thế gia.

Đều rất bất mãn về điều này, bọn họ cho rằng quá hung hiểm, những người thám hiểm đều bị dọa vỡ mật rồi, cuộc thi phía sau làm sao tiếp tục.

Thế nhưng Trụ Kình Thiên cứ vô tư mà ngủ như vậy.

Trực tiếp khiến Vương Bàn Tử vui mừng khôn xiết!

“Nguy hiểm ư?

Khủng bố ư?

Người ta còn ngủ được, các ngươi còn nói nguy hiểm!” Lệ Dĩnh lúc này cũng bị Trụ Kình Thiên làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

Kể từ khi đạo mộ giả tiến vào Khủng Phố Phế Khư.

Cô ấy xem trên màn hình bên ngoài thôi cũng đã thót tim.

Huống chi là ngủ.

Không ngờ cô ấy vô tình đặt cược vào Trụ Tử ca, lại còn ngủ mất trong phòng để thi thể.

Ngáy vang trời!

Ngáy vô tư vô lo!

Mà cùng lúc đó.

Tình hình của Trương Khởi Lân lại không mấy tốt đẹp.

Vừa rồi trên đường phố, khi sương mù đột nhiên xuất hiện.

Y vừa nhìn kiến trúc xung quanh một cái.

Sau đó quay đầu lại.

Diệp Thần đã biến mất.

Y tìm khắp nơi xung quanh, cũng không thấy bóng người.

Chương 15

Trương Khởi Lân đã sống không biết bao nhiêu trăm năm.

Y kiến thức rộng rãi!

Y rất nhanh đã nhận ra tình hình này có vấn đề.

Nơi đây không phải mộ đạo, quỷ đả tường chắc không phải.

Khả năng duy nhất chính là, bảo vật của nữ phù thủy trong ngôi mộ này theo truyền thuyết.

U Linh Mã Não!

Truyền thuyết kể rằng U Linh Mã Não xếp thứ chín trong số kỳ trân dị bảo của Mộ Táng Tinh Cầu, có thể tạo ra ảo cảnh trong không gian.

Vậy thì, rất có thể lúc này Trụ Tử ca đang ở ngay bên cạnh y.

Thế nhưng, vẫn không thể nhìn thấy.

Trương Khởi Lân đang nghĩ cách phá giải ảo cảnh này.

Thì nghe thấy tiếng kêu cứu từ bệnh viện bên cạnh.

Y cũng không biết tiếng kêu cứu đó có phải là Diệp Thần không, dù sao cũng phải vào xem đã rồi nói.

Y đã để lại ký hiệu "đại trụ tử" trên bức tường bên cạnh bệnh viện cho Diệp Thần.

Sau đó theo tiếng kêu cứu đi vào bệnh viện.

Đi thẳng xuống tầng hầm B1.

Trương Khởi Lân một cước đá tung cửa căn phòng phát ra tiếng động.

Vừa nhìn đã thấy Vương Bá Thiên ngồi ở góc phòng.

Thần sắc hắn ta ngây dại, cơ thể không ngừng run rẩy!

Dường như đang chịu đựng sự đau khổ tột cùng!

Ngay bên cạnh hắn ta, cộng sự Thái Sâm đã bất động.

Trương Khởi Lân đi đến gần Vương Bá Thiên, ngay khi cách hắn ta một mét, đột nhiên từ miệng Vương Bá Thiên chui ra một con côn trùng đen kịt!

Màu đen xanh!

Kích thước bằng lòng bàn tay!

Vỏ giáp tròn cứng!

"Thi miết!" Trương Khởi Lân lập tức nhận ra.

Ngay sau đó là con thứ hai, con thứ ba... vô số thi miết chui ra từ miệng Vương Bá Thiên.

Thái Sâm đã chết từ lâu bên cạnh, lúc này miệng cũng bắt đầu có thi miết chui ra.

"Hóa ra, hai người này đều bị thi miết chui vào cơ thể, sống sờ sờ bị gặm nhấm, sống sờ sờ bị cắn chết!" Trương Khởi Lân vội vàng lùi lại.

Trừ phi thật sự cần thiết, loại thi miết này càng tránh xa càng tốt.

Y thuận tay đóng cửa lại.

Ngay lúc này.

Hai ánh đèn pin chiếu vào Trương Khởi Lân.

Tầng hầm B1 lại có thêm hai đạo mộ giả đi xuống.

Trương Khởi Lân nhìn một cái, hóa ra là anh em Hắc Bì người Nhật.

Anh cả tên là Đăng Hạ Hắc, em thứ là Đăng Hạ Bì.

Mười năm trước, khi Trương Khởi Lân đi đến cổ mộ núi Phú Sĩ ở Nhật Bản, tìm kiếm kinh điển Phật giáo của Giám Chân Pháp Sư, đã từng kết thù với hai anh em này.

Không ngờ hôm nay, lại gặp phải ở đây.

Vừa nhìn thấy Trương Khởi Lân, Đăng Hạ Hắc lập tức rút súng, chĩa vào Tiểu Ca.

"Ha ha ha, đúng là oan gia ngõ hẹp!" "Trương Khởi Lân, lần trước bị ngươi dễ dàng thoát thân như vậy, lần này xem ngươi chạy đi đâu?" Trương Khởi Lân đưa tay ra sau, nhẹ nhàng rút ra "cây gậy đốt lửa" của mình từ sau lưng.

Trong phòng trực tiếp, vô số fan của Kỳ Lân Tiểu Ca, lập tức cuồng nhiệt.

Đây là lần đầu tiên Kỳ Lân Tiểu Ca thực sự đối mặt với nguy hiểm lớn.

Rất nhiều người đối với nhận thức về Kỳ Lân Tiểu Ca, chỉ dừng lại ở việc nghe nói rất lợi hại, nhưng thực lực thật sự như thế nào, không nhiều người biết.

Xã hội ta Kỳ Lân ca, người tàn nhẫn lời ít!

Giết người không khoe khoang!

Người biết đương nhiên ít rồi.

"Kỳ Lân Tiểu Ca, anh em Hắc Bì ở Nhật Bản khét tiếng, trong tay bọn họ đều có súng!

Anh mau lấy vũ khí của anh ra đi!" "Tiểu Ca, đây là... cây gậy đốt lửa?

Lại là một thanh đao?" "M* nó!

Hắc Kim Cổ Đao!

Hắc Kim Cổ Đao gia truyền của Trương gia!

Tuyệt vời quá!

Thanh đao này đẹp trai quá!" "Đây không phải là chỉ tộc trưởng Trương gia mới có tư cách dùng sao?

Lẽ nào Tiểu Ca đã là tộc trưởng Trương gia!" "Tiểu Ca cố lên!

Bò dũng cảm không sợ khó khăn!" Anh em Hắc Bì nhìn thấy Trương Khởi Lân rút đao ra, cười hắc hắc.

"Chúng ta hai khẩu súng, thanh đao của ngươi có tác dụng quái gì!" "Chết đi!

Trương Khởi Lân!" Anh em Hắc Bì trực tiếp nổ súng.

"Đoàng đoàng đoàng..." Trương Khởi Lân nhảy lên, chân trái đạp vào bức tường bên trái, chân phải đạp vào bức tường bên phải.

Lập tức nhảy lên bức tường hành lang.

Tốc độ của Trương Khởi Lân cực nhanh.

Đạn của anh em Hắc Bì "đoàng đoàng đoàng" bắn không ngừng, nhưng căn bản không thể khóa được bóng dáng Trương Khởi Lân.

Tốc độ của Trương Khởi Lân quá nhanh.

Ra tay vừa nhanh vừa sắc bén.

Anh em Hắc Bì bắn ra rất nhiều đạn, căn bản không bắn trúng Kỳ Lân Tiểu Ca.

Hai người bọn họ có chút sợ hãi, bọn họ đá tung cửa một căn phòng, muốn trốn vào.

Đáng tiếc, đã không kịp nữa rồi!

Hầu như trong chớp mắt.

Hắc Kim Cổ Đao của Kỳ Lân Tiểu Ca trực tiếp bổ thẳng xuống.

Đăng Hạ Bì vốn dĩ ở phía sau.

Hắn ta lại trực tiếp kéo Đăng Hạ Hắc ra sau.

Bản thân thì vội vàng né vào trong phòng.

Đăng Hạ Hắc bị huynh đệ bán đứng, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra.

Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém nát đầu hắn ta, đèn pin trong tay Đăng Hạ Hắc rơi xuống hành lang.

Thi thể hắn ta thuận thế đổ vào trong phòng.

Đăng Hạ Bì nhìn thấy anh trai đã chết, trong lòng sợ hãi, vội vàng đi đóng cửa lại.

Tất cả mọi người đều biết gia tộc ẩn thế Trương gia rất lợi hại.

Nhưng tất cả mọi người đều không ngờ, lại lợi hại đến mức độ này!

Thân thủ của Trương Khởi Lân này, đơn giản là khủng bố đến mức đó!

Phải biết rằng trên đại lục này, những người có tốc độ nhanh đến mức có thể né đạn, thật sự là ít ỏi vô cùng!

“Tiểu Ca thật sự đẹp trai quá!

Không những nhan sắc nghịch thiên!

Hai ngón tay thăm dò động huyệt thần hồ kỳ kỹ, ngay cả đao pháp này cũng ngầu bá cháy!” “Không nói nhiều lời, lại đến một năm ngày né súng!

Tôi tặng quà cho Tiểu Ca!” “Em gái công nhân ở đây, tôi đã vác gạch cả ngày, chỉ để nạp VIP xem Tiểu Ca một lần.” “Hai anh em

Nhật Bản này đúng là tình bạn phản bội!

Tự bán đứng nhau!

Chết đáng đời!" Trương Khởi Lân vốn định đi vào trực tiếp giết nốt Đăng Hạ Bì.

Thế nhưng!

Ngay lúc này, từ căn phòng mà Vương Bá Thiên vừa chết.

Cửa đột nhiên bị thi miết cắn một lỗ lớn.

Vô số thi miết theo mùi máu tươi trên người Đăng Hạ Hắc mà đến.

Con này nối tiếp con kia.

Lập tức thi miết đen kịt dày đặc tràn ngập khắp nơi.

Bọn chúng men theo vết máu, bò vào căn phòng mà Đăng Hạ Bì đang ở.

Trương Khởi Lân lùi về cuối hành lang.

Lúc này, tiếng kêu thảm thiết đau đớn của Đăng Hạ Bì truyền đến.

Trương Khởi Lân biết, Đăng Hạ Bì đã bị thi miết vây khốn, chắc chắn là một mạng ô hô rồi.

Hơn nữa, thi miết sẽ ăn sạch tất cả nội tạng!

Trương Khởi Lân đi vào phòng để thi thể số 01.

Trong căn phòng để thi thể này, ba mươi mấy xác chết đã thối rữa khô héo, tất cả đều nằm trên giường bệnh.

Chưa đầy năm phút.

Đã có thi miết ngửi thấy mùi, bắt đầu vây quanh cửa phòng để thi thể số 01.

Trương Khởi Lân vốn định trực tiếp dùng Kỳ Lân Huyết để xua đuổi.

Nhưng vừa nghĩ đến lời nói của Trụ Kình Thiên "mỗi tháng chảy máu một lần, mỗi ngày chảy máu một lần", y lại thấy hoảng.

Thế nhưng, cánh cửa cuối cùng cũng không chịu được.

Một lượng lớn thi miết cắn xé, cánh cửa gỗ này rất nhanh đã xuất hiện lỗ hổng.

Thi miết bắt đầu tràn vào.

Trương Khởi Lân dùng đao bắt đầu điên cuồng chém.

Thi miết càng chém càng nhiều.

Đen kịt dày đặc, ghê tởm cực kỳ!

Trương Khởi Lân suy nghĩ một chút, vẫn dùng đao cắt rách ngón tay, vẩy mấy giọt máu ra ngoài.

Thi miết vừa ngửi thấy mùi Kỳ Lân Huyết.

Lập tức như phát điên vậy, cực nhanh tản đi.

Chưa đầy mười giây, sạch sẽ tinh tươm!

Đây cũng chính là lý do tại sao, Diệp Thần sau khi vào phòng để thi thể 01, nhìn thấy trên tường, đột nhiên xuất hiện máu Kỳ Lân.

Chính là Trương Khởi Lân và hắn ta ở cùng một căn phòng, máu đã vẩy lên tường.

Đây cũng chính là lý do tại sao, Diệp Thần đi xuống tầng hầm B1, nhìn thấy Vương Bá Thiên và Thái Sâm đã chết, nhưng trên người không có vết thương.

Bởi vì thi miết từ miệng bọn họ chui vào, ăn sạch nội tạng của bọn họ.

Máu tươi trên hành lang mà Diệp Thần nhìn thấy, cũng là máu của Đăng Hạ Hắc khi hắn ta chết.

Đèn pin trên hành lang, cũng là do hai anh em này hoảng loạn làm rơi.

Thế nhưng, mọi thứ dường như rất hợp lý.

Nhưng vấn đề lớn nhất lại là: tại sao Trương Khởi Lân và Diệp Thần rõ ràng đều ở phòng để thi thể 01!

Lại không nhìn thấy nhau!

Mọi người đều rất thắc mắc!

Thế nhưng!

Trương Khởi Lân biết chuyện này là sao.

Hoàng thất Đông Phương Cổ Quốc cũng biết chuyện này là sao.

Lúc này hoàng thất còn kích động hơn bất kỳ ai!

“Phụ hoàng!

Ngài nhìn thấy chưa?

Trụ Kình Thiên và Trương Khởi Lân ở cùng một căn phòng, nhưng không thể nhìn thấy nhau, hiện tượng này chẳng phải là ảo cảnh của U Linh Mã Não sao?” “U Linh Mã Não, là bảo bối thất lạc của Tào thị chúng ta mấy ngàn năm rồi.

Chương 16

Lần này đạo mộ giả trở về, nhất định phải bảo bọn họ giao ra!" Trên ngai vàng của Đông Phương Cổ Quốc, ngồi một lão nhân tóc bạc mặc áo long bào tử kim.

"Dựa theo bí văn hoàng thất, Khủng Phố Phế Khư này từng là một quốc gia cường đại thần bí, tổ tiên Tào Tháo từng dẫn ba mươi vạn binh lính đến nơi này.

Chỉ là không biết ngày xưa đã làm gì!

Cũng không biết tại sao U Linh Mã Não lại thất lạc ở đó." "Tất cả những điều này, đều là một bí ẩn khó giải!" Diệp Thần lúc này, ngủ rất ngon.

Hoàn toàn không nhìn thấy mọi người trong phòng trực tiếp đang điên cuồng chỉ trích hắn ta.

"Trụ Kình Thiên sẽ không trúng độc thi thể mà chết rồi chứ?

Sao tiếng ngáy cũng không còn nữa!" "Vừa rồi đạo mộ tướng quân Nhị Nguyệt Hồng đã công bố rồi, sở dĩ Trụ Tử ca không nhìn thấy Tiểu Ca, là do ảo cảnh gây ra.

Chỉ cần tiến vào mộ nữ phù thủy thật sự, ảo cảnh này sẽ biến mất." "Đúng!

Không chỉ bọn họ, lúc này tất cả đạo mộ giả đều đang trong các loại ảo cảnh, lần này màn mở đầu của cuộc thám hiểm đạo mộ quá nghiệt ngã!" "Các ngươi nhìn, bên ngoài phòng để thi thể 01 có người đến rồi.

M* nó!

Thi miết cũng đến rồi!" Truyền nhân của Phàn Sơn Môn Tuyết Lỵ

Dương, và cộng sự sát thủ đặc nhiệm Hắc Quả Phụ, hai người vừa xuống đến tầng hầm B1 của bệnh viện này.

Liền bị thi miết theo sau từng lớp vây khốn, vây đến tận góc tường.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ, trốn vào phòng để thi thể 01.

Vội vàng đóng cửa lại.

Thế nhưng kỳ lạ là, rõ ràng cánh cửa này có lỗ hổng.

Thi miết lại tất cả đều vây ở bên ngoài hành lang, không hề tiến vào căn phòng này.

Bọn họ chắc chắn không biết trên bức tường căn phòng này, có tinh hoa màu đỏ quý giá của Tiểu Ca: máu Kỳ Lân.

Hai người bọn họ nhân cơ hội này, lấy ra một ít bánh mì, vội vàng bổ sung thể lực.

Tuyết Lỵ Dương là cháu gái ngoại của tổ sư Phàn Sơn Môn Trát Cô Sảo.

Lần này cô ấy đến tham gia thám hiểm đạo mộ không vì tiền tài, chỉ có một nguyên nhân.

Đó chính là cuộc bí táng Bách Mộ Đại Hắc Thủy trong vòng chung kết.

Ông ngoại cô ấy Trát Cô Sảo, một người lợi hại như vậy, đã mất tích một cách bí ẩn trong bí táng Bách Mộ Đại Hắc Thủy, không rõ tung tích.

Tuyết Lỵ Dương muốn điều tra rõ, rốt cuộc ông ngoại đã xảy ra chuyện gì!

Còn Hắc Quả Phụ, là một nữ sát thủ mà cô ấy đã mời với giá cao.

Hai người làm việc cùng nhau nhiều năm, bây giờ cũng là bạn thân thiết.

Khán giả vốn dĩ vẫn luôn xem Trụ Kình Thiên ngủ, chú ý đến Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ vừa vào.

Sự chú ý lập tức bị chuyển hướng qua.

"M* nó!

Trát Cô Sảo năm xưa phong lưu phóng đãng, quả nhiên cháu gái của ông ấy... tsk tsk!

Xinh đẹp quá đi!" "Tôi thích Hắc Quả Phụ, lớn hơn Tuyết Lỵ Dương nhiều!

Nghe nói cô ấy là một mỹ nữ Ireland.

Vì làm sát thủ nhiều năm, giết người quá nhiều, mới bị người ta gọi là Hắc Quả Phụ!" "Cái chân này!

Tsk tsk... tôi một năm cũng không đủ!" "Đừng lái xe à!

Cảnh sát giao thông đến rồi!" Hắc Quả Phụ vừa ăn bánh mì, vừa uống nước.

"Tuyết tỷ, căn phòng này sao lại có nhiều xác chết như vậy, thành phố này trước đây sao lại không rõ nguyên nhân mà bị chôn vùi?" "Căn phòng này là phòng để thi thể của bệnh viện, có xác chết rất bình thường.

Còn việc tại sao toàn bộ thành phố này bị chôn vùi, chỉ có tiến vào mộ nữ phù thủy mới biết sự thật." Đột nhiên, Hắc Quả Phụ nghe thấy tiếng động gì đó.

"Tuyết tỷ, chị nghe kìa, tiếng gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương dừng lại, lắng nghe kỹ.

"Sao lại giống tiếng ngáy?

Sao có thể chứ?

Phòng để thi thể này sao có thể có tiếng ngáy?" "Hình như thật sự là tiếng ngáy?

Lẽ nào là... trá thi?

Thi cương hoàn hồn?" Hai người trong lòng có chút lo lắng, Tuyết Lỵ Dương tuy đã xuống nhiều ngôi mộ.

Cơ quan gì đó cô ấy đều không sợ, Phàn Sơn Môn chính là chuyên ăn chén cơm này.

Thế nhưng cô ấy sợ "thi cương"!

Hắc Quả Phụ giết người không sợ, nhưng cô ấy cũng sợ, những người đã chết đột nhiên trá thi sống lại.

"Hô..." Lại một trận tiếng ngáy truyền đến.

Lần này hai người đều nghe rõ.

Hơn nữa chính là từ trong đám xác chết này truyền ra.

Tuyết Lỵ Dương muốn vội vàng mở cửa chạy ra ngoài.

Nhưng bên ngoài toàn là thi miết!

Dày đặc!

Hai người rút súng ra, nhìn chằm chằm về phía xác chết.

Tuyết Lỵ Dương ra hiệu một cái, hai người đều cất súng đi.

Thay bằng dao.

Bọn họ không muốn tiếng súng vang lên trong mộ địa, thu hút thêm nhiều quái vật và đạo mộ giả chú ý.

Hai người thần sắc căng thẳng.

Trên mặt mồ hôi đầm đìa.

Cùng lúc đó, phòng trực tiếp lại cười thành một tràng!

“Trụ Tử ca này đúng là do khỉ phái đến để tấu hài mà?

Ha ha!

Dọa hai mỹ nữ thành ra cái dạng gì rồi!” “Trụ Tử ca, mau tỉnh dậy đi!

Anh như vậy quá không có đạo đức rồi đó!” “Xong rồi xong rồi, Hắc Quả Phụ đã phát hiện ra nguồn gốc tiếng ngáy, cô ấy cầm dao đi tới rồi.” “Trụ Tử ca sắp chết trong mộng!

Thật thảm... ta yêu Trụ Kình Thiên gợi cảm của ta!” Hắc Quả Phụ vẫy vẫy tay, cô ấy đã phát hiện ra nguồn gốc tiếng ngáy.

Tuyết Lỵ Dương đi theo cô ấy đến chỗ Diệp Thần đang ngủ.

Đầu Diệp Thần lúc này đang ở trong chăn.

Hắn ta cảm thấy tư thế không thoải mái, nhích người một chút.

“Trời ơi!

Tuyết tỷ!

Hắn ta động rồi!

Em nhìn thấy cơ thể hắn ta động đậy một chút!

Có nên dùng súng không?” “Tôi cũng nhìn thấy rồi!

Trá thi rồi!

Không thể dùng súng, súng bắn cũng vô dụng.

Gạo nếp!

Mau lấy gạo nếp!” Hắc Quả Phụ nắm một nắm gạo nếp trực tiếp ném qua.

Không có một chút phản ứng nào!

“Không phải chứ!

Gạo nếp bắn vào thi cương sẽ phát ra tiếng động, nó cũng sẽ rất đau!

Sẽ giãy giụa!

Sao lại không có một chút phản ứng nào!” Hắc Quả Phụ lại ném một nắm nữa.

Vẫn không có một chút phản ứng nào!

“Quả muội, em nhìn đầu hắn ta kìa, mặt mũi tuy không nhìn thấy, nhưng tại sao trên đầu lại có nhiều tóc trụ như vậy!

Bên trên còn có chuông!

Em có nhớ một bộ phim không?” “Chị muốn nói, Trinh Tử nữ quỷ tóc dài trong ‘Linh Hồn Lúc Nửa Đêm’ sao?” Lúc này Diệp Thần lật người.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ mạnh mẽ lùi lại.

Hai người đều kinh ngạc ngây người!

“Cái này!

Thi cương này, còn... còn biết lật người sao?” “Trong sổ ghi chép của ông nội Trát Cô Sảo của tôi chưa từng ghi lại loại thi cương này!” “Làm sao đây, bên ngoài cửa toàn là thi miết, ra ngoài cũng là chết!” Lúc này.

Phòng trực tiếp đều cười nổ tung.

Bị hai mỹ nữ này và Trụ Kình Thiên chọc cười vui vẻ đến mức trời long đất lở.

Người ta thường nói, quỷ dọa người không đáng sợ!

Người dọa người, mới dọa chết người!

Mọi người trong phòng trực tiếp liên tục trêu chọc hai mỹ nữ.

“Tuyết Lỵ Dương, đây là thi cương chuông ngàn năm Trụ Tử khổng lồ, phải dùng nước tiểu đồng tử!” “Cái gì nước tiểu đồng tử!

Phải dùng nước tiểu đồng nữ!

Nước tiểu đồng nữ mới được!” “Nước tiểu đồng nữ không phải là của trẻ dưới mười tuổi sao?” “Ngươi hiểu cái quái gì, chỉ cần chưa từng ‘lái xe’, đều được!” Hắc Quả Phụ nhìn bình luận trên màn hình trực tiếp, lại nhìn Tuyết Lỵ Dương.

“Tuyết tỷ, nước tiểu đồng nữ?

Chị... chị có không?” “Em có không?

Em hỏi chị làm gì!” “Có!

Nhưng nhiều người nhìn như vậy, thà chết còn hơn!” Độ hot của phòng trực tiếp của Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ ngày càng tăng.

Ai nấy đều chạy đến đây để hóng hớt.

“Các người những người làm công, còn không mau đi vác gạch.

Ở đây lừa gạt các cô bé nhà người ta!” “Tuyết muội, Quả muội, tôi là người tốt!

Tôi nói cho hai người biết, dùng Hắc Lư Đề Tử!

Hắc Lư Đề Tử đâm vào Trụ Tử ca...

ôi không, đâm vào miệng thi cương!” “Đúng đúng đúng!

Vị đại ca trên lầu này quá tài ba rồi, cứ dùng Hắc Lư Đề Tử!

Ha ha” “Trụ Tử ca sắp bị đâm chết, ăn tiệc đi!

Ăn tiệc đi!” Người dẫn chương trình Lệ Dĩnh nhìn màn hình trực tiếp, cười ngả nghiêng.

Một ngụm mì tôm suýt nữa phun ra ngoài!

“Những người này, sao lại thích trêu chọc Trụ Tử ca như vậy!

Trụ Tử ca ngủ một giấc, còn phải bị Hắc Lư Đề Tử đâm vào miệng.” “Lần này thảm rồi... ha ha ha!” “Tuyết tỷ, làm sao bây giờ, mọi người đều nói dùng Hắc Lư Đề Tử, chị bảo em giết người thì còn được, chứ cái này em không hiểu lắm!” “Vậy thì dùng Hắc Lư Đề Tử, món đồ này phái Mạc Kim thích nhất.

Ngày xưa cái người mạnh mẽ Hồ Bái Nhất thích nhất chính là Hắc Lư Đề Tử.” “Còn cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử kia nữa, mỗi lần ra ngoài đều phải mang theo mấy cây Hắc Lư Đề Tử, nhưng bây giờ, Ngô Tà vẫn kiên trì với sự nghiệp đạo mộ đầy triển vọng, còn Vương Bàn Tử thì người ta đi làm trong giới giải trí rồi.” “Hắc Lư Đề Tử này, chế ngự các loại quái vật biến thi, rất hiệu quả!” Tuyết Lỵ Dương lục lọi trong ba lô một lúc.

Lấy ra một cây Hắc Lư Đề Tử to bản dài 20 ly.

Cô ấy đưa cho Hắc Quả Phụ.

“Đi!

Theo cách của mọi người, nhét vào miệng hắn ta!” “A?

Tuyết...

Tuyết tỷ, cái này, em có thể không đi không, em thà chết trong đống thi miết, em cũng không muốn đụng vào xác chết một chút nào.” “Đi!

Quả muội!

Mọi chuyện đều có tỷ ở phía sau chống lưng cho em.

Đi đi!

Tiền hoa hồng của em tỷ sẽ giúp em trả.” Hắc Quả Phụ không còn

cách nào.

Chương 17

Trực tiếp cầm Hắc Lư Đề Tử đi tới.

Đây là lần đầu tiên cô ấy thực sự xuống mộ.

Giết người Hắc Quả Phụ rất thành thạo.

Nhưng, đối với những thứ này hoàn toàn không hiểu lắm.

Cô ấy đi đến trước giường của Diệp Thần.

"Xác chết này tóc dài như vậy, còn dựng đứng!

Đáng sợ quá!

Người chết rồi tóc vẫn còn mọc!" Cô ấy nhẹ nhàng đưa Hắc Lư Đề Tử qua.

Kéo chăn xuống một chút.

Kỳ lạ quá!

Trán của người này lại không hề thối rữa!

"Quả nhiên là thi cương chuông ngàn năm Trụ Tử mà mọi người nói, thi thể lại không hề thối rữa!" Cuối cùng cũng nhìn thấy miệng.

Hắc Quả Phụ bất chấp tất cả, cùng lắm thì chết thôi!

Cô ấy trực tiếp đâm Hắc Lư Đề Tử vào.

Hắc Lư Đề Tử vừa nhét vào, Hắc Quả Phụ vội vàng nhảy ra xa.

Cùng lúc đó, một tiếng gầm gừ bị chặn miệng vang lên.

Diệp Thần từ trên giường mạnh mẽ ngồi bật dậy.

Giơ tay ra rút thứ đang bị nhét trong miệng ra.

"Hắc Lư Đề Tử?" "M* nó!

Ai dùng Hắc Lư Đề Tử đâm ta!

Lại còn đâm vào miệng ta!" "Người trẻ tuổi không giảng võ đức!

Ta muốn chém chết các ngươi!" Điều này làm Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ ngây người.

Đây đâu phải thi cương?

Đây đâu phải trá thi, đây rõ ràng là người mà.

Hơn nữa người này, hai người bọn họ cũng nhận ra mà.

Chính là Trụ Tử ca người đầu tiên nhảy xuống vực sâu kia!

Bình luận trong phòng trực tiếp đã bùng nổ!

"Các ngươi nhìn thấy không, vừa rồi khung cảnh Trụ Tử ca bị Hắc Lư Đề Tử đâm!

Chính thức tuyên bố, Trụ Tử ca chết xã hội!" "Tôi chụp màn hình!

Tôi chụp màn hình!

Tôi dám cá bức ảnh này sau này sẽ rất đáng tiền!" "Mau gửi cho tôi!

Tôi muốn sưu tầm!

Hắc Lư Đề Tử!

Trụ Tử ca!

Ha ha ha, không được rồi!

Cười đến đau bụng." Diệp Thần nắm lấy Trảm Phách Đao, trực tiếp nhảy xuống.

Hắn ta trừng mắt nhìn chằm chằm hai mỹ nữ đang cố nín cười ở góc tường.

"Trụ...

Trụ Tử ca, xin... xin lỗi!

Em không cố ý đâu, ha ha ha...” “Ha ha ha, Trụ Tử ca, em thật sự không muốn cười, chỉ là thật sự không nhịn được!

Ha ha ha...

Em không phải cười anh đâu.

Anh phải tin vào ánh mắt chân thành của em.” Diệp Thần vô cùng tức giận.

“Ánh mắt chân thành cái quái gì!

Đến đây, ra chiêu đi, cả hai đứa cùng lên!

Một đứa không đấu lại ta đâu.” “Chỉ với thân thể nhỏ bé của hai đứa, ta xử lý hai đứa một lúc!” Tuyết Lỵ Dương thấy Trụ Tử ca thật sự tức giận rồi, vội vàng ngừng cười.

“Trụ Tử ca, xin lỗi, chúng em không cố ý đâu, thật sự chỉ là nhầm anh thành thi cương.

Chúng em cũng sợ thứ đó mà!” “Đúng vậy, Trụ Tử ca, em thật sự không cố ý dùng Hắc Lư Đề Tử đâm anh đâu, người ta chỉ là một cô bé yếu ớt.

Lúc đó sợ hãi cực kỳ.” “Ngươi yếu ớt cái quái gì, cánh tay bắp chân toàn là cơ bắp, cơ ngực còn lớn hơn cả ta, ngươi còn yếu ớt cái nỗi gì!” Hắc Quả Phụ: ...

Diệp Thần tuy miệng mắng một tiếng.

Nhưng hắn ta đã thu đao lại.

Hai cô gái này nhầm mình thành thi cương, hơn nữa cũng đã luôn xin lỗi.

Với tư cách là người đóng vai Kenpachi, có thể giết chóc, nhưng

không giết bừa.

Lúc này.

Lại một trận tiếng rống dài vang lên.

Kéo dài đúng một phút.

Tiếng rống dài vừa kết thúc.

Trời lại bắt đầu sáng.

Toàn bộ Khủng Phố Phư Khư dường như lại trở lại bình thường.

Tuyết Lỵ Dương mở cửa ra, thi miết đã toàn bộ rút lui.

Cô ấy và Hắc Quả Phụ lại một lần nữa xin lỗi Trụ Tử ca, rồi xấu hổ đẩy cửa vội vàng bỏ đi.

Bức tường vốn dĩ loang lổ nứt nẻ, lúc này đã trở lại bình thường.

Diệp Thần nhìn thấy trên tường một đoạn văn tự: "Ra ngoài đi thẳng về phía đông, mộ nữ phù thủy, ảo cảnh có thể giải." Nơi ký tên, lại là một giọt máu.

"M* nó!

Máu Kỳ Lân của lão Muộn không tốn tiền sao?

Chảy khắp nơi!" Diệp Thần nhanh chóng rời bệnh viện.

Lúc này đường phố cũng đã trở lại bình thường.

Con phố sạch sẽ tinh tươm.

Hai bên là các loại kiến trúc Trung Cổ gọn gàng.

Tro bụi trên đường phố ban đầu, trước đó cũng biến mất không dấu vết.

Diệp Thần đại khái đã hiểu.

Tiếng rống dài kỳ lạ này đang quấy phá.

Tiếng rống dài vang lên, chính là Khủng Phố Phế Khư đến, các loại quái vật đáng sợ nối tiếp nhau xuất hiện.

Lại một lần nữa tiếng rống dài vang lên, Khủng Phố Phế Khư biến mất.

"Nếu đoán không sai, chắc chắn là một vòng lặp, tiếp nối một vòng lặp." Muộn Du Bình nói cho hắn ta biết, ra ngoài đi thẳng về phía đông.

"Đi về phía đông?

Trên bắc dưới nam, trái tây phải đông.

Đúng rồi!

Đi lối này!" Diệp Thần lại một lần nữa kiên định lên đường.

Phòng trực tiếp lại ngơ ngác.

"Trụ Tử ca, lại lạc đường rồi, các ngươi nhìn kìa, hắn ta đang đi ngược lại!" "M* nó!

Bị Hắc Lư Đề Tử đâm phế rồi!" "Trụ Tử ca này đúng là một thằng cha thần tiên ngốc nghếch!

Cười chết mất!

Ha ha..." "Bé ngốc mù đường!

Ha ha!" Diệp Thần đi một lúc, gặp phải hai đạo mộ giả.

Trên người hai người này khắp nơi đều là vết cắn.

Bọn họ nhìn thấy Trụ Kình Thiên cũng có chút kỳ lạ.

"Trụ Tử ca, anh bỏ cuộc rồi sao?

Quay lại cũng rất hung hiểm, con cá thi huyết kia đáng sợ quá, hai chúng tôi suýt nữa chết trong Hàn Đàm." Diệp Thần vừa nghe.

"Bên này là Hàn Đàm?

M* nó!

Đi nhầm hướng rồi sao?" "Cái Muộn Du Bình này!

Rõ ràng là phải đi về phía tây!

Y lại cứ bảo ta đi về phía đông!

Hại ta đi sai đường rồi!" "Thật không ngờ Muộn Du Bình này lại là đồ mù đường, đẹp trai thì có ích gì!" Vừa nghĩ đến đây, Diệp Thần vội vàng quay người, điên cuồng chạy về phía mộ nữ phù thủy!

Lúc này!

Trương Khởi Lân đang đứng ở cuối con phố này.

Trước mặt y chính là nhà thờ của thành phố này.

Theo truyền thuyết, mộ nữ phù thủy nằm ngay dưới nhà thờ này.

Nên y đứng ở đây đợi cộng sự của mình là Diệp Thần.

Ở nơi này, ảo cảnh do U Linh Mã Não gây ra, chắc chắn sẽ biến mất.

"Tiểu Ca, anh đứng đây làm gì?" Trương Khởi Lân nhìn hai bóng người đi tới từ một bên góc phố.

Trên mặt y lộ ra một tia cười hiếm thấy.

"Ngô Tà!" Tuy Ngô Tà đã cải trang, nhưng Trương Khởi Lân vẫn một mắt liền nhận ra.

"Tiểu Ca, đi cùng ta vào trong chứ?" Trương Khởi Lân chỉ vào một bên khác của con phố, không nói gì.

Ý y chính là muốn nói cho Ngô Tà biết, y đang đợi người.

"Diệp Thần kia, hắn ta thế nào?

Có làm liên lụy anh không?" "Tiểu Ca, năm năm trước, kể từ khi dòng chất lỏng thần bí từ Lôi Thành tuôn ra, ta không những bệnh tật

trong người khỏi hẳn, ngay cả thể chất cũng ngày càng tinh tiến.

Sau này ngươi còn giới thiệu ta đi rèn luyện phía sau Thanh Đồng Môn.

Nếu lần này ngươi đi cùng ta...” “Tiểu Ca, ngươi là người trọng tình nghĩa!

Ta cũng không miễn cưỡng ngươi.

Ngươi nói cho Diệp Thần biết.

Nếu hắn ta cảm thấy đạo mộ nguy hiểm khó khăn, ta có thể cho hắn ta một công việc ở Ngô gia, bảo hắn ta rút lui là được, ta cũng không muốn hắn ta làm liên lụy ngươi!” Trương Khởi Lân không nói gì, tĩnh lặng nhìn về phía góc phố.

Ngô Tà gọi một tiếng người bên cạnh.

“Bàn Tử, chúng ta đi!

Tiểu Ca, anh bảo trọng!” Trương Khởi Lân gật đầu.

Ngô Tà và Bàn Tử đi vào nhà thờ.

“Tiểu Tam Gia, Tiểu Ca lần này không đi cùng anh, anh có phải rất không vui không?” Ngô Tà dừng bước chân.

“Rất nhiều thứ, ban đầu ngươi sẽ cảm thấy không thể chấp nhận, nhưng một khi ngươi chấp nhận rồi, cũng chỉ là vậy mà thôi.” Đột nhiên, một bóng người phía sau Ngô Tà đi vào.

“Ngô Tà!” Trương Khởi Lân theo sau đi vào.

Ngô Tà lập tức có chút vui mừng, còn tưởng Trương Khởi Lân đồng ý đi cùng mình.

“Cái này cho ngươi!” Ngô Tà đỡ lấy thứ mà Kỳ Lân Tiểu Ca ném tới.

“Một chiếc khăn tay!

Cụ thể hơn, một chiếc khăn tay thấm đầy Kỳ Lân Huyết!” Trương Khởi Lân quay người lại đi ra ngoài.

Y vẫn đi ra ngoài đợi Diệp Thần.

“Tiểu Tam Gia, y đưa cho anh chiếc khăn tay Kỳ Lân Huyết này, có phải là để giúp anh xua đuổi quái vật trong mộ huyệt không?” Ngô Tà gật đầu.

“Y là người điềm nhiên như nước, mà mạnh mẽ như thần.

Tưởng chừng vô tình, kỳ thực xả thân vì người, không bao giờ oán than.” Diệp Thần cuối cùng cũng đã chạy tới.

Hắn nhìn thấy Tiểu Ca đang đứng ở cửa nhà thờ.

Chương 18

“Muộn Du Bình, ngươi không bị thiếu máu đó chứ!

Ta thấy ngươi rải máu khắp nơi.” Trương Khởi Lân mặt không biểu cảm, nhìn thấy hắn đến thì trực tiếp xoay người đi vào trong.

“Đừng đi chứ, vừa nãy cái phòng ngừng thi rốt cuộc là chuyện gì vậy, sao ta lại không thấy ngươi!” “Ta đi, ngươi sao vậy, khó khăn lắm mới gặp mặt, ít nhất cũng nể mặt nói một câu chứ!” Trương Khởi Lân dừng lại, quay đầu.

“Hắc Lư Đề Tử cũng không bịt nổi miệng ngươi!” “Ta sát!

Ngươi làm sao biết được?

Ta sát!

Xong rồi!

Hình tượng cao lớn của ta Diệp Thần!

Chết xã hội rồi!” “Này, Muộn Du Bình, đợi ta với!” .....

Khu Phế Tích Khủng Bố đã sớm có lời đồn.

Nơi đây vốn có một nhà thờ khổng lồ, và bên dưới nhà thờ chính là Nữ Vu Mộ Địa mà tất cả mọi người muốn tìm.

“Muộn Du Bình, ngươi có cảm thấy hơi kỳ lạ không?

Trong nhà thờ phương Tây này, vì sao lại có bích họa của cổ quốc phương Đông.” Trương Khởi Lân cũng chú ý tới.

Trên tường ngoài Chúa Giê-su và mười ba tông đồ ra, còn có rất nhiều bích họa mang phong cách cổ quốc phương Đông.

Trên bích họa xuất hiện một lão nhân đầu rồng thân người, đội

vương miện, ngồi trên ngai vàng cổ xưa.

Bên dưới quỳ một vị công chúa, hai tay nâng một chiếc hộp gấm.

Trong hộp đặt một viên mã não màu đỏ.

“U Linh Mã Não”!

Không chỉ Trương Khởi Lân nhận ra ngay lập tức, Diệp Thần cũng nhận ra.

Trước đó hắn đã tìm hiểu một số thông tin cơ bản về các lăng mộ này.

“Theo như trên bích họa này nói, vậy thì U Linh Mã Não này là đến từ cổ quốc phương Đông, nhưng vì sao lại xuất hiện ở đây?” Nhìn thấy bức họa này, khán giả cũng nhao nhao đoán mò.

Nhưng người kích động nhất vẫn là Tào thị hoàng tộc ở cổ quốc phương Đông xa xôi.

“Phụ hoàng!

Quả nhiên đúng là U Linh Mã Não!

Người mau nhìn!” “Hãy theo dõi sát sao tầm nhìn của tất cả những người đạo mộ trong lăng mộ, phát hiện U Linh Mã Não lập tức báo cho ta!

Đây vốn là đồ của Tào thị ta, nhất định phải đoạt lại!” “Đợi khi tập hợp đủ các viên châu, Tào thị ta sẽ lại có thể vấn đỉnh thiên hạ.

Chứ không phải như hiện tại, hoàng thất thì vẫn là hoàng thất, nhưng chỉ là một gia tộc bị Viện Chính vụ tước quyền mà thôi!” “Tuân mệnh!

Phụ hoàng!” .....

Hai người lúc mới bắt đầu đi rất thuận lợi.

Vì rất nhiều đạo mộ giả đã tiến vào lăng mộ ngầm, rất nhiều cơ quan đã bị phá hủy.

Toàn bộ đường hầm đã có không ít người bỏ mạng.

Trên vách tường xung quanh thông đạo, khắp nơi đều treo những cây thập tự giá.

Mỗi cây thập tự giá đều cột thi thể động vật nhỏ.

Thời gian lâu năm, thi thể đã sớm phân hủy khô héo.

Đi tiếp về phía trước, thập tự giá càng ngày càng lớn.

Những thứ được cột trên thập tự giá đã từ động vật biến thành người.

Ban đầu cột toàn là thi thể khô héo của trẻ con, càng về sau, dần dần biến thành thi thể người trưởng thành.

Trang phục của các thi thể trên tường cũng từ dân thường rách rưới, dần dần biến thành những người mặc quần áo quý giá.

Tuy thời gian đã lâu, nhưng đồ trang sức vàng bạc trên người họ vẫn còn nguyên vẹn.

Diệp Thần đang nghĩ, vậy mà không có ai leo lên cướp đoạt những châu báu trang sức này.

Hắn liền thấy cách đó mười mấy mét, hai người đạo mộ ném một chiếc móc chín vuốt lên vách đá.

Sau khi móc chín vuốt bám chắc vào phía trên, hai người bám vào dây leo lên.

Xem ra bọn họ đang nhắm vào cái xác khô trên thập tự giá ở phía trước nhất.

Cái xác khô đó là một người phụ nữ, trên cổ đeo một chuỗi vòng

cổ phỉ thúy.

Diệp Thần liếc mắt một cái liền nhận ra, đó chính là loại "Đế Vương Lục" sắc đẹp, ước tính giá trị liên thành.

Người đạo mộ dẫn đầu leo đến vị trí gần cái xác khô, hắn đưa tay ra nắm lấy chuỗi vòng cổ phỉ thúy kéo một cái.

"Rắc" cái xác khô đã phân hủy, khô héo, ngay lập tức bị hắn kéo nát thành xương cốt rơi xuống.

Chuỗi vòng cổ phỉ thúy bị người đạo mộ nắm trong tay.

"Ha ha, cái này là Đế Vương Lục a!

Sắc rất đẹp!

Thường thì chỉ có trong cung đình cổ đại mới đủ tư cách đeo." "Xem ra truyền thuyết về Nữ Vu Mộ Địa này là một công chúa của cổ quốc phương Đông, quả nhiên không sai!

Nếu không làm gì có thứ hiếm có này!" Hai người bọn họ vẻ mặt kích động.

Có được thứ này, dù cho có bỏ cuộc giữa chừng, hai người bọn họ cả đời cũng sẽ không phải lo ăn mặc!

Đột nhiên.

Người đạo mộ thứ hai kinh hoàng chỉ vào đỉnh đầu của người phía trên.

Một con rết dài gần hai mét bò ra.

Hai chiếc râu dài thò ra phía trước.

Những chiếc chân trên thân dày đặc, căn bản không đếm xuể có bao nhiêu chân.

Miệng của con rết giống như hai chiếc kìm lớn, chực chờ bò về

phía người đạo mộ.

Người đạo mộ ở vị trí cao nhất ngây người ra.

Vậy mà lại có con rết lớn đến thế!

Hắn sợ đến toàn thân run rẩy.

Lúc này người hắn vẫn còn đang lơ lửng trên vách đá.

Hắn kinh hoàng nhìn chằm chằm vào cái đầu khổng lồ của con rết.

Hắn thậm chí còn quên cả việc nhanh chóng trượt xuống theo sợi dây.

Giây tiếp theo.

Con rết một ngụm trực tiếp cắn vào đầu hắn.

Người đạo mộ đau đến toàn thân run rẩy, gào thét lớn tiếng!

Chưa đầy 5 giây sau, hắn đã bất động.

Diệp Thần biết, thứ này vốn dĩ khi còn bé bằng ngón tay đã có độc tính.

Bây giờ con này dài gần hai mét, chắc chắn độc tính ngút trời.

Bị nó cắn một cái, chẳng phải là chết ngay đơ sao.

Người đạo mộ còn lại nhanh chóng trượt xuống theo sợi dây.

Trong lúc hoảng loạn, ba lô trực tiếp rơi xuống đất.

Điều không ngờ tới là.

Khi hắn trượt đến một cái lỗ trên vách tường, một con rết khác lại chui ra từ trong lỗ cắn vào chân hắn.

“Cứu mạng!

Cứu mạng!

Cầu xin các người!

Cứu ta với!" "Trụ Tử Ca, Trụ Tử Ca!

Kỳ Lân Tiểu Ca, cứu ta với!

Cứu ta với!" Hắn trên vách đá lớn tiếng cầu cứu, không ngừng giãy giụa gào thét.

Bất hạnh thay.

Xung quanh các lỗ, lập tức thò ra mấy chiếc xúc tu.

Ngay sau đó mấy con rết lớn hơn chui ra.

Tất cả bao vây hắn.

Không lâu sau, người đạo mộ ngừng giãy giụa, bị rết kéo vào trong lỗ.

"Người tham tài." Trương Khởi Lân thu lại ánh mắt.

"Yêu tiền thì có gì sai đâu chứ.

Ngươi không cần ăn không cần uống, không cần mua nhà mua xe à!" "Ngươi không cần sính lễ à!

Muộn Du Bình, ngươi không có những thứ này, làm sao mà cưới vợ được?" "Bằng cái sự buồn bã của ngươi?

Bằng chiêu Nhị Chỉ Tham Động của ngươi?

Hay là bằng cái mũ lưỡi trai đen của ngươi?" Trương Khởi Lân: "....." Diệp Thần nhặt chiếc vòng cổ phỉ thúy Đế Vương Lục rơi trên đất, cho vào túi.

Hắn lại mở ba lô của người đạo mộ bị rơi xuống.

"Tiểu Ca, lại đây, chỗ này còn có ít lương khô, thịt bò khô!

Kháo!

Đây là đồ tốt!

Lại còn có năm chai nước tăng lực.” “Ta đi, lại còn có Thận Bảo?

Hai tên này sao lại phải mang Thận Bảo?” “Hai tên đàn ông ra ngoài, mang theo Thận Bảo!

Chậc chậc... cái cảnh tượng này!” Diệp Thần ném tất cả đồ đạc cho Trương Khởi Lân, ra hiệu y cất đi.

Trương Khởi Lân nhìn hắn bằng một ánh mắt rất kỳ lạ.

Vì sao toàn bộ lại để ta cõng?.....

“Nhìn gì chứ, ba lô của ta bị mất rồi!

Cứ làm như ta không chia sẻ gánh nặng với ngươi vậy, ta là loại người đó sao?” Diệp Thần nói xong, ném cái ba lô của người đạo mộ vừa mới lục đồ xong, trực tiếp sang một bên.

Trương Khởi Lân: “.....” Cái quái gì vậy, cái ba lô bị ném đi, không phải là ba lô...

Trương Khởi Lân và Diệp Thần tranh thủ thời gian đi về phía trước.

Trương Khởi Lân rọi đèn pin.

Phía trước tiến vào một đoạn mộ đạo chật hẹp.

Vách đá hai bên cũng càng ngày càng nhẵn bóng.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân nhìn thấy trên mặt đất phía trước, nằm rất nhiều thi thể đạo mộ giả.

Ngay sau đó.

“Sa sa sa” một trận tiếng động truyền đến.

Trương Khởi Lân dừng bước.

Nhìn chằm chằm vào khúc cua phía trước!

Chưa đầy năm giây!

Y liền nhìn thấy, từng con rết khổng lồ bò tới.

Mà lúc này.

Diệp Thần lại không nhìn thấy những con rết khổng lồ phía trước.

Hắn vẫn luôn ngẩng đầu nhìn những vách tường nhẵn bóng cao vút.

Trên đỉnh vách đá có rất nhiều bích họa.

"Muộn Du Bình, giác quan thứ sáu của ta mách bảo ta, chỗ này không ổn!" Khán giả vẫn luôn theo dõi Tiểu Ca và Diệp Thần, lúc này lại vô cùng cạn lời với Trụ Tử Ca này.

"Tiểu Ca đã thấy rết khổng lồ ở phía trước rồi, Trụ Kình Thiên còn nói giác quan thứ sáu của mình mách bảo chỗ này không ổn.

Ha ha ha!" "Thật chưa từng thấy ai mặt dày như vậy!

Mặt Trụ Tử Ca chắc dùng vỏ sắt bọc rồi." "Rết khổng lồ quả thực quá đáng sợ, vừa nãy xem trực tiếp thấy, mấy người đạo mộ bị giết trực tiếp, nó đã đến ổ huyệt rồi." Trương Khởi Lân không nói gì, y đặt tay lên "thiêu hỏa côn" (gậy đốt lửa) phía sau lưng.

"Muộn Du Bình, ta chỉ nói chơi thôi mà, ngươi đừng tin ta như vậy chứ!

Ta vừa mới nói không ổn, ngươi đã rút vũ khí ra rồi." "Ngươi cứ thế mà tin giác quan thứ sáu của ta à!" Trương Khởi Lân lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Lưỡi đao sáng loáng lóe lên một cái.

"Ta sát!

Chương 19

Muộn Du Bình, cây đao này của ngươi 666, làm em trai cho Trảm Phách Đao của ta thì tuyệt đối được.” Mộ đạo rất chật hẹp, tầm nhìn của Diệp Thần bị Trương Khởi Lân che khuất.

Hắn không nhìn thấy rết khổng lồ.

Mà lúc này, Diệp Thần đột nhiên phát hiện.

Nơi hắn đứng, hai bên vách tường xuất hiện rất nhiều bích họa.

Loại bích họa này có một cảm giác rất quen thuộc.

Chú ý lực của hắn lập tức bị thu hút.

“Trang phục của nhân vật trên bích họa này, rất giống quần áo thời Tam Quốc Lưỡng Tấn trên Trái Đất.

Hơn nữa nhìn kiểu vẽ này dường như là công chúa đại hôn, trong tay công chúa còn cầm một chiếc hộp gấm.” Công chúa đại hôn?

Diệp Thần nghĩ đến bức bích họa trong nhà thờ vừa nãy, có một công chúa quỳ trước mặt hoàng đế, hai tay nâng một chiếc hộp gấm.

Trong bức bích họa này.

Phía sau xe cưới của công chúa, vô số xe ngựa thành quần kết đội.

Tướng quân đưa tiễn trên bức bích họa này?

Diệp Thần nhìn chằm chằm rất lâu, vị tướng quân này cưỡi ngựa, vóc dáng to lớn, trong tay nắm một cây búa lớn!

Theo sự hiểu biết của Diệp Thần về lịch sử Tam Quốc.

Tạo hình vị tướng quân này rất giống một nhân vật anh hùng.

“Hứa Chử, thuộc hạ của Tào Tháo thời Tam Quốc!” Hứa Chử ở

đây, vậy có phải đại biểu cho việc công chúa này là con gái của Tào Tháo?

Diệp Thần nghĩ đi nghĩ lại.

Hắn biết, trong lịch sử Tào Tháo chính là "Đạo Mộ Chi Vương".

Hầu hết tất cả các môn phái đạo mộ đều do hắn thiết lập.

Có "Mạc Kim Giáo Úy", "Phát Khâu Thiên Quan", "Bàn Sơn Đạo Nhân", "Tá Lĩnh Lực Sĩ", "Cảm Thi Di Quan" vân vân.

Tất cả mọi thứ liên quan đến đạo mộ, hầu như đều do Tào Tháo một tay thành lập.

Vậy thì, tất cả mọi thứ trên Mộ Táng Tinh Cầu này, chẳng lẽ đều có liên quan đến "Đạo Mộ Chi Vương" này?

Diệp Thần vừa mới nghĩ ra một chút manh mối.

Mà cùng lúc đó!

Trước mặt Trương Khởi Lân, vô số rết khổng lồ đã xông đến.

Y nắm Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp xông lên.

Một con rết khổng lồ há to miệng, hai chiếc xúc tu dài liên tục vung vẩy.

Sau đó nó dậm chân xuống đất, trực tiếp lao về phía Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân thân thể linh hoạt, chợt nhảy lên tránh thoát con rết khổng lồ.

Sau đó hai tay nắm đao, từ trên nhảy xuống, một nhát đao mạnh mẽ đâm xuống.

Hắc Kim Cổ Đao đâm vào bụng con rết khổng lồ.

Toàn thân nó phun ra dịch thể màu vàng đen.

Lập tức phun đầy người Kỳ Lân Tiểu Ca.

Trương Khởi Lân ngay lập tức cảm thấy thứ này vô cùng ghê tởm.

Vẫn chưa kịp lau đi chất dịch nhầy ghê tởm này.

Một con rết khổng lồ khác lại lao đến.

Con này còn lớn hơn con vừa nãy.

Trương Khởi Lân lăn mình về phía sau một cái.

Trực tiếp lại một đao chém ra.

Đầu con rết khổng lồ bị y chém xuống.

Trương Khởi Lân nắm Hắc Kim Cổ Đao.

Y cảm giác hơi choáng váng, y lắc đầu.

Sau đó lại hung ác nhìn chằm chằm về phía trước.

Ngay sau đó.

Liên tục mấy con rết khổng lồ tiếp nối nhau lao tới.

Trương Khởi Lân dậm chân xuống đất, đạp lên vách đá bên cạnh, một mặt linh hoạt né tránh, một mặt dùng Hắc Kim Cổ Đao nhanh chóng chém ra.

Trong chốc lát, trên mặt đất chết mười mấy con rết khổng lồ.

Khắp nơi đều là máu vàng đen ghê tởm.

Trương Khởi Lân hơi choáng váng.

Gần đây y mất máu hơi quá nhiều.

Ban đầu đối phó thi huyết ngư, y rạch ngón tay.

Sau đó tại phòng ngừng thi, đối mặt với đại quân thi miết điên cuồng, y lại một lần nữa dùng Kỳ Lân Huyết để xua đuổi.

Mà vừa nãy, y vì để bù đắp việc không thể ở bên Ngô Tà.

Y lại một lần nữa rạch ngón tay, toàn bộ đầu ngón tay đều nhuộm đỏ.

"Người sống trên đời, không cầu mọi sự thuận lợi, chỉ mong lương tâm không hổ thẹn." Mà lúc này!

Đối mặt với rết khổng lồ, mỗi một nhát đao chém xuống, đều cần rất nhiều sức lực.

Vỏ của chúng rất cứng, rất khó chém.

Giết chết hai mươi mấy con, đối với thể trạng hiện tại của y, đã thực sự gần đến giới hạn rồi.

Lúc này.

Khán giả trực tiếp đã nhìn ra.

Bọn họ cũng đều biết vì sao Kỳ Lân Tiểu Ca cơ thể lại hư nhược, vì sao lại mất máu.

"Tiểu Ca nhìn thì vô tình, thực ra rất trọng tình trọng nghĩa!

Người đàn ông như vậy, thế gian ít thấy!" "Đáng tiếc, rết khổng lồ vô cùng vô tận!

Đằng kia có hàng trăm hàng ngàn con!

Ước chừng Tiểu Ca không trụ nổi rồi." "Trụ Kình Thiên đâu, cứ nhìn chằm chằm vào đá ở đó làm gì?

Đã đến lúc nào rồi?" "Đừng mong đợi Trụ Tử Ca, hắn còn chưa nhìn thấy rết khổng lồ, nếu thấy rồi, chắc bỏ chạy mất dép!" "Ta đoán cũng vậy, Trụ Tử Ca mặt dày, sẽ không quan tâm sống chết của Tiểu Ca đâu.

Huống hồ năng lực của hắn cũng chưa đạt đến mức có thể đối

phó với rết khổng lồ.” Trong phòng trực tiếp, bình luận điên cuồng trôi.

Rất nhiều cô gái đều bắt đầu khóc.

Kỳ Lân Tiểu Ca mà bọn họ luôn tâm niệm, vị thần trong lòng họ.

Nếu không phải vì người khác, tự mình mất máu quá nhiều, những con rết khổng lồ này chắc chắn sẽ không phải đối thủ của Kỳ Lân Tiểu Ca.

Trương Khởi Lân dùng hết chút sức lực cuối cùng đâm Hắc Kim Cổ Đao vào cơ thể một con rết khổng lồ.

Y choáng váng không chịu nổi, cơ thể cực kỳ khó chịu.

Y ngồi xuống.

Rất nhiều người trong phòng trực tiếp kêu Kỳ Lân Tiểu Ca nhanh chóng gọi Trụ Tử Ca qua giúp.

Nhưng làm sao có thể chứ.

Đừng nói Trương Khởi Lân lúc này căn bản không còn sức để gọi.

Cho dù có sức, y cũng sẽ không gọi.

Đó chính là Trương Khởi Lân!

Không làm phiền người khác, không mắc nợ ân tình ai!

Y lại một lần nữa lấy dao găm ra, y muốn dùng chút Kỳ Lân Huyết, để xua đuổi những con rết khổng lồ này.

Trong phòng trực tiếp tiếng khóc vang vọng.

“Tiểu Ca, đừng mà, không thể mất máu nữa, ngươi sẽ chết đó!” “Tiểu Ca, Tiểu Ca, đừng mà!

Huhu.....

Thần tượng của tôi!

Thế giới của tôi sắp sụp đổ rồi.” “Trụ Tử Ca, ngươi mau đến đây!

Đừng đào ngũ giữa trận chứ!” “Trụ Kình Thiên khẳng định bỏ chạy rồi!

Đừng ôm hy vọng nữa!

Ở phòng trực tiếp của hắn, không có chút ánh sáng nào, chẳng thấy gì cả.” Dao găm của Trương Khởi Lân rất sắc bén, vừa mới đặt lên ngón tay.

Đột nhiên!

Dao găm của Trương Khởi Lân bị người ta nắm chặt lấy.

“Lần này đừng chảy máu nữa, Muộn Du Bình, ngươi nghỉ ngơi đi.” “Tất cả!

Cứ giao cho ta!” Diệp Thần rút Trảm Phách Đao ra.

Một bước bước tới, chắn trước mặt Trương Khởi Lân.

Hắn dường như lập tức biến thành một người khác.

Sát khí trên người đột nhiên tuôn trào.

Diệp Thần giống như một vị thần.

Hắn bước về phía vô số rết khổng lồ.

Trảm Phách Đao dài được hắn kéo lê phía sau, phát ra tiếng “xì xì”.

“Oa!

Trụ Tử Ca!

Tôi cảm động quá!

Trụ Tử Ca, không ngờ anh lại nghĩa bạc vân thiên, trọng tình trọng nghĩa đến thế!” “Rết khổng lồ rất lợi hại, Trụ Kình Thiên, ngươi phải cẩn thận!” “Rết khổng lồ có độc trong miệng!

Nhất định phải cẩn thận!" Điều bất ngờ là, lần này trong phòng trực tiếp không có bất kỳ ai châm chọc Diệp Thần một câu.

Rất nhiều người bị hắn cảm động đến rơi lệ.

Lệ Dĩnh cũng đang dán mắt vào màn hình trực tiếp, nước mắt "lạch bạch" rơi.

Cô chưa từng nghĩ, có một ngày, khi nguy hiểm lớn lao ập đến.

Trụ Tử Ca, người từng ngủ gật trên máy bay, ban đầu bị lạc đường, lại còn chiếm giường thi thể để ngủ.

Lúc này, vậy mà lại là một người anh hùng như vậy!

Con rết khổng lồ đầu tiên, thò ra những chiếc xúc tu dài.

Miệng nó như hai chiếc kìm lớn, động đậy qua lại.

Đột nhiên!

Vô số chân của nó dậm xuống đất, nhảy lên cắn vào mặt Diệp Thần.

Diệp Thần trực tiếp một đao chém ra.

Tay vung đao xuống, đầu con rết khổng lồ bị chém rời.

Dịch nhầy vàng đen phun ra.

"Ta đi!

Chết rồi còn bắn lên người ta!

Bộ vest sang trọng của ta!" Vẫn chưa kịp nhìn quần áo, năm con rết khổng lồ cùng lúc nhảy tới.

Phía sau lục tục có vô số con rết khổng lồ đến.

Cứ thế này, đánh thường chắc chắn không được.

Diệp Thần biết, lúc này chính là phải dùng chiêu đó.

Mặc dù chiêu này sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực của hắn.

“San Quỷ Trảm”!

Khoảnh khắc chiêu thức được phát động!

Trong cơ thể Diệp Thần đột nhiên một luồng nhiệt lưu dâng trào khắp toàn thân.

Cánh tay hắn dường như có sức lực vô tận.

Trảm Phách Đao phát ra một trận tiếng ong vui sướng.

Dường như máu sắp tới khiến nó cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Trảm Phách Đao nhanh chóng vung lên, mỗi một nhát đao đều như một cái bóng.

Những con rết khổng lồ xông tới, tất cả đều bị Trảm Phách Đao chém nát tan tành.

Chương 20

Diệp Thần tốc độ rất nhanh xông về phía trước.

Trảm Phách Đao mỗi một nhát chém ra, đều mang đến tốc độ nhanh hơn cho nhát tiếp theo!

"Chiêu San Quỷ Trảm này, tăng mạnh tốc độ tấn công và lực tấn công, thực sự đáng sợ đến mức này!" Hắn chém càng lúc càng nhanh!

Mắt hắn đỏ ngầu, tràn đầy sát khí!

Giết chóc!

Mang lại khoái cảm!

Máu Diệp Thần dường như đang sôi sục.

Hắn càng chém càng kích động, càng giết càng hưng phấn!

Trong chốc lát, rất nhiều rết khổng lồ vậy mà bò lên vách tường, thậm chí có con còn nhanh chóng bỏ chạy về phía sau.

Phía sau Diệp Thần, một đống thi thể rết khổng lồ, nằm la liệt khắp nơi.

Hắn kéo lê Trảm Phách Đao, lớn tiếng gầm lên: "Còn ai nữa!" "Không sợ chết, chỉ vì tận hưởng cái chết!" "Mệnh ta do ta, không do trời!" Lúc này!

Máy chủ phòng trực tiếp đã sập.

Hệ thống tổ tiết mục xuất hiện tình trạng tê liệt trên diện rộng.

Vô số người muốn chen vào phòng trực tiếp của Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Nhưng chen thế nào cũng không vào được.

Thậm chí ở rất nhiều phòng trực tiếp khác, cũng khắp nơi tràn ngập bình luận về Trụ Tử Ca.

“Trụ Kình Thiên!

Trụ Kình Thiên!

Nhất Trụ Kình Thiên!

Đơn giản là chiến đấu cơ trong số đàn ông!” “Trụ Tử Ca, tôi thực sự yêu anh quá!

Tôi muốn cưới anh!

Tôi muốn nương tựa bên Trụ Kình Thiên vô địch của anh.” “Đột nhiên phát hiện, Trụ Tử Ca thật sự đáng yêu quá, mặt dày khi cần thì vô địch, đánh nhau thì căn bản không cần mạng a!” “Cuộc thám hiểm mộ lần này thực sự quá đặc sắc!

Trời ơi!

Không ngờ kẻ mù đường hay ngủ gật bị ghét bỏ nhất từ trước đến nay, lại là quân át chủ bài!” Ngay lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ San Quỷ Trảm dung hội quán thông, độ tương đồng hóa thân Kiếm Bát đạt 55%, thưởng kỹ năng: Chiến Đấu Đích Nhạc Thú!” Diệp Thần vừa nghe, Chiến Đấu Đích Nhạc Thú?

Đây là kỹ năng gì?

Ngay trong khoảnh khắc này, trong đầu hắn, tất cả mọi thứ về kỹ năng Quan Vũ đều dồn dập ùa vào.

“Chiến Đấu Đích Nhạc Thú: Trong vòng năm mét nhanh chóng dịch chuyển tức thời tấn công.

Không có thời gian hồi chiêu, nhưng tiêu hao thể năng rất lớn." Diệp Thần lúc này trong lòng hưng phấn vô cùng!

Kỹ năng này đơn giản là quá đỉnh!

Khi kẻ địch không phòng bị, trực tiếp dịch chuyển tức thời tấn công, sau đó Trảm Phách Đao chém điên cuồng một trận!

Đối thủ còn đánh được cái cọng lông gì nữa!

Trực tiếp tịt ngòi! .....

Lúc này.

Diệp Thần toàn thân dính dịch vàng đen.

Quần áo bẩn thỉu tả tơi.

Hắn kéo lê Trảm Phách Đao dài hơn một mét, vẫn luôn đi ngược lại.

Đi đến bên cạnh Kỳ Lân Tiểu Ca.

Sắc mặt Trương Khởi Lân không được tốt.

Nhưng y vẫn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Diệp Thần cắm Trảm Phách Đao vào thắt lưng.

Hắn ngồi xổm xuống.

Một tay vươn ra kéo Trương Khởi Lân lên đặt lên lưng mình.

"Thôi đi, chúng ta đi!" Rất nhiều người trong phòng trực tiếp cảm động đến rơi lệ.

Lệ Dĩnh vốn đang ra sức giải thích trong phòng trực tiếp, trận chiến kinh thiên động địa vừa nãy của Trụ Tử Ca.

Ai ngờ cảnh tượng này xuất hiện, khiến cô cũng phải bỏ mic, trực tiếp chuyển hình ảnh camera sang phòng trực tiếp của Trụ Kình Thiên.

“Thật tiện thể ngưỡng mộ cặp huynh đệ tình sâu này!” “Thật tốt!

Thật sự rất tốt!

Kỳ Lân Tiểu Ca trong các cuộc thi đạo mộ trước đây, lần nào cũng là anh ấy cứu người, cõng người khác.

Cuối cùng cũng có người cõng anh ấy một lần.” “Cuộc bình chọn mười khoảnh khắc đáng nhớ nhất cuộc thám hiểm mộ lần này, cảnh tượng này tuyệt đối là số một!

Tôi dám cá!” .....

Hai người đi đến một nơi rộng rãi và sạch sẽ.

Bên cạnh vừa vặn có một dòng sông ngầm chảy xiết.

Diệp Thần đặt Trương Khởi Lân xuống.

Hắn lấy một cái bánh mì đưa cho Trương Khởi Lân.

Lại lấy một chai nước uống đưa cho y.

Trương Khởi Lân lúc này cảm giác đã tốt hơn rất nhiều.

Đầu cũng đỡ khó chịu hơn rất nhiều.

Y cắn một miếng bánh mì, đang định uống nước.

Vừa nhìn, Diệp Thần đưa cho y vậy mà lại là chai “Thận Bảo” đó.

Y trừng mắt nhìn Diệp Thần.

“Nhìn ta làm gì chứ, thiếu chỗ nào bổ chỗ đó mà!

Đàn ông mà, cái thận này vẫn phải bổ chứ.” Trương Khởi Lân: “.....” Hai người ở dưới dòng sông ngầm này, tắm rửa sạch sẽ chất dịch nhầy của rết trên người.

Diệp Thần rửa cánh tay, rửa mặt.

Hắn tháo bịt mắt màu đen của mình ra.

Đặt vào nước rửa sạch.

Trương Khởi Lân kinh ngạc nhìn y.

“Ngươi có mắt?” “Có mắt?

Không sao cả!

Lại đâu có quy định nói, nhất định phải là người mù mới được đeo bịt mắt.

Thị lực quá tốt cũng là một nỗi phiền muộn, vĩnh viễn không cảm nhận được mùi vị lạc đường!

Cho nên ta mới đeo bịt mắt, hạn chế năng lực thám hiểm của mình.” Trương Khởi Lân: “.....” Tắm xong lên bờ, Trương Khởi Lân nhìn thấy trên mái tóc Trụ Kình Thiên của Diệp Thần có một ít cặn bẩn.

Y chỉ chỉ vào đầu Diệp Thần.

Diệp Thần biết Trương Khởi Lân có ý gì.

Nhưng không có cách nào cả.

Mái tóc Trụ Kình Thiên này làm sao mà gội đây.

Bây giờ đi đâu mà tìm dầu gội, nước xả!

Mái tóc Trụ Kình Thiên này tuyệt đối không thể phá hủy!

Không thể không nói, thái độ của Tiểu Ca đối với Trụ Kình Thiên lúc này, đã có một chút thay đổi so với trước đây, có thể ngay cả bản thân y cũng không phát hiện ra.

Nếu nói, trước đây từ chối Ngô Tà, đứng chờ Diệp Thần, chỉ là một loại trách nhiệm và kiên trì của một người bạn đồng hành.

Vậy thì từ giờ trở đi, y vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi Diệp Thần.

Trương Khởi Lân chính là một người như vậy!

Hai người nghỉ ngơi một lúc, ăn no uống đủ.

Thể lực Trương Khởi Lân cũng đã hồi phục.

Hai người bọn họ tiếp tục hành trình.

Lúc này nhiệt độ phòng trực tiếp của Diệp Thần đã tăng vọt lên vị trí thứ mười.

Hơn nữa riêng số quà tặng mà người hâm mộ tặng cho hắn đã vượt quá 5 triệu.

Điều này khiến Diệp Thần vô cùng vui mừng!

Tiền a!

Toàn là tiền a!

"Trên đời này có ai không thích tiền không?

Ngươi bảo những kẻ nói không thích ấy, lấy tiền ra chia cho người khác xem họ có cho không!" Diệp Thần vừa đi vừa kể cho Trương Khởi Lân nghe về những gì mình vừa phát hiện trên bích họa.

Trương Khởi Lân cũng không ngờ tên thô lỗ này vậy mà lại có một mặt tỉ mỉ đến thế.

Lúc này.

Đoạn mộ đạo mà bọn họ đang đi đã đến tận cùng.

Trước mặt bọn họ là một vách đá vực sâu khổng lồ.

Mà giữa không trung của vực sâu, có hàng trăm sợi xích sắt khổng lồ vô tận nối liền với nhau.

Ở điểm nối giữa hàng trăm sợi xích sắt, cột một cỗ quan tài đá khổng lồ!

Bên dưới quan tài đá có một bệ tế nhỏ, giống như cái đĩa đỡ lấy quan tài đá.

Diệp Thần từ xa nhìn cỗ quan tài đó.

Cỗ quan tài này rất lớn, dài hơn quan tài bình thường không ít, ít nhất phải dài năm mét, rộng bốn mét.

Trên quan tài dường như có hoa văn, nhưng từ xa cũng không nhìn rõ.

Bên cạnh không gian khổng lồ này trên vách đá, có rất nhiều lối ra thông đạo.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần cũng chỉ đang đứng ở một trong những lối ra đó.

Gần hai mươi lối ra khác trên vách đá, cũng lục tục có đạo mộ giả đi ra.

Rất nhiều người bắt đầu tìm cách, muốn tiếp cận cỗ quan tài đá khổng lồ được xích sắt cột chặt.

Trương Khởi Lân nhìn những sợi xích sắt bên dưới, đại khái cách vị trí hai người đứng khoảng trăm mét.

Y gõ gõ chỗ này, gõ gõ chỗ kia trên vách đá cạnh mộ đạo.

Cuối cùng có một chỗ y nghe thấy âm thanh có chút không ổn.

Trương Khởi Lân dùng Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát, một lớp bề mặt đá trực tiếp vỡ ra.

Bên trong lộ ra những cái lỗ đá nhỏ bằng kẽ ngón tay.

Y đưa tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa lập tức cắm vào khe đá.

"Rắc" một tảng đá vậy mà bị y kẹp ra.

Diệp Thần đã sớm chứng kiến uy lực Nhị Chỉ Tham Động của y.

Lần này nhìn thấy, vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Trương Khởi Lân lấy sợi dây ra, luồn một đầu vào cái lỗ đá nhỏ

vừa kẹp ra.

Sau đó buộc cố định sợi dây.

Buộc một cái nút thắt có thể thu hồi!

“Muộn Du Bình, chiêu Nhị Chỉ Tham Động này của ngươi, bao giờ thì có thể dạy ta vậy!

Chiêu này của ngươi đơn giản là giấc mơ của đàn ông!” “Nếu ta sớm biết chiêu này, kiếp trước cũng không đến nỗi thảm vậy, trực tiếp một đêm là bùng nổ rồi a!” “Muộn Du Bình, ta đang nói chuyện với ngươi đó, rốt cuộc ngươi có dạy không.” Trương Khởi Lân trực tiếp ném đầu còn lại của sợi dây xuống vực sâu.

Sau đó y bám vào sợi dây trực tiếp đạp một cái, một đường cong hoàn hảo, nhanh chóng hạ xuống.

Diệp Thần vô ngữ.

“Ta hỏi ngươi đó, sao lần nào cũng vậy!

Ngươi đặt cái thể diện phong lưu lãng tử của ta ở đâu chứ?” Lúc này, rất nhiều người đã bắt đầu leo xuống theo sợi dây.

Suy nghĩ chung của mọi người chính là.

Cỗ quan tài đá khổng lồ giữa xích sắt này, chắc chắn là quan tài của nữ phù thủy.

Hơn nữa, rất có khả năng, U Linh Mã Não nằm trong cỗ quan tài này.

Ai mà không kích động chứ?

Chương 21

Người kích động nhất và hành động nhanh nhất, đương nhiên phải kể đến hai tên lính đặc chủng da đen.

Hai người này một tên tên là Mạch Khắc Tam, tên còn lại tên là Mạch Khắc Tứ.

Hai người tùy tiện lấy một cái hồ sơ ra, lý lịch cá nhân đều là một bài văn ngắn.

Bọn họ từng được rèn luyện trăm trận thành thép trong đội đặc nhiệm Chim Ưng Đen.

Lúc này, bọn họ vừa nhìn thấy sợi xích sắt này.

Phản ứng đầu tiên chính là, cái này rất giống với môn huấn luyện trước đây: đu dây.

Kiểu này đối với hai người bọn họ mà nói, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Hai người bọn họ nắm lấy sợi dây, trượt xuống xích sắt.

Hai người vừa đặt chân lên xích sắt, xích sắt vậy mà không hề lay động.

Khó nhất khi leo xích sắt chính là xích sắt bị lắc lư.

Nhưng bây giờ sợi xích sắt này vậy mà không hề nhúc nhích!

Điều này khiến bọn họ vô cùng hưng phấn.

Cái này còn dễ hơn cả "cầu ngang lắc lư" trong quân đội.

Bọn họ cố ý hướng ống kính trực tiếp của mình về phía quan tài và xích sắt.

Đồng thời trực tiếp la hét vào phòng trực tiếp.

"Các lão huynh, cho một đợt quà đi, chúng ta sẽ qua đó mở quan tài!" "Các lão huynh, tặng tôi một chiếc máy bay đi! 666!" "Đợi chúng ta lấy được U Linh Mã Não, chúng ta sẽ rút thưởng trên livestream, ai trúng sẽ được tặng ngay một nữ giúp việc thông minh đời mới nhất của Nhật Bản!" Phòng trực tiếp của hai anh chàng da đen, quà tặng của người hâm mộ bay ngập trời.

Hai người bọn họ đập tay một cái, tự cổ vũ lẫn nhau.

Sau đó, mỗi người bám theo một sợi xích bắt đầu đi.

Đứng thẳng người đi trên xích sắt, không chỉ tiết kiệm sức lực.

Quan trọng là nếu trượt chân, ngã xuống, tay có thể nắm lấy sợi xích.

Như vậy!

Sẽ có hai cơ hội sống sót.

Hai người đi đến giữa chừng thì.

"Ta đi!" Mạch Khắc Tam trực tiếp trượt chân, khi cơ thể hắn sắp rơi xuống, hai cánh tay nhanh chóng ôm chặt lấy xích sắt.

"Đường dây ở giữa này bôi rất nhiều dầu trà, trơn quá!" Lời Mạch Khắc Tam vừa dứt, huynh đệ của hắn Mạch Khắc Tứ cũng trực tiếp trượt xuống.

Nhiều năm huấn luyện đặc chủng binh, khiến thân thủ của hắn cũng đặc biệt nhanh nhẹn.

Hắn cũng hai tay ôm chặt lấy xích sắt.

Hai người tiến thoái lưỡng nan, đều lơ lửng giữa không trung.

Chứng kiến cảnh này.

Rất nhiều người đạo mộ đều dừng lại, bọn họ tiếp tục quan sát.

Trong phòng trực tiếp rất nhiều người đều nghị luận sôi nổi.

"Trên xích sắt bôi nhiều dầu trà vậy, trơn quá, đi kiểu gì đây!" "Đừng lo, huynh đệ da đen đã từng tham gia thi đấu đặc chủng binh rất lợi hại.

Bọn họ chỉ cần dùng cánh tay cũng có thể bò qua." Quả nhiên.

Nhiều năm huấn luyện của huynh đệ da đen, cơ bụng cũng rất khỏe mạnh.

Hai người đều vung người lên.

Hai tay nắm lấy xích sắt, hai chân đồng thời cũng kẹp lấy xích sắt.

Sau đó từ từ di chuyển về phía trước.

Tại cửa hang vực sâu, lập tức có người bắt đầu reo hò.

Thân pháp này, không phải người bình thường có thể làm được, cơ thể lơ lửng sau đó phải lật mình lên, huống hồ đây là xích sắt trơn trượt như vậy, là một việc rất khó.

Theo hai anh chàng da đen càng bò vào giữa xích sắt, xích sắt bắt đầu lắc lư.

Hơn nữa biên độ chấn động càng lúc càng lớn.

Ngay lúc này, Tiểu Ca đã sắp xuống đến chỗ xích sắt.

Nhưng y vẫn nắm chặt sợi dây hạ xuống, chứ không hề đạp chân lên xích sắt.

Trực giác mách bảo y.

Sợi xích sắt này rất không ổn!

Vì sao lại bôi nhiều dầu trà như vậy.

Hơn nữa mùi vị của dầu trà này không đúng.

Có một loại mùi dầu thi thể.

Loại dầu thi thể này tác dụng duy nhất là đốt cháy, trăm năm không tắt.

Trương Khởi Lân nhìn vào chỗ xích sắt nối liền với vách đá.

Quả nhiên!

Có Hắc Lân Hỏa Dược.

Trương Khởi Lân vừa mới có ý nghĩ này.

Ai ngờ, giây tiếp theo.

Hắc Lân Hỏa Dược theo xích sắt không ngừng lắc lư ma sát, bắt đầu bốc khói.

"Hoa hoa....." Lửa nhanh chóng bùng lên, dọc theo xích sắt như bay lao ra.

Rất nhiều sợi xích sắt xung quanh lần lượt bị đốt cháy.

Lập tức toàn bộ khu vực xung quanh quan tài đá khổng lồ, xích sắt đều bắt đầu cháy.

Hai anh chàng da đen toàn thân nhanh chóng bị đốt cháy.

Hai người đau đớn lớn tiếng kêu cứu.

Mạch Khắc Tứ từ xa vươn tay về phía chỗ Trương Khởi Lân cầu cứu.

Lớn tiếng khóc lóc kêu cứu.

Ánh mắt Trương Khởi Lân lạnh băng, biểu cảm nhàn nhạt như nước.

Căn bản không thèm quan tâm!

Sống mấy trăm năm, cũng đã nhìn thấu rồi!

Trong nhận thức của y, trên thế giới này, sống chết, hoặc hỉ nộ ái ố của rất nhiều người.

Với y, không hề có liên quan!

Có liên quan, cũng chỉ có mấy người ít ỏi đó mà thôi!

Chính vì mấy người ít ỏi đó, dù cho phải liều mạng, Trương Khởi Lân cũng sẽ không chớp mắt một cái!

Mặc dù!

Trên xích sắt xung quanh quan tài, lửa bắt đầu cháy, phát huy tác dụng rất lớn!

Nhưng!

Lửa cũng mang đến một nhược điểm phòng thủ chính là.

Dầu trà cháy, xích sắt đã không còn trơn trượt nữa.

Diệp Thần trên vách đá vẫn chưa xuống, nhưng hắn nhìn thấy Trương Khởi Lân khẽ thay đổi bước chân đứng.

Hắn biết!

Muộn Du Bình sắp hành động!

"Muộn Du Bình như thần, pháo hoa như thần!" Ngay lúc này!

Theo hai tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Hai anh chàng da đen, đã từ trên xích sắt rơi xuống, rớt xuống vực sâu.

Trương Khởi Lân nhìn chằm chằm vào những sợi xích sắt vẫn đang cháy.

Rất nhiều người trong phòng trực tiếp nhìn thấy ánh lửa xích sắt ngập trời này, đều kinh ngạc không thôi.

Bọn họ rất lo lắng lửa sẽ thiêu đến Kỳ Lân Tiểu Ca đang đứng ở

bên cạnh.

“Tiểu Ca, chồng của tôi, mau lên đi, anh và Trụ Tử Ca tìm đường khác, đường này không đi được đâu.” “Đúng đó!

Đúng đó!

Mau rời đi, lửa cháy quá lớn, đáng sợ quá, sẽ bị thiêu chết mất.” “Xích sắt lửa này còn lắc lư, căn bản không thể đi qua!

Cơ quan mộ táng này được thiết lập quá tài tình.” Trương Khởi Lân đã không còn ngửi thấy mùi dầu trà nữa.

Điều đó có nghĩa là dầu trà trơn trượt trên xích sắt đã cháy hết.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân động rồi!

Y trực tiếp nhảy lên một sợi xích sắt đang cháy.

Y căn bản không hề đi chậm rãi như hai anh chàng da đen kia.

Trương Khởi Lân ngược lại nhanh chóng chạy!

Y trên xích sắt lướt đi như bay!

Vừa chạy đến vị trí giữa xích sắt, Trương Khởi Lân cảm thấy xích sắt có chút lắc lư thì.

Y dậm chân một cái nhanh chóng nhảy sang sợi xích sắt khác.

Tốc độ vẫn không hề giảm!

Lướt đi như bay!

Điều này khiến toàn bộ khán giả trong phòng trực tiếp kinh ngạc tột độ.

“Người đàn ông này thật sự là cực phẩm thế gian!

Vật báu nhân gian!” “Cũng quá giỏi rồi!

Người lướt qua lửa, không dính chút lửa nào!

Tốc độ này là thế nào!" "Kháo!

Mau nhìn!

Đầu bên kia của xích sắt sắp đứt rồi!" "Rắc!

Rắc!

Rắc!" Đoạn cuối của sợi xích sắt mà Trương Khởi Lân đang chạy trực tiếp bị đứt.

Mà cùng lúc đó, những sợi xích sắt gần nhất hai bên cơ thể y, cũng lần lượt đứt lìa.

Lập tức không còn lối thoát!

"Làm sao đây!

Làm sao đây?

Tiểu Ca!

Tiểu Ca của tôi!

Huhu....." "Ai, xích sắt đứt rồi, Tiểu Ca rơi xuống rồi, tôi thấy anh ấy nhảy một cái cuối cùng, nhưng vẫn chìm vào bóng tối vực sâu." "Suỵt!

Đừng ồn!

Các người nhìn xem trên vách đá vực sâu có gì kia, hai ngón tay!

Hai ngón tay bấu vào khe đá!" "Là Tiểu Ca!

Là anh ấy!

Đàn ông trên toàn thế giới ai có ngón tay vừa dài vừa khỏe như vậy, chồng của tôi!

Tôi yêu anh chết mất!" Diệp Thần vẫn luôn nhìn về phía Trương

Khởi Lân.

Nhìn thấy xích sắt đứt lìa, Trương Khởi Lân rơi xuống trong khoảnh khắc, trong lòng hắn lo lắng tột độ.

Nhưng, khi hắn và những khán giả khác, nhìn thấy hai ngón tay mạnh mẽ đó.

Diệp Thần yên tâm.

Quả nhiên giây tiếp theo.

Trương Khởi Lân hai ngón tay dùng sức, toàn bộ cơ thể y trực tiếp bật lên.

Nhảy lên bệ tế nơi đặt quan tài đá khổng lồ.

Thật phong độ!

Thật đẹp trai!

Diệp Thần rất may mắn khi gặp được một người bạn đồng hành như vậy.

Chương 22

“Người đàn ông như thần!” Diệp Thần cũng nắm lấy sợi dây nhanh chóng leo xuống.

Hắn lo lắng Trương Khởi Lân khi mở quan tài sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Vừa nhìn thấy Diệp Thần đi xuống chỗ xích sắt lửa cháy hừng hực này.

Rất nhiều người trong phòng trực tiếp lại bắt đầu spam bình luận.

Ngay cả Lệ Dĩnh cũng đã gửi một bình luận.

“Trụ Tử Ca!

Biết là anh giết người như ma, nhưng xích sắt lửa này anh không thể đi qua đâu.” “Đúng vậy, Trụ Tử Ca nhìn là biết thuộc kiểu sức mạnh, độ nhanh nhẹn này chắc chắn không được đâu.

Muốn đi qua xích sắt này căn bản là không thể.” “Trụ Tử Ca, mau lên đi, đừng đến nạp mạng nữa!

Rơi xuống anh sẽ thành thịt nát đó.” “Đúng vậy, lửa lớn như vậy, mái tóc Trụ Kình Thiên của anh sẽ bị thiêu thành tro tàn mất!” Diệp Thần lúc này không kịp để ý phòng trực tiếp, hắn có kế hoạch riêng của mình.

Hắn xuống đến một khoảng cách nhất định, vẫn còn một đoạn đường nữa mới tới xích sắt lửa.

Diệp Thần đạp chân vào một chỗ lõm trên vách đá.

“Ta đi!

Cứ tưởng Trụ Tử Ca không sợ chết, chưa xuống đến chỗ xích sắt

đã trốn rồi.” “Xem hắn đang làm gì, hắn thu lại dây leo của mình.

Ta sát!

Tự hủy?

Nằm dài trong hốc đá?” Cái nút thắt mà Trương Khởi Lân buộc vốn là nút thắt thu hồi.

Diệp Thần rất nhanh đã thu lại sợi dây buộc trên đỉnh vực sâu.

Hắn tìm một tảng đá trên vách đá, buộc một đầu sợi dây vào tảng đá.

Sau đó dùng sức.

Trực tiếp ném đầu sợi dây buộc đá đó đến chỗ quan tài.

Trương Khởi Lân nhận lấy sợi dây, rất ăn ý buộc sợi dây vào bệ tế quan tài.

Diệp Thần buộc đầu dây còn lại ở chỗ lõm trên vách đá.

“Ta đi!

Trụ Tử Ca này không ngốc a!

Sao hắn lại đột nhiên trở nên thông minh như vậy!” “Các người nhìn xem hắn lấy ra một chai nước, tôi đoán chắc là muốn làm ướt tóc, quần áo, để chống lửa.” “Tôi đoán, hắn chắc chắn sẽ lấy một miếng vải làm ướt, rồi bịt vào miệng, để chống khói!” Không ngờ, giây tiếp theo, tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người!

Diệp Thần mở chai nước khoáng.

Giơ lên, đổ hết toàn bộ lên mái tóc Trụ Kình Thiên của mình.

“Người có thể chết, kiểu tóc không thể loạn!” Khán giả: “.....” Diệp Thần nắm lấy sợi dây, bắt đầu leo qua.

Tuy không nhanh bằng Trương Khởi Lân, nhưng rất vững chắc.

Không lâu sau, hắn liền nhảy lên bệ tế.

Đứng bên cạnh Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân vẫn luôn không tiếp cận quan tài.

Đó là vì, y đang nhìn các hoa văn trên quan tài.

Trước đó Diệp Thần đã nói với y, về bức "tướng quân Hứa Chử đưa tiễn" mà hắn nhìn thấy trên vách đá.

Các hoa văn khắc trên cỗ quan tài này tinh xảo tuyệt luân.

Diệp Thần liếc mắt một cái liền nhận ra, đây không phải phong cách bích họa phương Tây, mà vẫn là phong cách đường nét thời Tam Quốc.

Trong bức họa này, công chúa đã được đưa đến quốc gia phương Tây này, đang tổ chức hôn yến thịnh soạn.

Trên cổ công chúa đeo U Linh Mã Não màu đỏ.

Quốc gia phương Tây này trông cũng khá cường đại.

Kỵ binh giáp trụ phong cách trung cổ đều một màu!

Kỵ binh này với kỵ binh "chỉ lão hổ" mà Diệp Thần nhìn thấy trên vách đá Khủng Phố Phế Khư, trang phục gần như y hệt.

Hôn yến dường như được tổ chức trong nhà thờ này, có rất nhiều nhân viên trong giáo hội, tất cả đều mặc trang phục tu nữ màu đen.

"Muộn Du Bình, ngươi xem con mụ phù thủy này thật buồn cười, lại khắc họa tiết hôn lễ công chúa trên quan tài của mình." "Ít nhất cũng khắc gì đó như thường thanh đẳng a, đại biểu con cháu gia tộc vạn năm trường tồn.

Hoặc là khắc bươm bướm vàng, không phải trong sách nói, bươm bướm vàng đại diện cho hậu thế phát tài bay cao sao." "Trừ phi con

mụ phù thủy này là les!

Căn bản không có con cháu hậu duệ!

Không đúng nha, cho dù là les, thì ít nhất bà ta cũng khắc một bức vạn nữ phục thị đồ chứ!" Trương Khởi Lân: "....." Lúc này.

Có hai nữ tử, nhẹ nhàng đáp xuống bệ tế.

Thân thể họ nhẹ nhàng, toàn thân từ trên xuống dưới đều mặc bộ da liền thân màu vàng kim.

Còn đeo mặt nạ mũ bảo hiểm kín mít.

Bộ đồ bó sát màu vàng kim, ưu điểm duy nhất chính là.

Những chỗ cần nổi bật trên cơ thể, thật sự là quá mức!

Diệp Thần nhìn thấy, cảm giác đầu tiên chính là!

Ta sát!

Camella!

Ultraman cũng đến giang hồ đạo mộ sao?

Hai người bọn họ đi đến trước mặt Trương Khởi Lân, tháo mặt nạ xuống.

"Tiểu Ca, hoàng thất cổ quốc phương Đông vẫn luôn tìm anh!

Những năm qua anh ẩn mình rất kỹ!" Trương Khởi Lân liếc nhìn bọn họ một cái.

"Tiểu Ca, ta thiện ý nhắc nhở anh một câu.

Lần này hoàng thất thuê sát thủ đạo mộ, không chỉ có hai chúng ta là Mân Côi và Hà Hoa đâu.

Anh đắc tội hoàng thất, ngày sống không còn nhiều nữa đâu!" Trương Khởi Lân trầm mặc, không nói một lời!

Nhưng Diệp Thần lại không nhịn được nữa.

“Mân Côi?

Hà Hoa?

Chậc chậc!

Cái tên này đặt ra, y hệt mấy nghệ nhân mát-xa chân ngồi trên ghế sofa chờ gọi số vậy!” “Hai con khỉ Camella, lải nhải không ngừng, hoàng thất cái gì mà hoàng thất, ai dám động vào anh ấy, ta băm nát cho chó ăn!” “Ngươi!

Trụ Kình Thiên!

Đừng tự chuốc họa vào thân!

Như vậy ngươi sẽ chết đó!” “Còn bảo vệ Tiểu Ca, thật là một cặp CP buồn cười, các ngươi căn bản không biết kẻ địch mà mình đang đối mặt đáng sợ đến mức nào!” Mân Côi và Hà Hoa hai nữ sát thủ, lời vừa dứt, liền đi về phía quan tài.

Diệp Thần vốn định xông tới, trực tiếp chém chết hai người phụ nữ này.

Nhưng lại bị Trương Khởi Lân một tay kéo lại.

Trương Khởi Lân lắc đầu, ra hiệu hắn đừng qua đó.

Cỗ quan tài đá khổng lồ này!

Rất không ổn!

Trương Khởi Lân nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài này.

Cỗ quan tài này rất kỳ lạ, được niêm phong rất kín, ngay cả khe hở nối giữa các tảng đá cũng bị dầu trà bịt kín.

Thông thường sẽ không như vậy.

Vì quan tài được đặt lơ lửng, vậy thì chắc chắn là để thi thể thông

gió khô héo.

Nếu quan tài nhất định phải niêm phong, vậy thì mộ thất cũng sẽ được niêm phong.

Thậm chí là dùng nước hoặc thủy ngân để trục xuất toàn bộ không khí trong mộ thất cho khô ráo.

Cách xử lý cỗ quan tài này rất mâu thuẫn.

Trừ phi!

Trương Khởi Lân trong lòng có một dự cảm không lành.

Tầm nhìn của rất nhiều người trong phòng trực tiếp đều bị thu hút về phía này.

Dù sao hiện tại chỉ có hai nhóm người này, đã đến được bên cạnh cỗ quan tài đá khổng lồ của nữ phù thủy này.

Quy tắc của giải đấu đạo mộ lớn chính là, ở nơi sâu nhất của lăng mộ, lấy được một món tùy táng phẩm, bất kỳ món nào cũng được.

Lấy được đồ xong, an toàn thoát khỏi lăng mộ.

Như vậy sẽ chứng minh lăng mộ này ngươi đã thám hiểm thành công.

Còn về việc lấy được thứ gì, không có quy định cố định, nên rất nhiều đạo mộ giả không muốn mạo hiểm quá lớn.

Dù sao.

Đạo mộ thành công quý giá, sinh mạng càng cao giá.

Hà Hoa và Mân Côi hai người, rất nhanh dùng dao và búa, gỡ bỏ những cái đinh xung quanh quan tài.

Hai người dùng sức mạnh, quan tài bắt đầu xuất hiện một chút khe hở.

Diệp Thần lúc này cũng đang nhìn chằm chằm vào quan tài.

Quan tài vừa mở ra, không ngờ một luồng khói đen đặc quánh bốc lên.

Khói đen tản đi một lúc, hai người phụ nữ hai chân dùng sức, trực tiếp đẩy nắp quan tài ra.

Cảnh tượng bên trong quan tài lập tức xuất hiện trước mắt khán giả trong phòng trực tiếp.

Đây đâu phải là quan tài của nữ phù thủy.

Bên trong dày đặc, ít nhất mười mấy thi thể tất cả đều quấn quýt vào nhau.

Những thi thể này, dường như trước khi chết đã phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Tướng quân đạo mộ Nhị Nguyệt Hồng khi nhìn thấy những thi thể đen kịt trong phòng trực tiếp, trong lòng đột nhiên rùng mình.

"Dưỡng Khí Tàng Thi!" "Mười mấy người này rõ ràng bị nhốt sống bên trong, giãy giụa thống khổ đến chết.

Cho nên thi thể của bọn họ mới quấn quýt vào nhau." "Quan tài đặt ở đây là để dưỡng khí, chứng tỏ Nữ Vu Mộ Địa này còn một nơi phong thủy tuyệt hảo khác, đặt một chiếc quan tài tương tự, đó mới là quan tài thật của nữ phù thủy.

Chiếc quan tài trước mắt này, chỉ là để dưỡng khí cho quan tài thật!" Trương Khởi Lân đưa tay nắm lấy Hắc Kim Cổ Đao phía sau lưng.

Nếu y đoán không sai.

Luồng khói đen vừa phun ra từ quan tài dưỡng khí tàng thi chính là "khí".

Mà Mân Côi và Hà Hoa, bị nhiễm phải "khí" đó, sắp sửa mất đi lý trí.

Diệp Thần thật sự không rõ lắm cái gọi là dưỡng khí tàng thi.

Hắn nhìn thấy hai mỹ nữ đột nhiên trở nên có chút kỳ lạ.

Hai người vốn dùng dao lục lọi trong quan tài.

Kết quả chưa lục được bao lâu, hai người liền ném dao đi.

Thần thái cử chỉ quái dị.

Mặt Hà Hoa lộ ra nụ cười kỳ quái.

Hai tay xoa xoa khắp mặt mình.

Mân Côi còn kỳ lạ hơn, như thể mất trí, tùy tiện cởi bỏ quần áo của mình.

"Ta sát!

Cosplay?

Catwalk?" "Phô bày dáng vẻ vũ mị, hai người các ngươi thật sự là dơ hết sức!

Người chết cũng bị các ngươi hun tỉnh mất." "Ta đi!

Đừng lại đây!

Ta không phải người dễ dãi đâu!

Đừng như vậy!

Ở bên cạnh cái quan tài này....." Hà Hoa và Mân Côi từ từ đi về phía Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Nếu hai người phụ nữ này cầm dao, hoặc nắm súng đi tới.

Diệp Thần đương nhiên biết cách đối phó.

Nhưng hai người này lại ném tất cả dao, súng lục, lựu đạn xuống

đất.

Thậm chí rất nhiều quần áo cũng ném.

Lập tức khiến Diệp Thần có chút ngơ ngác!

“Hai người các ngươi đây là mỹ nhân kế?

Tuyệt chiêu của hoàng thất?” “Ta sát!

Chương 23

Ta nói hai vị nữ sát thủ, đừng như vậy chứ.

Vừa nãy ra sân ngầu lòi, bây giờ đột nhiên cosplay, đội sản xuất lừa đảo cũng không dơ bằng các ngươi." Đột nhiên!

Trên mặt hai người bọn họ nổi lên từng đợt màu đen, toàn bộ khuôn mặt bắt đầu biến thành đen kịt đáng sợ.

Lập tức xông về phía Diệp Thần.

"Xong rồi!

Ultraman hóa đen!" "Vừa nãy da trắng trắng, còn coi như một phù thủy hồng hào, chớp mắt cái, biến thành Carmilla!" Diệp Thần vừa định rút đao thì Muộn Du Bình nhắc nhở hắn một tiếng.

"Máu có thi độc, đừng dùng đao!" Hà Hoa há răng nanh lại xông tới, Diệp Thần trong nháy mắt né sang một bên.

Hà Hoa lập tức không phanh được, suýt chút nữa thì rơi xuống vực sâu từ bệ tế.

"Không phanh được!

Không phanh được!

Rơi xuống đi!

Ultraman mỗi lần xuất hiện đều trượt chân ngã sấp mặt, không phải rất bình thường sao!" Lời Diệp Thần vừa dứt, Hà Hoa vậy mà đột nhiên dừng lại!

Cô ta quay người.

Đôi mắt vừa đen vừa đỏ, nhìn chằm chằm vào Diệp Thần.

“Ta sát!

Lại không thể dùng đao, xem ra ta chỉ có thể dùng chiêu đó!” Diệp Thần chân trái dậm đất, chân phải nhón lên, lập tức nhảy vọt!

Sau đó, một cước đạp vào bụng cô ta.

“Tư thế Ngỗng Lạc Cát Phẳng lộn ngược!” Hà Hoa rơi xuống vực sâu vô tận bên dưới.

Diệp Thần vỗ vỗ tay!

“Muộn Du Bình!

Ngươi xem ta thân thủ có phải rất nhanh nhẹn không!” Diệp Thần vừa quay người.

Trương Khởi Lân đang đứng trước quan tài nhìn hoa văn trên quan tài.

Mân Côi đã hóa đen, vậy mà sớm đã không biết tung tích.

“Ta cứ tưởng ta đã đủ nhanh rồi!” “Không ngờ, vẫn thua tốc độ tay của ngươi mấy trăm năm!” .....

Hoàng thất cổ quốc phương Đông.

Lúc này, lão giả mặc long bào tím vàng (Tào Bá), nổi trận lôi đình bất thường, ngay cả cốc nước cũng bị vỡ nát!

“Đồ phế vật!

Dưỡng Khí Tàng Thi đều không nhìn ra!

Tào Sầu, ngươi phái đi đều là loại người gì!” Bên cạnh đứng một thanh niên mặc bạch y, lập tức quỳ xuống.

“Bệ hạ, Mân Côi và Hà Hoa đều tinh thông thuật giết người, quả thực về mặt phong thủy kiến thức có chút thiếu sót, hạ thần biết lỗi!” “Ta bảo ngươi điều tra chuyện đó thế nào rồi?” “Khởi bẩm Bệ hạ, đã

tìm thấy manh mối.

Trương gia đời đời ẩn cư, bọn họ vẫn luôn canh giữ một lăng mộ, nhưng đó là mộ gì, lăng mộ đó ở đâu, chỉ có tộc trưởng của bọn họ mới biết." "Mà tộc trưởng của Trương gia đời này!

Chính là Trương Khởi Lân!

Hạ thần nghe ngóng được tin tức, Trương Khởi Lân từng rời khỏi tộc hai trăm năm trước, nói là đi tìm ngọc châu gì đó!" "Sau đó!

Hắn vẫn luôn không trở về tộc!

Có người nói, hắn bị mất trí nhớ!" "Mất trí nhớ?

A a, xem ra bí văn trong cung là thật, Trương Khởi Lân, đối đầu với hoàng thất của ta, ngươi sẽ chết rất thảm!" .....

Diệp Thần ở chỗ quan tài đá khổng lồ lại lục lọi một lần nữa, xác định bên trong không có bất kỳ dấu vết nào của "U Linh Mã Não".

Nhưng, có một cỗ thi thể đã thu hút sự chú ý của Diệp Thần.

Cỗ thi thể này nằm trên cùng trong số rất nhiều thi thể.

Trên cổ hắn đeo một cây thập tự giá bằng vàng.

Cây thập tự giá này, Diệp Thần đã từng nhìn thấy trước đây.

Trong nhà thờ ở Khu Phế Tích Khủng Bố, giữa bức bích họa trên tường.

Vị quốc vương của quốc gia đó, khi công chúa gả đến quốc gia này, trên cổ ông ta đeo chính là cây thập tự giá bằng vàng này!

Chẳng lẽ?

Đây thật sự là quốc vương của quốc gia thần bí này sao?

Vị quốc vương này cũng quá thảm đi!

Lại bị người ta sống sờ sờ đóng đinh vào quan tài "dưỡng khí tàng

thi" như vậy!

Rốt cuộc là ai?

Lại có thủ đoạn thông thiên như vậy!

Trương Khởi Lân hiển nhiên cũng đã chú ý đến điểm này.

Xem ra, muốn làm rõ bí mật này, vẫn là phải xuống đến nơi sâu nhất của vực sâu này!

Diệp Thần lục lọi ba lô của hai người Hà Hoa và Mân Côi vừa chết.

Tất cả vật tư hữu dụng đều được lấy ra.

"Muộn Du Bình, đựng đồ đi.

Chai nước khoáng này!

Sô cô la!

Kẹo....." "Ta đi!

Nước hoa!

Nước hoa!

Son môi!

Lại còn băng vệ sinh.....

Tiểu Ca, cái này cho ngươi dùng." Trương Khởi Lân trừng mắt nhìn Diệp Thần, vô ngữ.

"Ngươi nghĩ mà xem, ngươi lần sau lại chảy máu, ngươi cứ dùng nó dán vào!

Tốt biết mấy!" Trương Khởi Lân: "....." "Muộn Du Bình, đừng đi chứ, ngươi đựng đồ đi.

Ta không có ba lô, ngươi biết mà." Trương Khởi Lân lấy tất cả

dây thừng của hai nữ sát thủ, nối chúng lại với nhau.

Y căn bản không để ý Diệp Thần.

“Muộn Du Bình, ta đã nói với ngươi rồi, ba lô của ta bị mất rồi mà!

Ngươi đựng đồ đi!” Trương Khởi Lân đi tới đá cái ba lô mà Mân Côi để lại, đến trước mặt Diệp Thần.

Diệp Thần vẫn giả vờ không thấy.

Trương Khởi Lân lại đá cái ba lô mà Hà Hoa để lại đến trước mặt hắn.

Diệp Thần: “.....” “Được được được!

Thấy ngươi cơ thể hư nhược, ta cõng, ta cõng!” “Để ta cõng, ngươi cứ nói thẳng ra đi, một lần đá cho ta hai cái ba lô, mặt ta vốn đã mỏng, còn bị ngươi như vậy đè trên mặt đất mà chà xát!” Diệp Thần cất đồ xong, quay người lại.

Lúc này bên cạnh quan tài đá khổng lồ, làm gì còn bóng dáng Trương Khởi Lân nữa.

Chỉ có một sợi dây dài thẳng tắp thông xuống vực sâu vô tận bên dưới.

“Ta lặc cái khứ!

Muộn Du Bình này nắm bắt khí chất vững thật!” Không gian dưới lòng đất của vách đá treo này thật sự rất rộng.

Diệp Thần vừa hạ xuống đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Ở đây, các mộ đạo chằng chịt giao nhau, tất cả đều được lát bằng gạch đá xanh.

Mộ đạo không hề chật hẹp chút nào.

Lúc này, Trương Khởi Lân đang tựa vào bức tường đá bên mộ đạo, hai tay khoanh trước ngực.

Y đứng đó, lưng đối diện với Diệp Thần.

Nghe thấy tiếng Diệp Thần hạ xuống từ phía trên, y bắt đầu bước đi.

Ở đây có rất nhiều mộ đạo, rất dễ lạc đường.

Diệp Thần vội vàng đi theo Tiểu Ca Kỳ Lân.

"Muộn Du Bình, ở đây dễ lạc lắm, đừng có đi lung tung, đi sát ta!

Ngươi đừng có mà lạc đấy!" Trương Khởi Lân: "…" Trương Khởi Lân sống đã mấy trăm năm, đã nhìn quen đủ mọi loại người.

Các loại quái đản, biến thái y gặp qua rất nhiều rồi.

Nhưng một tên ngớ ngẩn mặt dày hơn cả đáy nồi như Diệp Thần, y thật sự là lần đầu tiên gặp.

Đôi khi y còn nghĩ!

Có phải mình sống quá lâu rồi, ông trời phái cái tên ngớ ngẩn này đến để làm mình giảm thọ không!

Khả năng này rất lớn!

Đúng lúc này.

Một tiếng kêu dài vang vọng khắp toàn bộ khu mộ dưới lòng đất.

Âm thanh này!

Tất cả đạo mộ giả đều nghe thấy!

Ai nấy đều có một cảm giác sợ hãi đối với âm thanh này.

Bao gồm cả khán giả trong phòng trực tiếp.

“Tiếng kêu dài lại vang lên rồi!

Trời ơi!

Mọi người nhìn kìa, mộ đạo trở nên vô cùng tang thương.

Càng ngày càng đen kịt.” “Tro bụi đen trong không khí lại bắt đầu bay lên rồi, mẹ ơi!

Ghê quá đi!” “Sương mù nổi lên!

Đèn dầu tắt!

Dân cả nước sắp ăn cỗ rồi!” Trương Khởi Lân bật đèn pin xác định phương hướng, bắt đầu đi về phía trước.

Đường không dễ đi, bước chân rất chậm!

Diệp Thần đi theo phía sau.

Đúng lúc này.

Diệp Thần đột nhiên cảm thấy, mộ đạo này đang từ từ trở nên chật hẹp.

Nếu hai bên bức tường đá của mộ đạo ép chặt lại, cả hai người bọn họ sẽ bị ép thành bánh kẹp thịt.

Ngay khi hắn định hét lên “Muộn Du Bình chạy mau!” thì ai ngờ, Trương Khởi Lân đã bắt đầu chạy như điên.

“Trời đất!

Cái tướng hệ nhanh nhẹn này!

Tốc độ phản ứng này!

Ta vừa mới dẫm chân xuống đất, y đã tung chiêu cuối của Lý Bạch rồi!” Diệp Thần vội vàng chạy nhanh theo phía sau.

Lúc này.

Hầu hết tất cả khán giả cả nước đều tập trung vào đây.

Sự thay đổi đột ngột của mộ đạo khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Mộ Táng Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng toàn thần quán chú nhìn chằm chằm vào phòng trực tiếp.

Hắn sai người điều tất cả hình ảnh phòng trực tiếp ra, chiếu lên màn hình lớn trước mặt mình.

Hắn cẩn thận xem xét sự thay đổi của mộ đạo xung quanh mỗi đạo mộ giả.

"Tướng quân, cái mộ đạo chằng chịt này, hầu như tất cả đều đang thu hẹp lại." Mộ Táng Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng, thần sắc ngưng trọng, hai tay khẽ run rẩy.

"Cửu Quỷ Nhất Sinh Trận!" "Thế mà lại là Cửu Quỷ Nhất Sinh Trận!

Cái Phế Khư Khủng Bố này vốn là một quốc độ thần bí của phương Tây, tại sao lại có Kỳ môn độn giáp của cổ quốc phương Đông!" "Tướng quân!

Ngươi nói, cái trận pháp tường đá này, mười lối ra, chín lối biến thành quỷ tức là tử vong, chỉ có một sinh môn sao?" Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

"Đây vốn là một loại trận pháp chỉ dùng trong chiến trường, không ngờ lại được dùng trong mộ táng, rốt cuộc người xây mộ địa này là ai!

Lại lợi hại đến vậy!" "Mỗi một tử môn đều có cơ quan ám khí vô cùng đặc biệt, không thể tránh được!

Chỉ có thể chết!" Diệp Thần vẫn luôn đi theo phía sau Trương

Khởi Lân.

Trương Khởi Lân tốc độ rất nhanh, chỗ nào, nên rẽ hướng nào, y đều trong lòng rất rõ ràng!

Cửu Quỷ Nhất Sinh Trận này Trương Khởi Lân nhận ra!

Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Quỷ, Hủy, Khai.

Chương 24

Sinh môn ở Khảm!

Khảm tức là hướng chính Bắc!

Trương Khởi Lân đang chạy về hướng chính Bắc!

Ngay khi hai người đang dốc toàn lực chạy, tiếng kêu thảm thiết của các đạo mộ giả khác trong mộ đạo vang lên không ngừng!

Chắc là đã tìm sai sinh môn, trực tiếp trúng ám khí mà chết.

Trương Khởi Lân đạo mộ nhiều năm, ở dưới mộ táng vẫn có cảm giác phương hướng rất tốt.

Vì vậy, dù mộ đạo chằng chịt giao nhau, y vẫn cứ thẳng tiến về phía Bắc!

Cả phòng trực tiếp, nhân viên đã căng thẳng đến cực điểm.

Nhìn mộ đạo dần dần thu hẹp.

Rất nhiều đạo mộ giả vẫn đang ở trong đó, hoang mang không biết làm gì.

Mặc dù một số đạo mộ giả cũng biết trận pháp này.

Nhưng ở dưới lòng đất tối tăm này, ai mà biết hướng chính Bắc ở đâu?

"Trời ạ!

Mọi người nhìn kìa!

Hai người bên Bát Quái Môn chạy vào tử môn!

Khốn kiếp!

Lần này nguy hiểm rồi." Bình luận trong phòng trực tiếp vừa lướt

qua.

Hai đạo mộ giả chạy đến tử môn, đột nhiên phát hiện hai bên bức tường đá không động nữa.

Ban đầu bọn họ còn có chút vui mừng.

Ai ngờ giây tiếp theo!

Những lỗ nhỏ trên bức tường đá, đột nhiên phun ra một lượng lớn cột nước màu bạc trắng!

“Trời đất!

Thủy ngân!

Hai người này thảm quá, trực tiếp bị thủy ngân chôn vùi!” “Vừa nãy còn có hai nữ đặc công Hàn Quốc chạy vào quỷ môn!

Trực tiếp bị trận thương dài dưới đất đâm xuyên như xâu kẹo hồ lô!

Thảm ơi là thảm.

Đầu mũi thương trực tiếp xuyên qua miệng!” “Mọi người mau đi xem Tiểu Ca và Trụ Tử ca, hướng bọn họ chạy hình như là sinh môn!

Vừa nãy đoàn làm phim đã công bố!” Diệp Thần đi sát phía sau.

Mộ đạo này lúc thì một khúc cua, lúc thì một lối rẽ.

Quanh co lòng vòng, khiến Diệp Thần rất khó chịu.

Vừa tăng tốc được một chút, lập tức lại phải phanh gấp, rẽ ngay tức khắc.

“Muộn Du Bình!

Đường này có đúng không vậy!

Khiến tướng hệ sức mạnh như ta đây bị hành hạ đến tàn phế mất rồi.” “Muộn Du Bình!

Trời đất!

Eo của ta!" Diệp Thần vừa rẽ, còn đang gọi Trương Khởi Lân.

Không ngờ Trương Khởi Lân đột nhiên phanh gấp!

Trực tiếp dừng lại!

"Hệ thống phanh chết tiệt của ngươi thật là bá đạo!" Tiểu Ca lúc này đang toàn thần quán chú suy nghĩ.

Theo kinh nghiệm, y đã đến cửa sinh môn.

Lúc này.

Cuối con đường thông đạo này, hẳn là sinh môn.

Nhưng.

Tiểu Ca đi rất chậm, y cảm thấy hình như không đúng lắm.

Khán giả trong phòng trực tiếp đều lo lắng cho bọn họ, rất nhiều người liên tục bình luận nhắc nhở hai người.

"Tiểu Ca!

Đi mau lên!

Không kịp rồi!

Tường đá sắp ép chặt lại, sẽ bị đè chết mất!" "Trụ Tử ca, nhanh lên!

Mộ Táng Tướng Quân đều nói đây là sinh môn rồi, hai người còn do dự cái gì!" Lúc này, có hai đạo mộ giả từ lối rẽ bên cạnh đột nhiên xông ra.

"Khốn kiếp!

Tiểu Ca Kỳ Lân!

Trụ Tử ca!

Gặp được hai người thật tốt quá!" "Vừa nãy bên kia mỗi cửa đều chết rất nhiều người!" Diệp Thần không để ý đến bọn họ.

Hai người này hắn nhận ra.

Từng là người ngồi cạnh Diệp Thần trên sân khấu chính khi Giải Đấu Thám Hiểm Đạo Mộ lớn mới bắt đầu.

Đó là truyền nhân Trần gia, một đại tộc đạo mộ của cổ quốc phương Đông.

Một người tên Trần Công, người kia tên Trần Nhân.

Gia chủ của gia tộc bọn họ chính là Trần Bì A Tứ nổi tiếng lừng lẫy.

Trần Công và Trần Nhân trực tiếp đi về phía trước, theo sau Tiểu Ca.

Đột nhiên!

Toàn bộ thông đạo mộ táng "cạch" một tiếng!

Tiếp đó!

"Ầm ầm ầm…" Trong mộ đạo lập tức vang lên vô số tiếng cơ quan khóa chốt chuyển động.

"Xong rồi!

Cảm giác này cứ như rùa rụt cổ trong chum vậy!" Trương Khởi Lân vừa nghe thấy tiếng cơ quan khóa chốt, liền nhanh chóng lùi lại!

Gần như trong tích tắc!

Tại vị trí sinh môn mà Trương Khởi Lân đang đứng, từ hai bên bức tường đá.

Đột nhiên vọt ra những cột sắt đồng xanh rất thô, mỗi cây đều được mài sắc nhọn cực kỳ.

“Rầm rầm rầm…” Lập tức từng cây nối tiếp nhau vọt ra.

Sau đó đâm mạnh vào bức tường đối diện.

“Chạy mau!” Tiểu Ca hét lên một tiếng!

Diệp Thần quay người co chân bỏ chạy.

“Rầm rầm rầm…” Trong chốc lát, phía sau bốn người, từng cột sắt đồng xanh nối tiếp nhau bắn ra.

“Á!” Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Diệp Thần vừa chạy vừa ngoảnh đầu nhìn lại.

Khốn kiếp!

Thế mà lại có cột đồng xanh thẳng tắp bắn tới theo mộ đạo.

Và Trần Công chạy ở cuối cùng, trực tiếp bị một cột đồng xanh xuyên thủng lồng ngực.

Lập tức hắn ta đau đến nỗi không thể đi nổi.

“Ba ba ba!” Lập tức, liên tiếp mấy cột đồng xanh bắn thẳng tới.

Đầu của Trần Công bị xuyên thủng, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Lúc này.

Phía cuối là Tiểu Ca.

Y vừa chạy, vừa không ngừng quan sát sự thay đổi của trận hình hai bên.

Toàn bộ khán giả xem mà tim đập chân run.

Đặc biệt là Trần Công, cái khoảnh khắc bị khí cụ đồng xanh xuyên thủng đầu.

Máu tươi trực tiếp bắn tung tóe lên màn hình trực tiếp của Lệ Dĩnh.

Lệ Dĩnh vốn dĩ vẫn luôn nhìn chằm chằm màn hình, cô vừa thuyết minh, vừa quan tâm đến sự an nguy của Tiểu Ca Kỳ Lân và Trụ Tử ca.

Ngay khoảnh khắc máu tươi bắn lên ống kính, cô ấy thế mà sợ đến quên cả lời thuyết minh.

"Chuyện này rốt cuộc là sao?

Tướng quân Nhị Nguyệt Hồng không phải đã nói, đây là Cửu Quỷ Nhất Sinh Trận, Tiểu Ca bọn họ đi chẳng phải là sinh môn sao?" "Tất cả đều thay đổi rồi!

Mọi người nhìn bức tường đá đều không ngừng di chuyển!

Ở đây làm gì có sinh môn nào!

Toàn bộ đều là tử môn!" "Ai!

Đáng thương cho chồng của ta Tiểu Ca!

Đáng thương cho tình nhân của ta Trụ Tử ca!" Trương Khởi Lân lúc này đã theo kịp Diệp Thần.

Lúc này.

Phía trước mộ đạo xuất hiện bảy lối rẽ.

Mỗi một lối đều giống hệt nhau.

Bên trong đều có các loại mũi tên, cơ quan đồng xanh.

Trương Khởi Lân đang cân nhắc nên đi lối nào.

Thế nhưng bảy lối rẽ, nhìn qua mỗi lối đều là mộ đạo dần dần thu hẹp.

Cơ quan khắp nơi bắn ra.

Lúc này, dường như chọn lối nào cũng là đường chết!

Ngay lúc này!

Mộ Táng Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng trong chuyên mục "Đàm Đạo Mộ của Nhị Nguyệt Hồng" của mình.

Trực tiếp đăng tải tin tức đặt trên đầu trang.

"Đây không phải Cửu Quỷ Nhất Sinh Trận, đây là Thập Quỷ Vô Sinh Trận!

Các vị fan hâm mộ, lần này bọn họ chết chắc rồi!" Trong phòng trực tiếp rất nhiều người rất tin lời của Tướng quân Nhị Nguyệt Hồng.

Lúc này bọn họ đều lo lắng đến cực điểm.

Tiểu Ca Kỳ Lân chính là thần tượng của bọn họ.

Còn có cái tên ngớ ngẩn Trụ Tử ca lúc nào cũng ngủ kia.

Nếu không có bọn họ, niềm vui khám phá mộ táng này sẽ giảm đi rất nhiều.

Lúc này, khán giả dường như đột nhiên nhớ ra điều gì.

Liên tục bắt đầu bình luận!

Đều đang lớn tiếng gọi Diệp Thần.

"Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, ngươi không phải giỏi chọn đường nhất sao?

Nhanh lên chọn đi!" "Trụ Kình Thiên, cái bí quyết ba ngắn một dài chọn dài nhất của ngươi đâu!

Nhanh chọn đi!" Diệp Thần nhìn thấy.

Trời ơi!

Bảy lối rẽ!

"Ba ngắn một dài cái đinh gì!

Bảy cái này giống hệt nhau!" "Tùy chọn hơi nhiều a!

Vượt quá cả lúc ta thi mà dùng cục tẩy con xúc xắc rồi!" Nhưng, Diệp Thần đột nhiên linh cơ chợt động!

Hắn trực tiếp chỉ vào lối rẽ thứ tư.

"Bên này!

Muộn Du Bình!" Với việc trước đó ở ngã ba Hoàng Tuyền, Trụ Tử ca đã trực tiếp chọn đúng đường.

Trương Khởi Lân cũng không do dự, trực tiếp đi theo Diệp Thần vào thông đạo thứ tư.

Nói ra cũng thật kỳ lạ!

Chương 25

Thông đạo thứ tư này, tuy nói cũng có mũi tên bắn ra, nhưng chỉ lác đác.

Bọn họ vừa đặt chân vào.

Mũi tên bắn ra từ bức tường đá ngày càng ít, không bao lâu, thế mà dừng hẳn!

Hơn nữa!

Quan trọng là!

Con đường thông đạo này!

Bức tường đá cũng không còn ép chặt vào giữa nữa.

Trong khi mấy mộ đạo bên cạnh, từng trận tiếng bức tường đá ép chặt lại truyền đến.

"Rầm rầm rầm…" Các bức tường đá của những mộ đạo khác toàn bộ va chạm vào nhau.

Chỉ có thông đạo của Diệp Thần và Trương Khởi Lân, trở nên yên tĩnh.

Đường sống!

Bọn họ không sao!

Lúc này!

Trụ Kình Thiên lại một lần nữa chọn làm thần.

Tất cả mọi người lúc này đều coi Trụ Tử ca như một vị thần.

"Trụ Kình Thiên này thâm tàng bất lộ a!

Lần nào cũng chọn đúng!

Không ngờ hắn thế mà thật sự tinh thông 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Quyết》!" "Đoàn làm phim không phải nói hắn là đồ nhà quê sao?

Sao có thể?

Người ta khẳng định là của cái siêu cấp gia tộc nào đó!" "Ta đã nói Trụ Kình Thiên!

Đao Ba Kiểm!

Độc Nhãn Long!

Cái trang phục này có thể là người bình thường sao?" "Thông báo, Trụ Kình Thiên là của Phan Băng Băng của thế hệ 9x chúng ta!

Trụ Tử ca, giơ tay lên đi, ta sắp ngất rồi…" Mộ Táng Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng, lúc này chấn động đến không thể tin được.

Hắn tự nhận mình tinh thông các loại bí thuật phong thủy.

Hôm nay hắn lần đầu tiên đã phán đoán đây là "Cửu Quỷ Nhất Sinh Trận".

Sinh môn ở vị trí Khảm!

Tức là hướng Bắc!

Thế nhưng hắn thế mà tính sai!

Hướng Bắc này căn bản không có sinh môn!

Vì đã không có sinh môn, vậy thì chắc chắn là "Thập Quỷ Vô Sinh Trận", một trận pháp biến thể của "Cửu Quỷ Nhất Sinh Trận".

Hắn ngay lập tức đăng tải tin tức đặt trên đầu trang, nói đây là "Thập Quỷ Vô Sinh Trận", bất kể chọn cái nào cũng sẽ chết.

Không ngờ, lại bị Trụ Kình Thiên này tát vào mặt chan chát.

Cái tên ngớ ngẩn này rốt cuộc là ai.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần một cái.

“Nhìn cái gì!

Chưa thấy trai đẹp mặt có sẹo bao giờ à!” “Ngươi cái này?” Trương Khởi Lân nghi hoặc hỏi một câu.

Vừa nãy bảy cánh cửa giống hệt nhau, hình như với cái gì mà Diệp Thần nói là ba ngắn một dài chọn dài nhất, căn bản chẳng liên quan gì.

Tại sao lại có thể chọn đúng!

Lần ngã ba Hoàng Tuyền đó, Trương Khởi Lân cho rằng Diệp Thần là đoán bừa.

Vậy thì sau lần này, y cảm thấy Diệp Thần này, hình như thật sự hiểu biết một số kiến thức phong thủy mộ táng mà chính y còn chưa hiểu.

Chẳng lẽ là 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 hạ thiên?

Diệp Thần lấy ra một chai nước, ực ực uống mấy ngụm.

“Ta nói cho ngươi Muộn Du Bình, phương pháp này của ta bình thường không truyền ra ngoài đâu.

Xem như ngươi là hảo bằng hữu của ta.

Ta liền nói cho ngươi.” “Muộn Du Bình, lại đây!

Ta nói nhỏ cho ngươi nghe!” Diệp Thần nhìn thấy Trần Nhân đang ngồi cách năm mét.

Hắn liếc cho hắn ta một cái, ý bảo hắn ta tự hiểu.

Trần Nhân đứng dậy đi hai bước về phía mộ đạo.

Diệp Thần nhìn thấy Trần Nhân chỉ đi có hai bước.

Lại nhìn chằm chằm hắn ta rồi liếc thêm một cái.

Trần Nhân lại đi thêm hai bước.

Mộ đạo cũng chỉ có chừng đó thôi.

Muộn Du Bình đã đi đến bên cạnh Diệp Thần.

Diệp Thần vốn định nói, kết quả nhìn thấy Trần Nhân vẫn còn gần như vậy.

Hắn lại quay đầu nhìn chằm chằm Trần Nhân.

Trương Khởi Lân cũng quay lại nhìn Trần Nhân.

Trần Nhân nhìn trái nhìn phải, thật sự không còn chỗ nào để đi.

"Mẹ kiếp!

Còn có thể đi đâu nữa!" "Ta lại không quay phim chụp ảnh, hai người đừng quá đáng thế!" Diệp Thần gầm lên: "Quay người đi!

Không được nghe!

Tiếng nói bay vào tai ngươi, ngươi chính là có tội." Hắn lại biến sắc mặt trở lại dịu dàng.

"Giờ thì, xung quanh không ai nghe thấy.

Ta sẽ nói cho ngươi!

Ngươi nhớ kỹ, ngươi không được truyền ra ngoài đâu!" Trong đoàn làm phim, Vương Bàn Tử đang ngồi xem bảng báo cáo tỉ suất người xem mà Lệ Dĩnh mang tới.

Lệ Dĩnh đứng trước mặt hắn vừa uống nước muối, vừa xem trực tiếp.

Vừa nghe thấy lời của Trụ Kình Thiên, cô không nhịn được, một ngụm nước muối trực tiếp phun ra.

"Hà ha ha!

Cái Trụ Tử ca này!

Cả nước… cả nước khán giả đều đang nhìn hắn!

Hắn còn nói xung quanh mình không có ai, muốn nói nhỏ.

Bảo Tiểu Ca đừng nói cho người khác.” Đạo diễn Vương Bàn Tử vốn đang rất nghiêm túc xem bảng báo cáo tỉ suất người xem.

Không ngờ trực tiếp bị Lệ Dĩnh phun một ngụm nước muối vào mặt.

Vương Bàn Tử không nói nên lời ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Lệ Dĩnh đang xem trực tiếp trên điện thoại.

Hắn rút một tờ giấy, lau mặt.

Lệ Dĩnh lúc này đã bị cuộc nói chuyện của Trụ Tử ca và Tiểu Ca mê hoặc.

Cô vô thức lại uống một ngụm nước.

Không ngờ giây tiếp theo.

Lúc Trụ Tử ca đi đến nói chuyện với Tiểu Ca, hắn Trụ Kình Thiên trực tiếp đâm sầm vào mặt Tiểu Ca.

Lại khiến Lệ Dĩnh bật cười.

“Phụt… Đúng là một tên ngớ ngẩn!” Trên mặt Vương Bàn Tử vốn đã lau khô.

Lúc này lại một ngụm nước muối trực tiếp từ trời rơi xuống!

Vương Bàn Tử: “…” “Mẹ kiếp, đây là sỉ nhục lớn nhất mà ta, Bàn gia, từng phải chịu kể từ khi lăn lộn trong giới giải trí!” “Tiểu Ca, trong tình huống bình thường, đối với loại chọn lựa thông đạo này, khi các thông đạo đều giống nhau thì chọn C.” “C?” Trương Khởi Lân một vẻ mặt khó hiểu, cái “C” này là cái quái gì.

“C tức là đại diện cho vị trí C, tức là ý nghĩa ở giữa nhất.” “Đại ca xã hội đen chẳng phải đều đi ở giữa sao!

Đường sống lợi hại nhất, đương nhiên là ở giữa!” Tất cả mọi người trong phòng trực tiếp lập tức vỡ lẽ!

Hóa ra còn có bí quyết đạo mộ như vậy!

“Hóa ra là như vậy?

Tất cả đều giống nhau thì chọn C, khốn kiếp!

Tuyệt chiêu a!” “Ta cảm giác trí thông minh của ta bị Trụ Tử ca đè xuống đất mà chà xát!

Ta thà bị hắn đè xuống mà chà xát thân thể của ta!” “Người gầy xanh xao cô độc!

Ta học đại học đạo mộ hai mươi mấy năm uổng phí rồi!” Trương Khởi Lân nghĩ mãi không hiểu rốt cuộc đây là nguyên lý gì.

Y suy nghĩ một lúc.

Sau đó bắt đầu đi sang một bên xem xét mộ đạo này.

Thực ra Diệp Thần cũng âm thầm mừng thầm.

Hắn chính là dựa theo lúc thi cử kiếp trước, khi gặp câu trắc nghiệm không biết.

Sau đó liền dựa theo bí quyết của chính mình.

“Ba dài một ngắn thì chọn ngắn, ba ngắn một dài thì chọn dài, hai dài hai ngắn thì chọn B, không thể phán đoán thì C vô địch.” Bảy lối rẽ, vậy thì C khẳng định là vị trí C, chính là cái thứ tư mà.

Không ngờ thế mà lại đoán đúng.

Diệp Thần nghiêm trọng nghi ngờ, người xây mộ của Phế Khư Khủng Bố này, chắc chắn là một người mù đường hoặc bị suy giảm

trí nhớ.

Ngươi nghĩ xem, lối rẽ Hoàng Tuyền mà hắn thiết kế trước đó, độ cao của ba cái lỗ, ba ngắn một dài.

Sau đó Diệp Thần chọn cái dài nhất.

Lần bảy lối rẽ này, hắn chọn vị trí C ở giữa.

Chắc chắn là người xây mộ này sợ mình quên đường, cơ quan của mình tự chém mình.

Vì vậy liền thiết kế rất dễ tìm ra đường sống.

Ừm, nghĩ như vậy, Diệp Thần cảm thấy rất có lý.

"Ta mẹ kiếp chính là một thiên tài!" "Vì sao trời sinh ta tài!

Hữu dụng đến thế!" Lúc này.

Cùng với hình ảnh Trương Khởi Lân kiểm tra thông đạo này.

Đạo mộ tướng quân Nhị Nguyệt Hồng, lại một lần nữa đưa ra phán đoán.

"Mộ đạo này nhìn có vẻ là đường sống, thực ra hai đầu đều hoàn toàn bị phong bế!" "Hoàn toàn phong bế, cũng vẫn là một đường chết!" Nhị Nguyệt Hồng lại bắt đầu vì để rửa sạch nỗi sỉ nhục trước đó, hắn trong blog chuyên mục của mình.

Lại đăng lời tuyên bố: "Đây là Thập Quỷ Vô Sinh, xác định không nghi ngờ gì nữa!

Mộ đạo này hai bên bị phong bế, căn bản không có đường sống nào!" "Nếu lần này còn sai!

Ta trực tiếp ăn tường!" Trương Khởi Lân cũng nhìn thấy lời nói của vị tiền bối giới đạo mộ, Nhị Nguyệt Hồng này.

Y quả thật đã đi từ bên trái mộ đạo sang bên phải, toàn bộ đều bị

phong kín.

Hai đầu của bức tường đá y cũng đã kiểm tra, căn bản không có cơ quan!

Chẳng lẽ đây thật sự là một đường chết?

Trần Nhân vừa chạy vào mộ đạo, hắn ta đi theo Tiểu Ca vòng vèo trong mộ đạo này, căn bản không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào có thể mở ra.

Trần Nhân lập tức tuyệt vọng gào thét, như phát điên.

Những bình luận tiêu cực trong phòng trực tiếp, cũng như tuyết hoa bay ra không ngừng.

"Cái Phế Khư Khủng Bố này rốt cuộc là ai thiết kế vậy!

Trận pháp liên hoàn như vậy, vòng này lồng vòng khác!

Thế thì sống cái quái gì!" "Ta ngay cả tường cũng không phục!

Chỉ phục Trụ Tử ca!

Mọi người nhìn kìa!

Lúc này, hắn còn đang ăn chân gà!

Hết cái này đến cái khác, ăn một cách vô tâm vô phế." "Cái Trụ Tử ca ngớ ngẩn này!

Ta rất thích hắn!

Đáng tiếc, mộ đạo này bị phong kín rồi, hắn phải chết ở trong đó rồi!" Diệp Thần nhìn Trương Khởi Lân, đi từ bên này sang bên kia, rồi lại từ bên kia sang bên này.

Hết lần này đến lần khác tìm kiếm lối ra.

Tiểu Ca Kỳ Lân vốn là người điềm tĩnh như vậy, giờ đây thế mà cau mày chặt.

Chương 26

Diệp Thần ăn xong một cái chân gà, trực tiếp ném xương ra.

“Muộn Du Bình!

Ngươi lại đây, ta có lời muốn nói.” Trương Khởi Lân tưởng Diệp Thần có ý tưởng gì, y liền đi tới.

Diệp Thần đặt ba lô trước mặt Trương Khởi Lân.

Diệp Thần thần sắc ngưng trọng, một vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Khởi Lân ngồi xổm xuống, y cảm thấy Diệp Thần đôi khi lựa chọn vẫn rất chính xác.

Diệp Thần trịnh trọng nói một câu.

“Trong ba lô này của ta rõ ràng có bốn cái chân gà, sao giờ chỉ còn ba cái?

Có phải ngươi ăn vụng không?” Trương Khởi Lân: “…” Trương Khởi Lân trừng mắt tròn xoe.

Đây là vị đại ca tiên nhân nào vậy!

Y không nói nên lời, lại định đứng dậy tiếp tục tìm kiếm.

Diệp Thần một tay kéo Trương Khởi Lân lại.

“Tú Nhi, ngươi ngồi xuống đi!” “Gặp phải chuyện không thể quyết định, thì cứ ăn no bụng trước đã!” Biểu cảm của Trương Khởi Lân dịu lại, nghĩ lại cũng đúng.

Lời Trụ Tử ca nói có lý.

Y thật sự đã ngồi xuống.

Y từ trong ba lô lấy ra một cái bánh mì, và một chai nước.

Vốn dĩ trong ba lô còn có một gói nấm nướng, Trương Khởi Lân khá quen ăn cái này.

Đây đều là thói quen được hình thành từ năm đó sau Cổng Đồng Xanh.

Lúc đó không có gì để ăn, ăn nấm mười năm liền.

Nhưng.

Giây tiếp theo y đã nhìn thấy gói nấm nướng bị vứt trên đất.

Bị Trụ Tử ca ăn sạch sành sanh.

Diệp Thần nhìn thấy cảnh này.

Hắn có chút ngượng ngùng.

"Đừng vội, ta sẽ nghĩ cách!" Diệp Thần mở vòng tay trực tiếp, nhấp vào tùy chọn gọi đồ ăn mang đi.

"Thịt dê nướng xiên 100 xiên!

Vịt nướng 100 xiên!

Nấm nướng 100 xiên.

Dương vật dê nướng 20 cái." "Địa chỉ: Phế Khư Khủng Bố, Mộ Táng Nữ Vu, dưới vực sâu, Mộ đạo Cửu Quỷ Nhất Sinh, Sinh Môn!

Ghi chú: Găng tay dùng một lần 2 bộ!

Cho ít ớt thôi!" Trương Khởi Lân kinh ngạc đến ngây người.

"Ngươi nói, ngươi ở cái Phế Khư Khủng Bố này gọi đồ ăn mang đi, còn bảo cho ít ớt thôi sao?" "Đúng vậy!

Muộn Du Bình!

Ta đã suy nghĩ rất kỹ càng, ngươi nghĩ xem, ở dưới cái mộ huyệt tối tăm không thấy mặt trời này, nếu ngươi nướng đồ ăn mà cho nhiều ớt quá, ăn nhiều ớt như vậy!" "Sẽ bị tiêu chảy đó!

Muộn Du Bình!" Trương Khởi Lân: "…" "Ta đang nói chuyện ớt sao?" "Ta nói ngươi Muộn Du Bình, sao lại thế!

Đã nói không được ăn nhiều ớt!

Ta đã đặt hàng ghi chú rồi!

Ăn ít ớt thôi!" "Tin Trụ ca!

Được trường sinh!" Thái độ của Diệp Thần vô cùng chân thành.

Trương Khởi Lân: "…" Lúc này.

Không chỉ Trương Khởi Lân có chút ngơ ngác.

Mà cả đoàn làm phim cũng một phen ngớ người ra! 1000 nhân viên bảo đảm giao hàng của Giải Đấu Thám Hiểm Đạo Mộ, mắt kinh ngạc đến mức như phát điên.

"Sớm đã nghe nói Trụ Kình Thiên là một tên ngớ ngẩn!

Danh bất hư truyền a!

Phế Khư Khủng Bố, Mộ Táng Nữ Vu, dưới vực sâu, Mộ đạo Cửu Quỷ Nhất Sinh.

Trời ơi!" "Nếu nhân viên giao hàng của ta mà có thể giao đến đó, ta thà đăng ký thám hiểm đạo mộ còn hơn!

Làm gì mà giao hàng nữa." "Ta phải nói, cái Trụ Tử ca này, trước đó khi chọn lối rẽ, não hắn đã mở rồi, nhưng chưa hoàn toàn mở!" Trương Khởi Lân cầm bánh mì tiếp tục ăn.

Diệp Thần tự mình đứng dậy, bắt đầu cẩn thận xem xét một vòng.

Quả nhiên!

Hai đầu mộ đạo này đều không có cơ quan.

Vậy thì có khả năng nào, người thiết kế này, không theo lẽ thường mà bố trí cơ quan không ở cửa.

Mà đặt ở giữa mộ đạo.

Diệp Thần bắt đầu cẩn thận tìm kiếm ở giữa.

Đi đến chỗ Trần Nhân đang nằm, gã này lúc này sợ hãi đến mức như một đống bùn, nằm bệt trên đất.

"Cút ngay cho lão tử!

Ngươi cái đồ phế vật!" Diệp Thần một cước đá hắn ta sang một bên.

Quả nhiên!

Trên góc tường đá mà Trần Nhân đang nằm, có hai lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay.

Diệp Thần vội vàng gọi Trương Khởi Lân qua.

Trương Khởi Lân nhìn thấy, trong lòng mừng rỡ.

Vừa nãy y tìm khắp nơi, chính là không bảo Trần Nhân tránh ra, bỏ qua khu vực này.

Y dùng ngón trỏ và ngón giữa của tay phải từ hai lỗ, mạnh mẽ cắm vào!

Dùng sức chọc vào bên trong!

Ngay lúc này.

Toàn bộ khu mộ "ầm ầm" một tiếng động lớn.

Phía trên mộ đạo bọn họ đang đứng, vốn bị đá bao phủ, giờ đây lập tức từ giữa nứt ra.

Mở ra rồi!

Mọi người đều kinh ngạc mừng rỡ.

Đường sống cuối cùng của con đường chết này, thế mà lại ở ngay trên đầu!

Trương Khởi Lân thầm nghĩ: Cái này có lẽ chính là chân lý của Cửu Quỷ Nhất Sinh Trận.

Trong sinh môn ẩn chứa tử môn.

Trong tử môn ẩn chứa sinh môn.

Diệp Thần cũng rất vui mừng.

Hắn vỗ vỗ vai Trụ Kình Thiên của mình.

Kích động lớn tiếng hét lên!

"Ta mẹ kiếp chính là một thiên tài!

Cố lên!" Lúc này, bao gồm cả trong phòng trực tiếp, tất cả mọi người đều cho rằng.

Nhất định phải thoát hiểm từ phía trên.

Thế nhưng bức tường đá này rất trơn nhẵn, chỗ lồi lõm rất ít.

Tay gần như rất khó bám vào để leo lên.

Trương Khởi Lân trực tiếp chọn một chỗ trên bức tường đá có vết nứt lồi lõm khác biệt.

Y dùng hai ngón tay thăm dò trực tiếp cắm vào khe đá, lập tức cậy ra một khối đá.

Tiếp đó lại một lần nữa chọn một chỗ, hai ngón tay thăm dò lại lần nữa thi triển.

Diệp Thần vội vàng kêu lên.

"Muộn Du Bình!

Ngươi đừng vội a!

Chúng ta còn đợi đồ ăn mang đi mà!" Trương Khởi Lân: "…" Ngay lúc này!

Lại một trận rung động vang lên.

Mộ đạo bọn họ đang ở, bức tường đá bắt đầu di chuyển.

Hơn nữa từ từ ép vào giữa.

Diệp Thần vội vàng nắm lấy cái lỗ đá nhỏ mà Tiểu Ca đã tạo ra, leo lên phía trên.

Trần Nhân ở một bên mộ đạo, cũng hoảng hốt chạy tới.

Theo sau Diệp Thần bắt đầu leo trèo.

Bức tường đá này cao gần trăm mét, Trương Khởi Lân cứ cách hai mét lại dùng hai ngón tay thăm dò, cậy ra một cái lỗ nhỏ.

Hai bên bức tường đá không ngừng ép sát vào giữa.

Nếu không kịp.

Ba người sẽ toàn bộ bị ép thành bánh kẹp thịt.

"Muộn Du Bình, được không vậy!

Tăng tốc đi!

Đôi ngón tay thon dài mạnh mẽ của ngươi!" Trương Khởi Lân tiếp tục không ngừng cậy ra các lỗ.

Khoảng cách từ dưới lên đã gần 80 mét, còn khoảng 20 mét nữa là có thể đến đỉnh.

Thế nhưng.

Trương Khởi Lân đã cậy ra gần 40 cái lỗ nhỏ.

Ngón tay của y đã có chút tê dại sưng tấy.

Nhưng y không dám dừng lại.

Khoảng cách giữa hai bên bức tường đá chỉ còn lại một mét.

Chỉ cần chậm trễ một chút nữa, ba người sẽ đều phải chết.

“Muộn Du Bình, cố lên cố lên!

Không kịp rồi!

Nhanh lên nhanh lên!” Trần Nhân ở cuối cùng, nhìn thấy hai bên bức tường đá sắp ép lại.

Hắn ta lập tức đổ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Tiểu Ca Kỳ Lân, ngươi nhanh lên!

Nhanh lên!” Diệp Thần liếc nhìn Trần Nhân, trong lòng hắn có chút không vui.

Trương Khởi Lân nghe thấy lời của Trần Nhân, y nhìn xuống một cái.

Lão tổ Trần Bì A Tứ của Trần gia này, Trương Khởi Lân hình như có chút ấn tượng.

Nhưng y thật sự không nhớ rõ nữa, trong mấy trăm năm qua, trí nhớ của Trương Khởi Lân vẫn luôn không tốt lắm.

Y bước lên một bước, lại một lần nữa hai ngón tay cắm vào bức tường đá.

Lần này tốc độ y cậy đá ra, rõ ràng không bằng trước đó.

Hai ngón tay thăm dò dường như đã tê dại.

Kể từ khi xuất đạo đến nay, y chưa bao giờ sử dụng Song Chỉ Tham Động với tần suất cao như vậy.

“Tiểu Ca Kỳ Lân, ông nội ta từng đưa ngươi từ bên ngoài về nhà, chăm sóc một thời gian, ngươi không thể thấy chết mà không cứu!

Ngươi nhanh lên!” Trần Nhân nhìn thấy bức tường đá ngày càng gần, lát nữa mình sẽ bị hai bên bức tường đá ép chết.

Ngay lúc này.

Có người trong phòng trực tiếp lại không hiểu lời Trần Nhân nói có ý nghĩa gì.

“Lời Trần Nhân nói là ý gì vậy?

Cầu các lão thiết giải đáp giúp!” “Cái này cũng không biết, Tiểu Ca năm đó mất trí nhớ ngất xỉu, Trần Bì A Tứ đã đưa y về.

Nhưng Trần gia này cũng thật là mặt dày vô sỉ!” “Đúng vậy!

Mấy năm đó của Tiểu Ca, hoàn toàn là bị coi như một cái máy phá giải cơ quan để xuống mộ.

Cái Trần Nhân này thật là tốt bụng!

Chương 27

Không phải đồ tốt lành gì!" Diệp Thần bám sát Trương Khởi Lân.

Còn cách đỉnh cao năm mét.

Ngay khi Diệp Thần hai tay bám vào một cái lỗ đá nhỏ trên bức tường phía trên.

Hắn nhìn thấy vết máu trong lỗ.

Hắn biết, ngón tay thăm dò của Tiểu Ca đã bị thương.

"Trương Khởi Lân, ngươi nhanh lên!

Ngươi cố ý làm chậm tốc độ, không cứu ta đúng không?

Ta sẽ nói với tổ tông nhà ta!" Khán giả trong phòng trực tiếp vừa nghe thấy lời này, đều nhao nhao chửi bới.

"Trần gia này thật là mặt dày vô sỉ!

Mặc dù là thế gia đỉnh cấp của Mộ Táng Tinh Cầu, nhưng cũng không thể trắng trợn đảo lộn trắng đen như vậy!

Hắt nước bẩn lên người Tiểu Ca!" "Đúng vậy!

Ngón tay thăm dò của Tiểu Ca trên bức tường đá kiên cố này, đã liên tục sử dụng 50 lần a!

Cái Trần Nhân này, nói như vậy, rõ ràng là muốn Trần gia ghi hận Tiểu Ca!" "Thì cũng chẳng có cách nào!

Trần gia thực lực hùng hậu!

Trương gia của Tiểu Ca đã suy tàn, không thể đắc tội người ta!" "Ai!

Đúng là vậy!

Không thể đắc tội Trần gia!

Trần gia không thể đắc tội được!" Diệp Thần vốn dĩ vừa thấy ngón tay thăm dò của Trương Khởi Lân bị thương, trong lòng rất không vui.

Đúng lúc lại nghe thấy Trần Nhân lải nhải phía sau.

Diệp Thần dứt khoát không leo nữa.

Cứ như vậy nhìn chằm chằm Trần Nhân.

"Trụ Kình Thiên!

Ngươi chắn đường làm gì!

Nhanh đi đi!" "Ai, ta không đi!

Ta chính là muốn chơi!" "Trụ Kình Thiên!

Ngươi bị thần kinh sao!

Không đi thì mau tránh ra!

Nếu không Trần gia chúng ta nhất định sẽ giết ngươi!" Diệp Thần lập tức nổi cáu!

Hắn giơ chân lên trực tiếp đạp vào đầu Trần Nhân.

Trần Nhân hai tay bám chặt vào bức tường đá.

"Trụ Kình Thiên!

Ngươi tìm chết!" "Đến đây!

Ta chính là tìm chết!

Đến chém ta đi!" Lời Diệp Thần vừa dứt.

Lại một cước nặng nề bay ra!

Đầu Trần Nhân bị đạp trực tiếp ngất đi.

Sau đó thẳng cẳng rơi xuống.

Diệp Thần nắm lấy hai cái lỗ đá nhỏ cuối cùng, lập tức nhảy lên.

“Rầm!” Một tiếng động lớn!

Hai bên bức tường đá toàn bộ khép lại!

Không một khe hở nào.

Có thể tưởng tượng được!

Trần Nhân rơi xuống lúc này sẽ ra sao.

Bình luận trong phòng trực tiếp đột nhiên dừng lại.

Tất cả mọi người không biết, tại sao Trụ Tử ca lại muốn kết thù với Trần gia có thế lực hùng mạnh như vậy.

“Trần gia trong giới đạo mộ chính là tồn tại như thái sơn.

Cái Trụ Tử ca này có phải não bị úng nước rồi không!” “Xong rồi!

Nghe nói lần này Trần gia tham gia thám hiểm đạo mộ không dưới mười cao thủ.

Lần này thật sự kết thù rồi!” “Trụ Tử ca cái đồ ngớ ngẩn này!

Làm việc hoàn toàn vô lý a.

Chính hắn đây là vô duyên vô cớ kết thù a!” Trương Khởi Lân ngồi trên đỉnh bức tường đá.

Y nhìn Diệp Thần leo lên.

Hơi kỳ lạ, Trần Nhân phía sau sao lại biến mất rồi!

Y nghi hoặc nhìn Diệp Thần một cái.

Diệp Thần biết ý của y.

Đúng vậy!

Trương Khởi Lân chính là đang thắc mắc, tại sao Diệp Thần lại giết Trần Nhân.

Diệp Thần vốn nói nhiều.

Lúc này lại chỉ nói một câu.

“Trong phòng trực tiếp có người nói!” “Trần gia!

Đã lừa ngươi!” Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần một cái!

Rồi không nói thêm lời nào.

Lúc này khắc này!

Trong số khán giả rất nhiều người lại cảm động không thôi.

“Ta thật không ngờ, Trụ Tử ca lại là một người như vậy!

Hóa ra hắn đắc tội Trần gia, chính là vì một lý do đơn giản như vậy.” “Ô ô… Thật cảm động!

Ta muốn gả cho hai huynh đệ bọn họ!

Ta muốn cả hai!” “Tiểu Ca, bao nhiêu năm qua y đều một mình âm thầm chịu đựng, tất cả mọi người xung quanh đều cần y bảo vệ, đột nhiên có một người có thể cùng y chiến đấu, ô ô… ta thật cảm động!” “Trụ Tử ca!

Ta muốn một phần gà xé khoai tây chiên, không cần gà xé không cần khoai tây chiên, cần ôm ôm!” Lệ Dĩnh lúc này hai mắt đẫm lệ, nước mắt lã chã rơi xuống.

Cô đã chủ trì mấy mùa Giải Đấu Thám Hiểm Đạo Mộ lớn.

Tiểu Ca trước đó, đã hợp tác với mấy người.

Nhưng hầu như mỗi lần, đều là Tiểu Ca một mình bảo vệ người khác.

Mỗi lần xuất hiện khó khăn, những người khác luôn là gánh nặng cho y.

Trong khi Trương gia của bọn họ những năm gần đây, bị mấy gia

tộc liên hợp chèn ép, lại không có bất kỳ ai chịu vì y mà đứng ra.

Không ngờ, lần này!

Cái Trụ Tử ca bình thường gặp mặt mà không quen này!

Thế mà chỉ vì một câu nói của khán giả trong phòng trực tiếp.

Trực tiếp giết chết con cháu trực hệ của Trần gia!

Lần này!

Thù hận kết lớn rồi!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã thoát ra!

Nhưng!

Mộ Táng Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng lại ngây người!

Không ngờ phía trên này thế mà thật sự là sinh môn!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần thế mà thật sự đã thoát ra.

Hắn trước đó liên tiếp đăng mấy bài Weibo.

Đều tuyên bố đây là "Thập Quỷ Vô Sinh Môn!

Tuyệt không có khả năng sống sót!" Thế nhưng, lần này cái mặt già này lại bị "ba ba" tát vào mặt chan chát.

"Tướng quân!

Weibo của ngài bị người ta xâm nhập, thay đổi trạng thái rồi!" "Kẻ nào to gan như vậy!

Đã sửa cái gì?" Thủ hạ đang quỳ bên cạnh, ấp úng không dám nói gì!

"Nói!

Rốt cuộc đã sửa thành cái gì!" "Bọn họ sửa thành: Người gầy xanh xao cô độc!

Hóa ra thằng hề chính là ta! @Lam Tinh Linh chính là ta!" Nhị Nguyệt Hồng: "…" Lúc này.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đang ngồi trên đỉnh mộ đạo vừa leo lên, nghỉ ngơi một chút.

Trương Khởi Lân từ trong ba lô lấy ra một bộ đồ lót giữ ấm.

Y vừa leo lên, ngón tay vẫn luôn dùng sức.

Tiêu hao thể lực quá lớn!

Mồ hôi đã làm ướt sũng cả người.

Trương Khởi Lân cởi bỏ áo khoác ngoài có mũ trùm màu đen.

Lại cởi bỏ đồ lót màu đen mặc bên trong.

Lúc này phòng trực tiếp một trận tiếng hét chói tai.

Hầu như tất cả mọi người đều tập trung tầm nhìn vào Tiểu Ca Kỳ Lân.

"Trời ơi!

Máu mũi của ta!

Oa!

Ta sắp ngất rồi!

Ta sắp ngất rồi!" "Mọi người nhìn hình xăm Kỳ Lân của Tiểu Ca Kỳ Lân kìa, oa!

Đơn giản là cực ngầu!" "Tiểu Ca, giơ tay chân lên một chút, ta sắp ngất rồi…" Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy một hình vẽ trên lưng Tiểu Ca.

Hắn đi tới.

Trực tiếp tắt vòng tay trực tiếp của mình và Tiểu Ca.

Sau đó nói với Trương Khởi Lân: "Ngươi quay lưng lại đi!" Trương Khởi Lân nhìn chằm chằm Diệp Thần.

"Ta bảo ngươi quay lưng lại!" Trương Khởi Lân không nói nên lời nhìn hắn.

Sau đó vẫn quay lưng lại.

Lúc này hình vẽ trên lưng Trương Khởi Lân xuất hiện trước mắt Diệp Thần.

Chín viên châu với màu sắc khác nhau, hình dạng khác nhau!

Đúng vậy!

Tất cả đều được chạm khắc trên lưng Trương Khởi Lân!

Chính xác là chín viên châu có hình vẽ!

Hoa văn màu sắc khắc cực kỳ rõ ràng!

Giữa các hình khắc của mỗi viên châu, còn có những đường vân liên kết lại với nhau!

Kỳ lạ là!

Loại đường vân này dường như căn bản không phải là hình xăm.

Cảm giác có chút giống như!

Bẩm sinh!

Trong Cửu Đại Châu Tử!

Trong đó có một viên châu Diệp Thần nhận ra.

Chính là U Linh Mã Não mà hắn đã nhìn thấy trên bức bích họa công chúa cầm trong tay ở Phế Khư Khủng Bố này!

Nhưng!

Chương 28

Tám viên châu còn lại rốt cuộc có lai lịch gì, Diệp Thần hoàn toàn không biết!

Diệp Thần sở dĩ đóng phòng trực tiếp.

Chính là sợ bí mật này của Trương Khởi Lân bị lộ ra ngoài.

“Muộn Du Bình, chín viên châu trên lưng ngươi, rốt cuộc là cái gì?” Trương Khởi Lân cau mày một chút.

Y lắc lắc đầu!

“Chuyện này rất quan trọng!

Nói cho ta biết!

Trong đó có một viên châu chính là U Linh Mã Não!” “Ta thật sự không biết!

Chuyện trước đây, ta có chút quên mất rồi.” Diệp Thần lúc này mới biết, vì sao Trương Khởi Lân từng ở Trần gia, nhưng khi nhìn thấy hậu bối của Trần gia lại hoàn toàn không nhận ra.

Hóa ra y thật sự đã mất trí nhớ!

Nhưng, tất cả những chuyện này rốt cuộc là sao!

Vì sao trên lưng Muộn Du Bình lại khắc hình chín viên châu?

Mà chín viên châu này, trong các điển tịch hiện tại của Mộ Táng Tinh Cầu, căn bản không tồn tại!

Có thể nói như vậy, mấy đại gia tộc từng nghe nói về thần châu bao gồm U Linh Mã Não.

Nhưng!

Ngoại trừ hình vẽ trên lưng Trương Khởi Lân, không có bất kỳ ai biết chín viên châu rốt cuộc trông như thế nào.

“Muộn Du Bình, ngươi nói ngươi cả ngày cứ lầm lì như khúc gỗ, vì sao còn có thể kết thù với hoàng thất chứ.” “Hôm đó, hai nữ sát thủ hoàng thất kia đã nói, nói rằng hoàng thất của cổ quốc phương Đông muốn giết ngươi!” “Ngươi biết hoàng thất là khái niệm gì không?

Bọn họ hô một tiếng, người chịu chết vì bọn họ đâu chỉ hàng vạn người!” Trương Khởi Lân nhanh chóng mặc quần áo vào.

“Ngươi sau này phải rời xa ta!

Nguy hiểm!” Diệp Thần đã quen với việc gã này nói chuyện chỉ nói mấy chữ.

Nhưng hắn biết Muộn Du Bình có ý gì.

Là muốn hắn Diệp Thần sớm rời đi!

Bởi vì Trương Khởi Lân có quá nhiều kẻ thù.

“Rời đi cái quái gì!

Lão tử chính là thích chém giết!” “Ta không thích chơi trò mèo vờn chuột, nhưng không phải không giỏi.” “Nếu, bọn họ hàng vạn đại quân dám đến!

Ta sẽ chém bọn họ thành thịt nát!

Ta chính là Vua Bình Chém!

Ta sợ ai!” Trương Khởi Lân nhớ lại, lúc vừa nhảy xuống từ trực thăng.

Diệp Thần nói mình là Vua Bình Chém, lúc đó y cảm thấy người này là một tên ngốc.

Nghĩ đến bây giờ, thế mà biến thành một tên ngớ ngẩn.

“Trụ Tử!

Những người đó thường xuyên cười ngươi, ngươi có khó chịu không?” Không biết từ lúc nào, Trương Khởi Lân bắt đầu khác với người khác, gọi Diệp Thần là “Trụ Tử”.

“Con người sống trên đời, bị người khác cười cười, rồi lại cười người khác, sau đó!

Chẳng phải có thể cười mà xuống cửu tuyền sao?” Trương Khởi Lân khẽ cười một cái.

Chỉ khẽ cười một cái.

Ánh mắt như nước, tĩnh lặng như thần minh!

Y nghĩ: Người không hoàn mỹ, đất không tinh khiết.

Người sống tiêu sái là được, hà tất phải bận tâm nhiều như vậy.

Trương Khởi Lân y cả đời không nói nhiều, lại còn mất trí nhớ.

Trong mắt người khác chính là một quái thai.

Hành vi của Trụ Tử quái đản, hài hước thú vị, trong mắt người khác cũng là một quái thai.

“Hai quái thai, tuyệt phối!

Tuyệt vời CP!

Tuyệt đỉnh!” Trương Khởi Lân đứng dậy, rút Hắc Kim Cổ Đao cắm vào lưng.

Đưa tay túm lấy ba lô vắt lên lưng.

Trực tiếp quay người!

“Trụ Tử!

Xuất phát!” … Hai người dọc theo đỉnh mộ đạo dài, nhanh chóng đi về phía trước.

Càng đi về phía trước.

Diệp Thần càng phát hiện ra.

Không gian dưới lòng đất của mộ táng này thật sự vô cùng rộng lớn.

Khắp nơi đều là mộ đạo, khắp nơi đều là hang động đá.

Rất nhiều đạo mộ giả, lúc này đang phân bố ở khắp các ngóc ngách của mộ huyệt này.

Thỉnh thoảng bọn họ có thể nghe thấy tiếng kêu thét thảm thiết của đạo mộ giả.

Diệp Thần đang suy nghĩ một vấn đề.

Mộ địa của nữ phù thủy này, và công chúa hòa thân của Tào thị, rốt cuộc có quan hệ gì?

Vừa nãy cái quan tài đá khổng lồ lơ lửng giữa không trung, bên trong thế mà lại đặt thi thể của quốc vương.

Cái Phế Khư Khủng Bố này, thật sự kỳ lạ đến cực điểm!

Diệp Thần và Trương Khởi Lân vừa ra khỏi một mộ đạo đá, lại rẽ vào một mộ đạo khác.

Diệp Thần đi theo sau Trương Khởi Lân, Tiểu Ca Kỳ Lân đi qua mỗi lối vào mộ đạo, đều sẽ sờ sờ vào bức tường đá.

Trương Khởi Lân đang bật đèn pin.

Lúc này.

Vòng tay trực tiếp của bọn họ cũng đã mở.

"Tiểu Ca!

Trụ Tử ca!

Lại nhìn thấy hai người rồi!

Hai người vừa nãy đóng vòng tay trực tiếp, làm cái chuyện gì không gặp được người sao?" "Nói cái gì đó, hai người này đều là chồng của ta, ta không ở đây, bọn họ có thể làm gì?" "Mọi người nhìn, Tiểu Ca Kỳ Lân sờ sờ vào bức tường đá, đang làm gì vậy?" "Đúng vậy, nhiều mộ đạo chẳng chịt như vậy, Tiểu Ca mỗi lần sờ sờ là biết đi về đâu, đây là thủ pháp gì." Đại sảnh phát sóng của đoàn làm phim.

Đạo diễn Vương Bàn Tử xem một lúc hình ảnh của Ngô Tà.

Lại chuyển sang chỗ Trụ Tử ca và Diệp Thần.

Hắn nhìn thấy sự nghi hoặc của khán giả lúc này.

Còn có rất nhiều khán giả nhắn tin cầu cứu dưới Weibo của Lệ Dĩnh, không đoán ra được động tác của Tiểu Ca Kỳ Lân.

Vương Bàn Tử vội vàng bảo đoàn làm phim cầu cứu Mộ Táng Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng.

Nhân viên thao tác do dự một chút.

"Lề mề cái gì, nhanh đi đi!" "Đạo diễn!

Cái Mộ Táng Tướng Quân đó lúc này đang nổi trận lôi đình.

Weibo của hắn bị hacker xâm nhập rồi." "Câu 'Người gầy xanh xao cô độc!

Hóa ra thằng hề chính là ta! @Lam Tinh Linh chính là ta' ở trên đó cứ không xóa được." Vương Bàn Tử lập tức không nhịn được.

Cười phá lên.

"Vậy thì thỉnh giáo Trần lão tiền bối Trần Bì.

Nhanh lên." Không bao lâu câu trả lời đã đến.

Vương Bàn Tử công bố câu trả lời trong phòng trực tiếp.

Tiểu Ca Kỳ Lân sở dĩ sờ tường đá để chọn mộ đạo thật.

Là bởi vì "Dưỡng Khí Tàng Thi" quan tài giả đã tìm thấy, chính là cái quan tài đá lơ lửng giữa không trung đó.

Mà quan tài thật sự lại ở sâu dưới lòng đất.

Để đạt được tác dụng "Dưỡng Khí Tàng Thi"!

Nhất định phải có "Thủy Mạch".

Tức là, gần quan tài của nữ phù thủy phải có dòng chảy ngầm dưới lòng đất.

Vậy thì, Tiểu Ca Kỳ Lân chắc chắn là, sờ vào độ ẩm của bức tường đá, để phán đoán mộ đạo nào gần hơn với mộ huyệt của nữ phù thủy.

Ngay khi mọi người đang cảm thán Tiểu Ca Kỳ Lân thiên phú dị bẩm như vậy.

Đột nhiên!

Một tiếng kêu đáng sợ vang lên từ trong bóng tối! *** Trương Khởi Lân bật đèn pin, chiếu về phía phát ra âm thanh quái dị.

Nhưng, lúc này sương mù quá dày đặc, xa xa căn bản không thể nhìn rõ.

Ngay cả kính nhìn xuyên đêm của Diệp Thần cũng không thể nhìn rõ.

"Thịch thịch thịch…" "Hống…" Âm thanh từ sâu trong mộ đạo ập tới, càng ngày càng gần hai người.

Lần này Diệp Thần vừa nghe thấy âm thanh, hắn liền biết chuyện gì đang xảy ra.

Đây chắc là, U Linh Kỵ Sĩ mà hắn đã gặp trên vách núi Phế Khư

Khủng Bố.

Đó là một đám hổ giấy.

Vừa chạm vào là hóa thành khói sương.

Quả nhiên!

Cách trăm mét, hai kỵ sĩ mặc áo giáp, đội mũ sắt.

Cưỡi những con ngựa bọc giáp đỏ máu ập đến.

"Muộn Du Bình, không sao đâu, những cái này đều là hổ giấy!" "Ngươi có tin không, ta ném một hòn đá qua cũng có thể đánh bọn chúng thành khói sương!" Trương Khởi Lân lắc đầu, biểu thị không tin!

"Muộn Du Bình, bất kể ngươi tin hay không, dù sao ta cũng tin rồi!" Trương Khởi Lân thấy Diệp Thần tự tin như vậy, y liền khoanh tay đứng sang một bên.

Lạnh lùng đứng ngoài quan sát.

Dường như đang nói, mời ngươi bắt đầu biểu diễn đi.

Lúc này không chỉ Trương Khởi Lân không tin, ngay cả khán giả trong phòng trực tiếp cũng không ai tin.

Dù sao mọi người đều chưa từng thấy U Linh Kỵ Sĩ mặc giáp sắt này.

"Trụ Kình Thiên, lại thổi phồng con bò nhà lão Vương hàng xóm lên trời rồi!" "Trụ Tử ca, ngươi mà nói về sức chiến đấu, ngươi quả thật dũng mãnh, nhưng ngươi nói dùng một hòn đá là có thể diệt người ta.

Cái thổi phồng này thật là thanh tân thoát tục!" Diệp Thần nhặt một cục đá từ bức tường đá bên cạnh.

Vung vẩy cánh tay, mạnh mẽ ném ra.

“Chiến đấu đi!

Hổ giấy!” Kết quả, đột nhiên.

“Rầm” một tiếng.

Kỵ sĩ không những không biến mất, ngược lại hòn đá bị một cây thương dài của hắn ta trực tiếp hất bay.

“Trời đất!

Cái quái gì vậy!

Chắc chắn là hòn đá quá nhỏ.” “Muộn Du Bình, ngươi tin ta đi!

Vừa nãy hòn đá quá nhỏ, những cái này thật sự là hổ giấy.” Diệp Thần tranh thủ thời gian, vội vàng tìm một cục đá lớn.

Hắn ba bước làm hai, xông thẳng về phía trước một cái.

Sau đó ném hòn đá ra.

Hắn vận dụng tư thế ném bóng rổ tiêu chuẩn nhất khi thi trung học!

“Hóa thành khói sương đi!

Hổ giấy!” Kết quả!

Đột nhiên!

“Rầm” một tiếng.

Hòn đá lại một lần nữa bị thương dài của kỵ sĩ đánh bay.

Diệp Thần vẻ mặt ngơ ngác!

Cái này không khoa học a!

Chương 29

“Ta không cần mặt mũi sao?

Mặt của ta là chuông vào học sao?

Bị ngươi đánh mà có nhịp điệu đến vậy!

Khốn kiếp!” Kỵ sĩ đã lao đến.

Lúc này hắn mới nhớ ra vội vàng tránh đi.

Nhưng!

Hai kỵ sĩ áo giáp sắt đã xông đến trước mặt Diệp Thần.

Diệp Thần trong lúc vội vàng, chỉ có thể lập tức nhảy lên.

Hắn muốn nhảy sang một bên, tránh khỏi ngựa chiến.

Kết quả!

Ngựa của U Linh Kỵ Sĩ, vừa xông qua.

Trụ Tử ca vừa đúng lúc bám vào đầu ngựa.

Tốc độ của ngựa rất nhanh, Trụ Tử ca bị ngựa cõng đi luôn!

Cứ như vậy trực tiếp chạy mất!

Bị ngựa cõng đi mất!

Trương Khởi Lân ngơ người!

Khói sương đâu rồi?

Hổ giấy đâu rồi?

Trong phòng trực tiếp rất nhiều người cười như điên.

“Cái Trụ Kình Thiên này!

Là khỉ phái đến để làm trò hề sao?

Hà ha ha!

Hắn thế mà lại cưỡi ngựa của U Linh Kỵ Sĩ chạy mất…" "Ta đoán cái U Linh Kỵ Sĩ kia chắc chắn là nữ mãnh tướng thời trung cổ!

Trụ Tử ca lần này bị kéo đi cày ruộng!" "Trời ơi!

Chắc chắn bị đưa đến trại kỵ binh rồi, ở đó mấy nghìn mẫu đất, lần này xong rồi!

Trụ Tử ca phải chết trên ruộng rồi!" "Nhanh nhanh đi đến phòng trực tiếp của Trụ Tử ca!

Ta muốn xem Trụ Kình Thiên cày ruộng!" Lệ Dĩnh nhìn đám người bình luận cười mà cũng đau bụng.

"Cười chết mất!

Cái Trụ Tử ca này thật là một tên ngớ ngẩn tiên nhân!

Tiểu Ca Kỳ Lân cũng ngơ người ra rồi!

Hà ha ha!" Trương Khởi Lân ngây người một lúc lâu.

Chuyện này sao lại không theo kịch bản phát triển thế này.

Cả ngày cứ chơi trò tim đập thình thịch!

Trụ Tử vốn dĩ là đi đối phó U Linh Kỵ Sĩ, sao lại thế?

Bám vào ngựa của U Linh Kỵ Sĩ, rồi chạy mất sao?

Cứ như vậy nghiêm túc chạy mất sao?

Trương Khởi Lân vội vàng theo sau, tốc độ của kỵ sĩ áo giáp sắt này cực nhanh!

Nhưng may mắn là có tiếng vó ngựa, Trương Khởi Lân nghe tiếng mà xác định vị trí.

Diệp Thần lúc này ngượng ngùng vô cùng.

Hắn nhảy một cái, trực tiếp nhảy lên đầu ngựa.

Trùng hợp là.

Hắn Trụ Kình Thiên, thế mà lại cắm vào trong giáp của kỵ sĩ áo giáp sắt.

Lại còn quấn cùng với dây thừng.

Rất kỳ lạ là.

U Linh Kỵ Sĩ này lại không tấn công hắn.

Cứ mặc cho hắn bám vào đầu ngựa.

Ngựa của kỵ sĩ áo giáp sắt vẫn luôn xuyên qua các mộ đạo.

"Trời ạ!

Ta không mang thuốc nhuộm tóc!

Ta không mang gel vuốt tóc!" "Kỵ sĩ huynh đệ, đừng như vậy, chúng ta dừng ngựa lại, cho ta xuống, được không?" "Mạng của ta có thể mất, nhưng kiểu tóc không thể loạn a!" U Linh Kỵ Sĩ đương nhiên sẽ không để ý đến hắn.

Ngựa chiến áo giáp chạy rất nhanh.

Xuyên qua một mộ đạo, rồi lại xuyên vào một mộ đạo khác.

Diệp Thần bám trên ngựa, kỵ sĩ cũng không tấn công hắn, hắn Trụ Kình Thiên, nhất thời nửa khắc cũng không lấy ra được.

Cuộc sống như một kẻ mạnh, khi ngươi không thể phản kháng, chi bằng nhắm mắt lại mà tận hưởng.

"Không sợ chết, chỉ để tận hưởng cái chết." Diệp Thần đã kế thừa điều này đến cực hạn.

Hắn liền nhắm mắt lại.

Dù sao cũng là buổi trưa rồi… “Mọi người nhìn!

Cái ngựa áo giáp sắt đó đi đến chỗ nào.

Treo rất nhiều đèn dầu thi thể a!” “Hai U Linh Kỵ Sĩ đó biến mất rồi.

Chỉ còn ngựa thôi.

Tình huống quái quỷ gì vậy?” “Tiếng gì vậy?

Mọi người nghe!

Hình như là… tiếng ngáy.” “Trụ Tử ca đâu, trời đất!

Hắn bám vào đầu ngựa, ngủ thiếp đi rồi…” “Trời ơi!

Hà ha ha!

Cái đồ ngớ ngẩn lớn này!

Trụ Kình Thiên ngủ thiếp đi rồi!

Treo trên đầu ngựa ngủ thiếp đi rồi!” Phòng trực tiếp nổ tung!

Đây rốt cuộc là loại người gì a.

Lúc này!

Độ nổi tiếng của Diệp Thần đã lọt vào top chín trong bảng xếp hạng tất cả đạo mộ giả!

Dữ liệu mới nhất cho thấy.

Dữ liệu phản hồi từ vòng tay trực tiếp hiện tại, số đạo mộ giả sống sót còn lại là 703 người!

Mà Trụ Kình Thiên, trong số 703 người này!

Đã lọt vào vị trí thứ chín!

Trong top mười của bảng nhiệt độ, là người duy nhất, không phải con cháu thế gia đạo mộ!

Không phải con cháu hoàng tộc, quyền lực công huân!

Mà là!

Một tên nhà quê nghèo khó!

Trụ Kình Thiên đang ngủ.

Ngáy khò khò.

Phòng trực tiếp của hắn quà tặng bay tứ tung.

"Công nhân viên đang ở đây, tặng Trụ Tử ca một cái gối!" "Tôi đang bưng gạch đây, tặng Trụ Kình Thiên một bao Durex.

Cái nữ kỵ sĩ kia chắc lát nữa sẽ tới." "Ôi chao ôi chao, ôi chao ôi chao!

Trụ Tử ca, ta tặng chính ta cho ngươi đây!

Ta muốn vì ngươi mà kiệt sức, hai chân run rẩy!" Phòng trực tiếp vui vẻ ngút trời.

Lúc này!

Trương Khởi Lân đuổi đến mộ thất này lại vẻ mặt ngơ ngác!

Cái Trụ Kình Thiên này!

Thế mà lại ngủ thiếp đi rồi!

Ở cái mộ địa này, cũng phải sống một cách quá "phàm tục" như vậy sao?

Trụ Kình Thiên trong giấc ngủ, lộ ra biểu cảm như "vua chúa ăn bám".

Trương Khởi Lân thật sự là bó tay rồi.

Y đạo mộ hơn trăm năm!

Nào có ai lề mề như vậy.

Đều là nhanh vào nhanh ra.

Một lần đến nơi.

Không còn cách nào.

Trương Khởi Lân chỉ có thể tự mình đi xem xung quanh mộ thất này trước.

Điều khiến y vô cùng kinh ngạc là, ở đây thế mà thật sự có hai con ngựa còn sống.

Một con đang ăn cỏ ở góc tường.

Còn một con đang cõng Trụ Kình Thiên!

Ngày càng kỳ lạ!

Trương Khởi Lân đi tới, trong rãnh đá bên cạnh mộ thất, y đưa tay vào xoay một cái.

"Ầm ầm" một cánh cửa đá khổng lồ ầm ầm mở ra.

Trương Khởi Lân lúc này nhìn vào trong cánh cửa đá!

Khốn kiếp!

Y trực tiếp bị cảnh tượng trước mắt chấn động đến không nói nên lời!

Khi cánh cửa đá khổng lồ mở ra, đập vào mắt Trương Khởi Lân là hàng vạn kỵ binh!

Xếp hàng ngay ngắn!

Đội hình trải dài bất tận!

Điều khiến người ta nghẹt thở nhất là, những kỵ binh và ngựa này đều bị xuyên một thanh sắt từ trong cơ thể, đóng chặt xuống đất.

Kỵ binh và ngựa mặc giáp, nhưng phần thịt đã mục rữa hoàn toàn!

Giờ chỉ còn lại xương cốt!

Xương cốt kỵ binh và xương ngựa bị cột sắt xuyên qua, đóng chặt xuống đất.

Chuyện này là sao?

Ai lại có thủ bút lớn đến vậy!

Khiến vạn danh kỵ binh Trung Cổ chôn cùng mình.

Hơn nữa, từ xương cốt kỵ binh với cơ thể vặn vẹo biến dạng mà xem, rõ ràng là khi còn sống, họ đã bị người ta đóng chặt ở đây.

Trương Khởi Lân đại khái đã hiểu rõ, chuyện gì đã xảy ra với kỵ sĩ lúc nãy.

Phong thủy học nói rằng, sau khi người chết, thi thể nằm ngửa.

Điều đó đại biểu cho kiếp này mọi chuyện không còn tiếc nuối, thuận lợi mà đi.

Nhưng nếu sau khi chết, xương cốt vẫn đứng thẳng, sẽ vĩnh viễn không thể an nghỉ!

Vậy thì!

Bị cột sắt trực tiếp xuyên mà chết thế này, linh hồn chắc chắn bị giam cầm tại đây.

Cho nên!

Có lẽ "Trụ Kình Thiên" vừa rồi đụng phải, chính là linh hồn kỵ sĩ cầu cứu!

"Muộn Du Bình, vừa nãy chỉ là một sự cố thôi!

Ngươi biết đấy, không phải ai cũng có thể tính đúng ngày, tai nạn sẽ luôn lặng lẽ đến!" Diệp Thần tỉnh dậy.

Hắn đứng sau Tiểu Ca.

Chương 30

Lúc này!

Hắn đột nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này.

“Muộn Du Bình, trong mộ địa này tại sao lại đặt những con ngựa sống?

Ta thấy ở đó chất đống vô số thức ăn gia súc.” Trương Khởi Lân như đột nhiên phản ứng lại điều gì đó.

Vội vàng chạy điên cuồng về phía cuối hàng vạn xương cốt kỵ sĩ!

“Muộn Du Bình!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Ngươi nói đi, ngươi mọc cái miệng này ra để thổi sáo à?” “Không kịp nữa rồi!

Nhanh lên!” Trương Khởi Lân cuối cùng cũng nói ra năm chữ.

Diệp Thần thấy vẻ mặt y nghiêm trọng, vội vàng chạy theo sau.

Tất cả mọi người đều bị câu nói đó của Tiểu Ca làm cho lòng treo ngược cành cây.

“Chuyện gì không kịp nữa rồi?

Tiểu Ca nói vậy là ý gì?” “Không biết!

Các gia tộc đạo mộ cũng không ai chịu công bố đáp án!” “Ban tổ chức chỉ nói, địa điểm tàng binh sẽ rất gần quan tài mộ địa!

Tức là, Trụ Tử Ca và Tiểu Ca sắp đến chỗ quan tài của nữ phù thủy rồi!” Diệp Thần chạy theo sau một lát.

Rồi nhìn thấy con sông ngầm dưới đất!

Con sông này không rộng, dòng nước chảy chậm rãi.

Bờ sông chất đầy vô số thi thể bị thiêu cháy.

Có nam có nữ, có trẻ em có người lớn.

Bên cạnh có một số hài cốt quần áo chưa bị thiêu cháy hoàn toàn.

Có thể thấy đại khái là kiểu trang phục nữ tu Trung Cổ.

Bầu không khí âm u đáng sợ bao trùm trực tiếp lên khung cảnh đó.

Rất nhiều cô gái thậm chí không dám nhìn một lần.

"Ở đây tại sao lại có nhiều thi thể bị thiêu cháy đến vậy?

Chẳng lẽ có hàng trăm, hàng ngàn người sao!" "Ta nghĩ!

Trụ Tử Ca và mọi người vừa nhảy từ vực sâu xuống, con sông ngầm dưới đất mà họ đi qua lúc đó, chắc là có rất nhiều thi thể bị thiêu cháy trôi qua đây." "Đúng đúng đúng!

Chắc chắn rồi!

Ngươi xem một số mảnh vải vụn quần áo đều giống nhau!" Nhưng, tại sao lại phải thiêu chết nhiều người như vậy?

Ban tổ chức về vấn đề đầy nghi vấn này, một lần nữa hỏi ý kiến của tiền bối Trần Bì.

Đáp án nhận được chỉ có bốn chữ: "Phục thù!

Hiến tế!" Diệp Thần đương nhiên cũng nhìn thấy đáp án này.

Mối nghi ngờ này thật không thể tin nổi!

Ai sẽ thiêu chết nhiều người như vậy để phục thù?

Ai sẽ chôn vùi cả thành phố này?

Trương Khởi Lân đã dừng lại.

Một đại sảnh lộng lẫy hiện ra trước mắt.

Trong đại sảnh treo đầy đèn dầu thi thể!

Và ở giữa bức tường đá phía bắc của đại sảnh.

Có một cánh cửa lớn màu đỏ.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi vào đại sảnh này.

Các bức tường xung quanh đều vẽ bích họa.

Vẫn là phong cách hội họa thời Tam Quốc, Lưỡng Tấn.

"Muộn Du Bình!

Ngươi xem!

Có chữ!" Ngay trên bức tường phía tây, khắc một hàng chữ.

"Quốc vương nước Aztek, Buru, cưới Kim Hương Công Chúa của Đại Tào Đế Quốc ta.

Không đối xử tốt với công chúa, khiến công chúa chết nơi đất khách quê người.

Tội ấy đáng chết!

Đại Tào Đế Quốc ba năm, vương thân suất binh giáp ba mươi vạn.

San bằng nơi này." Diệp Thần, người thông thạo lịch sử Tam Quốc, lập tức phản ứng.

"Kim Hương Công Chúa, là con gái của Tào Tháo và Đỗ phu nhân năm xưa!" "Xem ra Mộ Táng Tinh Cầu này, quả thực có quan hệ mật thiết với Đạo Mộ Chi Vương Tào Tháo trong lịch sử!" "Hơn nữa, vương quốc Aztek này, trong lịch sử Trái Đất cũng có ghi chép, từng là một cổ quốc phương Tây phát triển cao độ, nhưng, một ngày nào đó lại đột nhiên biến mất… Không ngờ, vương quốc thần bí này lại ở đây!" Diệp Thần lại nhìn xung quanh các bức bích họa.

Hắn đại khái đã hiểu.

Nơi này nguyên lai tên là vương quốc Aztek!

Một cường quốc lấy kỵ binh Trung Cổ làm chủ lực!

Con gái nhà họ Tào là Kim Hương Công Chúa, gả cho quốc vương Buru lúc bấy giờ.

Bích họa nói, Kim Hương Công Chúa bị quốc vương ngược đãi.

Tào Tháo tự mình suất ba mươi vạn đại quân, diệt vong quốc gia này.

Ngay lúc đó.

Diệp Thần nhìn thấy Trương Khởi Lân đang cậy đi cậy lại ở chỗ bích họa trên tường.

"Muộn Du Bình, ngươi làm gì vậy?

Bức bích họa này đẹp như vậy, ngươi cậy người ta làm gì.

Ta thấy hai ngón tay của ngươi là bệnh nghề nghiệp, cậy lung tung.

Thấy gì cũng cậy, kiếp trước ngươi là vịt à?" Trương Khởi Lân không để ý đến hắn.

Cái gì vịt với chả vịt, y căn bản không biết ý nghĩa là gì.

Chẳng mấy chốc!

Bức họa nguyên bản trên tường đá, theo động tác của Trương Khởi Lân, ào ào bong ra.

Đá vụn rơi đầy đất.

Cùng lúc đó!

Diệp Thần kinh ngạc!

Đằng sau lớp bích họa bị cậy ra này, lại còn có một lớp bích họa nữa!

Hắn vội vàng chạy đến giúp đỡ.

Hai người chẳng mấy chốc đã cậy bay lớp bích họa phía trên.

“Không ngờ!

Bên dưới này lại là tranh sơn dầu phong cách phương Tây!” Nội dung của bức tranh sơn dầu đa số nói về sự cường thịnh của quốc gia Aztek.

Và quốc vương Buru của họ lại yêu dân như con cái biết bao!

Còn có chuyện quốc vương cưới công chúa!

Cưới Kim Hương Công Chúa!

Đột nhiên!

Phong cách tranh thay đổi!

Kim Hương Công Chúa tay cầm U Linh Mã Não đang giết người!

Giết rất nhiều dân chúng, hấp thực tinh huyết.

Rất nhiều dân chúng và giáo đồ phẫn nộ!

Sau đó mọi người gọi Kim Hương Công Chúa là: “Nữ phù thủy!” Diệp Thần nhìn đến đây, lập tức mới biết!

Nơi này rõ ràng là mộ huyệt của một công chúa.

Tại sao lại luôn được gọi là: “Mộ địa nữ phù thủy!” Thì ra công chúa chính là nữ phù thủy!

Nữ phù thủy chính là công chúa!

Trong những bức bích họa phía sau.

Quốc vương khóc lóc thảm thiết.

Y rất không nỡ Kim Hương Công Chúa.

Nhưng!

Quân đoàn kỵ sĩ dưới sự chỉ huy của giáo hoàng, đã thiêu sống Kim Hương Công Chúa!

Đóng đinh lên thập tự giá và thiêu sống!

Bích họa kết thúc tại đây.

Lúc này Diệp Thần và Tiểu Ca Kỳ Lân đều vẫn còn mù mịt.

Hai bức bích họa trước sau.

Tương phản nhau.

Bích họa phong cách thời Tam Quốc nói, công chúa bị ngược đãi mà chết.

Còn bức bích họa bị che phủ bên dưới, lại nói công chúa là một nữ phù thủy!

Bị giáo hoàng ra lệnh thiêu chết.

Mọi chuyện, dường như đều cực kỳ phi lý.

Nghĩ không thông!

Diệp Thần cũng không nghĩ nữa.

Hắn chỉ chỉ cánh cửa lớn màu đỏ bên trong cho Tiểu Ca.

Nếu không đoán sai!

Bên trong cánh cửa đỏ này, chính là quan tài thật sự của mộ địa nữ phù thủy.

Đáp án thật sự nằm ở bên trong!

Diệp Thần nói đùa một câu.

“Tôm tép!

Chúng ta đi thôi!” Nhưng!

Trương Khởi Lân nhìn cánh cửa này, lại nhíu mày.

Nếu y không đoán sai.

Đằng sau cánh cửa này, một trăm cái chết, một phần sống!

Ngay lúc này.

Một bóng người đột nhiên nhảy đến trước cánh cửa đỏ.

Tốc độ rất nhanh!

Một thân da trắng.

Vóc dáng rất đẹp.

Eo nàng đeo một chiếc thắt lưng đỏ rộng.

Trên thắt lưng treo hai khẩu súng lục và bốn con dao găm.

Làn da mặt nàng trông rất không tự nhiên.

Diệp Thần biết!

Người phụ nữ này chắc chắn là đã dịch dung!

Nàng vừa đứng lên.

Lập tức đưa tay vẫy vẫy về phía sau.

Trong bóng tối bước ra một bóng người khổng lồ.

Diệp Thần nhìn thấy!

Cha mẹ ơi!

Gã đàn ông cơ bắp này!

Chiều cao ít nhất phải hơn hai mét hai.

Trông còn khỏe hơn cả Diệt Bá!

Chương 31

Lưng y vác một cái ba lô rất lớn.

“Cửu thúc, ra tay!” Người khổng lồ lấy thuốc nổ từ trong ba lô ra.

Loại thuốc nổ này rất kỳ lạ.

Dường như lượng TNT bên trong rất ít.

Người khổng lồ bắt đầu nối chip điện tử, đặt vào kíp nổ nhỏ.

“Này, cô bé trắng trẻo kia!

Ở đây dùng bom cô không sợ bị chôn à?” Người phụ nữ áo trắng không trả lời.

Diệp Thần rất khó chịu.

“Tính khí còn lớn hơn cả cơ ngực!” “Phẳng lì… Máy bay còn có thể cất cánh được!” Người phụ nữ áo trắng trừng mắt nhìn Diệp Thần.

Vẫn không nói gì.

Diệp Thần rất cạn lời.

Hóa ra người phụ nữ này là người câm.

Ừm!

Chắc chắn là người câm!

Hỏi nàng vấn đề, không trả lời.

Mắng nàng cơ ngực nhỏ, cũng không phản bác.

Vậy chắc chắn là người câm rồi.

Nhưng!

Người phụ nữ áo trắng đột nhiên di chuyển, đi về phía Trương Khởi Lân đang dựa vào tường ở góc tường.

“Tiểu Ca!

Đại gia phụ hỏi thăm ngài.” Trương Khởi Lân mặt mày lạnh lùng.

Khẽ gật đầu.

Y không nói một lời.

Vẫn khoanh tay trước ngực.

Người phụ nữ cũng không để ý.

Một lần nữa khoanh tay chắp quyền, chào Trương Khởi Lân.

Sau đó quay người rời đi.

Diệp Thần rất khó chịu!

Ta không có mặt mũi sao?

“Bạch Nê Thu, ta cứ tưởng ngươi là người câm!

Ta hỏi ngươi nói ngươi không trả lời.” “Ngươi đi dán mông lạnh của Muộn Du Bình!” Người phụ nữ áo trắng nhìn Diệp Thần.

“Tiểu Trụ Tử, tránh xa ra một chút.” “Ta đi!

Còn Tiểu Trụ Tử!

Ngươi đã thấy ‘Trụ Tử’ của ta chưa mà ngươi lại nói nhỏ?” Người phụ nữ áo trắng trên mặt không nhìn ra hỉ nộ, nàng không nói nữa.

Người khổng lồ chẳng mấy chốc đã nối xong thuốc nổ.

Y dán thuốc nổ vào một bên cánh cửa đỏ, cố định bằng băng dính.

Sau đó từ xa, dùng điều khiển cầm tay trực tiếp kích hoạt.

“Bùm.” Diệp Thần vốn đã chuẩn bị tinh thần nghe một tiếng nổ

lớn.

Kết quả.

Tiếng thuốc nổ rất nhẹ.

Diệp Thần đã hiểu.

Đây là kỹ thuật nổ định điểm.

Chỉ phá hủy khóa, không làm hư hại bức tường đá bên cạnh.

Cho nên cũng không có nguy hiểm sập đổ.

Cơ quan khóa cửa đã bị thuốc nổ phá hủy.

Cánh cửa lớn màu đỏ, bị người khổng lồ dùng sức đẩy một cái.

"Rầm rầm rầm." Một tiếng nổ lớn.

Cánh cửa lớn màu đỏ lập tức mở ra!

Người phụ nữ áo trắng và người khổng lồ đi vào.

Diệp Thần đi đến bên cạnh Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, hai người này ngươi quen sao?

Là ai vậy?" Trương Khởi Lân khẽ nói một câu.

"Bạch Gia: Bạch Hạo Thiên!

Đạo Môn Cửu Thúc, con trai: Long Cửu!" "Thì ra là vậy!" Bạch Hạo Thiên!

Diệp Thần chắc chắn biết!

Bảng xếp hạng đạo mộ giả!

Nàng ta chiếm giữ vị trí số một lâu dài!

Đại gia đạo mộ hàng đầu toàn cầu.

Thiên kim của Gia tộc Tạ Lĩnh Bạch Gia!

Chẳng trách lại trực tiếp dùng thuốc nổ!

Gia tộc Tạ Lĩnh vốn dĩ đơn giản thô bạo như vậy.

Dù Bạch Hạo Thiên đã dịch dung, nhưng Trương Khởi Lân vẫn nhận ra ngay lập tức.

Nhưng!

Đạo Môn Cửu Thúc, Diệp Thần biết mà!

Đó chỉ là một lão già gầy gò tinh thông đạo thuật.

Tại sao lại sinh ra một đứa con còn khỏe hơn cả Diệt Bá.

"Ta chết mất!

Không cẩn thận phát hiện bí mật nhỏ của người khác!

Lục du du!" Trương Khởi Lân và Diệp Thần, theo sau họ đi vào.

Bên trong có tổng cộng mười bốn cỗ quan tài!

Trong đó một cỗ quan tài đá khổng lồ màu đen đặt ở giữa.

Ấn tượng đầu tiên của Diệp Thần.

Cỗ quan tài này giống hệt cỗ quan tài đá treo lơ lửng trước đó.

Và xung quanh cỗ quan tài đá khổng lồ, rải rác mười ba cỗ quan tài.

Lúc này!

Cỗ quan tài đá khổng lồ này, từ khe hở bên trong, bắt đầu chảy ra máu màu đỏ đen.

Máu theo các rãnh trên mặt đất chảy chậm rãi.

"Muộn Du Bình!

Ngươi vừa rồi rất vội, có phải vì lý do này không?" Trương Khởi Lân khẽ gật đầu.

“Vậy thì mau lên!

Đi lôi nữ phù thủy ra, trực tiếp chém luôn!” Trương Khởi Lân lắc đầu, ý bảo Diệp Thần, lúc này không thể chạm vào thi thể nữ phù thủy đó.

Trương Khởi Lân liếc nhìn toàn bộ mộ thất.

Ở góc tường phía đông, có một hình U Linh Mã Não được khắc bằng dao.

Bình thường không có gì đặc biệt!

Lúc này.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương cũng từ bên ngoài đi vào.

Nhưng nhìn thấy máu tươi chảy lênh láng khắp nơi.

Hai người không dám đi tiếp.

Ban tổ chức đã chuyển toàn bộ hình ảnh trực tiếp đến mộ thất cuối cùng này.

“Trên đất lại có máu chảy!

Mấy ngàn năm trôi qua, tại sao máu vẫn chưa khô!” “Điềm đại hung a!

Các ngươi xem, máu tươi chảy ra từ quan tài nữ phù thủy, đang chảy về phía các quan tài khác.” “Tiểu Ca!

Trụ Tử Ca, đừng vội!

Ta thấy có rất nhiều đạo mộ giả đến rồi.

Các ngươi nấp phía sau nhặt đồ trang bị!” “Loại quan tài này tuyệt đối đừng chạm vào, độc khí ngút trời!

Hơn nữa bên trong chắc chắn có Zongzi.” “Nếu bị Zongzi cắn một miếng, thì cứ chờ mà ăn tiệc đi!” Trương Khởi Lân thần sắc ngưng

trọng.

Nếu y đoán không sai.

Nữ phù thủy này sẽ rất nhanh tỉnh lại!

“Tiểu Ca, mười ba cỗ quan tài xung quanh đều ở các vị trí khác nhau, cái này rất giống Hoàn Hồn Trận!” Bạch Hạo Thiên nhìn về phía Trương Khởi Lân nói một câu.

Trương Khởi Lân gật đầu, nhìn chằm chằm vào quan tài, ánh mắt như kiếm!

Diệp Thần vừa nghe.

“Hoàn Hồn Trận?

Đây không phải Thập Tam Thái Bảo sao?” “Thập Tam Thái Bảo Hoa Quả Sơn, hay Thập Tam Thái Bảo Gia Tô!

Các ngươi chưa nghe sao?” Bạch Hạo Thiên: …… Đột nhiên!

Một tiếng động vang lên.

“Cộp!

Cộp!

Cộp…” Mười ba cỗ quan tài bao quanh cỗ quan tài đá khổng lồ, đã bắt đầu rung chuyển.

Toàn bộ mộ thất vang lên một loại âm thanh ma quái ken két.

Hắc Quả Phụ, vừa rồi trên đường vừa giết bốn đạo mộ giả có ý đồ bất chính với mình.

Nhưng, nàng vừa nhìn thấy loại quan tài này rung chuyển, trong lòng sợ hãi đến cực điểm.

Hơn nữa lúc này!

Trong quan tài vẫn đang ken két!

“Tuyết tỷ, cái này, có thật là Zongzi không?

Làm sao đây?

Làm sao đây?” “Chắc là Zongzi, Quả muội!

Hơn nữa, rất có thể là huyết thi lợi hại nhất.” Trương Khởi Lân biết tình hình khẩn cấp, nếu mười ba Zongzi này đều thoát ra.

Vậy thì, điều đó có nghĩa là.

Hoàn Hồn Trận đã thành công.

Nữ phù thủy cũng sẽ lập tức sống lại.

Nếu mười ba cỗ quan tài xung quanh là huyết thi, có thể tưởng tượng được, nữ phù thủy boss này sẽ ở cấp độ nào!

Trương Khởi Lân lập tức lao ra.

Y lấy ra đinh từ trong ba lô.

Nhanh chóng cố định các quan tài bên cạnh.

Bạch Hạo Thiên và Long Cửu cũng nhanh chóng chạy đến.

Chỉ cần đóng đinh vào quan tài.

Zongzi này không thể thoát ra.

Thì nữ phù thủy sẽ không sống lại.

Mới có thể thuận lợi và an toàn mở quan tài nữ phù thủy!

Diệp Thần nhìn thấy hai mỹ nữ đang đứng ở cửa.

Chương 32

Đột nhiên liền nhớ ra, mình đã bị hai người này dùng Hắc Lư Đề Tử đâm qua.

Lúc đó họ coi mình là Zongzi, dùng Hắc Lư Đề Tử.

Sái Cô Sảo đại danh, Diệp Thần đã nghe nói qua.

Cháu gái ông ta Tuyết Lỵ Dương chắc cũng là một người trong nghề.

Hắc Lư Đề Tử không sai rồi!

Chắc chắn có tác dụng!

Hắn vội vàng đi đến trước mặt họ.

"Hắc Lư Đề Tử đưa ta!" Tuyết Lỵ Dương vừa nghe, Trụ Tử Ca muốn Hắc Lư Đề Tử.

Chẳng lẽ muốn trả thù sao!

Trong lòng nàng giật mình!

"Miệng ta có… có kẹo cao su!

Ta không cần Hắc Lư Đề Tử." Hắc Quả Phụ cũng vội vàng nói.

"Trụ Tử Ca, miệng ta nhỏ!

Ngươi đừng thế này." Diệp Thần ngớ người!

Hai người phụ nữ này cả ngày trong đầu đấu trang phục gì vậy chứ.

"Hai ngươi có thể sống đến bây giờ, còn chưa có kinh nghiệm với Zongzi.

Thật là nỗi sỉ nhục lớn của phế tích đáng sợ!" "Đưa tất cả Hắc

Lư Đề Tử cho ta!

Ta cần dùng!

Nhanh lên!" Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương thấy Trụ Tử Ca nghiêm túc, vội vàng lấy ba lô ra.

Nhanh chóng lật tìm.

Một cái Hắc Lư Đề Tử!

Hai cái Hắc Lư Đề Tử!… Mười lăm cái Hắc Lư Đề Tử!

"Hai người phụ nữ này!

Sợ Zongzi đến mức nào mà vác nhiều Hắc Lư Đề Tử thế này!" Tuyết Lỵ Dương biết Trụ Tử Ca muốn làm gì rồi.

"Cái này là nhu mễ!

Trụ Tử Ca!

Đối phó với Zongzi rất có tác dụng!" Diệp Thần bỏ tất cả Hắc Lư Đề Tử và nhu mễ vào túi.

Sau đó lao lên.

Lúc này.

Trương Khởi Lân thần sắc ngưng trọng.

Zongzi này sức lực phi thường lớn.

Những chiếc đinh vừa đóng chặt, rất nhanh đã trực tiếp bị đá lỏng ra.

Hơn nữa!

Những chiếc đinh gỗ đào có thể trừ tà, cũng căn bản không thể đóng xuống!

"Rầm!" Một tiếng nổ lớn!

Có một tấm ván quan tài!

Trực tiếp bị hất tung!

Trong chớp mắt!

Trái tim của mọi người đều thắt lại!

Zongzi là khái niệm gì!

Đó chính là thứ mà đạo mộ giả sợ nhất!

Không chỉ sức lực lớn!

Hơn nữa rất khó giết, siêu đáng sợ!

Rất nhiều Zongzi sau khi hoàn toàn thành hình, hầu như đều đao thương bất nhập!

Tuyết Lỵ Dương trong lòng cũng rất lo lắng.

Hắc Quả Phụ thì khỏi nói, nàng thà đi giết một trăm người, cũng không muốn nhìn thấy một Zongzi.

Bạch Hạo Thiên vừa đóng chặt một quan tài.

Kết quả còn chưa kịp quay người.

Cái đinh đó lại trực tiếp bị đá lỏng ra.

Hơn nữa, lúc này!

Có một quan tài đã bị Zongzi mở ra!

Nếu mười ba Zongzi thoát ra!

Đó sẽ là tai họa diệt vong!

Trong kênh trực tiếp, bình luận bay đầy như tuyết.

“Lần này xong rồi!

Cái Zongzi kia đã hất tung ván quan tài!

Mười ba Zongzi!

Lại còn có cái boss nữ cuối cùng nữa, tất cả mọi người đều phải chết!" "Ta đi!

Lão tử vừa nạp hội viên!

Lạc rang dưa hấu bia rượu vừa bày xong!

Ngươi bảo ta lạnh rồi à?" "Nhanh chạy đi!

Chạy ra ngoài!

Ta đi!

Kia là ai?

Sao lại chạy đến chỗ ván quan tài bị hất tung kia rồi?" "Là Trụ Kình Thiên!

Ta là đồ ngốc!

Không muốn sống nữa sao?

Zongzi còn đá bật ván quan tài ra nữa!

Xong rồi!" "Xong rồi!

Trụ Tử Ca của ta!

Ngươi sinh ra nghèo hèn!

Chết oan ức!

Ta sẽ đốt cho ngươi một con Sao Băng." Diệp Thần đi đến chỗ quan tài.

Một cỗ nữ thi!

Nữ thi hoàn hảo không hề hư hại!

Khuôn mặt người phương Đông!

Thân thể nàng ngâm trong máu đỏ.

Trên đầu đeo đồ trang sức.

Mặc bộ trang phục màu xanh lá cây.

Màu sắc đến bây giờ vẫn không hề phai nhạt, toàn thân xanh lè!

Ngay lúc này.

Nữ thi trong cỗ quan tài này, một bàn tay vươn ra.

Tiếp đó đầu nàng hơi nhấc lên, nổi lên mặt nước.

Nữ MC Lệ Dĩnh, sợ hãi vội vàng quay lưng đi.

Không dám nhìn.

"Xong rồi xong rồi!

Đây là Zongzi hung dữ nhất!

Thi thể còn không mục rữa!" "Zongzi Ca, ta sẽ dùng giấy hồ cho ngươi một chiếc xe đạp địa hình.

Đáng tiếc quá!" "Ta đi!

Cái gì??

Trời ơi!

Cái gì??

Ta đã thấy gì vậy?" "Trụ Tử Ca nắm chặt miệng nữ thi!

Trời ơi!

Răng nữ thi đều rụng hết rồi!

Trụ Tử Ca muốn làm gì?" "Lạy trời ơi!

Cái đồ ngốc này!

Nặng mùi quá." Diệp Thần một tay nắm chặt miệng nữ thi, tay kia nắm một nắm nhu mễ.

Trực tiếp nhét nhu mễ vào miệng nữ thi.

Nhu mễ vừa vào miệng.

Nữ thi lập tức giãy giụa không ngừng!

Hai cánh tay nàng loạn xạ vung vẩy!

Nàng đau đớn không ngừng vì bị nhu mễ thiêu đốt.

Vẻ mặt nàng hung dữ!

Tay nàng trực tiếp vươn về phía Diệp Thần.

Muốn túm lấy hắn!

Diệp Thần từ thắt lưng rút ra một chiếc Hắc Lư Đề Tử.

Trực tiếp đập vào tay nữ thi.

"Đừng quậy!

Nghe lời!" Tay nữ thi bị đánh văng sang một bên.

Nàng lập tức lại vươn đến.

Diệp Thần tiếp tục lại dùng Hắc Lư Đề Tử đập một cái nữa!

"Sao mà tinh nghịch thế này!

Đừng quậy!" Kênh trực tiếp bùng nổ!

Mọi người như phát điên!

"Trụ Tử Ca bảo thi thể đừng quậy?

Trời ơi!

Lão phu kiêu ngạo ba mươi năm, hôm nay một lần bị khuất phục." "Ta đi!

Tay nữ thi còn không dám vươn ra, vươn một lần, hắn dùng Hắc Lư Đề Tử đập một lần." "Hắn đang bóp miệng nữ thi, nhu mễ đều vào bụng nàng ta!" "Giang hồ đạo mộ lại sắp nổi lên một trận gió tanh

mưa máu rồi!” Tiếp theo.

Khoảnh khắc sau.

Diệp Thần nhét Hắc Lư Đề Tử vào miệng nữ thi.

Nữ thi ra sức giãy giụa, bị hắn dùng sức, trực tiếp nhét vào!

Chấn động!

Vô hạn chấn động!

Kênh trực tiếp im lặng 30 giây!

“Ta vừa thấy gì vậy?” “Quá tàn nhẫn!

Một chiếc Hắc Lư Đề Tử to như vậy, miệng còn bị rách ra!” “Cái đồ ngốc này!

Ta yêu chết hắn!” Trương Khởi Lân dừng tay lại.

Vẫn nhìn Diệp Thần.

Bạch Hạo Thiên nhìn về phía quan tài.

Chương 33

Kinh ngạc!

Không nói một lời.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ ở cửa, mặt mày ngơ ngác!

Họ ôm chặt miệng mình.

May mà không đắc tội Trụ Tử Ca!

Lúc này!

Kênh trực tiếp của Diệp Thần.

Số lượng người xem tăng vọt!

Lúc này, đã đạt đến giới hạn cao nhất, một trăm triệu người!

Hắn xách cái túi.

Lại đi đến cỗ quan tài tiếp theo.

Cỗ quan tài này mở ra một khe hở nhỏ.

Một bàn tay đã mục rữa vươn ra.

Y ra sức đẩy quan tài.

Diệp Thần đi qua.

"Huynh đệ, cần giúp gì không?" Hắn một tay đẩy quan tài ra.

Một cỗ nam thi.

Mặc một bộ trường bào màu nâu.

Làn da trên người đã hơi mục rữa.

Trên da có rất nhiều hạt cát nhỏ.

Toàn bộ bên trong quan tài cũng có rất nhiều cát.

Nam thi vẫn đang dùng tay bới cửa.

Không ngờ, cửa quan tài đột nhiên bị Diệp Thần mở ra.

Bàn tay kia của y cũng vươn ra.

Hai tay dùng sức bám chặt vào ván quan tài.

Đầu y nhấc lên.

Mấy ngàn năm!

Lão tử cuối cùng cũng thoát ra rồi!

Không ngờ!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Miệng y lại bị một bàn tay lớn đeo găng da, nắm chặt lại.

Trước tiên là một nắm nhu mễ trực tiếp không cần biết sống chết mà đổ xuống.

Tiếp đó còn chưa kịp phản ứng.

Một chiếc Hắc Lư Đề Tử vừa to vừa dài lại được nhét vào miệng y.

Nam thi Zongzi, toàn thân run rẩy giãy giụa, chẳng mấy chốc lại một lần nữa ngã vào trong quan tài.

Bất động!… Cỗ quan tài thứ mười ba là một nữ tu già.

Toàn thân nàng hơi khô héo.

Chỉ là rất cao!

Đôi chân dài bất thường.

Trong quan tài, chân nàng không thể duỗi ra, mà co quắp lại.

Mặc dù ngâm trong dịch thể quan tài.

Nhưng trên cơ thể toàn là nếp nhăn.

Diệp Thần dùng thủ pháp tương tự nắm chặt miệng nàng.

Nữ tu Zongzi điên cuồng giãy giụa.

Diệp Thần đổ một nắm nhu mễ vào.

Nữ tu giãy giụa càng dữ dội hơn.

Mặt nàng biến thành màu đỏ, hai cánh tay loạn xạ vung vẩy.

Móng tay nàng không ngừng vươn về phía Diệp Thần.

Diệp Thần lấy ra Hắc Lư Đề Tử.

Dùng hết sức lực, đập mạnh một trận vào hai bàn tay có móng tay rất dài!

Tay nữ tu Zongzi bị đập gãy xương, rũ xuống trong quan tài.

Không thể nhấc lên được nữa.

Nhưng trong miệng nàng.

Lúc này, mọc ra hai chiếc răng nanh dài.

Rất giống loại cương thi trong phim ngày xưa.

Diệp Thần cầm Hắc Lư Đề Tử nhét vào, miệng bị răng nanh dài chắn lại.

Cứ thế không nhét vào được.

Hắn tức điên!

Trực tiếp nắm chặt Hắc Lư Đề Tử, đập mạnh một trận vào hai chiếc răng nanh.

"Bốp bốp bốp…" Răng nanh của nữ tu Zongzi, bị đập chảy ra dịch thể màu đen.

Nhưng, Diệp Thần vẫn không buông tha.

“Bốp bốp bốp!” Không ngừng đập mạnh vào răng nanh!

Nữ tu Zongzi quay đầu đi.

Diệp Thần một tay nắm chặt đầu nàng, lại vặn cằm nàng, kéo miệng nàng lại.

Tiếp tục đập mạnh!

Trong kênh trực tiếp, tất cả mọi người đều phát điên!

Chấn động!

Vô hạn chấn động!

Nữ tu Zongzi co quắp trong quan tài.

Nàng sợ hãi cực độ!

Giấu đầu dưới quan tài.

Diệp Thần một tay nắm chặt cổ nàng, trực tiếp nhấc nàng lên.

“Bốp bốp bốp…” Hắc Lư Đề Tử, một trận thao tác mạnh như hổ!

Hai chiếc răng nanh “Rắc” một tiếng.

Rơi xuống đất.

Diệp Thần nhét Hắc Lư Đề Tử vào miệng nữ tu Zongzi.

Ném nàng vào trong quan tài!

Lúc này!

Vô số bình luận bay qua.

Máy chủ suýt nữa thì tê liệt!

“Ta đi!

Nếu ta là Zongzi, ta sẽ tự mình lấy một cái Hắc Lư Đề Tử, tự nhét vào miệng rồi nằm xuống.” “Quá đáng sợ!

Sợ chết Zongzi!" "Trụ Tử Ca còn tàn nhẫn hơn cả mẹ của Diệt Bá!"… Trương Khởi Lân dựa vào góc tường.

Cứ thế nhìn Trụ Tử Ca.

Trong đầu y cuộn lên một cơn bão!

Y đã đấu với Zongzi nhiều năm như vậy, cảnh tượng như hôm nay.

Y vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Bạch Hạo Thiên vẫn đang suy nghĩ, Trụ Kình Thiên này rốt cuộc là ai?

Trên tư liệu gia tộc, chú thích ban đầu rất đơn giản.

Chỉ là: "Thằng nghèo vô danh!" Mấy ngày trước nàng thông qua vệ tinh để cập nhật tư liệu của các tuyển thủ.

Gia tộc đã sửa đổi một chút trong chú thích tư liệu của Diệp Thần.

Chỉ là: "Thằng nghèo vô danh!

Đồ ngốc!" Nàng ban đầu không biết ý nghĩa của từ "đồ ngốc" là gì.

Bây giờ!

Nàng cuối cùng cũng hiểu rồi.

Lúc này.

Quà tặng trong kênh trực tiếp của Diệp Thần tăng vọt.

Chỉ riêng cảnh "nhét Hắc Lư Đề Tử vào miệng" vừa rồi.

Còn bị Học viện Cao cấp Mộ Táng Tinh Cầu trực tiếp ghi lại.

Nói rằng đoạn hình ảnh này, sẽ được đưa vào giáo trình!

Các học viên của học viện đạo mộ xem đoạn hình ảnh này, đều bị

cảnh tượng này làm cho kinh ngạc!

"Tại sao, ta ngược lại lại cảm thấy những Zongzi nằm trong quan tài đó có chút đáng thương?" "Quá tàn nhẫn!

Trụ Kình Thiên!

Ta đã tính, năm Zongzi bị hắn đánh gãy xương tay, sáu Zongzi bị hắn dùng Hắc Lư Đề Tử nhét rách miệng!" "Ta đang ăn cơm, miệng ta còn đau!" "Ta bây giờ nhìn thấy lừa còn sợ…" Lúc này!

Mộ thất nữ phù thủy đã im lặng.

Mười ba Thái Bảo của phế tích đáng sợ, tất cả đều nằm trong quan tài.

Bất động!

"Tiểu Ca, vừa rồi mười ba Zongzi trong quan tài này ngươi đã xem chưa, đều là loại hình gì?" Trương Khởi Lân biết Bạch Hạo Thiên hỏi câu này có ý nghĩa gì.

Hoàn Hồn Trận tùy theo loại thi thể xung quanh và vị trí đặt, phân chia rất nhiều tầng cấp.

Loại thi thể, chủ yếu là xem thân phận, tuổi tác, giới tính.

Ví dụ, nếu tất cả đều là thi thể cung đình nữ cùng loại.

Vậy thì loại Hoàn Hồn này, trong tình huống bình thường cũng chỉ là oán hồn chi khí của quý phụ.

Nữ phù thủy dù có sống lại, uy lực cũng có thể ứng phó.

Nếu, tất cả đều là thi thể binh giáp nam giới, vậy thì là Sát Thí Hoàn Hồn Trận.

Loại trận pháp này, nữ phù thủy nếu sống lại, thì lực tấn công sẽ rất mạnh.

Nhưng!

Nếu như mười ba cỗ quan tài trong mộ thất bây giờ.

Từ trẻ em đến người lớn, từ đàn ông đến phụ nữ, từ cung nữ đến tướng quân.

Hầu như rất nhiều thân phận đều có.

Trận pháp Hoàn Hồn như vậy quá đáng sợ!

Nữ phù thủy trong quan tài đá một khi xuất hiện, không chỉ là lực tấn công, ngay cả giáp bảo vệ của nàng cũng là cấp đỉnh!

Điều đó không thể so sánh với sáu món "Phá Quân" cộng thêm sáu món "Bá Giả Trọng Trang" được!

Nhưng!

Còn chưa đợi Trương Khởi Lân trả lời vấn đề này.

Diệp Thần trực tiếp tự tin đầy mình đứng ra.

"Ta biết!

Cái này ta biết!" Bạch Hạo Thiên nhìn về phía Diệp Thần.

"Tiểu Trụ Tử, ngươi biết sao?" "Đừng có gọi ta là Tiểu Trụ Tử nữa, ta nói cho ngươi biết!

Sân bay!

Ta không ngại cho ngươi thật sự xác nhận lại kích thước 'Trụ Tử'." Bạch Hạo Thiên trên mặt vẫn không hề dao động.

Chương 34

Diệp Thần ngay lập tức cảm thấy.

Người phụ nữ này có chút thú vị!

Phụ nữ vốn là động vật cảm xúc, tâm trạng rất không ổn định!

Nhưng!

Một người phụ nữ có thể kiểm soát cảm xúc của mình, không nghi ngờ gì là không thể xem thường.

"Vậy ngươi nói xem, Zongzi trong quan tài đều là loại hình gì!" Diệp Thần đương nhiên biết, hắn vừa rồi từng thi thể đều từng nắm qua.

Lúc này khán giả trong kênh trực tiếp cũng đang nhìn chằm chằm vào Diệp Thần.

Muốn xem Trụ Tử Ca dũng mãnh này, kiến thức căn bản có phải cũng rất uyên bác không.

"Zongzi mà.

Mười ba Zongzi!

Vừa rồi mười ba Zongzi ta đều nắm qua rồi." "Cỗ nữ thi đầu tiên, toàn thân đều mặc quần áo màu xanh lá cây, xanh lè, đó là đậu xanh zongzi!" "Cỗ nam thi thứ hai, mặc quần áo màu nâu, trên người còn có rất nhiều cát.

Đó là đậu đỏ zongzi!" "Cỗ nữ thi thứ ba, béo ơi là béo, toàn thân đều là thịt.

Đó là thịt zongzi."… "Cỗ nữ tu Zongzi cuối cùng, hai chân của nàng các ngươi không phát hiện sao?

Đặc biệt dài!

Đó không phải là giò heo zongzi, là gì chứ!" Bạch Hạo Thiên: …… Trương Khởi Lân: …… Khán giả: …… Tuyết Lỵ Dương: "Có lý quá!

Ta lại không thể nói gì được!"… Một lát sau.

Trương Khởi Lân nhìn về phía cỗ quan tài đá nữ phù thủy khổng lồ ở trong cùng.

Bạch Hạo Thiên cũng ra hiệu cho Long Cửu.

Hai người cũng chuẩn bị đi qua.

Trong quan tài nữ phù thủy, có báu vật mà mọi người mơ ước.

U Linh Mã Não!

Đột nhiên!

Một trận tiếng động truyền đến!

"Tất cả mọi người!

Không được động!

Ai động một cái người đó chết!" Lập tức, mười mấy đạo mộ giả xông vào!

Mỗi người tay cầm một khẩu AK47.

Người đi ở phía trước nhất cầm một khẩu súng lục, mặc trường bào cung đình màu tím.

"Bạch Hạo Thiên!

Trương Khởi Lân!

Hậu nhân của Sái Cô Sảo Tuyết Lỵ Dương, ồ!

Còn có Trụ Kình Thiên!" "Không ngờ mọi người đều ở đây a!

Trụ Kình Thiên!

Ngươi rất ưu tú a!

Đã giúp chúng ta giải quyết Hoàn Hồn Trận rồi.

Ha ha ha!" "Nhưng bây giờ, U Linh Mã Não này là của ta.

Ha ha ha!" Diệp Thần tuy không quen người này.

Nhưng mấy người kia hầu như đều quen hắn.

Hoàng tộc Tào thị của Cổ Quốc Phương Đông, người mặc trường bào màu tím này chính là một vị vương tử của hoàng tộc, Tào Phi Chu.

Tuyết Lỵ Dương tức giận không thôi.

Nàng và Hắc Quả Phụ đứng ở cửa.

Cho nên đám người này vừa mới vào.

Liền dùng súng chĩa vào nàng.

"Tào Phi Chu, ngươi lại dẫn nhiều người như vậy vào?

Ngươi vi phạm quy tắc." "Quy tắc nào?

Quy tắc trời sao?

Mạng ta do ta chứ không do trời!" Tuyết Lỵ Dương trừng mắt nhìn.

"Hoàng tộc Tào thị các ngươi đều đã sa cơ mấy trăm năm.

Bây giờ còn ương ngạnh như vậy!

Thật sự cho rằng Mộ Táng Tinh Cầu này không trị được các ngươi sao?" "Ha ha ha!

Tuyết muội muội, ông ngoại ngươi Sái Cô Sảo còn không có khẩu khí lớn như ngươi." Trương Khởi Lân lúc này dựa vào bức tường mộ

thất.

Khoanh tay trước ngực.

Ánh mắt thanh lệ.

Y đang nhìn chằm chằm vào hoàng thất của Cổ Quốc Phương Đông, những ký ức bị mất mờ mịt.

Nhưng trực giác mách bảo y.

Y và hoàng thất của Cổ Quốc Phương Đông có mối thù không đội trời chung!

Bạch Hạo Thiên ánh mắt lạnh lùng.

"Tào Phi Chu, làm việc chừa một đường." "Ồ!

Bạch Hạo Thiên, mặt mũi của Bạch gia ta vẫn cho.

Ngươi đừng xen vào.

Ta sẽ cho ngươi một đường sống." "Còn những người khác!

Lát nữa, đều phải chết!

Đặc biệt là, Trương Khởi Lân!" Tào Phi Chu một tay túm lấy Hắc Quả Phụ bên cạnh.

"Đi!

Mở quan tài cho ta." Hắc Quả Phụ do dự một chút.

Lập tức năm khẩu AK47 chĩa vào eo nàng.

"Tuyết tỷ!" "Quả muội!" "Tào Phi Chu, ta đi mở quan tài!

Ngươi đừng làm khó nàng." Tuyết Lỵ Dương đứng ra.

"Không được!

Cứ để nàng đi!

Ngươi và ông ngoại ngươi giống nhau, phái Bàn Sơn nhiều tính

toán nhỏ quá!" Hắc Quả Phụ có chút sợ quan tài, nàng đi hai bước.

Quay đầu lại.

"Tuyết tỷ!" "Ừm?" "Mật khẩu thẻ ngân hàng của ta là 5222." "Biết rồi!

Yên tâm đi." Hắc Quả Phụ có chút uất ức.

Trên mặt đất mà giết người, nàng cũng coi như một tay thiện xạ.

Nhưng!

Không ngờ!

Kể từ khi xuống cái phế tích đáng sợ này.

Thợ săn luôn xuất hiện với tư cách con mồi!

Ai!

Mạng ta do trời!

Chứ không do ta!

Hắc Quả Phụ đi về phía cỗ quan tài đá khổng lồ của nữ phù thủy.

Trong các rãnh trên mặt đất, khắp nơi đều là máu tươi chảy ra từ quan tài nữ phù thủy.

Cỗ quan tài đá khổng lồ của nữ phù thủy nằm trên một đài cao lớn.

Hắc Quả Phụ vừa đặt chân lên đài cao.

Đột nhiên!

"Rắc!" Một tiếng động nhỏ!

Tất cả mọi người đều nhìn xung quanh.

Không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

"Rầm rầm rầm…" "Rắc…" Diệp Thần nghe ra rồi.

Đây là tiếng cơ quan bên trong bức tường đá.

"Rầm rầm rầm." Cửa mộ thất, đột nhiên có một tảng đá khổng lồ rơi xuống.

Tốc độ rất nhanh.

Một nhân viên hoàng thất đang đứng ở cửa.

Căn bản không kịp né tránh.

Bị cánh cửa đá khổng lồ rơi xuống, trực tiếp nghiền thành thịt nát.

Máu chảy đầy đất.

Lúc này!

Toàn bộ mộ thất đã hoàn toàn bị phong kín!

Lối vào mà họ đi vào, bị tảng đá khổng lồ chặn kín mít.

Tào Phi Chu có chút căng thẳng.

Lối thoát vốn tốt đẹp, đột nhiên bị phong kín.

Phải làm sao đây!

Đột nhiên!

Một trận âm thanh kỳ dị truyền ra.

"Xoẹt xoẹt xoẹt…" Truyền ra từ dưới đất!

Tiếng "xoẹt xoẹt" ngày càng lớn.

Chỗ rãnh máu, lập tức nứt ra.

Xuất hiện từng cái lỗ.

Tiếp đó.

Một con rết đen bò ra!

Toàn thân dài đến nửa mét.

“Huyết Độc Ngô Công.” Trương Khởi Lân ngay lập tức nhận ra.

Sinh vật này thường xuất hiện ở những nơi âm khí cực nặng, máu tươi dồi dào.

Không nghi ngờ gì, trong mộ thất nữ phù thủy của phế tích đáng sợ này, khắp nơi đều là máu tươi.

Rất thích hợp cho nó.

Rất nhiều khán giả trong kênh trực tiếp đều bị con Huyết Độc Ngô Công này, dọa cho dựng tóc gáy.

“Loại Huyết Độc Ngô Công này, chỉ có hứng thú với máu tươi.

Gặp vật sống, sẽ hút cạn máu trên vật sống.” “Các ngươi xem!

Lại bò ra, chi chít!

Hàng trăm con Huyết Độc Ngô Công!” “Ta đi!

Chúng chết chắc rồi!

Nhiều người chết như vậy!

Ăn tiệc chắc chết no!” “Quan trọng là cửa mộ thất đều đóng rồi!

Không có đường thoát a!” Diệp Thần nắm chặt tay vào Trảm Phách Đao.

“Đến đây đi!

Giết nhau thôi!” Huyết Độc Ngô Công con này nối tiếp con kia, từ trong các lỗ rãnh máu bò ra.

Trong chốc lát.

Khắp nơi trong mộ thất đều có chúng.

Chương 35

Đám người do Tào Phi Chu dẫn theo, lúc này cũng đã đại loạn.

Ai đã từng thấy trận thế như vậy!

Thật sự là quá đáng sợ!

Kỳ lạ là.

Ngược lại là Hắc Quả Phụ gặp họa được phúc.

Nàng đứng bên cạnh cỗ quan tài khổng lồ của nữ phù thủy.

Một con Huyết Độc Ngô Công cũng không dám lại gần.

Mọi người đồng loạt rút vũ khí ra, vội vàng tấn công những con Huyết Độc Ngô Công đang lao đến.

"Bốp bốp bốp…" "Tháp tháp tháp…" Tiếng súng lục, AK47 vang lên liên hồi.

Trương Khởi Lân nắm Hắc Kim Cổ Đao, một con đến chém một con.

Huyết Độc Ngô Công cơ bản không thể đến gần y.

Huyết Độc Ngô Công dài nửa mét có lực tấn công cực mạnh.

Hai chiếc miệng giống như kìm lớn, chỉ cần cắn trúng.

Sẽ lập tức tiêm nọc độc vào cơ thể.

Độc tính của Huyết Độc Ngô Công độc hơn cả rết dầu gấp mười lần.

"Xoẹt xoẹt xoẹt…" Các lỗ rãnh máu ban đầu, ngày càng lớn.

Ngày càng nhiều Huyết Độc Ngô Công từ trong lỗ bò ra.

Diệp Thần một đao chém chết một con.

Tốc độ rất nhanh.

Hắn vẫn luôn giết về phía trước, giết đến một chỗ lỗ rãnh máu.

Hắn cứ thế đứng ở đó.

Một con ra, chém chết một con.

Một con ra, lại chém chết một con.

Diệp Thần giết rất vui vẻ.

“Không sợ chết!

Vì muốn chơi đùa với cái chết!” “Đến đây đến đây!

Đừng vội!

Từng con từng con xếp hàng!

Xếp hàng ngồi xuống!

Ăn dao thôi!” “Ra một con chém một con!” Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Muộn Du Bình.

Không có chuyện gì cả.

Muộn Du Bình đang ung dung ứng phó.

Nhưng!

Diệp Thần kinh ngạc là.

Hắn nhìn thấy Bạch Hạo Thiên ra tay.

Người phụ nữ này một tay cầm dao găm, nắm ngược lại.

Thân pháp của nàng cực kỳ linh hoạt.

Xuyên qua giữa vô số Huyết Độc Ngô Công.

Mỗi nhát dao đều trực tiếp đâm vào vị trí thất thốn của Huyết Độc

Ngô Công.

Cực kỳ chuẩn xác!

Huyết Độc Ngô Công bị đâm trúng thất thốn.

Một đao mất mạng!

"Cái sân bay này, rất lợi hại." Đột nhiên!

Diệp Thần chú ý thấy tay Tào Phi Chu lóe lên một cái.

Một tiếng động nhỏ.

"Tít tít!" Kiếp trước của Diệp Thần, chuông tin nhắn điện thoại vẫn luôn dùng tiếng này.

Cho nên, đối với tin nhắn này hắn đặc biệt mẫn cảm.

Cái vòng tay trực tiếp này ban đầu không có chức năng tin nhắn.

Rõ ràng!

Vòng tay của Tào Phi Chu đã được cải tạo đặc biệt.

Diệp Thần vừa giết Huyết Độc Ngô Công, vừa tiến sát về phía Trương Khởi Lân.

Diệp Thần nghe không sai!

Tào Phi Chu quả thực đã nhận được tin nhắn!

Hoàng thất của Cổ Quốc Phương Đông.

Đã từ kênh trực tiếp nhìn thấy tình cảnh mộ thất này.

Cửa mộ thất rơi xuống tảng đá gọi là: "Đoạn Đầu Thạch." Ý nghĩa là, thập tử vô sinh, cắt đứt ý niệm sống.

Cho nên.

Cha của Tào Phi Chu.

Tức là đế vương đương nhiệm của hoàng tộc Tào thị.

Đã gửi cho hắn một đạo hoàng mệnh.

Tin nhắn viết: "Giết Trương Khởi Lân." Tào Phi Chu buông vòng tay xuống.

Hít một hơi dài.

Tào Phi Chu giơ khẩu AK47 của mình lên, trực tiếp chỉnh nòng súng, nhắm vào Trương Khởi Lân.

"Tháp tháp tháp…" Trương Khởi Lân lúc này đang toàn lực giết Huyết Độc Ngô Công.

Y nghe thấy tiếng súng ở vị trí không đúng.

Y nghiêng người nhìn một cái.

Lập tức một loạt đạn bay vèo vèo đến.

Thân ảnh Trương Khởi Lân lập tức lóe lên.

Bạch Hạo Thiên cũng nhìn thấy sự thay đổi của Tào Phi Chu lúc này.

Nhưng nàng ta lại không chọn giúp Tiểu Ca.

Cha nàng.

Tức là gia chủ gia tộc Bạch thị phái Tạ Lĩnh.

Từng nói với nàng: "Trương Khởi Lân là ác mộng của tất cả các gia tộc đạo mộ, bao gồm cả hoàng tộc Tào thị.

Nếu có cơ hội, hãy giết y!

Nhưng!

Nếu không thể đảm bảo một kích tất sát, nhất định không được có chút bất kính." Cho nên lúc này.

Bạch Hạo Thiên chọn im lặng.

Hầu hết khán giả trong kênh trực tiếp đều phẫn nộ!

“Hoàng tộc Tào thị Cổ Quốc Phương Đông!

Tại sao lại đâm sau lưng!” “Suỵt!

Đừng nói linh tinh!

Thế lực của hoàng tộc Tào thị toàn cầu cực lớn.

Đừng rước họa vào thân!” “Ta chỉ là một người vác gạch, có bản lĩnh, hoàng thất hãy bao luôn cả bãi gạch!

Ai giết Tiểu Ca, ta hận người đó!” Lúc này!

Tào Phi Chu trực tiếp cầm hai khẩu AK47, chặn tất cả đường lui của Trương Khởi Lân.

Tốc độ thân ảnh Trương Khởi Lân cực nhanh.

Nhưng hai khẩu AK47 đồng thời bắn liên tục.

Đạn quá nhiều!

Căn bản không thể tránh được.

Xem ra!

Đạn sắp bắn vào người y.

Rất nhiều khán giả thương Tiểu Ca, đều lo lắng rơi nước mắt.

“Dưới chân còn có Huyết Độc Ngô Công!

Tiểu Ca làm sao tránh được.

Huhu…” “Ai!

Nếu Tiểu Ca chết, ta sẽ hủy tài khoản hội viên ngay lập tức!

Cái ban tổ chức rách nát này!

Hại chết tác giả.

Để hoàng tộc Tào thị dẫn nhiều người như vậy vào.” “Tháp tháp tháp…” Trương Khởi Lân vừa nhảy lên.

Không ngờ một khẩu súng khác lại bắn đạn tới.

“Ha ha ha!

Trương Khởi Lân, đi chết đi!” Ngay lúc này.

“Bang bang bang…” Một trận tiếng động.

Khi khẩu súng khác sắp bắn đạn vào người Tiểu Ca thì.

Không ngờ lại bị một thanh trường đao, chặn lại toàn bộ.

Một thân ảnh cao một mét chín, xách một thanh trường đao, lập tức đứng trước mặt Trương Khởi Lân.

“Muốn giết y, đã hỏi ta chưa!” Diệp Thần gác đao ngang thân!

Hét lớn một tiếng!

“Muốn giết y!

Trước hết giết ta!

Đồ chó má hoàng tộc Tào thị!” Bạch Hạo Thiên nhíu mày.

Nàng lần đầu tiên nhìn thấy Trụ Kình Thiên ra đao.

Tốc độ đao lại nhanh đến như vậy!

“Ta biết ngay!

Trụ Tử Ca sẽ không không giúp Tiểu Ca!

Ta biết ngay!

Anh em tốt!

CP tốt!” “Tào Phi Chu đã tập hợp người của mình rồi!

Mười lăm người cầm AK47 a!

Ta đi!" "Rốt cuộc có thù oán lớn đến mức nào!

Nhất định phải giết Tiểu Ca!

Lần này Trụ Tử Ca cũng phải bỏ mạng rồi!" Tào Phi Chu dừng súng lại.

Hắn tập hợp mười lăm thủ hạ của mình.

Nhưng!

Lúc này trong lòng mọi người đối với việc có thể thoát ra ngoài hay không, đã có chút nghi ngờ.

Ý thức tuân lệnh không được cao lắm.

Tào Phi Chu lấy ra uy nghiêm của hoàng thất.

Hét lớn: "Hoàng tộc Tào thị hứa hẹn: Ai hôm nay chết ở đây, gia đình già trẻ cuộc sống đều do hoàng thất gánh vác, cả đời hưởng vinh hoa phú quý." Mọi người vừa nghe như đã hạ quyết tâm.

Mình chết thì chết, chỉ cần vợ con sống tốt là được.

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Chương 36

Y biết!

Mười lăm khẩu AK47, nếu đồng thời tấn công.

Trong mộ thất chật hẹp này.

Y không có nắm chắc!

Có thể nói, một chút nắm chắc cũng không có.

Y liếc nhìn Diệp Thần cũng đang vác trường đao.

"Trụ Tử!

Ngươi đừng quản chuyện này." Diệp Thần nhìn Muộn Du Bình, cười nhạt một tiếng.

"Muộn Du Bình, bình thường ngươi không nói chuyện, hôm nay, ca sẽ cho ngươi thấy uy lực của cái miệng khi nói chuyện." Diệp Thần tiến một bước.

"Các vị!

Các ngươi đừng nghe Tào Phi Chu.

Các ngươi mà chết.

Người của hoàng tộc Tào thị sẽ ngủ với vợ các ngươi, đánh con các ngươi!

Còn ném mẹ các ngươi xuống mương.

Các ngươi chết rồi, vợ sẽ lấy gia sản của các ngươi, gả cho người khác!

Con các ngươi trực tiếp bị bán vào lò mổ vịt.

Mẹ các ngươi bị bán vào lầu xanh." "Một hoàng tử vô năng, một

Đạo Thần Trương Khởi Lân.

Các ngươi nói, ai có thể dẫn các ngươi thoát ra ngoài?" Trương Khởi Lân: …… Tào Phi Chu: …… Trong chớp mắt!

Những thủ hạ hoàng tộc vốn chuẩn bị giơ súng, đã do dự!

Họ vốn là do hoàng tộc bỏ tiền ra thuê.

Trụ Tử Ca nói có vẻ rất đúng.

Nếu nói mộ thất bị phong kín này có ai đó có thể thoát ra, thì chỉ có thể là Trương Khởi Lân, người nổi danh lẫy lừng trên đạo.

Họ đồng loạt chuyển nòng súng đã nhắm vào Trương Khởi Lân, lại chuyển sang Huyết Độc Ngô Công.

Vẫn là bảo toàn mạng sống quan trọng hơn!

Tào Phi Chu tức giận không thôi!

"Trụ Kình Thiên!

Ngươi muốn chết!

Ta không cần bọn họ, một mình ta cũng có thể giết chết các ngươi!" Tào Phi Chu nhanh chóng thay băng đạn cho hai khẩu AK47.

"Hai ngươi!

Đi chết đi!" Diệp Thần nhìn Tào Phi Chu cầm song súng, khinh miệt cười một tiếng.

"Muộn Du Bình!

Hôm nay ta lại cho ngươi lộ một tay nữa!" "Ngươi tin hay không, ta sẽ khiến hắn không bắn ra được một viên đạn nào, thì ăn tiệc!" Trương Khởi Lân nhíu mày.

Chuyện này dường như hơi khó tin!

Đừng nói Trương Khởi Lân không tin lắm.

Khán giả trong kênh trực tiếp lúc này cũng đang khinh thường Trụ Tử Ca.

“Trụ Tử Ca, nhanh đừng khoác lác!

Sắp có đạn đến rồi!

Đó là hai khẩu súng trường tấn công a!” “Cả băng đạn súng trường tấn công bắn ra hết.

Trên đại lục này muốn né tránh, căn bản là không thể nào!” “Trụ Tử Ca!

Loa đội sản xuất còn không thổi được như ngươi!” Diệp Thần nhìn chằm chằm Tào Phi Chu.

Tào Phi Chu lắp đạn đầy đủ cho cả hai khẩu súng.

Ngón tay hắn đã đặt lên cò súng.

“C.P.

Heo, trên đỉnh đầu có mỹ nữ!” Tào Phi Chu khẽ nhấc mí mắt.

“Niềm vui của chiến đấu!” Diệp Thần “Niềm vui của chiến đấu” lập tức phát động!

Kỹ năng này, trong vòng năm mét nhanh chóng dịch chuyển tức thời đột phá.

Tào Phi Chu vừa mới nhấc mí mắt lên trong tích tắc.

Diệp Thần đột nhiên nhanh chóng biến đến trước mặt hắn!

Lập tức bốn đao!

Mỗi nhát đao đều chém vào bụng Tào Phi Chu.

Mỗi nhát đao đều đẩy hắn lùi lại phía sau.

Cảm giác hình ảnh quá mạnh!

Ấn tượng đầu tiên của khán giả chính là: Kỹ năng thứ hai của Hoa Mộc Lan trọng kiếm! 666!

Bụng Tào Phi Chu trực tiếp bị chém rách.

Diệp Thần một tay đặt lên cổ Tào Phi Chu.

Nhìn Tào Phi Chu, khẽ nói.

"Tiểu bằng hữu, trong đầu ngươi có phải có rất nhiều dấu hỏi không?" "Tiểu bằng hữu, nhìn nội tạng của mình, chảy ra ngoài, là cảm giác gì?" "Kiếp sau, bảo mẹ ngươi đặt cho ngươi một cái tên hay ho.

Đừng cả ngày cứ gây sự với 'Heo béo'!

Người, không thơm sao?" Diệp Thần nắm chặt cổ hắn.

Trực tiếp nhấc lên một cái rồi quăng đi.

Tào Phi Chu ngã mạnh vào chỗ lỗ rãnh máu.

Vô số con Huyết Độc Ngô Công lập tức lao lên.

Chấn động!

Vô hạn chấn động!

Những người trong kênh trực tiếp nói Trụ Tử Ca khoác lác.

Lúc này đều đã im miệng!

Trụ Tử Ca nói, để Tào Phi Chu không bắn ra được đạn, thì ăn tiệc.

Quả nhiên!

Tào Phi Chu không bắn được một viên đạn nào!

Nhưng!

Ai sẽ tin.

Thế giới này có người biết dịch chuyển tức thời!

Trương Khởi Lân trong lòng cũng cực kỳ chấn động.

Sống mấy trăm năm, lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể dịch chuyển tức thời.

Hoàng thất của Cổ Quốc Phương Đông.

"Đi tra cho ta!

Cái thằng nghèo hèn đó rốt cuộc lai lịch thế nào!

Dám phá hỏng chuyện tốt của gia tộc Tào thị ta!" "Ta nhất định phải khiến hắn tan xương nát thịt!" Lão già áo bào rồng tím vàng giận dữ ngút trời!

Một chưởng đập nát một góc ghế rồng.

"Phụ hoàng, người bớt giận!

Con đã liên hệ mấy đại gia tộc đạo mộ rồi." "Họ đều nguyện ý hợp tác với chúng ta!

Trương Khởi Lân và Trụ Kình Thiên kia, không sống được mấy ngày đâu." Lão già áo bào rồng tím vàng nhìn chằm chằm vào đứa con trai đang quỳ bên dưới.

"Bí mật của Cửu Đại Châu Tử, tuyệt đối không được tiết lộ!" "Còn nữa!

Chỗ bí mật mà Trương gia canh giữ, nhanh chóng điều tra ra cho ta!" "Minh bạch!

Phụ hoàng!"… Chẳng bao lâu.

Thi thể Tào Phi Chu lại bị Huyết Độc Ngô Công hút trực tiếp thành xác khô.

Không ngờ, sự kích thích của mùi máu tanh!

Khiến Huyết Độc Ngô Công càng thêm điên cuồng.

Chúng từng đợt từng đợt lại tấn công.

Gặp người là trực tiếp lao lên.

Đạo mộ giả do hoàng thất thuê, đã chết hơn một nửa.

Chỉ cần một người ngã xuống, lập tức có Huyết Độc Ngô Công bám vào hút máu.

Vô số Huyết Độc Ngô Công đã chết.

Khắp nơi trên mặt đất đều là thi thể Huyết Độc Ngô Công.

Máu màu đen đỏ chảy ra từ chúng, không ngừng chảy theo các rãnh máu.

Cứ thế này chắc chắn không được!

Sớm muộn gì cũng bị đám Huyết Độc Ngô Công này làm cho chết kiệt sức.

Bây giờ muốn tránh Huyết Độc Ngô Công.

Chỉ có một cách.

Đó là leo lên không trung.

Nhưng!

Chỗ có thể treo dây thừng trên đỉnh mộ thất, chỉ có ở trên đầu Hắc Quả Phụ.

Tuyết Lỵ Dương ném một sợi dây thừng đến chân Hắc Quả Phụ.

"Nhanh buộc dây thừng vào đỉnh mộ thất!" Hắc Quả Phụ túm lấy dây thừng.

Chuẩn bị leo lên nóc nhà để buộc dây thừng.

"Cái này nối tiếp dây thừng!

Buộc cho ta trước!

Nhanh lên!" Diệp Thần cũng ném dây thừng đến chân nàng.

Hắc Quả Phụ nhặt dây thừng của Trụ Tử Ca lên.

Nghe Trụ Tử Ca nói chuyện.

Hắc Quả Phụ lập tức nghĩ đến Hắc Lư Đề Tử.

Miệng nàng bất giác đau nhói một cái.

Đã có bóng ma tâm lý!

Đau đớn phản xạ có điều kiện!

Hắc Quả Phụ men theo cỗ quan tài đá khổng lồ, leo lên nóc nhà.

Nàng trước tiên buộc một đầu dây thừng của Trụ Tử Ca, vào xà nhà trên đỉnh mộ thất.

Tuyết Lỵ Dương vừa nhìn.

"Quả muội!

Ta đi!

Là chị em nhựa sao!

Không thèm buộc dây thừng cho ta trước!" "Ta vốn tưởng rằng, ta là duy nhất của ngươi, không ngờ!

Tiểu xấu xí lại là chính ta." "Quả muội!

Ta đau lòng quá!" Hắc Quả Phụ: …… Diệp Thần túm lấy dây thừng, nhảy vọt lên!

Leo lên đỉnh xà nhà mộ thất.

"Muộn Du Bình, nhanh lên đây!

Ăn chút gì đó rồi chiến tiếp." "Ngươi có cần ta gọi đồ ăn bên ngoài cho ngươi không!" Trương Khởi Lân: …… Nhân viên giao đồ ăn của ban tổ chức, toàn thân run rẩy một cái.

Tiếp đó!

Dây thừng của Trương Khởi Lân, Bạch Hạo Thiên, Long Cửu và những người khác đều được ném cho Hắc Quả Phụ.

Hắc Quả Phụ lại một lần nữa leo lên cỗ quan tài đá khổng lồ, đứng trên quan tài đá, nàng muốn đưa dây thừng cho Diệp Thần.

Chương 37

Để Diệp Thần ở trên đó giúp buộc dây thừng.

Đột nhiên!

Hắc Quả Phụ cảm thấy không đúng!

Chân nàng trượt một cái.

Trực tiếp ngã xuống.

Tuyết Lỵ Dương vừa nhìn thấy Hắc Quả Phụ lại ngã từ trên quan tài đá xuống.

“Quả muội!

Ngươi bây giờ thật sự tự làm mình hư hỏng!

Ngươi xem ngươi yếu đuối kìa!” “Ngươi dù sao cũng là sát thủ không để lại một mảnh giáp của Hollywood, sao lại đứng không vững thế.” Hắc Quả Phụ: …… Nàng ta cũng cảm thấy kỳ lạ.

Tại sao rõ ràng đứng vững vàng, lại có thể ngã từ trên quan tài đá xuống.

Nàng lại một lần nữa cầm dây thừng, leo lên cỗ quan tài đá khổng lồ.

“Trụ Tử Ca!

Đỡ dây thừng một chút!

Trời ơi!” Chân Hắc Quả Phụ lại trượt một cái.

Lần này nàng cảm nhận được.

Ván quan tài, đang động!

Đúng!

Chính là cỗ quan tài đá khổng lồ của nữ phù thủy dưới chân nàng!

Ván quan tài đang động!

Lưng nàng lập tức toát ra một trận lạnh buốt.

Nàng từ từ ngồi xổm xuống, muốn nhanh chóng rời khỏi cạnh quan tài.

"Quả muội!

Quả muội!

Dây thừng đưa ta a!

Ta đi!

Sao lại ngồi xổm xuống nữa rồi!" Diệp Thần vốn định đi đỡ dây thừng.

Kết quả!

Hắc Quả Phụ đột nhiên ngồi xổm xuống.

Hắn gọi thế nào nàng cũng không để ý.

Diệp Thần trực tiếp hét lớn vào Tuyết Lỵ Dương.

"Tuyết muội muội, đồng đội của ngươi, ngoại trừ to, không có gì đáng nói cả!" Hắc Quả Phụ căn bản không nghe thấy họ nói chuyện.

Tim nàng đã nhảy lên tận cổ họng.

"Két!

Két!" Ván quan tài lại động một cái.

"Ôi mẹ ơi!" Hắc Quả Phụ lập tức quay đầu bỏ chạy!

Nàng trực tiếp ném dây thừng của mấy người kia xuống đất, tự mình lao về phía cửa mộ đạo nơi Trương Khởi Lân và họ đang ở.

Tuyết Lỵ Dương lúc này đã leo lên đỉnh.

Trước đó Hắc Quả Phụ thứ hai đã buộc dây thừng của nàng.

Nàng mặt mày ngơ ngác!

Quả muội này, ném dây thừng của những người khác đi rồi sao?

Chuyện gì vậy?

"Ai!

Quả muội đáng thương của ta!" "Năm xưa bị Người Khổng Lồ Xanh theo đuổi, chẳng lẽ để lại bóng ma tâm lý rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

Khẽ thở dài một hơi.

Hắc Quả Phụ lúc này đã nhảy qua địa bàn của Huyết Độc Ngô Công.

Lao đến bên cạnh Tiểu Ca Kỳ Lân.

Nàng lắp bắp, thở hổn hển.

Nàng vốn đã sợ quan tài!

Lần này lại đứng trên đó, ván quan tài động đậy.

Xong rồi!

Bóng ma tâm lý cả đời!

"Ngươi sao lại chạy qua đây?" Bạch Hạo Thiên không hiểu hỏi.

"Quan… quan tài… ván quan tài đang động!" "Cái gì?" "Ván quan tài… ván quan tài đang động!

Ván quan tài nữ phù thủy đang động!" Trời ơi!

Lần này tất cả mọi người đều nghe rõ rồi!

Trong chớp mắt!

Cảm giác lạnh lẽo lan tỏa khắp toàn thân!

Ngay khi nhìn thấy vạn danh kỵ binh bị đóng đinh sống sờ sờ trong đại sảnh mộ thất, Trương Khởi Lân đã có chút lo lắng.

Y vội vàng đến mộ thất nữ vu này là để ngăn chặn nữ vu hồi sinh.

Khó khăn lắm mới chế phục được toàn bộ Thập Tam Thái Bảo của Khủng Phố Phế Khư.

Kết quả hiện tại Hắc Quả Phụ lại nói, nắp quan tài động rồi.

Não Trương Khởi Lân xoay chuyển với tốc độ cao.

Chỗ nào không đúng?

Mộ thất nữ vu này, chỗ nào không đúng!

Y khắp nơi nhìn ngó.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân lại nhìn thấy đồ án U Linh Mã Não ở góc tường phía đông.

Đồ án U Linh Mã Não được đục bằng khoan đao này.

Lúc này!

Lại biến thành màu huyết hồng!

Chuyện gì vậy?

Lúc mới vào mộ thất này, đồ án U Linh Mã Não này rõ ràng chỉ có vết khắc, không có bất kỳ màu sắc nào!

Trương Khởi Lân một đao chém bay huyết độc ngô công trước mặt.

Y nhảy đến bên cạnh đồ án U Linh Mã Não huyết hồng kia.

Quả nhiên!

Đồ án U Linh Mã Não này nối liền với huyết tào này!

Người thiết kế mộ thất hoàn hồn này tuyệt đối là một cao thủ đỉnh cấp!

Điều kiện hoàn hồn không phải mười ba bộ tống tử kia.

Mà là đồ án U Linh Mã Não này.

Dẫn người vào mộ thất!

Hạ Đoạn Đầu Môn!

Sau đó thả ra mười ba bộ tống tử.

Tống tử giết hết đạo mộ giả, vậy máu của đạo mộ giả sẽ chảy đầy huyết tào.

Sau đó lấp đầy toàn bộ đồ án U Linh Mã Não.

Nếu mười ba bộ tống tử bị đạo mộ giả giết.

Vậy thì, huyết độc ngô công lại xuất hiện.

Đạo mộ giả nhất định phải liều mạng với huyết độc ngô công.

Mà máu của huyết độc ngô công sẽ chảy đầy huyết tào.

Đồ án U Linh Mã Não biến thành màu huyết hồng, nữ vu vẫn sẽ hoàn hồn phục sinh.

Hoàn hoàn tương khấu!

Đứng ở thế bất bại!

Kẻ thiết kế này đúng là cao thủ!

"Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!" Nắp quan tài nữ vu lại động thêm một chút!

"Hưu hưu hưu…" Huyết độc ngô công dường như ngửi thấy gì đó, đột nhiên rút lui!

Từng con huyết độc ngô công nối tiếp nhau chui vào miệng lỗ

huyết tào.

Lúc này, tất cả mọi tâm trí đều dồn lại!

Đạo mộ tướng quân Nhị Nguyệt Hồng, trên đầu trực tiếp đổ mồ hôi lạnh!

“Một vạn danh kỵ binh bị đóng đinh sống để tăng oán khí cho ả!” “Súc sinh ngựa chết sống trong mộ thất, để tăng sinh linh khí cho ả!” “Mười ba bộ tống tử vây quanh, để tăng tử khí cho ả!” “Cộng thêm đồ án U Linh Mã Não này được chú đầy máu, đây là dược dẫn tử!” “Nữ vu này!

Đã phục sinh!

Sẽ là một tồn tại vô cùng vô cùng khủng bố!” “Nếu ta không đoán sai, nữ vu phục sinh, tất cả thi thể cháy xém trong Khủng Phố Phế Khư này đều sẽ sống lại.” Cả livestream mọi người đều bị lời của tướng quân Nhị Nguyệt Hồng dọa đến không nói nên lời.

Nếu vậy!

Chẳng phải tất cả đạo mộ giả đều sẽ chết sao!

Lúc này!

Diệp Thần và Tuyết Lỵ Dương đang bò trên nóc mộ thất.

Những người khác đều chen chúc ở góc đông nam của mộ thất.

Bạch Hạo Thiên từ trong lòng lấy ra mấy lá bùa.

Đây là mấy lá bùa do trưởng lão trong tộc để lại.

Vị trưởng lão đó cũng chính là ông nội Long Cửu: Đạo Môn Cửu Thúc!

Nói là có thể đối phó với huyết thi và tống tử.

Nhưng!

Có tác dụng với nữ vu này hay không, Bạch Hạo Thiên không có chút nắm chắc nào.

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Y khẽ rạch một đường trên lòng bàn tay mình.

Lưỡi Hắc Kim Cổ Đao dính đầy Kỳ Lân Huyết!

Trương Khởi Lân biết, nữ vu này sẽ là BOSS mạnh nhất mà y từng gặp kể từ khi bước vào nghề.

"Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!" Một bàn tay trắng nõn vươn ra.

Nếu lúc này không phải trong hoàn cảnh như vậy.

Bàn tay này vừa vươn ra, đàn ông đều có thể vì nó mà say đắm.

Trắng nõn như ngọc!

Mềm mại như không xương!

Cả livestream nổ tung!

"Nữ vu đến rồi!

Kim Hương Công Chúa đến rồi!

Nhìn bàn tay này là biết một đại mỹ nữ đỉnh cấp!" "Ban đêm!

Có bàn tay này bầu bạn, tôi đã mãn nguyện rồi!" "Tôi điên mất!

Mấy người điên rồi sao!

Còn tay gì nữa?

Đây là BOSS cuối cùng của Khủng Phố Phế Khư.

Chương 38

Trực tiếp nhổ đi thôi!" Diệp Thần lúc này cũng nhìn chằm chằm vào bên trong quan tài không chớp mắt.

Hắn ở trên nóc mộ thất, nhìn rõ hơn Trương Khởi Lân và những người khác.

Lúc này!

Khe nứt của thạch quan không lớn.

Hắn chỉ nhìn thấy cánh tay và bắp tay trắng nõn.

"Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!" Nắp quan tài liên tục đẩy bốn lần.

Ngay sau đó!

"Rầm!" một tiếng động lớn.

Cả tấm nắp quan tài đá nặng ngàn cân, trực tiếp bị đá bay!

"Mẹ ơi!

Đáng sợ quá!

Nữ vu này một cước có thể đá bay nắp quan tài nặng ngàn cân!" "Bàn tay kia của ả đã vươn ra!

Sao móng tay lại dài thế!

Móng tay này sao lại dài 20mm!

Tôi điên mất!" "Xong rồi!

Tất cả đều xong rồi!

Tất cả mọi người trong mộ thất này đều phải chết!" "Ăn cỗ!

Ăn cỗ thôi!

Tôi cá kiếm tiền thôi!" Đột nhiên!

Nữ vu ngồi dậy!

Diệp Thần vừa nhìn!

"Tôi điên mất!

Sao lại là bạn gái kiếp trước của tôi!" Diệp Thần cảm thấy nhói thận!

Vừa nhìn thấy bạn gái kiếp trước, hắn đã nhói thận.

Bạn gái kiếp trước đã mua cho hắn một thùng thận bảo, sau đó Diệp Thần đã bạo tễ rồi.

"Ơ!

Sao!

Mặt lại thay đổi… Đây là ai vậy, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?" Trương Khởi Lân nhìn nữ vu từ trong quan tài ngồi dậy!

Sao lại là một lão già đầu rồng, mặc trường bào tử kim!

Chuyện gì vậy?

Lão già đầu rồng thân người, y và Diệp Thần đã nhìn thấy trên bích họa nhà thờ ở Khủng Phố Phế Khư trước đó.

Chính là lão già Tào Tháo, cha của Kim Hương Công Chúa!

Nhưng!

Rất nhiều người rõ ràng nói là mỹ nữ!

Tại sao tôi lại thấy Tào Tháo!

Tuyết Lỵ Dương nước mắt đầy mặt.

Cô nhìn thấy ông ngoại của mình là Trát Cô Thiếu.

Ông ngoại đang cười với mình.

Trên livestream, lúc này tất cả mọi người đều đang bình luận xem mình đã nhìn thấy gì.

“Tôi nhìn thấy một người toàn là vàng!

Tôi dựa vào!

Nhiều tiền quá!” “Sao tôi lại thấy Lệ Dĩnh, hơn nữa cô ấy còn không mặc quần áo…” “Oa!

Tôi nhìn thấy Tiểu Ca!

Sao lại biến thành Trụ Tử Ca!

Tôi thấy hai khuôn mặt!” “Tôi chết mất!

Tôi lại nhìn thấy một con lợn ngồi trong thạch quan, tôi có điên rồi không!” Ngay lúc đó!

Trương Khởi Lân lập tức phản ứng lại.

Y hét lên một tiếng: “Ảo cảnh!

Đừng nhìn vào mắt ả!” Nữ vu này mang theo U Linh Mã Não, vốn dĩ có tác dụng khiến người ta rơi vào ảo cảnh.

Bạn sẽ nhìn thấy người hoặc vật có ảnh hưởng sâu sắc nhất đến tâm lý của bạn.

Nữ vu cười tà mị.

Một tiếng cười rợn người đột nhiên vang lên.

“Kẽo kẹt kẽo kẹt… Ha ha ha… Hi hi hi… Lo lo lo…” Xong rồi!

Cảm giác của tất cả mọi người lúc này chính là!

Tất cả đều xong rồi!

“Tiếng cười của nữ vu này, lại là phúc ngữ!

Miệng ả lại không động đậy!

Đáng sợ quá!

Trong miệng ả dường như có gì đó!” “Mau nhìn!

Mắt ả màu đỏ sẫm, đó là Thi Vương đáng sợ gấp mười lần huyết thi!” “Mấy người nhìn ngay cả Trụ Tử Ca ngốc nghếch này cũng sợ đến đơ người!

Hắn nằm bò trên xà nhà bất động, ánh mắt ngây dại!” Trong đội ngũ chương trình!

Vương Bàn Tử lúc này cũng đứng trước màn hình.

Hắn vừa hỏi tổ tiên Trần gia, Trần Bì.

Đối phương nói, loại nữ vu này!

Không phải sức người có thể đối phó!

Những người trong mộ thất này, không những sẽ chết!

Mà toàn thân máu huyết, còn sẽ bị hút cạn kiệt!

Tất cả thi thể chôn cùng trong Khủng Phố Phế Khư đều sẽ tỉnh lại!

Tất cả đạo mộ giả còn ở bên trong lúc này, sẽ không ai sống sót!

Nhưng!

Điều mà tất cả mọi người không biết là!

Lúc này!

Người đang chấn động nhất!

Đau khổ nhất!

Lại chính là Trụ Kình Thiên đang nằm bò trên nóc nhà!

Diệp Thần lúc này có chút hoảng hốt.

Hắn nằm bò trên nóc nhà!

Vừa rồi nhìn thấy nữ vu là bạn gái kiếp trước.

Nhưng!

Không lâu sau, lại biến đổi!

Khuôn mặt này!

Lại hơi giống… "Tôi chết mất, sao ả lại đội mũ trùm…?" Nữ vu lại phát ra một tràng tiếng kêu rợn người.

"Kẽo kẹt kẽo kẹt… Ha ha ha… Hi hi hi… Lo lo lo…" Tất cả mọi người đều sợ hãi đến cực điểm!

"Nữ thần trong mộng của tôi Bạch Hạo Thiên!

Ai, đáng tiếc quá!

Hôm nay sẽ bị nữ vu hút cạn sống sờ sờ." "Quan trọng là, vừa nghĩ đến ả còn muốn hút Tiểu Ca, trong lòng tôi lại đau khổ!

Y là chồng của tôi!" "Tôi điên mất!

Nữ vu đứng dậy rồi!

Nữ vu sắp đứng dậy rồi!

Miệng ả há rất to!

Đáng sợ quá!" Trương Khởi Lân hơi nhíu mày!

Hai tay siết chặt Hắc Kim Cổ Đao!

Hôm nay!

Định trước sẽ là một trận ác chiến!

Bạch Hạo Thiên phản tay nắm chặt hai con dao găm.

Mấy lá bùa đặt trước ngực, hắn hít một hơi thật sâu.

“Âm khí trên người nữ vu này quá nặng, không biết nhược điểm của ả ở đâu.” “Chết thì chết thôi!

Chảy cạn giọt máu cuối cùng!” Hắc Quả Phụ không khỏi sợ hãi.

Cô vừa nghĩ đến!

Nữ vu đáng sợ đang há miệng, sắp đứng dậy này.

Vừa rồi mình, còn đứng trên nắp quan tài của người ta!

Tôi điên mất!

Xong rồi xong rồi!

Ả đang nhìn tôi!

Tim tôi đập hoàn toàn mất kiểm soát!

“Chị Tuyết!

Chị Tuyết!” “Quả Muội!

Quả Muội!” “Chị Tuyết!

Hôm nay chắc là phải ăn cỗ rồi, trước khi chết em còn một câu muốn nói với chị, mấy ngày nay vẫn luôn muốn nói với chị, mãi không dám nói ra!” “Quả Muội!

Em nói đi!

Chị nghe đây!

Em nói đi!” “Chị Tuyết!

Tiền lương tháng trước của em, chị vẫn chưa phát, nhớ phát cho em, lương công nhân gạch không được nợ!” Tuyết Lỵ Dương: … Lúc này!

Diệp Thần đang nhìn chằm chằm vào nữ vu đang động đậy.

Miệng ả há rất to, bên trong dường như có gì đó.

Nhưng, tại sao nữ vu này lại mặc cổ trang màu đỏ tươi, lại còn đội mũ trùm.

"Tôi chết mất!

Ả phát hiện ra tôi, ả đang ngẩng đầu lên!" Ngay khoảnh khắc này!

Diệp Thần ngây người!

Nữ vu ngẩng đầu lên này!

Khuôn mặt của ả!

Sao lại giống… Tôi điên mất!

Tại sao lại giống Muộn Du Bình như vậy!

Nữ vu sao lại biến thành Muộn Du Bình.

Y sao còn cười với tôi.

Diệp Thần ngây người!

Hắn ngây người đến mức tay cũng không biết đang nắm lấy xà nhà trên nóc nhà.

Chương 39

Thế là!

Giây tiếp theo!

Tay hắn trượt một cái!

Đột nhiên rơi xuống!

Nữ vu vốn dĩ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Diệp Thần trên nóc nhà.

Ả há miệng, trên mặt lộ ra nụ cười rùng rợn.

Nhưng!

Gã trai cao một mét chín, nặng 180 cân, đang ở trên nóc nhà.

Đột nhiên lao thẳng xuống người ả.

Nữ vu ngây người!… "Rầm!" "A!" Diệp Thần thẳng tắp rơi trúng người nữ vu.

Nữ vu vốn đã ngồi dậy, trực tiếp bị hắn đè trúng kêu thảm một tiếng, lại một lần nữa nằm xuống.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người!

Kinh ngạc đến ngây người!

Ngây người!

Bất kể là tất cả mọi người trong mộ thất đang chuẩn bị chiến đấu!

Hay là hàng tỷ khán giả trên livestream!

Hay là tất cả nhân viên trước màn hình lớn của đội ngũ chương trình.

Lúc này!

Đều kinh ngạc đến ngây người!

Một mảng ngây người!

Suốt một phút!

Không có bất kỳ ai nói chuyện!

Không có bất kỳ bình luận nào!

Ba phút sau.

"Nữ vu không ra nữa, là… là ngồi… ngồi chết rồi?" "Tôi nhìn thấy Trụ Tử Ca thẳng tắp ngồi trên người ả… Tôi không dám tin vào mắt mình!" "Đây là cái cốt truyện gì?

Phim điện ảnh còn không dám diễn như thế này!" "Kỳ Lân Tiểu Ca đã xông qua rồi!

Quả nhiên, CP tình sâu!" Tất cả mọi người trong mộ thất vẫn đang trong trạng thái ngây người.

Trừ!

Trương Khởi Lân.

Y đã đứng bên cạnh thạch quan khổng lồ.

Kỳ lạ là!

Khi Trương Khởi Lân nằm bò trên quan tài nhìn vào bên trong.

Bên trong quan tài!

Trống rỗng!

Người đâu?

Nữ vu!

Trụ Kình Thiên!

Tất cả đều biến mất!

Trương Khởi Lân cũng có chút ngây người!

Gần đây những chuyện khiến y ngây người có hơi nhiều.

Chỉ là cảnh Diệp Thần đột nhiên đè nữ vu đã bò ra ngoài xuống vừa rồi.

Đầu y đến bây giờ vẫn còn ngây người.

Lúc này!

Gần như tất cả khán giả cả nước, đều chuyển camera đến mộ thất này.

"IQ của tôi không theo kịp hành vi của Trụ Tử Ca!

Có phải tôi đứng chưa đủ cao không?" "Livestream của Trụ Tử Ca một mảng tối đen!

Dường như còn có nước.

Chắc chắn là ngâm mình rồi." "Một khúc Lương Lương tặng Trụ Tử Ca!

Lương Lương dạ sắc, vì người tư niệm thành hà!" "Nữ vu của tôi ơi, tôi nhìn thấy là Lệ Dĩnh, tôi đặc biệt đã cởi quần rồi, đồ đạc cũng bày biện xong rồi, cô nói tôi lạnh ư?" Trương Khởi Lân gõ gõ đập đập ở thạch quan.

Hoàn toàn không có bất kỳ cơ quan hay ám khí nào.

Hơn nữa thạch quan này vô cùng kiên cố.

Y sốt ruột dùng Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát vào bên trong quan tài, thạch quan lại không hề có một vết tích nào!

Trương Khởi Lân tìm khắp xung quanh thạch quan khổng lồ, hoàn toàn không có cơ quan.

Thế là!

Y trực tiếp bò lên quan tài.

Tuyết Lỵ Dương căng thẳng hét lên một tiếng.

“Tiểu Ca!

Quan tài nguy hiểm!” Trương Khởi Lân lần đầu tiên sốt ruột đến như vậy.

Thậm chí trước đây đối với Ngô Tà, y cũng chưa từng sốt ruột như thế.

Trương Khởi Lân một chân bước vào bên trong quan tài.

Y sờ loạn xạ khắp nơi, xem chỗ nào có cơ quan.

Chỉ cần một khe hở nhỏ của đá.

Y đều dùng Khưu Chỉ (ngón tay Đạo mộ) cật lực cắm vào bên trong!

Nhưng!

Hết lần này đến lần khác!

Hai ngón tay đều đã đỏ và sưng lên.

Nhưng lại hoàn toàn không thể cắm vào khe hở của thạch quan này.

Vật liệu của thạch quan này, tuyệt đối không phải trên Mộ Táng Tinh Cầu.

Cứng rắn đến mức siêu tưởng tượng.

“Thật đau lòng Tiểu Ca!

Trụ Tử Ca biến mất, cả thế giới cũng chỉ có một mình Tiểu Ca điên cuồng tìm hắn.” “Khưu Chỉ của Tiểu Ca đều sưng lên rồi!

Nhưng bên trong thạch quan kia hoàn toàn không có bất kỳ cơ quan nào.

Hoàn toàn chỉ là một mảng trống không." "Ô ô… Khó khăn lắm mới hai huynh đệ tốt, đã nói cả đời rồi mà.

Tại sao chứ!

Ô ô…" Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ cũng đến bên cạnh thạch quan khổng lồ.

Hai người họ cũng đang giúp tìm cơ quan.

Toàn bộ thạch quan khổng lồ đều trống rỗng, bất kể là bên trong hay bên ngoài.

Bạch Hạo Thiên nhìn Trương Khởi Lân.

"Đây rốt cuộc là người như thế nào!

Gia tộc vẫn luôn truyền rằng, Trương Khởi Lân là tử thần mộ địa.

Tâm ngoan thủ lạt, tại sao bây giờ…" Bạch Hạo Thiên nhìn thấy trên trán Trương Khởi Lân lại đổ mồ hôi lạnh.

Hắn cũng đi qua giúp đỡ.

Bạch Hạo Thiên nhìn các bức tường xung quanh mộ thất.

Thậm chí còn bò lên nóc nhà để kiểm tra.

Vẫn không thu hoạch được gì!

Trụ Kình Thiên này!

Chẳng lẽ thật sự biến mất giữa không trung?… Đông Phương Cổ Quốc Tào Thị Hoàng Tộc.

"Trụ Kình Thiên này có phải là trời phái xuống để giảm tuổi thọ của ta không?

Khó khăn lắm nữ vu mới phục sinh, U Linh Mã Não sắp hiện thế."

“Đờ mờ, bị hắn ngồi chết rồi?

Còn biến mất rồi?

Khụ khụ khụ… Khụ khụ…” “Thằng ngốc nghếch này rốt cuộc là ai?

Mấy người tra tới tra lui chỉ tra ra cái thứ điểu ti gì!

Điểu ti có như vậy sao?

Khụ khụ…” “Phụ hoàng!

Người chú ý sức khỏe!

Xả giận đi!

Trương Khởi Lân kia vẫn đang tìm Trụ Kình Thiên, nói không chừng sẽ có chuyển cơ.” “Phụ hoàng!

Thật sự không được, nhi thần sẽ liên hệ với người của chúng ta còn sống trong mộ thất, bảo họ phá banh thạch quan!” “Đồ hỗn xược!

Quan tài không thể phá!

Con hỗn xược!

Sách đều đọc uổng công rồi!

Phá quan tài sẽ cắt đứt toàn bộ vận khí của hoàng thất!” “Vâng!

Phụ hoàng!

Nhi thần đã hiểu!”… Đang lúc mọi người đều điên cuồng lo lắng cho Diệp Thần.

Lúc này!

Hắn lại đang ngủ trưa.

Cụ thể mà nói.

Hắn đang ở trong trạng thái mơ màng.

Vừa rồi hắn vừa ngã xuống.

Thẳng tắp đập vào người nữ vu.

Hai tay hắn trực tiếp ấn lên hai chỗ mềm mại.

Hắn lập tức cũng kinh ngạc đến ngây người.

Miệng há rất to.

Gần như ngay khoảnh khắc này.

Do quán tính từ trên trời rơi xuống và lực ép.

Vật trong miệng nữ vu, đột nhiên bắn ra ngoài.

Diệp Thần đang kinh ngạc, vật này trực tiếp bắn thẳng vào miệng hắn.

Vật tròn tròn, cũng không lớn.

Vừa vặn mắc vào cổ họng hắn.

Diệp Thần khó chịu ho khan một tiếng.

Kết quả!

Vật này cứ thế trượt xuống bụng hắn.

Diệp Thần mơ mơ màng màng.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng những ký ức được ghi lại trên viên châu này.

Trong đầu hắn bắt đầu xuất hiện đủ loại hình ảnh.

Trong hình ảnh, dường như là một cung điện.

Trên ngai vàng của cung điện, ngồi vị quốc vương đầu rồng thân người mà Diệp Thần đã từng thấy.

Dưới cung điện quỳ vị Kim Hương Công Chúa đi gả xa kia.

“Phụ hoàng!

Nữ nhi không muốn gả đến Astek, nữ nhi không muốn gả cho quốc vương Bru." "Phụ hoàng cũng không nỡ con.

Chương 40

Nhưng, vì thiên thu vạn nghiệp.

Con phải dũng cảm một chút." "U Linh Mã Não mỗi ngày hút một người máu huyết, người dân quốc gia Astek dũng mãnh cường tráng, chính là tinh huyết tốt nhất.

Con phải ghi nhớ!

Phụ hoàng tin tưởng con nhất định có thể hoàn thành!" Đầu Diệp Thần mơ mơ màng màng.

Vừa nhìn thấy hình ảnh này trong đầu, hắn còn chưa kịp nghĩ rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Trong đầu lại xuất hiện một hình ảnh khác.

Bên trong nhà thờ hùng vĩ.

Vị trí chính giữa.

Kim Hương Công Chúa bị người ta dùng xích sắt từng tầng trói lại.

Treo lơ lửng giữa không trung.

Dưới thân thể nàng, đặt một đống củi gỗ.

Quốc vương Bru khóc thét từng trận, nằm bò trên đất.

Hắn không ngừng cầu xin vị giáo hoàng bên cạnh.

Vị giáo hoàng này mặc trường bào màu đỏ, trên cổ đeo một mặt ngọc phỉ thúy.

"Mặt ngọc phỉ thúy Đế Vương Lục?" Vừa nhìn thấy hình ảnh này, Diệp Thần đã nhớ đến viên ngọc phỉ thúy Đế Vương Lục mà hai

đạo mộ giả kia đã leo lên vách đá để trộm.

Y hệt như vật mà vị giáo hoàng áo đỏ này đang đeo.

Diệp Thần gần như có thể khẳng định.

Thi thể bị đóng đinh trên cây thập tự giá mà hai đạo mộ giả kia đã leo lên trộm ngày hôm đó.

Chính là vị giáo hoàng này!

Trong hình ảnh, giáo hoàng hoàn toàn không để ý đến quốc vương.

Hắn lớn tiếng tuyên bố.

"Nữ vu Kim Hương Công Chúa!

Đến vương quốc Astek của ta, mỗi ngày giết binh lính, máu huyết cũng bị hút cạn!" "Hôm nay!

Ta nhân danh thần linh!

Phán quyết ngươi hỏa hình!

Châm lửa!" "Vù!" một tiếng.

Ngọn lửa được châm.

Kim Hương Công Chúa bị treo lơ lửng.

Nàng lớn tiếng khóc thét.

Lớn tiếng gào rống.

Diệp Thần dường như có thể cảm nhận được nỗi uất ức vô tận và sự bất đắc dĩ trong lòng nàng!

Diệp Thần xem như đã hiểu.

Tào Tháo này rõ ràng là hãm hại con gái mình, rõ ràng yêu con gái mình, nhưng vì để U Linh Mã Não hút máu, lại để con gái mình mạo hiểm thân mình.

Kim Hương Công Chúa mỗi ngày dùng U Linh Mã Não lén lút hút máu, bị giáo hoàng phát hiện.

Bây giờ trực tiếp muốn thiêu chết nàng!

Cuối cùng!

Kim Hương Công Chúa bị coi là nữ vu, bị thiêu chết sống sờ sờ.

Vương quốc Astek, cả nước ăn mừng!

Tuy nhiên, hình ảnh chuyển một cái!

Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy thiết giáp hùng binh!

Trọn vẹn 30 vạn thiết giáp hùng binh, đang phi nước đại!

Bụi đất bay mù trời!

Tiếng trống trận vang dội!

Người dẫn đầu, ngồi trên Long xa cửu ngũ.

Chính là lão già đầu rồng mặc long bào tử kim kia.

Cũng chính là cha của Kim Hương Công Chúa, Tào Tháo!

Trong giọng nói của hắn tràn đầy sự phẫn nộ!

Hai tay hắn hơi run rẩy!

Hắn dẫn 30 vạn đại quân, thiết giáp hùng phong.

Hắn muốn đi báo thù rửa hận cho con gái mình, Kim Hương Công Chúa! 30 vạn đại quân vừa đến vương quốc Astek.

Liền triển khai cuộc tàn sát thảm khốc!

Nhân gian luyện ngục!

Trong chốc lát, máu chảy thành sông! 10 vạn kỵ sĩ binh giáp của vương quốc Astek, 9 vạn bị giết. 1 vạn kỵ sĩ binh giáp đầu hàng!

Gần một triệu dân thường còn lại.

Tất cả bị giết sạch!

Không còn một người sống sót.

Tào Tháo đầu rồng thân người, ngồi trên vị trí giáo hoàng trong nhà thờ.

Hắn sờ những sợi xích sắt vô số treo trong nhà thờ.

“Con gái ta Kim Hương Công Chúa, chính là bị các ngươi thiêu chết sống sờ sờ ở đây!” “Kim Hương!

Là phụ hoàng đã hại con!” Hắn giận dữ ngút trời.

“Người đâu!

Đóng đinh tất cả nhân viên giáo đình, bất kể nam nữ già trẻ!

Tất cả đóng đinh lên vách đá mộ thất dưới lòng đất.” “Vị giáo hoàng kia, đóng đinh hắn vào vị trí đầu tiên cho ta!

Đừng giết hắn, ta muốn hắn sống sờ sờ bị phong khô trên vách đá.” Diệp Thần đã hiểu.

Thì ra trên con đường mộ mà hắn và Muộn Du Bình đã đi qua, những thi thể bị đóng đinh dày đặc trên vách tường, tất cả đều là nhân viên giáo đình.

Còn người bị đóng đinh ở vị trí đầu tiên đeo phỉ thúy, chắc chắn chính là giáo hoàng!

Trong những hình ảnh tiếp theo.

Diệp Thần nhìn thấy Tào Tháo này đang nghiên cứu thảo luận với phong thủy tiên sinh của mình.

Trong mộ thất dưới lòng đất này.

Đặt một trận pháp phục sinh khổng lồ.

Hắn muốn con gái mình phục sinh. 1 vạn kỵ binh thiết giáp đầu

hàng, bị đóng đinh sống sờ sờ.

Chỉ để tăng oán khí cho trận pháp phục sinh.

Mười mấy con ngựa chết sống trong mộ thất, để tăng sinh linh khí cho trận pháp phục sinh.

Mười ba bộ nhân viên các tầng lớp của vương quốc được đặt vào quan tài, vây quanh Kim Hương Công Chúa.

Để tăng tử khí cho trận pháp phục sinh!

Lại thiết lập đồ án U Linh Mã Não này làm dược dẫn tử!

Ngòi nổ!

Sau đó!

Quốc vương Bru của Astek, bị Tào Tháo ra lệnh toàn bộ hoàng thất 36 người.

Tất cả bị đóng đinh sống sờ sờ vào trong thạch quan khổng lồ.

Sau đó đặt treo lơ lửng!

Để làm nơi an táng thật sự cho con gái hắn, tàng khí dưỡng thi!

Diệp Thần bỗng nhiên cuối cùng đã hiểu ra!

Thạch quan khổng lồ mà hắn và Muộn Du Bình đã leo lên bằng xích sắt.

Bên trong rất nhiều thi thể tất cả đều đan xen vào nhau.

Hóa ra là do Tào Tháo, đóng đinh sống sờ sờ.

Lão già đầu rồng này!

Thật sự là độc ác đến cực điểm!

Sau đó!

Ngay sau đó!

U Linh Mã Não bị Tào Tháo đặt vào miệng thi thể con gái.

Ngay khoảnh khắc đặt vào.

Thi thể lập tức trở nên có máu có thịt.

Da thịt trở nên trắng nõn tinh oánh!

Tào Tháo ra lệnh!

Phong kín thạch quan!

Trận pháp phục sinh!

Đại công cáo thành!

Ngay sau đó.

Diệp Thần còn chưa kịp phản ứng.

Hình ảnh lại một lần nữa chuyển đổi!

Lão già đầu rồng Tào Tháo, đứng trên vách đá cheo leo.

Đằng sau hắn, đứng Hứa Chử cầm đại chùy.

Và một mưu sĩ phong độ ngời ngời.

"Hứa Chử!" "Hạ thần tại!" "Đốt cháy tất cả dân chúng của vương quốc này!

Thi thể ném xuống dòng sông dưới lòng đất." "Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện!

San phẳng toàn bộ vách đá cheo leo này.

Ta muốn thành phố này hoàn toàn biến mất!" "Vâng!

Chúa công!"… Quách Gia đi đến phía trước.

"Chúa công.

Trận pháp hoàn hồn của công chúa đã thiết lập xong.

Hoàn hoàn tương khấu.

Thiên niên sau, nhất định sẽ phục sinh.” “Ừm!

Kim Hương sau khi phục sinh.

Với sự dẫn dắt của U Linh Mã Não, nàng sẽ đến tìm ta.

Và lúc đó…” “Ha ha ha…” Tiếng cười của Tào Tháo này vô tâm vô phế.

Dường như khiến Diệp Thần cảm thấy, ngay cả việc thiêu chết con gái mình Kim Hương Công Chúa, cũng dường như là do hắn cố ý sắp xếp!

Dường như mục đích của hắn chính là con gái chết, sau đó mình đến đồ sát thành phố, thiết lập trận pháp phục sinh.

Thì ra!

Tất cả mọi thứ ở Khủng Phố Phế Khư!

Lại là như thế này!… Kể từ khi Diệp Thần rơi vào trong thạch quan khổng lồ.

Trương Khởi Lân vây quanh quan tài tìm khắp nơi các cơ quan.

Tìm khắp nơi các manh mối.

Suốt hai ngày, không thu hoạch được gì.

Mọi người đều đau lòng cho Trương Khởi Lân không thôi.

“Thật muốn ôm Tiểu Ca!

Chương 41

Sưởi ấm cho y!" "Mộ thất này định sẽ nhốt chết họ rồi!

Mấy người nhìn ngay cả Bạch Hạo Thiên cũng ngồi ở góc tường ngẩn người." "Chỉ có Quả Muội kia vẫn đang ăn uống!

Ăn ngon lành." "Cái này có gì đâu?

Sáng nay cô ấy còn gọi điện thoại cho đội ngũ chương trình từ trong mộ thất.

Bảo họ giúp cô ấy treo máy chơi game.

Nói là hôm nay có cái gì đó hoạt động bang hội!" "Tôi điên mất…" Nhưng!

Ngay lúc mọi người đã gần như tuyệt vọng.

Chiều ngày thứ hai Trụ Tử Ca biến mất.

Đoạn Đầu Môn của mộ thất, mở ra!

Đoạn Đầu Môn của mộ thất đã nhốt mọi người, không hề có dấu hiệu gì mà tự nhiên mở ra.

Ngay sau đó.

Tất cả mọi thứ trong Khủng Phố Phế Khư dường như đột nhiên trở lại bình thường.

Tro tàn giấy tiền bay đầy trời, biến mất.

Khói mù dày đặc cũng biến mất.

Một vạn kỵ binh giáp sĩ bị đóng đinh sống sờ sờ kia, tất cả đều đổ rầm xuống đất.

Những mảnh đá đen kịt bong tróc trên vách tường trước đây, cũng

biến mất.

Tức là!

Mọi người có thể đi ra ngoài rồi!

Mấy thủ hạ còn sống của Tào Thị Hoàng Tộc.

Lập tức chạy trốn.

Bạch Hạo Thiên đi đến trước mặt Trương Khởi Lân.

"Tiểu Ca!

Núi xanh không đổi, nước xanh vẫn chảy!

Xin cáo từ!" Trương Khởi Lân khoanh hai tay trước ngực, dựa vào thạch quan.

Y không nói một lời.

Toàn bộ khuôn mặt lạnh băng.

Bạch Hạo Thiên cũng đã quen với bộ dạng này của y.

Hắn vẫy vẫy tay, cùng Long Cửu.

Ra khỏi cửa!

Dù sao mộ thất cuối cùng của Khủng Phố Phế Khư này, đã thám hiểm xong rồi.

Nữ vu bị Trụ Tử Ca một cái mông đè đến không thấy bóng dáng người đâu.

Ở lại nữa cũng không có ý nghĩa gì.

"Chị Tuyết, chúng ta có đi không?" "Đợi chút nữa!

Em nhìn Tiểu Ca thêm một lần nữa, chị nhìn ánh mắt ưu tư kia của y, râu lởm chởm, sẹo sexy, một trụ kình thiên…" "Chị Tuyết, chị nói sai rồi.

Chị muốn nhìn Trụ Tử Ca sao?

Hắn đã chết rồi mà.” “Quả Muội!

Nói vớ vẩn gì thế.

Sao có thể muốn nhìn Trụ Kình Thiên!

Chị nhìn thấy hắn, chị… chị đều đau miệng!” “Chị Tuyết, nếu chị thật sự nhớ Trụ Tử Ca, chị hãy tổ chức cỗ cho hắn, mời mọi người đi ăn cỗ!” “Em mà không im miệng, tiền lương 302 tệ tháng này, chị sẽ không phát cho em đâu!” “À…” Tuyết Lỵ Dương đi đến bên cạnh Trương Khởi Lân.

Cô đặt hai chai nước khoáng còn sót lại trong túi mình bên cạnh Trương Khởi Lân.

Lại lấy ba lô của Hắc Quả Phụ ra.

Đem tất cả đồ ăn thức uống giấu bên trong, đều vội vàng để lại cho Trương Khởi Lân.

“Chị Tuyết!

Để lại hết nước, em uống gì đây?” “Đừng la!

Ra ngoài chị mua đồ ăn đặt ngoài cho em!

Dương Chi Cam Lộ!

Xôi xoài!

Em tùy ý chọn.” “Được được được!” Hắc Quả Phụ gật đầu như trống bỏi.

“Tiểu Ca, đồ đạc để lại cho y, chúng ta đi trước!” “Chúng ta đi đây!” Trương Khởi Lân khẽ gật đầu.

Hai người đi ra khỏi mộ thất, lại men theo con đường lúc đến, đi ngược trở về.

“Chị Tuyết, em có một câu hỏi, muốn hỏi nhẹ một chút?” “Quả Muội, em nói đi!” “Chị Tuyết, vừa rồi chị đã để lại hết nước và đồ ăn trong ba lô của em cho Tiểu Ca.

Trong ba lô của chị, chị chỉ lấy hai chai nước, đây là vì sao?” “Quả Muội!

Em không phải nói nhảm sao?

Chị đương nhiên chỉ cho Tiểu Ca hai chai nước rồi, cho hết y, chị uống gì ăn gì!” Hắc Quả Phụ gật gật đầu.

“À!

Nghe có vẻ rất có lý!

Đã hiểu!”… Lúc này.

Toàn bộ mộ thất chỉ còn lại một mình Trương Khởi Lân.

Đèn dầu thiêu chiếu sáng rực rỡ bên trong mộ thất.

Trương Khởi Lân cứ thế dựa vào thạch quan.

Có lẽ đối với rất nhiều người mà nói.

Ở đây ngẩn người, lãng phí thời gian không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhưng Trương Khởi Lân, y không cảm thấy thế.

Đời này của y, điều duy nhất không thiếu chính là thời gian.

Nhưng điều thiếu hụt chính là ký ức đã mất.

Và cả tình bạn hiếm có nữa.

Trong livestream, lúc này đang phát động một hoạt động.

Tên hoạt động là: Để Tiểu Ca không còn cô đơn.

Người hâm mộ tất cả đều đổ xô vào livestream của Tiểu Ca.

Mỗi ngày cứ thế nhìn y đứng đó ngẩn người.

Không cười nói!

Khuôn mặt lạnh lùng!

Ánh mắt thanh lệ.

“Tiểu Ca, tối nay tôi không ngủ nhé!

Tôi sẽ ở bên y!” “Cũng không biết Trụ Tử Ca đi đâu rồi, thế này thì sống không thấy người, chết không thấy xác.

Ai.” “Đau lòng Trụ Tử Ca, càng đau lòng Tiểu Ca!

Mấy người nhìn Tiểu Ca suốt một ngày một đêm.

Y không hề động đậy.

Người đàn ông như thần!”… Diệp Thần ngủ trưa hơi lâu.

Lúc này!

Cách bảy ngày kể từ khi Diệp Thần rơi vào thạch quan.

Diệp Thần vẫn luôn ở trong những hình ảnh mơ màng, như xem phim vậy.

Cho đến vừa rồi.

Ý thức của Diệp Thần, mới đột nhiên tỉnh táo.

Tất cả mọi thứ ở Khủng Phố Phế Khư này.

Hắn xem như đã hiểu rõ ràng.

Nghi ngờ lớn nhất duy nhất chính là: Lão già đầu rồng Tào Tháo, nói Kim Hương Công Chúa sau khi phục sinh sẽ đi tìm hắn, chẳng lẽ Tào Tháo, lão già đầu rồng đã chết mấy ngàn năm này sẽ phục sinh?

“Tôi chết mất!

Cái này thật sự là không thể tưởng tượng nổi!” Toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu.

Bao gồm cả Tào Thị Hoàng Tộc.

Không ai biết mộ huyệt của Tào Tháo ở đâu.

Bí mật này muốn tìm hiểu rõ ràng.

Thật sự quá khó.

Diệp Thần cảm thấy cổ họng không thoải mái.

Hắn sờ sờ yết hầu của mình.

"Chẳng lẽ, tôi thật sự đã nuốt U Linh Mã Não?" Chắc là vậy rồi!

Vừa rồi những hình ảnh này!

Chắc là U Linh Mã Não đã cung cấp cho mình.

Lúc này!

Diệp Thần mới đột nhiên phản ứng lại.

Tôi đang ở, đâu vậy?

Tôi dựa vào!

Nữ vu!

Hài cốt?

Chẳng phải là tay ngọc thon dài sao?

Chẳng phải là da thịt mềm mại sao?

Sao lại biến thành hài cốt?

Tôi điên mất!

Tôi và hài cốt ngủ sáu ngày sáu đêm sao?

"Xong rồi!

Hiện trường tử vong xã hội quy mô lớn." Diệp Thần kéo hài cốt rung rung.

Hài cốt nữ vu lập tức tan rã.

Nguyên nhân thì, Diệp Thần đoán chắc chắn là: Yếu tố quan trọng nhất của trận pháp phục sinh, U Linh Mã Não.

Đã bị Diệp Thần nuốt!

Trận pháp phục sinh mất tác dụng.

Và nữ vu không có U Linh Mã Não, cũng tự nhiên biến thành xương cốt trắng hếu.… Hắn đá hài cốt nữ vu bên cạnh sang một bên.

Bò dậy nhìn.

Đây là một phòng đá dưới lòng đất.

Không lớn!

Nhưng bên trong lại chất đầy đủ loại hòm.

Tôi điên mất!

Nhìn thấy hòm là Diệp Thần phấn khích không thôi.

Là một gã điểu ti!

Hai sở thích lớn!

Thứ nhất: Đợi chuyển phát nhanh!

Thứ hai: Chơi game mở hòm, mở trang bị.… Ngày thứ bảy!

Trương Khởi Lân vẫn đang đợi ở đây.

Giữa chừng y đã uống nước, ăn bánh mì.

Nói y không ăn không uống.

Đó là không thể nào.

Chương 42

Y tuy chấp nhất, nhưng lại không cố chấp.

Kỳ Lân Tiểu Ca là một người rất điềm tĩnh và trầm ổn!

Nhưng!

Người hâm mộ livestream đã không thể đợi được nữa.

Họ đều khuyên Trương Khởi Lân nhanh chóng rời đi.

Bởi vì!

Ngay sáng nay.

Bên trong mộ thất đã có một khối nhỏ sụp đổ.

Người hâm mộ đều rất lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Ca.

“Mau đi đi!

Mộ thất sắp sụp rồi!

Tiểu Ca!

Trụ Tử Ca chắc chắn đã chết rồi!” “Tôi đoán Trụ Kình Thiên chắc chắn bị nữ vu thu vào khuê phòng rồi.

Đáng tiếc quá!” “Tôi chết mất!

Sao tôi lại nghe thấy một âm thanh!

Phát ra từ trong quan tài!” Tất cả mọi người đều đã nghe thấy!

Một âm thanh rất kỳ lạ, truyền ra từ trong quan tài.

“Ba!

Ba!

Ba…” Cả livestream lập tức kinh ngạc đến ngây người!

Thật sự có âm thanh truyền đến!

Bên trong thạch quan khổng lồ!

Tất cả mọi người đều lắng tai nghe âm thanh.

“Ba ba ba ba ba ba ba ba ba!

Ba!” “Ba ba ba ba ba ba ba ba ba!

Ba!” Âm thanh này có chút kỳ lạ!

Bình luận đầu tiên trên livestream yếu ớt trôi ra.

“Chỉ mình tôi cảm thấy âm thanh này hơi giống đang lái xe sao?” “Dường như là vậy, phía trước chín lần ba ngắn, sau đó dừng lại, rồi lại một lần ba!” “Chín… một…?” “Tôi chết mất!

Trụ Tử Ca, nữ vu, nắp quan tài.

Cảnh này…” “Trụ Kình Thiên là dân chơi mà!

Đủ ác!

Tôi bái phục!”… Diệp Thần lúc này.

Đang ngồi cạnh một đống hòm.

Trực giác mách bảo hắn.

Thực ra cũng chính là game kiếp trước mách bảo hắn.

Bên trong những hòm này chắc chắn có bảo bối.

Nhưng!

Mỗi cái hòm đều treo một ổ khóa nhỏ.

Hắn dùng tay cậy mạnh, hoàn toàn không được.

Hắn muốn dùng đao chém.

Đao quá dài, không thể thi triển.

Trong lúc cấp bách.

Hắn từ trong túi lấy ra một cái Hắc Lư Đề Tử.

“Cái này được!

Từ từ đập, thế nào cũng đập được!” “Ba ba ba ba ba ba ba ba ba!

Ba!” “Ba ba ba ba ba ba ba ba ba!

Ba!” Mở một cái hòm.

Tôi chết mất!

Toàn bộ đều là cổ tiền vàng thời Trung Cổ!

“Ba ba ba ba ba ba ba ba ba!

Ba!” “Ba ba ba ba ba ba ba ba ba!

Ba!” Lại mở một cái hòm nữa.

Lại toàn bộ đều là trân châu, mã não, đá quý!

Diệp Thần vui lắm!

Tôi chết mất!

Lần này có tiền rồi!

Có tiền rồi!

Mua mười con gà về ăn!

Đúng rồi!

Tặng Muộn Du Bình một ít tiền cưới hỏi!

Lấy cho y một người vợ.

Sống mấy trăm năm rồi, ngay cả vợ cũng chưa cưới được.

Y thảm đến mức nào vậy!

Chẳng trách tốc độ tay nhanh như vậy!

Đúng rồi!

Lại trả trước cho y một khoản tiền.

Ở thành phố Mộ Táng Tinh Cầu, mua cho y một căn nhà.

Vòng 18 đi.

Nơi đó phong cảnh đẹp, không khí trong lành.

Tôi thì chịu thiệt một chút, ở vòng một.

Không khí không tốt bằng chỗ y!

Từ vòng một đến vòng 18, một ngày cũng có thể đi bộ đến.

Cũng không xa y.

Đúng rồi.

Còn có xe!

Tôi yêu cầu thấp một chút.

Tôi tự tặng mình một chiếc Lincoln đi.

Chiếc xe này hơi dài, tôi là tài xế lão luyện.

Vừa vặn miễn cưỡng có thể lái.

Muộn Du Bình, cái đầu gỗ này.

Chắc cũng không hiểu cái gì là vô lăng.

Đến lúc đó tặng y một chiếc xe đạp mới nhất.

Bảo vệ môi trường!

Sức khỏe!

Lại còn rèn luyện thân thể!

Đúng!

Không tệ!

Cứ thế vui vẻ quyết định thôi!… “Ba ba…” Âm thanh vang lên suốt một đêm.

Livestream, tất cả mọi người đã phát điên.

Đúng hơn là tất cả phụ nữ đã phát điên.

Ban đầu.

Rất nhiều đàn ông trên livestream xem náo nhiệt.

Bình luận cũng không ngừng.

Sau này, dần dần.

Đàn ông ngày càng ít.

Khiến livestream của Trụ Tử Ca, nghèo đến mức chỉ còn lại hai trăm triệu nữ fan.

Đội ngũ chương trình đối với hiện tượng kỳ lạ này, bày tỏ rất khó giải đáp.

Suốt trăm năm nay.

Đại hội thám hiểm mộ cổ chưa từng xuất hiện.

Livestream của tuyển thủ nào.

Giới tính fan lại thống nhất như vậy!

Vương Bàn Tử đã sắp xếp Lệ Dĩnh đặc biệt đi phỏng vấn đường phố.

Lệ Dĩnh và nhân viên quay phim đi ra đường lớn.

“Vị đại ca này!

Vị đại ca này!

Chúng tôi là đội ngũ chương trình Đại hội thám hiểm mộ cổ, tôi là MC Lệ Dĩnh.” “Lệ Dĩnh à!

Oa!

Xinh đẹp quá.

Người thật còn lớn hơn, trắng hơn trên livestream.” “Là thế này ạ, đại ca, chúng tôi muốn phỏng vấn anh một chút, về livestream của Trụ Tử Ca này…” Tôi chết mất!

Người đàn ông này vừa nghe Lệ Dĩnh nói Trụ Tử Ca, hắn trực tiếp quay người bỏ đi.

Lệ Dĩnh mặt đầy ngây ngốc.

Hắn nhìn tôi không phải rất kích động sao?

Sao lời còn chưa nói xong đã quay người bỏ đi.

Ai!

Cái quỷ gì vậy!

Đổi sang người tiếp theo.

“Alo!

Vị đại ca này!

Chào anh!” “Oa!

Tôi nhận ra cô rồi!

Cô là Băng Băng đúng không?

Đúng không?” “Tôi… tôi… tôi không phải Băng Băng.” “Sao không phải chứ, cô có phải là của Đại hội thám hiểm mộ cổ không?” “Vâng ạ!

Tôi là MC của Đại hội thám hiểm mộ cổ ạ…” “Vậy thì không sai rồi!

Cô chính là Băng Băng!

Còn lừa tôi nói không phải… Hứ!

Làm tổn thương trái tim người ta!” Hắn nói xong, mông lắc một cái, lại bỏ đi!

Lệ Dĩnh mặt đầy ngây ngốc!

Trong cơn ngây ngốc!

Lệ Dĩnh nhìn nhân viên quay phim vẫn đang quay.

“Cắt đoạn này đi!

Chương 43

Cuộc phỏng vấn này thật sự là một tấm gương sai lầm như sách giáo khoa!" Nhân viên quay phim giơ ngón tay hình trái tim.

Khuyến khích Lệ Dĩnh một câu.

"Dũng cảm ngưu ngưu!

Không sợ khó khăn!" Lệ Dĩnh: … Đúng lúc này.

Cô nhìn thấy trước cửa một cửa hàng đặt một bức tượng nhân vật.

Tôi chết mất!

Đao Ba Kiểm!

Độc Nhãn Long!

Thập Nhất Trụ Kình Thiên!

Đây chẳng phải Trụ Tử Ca sao?

Sao Trụ Tử Ca lại được đặt trước cửa hàng.

Chủ cửa hàng này chắc chắn rất thích Trụ Tử Ca.

Đến phỏng vấn hắn chắc chắn không sai rồi.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên.

Trọc đầu.

Mặc cà sa.

"Vị đại ca này, vị đại sư này!

Chúng tôi là đội ngũ chương trình Thám hiểm mộ cổ, tôi là MC Lệ Dĩnh!" "A Di Đà Phật!

Bần tăng nhận ra thí chủ.” Lệ Dĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng có một người phỏng vấn bình thường.

“Đại sư, chương trình của chúng tôi ngài có xem không?” “Đương nhiên!

Bần tăng là hội viên kim bài.

Mỗi năm đều nạp tiền thành hội viên!” “Vậy thì tốt rồi!

Tôi muốn hỏi ngài, ngài đối với tuyển thủ Trụ Kình Thiên này, hiện tượng livestream của hắn toàn là fan nữ, ngài nhìn nhận thế nào?” “A Di Đà Phật!

Lệ Dĩnh tiểu cô nương.

Thí chủ nhìn thấy bức tượng trước cửa tiệm của bần tăng không?” “Nhìn thấy rồi ạ!

Đại sư!

Đây chính là Trụ Kình Thiên mà!

Xem ra ngài rất thích hắn.” “Đương nhiên thích!

Hắn một đêm đã mang lại cho bần tăng một năm lợi nhuận!

Bần tăng đương nhiên thích hắn!” “Đại sư!

Cái này là vì sao ạ?

Hiệu ứng ngôi sao sao?” “Ngươi nhìn là biết ngây thơ rồi!

Tiểu cô nương!

A Di Đà Phật.

Thí chủ nghĩ mà xem, thời gian lâu như vậy, fan nữ sao có thể không nhiều?

Fan nam sao còn có mặt mũi ở lại, đều chạy hết rồi.” “Tiểu muội

muội, nhờ Trụ Kình Thiên ban tặng, việc kinh doanh của bần tăng ngày càng phát đạt.” Lệ Dĩnh vừa sắp xếp lại luồng suy nghĩ.

Vừa ngẩng đầu nhìn xem đại sư rốt cuộc mở cửa hàng gì.

“Đồ chơi tình thú chuỗi cửa hàng toàn cầu.” Tôi chết mất!

“Đại sư!

Ngài ăn mặc như thế này, sao lại bán… bán cái này ạ…” “Tiểu cô nương, thí chủ vừa nhìn là biết không phải người từng trải rồi!

Bây giờ đều thịnh hành cảm giác thần bí!

Cảm giác thần bí biết không?” “Trang phục của bần tăng sẽ kích thích vào sâu thẳm tâm hồn, sự tự tôn yếu ớt nhất của người tiêu dùng.

Ngay cả một hòa thượng như bần tăng còn biết mua những thứ này.

Thí chủ nói họ…” Lệ Dĩnh: … “Cosplay biết không?

Tiểu cô nương!

Sống đến già học đến già!

Đạo lý này thí chủ không hiểu sao?” Lệ Dĩnh: … Sáng ngày thứ tám.

Diệp Thần mới mở tất cả các hòm ra.

Hai mươi mấy cái hòm, bên trong đủ loại kim ngân châu báu.

Diệp Thần chọn đi chọn lại.

Chọn đi chọn lại.

Nhét đầy chặt cứng ba lô.

Vì thế!

Hắn đã ăn hết tám chai nước, năm cái bánh mì, bốn gói mì cay, mười thanh sô cô la trong ba lô của mình!

Đúng!

Vừa không muốn chiếm không gian ba lô, vừa không muốn lãng phí thức ăn!

Một vị đại lão chí tôn từng viết, lãng phí thức ăn là đáng hổ thẹn!

Vậy thì chỉ có thể nuốt hết vào bụng rồi.

Hắn lại đến chỗ thạch quan.

Quả nhiên!

Cơ quan của thạch quan này ở phía dưới.

Chẳng trách Trương Khởi Lân và họ tìm khắp phía trên.

Chẳng tìm thấy gì cả.

Diệp Thần nhìn thấy bên cạnh cơ quan, có một cái cân.

Tôi chết mất!

Lại là nguyên lý này!

Người xưa thật sự là đỉnh cao!

Đây là một cái cân trọng lực.

Tức là khi bạn đè lên thạch quan khổng lồ trên mộ thất, trọng lượng đạt đến 250 cân.

Thạch quan sẽ lật úp.

Người sẽ từ thạch quan mộ thất rơi xuống.

Diệp Thần lúc đó từ trên nóc nhà trực tiếp rơi xuống đập vào người nữ vu.

Trọng lượng đã vượt quá 250 cân.

Thạch quan lập tức lật úp!

Sau đó!

Hai người cùng nhau từ mộ thất phía trên rơi xuống.

Còn sau đó, Tiểu Ca ở bên trong làm thế nào cũng không được.

Chính là vì.

Tiểu Ca, dáng người quá đẹp!

Trọng lượng cân đối của một mỹ nam tiêu chuẩn.… Lúc này.

Dưới đáy quan tài đột nhiên có động tĩnh!

Trương Khởi Lân lập tức quay đầu lại.

Nhìn chằm chằm vào phía dưới thạch quan.

Tất cả mọi người trên livestream đều giống như Kỳ Lân Tiểu Ca, mong chờ nhìn thấy Trụ Tử Ca lần đầu tiên.

“Mấy người nói, Trụ Tử Ca có mang nữ vu lên không?

Mang theo bên người.” “Một ngày một đêm.

Gần đủ rồi chứ.

Trụ Tử Ca là một người đơn giản như vậy, đừng trúng thi độc!” “Đơn giản ư?

À, cũng đúng, Tào Thị Hoàng Tộc có thể ban vinh hoa phú quý, Trụ Tử Ca đều không động lòng.

Ngược lại còn trở mặt với họ.

Chứng tỏ hắn là một người không ham tiền tài.” “Tôi cũng phán đoán là vậy!

Trên người một bộ vest đen đã mặc bao nhiêu ngày rồi.

Mười một Trụ Kình Thiên trên đầu đơn giản thô ráp như vậy.

Ngay cả miếng che mắt màu đen kia dường như cũng là dùng kẹp tăm kẹp.” “Trụ Tử Ca đơn giản!” Cuối cùng, một trận “ầm ầm” tiếng vang truyền đến.

Dưới đáy quan tài thạch quan khổng lồ, đã lật mở.

“Trụ Tử Ca!

Trụ Tử Ca!

Mau ra đi!

Trụ Tử Ca!

Uy vũ!” “Trụ Tử Ca đạm bạc danh lợi!

Trụ Tử Ca không ham tiền bạc…” Đột nhiên!

Bình luận dừng hẳn.

Diệp Thần còn chưa lên.

Một cái ba lô rất lớn đã đưa ra.

Dây kéo ba lô còn không kéo lên được.

Bên trong chất đầy đủ loại kim ngân châu báu.

Mọi người vừa nhìn!

Ngây người!

Một giây trước còn nói, Trụ Tử Ca không chấp nhận vinh hoa phú quý của hoàng thất, Trụ Tử Ca không ham tiền tài.

Nhưng!

Giây tiếp theo!

Túi kim ngân châu báu lớn như vậy.

Dây kéo còn không kéo lên được.

Có thể tưởng tượng được.

Cái này đối với ba lô mà nói.

Thật tàn nhẫn biết bao!

“Trụ Tử Ca, nữ vu đâu?

Kim Hương Công Chúa đâu?

Anh đã làm gì ả?” “Tôi đoán những kim ngân châu báu này, là nữ vu thưởng cho Trụ Tử Ca.” “Tôi đoán cũng vậy!

Cày ruộng rất mệt, trâu của đội sản xuất cũng không dám một ngày một đêm.” Trương Khởi Lân nhìn cái ba lô Diệp Thần ném lên.

Hàng mày hơi nhíu lại.

Sau đó, quay người.

Trên mặt khẽ mỉm cười.

Ánh mắt như nước!

Thanh tịnh như thần minh!

Đáng tiếc nụ cười này, khán giả và Trụ Tử Ca đều không nhìn thấy.

“Ê!

Muộn Du Bình!

Mấy ngày không gặp rồi!

Chương 44

Y sao lại trực tiếp đi cái kiểu này, tôi không cần mặt mũi sao?" "Muộn Du Bình, y ít nhất cũng quan tâm một chút, tôi đã trải qua bao nhiêu gian truân, chịu bao nhiêu khổ cực chứ!" Trương Khởi Lân dừng lại, nhìn hắn.

Trêu chọc một câu!

"Anh không có vết thương nào, chắc là ngủ ở dưới đó rồi." Diệp Thần vừa nghe.

Tôi chết mất!

Muộn Du Bình này!

Cái này cũng đoán ra được!

Tuy nhiên, tôi sao có thể thừa nhận mình chỉ ngủ thôi chứ?

Ít nhất, phải để tất cả mọi người đều cảm thấy, tôi là nhờ bản lĩnh của bản thân, mới sống sót được.

Diệp Thần vội vàng đuổi theo sau.

"Muộn Du Bình!

Tôi nói y nghe, lần này thật sự là thập tử nhất sinh đó.

May mà kỹ thuật của tôi quá cứng." Trương Khởi Lân dừng lại.

"Nữ vu đâu?" Vừa nghe thấy Tiểu Ca hỏi vấn đề này.

Cả livestream lập tức tất cả mọi người đều hứng thú.

Tất cả đều lắng tai nghe Trụ Tử Ca nói chuyện.

"Tôi biết ngay y sẽ hỏi về nữ vu Kim Hương Công Chúa đó." "Tôi nói y nghe, Muộn Du Bình.

Lần này nguy hiểm lắm!

Tôi suýt nữa thì bị chơi chết!" "Lại đây lại đây, cho tôi một ngụm nước uống trước!

Bảy ngày bảy đêm đó, khiến tôi khô cả cổ họng." Trương Khởi Lân đưa một chai nước cho Diệp Thần.

Diệp Thần uống ừng ực.

Trên màn hình livestream của Diệp Thần lúc này đã không còn nhìn rõ hình ảnh nữa.

Dày đặc toàn là bình luận.

"Trụ Tử Ca nói hắn bị chơi chết?" "Hắn nói bảy ngày bảy đêm, khô cả cổ họng?" "Hắn còn nói nhờ kỹ thuật của mình quá cứng…" Lệ Dĩnh lúc này cũng đang xem livestream của Diệp Thần.

Đội ngũ chương trình khó khăn lắm, mới đợi được Trụ Tử Ca phục sinh.

Lúc này.

Đối với chuyện của Trụ Tử Ca trong quan tài, vô cùng cảm thấy hứng thú.

"Muộn Du Bình, tôi nói y nghe.

Hôm đó nữ vu vốn định ra ngoài hoành hành sát người.

Tôi vừa nhìn, cái đó sao được chứ, tôi không vào địa ngục, ai vào địa ngục." "Thế là, tôi liền chủ động nhảy xuống.

Đè con nữ vu vừa mới ngồi dậy này lại." "Vừa xuống dưới, chúng tôi liền rơi vào một quan tài đá khác.

Quan tài đá này dài hơn 5 mét, rộng hơn 5 mét đó.

Cái cảnh đó, cái thế đó!" "Ba ba ba!

Bắt đầu chiến đấu, từ bên này quan tài đá quần thảo đến bên kia.

Lại từ bên kia chiến đấu đến bên này, suốt bảy ngày bảy đêm đó!" "Tôi là mười tám ban võ nghệ đều dùng hết rồi.

Cuối cùng tinh bì lực tẫn, mồ hôi đầm đìa, mới chế phục được ả đó!" Khán giả livestream: … Lệ Dĩnh: … "Sau này, nữ vu?" "Sau này à!

Sau này tôi thắng rồi!

Da thịt trên người nữ vu không còn, thịt cũng không còn, chỉ còn lại hài cốt." "Sau đó, nữ vu chết rồi.

Tôi liền mang những thứ này ra ngoài." Livestream im lặng.

Suốt mười phút không ai nói chuyện.

"Thật ác!

Chơi, giết, còn lấy tiền." "Thần tượng!

Trụ Kình Thiên!" "Kể từ Đại hội thám hiểm mộ cổ đến nay, BOSS thảm nhất lịch sử!

Chậc chậc…"… Trương Khởi Lân và Diệp Thần ra ngoài rất nhanh.

Bởi vì toàn bộ cơ quan và côn trùng của mộ táng gần như không còn nữa.

Sau khi U Linh Mã Não biến mất.

Mộ thất dưới lòng đất này đã trở lại bình thường.

Hai người vẫn men theo đường mộ quay trở lại.

Đi đến chỗ đầu tiên nhặt được ngọc phỉ thúy Đế Vương Lục.

Diệp Thần nhìn thấy, trên cây thập tự giá đầu tiên đó.

Thi thể vị giáo hoàng đã chết kia.

Đã hóa thành tro bụi, bị gió thổi bay.

Ra khỏi nhà thờ.

Lại bất ngờ nhìn thấy mặt trời!

Khủng Phố Phế Khư bị chôn vùi này.

Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng ban ngày.

Thành phố này, không còn âm u đáng sợ như trước nữa.

Đường phố sạch sẽ.

Kiến trúc cũng đã khôi phục màu sắc bình thường.

Chỉ là!

Không còn nhân khí.

Tào Tháo này đúng là cao thủ!

Đồ sát cả một quốc gia!

Đột nhiên!

Tiếng trực thăng vang lên.

Một chiếc trực thăng vũ trang màu đỏ.

Từ trên trời hạ xuống.

Đội ngũ chương trình dựa vào định vị vòng tay, đã tìm thấy họ!

Chặng đầu tiên: Khủng Phố Phế Khư, mộ huyệt nữ vu, thám hiểm hoàn thành!

Chặng tiếp theo: Amazon, Tháp Vong Linh!

Trực thăng lơ lửng trên không.

Thả xuống một chiếc thang dây.

MC Lệ Dĩnh vươn ra khuôn mặt tròn trịa tươi cười, trên đó có hai

lúm đồng tiền nhỏ.

“Trụ Tử Ca!

Tiểu Ca!

Chúc mừng vượt qua cửa ải đầu tiên!” Tiểu Ca đã men theo thang dây leo lên rồi.

Diệp Thần đang định leo ra ngoài.

Từ sâu trong cổ mộ của Khủng Phố Phế Khư.

Hai người đi đến.

Một người đàn ông trung niên mặc đồ bó sát màu đen.

Một người khác, mặc áo khoác da màu đen.

Đeo kính râm màu đen!

Diệp Thần biết họ.

Đại gia đạo mộ: Ngô Tam Thúc!

Dị nhân ban đêm: Hắc Hạt Tử!

Lần này!

Vui rồi!

Sau khi Trương Khởi Lân lên trực thăng.

Diệp Thần nắm lấy thang dây cũng leo lên.

Trương Khởi Lân ngồi ở phía trước nhất.

Diệp Thần nhìn thấy, phía sau không chói mắt.

Ngồi phía sau còn có thể ngủ một lát.

Đúng vậy, kể từ khi hóa thân Kiếm Bát.

Cái bệnh ngủ trưa này, xem như đã ăn sâu bén rễ rồi.

Diệp Thần ngồi xuống góc cuối cùng phía sau.

“Trụ Tử Ca!

Trụ Tử Ca!

Có một lô quà fan tặng anh!

Anh khi nào muốn ạ?” Lệ Dĩnh chạy đến bên cạnh Diệp Thần.

“Quà?

Quà gì?” Lệ Dĩnh rất kinh ngạc nhìn hắn.

“Trụ Tử Ca, cái này anh cũng không biết sao?

Anh không xem livestream sao?

Bảng xếp hạng quà tặng của chính mình đó!

Anh đang đứng thứ năm hiện tại.” Cái này Diệp Thần thật sự vẫn luôn không có thời gian xem.

Hắn mở bảng quà tặng trên vòng tay livestream của mình.

“Tôi chết mất! 1000 thùng thận bảo?” Cái này là!

Ai tặng?

Tôi dựa vào!

Tàn nhẫn quá!

Diệp Thần bỗng nhiên cảm thấy nhói thận!

Đau quá!

Đau dữ dội!

“Trụ Tử Ca, chính là hôm đó anh ở trong quan tài, fan tặng anh đó!” Diệp Thần nhìn kỹ một chút, livestream của mình đã được tặng rất rất nhiều quà, ngoài thận bảo được tặng bởi Thực Vật, tổng giá trị các quà tặng khác đạt 10.000 kim nguyên bảo.

Tính theo giá trị thị trường một kim nguyên bảo là một ngàn tệ!

Bây giờ tổng giá trị quà tặng trên livestream lại cao đến 10 triệu tệ!

“Muộn Du Bình, mau nhìn của y đi!

Y nhìn tôi đã có bao nhiêu tiền rồi!” “Tôi dựa vào!

Tôi có thể mua 100 con gà!

Hạnh phúc quá!

Muộn Du Bình, y nhìn tôi đã có bao nhiêu tiền rồi!” “Tôi cuối cùng cũng thực hiện được tự do ăn gà!” “Tôi cuối cùng cũng có thể nằm thẳng cẳng!” Trương Khởi Lân dựa vào cửa sổ ngồi, không nói một lời.

“Không sao đâu mà!

Tôi biết quà của y ít!

Ít thì ít!

Có gì mà mất mặt đâu, đến lúc đó tôi mua gà cho y ăn!” “Đúng rồi, còn đồ trong ba lô của tôi, tôi bảo đội ngũ chương trình cất giữ trước, tôi đã tính toán xong hết rồi, đến lúc đó trả trước cho y, mua một chiếc xe đạp.” Diệp Thần vừa nói, vừa cười định kéo vòng tay của Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân quay đầu nhìn Diệp Thần một cái.

Y đối với những tiền tài này không có chút hứng thú nào, đương nhiên không thể hiểu được sự cuồng nhiệt của Diệp Thần đối với những thứ này.

“Cứ xem đi mà!

Quà ít thì có gì mà mất mặt!

Thật là!

Chương 45

Có gì mà phải che che giấu giấu!

Tôi chia cho y hai chai thận bảo là được rồi!" "Tôi biết quà của tôi có hơi nhiều, kích thích đến y, không sao không sao, làm người mà, quan trọng nhất là vui vẻ!

Tâm thái phải tốt." Diệp Thần kéo cánh tay Trương Khởi Lân ra xem.

Trong khoảnh khắc!

Diệp Thần mặt đầy ngây người!

Tổng giá trị quà tặng 20 vạn kim nguyên bảo!

Có thể đổi ra 2 trăm triệu!

Diệp Thần không nói gì nữa, im lặng.

Hắn lặng lẽ quay về chỗ ngồi.

"Trụ Tử Ca!

Anh nhìn không rõ sao!

Quà của Kỳ Lân Tiểu Ca có 20 vạn kim nguyên bảo!

Y nhiều hơn anh!" Diệp Thần giả vờ nhắm mắt.

Cái này quá xấu hổ rồi!

Đặc biệt là trước mặt đệ nhất mỹ nam của Mộ Táng Tinh Cầu!

"Trụ Tử Ca! 20 vạn kim nguyên bảo là 2 trăm triệu!

Y nhiều hơn anh!" Diệp Thần im lặng không nói gì!

"Alo!

Trụ Tử Ca!

Anh nghe thấy không, Kỳ Lân Tiểu Ca nhiều hơn anh!" Diệp Thần cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hắn mở mắt ra!

"Tôi nghe hay không nghe, cái này quan trọng sao?

Cô tại sao lại phải lặp đi lặp lại nhấn mạnh y nhiều hơn tôi, tại sao?

Cái này rất quan trọng sao?" "Tôi là người thích so sánh như vậy sao, tôi nông cạn như vậy sao?" Lệ Dĩnh: … Lúc này!

Người đàn ông trung niên mặc đồ bó sát màu đen Ngô Tam Thúc đi lên.

Hắn nhìn Trương Khởi Lân một cái, gật gật đầu.

Trương Khởi Lân khẽ cúi đầu.

Rất rõ ràng, hai người này lại quen nhau!

Ánh mắt Ngô Tam Thúc quét qua Diệp Thần.

Có vẻ không cố ý.

Nhưng Diệp Thần cảm nhận được ánh mắt của hắn.

Có cảm giác không thể đoán được.

Ánh mắt của Ngô Tam Thúc, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó trên người hắn.

Hắn từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên, quét qua Diệp Thần hai lượt.

Ngô Tam Thúc vừa ngồi xuống.

Liền lấy ra một cuốn sổ tay viết gì đó.

Còn cầm vòng tay livestream của mình, dường như đang gửi tin nhắn.

Ngay sau đó.

Một tràng tiếng bước chân lớn mạnh.

Hắc Hạt Tử mặc áo da, đeo kính râm đi vào.

Hắn vừa vào.

Liền huýt sáo với Lệ Dĩnh.

Cà lơ phất phơ.

Trời nóng như vậy còn đeo găng tay da màu đen.

Giày bốt cao cổ bằng da, vào trong máy bay còn không tháo kính râm.

Trên mặt treo một vẻ tự cười như không cười, khí chất dâm đãng.

Diệp Thần nghĩ, mạch não của người này chắc chắn bị chập rồi.

Tương tự.

Hắc Hạt Tử gật đầu với Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân cũng khẽ cúi đầu.

Nam hạt bắc ách!

Tuyệt vời!

Diệp Thần lờ mờ cảm thấy, hai người vừa lên này không đơn giản!

Hắn nhìn ra từ phản ứng của Muộn Du Bình.

Trước đây rất nhiều người chào hỏi y.

Y đều không thèm để ý đến người ta.

Bây giờ hai người, Muộn Du Bình đều gật đầu chào lại.

Muộn Du Bình có thể đối xử tốt với người khác, vậy sẽ không phải là người đơn giản.

Hắc Hạt Tử quét một vòng trong máy bay.

Hắn muốn tìm một chỗ không có ánh sáng.

Mắt hắn không tốt lắm.

Rất không thích bị ánh sáng chói.

Nhưng góc tối nhất, không có ánh sáng nhất trên máy bay này.

Lại vừa vặn bị Trụ Tử Ca chiếm mất.

Đi đến bên cạnh Diệp Thần.

"Trụ Tử, phải không?" "Hạt Tử, Trụ Tử không phải tôi." "À, Trụ Tử Ca, phải không?" "Hạt Tử, tôi là Trụ Tử Ca của y!

Có chuyện gì?" "Có thể đứng dậy, đổi chỗ cho tôi không?" "Không được!

Hắc Hạt Tử!

Hỏi han sưởi ấm, không bằng chuyển một khoản tiền lớn!" Trụ Kình Thiên cũng đeo kính râm của mình cẩn thận.

Dùng tay chỉnh lại Trụ Kình Thiên của mình.

Bởi vì lúc này!

Lệ Dĩnh và quay phim đã tất cả chĩa camera về phía này.

"Quý vị khán giả, Hạt Gia đại danh đỉnh đỉnh, và Trụ Tử Ca tiên sinh bền bỉ, cãi nhau rồi." "Hai người liệu có phân cao thấp!

Liệu có xảy ra một trận đại chiến kinh thiên địa, khấp quỷ thần!

Chúng ta hãy cùng chờ xem!" Trụ Kình Thiên phải duy trì hình tượng tốt.

Như vậy fan livestream của hắn mới không thất vọng.

Không thất vọng, vậy quà của hắn sẽ nhiều!

Nghĩ thôi đã thấy kích động rồi!

Vừa mới thực hiện tự do ăn gà!

Lập tức lại có thể thực hiện tự do uống Coca!

Đỉnh cao nhân sinh!

Quay phim chĩa toàn bộ ống kính camera vào Trụ Kình Thiên.

Lệ Dĩnh cũng tiến lại gần.

Cô nhất định phải xem cuộc đọ sức giữa những người đàn ông này, phong thái hùng tráng của những người đàn ông.

"Trụ Kình Thiên, anh cứng rắn không chịu dậy đúng không?" "Tôi cứ cứng rắn không dậy!" "Anh cứng không dậy được?" "Tôi cứng không dậy được!" "Anh xác định cứng không dậy được?" "Tôi xác định!

Tôi cứng không dậy được!" Lệ Dĩnh: … Khán giả: … Lệ Dĩnh: "Cứ thế… kết thúc rồi?" Hắc Hạt Tử với nụ cười đáng đòn trên mặt, rời đi.

Hắn trực tiếp đi qua, ngồi bên cạnh Trương Khởi Lân.

Diệp Thần lại sờ vòng tay livestream của mình.

Vừa nghĩ đến tiền bên trong, hắn lại vui vẻ.

"Tôi chết mất!

Sao livestream của tôi lại toàn quà bay đầy trời nữa rồi!" Thận bảo?

Tôi điên mất!

Nhiều thận bảo như vậy sao?

Tại sao chứ?

Tặng tôi nhiều thận bảo như vậy làm gì chứ!

Một vạn chai thận bảo!

Trời đất ơi!

“Không ngờ!

Đã thực hiện được, tự do thận bảo!”… Trên trực thăng lục tục lại có mấy đạo mộ giả leo lên.

Có người bị thương nghiêm trọng, có người thảm hại không chịu nổi.

Trong đó có một người đàn ông vạm vỡ, cạo trọc đầu.

Cùng với đám đạo mộ giả này leo lên máy bay, lại còn có một con hồ điệp nhỏ màu vàng.

Nó vừa vào, liền bay lượn khắp nơi.

Cuối cùng đậu trên cánh tay Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử còn thổi thổi vào hồ điệp, khẽ vuốt ve một cái.

Diệp Thần liếc mắt một cái.

“Hạt Tử này, ngay cả hồ điệp cũng sờ!” “Con hồ điệp này cũng không bay đi!

Mê lộ tiểu Hôi Hôi sao?” Nhìn thấy bươm bướm bay đậu trên tay Hắc Hạt Tử.

Không chỉ Diệp Thần hơi ngạc nhiên, mà cả phòng trực tiếp cũng vang lên một tràng hoan hô.

“Các người mau nhìn!

Hạt gia thật sự là ôn nhu quá đi mất!

Anh ấy lại còn đùa giỡn với bươm bướm nữa chứ.” “Đẹp trai quá, còn vuốt ve bươm bướm.

Tôi ước gì mình là con bươm bướm đó!” “Hạt gia chắc chắn là

người ôn nhu nhất trong tất cả các đạo mộ giả!

Nhu tình lại lãng mạn.” “Hạt gia, có thể đấu kiếm không?

Tôi nằm yên là được rồi!” Hắc Hạt Tử nhẹ nhàng nhấc tay lên, con bươm bướm bay đi.

Lúc này, trên cửa sổ an toàn của máy bay có một ô kính vuông vắn.

Ánh nắng xuyên qua ô kính chiếu vào bên trong máy bay.

Người đạo mộ giả đầu trọc ngồi cạnh cửa sổ, cánh tay gác lên cạnh ô kính.

Con bướm vàng nhỏ bay qua bay lại, cứ quanh quẩn bên ô cửa sổ.

Người đầu trọc thấy phiền, liền phất tay.

“Bươm bướm ở đâu ra vậy, làm lão tử đây phiền lòng!” Hắc Hạt Tử đi về phía con bướm bên ô kính.

“Oa!

Hạt gia lại đi đùa giỡn với bươm bướm.” “Đạo mộ giả lại có thể ôn nhu, có lòng yêu thương đến vậy!

Tôi muốn gả cho anh ấy!” Nhưng mà!

Diệp Thần ngồi phía sau, lại thấy!

Trong ống tay áo Hắc Hạt Tử đột nhiên xuất hiện một con dao.

Hắc Hạt Tử đi đến bên cửa sổ.

“Vút!” Một nhát dao!

Máu tươi bắn tung tóe!

Cánh tay của tên đầu trọc trực tiếp bị hắn chém đứt.

Chương 46

Khán giả trong phòng trực tiếp đều sững sờ!

Nói là ôn nhu đâu?

Nói là dịu dàng đâu?

Lệ Dĩnh sợ hãi vội vàng né sang một bên.

Tên đầu trọc ôm cánh tay bị thương la lớn.

“A!

A...

Ngươi!

Tên điên nhà ngươi!” “Ngươi muốn lấy mạng ta sao!” Hắc Hạt Tử thản nhiên nói một câu: “Ngươi chết thì chết đi, nhưng tại sao ngươi lại làm khó một con bướm?” Diệp Thần nghe xong.

Tôi điên mất!

Hình như có lý lắm, tôi cạn lời!

Đồng đội của tên đầu trọc ban đầu muốn báo thù cho hắn.

Nhưng khi quay người lại, nhìn thấy Hắc Hạt Tử đeo kính râm, liền trực tiếp tóm lấy tên đầu trọc, kéo sang một bên băng bó.

Một lời cũng không dám nói.

Hắc Hạt Tử dùng tay đặt con bướm lên ô kính.

“Bàn tay thối của hắn, đã chắn ánh nắng của ngươi.” Diệp Thần nhìn đến đây, thầm nghĩ: “Đây đều là quái vật gì vậy.

Cái cuộc thám hiểm mộ cổ này, đúng là hay ho muốn chết!” ...

Lúc này!

Diệp Thần đã ngủ trưa.

Trương Khởi Lân cũng đang nhắm mắt dưỡng thần.

Xa tận ngàn dặm ở Cổ quốc phương Đông, Chính Dương Điện nghị sự đại sảnh, lại đang vô cùng náo nhiệt!

Đế vương Tào Bá của Tào thị hoàng tộc Cổ quốc phương Đông, đang ngồi ở vị trí cao nhất.

Tuy bây giờ Cổ quốc phương Đông, Tào thị hoàng tộc đã không còn như xưa.

Toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu, đều do các đại gia tộc của các quốc gia làm chủ đạo.

Nhưng mà, ngàn năm về trước, Tào thị hoàng tộc, lại từng thống trị toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu.

Lúc này!

Ở hai bên đại sảnh, các tộc trưởng của ba đại gia tộc và mấy vị quý tộc, đều đã vào chỗ ngồi!

Bạch gia gia chủ: Bạch Vũ (Cha của Bạch Hạo Thiên) Trần gia gia chủ: Trần Bì A Tứ.

Ngô gia gia chủ: Ngô Nhị Bạch.

Lão đại đội lính đánh thuê Đạo mộ: Ảnh Tử.

Đạo mộ tướng quân: Nhị Nguyệt Hồng.

"Chư vị." Đế vương Tào Bá của Cổ quốc phương Đông, dẫn đầu mở lời.

"Mộ Táng Tinh Cầu, từ cổ có ngũ đại gia tộc.

Tào thị ta, Bạch gia, Trần gia, Ngô gia, còn có Trương gia đã ẩn

thế.” “Nhưng Trương gia này, ngàn năm qua vẫn luôn không giữ quy củ, khắp nơi phá hoại các loại hành vi đạo mộ của các gia tộc đạo mộ chúng ta.” “Hôm nay chư vị đến đây, chính là để đạt thành nhận thức chung, tìm ra Trương gia ẩn thế cùng đối phó.” Bạch Vũ của Bạch gia tiếp lời: “Trương gia ẩn thế, tìm được cũng không quan trọng.

Quan trọng là bí mật trên người tộc trưởng Trương gia Trương Khởi Lân.” “Đúng vậy!

Bạch huynh nói có lý.

Bí mật trên người Trương Khởi Lân liên quan đến an nguy của toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu.

Nhất định phải sớm ra tay.” Mọi người đều gật đầu, tỏ ý đồng tình.

Sớm ra tay, sớm đối phó Trương Khởi Lân!

Dù sao bí mật trên người y quá quan trọng.

Nhưng mà, Trương Khởi Lân rốt cuộc có bí mật gì, e rằng trên thế giới này, không ai có thể hoàn toàn biết rõ.

Bao gồm cả đế vương Tào Bá của Tào thị hoàng tộc.

Tào Bá ho khan một tiếng, ra ý bảo mọi người bình tĩnh.

“Nói một câu không phải phép.

Cuộc thám hiểm phế tích khủng bố của tất cả các đạo mộ giả lần này đã kết thúc.” “Vậy thì, vấn đề tới rồi!

U Linh Mã Não đâu?

Gia tộc nào đã đoạt được?” “U Linh Mã Não này là vật chung của mọi người, gia tộc nào nuốt riêng, gia tộc đó sẽ phải đối mặt với tai họa diệt vong.” Trần Bì A Tứ gõ gõ mặt bàn: “Tào gia chủ, chẳng lẽ không phải Trương Khởi Lân và Trụ Kình Thiên cuối cùng ở trong

mộ thất đã lấy U Linh Mã Não sao?" Tào Bá nhìn Ngô Nhị Bạch của Ngô gia, ra ý bảo ông ta nói chuyện.

Ngô Nhị Bạch giọng trầm ổn: "Tam đệ ta, đã thăm dò gần Trương Khởi Lân và Trụ Kình Thiên.

Hai người họ không hề có U Linh Mã Não!" Mọi người tuy vô cùng ngạc nhiên!

Nhưng mà!

Lại không có bất kỳ ai dám nghi ngờ!

Ngô Tam Thúc, đó là nhân vật như thế nào.

Trong giới đạo mộ có thể nói là đại lão cấp Thái Đấu.

Đặc biệt là ánh mắt và khả năng cảm nhận của ông ta.

Ông ta nói không phát hiện trên người Trương Khởi Lân và Trụ Kình Thiên, thì chắc chắn là không có!

Nhưng mà!

Điều không ai ngờ tới là, U Linh Mã Não lại bị Diệp Thần nuốt vào bụng.

Cách một lớp huyết nhục, Ngô Tam Thúc căn bản không thể nhìn thấu.

"Ngày mai!

Ở Amazon Đại Phật Di Chỉ, thiết lập mai phục!

Chư vị có mặt ở đây!

Người của các ngươi không được vắng mặt!" Đại tướng quân Nhị Nguyệt Hồng đứng lên: "Tào Bá lão huynh, giết người thì được!

Nhưng đây dù sao cũng là trong giải đấu thám hiểm đạo mộ.

Mọi người đừng quên, chương trình này là ai tổ chức!" Nhị

Nguyệt Hồng vừa nói xong câu này, mọi người đều im lặng.

Nhị Nguyệt Hồng tiếp tục nói: "Tuy ta đã rời Quỷ Môn nhiều năm, nhưng Lão Phật gia, ta khuyên mọi người vẫn nên giữ thể diện.

Chương trình này, là cây hái tiền của bà ấy!" Lão Phật gia, Môn chủ Quỷ Môn, Ngọc Diện Diêm La: Hoắc Tiên Cô.

Gần như tất cả các địa điểm giải trí trên Mộ Táng Tinh Cầu, đều bị bà ta kiểm soát.

Công việc kinh doanh trải rộng toàn cầu.

Dưới trướng còn có hàng vạn cao thủ dị nhân.

Giải đấu thám hiểm đạo mộ này, là nguồn thu nhập chính của bà ta.

Đánh lộn nhỏ thì được, nhưng nếu gây ảnh hưởng lớn đến chương trình, bà ta chắc chắn sẽ không bỏ qua!

Tào Bá suy nghĩ một chút: "Cái này ta tự có chừng mực!

Giải đấu thám hiểm đạo mộ, sẽ không bị phá hoại.

Mọi người cứ làm theo kế hoạch, chia nhau hành động." Tất cả mọi người lần lượt rời đi.

Nhưng duy nhất có một người!

Vẫn còn ngồi trên chỗ của mình.

Đó chính là lão đại đội lính đánh thuê Đạo mộ: Ảnh Tử.

Đội lính đánh thuê Đạo mộ này, hoàn toàn khác với các gia tộc khác.

Các gia tộc khác đều là gia nghiệp, rồi bồi dưỡng các loại nhân tài đạo mộ!

Có những gia tộc giàu có, cũng sẽ chiêu mộ rất nhiều nhân tài.

Nhưng mà, đội lính đánh thuê Đạo mộ, là một liên minh do các đạo mộ giả sa đọa của các quốc gia trên toàn cầu thành lập.

Bọn họ đạo mộ hoặc giết người, chỉ có một mục đích!

Đó chính là tiền tài!

Ai trả nhiều tiền, nghe lệnh người đó.

Lúc này, sau khi tất cả mọi người rời đi, Tào Bá lại cố ý giữ Ảnh Tử lại.

"Ảnh Tử, 1 tỷ kim tệ ta đưa cho ngươi, đã nhận được rồi chứ." Ảnh Tử gật đầu: "Trước đây không biết ngươi muốn giết ai, nếu chỉ giết một Trương Khởi Lân?

Tiền đưa hơi nhiều." "Đương nhiên không chỉ đơn giản là giết Trương Khởi Lân, Trương Khởi Lân ta muốn sống, phế hắn đi, giữ lại một hơi thở là được, ta có lời muốn hỏi hắn." "Đương nhiên!

Còn Trụ Kình Thiên bên cạnh Trương Khởi Lân, ta muốn cái mạng của hắn!

Hắn tiện tay đá bay U Linh Mã Não của ta.

Giết mười lần, cũng khó giải hận trong lòng ta!" Ảnh Tử thản nhiên gật đầu: "Người của ta sẽ đi!

Yên tâm!" "Ngươi phái mấy người đi?" Ảnh Tử vốn đã chuẩn bị rời đi, hắn lại quay người lại, nhẹ nhàng nói một câu: "Chỉ một người!

Để lấy mạng của bọn họ!" "Còn về việc hắn là ai, điều này là bí mật!

Trương Khởi Lân, tuyệt đối không ngờ tới!" "Amazon Đại Phật Di Chỉ, bọn họ chết chắc rồi...

Hahaha!" ...

Ngoại vi rừng Amazon.

Trực thăng trực tiếp lơ lửng cách mặt đất chưa đầy năm mét.

Tháp Vong Linh Amazon trong truyền thuyết, nằm sâu trong khu rừng này.

Có người nói đây là một vị đế vương của một quốc gia thần bí, lúc sinh thời làm điều ác nhiều, giết người rồi trực tiếp vứt xác vào khu rừng Amazon này.

Sau khi vị đế vương này chết, được chôn ở đây, để siêu độ những vong linh này.

Nhưng mà, cũng có người nói, bên trong này chôn cất một vị hoàng tử.

Truyền thuyết y có thể nói chuyện với vong linh.

Còn về sự thật rốt cuộc là như thế nào, trên Mộ Táng Tinh Cầu, không có bất kỳ tư liệu nào.

Chưa từng có ai đi sâu vào rừng Amazon.

Hoặc có lẽ rất nhiều người đã từng đi vào, chỉ là, căn bản không có ai quay trở ra mà thôi.

Máy bay lơ lửng ở ngoại vi rừng Amazon, là di tích của một ngôi chùa cổ.

Dựa theo tình hình mà tổ chương trình thông báo, di tích này có lai lịch khá đặc biệt.

Ngàn năm về trước, sâu trong rừng Amazon này, tiếng kêu than khóc lóc vang trời.

Ngày đêm, quỷ khóc lang gào!

Sau đó, Tào thị hoàng tộc đang nắm quyền lúc bấy giờ, đã phái cao

tăng đắc đạo Huyền Trang đại sư, đặc biệt xây dựng Đại Phật Tự ở ngoại vi rừng Amazon, để trấn áp vong hồn.

Sau này ngôi chùa suy tàn.

Mà bây giờ, chỉ còn lại những đoạn tường đổ nát.

Được gọi là: Đại Phật Di Chỉ! ...

"Quý vị khán giả thân mến, bây giờ mọi người đang thấy chính là Đại Phật Di Chỉ!

Còn Tháp Vong Linh Amazon thì nằm sâu trong khu rừng Amazon phía sau tôi đây." "Lúc này, rất nhiều đạo mộ giả đã tiến vào rừng..." Lệ Dĩnh không ngừng đưa tin trực tiếp.

Khán giả trong phòng trực tiếp đã sục sôi, phấn khích không thôi!

"Sâu trong rừng Amazon, thật đáng mong đợi a!

Truyền thuyết bên trong có rất nhiều di tích mộ cổ đó." "Nhưng siêu khủng khiếp, nghe nói năm ngoái quân đội Brazil tiến hành diễn tập, cả một đoàn quân bị lạc đường, sau khi vào thì không ai quay trở ra nữa." "Không những thế, nghe nói quân đội đã phái rất nhiều máy bay không người lái vào, cũng đều mất tích.

Ghê rợn quá!" "Trụ Tử ca và Tiểu Ca, phải chú ý an toàn nha.

Ơ?

Trụ Tử ca, lại còn đang ngủ!

Đỉnh của chóp!" Trương Khởi Lân vỗ vỗ vào chuông linh Thập Nhất Trụ Kình Thiên.

Diệp Thần tỉnh dậy, cùng mọi người xuống máy bay.

Lệ Dĩnh và nhân viên quay phim cũng vội vàng chạy xuống.

Theo yêu cầu của đông đảo fan hâm mộ và khán giả, tổ chương

trình quay cho mọi người xem Đại Phật Di Chỉ ngàn năm về trước này.

“Chào quý vị khán giả thân mến, tôi là tiểu điềm tâm Dĩnh bảo của các bạn.

Đây chính là Đại Phật Di Chỉ.” “Tượng Phật Tổ khổng lồ phía trước chính là tượng của Huyền Trang pháp sư năm xưa.

To quá, chiều cao của tôi còn không bằng ngón chân của người.” “Phía sau này, chính là chùa Đại Phật Di Chỉ.

Nghe nói bên trong còn có Tàng Kinh Các dưới lòng đất, cái này chúng ta sẽ không đi vào.

Tôi vẫn muốn trân trọng sinh mệnh.” “Mấy trăm năm không ai đến rồi, bên trong này ai mà biết có cái gì.” ...

Chương 47

Sau khi Trương Khởi Lân xuống, y đánh giá xung quanh.

Diệp Thần cũng vội vàng đóng gói tất cả lương khô mà tổ chương trình phát.

Ngay trên trực thăng, hắn đã dùng điểm đạo mộ đặt hàng.

Không chỉ đặt đồ nướng mang đi, hắn còn đặc biệt mua thuốc nhuộm tóc và máy uốn tóc.

Mạng có thể mất, nhưng!

Kiểu tóc Thập Nhất Trụ không thể loạn!

Còn về một túi vàng bạc châu báu lớn của hắn, tổ chương trình sẽ giúp hắn gửi vào ngân hàng tư nhân thuộc Quỷ Môn.

Tuyệt đối an toàn!

Hắc Hạt Tử vươn vai, rồi đấm đấm bả vai.

Cổ hắn rất khó chịu.

Trương Khởi Lân vẫn luôn nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử bên kia.

Hắc Hạt Tử đi đến trước mặt Trương Khởi Lân.

"Ngươi nhìn thấy sao?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

"Ngươi không nhìn thấy, vậy tại sao ngươi lại cứ nhìn chằm chằm hắn?" Trương Khởi Lân im lặng một lát, nói: "Ta cảm nhận được." Lúc này!

Hắc Hạt Tử đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu!

Lưng và vai đau nhức kinh khủng như bị xé toạc.

Trong khoảnh khắc này!

Hắn đau đến nỗi cả kính râm cũng rơi xuống đất!

Hắn biết, cái tên này lại sắp ra làm loạn rồi!

Nhưng mà!

Chính hắn căn bản cũng không có khả năng gì!

Tất cả khán giả trong phòng trực tiếp, đều đang nhìn Hắc Hạt Tử đột nhiên trở nên rất bất thường.

"Hạt gia bị sao vậy?" "Anh ấy sao lại cứ gãi lưng mình!

Trông có vẻ đau đớn vô cùng!" "Đáng thương quá!

Tôi đoán là bị thương rồi!

Hoặc là mắc phải bệnh lạ gì đó." "Kính râm của Hạt gia không bao giờ rời mắt, bây giờ kính râm rơi rồi mà cũng không nhặt, có thể thấy trên người đau đớn đến mức nào!" Cơ thể Hắc Hạt Tử không tự chủ được mà cử động.

Hắn dựa sát vào Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân vẫn luôn nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử.

Nam Hạt Bắc Ách!

Lại tụ họp rồi!

Hắc Hạt Tử đi đến rất gần Trương Khởi Lân, nhấc vai đặt lên lưng Trương Khởi Lân.

Lưng hắn càng đau hơn, có thứ gì đó đang xé toạc cơ thể hắn.

Da dẻ gần như muốn vỡ nát chảy máu!

Đúng lúc này!

"Bốp" một tiếng!

Diệp Thần gạt thẳng cánh tay Hắc Hạt Tử đang đặt lên lưng

Trương Khởi Lân ra!

Sau đó, Diệp Thần như biến thành một người khác.

Hắn đứng chắn trước mặt Trương Khởi Lân, hung ác nói: "Ngươi mà dám làm hại Muộn Du Bình, ta sẽ giết ngươi!" Hắc Hạt Tử nghe vậy, giãy dụa nói: "Ta không hề muốn làm hại hắn!" "Câm mồm!

Hắc Hạt Tử!

Ta không nói với ngươi!" Chấn động!

Hắc Hạt Tử trực tiếp run bắn người, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Trương Khởi Lân cũng kinh ngạc nhìn Diệp Thần.

Ngô Tam Thúc đứng một bên chăm chú nhìn Diệp Thần.

Vừa rồi một câu nói của Diệp Thần, đã khiến ba người này đều kinh ngạc đến tột độ!

Khán giả ăn dưa trong phòng trực tiếp, lại căn bản chẳng hiểu gì cả.

Hắc Hạt Tử nhịn đau: "Trụ Kình Thiên!

Ngươi nhìn thấy sao?" "Đừng nói nhảm!

Hai cành tay khô đen sì, một mái tóc dài ghê tởm." Hắc Hạt Tử lúc này hoàn toàn bị kinh ngạc!

Cái thứ bẩn thỉu trên lưng hắn này, năm xưa trong một con sông mộ cổ, vô tình bị dính vào.

Mấy chục năm rồi, không có cách nào cả.

Đừng nói là điều trị, toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu không một ai có thể nhìn thấy nó.

Cái thứ này!

Đè nặng trên lưng hắn.

Bình thường sẽ không hoành hành, trừ phi nó muốn thoát ly khỏi bản thể.

Lý do thoát ly bản thể chỉ có một, đó chính là gặp phải nhân vật còn mạnh hơn Hắc Hạt Tử.

Vừa rồi Hắc Hạt Tử ở rất gần Tiểu Ca.

Cái thứ bẩn thỉu này lập tức bắt đầu hoành hành, muốn xé toạc thoát ra, bám lên lưng Trương Khởi Lân!

Không ngờ!

Trụ Kình Thiên đột nhiên xuất hiện này!

Lại vừa vặn ra ngăn cản!

Hắn!

Lại có thể nhìn thấy!

Trụ Kình Thiên đương nhiên nhìn thấy!

U Minh Nhãn của hắn, có thể nhìn thấy tất cả sinh linh trên thế gian.

Cái thứ bẩn thỉu thấy không thành công, bắt đầu giãy giụa loạn xạ.

Hắc Hạt Tử bị làm cho đau đớn không thôi.

Cơ thể đau đớn kịch liệt!

Trương Khởi Lân vỗ vỗ Diệp Thần, ra hiệu cho hắn, ý là để hắn giúp Hắc Hạt Tử.

Trương Khởi Lân và Hắc Hạt Tử trước đây, có giao tình.

Diệp Thần đi đến bên cạnh Hắc Hạt Tử: "Xem mặt mũi của Muộn Du Bình, ta giúp ngươi một chút.

Nhưng mà, chỉ là giúp đỡ nhẹ nhàng thôi.

Ta không phải Thánh Mẫu.” Hắc Hạt Tử rất đau đớn, cũng không nghe Diệp Thần nói gì.

Diệp Thần nhìn chằm chằm cái thứ bẩn thỉu trên lưng hắn.

“Cục thịt tóc dài!

Ngươi mà còn dám động đậy một cái, ta sẽ biến ngươi thành thịt quỷ xào hành!” Cái thứ bẩn thỉu hơi ngơ ngác.

Nhưng vẫn nhúc nhích một cái, dường như muốn nói cho Diệp Thần biết, ta không sợ ngươi!

Đều là kẻ sống trong xã hội, ngươi là người xã hội, ta là quỷ xã hội, ai sợ ai?

Diệp Thần “vút” một tiếng rút Trảm Phách Đao ra!

Trong khoảnh khắc đao quang Trảm Phách Đao lóe lên, cái thứ bẩn thỉu lập tức sợ hãi cúi đầu xuống.

Không dám động đậy một chút nào!

Không còn dám hoành hành nữa.

Trảm Phách Đao có linh áp tự nhiên đối với loại tà vật này!

Cơ thể Hắc Hạt Tử hồi phục, hắn khẽ nói một tiếng: “Cảm ơn.” Ngô Tam Thúc đứng bên cạnh, vẫn luôn nhìn cái Trụ Kình Thiên thần kỳ này.

Với kinh nghiệm đạo mộ nhiều năm của ông ta, ông ta căn bản cũng không hiểu, Diệp Thần này rốt cuộc đã nhìn ra bằng cách nào.

Tại sao lại lợi hại đến vậy!

“Đích tháp!” Điện thoại đeo tay đã được cải tạo của Ngô Tam Thúc, tin nhắn đến.

Ông ta lấy ra xem, trên đó viết: “Mau chóng rời khỏi Đại Phật Di

Chỉ!

Thập diện mai phục!" Ngô Tam Thúc nhận được tin nhắn xong, căn bản không dừng lại chút nào.

"Hạt Tử!

Chúng ta đi!" Ngô Tam Thúc hô xong một câu, vội vàng rời đi!

Hắc Hạt Tử chắp tay cúi chào.

Cũng theo sau Ngô Tam Thúc rời đi.

Các đạo mộ giả khác xuống trực thăng, cũng lần lượt đi vào rừng Amazon.

Trương Khởi Lân nhìn quanh.

Y biết nguy hiểm đã đến.

Mười phút trước, ngay khi bước chân đầu tiên vang lên trong khu rừng xung quanh, y đã biết, nguy hiểm đã đến!

Lệ Dĩnh vẫn đang không ngừng đưa tin trực tiếp.

Diệp Thần vừa rồi trên trực thăng đã đặt xong đồ ăn mang đi.

Lúc này!

Hắn đang ngồi một bên nghiêm túc xiên que nướng ăn.

"Kỳ Lân Tiểu Ca, theo yêu cầu của fan hâm mộ, muốn làm một phóng sự đặc biệt cho anh, được không ạ?" Trương Khởi Lân chỉ vào máy bay, phất tay!

Mặt y lạnh băng.

Lệ Dĩnh căn bản không hiểu ý gì.

Cô còn tưởng Tiểu Ca là vì thấy tiếng trực thăng quá ồn.

Diệp Thần bên cạnh thấy Muộn Du Bình không nói lời nào, trực

tiếp cảm thấy khó chịu.

Hắn trực tiếp hô lớn: “Ý của hắn là, bảo các người đi!

Mau đi!

Mau rời khỏi đây!” Lệ Dĩnh vẫn còn hơi do dự.

Vô cớ mắng người sao không phải là!

Tôi còn đang phỏng vấn mà, lại bảo tôi rời đi.

Diệp Thần ánh mắt đột nhiên trợn trừng, trông cực kỳ đáng sợ!

“Cô rốt cuộc có đi hay không, trong vòng 10 giây, nếu không đi, tối nay tôi sẽ khiến chân cô vẹo ra ngoài, lại còn gãy nát xương!” Lệ Dĩnh sợ hãi mặt mày thất sắc, cô vội vàng leo lên trực thăng!

Nhân viên quay phim cũng vội vàng chui vào.

Bọn họ từ trước đến nay chưa từng thấy Trụ Tử ca, sát khí đằng đằng đến vậy!

Trông thật sự quá đáng sợ!

Trương Khởi Lân quay lại, nhìn Diệp Thần: “Trụ Tử, ngươi cũng mau đi!” “Đi cái quỷ gì!

Muốn đi thì đã đi từ mười phút trước rồi.” Diệp Thần cắn một miếng xiên thịt dê.

“Tôm tích!

Lại đây!

Ăn nóng đi!” “Ta đã đặc biệt gọi cho ngươi đầu vịt!

Mỏ vịt!

Mỏ heo!

Mỏ bò!” “Còn hai mươi lon bia nữa!

Lại đây!

A Tú nhi, ngồi xuống đi!” Lúc này!

Trực thăng đã khởi động!

Tốc độ cực nhanh!

Lập tức biến mất trong không trung.

Gần như trong khoảnh khắc này, Đại Phật Di Chỉ, trong bán kính năm kilomet!

Tín hiệu trực tiếp đã bị cắt đứt!

Chương 48

Dưới màn đêm u tối.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Hai người ngồi trên bậc đá trước Đại Phật Di Chỉ, bắt đầu ăn xiên nướng!

Một vị đạo thần Muộn Du Bình!

Một tên Trụ Kình Thiên ngốc nghếch!

Xung quanh màn đêm u ám!

Trăng không sáng, sao thưa thớt!

Gió lạnh ào ào!

Đêm tối trăng đen gió lớn thích hợp giết người!

Lúc này!

Đại Phật Di Chỉ!

Thập diện mai phục! 500 sát thủ của Tào thị và các đại gia tộc của Cổ quốc phương Đông!

Đã đến!

Xung quanh chật như nêm cối!

Trương Khởi Lân tối nay lạ thường nghe lời.

Diệp Thần đưa y một cái đầu vịt, y liền cắn ăn sạch sẽ!

Diệp Thần đưa y mười xiên thịt dê, y cũng ăn hết!

Diệp Thần đưa y một lon bia, y cũng uống cạn!

Trương Khởi Lân rất ít khi uống rượu.

Lúc này!

Trên khuôn mặt lạnh lùng của y, hơi ửng hồng.

“Trụ Tử, ngươi tại sao không đi?” “Ngẩng mặt trông tri kỷ mà chết, đại trượng phu...

ôi, câu này không phải phong cách của ta.” “Ta nên nói, đi cái quỷ gì!

Đời người coi nhẹ!

Không phục thì làm tới!” “Không sợ chết!

Là để tận hưởng cái chết!” Trên mặt Trương Khởi Lân xuất hiện một nụ cười khó nhận ra.

Y biết, Diệp Thần mười phút trước cũng giống y, đều đã phát hiện tiếng bước chân trong rừng xung quanh.

Y khẽ hỏi một câu: “Trụ Tử, mười phút trước, sao ngươi không bảo ta rời khỏi đây?” Diệp Thần bóp bẹp lon bia rỗng trong tay, ném xuống đất!

Sau đó, hắn lại mở một lon khác!

Uống một hơi thật mạnh, nói!

“Bảo ngươi đi cái quỷ gì, bảo ngươi đi, ngươi sẽ đi sao?” “Ta còn không biết ngươi nghĩ gì sao!

Một người đã sống mấy trăm năm, lại chẳng có ký ức gì cả.” “Đã có người tìm đến tận cửa, vậy không phải là tự dâng ký ức!

Tự dâng manh mối sao!” Trương Khởi Lân nở một nụ cười hiếm thấy!

Nụ cười này, đẹp đến cực điểm!

Ánh mắt như nước!

Thanh tịnh như thần minh!

Thì ra!

Người hiểu y Trương Khởi Lân nhất trên thế giới này, lại chính là Trụ Kình Thiên có nhan sắc chênh lệch trời vực với mình.

Tình sâu như biển!

Thâm tình tri kỷ!

Không gì hơn thế!

Đúng lúc này, xung quanh vang lên một tràng "bá bá bá" tiếng động.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân biết.

Đám con rùa này, đã đến rồi!

Đại chiến!

Sắp bùng nổ!

Xung quanh Đại Phật Di Chỉ đã bố trí đầy rẫy sát thủ.

Trong khoảnh khắc, 500 nòng súng, đều nhắm vào hai người đang ngồi ăn xiên nướng trên bậc đá.

Tào Sầu của Cổ quốc phương Đông.

Đội trưởng đội hình phạt của gia tộc Tào thị.

Biệt danh, Quỷ Kiến Sầu!

Lần trước những kẻ chết trong quan tài thi thể dưỡng khí hà hoa, mân côi, chính là thủ hạ của hắn.

Lúc này!

Tất cả các sát thủ bao vây tứ phía.

Hắn dẫn theo hơn chục người đi tới.

Hắn đã giết không ít người!

Trong số những người hắn đã giết.

Trước khi chết, có người khóc lóc cầu xin.

Trước khi chết, có người sợ hãi ngất đi.

Còn có người trước khi chết, quá sợ hãi mà tự sát.

Nhưng mà!

Tình cảnh như tối nay, Tào Sầu vẫn là lần đầu tiên thấy!

Hai người này ngồi trên đài ăn xiên nướng!

Ăn một cách nghiêm túc, căn bản không nhìn xung quanh.

Ăn một cách vô tư lự!

Nếu Tào Sầu không xác nhận chính mình đã dẫn theo mấy trăm người đến, hắn suýt nữa đã nghĩ, con mồi đó chính là mình.

"Trương Khởi Lân, bệ hạ bảo ta hỏi ngươi một chuyện.

Nếu ngươi nói ra, những người khác trong Trương gia tộc, có thể miễn một lần chết." "Tộc trưởng Trương gia biết, ngôi mộ mà đời đời bảo vệ đó, rốt cuộc là mộ của ai?

Ngôi mộ ở đâu?" Trương Khởi Lân dừng ăn.

Nhưng không nói một lời.

Diệp Thần vẫn đang ăn, còn mấy xiên dê cuối cùng.

Tuyệt đối không thể lãng phí.

"Ta hỏi ngươi đó!

Trả lời ta!

Ngôi mộ mà các ngươi Trương gia đời đời bảo vệ, rốt cuộc là ở đâu?" Diệp Thần trực tiếp mắng: "Mộ cái đầu mẹ ngươi!

Lải nhải không ngừng!

Ngươi là máy phát thuốc độc hả ngươi!" Tào Sầu tức đến nỗi mặt tái mét.

Năm người cầm súng phía sau hắn, đều đã lên đạn.

Xung quanh trong bóng tối, khắp nơi đều là tiếng lên đạn.

"Trương Khởi Lân, ngươi đã nghĩ kỹ chưa!

Bên ngoài có đến 500 sát thủ!

Còn có sát thủ số một của đội lính đánh thuê Đạo mộ cũng đã đến!" Trương Khởi Lân vẫn mặt mày lạnh băng!

"Được!

Trương Khởi Lân, ngươi không nói cũng được, vậy thì các ngươi cứ chết đi!" Tào Sầu tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không phải đế vương dặn dò, nhất định phải hỏi ra bí mật của Trương gia, hắn lúc này hận không thể lóc xương lột da hai người này!

Diệp Thần uống một hơi lớn bia!

"Tào Sầu, lời!

Đừng nói quá sớm!

Ngươi có tin không, ngươi sẽ chết trước chúng ta!" Tào Sầu nhìn Trụ Kình Thiên này, vẻ mặt đầy chế giễu.

Giang hồ đồn đại, Trụ Kình Thiên này là một thằng ngốc.

Hôm nay gặp mặt!

Không chỉ là thằng ngốc, còn là một kẻ đần độn!

Ta Tào Sầu hôm nay dẫn theo năm trăm sát thủ đó!

Còn có!

Sát thủ đỉnh cao khiến toàn bộ giới đạo mộ nghe danh phải khiếp sợ!

Ngày hôm nay cũng đã đến!

Lại còn nói, ta sẽ chết?

Ta haha!

“Trụ Kình Thiên!

Ngươi yên tâm, sau khi ngươi chết, Thập Nhất Trụ Kình Thiên của ngươi, ta sẽ trưng bày!” “Còn chiếc mũ rơm cũ kỹ ngàn năm của Trương Khởi Lân!

Ta sẽ thu thập!

Hahaha!” Diệp Thần ăn xong miếng dê cuối cùng, vứt que nướng ra phía sau!

Hét lớn một tiếng!

“Muộn Du Bình, chiến!” Gần như trong khoảnh khắc!

“Niềm vui chiến đấu” của Diệp Thần trực tiếp phát động.

Năm mét!

Dịch chuyển tức thời!

Ngay sau đó!

Tiếp nối liên chiêu.

“Chém Quỷ” Sáu luồng đao ảnh bay vút qua như điện xẹt.

Tào Sầu!

Phát điên rồi!

Não bộ trống rỗng!

Hắn đứng đó bất động.

Hắn cảm giác nội tạng của mình trôi ra ngoài.

Hắn rất muốn cúi xuống xem.

Nhưng mà!

Hắn căn bản không thể cúi đầu xuống được.

Cổ hắn đã không còn nghe theo lệnh nữa!

Hắn muốn hô to ra lệnh.

Nhưng cổ họng hắn, đã bị thủng.

Từng luồng khí lạnh theo cổ họng hắn, thổi vào.

"Cái!

Sao có thể?

Ta là, Quỷ Kiến Sầu mà!" Một giây sau!

Quỷ Kiến Sầu, và năm người cầm súng phía sau hắn, thuận thế ngã xuống đất.

Diệp Thần bay như một con chim, nhảy vọt lên.

Hắn và Trương Khởi Lân đột nhiên tăng tốc, chạy về phía chùa Đại Phật Di Chỉ phía sau.

Mà cùng lúc đó!

Chương 49

Phía sau bọn họ, súng đạn rợp trời!

Đột nhiên vang lên!

“Tháp tháp tháp...” “Bùm bùm bùm...” “Oanh long long...” Mấy trăm khẩu súng, mấy trăm điểm hỏa lực cùng lúc bắn tới.

Tiếng súng đạn vang dội!

Toàn bộ mặt đất đá trước Đại Phật Di Chỉ, bị đạn bắn tóe lửa!

Cánh cửa gỗ cổ kính của Đại Phật Di Chỉ, lập tức chi chít lỗ đạn!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần điên cuồng tăng tốc!

Đạn bay ngay sau lưng bọn họ, đất đá bụi bay tung tóe!

Đột nhiên!

Một chấm đỏ lướt qua mặt Diệp Thần.

Kiếp trước đã xem nhiều phim như vậy, hắn đương nhiên biết đây là cái gì!

Chấm đỏ chính xác, chỉ có thể là kính ngắm ban đêm của súng bắn tỉa hạng nặng.

“Tránh ra!” Diệp Thần kéo Trương Khởi Lân vội vàng né sang phải.

“Bành” một tiếng vang lớn.

Viên đạn súng bắn tỉa khổng lồ trực tiếp găm vào cây cột.

Cả cây cột đá cẩm thạch bị viên đạn súng bắn tỉa dài mười mấy centimet, xuyên thủng.

Cây cột lập tức đổ rầm xuống đất!

Trương Khởi Lân quét mắt nhìn trái nhìn phải, thấy một điểm mù của đường đạn.

“Trụ Tử!

Chỗ này!” Trương Khởi Lân hô một tiếng.

Diệp Thần vội vàng theo kịp.

Hai người nhảy vào một điểm mù lõm vào trong khoảnh khắc.

Một viên đạn súng bắn tỉa hạng nặng, lập tức găm vào chỗ hai người vừa đứng.

“Bành” một tiếng.

Mặt đất bị viên đạn cực lớn, bắn ra một cái hố.

“Đây là một cao thủ!” Diệp Thần cảm nhận đầu tiên!

“Người này lựa chọn thời cơ và góc độ ra đòn tính toán quá chính xác!” Hơn nữa, hai phát đạn liên tiếp, đến từ những vị trí kích hoạt khác nhau!

Hai vị trí này theo góc độ mà nói, ít nhất cách nhau hàng trăm mét.

Chạy nước rút trăm mét trong khoảng 9 giây, viên đạn này được kích hoạt.

Người này!

Tuyệt đối là một nhân vật rất ác độc!

Trương Khởi Lân im lặng.

Lần này!

Để giết mình!

Lại xuất hiện nhân vật lợi hại đến vậy!

Y nghĩ!

Nhất định phải lập tức xuống Tàng Kinh Các!

Chỉ cần vào không gian hẹp!

Súng đạn không thể phát huy tác dụng tốt!

Vậy thì đối với Trương Khởi Lân mà nói, thân phận thợ săn và con mồi!

Sẽ thay đổi!

Lúc này!

Một tràng tiếng bước chân lớn vang lên.

Diệp Thần biết.

Đây là mấy trăm sát thủ cầm súng đã xông tới.

Trong một thời gian, các cửa trước, sau, trái, phải đều bị chặn lại.

Đột nhiên!

"Cạch" một tiếng.

Tiếng chốt lựu đạn bật ra!

Trương Khởi Lân tóm lấy Diệp Thần, lăn vào bức tường bên cạnh.

"Oanh long long" Lựu đạn trực tiếp nổ tung.

Cả Đại Phật Di Chỉ, bị chấn động bụi bay mù mịt!

Trương Khởi Lân nhìn quanh.

Người vây đến rất đông!

Phương pháp tốt nhất hiện tại, chính là lên mái nhà!

Di chuyển trên mái nhà, bắn súng sẽ có điểm mù!

"Lên mái nhà!" Trương Khởi Lân hô một tiếng.

Y trực tiếp nhảy lên, một cú lộn mèo, thân thể xoay tròn trên không trung, ổn định đáp xuống mái nhà.

Diệp Thần vẻ mặt ngơ ngác: "Mẹ kiếp!

Ngươi là cá chép, còn ta thân hình như con hàu thế này, ta lộn cái quỷ gì." Trương Khởi Lân vội vàng ném sợi dây xuống.

Đúng lúc Diệp Thần chuẩn bị nắm lấy sợi dây leo lên thì, một đám sát thủ trong khoảnh khắc xông vào cửa.

"Bùm bùm bùm..." Đạn bay như mưa.

Diệp Thần chỗ này còn có tường che.

Nhưng mà!

Lúc này, Trương Khởi Lân trên mái nhà, bị đạn điên cuồng truy sát.

Y nhanh chóng chạy trên mái nhà!

Đạn đều găm vào ngói phía sau y!

Diệp Thần tức giận: "Đánh ta thì được!

Đánh huynh đệ của ta!

Không được!" "Ta điên mất!" "Đến đây!

Chiến đi!" Niềm vui chiến đấu, trong khoảnh khắc phát động.

Lần này!

Diệp Thần không phải lao lên mái nhà.

Mà là trực tiếp giết vào đám đông!

Năm mươi mấy người xông vào cửa phía đông, căn bản không ngờ tới.

Diệp Thần lúc này không những không bỏ chạy!

Mà ngược lại còn nhảy vào đám người!

Diệp Thần đao quang lóe lên!

Đao đao thấy máu!

Trong đám người, các sát thủ bắn súng có chút e ngại sẽ làm bị thương đồng đội của mình.

Chính là sự e ngại ngắn ngủi này, đã khiến bọn họ tổn thất nặng nề.

Diệp Thần một đòn Chém Quỷ, trong nháy mắt đã giết chết mười mấy người!

Những người còn lại lần lượt né sang một bên, trực tiếp bắn súng.

Diệp Thần vội vàng né sang một bên, nhanh chóng luồn lách giữa làn đạn.

Đột nhiên!

Cửa phía tây, trong nháy mắt lại tràn vào hơn năm mươi người.

Bọn họ đều cầm súng lục, thắt lưng cắm dao găm.

Vừa nhìn thấy Diệp Thần ở đây, hơn 50 người cấp tốc rút súng, lần lượt nhắm vào Diệp Thần.

"Hoa lạp lạp..." Một tràng tiếng chạy nhanh trên mái hiên đạp ngói.

Đột nhiên truyền đến!

Ngay sau đó!

Trên không trung!

Một bóng đen!

Một thanh Hắc Kim Cổ Đao đen nhánh!

Bị người nắm chặt bằng hai tay!

Từ trên trời giáng xuống!

Không phải là Trương Khởi Lân thần minh như vậy, thì còn ai nữa!

Trong khoảnh khắc, hơn năm mươi người xông vào cửa phía tây.

Đội hình đại loạn.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao dài, chỉ cần quét qua một vòng, đã có thể quét đổ mấy người.

Bọn họ lần lượt bắn súng vào Trương Khởi Lân.

"Bùm bùm bùm bùm..." Đạn bay dày đặc khắp trời.

Thân pháp Trương Khởi Lân nhanh nhẹn, như một cơn gió.

Y nhảy vọt lên, men theo các cây cột hai bên hành lang, lại nhảy lên mái hiên.

Vô số viên đạn sượt qua vai y.

Giây tiếp theo!

Trương Khởi Lân vừa hiện thân, lại là mấy nhát dao dài liên tiếp.

Đao đao thấy máu.

Hơn 50 người, trong nháy mắt tử thương quá nửa!

Đúng lúc này!

Trương Khởi Lân đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh!

Trực giác mách bảo y, nguy hiểm cực lớn đang đến gần.

Trương Khởi Lân theo bản năng dịch cơ thể sang một bên!

Ngay trong khoảnh khắc này!

Một mũi tên kim loại cháy rực từ trên không trung bắn tới!

“Bành!” một tiếng vang lớn!

Cả mũi tên kim loại chứa xăng dầu cắm vào chỗ Trương Khởi Lân vừa đứng.

Xuyên thủng và đốt cháy cả bức tường gỗ!

Mũi tên này!

Khủng khiếp như vậy!

Diệp Thần vội vàng lao về phía Trương Khởi Lân.

Hắn điên cuồng né tránh đạn.

“Muộn Du Bình, mau vào nhà!” “Sưu!” Trên không trung lại một mũi tên nữa bắn tới!

Tốc độ cực nhanh!

Diệp Thần một tay đẩy Trương Khởi Lân vào trong nhà!

Hắn né sang một bên.

Mũi tên chứa xăng dầu và lửa trực tiếp cắm vào tay áo Diệp Thần.

May mắn thay!

Không làm bị thương cánh tay!

Diệp Thần một tay cởi phăng chiếc áo đang cháy của mình.

Chương 50

Hắn nhìn về hướng mũi tên bay tới một cái!

Ngay bên ngoài Đại Phật Di Chỉ, trên đỉnh bức tượng Phật lớn đứng một nữ tử!

Thân hình bốc lửa!

Tóc vàng mặt lạnh!

Áo da đen tay ngắn!

Quần ngắn!

Giày bốt da dài!

Tay trái nàng cầm một khẩu súng bắn tỉa hạng nặng.

Tay phải nắm một cây cung!

Sau lưng đeo một thanh Băng Hạo!

Nàng đang lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía Diệp Thần và Trương Khởi Lân!

"Bùm bùm bùm..." "Tháp tháp tháp..." Tiếng súng trong khoảnh khắc vang lên, đạn bay loạn xạ!

Một đám sát thủ lại truy đuổi tới.

"Sưu!" Nữ tử mặc đồ da lại một lần nữa bắn một mũi tên về phía Diệp Thần!

Diệp Thần trực tiếp vứt bỏ chiếc áo đang cháy, trong nháy mắt thoát ra, một cú lộn nhào, chui vào phòng.

"Tôi điên mất!

Con mẹ nó này, tuyệt đối!" Mũi tên mang lửa trong nháy mắt bay

tới, trực tiếp bắn vào những sát thủ đang truy sát Diệp Thần.

Ba người bị xuyên tim như hồ lô, đau đớn bốc cháy mà chết!

Dầu cháy phía trước mũi tên này lại khủng khiếp đến vậy!

Ánh mắt Trương Khởi Lân lạnh băng, khí định thần nhàn.

Dường như việc vừa rồi chém giết nhiều người như vậy, cũng dễ dàng như ăn cơm.

Đến một hơi thở cũng không hề dồn dập.

Y nghĩ: "Nữ nhân áo đen này hành tung quỷ bí.

Ở bên ngoài, ả ta có nhiều kẻ giúp đỡ như vậy.

Căn bản không phải đối thủ." Nghĩ đến đây!

"Trụ Tử!

Đi!" Trương Khởi Lân trong khoảnh khắc đứng dậy, chạy về phía sau chùa Đại Phật Di Chỉ.

Diệp Thần nhanh chóng theo kịp.

Phật đường sâu nhất trong Đại Phật Di Chỉ.

Trương Khởi Lân quét mắt một lượt.

Có một cảm giác quen thuộc đến lạ.

Y một chưởng vỗ vào cái bàn trước Phật đường.

Cái bàn đã lâu năm, trực tiếp vỡ đôi.

Lộ ra một hốc Phật.

Trương Khởi Lân dùng tay thò vào, vặn một cái bên trong hốc Phật.

"Oanh long long" một tiếng vang lớn.

Góc tường phía tây của căn phòng này, đột nhiên xuất hiện một

cánh cửa bí mật.

“Mẹ kiếp!

Muộn Du Bình!

Ngầu quá!

Ngươi cứ như ở nhà mình vậy!

Đường đi nước bước quen thuộc a.” “Chỗ này hoang phế ngàn năm rồi, ngươi lại từng đến sao!” “Mau!” Hai người nhanh chóng tiến vào cửa bí mật.

Thì ra!

Tàng Kinh Các dưới lòng đất của Đại Phật Di Chỉ ở đây.

Diệp Thần cũng vô cùng kinh ngạc.

Muộn Du Bình cảm thấy nơi này rất quen thuộc, lại rất xa lạ.

Dường như mình đã từng đến đây, nhưng mà!

Bây giờ căn bản không còn nhớ rõ nữa.

Trong Tàng Kinh Các dưới lòng đất có rất nhiều phòng.

Bên trong chất đầy các loại sách vở.

Tuy rất tối tăm, nhưng Diệp Thần lại nhìn rất rõ ràng.

Hai người nhanh chóng đi sâu vào bên trong.

Phía sau, ở lối vào vừa nãy, tiếng bước chân đã vang lên.

Chắc chắn rất nhiều người đã truy đuổi tới.

Lối thoát phía sau đã bị chặn!

Cách duy nhất để thoát ra, chính là ở đây, giết sạch tất cả những người này!

Nhưng mà!

Đúng lúc này!

Trương Khởi Lân đột nhiên dừng bước.

Cuối hành lang tối tăm, đứng một bóng người!

Nói chính xác!

Là một nữ nhân!

Áo da đen quần da đen, thân hình gợi cảm.

Đeo mặt nạ đen.

Tay trái nàng xách một khẩu súng bắn tỉa hạng nặng.

Sau lưng còn đeo một cây cung.

Diệp Thần vừa nhìn!

Chính là nữ tử độc ác trên đỉnh tượng Đại Phật vừa nãy!

Cái mộ đạo chật hẹp như vậy.

Nếu tiếng súng của nàng vang lên, muốn tránh thoát, có chút khó khăn.

Súng lục thông thường bắn trúng, chỉ là một vết thương.

Nhưng súng bắn tỉa hạng nặng AWM bắn trúng, thì trực tiếp sẽ biến người thành mảnh vụn.

Cộng thêm cây cung của nàng!

Uy lực cực kỳ mạnh mẽ!

Thật là một nữ nhân điên cuồng!

Nhưng mà, điều Diệp Thần không thể hiểu là!

Nàng ta đã vào từ cửa nào.

Lại còn đi đến trước mặt mình và Trương Khởi Lân!

Cái Tàng Kinh Các này nhất định có cửa sau!

Nữ tử này tại sao lại quen thuộc nơi này đến vậy!

“Bốp!” một tiếng.

Không phải tiếng súng.

Mà là tiếng vứt súng.

Nữ tử áo đen ném khẩu súng bắn tỉa hạng nặng AWM của mình xuống đất.

Ngay lúc Diệp Thần đang không hiểu, nữ nhân này tại sao lại vứt bỏ súng bắn tỉa, thì nàng ta đã mở miệng.

“Tiểu Ca!

Ta bắn ngươi hai phát, bắn ngươi ba mũi tên!

Là để báo thù ngươi năm xưa đã chém ta năm nhát dao.” “Ta bây giờ vứt bỏ súng bắn tỉa không dùng!

Cây cung trên lưng không dùng!

Là để trả ơn tình năm xưa của ngươi.” Lời nữ nhân vừa dứt, phản ứng đầu tiên trong đầu Diệp Thần.

Hắn biết nữ nhân này là ai rồi!

Trong buổi ra mắt chương trình, nàng ta đã từng nói với Diệp Thần, nàng ta nợ Muộn Du Bình một ân tình!

Bảo mình tránh xa Trương Khởi Lân một chút!

Nữ nhân này chính là Cổ mộ Lệ Ảnh: Lao Lạp!

Lara Croft đại danh đỉnh đỉnh!

Sát thủ số một của đội lính đánh thuê Đạo mộ trên Mộ Táng Tinh Cầu: Lara Croft!

Nữ nhân áo đen tháo mặt nạ.

Mỹ nữ cổ điển phương Tây, tóc vàng ngắn.

Thân hình bốc lửa, môi đỏ rực.

Quả nhiên!

Là Lara Croft!

Lara Croft tay phải rút từ thắt lưng ra một khẩu Sa Mạc Chi Ưng.

Tay trái nắm một thanh Băng Hạo.

Trương Khởi Lân nắm Hắc Kim Cổ Đao, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta.

Nữ nhân này y đã từng gặp nhiều lần khi xuống mộ trước đây.

Lần đầu tiên gặp mặt, ở mộ địa Thiên Sứ Hắc Ám!

Lúc đó nàng ta!

Vẫn còn là một cô bé.

Nàng ta tấn công y trong bóng tối.

Trương Khởi Lân chém nàng ta năm nhát dao, nhưng lại không giết nàng ta.

Vì vậy, Lara Croft đã ghi nhớ mối thù năm nhát dao này, và cả ân tình không giết.

“Tiểu Ca, ngươi đừng trách ta!

Người vì tài chết, chim vì mồi vong.

Ta chính là vì kiếm tiền.” “Có người ra giá, giá ra cao, ta liền giết người!” “Đừng nói là ngươi!

Ngay cả cha ruột ta, giá cả đến nơi đến chốn, ta vẫn giết.” Diệp Thần nghe đến đây: “Ngươi có thể lên trời!

Ngươi đi chọc thủng trời đi!" "Vạn dặm thiêu một túi da, làm sao lại phối được với một linh hồn bất phân thị phi như vậy." Lúc này!

Phía sau Diệp Thần và Trương Khởi Lân, hơn trăm sát thủ đã xông xuống.

Trong tay đều cầm súng.

Bọn họ nhìn thấy Lara Croft đứng ở cuối hành lang bên kia!

Rất tự giác thu súng lại.

Đều đổi thành dao găm, trường đao.

Bọn họ không muốn vô tình làm bị thương vị nữ sát thần này.

Hơn nữa nàng ta cũng là lão đại thực sự của hành động lần này!

"Muộn Du Bình, con tiện nhân này giao cho ngươi." Trương Khởi Lân mặt mày trầm trọng.

Ánh mắt như nước.

Y dịu dàng nhìn Diệp Thần một cái: "Đa gia tiểu tâm!" "Yên tâm đi!

Nếu chết!

Chúng ta sẽ xuống Diêm La Điện trộm mộ!

Hahaha!" Trương Khởi Lân nghe lời Diệp Thần, sắc mặt đột nhiên nở nụ cười.

Thì ra, đây chính là điều Trụ Tử ngày ngày nói, không sợ chết, là để tận hưởng cái chết.

Chương 51

Không thể không nói, cảm giác này thật tuyệt!

Diệp Thần kéo Trảm Phách Đao, quay người đi về phía mấy trăm sát thủ.

Trảm Phách Đao ma sát trên mặt đất, phát ra tiếng "xì xì".

Lửa điện bắn ra.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thần trực diện đối mặt với đám đông sát thủ lớn đến vậy.

Mấy trăm người!

Hơn nữa!

Mỗi một người đều không hề yếu kém!

Phía sau lục tục, còn có nhiều sát thủ hơn nữa chạy xuống.

"Đến đây!

Chiến đi!" Cuộc chiến cuối cùng!

Sắp bùng nổ!

Lara Croft một tay nắm một khẩu Sa Mạc Chi Ưng!

Một tay cầm một thanh Băng Hạo!

Trực tiếp đi về phía Trương Khởi Lân.

Tiểu Ca Kỳ Lân hai tay nắm Hắc Kim Cổ Đao.

Nữ nhân này y biết.

Kể từ lần đó thua y, nàng ta đã tự nhốt mình trong Thung Lũng Chết suốt ba năm.

Giết vô số người!

Số lần xuống mộ cũng không đếm xuể!

Ngay cả Vua Bọ Cạp trong mộ cổ Ai Cập, cũng bị nàng ta chém đầu!

Bây giờ, nàng ta càng trở nên thâm bất khả trắc.

"Bùm bùm bùm!" Lara Croft giơ Sa Mạc Chi Ưng lên, trực tiếp bắn vào Trương Khởi Lân!

Không hề e ngại làm bị thương đồng đội sát thủ phía sau.

Trương Khởi Lân tung mình nhảy lên.

Sau khi y né tránh đạn, mỗi khi một viên đạn bay ra, phía bên kia hành lang lại có một sát thủ trực tiếp trúng đạn mà chết.

Trương Khởi Lân trái phải loạng choạng, cực nhanh tiến về phía trước.

Khi cách Lara Croft ba mét, y trực tiếp giơ Hắc Kim Cổ Đao lên nhảy vọt.

Lara Croft ném Sa Mạc Chi Ưng sang một bên, cầm Băng Hạo trực tiếp xông lên nghênh chiến!

"Bành!" một tiếng!

Hắc Kim Cổ Đao và Băng Hạo nhanh chóng va vào nhau.

Lửa điện bắn ra.

"Bành bành bành..." Trương Khởi Lân tung ra mười mấy chiêu tấn công.

Lara Croft từng chiêu đỡ và hóa giải.

Thậm chí!

Không hề rơi vào thế hạ phong!

Nữ nhân này!

Cường hãn đến vậy!

Thanh Băng Hạo của nàng ta cũng thật sự không đơn giản!

Va chạm trực diện với Hắc Kim Cổ Đao!

Lại cũng không hề có bất kỳ vết xước nào!

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Đã như vậy, vậy thì thử học Trụ Tử, thử cảm giác tận hưởng cái chết là như thế nào.

Y một cước đạp vào bức tường đá bên cạnh, tung mình nhảy lên.

Từ trên đỉnh đầu Lara Croft trực tiếp chém xuống một nhát dao.

Băng Hạo của Lara Croft nhanh chóng chống đỡ.

Ai ngờ!

Trương Khởi Lân một cú lộn mình trên không, trực tiếp từ bên cạnh phi ra một nhát dao.

"Vút!" một tiếng!

Cánh tay trái của Lara Croft trực tiếp xuất hiện một vết thương đẫm máu.

Cùng lúc đó!

Phía bên kia mộ đạo.

Diệp Thần đang chiến đấu trong đám người.

Khắp nơi đều là những lưỡi dao tấn công tới.

Diệp Thần càng giết càng hưng phấn!

Càng giết càng sung sức!

Một đao một người!

Vừa rồi chiếc áo của hắn đã bị tuột ở bên ngoài.

Lúc này!

Hắn đang cởi trần!

Máu tươi nhuộm đỏ cơ thể hắn!

Hắn không biết đã giết bao nhiêu người!

Khắp mặt đất đều là tàn chi cụt tay!

Một đám sát thủ bắt đầu có chút chột dạ.

Diệp Thần một đao chém chết một người!

Một đao lại chém chết một người!

Vừa nhìn!

Rất nhiều sát thủ bắt đầu lùi lại!

Như vậy sao được!

Hắn còn chưa giết đã tay!

"Không có ai đánh được cả!" "Tôi muốn đánh một trăm người!" Diệp Thần toàn thân giờ phút này đều là máu tươi.

Hắn đã không phân biệt được đó là của mình hay của người khác.

Xác chết ngày càng nhiều.

Trong một thời gian!

Rất nhiều sát thủ thậm chí còn chậm rãi bắt đầu lùi lại.

Bọn họ từ trước đến nay chưa từng thấy một người!

Giống như Diệp Thần vậy!

Càng đánh càng sung sức!

Càng giết càng hưng phấn!

Người này là ma vương sao!

Không phải ma vương thì cũng chắc chắn là một tên điên!

Một tên điên khát máu! ...

Cánh tay phải của Lara Croft bị thương.

Nàng ta giơ Băng Hạo lên lần nữa đỡ nhát dao dài của Trương Khởi Lân.

Nàng ta lăn sang một bên, nhanh chóng lùi lại mấy bước.

"Tiểu Ca!

Nhiều năm không gặp, đao pháp thân pháp của ngươi, lại đạt đến trình độ này!" "Ta ban đầu còn nghĩ có thể dễ dàng giết ngươi, không ngờ ngươi lại chém bị thương cánh tay của ta!

Ngươi có biết ta đã bao nhiêu năm không bị thương rồi không?" Trương Khởi Lân lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta.

"Tiểu Ca, kể từ khi bị ngươi chém bị thương ở mộ địa Thiên Sứ Hắc Ám, mười năm!

Tất cả những người trở thành kẻ thù của ta, đều đã chết!" Lara Croft không để ý vết thương trên cánh tay, mặc cho máu tươi chảy dọc cánh tay xuống đất.

Nàng ta đột nhiên ánh mắt lạnh đi, trực tiếp giơ Sa Mạc Chi Ưng lên.

Nhưng căn bản không hề nhắm vào Tiểu Ca, mà là nhắm vào Diệp Thần ở cuối hành lang bên kia.

"Bùm bùm bùm..." Trương Khởi Lân hô lớn một tiếng: "Cẩn thận!" Diệp Thần vốn đã say mê chiến đấu, nghe tiếng hô lớn của Trương Khởi Lân, theo bản năng né sang một bên.

“Bành bành bành...” Đạn trực tiếp bắn chết mấy sát thủ.

Thấy đạn căn bản không thể bắn trúng Trụ Kình Thiên, Lara Croft dứt khoát vứt súng đi.

“Tiểu Ca!

Ta thật sự rất thích ngươi đó, thật đấy!

Ta hận không thể sinh con cho ngươi!” “Nhưng!

Số mệnh trêu người a!

Đời người không thể tự mình lựa chọn.

Ta đi khắp thiên hạ cổ mộ, Cổ mộ Lệ Ảnh bị tất cả mọi người tiện mộ, cũng không đổi lại được một thân tự do của mình.” “Ta bây giờ đến nhà cũng không còn nữa, bọn họ lúc trước coi thường ta, sau này, sau này ta đã giết cả gia tộc đó rồi!

Hahaha...” “Trương gia!

Trương Khởi Lân!

Ngươi cũng là một kẻ đáng thương!

Cô độc mấy trăm năm.

Bây giờ cũng chỉ còn lại Trụ Kình Thiên là bạn.” Trương Khởi Lân nghe lời nàng ta nói có ẩn ý, y nghi hoặc nhìn Lara Croft một cái.

“Thôi vậy, dù sao ngươi cũng sắp chết rồi.

Ta sẽ nói cho ngươi biết.

Lần này giết ngươi!

Ngô gia cũng có phần!” “Đồng đội cũ của ngươi Ngô Tà, đó chính là người kế thừa của Ngô gia!

Ha ha!

Thật đáng cười.” Trương Khởi Lân trong khoảnh khắc trong lòng rất khó chịu.

Y không tin Ngô Tà sẽ hại mình!

“Tiểu Ca!

Lén lút nói cho ngươi biết!

Ta đến đây!

Đã ba ngày rồi!” “Ba ngày a!

Ngươi nghĩ, ta thật sự không hề chuẩn bị gì sao?” Trương Khởi Lân nhíu mày.

Lara Croft từ thắt lưng lấy ra một thiết bị điều khiển điện tử.

Trương Khởi Lân nhận ra vật này!

Bộ điều khiển bom!

Y biết Cổ quốc phương Đông muốn giết y.

Nhưng mà!

Sao lại có nhiều gia tộc tham gia đến vậy!

Hơn nữa lại là một kế hoạch nghiêm mật đến thế!

Lúc này!

Diệp Thần, đã rất gần lối ra bên kia.

Trương Khởi Lân nghĩ, để hắn nhanh chóng ra ngoài trước.

Trương Khởi Lân hét lớn về phía đó: “Có bom!

Chương 52

Trụ Tử!

Mau ra ngoài!" Lara Croft haha cười lớn: "Tiểu Ca, Trụ Tử ca của ngươi này, thật sự khiến ta rất ngưỡng mộ!" "Nhưng mà, Tiểu Ca, các ngươi chết đi sẽ không cô đơn đâu." "Mấy trăm người ta mang tới, đều chôn cùng các ngươi!" Lara Croft nói xong, bộ điều khiển điện tử đã được nhấn.

"Bành bành bành!" Lối đi bên phía Diệp Thần, trực tiếp bắt đầu nổ tung.

Uy lực bom cực lớn, trực tiếp chôn vùi toàn bộ lối ra của Tàng Kim Các.

Toàn bộ lối đi bắt đầu sụp đổ.

Trương Khởi Lân thấy vậy, vội vàng lao về phía Diệp Thần.

Y đã bảo Diệp Thần vừa nãy nhanh chóng đi lên.

Diệp Thần căn bản không nghe lời y.

Vậy thì bây giờ!

Y cho dù liều mạng, cũng không thể để Diệp Thần có chuyện gì.

Lara Croft đứng ở cuối mộ đạo.

Bộ điều khiển điện tử không ngừng được nhấn.

Toàn bộ lối đi, bao gồm các phòng của Tàng Kinh Các, đều bắt đầu nổ tung.

"Oanh oanh oanh..." "Lara Croft!

Chúng ta là người của Cổ quốc phương Đông!

Ngươi ngay cả chúng ta cũng muốn giết sao?" "Ồ!

Xin lỗi!

Lỡ tay quên mất các ngươi!

Các ngươi nghĩ, Tiểu Ca và Trụ Kình Thiên chết ở đây có cô đơn không.

Các ngươi nhẫn tâm không ở lại bầu bạn sao?" "Tiểu Ca, ta đối với ngươi như vậy được không!

Hơn 500 sát thủ của các gia tộc chôn cùng ngươi!

Ngươi nhất định đừng hận ta nha!

Ha ha!" Nàng ta lại một lần nữa nhấn nút điều khiển.

Trong khoảnh khắc!

Tiếng nổ vang trời.

"Bành bành bành..." "Oanh long long!

Oanh long long..." Trương Khởi Lân xông qua, kéo Diệp Thần đang ở trong lửa, vội vàng chạy về phía trước!

Đến một phòng sách nhỏ!

Hai người nhanh chóng lao vào phòng!

Lúc này!

Toàn bộ lối đi nơi vừa chiến đấu, đã sụp đổ hoàn toàn!

Ngay cả căn phòng hai người đang trú ẩn, cũng đã sụp đổ một nửa.

Cả căn phòng đầy mùi thuốc súng nồng nặc!

Bụi bay mù mịt!

Một phút sau, tiếng bom dần dần tắt.

Toàn bộ Tàng Kinh Các dưới lòng đất, đều là một đống đổ nát hoang tàn.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần ngồi ở góc tường của căn phòng này.

Căn phòng đã sụp đổ một nửa.

Nửa còn lại, vì có mấy cái kệ sách bằng đồng, nên không sụp xuống.

Trương Khởi Lân ngồi bên tường.

Diệp Thần nằm trên mặt đất.

"Trụ Tử.

Ngươi, bị thương rồi sao?" "Không sao!

Muốn ngủ trưa!

Ngươi vẫn ổn chứ?" "Không sao!" "Ta vừa nãy bảo ngươi ra ngoài rồi mà.

Giờ thì hay rồi." "Ai, Muộn Du Bình, ta phát hiện ngươi nói nhiều hơn rồi đó." Trên khuôn mặt trắng bệch của Trương Khởi Lân, gượng ép nở một nụ cười.

"Ta biết rồi!

Muộn Du Bình!

Ngươi chắc chắn là cảm thấy nơi này đã bị phong tỏa hoàn toàn, không thể thoát ra được, nên nhanh chóng nói thêm mấy câu phải không!" "Con tiện nhân điên cuồng Lara Croft này!

Ta nhất định phải tự tay giết ả ta!

Ta thật không ngờ, ả ta lại quen thuộc Đại Phật Di Chỉ này đến vậy, lại còn biết đi cửa sau!" "Trụ Tử!

Cổ mộ Lệ Ảnh đã xuống vô số mộ táng, nàng ta từng vì muốn xả giận mà giết cả gia đình mình.

Nàng ta biết Đại Phật Di Chỉ này, không có gì lạ." "Muộn Du Bình, tại sao nhiều đạo mộ giả như vậy, ta từ trước đến nay chưa từng thấy nàng ta!" "Lara Croft này rất giỏi thuật dịch dung, ngay cả trong số các đạo mộ giả, ngươi cũng chưa chắc đã phát hiện ra." "Muộn Du Bình, nếu phía sau thực sự không tìm ra, ta sẽ giết tất cả các đạo mộ giả khác!

Dù sao mối thù này, ta nhất định phải báo!" Trương Khởi Lân khẽ cười, không nói gì nữa.

Y nhớ lại lời Lara Croft vừa nói, Ngô gia cũng có phần trong việc giết y.

Diệp Thần từ trong ba lô bắt đầu lấy đồ ăn thức uống ra.

"Đến đây đến đây!

Trước tiên đừng quan tâm nhiều như vậy!

Ăn no uống đủ!

Ngủ một giấc!" "Ngủ dậy, chúng ta lại nghĩ cách!" "Ăn đi!

Sao không ăn!

Muộn Du Bình!" "Sao vậy?

Có cảm giác thất bại sao?

Ngươi nghĩ gì vậy!

Ngay cả ta Trụ Kình Thiên bách chiến bách thắng, cũng không có cảm giác thất bại." "Ngươi nghĩ xem, thế lực lớn như vậy!

Nhiều người như vậy.

Chúng ta bây giờ vẫn còn sống, đã là không tệ rồi." "Còn núi xanh

đó, sợ gì không có củi đốt!" Trương Khởi Lân không nói gì.

Y ăn bánh mì!

Uống chút nước.

"Trụ Tử!

Người muốn giết ta có cả Ngô gia." Diệp Thần không biết ý nghĩa thực sự của câu nói này của Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân đang ám chỉ Ngô Tà.

Diệp Thần tưởng y nói Ngô Tam Thúc.

"Mẹ kiếp!

Tôi đã thấy cái Ngô Tam Thúc đó!

Không giống cái thứ tốt lành gì.

Lúc ngồi trên trực thăng, tin nhắn gửi không ngừng." "Tôi cảm thấy lúc đó hắn đã thông đồng báo tin rồi!" Trương Khởi Lân gần như trong khoảnh khắc, đã nghĩ đến một chuyện.

Y đã đợi Diệp Thần bảy ngày trong mộ thất của phế tích khủng bố!

Mà bảy ngày này!

Gần như tất cả các đạo mộ giả đều đã rời đi.

Ngô Tam Thúc và Hắc Hạt Tử, bộ đôi vàng của giới đạo mộ, không thể nào lại ra muộn như vậy được.

Vậy thì!

Sự thật chỉ có một.

Đó chính là, Ngô Tam Thúc cố ý, đang đợi y và Diệp Thần.

Ánh mắt Trương Khởi Lân lạnh băng.

“Muộn Du Bình!

Ngươi nói cái Lara Croft đó, nàng ta lại biết cái mật đạo này, hơn nữa còn đặt bom từ trước!” “Nhưng chúng ta lần này cũng coi như trâu bò đến mức nổ tung, 500 sát thủ a, còn có sát thủ số một của đội lính đánh thuê đạo mộ, chúng ta lại không hề bị thương chút nào!” “Muộn Du Bình, ta nhất định phải bắt sống ả ta.

Trói hết tay chân lại.

Rồi sau đó, sau đó...” “Muộn Du Bình!

Tôi buồn ngủ quá!

Ngủ đây!” Diệp Thần mệt rồi!

Hắn vừa rồi đã sử dụng mấy lần “Niềm vui chiến đấu”.

Kỹ năng này kích hoạt, cần tiêu hao thể lực cực lớn.

Vừa rồi tất cả đều là nhờ một hơi thở mà chống đỡ!

Mà bây giờ!

Gió yên biển lặng rồi.

Diệp Thần không thể chống đỡ thêm nữa!

Không lâu sau!

Tiếng đổ mồ hôi vang lên!

Đột nhiên!

Đầu Trương Khởi Lân hơi nhói đau.

Từng đoạn ký ức dường như hiện ra, nhưng lại không thể nắm bắt được!

Trong đầu Trương Khởi Lân các loại âm thanh, ào ạt xuất hiện!

“Vị trí gia chủ Trương gia!

Hôm nay truyền cho ngươi!

Bảo vệ bí mật thế hệ!

Tuyệt đối không được tiết lộ!

Trương Khởi Lân!

Hiểu chưa?" "Trương Khởi Lân, ngôi mộ cổ mà các ngươi đời đời bảo vệ rốt cuộc là mộ của ai?

Ngôi mộ ở đâu?

Mau nói cho ta biết!" "Trương Khởi Lân!

Là Trần Bì A Tứ ta đã cứu ngươi!

Bảo ngươi xuống mộ huyệt, ngươi cứ ngoan ngoãn xuống đi!

Xuống đi!" ...

"Tiểu Ca, ta là Ngô Tà!" "Tiểu Ca!

Bàn gia ta đã nhìn thấu cái bẩn thỉu của ngành đạo mộ này, sau này rửa tay gác kiếm không làm nữa!

Ta đi lăn lộn giới giải trí!

Tiền đến nhanh, lại còn thoải mái!" "Muộn Du Bình!

Ta Trụ Kình Thiên sẽ mãi mãi ở bên ngươi!" "Muộn Du Bình!

Kẻ nào muốn giết ngươi!

Thì trước tiên giết ta Trụ Kình Thiên!

Chúng ta cùng đi Diêm La Điện trộm mộ đi!" "Muộn Du Bình!

Mẹ kiếp cái Tào thị hoàng tộc!

Ngày nào đó chúng ta đi nhấc nắp quan tài của Tào Tháo đi!

Hahaha!" Diệp Thần ngủ một lát, mắt vẫn còn lim dim.

Giọng nói tổng hợp của hệ thống vang lên trong đầu hắn. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ khát máu sát lục không sợ chết, vui đùa với tử vong!

Độ tương đồng vai diễn Kenpachi tăng lên 60%.

Thưởng: Sinh mệnh trị +2000, Ma pháp phòng ngự (kháng độc tính) +100." "Tôi đi!

Chương 53

Hệ thống ba ba, tôi cứ tưởng ông đã hy sinh rồi chứ!

Lâu như vậy không thấy đâu, ông đi đấu địa chủ à?

Hay là đi đến mấy chỗ không lành mạnh rồi bị tóm?" "Tại tôi à!

Ngài không phải bị Hắc Lư Đề Tử đâm thì cũng bị lạc đà cõng chạy, hoặc là ngủ trong quan tài phù thủy!

Toàn làm mấy chuyện đâu đâu!" Diệp Thần: .....

Diệp Thần vội vàng mở giao diện thuộc tính của mình: "Sinh mệnh trị: 3150 (người thường 500)" "Lực tấn công: 800 (người thường 100)" "Độ nhanh nhẹn: 600 (người thường 100)" "Phòng ngự vật lý (kháng đòn đánh): 200 (người thường 50)" "Phòng ngự ma pháp (kháng độc tính): 400 (người thường 50)" Lúc này hắn nhớ đến điểm Đạo mộ của mình, lần trước còn gọi đồ ăn bên ngoài.

Hiện tại vẫn còn: 210 điểm!

Các hạng mục điểm Đạo mộ hiển thị: Nhảy vực thành công: 10 điểm.

Vượt qua sông ngầm dưới đất: 10 điểm.

Vượt qua Ngã ba Hoàng Tuyền: 10 điểm.

Giết chết Binh Vương Lý Vĩ: 50 điểm.

Giết chết Du Diên khổng lồ: 50 điểm.

Giết chết Đạo mộ giả Hà Hoa: 50 điểm.

Giết chết Đạo mộ giả Trần Nhân: 50 điểm.

Đến được mộ phù thủy: 10 điểm.

Giết chết Thập Tam Thái Bảo của Phế Khư Đáng Sợ: 130 điểm.

Giết chết phù thủy: -100 điểm.

Gọi đồ ăn bên ngoài 2 lần: -60 điểm.

Tôi chết mất!

Cái quái gì vậy!

Giết phù thủy sao lại bị trừ điểm.

Nhầm lẫn rồi à.

Đi thôi!

Diệp Thần rất cạn lời, hắn vội mở phần giải thích chi tiết điểm tích lũy.

Nhấp vào: Nguyên nhân khấu trừ điểm. "Kính chào Đạo mộ giả, vì ngài có hành vi không nhã nhặn trong quan tài phù thủy.

Đã nhận được rất nhiều khiếu nại từ khán giả nam!

Hiện tại, nền tảng Đạo mộ thực hiện phạt khấu 100 điểm của ngài.

Xin ngài tuân thủ lương tâm nghề nghiệp trong các cuộc thám hiểm Đạo mộ tiếp theo.

Chúc ngài thám hiểm đưa tang vui vẻ." Diệp Thần nhìn.

Tôi chết tiệt!

Thật sự là!

Say rồi!

Quan tài phù thủy, hành vi không nhã nhặn?

Tôi có hành vi không nhã nhặn nào đâu?

Mông ngồi một cái cũng vi phạm à?

Tôi muốn khiếu nại!

Tôi muốn khiếu nại!

Điện thoại khiếu nại đâu?

Diệp Thần lập tức mở trang điện thoại khiếu nại.

Điện thoại khiếu nại: 18193838291%$#^*&^% $&**(((8878899*))).

Ban tổ chức chương trình chân thành chào đón quý vị khiếu nại, chúng tôi sẽ tích cực xử lý cho quý vị, hoan nghênh quý vị gọi điện.

Diệp Thần: .....

Cái quái gì thế này!

Điện thoại, là người bấm à?

Thôi được rồi!

Chịu thôi!

Nhưng mà!

Tôi gọi hai lần đồ nướng, một lần ở trong đường mộ Cửu Tử Nhất Sinh.

Một lần là vừa nãy ở trước Đại Phật Di Chỉ.

Nhưng mà!

Cái đồ ăn bên ngoài ở cổng Cửu Tử Nhất Sinh đó, tôi đặt đơn!

Rõ ràng là chưa giao mà!

Tôi đi!

Kiểu này cũng trừ điểm sao?

Kiểm tra chi tiết đơn hàng!

Diệp Thần vội vàng nhấp vào. "Vì địa chỉ ngài điền, nhân viên giao

hàng bày tỏ không thể giao đến, hệ thống tự động sửa đổi địa chỉ cho ngài!

Chúc ngài dùng bữa vui vẻ!" "Đơn hàng của ngài đã được giao cách đây mười ngày, địa chỉ: Mộ Táng Tinh Cầu, thành phố Hải Cảng, khu dân cư ổ chuột, lầu hai Tiều Tụy, phòng 3838538." Tôi chết mất!

Cái quái gì vậy!

Rõ ràng địa chỉ tôi ghi là Vực Sâu Dưới Đất Phế Khư Đáng Sợ, cổng Cửu Tử Nhất Sinh.

Sao lại giao đến nhà tôi ở thành phố Hải Cảng?

Còn mười ngày trước nữa chứ!

Bây giờ chắc đã thành đồ nướng chó không thèm ăn rồi.

Tôi muốn khiếu nại!

Tôi chết tiệt!

Rất bực mình! "Chào ngài, đây là Trung tâm Bảo đảm Thực phẩm Giao hàng Tận nơi của Mộ Táng Tinh Cầu, gọi đồ nướng xin bấm phím 1, gọi vịt quay xin bấm phím 2, gọi lẩu xin bấm phím 3...

Dịch vụ đặc biệt, xin bấm phím 9.

Khiếu nại xin bấm phím 10." Diệp Thần vội vàng bấm "10". "Khiếu nại xin bấm phím 10!" "Tôi chết mất!

Lão tử đã bấm 10 rồi!" "Nhập sai rồi, ngài nhập là 'một không'.

Cảm ơn quý khách đã ghé thăm. .....đô đô đô. ....." Diệp Thần: .....

Cái quái gì thế này!

Diệp Thần mặt mũi ngu ngơ! "Chẳng lẽ chỉ số IQ của tôi không theo kịp nhan sắc của mình?" .....

Trương Khởi Lân cũng tỉnh lại từ những cơn ác mộng liên tiếp.

Vừa nãy hắn gặp ác mộng, khiến hắn không ngừng giãy giụa.

Phía sau áo cũng bị xé toạc một đường, để lộ đồ án Cửu Châu trên lưng.

Diệp Thần nhìn Muộn Du Bình áo bị rách toạc, liền muốn cười!

Ban ngày ban mặt mà áo rách tả tơi thế này!

Trương Khởi Lân nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt càng thêm chế giễu.

Diệp Thần thấy biểu cảm của Trương Khởi Lân, không đúng!

Hắn vội cúi đầu nhìn!

Tôi chết mất!

Vừa nãy bị Lao Lạp dùng cung tên ghim áo trên tường.

Lúc này!

Áo trên của hắn trống trơn! "Mình còn cười Muộn Du Bình áo rách!" "Tôi đi!

Hóa ra thằng hề là chính mình!" Diệp Thần trừng mắt nhìn Muộn Du Bình. "Đừng có nhìn chằm chằm tám múi bụng hoàn hảo của tôi!" Trương Khởi Lân vừa uống một ngụm nước, suýt thì sặc!

Cái quái gì thế này!

Trụ Kình Thiên có múi bụng sao?

Diệp Thần nhìn!

Tôi chết mất!

Múi bụng hoàn mỹ của tôi đâu rồi? "Được rồi!

Tôi khai thật đây!

Ban đầu tôi có tám múi bụng!

Cực kỳ hoàn mỹ!

Ai nhìn cũng yêu!" "Sau này á!

Tôi tự luyện quá sức!

Cửu cửu quy nhất!

Tám múi bụng luyện thành một cục!" "Không có cách nào khác!

Tôi đây xưa nay luôn tự yêu cầu mình quá cao!" Trương Khởi Lân:

.....

Ngay khi Trương Khởi Lân vừa cười xong.

Diệp Thần đột nhiên đau đớn ôm bụng!

Cơ thể hắn cực kỳ thống khổ!

Nội tạng trong cơ thể dường như muốn trào ra khỏi miệng!

Mồ hôi lạnh của Diệp Thần túa ra liên tục! "Trụ Tử!

Trụ Tử!

Ngươi làm sao vậy?" "Trụ Tử!

Bụng ngươi sao vậy?" Diệp Thần đau đến mặt tái nhợt!

Môi run rẩy. "Ọe!

Ọe!

Ọe....." Diệp Thần vừa đau vừa cạn lời! "Tôi chết tiệt!

Bị mang thai rồi à?

Ọe!

Ọe....." "Trụ Tử!

Nào!

Uống chút nước!" "Ọe!

Khụ khụ khụ!" Chỉ trong một thoáng!

Một viên châu màu đỏ máu từ miệng Diệp Thần chui ra.

Trương Khởi Lân vừa nhìn liền nhận ra!

U Linh Mã Não!

Chương 54

Trước đó Diệp Thần nói hắn đã nuốt U Linh Mã Não!

Hắn cũng không biết tình hình thế nào.

Không ngờ!

U Linh Mã Não!

Lúc này lại chui ra!

U Linh Mã Não bay ra, bay đến lưng Trương Khởi Lân.

Đồ án chín viên châu khắc trên lưng hắn, lập tức trở nên vàng rực một mảng.

Viên U Linh Mã Não màu đỏ bay qua, lập tức chui vào đồ án khắc viên U Linh Mã Não.

Kỳ Lân đen trên người Trương Khởi Lân, lúc này phát ra ánh sáng đỏ đen.

Cơ thể hắn trở nên sắc bén hơn trước!

Toàn thân tràn đầy khí lực!

Cảm giác mệt mỏi sau trận chiến vừa nãy biến mất hoàn toàn!

Trương Khởi Lân có một cảm giác!

Hiện tại dù có người dùng hai khẩu AK47 đồng thời truy sát hắn.

Tốc độ của hắn cũng có thể hoàn toàn né tránh được!

Ba phút sau!

Trương Khởi Lân khôi phục lại bình tĩnh.

Cơn đau bụng của Diệp Thần cũng biến mất.

Hắn trong lòng rất vui!

Mộ Táng Tinh Cầu này cao thủ như mây!

Lao Lạp một cô gái mà còn lợi hại đến không thể tin nổi!

Huống chi, mấy đại gia tộc còn có nhiều lão già như vậy!

Thế nhưng!

Thì sao chứ!

Hắn và Muộn Du Bình lần này, đều sẽ bay lên!

Hắn có thể thăng cấp!

Muộn Du Bình cũng có thể thăng cấp!

Sau này!

Song tiện hợp bích!

Đánh bại thiên hạ!

Ồ, sai rồi!

Là song đao hợp khảm, đánh bại thiên hạ!

Lần này!

Có được có mất!

Muộn Du Bình thì, vẫn luôn điều tra nguyên nhân mình mất trí nhớ.

Bao gồm cả đồ án Cửu Châu trên lưng rốt cuộc là gì.

Bây giờ, ít nhất đã rõ!

Cần tìm những viên châu khác, đặt vào đồ án trên lưng Trương Khởi Lân.

Nếu như vậy!

Chắc chắn sự thật sẽ được phơi bày!

Ngay lúc này.

Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy, ở góc tường căn phòng này.

Có một cuốn sách cũ nát!

Và bên cạnh cuốn sách này.

Kinh hãi thay!

Có mấy giọt máu đỏ tươi!

Diệp Thần từ trong túi lấy ra một bộ quần áo, mặc vào.

Vội vàng đi qua.

Cuốn sách này rất lạ.

Các cuốn sách khác đều ở trên giá sách.

Cuốn sách này lại rơi trên đất.

Bên cạnh còn có mấy giọt máu!

Diệp Thần vừa nhìn liền nhận ra! "Tôi chết mất!

Máu bảo bối của lão Muộn!

Muộn Du Bình!

Màu đen đỏ!

Mang theo một chút vàng kim!" Màu sắc đặc trưng của Kỳ Lân Huyết!

Trăm năm không phai màu! "Muộn Du Bình!

Tinh huyết của ngươi vãi khắp thế giới rồi à!

Tôi đi!" Diệp Thần cầm cuốn sách màu lam lên xem.

Nội dung bên trong đều ghi lại tất cả sự việc khi ngôi Đại Phật Tự

này được xây dựng cách đây nghìn năm.

Huyền Trang Pháp Sư dẫn ba ngàn đệ tử, ngày đêm tụng kinh ở đây.

Mục đích là để siêu độ vạn linh hồn trong Tháp Vong Linh Amazon. "Cái này!

Còn có chữ viết tay?

Huyền Trang Pháp Sư tự mình dùng bút lông nhỏ ghi chú." Bên trên viết: "Đại Tào Đế Quốc năm 1348.

Trương gia tộc trưởng Kỳ Lân, quyên tặng Đại Phật Tự Trấn Hồn Châu, giúp Đại Phật Tự trấn áp linh hồn.

Toàn tự ba ngàn đệ tử cảm ân đội đức!" Tôi chết mất!

Trương gia tộc trưởng Kỳ Lân?

Muộn Du Bình?

Đại Tào Đế Quốc năm 1348?

Trấn Hồn Châu?

Đại Tào Đế Quốc đã diệt vong ít nhất nghìn năm rồi. "Muộn Du Bình!

Ngươi đồ cổ già cỗi!

Ngươi đã ít nhất hơn nghìn tuổi rồi à!" "Còn cả ngày giả vờ thành bé thỏ lạc đường!" Trương Khởi Lân chạy lại.

Hắn xem xong!

Cũng mặt mũi ngu ngơ!

Chẳng lẽ thật sự là?

Đã sống nghìn năm rồi?

Diệp Thần tiếp tục lật sách xuống dưới! "Đại Tào Đế Quốc năm 1390.

Hoàng tộc Tào thị và Trương gia quyết liệt!

Truy sát khắp nơi!

Đại Phật Tự cảm ân Kỳ Lân!

Xây dựng mật đạo!

Giúp hắn thoát khỏi truy sát!" Ghi chú bằng bút lông nhỏ, đến đây thì không còn nữa.

Diệp Thần nhìn như hiểu mà không hiểu.

Trương Khởi Lân cũng như trong sương mù.

Mất trí nhớ mang lại cho hắn nỗi đau vô tận.

Ít nhất tạm thời có thể xác định được là: Một: Trương Khởi Lân ít nhất đã sống nghìn năm.

Hai: Trương Khởi Lân từng tặng Đại Phật Tự Trấn Hồn Châu.

Giúp họ trấn áp linh hồn.

Ba: Trương Khởi Lân và Hoàng tộc Tào thị không biết vì lý do gì mà quyết liệt.

Hoàng tộc Tào thị truy sát, vẫn luôn truy sát hắn đến tận nơi đây.

Điều duy nhất khiến Diệp Thần hơi hưng phấn chính là.

Trên sách nói, đã xây dựng mật đạo.

Giúp Trương Khởi Lân đào thoát.

Vậy thì có nghĩa là.

Trong căn phòng này, rất có khả năng có mật đạo.

Còn việc cuối cùng Đại Phật Tự này, tại sao lại đổ nát thành ra thế

này, thì không thể biết được. "Muộn Du Bình!

Máu bảo bối của ngươi trên đất này, ngươi có ấn tượng không?" Trương Khởi Lân lắc lắc đầu. "Chùa này cũng không có quỷ vật hay trùng quái gì mà!

Ngươi vãi máu gì vậy chứ!" "Ta biết rồi!

Chắc chắn là máu tràn ra tự nhiên!" Trương Khởi Lân: .....

Trương Khởi Lân đi đến chỗ giá sách, dùng sức nhấc giá sách lên.

Quả nhiên!

Một lối vào mật đạo to bằng người!

Đột nhiên xuất hiện! "Đây chính là 'núi sông trùng điệp ngỡ hết đường, máu bảo bối của lão Muộn đến chỉ lối'!" Trương Khởi Lân dẫn đầu bước vào!

Diệp Thần một bước tiến tới. "Rầm!" Tôi đi!

Trụ Kình Thiên đập đầu vào trần cửa động.

Thật xấu hổ!

Diệp Thần vội rụt lại.

Cúi đầu, chui vào! "Xùy!" "Trụ Tử!

Ngươi chọc ta làm gì!" Diệp Thần lúc này mới thấy!

Trụ Kình Thiên vừa vặn đâm vào người Muộn Du Bình. "Xin lỗi!

Hơi dài!" .....

Đông Phương Cổ Quốc, Hoàng tộc Tào thị.

Lão giả áo bào tím vàng, ngồi cao trên ghế.

Hắn có chút vui mừng, nhưng lại có chút ưu sầu. "Cái tên Lao Lạp này!

Thật sự là độc ác đến cùng cực!

Ta bảo cô ta bắt sống Trương Khởi Lân, cô ta lại chôn sống tất cả!" "Còn có sát thủ của Tào thị ta và các đại gia tộc!

Chương 55

Hơn năm trăm người!

Vậy mà tất cả đều chết!" "Phụ thân!

Dù sao đi nữa.

Trương Khởi Lân đã chết.

Lời nguyền treo trên đầu Tào thị chúng ta cuối cùng cũng kết thúc." "Đúng vậy!

Chuyện này đã kết thúc!

Thế nhưng!

Cửu Đại Thần Châu bặt vô âm tín.

Bí mật ngôi mộ mà Trương Khởi Lân canh giữ, làm sao mà biết được chứ!" "Bốp!" Một tiếng.

Lão giả áo bào tím vàng vậy mà trực tiếp vỗ nát chiếc bàn bên cạnh ghế rồng. .....

Mộ Táng Tinh Cầu, Kinh Thành!

Trong một tứ hợp viện cổ kính.

Hoa cỏ xanh tươi!

Trang trí thanh tân đạm nhã.

Bất kể là ai, lần đầu tiên bước vào sân viện này, chắc chắn sẽ có một suy nghĩ như vậy.

Sân viện này giản dị đến thế.

Vậy thì chủ nhân của nó, nhất định là một cao nhân ẩn sĩ đạm bạc danh lợi.

Tuy nhiên!

Sự thật lại không phải như vậy!

Góc sân viện, dưới giàn nho.

Đặt một chiếc ghế dựa hình rồng.

Lúc này!

Có một người phụ nữ đang nằm trên đó.

Mặc một bộ sườn xám màu hồng nhạt, làn da rất trắng.

Tóc ngắn.

Điều thu hút sự chú ý nhất là đôi mắt trong trẻo và trầm tĩnh sau khi đã trải qua nhiều thăng trầm của cô ta.

Lúc này!

Vương Bàn Tử đang cung kính đứng một bên. "Lão Phật Gia!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã mất tích ba ngày ở Đại Phật Di Chỉ.

Không có bất kỳ tin tức nào." "Ta đã phái rất nhiều người đi điều tra nhiễu sóng, khôi phục tín hiệu trực tiếp." Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô, trầm mặc một lát. "Thông báo mấy gia tộc kia, còn cả hoàng thất Đông Phương Cổ Quốc nữa.

Hoắc Tiên Cô ta chỉ vì kiếm tiền.

Không dính dáng đến chuyện khác." "Nhưng mà!

Nếu có ai tùy tiện quấy nhiễu chương trình.

Làm lỡ việc kiếm tiền của ta." "Đừng trách ta!

Lòng dạ độc ác thủ đoạn tàn nhẫn!" "Vâng!

Lão Phật Gia!" Hoắc Tiên Cô phất phất tay.

Vương Bàn Tử từ sân viện, lui ra ngoài.

Từng cùng Ngô Tà xuống mộ mười mấy năm.

Chưa từng sợ hãi.

Thế nhưng!

Vừa nãy!

Trước mặt Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô trông có vẻ nhu nhược này.

Vương Bàn Tử toát mồ hôi lạnh khắp người! .....

Trong đường hầm an toàn vô sự.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi ròng rã nửa ngày!

Cuối cùng vào chiều ngày thứ hai, hai người đi ra khỏi mật đạo.

Không ngờ!

Lối ra lại ở trong Rừng Amazon!

Khi ở bên ngoài rừng, hoàn toàn không nhìn ra manh mối gì.

Sau khi thực sự đi vào, mới phát hiện.

Thật sự là che trời che đất!

Dù bây giờ là ban ngày!

Dù mặt trời trên trời cũng đang cật lực làm việc 996.

Thế nhưng!

Trong rừng này vẫn u ám mờ mịt.

Ngay lúc này.

Kèm theo tiếng "tích tích tích".

Tín hiệu livestream đã khôi phục bình thường. "Oa!

Oa!

Nhìn thấy Trụ Tử. .....Trụ Tử ca, bỏ cái 'Trụ Tử' của anh ra.

Che màn hình rồi!" "Tiểu Ca đẹp trai quá!

Sao tôi cảm giác da của anh ấy trở nên đẹp hơn vậy!

Chẳng lẽ tôi bị ảo giác à?" "Cuối cùng họ cũng xuất hiện rồi!

Lo lắng quá đi!

Hại tôi vì họ mà suýt hủy cả hội viên." "Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Hai ông chồng của tôi, tôi nhớ chết mất!" Trương Khởi Lân vừa ra khỏi rừng.

Liền vội vàng phán đoán phương hướng.

Và ngay khi hắn đang phán đoán phương hướng, vẫn tự nhiên không quên luôn theo dõi Diệp Thần.

Hắn chỉ lo tên mù đường này lại chạy loạn. "Muộn Du Bình!

Trong rừng này nóng thật đấy.

Cứ thế này lão tử bị nướng chín mất.

Chúng ta mau tìm nguồn nước đi." Trương Khởi Lân gật đầu!

Quả thật.

Trong khu rừng nhiệt đới rậm rạp này.

Tìm được nguồn nước là quan trọng nhất.

Diệp Thần lạ lùng đi theo sau Trương Khởi Lân.

Không dẫn đường lung tung nữa.

Tiếng trêu ghẹo trong livestream vang lên khắp nơi.

Mấy ngày không gặp!

Họ thật sự quá nhớ Trụ Tử ca và Tiểu Ca rồi. "Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca!

Anh dẫn đường đi!

Anh là tiểu linh thông!

Anh tuyệt đối không lạc đường." "Mọi người có ai phát hiện không!

Trụ Tử ca hình như trở nên rất tinh ranh rồi!

Anh ấy hình như không ngốc nữa!" "Hình như là vậy!

Nghiêm chỉnh đi sau Tiểu Ca.

Trước đây chưa bao giờ bình tĩnh như vậy." Trương Khởi Lân vẫn luôn quan sát sự thay đổi độ rậm rạp của thực vật.

Mức độ rậm rạp của thực vật trong rừng, có thể chỉ ra vị trí của nguồn nước.

Lúc này.

Trương Khởi Lân nhìn thấy một chỗ phân tiện.

Dựa vào màu sắc và chất liệu, hắn vừa nhìn liền nhận ra!

Đây là phân cá sấu.

Ngay sau đó.

Phân tiện càng ngày càng nhiều!

Khán giả sốt ruột!

Rất nhiều khán giả có kinh nghiệm, vừa nhìn liền nhận ra, đây là phân cá sấu. "Tiểu Ca!

Dừng lại mau!

Trụ Tử ca dừng lại mau!

Ở đây cá sấu nhiều quá rồi!" "Mọi người nhìn kìa!

Phía trước có rất nhiều máu!

Còn có ba lô của đạo mộ giả!

Chắc chắn rất nhiều người đã chết ở đây rồi!" "Dừng lại mau đi!

Đến chỗ khác!

Nhanh rời khỏi đây!" Rất nhiều khán giả nhớ lại.

Năm ngoái khi thi đấu đạo mộ, trong trận chung kết cuối cùng, người đứng thứ hai và thứ ba, vốn dĩ sắp giành chiến thắng.

Ai ngờ cánh tay bị trượt rơi xuống đầm cá sấu.

Hai người trong chớp mắt, bị cá sấu ăn sạch sẽ không còn gì.

Ngay lúc này!

Đột nhiên!

Một trận tiếng "sột soạt" truyền đến!

Ngay khi mọi người đang thảo luận cá sấu đáng sợ đến mức nào.

Trong bụi cây từng trận tiếng "sột soạt" truyền đến.

Vừa nãy tiếng động còn nhỏ.

Bây giờ đột nhiên trở nên càng lúc càng lớn! "Chạy mau!

Con cá sấu này là hoang dã!

Còn hung dữ hơn cả nuôi nhà!" "Chết tiệt!

Tôi thấy rồi!

Cá sấu!

Chương 56

Một con to quá!

Gần hai mét!

Hàm răng này!

Đáng sợ quá!" "Tiểu Ca, Trụ Tử ca!

Chạy mau!

Leo lên cây mau, mau lên!" "Xong rồi!

Không kịp nữa!

Cái gì?

Tôi đi!

Trụ Tử ca đang làm gì vậy?" Ngay khi tất cả mọi người lo lắng nhìn hai người.

Thì cùng lúc.

Trực tiếp ngớ người ra!

Trụ Kình Thiên vậy mà trực tiếp lao thẳng về phía cá sấu mà chạy tới.

Biểu cảm đó, giống như sau khi bái thiên địa xong, đột nhiên bị lôi ra chiến trường.

Hoàn toàn khao khát ba năm!

Sau khi về nhà nhìn thấy vợ mình vậy.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc ngớ người!

Trương Khởi Lân cũng hơi mơ màng. "Xong rồi!

Trụ Tử ca uống 'thận bảo' nhiều quá rồi!

Không có chỗ xả hả." "Nhìn thấy cá sấu mà thành ra thế này!

Ánh mắt đó!

Giống hệt như chó Husky nhà tôi nhìn thấy tôi vậy!" "Lầu hai!

Tôi đến nhà bạn làm chó Husky đi!" "Đừng đùa đừng spam màn hình.

Trụ Tử ca nguy hiểm rồi!

Chết tiệt!

Cá sấu to như vậy!" Diệp Thần lao về phía cá sấu một trận điên cuồng.

Cá sấu vốn vừa chui ra từ bụi cây.

Hôm qua con cá sấu này, đối thủ của nó, vừa đãi một đạo mộ giả loài người cho vợ mình.

Hôm nay mình vừa hay nhìn thấy hai đạo mộ giả.

Nhất định phải cắn chết hai đứa.

Ăn một đứa!

Hắn một đứa!

Thế nhưng!

Mẹ nó, tên đạo mộ giả to con này không chơi theo lẽ thường à.

Hắn không phải nên chạy sao?

Hắn không phải nên khóc sao?

Rồi trong tuyệt vọng, ta nghiền nát trái tim bé nhỏ của hắn.

Cá sấu ngớ người!

Ngay trong khoảnh khắc này.

Diệp Thần trực tiếp nhảy lên lưng nó.

Trảm Phách Đao chém thẳng một nhát vào lưng nó.

Da lưng cá sấu hoang dã quá cứng.

Hắn căn bản không chém được.

Hắn dứt khoát vứt con dao sang một bên.

Chộp lấy một sợi dây trói miệng cá sấu lại.

Sau đó trói cả bốn chân cá sấu lại.

Làm xong tất cả những điều này.

Diệp Thần vỗ vỗ tay.

Cá sấu không ngừng giãy giụa trên đất. "Quá vũ nhục cá sấu rồi!" Màn hình bình luận trong livestream như phát điên. "Vừa nãy tôi còn nói Trụ Tử ca thay đổi tâm tính!

Tôi rút lại lời mình nói!" "Trói lại!

Cá sấu cũng có thể à?" "Quay lại cảnh livestream đi.

Trụ Tử ca sắp phá kỷ lục rồi!" Diệp Thần kéo con cá sấu đến một khoảng không gian rộng hơn một chút.

Cá sấu không ngừng giãy giụa.

Mỗi lần nó cố gắng ngẩng đầu lên.

Diệp Thần đều trực tiếp dùng gậy gỗ đập một cái.

Khiến khán giả kinh hồn bạt vía!

Cái quái gì thế này, giây trước còn lo lắng cho Trụ Tử ca và Tiểu Ca.

Giây sau!

Ngược lại đều cảm thấy con cá sấu này thật đáng thương.

Khi hắn đến nơi. "Bốp!" một tiếng.

Diệp Thần quăng con cá sấu xuống đất.

Sau đó hắn chặt một khúc gỗ rất chắc từ cái cây bên cạnh.

Dùng Trảm Phách Đao gọt nhọn một đầu khúc gỗ.

Diệp Thần một tay cầm gậy gỗ, cưỡi trên lưng cá sấu.

Hắn cởi dây trói miệng cá sấu.

Cá sấu nhanh chóng giãy giụa.

Diệp Thần vung gậy gỗ lên liền là một trận đập mạnh!

Trương Khởi Lân nhìn mà kinh ngạc không thôi.

Cá sấu bị đập choáng váng.

Diệp Thần bóp chặt miệng nó.

Giơ gậy gỗ lên!

Trực tiếp đâm vào từ trong miệng.

Cá sấu lập tức đau tỉnh.

Bắt đầu điên cuồng giãy giụa.

Diệp Thần dùng sức.

Mạnh mẽ vận lực! "Xoẹt!" Gậy gỗ trực tiếp xuyên qua cơ thể cá sấu.

Cá sấu nằm trên đất run rẩy không ngừng.

Từ khi nào, sát thủ rừng xanh.

Sống mà uất ức đến vậy.

Cá sấu dùng hết hơi thở cuối cùng.

Thở dài một tiếng.

Hôm nay mình chết rồi.

Lão Vương hàng xóm, lại sẽ đến nhà mình đánh con mình, đụng chạm vợ mình.

Hắn nằm dài trên giường nhà mình.

Còn mình chết tiệt nằm dài trên một cây gậy. .....

Diệp Thần ra ngoài nhặt củi.

Vừa nhìn liền thấy xung quanh, vây hơn chục con cá sấu.

Tất cả đều nhìn chằm chằm về phía Diệp Thần! "Chết tiệt!

Mọi người nhìn kìa!

Vợ con cá sấu, còn cả bà thím cá sấu hàng xóm đều đến báo thù cho nó rồi!" "Trụ Tử ca tàn nhẫn giết người, lần này chọc đến cả đàn cá sấu, xong rồi!

Sắp bị vây công rồi!" "Đúng vậy, Trụ Tử ca tuy lợi hại, nhưng là hơn chục con cá sấu mà.

Sao có thể đối phó được!" Thế nhưng, giây tiếp theo!

Tất cả mọi người đều ngớ người ra.

Diệp Thần đi hai bước.

Hơn chục con cá sấu lùi hai bước.

Diệp Thần tiếp tục đi.

Chúng tiếp tục lùi lại.

Diệp Thần đột nhiên chạy lên.

Lần này, đàn cá sấu phát điên!

Lập tức tất cả quay người, bỏ chạy thục mạng.

Hơn chục con cá sấu chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

Đặc biệt là vợ của con cá sấu bị giết đó, một mạch chui về nhà, trùm chăn, nhịp tim đạt đến 28000.

Khán giả: .....

Diệp Thần nhặt một ít củi.

Hắn dựng cây gậy xiên cá sấu này lên.

Sau đó bắt đầu nhóm lửa.

Quăng rất nhiều khúc gỗ vào đống lửa.

Lửa lớn bùng bùng.

Lập tức bắt đầu cháy.

Trương Khởi Lân cuối cùng cũng biết hắn muốn làm gì.

Cái tên ngốc này, đến đâu cũng không quên ăn!

Cá sấu cũng có thể nướng sao?

Dưới gầm trời này!

Còn có cái gì không nướng được.

Nướng ròng rã ba tiếng đồng hồ.

Da cá sấu đã hoàn toàn cháy đen.

Một mùi thịt chín bốc lên.

Diệp Thần dùng dao, rạch lớp da cá sấu ra.

Để lộ phần thịt nướng bên trong.

Diệp Thần dùng dao xiên một miếng!

Ừm!

Mùi vị. .....Hơi nhạt.

Chương 57

"Muộn Du Bình!

Bắt đầu thôi!" Rất nhiều người trong livestream vừa tan ca.

Bụng đói cồn cào!

Vừa thấy Trụ Tử ca trực tiếp nướng thịt.

Lập tức thèm chảy nước dãi. "Trụ Tử ca!

Cá sấu nướng ngon không?

Trụ Tử ca!" Diệp Thần thấy nhiều người khen mình giỏi giang như vậy!

Tâm tình đại hảo!

Đàn ông mà!

Ai mà không thích phụ nữ khen mình giỏi giang!

Mặc dù thịt cá sấu không có gia vị, nhạt nhẽo không có mùi vị gì.

Thế nhưng!

Hắn vẫn gật đầu lia lịa về phía màn hình! "Mùi vị!

Tuyệt vời luôn!" Lúc này!

Trương Khởi Lân từ trong túi lấy ra một gói muối và gia vị.

Rắc một ít lên miếng thịt của mình. "Oa nga!

Vẫn là Tiểu Ca biết hưởng thụ nhất!

Anh ấy cho gia vị vào!

Chắc chắn ngon hơn cái của Trụ Tử ca!" "Đúng vậy!

Cho gia vị vào chắc chắn ngon!

Cái của Trụ Tử ca nhìn là thấy nhạt nhẽo vô vị rồi!" "Đúng vậy!

Vẫn là Tiểu Ca biết hưởng thụ nhất!

Tôi muốn gả cho Tiểu Ca!

Ngày đêm, đều ở bên anh ấy!" Diệp Thần nhìn, vừa nãy chẳng phải vừa khen mình lợi hại sao.

Phong cách chuyển biến nhanh thế.

Ai nói cái của tôi không ngon!

Muộn Du Bình cho gia vị vào, cũng không ngon bằng cái của tôi.

Trương Khởi Lân đưa gia vị cho hắn.

Diệp Thần dứt khoát từ chối. "Miếng thịt này á, nguyên chất nguyên vị thơm lừng đó.

Ngon hơn cái có gia vị của ngươi nhiều!" "Tôi chết cũng không ăn thịt cá sấu có gia vị!" "Tôi chỉ ăn nguyên chất nguyên vị!

Chết cũng không ăn cái gia vị đó." Mười lăm phút sau.

Trương Khởi Lân đã ăn no rồi.

Đi sang một bên xem cảnh vật.

Số lượng người xem livestream cũng đã bớt đi nhiều.

Hoàng hôn buông xuống.

Rất nhiều khán giả đã đi ăn tối!

Diệp Thần nhìn thấy nửa gói gia vị còn sót lại mà Trương Khởi Lân đặt ở bên cạnh.

Lén lút lấy qua.

Rắc đều lên thịt.

Cắn mạnh một miếng! "Tôi đi!

Thơm thật!" "Mẹ nó thơm thật!" .....

Màn đêm buông xuống.

Rừng Amazon, âm u đáng sợ.

Hai người tiếp tục hành trình.

Tiến sâu vào rừng.

Diệp Thần đi phía trước.

Hắn có thể nhìn thấy mọi thứ trong bóng tối.

Trên đất khắp nơi là rết dài hơn một thước.

Còn có đủ loại rắn độc cuộn tròn trên cây.

Thế nhưng.

Lại không có rắn hay rết nào đến tấn công họ.

Sát khí trên người Diệp Thần tràn ra.

Huyết mạch áp chế trên người Trương Khởi Lân.

Khiến rất nhiều độc vật cấp thấp, đều phải e ngại lùi bước. "Muộn Du Bình!

Vừa nãy chỗ đó là đầm cá sấu, chứng tỏ nguồn nước sạch ở thượng nguồn, có phải sắp đến rồi không?" Trương Khởi Lân gật đầu. "Phía trước rẽ trái!" Diệp Thần theo chỉ dẫn của Trương Khởi Lân, rẽ sang trái.

Dây leo rậm rạp chằng chịt!

Hắn không ngừng vung Trảm Phách Đao, chém dây leo mở đường!

Không lâu sau!

Tiếng nước chảy róc rách.

Cuối cùng!

Đã tìm thấy nguồn nước!

Hơn nữa!

Nước rất trong.

Diệp Thần lao tới.

Hắn muốn uống nước thật đã!

Mấy ngày nay!

Khát chết rồi!

Thế nhưng!

Hắn quá kích động.

Lại!

Không hề phát hiện!

Ngay đối diện bờ sông, có một đôi mắt xanh lá đang nhìn chằm chằm họ!

Trong bóng tối, trông càng thêm đáng sợ!

Diệp Thần vừa đến bờ, trực tiếp hai tay vốc nước lên uống.

Nước trong mát!

Thật sảng khoái!

Trương Khởi Lân lúc này!

Đứng ngay sau lưng Diệp Thần.

Hắn nắm Hắc Kim Cổ Đao.

Nhìn chằm chằm đôi mắt xanh biếc kia!

Diệp Thần uống no nước.

Đứng dậy.

Trương Khởi Lân ra hiệu cho hắn.

Diệp Thần lúc này mới thấy!

Đây là một con khỉ!

Nói chính xác hơn, là một con Linh Quỷ Hầu thân đen, mắt xanh.

Linh Quỷ Hầu, đúng như tên gọi.

Sinh ra vì quỷ, đuổi theo linh khí.

Điều này chứng tỏ gần đây, có người chết!

Hơn nữa!

Chắc chắn không chỉ một người.

Diệp Thần vốn định đi qua chém nó, Trương Khởi Lân lắc lắc đầu. "Linh Quỷ Hầu, không có uy hiếp gì." Ngay lúc này.

Linh Quỷ Hầu, đột nhiên hét lên một tiếng chói tai.

Sau đó men theo bờ sông điên cuồng chạy đi.

Trương Khởi Lân biết, loài sinh vật này là linh dị nhất.

E rằng ở đó có chuyện gì xảy ra.

Thế là!

Hai người vội vàng đuổi theo.

Dọc theo bờ sông điên cuồng chạy. "Muộn Du Bình!

Chỗ kia có một con thuyền rách!" Diệp Thần nhảy xuống, kéo thuyền lại.

Hai người lập tức nhảy lên.

Trương Khởi Lân bật đèn pin.

Lần đầu tiên, liền nhìn thấy trên con thuyền rách này vứt một tấm ngọc bài.

Hắn cầm lên xem.

Bên trên viết ba chữ: Chá Cô Sảo!

Tên người này quá nổi tiếng!

Không chỉ Trương Khởi Lân, Diệp Thần cũng cực kỳ hiểu rõ.

Thủy tổ phái Bàn Sơn!

Ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương. "Muộn Du Bình, ngươi nói Chá Cô Sảo này, sao lại chạy đến đây rồi?" Trương Khởi Lân suy nghĩ một chút. "Hắn hình như, đang tìm thứ gì đó." "Muộn Du Bình, ngươi có phải trước đây từng gặp hắn rồi không?" "Gặp rồi!

Lúc hắn tám tuổi thì phải." Diệp Thần: .....

Con thuyền rách này hơi rò rỉ nước.

Nhưng theo dòng suối cứ thế trôi đi.

Tốc độ thuyền rất nhanh!

Linh Quỷ Hầu lúc này đột nhiên dừng lại.

Hét lớn inh ỏi. "Con khỉ này!

Nửa đêm nửa hôm động dục, la hét xé lòng!" "Muộn Du Bình, ngươi nói nó có phải nhìn trúng ngươi rồi không." Con khỉ tiếp tục kêu lớn.

Trương Khởi Lân nhíu mày.

Tình huống không ổn.

Chương 58

Hầu như trong một thoáng.

Sau khi thuyền rách đi qua một khúc cua, lập tức đến rìa thác nước vách đá.

Lúc này, muốn chạy trốn chắc chắn đã không kịp!

Dòng suối chảy quá nhanh. "Ngươi con khỉ đầu chó lớn, ngươi nói sớm đi chứ, tại sao ngươi không nói sớm!

Kêu réo om sòm!

Cũng không nhắc nhở người ta!" "Ôi chao!

Tôi đi!

Muộn Du Bình, bám chắc!" Bốp!

Rầm. .....

Trương Khởi Lân và Diệp Thần cùng với con thuyền rách, lập tức rơi xuống dưới thác nước sâu trăm mét.

Dòng nước chảy xiết!

Nước tung tóe, sương trắng mịt mờ.

Diệp Thần lao đầu xuống đáy nước.

Nước này thật mát!

Tôi đi! "Muộn Du Bình đâu?

Cánh tay của Muộn Du Bình.

Hắn đâm đầu bất tỉnh rồi à?" Diệp Thần một tay túm lấy cánh tay bên cạnh. "Tên này sao lại nặng trịch vậy!

Kéo cũng không nổi!" Diệp Thần hai chân đạp nước bơi lên mặt nước.

Nín thở đến khó chịu. "Oa ngâu!

Hù....." Diệp Thần ngoi lên mặt nước.

Thở phào một hơi dài.

Hắn vừa nhìn liền thấy Muộn Du Bình đang đứng trên tảng đá ở đầm nước.

Lúc này!

Hắn đang khoanh tay.

Nhìn xung quanh. "Muộn Du Bình, tốc độ của ngươi này!

Tốc độ tay độc thân mấy trăm năm!

Chậc chậc. ....." "Tôi chết mất!

Hình như không đúng à." Muộn Du Bình đứng trên tảng đá bên ngoài.

Vậy cái thứ tôi đang kéo trong tay là cái gì.

Diệp Thần tay phải dùng sức kéo mạnh.

Một khuôn mặt vỡ nát xuất hiện trước mắt.

Tôi chết mất!

Thật đáng sợ!

Vừa nhìn quần áo của hắn, liền biết là đạo mộ giả tham gia cuộc thi lần này.

Chân phải đã không còn.

Trên người khắp nơi là vết thương.

Chắc chắn là bị cá sấu giết chết.

Diệp Thần vứt bỏ thi thể.

Nhảy lên tảng đá trên đầm nước.

Hầu như trong một thoáng.

Hai người liền phát hiện ở hạ lưu đầm nước kia.

Có một cái hang núi rất lớn.

Cửa hang toàn bộ đều là nước.

Và trong số nước này, đều trôi nổi dày đặc thi thể.

Đều là những thi thể đã thối rữa thành hài cốt.

Nhìn từ quần áo chưa hoàn toàn thối rữa trên người, và chuỗi hạt niệm Phật trên cổ.

Vậy mà đều là hòa thượng!

Diệp Thần nhớ lại, ở Đại Phật Di Chỉ, hơn ba ngàn tăng nhân đã mất tích nghìn năm trước.

Chẳng lẽ?

Thật sự đều là tăng nhân của Đại Phật Tự?

Cái này cũng quá tàn nhẫn rồi!

Giết chết tất cả nhiều hòa thượng như vậy!

Hòa thượng cả ngày niệm kinh, lục căn thanh tịnh, thì có thể phạm lỗi lầm gì chứ.

Lúc này!

Trương Khởi Lân hình như nhớ ra điều gì.

Ba bước gộp làm hai, nhanh chóng nhảy lên bờ.

Một mạch điên cuồng chạy đến cái hang núi đó.

Trực tiếp chui vào.

Diệp Thần hơi mơ màng. "Tên này sao cứ thích kiểu này, nhớ ra cái gì là chơi trò biến mất!" "Trong hang sâu như vậy, lạc đường thì làm sao!

Thật là không làm người ta yên tâm!" Hang động này rất sâu, nối liền với đầm nước bên ngoài.

Trong hang động có một con kênh thủy đạo.

Trong kênh toàn là thi thể!

Nghìn năm đã trôi qua.

Vẫn bốc mùi hôi thối vô cùng!

Trên người rất nhiều hòa thượng đều cắm binh khí.

Rất hiển nhiên là bị người ta giết chết rồi vứt ở đây.

Hai bên thủy đạo có một con đường nhỏ.

Diệp Thần men theo con đường nhỏ này chạy vào bên trong.

Trương Khởi Lân đã chạy vào sâu bên trong.

Diệp Thần rẽ vào một khúc cua.

Vừa nhìn liền thấy một bóng người đang đứng phía trước!

Người đó cầm trường thương trong tay, mặc giáp trụ.

Lưng quay về phía Diệp Thần đứng bất động ở đó.

Diệp Thần rút Trảm Phách Đao ra.

Bước về phía hắn!

Mẹ nó!

Còn không ra chiêu. "Cái tên cầm trường thương ngốc nghếch này, giống hệt một tên ngốc!" Diệp Thần đi qua dùng dao nhẹ nhàng chém một cái vào giáp trụ.

Không ngờ "rắc" một tiếng.

Toàn bộ giáp trụ trực tiếp đổ xuống.

Bên trong là một bộ hài cốt đã khô, đổ nát tan tành.

Trên giáp trụ vẽ đầy các loại bùa chú.

Giống như chú ngữ vậy.

Cái chú ngữ này Diệp Thần làm sao mà hiểu được.

Nhưng nhìn tạo hình của bộ chiến giáp này, người này trông rất giống một vị tướng quân.

Một vị tướng quân!

Cô độc đứng chết ở đây.

Rốt cuộc là vì sao?

Diệp Thần hoàn toàn mù mịt!

Ngay lúc này!

Từ trong mũ giáp của hài cốt, đột nhiên nhảy ra một con bọ cánh cứng lớn màu đen trông giống con ve sầu tử thi.

Con bọ cánh cứng này vậy mà mọc ra đôi cánh lớn.

Diệp Thần vốn tưởng nó sẽ lao tới tấn công mình.

Không ngờ!

Con bọ cánh cứng lớn này vỗ cánh!

Bay vào sâu trong hang động!

Ngay lúc này. "Bốp!

Bốp!" Sâu trong hang động, đột nhiên truyền đến hai tiếng súng. "Muộn Du Bình gặp nguy hiểm!" Diệp Thần điên cuồng lao vào bên trong!

Trương Khởi Lân lúc này!

Đang trốn sau một bức tường đá.

Phía trước có sáu cao thủ rất lợi hại.

Mấy người này Trương Khởi Lân trước đây trên đạo đều chưa từng nghe nói đến.

Năm người cầm Súng Đại Bàng Sa Mạc (Desert Eagle), hành động nhanh chóng.

Trương Khởi Lân đã giết bốn người trong số đó, còn hai người đang nhanh chóng bỏ chạy.

Vừa nãy Trương Khởi Lân sở dĩ nhanh chóng chạy vào hang đá này.

Chính là vì!

Hắn ẩn ẩn nghi ngờ!

Cái chết của hơn 3000 hòa thượng này!

Hình như có liên quan đến mình!

Có phải là, các tăng nhân của Đại Phật Tự, đã lén lút thả mình.

Dẫn đến việc hoàng thất tàn sát?

Nhưng hắn không chắc chắn.

Ngay khi sắp tiến vào sâu nhất của hang động, hắn gặp phải sáu người này.

Trương Khởi Lân đã giết hai nhóm bốn người trong số đó.

Còn lại hai người rõ ràng kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Bọn họ xuyên qua khắp hang đá.

Hai huynh đệ còn lại này tên là Nam Ba Vạn, Nam Ba Thỏ! "Vạn

ca!

Binh Phù căn bản không tìm thấy!

Chúng ta đến Tháp Vong Linh cũng không vào được!

Chương 59

Cánh cửa đá vạn cân ở đỉnh Tháp Vong Linh phải dựa vào Binh Phù này mới có thể mở được." "Thỏ đệ!

Ban đầu ta tưởng nó ở trong quan tài của hòa thượng chết tiệt kia, không ngờ lại đặt một cuốn sách da dê, một đống chữ quỷ quái không hiểu được!" "Đừng quản nữa!

Người đang truy đuổi chúng ta chắc là Đạo Thần Trương Khởi Lân, chậm thêm một giây, chúng ta đều phải chết!" .....

Ngay khi Diệp Thần đang liều mạng chạy vào bên trong.

Ở cửa hang động này, có hai người phụ nữ đến.

Một người mặc áo bó sát màu trắng, ủng chiến màu trắng.

Chính là truyền nhân phái Bàn Sơn: Tuyết Lỵ Dương!

Người còn lại mặc váy ngắn màu đen, tất chân màu đen.

Váy ngắn ở phần đùi, treo đầy các loại vũ khí.

Chính là sát thủ đặc chủng Hắc Quả Phụ!

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ vừa vào hang động này, liền vội vàng bật đèn pin.

Vừa đi vừa nói chuyện. "Tuyết tỷ!

Chị nói 'Ghi chép đào hố' của ông nội chị có nhắc đến chỗ này sao?" "Đúng vậy!

Quả muội!

Sổ tay của ông nội chị nói ở đây có Âm Binh Phù gì đó.

Tìm được nó mới có thể vào Tháp Vong Linh.

Ông ấy trước đây đến đây căn bản không tìm thấy Âm Binh Phù.

Sau này cũng không vào được Tháp Vong Linh." "Tuyết tỷ, có chuyện này em không biết nên nói hay không?" "Quả muội!

Cứ bằng mối quan hệ chị em tốt của chúng ta, có gì mà không thể nói được. " "Tháng trước chị nghĩ tiền lương của em bị thiếu 30 tệ!

Ban đầu thì cũng không sao, nhưng em đang nhờ người nhà đặt cược, bây giờ còn thiếu 30.

Để cái mặt sát thủ của em đi đâu chứ." "Quả muội, em nhờ ai đặt cược vậy, em giàu lắm à!

Lại dám bước vào giới cờ bạc." "Cũng thường thôi!

Em nhờ thằng cháu trai hàng xóm đặt cược cho em, lần này em đặt cược một khoản tiền lớn! 900 tệ.

Bây giờ chỉ có 870, còn thiếu 30." "Quả muội!

Em rất có khí phách!

Em đặt cược cho ai vậy?" "900, mười đội đứng đầu có nhân khí hot nhất trong giải đấu đạo mộ, mỗi đội đặt cược một trăm!" "Là chị tính toán không tốt, hay là sao.

Quả muội, top 10 không phải có mười đội sao?

Chị tính thử, ba bảy hai mươi mốt, ba tám phụ nữ tiết, đúng!

Em cần 1000 tệ." "À!

Tuyết tỷ, đội hai chúng ta, em không đặt cược!

Em thật sự không có dũng khí đó." "Nói linh tinh gì vậy?

Hai chị em chúng ta có thực lực mà.

Tin Tuyết tỷ, được trường sinh!

Đừng lo lắng, Quả muội!

Chị sẽ tăng lương cho em!" "A!

Hắc hắc hắc!

Tuyết tỷ!

Tăng lương!

Tăng bao nhiêu?

Mau nói cho em biết!" "Quả muội, đợi giải đấu lớn lần này kết thúc, chị sẽ bán hai con la mà ông nội chị để lại, tăng lương cho em mỗi tháng 80!

Trọn vẹn 80 tệ!" Hắc Quả Phụ: ..... "À phải rồi, Quả muội!

Cháu trai hàng xóm mà em vừa nói, là ai vậy?

Em đừng có dạy hư người ta." "Nó tên Peter Parker, từ nhỏ mắc một loại bệnh lạ, cả ngày nhả tơ nhả tơ, nhả không ngừng!" "Nhả tơ?

Nhả tơ từ miệng?" "Ừm, em cũng không biết rốt cuộc là sao, nói chung là hàng xóm đều nói bố nó, bị nhện cắm sừng rồi." Tuyết Lỵ Dương: ....

Diệp Thần vừa bước vào sâu nhất của hang động.

Liền nhìn thấy trên đất nằm rải rác bốn cỗ thi thể.

Rất hiển nhiên, đều là bị Muộn Du Bình chém ngã xuống đất!

Thế nhưng!

Đã đến sâu nhất!

Lại căn bản không nhìn thấy bóng dáng Muộn Du Bình.

Diệp Thần nhìn thấy ở góc tường có một cỗ quan tài.

Một cỗ quan tài cực kỳ đơn sơ.

Xung quanh thậm chí không có vàng bạc châu báu chôn cùng.

Cũng không có mộ thất.

Cứ đặt ở sâu nhất trong hang đá.

Diệp Thần đi qua nhìn.

Quan tài đã bị người ta mở ra.

Trong quan tài vứt một tấm bài vị.

Trên đó viết: "Tội nhân Đại Tào Đế Quốc, Huyền Trang." Diệp Thần trong nháy mắt liền hiểu ra.

Nguyên nhân thật sự vì sao Muộn Du Bình lại vội vàng như vậy.

Hai ngày trước ở Tàng Kinh Các Đại Phật Di Chỉ.

Huyền Trang tự mình dùng bút nhỏ viết chú thích, nói rằng Đại Tào Đế Quốc truy sát Trương Khởi Lân, toàn bộ tự viện đồng lòng bảo vệ Trương Khởi Lân.

Sau đó, Muộn Du Bình trốn thoát qua mật đạo!

Rồi Đại Phật Cổ Tự 3000 tăng nhân thần bí mất tích.

Thi thể của họ bị người ta giết hại, vứt ở đây.

Diệp Thần đoán.

Muộn Du Bình lúc này!

Chắc chắn đang nghi ngờ, vì chuyện của chính hắn, toàn bộ Đại Phật Cổ Tự đã bị liên lụy.

Cho nên, hắn mới vội vàng như vậy!

Đột nhiên!

Diệp Thần nhìn thấy trên vách đá, có một con bọ cánh cứng lớn màu đen đang đậu ở đó.

Cánh không ngừng cử động.

Chính là con bọ cánh cứng lớn vừa nãy chui ra từ thi thể tướng quân.

Diệp Thần bước hai bước về phía đó.

Không ngờ con bọ cánh cứng này trực tiếp lao về phía Diệp Thần.

Miệng nó phun ra dịch thể màu xanh.

Diệp Thần thật sự không muốn lại bị mấy con côn trùng này làm bẩn kiểu tóc. "Niềm vui chiến đấu" trực tiếp phát động.

Tốc biến trong nháy mắt.

Ra đao!

Con bọ cánh cứng đen bị Diệp Thần một đao chém thành hai nửa. "Đinh đinh đang đang....." Có thứ gì đó rơi xuống đất.

Diệp Thần nhặt lên xem. "Âm Binh Phù!" Thứ này là cái gì!

Chẳng lẽ vị tướng quân đã thành hài cốt đó, đứng ở đó là để cầm Âm Binh Phù này sao?

Không ngờ lại bị con bọ cánh cứng đen này nuốt vào bụng.

Diệp Thần đương nhiên không biết.

Trước đây, sau này, không biết có bao nhiêu người từng đến đây tìm kiếm khối Âm Binh Phù này.

Thế nhưng!

Ai có thể ngờ Âm Binh Phù này lại nằm trong một bộ hài cốt, hơn nữa lại bị một con ve sầu tử thi nuốt vào bụng.

Không ngờ lại vô tình trúng đích!

Bị Diệp Thần dễ dàng có được.

Diệp Thần cũng không biết Âm Binh Phù này rốt cuộc có tác dụng gì.

Liền tạm thời bỏ vào ba lô.

Sau đó hắn tiến vào căn phòng đá bên kia.

Quả nhiên!

Trên đỉnh căn phòng đá này có một cái hang động đủ cho một người đi qua. "Muộn Du Bình chắc chắn đã đi từ đây!" Hắn nhảy lên hang động, chui ra ngoài. .....

Trương Khởi Lân vừa nãy theo đường hầm chui ra.

Hai huynh đệ Nam Ba Vạn và Nam Ba Thỏ đã chui vào rừng.

Hắn nhanh chóng truy đuổi.

Hai huynh đệ rõ ràng rất sợ Trương Khởi Lân lừng lẫy trên đạo này.

Không ngừng quay đầu bắn hai phát súng, rồi lại điên cuồng bỏ chạy.

Trương Khởi Lân từ khi hấp thu U Linh Mã Não trên người, tốc độ của hắn càng nhanh hơn.

Tầm nhìn trong rừng cây không tốt.

Trương Khởi Lân trực tiếp nhảy lên một cái cây.

Sau đó trên cây trong nháy mắt lại nhảy sang cây khác.

Hắn rất nhanh đã phát hiện động hướng của huynh đệ Nam Ba.

Nam Ba Thỏ lúc này thở hồng hộc. "Vạn ca!

Chúng ta chạy ra xa lắm rồi!

Hắn!

Hắn không đuổi nữa rồi chứ." "Chắc là không đuổi nữa, ta cũng không nghe thấy tiếng bước chân." Hai người cảm thấy cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đều ngồi xuống.

Đột nhiên!

Nam Ba Vạn cảm giác trên đỉnh đầu có động tĩnh trên cây.

Hắn vừa ngẩng đầu.

Một đạo Hắc Kim Cổ Đao sáng loáng, trực tiếp chém qua. "A!" "A!" Hai người lập tức ngã xuống đất tử vong!

Nam Ba Thỏ thậm chí còn không nhìn thấy ai đã giết mình.

Còn Nam Ba Vạn cũng chỉ nhìn thấy một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

.....

Diệp Thần vừa chui ra, bên ngoài đã trời sáng.

Trương Khởi Lân đang đứng bên một cây đại thụ.

Chương 60

Trong tay cầm một tấm da dê có chữ đang xem.

Thấy Diệp Thần, Trương Khởi Lân đưa tấm da dê cho hắn.

Diệp Thần nhìn.

Trên đó viết: "Phật tổ từ bi.

Hoàng thất Đại Tào Đế Quốc, hoang dâm vô đạo!

Huyền Trang nhiều lần khuyên can, chọc giận đế vương.

Hoàng thất phái binh cướp Trấn Hồn Châu, giết 3000 tăng chúng.

Lòng dạ đáng tru di!" Diệp Thần xem như đã hiểu.

Cái chết của tất cả mọi người trong tự viện này không liên quan nhiều đến Trương Khởi Lân!

Đáng hận nhất vẫn là Đại Tào Đế Quốc này.

Cũng không biết lúc đó vị hoàng đế Tào thị nào, lại kém cỏi đến vậy.

Một đêm trôi qua.

Rất nhiều khán giả trong livestream cũng lần lượt lên mạng.

Lập tức lại rất náo nhiệt. "Hai ông chồng buổi sáng tốt lành!

Một ngày mới nhất định phải tràn đầy tinh thần nha!" "Tiểu Ca, Trụ Tử ca!

Hai người nhất định phải cẩn thận!

Vừa nãy tôi xem livestream của một người, không biết vì lý do gì, anh ta vậy mà trực tiếp phát điên rồi!" "Đúng vậy!

Tôi cũng thấy rồi!

Có một đạo mộ giả trực tiếp tự mình móc mắt ra!

Sợ chết khiếp!" "Livestream đó, mau nói cho tôi!

Tôi đi xem!" "Đừng đi!

Tuyệt đối đừng đi!

Đi rồi bạn chắc chắn sẽ bị dọa chết!" Lúc này.

Mặt trời chơi trốn tìm.

Trên trời vậy mà bắt đầu lất phất mưa.

Tí tách tí tách.

Cả khu rừng vừa ẩm ướt vừa nóng nực.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi rất nhanh.

Hắn căn bản không thèm để ý đến những nguy hiểm đáng sợ mà livestream nói.

Nguy hiểm?

Haha!

Lão tử chính là nguy hiểm!

Cứ để nữ quỷ đến đi!

Hiện tại trạng thái của Diệp Thần chính là.

Hưng phấn!

Toàn thân tràn đầy sức mạnh!

Hắn có một cảm giác!

Dù cho lúc này Sadako từ trong TV "Linh hồn báo thù lúc nửa đêm" bò ra.

Cũng có thể đập nát cô ta!

Trực tiếp làm cho tàn phế.

Sau đó bán cho lão độc thân trong thôn núi.

Không sinh được ba trai hai gái.

Đừng hòng quay về!

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Thần nhìn.

Trương Khởi Lân đã đi rất xa.

Tên này từ khi hấp thu U Linh Mã Não lần trước, trở nên càng thần xuất quỷ một hơn. "Ê!

Muộn Du Bình, đợi tôi với.

Ngươi có thể đừng biến mất thần bí nữa không!" Diệp Thần xông lên.

Vừa chui ra khỏi bụi cây.

Muộn Du Bình đã biến mất! "Tôi đi!

Chuyên gia mất tích, quả nhiên danh bất hư truyền!" Có hạt mưa rơi trên mặt Diệp Thần.

Hắn dùng tay lau lau.

Tiếp đó lại mấy hạt nữa, rơi xuống.

Diệp Thần nhìn.

Mẹ ơi!

Toàn là máu đỏ tươi.

Diệp Thần đột ngột quay đầu lại.

Cách hắn chưa đầy 30 ly mét trên không trung.

Treo một cỗ nữ thi.

Tóc dài hơn cả Sadako.

Cái lưỡi thòng xuống dài đúng một thước.

Nhãn cầu cũng như muốn lồi ra.

Khóe mắt chảy máu tươi.

Chảy dọc theo mặt xuống.

Thế nhưng!

Ngay lúc này, nhãn cầu của nữ thi này đột nhiên động đậy một cái.

Rất nhiều người trong livestream nhìn thấy cảnh này.

Đều sắp sợ ngớ người ra.

Ai nấy đều kinh hồn bạt vía. "Chết tiệt!

Nó đang cử động!

Đang cử động!

Đáng sợ quá!" "Các.....các người có thấy không!

Lưỡi nó càng lúc càng dài!" "Chỉ có quỷ thắt cổ lưỡi mới dài ra!

Lưỡi một khi đạt đến hai thước.

Sẽ lập tức biến thành thi biến!" "Chết tiệt!

Nguy hiểm rồi!

Trụ Tử ca, chạy mau!" Mộ Táng tướng quân Nhị Nguyệt Hồng, vẫn luôn chú ý động tĩnh ở đây.

Vừa nãy có mười đạo mộ giả đồng thời tự sát treo cổ ở đây.

Ban tổ chức chương trình đã gọi N cuộc điện thoại tham vấn ông ta.

Nếu cứ tiếp tục thế này, còn chưa đến Tháp Vong Linh, tổn thất sẽ cực kỳ thảm trọng.

Nhị Nguyệt Hồng phán đoán đầu tiên chính là!

Đây là đoạn đường rừng tự sát cực kỳ đáng sợ trong Rừng Amazon.

Nếu ý chí lực không đủ kiên định, sẽ bị khống chế, sau đó tự sát treo cổ.

Nguyên nhân cụ thể rốt cuộc là gì.

Khoa học cho đến nay căn bản không thể giải mã!

Ông ta vội vàng đăng tin trên tài khoản công chúng của mình: "Hiện đã thấy mười đạo mộ giả tự sát.

Sau khi tự sát, nếu lưỡi đạt đến hai thước.

Sẽ thi biến!

Sau khi thi biến, thực lực ngang với huyết thi, các đạo mộ giả tham gia cuộc thi, mau chóng rút lui!" Diệp Thần vốn định vội vàng rời đi tìm Muộn Du Bình.

Kết quả vừa nhìn thấy lời của tướng quân Nhị Nguyệt Hồng.

Vậy mà có mười người tự sát?

Hắn quay đầu nhìn một lượt.

Quả nhiên, xung quanh toàn bộ đều là!

Tròn mười đạo mộ giả, tất cả đều tự sát treo cổ.

Và lưỡi của họ đều đã thõng xuống dài hơn một thước.

Nếu, những cái lưỡi này đạt đến hai thước!

Vậy thì quỷ thắt cổ sẽ thi biến tỉnh lại!

Thực lực của quỷ thắt cổ sau khi thi biến còn đáng sợ hơn cả huyết thi!

Tất cả các đạo mộ giả còn sống sót, hầu như đều nhìn thấy tin tức này.

Họ đang nhanh chóng rút khỏi đây.

Họ liều mạng chạy.

Quỷ thắt cổ thi biến, tốc độ truy người cực nhanh!

Đó sẽ là vô cùng hung tàn! "Trụ Tử ca, những người khác đều chạy rồi!

Anh chạy mau đi!" "Trụ Kình Thiên!

Chạy mau!

Mười con quỷ thắt cổ này!

Sẽ xé anh thành từng mảnh!" "Ai!

Trụ Tử ca đánh nhau đúng là lợi hại, nhưng đây là mười con quỷ thắt cổ còn đáng sợ hơn cả huyết thi mà!" "Tôi đi!

Trụ Tử ca lấy Hắc Lư Đề Tử ra?

Quỷ thắt cổ không sợ Hắc Lư Đề Tử đâu!

Tên ngốc này!

Xong đời rồi!" .....

Mộ Táng Tinh Cầu, trong lớp học Đại học Đạo mộ.

Lúc này!

Thầy Mã Phấn đang giảng giải về việc làm thế nào khi gặp quỷ thắt cổ trong đạo mộ.

Vừa hay trong cuộc thám hiểm đạo mộ xuất hiện quỷ thắt cổ thi biến, thầy giáo kết hợp với màn hình livestream để giảng giải. "Khi gặp quỷ thắt cổ thi biến!

Chỉ một từ!

Chạy!" "Loại thi biến này thực lực còn trâu bò hơn cả huyết thi!

Lưỡi dài của nó sẽ khiến ngươi đau đớn muốn sống không được, muốn chết không xong!" "Các em xem, lúc này tất cả các đạo mộ giả đều đã chạy rồi!

Đây chính là điều đúng đắn!" "Thầy ơi!

Vậy tại sao Trụ Tử ca vẫn chưa chạy?" "Đó chính là một tên ngốc!

Hôm nay hắn tuyệt đối sẽ chết rất thảm!

Giê-su cũng không giữ được hắn!

Tôi nói đấy!" "Nếu hắn không chết!

Chương 61

Tôi trực tiếp từ chức!" .....

Diệp Thần tay phải cầm Trảm Phách Đao.

Hắc Lư Đề Tử cắm ở eo.

Hắn bây giờ không thể rời đi.

Muộn Du Bình không biết chạy đi đâu rồi.

Hắn phải trông chừng mấy con quỷ thắt cổ này, nếu không thật sự thi biến thì.

Chẳng phải rất phiền phức sao!

Muộn Du Bình cũng sẽ gặp phiền phức!

Diệp Thần đi đến trước xác nữ thi mà mắt đã bắt đầu nháy.

Trong mắt nữ thi đỏ rực một mảng.

Vẫn còn nhỏ máu tươi.

Nó hung ác nhìn chằm chằm Diệp Thần!

Ngay sau khi thi biến thành công.

Nó sẽ ngay lập tức, cắn chết cái tên mặt sẹo này.

Thế nhưng!

Giây tiếp theo!

Nữ thi ngớ người!

Diệp Thần một tay túm lấy cái lưỡi đang thõng xuống của nó.

Tay phải nhấc dao lên chém xuống.

Cái lưỡi trực tiếp bị hắn cắt rơi xuống đất.

Khán giả: .....

Diệp Thần lại đi đến trước một xác nam thi khác.

Người này hình như trước đây là một lính đặc chủng.

Trên người hắn mặc chính là quân phục.

Lưỡi của hắn lúc này mới lộ ra chưa đến nửa thước.

Diệp Thần một tay túm lấy lưỡi.

Dùng sức kéo ra ngoài.

Xác nam thi quỷ thắt cổ bị hắn kéo trên cây mà cơ thể không ngừng rung động.

Lưỡi của nó cứ thế bị Diệp Thần kéo ra dài hơn một thước.

Sau đó tay nhấc dao lên chém xuống.

Cái lưỡi trực tiếp rơi xuống đất.

Khán giả đều ngớ người.

Cái này!

Sao lại có kiểu này nữa chứ? "Yếu ớt hỏi một câu, làm vậy có thể đối phó với quỷ thắt cổ không?" "Trong 'Quy tắc Đạo mộ Bút ký' ghi lại quỷ thắt cổ lưỡi đạt đến hai thước sẽ thi biến.

Những cái khác thì không có." "Không biết phương pháp của Trụ Tử ca có hữu dụng không.

Từ xưa đến nay chưa từng thấy qua." "Sao tôi lại cảm thấy quỷ thắt cổ đáng thương hơn!" Mười cỗ thi thể treo cổ tử vong, chỉ còn lại cỗ cuối cùng.

Đây là một nữ thi.

Mặc quân phục đặc trưng của Nhật Bản.

Quân phục Nhật Bản Diệp Thần biết rõ.

Luôn thích treo một sợi dây ở chỗ quần.

Cũng không biết có phải là để tiện cho một số việc gì đó không.

Diệp Thần vừa đến gần con quỷ thắt cổ này.

Mắt nó đỏ rực một mảng.

Cái lưỡi vốn đang thò ra ngoài.

Vậy mà lập tức rụt vào trong.

Diệp Thần nhìn, bực mình!

Ngươi một con quỷ thắt cổ đường đường chính chính.

Ngươi không thè lưỡi ra à?

Diệp Thần giận rồi.

Hậu quả rất nghiêm trọng.

Hắn trực tiếp rút Hắc Lư Đề Tử ở eo ra.

Nhắm vào miệng nữ thi Nhật Bản liền là một trận đập mạnh! "Bốp bốp bốp....." "Ngươi thè ra không!

Ngươi thè ra không!" "Bốp bốp bốp....." Lưỡi nữ thi lập tức thõng xuống.

Diệp Thần tay trái một tay túm lấy lưỡi nó.

Trực tiếp đưa dao ra, bắt đầu cắt lưỡi.

Lưỡi nữ thi Nhật Bản này hơi mềm.

Không dễ cắt lắm.

Diệp Thần dùng dao cưa đi cưa lại mấy lần.

Khán giả: .....

Màn hình bình luận trong livestream bay lượn như tuyết hoa!

Tất cả mọi người đều bị Trụ Kình Thiên dọa sợ! "Thật đáng thương quỷ thắt cổ!

Nỗi sỉ nhục lớn nhất của quỷ thắt cổ!" "Quỷ thắt cổ: Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Chuyện gì đã xảy ra?" "Nếu ta là quỷ thắt cổ, ta sẽ tự cắn lưỡi tự sát!

Đúng!

Tự cắn lưỡi tự sát!" "Ai, cái lưỡi vừa mạnh mẽ, vừa linh hoạt, thật đáng tiếc!" Diệp Thần vẫn không yên tâm lắm.

Lỡ lát nữa lưỡi lại mọc ra thì sao.

Hắn trực tiếp cầm Hắc Lư Đề Tử lên.

Từng con một đều bị đập qua.

Mấy cỗ thi thể quỷ thắt cổ đều bị sưng miệng.

Những cái lưỡi thò ra một chút.

Tất cả đều bị Diệp Thần tháo xuống.

Một canh giờ sau.

Quỷ thắt cổ bất động, cũng không thi biến!

Hoàn toàn tắt lửa rồi!

Khán giả: .....

Mộ Táng Tinh Cầu, Đại học Đạo mộ nổi tiếng nhất.

Ở cổng lớn.

Một lão già thối, ôm chăn, trong tay xách một đôi dép lê.

Vừa nãy ông ta vẫn là thầy Mã được học sinh kính ngưỡng!

Bây giờ!

Ông ta trực tiếp từ chức!

Bảo vệ nhìn thầy Mã run rẩy co ro, quát lớn một câu. "Mã Phấn!

Bị sao mực ống!

Còn không mau cút!" "Mã Phấn!

Quay lại!" Thầy Mã Phấn quay đầu lại, tủi thân nhìn bảo vệ. "Mã Phấn!

Đồ của ông rơi trên đất kìa, mang đi!" .....

Và cùng lúc đó!

Tình hình của Trương Khởi Lân lại không tốt!

Vừa rồi khi Trương Khởi Lân và Diệp Thần đi về phía trước, y đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc: Ngô Tà của Ngô gia.

Vốn dĩ Trương Khởi Lân không định qua tìm hắn.

Diệp Thần, biệt danh Trụ Tử, liên tục gọi y từ phía sau.

Thế nhưng!

Ngô Tà lại rất kỳ lạ!

Hắn và Phan Tử bên cạnh đều đờ đẫn ánh mắt, thẳng tắp đi sâu vào rừng.

Trương Khởi Lân dám cá, Ngô Tà và Phan Tử đều nhìn thấy y, nhưng lại như thấy mà không thấy!

Chuyện này rất bất thường.

Y vội vàng đuổi theo.

Sau khi xuyên qua một khu rừng rậm, Trương Khởi Lân nhìn thấy Ngô Tà và Phan Tử đang quỳ gối trước một ngôi mộ.

Ngôi mộ này ngay cả bia mộ cũng không có.

Hai người quỳ ở đó, ánh mắt đờ đẫn, không nói một lời.

Trương Khởi Lân vừa định bước ra thì đột nhiên thấy vài người đi ra từ đám cỏ xung quanh.

Tổng cộng có tám kẻ trộm mộ!

Tám người từ bốn phương tám hướng đi tới, ánh mắt đờ đẫn, không nói một lời.

Sau khi đến nơi, họ cũng giống như Ngô Tà, quỳ gối trước ngôi mộ vô danh.

Trương Khởi Lân cảm thấy có gì đó không ổn!

Không lâu sau!

Mười người này rút dao ra khỏi người, bắt đầu đâm vào cổ họng mình!

Lúc này!

Ngô Nhị Bách của Ngô gia đang chăm chú nhìn màn hình livestream.

Đằng sau ông ta là một đám người.

“Nhị thúc!

Ngô Tà vì sao lại bị khống chế?

Rốt cuộc là thứ gì vậy!” “Nhị thúc, Ngô Tà thân kinh bách chiến, bây giờ đầy mình bản lĩnh!

Sao lại còn bị khống chế, mê mất tâm trí chứ.

Cái này phải làm sao đây?” “Nhị thúc!

Đó là Tiểu Ca sao?

Cháu nhìn thấy Tiểu Ca rồi!

Ngô Tà có cứu rồi!" Ngô Nhị Bách thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

"Cái này chắc là gặp Hoàng Bì Tử rồi!

Hơn nữa ít nhất là một con Hoàng Bì Tử sống hơn trăm năm.

Ngôi mộ vô danh này có vấn đề rất lớn!" Trương Khởi Lân xông ra ngoài.

"Ngô Tà!" Ngô Tà không hề phản ứng.

Nhưng hành động của mọi người lại dừng lại một chút.

Lưỡi dao đang đặt sát cổ họng họ.

Chương 62

Suýt chút nữa là đã tự sát rồi.

Ngay lúc này!

Trương Khởi Lân cảm thấy đầu óc một trận choáng váng.

Nhưng y rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Đột nhiên!

Mười người đang quỳ dưới đất, lập tức đều đứng dậy.

Họ rút vũ khí ra, trực tiếp chĩa vào Trương Khởi Lân.

"Bốp bốp bốp..." "Xoẹt xoẹt xoẹt..." Một tràng tiếng súng, dao kiếm chém loạn xạ!

Trương Khởi Lân tại chỗ nhảy vọt lên, thân hình như cá lội ngược dòng, co rút lên trên.

Một loạt đạn bay vút qua trời.

Trương Khởi Lân nhân đà vung Hắc Kim Cổ Đao ra.

Những lưỡi dao đang chém tới đều bị Trương Khởi Lân đánh bay.

Ngô Tà cầm một con dao găm, chậm chạp không ra tay.

Vẻ mặt hắn vô cùng đau khổ, như thể đang giằng co với sức mạnh đang khống chế mình.

Hai gã thanh niên trộm mộ mới của trại Dot-Pop: Nhị Bút, Nhị Hoắc, hai anh em.

Hai người này tuy thiếu kiến thức phong thủy trộm mộ, nhưng kỹ năng sát thủ lại cực kỳ mạnh mẽ.

Hai người trông như bị khống chế hoàn toàn.

Một tay cầm súng, một tay cầm dao găm, truy đuổi Trương Khởi Lân một trận tấn công dữ dội.

Trương Khởi Lân thủ pháp nhanh nhẹn, trực tiếp nhảy lên cây.

Từ cây này bay sang cây khác.

Nhị Bút theo sát Trương Khởi Lân không ngừng nghỉ.

Nhị Hoắc đứng tại chỗ giơ súng, "bốp bốp bốp" không ngừng bắn.

Hắn bắn hết cả băng đạn.

Một viên đạn cũng không trúng.

Hắn vội vàng rút băng đạn ra, bắt đầu thay đạn.

Ngay lúc này.

Trên cây phía sau hắn, đột nhiên một bóng người bay ra.

Ngay sau đó một luồng đao quang lóe lên.

Nhị Hoắc lập tức bị Trương Khởi Lân chém bay đầu.

Nhị Bút theo sát phía sau, một con dao găm thẳng tắp đâm tới.

Trương Khởi Lân tại chỗ lộn một vòng trên không.

Lại thêm một nhát đao.

Trên cổ Nhị Bút xuất hiện một vết máu mảnh.

Máu chảy ngày càng nhiều.

Nhị Bút ngã xuống đất chết.

Những người khác vẫn cầm vũ khí, lác đác tấn công Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân lợi dụng khoảng trống, rạch ngón tay, vẩy vài giọt Kỳ Lân Huyết nhanh chóng bay ra lên nấm mộ vô danh phía đó.

“A!” Một tiếng thét chói tai!

Ngay sau đó một con Hoàng Bì Tử từ đám cỏ lộ ra thân hình.

Con Hoàng Bì Tử này cao tới nửa mét.

Khuôn mặt trên đó lại rất gần với ngũ quan của con người.

Khoảnh khắc nó nhảy ra, tám người còn lại lập tức không còn bị khống chế nữa, như thể thoát khỏi ảo cảnh vậy.

Hoàng Bì Tử hiển nhiên rất hận Trương Khởi Lân phá hỏng chuyện tốt của mình, nhưng nó rất sợ Kỳ Lân Huyết.

Nó đứng trong đống cỏ trên mộ, hung dữ nhìn chằm chằm Trương Khởi Lân.

Đúng lúc này, tiếng hét lớn của Diệp Thần vang lên: “Ông nội nhà ngươi Hoàng Đại Tiên, ngươi lại để Muộn Du Bình của ta mất máu.

Lão tử chém chết ngươi!” Lời vừa dứt, Trảm Phách Đao dài ngoằng trực tiếp chém xuống nấm mộ.

Toàn bộ đuôi Hoàng Bì Tử bị chém đứt.

Nó đau đớn kêu lên một tiếng lớn, cúi đầu chui tọt vào trong nấm mộ.

Toàn bộ người xem livestream đều kinh hãi không thôi.

Hóa ra, nguyên nhân khiến rất nhiều người ở đây trực tiếp tự sát, lại chính là con Hoàng Đại Tiên Hoàng Bì Tử này.

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký Quy Tắc》 có ghi chép: Hoàng Bì Tử có thể khống chế tâm trí con người ít nhất phải có tuổi thọ trên trăm năm!

Trong phòng livestream, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Lần này may nhờ Tiểu Ca, nếu không Ngô Tà ca ca đã phải chết

rồi.

Con Hoàng Bì Tử này quả thực quá lợi hại!" "Trụ Tử Ca chém đứt đuôi nó, các ngươi đoán xem nó còn sống không?" "Thứ này chắc chắn còn sống!

Đuôi đứt không chí mạng, ai!

Đáng tiếc thật, tên này nhanh quá!

Trực tiếp chui tọt vào trong mộ rồi." Diệp Thần đi đến bên cạnh Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, ngươi không sao chứ?" Trương Khởi Lân lắc đầu, ý nói mình không sao.

Lúc này, bao gồm Ngô Tà, Phan Tử và tám người khác đã tỉnh lại, nhưng cơ thể vẫn chưa hoàn toàn linh hoạt.

Diệp Thần đi qua kéo tất cả những người vừa tấn công Muộn Du Bình ra, bao gồm cả Phan Tử.

Ngô Tà vừa rồi đã cố gắng kìm nén, không tấn công Trương Khởi Lân, Diệp Thần nhìn thấy nên không động đến hắn.

Diệp Thần đá bảy người bọn họ sang một bên.

Lúc này!

Khán giả đều rất khó hiểu.

"Trụ Tử Ca muốn làm gì, giết họ sao?

Tàn nhẫn quá đi!

Dù sao họ cũng bị lời nguyền của Hoàng Bì Tử mà." "Bảy người đó, trong đó còn có bốn cô gái xinh đẹp, như vậy thật đáng tiếc quá, không bằng tặng cho tôi." "Nhìn khí thế của Trụ Tử Ca, mấy người này chắc chắn sắp một mạng ô hô!

Tôi dám cá.” Diệp Thần mỗi người đá một cái, rồi cắm Trảm Phách Đao xuống trước mặt họ.

“30 phút!

Đào mộ này ra cho lão tử!

Ta muốn đoạn tuyệt cả nhà chồn tinh!” Bảy người vừa nghe, trong lòng càng sợ hãi hơn.

Giới trộm mộ có quy định: có thể trộm mộ, nhưng không thể quật mộ.

Trộm mộ nhiều nhất cũng chỉ là tham tiền tài, thi thể nhiều nhất cũng chỉ là sinh khí.

Nhưng quật mộ thì là đoạn tuyệt vận khí của tử tôn hậu thế.

Linh hồn thi thể sẽ liều mạng với kẻ quật mộ.

Thấy bảy người hoàn toàn không động tĩnh gì, Diệp Thần trực tiếp cầm dao lên chém xuống.

Tai của một nữ trộm mộ đứng ngoài cùng trực tiếp bị hắn chém đứt.

Nữ trộm mộ đau đớn ôm tai, cố gắng nhịn khóc.

“Chết bây giờ, hay sợ quật mộ, tự mình chọn!” Bảy người vội vàng bò dậy.

Dao găm, đao, xẻng Lạc Dương đều được sử dụng.

Bắt đầu quật mộ!

“Đừng có đục lỗ cho lão tử!

San phẳng nó ra!

Từng chút một san phẳng!

Cái gì mà phong thủy giả thi, tới một tên ta giết một tên!” Lúc này!

Cách chỗ họ 300 mét có hai mỹ nữ đang đứng.

Một là Tuyết Lỵ Dương.

Một là Hắc Quả Phụ.

“Tuyết Tỷ, chị nói xem đây là chuyện gì vậy!

Vừa rồi ở chỗ đó, quỷ treo cổ bị cắt lưỡi khắp nơi.

Bây giờ ở đây lại đang quật mộ.” “Tuyết Tỷ, trong 《Đạo Mộ Bút Ký Quy Tắc》 chẳng phải nói, nhìn thấy quỷ treo cổ thì chạy nhanh, mộ người chết không thể quật sao?

Sao bây giờ lại loạn hết cả lên rồi.” “Quả Muội!

Giang hồ trộm mộ lại sắp nổi lên một trận gió tanh mưa máu rồi!

Cũng không biết là ai lại tàn nhẫn như vậy.” “Kẻ đang ngồi dựa vào cây đằng kia, đang cắn hạt dưa, trên đầu mười một cái cột...” “Là Trụ Tử Ca à!

Vậy thì tất cả mọi chuyện đều trở nên cực kỳ hợp lý!” Đúng như câu nói: Mười năm giang hồ mười năm mưa gió, Trụ Ca xuất hiện, ai dám tranh phong!

Trương Khởi Lân đứng cạnh Ngô Tà.

Ngô Tà lúc này đang dựa vào cây mà ngồi!

Cơ thể hắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

“Tiểu Ca, xem ra cộng sự của ngươi không tệ.

Hoàng Bì Tử ức hiếp ngươi, hắn lại tức giận đến mức này!” Trương Khởi Lân gật đầu.

“Trụ Tử này!

Trông có vẻ ngốc nghếch, nhưng thực ra rất trọng tình trọng nghĩa!

Vì bạn bè, không tiếc thân mình!" Trong lòng Trương Khởi Lân, Trụ Tử đối với y là chân tâm thật ý.

Ngô Tà tiếp lời nói: "Nhưng Tiểu Ca, hành động của Trụ Kình Thiên này thật kỳ quái, mộ không thể quật được đâu, ngươi cũng đâu phải không biết." "Đặc biệt là loại mộ hoang dã này, đào lên sẽ có những nguy hiểm khó lường của thần quỷ." Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần đang cắn hạt dưa, giám sát công việc bên kia.

"Mặc kệ hắn.

Hắn muốn đào, cứ đào thôi." Trong lòng Ngô Tà bỗng nhiên cảm thấy khó chịu.

Như thể thứ mà mình trân trọng bấy lâu nay, đột nhiên bị mất đi vậy.

Hắn không nói nữa, im lặng một lúc lâu.

Trong mắt hắn đầy bi thương.

Nếu hắn không phải là đệ tử Ngô gia, nếu hắn không cần gánh vác vận mệnh gia tộc.

Có lẽ!

Thiết Tam Giác sẽ không bao giờ chia ly!

Có lẽ hắn cũng sẽ không chia lìa với Phan Tử và Tiểu Ca.

Tất cả đều là định mệnh!

Định mệnh là thứ khó nắm bắt nhất, phải không?

Trương Khởi Lân khoanh hai tay trước ngực.

Lúc này, Diệp Thần ném cho y một túi nấm nướng.

"Muộn Du Bình, vừa rồi ta tìm thấy cái này trong ba lô của người khác.

Ta đã thử một chút, không tệ đâu.” Trương Khởi Lân nhận lấy, mở nấm nướng ra ăn.

Vẫn là hương vị nấm quen thuộc.

Cảm giác ở trong Thanh Đồng Môn lại ùa về.

Thoáng chốc!

Đã mấy trăm năm trôi qua rồi!

Ngô Tà cuối cùng cũng không nhịn được, vẫn nói: “Tiểu Ca, ngươi không có gì muốn hỏi ta sao?” “Ngươi muốn nói thì không cần ta hỏi ngươi.” “Tiểu Ca, chuyện lần trước họ chặn giết ngươi, ta không biết.” Trương Khởi Lân gật đầu.

Ngô Tà đã nói hắn không biết, vậy thì hắn không biết.

Trên điểm này, Trương Khởi Lân tin tưởng hắn.

Ngô Tà đi đến bên cạnh Diệp Thần.

“Trụ Kình Thiên!

Ngươi rất khá.” “Ngô Tà?

Chúng ta không quen, nhưng ngươi có thể dùng tiền để làm thân với ta.” “Trụ Kình Thiên!

Chương 63

Chúng ta vẫn chưa thực sự so tài.” “Được thôi!

Đừng nói nhảm.

Đánh nhau đi!

Cứ nghe đến đánh nhau là ta có hứng.” Diệp Thần trực tiếp rút Trảm Phách Đao ra.

Lúc này!

Trương Khởi Lân đi tới, đẩy lưỡi đao của Diệp Thần trở lại.

“Muộn Du Bình, ngươi kéo ta làm gì.

Ta muốn chém người!” “Ta vừa rút ra, ngươi bảo ta cất đi!

Đau lòng lắm!” Trương Khởi Lân lắc đầu.

Ý y rất rõ ràng, không muốn Diệp Thần và Ngô Tà đánh nhau.

Ngay lúc này, nấm mộ vừa được đào mở.

“Xoẹt” một tiếng, một con Hoàng Bì Tử lao ra, tốc độ cực nhanh.

Vừa ra, nó lập tức bay vọt lên, nhảy lên ngọn cây.

“Xoẹt!” “Bụp!” Khi Hoàng Bì Tử đang ở giữa không trung, một con dao từ trên không bay tới, trực tiếp găm vào cành cây.

Con dao xuyên qua cổ họng Hoàng Bì Tử.

Hoàng Bì Tử giãy giụa vài cái, đã bất động.

Mọi người đều không nhìn rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng!

Diệp Thần và Trương Khởi Lân nhìn rõ.

Đây là Tiểu Tam Gia Ngô Tà ra tay.

Ngô Tà đã không còn là Ngô Tà yếu đuối dễ bị gió thổi bay năm xưa nữa.

Kể từ khi được tắm trong dịch thể bí ẩn ở Lôi Thành, ngũ quan của hắn trở nên vô cùng nhạy bén.

Sau đó, dưới sự giới thiệu của Trương Khởi Lân, hắn lại đến Thanh Đồng Môn.

Cần cù khổ luyện ròng rã năm năm!

Năm năm này, kỹ thuật phi đao của hắn tiến bộ vượt bậc, trở thành "Sát Thủ Vô Tà" nổi tiếng trên giang hồ!

"Má ơi!

Ngô Tà!

Đỉnh quá!

Đẹp đỉnh cao luôn!" "Khí thiêng hội tụ!" Diệp Thần vừa châm chọc hai câu, chỉ nghe thấy từ trong lối mộ vừa đào ra một tiếng "bụp".

Toàn bộ nấm mộ sụp đổ xuống.

Bên trong xuất hiện một lối mộ chỉ đủ một người đi qua.

Mọi người lập tức đều vây lại, bao gồm cả Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương ở đằng xa.

Lúc này trong phòng livestream cũng xôn xao bàn tán!

Ban đầu mọi người đều nghĩ đây là một ngôi mộ hoang dã!

Bị Hoàng Bì Tử lợi dụng, ở đây mê hoặc lòng người, hại người tự sát.

Nhưng!

Không ngờ sau khi sụp đổ lại có lối mộ!

Cái này thì không tầm thường rồi!

Tuyệt đối không phải là một ngôi mộ bình thường.

“Đi thôi!

Xuống xem nào!” Diệp Thần vác Trảm Phách Đao lên vai, trực tiếp nhảy xuống.

Trương Khởi Lân lập tức không chút do dự, nhảy xuống, đi theo sau Diệp Thần.

Tuyết Lỵ Dương thấy mọi người đều đã vào, cũng muốn xuống xem.

Hắc Quả Phụ vội vàng kéo cô lại.

“Tuyết Tỷ!

Em sợ quá!

Chúng ta đừng xuống mộ nữa có được không!

Cứ ở trên này nhặt trang bị chẳng phải tốt hơn sao?” “Quả Muội!

Chỗ này cách Vong Linh Tháp không còn xa nữa.

Dưới đây biết đâu lại có bí mật gì!

Sẽ giúp ích cho chúng ta!” “Tuyết Tỷ!

Em không đi!

Lần này đánh chết em cũng không đi!” “Quả Muội!

Ngoan!

Đi cùng chị xuống, chị mời em uống trà sữa trân châu đường đen!” “Thật sao?

Được được!

Đi thôi!" Tuyết Lỵ Dương khẽ mỉm cười.

Hắc Quả Phụ xương cốt cứng cỏi, một ly trà sữa có thể phản quốc!

"Tuyết Tỷ, trà sữa trân châu đường đen của em, không cần trân châu, không cần trà sữa, chỉ cần đường đen thôi." "Biết rồi!

Quả Muội!

Cùng là chín năm giáo dục nghĩa vụ, sao em lại ưu tú đến vậy!" Diệp Thần vừa bước vào mộ, liền nhìn thấy một bộ hài cốt.

Phải nói bộ hài cốt này thật thảm thương.

Từ bụng trở xuống, toàn bộ xương nửa thân dưới đều biến mất.

Chắc chắn là bị eo chém.

Bên cạnh hài cốt còn vứt một thứ vũ khí.

Thứ vũ khí này hơi kỳ lạ.

Một cây trượng gỗ.

Đỉnh trượng gỗ bị gãy.

Trông có vẻ, trên đỉnh trượng gỗ hình như ban đầu có một thứ gì đó.

Quả nhiên!

Chưa đi được mấy bước, Diệp Thần đã nhìn thấy một quả hồ lô.

Quả hồ lô này ban đầu được nối liền với đỉnh trượng gỗ.

Thật là một thứ vũ khí kỳ lạ!

Hơi giống loại pháp trượng thần thần bí bí vậy!

Diệp Thần đi dọc theo lối mộ, một đường tiến về phía trước.

Mắt hắn nhìn rất rõ, vì vậy sải bước nhanh chóng!

Nhiều người đi phía sau đều rất kinh ngạc.

Đúng lúc này, Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy vài chữ viết trên đỉnh đầu: "Trời xanh đã chết, Hoàng Thiên đương lập, tuổi ở Giáp Tý, thiên hạ đại cát." Những câu nói này sao lại nghe quen tai đến vậy!

Đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

Đúng rồi! 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》!

Trương Giác!

Trương Giác phản loạn!

Chẳng lẽ ngôi mộ này có liên quan đến Trương Giác!

Chẳng trách, nơi này lại tà tính đến vậy.

Trương Giác vốn là người trong truyền thuyết biết dùng lời đồn đại để mê hoặc lòng người, hơn nữa còn biết một số yêu thuật Kỳ Môn Độn Giáp.

Trương Giác này và Vong Linh Tháp kia có liên hệ gì đây.

Mấy người phía sau đang dùng đèn pin, nhìn một tấm bia đá ở góc tường.

"Muộn Du Bình, ngươi có biết không?

Đây là mộ Trương Giác!" "Đừng có nhìn ta với vẻ mặt kinh ngạc đó.

Ca đây giỏi giang thế đấy!" "Nhóc con!

Ngươi có rất nhiều dấu hỏi đúng không?

Ta phán đoán điều này dựa vào kiến thức lịch sử phong phú!" Trương Khởi Lân đi ngang qua hắn, không nói gì!

Ngô Tà đi ngang qua hắn, cũng không nói gì!

Cho đến khi Hắc Quả Phụ che miệng đi tới.

“Quả Muội Muội, em cả ngày che miệng làm gì vậy!” “Quả Muội Muội!

Em nói Trụ Tử Ca phán đoán có chuẩn xác không!” “Trụ Tử Ca!

Quá chuẩn xác!

Y hệt như những gì viết trên bia đá bên kia!” Diệp Thần vừa nghe, vội vàng chạy đến góc tường đó.

Một tấm bia đá bị vỡ, trên đó viết: Mộ Trương Giác!

Diệp Thần: ...

Má ơi!

Cái mặt mũi bé nhỏ của ta biết giấu vào đâu đây!

Ngay lúc này, đột nhiên, một tiếng bước chân vang lên sau lưng Diệp Thần.

Hắn nhanh chóng quay đầu lại!

Hắn nhìn thấy!

Trương Khởi Lân rời khỏi đội, đi về phía một lối đi khác.

Y mặc một bộ đồ đen, lưng vác Hắc Kim Cổ Đao.

Nhưng!

Y lại không có mũ trùm đầu.

Bộ quần áo này cũng rất kỳ lạ!

Nhanh vậy!

Đã thay quần áo rồi sao?

“Này!

Muộn Du Bình!

Cái mũ trùm đầu mấy trăm năm người không tháo ra, sao lại vứt

bỏ được!" Diệp Thần vội vàng xông tới.

Những người khác muốn đi đâu thì đi, Diệp Thần ta nhất định phải đi theo Muộn Du Bình.

Chỉ là có chút kỳ lạ!

Vì sao Muộn Du Bình lại một mình chạy đến đây!

Tuy nhiên, tên này vốn là chuyên gia mất tích mà.

Chắc chắn lại phát hiện ra thứ gì đó rồi.

"Muộn Du Bình!

Đợi chút!

Đợi ta với!" "Ai, ngươi này!" Trương Khởi Lân dừng lại, quay đầu qua.

"Quả nhiên là ngươi!

Muộn Du Bình, mũ trùm đầu của ngươi đâu rồi?" Đột nhiên!

Ánh mắt Trương Khởi Lân lạnh lẽo.

"Xoẹt" một tiếng!

Hắc Kim Cổ Đao rút ra!

Hai tay nắm chặt đao!

Chương 64

Trực tiếp nhảy lên!

Một nhát đao chém về phía Diệp Thần!

Diệp Thần hoàn toàn không ngờ, Trương Khởi Lân lại đột nhiên ra đao với mình.

Ngay khoảnh khắc y nhảy lên chém, Diệp Thần né sang trái.

Trương Khởi Lân một nhát đao không trúng, ngay sau đó lại một nhát đao khác bay tới.

"Muộn Du Bình, ngươi bị chập mạch rồi à, mau dừng lại!

Ta là Trụ Tử!" Diệp Thần rút Trảm Phách Đao ra trực tiếp chặn lại.

Hắn một nhát đao đỡ lấy Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Lân.

Kết quả!

Lại chém trượt.

Bóng người Trương Khởi Lân biến mất.

Ngay sau đó, ở phía trước cách Diệp Thần trăm mét, Trương Khởi Lân lại một lần nữa xuất hiện.

"Má ơi!

Mọi người ơi!

Ban ngày ban mặt mà gặp Muộn Du Quỷ!" Diệp Thần dụi dụi mắt.

Đích xác!

Chính là Trương Khởi Lân!

Hắn lại đuổi theo.

Lần này, Diệp Thần nói gì cũng vô ích.

Trương Khởi Lân này cứ thế không nói một lời, y chỉ lo làm việc của mình.

Trương Khởi Lân xuyên qua một lối mộ, lại đi vào một mộ thất rất nhỏ.

Mộ thất này rất đơn sơ, chỉ có một chiếc giường đá ở góc tường.

Ngoài ra không có gì khác.

Trương Khởi Lân sờ soạng xung quanh giường đá.

Sau đó dùng Phát Khâu Chỉ, đút vào hai lỗ nhỏ.

"Rầm rầm rầm" giường đá lập tức di chuyển.

Không lâu sau, một lối đi bí mật xuất hiện.

Trương Khởi Lân lập tức nhảy xuống.

"Muộn Du Bình, ngươi có phải chứng mất trí nhớ lại tái phát rồi không!

Ta đang nói chuyện với ngươi đấy!" "Má nó!

Trời phật ơi!

Chẳng thèm để ý đến ai!" "Cái mặt tiền một mét chín của ta.

Bị ngươi đánh bốp bốp.

Cứ như tiếng động bí ẩn phát ra từ nhà ông chú hai bên cạnh cả ngày vậy." Diệp Thần cũng nhảy theo xuống.

Bên dưới là một mộ thất rất lớn.

Giữa phòng đặt một lò đồng.

Xung quanh tám phương hướng Đông, Tây, Nam, Bắc đều đặt

một đỉnh đồng.

Muộn Du Bình đi qua, một nhát đao chém mở lò đồng.

Y sờ soạng bên trong, không biết đã chạm vào cơ quan nào.

Ngay sau đó, ở sâu nhất trong mộ thất, một quan tài đá đồng khổng lồ từ dưới đất trồi lên.

Trương Khởi Lân đi đến góc Đông Nam của mộ thất, đối mặt với quan tài đồng.

Đột nhiên!

Y quỳ xuống!

Diệp Thần nhìn y một vẻ mặt ngây ngốc.

"Muộn Du Bình?

Ngươi làm gì vậy?

Bị kích động à?" "Sao lại còn quỳ xuống trước quan tài nữa, làm mất cả mũ trùm đầu, đầu óc cũng hồ đồ rồi." Trương Khởi Lân quỳ một lúc, không biết trong miệng đang lẩm bẩm gì.

Ba phút sau, y đứng dậy.

Trương Khởi Lân ném một sợi dây có móc sắt lên xà ngang trên đỉnh mộ đá.

Sợi dây lập tức quấn quanh xà ngang.

Trương Khởi Lân nắm sợi dây đi được hai bước.

Diệp Thần chú ý thấy hai bên vách đá có sự thay đổi.

Hắn vội vàng hét lớn một tiếng: "Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Cơ quan!" Ngay lập tức!

Trong khoảnh khắc!

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” Vô số mũi tên nhỏ bé bay ra.

Trương Khởi Lân một tay nắm chặt sợi dây, xoay người một vòng, trực tiếp bay lên nóc nhà.

Mũi tên “bụp bụp...” đều bắn vào vách đá đối diện.

Diệp Thần vội vàng xông lên giúp đỡ.

Hắn dùng đao chém mạnh vào chỗ cơ quan.

Kết quả!

Một nhát đao xuống!

Chém vào hư không!

Không có gì cả!

Lúc này, tất cả mũi tên đều biến mất.

Trương Khởi Lân trên nóc nhà một tay nắm sợi dây, một tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, từ từ hạ xuống, đến phía trên quan tài đồng.

Y dùng Hắc Kim Cổ Đao cắm vào quan tài đồng.

Sau đó dùng sức, quan tài đồng từ từ mở ra.

Diệp Thần vội vàng chạy qua.

“Muộn Du Bình, bên trong này có phải Trương Giác không.

Trương Giác này có quan hệ gì với ngươi vậy.” Trương Khởi Lân không nói một lời, như thể Diệp Thần căn bản không tồn tại vậy.

Trong quan tài nằm một bộ thi thể.

Nói chính xác hơn, là một bộ thi thể đỏ như máu.

Các mạch máu trên người đều có thể nhìn thấy lờ mờ.

“Muộn Du Bình!

Ngươi làm gì vậy?

Nước máu này đừng chạm vào, có độc!" "Đã nói rồi sao một chút phản ứng cũng không có vậy, Muộn Du Bình này sao lại kỳ lạ đến thế." Diệp Thần càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ.

Má ơi, Muộn Du Bình từ đầu đến cuối, đều tự mình làm việc của mình, như thể ta, Trụ Kình Thiên anh tuấn tiêu sái, người người yêu mến này, căn bản không tồn tại vậy.

Diệp Thần vừa bảo y đừng chạm vào thi thể, y lại thật sự không chạm vào.

Trương Khởi Lân lấy ra một đoạn dây khác, thắt nút.

Trực tiếp thòng sợi dây vào đầu thi thể máu.

Y dùng sức, kéo hộp sọ thi thể máu lên.

Sau đó dùng cán đao đập vào cổ họng nó.

Một viên châu màu đen lập tức nảy ra.

Trương Khởi Lân chộp lấy.

Diệp Thần đương nhiên nhận ra viên châu này.

Đây chẳng phải là Trấn Hồn Châu sao?

Chính là viên Trấn Hồn Châu mà Trương Khởi Lân từng tặng cho Đại Phật Tự!

Truyền thuyết kể rằng viên Trấn Hồn Châu này có thể trấn áp linh hồn.

Lúc đó, trong Vong Linh Tháp rừng Amazon, ngày đêm quỷ khóc sói gào.

Sau đó, Huyền Trang pháp sư ở ngoại vi rừng Amazon, xây dựng Đại Phật Tự.

Ngày ngày tụng kinh niệm phật, siêu độ vong linh.

Sau đó vẫn không có tác dụng lớn.

Muộn Du Bình đã đến Đại Phật Tự tặng Trấn Hồn Châu cho Huyền Trang pháp sư.

Sao lúc này!

Trấn Hồn Châu lại ở đây?

Rốt cuộc là cái quỷ gì thế?

“Muộn Du Bình, ngươi nói chuyện đi chứ!

Má ơi!

Miệng ngươi thổi địch nhiều quá rồi à?” “Trời ơi má ơi!

Vẫn không nói chuyện!

Cái miệng ăn nấm này!” Ngay lúc này, đột nhiên!

Thi thể máu nằm trong quan tài, đột nhiên mở mắt.

Một đôi mắt đỏ lòm, chảy ra tiên huyết.

“Muộn Du Bình, chạy mau!” Diệp Thần một tay định nắm lấy Muộn Du Bình, kết quả lại nắm vào hư không.

Trương Khởi Lân trực tiếp xuyên qua bên cạnh thân hắn.

Diệp Thần một vẻ mặt ngây ngốc!

Má ơi rốt cuộc là cái quỷ gì thế!

Thi thể máu từ trong quan tài đột nhiên ngồi dậy.

Một chưởng tóm lấy Trương Khởi Lân đang giữa không trung.

“Thứ quỷ quái máu me gì vậy!

Không được ức hiếp Muộn Du Bình!” “Tư sát đi!

Ta chém chết ngươi!” Diệp Thần nhân đà một nhát đao chém tới.

Hắn vội vàng thay Muộn Du Bình đỡ lấy thi thể máu!

Nhưng!

Kết quả lại chém vào hư không.

Thi thể máu căn bản không có ở đó.

“Bụp” một tiếng, Trảm Phách Đao chém vào quan tài đồng!

Do Diệp Thần lo lắng cho Muộn Du Bình, nhát đao chém vào thi thể máu dùng lực quá mạnh, Diệp Thần lập tức không kịp phanh lại, thẳng tắp rơi vào quan tài.

Vừa chạm vào đáy quan tài, không biết đã chạm vào cơ quan nào, nắp quan tài đồng lập tức đóng sập lại!

“Cạch” một tiếng, Diệp Thần bị hoàn toàn nhốt kín trong quan tài đồng.

Hắn cố sức đập cửa quan tài!

Cố sức đẩy!

Nhưng căn bản không mở ra được!

Diệp Thần lúc này mới thực sự bắt đầu nghi ngờ.

Vừa rồi tất cả đều là ảo giác sao?

Ảo giác sao?

Không phải chứ!

Rõ ràng là thật mà.

Chương 65

Người đó chính là Muộn Du Bình, trừ bộ quần áo hơi khác một chút.

Bộ quần áo này hơi giống vải vóc của người xưa, cũng không có mũ trùm đầu.

Nhưng!

Tất cả những thứ khác đều giống nhau mà.

Ngay cả những sợi lông mũi nhỏ bé cũng y hệt!

Diệp Thần đột nhiên nghĩ đến U Minh Nhãn của mình!

Hắn có thể nhìn thấy một số thứ mà người khác không nhìn thấy.

"Thật sự thấy quỷ rồi!

Lại còn là Muộn Du Quỷ nữa, haha!" Diệp Thần lúc này!

Bị nhốt trong quan tài này.

Người khác thì độc thủ không phòng (ở một mình), ta thì độc thủ quan tài bản bản (một mình trong quan tài)!

Nhưng mà đừng nói, cái quan tài này, làm ra thật sự thoải mái.

Bên dưới còn có khe hở để thông khí.

Không tệ không tệ!

Lúc này!

Diệp Thần đột nhiên phát hiện, bên trong nắp quan tài có chữ.

Trên đó viết: Đại Tào Đế quốc 30 năm.

Ngô Trương Giác, rời Trương gia.

Đầu quân cho hoàng tộc họ Tào.

Nào ngờ phát hiện âm mưu kinh thiên động địa của đế vương.

Khởi nghĩa chống lại, liền bị truy sát đến rừng Amazon.

Trời xanh đã chết, Hoàng Thiên đương lập, tuổi ở Giáp Tý, thiên hạ đại cát.

Chỉ vỏn vẹn mấy dòng chữ như vậy, Diệp Thần cũng nhìn như mây mù.

Điều duy nhất có thể xác nhận là, Trương Giác này chính là Trương Giác, thủ lĩnh quân Khăn Vàng trong lịch sử.

Nhớ lại sách lịch sử trên Trái Đất ghi chép, cuối Đông Hán, chính là "quân Khăn Vàng" do Trương Giác lãnh đạo, suýt chút nữa đã lật đổ giang sơn Hán triều!

Cũng trở thành khởi đầu của toàn bộ lịch sử Tam Quốc!

Theo những gì trên quan tài viết, Trương Giác dường như không những không phải phản diện, mà còn là một chính nghĩa chi sĩ.

Hắn nói mình đã phát hiện ra âm mưu kinh thiên động địa của hoàng tộc, sau đó hắn phản kháng, bị truy sát đến rừng Amazon.

Má ơi!

Cái quỷ gì thế!

Đã đảo lộn nhận thức của ta rồi!

Tuy nhiên!

Điều khiến Diệp Thần chấn động nhất!

Lại chính là: Trương Giác lại là người của Trương gia!

Trương gia mà Muộn Du Bình đang ở, khủng bố đến vậy!

Chẳng trách Muộn Du Bình vừa rồi quỳ xuống trước quan tài!

Chẳng lẽ Trương Giác này là trưởng bối của y?

Nhưng!

Vì sao?

Muộn Du Bình đã quỳ xuống rồi, thi thể máu vẫn tấn công y điên cuồng?

Không nên vậy chứ!

Đột nhiên!

Một bức họa bên cạnh quan tài thu hút sự chú ý của Diệp Thần!

Trong họa, Trương Giác thân mặc đạo phục dài, tay cầm một cây trượng dài, đỉnh trượng dài nối liền với một quả hồ lô!

Trượng dài?

Hồ lô?

"Má ơi!

Thì ra là thế!" Diệp Thần lập tức!

Hoảng nhiên đại ngộ!

Trương Khởi Lân lúc này đang dẫn mọi người đi sâu vào bên trong.

Đi được một đoạn đường, y đột nhiên cảm thấy rất không ổn.

Không phải hoàn cảnh xung quanh không ổn, mà là bên tai trở nên quá tĩnh lặng, quá không quen!

Đúng rồi!

Trụ Tử nói nhiều đâu rồi?

Trương Khởi Lân lập tức dừng lại, nhìn về phía sau.

Ngoài Ngô Tà, Phan Tử, Hắc Quả Phụ, Tuyết Lỵ Dương, còn có

sáu người khác ban đầu bị Hoàng Bì Tử khống chế.

Nhưng!

Căn bản không có Trụ Tử!

"Tiểu Ca, sao vậy?" Ngô Tà vội vàng hỏi một câu.

Trương Khởi Lân không nói một lời, nhanh chóng chạy về phía sau.

Y cứ thế chạy nhanh về, căn bản không thấy bóng dáng ai!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

"Tiểu Ca, Quả Muội nói lần cuối cô ấy nhìn thấy Trụ Tử Ca là ở chỗ bia đá đó!" Trương Khởi Lân đột nhiên tăng tốc.

Tất cả mọi người phía sau đều vội vàng theo kịp.

Trương Khởi Lân đến chỗ tấm bia đá "Mộ Trương Giác" bị vỡ một nửa đó.

Trống rỗng không một bóng người!

Trương Khởi Lân sốt ruột.

Rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Trụ Tử, Trụ Tử, rốt cuộc đã đi đâu rồi?

"Trụ Tử Ca!

Trụ Tử Ca!" Quả Muội hét lớn một tiếng.

"Trụ Kình Thiên!

Trụ Kình Thiên!" Ngô Tà cũng giúp hét lớn.

Không có bất kỳ hồi đáp nào.

Trương Khởi Lân nhìn về phía lối mộ khác bên cạnh bia đá.

Đã không theo kịp đội ngũ của chúng ta, vậy rất có thể đã đi vào

lối mộ này.

Y vội vàng nhanh chóng đi dọc theo lối đá này vào trong.

Tuy nhiên!

Ngay lúc này, đột nhiên một trận tiếng "lách tách vỡ vụn" vang lên.

Toàn bộ hai bên vách tường phía trước lối mộ, lập tức bắt đầu có đá vụn rơi ra.

Các khe nứt trên tường đá ngày càng nhiều, như thể có thứ gì đó muốn thoát ra vậy.

Trương Khởi Lân "xoẹt" một tiếng, rút Hắc Kim Cổ Đao.

Mọi người phía sau cũng nhao nhao rút vũ khí ra.

Lúc này, hàng tỷ khán giả trong phòng livestream cũng đang chăm chú nhìn vách tường đột nhiên bắt đầu động đậy này.

"Đó là thứ gì?

Muốn chui ra từ vách tường sao!

Cái này từ trước đến nay chưa từng thấy bao giờ!" "Tiểu Ca, Ngô Tà ca ca, hai người mau rời đi, vào đây làm gì, nguy hiểm quá!" "Tiểu Ca đang đi tìm Trụ Tử Ca, livestream của Trụ Tử Ca một mảng đen kịt, cũng không biết hắn chạy đi đâu rồi.

Chỉ nghe thấy tiếng 'hô hô...' thôi." "Tiểu Ca và Trụ Tử Ca tình cảm tốt quá!

Sao y có thể bỏ Trụ Tử Ca lại một mình mà chạy trốn chứ." Trương Khởi Lân nắm chặt đao đi vào trong, y chăm chú nhìn động tĩnh trên vách tường.

Đột nhiên!

“Bụp” một tiếng vang lên.

Một khe nứt trên tường bị trực tiếp cào mở.

Một cánh tay trắng bệch vươn ra.

Trương Khởi Lân né sang một bên, trực tiếp chém một nhát.

Kết quả!

Cánh tay đó tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt lại chui vào trong vách đá.

Ngay sau đó, xung quanh mọi người.

“Bụp bụp bụp...” Vô số khe nứt đều vỡ vụn.

Vô số cánh tay trắng bệch vươn ra.

Những người khác đâu đã từng thấy cảnh tượng này.

Lập tức sợ đến ngây người.

Hai gã trộm mộ nam đi cùng họ, một tên tên Ngô Thiêm!

Một tên tên Nha Thiêm!

Cả hai đều bị những cánh tay vươn ra trực tiếp tóm lấy, lập tức kéo ngã vào vách tường.

Tiếp theo vô số cánh tay từ bên cạnh họ vươn ra.

Những móng tay dài trên tay cắm sâu vào da thịt của họ.

Lại còn có tay trực tiếp từ sau lưng tóm lấy tim họ.

Ngô Thiêm và Nha Thiêm trên người, lập tức máu tươi chảy đầm đìa, chết đi trong tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Không lâu sau, vô số cánh tay trắng bệch đều bị máu tươi thu hút, tất cả chạy đến chỗ hai người vừa chết, bàn tay không ngừng xuyên qua cơ thể họ.

Chưa đầy một phút, thi thể hai người đã bị cào thành mảnh vụn.

Thịt máu đều bị những cánh tay trắng bệch cào vào khe nứt trong vách đá.

Trương Khởi Lân và những người khác nhân cơ hội này, vội vàng điên cuồng chạy về phía trước.

Ngay lúc này, Tuyết Lỵ Dương không cẩn thận, quần áo của cô lập tức bị một cánh tay tóm lấy.

"Quả Muội!

Cứu tôi!" "Tuyết Tỷ!

Em cũng sợ mà!

Em không dám qua đó!" "100 tệ!" "Tuyết Tỷ!

Em tới đây!

Nói đi!

Chém cái tay nào!" Hắc Quả Phụ vội vàng quay người lại, chém một nhát vào cánh tay đang tóm lấy Tuyết Lỵ Dương.

Bàn tay người lập tức rụt lại.

Hắc Quả Phụ một tay nắm lấy Tuyết Lỵ Dương, kéo cô trở lại!

Đột nhiên, lại có một cánh tay vươn ra, tóm chặt lấy ba lô của Hắc Quả Phụ.

Hắc Quả Phụ ra sức kéo.

Kết quả trên vách tường lập tức dũng ra vô số cánh tay, cùng nhau tóm lấy cái ba lô này của Hắc Quả Phụ.

Hắc Quả Phụ vô cùng lo lắng!

Nhưng chính là không nỡ buông ba lô của mình!

Người trong phòng livestream vội vàng hét lớn: “Quả Muội!

Quả Muội!

Ngươi không muốn sống nữa sao!

Chương 66

Một cái ba lô thì có gì quan trọng!" "Tôi đoán cô ấy chắc chắn đựng rất nhiều đồ ăn!

Cô ấy không nỡ!

Đặc biệt là sô cô la, Quả Muội thích sô cô la nhất!" "Tôi đoán là các loại đạn dược vũ khí!

Dù sao cô ấy cũng là sát thủ mà!

Sát thủ nào lại không mang vũ khí!" Hắc Quả Phụ rất không nỡ!

Cô đặc biệt không nỡ!

Cô giằng co kéo rất lâu, cuối cùng không địch lại được nhiều cánh tay.

Ba lô bị một đống cánh tay trắng bệch kéo trở lại.

Rất nhiều bàn tay bắt đầu xé rách ba lô.

Khóa kéo ba lô không chịu nổi sự giằng xé, rất nhanh bị xé toạc.

Trong khoảnh khắc!

Những thứ trong ba lô của Hắc Quả Phụ, rơi đầy đất.

Khán giả vốn đang đoán mò đủ thứ, lập tức ngớ người ra!

Không phải đồ ăn!

Không phải vũ khí!

Hóa ra đều là một số đồ chơi nhỏ.

Một chiếc búa nhỏ dài 5mm, một chiếc nhẫn đường kính 6mm, một tờ giấy ố vàng, lại còn có một tờ séc.

Khán giả vội vàng chụp màn hình những món đồ chơi.

Từ trước đến nay, Hắc Quả Phụ, sát thủ bí ẩn từ dị vực này.

Thế giới nội tâm của cô ấy rốt cuộc là như thế nào.

Có lẽ, có thể tìm thấy câu trả lời từ những món đồ chơi này!

Nhưng bốn món đồ này, tất cả mọi người dù có nghiên cứu thế nào, cũng không thể có bất kỳ tiến triển nào.

Tuyết Lỵ Dương lúc này, còn kỳ lạ hơn cả người trong phòng livestream.

Cả ngày sớm tối một mình, bản thân mình lại không hiểu cô ấy đến vậy.

Bốn món đồ trong ba lô của cô ấy, khiến Tuyết Lỵ Dương vô cùng kinh ngạc.

"Quả Muội!

Chiếc búa nhỏ dài 5mm trong đó là gì vậy?

Kiểu dáng đó hình như cũng không đúng lắm!" "Tuyết Tỷ, đó là do bạn trai nhỏ Thor tặng em đó!

Nói là bảo vệ em không bị sét đánh!" Khán giả: ...

"Quả Muội!

Chiếc nhẫn đường kính 6mm trong đó, hình như không hợp với ngón tay em lắm." "Tuyết Tỷ, đó là em tặng cho bạn trai đầu tiên của em Tiểu Hạo Khắc!" Khán giả: ...

"Quả Muội!

Vậy, tờ giấy ố vàng kia thì sao?" "Tuyết Tỷ, đó là giấy tờ đất, khi bố em Hắc Quang Côn qua đời, để lại cho em hai mẫu ao cá!" Khán giả: ...

Khán giả điên rồi, cơm đang ăn đều phun ra hết.

Cô ấy tên Hắc Quả Phụ, bố cô ấy tên Hắc Quang Côn.

Quan trọng là, bố cô ấy là quang côn (người nghèo không có gì), cô ấy từ đâu mà ra?

Di sản má ơi, lại là hai mẫu ao cá!

Má ơi!

"Quả Muội, vậy tờ cuối cùng thì sao, lại là một tờ séc à!

Em lại là phú tam đại ẩn mình sao?" "À, Tuyết Tỷ, tính ra là phú nhất đại thôi.

Cái này là sau một lần Iron Man giải quyết xong việc, anh ấy tặng em ở nhà anh ấy, bảo em cứ tùy ý thêm số 0 vào sau dấu gạch ngang, muốn bao nhiêu tiền cũng được!" Lúc này!

MC Lệ Dĩnh phía trước màn hình livestream ghen tị không thôi.

"Gầy gò ốm yếu (lam sấu hương cô)!

Vì sao không ai đối xử tốt với tôi như vậy!" "Vì sao!

Tôi không phải tiểu tiên nữ sao?" "Ai đó cũng tặng tôi một tờ séc, bảo tôi cứ tùy ý thêm số 0 vào có được không!" "Thật hạnh phúc!

Thật ghen tị Hắc Quả Phụ!" Tuyết Lỵ Dương cũng muốn xem, rốt cuộc đây có phải là séc của tập đoàn Stark không.

Cô ấy hướng camera trên cổ tay của mình, từ xa nhắm vào tờ séc.

Sau khi camera phóng đại, tờ séc xuất hiện trên màn hình livestream.

Trên tờ séc viết: Séc tiền mặt tập đoàn Stark.

Số tiền: 100.00_____ "Quả Muội, Tony Stark bảo em thêm số 0 vào đường gạch ngang đó sao?" "Đúng vậy!

Tuyết Tỷ, lúc đó em cảm động muốn khóc luôn!" Khán giả: ...

Tuyết Lỵ Dương: ...

Lệ Dĩnh: ...

Cái má ơi!

Số 0 thêm sau dấu thập phân có tác dụng gì đâu...

"Tuyết Tỷ!

Sợ chết em rồi!

Vừa nãy những cánh tay người đó rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy!" "Quả Muội, em cũng không biết.

Trong 《Đào Hố Bút Ký》 của ông nội em không ghi lại những thứ này." Nhưng!

Ngô Tà nhận ra loại đồ vật này.

Hắn từng học 《Thập Lục Tự Âm Dương Xuất Thủy Bí Thuật》 trên đó có ghi chép.

"Loại đồ vật này, ta từng thấy trong mộ Hải Tặc Vương Nam Hải.

Đây là Nhân Thủ Dũng!" "Tiểu Ca, ta nói có đúng không!

Lúc đó ngươi cũng ở đó." Trương Khởi Lân khẽ gật đầu.

Y lúc này, đang vội vàng tìm Trụ Kình Thiên, không có tâm tư để ý đến người khác.

Mọi người vừa rời khỏi lối mộ Nhân Thủ Dũng, lập tức, đi theo sau Trương Khởi Lân, rẽ vào một lối mộ khác.

Cuối lối mộ này có hai căn phòng đá.

Một trong số đó bị cửa đá chặn kín hoàn toàn.

Căn phòng đá còn lại rất kỳ lạ, bên trong trống rỗng.

Ngay ở góc tường của phòng đá, có một chiếc giường.

Trương Khởi Lân cảm thấy nơi này hình như hơi quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được.

Y nhìn xung quanh giường.

Trực giác mách bảo y, phía sau giường có cơ quan.

Y vươn tay phải ra sờ soạng.

Sờ được một trục xoay hình ngũ giác, khẽ xoay một cái.

Quả nhiên!

"Rầm rầm rầm!" một tiếng vang lên.

Tấm đá trên bề mặt giường từ từ mở ra.

Một lối đi bí mật dẫn xuống dưới xuất hiện trước mắt mọi người.

Trương Khởi Lân không chút do dự, tay trái chống một cái, nhảy xuống.

Mọi người vừa xuống đến mộ thất dưới cùng, liền có một luồng hàn khí lạnh lẽo thấu xương truyền đến.

Giữa căn phòng đá này đặt một lò đồng.

Bên cạnh lò có tám đỉnh đồng.

Còn ở sâu nhất trong phòng đá có một quan tài đồng khổng lồ.

"Quan tài đồng tàng huyết thi!

Tiểu Ca, bên trong quan tài đồng này chắc chắn có huyết thi." Lời Ngô Tà vừa dứt, đã dọa Hắc Quả Phụ sợ chết khiếp!

Loại thi thể, thi trùng này, cô ấy sợ nhất.

Bây giờ lại còn nói có huyết thi.

“Tiểu Ca, chúng ta không phải đến tìm Trụ Tử Ca sao?

Hắn đã không có ở đây, chúng ta đi thôi.

Chỗ này nguy hiểm quá.” Tuyết Lỵ Dương nói xong nhìn Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân không nói một lời, y đang nhìn chằm chằm mọi thứ trong phòng đá này.

Mọi thứ trong căn phòng đá này đều rất quen thuộc.

Y hình như đã từng đến đây từ rất lâu rồi, nhưng ký ức lại mơ hồ không rõ ràng!

Trương Khởi Lân đi về phía trước hai bước.

Ngô Tà một tay tóm lấy y.

“Hai bên vách tường có cơ quan.” Trương Khởi Lân gật đầu, ý nói mình biết.

Cùng lúc đó, Diệp Thần vừa rơi vào quan tài, lại đang ngủ rất ngon.

Ban đầu hắn cố gắng đẩy nắp quan tài đồng ra.

Không ngờ nắp quan tài đồng này lại có khóa từ bên ngoài.

Bên trong có đánh thế nào cũng không mở ra được.

Người xưa thiết kế loại quan tài này, đa số đều là có thù với người bên trong quan tài, không muốn thi thể của họ biến thành thi biến mà thoát ra.

Hoặc đơn giản là chôn sống.

Ngươi bị chôn sống trong một chiếc quan tài có khóa từ bên ngoài như vậy, muốn ra ngoài, là không thể!

Diệp Thần nghĩ, Muộn Du Bình, chuyên gia bật nắp quan tài trộm

mộ, chắc chắn sẽ tìm đến đây.

Và chắc chắn sẽ bật nắp quan tài này.

Vì vậy không có gì phải lo lắng.

Thế là, hắn vô tư ngủ thiếp đi.

Ngủ trưa mà!

Kenpachi mà không ngủ trưa thì cuộc đời còn ý nghĩa gì nữa.

Hắn trở mình.

Trụ Kình Thiên Thập Nhất vừa lúc chạm vào nắp quan tài.

"Bốp!" Cái này khiến mọi người bên ngoài lúc này đều giật mình!

Đặc biệt là Hắc Quả Phụ, trốn sau Tuyết Lỵ Dương.

"Tuyết Tỷ!

Tuyết...

Tỷ, sao, sao lại động rồi!

Phải làm sao đây?" Trong lòng Tuyết Lỵ Dương cũng đang run rẩy.

Bao nhiêu năm rồi, thân là người của đạo mộ thế gia, cô ấy lại chưa từng thấy một thi thây nào.

Vừa nghĩ đến thi thây trong quan tài, lòng cô ấy lại rợn tóc gáy.

"Bốp!" Quan tài đồng lại vang lên một tiếng.

Trương Khởi Lân cũng hơi ngây người.

Thông thường, sau khi quan tài mở ra, thi thể tiếp xúc với không khí hoặc hơi người, mới dần dần biến thành thi biến, rồi biến thành thi thây hoặc huyết thi.

Nhưng kiểu này, quan tài vẫn chưa động.

Vì sao trong quan tài lại có động tĩnh?

“Tiểu Ca, Ngô Tà ca, hai cô gái nhỏ đáng yêu chúng ta tránh đi trước nhé!” “Đúng đúng, con gái không nên nhìn thấy những thứ âm khí.

Chúng ta đi trước nhé!

A a.” “Tiểu Ca tạm biệt!

Ngô Tà ca, tạm biệt!” Hắc Quả Phụ kéo Tuyết Lỵ Dương, lén lút lùi về phía sau.

Hai người họ muốn ra khỏi mộ thất này.

Chương 67

Họ không dám đối mặt với thi thây, đáng sợ quá.

Hai người họ muốn chui ra khỏi giường đá, nhanh chóng rời khỏi mộ thất này.

Hắc Quả Phụ đi trước, leo lên bậc đá.

Lúc này!

Trong phòng livestream có đủ loại âm thanh.

“Quả Muội Muội và Tuyết Muội Muội sợ thi thây, không còn cách nào!

Đi thì đi thôi.” “Nhưng mà.

Trụ Tử Ca rốt cuộc đi đâu rồi.

Livestream của hắn cũng đen kịt. ” “Ngươi xem Tiểu Ca cũng sốt ruột chết rồi!

Trụ Tử Ca cũng không biết đi đâu mất!

Ai!” Ngay lúc này!

Khi Hắc Quả Phụ lại một lần nữa mở cơ quan giường đá, phòng livestream đột nhiên yên lặng như tờ.

Khán giả rợn tóc gáy!

Rất nhiều cô gái thậm chí đều che mắt lại!

Mà Hắc Quả Phụ căn bản không biết là chuyện gì.

Cô ấy chỉ muốn cùng Tuyết Tỷ nhanh chóng rời khỏi mộ thất có quan tài này.

Cô ấy vươn một cánh tay, nắm lấy bên ngoài giường đá, cánh tay

còn lại dùng sức, cơ thể từ từ di chuyển ra ngoài.

“Quả Muội!

Đợi em, kéo em một tay!” “Tuyết Tỷ, chị nhanh lên!

Quan tài trong mộ thất lát nữa mà động thì xong rồi.

Chúng ta nhanh đi.” Hắc Quả Phụ và bình luận trong phòng livestream như phát điên.

Vô số bình luận tràn ngập màn hình.

“Quả Muội!

Quả Muội!

Phía sau kìa!” “Quả Muội!

Ngẩng đầu nhìn phía sau!

Xong rồi!

Xong rồi!” “Cái này cũng quá đáng sợ!

Thứ này toàn thân là máu!

Nhãn cầu trống rỗng một mảng.

Huyết thi kìa!” “Là huyết thi!

Toàn thân đều là mạch máu lộ ra ngoài.

Sao nó lại ở đây?

Không ở trong quan tài sao?” Hắc Quả Phụ căn bản không biết, phía sau mình có thứ gì.

“Tuyết Tỷ, nhanh lên đi!

Cả đời em không muốn nhìn thấy thi thây trong quan tài!

Em thà chết cũng không muốn nhìn thấy!” “Quả Muội!

Trời ơi, chị dạo này bị thoát vị đĩa đệm, hành động hơi chậm.” “Quả Muội, chị đây thật sự khâm phục!

Thân hình nhỏ bé của em, em nói bạn trai cũ của em là Hulk, em lại chẳng bị sao cả?” “Tuyết Tỷ!

Nói gì vậy.

Chúng ta còn chưa đến mức đó mà.

Chị nhanh lên!” “Tuyết Tỷ, vì sao em cảm giác trong mộ thất này trở nên lạnh lẽo vậy, phía sau em còn cảm thấy có gió lạnh thổi tới.” Eo của Tuyết Lỵ Dương hơi đau nhức.

Dưới sự kéo của Hắc Quả Phụ, cô ấy cuối cùng cũng thò đầu ra.

Nhưng!

Gần như trong nháy mắt!

Cô ấy đã nhìn thấy thứ đó phía sau Hắc Quả Phụ.

Một bộ huyết thi toàn thân mạch máu lộ ra ngoài.

Toàn thân đều là máu, mắt đã là hố đen trống rỗng.

Cô ấy đờ đẫn!

Ngây ngốc!

Má ơi sao lại không theo lẽ thường vậy.

Huyết thi không phải nên ở trong quan tài sao?

Chạy ra ngoài đứng ư?

Ra ngoài kiếm ăn sao?

Hay ra ngoài tìm người để sống sót?

“Xì...” Từ lỗ mũi huyết thi, một luồng khí lạnh phún ra.

Đầu lâu của nó từ từ xoay qua, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm

chằm Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương toàn thân rùng mình, lập tức trượt xuống bậc đá, "loảng xoảng" rơi xuống bên dưới.

Hắc Quả Phụ vẫn ở phía trên, một vẻ mặt ngây ngốc!

Cô ấy lớn tiếng gọi Tuyết Lỵ Dương đang trượt xuống bậc đá: "Tuyết Tỷ!

Em sao lại ngồi mông trượt bậc đá vậy.

Sao bây giờ chị lại yếu ớt đến thế." "Tuyết Tỷ!

Tuyết Tỷ!

Người đâu?" "Chuyện gì vậy?

Tuyết Tỷ!

Chị nói bạn trai chị cũng không có, sao lại bị thoát vị đĩa đệm vậy!" Ngay lúc này!

Đột nhiên!

Sau lưng Hắc Quả Phụ!

Một cánh tay huyết thi từ từ giơ lên!

Sau lưng Hắc Quả Phụ!

Cánh tay huyết thi giơ lên, năm ngón tay đầy máu từ từ duỗi ra.

Khán giả đều kinh ngạc ngớ người!

Quả Muội này thật sự ngốc đến vậy sao?

"Quả Muội!

Quả Muội!

Mau nhìn phía sau kìa!

Ai!

Xong rồi!" "Quả Muội!

Huyết thi kìa!

Má ơi!

Cánh tay huyết thi vươn tới rồi." "Thính lực của Quả Muội không tốt lắm, trước đây bị chuột lớn châm chích, để lại di chứng." Hắc Quả Phụ vẫn đang gọi Tuyết Lỵ Dương ở cửa hang.

Cô ấy rất thắc mắc Tuyết Lỵ Dương rơi xuống rồi, không những không tiếp tục leo lên, mà còn không nói gì, ngược lại một mạch bỏ chạy mất!

"Ai nha, ai chạm vào tôi!

Tránh ra." Hắc Quả Phụ vươn tay đeo găng tay đen ra vỗ vai một cái.

Ngón tay huyết thi bị cô ấy vỗ ra.

Tay?

Mình vỗ trúng cái gì vậy?

Hắc Quả Phụ toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Sao tay cô ấy vừa vỗ vai lại vỗ trúng một cánh tay?

Phía sau còn phún ra khí lạnh!

Hắc Quả Phụ toàn thân run rẩy, cô ấy từ từ quay đầu lại.

Đầu huyết thi đã áp sát tới, hai cái đầu cách nhau chưa đầy 3mm.

Một khuôn mặt máu me.

Khuôn mặt này giống như khuôn mặt của một người sống bị lột da.

Trên thịt còn không ngừng có đủ loại sâu bọ chui vào, chui ra.

Ngây ngốc!

Vô hạn ngây ngốc!

Hắc Quả Phụ dám cá, ngay cả khi năm xưa cô ấy bị khống chế ở Hồng Phòng, sống chết làm phẫu thuật triệt sản, cũng chưa từng tuyệt vọng như hôm nay.

Cô ấy đầu óc choáng váng, thẳng tắp trượt xuống lối đi giường đá.

"Bụp bụp bụp bụp..." Cô ấy đầu chúi xuống, cứ thế trượt xuống.

Lúc này!

Ngô Tà nghe thấy động tĩnh!

Hắn đã chạy tới, một tay tóm lấy Hắc Quả Phụ, tránh cho đầu cô ấy trực tiếp đập vào đỉnh đồng.

Nếu không thì, "Quả Tử" mà giang hồ thường gọi, sẽ trở thành "Thực Vật Tử".

Ngô Tà cố sức bóp nhân trung huyệt của cô ấy.

Hắc Quả Phụ bỗng tỉnh giấc, vội vàng chạy vào sâu nhất trong mộ thất.

Lúc này!

Tuyết Lỵ Dương đang ngồi cạnh một đỉnh đồng, run rẩy bần bật, không nói một lời!

Tất cả mọi người thậm chí không biết Tuyết Lỵ Dương rốt cuộc bị làm sao.

"Quả Muội, Tuyết Lỵ Dương bị làm sao vậy?

Toàn thân run rẩy không ngừng.

Bị tiêm thuốc sao?" Hắc Quả Phụ ngồi ở góc tường, cũng không

quản cái quan tài đồng bên cạnh.

“Ngoại... bên ngoài, có một... thứ lớn hơn!” Lời Hắc Quả Phụ vừa dứt, “Bụp!

Bụp!

Bụp...” Ngay ở lối ra của giường đá, một âm thanh cực lớn truyền đến.

Mọi người đều giật mình!

Tất cả đều trốn vào góc tường, vây quanh quan tài đồng.

Đều chăm chú nhìn vào vị trí lối lên xuống.

Nhưng!

Tuyết Lỵ Dương vẫn trốn ở chỗ đỉnh đồng vừa xuống bậc đá.

Phan Tử chọc chọc Hắc Quả Phụ, chỉ chỉ Tuyết Lỵ Dương, ý nói, đồng đội của ngươi, ngươi không mau đi cứu sao?

Hắc Quả Phụ toàn thân run rẩy!

Không hề động đậy!

Giả vờ như không hiểu ý Phan Tử.

Mấy gã trộm mộ khác vây quanh bên cạnh cũng nhìn Hắc Quả Phụ, ý nói!

Đến lúc này rồi, ngươi không đi cứu đồng đội thì ai cứu?

“Quả Muội!

Chương 68

Em mau đi cứu Tuyết Lỵ Dương đi, hai người là tỷ muội hoa mà!

Không cứu nữa thì cô ấy sẽ chết mất.” “Xin lỗi!

Chúng tôi là đồ nhựa!” “Tỷ muội hoa đồ nhựa!

Cảm ơn!

Xin đừng đạo đức trói buộc tôi, thân tâm tôi vừa chịu tổn thương nghiêm trọng.” Lời Hắc Quả Phụ vừa dứt, ở bậc đá!

Một tiếng bước chân nặng nề đạp lên trên!

Ngay sau đó lại là một bước chân nữa.

Cuối cùng!

Huyết thi đi xuống!

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, hít sâu một hơi.

Huyết thi này!

Không những không phải huyết thi bình thường!

Ít nhất đã nghìn năm tuổi!

Huyết thi nghìn năm!

Được mệnh danh là boss cấp cao nhất trong các loại huyết thi.

Lưỡi băng thông thường căn bản khó lòng làm nó bị thương.

Quá khó đối phó rồi!

Huyết thi đi xuống!

Nó từ từ quét mắt một vòng!

Từ lỗ mũi bốc ra khí lạnh.

Dọa mấy gã trộm mộ quần trong một trận ấm áp.

Từ đùi lên thẳng đến mặt.

Hắc Quả Phụ vừa nhìn thấy dáng vẻ của huyết thi, lập tức lại ngất xỉu!

Sau khi huyết thi quét mắt một vòng, vừa nhìn thấy Trương Khởi Lân, đầu lâu liền không còn xoay chuyển nữa, chăm chú nhìn y, không nhìn đi đâu khác nữa.

Mọi người đều vô cùng kỳ lạ!

Như thể Tiểu Ca và huyết thi này có thù vậy.

Huyết thi nhìn thấy Tiểu Ca dường như vô cùng tức giận.

Gần như ngay khoảnh khắc này!

Trong đầu Trương Khởi Lân đột nhiên một trận đau đớn thấu xương.

Y đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Y ôm lấy đầu lâu.

Huyết thi này y đã từng gặp!

Huyết thi này y có ấn tượng!

Nhưng sao lại không thể nhớ ra!

Trong đầu một trận bão tố.

Trong đầu y xuất hiện một bóng người, xuất hiện vô số hình ảnh.

“Trương Giác thúc thúc, người không thể không đi sao?

Ở nhà chẳng phải tốt hơn sao!” “Tiểu Kỳ ngoan.

Không đi không được đâu.

Vương mệnh đã tới rồi.

Nếu không đi, Trương gia chúng ta sẽ tiêu đời!" "Trương Giác thúc thúc!

Vậy cháu cũng phải đi!" "Ngoan ngoãn đi!

Cháu không thể đi!

Cháu là hy vọng của gia tộc!

Giữ vững bí mật của gia tộc!

Bảo vệ tốt tộc nhân!" Trương Khởi Lân ôm lấy đầu!

Hình ảnh không ngừng biến đổi.

Trong nháy mắt hình ảnh lại nhảy đến một con phố cổ đại.

Mọi người vây quanh một tấm cáo thị, bàn tán xôn xao.

"Mau đi xem cáo thị!

Mau đi xem!

Nghe nói Trương Giác vì mưu phản, bị hoàng đế Đại Tào Đế quốc giết rồi!

Chôn ở rừng Amazon!" "Các ngươi nghe nói chưa, Trương Giác Trương Thiên Sư, là bị họ Tào truy sát.

Hắn đã biến mình thành huyết thi!

Âm mưu có một ngày quay lại báo thù." "Cho dù biến mình thành huyết thi cũng vô dụng thôi, sức mạnh có hạn, vậy cũng không báo thù được." "Ngươi hiểu cái quái gì!

Ta nghe nói, hắn còn trộm Trấn Hồn Châu của Tào Vương!" "Trấn Hồn Châu!

Chết tiệt!

Trấn Hồn Châu có thể triệu hoán âm linh!

Vậy nghìn năm sau chắc chắn có thể báo thù!" Ngay lúc này!

Huyết thi động rồi!

Nó bắt đầu đi về phía Trương Khởi Lân.

Ngô Tà vừa nhìn thấy, Trương Khởi Lân đang nắm đao đứng ngẩn ngơ ở đó.

Hắn gọi vài tiếng, căn bản không có tác dụng.

Ngô Tà vội vàng xông tới.

"Xoẹt xoẹt..." Vài mũi phi đao ném ra.

Một mũi phi đao găm vào hốc mắt huyết thi.

Mấy mũi phi đao khác găm vào người huyết thi, sau đó đều bị bật ra.

Ngô Tà sốt ruột, trực tiếp rút súng ra.

"Bốp bốp bốp!" liền là một tràng bắn dữ dội!

Đạn bắn vào người huyết thi, lại không thể xuyên thủng.

Huyết thi đau đớn, quay người lại, trực tiếp xông về phía Ngô Tà.

"Tiểu Tam Gia!

Cẩn thận!" Phan Tử rút ra một khẩu AK47 trực tiếp khai hỏa.

Một loạt đạn lập tức bắn ra về phía huyết thi.

"Tháp tháp tháp..." Đạn căn bản không thể xuyên thủng!

Nhưng sự chú ý của huyết thi lại bị thu hút.

Huyết thi này lại đao thương bất nhập!

Khủng bố đến vậy!

Ngô Tà lập tức phản ứng lại.

Bốn phía mộ thất đều có đỉnh đồng, giữa phòng có lò luyện đan.

Huyết thi này khi còn sống chắc chắn đã dùng rất nhiều đan dược, kết cấu cơ thể khác thường.

Thêm vào đó nó đã nằm trong quan tài hơn nghìn năm.

Bây giờ khủng bố đến vậy!

Cực kỳ khó đối phó!

Huyết thi lập tức xông đến trước mặt Phan Tử.

Phan Tử muốn né sang một bên, nhưng tốc độ không kịp, bị huyết thi trực tiếp một chưởng đập vào lưng.

Phan Tử ngã vào tường, sau đó rơi xuống đất!

Thổ huyết không ngừng!

"Phan Tử!" Ngô Tà vừa lo lắng hét lên một tiếng, huyết thi đã nhảy đến trước mặt hắn.

Nó vươn một cánh tay trực tiếp bóp chặt cổ Ngô Tà!

Ngay lập tức!

Bốn đạo mộ giả còn lại theo sát họ vào, vừa thấy tình hình khẩn cấp.

Ngô Tà đã chết, họ cũng sắp chết!

Ai nấy đều vội vàng giơ súng lên!

"Tháp tháp tháp..." Bốn khẩu súng bắn ra, đạn đều ghim vào người Huyết Thi.

Huyết Thi một tay quăng Ngô Tà đang cầm trên tay ra ngoài.

Ngô Tà đâm sầm vào tường, khóe miệng chảy ra máu tươi.

Huyết Thi hung ác lao đến góc tường.

Bốn đạo mộ giả vội vàng tránh né bỏ chạy.

Huyết Thi một tay tóm lấy hai người, mỗi tay một người.

Hai đạo mộ giả bị Huyết Thi giơ cao lên.

Cả hai ra sức giãy giụa, rút dao đâm loạn xạ vào cánh tay Huyết Thi.

Nhưng hoàn toàn không đâm vào được!

Thân thể Huyết Thi cứng rắn vô cùng!

Hai đạo mộ giả làm sao cũng không thoát được.

Huyết Thi vung hai cánh tay, quăng mạnh hai đạo mộ giả xuống đất.

Cả hai bị quăng mạnh đến nỗi máu chảy ra từ miệng và mắt.

Họ dùng chút hơi sức cuối cùng bò ra ngoài!

Huyết Thi đuổi theo!

Một chân đạp lên đầu một đạo mộ giả.

Đầu vỡ nát ngay lập tức... máu chảy lênh láng khắp nơi!

Huyết Thi ngay sau đó lại đạp lên đầu đạo mộ giả còn lại.

Hai người chết ngay tại chỗ.

Còn hai đạo mộ giả may mắn sống sót là đặc chủng binh nhảy dù, họ nhân cơ hội trốn lên cầu thang, hoảng hốt trèo lên.

Trong phút chốc.

Cả mộ thất, vậy mà không có một ai có thể chiến đấu.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ ngất xỉu.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử bị trọng thương.

Trương Khởi Lân cứ đứng đờ đẫn trong đau khổ.

Rất nhiều ký ức cứ bay ra trong đầu y.

Huyết Thi nhìn chằm chằm Trương Khởi Lân đang đứng một bên, ánh mắt hung ác, như muốn ăn tươi nuốt sống y vậy.

Ngô Tà nhìn cũng thấy rất kỳ lạ!

Tại sao Huyết Thi này lại có hận ý lớn đến vậy đối với Tiểu Ca.

Huyết Thi bước về phía Trương Khởi Lân.

Nó vừa bước một bước, Tuyết Lỵ Dương đang ngất xỉu bên cạnh đỉnh đồng, cản chân nó.

Huyết Thi nhảy lên và đạp một cước.

Tuyết Lỵ Dương bay thẳng lên, rồi đâm sầm vào người Hắc Quả Phụ.

Cả hai cùng va chạm bay đi, đâm sầm vào quan tài đồng.

Chương 69

Hắc Quả Phụ tỉnh lại.

Tuyết Lỵ Dương tỉnh lại.

Cả hai nhìn Huyết Thi run rẩy!

Nấp sau quan tài đồng, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ngay lúc này!

Hắc Quả Phụ nắm tay quan tài đồng, chạm vào cơ quan của quan tài.

Nắp quan tài đồng từ từ mở ra.

“Rắc!

Rắc!” Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vốn đang cúi đầu bò.

Nhưng!

Âm thanh này họ biết.

Âm thanh mở nắp quan tài.

“Tuyết tỷ, lại... lại ra một cái nữa.” “Quả muội!

An nghỉ đi!

Hẹn kiếp sau gặp lại!” “Tuyết tỷ, em yêu chị!” “Quả muội, chị cũng yêu em!” Hắc Quả Phụ sợ hãi đến mức lại ngất đi.

Tuyết Lỵ Dương cũng đầu óc tối sầm, nằm thẳng cẳng.

Toàn bộ phòng livestream sụp đổ!

Tất cả khán giả lúc này đều sợ đến mức gần như phát điên!

“Huyết Thi này quá khủng khiếp!

Đáng sợ quá!

Giết nhiều người như vậy!" "Tại sao nắp quan tài lại mở ra nữa!

Xong rồi xong rồi!

Lại ra thêm một con nữa thì sống làm cái quái gì!" "Cái quan tài đồng này không hề bình thường!

Bên trong đặt thi thể càng khủng khiếp hơn!

Đáng sợ hơn Huyết Thi nhiều!" "Ai!

Tình nhân Trụ Kình Thiên của tôi vừa mất tích, chồng Tiểu Ca của tôi lại sắp rời xa tôi!

Cuộc đời này còn ý nghĩa gì nữa chứ." "Tôi đoán trong quan tài này nhất định là một con cương thi nghìn năm mặt xanh nanh dài!" Nắp quan tài hoàn toàn trượt xuống!

Không chỉ khán giả cả nước nhìn chằm chằm quan tài.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng nhìn chằm chằm, ánh mắt không hề nhúc nhích.

Nhưng trong lòng họ lại tuyệt vọng đến tột cùng!

Ngay cả Huyết Thi cũng quay đầu nhìn quan tài!

Nó rất ngạc nhiên!

"Ta đây đang ở đây!

Ai?

Ai đã nằm trong quan tài của ta?

Thế giới này tại sao lại điên rồ đến vậy!" Giây tiếp theo!

Ngay khi mọi người nghĩ rằng cương thi mặt xanh nanh dài sẽ xuất hiện.

Thì đột nhiên một cây cột chìa ra!

Rồi tiếp theo là hai cây, ba cây... mười một cây.

“Mọi người ơi, sao cây cột này... có vẻ quen mắt vậy?” “Đúng vậy!

Không lẽ là cương thi mọc cột à!

Trời ơi!” Ngay sau đó.

Một khuôn mặt chìa ra!

Độc nhãn!

Mười một Trụ Kình Thiên!

Trong chớp mắt!

Cả thế giới ngớ người!

Huyết Thi ngớ người!

Lúc này!

Phòng livestream!

Dấu chấm than tràn ngập màn hình!

Chấn động!

Vô hạn chấn động!

Biểu cảm mặt đen dấu chấm hỏi bay khắp nơi!

“Tại sao?

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Trụ Tử ca có nên phát ra ba câu hỏi linh hồn không?” “Tại sao Trụ Kình Thiên lại ở trong quan tài?

Rốt cuộc là tại sao?" "Trong lịch sử có đạo mộ giả nào tự đạo mình vào quan tài không?

Online cầu giải đáp!

Gấp!" Huyết Thi ngớ người rất lâu.

Cái!

Quái!

Huyết Thi có thể giết, không thể sỉ nhục!

"Chiếm nắp quan tài của ta, để ta ở ngoài chịu lạnh ngàn năm." Nó trực tiếp lao lên và bắt đầu liều mạng với Trụ Kình Thiên!

Lúc này!

Kênh tổng hợp giải trí lớn nhất Mộ Táng Tinh Cầu.

"Kính chào quý vị khán giả, đây là chương trình "Bí Ẩn Chưa Giải Đáp" tập 888 toàn cầu.

Chương trình kỳ này: Trụ Kình Thiên đột ngột biến mất." "Là ai?

Khiến hắn tình nguyện nằm trong quan tài!

Là tinh thần cam chịu, hay là khát vọng vô hạn đối với quan tài?" "Là ai?

Khiến hắn đột nhiên xuất hiện trong quan tài!

Là sự cố chấp trốn tìm?

Hay là Tiểu Hôi Hôi mù đường?" "Chào mừng quý vị đến với chương trình của chúng tôi, cùng chúng tôi, khám phá những bí mật ít người biết của Trụ Kình Thiên!" Diệp Thần vừa mới thò đầu ra khỏi quan tài, vẫn đang dụi mắt.

Đột nhiên!

Một thi thể đẫm máu từ trên không nhảy xuống.

“Trời ơi!

Cái quỷ gì vậy!

Tôi đánh con anh hay đội nón xanh cho anh vậy hả?” Diệp Thần phóng người một cái, vội vàng từ trong quan tài nhảy ra.

Huyết Thi nhào hụt.

Ngay lập tức tức giận đến nỗi mặt đỏ bừng.

Diệp Thần vừa nhảy ra, lập tức nhìn thấy Muộn Du Bình.

“Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Sao vừa nãy lại chém tôi?” Trương Khởi Lân không nói một lời, vẫn cứ đờ đẫn ở đó!

“Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Anh sao vậy?” “Ngô Tà!

Vương Bàn Tử!

Mẹ kiếp Muộn Du Bình rốt cuộc sao vậy?

Trả lời tôi!” Diệp Thần vội vàng chạy đến bên cạnh y, lo lắng như kiến bò chảo nóng!

Hắn lay lay Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình không hề phản ứng!

Tuy nhiên!

Lúc này!

Trong đầu Trương Khởi Lân một mảnh hỗn loạn.

Y dường như nhớ ra rất nhiều chuyện.

Ngàn năm trước, mộ thất này y đã từng vào.

Y đã hứa với Huyền Trang pháp sư, tìm cho ông một Trấn Hồn Châu có thể trấn áp linh hồn.

Bởi vì tháp vong linh Amazon lúc đó, suốt ngày đêm quỷ khóc sói gào.

Các linh hồn náo loạn khắp nơi, cần Trấn Hồn Châu mới có thể trấn áp!

Trương Khởi Lân lúc đó, nhớ lại đoạn ký ức của chính mình.

Chú Trương Giác của y đã mang Trấn Hồn Châu này vào mộ táng.

Và mộ huyệt của chú ấy nằm trong rừng Amazon này.

Cho nên!

Ngàn năm trước!

Trương Khởi Lân đã tìm thấy mộ táng này, tìm thấy quan tài đồng, rồi lấy ra Trấn Hồn Châu!

Còn Diệp Thần nhìn thấy Trương Khởi Lân mặc y phục đen.

Quần áo hơi giống loại vải của người xưa.

Hơn nữa không đội mũ trùm!

Vậy đó chỉ là một đoạn hình ảnh còn sót lại trong cổ mộ thôi.

Trong tự nhiên có ghi chép: khi độ ẩm và nhiệt độ trong một môi trường đạt đến một điều kiện nhất định, nó sẽ tạo ra chức năng ghi lại cảnh tượng.

Lúc đó.

Sau khi Diệp Thần nhìn thấy Muộn Du Bình, dùng tay bắt lấy y, đều bắt hụt!

Ngay cả khi cầm đao chém Huyết Thi, cũng chỉ chém vào hư vô.

Đó chính là lý do!

Còn về Huyết Thi!

Tại sao nó lại hận Trương Khởi Lân đến vậy.

Đó là bởi vì!

Ngàn năm trước Huyết Thi nằm yên lành trong quan tài.

Còn Muộn Du Bình trước mắt này, chui vào mộ thất, lấy đi Trấn Hồn Châu trên người nó!

Hơn nữa!

Sau khi Huyết Thi đuổi ra ngoài!

Tấm ván đá bị đóng lại, Huyết Thi đã lang thang bên ngoài mộ đạo suốt ngàn năm.

Cũng không thể quay lại quan tài của chính mình.

Có nhà không thể về!

Nhưng!

Chương 70

Lúc đó, Huyết Thi cũng không lợi hại như bây giờ.

Trương Khởi Lân sở dĩ không dùng Hắc Kim Cổ Đao giết nó, là bởi vì!

Y đã nghĩ!

Huyết Thi nằm trong quan tài này chính là Trương Giác!

Mà Trương Giác!

Chính là người của Trương gia!

Là tiểu thúc của chính Trương Khởi Lân!

Cho nên!

Y vào đây chỉ để lấy Trấn Hồn Châu!

Chứ không làm hại Huyết Thi.

"Muộn Du Bình!

Tỉnh mau!" Diệp Thần một tay ôm Trương Khởi Lân sang một bên, tránh Huyết Thi.

"Muộn Du Bình!

Tỉnh lại đi mà!" Trương Khởi Lân bị Diệp Thần lay mạnh một trận.

Y cuối cùng cũng hoàn toàn khôi phục thần trí.

"Trụ Tử!" "Muộn Du Bình!

Anh không sao chứ!" "Không sao!

Trụ Tử, anh đi đâu vậy?" "Tôi?

Tôi đi... haha, tôi đi một nơi khó nói... haha.” Đột nhiên!

Một tiếng nổ lớn!

Huyết Thi từ trên không nhảy vọt lên!

Há cái miệng như chậu máu, nhào đến!

Trương Khởi Lân nhìn thấy Huyết Thi, đột nhiên hơi cau mày.

Trong lòng y có chút bi thương.

Thậm chí không nỡ rút đao ra.

Diệp Thần đương nhiên biết tại sao y lại như vậy!

Hắn nghĩ rằng Huyết Thi này là chú Trương Giác của y, nên trong lòng không nỡ thôi!

“Muộn Du Bình!

Đây không phải chú anh!” “Nghe tôi này, đây không phải chú anh!” Trương Khởi Lân lập tức cực kỳ chấn kinh!

Trong lòng thầm nghĩ: mình nghĩ gì, sao Trụ Tử lại biết được.

Hơn nữa, Trụ Tử nói Huyết Thi không phải chú mình, là có ý gì.

Thấy Huyết Thi đã xông đến!

Diệp Thần một tay kéo Trương Khởi Lân nhảy sang một bên!

“Đây không phải chú Trương Giác của anh!

Vũ khí của chú anh là một cây trường trượng, trên trường trượng có một cái hồ lô!” Trương Khởi Lân lập tức không phản ứng kịp.

“Trong quan tài đồng có đồ án, Huyết Thi này không phải chú của anh!” “Muộn Du Bình!

Bộ xương ôm trường trượng ở cửa!

Bộ xương bị người yêu chém đó!

Đó mới là chú của anh!" Đầu Trương Khởi Lân choáng váng một trận.

Ngay lập tức!

Mọi thứ đều được xâu chuỗi lại!

Điều mà Trương Khởi Lân vẫn không hiểu là.

Ngàn năm trước, y tiến vào mộ huyệt.

Trước khi mở quan tài đã quỳ lạy Huyết Thi.

Theo lý mà nói!

Cho dù âm linh của chú y biến thành Huyết Thi.

Y quỳ lạy như vậy, chú ấy cũng sẽ không trách tội y.

Nhưng!

Lúc đó Huyết Thi cứ như phát điên, đuổi giết y!

Nguyên nhân cơ bản nhất chính là!

Nó vậy mà không phải chú Trương Giác!

Vừa nghĩ đến đây!

Trương Khởi Lân siết chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Đồng thời.

Diệp Thần cũng siết chặt Trảm Phách Đao!

"Muộn Du Bình!

Lần đầu tiên chúng ta cùng nhau giết Huyết Thi!

Anh đừng nhát gan đấy nhé." Lời Diệp Thần còn chưa dứt.

Trương Khởi Lân vậy mà đã nhảy vọt lên!

Hai tay giơ đao chém xuống Huyết Thi.

“Trời ơi!

Muộn Du Bình!

Anh mạnh như trâu vậy!

Anh lại giành công của tôi rồi!

Hahahaha!” “Trụ Tử ca tôi đến đây!

Anh em đồng lòng, sức mạnh cắt đứt vàng đá!” “Không sợ chết!

Vì là chơi đùa với cái chết!

Hahahaha!” Diệp Thần cũng nhảy vọt lên, một đao chém về phía Huyết Thi.

Đao kiếm thông thường không thể làm tổn thương Huyết Thi đã qua xử lý bằng thuốc ngâm, lại tu luyện ngàn năm này.

Nhưng!

Hắc Kim Cổ Đao!

Đó là thứ truyền lại từ thời thượng cổ.

Nghe nói từng là bội đao ngự dụng của Kỵ Sĩ Kỳ Lân.

Còn!

Trảm Phách Đao!

Thì càng không cần phải nói!

Được Tử Thần mang ra từ U Minh.

Sức mạnh thần quỷ khó lường.

Huyết Thi còn chưa kịp phản ứng, chuyện gì đang xảy ra.

Đầu nó trực tiếp bị Hắc Kim Cổ Đao chém trúng.

Một phần ba đầu Huyết Thi lập tức rơi xuống đất.

Ngay sau đó.

Trảm Phách Đao từ bên cạnh chém tới.

Trực tiếp chém đứt lìa một cánh tay của Huyết Thi!

Trong chớp mắt!

Cả mộ thất.

Tiếng gào thét của Huyết Thi như quỷ khóc sói gào.

Ngô Tà trong lòng chấn kinh đến tột cùng!

Khả năng của Tiểu Ca y biết!

Nhưng!

Trụ Kình Thiên này!

Tại sao lại lợi hại đến vậy!

Thanh đao trên tay hắn, rốt cuộc là thần binh lợi khí gì.

Phi đao của chính Ngô Tà căn bản không thể đâm vào thân thể Huyết Thi.

Mà thanh đao của Trụ Kình Thiên!

Vậy mà chém đứt cánh tay Huyết Thi!

Thật là!

Khủng khiếp như vậy!

Trong phòng livestream, những tiếng hò hét trước đây.

Đều bị cặp CP ngọt ngào này làm cho phát cuồng!

“Oa!

Hai anh em cùng nhau chiến đấu!

Cảm động quá!” “Song đao hợp bích!

Thiên hạ vô địch!

Các ông xã của tôi thật lợi hại!" "Tôi chua quá!

AWSL (A Vĩ chết rồi: A, tôi chết rồi!)" "Tuyệt vời!

Tuyệt vời đỉnh cao!

Độc tú!" Nửa cái đầu còn lại của Huyết Thi, vẫn điều khiển thân thể.

Hai người trước mắt này, nó thật sự muốn giết a!

Một kẻ đã lật nắp quan tài của mình, trộm Trấn Hồn Châu!

Một kẻ lại nằm trong quan tài của mình, khiến mình lang thang bên ngoài!

Nó phun ra một luồng khí lạnh qua lỗ mũi, trực tiếp nhào tới.

"Muộn Du Bình!

Nó đã thích chạy như vậy!

Vậy thì lấy đi chân của nó!" Cả hai người lần lượt xoay người cuốn lên.

Trên không trung, cả hai đều lập tức xuất đao.

Hắc Kim Cổ Đao chém vào chân trái Huyết Thi.

Trảm Phách Đao chém vào chân phải Huyết Thi.

Trong chớp mắt!

Hai chân bị cắt đứt.

Huyết Thi lập tức quỳ xuống đất.

Miệng nó vẫn gào thét.

Diệp Thần dùng đao khêu khêu miệng nó.

"Tiểu Huyết Thi!

Sao mà yếu vậy!?" "Tôi còn chưa dùng sức, anh đã ngã rồi!" "Thấy anh giãy giụa miệng mệt mỏi quá, tôi sẽ thành toàn cho anh vậy." Một đao!

Ánh đao Trảm Phách Đao lóe lên.

Đầu lâu Huyết Thi.

Bị Trảm Phách Đao chém bay xuống.

Chương 71

Đầu lâu thuận thế bay ra...

Hắc Quả Phụ lúc này.

Sau khi Vương Bàn Tử gọi mấy tiếng.

Vừa mới tỉnh lại.

Cô bò dậy, từ từ mở mắt.

Đột nhiên!

Cô nhìn thấy một cái đầu Huyết Thi đẫm máu, bay về phía mình.

Cô còn chưa kịp phản ứng.

Nửa cái đầu Huyết Thi bay vào lòng cô.

Cô chỉ liếc một cái.

Miệng trên đầu lâu Huyết Thi.

"Ba ba" động hai cái.

Hắc Quả Phụ lại một lần nữa ngất đi.

Nằm thẳng cẳng!

Ngô Tà ngồi một bên, đã uống một ít thuốc viên, uống chút nước.

Lúc này!

Y cuối cùng cũng hiểu!

Tại sao mình lại thua Trụ Kình Thiên!

Thì ra y đã nghĩ.

Một khuôn mặt sẹo!

Một miếng che mắt độc nhãn!

Mười một Trụ Kình Thiên!

Sao mình có thể thua hắn được.

Hôm nay!

Y đã hiểu!

Ngô Tà đứng dậy, gọi Vương Bàn Tử.

“Tiểu Ca!

Bảo trọng!” Trương Khởi Lân gật đầu.

“Bảo trọng!” Vương Bàn Tử bò dậy.

“Tiểu Ca, Trụ Tử ca!

Bảo trọng!” “Tiểu Tam Gia, đợi tôi với!” Hai người rời đi.

Trương Khởi Lân đi đến xem quan tài đồng.

Nhìn thấy chữ viết bên trong.

Còn có hình ảnh chú Trương Giác của mình.

Y dọn dẹp quan tài một chút, chuẩn bị đi ra ngoài.

Diệp Thần một tay giữ y lại.

“Trời ơi!

Anh nghỉ ở đây một lát!

Tôi vừa ngủ dậy, sức lực đầy mình.” Mắt Trương Khởi Lân hơi kinh ngạc.

Ý là, anh biết tôi muốn làm gì sao.

Diệp Thần cười ha hả.

“Muộn Du Bình!

Anh có gì mà tôi không biết.

Trong ba lô anh có năm cái quần lót trắng tôi cũng biết nữa là.” Nói xong!

Diệp Thần liền đi ra ngoài.

Diệp Thần cứ thế đi dọc theo mộ đạo ra ngoài.

Trước đây hắn đã bị cái bóng của Muộn Du Bình dẫn vào.

Con đường này hắn nhận ra.

Cuối cùng!

Đến trước bộ xương kia.

Diệp Thần đặt bộ xương Trương Giác lên vai.

Lấy cây trường trượng và cái hồ lô.

Mà nói thật.

Cây trường côn và hồ lô kết hợp lại với nhau.

Thật sự giống như một cây pháp trượng vậy.

Hoàn toàn là biểu tượng thân phận của Trương Giác Trương Thiên Sư năm đó.

Diệp Thần không lâu sau đã quay lại.

Trương Khởi Lân nhìn thấy bộ xương chú Trương Giác trên vai hắn, trên mặt hơi cảm động.

Trụ Tử này!

Ai nói hắn thô lỗ đại ý chứ.

Có lẽ sự thô kệch chỉ là bề ngoài của hắn thôi.

Người này, thật sự là tinh tế như sợi tóc!

Trọng tình trọng nghĩa!

Hai người đặt nửa bộ xương của Trương Giác vào trong quan tài.

Trương Khởi Lân cúi lạy!

Hiện nay!

Hầu hết các bí ẩn của mộ táng này đều đã được giải đáp.

Nhưng!

Điều khiến Trương Khởi Lân và Diệp Thần cực kỳ khó hiểu là.

Một: Ai đã chuyển Trương Giác ra khỏi quan tài, vứt ở mộ đạo.

Mà lại để Huyết Thi này nằm vào quan tài.

Hai: Huyết Thi này rốt cuộc là ai?

Thân phận của nó là gì, vậy mà có thể cướp Trấn Hồn Châu của Trương Giác, đặt vào miệng mình.

Ba: Nửa bộ xương còn lại của Trương Giác.

Đã đi đâu?

Trong cả mộ thất, căn bản không có!

Muộn Du Bình vì thế mà canh cánh trong lòng!

Bốn: Ngàn năm trước, sau khi Muộn Du Bình trộm Trấn Hồn Châu từ miệng Huyết Thi, đã giao cho Đại Phật Tự.

Sau này tăng nhân Đại Phật Tự đều bị giết.

Trấn Hồn Châu lại đi đâu?

Những bí ẩn này!

E rằng chỉ có trong Tháp Vong Linh, mới có thể tìm thấy câu trả lời.

Khởi hành!

Điểm đến tiếp theo!

Mộ táng cuối cùng: Tháp Vong Linh!

Diệp Thần lấy nước ra, vẩy lên mặt Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ.

Cả hai từ từ tỉnh lại.

“Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Chúng ta đều chết rồi sao?

Đây là âm gian sao?

Ở đây có bao cơm không?

Em đói rồi!” “Quả muội!

Chúng ta không chết!

Là Trụ Tử ca và Tiểu Ca đã cứu chúng ta!” Diệp Thần ném cho Hắc Quả Phụ một tờ giấy.

“Nghe nói mảnh đất ao cá hai mẫu này là của cô?

Tôi vừa tiện tay nhặt được.” Hắc Quả Phụ kích động cầm trong tay!

Đây chính là một khoản tiền lớn mà Ba Ba Hắc Quang Côn để lại cho mình.

Hai mẫu a!

Cả hai mẫu ao cá a!

Cô lại chợt nhớ ra tờ séc của mình.

“À đúng rồi, Trụ Tử ca.

Tờ séc đó của em, anh... anh có nhặt được không?” Diệp Thần có chút ngượng nghịu.

“Cái này... cái này... vừa nãy tôi đi ị.

Cho nên... cô hiểu mà.” Hắc Quả Phụ: “...” Tuyết Lỵ Dương: “...” “Quả muội, Tuyết muội, tôi và Muộn Du Bình phải đi rồi.

Hai cô bảo trọng.” “Đi thôi!

Muộn Du Bình!” Trương Khởi Lân và Diệp Thần bước lên bậc thang, chuẩn bị chui ra khỏi mộ đạo.

Phía sau Hắc Quả Phụ lúc này đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Trụ Tử ca, anh ị ở đâu vậy?

Tờ séc đó của em, em phải đi nhặt một chút.” “Đó là thứ sẽ giúp em đi đến đỉnh cao cuộc đời!

Tiểu Cương Hiệp tặng em mà!” Diệp Thần: “...” Hắn nhìn Trương Khởi Lân một cái, rất tự hào mỉm cười.

Ý là, nói với Tiểu Ca: Anh xem!

Anh thấy tôi là đồ ngốc!

Trên thế giới này, đâu chỉ có mình tôi là đồ ngốc.

Tuyết Lỵ Dương một lúc có chút ngơ ngác.

Cô lại nhớ đến những con số trên tờ séc: Số tiền: 100.00 _____ Còn tùy tiện thêm số không ở phía sau.

Tiểu Cương Hiệp!

Dám ức hiếp Quả muội của tôi!

Lần sau gặp mặt, tôi nhất định không tha cho anh!

Không có 10 cây kẹo mút!

Chuyện này đừng hòng kết thúc êm đẹp!

Hừ! ...

Diệp Thần và Trương Khởi Lân ra khỏi cửa hang hoang này thì trời đã là hoàng hôn ngày thứ hai.

Mưa liên tục hai ngày.

Khiến nhiệt độ trong cả khu rừng giảm đi không ít.

Chương 72

Lúc này!

Mưa rơi càng lớn.

Những hạt mưa dày đặc từ trên trời rơi xuống, đọng lại trên lá cây, tụ thành từng đám, rồi rơi mạnh xuống.

Đánh vào người cũng phát ra tiếng "Phanh".

Diệp Thần dùng tay che tóc.

Quần áo ướt sũng thì không sao!

Kiểu tóc không thể loạn được a!

Sương mù dâng lên, cả khu rừng một màu mịt mờ.

Cả hai tìm một cây chuối, tựa lưng vào nhau ngồi dưới đó.

Lấy ra một ít đồ ăn vặt ra nhai.

"Muộn Du Bình, rốt cuộc anh sống bao nhiêu tuổi rồi?

Sao anh nói chú Trương Giác của anh đã chết mấy ngàn năm trước, mà anh vẫn còn gặp...?" "Không nhớ rõ lắm.

Rất rất lâu." "Trường sinh bất lão thật tốt!

Hy vọng ngày nào đó tôi cũng nhận được phần thưởng trường sinh bất lão.

Haha!" Trương Khởi Lân hiển nhiên không biết Diệp Thần nói "nhận được phần thưởng" là có ý gì.

"Trường sinh bất lão, không hề tốt chút nào." Diệp Thần cảm thấy lời Trương Khởi Lân có ẩn ý.

Trương Khởi Lân gần đây cũng nói nhiều hơn trước.

Có lẽ, y không phải không thích nói chuyện, chỉ là không có người đáng để y nói chuyện thôi.

“Tôi cũng không biết tôi sống bao lâu rồi, tôi cũng không biết gia đình tôi và toàn bộ Tào thị hoàng tộc rốt cuộc vì sao mà kết thù.

Tôi đã cố gắng tìm hiểu mọi thứ, nhưng làm sao cũng không nhớ ra được.” Diệp Thần đếm thử.

Chính xác 46 chữ!

Muộn Du Bình chưa bao giờ nói một câu dài đến vậy.

“Muộn Du Bình!

Không sao, tôi sẽ ở bên anh!

Tào thị hoàng tộc, chỉ là một hoàng tộc sa sút mà thôi.

Chúng ta sẽ giết bọn chúng đến mức tuyệt tử tuyệt tôn.” Trương Khởi Lân lắc đầu.

Rất lâu sau.

Y mới đột nhiên nói tiếp.

“Trụ Tử!

Ký ức lộn xộn của ta nói cho ta biết, mọi chuyện còn lâu mới đơn giản như vậy!

Tào thị từ xưa đến nay dường như có một âm mưu động trời.” “Nhưng ta không biết đó là gì!

Trong những ký ức rời rạc, cha mẹ ta, thậm chí là toàn bộ huyết mạch trực hệ của Trương gia, đều bị Tào thị giết!” Diệp Thần biết, cuộc đời Muộn Du Bình, nhìn có vẻ tiêu sái, nhưng thực ra sống không hề vui vẻ.

Y luôn chăm sóc người khác, nhưng những người khác ai lại biết,

thực ra Muộn Du Bình chính mình cũng sẽ bị tổn thương.

Y cũng biết đau.

Y cũng có những lúc bi thương đau khổ.

Chỉ là, trước đây y nói những điều này với người khác không có tác dụng gì, bây giờ gặp Diệp Thần.

Trương Khởi Lân mới nói nhiều lời như vậy.

"Trụ Tử, anh nói cuộc đời là gì?" "Cuộc đời à!

Theo tôi thấy, cuộc đời chính là bốn giai đoạn 'không muốn' và bốn 'đấu tranh'." "Lúc nhỏ, không muốn đi học, đấu tranh." "Lớn lên, không muốn đi làm, đấu tranh." "Sau này, không muốn vào bệnh viện, đấu tranh." "Đến cuối cùng, không muốn lên Tây Thiên, đấu tranh." Trương Khởi Lân mỉm cười thấu hiểu.

Ánh mắt như nước!

Tĩnh lặng như thần minh!

Y không nói gì nữa, nhìn về phía xa rừng cây bị mưa làm ướt.

Diệp Thần cũng không hỏi thêm gì.

Đây là ngày Trương Khởi Lân nói chuyện nhiều nhất.

Lúc này!

Đột nhiên!

Từ trong sương mù xa xa truyền đến một tràng tiếng chuông.

Tiếng chuông này trong trẻo, khiến người ta say mê.

Lớn hơn rất nhiều so với tiếng chuông nhỏ trên đầu Diệp Thần.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần nhìn chằm chằm hướng tiếng chuông đến từ trong sương mù.

Một phút sau.

Tiếng chuông càng lúc càng lớn.

Lúc này.

Một bóng người màu đỏ nhảy ra.

Nói chính xác hơn, là một thi thể màu đỏ.

Nhìn trang phục, cũng là một đạo mộ giả vừa chết gần đây.

Dung mạo không nhìn rõ.

Bởi vì trên trán nữ thi có dán một lá bùa.

Nhưng!

Tại sao nữ thi này lại có thể nhảy!

Ngay sau đó.

Từ trong sương mù lại có một thi thể khác nhảy ra, theo sát phía sau nữ thi.

Thi thể này Diệp Thần nhận ra.

Chính là mấy thi thể "quỷ thắt cổ" bị hắn cắt lưỡi.

Hắn một đầu đầy sương mù, còn chưa kịp phản ứng.

Tiếp theo, phía sau lần lượt theo sau mười tám thi thể.

Tất cả đều nhảy từng bước.

Trên trán mỗi thi thể, đều dán một lá bùa.

Lá bùa này cũng kỳ lạ, đang mưa mà vậy mà cũng bị nước mưa làm ướt rửa!

Mười mấy thi thể đều nhảy ra phía trước.

Cuối cùng!

Tiếng chuông vang lên!

Một nữ tử!

Mặc trường bào trắng!

Dung nhan tú lệ.

Nhưng!

Cô ấy lại có mái tóc trắng dài!

Thật kỳ lạ!

Trong tay cô cầm một cái chuông.

Chuông kêu một tiếng, thi thể nhảy một cái!

Ngay lúc Diệp Thần đang thầm nghĩ.

Thi thể lại dừng nhảy.

Tiếng chuông cũng đột ngột dừng lại.

Ngay sau đó.

Nữ tử áo trắng, đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

"Mụ tóc bạc, rốt cuộc cô là người hay quỷ!" "Này!

Hỏi cô đó!

Cô ở trong khu rừng tử sát Amazon này, đột nhiên dẫn theo một đống thi thể như vậy, cô không phải đang dọa người sao!" Nữ tử tóc trắng hất tóc, làn da trắng như tuyết.

Làn da non nớt của thiếu nữ không hề hợp với mái tóc trắng này.

Cô khoanh hai tay, nói với Trương Khởi Lân.

"Tiểu Ca.

Quỷ nữ phái Cảm Thi Tương Tây: Mặc Thanh Đàn.

Có lễ rồi.” Trương Khởi Lân ôm quyền, cũng hơi khẽ cúi đầu chào.

“Quỷ nữ không cần khách sáo.” Quỷ nữ Mặc Thanh Đàn quay người cáo từ.

Trong sương mù, tiếng chuông lại vang lên.

Mười tám thi thể, lại một lần nữa nhảy từng bước, đi về phía xa.

Diệp Thần mặt đầy ngơ ngác.

“Muộn Du Bình, đây là ai vậy!

Sao ai cũng đến chào anh vậy, anh đúng là lão yêu nghiệt mà.” “Phái Cảm Thi Tương Tây!

Có giao tình với Trương gia.” “Tôi nhớ Bạch Hạo Thiên của Bạch gia đó, người ta chào anh, anh cũng chỉ hơi gật đầu thôi.

Sao hôm nay lại ôm quyền, lại chào hỏi vậy.” Diệp Thần vỗ trán.

“Tôi hiểu rồi!

Anh ghét cái sân bay Bạch Hạo Thiên đó!

Sân bay đúng không!” “Không thể nhìn ra!

Anh thích kiểu này!

Cái cô tóc trắng Mặc Thanh Đàn này thì khá to...” Trương Khởi Lân: “...” “Trả lời đi!

Sao không nói nữa, bị tôi đoán trúng rồi à?

Trả lời!” “Bởi vì, Bạch Hạo Thiên cũng chỉ mới 23 tuổi.

Còn Quỷ nữ Mặc Thanh Đàn này, tôi đã gặp cô ấy từ khi còn nhỏ rồi.” Diệp Thần: “...” Cái quái gì vậy, trường thọ vậy mà không đáng giá đến thế sao.

Diệp Thần nghĩ: Giang hồ đạo mộ này thật sự càng ngày càng thú

vị.

Các loại nhân vật kỳ quái.

Cứ như đang nấu một nồi lẩu thập cẩm vậy.

Các loại gia vị đều có đủ, một nồi lẩu nấu xong, thơm không tả xiết!

Vừa nghĩ đến đây.

Diệp Thần lập tức vô cùng hưng phấn.

Nhiều người như vậy, mình có thể đánh bao nhiêu trận chứ!

Mình có thể giết bao nhiêu người chứ!

Thật sảng khoái!

Hắn ngẩng đầu.

Trương Khởi Lân đã xuất phát.

"Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Đợi Trụ Tử ca phong lưu phóng khoáng của anh với!" "Lão tài xế, chở tôi bay!

Cùng đi đến trời tối đen!" "Trời tối đen, tắt đèn!

Cùng chui vào chăn!" Trương Khởi Lân: "..." Y dừng lại quay đầu nhìn Trụ Tử một cái.

"Úc, Muộn Du Bình, hát sai!

Hát sai!

Haha, tôi hát lại!" "Lão Muộn Du, chở tôi bay!

Ban ngày đi đến trời tối đen!" "Trời tối đen, vào mộ!

Hai ta cùng nhau đánh lộn!" Mưa, tí tách!

Chương 73

Gió, vi vút!

Hai người đi suốt một đêm.

Rạng sáng ngày thứ hai.

Cuối cùng cũng đến địa giới Tháp Vong Linh.

Trước mắt là một vực sâu vạn trượng vô cùng rộng lớn.

Giữa vực sâu, có một tòa tháp lưu ly bảy màu thẳng tắp đứng sừng sững ở đó.

Đỉnh tháp ngang tầm với mọi người.

Nhưng!

Không ai biết đáy tháp rốt cuộc sâu đến mức nào!

Đen kịt!

Khủng khiếp như vậy!

Lúc này!

Không chỉ Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Hầu như tất cả các đạo mộ giả còn sống, đều đứng bên vách núi này.

Mọi người nhìn tòa Tháp Vong Linh sừng sững giữa vực sâu.

Bề mặt lưu ly bảy màu khiến bề mặt tòa tháp vô cùng trơn trượt.

Không ai dám nhảy lên thử, như vậy rất có thể sẽ trực tiếp trượt xuống vực sâu vô tận.

Còn trên đỉnh tháp lưu ly có một cánh cửa đá.

Truyền thuyết đó không phải là cửa cho người đi, mà là đường cho quỷ binh đi.

Nói rằng bên dưới tòa tháp này có thể chôn cất một vị tướng quân.

Khi tướng quân triệu hồi binh giáp, binh giáp sẽ ra vào từ cánh cửa này.

Người thường, khẳng định là không thể vào được.

Lúc này!

Theo số liệu thông báo mới nhất từ tổ chương trình.

Trải qua rừng tử sát Amazon, đạo mộ giả tử vong rất nhiều.

Hiện tại, số đạo mộ giả còn sống là 500 người.

Giải đấu thám hiểm lăng mộ lần này quả thực khủng khiếp dị thường, không thể tin nổi.

Mới chỉ là mộ táng thứ hai vừa mới mở ra, nhân viên đạo mộ đã tử vong quá nửa. 500 đạo mộ giả hầu như đều đã đến bên vách núi này.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm tòa Tháp Vong Linh lưu ly ở giữa.

“Muộn Du Bình, anh nói ai đã xây dựng một tòa tháp biến thái như vậy chứ, sâu không thấy đáy, lại còn trơn tuột.” “Chủ mộ này không hề giảng võ đức gì cả, cũng không nghĩ cho các đạo mộ giả một chút nào!” Trương Khởi Lân: “...” Cái quái gì vậy, mối quan hệ giữa chủ mộ và đạo mộ giả, lại hòa hợp như cầm sắt thế sao.

Hai đạo mộ giả Nhật Bản.

Khố Tử Mai Đới Tử và Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử.

Hai người này là tính khí nóng nảy.

Trước đây vẫn luôn làm công việc "tiền đồ" đạo mộ này.

Kinh nghiệm phong phú, từng đào khắp các ngôi mộ thôn quê Nhật Bản.

Hai mươi năm trước, vụ "20 ngôi mộ mới bị đào, thi thể mất tích.

Vật phẩm mộ táng còn nguyên vẹn" gây chấn động toàn cầu.

Chính là do hai tên trộm hùng mạnh này gây ra.

Sau này bị truyền thông phanh phui, tại nhà hai người đã phát hiện ra thi thể mất tích.

Hai người công khai giải thích với bên ngoài là, khám phá bí mật cơ thể con người.

Sự việc sau đó không giải quyết được gì.

Lúc này!

Hai tên trộm hùng mạnh đứng bên vách núi, không thể che giấu được trái tim kích động, đôi tay run rẩy của mình.

Dưới ánh mắt của hàng tỷ khán giả trên toàn thế giới, lúc này ai mà nhát gan, thì sẽ cả đời không ngóc đầu lên được.

Khố Tử Mai Đới Tử và Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử, bắt đầu chuẩn bị dây thừng và móc sắt.

"Đới Tử muội, tôi ném móc chín khúc qua trước bám lấy, em qua đó lập tức buộc chặt dây thừng trên đỉnh tháp!" "Khấu Tử ca, em biết rồi!" Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử buộc chặt móc chín khúc xong, bắt đầu dùng sức quay.

Móc được buộc ở đầu dây thừng bị quay với tốc độ cao, giống như một con quay vậy.

Rất nhiều khán giả toàn cầu, đặc biệt là các fan hâm mộ Nhật

Bản, lúc này đều nhìn chằm chằm vào đây.

Sức mạnh của hai người này không thể nghi ngờ, đặc biệt là Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử, một tay móc chín khúc sử dụng đến xuất thần nhập hóa!

"Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử đẹp trai quá!

Hai bên thái dương có tóc mai thật gợi cảm!

Quay dây thừng thật có lực!" "Móc chín khúc của anh ấy được mệnh danh là tuyệt kỹ không bao giờ thất bại!

Dự kiến lần này anh ấy chắc chắn là người đầu tiên vào Tháp Vong Linh." "Tôi không có hứng thú với anh ấy, tôi chỉ thích Đới Tử, chỉ cái tên cô ấy thôi là tôi đã nội tâm bùng cháy rồi!" Dây thừng của Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử càng thả càng dài, tốc độ quay của dây thừng cũng càng lúc càng cao.

Hắn biết, thời cơ đã đến.

Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử một cái xoay người hoa lệ!

Quăng móc!

Móc chín khúc "Sưu" một tiếng bay về phía đỉnh Tháp Vong Linh lưu ly.

Lúc này!

Tất cả ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào đây.

Bao gồm tất cả các đạo mộ giả!

Người đầu tiên ăn cua, luôn sẽ được mọi người ghi nhớ.

Móc chín khúc bay đến đỉnh Tháp Vong Linh xong, lập tức bắt đầu quấn quanh.

Móc chín khúc quấn quanh đỉnh Tháp Vong Linh ba vòng.

“Bốp” một tiếng.

Móc chín khúc mở ra, bám chặt vào bức tường lưu ly.

“Tốt!

Tuyệt vời quá!” “Tốt!

Xứng đáng là tinh anh Nhật Bản, tuyệt kỹ này luyện đến xuất thần nhập hóa, người thường làm gì có kỹ xảo này!” Lúc này, không chỉ trong phòng livestream.

Ngay cả các đạo mộ giả đứng bên vách núi cũng đều reo hò ầm ĩ.

Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử lập tức cảm xúc dâng cao.

Hắn buộc một đầu dây thừng còn lại vào cây.

Rồi kéo dây thừng, rất chắc chắn!

Một cây cầu dây coi như đã dựng xong.

“Đới Tử muội, em có thể xuất phát rồi!” Lúc này.

Các nữ quyền chủ nghĩa trong phòng livestream đã chua xót.

“Tôi lạy!

Tại sao lại để con gái lên trước, không thể để Khấu Tử ca dẫn đầu sao?” “Đúng vậy!

Con gái phải đi phía sau, phải bảo vệ những nhóm yếu thế.” “Đàn ông đều sẽ thay lòng đổi dạ, Đới Tử muội yêu hắn, hắn vậy mà không tự mình thử hiểm trước.” Khố Tử Mai Đới Tử nhìn phòng livestream, mọi người nói thật có lý.

“Khấu Tử ca, em nghĩ anh nên lên trước.

Em sẽ đi sau.” “Đới Tử muội, em nói gì vậy, chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao?

Em qua đó buộc dây thừng trước, anh sẽ qua sau.” Khố Tử Mai

Đới Tử mắt đã đỏ hoe.

Cô ngẩng đầu, yếu ớt nói.

“Vậy là, tình yêu sẽ biến mất đúng không!” Những người bên vách núi đều nhìn ngớ người.

Cái quái gì vậy, đây là đến đạo mộ sao?

Yêu đương không bằng đạo mộ!

Yêu đương không bằng đạo mộ!

Đạo lý này cũng không hiểu!

Diệp Thần một bên cầm vòng tay xem các loại điểm tích lũy và quà của mình.

Một bên xem hai người này diễn xuất.

Hắn đưa ra đánh giá cho màn trình diễn của cặp trộm hùng mạnh lúc này là.

“Đây không phải là tình tiết mở đầu sao.

Lối mòn cũ rích.” Ừm!

Đúng vậy!

Kiếp trước ở Trái Đất, loại tình tiết mở đầu trong mấy bộ phim Nhật Bản này, hắn hiểu rõ hơn ai hết.

“Đới Tử muội, ngoan!

Em nghĩ xem, nếu anh đi trước, nhỡ đâu anh trượt xuống thì sao?” “Vậy anh sẽ chết đó!

Khấu Tử ca!

Hu hu...” “Đúng vậy!

Vậy sao anh có thể đi trước được chứ, em nói đúng không!” Đới

Tử muội cứ gật đầu liên tục.

Khấu Tử ca nói thật có lý, cô vậy mà không có lý do để phản bác.

Khấu Tử ca mà rơi xuống, vậy cô sẽ không có chồng.

Vậy thì vẫn là cô đi trước.

Đới Tử muội đi qua hai tay nắm lấy dây thừng bắt đầu leo.

Diệp Thần: "..." "Cái quái gì vậy, cũng được à?" Đới Tử muội chưa đầy mười phút, cô đã leo đến giữa sợi dây.

Đột nhiên!

"Rắc!" một tiếng.

Đới Tử muội lập tức trong lòng lạnh toát.

Cô nhìn thấy móc chín khúc bên kia động một cái.

Nước mắt cô lập tức chực trào ra.

Hét lớn một tiếng.

"Yamete!" "Yamete!" Khố Tử Mai Đới Tử vừa hét lớn, vừa khóc lóc bò về phía trước.

Lúc này!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn.

Không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cũng không biết cô ấy rốt cuộc hét lên có ý gì!

Diệp Thần bình tĩnh ung dung.

"Đó là cô ấy gặp nguy hiểm rồi, cô ấy nói, đừng như vậy!

Tha cho tôi!" "Trụ Tử, anh nghe hiểu sao?" "Ừm!

Không chỉ hiểu sơ sơ!

Mà còn nghiên cứu nhiều năm!" Mắt Trương Khởi Lân trợn tròn.

Cả đời y tung hoành Mộ Táng Tinh Cầu.

Ngàn năm nay đã đi khắp các cổ mộ toàn cầu.

Y còn không nghe hiểu đây là ngôn ngữ gì.

Sao Trụ Tử lại hiểu được.

Lúc này, Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương ở gần đó, nghe thấy lời phán đoán thần kỳ của Trụ Tử ca.

Họ cũng xúm lại.

Họ bày tỏ, rất hứng thú với loại ngôn ngữ thần bí này.

Diệp Thần một bên nghịch vòng tay livestream của mình, một bên cố ra vẻ thâm trầm.

Lúc này.

Chương 74

Sợi dây lại một lần nữa rung động, Khố Tử Mai Đới Tử không nắm vững, cả người trượt xuống.

Chỉ còn một tay còn treo trên sợi dây.

Ngay khi mọi người đều thót tim vì cô ấy.

Khố Tử Mai Đới Tử đột nhiên dùng sức nắm chặt, nhảy vọt lên.

Rồi, lại ôm chặt lấy sợi dây!

Mọi người đều reo hò ầm ĩ!

Đơn giản là quá tuyệt vời!

"Oa!

Khố Tử Mai Đới Tử lợi hại quá!

Nữ trung hào kiệt!" "Thích cô ấy quá!

Tôi nguyện trở thành sợi dây quần đó." Khố Tử Mai Đới Tử cuối cùng cũng leo lên đến đỉnh Tháp Vong Linh.

Cô vội vàng tháo móc chín khúc ra, rồi buộc chặt sợi dây vào đỉnh Tháp Vong Linh.

Cô quay sang phía Khấu Tử ca, hét lớn.

"Ganbatte!" "Ganbatte!" "Tuyết tỷ, tại sao cô ấy cứ gọi 'đa' vậy!" "Quả muội, em đoán, có lẽ đó là một cách gọi đặc biệt giữa cô ấy và ông xã Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử đó." "Cái cách gọi đặc biệt này, hình như ở Nhật Bản của họ rất phổ biến." Diệp Thần vừa ăn một miếng lạt điều.

Vừa nghe Tuyết Lỵ Dương giải thích, trực tiếp sặc một cái, ớt cay

lập tức xộc lên cổ họng.

“Khụ khụ khụ...” Trương Khởi Lân không hiểu rõ, vội vàng xúm lại.

Tiếng ho của Diệp Thần càng lúc càng lớn.

“Quả muội!

Mau lấy bình Sprite năm 82 của tôi ra cho Trụ Tử ca!

Mau trấn ho đi!” “Tuyết tỷ!

Chị thật sự nỡ sao?

Đây là bình năm 82 đó?” Tuyết Lỵ Dương nghiến răng!

Hung hăng nói: “Nỡ!” Diệp Thần vừa uống một ngụm.

Cơn ho đã đỡ hơn một chút.

“Tuyết muội muội, cô nói đây là Sprite năm 82?

Chính là cái Sprite cùng năm với Lafite năm 82 đó sao?” “Ừ ừ!

Đúng vậy Trụ Tử ca!

Tuyệt đối không sai!” “Năm 82, ông ngoại tôi khi làm gà xào đã mua về uống, mở ra uống được một ngụm, chưa uống hết, thì cứ thế để đến bây giờ.” “Cho nên!

Tôi khẳng định!

Nhất định chính là của năm 82!” Diệp Thần: “...” Hắc Quả Phụ: “...” Diệp Thần phun một ngụm Sprite ra ngoài.

“Khụ khụ khụ...

Tuyết muội, cô đúng là kỳ tài năm 82!” Lúc này!

Ông xã của Đới Tử muội, Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử cũng đã gần leo qua.

Nhưng.

Sợi dây vẫn không ngừng kêu, không ngừng rung động.

Khố Tử Mai Đới Tử, không ngừng hét lớn.

“Ganbatte!” “Ganbatte!” “Yamete!” “Tuyết tỷ!

Sao cô ấy lại gọi ‘đa’ nữa vậy!” “Trí thông minh của hai cô thật sự là uổng phí thân hình này!

Người ta không phải gọi ‘đa’!” “Người ta là nói, đừng để dây đứt, đừng rung động, bảo ông xã của cô ấy cố lên!” Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vô cùng chấn kinh.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần.

Ánh mắt y đầy vẻ khó hiểu.

Ý là, sao anh lại biết ngôn ngữ thần kỳ này.

“Đó đều là học được từ xem TV trước đây.” “Trụ Tử ca!

Chương trình TV gì, lại có ngôn ngữ thần bí như vậy, anh mau nói cho em biết, em muốn học tập một chút.” “À!

Tên chương trình TV này gọi là Nhị Nhân Chuyển đó.” “Cũng không hoàn toàn là, đôi khi gọi là Tam Nhân Chuyển, Tứ Nhân Chuyển, ừm, có thể còn có Đa Nhân Chuyển nữa.” Hắc Quả Phụ càng nghe càng kỳ lạ!

“Tuyết tỷ!

Đợi về chúng ta nhất định phải học tập thật tốt!” “Ừ ừ!

Quả muội!

Sống đến già học đến già!” “Trụ Tử ca!

Anh lợi hại quá!

Sao anh lại lợi hại đến vậy!” “Bình thường thôi!

Hạng ba thế giới thôi!" "Các cô phải học tập tôi nhiều vào.

Tôi rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc để kiếm cơm, nhưng tôi lại luôn dựa vào tài năng!" Trương Khởi Lân: "..." Lúc này!

Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử trong khoảnh khắc cuối cùng sợi dây tuột.

Hắn nhảy lên đỉnh Tháp Vong Linh.

Hắn và Khố Tử Mai Đới Tử mỗi người một bên, ôm chặt lấy đỉnh Tháp Vong Linh.

Hắn dùng sức đá vào cánh cửa đá trên đỉnh.

Đá thế nào cũng không mở ra.

Hắn rút súng ra, bắn điên cuồng vào cửa.

Đạn vậy mà trực tiếp bị đá trên cửa bật ra.

Nhưng cánh cửa đá không hề phản ứng.

Lần này thì gay go rồi.

Hai tên trộm hùng mạnh ôm chặt lấy đỉnh Tháp Vong Linh, ngượng nghịu đến tột cùng.

Ngay khi tất cả mọi người, đều không có cách nào với Tháp Vong Linh.

Diệp Thần đứng dậy.

Ngay lập tức mọi người bắt đầu sôi sục.

Khán giả phòng livestream càng kích động đến mức nước mắt lưng tròng.

"Lần trước khi nhảy vực sâu, chính là Trụ Tử ca đi đầu, hắn chắc chắn có cách!" "Đúng vậy!

Hắn vừa động, Tiểu Ca chắc chắn sẽ theo sau, hai người họ thật

sự anh dũng thần võ!” “Oa!

Trụ Tử ca!

Em thích anh quá!

Em muốn sinh con cho anh!

Sinh một tiểu đoàn quân!” Ngay khi mọi người đều đang mong đợi Trụ Tử ca ra tay.

Diệp Thần đi đến trước một cái cây, bắt đầu từ từ leo lên cây.

Ngớ người!

Một mảnh ngớ người!

“Không phải muốn đi Tháp Vong Linh sao?

Sao lại leo cây nữa rồi?

Đây là tình tiết gì vậy?

Trứng phục sinh à?” “Trời ơi, hắn vẫn đang leo!

Sắp leo đến đỉnh cây rồi!” “Tôi biết rồi!

Trụ Tử ca muốn nằm ườn trên đỉnh cây.

Dù sao nguy hiểm như vậy, hắn chắc chắn cũng không muốn đi.” Trương Khởi Lân cứ nhìn chằm chằm Diệp Thần đang leo cây.

Ban đầu y cũng một đầu đầy sương mù.

Nhưng!

Khi y nghe thấy tiếng cánh quạt trực thăng quay.

Y lập tức hiểu ra.

Trụ Tử đang đi lấy đồ ăn đặt từ bên ngoài.

Trương Khởi Lân lập tức mỉm cười điềm nhiên.

Đối với Diệp Thần mà nói.

Ăn cơm, ngủ, đánh nhau chính là cuộc đời.

Thật đơn giản!

Thật thấu đáo!

Diệp Thần nắm lấy đồ ăn đặt từ trực thăng không điểm.

Trong ánh mắt gần như ngớ người của mọi người.

Hắn từ trên cây, leo xuống.

"Trời ạ!

Trụ Tử ca đặt đồ ăn, hắn còn đặt hai cái ghế và một cái bàn.

Cái này..." "Trời ơi!

Bếp cồn?

Lẩu hồ ly?

Trời ơi!

Tôi lạy..." "Hu hu hu...

Cảm động quá!

Các bạn nhìn xem, Trụ Tử ca đặt mười cân nấm a!

Đều là đặt cho Tiểu Ca a!" Diệp Thần bày bàn ghế xong.

Châm lửa, nấu canh, cho gia vị.

Bỏ nấm!

"Muộn Du Bình!

Ngồi đi!" "Ca hôm nay mời anh ăn nấm.

Ăn đến khi nào mệt rã rời thì thôi!" Trương Khởi Lân tuy có chút kỳ lạ, nhưng y rất vui.

Nhìn thấy nấm trong nồi lẩu này, y liền vô cùng vui mừng.

Ngay sau đó!

Diệp Thần từ trong thùng giao hàng bưng ra một cái bánh kem, đặt lên bàn.

Trương Khởi Lân mặt đầy ngơ ngác.

Đây rốt cuộc là tình huống gì.

“Muộn Du Bình, chẳng lẽ anh quên hôm nay là ngày gì rồi sao?” “Ngày gì, Trụ Tử.

Ta không nhớ rõ lắm.” “Ngày 11 tháng 11!

Sinh nhật của anh!

Muộn Du Bình!” “Không hổ là lão cô hồn ngàn năm a, sinh nhật 1111 của anh, bốn cây côn a.

Haha!” Trương Khởi Lân ngồi xuống, tháo mũ trùm của y ra.

Trong lòng y có chút cảm động!

Khóe mắt hơi không tự nhiên!

Tay Diệp Thần lại lục lọi trong thùng giao hàng.

Rồi, hắn lại lôi ra bốn chai rượu “Muộn Đảo Lư”.

Rượu Muộn Đảo Lư này, trong truyền thuyết, hậu kình cực lớn, lừa uống một ngụm, lập tức ngất xỉu.

“Muộn Du Bình, hôm nay!

Không say không về!” Trương Khởi Lân rất vui, mặt lộ vẻ tươi cười.

“Muộn Du Bình, tửu lượng của anh thế nào?” “Hai lạng, uống với anh, hai cân!

Còn anh?" "Tôi à!

Chương 75

Muộn Du Bình, tửu lượng của tôi hai lạng, uống với anh, bỏ mạng!" "Hahahaha..." Ngay khi hai người đang ăn lẩu, uống rượu.

Tỷ suất người xem phòng livestream cuộc thi đạo mộ toàn quốc đạt đến đỉnh điểm.

Lúc này!

Các gia tộc đạo mộ lớn, đều mặt đầy ngơ ngác.

Đạo mộ ngàn năm, các gia tộc lớn dựa vào đạo mộ mà phát gia trí phú, đứng đầu các gia tộc hàng đầu Mộ Táng Tinh Cầu.

Nhưng!

Dù là lúc nào, đi tham gia đạo mộ đều là gió sương bụi bặm, trải qua bao thăng trầm.

Nào có thể nghĩ đến.

Ngày nay!

Ở trong rừng Amazon này!

Bên cạnh Tháp Vong Linh!

Có người ăn lẩu uống rượu!

Hơn nữa, còn cắt bánh kem!

Cái này!

Đơn giản là!

Sát thương không lớn, nhưng sỉ nhục cực mạnh!

Đồng thời.

Khán giả phòng livestream lại có những phản ứng khác nhau.

Từng người một kích động đến mức nước mắt lưng tròng.

“Cảm động quá!

Trụ Tử ca vậy mà còn nhớ sinh nhật Tiểu Ca!

Họ ăn ngon quá!” “Đôi đũa của Tiểu Ca ăn nấm ngon lành!

Ai, cuộc đời tôi còn không bằng đôi đũa đó!” “Tiểu Ca cuối cùng cũng có người chăm sóc rồi!

Cô đơn phiêu bạt mấy trăm năm.” “Quả muội!

Tôi chua quá!

Nội tâm tôi bị một vạn điểm bạo kích!

Em có nhớ hôm nay chị cũng sinh nhật không?” “Tuyết tỷ!

Thật hay giả vậy?

Chị vậy mà cũng sinh nhật vào ngày lễ độc thân sao?” “Đúng vậy!

Không chỉ sinh nhật cũng là ngày lễ.

Chị từng thách thức 365 năm không yêu đương.” “Tuyết tỷ!

Thách thức thành công rồi sao?” “Ừm!

Thành công rồi!

Đạt đến đỉnh cao cuộc đời.

Bây giờ là ngày thứ 3650.” Hắc Quả Phụ: “...” Đêm đã khuya.

Rất nhiều đạo mộ giả bắt đầu dựng lều.

Chuẩn bị nghỉ ngơi, ngày mai tính toán tiếp.

Dù sao Tháp Vong Linh đó, căn bản không vào được.

Lúc này!

Hai người đáng thương nhất dưới gầm trời này.

Chính là cặp trộm hùng mạnh đang ôm chặt lấy đỉnh Tháp Vong Linh.

Khố Tử Mai Đới Tử và Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử.

Cả hai bị nước mưa làm ướt run lẩy bẩy.

Sợi dây thừng ban đầu buộc đã bị lỏng.

Hoàn toàn không quay lại được!

Lúc này!

Thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Về cũng không về được!

Cửa đá Tháp Vong Linh căn bản không mở ra.

Vào cũng không vào được!

"Khấu Tử ca, chúng ta chắc là sắp chết rồi.

Em nhớ cái giường ở nhà quá." "Đới Tử muội, anh cũng nhớ chiếc ghế sofa ở nhà." "Em còn nhớ nhà bếp!" "Em cũng nhớ lớp học!" Diệp Thần lúc này đã ngủ say như chết.

Đúng vậy!

Hắn bị rượu "Muộn Đảo Lư" làm cho ngất xỉu.

Chính hắn nói với Trương Khởi Lân, rượu này chỉ làm lừa ngất, không làm người ngất.

Kết quả!

Hắn lại ngất!

Trương Khởi Lân khoanh hai tay trước ngực, tựa vào một gốc cây cổ thụ.

Y và Trụ Tử đã quyết định, sáng sớm mai sẽ xuống Tháp Vong Linh.

Nhưng!

Đến bây giờ Trương Khởi Lân cũng chưa nghĩ ra cách, làm thế nào để qua đỉnh Tháp Vong Linh, và làm thế nào để vào trong.

Nửa đêm!

Lá cây trong rừng bị giẫm "xào xạc".

Một tiếng bước chân trầm thấp đi về phía Trương Khởi Lân.

Trong bóng tối, y dường như không bị hạn chế, bước đi vững vàng, không hề sợ hãi.

Ngay khi y chỉ còn cách Trương Khởi Lân mười mét.

Đột nhiên!

"Bốp!" một tiếng!

Một thanh trường đao cắm ngay trước mặt y!

Chặn đường đi!

Trảm Phách Đao!

Cắm xuống đất uy phong lẫm liệt!

"Cút!

Tên mù!" "Tôi còn chưa tìm anh và Ngô Tam Thúc tính sổ, anh lại tự mình chạy đến tận cửa." Diệp Thần nằm trên cành cây.

Trông có vẻ đã ngủ.

Thực ra hắn đã sớm phát hiện ra Hắc Hạt Tử.

Hắn căm ghét Hắc Hạt Tử, là vì lần trước.

Di chỉ Đại Phật!

Hắn nghi ngờ Ngô Tam Thúc này đã sớm biết hành động phục kích ám sát Trương Khởi Lân lần đó.

Mà Hắc Hạt Tử là cộng sự của Ngô Tam Thúc, không thể không biết chuyện này.

"Tiểu Ca, Trụ Kình Thiên, lại gặp mặt rồi!" "Ai muốn gặp anh!

Cút!" "Cái lão già họ Ngô đó đâu.

Hai người các anh cùng lên đi, lão tử sẽ chém các anh hết." Trương Khởi Lân đương nhiên biết.

Diệp Thần đang ghi hận mối thù ở Di chỉ Đại Phật hôm đó.

Diệp Thần nhìn thấy 'đồ bẩn' trên lưng Hắc Hạt Tử, đang nhìn chằm chằm hắn.

"Anh nhìn cái quỷ gì!

Nhìn nữa tôi giết anh trước!" "Tiểu Ca, chuyện hôm đó tôi không biết." Hắc Hạt Tử chỉ giải thích một câu như vậy.

"Ừm!" Trương Khởi Lân gật đầu.

Y quay đầu nhìn Diệp Thần một cái.

Ý là Hắc Hạt Tử là người có tín dụng.

Hắn nói chuyện hôm đó hắn không biết, thì đó là thật sự không biết!

Trương Khởi Lân biết Hắc Hạt Tử đến đây, chắc chắn có chuyện.

Hắn không thể chỉ vì muốn giải thích một câu mà chạy đến đây.

Y nhìn Hắc Hạt Tử một cái.

"Còn chuyện gì nữa?" Hắc Hạt Tử chỉ chỉ vào Diệp Thần.

"Tôi đến tìm hắn!" "Tìm tôi?

Tìm tôi cái búa!

Tôi với anh không thân, nhưng anh có thể dùng tiền để làm thân với tôi!" Lời Diệp Thần vừa dứt, liền lật người, quay lưng lại.

"Trụ Kình Thiên!

À không đúng, Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca, tôi tìm ngài có chút chuyện." "Đừng khách sáo, hỏi han ân cần không bằng chuyển khoản lớn!" Hắc Hạt Tử: "..." Trương Khởi Lân mỉm cười nhẹ.

"Trụ Tử, giúp hắn đi!

Hắn và ta có giao tình." "Ồ!" Diệp Thần ngồi dậy.

"Nói đi!

Hạt Tử!" Hắc Hạt Tử chỉ chỉ vào thứ trên lưng.

Không nói gì.

Diệp Thần biết hắn muốn làm gì.

Nhưng hiện tại Trảm Phách Đao vẫn chưa Thủy Giải.

Đối với 'đồ bẩn', sức uy hiếp không mạnh. 'Đồ bẩn' có chút kỵ đạn.

Nhưng, điều này vẫn không đủ để có thể giết hoặc loại bỏ 'đồ bẩn' trên lưng Hắc Hạt Tử.

Nhưng, Diệp Thần khẳng định sẽ không thừa nhận mình không làm được.

"Được!

Nhưng anh nói đi, anh sẽ trả giá bằng gì." Hắc Hạt Tử suy nghĩ một lát.

"Tôi sẽ báo đáp.

Anh yên tâm, sẽ không để anh thiệt.” Diệp Thần gật đầu đồng ý.

“Một tháng sau, anh đến tìm tôi!” Hắc Hạt Tử gật đầu đáp ứng.

“Cảm ơn, Trụ Tử ca.” “Tiểu Ca, cảm ơn!” Rồi quay người rời đi.

Không lâu sau, Hắc Hạt Tử đã biến mất trong màn đêm mịt mờ.

“Muộn Du Bình, ngủ đi!” “Anh ngủ trước!” “Ngủ cùng!” Trương Khởi Lân: “...” “Muộn Du Bình, tôi không ngủ được a!

Chủ yếu là trong lòng tôi lo lắng.” Muộn Du Bình nghe vậy, mặt trời mọc đến trần nhà.

Trụ Kình Thiên vậy mà lại lo lắng?

“Lo lắng cái gì?” “Muộn Du Bình!

Tôi lo lắng a!

Nếu tôi mà ngủ say, thế gian này sẽ có thêm một mỹ nam ngủ yên tĩnh!” Trương Khởi Lân: “...” Diệp Thần vừa nói xong một câu.

Tiếng ngáy đã vang lên.

Lần này!

Hắn thật sự ngủ rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Diệp Thần vừa mở mắt.

Chương 76

Liền nghe thấy mọi người bàn tán xôn xao.

Hầu như tất cả mọi người đều đứng bên vách núi, nhìn về hướng Tháp Vong Linh.

Diệp Thần cũng xúm lại xem náo nhiệt.

Thì ra!

Khố Tử Mai Đới Tử và Thượng Nghĩa Mai Khấu Tử.

Hai người đã rơi xuống.

Một đêm mưa phùn, khiến cả Tháp Vong Linh lưu ly trơn trượt vô cùng.

Hai người họ không thể bám víu được nữa, rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Lúc này!

Vật duy nhất còn sót lại trên sợi dây thừng đứt đoạn bên đó, chỉ còn lại hai thứ.

Một: cái quần không có dây buộc.

Hai: cái áo không có khuy.

Không ai biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Không ai biết tại sao hai bộ quần áo trên người họ lại treo ở đây!

Chuyện này cũng được bình chọn là, một trong "mười cảnh tượng không thể tin nổi" của cuộc thám hiểm đạo mộ lần này.

Trương Khởi Lân đã thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Không biết ở đâu mà rửa mặt cũng sạch sẽ tinh tươm.

Râu cũng cạo sạch sẽ.

Dường như y cơ bản cũng không mấy khi mọc râu.

Y đeo ba lô xong, Hắc Kim Cổ Đao cắm sau lưng.

Chàng trai tinh thần!

Đẹp trai không thể tả!

"Trụ Tử!

Chúng ta vào Tháp Vong Linh!" Trương Khởi Lân lấy ra một sợi dây thừng.

Y định phóng dây thừng về phía trước, sau đó mô phỏng phương pháp đại đạo thư hùng vừa rồi.

Nhưng!

Một vấn đề làm y băn khoăn là: cánh cửa đá kia thì làm sao?

Cửa đá không vào được thì cũng vô ích.

Lúc này!

Tất cả mọi người đều vây quanh Bạch gia.

Bởi vì chỉ có Bạch gia mới có khả năng định hướng bạo phá này.

Cánh cửa đá kia trong mắt họ chắc chắn không phải là vấn đề khó khăn gì.

Bạch Hạo Thiên khoanh tay đứng.

Long Cửu đứng phía sau cô.

Diệp Thần liếc một cái.

Sách sách... sân bay (chỉ Bạch Hạo Thiên ngực lép), còn khoanh tay đứng, làm màu như gà trống.

Bạch Hạo Thiên đang dặn dò Long Cửu.

Không để ý Diệp Thần.

Rất nhiều đạo mộ giả xung quanh lại bắt đầu nói lời mỉa mai: "Trụ Tử Ca!

Anh đừng đắc tội Bạch gia, bọn họ là thế gia Tạ Lĩnh, giỏi dùng thuốc nổ.

Anh đắc tội, thì làm sao mà vào được?" "Đúng vậy!

Bên này ngoại trừ Bạch gia, ai còn có khả năng vào được?" "Tiểu Ca tuy thân pháp linh hoạt, nhưng đối với cánh cửa đá kia, e rằng cũng không có chút biện pháp nào." Bạch Hạo Thiên rút từ thắt lưng ra một sợi dây thừng màu trắng.

Đầu dây có hai vật giống như giác hút.

Cô đột nhiên vung tay về phía trước.

Trong khoảnh khắc! "Vút!" một tiếng!

Sợi dây như một con rắn, lao thẳng về phía trước.

Đầu dây bay đến Vong Linh Tháp.

Trực tiếp quấn hai vòng thuận thế.

Sau đó giác hút đột nhiên mở ra, bám chặt vào đó.

Bạch Hạo Thiên buộc chặt đầu dây còn lại.

Sau đó, cô nhảy vọt lên.

Giẫm lên dây thừng "bá bá" chạy qua.

Lập tức một tràng reo hò vang lên.

Thân pháp khinh phiêu như yến thế này, trên Mộ Táng Tinh Cầu này, không có mấy người có thể làm được.

Khi Bạch Hạo Thiên đến gần Vong Linh Tháp, cô một chân giẫm lên dây thừng, trực tiếp nhảy lên đỉnh Vong Linh Tháp.

Lúc này, cả kênh trực tiếp bùng nổ.

Với tư cách là người đứng đầu về độ nổi tiếng trong cuộc thi thám hiểm mộ cổ ở Mộ Táng Tinh Cầu lần này.

Bạch Hạo Thiên vừa xuất hiện đã là át chủ bài. "Thiên Thiên tỷ thật là đẹp trai quá!

Vừa xinh vừa ngầu, trên đời làm sao lại có kỳ nữ tử như vậy!" "Không hổ là người đứng đầu bảng nổi tiếng mà!

Chỉ riêng thân pháp này thôi!

Sách sách....." "Đương nhiên rồi, thế gia Tạ Lĩnh chơi thuốc nổ vô cùng thuần thục.

Cánh cửa đá trên đỉnh Vong Linh Tháp này, nếu không dùng thuốc nổ, thì căn bản không thể mở ra được." "Không mở được, thì cuộc thám hiểm mộ đạo này chẳng phải dừng lại sao....." Bạch Hạo Thiên từ trong lòng lấy ra một khối TNT, cùng với bộ điều khiển điện tử, và kíp nổ.

Cô bắt đầu nhanh chóng lắp đặt thuốc nổ.

Lúc này!

Long Cửu cao hai mét hai, đứng bên vách đá.

Lòng nóng như lửa đốt.

Phụ thân Đạo Môn Cửu Thúc của hắn từng bị ác linh tấn công trong một lần xuống mộ, bị thương rất nặng.

Sau này may mắn nhờ Bạch gia cứu giúp.

Cửu Thúc liền trở thành cung phụng của Bạch gia.

Lần thám hiểm mộ cổ này.

Long Cửu chỉ có một mục đích duy nhất: bảo vệ tiểu thư Bạch

gia: Bạch Hạo Thiên.

Bạch Hạo Thiên đã lắp đặt xong thuốc nổ trên cánh cửa đá.

Cô xoay người một cái không trung xoay vòng.

Tìm một mặt khác của Vong Linh Tháp, tránh xa thuốc nổ.

Một giây!

Hai giây!..... "Năm giây!" "Rầm!" "Oanh long long" Sau một tiếng nổ lớn.

Khói bụi mịt mù.

Mọi người vỗ tay chúc mừng.

Đặc biệt là trong kênh trực tiếp, sự sùng bái Bạch Hạo Thiên đơn giản là đạt đến đỉnh điểm. "Tôi thật sự quá yêu Thiên Thiên tỷ rồi, tuy nhỏ, nhưng như vậy cũng có ưu điểm nha, thân pháp tư thế thật linh hoạt biết bao." "Đúng vậy!

Ai mà không yêu chứ!

Tôi nguyện ý làm cái Vong Linh Tháp mà cô ấy đang ôm lúc này, dù sau một phút tôi chết tôi cũng nguyện ý." "Tiếng thuốc nổ lớn như vậy, cửa đá chắc chắn bị nổ thành bột phấn.

Thiên Thiên tỷ lập công lớn rồi." Bạch Hạo Thiên lại một cái không trung xoay vòng, chuyển đến bên này.

Vừa nhìn thấy cửa đá.

Lập tức mặt mày ngơ ngác.

Ngơ ngác đến mức suýt quên nắm lấy dây thừng.

Cánh cửa đá chết tiệt này lại bình an vô sự.

Thuốc nổ nổ trên đó, vậy mà ngay cả một vết nổ cũng không để lại. "Cái quỷ gì vậy!

Sao lại như thế này!" Lập tức!

Các đạo mộ giả vây quanh vách đá.

Ngay lập tức bàn tán xôn xao. "Cánh cửa đá này ngay cả Bạch Hạo Thiên cũng không nổ được, vậy thì e rằng cuộc thi thám hiểm mộ cổ sẽ dừng lại ở đây rồi!" "Ai!

Thật đáng tiếc, nhiều tiền thưởng như vậy.

Tôi còn phải nuôi vợ con, về nhà làm gì đây, tiếp tục đi vác gạch sao?

Ai!" "Đừng gấp!

Long Cửu còn chưa lên.

Đừng quên hắn là con trai của Đạo Môn Cửu Thúc, tương truyền hắn là người hiểu biết về thuốc nổ nhất toàn bộ Bạch gia." Long Cửu thấy Bạch Hạo Thiên thất bại.

Hắn vội vàng leo lên dây thừng.

Leo về phía bên kia.

Thân thể rất nặng, dây thừng cứ lắc lư.

Diệp Thần đứng bên cạnh Trương Khởi Lân.

Tay cầm một gói cà rem cay, ăn không ngừng.

Hắn rút ra một cây.

Vỗ vỗ Trương Khởi Lân. "Muộn Du Bình, ăn một cây này!" Trương Khởi Lân đầy vẻ kinh ngạc.

Tại sao, Trụ Tử này mỗi lần đều bình tĩnh hơn y.

Long Cửu dùng một lượng thuốc nổ lớn hơn Bạch Hạo Thiên vừa rồi.

Lắp đặt và kết nối thiết bị nổ.

Cùng với tiếng "Rầm!" lớn.

Cả Vong Linh Tháp dường như đều bị rung chuyển một cái.

Nhiệt lượng từ thuốc nổ khổng lồ ngay lập tức thiêu đứt sợi dây thừng vừa leo qua.

Khói thuốc nổ mù mịt bốc lên.

Các đạo mộ giả đều bắt đầu chuẩn bị công cụ của mình.

Trong mắt họ, lần này Long Cửu ra tay, tuyệt đối là vạn vô nhất thất. "Vẫn là Đạo Môn Cửu Thúc lợi hại a, sinh ra một đứa con lợi hại như vậy.

Ngươi xem vóc dáng và thủ pháp kia." "Lần này các gia tộc lớn chắc chắn lại phải tôn Bạch gia làm thượng tôn!

Bạch gia quả thực là quá ngầu." Mộ Táng Tinh Cầu, Bạch gia. "Gia chủ!

Tiểu thư và Long Cửu đơn giản là quá làm rạng danh Bạch gia!

Cái thân pháp và tuyệt kỹ thuốc nổ kia!

Sách sách!

Quá lợi hại!" "Gia chủ!

Hoàng tộc Tào thị cổ quốc phương Đông, phái người mang thư cầu hôn đến!

Nói là đã thương lượng xong với ngài!

Là thư cầu hôn của Thái tử hoàng tộc Tào thị và tiểu thư." Gia chủ Bạch gia, Bạch Vũ, mặt mày cười ha ha.

Chương 77

Lập tức, mặt hắn giống như ném đá xuống hồ, vui mừng không thôi!.....

Ba mươi giây sau.

Khói dày đặc tan hết!

Nhưng!

Điều khiến mọi người kinh ngạc là!

Cửa đá không hề bị nổ nát vụn!

Thậm chí là ngay cả một vết nứt cũng không có! "Sao có thể như vậy, lượng thuốc nổ này ngay cả một ngọn đồi nhỏ cũng có thể nổ bay.

Sao có thể chứ." "Đừng gấp, ngươi xem Bạch Hạo Thiên đi đẩy cửa đá, biết đâu đẩy một cái là mở ra!" "Đúng vậy, thuốc nổ lợi hại như thế, sao có thể không nổ bung cơ quan của cửa đá." Bạch Hạo Thiên lật người lại.

Nhẹ nhàng đẩy cửa đá một cái.

Không có bất kỳ phản ứng nào!

Dùng sức đẩy mạnh một cái!

Vẫn không có bất kỳ phản ứng nào!

Bạch Hạo Thiên:.....

Ngay lúc này!

Cả Vong Linh Tháp bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Lúc này!

Sợi dây mà Bạch Hạo Thiên và Long Cửu dùng để đến đây đã bị đứt!

Bạch Hạo Thiên và Long Cửu đang bám vào đỉnh Vong Linh Tháp.

Bề mặt Vong Linh Tháp hoàn toàn trơn bóng như lưu ly.

Hai người làm sao cũng không thể bám chặt.

Trong phút chốc!

Trái tim của tất cả khán giả trên toàn quốc đều thắt lại.

Nếu rơi xuống vực sâu không đáy!

Cho dù có chín cái mạng, cũng sẽ tan xương nát thịt.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân định hành động.

Diệp Thần một tay nắm lấy cánh tay y. "Nguy hiểm như vậy, anh làm cái quỷ gì!" Trương Khởi Lân chỉ nói vài chữ đơn giản. "Đạo Môn Cửu Thúc, với ta có giao tình cũ!" Sau đó Trương Khởi Lân sải bước đi về phía vách đá.

Đột nhiên!

Từ dưới đáy Vong Linh Tháp truyền đến một tiếng gào thét khủng khiếp.

Âm thanh đó giống như từ địa ngục vọng tới!

Vong Linh Tháp lại một trận rung chuyển kịch liệt!

Ngay sau đó!

Từ dưới lòng đất lại một trận âm thanh khủng khiếp truyền đến!

Thân thể Long Cửu khá nặng, tay không nắm vững, thân thể lập tức trượt xuống.

Bạch Hạo Thiên đưa một tay ra.

Nắm chặt lấy! "Cửu Thúc!

Ngài chịu đựng đi!" "Thiên Thiên!

Buông tay!

Con một tay giữ Vong Linh Tháp được bao lâu, con sẽ chết đấy!

Mau buông ra!" "Con không!

Cửu Thúc nếu chết, người đối xử tốt nhất với con trên thế gian này sẽ không còn, con thà chết còn hơn." Nghĩ đến chuyện bị gả cho Thái tử Tào thị hoàng tộc, Bạch Hạo Thiên trong lòng lạnh lẽo đến cực điểm!

Lúc này!

Rất nhiều người trong kênh trực tiếp nước mắt giàn giụa.

Thậm chí rất nhiều trạch nam đều khóc không thành tiếng. "Thiên Thiên tỷ tỷ, cô gái tốt biết bao!

Trọng tình trọng nghĩa như thế!

Ai!

Làm sao đây!

Làm sao đây!" "Các ngươi mau nhìn!

Tiểu Ca!

Tiểu Ca đến rồi!

Tốt quá rồi!" "Tiểu Ca đến là có cứu rồi!

Tiểu Ca chính là thần minh trong lòng ta!" Trương Khởi Lân từng quen biết Đạo Môn Cửu Thúc nhiều năm.

Vì vậy y không đành lòng nhìn con trai của Đạo Môn Cửu Thúc cứ

thế mà mất mạng.

Y cũng nhanh chóng nối lại dây thừng.

Sau đó dùng sức vung đầu dây còn lại.

Giống như bay mà quấn lên đỉnh Vong Linh Tháp.

Sau đó đầu dây kia được buộc vào một cái cây.

Lúc này!

Bạch Hạo Thiên một tay giữ Vong Linh Tháp.

Một tay nắm chặt Long Cửu.

Căn bản không thể rảnh tay để nắm lấy dây thừng.

Vì vậy, Trương Khởi Lân đã chọn cách nhanh chóng bay vút qua chỗ dây thừng ngay lập tức.

Y hai chân dùng sức đạp mạnh trên vách đá.

Thân thể lập tức bay lên không trung.

Nhảy xa năm mét sau đó, chân phải đáp nhẹ xuống dây thừng, lại một lần nữa bật lên.

Chưa đầy ba giây!

Trương Khởi Lân đã bay đến đỉnh Vong Linh Tháp.

Y một tay nắm lấy cánh tay Long Cửu.

Dùng sức kéo hắn lên. "Cảm ơn Tiểu Ca!" "Cảm ơn anh, Tiểu Ca!" Trương Khởi Lân khẽ gật đầu.

Không nói gì.

Ba người vội vàng đi về phía dây thừng.

Điều quan trọng nhất hiện tại là: nhanh chóng bám theo dây thừng mà leo trở về.

Cánh cửa đá Vong Linh Tháp ở đây căn bản không mở ra được.

Bám vào Vong Linh Tháp trơn bóng, không lâu sau chắc chắn sẽ trượt xuống, tan xương nát thịt.

Nhưng!

Ngay lúc này!

Cả tháp thân kịch liệt lắc lư một cái.

Sợi dây thừng nối giữa đỉnh tháp Vong Linh Tháp và cây trên vách đá.

Trực tiếp bị tháp kéo đứt!

Đầu dây còn lại, rơi xuống đáy vực sâu vô tận!

Lập tức!

Trong lòng Bạch Hạo Thiên lạnh lẽo!

Cảm xúc của khán giả tụt xuống điểm đóng băng.

Dây thừng đều đã rơi, đều đã đứt rồi.

Giờ phải làm sao đây!

Các đạo mộ giả bên vách đá lúc này.

Đừng nói là không tìm ra được mấy người có thể phóng dây thừng qua đó.

Cho dù có, cũng tuyệt đối không có ai giúp đỡ!

Ví dụ như sát thủ số một của đoàn lính đánh thuê Mộ Táng Tinh Cầu: Lao Lạp.

Cô ta cải trang nên căn bản không ai biết cô ta ở đâu.

Cô ta còn mong tất cả các đạo mộ giả đều chết sạch. "Làm sao đây!

Làm sao đây!

Ô ô.....

Thiên Thiên tỷ!

Tiểu Ca!

Ai!

Thật đáng thương." "Trụ Tử Ca đâu?

Mau gọi Trụ Tử Ca giúp đỡ đi!" "Trụ Tử Ca lục chiến vô địch, nhưng cái thân hình kia, ngươi bảo hắn làm sao mà qua được, hắn cũng không biết phóng dây thừng tuyệt kỹ a!" Diệp Thần đứng bên vách đá, nhìn Trương Khởi Lân đang cau mày.

Trong lòng hắn vô cùng sốt ruột!

Trương Khởi Lân nếu chết!

Thế giới này sẽ trở nên vô vị!

Xuyên việt?

Hệ thống?

A a!

Còn có ý nghĩa gì nữa!

Nhưng!

Khán giả đều nói đúng.

Hắn thực sự không có tuyệt kỹ phóng dây thừng qua.

Làm sao đây?

Lúc này!

Bên vách đá.

Bao gồm tất cả mọi người trong kênh trực tiếp, đều đang nhìn

chằm chằm Trụ Kình Thiên.

Nếu trên thế gian này có một người, có thể vì Tiểu Ca mà bất chấp thân mình!

Thì không nghi ngờ gì nữa.

Người đó!

Chính là Trụ Kình Thiên!

Diệp Thần xem một lát.

Quay người chạy về phía sau.

Cái gì?

Khán giả ngơ ngác!

Vốn dĩ trông mong hắn có thể nghĩ ra cách cứu Tiểu Ca và Bạch Hạo Thiên.

Nhưng!

Trụ Kình Thiên lại chạy về phía sau!

Chương 78

Đúng vậy!

Cứ thế mà chạy!

Ngơ ngác!

Trong kênh trực tiếp đầy rẫy dấu hỏi!

Biểu cảm mặt đen dấu hỏi bay khắp nơi! "Tình bạn nhựa?" "Trụ Tử Ca bỏ chạy rồi?

Dễ bị thử thách đến vậy sao?" "Tình bạn gì chứ, một cái là lệch ngay!" Không lâu sau.

Trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người.

Diệp Thần lại quay lại.

Trên tay hắn xách cái hộp cơm bọt xốp ngoại bán hôm qua bị gió thổi bay.

Mọi người lại ngơ ngác.

Vẫn nghĩ hắn muốn cứu người.

Kết quả hắn lại đi lấy hộp cơm ngoại bán. "Mấy người thấy Trụ Tử Ca đang làm gì?

Tôi sao lại cảm thấy hắn đang nhặt rác vậy.

Cái hộp bọt xốp này giá thu mua phế liệu là hai hào." "Không phải chứ!

Trụ Tử Ca nghèo vậy sao!

Nghèo như vậy làm sao nuôi được Tiểu Ca....." "Trời đất!

Trụ Kình Thiên hắn lại leo lên cây rồi, lẽ nào lại đi lấy đồ ăn vặt

nữa sao?" Rất nhiều người bên vách đá đều vây lại.

Không ai hiểu Trụ Kình Thiên rốt cuộc muốn làm gì. "Tuyết tỷ, Trụ Tử Ca tại sao có thể tìm thấy cái hộp bọt xốp kia vậy?" "Quả muội!

Đó là đồ hắn gọi đồ ăn vặt hôm qua, hắn làm sao mà không tìm thấy hộp." "Nhưng!

Tuyết tỷ, đó là cái hộp tối qua em giấu đi mà, cái phế liệu đó thu mua được hai hào lận đó!" Tuyết Lỵ Dương:.....

Diệp Thần leo cái cây này rất thẳng, cũng rất cao.

Hắn dùng hết hồng hoang chi lực.

Cuối cùng cũng lên đến đỉnh cây.

Hắn một tay nắm lấy đỉnh cây, thân thể treo lơ lửng, bắt đầu dùng sức kéo cây xuống.

Khán giả càng thêm không hiểu.

Ba người kia đang bám trên Vong Linh Tháp, đều thập tử nhất sinh.

Còn Trụ Tử Ca ngốc nghếch này, ở đây cứ kéo kéo cây chơi. "Kéo đan giang luyện yêu?" "Ép thận à?" Khán giả ngơ ngác!

Ngơ ngác không gì hơn được nữa!

Diệp Thần kéo cả cái cây lớn đổ nghiêng hẳn sang một bên, kéo thẳng tắp xuống.

Hắn dùng dây thừng buộc chặt ngọn cây.

Sau đó lại buộc hộp cơm ngoại bán của mình vào ngọn cây.

Diệp Thần dùng một đầu dây thừng, buộc vào một cái cây bên cạnh.

Đầu còn lại nắm trong tay.

Hắn chuẩn bị đưa đầu dây này cho Muộn Du Bình.

Ngay khi mọi người đều không thể hiểu nổi.

Diệp Thần một cái ngồi phịch vào hộp cơm ngoại bán.

Tất cả mọi người đều điên rồi!

Cái thứ quỷ quái này!

Chơi thật là biến thái!

Cảm giác nhân sinh đã đạt đến đỉnh phong!

Cảm giác nhân sinh đã đạt đến cao trào!

Đột nhiên!

Trảm Phách Đao của Diệp Thần vung lên.

Đao quang chợt lóe.

Những sợi dây thừng buộc đỉnh cây đều bị chém đứt.

Cây lớn gần như trong khoảnh khắc, lập tức bật thẳng lên.

Diệp Thần ngồi trong hộp cơm ngoại bán, như bay bị bắn ra!

Đường parabol hoàn hảo!

Tốc độ hoàn hảo!

Hóa ra!

Là như vậy!

Trụ Tử Ca vốn dĩ muốn dựa vào lực đàn hồi của cây lớn, bắn mình bay qua, tiện thể mang dây thừng qua.

Sau đó bọn họ buộc chặt đầu dây kia vào Vong Linh Tháp!

Như vậy là có thể thoát thân!

Perfect!

Đơn giản là hoàn hảo a! "Trụ Tử Ca!

Đúng là một thiên tài a!

Sao tôi lại không nhìn ra!

Trí thông minh của hắn hoàn toàn đè bẹp nhan sắc a!" "Trụ Kình Thiên quá ngầu rồi!

Ngồi trên hộp bọt xốp bay ra ngoài!" "Hộp bọt xốp buộc trên cây giúp kiểm soát góc độ, nhắm thẳng mục tiêu!" "Các bạn xem!

Sao tôi lại cảm thấy.....

Trụ Tử Ca bay lên trời rồi....." Không phải là dường như!

Là thật sự bay lên trời rồi!

Vốn dĩ Diệp Thần bay về phía Trương Khởi Lân.

Kế hoạch của hắn là: hắn vừa bay qua sẽ nắm lấy Muộn Du Bình và đỉnh Vong Linh Tháp.

Sau đó đưa dây thừng cho y.

Nhưng!

Hắn vậy mà!

Bay lên trời rồi!

Lúc này, đầu hắn đang bay thẳng về phía cửa đá!

Mọi người đều sợ hãi nhắm mắt lại.

Có thể tưởng tượng được!

Cánh cửa đá mà ngay cả thuốc nổ cũng không nổ được, thì cứng rắn đến mức nào!

Trụ Tử Ca một đầu đâm vào!

Trực tiếp bất tỉnh!

Rơi vào vực sâu vô tận.

Sau đó!

Chính là chết!

Ăn cỗ!

Lệ Dĩnh trong lòng đột nhiên đặc biệt khó chịu!

Thật không dễ dàng gì, thấy Tiểu Ca có một Trụ Tử Ca bảo vệ bên cạnh.

Hơn nữa, Trụ Tử Ca lại là người thật thà chất phác như vậy!

Giờ đây!

Hắn sắp chết rồi!

Diệp Thần lúc này, mặt mày ngơ ngác!

Cái chết tiệt này!

Không phải đã dùng hộp bọt xốp định vị, tính toán góc độ rồi sao?

Sao lại lệch nhiều đến vậy!

Đầu của ta sắp đâm vào cửa đá!

Ai!

Làm sao đây!

Ta Thập Nhất Trụ Kình Thiên!

Cái phong lưu tiêu sái của ta! "Muộn Du Bình, ôi, ta sau này không gặp được Muộn Du Bình!" Hắn trong lòng đột nhiên tràn đầy chua chát.

Hắn một người cuộc đời nhìn thấu, tính cách không phục thì làm, không ngờ đến khoảnh khắc này!

Thật lưu luyến!

Thật không nỡ!

Diệp Thần cách cửa đá chỉ còn năm mét!

Mọi người không dám nhìn!

Đều nhắm mắt lại!

Đâm vào cửa đá, sau đó rơi vào vực sâu vô tận!

Trương Khởi Lân trong lòng đột nhiên một trận khó chịu.

Nếu không phải vì mình!

Trụ Tử căn bản không cần mạo hiểm này!

Y muốn lao tới nắm lấy Diệp Thần, nhưng khoảng cách này có chút quá xa!

Thôi!

Bất kể xa hay không!

Nhất định phải đi!

Cùng lắm thì!

Cùng nhau đi chết thôi!

Sống ngàn năm!

Sống mệt như vậy!

Còn sống làm quái gì!

Trương Khởi Lân buông tay, chân dùng sức đạp.

Cuối cùng dù có chết!

Cũng phải chết cùng một kiểu chứ!

Đâm vào cửa đá, rơi vào vực sâu!

Nhưng!

Ngay trong khoảnh khắc đó!

Trong túi Diệp Thần.

Khối Âm Binh Phù kia, mà hắn có được từ hang mộ của Huyền Trang Pháp Sư.

Lập tức sáng lên.

Ngay khi mọi người tuyệt vọng. "Oanh long long" một tiếng nổ lớn.

Cửa đá khổng lồ đã mở ra.

Chương 79

Diệp Thần vội vàng nắm lấy Muộn Du Bình đang lao đến cứu mình.

Hai người thuận thế lăn vào bên trong.

Cả thế giới trở nên yên tĩnh.

Vong Linh Tháp cũng không còn rung chuyển!

Bên vách đá đứng một đám người mắt mở to.

Bọn họ không ngừng dụi mắt.

Dụi mắt liên tục!

Đều nghi ngờ mình có phải đã nhìn lầm rồi không!

Cái này!

Sao có thể chứ?

Thuốc nổ!

Thuốc nổ khổng lồ!

Đều không nổ được cánh cửa đá.

Sao lại bị đầu Trụ Kình Thiên húc mở!

Trong kênh trực tiếp đã tràn ngập những lời bình luận như tuyết rơi. "Trụ Tử Ca Thập Nhất Trụ Kình Thiên rốt cuộc là chất liệu gì?

Lẽ nào là một loại vũ khí đặc biệt?" "Tôi cứ luôn cảm thấy cái Thập Nhất Trụ Kình Thiên của Trụ Tử Ca không ổn lắm, người bình thường làm gì có kiểu tóc kỳ quái như vậy!

Hóa ra là vũ khí thần kỳ!" "Trụ Tử Ca!

Sâu không lường được!

Trời ơi!

Quá đáng sợ!

Cái trụ trên đầu còn lợi hại hơn thuốc nổ của y!" "Tú Nhi!

Là ngươi sao?" Lúc này!

Trên Mộ Táng Tinh Cầu!

Nơi hỗn loạn nhất chính là Hoàng tộc Tào thị và mấy đại gia tộc.

Hoàng tộc Tào thị triệu tập khẩn cấp cuộc họp bí mật ngay trong đêm.

Chủ đề chỉ có một: "Cái Thập Nhất Trụ Kình Thiên của Trụ Kình Thiên này rốt cuộc là loại vũ khí ngoài hành tinh gì?" Nghe nói, đêm đó bọn họ đã nghiên cứu cả một đêm.

Cuối cùng kết luận là: không có kết luận.

Bởi vì không ai hiểu nổi!

Thập Nhất Trụ Kình Thiên, từ khoảnh khắc này bắt đầu leo lên vị trí đứng đầu "Bảng xếp hạng Trăm Vũ Khí Vĩ Đại của Mộ Táng Tinh Cầu!" Và bảng xếp hạng này!

Nghe nói là do hàng trăm triệu khán giả bỏ phiếu quyết định!

Không có bất kỳ ai có ý kiến phản đối!

Có thể thấy!

Trụ Kình Thiên trực tiếp dùng đầu húc mở cửa đá, đối với tất cả mọi người là một sự chấn động lớn đến mức nào.....

Bạch Hạo Thiên lật người nhảy vọt từ cửa đá chui vào.

Long Cửu cũng chui vào.

Lúc này!

Đám đạo mộ giả ngơ ngác trên vách đá thấy cửa đá đã mở.

Đều nhao nhao bắt đầu hành động.

Đi về phía Vong Linh Tháp này.

Trương Khởi Lân ngồi xuống cạnh Diệp Thần. "Trụ Tử, ngươi không sao chứ?" "Không sao!

Ta có thể có chuyện gì.

Mạng ta còn cứng hơn cột nhà." Muộn Du Bình cười nhẹ một cái.

Y cũng nhìn chằm chằm Thập Nhất Trụ Kình Thiên của Diệp Thần rất lâu.

Lẽ nào cái này thật sự là vũ khí thần bí!

Đương nhiên!

Lúc này!

Không có bất kỳ ai biết, bao gồm cả chính Diệp Thần.

Thứ thực sự có tác dụng, mở cửa đá lại chính là Âm Binh Phù trong túi hắn.

Cái Âm Binh Phù này là hắn có được trong động quật khi Huyền Trang Pháp Sư chết, gặp phải vị tướng quân đã chết đứng.

Từ bộ xương của hắn bay ra một con bọ cánh cứng lớn giống như bọ xác.

Diệp Thần đã giết nó.

Thì rơi ra Âm Binh Phù này.

Tuyết Lỵ Dương từng viết rằng: ông ngoại Sạc Cô Tiêu của cô, trong 《Ghi Chú Đào Hố》 có ghi chép.

Muốn vào Vong Linh Tháp, mở cửa đá.

Phải tìm được Âm Binh Phù!

Điểm này, ngoài Sạc Cô Tiêu ra, những người khác càng không thể biết.

Và Âm Binh Phù này rốt cuộc có quan hệ gì với Vong Linh Tháp.

Sạc Cô Tiêu cũng không biết.

Dù sao hắn đã bị chặn ngoài cửa đá, căn bản chưa từng vào trong.

Lúc này.

Lệ Dĩnh nhận được lời mời nhiệt liệt từ khán giả toàn quốc.

Đang kết nối trực tuyến từ xa với Diệp Thần.

Về kỳ tích Diệp Thần dùng Thập Nhất Trụ Kình Thiên lần này, trực tiếp mở cửa.

Mức độ mong đợi của tất cả khán giả toàn quốc, lập tức kéo căng. "Đô đô đô....." Diệp Thần nhấp vào đường truyền trực tiếp video mà Lệ Dĩnh gửi đến. "Trụ Tử Ca, cảm xúc của khán giả toàn quốc lúc này đang dâng cao.

Để chúng tôi tổ chức phỏng vấn riêng anh." "Trụ Tử Ca, trong hàng trăm triệu câu hỏi, chúng tôi đã chọn lọc ra vài câu hỏi rất tiêu biểu.

Làm phiền anh trả lời." "OK, cứ hỏi đi.

Khoan đã, cái này có ai tặng quà cho ta không?" "Có chứ!

Kèm theo việc trả lời câu hỏi, quà của anh sẽ bị tặng đến bùng nổ.

Tổ chương trình cũng sẽ tặng quà cho anh." Diệp Thần vừa nghe, cái này hay!

Có quà là được!

Có tiền là được! "Câu hỏi thứ nhất.

Trụ Tử Ca, xin anh hãy nói về cảm nhận sau khi vừa húc mở cửa đá." "Cảm nhận?

Cảm nhận ư, đó là: ta vẫn còn trẻ như vậy, đã đạt đến đỉnh cao của nhân sinh, sự ưu tú này thật đáng sợ!" Trương Khởi Lân:.....

Lệ Dĩnh:.....

Nhưng!

Dường như khán giả kênh trực tiếp rất hài lòng với câu trả lời này!

Quà bay đầy trời! "Câu hỏi thứ hai, Trụ Tử Ca!

Rất nhiều khán giả, đều hy vọng anh có thể quay nhiều vlog hơn, để khán giả càng thêm yêu thích anh!" "Yêu thích?

Không không không.

Ta không muốn làm người khác yêu thích!

Ta chỉ muốn làm một kẻ xấu xa quyến rũ!" Trương Khởi Lân:.....

Nhưng!

Khán giả kênh trực tiếp đều đã phát điên rồi!

Dưới bầu trời này!

Làm sao lại có người đàn ông vừa đẹp trai vừa ngầu như vậy!

Oa ngẫu!

Trước đây không hề phát hiện!

Hiện tại khán giả lập tức nhận ra!

Trụ Tử Ca!

Đơn giản là quyến rũ như tử thần!

Yyds! "Trụ Tử Ca, câu hỏi thứ ba.

Rất nhiều nữ fan hâm mộ đều để lại lời nhắn, muốn được ở bên anh, bạc đầu giai lão.

Anh nhìn nhận thế nào về điều này?" Câu hỏi này lập tức liên quan đến sự riêng tư cá nhân.

Diệp Thần nhớ khi ở Trái Đất.

Mối quan hệ giữa ngôi sao và fan thường rất tế nhị.

Xử lý tốt!

Bạn tốt, tôi thoải mái, mọi người đều vui vẻ!

Xử lý không tốt!

Một đoạn tin nhắn chat bị lộ.

Toàn dân vây xem!

Oa ngẫu!

Thật bùng nổ!

Tin nóng hổi!

Bằng chứng xác thực!

Sau đó!

Tất cả các fan hâm mộ nổi dậy tấn công.

Dân mạng dùng thịt người tìm kiếm.

Ngôi sao!

Thân bại danh liệt!

Không cẩn thận còn trở thành Ngô Diệc Phàm, Nha Thiêm gì đó. "Trụ Tử Ca, anh có phải không nghe rõ không?

Rất nhiều nữ fan hâm mộ đều muốn được ở bên anh bạc đầu giai

lão, về điều này, anh nhìn nhận thế nào?" "Bạc đầu giai lão với ta?

Không không không!

Ta chỉ muốn tóc đen tung bay!" Trương Khởi Lân:.....

Lệ Dĩnh:.....

Lập tức!

Cả kênh trực tiếp cười thành một tràng.

Cuộc phỏng vấn lộ liễu đầy cạm bẫy như vậy.

Trụ Tử Ca vậy mà lại hóa giải dễ dàng đến thế. "Còn câu hỏi cuối cùng.

Trụ Tử Ca, các fan hâm mộ đều rất quan tâm!" "Trụ Tử Ca!

Tiểu Ca Kỳ Lân, nhiều năm qua vẫn luôn bị nhiều thế lực đàn áp, hiện tại càng có rất nhiều người truy sát y.

Về điều này, anh nhìn nhận thế nào!" "Cái này có gì mà nhìn nhận!

Chương 80

Cứ để lũ cháu rùa đó đến đi!

Lão tử đang mài đao vèo vèo chém heo dê đây!" Bình luận trong kênh trực tiếp bùng nổ. "Lần đầu tiên phát hiện!

Trụ Tử Ca thật hoàn hảo!

Ngốc nghếch mà thú vị, hài hước và trọng tình!

Oa ngẫu!" "Quan trọng là hắn còn có vũ khí thần bí Trụ Tử!

Quá lợi hại!

Thật tiện mộ!

Thật mong đợi!" "Mọi người xem!

Tiểu Ca cười rồi kìa!

Y đang cười với Trụ Tử Ca!

Mặt băng ngàn năm đã tan chảy!" Diệp Thần lúc này!

Trong giải đấu thám hiểm mộ cổ, độ hot đã vươn lên vị trí thứ năm!

Lần đầu tiên trong lịch sử Mộ Táng Tinh Cầu!

Một người duy nhất không xuất thân từ đại gia tộc, lại là một thằng nhà nghèo.

Mà lại lọt vào top năm!

Chỉ riêng với vinh dự này.

Trên Mộ Táng Tinh Cầu này.

Diệp Thần cũng đã có thể đi ngang rồi!

Hắn mở bảng xếp hạng quà tặng của mình!

Vừa nhìn!

Oa ngẫu!

Sao quà lại bay đầy trời!

Nhìn kỹ một chút!

Trời đất!

Đây đều là quà gì vậy? "Dầu gội Thập Nhất Trụ Kình Thiên." "Chất tẩy rửa Thập Nhất Trụ Kình Thiên." "Cọ rửa bát Thập Nhất Trụ Kình Thiên." "Nước diệt khuẩn Trụ Tử 84." "Tấm bảo vệ chuyên dụng Trụ Tử." "Bao cao su chuyên dụng Trụ Tử."...

Diệp Thần:.....

Cái thứ chết tiệt này, tại sao?

Mỗi lần ta nhận được quà, đều kỳ lạ như vậy.....

Một số đạo mộ giả đã buộc xong dây thừng, bắt đầu leo vào trong Vong Linh Tháp.

Bạch Hạo Thiên cảm ơn Tiểu Ca xong.

Lại đi đến trước mặt Diệp Thần. "Tiểu Trụ Tử, cảm ơn." "Sân bay, nếu không phải hai chữ cảm ơn phía sau cô, ít nhất ta cũng cho cô hai dao!" Bạch Hạo Thiên hơi sững sờ một chút.

Cuối cùng cũng đổi giọng. "Trụ Tử Ca, vũ khí bí mật trên đầu anh là gì?" "Vũ nữ vô quả!" Bạch Hạo Thiên không nói gì nữa, cô gọi một tiếng Long Cửu, sau đó quay người rời đi. "Trụ Kình Thiên!

Ân cứu mạng lần này, Long Cửu ta ghi nhớ!" Diệp Thần vẫy vẫy tay, ý bảo không cần khách khí.

Long Cửu chạy theo Bạch Hạo Thiên, hai người biến mất trong

bóng tối.

Trương Khởi Lân vỗ vỗ Diệp Thần. "Trụ Tử, chúng ta xuống tháp!" "Được thôi!

Háo hức quá!

Đi thôi!" Dưới Vong Linh Tháp rốt cuộc có gì!

Diệp Thần cũng vô cùng mong đợi.

Sát lục!

Không ngừng tôi luyện!

Độ chính xác nhập vai của hắn mới có thể thăng cấp!

Diệp Thần nhìn thấy, Tiểu Ca đã bắt đầu đi xuống theo cầu thang Vong Linh Tháp.

Hắn vội vàng đi theo phía sau.

Tòa Vong Linh Tháp này thật kỳ lạ.

Diệp Thần càng nhìn càng nghi vấn. "Muộn Du Bình, anh nói ta trước đây từng thấy rất nhiều tháp.

Người ta đều có cửa ở dưới cùng.

Sau đó bảo bối đặt ở đỉnh tháp." "Cái Vong Linh Tháp này, cửa đá mở ở trên cùng.

Bảo bối đặt ở dưới đáy tháp.

Thật kỳ lạ!" Trương Khởi Lân vừa đi vừa trả lời. "Cái này không kỳ lạ.

Đỉnh tháp là nơi đặt bảo bối.

Nhưng!

Đáy tháp, đó là nơi trấn áp vong hồn.

Cái này chính là Vong Linh Tháp!" Diệp Thần coi như đã hiểu.

Nếu coi đỉnh tháp là đường chân trời mặt đất.

Thì lúc này!

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đã xuống đến tầng thứ tám dưới lòng đất.

Mấy tầng đầu tiên.

Không gian trong tháp không có gì cả.

Trống rỗng.

Giống như?

Giống như một trường luyện binh vậy.

Diệp Thần có suy nghĩ kỳ lạ này.

Tầng thứ mười dưới lòng đất.

Đặt rất nhiều binh khí.

Đao, kiếm!

Trường thương!

Trường mâu, v.v...

Nhiều không đếm xuể.

Toàn bộ tầng mười và tầng mười một dưới lòng đất đều là binh khí. "Những vũ khí này có đến mấy chục vạn cây!

Đây rốt cuộc là nơi nào, đặt nhiều vũ khí như vậy để làm gì.

Thật kỳ quái!" "Muộn Du Bình!

Anh xem những vũ khí này tại sao lại lớn nhỏ khác nhau, hình thù kỳ quái!" "Có đao chỉ dài hơn ngón tay một chút, có đao lại dài hơn hai mét!

Cái quỷ gì?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

Y cũng không rõ lắm.

Theo lẽ thường, kích thước vũ khí quyết định bởi người sử dụng vũ khí.

Dùng đao dài hai mét, cũng còn có thể hiểu được.

Nhưng!

Dùng dao dài bằng ngón tay, cái này có chút khó hiểu rồi!

Tuy nhiên!

Điều Trương Khởi Lân nghi hoặc nhất lúc này không phải là vũ khí.

Mà là kết cấu bên trong tòa tháp này.

Tòa Vong Linh Tháp này rất kỳ lạ.

Tháp thông thường đều có tầng dưới cùng là nền móng lớn nhất, không gian lớn nhất!

Và càng lên cao, các tầng dần nhỏ lại.

Tòa Vong Linh Tháp này lại không phải!

Tầng trên cùng của nó lại có không gian lớn nhất.

Càng đi xuống, dần dần nhỏ lại.

Trương Khởi Lân chưa từng thấy kiểu này.

Chưa nói đến việc, cấu tạo như vậy rốt cuộc là vì điều gì?

Chỉ riêng hình thức kiến trúc trên to dưới nhỏ này, đã khiến người ta không thể tin nổi.

Nền móng nhỏ như vậy ở dưới cùng, làm sao có thể chống đỡ được. "Muộn Du Bình, anh xem tầng này đặt đồ vật đã thay đổi rồi!"

Trương Khởi Lân nhìn một cái.

Thật là khủng khiếp ghê tởm đến cực điểm!

Toàn bộ đều là các loại côn trùng!

Không đúng!

Là xác chết của các loại côn trùng!

Dày đặc!

Những xác khô queo, vậy mà lại không mục nát! "Muộn Du Bình, anh nói người được chôn ở đây thích ăn côn trùng đến mức nào!" "Sống thì thích ăn côn trùng, chết rồi còn muốn mang côn trùng theo chôn cùng." Trương Khởi Lân còn chưa trả lời, hắn đã bị một câu nói trên tường hấp dẫn.

Diệp Thần theo tầm nhìn của y nhìn.

Trên tường dùng máu tươi viết mấy chữ lớn: "Đăng đăng u hồn, hà trụ lưu tồn.

Phù du trùng thảo, vi vi sinh linh." Diệp Thần nhìn mà đầu óc mù mịt. "Muộn Du Bình, cái này là ý gì?

Thần thần thao thao thế." Trương Khởi Lân khẽ lắc đầu.

Cái này y cũng không hiểu lắm. "Anh nói người xưa chôn mộ làm gì mà thần bí như vậy, theo tôi mà nói, ném vào lò hỏa táng một cái, ra ngoài cũng chỉ vài nắm tro, rắc theo gió!

Thật tự tại." "Cứ phải suốt ngày hao tài tốn của, anh xem tòa tháp này xây dựng tài tình biết bao, xây ngược, trên thế giới này đâu có công nghệ này, đặt ở bên ngoài cũng là một phong cảnh." "Muộn Du Bình, hai chúng ta mà trộm được cái tháp này thì tốt quá." Trương Khởi Lân rất kinh ngạc.

Mở to mắt nhìn Diệp Thần.

Chưa nói đến việc có trộm được không, có chuyển đi được không.

Quan trọng là!

Trộm cái tháp này để làm gì chứ? "Anh nghĩ xem, Muộn Du Bình, chúng ta trộm cái tháp này, sau đó tìm một mảnh đất trống, đặt nó xuống.

Xung quanh vây hàng rào." Trương Khởi Lân nhìn hắn.

Không hiểu gì.

Ý là, ngươi cứ tiếp tục khoác lác, ta nghe đây. "Sau đó thì sao, anh cứ ngồi ở cửa thu vé vào cổng.

Tham quan một lần 100 khối.

Sau đó thì sao, lại bán thêm đồ lưu niệm, đúng rồi!

Làm thêm nhiều nón nỉ để bán!

Chúng ta chắc chắn sẽ phát tài!" "Vậy còn anh thì sao?

Trụ Tử." "Tôi thì, tôi cứ uống trà, nghe nhạc.

Chương 81

Anh biết đấy, tôi yêu không tốt, tôi nằm yên!" Trương Khởi Lân:.....

Chưa nói đến việc có thành hiện thực được không.

Quan trọng là!

Dựa vào cái gì, ta lại phải ngồi ở cửa thu vé, còn ngươi nằm trong đó uống trà nghe nhạc.....

Trương Khởi Lân không chút thiện cảm lườm một cái. "Sao?

Muộn Du Bình, anh có phải cảm thấy ngồi ở cửa thu vé quá nhàn rỗi không?

Không sao, anh tiện thể nấu cơm luôn là được, ta thành toàn cho trái tim bé nhỏ của anh!" Trương Khởi Lân:.....

Hai người tiếp tục đi xuống.

Tầng thứ mười bốn dưới lòng đất, tương tự cũng là nơi đặt xác chết.

Chỉ là loại xác chết đã thay đổi.

Toàn bộ biến thành các loại chim chóc.

Xác chết đã khô cứng, màu lông đã phai nhạt, nhưng chưa từng mục nát.

Nhìn từ xa!

Cả tầng, dày đặc, toàn là xác chim.

Người bị chứng sợ lỗ nhỏ mà nhìn một cái là phải bỏ cuộc. "Muộn Du Bình, chủ nhân ngôi mộ này, còn là một học giả giao lưu

động vật.

Anh xem hắn còn làm nhiều tiêu bản như vậy." Trương Khởi Lân nghe mà có chút buồn bực.

Học giả giao lưu động vật?

Chuyên gia giao lưu với động vật sao?

Dù sao Trương Khởi Lân cũng không muốn nhìn thấy những xác chim này chút nào.

Hai người vội vàng tiếp tục đi tới.

Cả cầu thang Vong Linh Tháp hình xoắn ốc, kéo dài đến tầng dưới cùng.

Lúc này!

Diệp Thần phát hiện cầu thang đang dần dần, trở nên càng ngày càng hẹp.

Tầng thứ mười sáu dưới lòng đất.

Diệp Thần vừa bước xuống.

Thì đâm sầm vào một thứ gì đó.

Dài dài.

Nếu không phải đã phong hóa khô héo, Diệp Thần còn thật sự nhầm nó là rắn.

Ngẩng đầu lên.

Trời đất, hóa ra là một con voi đã khô queo.

Nói cụ thể hơn, là một con voi ma mút.

Bên cạnh xác voi vậy mà còn quấn một con mãng xà dài hơn mười mét.

Xác chết không mục nát, khô queo, nhìn cũng cực kỳ ghê tởm. "Muộn Du Bình, anh nói hai thứ này, sao lại có thể ở cùng một chỗ." Diệp Thần chỉ vào con voi và con rắn hỏi.

Trương Khởi Lân không hiểu gì, hai con vật này đặt cùng nhau rất kỳ lạ sao.

Cái đầu anh minh tinh cán của Trương Khởi Lân, làm sao theo kịp suy nghĩ thất thường của Diệp Thần. "Muộn Du Bình anh xem, con voi này, cái thứ đó, nó mọc trên mặt." Trương Khởi Lân:.....

Trương Khởi Lân hiểu ngay!

Y cũng rất buồn bực, ở cạnh Trụ Tử lâu.

Y vậy mà lại hiểu ngay! "Muộn Du Bình, anh nhìn lại đi!

Con rắn này!

Cái mặt nó mọc trên cái thứ đó!" "Khái khái khái....." Trương Khởi Lân một ngụm nước sặc lên, ho không ngừng! "Muộn Du Bình, anh thưởng thức đi!

Anh tỉ mỉ thưởng thức đi!" "Hai con vật này thú vị chứ!

Để làm cho mình lợi hại, đều đã tiến hóa thành cái dạng gì rồi!" Trương Khởi Lân:.....

Trương Khởi Lân mở to mắt nhìn Diệp Thần.

Cái chết tiệt này..... nói có lý ghê!

Ta vậy mà không thể phản bác!

Diệp Thần cố tỏ vẻ thâm trầm gật đầu. "Ừ ừ!

Đừng sùng bái ta, người có tài hoa, luôn luôn chất phác vô hoa như vậy!" Trương Khởi Lân:.....

Sau đó!

Diệp Thần lại nhìn xung quanh.

Cả tầng này toàn bộ đều đặt xác chết của các loại động vật.

Đều là hổ, sư tử, báo và các loại động vật lớn khác.

Còn có rất nhiều loài động vật hiện đã tuyệt chủng.

Diệp Thần căn bản không gọi ra tên!

Tầng thứ mười tám dưới lòng đất!

Hai người họ còn chưa đi xuống.

Đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc!

Diệp Thần suýt nữa thì sặc.

Hai người đi chậm lại một chút.

Bởi vì cầu thang thật sự quá hẹp, không thể sải bước.

Ngay khi đến tầng thứ mười tám trong khoảnh khắc!

Cảnh tượng trước mắt!

Kinh ngạc đến mức Diệp Thần không thốt nên lời hồi lâu!

Thêm một chương!

Cảm ơn mọi người đã tặng quà và thúc giục cập nhật!

Đặc biệt cảm ơn!

Người ta thường nói, mười tám tầng địa ngục.

Nhưng, cảnh tượng trước mắt Trương Khởi Lân và Diệp Thần, còn ghê tởm tàn nhẫn hơn mười tám tầng địa ngục nhiều.

Cả tầng thứ mười tám dưới lòng đất của Vong Linh Tháp.

Có một cái bàn màu huyết hồng giống như tế đài.

Những màu huyết hồng này đều là do máu tươi nhuộm thành.

Trải qua ngàn năm, vẫn huyết hồng như cũ, không hề phai màu!

Mà trên cái bàn huyết hồng đó, toàn bộ đều là xác chết trẻ con!

Nói cụ thể hơn!

Toàn bộ đều là xác chết trẻ sơ sinh!

Ngồi trên bàn!

Lưng tựa vào nhau!

Cảm giác đầu tiên của Diệp Thần, khủng khiếp thì không khủng khiếp lắm.

Chỉ là có chút ghê rợn buồn nôn!

Nhìn một cái!

Ít nhất cũng có hàng ngàn xác chết trẻ sơ sinh.

Mắt trống rỗng.

Xác chết không mục nát.

Nhưng lại ám một màu xanh đen!

Vốn dĩ!

Tóc của trẻ sơ sinh gần như không mọc, hoặc sẽ rất ngắn.

Nhưng!

Những xác chết trẻ sơ sinh đặt trên bàn này, tóc đều rất dài!

Đen nhánh!

Dường như những mái tóc này vẫn luôn mọc!

Chưa từng ngừng vậy! "Muộn Du Bình!

Cái vô số xác trẻ sơ sinh này rốt cuộc là thứ gì?

Chủ nhân ngôi mộ này cũng chết tiệt quá độc ác!" "Chắc là Thiên

Anh Linh!" "Thiên Anh Linh?

Linh hồn ngàn đứa trẻ?

Cái vong linh tháp chó má này thật là tuyệt vời!" Trương Khởi Lân gật đầu.

Y có một dự cảm rất chẳng lành.

Y đi về phía nơi đặt xác chết trẻ sơ sinh.

Diệp Thần cũng đi sát phía sau.

Khi nhìn từ xa, còn tưởng trẻ sơ sinh thật sự đang ngồi.

Đến gần sau đó, Diệp Thần mới phát hiện.

Toàn bộ đều bị người ta dùng cột đồng nhỏ xuyên qua thân thể, đóng chặt vào bàn.

Trương Khởi Lân cau mày.

Xuống mộ cổ nhiều năm như vậy!

Đã thấy rất nhiều thứ kỳ quái.

Xác chết cũng đã thấy quen rồi.

Nhưng!

Xác chết trẻ sơ sinh thường rất ít.

Nhiều nhất cũng chỉ một hai cái trong quan tài dưỡng thi sẽ có xác chết trẻ sơ sinh.

Đâu có như thế này cả hàng ngàn xác.

Lại còn tàn nhẫn xuyên qua toàn bộ thân thể, ngồi trên bàn như vậy.

Mà màu huyết hồng trên bàn, chắc chắn là do máu của trẻ con chảy ra khi chết năm xưa.

Lúc này!

Khán giả toàn quốc đều đã nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này.

Theo góc nhìn của Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Khán giả đã nhìn rõ ràng toàn bộ Thiên Anh Linh này. "Cái Thiên Anh Linh này, rốt cuộc tạo ra để làm gì?

Cầu giải đáp!

Đang online chờ!

Gấp!" "Vừa rồi tổ chương trình đã kết nối với rất nhiều đại lão mộ táng, không một ai biết!" "Mấy tầng tháp phía trên là vô số côn trùng động vật, ngay sau đó lại là rất nhiều xác chết trẻ sơ sinh.

Đáng sợ quá!" Diệp Thần đi một vòng, thấy Trương Khởi Lân đang nhìn chằm chằm góc tường.

Hắn cũng đi tới.

Hóa ra ở góc tường này vẽ một bức họa.

Chương 82

Phong cách hội họa thời Tam Quốc.

Đường nét rất mềm mại.

Trong tranh cũng không có gì đặc biệt.

Chỉ là một đám trẻ con đang chơi đá cầu.

Hàng chục đứa trẻ, đều mặc quần áo phụ tá màu xanh lam.

Ở giữa bọn chúng, có một đứa trẻ.

Mặc cẩm y màu vàng nhạt, buộc hai búi tóc.

Khoảng chừng bảy tám tuổi! "Muộn Du Bình, anh xem, bên này cũng có tranh." "Hình như là đấu côn trùng.

Còn không chỉ là côn trùng, rất nhiều côn trùng nhỏ, động vật nhỏ nữa!" Trương Khởi Lân cũng đến xem kỹ.

Những bức tranh này vẽ rất sống động.

Một đám trẻ con đang chơi đùa với côn trùng nhỏ, động vật nhỏ.

Chơi rất vui vẻ!

Nhân vật hình như vẫn là bảy tám đứa trẻ vừa nãy.

Không nghi ngờ gì đứa trẻ mặc cẩm y màu vàng nhạt kia, cũng đứng ở vị trí C tuyệt đối.

Từ đỉnh Vong Linh Tháp.

Dần dần là xác chết của các loại sinh vật.

Đầu tiên là côn trùng phù du, rồi đến chim nhỏ, động vật nhỏ, v.v...

Sau này đến động vật lớn.

Bây giờ lại biến thành người!

Hơn nữa từ loài người cơ bản nhất là trẻ sơ sinh bắt đầu.

Trương Khởi Lân đoán!

Phía dưới chắc chắn cũng sẽ là xác chết của loài người dần dần trưởng thành.

Quả nhiên!

Khi hai người đến tầng 19 dưới lòng đất.

Thì nhìn thấy rất nhiều xác chết trẻ con bảy tám tuổi.

Tuyệt đối là trẻ con!

Đều cao hơn một mét một chút, đầu không lớn.

Xương cốt cũng chưa phát triển.

Toàn bộ bị treo lơ lửng âm u trong không trung.

Nhưng!

Tầng thứ hai mươi dưới lòng đất!

Hai người vốn nghĩ sẽ là xác chết người trưởng thành.

Nhưng lại phát hiện căn bản không có!

Cả tầng đầy ắp các loại hộp.

Nhìn thấy mà lòng Diệp Thần rúng động.

Trời đất!

Vàng bạc châu báu?

Ngọc trai mã não?

Hắn điên cuồng chạy qua, suýt ngã. "Ba!" một đao chém mở một cái hộp.

Mở ra xem!

Diệp Thần lập tức mặt mày ngơ ngác!

Bát lãng cổ?

Trống lắc tay của trẻ con?

Đây rốt cuộc là cái quỷ gì?

Diệp Thần có chút sốt ruột.

Cầm Trảm Phách Đao lên. "Ba!" lại một đao nữa. "Trời đất!

Búp bê đất sét nhỏ?

Động vật nhỏ làm bằng đất sét?" Diệp Thần lật tay xuống phía dưới, vậy mà toàn bộ đều là búp bê đất sét nhỏ.

Hắn cầm Trảm Phách Đao.

Trực tiếp đi qua "ba ba....." một trận chém xối xả.

Tất cả các hộp đều bị hắn mở ra.

Diệp Thần cạn lời.

Trong tất cả những cái hộp này.

Đều là đá cầu, búp bê đất sét, bát lãng cổ, rối bóng cắt giấy và các loại đồ chơi khác!

Mở hộp mà mở được sự cô đơn! "Thật là còn tệ hơn tỉ lệ rơi đồ của game nạp tiền!" Cái gì?

Diệp Thần thật sự mặt mày ngơ ngác! "Mẹ kiếp nhà anh!" "Anh ít nhất cũng chôn ít vàng bạc châu báu chứ!

Cũng đâu có ai trộm của anh!" Trương Khởi Lân:.....

Cái chết tiệt này, các hộp đều bị chém rồi, không phải trộm.....

Lúc này!

Đột nhiên! "Oanh long long!" "Rầm!" Hai tiếng nổ lớn!

Truyền đến từ đỉnh Vong Linh Tháp.

Tất cả các đạo mộ giả đều biết, đó là cánh cửa đá khổng lồ trên đỉnh Vong Linh Tháp đã đóng lại.

Tiếng này, đã cắt đứt đường lui của tất cả mọi người.

Bất kể phía trước sẽ đối mặt với điều gì, cũng đều phải nghĩa vô phản cố.

Ngay sau đó.

Một tiếng nữ cao vút "a" một tiếng.

Diệp Thần cảm thấy nhịp điệu âm điệu của tiếng này có chút quen thuộc.

Hình như đã từng thấy trong phim hài điện ảnh.

Vừa nghĩ đến đây!

Hắn liền nhìn thấy.

Trên cầu thang có một người phụ nữ, cứ thế bám trên cầu thang trượt xuống. "Ba ba ba ba....." Cô ta vừa trượt vừa hét lớn trên cầu thang! "A a a a....." Khi sắp đến tầng của Diệp Thần.

Cô ta đột nhiên đâm vào bức tường bên cạnh.

Lật người một cái.

Sau đó mạnh một cái ngồi phịch xuống tảng đá ở mép cầu thang.

Đau đến mức cô ta lập tức kêu thảm một tiếng.

Diệp Thần nhìn một cái!

Không phải sát thủ mặt lạnh Hắc Quả Phụ thì là ai!

Tuyết Lỵ Dương từ phía sau đuổi lên.

Khán giả kênh trực tiếp vốn dĩ đã sợ run rẩy vì vô số xác chết trong Vong Linh Tháp.

Vừa rồi Hắc Quả Phụ cứ thế bám theo cầu thang trượt xuống.

Sau đó lại lật người ngồi phịch xuống mép cầu thang.

Suýt nữa thì chọc cười rất nhiều người. "Quả muội muội, rốt cuộc là sao vậy?

Chưa từng thấy sát thủ nào mà tay chân không vững như vậy." "Từ trên đó cứ thế bám trượt xuống, lại ngồi phịch xuống tảng đá.

Sách sách..... hỏng rồi!

Không dùng được nữa rồi." "Bị cầu thang mài, lại đâm vào tảng đá.

Tiêu rồi!" Tuyết Lỵ Dương vội vàng chạy xuống.

Đỡ Hắc Quả Phụ. "Quả muội, em không sao chứ.

Có nặng không?

Còn đi được không?" "Tuyết tỷ, không đi nổi nữa!

Thật sự là đau quá." "Vậy làm sao bây giờ?

Quả muội!" "Tuyết tỷ!

Trừ khi chị cõng em!

Bằng không em thật sự không đi nổi một bước!" "Ở đây không tiện cõng đâu!

Em thật sự không đi nổi sao?

Quả muội!" "Không đi nổi!

Tôi Hắc Quả Phụ hôm nay có chết ở đây!

Tôi cũng không đi!" Lúc này!

Phía trên có người bị Thiên Anh Linh dọa sợ.

Trực tiếp hét lớn một tiếng!

Tuyết Lỵ Dương ngẩng đầu nhìn một cái! "Quả muội!

Chúng ta phải nhanh chóng đi, Thiên Anh Linh đáng sợ quá!

Lại đây!

Chị đỡ em!" Kết quả, Tuyết Lỵ Dương vừa quay đầu lại.

Hắc Quả Phụ đã "sưu" một tiếng bật dậy, vội vàng chạy xuống phía dưới!

Tốc độ nhanh đến mức, đâu giống một người đã bị hỏng. "Tuyết tỷ!

Xác chết đáng sợ quá!

Mau chạy!" Khán giả:.....

Tuyết Lỵ Dương:.....

Bôn Ba Nhi Bá và Bá Ba Nhi Bôn hai anh em.

Đến từ một gia tộc Bá bá ở cổ quốc phương Đông.

Tổ tiên của hai người này vốn làm nghề thổ phu tử, một nghề nghiệp có tiền đồ.

Vì vậy, hai anh em, từ nhỏ đã khổ luyện bản lĩnh sát thi.

Võ nghệ rất tinh thông.

Từng cũng xuống biển mò đấu!

Vào núi đấu thi miết chủ nhi!

Hai người họ sau khi vào Vong Linh Tháp, tốc độ rất nhanh!

Chương 83

Họ chẳng có tâm trạng nhàn rỗi nào để xem tranh tường xung quanh.

Trực tiếp theo Vong Linh Tháp chạy đến tầng dưới cùng.

Nơi này vốn dán đầy màu đen.

Nhưng!

Sau khi hai người họ nhảy xuống.

Môi trường xung quanh lại đột nhiên sáng lên.

Ban đầu!

Một cây thi du đăng sáng lên.

Cây thi du đăng này không giống lắm với cây ở Khủng Bố Phế Khư.

Bề mặt của nó bao gồm cả lớp da người trên dầu thi, còn vẽ rất nhiều hoa văn.

Đáy đèn màu đỏ tươi, giống như dính đầy máu tươi vậy.

Không gian được thi du đăng chiếu sáng, ánh đèn đỏ tươi, mờ ảo.

Không khí trở nên cực kỳ quỷ dị!

Ngay sau đó!

Từng cây thi du đăng tiếp nối nhau, sáng lên.

Bôn Ba Nhi Bá và Bá Ba Nhi Bôn hai anh em.

Mới nhìn rõ!

Cả tầng dưới cùng của Vong Linh Tháp này, vậy mà lại là một

con đường dài.

Con đường lát đá xanh.

Hai bên đường đều là những căn phòng nhỏ.

Những căn phòng cổ kính.

Trên mái hiên treo những cây thi du đăng màu đỏ.

Trước mắt Bôn Ba Nhi Bá và Bá Ba Nhi Bôn hai anh em, treo một tấm biển.

Trên tấm biển có ba chữ lớn: Trấn Hồn Nhai!

Hai anh em kinh ngạc không thốt nên lời.

Khán giả kênh trực tiếp của họ, cũng bị nơi này kinh ngạc đến vô cùng chấn động! "Con đường này đẹp quá!

Nếu không phải ở dưới mộ địa này, tôi thật sự muốn đến tham quan một chút." "Tham quan?

Anh không sợ chết sao?

Phía trước hai bên đường là những căn phòng, tôi thấy chắc chắn toàn là quan tài!" "Tôi thấy toàn là tống tử!

Trấn Hồn Nhai a!

Nghe tên thôi đã sợ rồi!

Nơi này phân chia quá quỷ dị!" Bôn Ba Nhi Bá và Bá Ba Nhi Bôn hai anh em.

Thấy trong kênh trực tiếp đều nói phía trước những căn phòng có quan tài tống tử gì đó.

Trong lòng hai người có chút lo lắng.

Dù sao là đạo mộ giả, ai mà không thích gặp tống tử!

Hai người đi rất chậm.

Vừa đi đến căn phòng thứ nhất, lòng lo lắng của hai người.

Lại đột nhiên buông xuống!

Nơi này đâu có quan tài nào.

Một căn phòng nhỏ trang trí cổ kính.

Bên trong đứng một nữ thi.

Đúng vậy!

Mặc quần áo màu hồng nhạt.

Lặng lẽ đứng ở đó, tay cầm một cuộn chỉ, trên đó quấn chặt đầy tơ tằm!

Trên mặt cô ta nở một nụ cười nhạt.

Da thịt vẫn nguyên vẹn, quần áo cũng lành lặn.

Nếu không phải cả người da thịt nhìn không có chút máu nào.

Khán giả còn tưởng mình nhìn lầm rồi.

Cái này căn bản không giống nữ thi!

Mà lại càng giống một mỹ nữ nuôi tằm thời cổ đại đang kéo tơ tằm.

Cảm giác đầu tiên của hai anh em cũng là: người phụ nữ này đẹp quá!

Chỉ là cười có chút ghê rợn.

Trong căn phòng đối diện, cũng có một người phụ nữ đang ngồi.

Tay cầm kim, tay còn lại cầm tơ tằm.

Dường như đang xỏ kim.

Muốn xỏ tơ tằm vào kim.

Mọi thứ đều bình thường.

Chỉ là trên mặt lại nở một nụ cười nhạt.

Càng nhìn càng thấy khó chịu.

Bôn Ba Nhi Bá và Bá Ba Nhi Bôn hai anh em, tiếp tục đi tới.

Họ nhìn thấy rất nhiều nữ thi kỳ quái, có căn phòng vậy mà lại có hai người.

Hoặc ba người.

Nhưng!

Điều kỳ lạ duy nhất là.

Hai người họ dù điều chỉnh vị trí đứng thế nào.

Nữ thi đứng trong phòng, dường như vẫn đang nhìn chằm chằm vào họ.

Cứ thế nhìn chằm chằm!

Trên mặt còn nở một nụ cười nhạt.

Hai người liền rơi vào sự hoang mang cực độ.

Nơi này khắp nơi đều là nữ thi.

Ngươi nói là xác chết thì, họ dường như đang cười.

Ngươi nói họ còn sống thì, lại không động đậy.

Một cảm giác thật quỷ dị.

Người ta thường nói, thà gặp quỷ mặt khóc, không gặp xác chết mặt cười.

Ngàn xác chết mặt cười này, đã khiến họ kinh hãi. "Bôn Ba ca, anh nói những xác chết này tại sao không mục nát?" "Bá Ba đệ, cái Vong Linh Tháp này bản thân đã có vấn đề rồi.

Em không thấy tất cả các xác động vật phía trên đều không mục nát sao." "Bôn Ba ca, lòng em cứ thấp thỏm không yên, em chỉ sợ những xác chết này đột nhiên sống lại." "Đừng nói bậy!

Những nữ thi này lại không ở trong quan tài, không dưỡng thi, làm sao mà sống lại được.

Đừng tự mình dọa mình." Lúc này.

Hai anh em, tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Con đường này, xác chết mặt cười tuy đáng sợ.

Nhưng!

Nơi đây vẫn có thi du đăng chiếu sáng.

Hơn nữa nữ thi cũng không động đậy, ước chừng cũng không có nguy hiểm gì.

Hai người họ muốn ngồi ở đây một lát trước.

Lát nữa rồi đi.

Hai anh em lại uống nước, lại ăn bánh mì.

Bên cạnh cái bàn chỗ họ ngồi.

Có một nữ thi đang ngồi trước máy dệt.

Bất động.

Trên mặt cười tủm tỉm.

Lại có một nữ thi đang ngồi trước bàn.

Tay cầm kim chỉ.

Đặt tư thế thêu thùa.

Đột nhiên!

Một trận tiếng sáo vang lên.

Âm điệu rất cao!

Âm thanh du dương!

Cả con đường ở tầng dưới cùng của Vong Linh Tháp đều bị tiếng sáo truyền khắp.

Bôn Ba Nhi Bá và Bá Ba Nhi Bôn, ngừng ăn uống.

Họ cũng rất hoảng hốt.

Nơi này sao lại có tiếng sáo không rõ nguồn gốc!

Hai người họ nhìn ngó xung quanh theo mộ đạo.

Không phát hiện ra chỗ nào bất thường cả!

Tuy nhiên!

Lúc này!

Trong vòng tay trực tiếp của họ!

Khán giả đều đang nhìn chằm chằm phía sau lưng họ. "Mọi người xem!

Hình như!

Nữ thi động đậy một cái!" "Nói bậy bạ gì đó?

Ai đang động?

Sao tôi không thấy.....

Tôi chết mất!

Thật sự đang động!" Bôn Ba Nhi Bá và Bá Ba Nhi Bôn hai anh em, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra phía sau.

Hai người có chút mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi cho tốt.

Khán giả đều như phát điên mà nhắc nhở họ. "Bôn Ba Nhi Bá, Bá Ba Nhi Bôn!

Mau nhìn phía sau!

Mau nhìn đi!" "Cái nữ thi thêu thùa kia đang động!

Các anh mau nhìn!

Đang động kìa!" "Đầu cô ta quay lại rồi!

Cô ta đang cười!

Cười vào vòng tay trực tiếp!

Tôi..... tôi..... tôi sắp chết rồi." "Cười mà da thịt không nhúc nhích!

Thật kinh hãi a!

Tôi sợ đến tè ra quần rồi!" Điều mà tất cả các đạo mộ giả không biết.

Chương 84

Vừa rồi nữ thi thêu thùa kia, quay đầu cười một cái vào vòng tay trực tiếp.

Tổng cộng có 5023 khán giả trên toàn quốc, đã được cấp cứu khẩn cấp đưa đi bệnh viện.

Trong đó có 1839 người chết ngay tại chỗ. 1956 người, trực tiếp vào bệnh viện tâm thần!

Những người còn lại đều mắc bệnh nặng, tay chân run rẩy không ngừng.

Bôn Ba Nhi Bá nghe thấy phía sau, đột nhiên có tiếng động nhẹ.

Ngay sau đó!

Một thứ gì đó rơi xuống chân hắn.

Hắn nhìn một cái.

Vậy mà lại là một cái thoi dệt từ máy dệt.

Hắn đã từng thấy ở máy dệt trong nhà.

Hắn nhặt lên cầm trong tay! "Bá Ba đệ, em xem cái thoi dệt này, vậy mà lại là dương chi ngọc a!" "Để em xem!

Trời đất!

Nơi này quá không thể tin nổi!

Dệt vải vậy mà dùng thoi dệt dương chi ngọc." Bá Ba Nhi Bôn cầm xem một lúc. "Đúng rồi!

Bôn Ba ca, cái này của anh từ đâu ra vậy?" "Vừa rồi không biết sao, nó rơi xuống đất!" "Ừ!

Cho anh, anh bỏ nó vào túi đi.

Chúng ta về nhà bán lấy tiền!" Em trai Bá Ba Nhi Bôn đưa thoi dệt trở lại.

Lúc này!

Vừa lúc có một bàn tay từ phía sau duỗi tới!

Một bàn tay thật trắng, thật trắng!

Ba Ba Nhi Bôn trao thoi.

Vừa khéo chạm vào bàn tay trắng bệch, lạnh băng kia.

Hắn liền trực tiếp đặt thoi vào trong bàn tay đó.

Mười giây sau!

"Ba Ba đệ, thoi của em đâu, mau đưa anh đây." Ba Ba Nhi Bôn nghe vậy, vẻ mặt ngơ ngác.

"Em vừa đưa anh rồi mà!" Sao lại đưa anh rồi mà anh còn đòi!

Bôn Ba Nhi Bá có chút phiền muộn.

Còn tưởng đệ đệ tham ô thoi ngọc Dương Chi.

"Ba Ba đệ, ca có lời này không biết có nên nói không." "Không nên nói!" Bôn Ba Nhi Bá: "…" Cái quái gì thế này, hoàn toàn không theo lẽ thường chút nào!

Ba Ba đệ có vẻ không vui, cả ngày cứ văn vẻ, có gì thì nói thẳng ra đi.

Còn nên nói hay không nên nói, nghẹn chết ngươi đi!

"Ba Ba đệ, hành thủy Dương Chi ngọc này nước sâu lắm!

Em còn trẻ!

Ca ca lo em không gánh nổi!" "Gánh nổi cái khỉ gì, em đưa anh rồi

mà!

Anh còn hỏi em đòi!

Anh tưởng chúng ta thật sự là bạn bè thân thiết hả!" Ngay lúc này!

Đằng sau hai người.

"Khuông!

Khuông!" Tiếng máy dệt vang lên.

Hai huynh đệ bỗng nhiên lạnh sống lưng.

Lạnh thấu xương!

Máy dệt sao lại vang lên được.

Bọn họ quay đầu lại!

Nữ thi đang dệt vải, cả khuôn mặt trắng bệch, đang nhìn họ cười.

Nữ thi quay đầu cười với họ, nhưng cơ thể vẫn đang dệt vải!

Hai người hóa điên!

Tứ chi cứng đờ!

"A!

A!

A..." Bôn Ba Nhi Bá và Ba Ba Nhi Bôn, hóa điên rồi!

Trực tiếp khiến khán giả cũng hóa điên.

"Mẹ kiếp!

Đáng sợ quá!

Mẹ nó, tôi suýt chết nghẹn vì nước!" "Con Husky nhà tôi sợ đến mức nhảy vào lòng tôi luôn!" "Tại sao!

Tôi cảm thấy người đang dệt đó rất bự, tôi còn được cứu

không...” “Tầng hai kia!

Ngươi không sợ trúng thi độc à?” Ngay lúc này!

Hoàn cảnh dường như đột nhiên khác hẳn.

Các loại âm thanh kỳ quái liên tục vang lên.

Tiếng dệt vải!

Tiếng múc nước!

Tiếng kéo tơ tằm… Bôn Ba Nhi Bá và Ba Ba Nhi Bôn, hóa điên rồi!

Bọn họ điên cuồng lao về phía trước dọc theo mộ thất!

Chạy thẳng đến cuối ngọn đèn dầu thi thể!

Sau đó biến mất vào bóng tối vô tận!

Ngay sau đó!

Lại là hai tiếng kêu thảm thiết xé lòng!

Tất cả khán giả và đạo mộ giả đều nghe thấy!

Âm thanh này dự báo!

Hai huynh đệ Bôn Ba Nhi Bá và Ba Ba Nhi Bôn!

Trong bóng tối không biết đã va phải thứ gì!

Cả hai đã chết trong tuyệt vọng! ...

Diệp Thần và Trương Khởi Lân sau khi xem xong tầng đồ chơi.

Lại đến tầng thứ ba cuối cùng của Vong Linh Tháp.

Nhìn thấy rất nhiều sách!

Đều là các điển tịch Tứ Thư Ngũ Kinh.

Hai người họ như những vị khách tham quan vậy.

Lật tung cả giá sách lên.

Nhưng cũng không tìm thấy thứ gì có manh mối.

Sau đó!

Hai người họ liền đi đến con phố dưới cùng này.

Lúc này Trương Khởi Lân!

Biểu cảm vô cùng nghiêm túc!

Y vốn dĩ tưởng rằng!

Tầng dưới cùng của Vong Linh Tháp này.

Chắc chắn chính là ngôi mộ cuối cùng của Vong Linh Tháp.

Nhưng mà?

Đến khi thật sự đi xuống.

Mới phát hiện nơi này lại là một con phố!

Hoàn toàn không phải cái gọi là nơi chôn cất.

Dưới ánh đèn dầu thi thể màu đỏ.

Các loại nhà cửa mang phong cách cổ xưa.

Cảm giác đầu tiên của Diệp Thần chính là.

"Chết tiệt!

Đây là mộ táng sao?

Sao lại đẹp như phố Trường An vậy." Trong các căn phòng hai bên mộ đạo.

Khắp nơi đều là nữ thi.

Tất cả đều mang đủ loại biểu cảm vui tươi.

Tuy bất động!

Nhưng mà!

Trông cứ như đang sống vậy.

Trương Khởi Lân đã thám hiểm mộ nhiều năm!

Dù mộ địa có nhiều thi thể.

Trước đây trong các cuộc thám hiểm mộ cũng có tình huống như vậy.

Nhưng mà!

Cảnh tượng nữ thi khắp nơi như thế này, thi thể không hề mục nát thì đúng là lần đầu tiên y thấy!

Các nữ thi mang đủ màu sắc, cười hì hì tạo đủ kiểu dáng.

Có người cầm kim thêu thùa.

Có người dệt vải.

Có người nhuộm vải.

Lại có người cầm kéo trong tay.

Đợi đã!

Các kiểu dáng khác nhau!

Sống động như thật!

Đây rốt cuộc là cảnh tượng gì!

Diệp Thần bắt đầu bàn tán trong kênh livestream.

"Đây rốt cuộc là trận pháp gì?

Di Hồng Viện Tam Thiên Đại Trận muốn lấy mạng ngươi sao?" "Không đúng!

Có thể là Thúy Hương Lâu Một Đêm Tất Tử Nhất Điều Nhai!" "Tôi đoán!

Rất có thể là Thị Nữ Sàng Đan Quyết, tu luyện hạng tử khẩu!” Thị nữ?

Bình luận này đã mang đến cho Diệp Thần một gợi ý rất lớn.

Hắn chợt nhớ!

Kiếp trước!

Khi còn ở Địa Cầu!

Đã từng xem một bức tranh trong viện bảo tàng.

“Thiên Nữ Tú Chức Đồ” thời Tam Quốc!

Đúng!

Chương 85

Cực kỳ giống bức tranh đó!

Cảnh tượng con phố này!

Thật sự rất giống bức tranh đó!

Nhưng mà?

Ai có thể biến những thứ trong tranh, lại dùng một ngàn người sống, để đặt dưới Vong Linh Tháp này!

Mẹ kiếp!

Thật sự quá trâu bò khắc tư lạp!

Diệp Thần trong kênh livestream, có những fan mới vừa vào.

Bọn họ vừa thấy huynh đệ Ba Ba gặp phải chuyện kinh hoàng.

Lúc này!

Bọn họ đang gào thét dùng bình luận để cảnh báo Trụ Kình Thiên.

"Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Con phố này cực kỳ nguy hiểm!

Mau chạy đi!" "Lát nữa tiếng địch vang lên, những người này sẽ động đậy hết!

Mau chạy đi!

Rời khỏi đây!" "Chết tiệt!

Trụ Tử ca lại đi vào một căn nhà!

Tôi say rồi!

Đây là nữ thi mà!" Diệp Thần đi vài bước, liền nhìn thấy nữ thi đang kéo tơ tằm kia.

Lúc này!

Trên mặt nàng vẫn là nụ cười nhàn nhạt.

Bất động!

"Muộn Du Bình!

Ngươi xem nữ thi này!

Tại sao lại cười dâm đãng như vậy?

Có phải vì nhìn thấy ngươi không?" "Mẹ kiếp!

Muộn Du Bình, ngươi xem nữ thi đối diện đang cầm kim may quần áo kìa.

Cười tự do tự tại đến mức nào." Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày.

Ninh ngộ khốc diện quỷ, bất ngộ tiếu diện thi (Thà gặp quỷ mặt khóc, chứ không gặp thi thể mặt cười).

Đạo lý này Trương Khởi Lân rất hiểu.

Lúc này, nhìn thấy những nữ thi cười hì hì này, trong lòng y có chút nghi hoặc.

"Sao lại cười chứ?

Chuyện gì thế này?" "Muộn Du Bình!

Cái này ngươi cũng không hiểu sao!

Ngươi nghĩ xem, đây là dưới đáy Vong Linh Tháp a!" Trương Khởi Lân nhìn hắn, y không hiểu ở dưới đáy Vong Linh Tháp và nữ thi cười, có liên quan gì.

Hắn liếc một cái, ý là muốn Trụ Tử nói tiếp.

“Muộn Du Bình!

Dưới đáy Vong Linh Tháp này!

Không khí ẩm ướt lạnh lẽo!” “Ngươi nghĩ xem!

Nếu lạnh lẽo, người có bị co giật không?

Bọn họ chính là bị co giật đó!” Trương Khởi Lân: “…” Khán giả vốn dĩ đang lo lắng la hét.

Nghe Trụ Tử ca giải thích về thi thể mặt cười, trực tiếp ngơ ngác.

Hóa ra những nữ thi này cười, lại là vì bị co giật!

Tuy nhiên, chưa được bao lâu!

Sự ngơ ngác của họ trở nên vô hạn.

Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân không tin lời mình lắm.

Hắn trực tiếp đi vào.

Đưa tay phải ra, véo vào mặt nữ thi đang may quần áo.

Hắn nghĩ, véo chặt mặt lại, nhả cái “co giật” ra, còn cười sao được!

Nhưng mà!

Mặt nữ thi bị véo chặt, xung quanh mắt vẫn giữ nguyên nụ cười.

Diệp Thần thắc mắc!

Đây là cái quái gì!

Hắn tức điên lên!

Trực tiếp vung mạnh một bạt tai vào mặt nữ thi.

Gần như trong tích tắc.

Má trái đang cười của nữ thi, nụ cười biến mất.

Nhưng mà!

Má phải của nàng lại vẫn giữ nguyên nụ cười.

Thật là khó tin!

Diệp Thần trực tiếp vung thêm một bạt tai vào má phải.

Lần này hai bên má đều không cười nữa.

"Muộn Du Bình, ngươi xem!

Nụ cười biến mất rồi!" "Người bị co giật a, cứ trực tiếp tát một bạt tai, nhả cái 'co giật' trên mặt ra là được!" "Đừng sùng bái ta, ta chỉ thích giúp thi làm vui thôi!" Trương Khởi Lân: "…" Khán giả đều bị Trụ Kình Thiên làm cho hóa điên.

"Tên này sao có thể đối xử với thi thể mặt cười như vậy!

Đó là thi thể mặt cười mà!" "Năm ngoái trong cuộc thám hiểm mộ, một thi thể mặt cười đã dọa chết bao nhiêu đạo mộ giả!

Trụ Tử ca này lại dám tát một bạt tai!" "Mẹ kiếp!

Bạt tai của Trụ Tử ca tát mạnh quá, mặt sưng cả lên, thật tàn nhẫn!" Diệp Thần nhìn thi thể mặt cười bị biến dạng.

"Giờ thì không cười nữa rồi chứ.

Làm chút việc kim chỉ, làm gì mà cứ như được ai đó đưa lên tận mây xanh vậy!" "Cười đáng ghét thế!" Diệp Thần bước ra khỏi căn phòng đó.

Liền nhìn thấy huynh đệ Ba Ba vừa rồi cũng ở trong căn phòng này.

Diệp Thần vốn dĩ nghĩ: Căn phòng này có một nữ thi đang dệt vải, một nữ thi đang thêu thùa.

Bình thường không có gì đặc biệt!

Nhưng mà!

Ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, hắn đã nhìn thêm một cái!

Hắn liền nhìn thấy cái thoi ngọc Dương Chi trắng mịn đó!

“Muộn Du Bình, lại đây lại đây!

Ngươi xem cái máy dệt này!

Cái thoi này là ngọc Dương Chi đó!” Diệp Thần vừa nói với Trương Khởi Lân, vừa trực tiếp giật cái thoi ngọc Dương Chi từ tay nữ thi.

Nhưng mà!

Tay nữ thi nắm quá chặt.

Hoàn toàn không buông ra.

Nữ thi ngồi bất động.

Cứ nắm chặt cái thoi máy dệt của mình trong tay.

Trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt!

Khán giả trong kênh livestream đã thấy.

Vội vàng nhắc nhở hai người rời khỏi căn phòng này.

Vừa rồi Bôn Ba Nhi Bá và Ba Ba Nhi Bôn, chính là bị dọa phát điên ở đây!

“Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Vừa rồi chính là nụ cười của nữ thi này rất đáng sợ!” “Lát nữa nàng sẽ động đậy đó!

Nàng biết dệt vải!

Mau chạy đi!

Đừng đứng đây!" "Mẹ kiếp!

Trụ Tử ca đang động vào cái thoi ngọc Dương Chi đó!

Lát nữa nữ thi sẽ đưa tay ra đòi!

Trời đất quỷ thần ơi!

Dọa chết người rồi!" "Các người nghe kìa!

Tiếng địch vang lên rồi!

Xong rồi!

Những nữ thi này sắp động đậy rồi!" "Ăn tiệc!

Ăn tiệc!

Tôi ngồi bàn trẻ con, trẻ con ăn tiệc, tôi ăn trẻ con!" Diệp Thần lại dùng sức giật cái thoi ngọc Dương Chi đó.

Nhưng nữ thi nắm quá chặt, nhất định không buông tay.

"Đừng làm loạn nữa!

Được không!

Ngươi đã chết rồi, muốn cái thoi này làm gì!" "Ngoan ngoãn!

Buông tay ra!" Nữ thi vẫn nắm chặt thoi, trên mặt vẫn là biểu cảm cười mỉm.

Diệp Thần tức giận!

"Mẹ kiếp!

Ta vốn dĩ đã không chịu nổi cái biểu cảm này của ngươi, ngươi lại không đưa thoi cho ta, còn cười với ta!" "Không thể không nói!

Ngươi đã thành công châm ngòi niềm đam mê của gia rồi!" "Bốp!" Diệp Thần trực tiếp tát một bạt tai vào mặt nàng.

Nữ thi bị đánh ngơ ngác.

Nhãn cầu của nàng chuyển động.

Tay lập tức buông ra.

Diệp Thần cầm thoi ngọc Dương Chi trong tay.

“Muộn Du Bình!

Ngươi xem!

Ngọc Dương Chi thượng hạng a, cái này vẫn là thứ đáng giá nhất ta chạm được ở đây.” Diệp Thần quay đầu nhìn.

Muộn Du Bình sao lại biến mất rồi.

“Chết tiệt!

Muộn Du Bình này!

Chuyên gia mất tích!” Hắn sờ sờ cái ngọc Dương Chi này.

“Không thể không nói!

Cái thoi ngọc Dương Chi này làm thật tinh xảo!” Bề mặt trơn nhẵn mát lạnh, tròn trịa tinh xảo.

Lúc này, khán giả trong kênh livestream đều chết lặng rồi!

Cái thoi này vừa rồi suýt chút nữa lấy mạng huynh đệ Ba Ba đó!

Trụ Tử ca sao còn dám cướp!

Hơn nữa!

Chương 86

Tiếng địch đã vang lên rồi!

Nữ thi chắc chắn sẽ động đậy!

Quả nhiên!

Chưa đầy 10 giây.

Một bàn tay trắng bệch trắng bệch vươn tới.

Nàng vỗ vỗ vào cánh tay Trụ Kình Thiên.

Diệp Thần trực tiếp gạt tay nàng ra.

"Cái này của ta!

Cút ngay!" Khán giả: "…" Nữ thi: "…" Nữ thi đang dệt vải vẻ mặt ngơ ngác!

Cho chút thể diện không được sao?

Dù sao ta cũng là nữ thi mà!

Nàng lại vươn tay ra.

Kéo tay Diệp Thần, khẽ giật giật!

Khán giả lúc này đều bùng nổ!

Bình luận ào ạt quét màn hình!

"Trụ Tử ca!

Mau chạy đi!

Cái thứ này ngoảnh đầu cười sẽ chết người đó!" "Trụ Tử ca!

Đừng quay đầu lại!

Tuyệt đối đừng quay đầu lại!

Quay đầu lại là chết đó!" "Xong rồi!

Hắn thật sự quay đầu lại rồi…" Diệp Thần quay đầu nhìn!

Nữ thi đang dệt vải quay đầu cười với hắn.

Khuôn mặt trắng bệch trắng bệch!

Đầu quay lại!

Nhưng cơ thể vẫn đang dệt vải!

Kết quả giây tiếp theo!

Diệp Thần không những không chạy trốn, mà còn trực tiếp mắng chửi.

"Mẹ kiếp!

Nhìn cái vẻ dâm đãng của ngươi kìa!

Còn cười!" "Ngọc Dương Chi của nhà ngươi đều bị ta lấy rồi, ngươi lại còn cười!" Khán giả: "…" Nữ thi: "…" Trọng điểm không phải nên là khuôn mặt đáng sợ của nữ thi, làm tan nát trái tim nhỏ bé của đạo mộ giả sao?

Tại sao lại là tình tiết như thế này?

Đạo mộ giả này cầm nhầm kịch bản sao?

Nữ thi còn chưa kịp phản ứng.

Đột nhiên!

Diệp Thần trở tay dùng cái thoi trực tiếp đánh vào miệng nữ thi.

"Cười!

Tiếp tục!

Cười!" Miệng nữ thi chảy máu, miệng há ra lại lộ ra nụ cười.

Cơ thể nàng vẫn đang dệt vải.

Nhưng tay lại liên tục đưa ra phía trước, muốn lấy lại cái thoi máy dệt của mình.

Diệp Thần túm lấy thoi đập mạnh vào tay nữ thi.

Trực tiếp làm gãy xương cánh tay trái của nữ thi.

Cánh tay trái thõng xuống.

Diệp Thần nhìn thấy.

Tay phải của nữ thi còn giấu trong ngực.

Mẹ kiếp!

Giấu đi một bàn tay, lát nữa lại đưa tay ra đòi thoi sao!

Hắn trực tiếp đưa tay ra kéo cánh tay phải.

Cánh tay phải lập tức rụt vào trong ống tay áo.

Giấu vào trong cùng bên phải cơ thể.

Diệp Thần vội vàng!

Trực tiếp đi kéo cánh tay phải này.

Nữ thi ngồi trên ghế đẩu, cản hắn lại.

"Tránh ra một chút, tránh ra một chút, ta có việc cần tìm cánh tay đó!" Nữ thi: "…" Khán giả: "…" Diệp Thần đưa tay vào, lập tức từ trong ống tay áo túm ra cánh tay phải đó.

Không nói hai lời!

"Bốp bốp bốp bốp…" Hắn trực tiếp giơ thoi lên, đập mạnh một trận.

"Đã bảo rồi, ngươi đã chết rồi, cái thoi này đưa cho ta là được rồi!" "Cứ nhất định phải đưa tay ra đòi ta!" "Đừng đưa tay!

Đưa tay ắt bị chém!

Đạo lý này cũng không hiểu sao!" Diệp Thần ngẩng đầu lên.

Nữ thi toàn thân run rẩy, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt.

Diệp Thần trực tiếp lại tức giận.

"Lão tử mẹ nó, ghét nhất chính là cái biểu cảm dâm đãng này!" "Ngươi sao lại không nhớ bài học gì cả!" Hắn túm lấy thoi đập mạnh vào hai bên mặt nữ thi!

"Bốp bốp bốp…" Khán giả lúc này đã hoàn toàn ngơ ngác!

Sốc!

Sốc vô hạn!

Rất nhiều người không tin!

Sao có thể thế này!

"Các người nhìn xem, nữ thi đang dệt vải bị đánh đến mức quay đầu đi, toàn thân run rẩy!

Thật đáng thương a!" "Cái đồ ngốc Trụ Tử ca!

Ngươi đúng là thần tượng của ta a!

Trời ơi, mũi còn bị đánh lệch cả rồi!" "Nữ thi đang run rẩy kìa!

Khóe miệng nàng chảy ra chất lỏng màu đen!

Thật tàn nhẫn a!" Lúc này!

Nữ thi đang dệt vải nằm rạp trong góc, không còn đưa tay ra đòi cái thoi của mình nữa.

Toàn thân run rẩy không ngừng!

Diệp Thần nhét thoi vào túi của mình.

"Vậy là xong!

Ta chỉ mượn cái Dương Chi ngọc này dùng tạm thôi, ngươi lại không đưa cho ta, sao ngươi lại tàn nhẫn thế hả!" Khán giả: "…" Rốt cuộc!

Mẹ kiếp!

Ai mới là kẻ tàn nhẫn!

Diệp Thần vừa ngẩng đầu lên.

Liền nhìn thấy ở một góc khác của căn phòng, nữ thi đang thêu thùa ngồi đó.

Nụ cười trên mặt nàng đã biến mất.

Nụ cười lại biến mất!

Nàng toàn thân run rẩy.

Vừa nhìn thấy ánh mắt Diệp Thần nhìn mình.

Nàng toàn thân lập tức run lên!

Nàng còn tưởng Diệp Thần vừa rồi cướp đồ của nữ thi đối diện.

Bây giờ chắc chắn là đã nhắm đến dụng cụ trong tay mình rồi.

Nàng vội vàng đưa kim và chỉ của mình cho Diệp Thần.

Diệp Thần nhìn nàng, đang nghĩ, cái thứ này sao lại còn có ý thức.

Ta cần cái kim và chỉ này làm quái gì!

"Nữ thi thêu thùa này khá thức thời đó, yên tâm đi!

Tuyệt đối sẽ không làm hại ngươi đâu!" Nhưng mà!

Diệp Thần vừa định đi!

Liền nhìn thấy!

Nụ cười trên mặt nữ thi thêu thùa ngày càng tuyệt vọng!

Ngày càng tuyệt vọng!

Nàng nghĩ sắp phải đối mặt với số phận tương tự.

Nàng vội vàng nhặt một viên gạch bên cạnh bàn.

Trực tiếp nhắm vào trán mình.

“Bốp!” một tiếng.

Nữ thi ngã xuống, bất động.

Nữ thi tự sát rồi!

Cầm gạch tự sát rồi!

Khán giả: “…” Diệp Thần: “…” Diệp Thần thở dài một hơi!

“Ai!

Cái thế đạo này thật là thế phong nhật hạ (phong tục suy đồi)!

Con phố trấn hồn này lại có thể bức nữ thi đến mức tự sát!

Đơn giản là cầm thú còn không bằng!” Khán giả: “…” Lúc này!

Kênh livestream yên tĩnh lạ thường.

Rất lâu!

Không ai nói một lời nào! ...

Các nguyên lý cơ bản của khoa học đạo mộ hành tinh Mộ Táng.

Đã hoàn toàn bị lật đổ!

Toàn bộ hệ thống lý thuyết sụp đổ rồi!

Bao nhiêu người từng đoạt giải Nobel Đạo Mộ học trước đây.

Lúc này!

Ngồi trước TV!

Ngượng ngùng, ngón cái chỉ có thể khoét ra một cái ao cá rộng hai tấc trên mặt đất! ...

Và cùng lúc đó!

Trương Khởi Lân đang ở giữa con phố này.

Vừa rồi y vừa nghe tiếng địch, liền cảm thấy không khí rất bất thường.

Y đi đến vài căn phòng khác xem thử.

Gần như cùng một lúc, trên con phố này.

Các nữ thi ở hai bên căn phòng đều động đậy.

Điều kỳ lạ nhất chính là.

Chương 87

Trên mặt mỗi nữ thi đều treo một biểu cảm cười mỉm.

Nhưng mà!

Ngay khi Trương Khởi Lân chuẩn bị rút đao.

Mới phát hiện!

Những nữ thi này đều chỉ hoạt động trong căn phòng của mình.

Các nơi khác, nàng cũng không đi ra!

Thật sự là kỳ dị đến cực điểm.

Diệp Thần đi theo lên.

Hắn cũng nhìn chằm chằm vào những nữ thi đang động đậy trong các căn phòng khác.

Hắn nhớ lại kiếp trước, đã từng xem một bức tranh điện tử.

Khi đó có một trang web tên là "Để cổ họa động lên" hoạt động đó.

Rất nhiều cổ họa được đưa vào máy tính sau khi xử lý!

Hình ảnh nhân vật bắt đầu chuyển động trên máy tính.

Trông sống động một cách đặc biệt!

Vậy thì!

Ngay bây giờ, cảnh tượng này!

Chính là phiên bản hoạt hình của bức "Thiên Nữ Tú Chức Đồ" mà hắn đã xem ở kiếp trước.

Mỗi nhân vật đều đang chuyển động!

Trên mặt treo nụ cười khó tin!

Tất cả những điều này lại biến thành hiện thực dưới Vong Linh Tháp này.

“Muộn Du Bình!

Ngươi có thấy đây là một bức họa không?” “Họa?” Trương Khởi Lân có chút không hiểu.

“Ừ!

Ta từng thấy một bức họa.

Cảnh sắc trong họa rất đẹp.

Cả một con phố, đẹp làm sao!

Chậc chậc!” Muộn Du Bình nhìn Diệp Thần, y rất hứng thú với thuyết về bức họa của Diệp Thần.

“Rồi sao nữa?” “Rồi, bên trong có đủ loại mỹ nữ, có dệt vải, có thêu thùa, có nấu cơm, có mát xa, lại còn có cả đại bảo kiếm nữa…” Mắt Trương Khởi Lân mở to.

“Tắm?

Mát xa?

Đại bảo kiếm?” “A?

Ta có nói tắm mát xa sao?

Ta có nói đại bảo kiếm sao?” Trương Khởi Lân gật đầu, ý là ngươi chính là nói như vậy đó.

“Ồ!

Tắm tức là, khi thêu thùa a, thêu mệt rồi, thì đi tắm một cái, thoải mái!” “Ừm… Mát xa tức là, cung nữ tay chân mỏi nhừ, tự mình đấm bóp!” “Đại bảo kiếm thì là, bảo dưỡng vũ khí của mình!” Trương

Khởi Lân chợt hiểu ra!

Hóa ra thật sự có những bức họa như vậy a!

Không ngờ, đối tác ngốc nghếch này của mình lại hiểu biết không ít.

“Trụ Tử, ngươi thích họa sao?” Diệp Thần đột nhiên ưỡn ngực.

“Không chỉ là họa, cầm kỳ thi họa gì, ta đều tinh thông cả.” “Chủ yếu là ta đây người tương đối khiêm tốn, xưa nay không thích khoe khoang, cho nên ngươi đến hôm nay mới phát hiện mà thôi!” “Bản thân ta tế bào nghệ thuật, à không đúng, vi khuẩn nghệ thuật vô cùng phát triển!” Trương Khởi Lân: “…” Cái quái gì thế này, tự khen mình như thế, lại còn bảo mình khiêm tốn.

Lúc này!

Bụng Diệp Thần có chút khó chịu.

Có một sự thôi thúc muốn đi đại tiện!

Nhưng vừa rồi hắn mới nói với Muộn Du Bình rằng mình là một người hiểu nghệ thuật!

Bây giờ nếu nói thẳng là đi đại tiện, sẽ có vẻ không văn minh.

“Muộn Du Bình ngươi đợi ta một lát, ta muốn đi phát phẫn đồ tường một chút!” Trương Khởi Lân ngẩn người.

“Cái gì?

Phát phẫn đồ tường?” “Chính là!

Sự níu kéo của đại tràng không thắng nổi sự dịu dàng của giấy vệ sinh!” Trương Khởi Lân vẫn còn ngơ ngác.

Y liếc Diệp Thần một cái.

“Nói tiếng người!” “Ị!” Trương Khởi Lân: “…” Diệp Thần đi đến

một căn phòng.

Căn phòng này rất kỳ lạ.

Bên trong lại có bốn nữ thi, ngồi quanh một cái bàn ăn cơm.

“Thật đúng là được đó!

Mấy người này, người khác đều đang kéo sợi dệt vải, mấy người lại ở đây ăn.” “Sống cuộc sống an nhàn ghê nhỉ!” Diệp Thần tìm một góc tường.

Vừa ngồi xổm xuống.

Kênh livestream lập tức bùng nổ.

“Trụ Tử ca!

Ngươi đang làm gì vậy, sao lại ngồi xổm?” “Mẹ kiếp!

Trụ Tử ca, sao ngươi lại ị ở đây!

Mặt đất sạch sẽ như thế mà!

Ngươi làm vậy phá hoại người ta, ngươi nhẫn tâm sao?” “Trụ Tử ca, ngươi hạ góc quay xuống chút nữa, gần đây tôi có chút quái gở…” Chết tiệt!

Diệp Thần nghe vậy!

Đi ị cũng có nhiều quy tắc thế.

Lão tử ị trên sàn nhà thì sao chứ.

Đột nhiên!

Hắn nhớ lại, vừa rồi mới nói với Muộn Du Bình.

Mình là một người văn minh!

Người văn minh có phải nên văn minh một chút không.

Đúng!

Không thể ị trên sàn nhà.

Cần phải tìm một cái vật chứa.

Tìm tới tìm lui!

Thật sự không có!

Lúc này.

Mắt hắn lia tới bàn ăn.

Giữa bốn nữ thi, đặt một cái đĩa. ...

Mười phút sau!

Chân mỏi nhừ!

Diệp Thần đứng dậy.

Kênh livestream vẫn đang nói, Trụ Tử ca chất lượng không tốt gì đó.

Diệp Thần trực tiếp bật chức năng thoại, la lớn một tiếng.

"Ta sao lại chất lượng không tốt!

Ta có dùng vật chứa rồi đó nha!" Khán giả lập tức ngạc nhiên!

Không ngờ Trụ Tử ca này đâm đầu vào tường cũng không quay lại, hôm nay lại nghe theo ý kiến của mọi người.

"Tôi không tin!

Tôi không tin Trụ Tử ca đặt vào vật chứa!

Mặc kệ các người có tin hay không!

Dù sao tôi cũng không tin!" "Tôi cũng cảm thấy không tin!

Trong căn phòng này có vật chứa nào đâu!

Trụ Tử ca chắc chắn là khoác lác!" "Ông nội Vương nhà bên cạnh siêu phàm thật!

Cả ngày bay lượn trên trời, hình như chưa từng hạ xuống!" Diệp Thần tức giận rồi.

Không tin đúng không!

Hắn trực tiếp bưng cái đĩa ra ngoài.

Đặt lên bàn.

Kênh livestream lập tức ngừng hẳn!

Sốc!

Sốc vô hạn!

"Tôi điên rồi!

Tôi điên rồi!" "Trụ Tử ca!

Sao lại là một người thẳng thắn như vậy!

Bây giờ tôi đã lún sâu, không thể thoát ra được!" "Tôi mong hắn hạ góc quay xuống chút nữa, vì sao không thỏa mãn tôi…" "Tại sao, tôi lại đồng cảm với mấy nữ thi đang ngồi trước bàn kia, sắp tới vài trăm năm, vài ngàn năm, phải đối mặt với cái đĩa này!" Diệp Thần bày xong, vừa định đi.

Thấy bốn nữ thi đang ngồi trước bàn, đều nhìn mình.

"Nhìn gì!

Nhìn gì!" "Mẹ kiếp, ăn thêm món!

Còn chưa thu phí!

Còn nhìn!" "Nhìn nữa là Hắc Lư Đề Tử đó!" Khán giả: "…" Diệp Thần nhìn thấy có người trong bình luận nói, Trụ Tử ca không phải là người tốt.

Diệp Thần cười ha ha.

"Ta không muốn làm người tốt, ta chỉ muốn làm một trai hư mê

người!” Lúc này!

Diệp Thần thấy có một căn phòng lại đang nấu trà!

Diệp Thần vội vàng chạy vào.

Quả nhiên một nữ sĩ đang ngồi trước bàn.

Trước mặt có một ấm nước bốc hơi nóng, bên trong đang nấu trà.

Diệp Thần có chút muốn uống trà, bao nhiêu ngày rồi!

Hắn chưa từng uống trà pha.

Hắn đi tới.

Trực tiếp hô một tiếng.

“Tiểu nhị!

Dâng trà!” Nữ sĩ liếc hắn một cái đầy quyến rũ.

Giơ ấm trà trong tay lên.

Quả nhiên rót cho hắn một ly trà.

Còn làm một động tác mời.

Cái quái gì thế này, cảnh tượng này.

Diệp Thần còn chưa thấy gì lắm.

Nhưng mà!

Khán giả lại điên rồi!

Kênh livestream lúc này nhìn Diệp Thần đều rất sụp đổ.

“Trụ Tử ca này chẳng lẽ không sợ sao?

Hắn dám ngồi cùng nữ thi uống trà?

Trời ơi!” “Quan trọng là trà này Trụ Tử ca có uống được không?

Chương 88

Trong trà này tuyệt đối có thuốc đó!" "Ngươi là nói nữ thi đối với Trụ Tử ca muốn làm chuyện không trong sạch sao?

Không thể nào, bây giờ đăng ký thám hiểm mộ còn kịp không?

Tôi muốn đi!" "Tôi cũng muốn đi!

Ai cho tôi uống thuốc đi.

Cầu xin đối với tôi làm chuyện không trong sạch!" Ly trà nữ thi đưa tới.

Diệp Thần nhìn một cái.

Quả nhiên đưa tay ra nhận.

Khán giả một trận than thở.

"Trà này sao có thể uống được chứ?

Cái đồ ngốc này!

Sẽ chết người đó!" "Xong rồi xong rồi!

Trụ Tử ca thật sự đã nâng ly trà lên!

Ai!" "Tiểu Ca đâu rồi!

Mau đến quản đi!

Trụ Tử nhà ngươi phát điên rồi đó!" Không ngờ!

Diệp Thần vừa nâng ly trà lên, ngửi một cái.

Liền trực tiếp đổ nước đi!

Khán giả lập tức một trận kinh ngạc!

"Oa!

Trụ Tử ca lợi hại quá!

Ngửi một cái liền biết trà có vấn đề!" "Hắn lại trực tiếp đổ trà đi!

Tuyệt vời!" "Thôi được rồi thôi được rồi!

Yên tâm rồi!

Thoải mái rồi!" Tuy nhiên!

Giây tiếp theo!

Diệp Thần ném cái ly lên bàn.

"Có thể rót cho ta ly nóng không!

Mẹ kiếp ly trà lạnh đó có ý nghĩa gì chứ!" Khán giả: "…" Nữ thi vẫn đang rót trà từ ấm trà trong tay mình.

Hành vi của nàng dường như bị cố định, không thể thay đổi.

Diệp Thần trực tiếp cầm ấm trà ở giữa lên.

Tự mình rót một ly!

Hắn nâng lên!

Ngửi một cái!

Nha ha!

Cũng khá thơm!

Ngay khi hắn đưa trà đến miệng.

Đột nhiên một bàn tay nắm lấy ly trà.

Không phải Tiểu Ca đẹp trai phong độ thì còn ai.

"Trụ Tử!

Trà này không thể uống!

Có độc!" Diệp Thần lập tức ném cái ly đi.

Khán giả bắt đầu hò hét!

“Bảo ngươi đừng uống, còn không nghe lời!

Lần này bị Tiểu Ca mắng rồi chứ!” “Cái đồ ngốc Trụ Tử ca này!

Ha ha!” “Biết lỗi mà sửa là đứa trẻ ngoan!” Diệp Thần nhìn bình luận trong kênh livestream!

“Biết lỗi?

Biết lỗi gì?

Lỗi của ta sao?” Hắn đứng dậy.

Trực tiếp đi tới, cầm ấm trà đánh mạnh vào nữ thi đang đứng rót trà.

Đánh đến mức nữ thi toàn thân run rẩy!

Diệp Thần đánh vài cái.

Sau đó trực tiếp nắm cổ nữ thi, quăng nàng xuống con phố.

“Rõ ràng là lỗi của nàng!

Ta có lỗi gì!

Nàng không rót trà ta có thể uống sao?” Trương Khởi Lân: “…” Khán giả: “…” Lúc này!

Giọng nói tổng hợp của hệ thống lại đột nhiên vang lên.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ da mặt ngày càng dày!

Độ tương đồng vai diễn Kenpachi đạt 65%.

Thưởng tất cả thuộc tính cộng 150 điểm.” “Hết rồi sao?” “Hết rồi!” “Hệ thống ngươi có phải là đồ trẻ trâu không!

Ngươi uống Bảo thận nhiều quá rồi hả!

Nửa tháng không thấy tăm hơi, vừa xuất hiện lại thưởng có bấy nhiêu điểm!" "Đổ lỗi cho ta sao?

Lát thì cưỡi cá sấu, lát thì nhổ lưỡi quỷ treo cổ, lát thì ăn thịt nướng, ăn bánh ngọt, lát thì lại dùng đầu đâm vào cửa!

Ngươi xem ngươi làm những gì vậy?" Diệp Thần: "…" Mẹ kiếp!

Ai nói những chuyện này là không chính đáng!

Hệ thống này tuyệt đối là mẹ kế!

May mà độ tương đồng vai diễn đã tăng lên!

Phải biết rằng độ tương đồng đạt 70%, bé Bát Thiên Lưu đáng yêu vô địch sẽ xuất hiện đó!

Đến lúc đó, chuyến hành trình của hắn và Muộn Du Bình sẽ càng vui vẻ và thú vị hơn.

Hơn nữa thuộc tính đang liên tục tăng lên!

Chủ yếu là để tăng khả năng chịu đựng của bản thân!

Nếu không!

Khi Trảm Phách Đao Shikai, uy lực quá đáng sợ!

Sẽ làm tổn thương bản thể!

Vừa nghĩ đến đây!

Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy.

Trong căn phòng này, ở góc tường có một cái giường sưởi rất lớn.

Trong góc giường sưởi ẩn giấu một nữ thi mặc đồ xanh.

Nữ sĩ này kỳ kỳ quái quái trốn trong góc.

Ban ngày ban mặt trốn đi, chắc chắn không làm chuyện tốt!

Diệp Thần đi tới.

Mới phát hiện nữ thi này trốn trong góc, đang thổi địch.

Diệp Thần một tay nắm lấy nàng!

Xách ra ngoài!

Ban ngày ban mặt!

Trốn trong góc thổi!

Chắc chắn không phải hạng tốt.

Hắn xách nữ thi áo xanh ra.

Ném xuống đất.

Cây địch rời khỏi miệng nàng.

Tiếng địch du dương trên con phố vừa rồi.

Biến mất rồi!

Tiếng địch vừa biến mất!

Lập tức!

Xung quanh yên tĩnh hẳn!

Tiếng dệt vải, tiếng thêu thùa, tiếng may vá vá lại gì đó, đều ngừng lại!

Cả thế giới lập tức trở nên thật yên tĩnh!

Diệp Thần nhìn chằm chằm vào nữ thi áo xanh này.

"Hóa ra là ngươi cái đồ rắc rối này gây ra họa!" "Đưa địch cho ta!" Nữ thi áo xanh lại còn có thể động đậy.

Nhưng nàng cứ chết dí nắm chặt cây địch của mình.

Đối với nàng mà nói đây còn quý giá hơn cả sinh mệnh.

Năm đó tiểu chủ nhân của nàng, đã từng giao cây địch này cho nàng.

Nàng không thể làm mất.

Diệp Thần dùng sức giật, nhưng nàng vẫn nắm chặt.

Diệp Thần kéo qua!

Nữ thi lại kéo về!

Trực tiếp làm khán giả ngơ ngác.

Các đạo mộ giả khác bị dọa chết khiếp!

Trụ Tử ca lại ở đây chơi trò gia đình với nữ thi.

"Trụ Tử ca!

Nữ thi áo xanh kia đẹp quá!

Ngươi đừng cướp đồ của nàng nữa được không?" "Đúng đó!

Trụ Tử ca!

Người ta chỉ có sở thích thổi kèn này thôi!

Ngươi cướp mất cả đồ ăn của người ta rồi!" "Ai!

Chưa từng thấy thế này!

Trụ Tử ca, ngươi phải có phong độ của một quý ông chứ!" Diệp Thần nhìn.

Ta đâu có cướp đồ của nàng!

Ta đây là trao đổi ngang giá.

Hắn từ trong quần lôi ra một cái Hắc Lư Đề Tử.

Đưa cho nữ thi áo xanh.

"Nào!

Chúng ta đổi!" Khán giả: "…" Cái quái gì thế này!

Đưa cho nữ thi Hắc Lư Đề Tử… "Cầm lấy đi!

Làm gì mà cứ như ta cướp đồ của ngươi vậy!

Nếu ngươi muốn phát triển sở thích, thì dùng cái Hắc Lư Đề Tử này!" "Ngươi đã chết rồi, cô độc như vậy, phát triển chút sở thích cá nhân cũng tốt thôi!" "Cầm lấy đi!

Ta đây xưa nay không bắt nạt phụ nữ!

Nữ thi thì ta càng không bắt nạt!" Lời vừa dứt!

Hắn thấy nữ thi vẫn không buông cây địch.

Trực tiếp cầm Hắc Lư Đề Tử đập mạnh một trận!

Chương 89

Trương Khởi Lân: "…" Khán giả: "…" Cái quái gì thế này!

Vừa rồi không phải nói rất dịu dàng với phụ nữ!

Không bắt nạt nữ thi sao!

Diệp Thần thuận lợi lấy được cây địch trong tay.

"Muộn Du Bình!

Ngươi xem cái giường bên này!

Tốt biết bao!

Chúng ta ngủ một giấc rồi nói tiếp!" Trương Khởi Lân vừa định nói, tình huống khẩn cấp như vậy.

Chúng ta nhất định phải mau chóng đi!

Kết quả!

Y vừa gọi một tiếng Trụ Tử.

Phát hiện không ai đáp lại.

Y quay đầu, Trụ Kình Thiên đã ngủ rồi!

Trương Khởi Lân mỉm cười nhàn nhạt.

Cũng đi tới ngồi xuống.

Đồng hành với Trụ Tử bao nhiêu ngày!

Nhịp điệu của y cũng chậm lại theo.

Rất nhiều lúc!

Nhanh không phải là chuyện tốt!

Nhanh quá làm đau tay không phải ai cũng thích!

Làm chậm nhịp điệu đạo mộ lại!

Ngược lại có một cảm giác thư thái tự tại.

Giống như con phố trấn hồn này lần này.

Đạo mộ giả bình thường chắc chắn sẽ sợ phát bệnh thần kinh!

Bao gồm rất nhiều khán giả trong kênh livestream đều sợ phát điên rồi!

Nhưng mà!

Y và Diệp Thần trên con phố này.

Thong dong tự tại!

Cứ như đi dạo phố vậy.

Trụ Kình Thiên còn chạy đến uống trà!

Bây giờ lại còn ngủ nữa.

Nghĩ đến đây!

Lòng Trương Khởi Lân thoải mái hơn nhiều!

Mấy trăm năm, sự đè nén thật sự khó chịu.

Trương Khởi Lân cũng nằm xuống bên cạnh giường.

Nghỉ ngơi một lát đi… Lúc này!

Điều cạn lời nhất chính là nữ thi áo xanh đang ngồi xổm ở một bên.

Vốn dĩ nàng là chúa tể tuyệt đối của con phố trấn hồn này.

Quản lý sự tự do và hành động của tất cả nữ thi.

Địch ngừng!

Mọi người phải ngừng!

Địch thổi, mọi người đều phải động.

Nhưng mà!

Không ngờ!

Hôm nay lại gặp phải sỉ nhục lớn!

Không chỉ cây địch bị người ta cướp đi.

Đến cả cái giường để ngủ cũng bị chiếm mất rồi!

Thật là uất ức!

Ở trong mộ huyệt dưới lòng đất này, đã ngàn năm rồi!

Lại còn mất cả tiết tháo vào tuổi già!

Nàng cúi đầu nhìn, cái Hắc Lư Đề Tử Diệp Thần vừa đưa.

Nàng cảm thấy cây địch cũng là hình dài.

Cái Hắc Lư Đề Tử này cũng là hình dài!

Có lẽ có thể thử xem!

Thổi một cái, biết đâu cũng có thể phát ra tiếng.

Thế là!

Nữ thi áo xanh, nhét Hắc Lư Đề Tử vào miệng mình!

Gia canh!!!

Cầu một ít quà tặng đi!

Cho sự đam mê!

Cho sự ủng hộ!

Cho sự thúc giục!

Tôi muốn tiêm máu gà!

Cập nhật điên cuồng!

Lệ Dĩnh lúc này đang ở tổ chương trình chỉnh sửa tiết mục.

Vốn dĩ thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca đều ngủ rồi.

Cô cũng rất buồn ngủ.

Cô nghĩ.

Cái giường sưởi lớn như vậy, hai nam tử tuyệt mỹ đẹp trai như vậy!

Nếu như!

Lúc này!

Cô cũng có thể ngủ một giấc ở giữa cái giường sưởi đó!

Thì tốt biết bao!

Cô tự mình làm một bát mì tôm, còn cho thêm một cây xúc xích, hai quả trứng.

Không ngờ ngay khi chuẩn bị chén sạch thì.

Kênh livestream của tổ chương trình, đột nhiên bình luận ào ạt như thủy triều tuôn ra.

Cô mạnh bạo cắn một miếng xúc xích.

Vội vàng dán mắt vào màn hình.

Vừa khéo nhìn thấy cảnh tượng chấn động lòng người này.

Nữ thi áo xanh thổi địch.

Cây địch của nàng bị Trụ Tử ca cướp mất rồi.

Nàng cầm trong tay một cái Hắc Lư Đề Tử.

Nhưng mà, trong bức hoạt họa này, tư duy hành vi của nàng đã cố định.

Nàng nghĩ đến việc diễn tấu địch, thổi ra khúc nhạc.

Thế là liền cầm Hắc Lư Đề Tử lên.

Kết quả!

Vừa nhét vào miệng!

Nàng liền tắt ngúm!

Cả người nữ thi dường như bị điện giật vậy.

Miệng nhét Hắc Lư Đề Tử, toàn thân không ngừng run rẩy.

Chất lỏng màu đen chảy đầy mặt từ miệng.

Khán giả: "…" Lệ Dĩnh: "…" Lệ Dĩnh nhìn cây xúc xích trong tay, cảm giác này!

Lập tức!

Thật chua xót!

Bình luận của khán giả lại một lần nữa phủ kín màn hình!

"Nữ thi tự sát rồi!

Dùng Hắc Lư Đề Tử tự sát rồi!" "Thế giới này đáng sợ quá!

Là nguyên nhân gì!

Bức một người đã chết, lại một lần nữa tự sát!" "Thấy nàng nằm trên đất toàn thân run rẩy, tôi liền nghĩ đến cảnh con Husky nhà tôi cắn phải dây điện!" "Tôi đang nghĩ, cái Hắc Lư Đề Tử này sao lại còn có chức năng rung chứ?

Tôi có thể thử không…" "Tầng bốn kia, nhà tôi có một con lừa đen, tôi tặng cho ngươi!

Bốn cái móng!

Số lượng lớn bao no!" ...

Trương Khởi Lân ngủ rất nhẹ.

Bao nhiêu năm nay, y vẫn luôn ngủ không ngon giấc.

Nhưng điều này lại không ảnh hưởng đến làn da mịn màng và nhan sắc đỉnh cao của y.

Diệp Thần đưa ra lời giải thích cho điều này: Ăn nấm nhiều quá rồi!

Đột nhiên.

Một trận âm thanh "hưu hưu" từ bên ngoài truyền đến.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng thính lực nhạy bén của Trương Khởi Lân, lại nghe rõ ràng!

Trương Khởi Lân lập tức ngồi dậy khỏi giường.

Y thấy Trụ Tử ngủ say như chết.

Nên không gọi hắn dậy.

Y muốn hắn ngủ thêm một lát.

Trương Khởi Lân đứng dậy.

Vừa nhìn liền thấy nữ thi áo xanh đang ôm Hắc Lư Đề Tử, liên tục run rẩy.

Trương Khởi Lân có chút mơ hồ.

Dường như những năm trước, trong mộ địa chỉ cần gặp Tống tử, liền đánh nhau long trời lở đất.

Đôi khi thậm chí phải trả giá rất lớn, mới có thể giết chết một Tống tử.

Tại sao?

Bây giờ mọi thứ đều thay đổi rồi.

Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười, ra khỏi phòng.

Dựa theo âm thanh “hưu hưu”, y đi đến cuối con phố này.

Biến mất vào bóng tối vô tận!

Trong bóng tối, ánh đèn pin của y vừa xuất hiện.

Liền nhìn thấy một bức bích họa.

Bức họa này rất kỳ lạ.

Trong họa giống như một đứa trẻ đang vẽ.

Nó khoảng bảy tám tuổi.

Trong tay cầm bút lông.

Bên cạnh có đủ loại màu vẽ.

Chương 90

Và trên bàn đá trước mặt nó, lại đặt một bức họa đã vẽ xong.

Trương Khởi Lân liếc nhìn một cái.

Lập tức đầu óc chấn động.

Bức họa này!

Chẳng phải là bức "Thiên Nữ Tú Chức Đồ" mà Trụ Tử đã nói sao?

Rất nhiều cảnh tượng trên bức họa, đều cực kỳ tương tự với mọi thứ trên con phố trấn hồn này.

Bất kể là người hay cấu trúc cảnh vật.

Chỉ là không có cái gì gọi là tắm, mát xa, đại bảo kiếm gì đó.

Trương Khởi Lân nghĩ, đây chắc chắn là chủ mộ dựa vào hình ảnh nhân vật trong họa, đã tạo ra con phố trấn hồn này.

Còn về việc thi thể nhân vật tại sao lại không mục nát.

Trương Khởi Lân mơ hồ đoán rằng, có liên quan đến Trấn Hồn Châu.

Mặc dù Trấn Hồn Châu này đã từng ở trong tay y một thời gian.

Nhưng mà!

Ký ức mơ hồ, giống như cái đuôi của mùa hè, làm sao cũng không thể nắm bắt được.

Lúc này!

Âm thanh "hưu hưu" lại một lần nữa vang lên.

Trương Khởi Lân theo hướng âm thanh đi về phía trước.

Con phố lát đá xanh, đã không còn nữa.

Lúc này!

Mọi thứ ở đây đều là mộ đạo được đục ra từ đá.

Trong không khí có một mùi máu tanh nồng nặc.

Từ xa bay tới.

Trương Khởi Lân ngửi một cái liền biết.

Những máu này, đều là máu tươi!

Rất có thể chính là máu tươi của đạo mộ giả.

Quả nhiên!

Vừa đi chưa đầy trăm mét.

Trương Khởi Lân liền nhìn thấy trên đất một lượng lớn máu tươi.

Chỉ có máu, thi thể lại không cánh mà bay.

Y tiếp tục đi vài trăm mét.

Lại toàn bộ đều là máu tươi.

Rất nhiều ba lô của đạo mộ giả bị vứt khắp nơi.

Đột nhiên!

Một trận tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng chạy rất gấp, tiếng thở dốc rất thô.

Trương Khởi Lân dùng đèn pin chiếu một cái.

Không ngờ đối phương lại đột nhiên la lớn một tiếng.

Sau đó Trương Khởi Lân lại không nhận ra.

Người phụ nữ này toàn thân đều là máu.

Trên mặt đầy máu.

Nếu không phải dựa vào vóc dáng, căn bản không thể phát hiện đây là phụ nữ.

"Tiểu Ca!

Tiểu Ca!

Ô ô…" Giọng nói Trương Khởi Lân nghe ra rồi.

Chính là Tuyết Lỵ Dương, cháu gái của Trát Cô Sảo.

Lần trước Trương Khởi Lân đợi Trụ Tử bên cạnh quan tài đá ở Khủng Phố Phế Khư.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ đã để lại không ít thức ăn và nước cho y.

Tiểu Ca vẫn luôn là người có ơn tất báo, cho nên tình cảm này, y đến bây giờ vẫn nhớ.

Tiểu Ca nghi hoặc nhìn nàng.

"Tiểu Ca!

Tiểu Ca!

Có quái thú!

Có quái thú!

Khắp nơi đều có, tai nó rất dài, ăn người!" Tuyết Lỵ Dương nói xong câu này, quay người liền muốn chạy về hướng Trấn Hồn Nhai.

Trương Khởi Lân vô cùng nghi hoặc, thấy đồng đội của nàng Hắc Quả Phụ cũng không có ở đó.

"Quả Muội đâu rồi?" "Nàng ấy à!

Nàng ấy bị người ta bắt đi rồi!

Tôi không biết những người đó tại sao lại bắt nàng ấy!

Ô ô…” Tuyết Lỵ Dương quay người liền chạy.

Nơi này nàng không muốn ở thêm một khắc nào.

Trương Khởi Lân nhìn bóng lưng Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

Người ta thường nói, hoa chị em bằng nhựa, quả nhiên không sai.

So với Trụ Tử, thật sự một trời một vực!

Trương Khởi Lân tiếp tục đi về phía trước dọc theo mộ đạo.

Y rút ra Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Nắm chặt trong tay.

Y muốn làm rõ rốt cuộc ở đây là tình huống gì.

Sau đó!

Sẽ quay lại đón Trụ Tử.

Mộ đạo ngày càng hẹp.

Rất nhiều nơi cần phải cúi người mới có thể đi qua.

Ở một chỗ rẽ.

Trương Khởi Lân nhìn thấy một thi thể.

Thi thể này ngoại trừ khuôn mặt có thể miễn cưỡng nhìn rõ ra.

Các bộ phận khác đều chỉ còn lại xương.

Thịt trên người dường như đã bị ăn hết.

Trương Khởi Lân nhận ra người này!

Chính là một sát thủ đã đi theo hoàng tộc Tào thị giết y lần trước ở Khủng Phố Phế Khư.

Trương Khởi Lân vừa định rời đi.

Không ngờ thi thể kia đột nhiên động đậy.

Cái cánh tay còn sót lại của nó, lập tức túm lấy ống quần Trương Khởi Lân.

Mắt mở to, miệng đầy máu tươi.

“Cứu tôi với!

Tôi không muốn chết!” “Cứu tôi với!

Tôi không muốn chết…” Nói xong câu này, nó liền trực tiếp lại ngã xuống đất.

Máu tươi liên tục trào ra từ miệng.

Nó đã tắt thở hoàn toàn.

Lúc này!

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến rất nhiều tiếng la hét.

Trương Khởi Lân theo tiếng la hét chui vào cái hang động phát ra âm thanh.

Mộ đạo ngày càng nhiều, ngày càng hẹp.

Rất nhiều lúc chỉ có thể bò cúi người mà tiến lên.

Mộ đạo rất ẩm ướt.

Điều đó đại diện cho việc gần đó chắc chắn có nguồn nước.

Đèn pin của Trương Khởi Lân có vấn đề, lúc sáng lúc không sáng.

Y vỗ vỗ, đèn pin loạng choạng.

Trong hang động phía trước lại phát ra âm thanh “hưu hưu”.

Trương Khởi Lân biết thứ đó đã ở ngay trước mắt mình.

Y lại dùng sức vỗ một cái vào đèn pin!

Đột nhiên!

Đèn pin sáng lên.

Trước mặt y!

Một con rắn hổ mang màu đỏ dài hai mét, đang đối diện với y.

Nó liên tục lè lưỡi.

Trông cực kỳ đáng sợ.

Trương Khởi Lân nhanh chóng lùi lại.

Vì đang bò mà tiến lên.

Hang động chật hẹp.

Hắc Kim Cổ Đao cũng không thể đưa ra phía trước.

Đầu rắn hổ mang bò xuống.

Bắt đầu đi theo.

Làn da đỏ như máu dưới ánh đèn pin, trông càng đỏ và ghê tởm hơn.

Miệng không ngừng phát ra âm thanh "hưu hưu".

Lúc này!

Phía sau Trương Khởi Lân, đột nhiên cũng xuyên ra một tiếng "hưu hưu".

Y biết, đây chắc chắn là ổ rắn đực rắn cái.

Đầu rắn hổ mang ngẩng lên.

Cơ thể đang cuộn.

Trương Khởi Lân biết, nó sắp phát động tấn công rồi.

Ngay khi hai con rắn cùng lúc lao tới trong tích tắc.

Tay phải Trương Khởi Lân chạm vào một chỗ lõm hình người.

Y lập tức nhảy vào chỗ lõm.

Cơ thể dán chặt vào.

Trong tích tắc!

Hắc Kim Cổ Đao bay lên!

Ánh đao lóe lên!

“Vút!

Vút!” Hai tiếng!

Hai con rắn độc màu đỏ lao tới, toàn bộ đều bị Hắc Kim Cổ Đao chém đứt ở chỗ thất tấc (khoảng bảy tấc từ đầu).

Trương Khởi Lân ra tay cực kỳ chuẩn xác.

Chương 91

Chỗ thất tấc là chỗ hiểm của rắn.

Hai con rắn hổ mang bị chém đứt, giãy giụa vài cái, liền bất động.

Trương Khởi Lân vừa định từ chỗ lõm bên cạnh quay lại lối đi này.

Kết quả!

Hai mét thân rắn hổ mang vừa bị y chém đứt, đột nhiên động đậy.

Bị thứ gì đó kéo ngược lại.

Tầm nhìn bị che khuất, y không thể nhìn thấy rốt cuộc là chuyện gì.

Ngay sau đó là một trận tiếng xé toạc.

Lại là một trận tiếng nhai nuốt đồ ăn.

Chưa đầy mười giây.

Một con rắn hổ mang bị gặm nát bươm, lộ ra rất nhiều xương.

Trương Khởi Lân thò đầu ra, giơ đèn pin lên!

Chiếu một cái.

Đột nhiên!

Trước mặt y!

Một khuôn mặt quái dị đáng sợ, lạnh lẽo hiện ra!

Lúc này!

Tuyết Lỵ Dương lại một lần nữa chạy lên Trấn Hồn Nhai.

Con phố này vừa rồi nàng đã sợ đến mức không chịu nổi, nàng

mới cùng Hắc Quả Phụ vội vàng chạy ra phía trước.

Không ngờ, phía trước lại càng là một thế giới địa ngục.

Ngay cả sát thủ như Quả Muội, cũng bị bắt đi.

Chi bằng quay lại ở trên Trấn Hồn Nhai còn hơn.

Dưới ánh đèn đỏ lờ mờ.

Cả con phố vẫn trông tà mị đáng sợ.

Tuyết Lỵ Dương sợ hãi cực độ.

Nhưng mà!

Bây giờ cánh cửa đá trên đỉnh Vong Linh Tháp đã đóng lại rồi.

Còn có thể trốn đi đâu.

Tuyết Lỵ Dương nghĩ đến việc trốn vào một căn phòng.

Vừa khéo nhìn thấy có một căn phòng nữ thi, bị người ta xách ra ném xuống phố.

Nữ thi trong tay còn cầm một ấm trà.

Căn phòng này không có nữ thi, tương đối an toàn hơn.

Tuyết Lỵ Dương đi vào.

Chưa đi được hai bước, lại liền nhìn thấy giữa căn phòng nằm một nữ thi mặc đồ xanh.

Miệng cắm một cái Hắc Lư Đề Tử.

Sùi bọt mép!

Không ngừng run rẩy!

Hơi giống… Hơi giống cảnh tượng Tuyết Lỵ Dương đã từng xem trên TV nào đó.

Nàng rùng mình một cái.

“Là ai tàn nhẫn như vậy!

Thi thể cũng không tha!” Ngay lúc này.

Đằng sau nàng đột nhiên vang lên một giọng nói.

“Là ai đang mắng ta!” Tuyết Lỵ Dương vốn dĩ tinh thần đã căng thẳng cực độ.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng không rõ ràng từ phía sau.

Lập tức toàn thân run lên.

Ngất xỉu.

Diệp Thần một trận ngơ ngác.

Khi nào mình lại đẹp trai đến vậy!

Một câu nói, liền khiến mỹ nữ nằm thẳng cẳng… Muộn Du Bình đâu rồi?

Ngủ một giấc, sao lại chơi trò mất tích nữa?

Lại còn dẫn theo một mỹ nữ về!

Diệp Thần tiến lại hai bước, mới nhìn rõ.

Lại chính là Tuyết Lỵ Dương.

Trên người nàng toàn là máu tươi.

“Tuyết Muội!

Tuyết Muội!

Dậy đi!” Tuyết Lỵ Dương không hề phản ứng.

“Tuyết Muội!

Hắc Quả Phụ lớn tuổi hơn ngươi đó!” Tuyết Lỵ Dương mạnh bạo ngồi dậy!

“Sao có thể?

Nói bậy bạ gì vậy!

Sao có thể!

Quả Muội không thể có… Trụ Tử ca?" "Trụ Tử ca!

Sao ngươi lại ở đây?" "Đừng nói nhảm, ngươi như vừa tắm bằng máu tươi zombie vậy!

Muộn Du Bình đâu rồi?

Ngươi có thấy y không!" "Vừa rồi khi tôi chạy trốn từ bóng tối phía trước về, bị ngã một cái, không ngờ lại ngã vào đá.

Lúc đó tôi đau chết đi được." "Sau đó, tôi liền lật người, xung quanh toàn là máu, trên người dính rất nhiều máu!

Rồi tôi cứ như vừa bò ra từ vũng máu vậy." Diệp Thần: "…" "Tuyết Muội!

Trả lời trọng điểm!

Muộn Du Bình đâu rồi!" "Ồ, ngươi nói Tiểu Ca à!

Ngươi nói sớm đi!

Nói sớm thì tôi đâu có không nói cho ngươi!

Ngươi không nói sớm, tôi lại không biết ngươi muốn biết." Diệp Thần nghe vậy!

Cô nương này không phải là ngốc rồi chứ.

Trở tay là một bạt tai.

Trực tiếp làm Tuyết Lỵ Dương đầu óc ngơ ngác.

"Muộn Du Bình đâu rồi?" Không ngờ tát một bạt tai, lại thật sự có tác dụng.

Tuyết Lỵ Dương quả nhiên không còn mơ hồ nữa.

Trực tiếp trả lời một câu.

“Phía trước trong bóng tối!” Diệp Thần nghe vậy, không nói một lời nào.

Trực tiếp xông ra cửa!

Bước nhanh như bay!

Lao vào bóng tối vô tận.

Tuyết Lỵ Dương rụt rè bò dậy.

Nhìn thấy, vừa rồi Trụ Tử ca chạy quá gấp.

Lại làm rơi một cây địch xuống đất.

Nàng định nhặt lên xem thử.

Kết quả tay nàng còn chưa chạm tới.

Cây địch liền bị một bàn tay khác nắm lấy.

Tuyết Lỵ Dương toàn thân lạnh buốt.

Quay đầu nhìn lại.

Nữ thi áo xanh vừa rồi sùi bọt mép, cầm cây địch chậm rãi đưa lên miệng.

Bắt đầu diễn tấu.

Khóe miệng còn cười với nàng một cái.

Điều này làm Tuyết Lỵ Dương sợ phát điên!

“Mẹ ơi!

Mẹ ơi!

Quả Muội!

Quả Muội!

Cứu tôi với!" Nàng co giò bỏ chạy!

Vẫn là đi vào bóng tối đi!

Chết thì chết!

Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy!

Ông trời ơi! ...

Diệp Thần đã đi đến mộ đạo tương đối hẹp.

Hắn mỗi khi đến một ngã ba, liền chọn mộ đạo hơi cao hơn một chút.

Chui tới chui lui, gặp không ít thi thể xương cốt.

Nhưng chính là không thấy bóng dáng Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!" "Trời ơi!

Chạy đi đâu rồi!" Ngay lúc này!

Diệp Thần nhìn thấy hai con rắn hổ mang bị chém đứt.

Mặc dù thi thể rắn hổ mang dường như bị thứ gì đó gặm nát.

Nhưng mà!

Ở chỗ vết chém đứt của rắn hổ mang.

Rất rõ ràng có thể nhìn thấy vết đao!

"Hắc Kim Cổ Đao!

Muộn Du Bình!

Quả nhiên đã từng đến đây!" Diệp Thần nhìn theo dấu chân.

Trong hang động rất ẩm ướt, dấu chân rất rõ ràng.

Dày đặc khắp nơi.

Trông có cả dấu chân người lớn và trẻ con.

Thật sự kỳ lạ đến cực điểm.

Diệp Thần theo hang động liên tục đi về phía trước, cuối cùng cũng đến cuối mộ đạo.

Hóa ra!

Đây là một ngọn núi nằm ở giữa vách đá!

Trên cả vách đá dày đặc toàn là hang động.

Trông có vẻ rất nhiều không phải mộ đạo.

Mà giống như thứ gì đó được người nhân tạo đào ra.

Chương 92

Lúc này!

Diệp Thần nhìn thấy trong một hang động đối diện vách đá.

Một đạo mộ giả điên cuồng chui ra, la hét ầm ĩ.

Vừa ra ngoài hắn ta liền vội vàng buộc dây đạo mộ của mình, đóng vào vách đá của hang động.

Sau đó theo dây leo xuống.

Hắn ta hoảng loạn không ngừng phát ra những tiếng kêu quái dị.

Dường như bị thứ gì đó dọa cho ngốc.

Ngay lúc này!

Khi đạo mộ giả đi qua một cửa hang động trên vách đá.

Đột nhiên từ trong hang động vươn ra một bàn tay.

Bàn tay này lớn hơn bàn tay bình thường rất nhiều.

Trên đó toàn là máu tươi.

Bàn tay quái dị vừa vươn ra, liền túm lấy đạo mộ giả kia.

Trực tiếp kéo hắn ta vào trong hang động.

Cơ thể đạo mộ giả bị kéo ngang, trực tiếp kẹt ở cửa hang.

Chưa đầy ba giây.

"Rắc!" một tiếng!

Cơ thể đạo mộ giả bị đứt lìa!

Tiếng kêu ngừng hẳn!

Sau đó bị kéo vào trong hang động.

Diệp Thần chỉ nhìn thấy bàn tay to lớn đỏ như máu của quái vật.

Nhưng lại không nhìn thấy khuôn mặt và hình dạng.

Ấn tượng duy nhất chính là: Tên này là đồ máu!

Sức lực rất lớn!

Diệp Thần rất lo lắng!

Trong bóng tối vô tận này!

Muộn Du Bình phải dựa vào đèn pin!

Hơn nữa ánh đèn pin không kéo dài!

Rốt cuộc ở đâu?

Rốt cuộc chạy đi đâu rồi!

Ngay lúc này, phía dưới vách đá này.

Đột nhiên vang lên một trận tiếng kêu thảm thiết!

Xé lòng!

Diệp Thần quyết định nhanh chóng đi xuống xem thử!

Hắn không thèm nhìn vách đá cao bao nhiêu.

Trực tiếp nhảy một cái.

Sau đó trên không trung hoàn mỹ xoay người.

Hắn đối mặt với vách tường.

Trượt xuống 50 mét, Diệp Thần dùng Trảm Phách Đao cắm mạnh vào vách tường.

Trảm Phách Đao vừa cắm vào vách tường, bắt đầu giảm tốc độ chậm lại.

Lúc này!

Đột nhiên!

Từ trên vách tường vươn ra một cánh tay.

Cánh tay này giống hệt cánh tay Diệp Thần vừa thấy đã túm lấy đạo mộ giả kia.

Vừa đen vừa bẩn, dính đầy máu tươi.

Quan trọng là!

Ngón tay lại có bốn ngón!

Thật là kỳ lạ!

Ngay khi đôi tay đó vươn ra túm lấy Diệp Thần.

Diệp Thần rút ra một con dao găm, trực tiếp cắt đứt ngón tay của nó.

Quái vật trong hang động này la lớn.

"Mẹ kiếp!

Nếu không phải lão tử có việc, ta đã chui vào đây san bằng cả nhà ngươi rồi!" Diệp Thần lúc này, đã rơi xuống đất.

Quả nhiên!

Ở đây có một con sông ngầm rộng năm mét.

Nước sông rất trong, chảy rất chậm.

Điều ghê tởm duy nhất chính là.

Trong nước sông này toàn là xương cốt trắng bệch!

Ngoại trừ xương cốt của con người còn có đủ loại động vật, trải đầy cả lòng sông.

Diệp Thần bơi qua sông.

Đi vào hang động đối diện.

Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi chính là phát ra từ đây.

Diệp Thần một tay nắm lấy mép hang động, chui vào.

Vừa mới vào!

Lại liền nhìn thấy ở mép hang động có một ký hiệu!

Một ký hiệu cây cột!

Không phải Muộn Du Bình để lại, thì còn là ai!

Lúc này, tình hình của Trương Khởi Lân không hề tốt.

Ngay vừa rồi!

Sau khi hắn giết xong hai con rắn kính đỏ ấy, đột nhiên xuất hiện một sinh vật kỳ lạ mang gương mặt người.

Nói là mặt người cũng không chuẩn xác.

Mắt nó nhỏ đến mức gần như không nhìn thấy, nhưng tai thì lại rất dài!

Khi con quái vật mặt người đó đối mặt với Trương Khởi Lân, hắn đã nhìn chằm chằm quan sát một lúc.

Con quái vật tai dài này dường như chỉ dựa vào thính giác!

Trong hang động tối tăm không thấy ánh mặt trời này, thị lực của nó gần như đã mất!

Rồi sau đó, Trương Khởi Lân người ngoan ít lời!

Trực tiếp vung đao chém!

Quái vật không kịp phản ứng, đầu nó đã bị Hắc Kim Cổ Đao chém đứt.

Máu tươi bắn tung tóe!

Con quái vật tai dài ngã xuống đất, giãy giụa mấy cái rồi bất động.

Ngay lúc này, Trương Khởi Lân nghe thấy tiếng kêu cứu từ dưới vách đá.

Tiếng kêu này!

Trương Khởi Lân nghe rõ!

Chính là Hắc Quả Phụ!

Trương Khởi Lân quyết định đi cứu nàng, trả lại ân tình trước kia.

Hắn vội vàng men theo vách đá trượt xuống.

Xuyên qua con sông ngầm dưới đất!

Đến một cửa động.

Hắn sợ Trụ Tử không tìm thấy mình sẽ rất lo lắng!

Liền dùng đao trực tiếp khắc một hình Trụ Tử lên vách tường!

Khắc xong ký hiệu, hắn vội vàng chui vào.

Không ngờ!

Quả nhiên!

Vừa vào không lâu hắn đã thấy một nữ tử đang bị mấy con quái vật vây công.

Chân nữ tử ấy có vẻ bị thương.

Nàng ta vung thanh chủy thủ không ngừng.

Trương Khởi Lân đến gần nhìn!

Chính là Hắc Quả Phụ.

Hắn không nói hai lời, nhấc Hắc Kim Cổ Đao lên lao vào.

Con quái vật cuối cùng vừa nghe thấy động tĩnh, lập tức quay đầu lại.

Thứ đón chào nó chính là một đao của Trương Khởi Lân, trực tiếp

chém đôi đầu nó.

Ba con quái vật tai dài còn lại lập tức quay người.

Chúng há to cái miệng máu, răng trong miệng dài hơn con người rất nhiều.

Đầy miệng toàn răng là răng, dày đặc.

Hèn chi loại quái vật này ăn thịt người.

Bốn ngón tay của chúng mọc móng tay dài và cứng.

Giữa bàn tay và bàn chân có lớp thịt dày.

Điều này cũng giúp chúng đi lại rất nhẹ nhàng, gần như không thể phát hiện.

Ba con quái vật cùng lúc xông lên.

Trương Khởi Lân đạp vào vách tường bên cạnh, tung mình nhảy vọt lên.

Rồi trực tiếp chém một đao.

Một con quái vật bị chém đứt đầu ngay tại chỗ.

Một con quái vật khác bị Trương Khởi Lân chém đứt một cánh tay.

Nó lập tức chui vào góc tường.

Còn một con thì bị Hắc Kim Cổ Đao chém mất một phần ba đầu.

Điều không thể tin được là nó vẫn mang hai phần ba cái đầu còn lại, tức khắc bỏ chạy.

Tốc độ này!

Đơn giản quá nhanh!

Trương Khởi Lân đuổi theo hai bước.

Chúng nhanh chóng nhảy vào hang động, lập tức biến mất không dấu vết.

“Tiểu Ca!

Tiểu Ca!

Cảm ơn!

Ô ô...” Trương Khởi Lân nhìn Hắc Quả Phụ.

Trên chân nàng ta lại có một viên đạn, bắn vào bắp chân.

Trương Khởi Lân nhíu mày.

Không ngờ ngay cả Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương, những đạo mộ giả độc lập nằm ngoài các thế lực, cũng có kẻ thù ám sát!

“Đi được không?” “Không được ạ!

Tiểu Ca!

Chân ta bị thương rồi!

Chương 93

Vừa nãy bốn năm chục người vây bắt ta!

Ô ô...” Bốn năm chục người vây bắt Hắc Quả Phụ?

Nhưng lại không giết nàng ta!

Chuyện gì thế này?

Ngay lúc này!

Từ sâu trong hang động, một tiếng gầm rít truyền đến.

Âm thanh này giống như tiếng của hung thú, vô cùng đáng sợ!

Tiếp đó, là những tiếng bước chân dồn dập, truyền ra từ hang động.

Trong các cửa hang nhỏ trên vách đá, vẫn còn vài con quái vật tai dài đang thò đầu ra.

Vừa nghe thấy tiếng này, chúng liền chui tọt vào hang, không dám phát ra tiếng động nào.

Trương Khởi Lân nhíu mày!

Rốt cuộc là cái thứ quỷ quái gì!

Hắn hô lên một tiếng!

“Mau đi!” Trương Khởi Lân vừa quay đầu lại, Hắc Quả Phụ bị thương vốn đang tập tễnh, đã chạy xa!

“Tiểu Ca!

Mau chạy đi!

Cái thứ đó đáng sợ lắm!” Cái quỷ này!

Không phải nói không đi được sao...

Trương Khởi Lân cũng vội vàng đuổi theo.

Đột nhiên!

Tiếng bước chân của con quái vật khổng lồ kia biến mất.

Trương Khởi Lân ý thức được có điều không ổn!

Hắn lập tức dừng lại.

Mờ mịt, hắn cảm thấy con quái vật khổng lồ này rất thông minh.

Tiếng bước chân biến mất!

Rất có thể là nó đã đi vòng đường khác để chặn đầu bọn họ.

Vừa nghĩ đến đây!

Đột nhiên!

Trong bóng tối, một cái đầu khổng lồ lập tức thò ra.

Trương Khởi Lân nhanh chóng lùi lại!

Hắn nhìn rõ!

Đây là một con Người Khổng Lồ U Nhọt biến dị.

Cùng loại với mấy con quái vật tai dài vừa nãy.

Tai dài, nhưng mắt lại lớn hơn các con quái vật nhỏ khác một chút!

Con quái vật này thân hình quá sức khổng lồ!

Ít nhất cao hơn hai mét!

Toàn thân là những khối cơ bắp đáng sợ, trên đó mọc đầy những khối u nhọt lớn nhỏ.

Quái vật gầm rít một tiếng lớn!

“Gầm!” Cả hang động dường như rung chuyển!

Trương Khởi Lân trực tiếp rút đao, một đao chém tới.

Quái vật khổng lồ thò móng vuốt ra, va chạm trực diện với Hắc Kim Cổ Đao.

Muộn Du Bình rất kinh ngạc!

Móng vuốt con quái vật này lại cứng rắn đến thế.

Hắc Kim Cổ Đao cũng bị đánh bật lại.

Hắn từ từ lùi lại!

Con đường mộ này quá chật hẹp, căn bản không thể phát huy ưu thế cơ động linh hoạt!

Con quái vật khổng lồ cứ theo sau, thở hổn hển, trên mặt những khối u nhọt còn chảy mủ vàng.

Thật ghê tởm đến cực điểm.

Trương Khởi Lân cuối cùng cũng lùi đến cửa động.

Hắn lùi hai bước, nhảy xuống một không gian hình tròn bị đóng kín.

Mọi thứ trước mắt thật sự đã khiến Trương Khởi Lân chấn động!

Ít nhất hơn 50 thi thể đạo mộ giả bị vứt ở đây.

Các loại chân tay tàn phế.

Máu bắn tung tóe!

Lại còn ít nhất hơn 40 người dường như đang hôn mê.

“Phan Tử?” Trương Khởi Lân ngay lập tức nhìn thấy Phan Tử, hắn gọi một tiếng, Phan Tử căn bản không phản ứng.

Thần sắc Phan Tử có chút kỳ quái.

Con quái vật khổng lồ vừa đuổi tới cửa động, thấy nhiều người cầm vũ khí như vậy.

Nó cũng không xuống tấn công.

Nó đứng trên cửa động, gầm rít một tiếng quái dị.

Tức khắc!

Vô số quái vật tai dài nhỏ hơn từ các cửa hang nhỏ vọt ra.

Bao vây Trương Khởi Lân.

Từng con nhe răng nanh, trông cực kỳ ghê tởm!

Con quái vật khổng lồ gầm lên một tiếng cực lớn, khiến hơn 40 đạo mộ giả vốn đang hôn mê, rất nhiều người bị chấn tỉnh!

Trương Khởi Lân quét mắt một lượt.

Hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Đại đa số những người này không có vết cắn, không có vết thương.

Hơn nữa quần áo trên người rất sạch sẽ.

Tại sao lại giả vờ nằm ở đây!

Thật là kỳ lạ!

Trương Khởi Lân mờ mịt cảm thấy, tình hình rất không đúng!

Ngay lúc này!

Nhiều quái vật lập tức nhào xuống.

Trương Khởi Lân cũng như mọi người, vội vàng rút đao, lao lên.

Da thịt của mấy con quái vật nhỏ này khá giòn.

Không chịu nổi Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Lân.

Nhưng số lượng quái vật đối phương quá nhiều.

Vừa giết xong một đợt, lập tức lại có một đợt quái vật khác xông xuống.

Hơn nữa con quái vật khổng lồ kia, vững chắc chặn kín cái cửa động hơi lớn hơn một chút kia.

Theo ý hắn nghĩ!

Tất cả những người ở đây!

Đều phải chết! .....Diệp Thần vừa chui vào động, khom lưng tiến về phía trước.

Đột nhiên!

Bên phải hắn có một bóng người chui ra.

Diệp Thần trực tiếp vung một bàn tay lớn ra.

Đối phương vội vàng dùng chủy thủ đâm tới.

Diệp Thần vỗ một cái bằng tay trái!

Chủy thủ rơi xuống đất.

Người đó "khụ khụ khụ..." không ngừng.

Diệp Thần lúc này mới nhìn rõ, hóa ra lại là Hắc Quả Phụ!

"Quả muội?" "Quả muội!

Có nhìn thấy Muộn Du Bình không?" "Trụ Tử...

Trụ Tử ca, huynh suýt nữa thì vặn gãy xương quai xanh của muội rồi." "Muộn Du Bình ở đâu?

Mẹ kiếp!

Đừng nói nhảm!

Ta hỏi ngươi Muộn Du Bình ở đâu?" Ánh mắt Hắc Quả Phụ kinh ngạc!

Nàng ta chưa bao giờ thấy Trụ Tử ca nói chuyện với mình bằng ngữ khí đó.

“Vừa nãy, vừa nãy Tiểu Ca đã cứu ta!

Sau đó, có một con quái thú khổng lồ!

Rồi chúng ta bị lạc mất nhau...” Diệp Thần sốt ruột!

Trực tiếp lao về phía trước!

Đột nhiên!

Hắn dừng lại!

Trương Khởi Lân tại sao lại đến nơi này!

Hắn quay đầu hỏi!

“Quả muội!

Vừa nãy Muộn Du Bình có phải nghe thấy tiếng kêu cứu của ngươi nên mới đến đây không?” Hắc Quả Phụ gật đầu lia lịa!

“Ta bị rất nhiều người tấn công!

Ít nhất có bốn năm chục người, bọn họ rất lợi hại!

Chân ta bị thương, bị bọn họ đánh ngất, sau này thì xuất hiện ở cái hang động dưới cùng này.” Diệp Thần hít vào một hơi khí lạnh!

Lại mẹ kiếp đến nữa rồi!

Để giết Muộn Du Bình!

Đúng là vô sở bất dụng kỳ cực mà!

Âm mưu!

Âm mưu!

Bắt Hắc Quả Phụ mà không giết, dụ Muộn Du Bình vào tuyệt cảnh!

Diệp Thần điên cuồng lao vào!

Thanh Trảm Phách Đao trong tay hắn, kéo trên mặt đất, di chuyển với tốc độ cao!

Vách đá và Trảm Phách Đao ma sát vào nhau!

Lửa hoa bắn tung tóe!

Diệp Thần sát khí đằng đằng!

Mắt đỏ ngầu!

Nộ khí trùng trùng!

Trong hang động âm u đáng sợ này!

Giờ khắc này!

Diệp Thần giống như một dã thú điên cuồng chạy trong bóng tối!

Thần cản giết thần!

Quỷ tới giết quỷ!

Chương 94

“Muộn Du Bình!

Đợi ta!

Ngàn vạn lần không được có chuyện gì!” “Tào thị hoàng tộc!

Ta nhất định sẽ đồ sát mãn môn nhà các ngươi!” “Cho dù ta có chết!

Ta cũng không thể để ngươi!

Chịu một chút tổn thương nào!” Thêm một chương!

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ!

Cảm ơn mọi người đã thúc giục!

Thêm một chương!

Cảm ơn sự ủng hộ!

Đại chiến sắp bùng nổ!

Diệp Thần vừa rẽ qua một cửa hang, lập tức có mấy con quái vật tai dài nhảy ra phía trước!

Diệp Thần lập tức nổi giận!

Máu trong huyết quản tức khắc chảy xiết!

“Kẻ cản đường ta!

Chết!” Một con quái vật tai dài lao tới.

Bóng đao của Trảm Phách Đao loé lên.

Con quái vật tai dài bị Diệp Thần một đao chém thành hai nửa.

Máu tươi bắn tung tóe khắp nơi!

Tiếp đó!

Trên đầu Diệp Thần, ba con quái vật lập tức nhào xuống.

Diệp Thần hất đầu sang một bên, trực tiếp một đao chém lên trời.

Lập tức!

Ba con quái vật đều bị chém máu tươi chảy ròng ròng.

Chúng đau đớn kêu la thảm thiết.

Ngay trong khoảnh khắc đó!

Từ phía sau Diệp Thần, một con quái vật tai dài lớn hơn trước nhào tới.

Diệp Thần nghe tiếng phân biệt vị trí.

Hắn không hề quay người, mà trực tiếp vung Trảm Phách Đao ra phía sau!

Đầu con quái vật tai dài lập tức bị chém đứt, "cô lưu lưu" lăn lóc.

Diệp Thần kéo Trảm Phách Đao bước đi không ngừng!

Hắn không thể dừng lại!

Hắn không biết Muộn Du Bình lúc này sẽ đối mặt với nguy hiểm gì!

Hắn phải liều mạng!

Trên người hắn dính đầy máu tươi của nhiều quái vật!

Giờ khắc này!

Hắn giống như một Ma Vương đang bước đi.

Trong hang động tối tăm!

Quái vật xông tới càng lúc càng nhiều!

Diệp Thần càng giết càng điên cuồng!

Càng giết càng phẫn nộ!

Đầu óc hắn vào khoảnh khắc này đã rơi vào trạng thái cực đoan điên cuồng.

Trong đầu hắn chỉ còn lại mùi máu tươi.

Và ở cuối con đường máu tươi ấy!

Hắn biết!

Ở đó!

Có người đang đợi hắn!

Diệp Thần cầm thanh Trảm Phách Đao dài một mét rưỡi, không ngừng tiến lên phía trước.

Hắn đã nghe thấy rất nhiều tiếng giao tranh ở cuối đường mộ!

Hắn nghĩ!

Muộn Du Bình chắc hẳn đang ở đó!

Giờ phút này!

Trước mặt Diệp Thần!

Những con quái vật tai dài vây quanh càng lúc càng nhiều!

Diệp Thần tung San Quỷ Trảm, lập tức nhảy vào giữa đống quái vật phía trước, bắt đầu cuộc chém giết điên cuồng và nhanh chóng!

Khoảnh khắc này!

Trong cả hang động, các loại chân tay tàn phế bay khắp nơi!

Máu tươi ngập tràn bắn tung tóe! .....Giờ khắc này!

Trong không gian kín ở cuối hang động.

Trương Khởi Lân và hơn 50 đạo mộ giả vừa bò dậy từ mặt đất, đang điên cuồng chống lại sự tấn công của lũ quái vật tai dài!

Thân pháp của Trương Khởi Lân vô cùng linh hoạt.

Mỗi khi một con quái vật nhào tới, hắn đều khéo léo né tránh, rồi tiếp theo là một đao chém.

Dưới chân hắn!

Nằm la liệt thi thể của nhiều quái vật!

Nhưng!

Những con quái vật này dường như vô cùng vô tận, từng đợt nối tiếp nhau xông xuống.

Lúc này.

Bên cạnh Trương Khởi Lân có một đạo mộ lão giả hô to.

"Mọi người đừng động, tôi sẽ phá hủy cửa động, không cho chúng vào nữa!" Tiếp đó.

Ông ta lấy ra một bộ điều khiển điện tử, nhấn mạnh một cái.

Tức khắc.

Các cửa hang lớn nhỏ xung quanh không gian này.

Đột nhiên nổ tung.

"Ầm ầm ầm" một loạt tiếng nổ lớn liên tục.

Mấy cửa hang mà quái thú xông ra, tức khắc bị đá vỡ lấp kín.

Ngay cả cửa hang mà con quái thú khổng lồ vừa nãy đang đứng, cũng bị chặn lại.

Thế nhưng!

Điều khiến Trương Khởi Lân kỳ lạ là.

Hơn năm mươi người xung quanh, lại không một ai chất vấn bom được chôn khi nào.

Điều kỳ lạ hơn là!

Phan Tử vốn đang bất tỉnh nằm dưới đất, giờ đã biến mất!

Lại biến mất một cách khó hiểu!

Trương Khởi Lân một đao chém chết con quái vật cuối cùng còn lại.

Hắn đang chuẩn bị đi đến các cửa hang bị nổ, xem thử có đường nào thoát thân không!

Lúc này!

Hơn năm mươi người còn sống sót xung quanh, tất cả đều cầm đao và súng, chĩa vào hắn.

Từ trong đám người bước ra một lão giả.

Chính là người vừa nãy cầm điều khiển bom.

Thì ra là!

Trưởng lão Trần gia, Trần Xúc!

Ánh mắt ông ta nheo lại cười lạnh.

"Trương Khởi Lân, đầu của ngươi quá đáng tiền!

Có người ra giá 10 ức!

Không còn cách nào khác!

Ta là người yêu tiền." Trần Xúc quay đầu nhìn xung quanh.

"Vừa hay, những huynh đệ xung quanh đây, cũng là người yêu tiền!" "Cho nên!

Chúng ta đã dụng tâm sắp đặt cái cục diện này, không ngờ!

Thật sự đã đợi được ngươi tới!" Trương Khởi Lân đột nhiên hiểu ra!

Tại sao Hắc Quả Phụ bị bắt mà không bị giết, chính là để nàng ta đau đớn, kêu la ở đó, rồi thu hút mình đến.

Trương Khởi Lân từng chịu chút ân huệ nhỏ từ Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương.

Cho nên!

Hắn chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu.

Thế là hắn đã bước vào cái cục diện này.

Nhưng!

Điều Trương Khởi Lân không ngờ là!

Cái cục diện hôm nay hắn chắc chắn sẽ chui vào.

Nếu Hắc Quả Phụ không có tác dụng, không thể thu hút hắn vào.

Thì tiếp theo!

Sẽ có tiếng Phan Tử kêu la thảm thiết!

Tiếng kêu của Phan Tử!

Chắc chắn sẽ thu hút Trương Khởi Lân vào cục!

Bởi vì, Phan Tử cũng nằm trong kế hoạch lần này!

Kế hoạch của bọn họ là hai lớp bảo hiểm!

Trương Khởi Lân trông có vẻ đạm mạc, kỳ thực lại rất trọng tình trọng nghĩa!

Đây là điểm yếu mà mấy đại gia tộc đã tìm thấy của hắn.

Trần Xúc cười ha ha.

“Trương Khởi Lân, không chỉ có ngươi!

Trụ Kình Thiên của ngươi, cũng sẽ gặp bất ngờ trong con đường thông đạo kia đấy.” “Con quái vật khổng lồ u nhọt kia, lúc này đang

đợi hắn ở đó!" "Thật là trời giúp chúng ta mà!

Vốn dĩ còn đang lo không biết đối phó Trụ Kình Thiên thế nào, không ngờ trong cái sơn động này lại thật sự có một con quái vật khổng lồ u nhọt mạnh mẽ như vậy!" "Ngươi biết không?

Con Người Khổng Lồ U Nhọt kia, dùng súng cũng không bắn động được đâu!

Trụ Kình Thiên chắc chắn sẽ bị xé thành mảnh vụn!

Ha ha ha!" Trương Khởi Lân nhíu mày!

Hắn rất lo cho Trụ Tử!

Trần Xúc này chuẩn bị quá đầy đủ!

Dường như biết cái nơi này có quái vật gì vậy.

Hơn nữa lại cực kỳ hiểu rõ con đường mộ này.

Rất chắc chắn!

Con đường mộ đã được sắp xếp sẵn để dụ hắn đến, các loại thi thể trên đường cũng đều được bày sẵn từ trước.

Thế nhưng!

Chương 95

Tòa tháp vong linh này đều là lần đầu tiên vào!

Trần Xúc dựa vào cái gì mà lại hiểu rõ đến vậy?

Ngay lúc này!

Tức khắc!

Trương Khởi Lân nhớ đến lời nói của Trần Bì A Tứ năm xưa.

"Tổ tiên Trần gia ta, đó là người xây lăng mộ cho hoàng tộc." "Trần gia cho đến bây giờ vẫn còn giữ được bản vẽ thi công lăng mộ." Trương Khởi Lân vừa nghĩ đến đây!

Liền hiểu ra!

Trần gia chắc chắn đã giữ bản vẽ thi công tòa tháp vong linh này.

Trần Xúc lạnh lùng "a xích" một tiếng!

"Giết!" Lập tức!

Vô số viên đạn bắt đầu bay loạn xạ trong không gian ngầm rộng hơn 100 mét vuông này!

"Ba ba ba ba..." "Tháp tháp tháp tháp..." Trương Khởi Lân kể từ khi có U Linh Mã Não trong cơ thể, thân thể đã trở nên cực kỳ nhanh nhẹn!

Hắn tung mình nhảy lên, nhanh chóng né tránh đạn!

Rồi phản thủ là một đao!

Một đạo mộ giả bị Trương Khởi Lân chém đứt cổ ngay lập tức!

Ngã thẳng cẳng xuống đất!

Trần Xúc cầm một khẩu súng trường tấn công AK47, trực tiếp

bắn một loạt đạn liên tục.

Rất chặt chẽ bám theo Trương Khởi Lân mà bắn không ngừng!

Đạn quá dày đặc, Trương Khởi Lân căn bản không thể đến gần bọn họ.

Chỉ có thể không ngừng nhảy lên xuống trong không trung!

Đám sát thủ này!

Thực lực mạnh hơn rất nhiều so với những sát thủ ở di tích Đại Phật trước đây!

“Ha ha ha!

Trương Khởi Lân, ta xem ngươi có thể nhảy được bao lâu!

Ngươi sẽ có lúc kiệt sức thôi! ” “Đến lúc đó, chính là ngày chết của ngươi!” “Ai bảo ngươi một đời đều đối địch với toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu!

Rõ ràng đây là giang hồ đạo mộ, ngươi lại cố chấp giữ cái bí mật cuối cùng đó mà không nói.” “Nếu!

Ngươi hôm nay nói cho ta cái lăng mộ do Trương gia bảo hộ ở đâu?

Cái bí mật cuối cùng là gì, ta sẽ tha cho ngươi!” “Ngoài ra!

Ta nghe nói, có cái bí mật Cửu Đại Thiên Châu gì đó, ngươi có thể nói cho ta biết luôn không!” Trương Khởi Lân lạnh lùng trừng mắt nhìn Trần Xúc!

Hắn trực tiếp đạp vào vách đá, chạy nhanh như gió trên vách đá!

Rồi!

Một đao chém về phía Trần Xúc!

Trần Xúc né sang một bên.

Một tay tóm lấy một người bên cạnh, thế mình đỡ một đao của Trương Khởi Lân.

Rồi tiếng súng của hắn tiếp tục vang lên.

Vô số viên đạn tức khắc ào tới!

Trương Khởi Lân vội vàng nhảy lên, né tránh! .....Diệp Thần lúc này, đã giết sạch toàn bộ lũ quái vật tai dài xông tới trong đường mộ!

Cả đường mộ máu chảy thành sông.

Ngay lúc này!

Hắn nghe thấy tiếng nổ từ cuối đường mộ.

Đó là Trần Xúc đã cho nổ các cửa hang.

Diệp Thần trong lòng kinh hãi!

Mẹ kiếp!

Quả nhiên là cái bẫy!

Lại còn chôn thuốc nổ từ trước!

Muộn Du Bình rất nguy hiểm!

Muộn Du Bình rất nguy hiểm!

Nhưng!

Lối ra của con đường mộ này, đều đã bị đá nổ lấp kín!

Diệp Thần có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện bên ngoài đường mộ.

Trong lòng hắn vô cùng sốt ruột!

Thuốc nổ làm nổ tung lối ra của đường mộ, cả một đống đá lớn đổ sụp xuống!

Chặn kín hoàn toàn con đường mộ!

Diệp Thần đứng trước bức tường đá khổng lồ chắn ở cuối đường mộ.

Hắn dùng đao chém, dốc sức đẩy.

Hắn dùng thân thể mình đâm sầm vào!

Đâm điên cuồng!

Căn bản không có tác dụng gì!

Ngay lúc này!

Các loại tiếng súng đột nhiên vang lên ở bên Muộn Du Bình.

Diệp Thần biết.

Muộn Du Bình đã bị tấn công!

Hắn nóng ruột như lửa đốt!

Đột nhiên!

Diệp Thần nghe thấy một chút động tĩnh từ một chỗ lõm vào trên vách đá bên cạnh hắn.

Hắn quay đầu lại.

Đó là một đống phế tích bị thuốc nổ làm đổ sụp!

Đống phế tích đó đống lại ở cửa hang!

"Bụp" một tiếng.

Những mảnh đá vụn trong đống phế tích tức khắc bay loạn xạ!

Tức khắc!

Từ trong đống đá vụn bò ra một con quái vật khổng lồ cao gần hai mét.

Toàn thân và tứ chi đều là loại cơ bắp cực kỳ biến thái!

Hơn nữa!

Trên người nó mọc đầy u nhọt!

Lại còn chảy mủ.

Diệp Thần không nói hai lời, một đao Trảm Phách Đao chém tới.

"Rầm" một tiếng!

Móng vuốt của con quái vật khổng lồ lại trực tiếp hất Trảm Phách Đao sang một bên.

Móng vuốt của con quái vật khổng lồ này, cứng rắn dị thường!

Diệp Thần nắm chặt Trảm Phách Đao!

Rồi lao về phía trước một cú.

"San Quỷ Trảm!" Thân thể Diệp Thần đột nhiên nhiệt huyết dâng trào!

Trảm Phách Đao phát ra tiếng reo hưng phấn "ong ong".

Tốc độ đao tức khắc trở nên nhanh hơn!

Quái vật khổng lồ dùng tay liều mạng chống đỡ.

Nào ngờ tốc độ đao quá nhanh!

"Ba ba ba ba..." Quái vật khổng lồ không ngừng lùi lại.

Móng vuốt của nó căn bản không thể chống đỡ, sự tấn công điên cuồng như Tam Lang liều mạng của Diệp Thần.

Tốc độ đao nhanh!

Ra đao mạnh!

Quái vật khổng lồ lập tức lùi lại mấy bước.

Chân nó vừa hay bị một tảng đá lớn vấp ngã, ngã ngửa ra sau.

"Rầm" một tiếng.

Quái vật khổng lồ ngã xuống đất.

Diệp Thần vốn định vội vàng qua đó bồi thêm đao!

Xem có thể giết được con Người Khổng Lồ U Nhọt này không!

Nhưng!

Ngay lúc này!

Bên ngoài đường mộ.

Muộn Du Bình phát ra một tiếng "hừ" trầm đục.

Diệp Thần biết!

Muộn Du Bình chắc chắn đã bị vây công, va vào đâu đó.

Người này cho dù chết cóng, cũng sẽ không kêu la.

Cùng lắm chỉ là phản ứng bản năng của cơ thể "hừ" một tiếng.

Diệp Thần không màng nhiều nữa!

Mặc dù Người Khổng Lồ U Nhọt phía sau đang lao tới tấn công hắn!

Hắn cũng không thể quản nữa!

Hắn lại một lần nữa lao về phía bức tường đá đang chặn mình, xông tới!

Lần này!

Cho dù liều mạng!

Cũng phải phá tung cái lối ra được chất đống bằng đá này!

Diệp Thần căn bản không màng phía trước có phải là tường đá hay không.

Hắn cứ liều mạng lao tới đâm một cái.

Kết quả bức tường đá được chất đống bằng đá vụn quá cứng.

Trực tiếp bật hắn trở lại.

Diệp Thần lùi lại mấy bước!

Lại một lần nữa điên cuồng chạy, rồi đâm sầm vào bức tường đá.

Bức tường đá, vẫn không thể lay chuyển!

Lúc này!

Người Khổng Lồ U Nhọt phía sau Diệp Thần lại từ từ bò dậy.

Diệp Thần nghĩ ra một ý.

“Lại đây!

Đồ xấu xí!

Mau tới!

Đâm chết ta đi!” “Ta sẽ không động đậy!

Ngươi tới đâm chết ta đi!” Người Khổng Lồ U Nhọt thở hổn hển.

Nó tức giận!

Chương 96

Nó bắt đầu tăng tốc!

Lao tới!

Diệp Thần cứ đứng yên không động đậy.

Ngay trong khoảnh khắc cuối cùng.

Diệp Thần đột nhiên phát động "Chiến Đấu Đích Nhạc Thú".

Tức khắc dịch chuyển đi.

Người Khổng Lồ U Nhọt "bốp" một tiếng.

Nó đâm sầm vào cửa được chất đống bằng đá vụn.

Người Khổng Lồ U Nhọt bị đâm choáng váng.

Nó trực tiếp ngã ngửa ra sau.

Thế nhưng!

Cái cửa bị thuốc nổ làm sập xuống bằng đá này, chặn cửa, lại vẫn không mở ra.

Khán giả lúc này đều sốt ruột chết đi được!

Chốc chốc chạy đến phòng livestream của Tiểu Ca!

Chốc chốc lại chạy đến phòng livestream của Trụ Tử ca.

"Trụ Tử ca!

Nhanh lên!

Tiểu Ca không chống đỡ nổi rồi!

Đối phương đông người quá!" "Ai!

Trụ Tử ca cũng không còn cách nào!

Vừa nãy ngay cả Người Khổng Lồ U Nhọt kia cũng không phá được cửa.

Ngươi bảo Trụ Tử ca biết làm sao.” “Ai!

Trần Xúc này quá đáng ghét!

Trần gia có phải biết bí mật gì đó về cái lăng mộ này không!

Nếu không sao có thể có một cục diện hoàn hảo như vậy.” “Trần gia vốn đã có thù với Tiểu Ca!

Lần trước Trụ Tử ca vì Tiểu Ca mà giết Trần Nhân!

Cho nên...” Diệp Thần sốt ruột đi vòng vòng!

Rốt cuộc phải làm sao đây!

Đột nhiên!

Hắn nghĩ ra một ý!

Một ý tưởng bất chấp tính mạng!

“Hệ thống!

Hệ thống!

Ta hỏi ngươi!

Chiến Đấu Đích Nhạc Thú có phải chỉ cần phát động, sẽ vô điều kiện dịch chuyển về phía trước 5 mét không?!” “Mau trả lời ta!

Nhanh lên!

Trả lời ta!” “Túc chủ!

Về nguyên tắc là như vậy!

Nhưng lực phòng ngự của cơ thể ngươi vẫn chưa đủ để cứng đối cứng với bức tường đá này!” “Túc chủ!

Ta khuyên ngươi không nên làm vậy!

Ngươi làm vậy chính là tự sát!" Diệp Thần nghiến chặt răng!

Chết thì chết đi!

Dù sao, cũng tốt hơn là để Muộn Du Bình chết oan ức như vậy.

Diệp Thần đi đến trước bức tường đá.

Hắn đứng đối diện với bức tường được chất đống bằng đá.

Không phải nói, kỹ năng "Chiến Đấu Đích Nhạc Thú" này!

Trong bất kỳ tình huống nào cũng có thể dịch chuyển tức thời năm mét sao?

"Ta cứ xem ngươi có được không!" "Chiến Đấu Đích Nhạc Thú!" Phát động!

"Rầm!" "Ầm ầm ầm" một tiếng nổ lớn rung chuyển trời đất.

Lập tức rất nhiều tảng đá được chất đống bị Diệp Thần đâm bay!

Chiến Đấu Đích Nhạc Thú!

Không lừa ta!

Thân thể hắn lại thật sự tiến về phía trước 5 mét!

Thế nhưng!

Không ngờ diện tích sập của tảng đá này quá lớn!

Còn một đoạn ngắn nữa mới tới lối ra cuối cùng!

Ngay lúc này!

Diệp Thần cảm thấy một trận choáng váng!

Trên mặt hắn một dòng nước ấm chảy xuống, tức khắc nằm xuống.

Diệp Thần dùng tay sờ!

Máu tươi đỏ thẫm!

Đầu hắn đã bị thương!

Đầu gối hắn lại bị đâm đau đớn vô cùng!

Mặc dù có hệ thống lực phòng ngự gia tăng!

Giờ khắc này!

Hắn vẫn là thương tích đầy mình!

"Túc chủ!

Túc chủ!

Chiến Đấu Đích Nhạc Thú không thể sử dụng như vậy!

Cảnh báo!

Cảnh báo!

Cảnh báo!" "Cảnh báo đầu của mẹ ngươi!

Có cái công phu rách nát này, thì nâng cao phòng ngự cho lão tử đi!" "Hệ thống!

Ngươi đồ hèn nhát!" Hệ thống: .....

Ngay lúc này!

Ở bên Muộn Du Bình.

Không chỉ có tiếng súng!

Mấy tiếng nổ bom "ầm ầm ầm" vang lên!

Diệp Thần phát điên!

Diệp Thần hoàn toàn phát điên!

Hắn lao đến trước bức tường đá!

Đối mặt với bức tường đá!

Tiếng cảnh báo của hệ thống không ngừng gào thét!

Thế nhưng!

Diệp Thần lúc này đã hoàn toàn không nghe thấy!

Ngay cả Người Khổng Lồ U Nhọt đang từ từ đứng dậy phía sau hắn!

Diệp Thần cũng căn bản không để tâm!

Người Khổng Lồ U Nhọt xòe ra móng vuốt lớn cứng rắn vô cùng của nó.

Lập tức đập xuống lưng Diệp Thần!

"Bốp!" Một cái!

Móng vuốt cứng rắn sắc bén, lập tức đập vào lưng Diệp Thần!

Đồng thời!

Trong khoảnh khắc này!

Diệp Thần đối mặt với bức tường đá!

"Chiến Đấu Đích Nhạc Thú!" Tức khắc phát động!

Hệ thống không còn lên tiếng, phán đoán mà nó đưa ra là: Túc chủ này đã phát điên rồi!

Càng đi càng xa trên con đường tìm chết!

Chỉ nghe thấy!

"Rầm!" "Ầm ầm ầm" một tiếng nổ lớn!

Con đường mộ bị đá chặn lại, tức khắc bị đâm tung!

Vô số tảng đá khổng lồ tức khắc bay ra!

Mấy tên sát thủ đứng ở cửa đường mộ bị những tảng đá bay tới tức khắc đập chết!

Có thể thấy!

“Chiến Đấu Đích Nhạc Thú” của Diệp Thần, đã phát huy uy lực lớn đến nhường nào!

Khói bụi đá tan hết.

Mọi người nhìn thấy không phải là một “người”!

Mà là!

Một Ma Vương toàn thân dính đầy máu tươi!

Đầu chảy máu khắp nơi!

Một dã thú khát máu cầm đại đao, tóc tai bù xù!

Một ác quỷ toàn thân quần áo rách rưới, hai mắt đỏ ngầu, sát khí đằng đằng!

Xin một chút quà nhỏ!

Cổ vũ cho Diệp Thần và Tiểu Ca, còn có Tiểu Thiên Lưu sắp xuất hiện, cảm ơn mọi người!

Rất nhiều sát thủ đang vây công Trương Khởi Lân, lập tức trong lòng kinh hãi!

Rốt cuộc đây là ai?

Trụ Kình Thiên?

Nhưng tóc Trụ Kình Thiên của hắn đâu?

Lúc này!

Lại tóc tai bù xù!

Máu tươi đầy mặt!

Trần Xúc càng không thể tin được!

Cửa hang này!

Hắn cố ý chôn rất nhiều thuốc nổ!

Sau khi thuốc nổ phát nổ, vô số tảng đá lớn đã chặn kín lối ra!

Trụ Kình Thiên này!

Rốt cuộc là vào bằng cách nào!

Làm sao có thể!

Trương Khởi Lân vừa nghe thấy tiếng đá lớn nổ tức khắc!

Hắn liền biết!

Trụ Tử đã tới!

Chương 97

Nhưng!

Khi hắn nhìn thấy Diệp Thần toàn thân đầy máu như vậy!

Trương Khởi Lân trong lòng tức khắc rất đau đớn!

Trụ Tử bình thường quý nhất kiểu tóc Trụ Kình Thiên của hắn!

Hắn từng nhiều lần nói!

"Mạng có thể mất!

Kiểu tóc không thể loạn!" Nhưng!

Giờ khắc này!

Kiểu tóc Trụ Kình Thiên của Trụ Tử đã không còn tồn tại!

Tóc tai bù xù!

Máu tươi đầy mặt!

Thậm chí ngay cả dung mạo của hắn cũng không nhìn rõ!

Trương Khởi Lân hô lớn một tiếng!

"Trụ Tử!" .....Diệp Thần ngẩng đầu lên.

Một mắt liền nhìn thấy!

Trong không gian rộng hàng trăm mét vuông này, ở góc phía Đông!

Muộn Du Bình đang bị vây chặt ở đó!

Diệp Thần không màng bất kỳ đau đớn nào trên cơ thể!

Hắn hướng về phía Muộn Du Bình!

"Chiến Đấu Đích Nhạc Thú" lại một lần nữa phát động!

“San Quỷ Trảm” phát động!

Diệp Thần nhảy vào đám đông!

Vô số bóng đao cực nhanh hoành hành trong đám người.

Trong chốc lát, đám người vừa vây khốn Trương Khởi Lân.

Lập tức rơi vào thế yếu.

“Trụ Tử!

Trụ Tử!

Đầu huynh sao rồi?

Trụ Tử!

Mau nói cho ta biết!

Đầu huynh rốt cuộc sao rồi?” “Không sao!

Bất cẩn trượt chân ngã thôi!” “Sao lại không sao?

Máu tươi chảy ròng ròng khắp đầu!

Sao lại không sao!” “Huynh không sao!

Ta liền không sao!” Trương Khởi Lân trong lòng, đột nhiên vô cùng cảm động.

Hắn nhìn Diệp Thần máu tươi chảy ròng ròng khắp đầu!

Tóc tai bù xù!

Dung mạo cũng không nhìn rõ!

Trong lòng đau đớn dị thường!

Ngàn năm qua, hắn mờ mịt nhớ lại.

Lần cuối cùng đau khổ như vậy.

Là khi cha mẹ hắn cùng toàn gia bị sát hại!

Mà nay!

Hắn lại một lần nữa cảm thấy đau lòng!

Ngay lúc này!

Diệp Thần vỗ vỗ vai hắn!

"Muộn Du Bình!

Nhân sinh xem đạm!

Không cần đau khổ!" "Tóc tai, vật ngoài thân!

Đã xõa xuống, sau này ta cũng không búi nữa!" "Muộn Du Bình!

Chúng ta giết sạch đám chó con này!" Diệp Thần vừa dứt lời, liền trực tiếp nhảy ra ngoài!

Trảm Phách Đao của hắn vừa dài vừa nhanh.

Đặc biệt là sau khi hắn phát động "San Quỷ Trảm".

Tốc độ càng lúc càng như điên cuồng.

Mỗi một đao chém ra!

Đều là mấy người đứt tay đứt chân!

Diệp Thần đuổi theo một đám sát thủ mà đánh tơi bời!

Tình thế vốn đã đẩy Trương Khởi Lân vào tuyệt cảnh trên sàn đấu!

Lập tức đảo ngược!

"Chiến Đấu Đích Nhạc Thú" của Diệp Thần không ngừng thi triển!

"San Quỷ Trảm" càng lúc càng ra liên tục!

Thân hình nhanh như điện chớp!

Đao pháp sắc bén tàn nhẫn!

Giờ khắc này!

Hắn đã không còn quan tâm đến việc tiêu hao quá nhiều thể lực nữa!

Hắn quên hết mọi thứ!

Hắn chỉ nhớ giết chóc!

Hắn chỉ nhớ, phải cứu Muộn Du Bình ra ngoài!

Dù hôm nay!

Có cạn kiệt tinh lực!

Chết ở đây thì có sao!

Cách giết điên cuồng bất chấp sống chết của Diệp Thần, khiến cả đám sát thủ kinh hãi không thôi!

Mỗi lần bọn họ né tránh, chạy sang một bên!

Thế nhưng!

Diệp Thần lại thần quỷ khó lường đột nhiên xuất hiện bên cạnh bọn họ.

Tiếp đó!

Chính là Trảm Phách Đao chém tới!

Đám sát thủ sụp đổ rồi!

Bọn họ hoàn toàn sụp đổ rồi!

Cái quỷ này rốt cuộc là người hay quỷ!

Tại sao có thể không ngừng dịch chuyển tức thời như vậy!

Trong nháy mắt!

Rất nhiều sát thủ bị Diệp Thần chém đứt đầu!

Trương Khởi Lân lúc này, cũng có thời gian rảnh tay, lập tức phản

công.

Hắn nhìn chằm chằm Trần Xúc.

Cái tên Trần Xúc này, Trương Khởi Lân hận đến cực điểm!

Đặt ra một cái tử cục như vậy!

Khiến Trụ Tử toàn thân đầy vết thương!

Trương Khởi Lân thề, nhất định phải tự tay giết hắn.

Hắn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, đi về phía Trần Xúc.

Trần Xúc đang ở một góc tường.

Hắn cũng rút ra một thanh đao.

Trên mặt nở nụ cười lạnh.

"Trương Khởi Lân, kỳ thực!

Ta cũng là một cao thủ dùng đao!" "Mộ Táng Tinh Cầu trước đây vẫn luôn nói, một thanh Hắc Kim Cổ Đao của ngươi, tung hoành cổ kim!

Hôm nay!

Ta muốn thử xem!" Vừa dứt lời.

Trần Xúc cầm một thanh đại đao, lập tức nhảy lên, trực tiếp chém xuống Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân né sang một bên.

Thuận thế một đao chém ra.

Đại đao của Trần Xúc và Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Lân va chạm vào nhau.

Lửa hoa bắn tung tóe!

Trương Khởi Lân không hề nhúc nhích.

Trần Xúc lại lùi lại một bước.

Đao pháp của Trần Xúc rất cao siêu.

Trong nội môn Trần gia, gần như không ai là đối thủ của hắn!

Nhưng!

Hắn vẫn không phải là đối thủ của Trương Khởi Lân hiện tại.

Trương Khởi Lân kể từ khi có U Linh Mã Não nhập thân.

Thực lực đã tiến bộ vượt bậc!

Trần Xúc và Trương Khởi Lân.

Hai người liên tục giao thủ mười mấy chiêu!

Mặc dù Trần Xúc mỗi lần đều có thể đỡ được chiêu thức của Trương Khởi Lân.

Nhưng!

Lại bị khí thế của Trương Khởi Lân đánh cho liên tục lùi lại.

Lúc này!

Trái tim của khán giả trong phòng livestream đều kích động không thôi!

"Thấy Trụ Tử ca mỗi lần xuất hiện bên cạnh Tiểu Ca, tôi liền cảm động không thôi!" "Đúng vậy!

Con người ai cũng có khuyết điểm.

Trụ Tử ca toàn thân đầy khuyết điểm, nhưng chỉ cái sự trọng tình trọng nghĩa và dũng cảm tiến lên này!

Không ai địch nổi!" "Kiểu tóc Trụ Kình Thiên của Trụ Tử ca mất rồi!

Mặc dù không nhìn rõ dung mạo, nhưng!

Sao tôi lại cảm thấy hắn đẹp trai hơn!" "Thấy Trụ Tử ca toàn thân đầy máu, tôi đau lòng quá!

Trên đời sao lại có người đàn ông nghĩa bạc vân thiên đến thế!" "Trụ Tử ca chỉ cần đánh nhau, liền như biến thành một người khác vậy!

Đơn giản là vừa đẹp trai vừa ngầu!" "Cái tên Trần Xúc kia sắp xong rồi, đoán chừng sắp bị Tiểu Ca giết chết." "Trời ơi!

Trời ơi!

Mọi người mau nhìn!

Con Người Khổng Lồ U Nhọt kia xông vào!" Đột nhiên!

Một tiếng gầm lớn vang lên!

Con Người Khổng Lồ U Nhọt đao thương bất nhập, lập tức từ cửa hang bên ngoài nhảy vào!

Chương 98

Mấy chục sát thủ còn sống sót kinh hãi thất sắc, vội vàng lui về phía Trần Xúc!

Người Khổng Lồ U Nhọt vừa đáp đất, một sát thủ không kịp rút lui gần đó.

Lập tức bị nó hai tay bóp nát đầu!

Sát thủ dùng súng không ngừng bắn vào nó!

Nhưng!

Người Khổng Lồ U Nhọt đao thương bất nhập!

Đạn căn bản không có tác dụng gì!

"Bốp!" một tiếng!

Đầu sát thủ bị Người Khổng Lồ U Nhọt trực tiếp bóp nát thành mảnh vụn!

Máu tươi bắn tung tóe!

Nó nắm chặt sát thủ đã chết, một tay ném ra!

"Rầm" một tiếng.

Thi thể bị ném vào vách đá bên cạnh, xương cốt nát vụn, như một vũng bùn thịt vậy!

Lập tức!

Dù là những người có mặt tại hiện trường, hay khán giả trong phòng livestream!

Đều hít vào một hơi khí lạnh!

Kinh hãi và sợ hãi!

Một Thi Vương khủng khiếp như vậy, đao thương bất nhập, lực lớn vô cùng!

Căn bản không có bất kỳ cách nào!

Nhưng!

Ai cũng không ngờ!

Sau khi Người Khổng Lồ U Nhọt giết chết sát thủ!

Lại nhìn chằm chằm Diệp Thần và Trương Khởi Lân!

Ánh mắt tràn ngập nộ khí!

Vừa nãy trong đường mộ, Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã dùng đao chém con Người Khổng Lồ U Nhọt này!

Khán giả lúc này lập tức vô cùng lo lắng!

"Tại sao trên đời này, kẻ xấu luôn liên thủ với nhau!

Người Khổng Lồ U Nhọt tại sao không đi giết Trần Xúc và đám súc sinh kia!" "Đoàn chương trình đã phát tin tức, con Người Khổng Lồ U Nhọt này dường như đã được ngâm trong dược thủy ngàn năm, Hắc Kim Cổ Đao cũng không chém động được!" "Vậy thì làm sao?

Ô ô...

Trụ Tử ca, Tiểu Ca!

Làm sao bây giờ?" Trần Xúc đứng ở góc tường, cười lạnh.

"Xem ra tên khổng lồ này và hai người các ngươi kết oán rất sâu a!" "A a, tên khổng lồ này ngay từ khi xây dựng cái lăng mộ này đã được dùng dược thủy ngâm tẩm làm tống tử!" "Mấy ngàn năm, nó đao thương bất nhập toàn thân!

Lực lớn vô cùng!

Loại người như Trương Khởi Lân ngươi, nó có thể giết một trăm

người!" Trương Khởi Lân nhíu mày, hắn đã từng giao thủ với tên khổng lồ này.

Quả thật rất khó đối phó!

Vừa nãy khi ở trong đường mộ, hắn đã dùng Hắc Kim Cổ Đao dốc sức chém một nhát!

Lại bị móng vuốt của tên Người Khổng Lồ U Nhọt này chặn lại!

Trần Xúc nói, Người Khổng Lồ U Nhọt này đã được ngâm trong dược thủy ngàn năm!

Hèn chi!

Lớp giáp của nó cứng rắn đến mức này!

Hơn nữa!

Vừa nãy trong đường mộ chật hẹp, Người Khổng Lồ U Nhọt không thể phát huy.

Bây giờ trong không gian này có thể tự do triển khai.

Sức lực khổng lồ của nó, tuyệt đối khủng khiếp đến mức ấy!

"Gầm!" Người Khổng Lồ U Nhọt gầm lớn một tiếng!

Cả sơn động bị chấn động khắp nơi vọng lại âm thanh!

"Rầm... rầm... rầm" Người Khổng Lồ U Nhọt bước những bước chân khổng lồ!

Đi về phía Trương Khởi Lân và Diệp Thần!

Nó giơ cánh tay lên, hai móng vuốt sắc bén trông càng thêm đáng sợ!

Khiến khán giả trong phòng livestream đều vội vàng nhắm mắt lại!

Quá đáng sợ rồi!

Ngay lúc này!

Ngay lúc mọi người đều tuyệt vọng!

Ngay lúc Trương Khởi Lân cũng nhíu mày, rất lo lắng!

Diệp Thần bước tới một bước!

Đứng chắn trước Trương Khởi Lân!

Bước chân này dứt khoát vô cùng!

Khí thế bàng bạc!

Hắn nhìn Người Khổng Lồ U Nhọt, nhìn Trần Xúc và mọi người!

Chậm rãi nói!

"Là các ngươi, bức ta!" "Vậy thì!

Hôm nay!

Tất cả các ngươi!

Không những người sẽ chết!" "Linh hồn cũng sẽ tịch diệt!" Diệp Thần đưa tay ra sau đầu!

Trong sự khó hiểu của mọi người!

Hắn chậm rãi cởi bỏ, chiếc mặt nạ che mắt phong ấn linh áp đã luôn đeo trên mắt!

Khoảnh khắc này!

Trảm Phách Đao phát ra một trận tiếng ong ong hưng phấn!

Thân đao bắt đầu run rẩy kịch liệt!

Thanh Trảm Phách Đao dài một mét rưỡi, thân đao bao quanh một luồng hắc khí nồng đậm!

Sát khí toàn thân Diệp Thần đột nhiên bùng lên!

Trong mắt hắn, một luồng khí tức màu đen cuộn trào cực nhanh!

Luồng khí tức này, giống như Tử Thần địa ngục vậy!

Trong nháy mắt!

Người Khổng Lồ U Nhọt thất thần một chút!

Tức khắc dừng bước!

Thêm chương!

Cảm ơn quà tặng và sự ủng hộ của mọi người!

Tôi thay mặt Diệp Thần và Tiểu Ca, còn có Tiểu Thiên Lưu sắp xuất hiện, cảm ơn mọi người!

Lúc này!

Phòng livestream đều phát điên rồi!

Gần như tất cả mọi người đều chen chúc nhau chui vào phòng livestream của Trụ Tử ca.

"Làm sao có thể?

Tống tử vốn dĩ là những xác sống đã chết, tại sao lại có thể bị dọa đến mức dừng bước?" "Không rõ, nhưng, Trụ Tử ca vừa nãy nói không chỉ muốn mạng của bọn họ, mà còn muốn linh hồn bọn họ tịch diệt!

Có phải liên quan đến điều này không!" "Trời đất ơi!

Tôi có phải hoa mắt rồi không?

Người Khổng Lồ U Nhọt lùi lại một bước!

Tôi khẳng định là hoa mắt rồi!" "Tầng ba, mắt ông không hoa đâu, Người Khổng Lồ U Nhọt quả thực là đang lùi lại!" "Má ơi!

Má ơi!

Tống tử ngàn năm lại đang lùi lại!

Trời ơi!" Giờ khắc này!

Khung cảnh này!

Điên cuồng đến cực điểm!

Vốn dĩ là tống tử ngàn năm đao thương bất nhập vô địch, đang nổi giận đùng đùng xông tới!

Nhưng!

Giờ đây!

Nó đang lùi lại!

Đúng!

Nó đang lùi lại!

Còn đối diện với Người Khổng Lồ U Nhọt.

Diệp Thần, mắt hắc khí cuộn trào!

Quần áo toàn thân rách nát!

Tóc tai bù xù!

Trên đầu, trên mặt toàn là máu tươi!

Một thanh Trảm Phách Đao bị hắc khí bao phủ, được hắn kéo lê trên mặt đất.

"Xì xì..." tóe ra lửa hoa!

Hắn đang đi về phía Người Khổng Lồ U Nhọt!

Trương Khởi Lân kinh ngạc không thôi!

Nội tâm hắn tràn ngập sự chấn động cực lớn!

Ban đầu hắn nghĩ, chiếc mặt nạ che mắt mà Trụ Tử đeo.

Chỉ là một vật trang sức để hóa thân thành hải tặc, dùng để phô trương sự ngầu.

Cũng giống như kiểu tóc Trụ Kình Thiên ban đầu của hắn vậy!

Thế nhưng!

Thật sự không ngờ!

Sau khi chiếc mặt nạ che mắt này đột nhiên được tháo ra!

Lại khủng khiếp đến mức này!

Bản thân Trương Khởi Lân đứng bên cạnh Diệp Thần.

Hắn cũng cảm nhận được, một loại cảm giác áp lực đến từ linh hồn!

Mà bây giờ!

Không chỉ là Trần Xúc và đám sát thủ trên sàn đấu, trong lòng kinh hãi và sợ hãi Diệp Thần!

Ngay cả Người Khổng Lồ U Nhọt được mệnh danh đã ngâm trong dược thủy ngàn năm!

Đao thương bất nhập!

Lực lớn vô cùng!

Lại đang lùi lại!

Từng bước từng bước!

Trương Khởi Lân đột nhiên nhớ đến, tên của thanh đại đao dài một mét rưỡi này của Diệp Thần!

Trảm Phách Đao!

Trảm Phách Đao!

Chương 99

Chém linh hồn của con người!

Quá sức không thể tin được!

Hèn chi ngay cả Người Khổng Lồ U Nhọt cũng bị dọa đến mức lùi lại!

Giờ khắc này!

Trong đầu Diệp Thần, tiếng hệ thống không ngừng vang lên!

"Túc chủ!

Cảnh báo!

Cảnh báo!

Thuộc tính cơ thể không thể chịu đựng được việc giải phóng linh áp!

Xin hãy thận trọng!" "Túc chủ!

Túc chủ!

Cảnh báo nghiêm trọng!

Xin lập tức khống chế linh áp!" "Câm miệng!" Hệ thống: .....

Ngay lúc này!

Người Khổng Lồ U Nhọt đã dựa vào vách đá phía sau.

Không thể lùi nữa!

Ánh mắt của nó tràn ngập một loại kinh hoàng và bi thương!

Đối với thanh đao kia, luồng khí tức màu đen kia!

Nó sâu sắc kiêng kỵ!

Đó là khí tức đến từ địa ngục!

Khí tức đến từ Tử Thần!

Người Khổng Lồ U Nhọt muốn di chuyển sang bên cạnh!

Nhưng!

Đã không kịp!

Đầu nó vừa ngẩng lên, liền nhìn thấy!

Một thanh đại đao Tử Thần màu đen từ trên trời giáng xuống!

Người Khổng Lồ U Nhọt giơ móng vuốt cứng rắn nhất của mình vội vàng chống đỡ!

"Xoẹt!" một tiếng!

Móng vuốt tay phải của nó trực tiếp bị chém đứt, rơi xuống đất!

Người Khổng Lồ U Nhọt ôm cánh tay cụt di chuyển sang bên cạnh!

Nó không muốn chết, nó rất sợ hãi!

Ngàn năm rồi!

Khó khăn lắm mới tu ra linh trí!

Diệp Thần giống như một Ma Vương!

Cứ bám chặt theo sau!

Lúc này hắn, đã mất đi lý trí!

Vừa đến gần Người Khổng Lồ U Nhọt, hắn lại một đao chém xuống!

Thanh Trảm Phách Đao rung lên tiếng "ong ong" lớn, dường như muốn chém ra một vết nứt trong không gian này vậy!

"Xoẹt!" một tiếng!

Móng vuốt tay trái của Người Khổng Lồ U Nhọt, lại trực tiếp bị chém đứt!

Nó giống như điên cuồng vậy, gào thét liều mạng trên sàn đấu!

Liều mạng chạy trốn!

Tuy nhiên!

Điều điên cuồng hơn Người Khổng Lồ U Nhọt, là mấy chục sát thủ đang trốn ở góc tường!

Thấy Người Khổng Lồ U Nhọt đang chạy trốn để bảo toàn mạng sống!

Diệp Thần giống như quỷ dữ theo sau!

Bọn họ đã sụp đổ rồi!

Trong sự hoảng loạn!

Bọn họ vừa chạy vừa nổ súng!

Nhưng!

Gần như trong nháy mắt!

Diệp Thần giống như một bóng ma!

Liên tục phát động hai lần "Chiến Đấu Đích Nhạc Thú!" Đạn của bọn họ còn chưa kịp ra khỏi nòng!

Một luồng đao quang lạnh lẽo, đen kịt chém thẳng tới!

Năm người!

Súng bị chém đứt trực tiếp!

Người cũng bị chém ngang eo trực tiếp!

Trần Xúc hít vào một hơi khí lạnh!

Trốn trong góc tường run rẩy!

Đây là người sao?

Sao có thể là người!

Trong phòng livestream!

Suốt ba phút!

Không một dòng bình luận nào!

Bởi vì đầu óc mọi người đều trống rỗng!

Không thể tin được!

Cực kỳ không thể tin được!

Trảm Phách Đao được rút ra từ cơ thể đã bị chém đứt của năm người!

Thế nhưng!

Tiếp đó!

Con mắt của tất cả mọi người đều kinh hãi đến mức muốn rớt ra ngoài!

Năm người đã chết!

Cơ thể bắt đầu không ngừng run rẩy!

Đầu của bọn họ run rẩy kịch liệt nhất.

Đột nhiên!

Năm tiếng kêu thảm thiết như quỷ khóc sói hú!

Đó là sự giãy giụa cuối cùng của linh hồn năm người!

Một luồng khí tức màu đen, từ đỉnh đầu bọn họ chảy ra, bị Trảm Phách Đao hút vào!

Trong nháy mắt!

Năm sát thủ đã chết, thân thể tan biến.

Biến thành tro bụi!

Chấn kinh!

Vô hạn chấn kinh!

Giờ khắc này!

Dù là Tào thị hoàng tộc hay các đại gia tộc!

Đều kinh ngạc đến mức không nói nên lời!

Trước khi Diệp Thần ra tay đã nói, không chỉ sẽ giết người, mà còn sẽ tịch diệt linh hồn!

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa của câu nói này!

Quá tàn nhẫn rồi!

Diệp Thần này quá tàn nhẫn rồi!

Mộ Táng Tinh Cầu!

Tất cả mọi người đều sùng bái linh hồn!

Đều khát vọng sau khi chết linh hồn có thể an nghỉ!

Khát vọng một ngày nào đó linh hồn có thể sống lại.

Thế nhưng!

Trụ Kình Thiên này!

Hắn giết người lại ngay cả hồn phách cũng không tha!

Thật sự là quá đáng sợ rồi!

Quan trọng!

Điều khó tin nhất!

Điều đáng sợ nhất là!

Làm sao hắn có thể, chém được hồn phách?

Lúc này!

Hai vết cụt tay của Người Khổng Lồ U Nhọt, máu đen kịt chảy mạnh.

Nó né tránh khắp nơi!

Thấy Diệp Thần kéo theo thanh đại đao khiến nó sợ hãi không thôi, dần dần tiếp cận mình!

Người Khổng Lồ U Nhọt sụp đổ rồi!

Nó liên tục lùi lại, lùi lại!

Lùi đến chỗ Trương Khởi Lân đang đứng!

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, vừa chuẩn bị đối phó với Người Khổng Lồ U Nhọt này!

Ai ngờ!

Giây tiếp theo!

Người Khổng Lồ U Nhọt cao hơn hai mét, lại trực tiếp quỳ xuống!

Hướng về phía Diệp Thần đang từng bước ép tới!

Nó trực tiếp quỳ xuống!

Trương Khởi Lân chấn kinh!

Đầu óc hắn cũng trống rỗng!

Hàng ngàn năm rồi!

Hắn từng nghe nói, đạo mộ giả quỳ tống tử, quỳ quan tài, quỳ huyết thi, v.v.!

Thế nhưng!

Hắn chưa từng thấy!

Một tống tử đã được ngâm trong dược thủy ngàn năm đao thương bất nhập, lực lớn vô cùng, gần như vô địch.

Lại!

Đối với một con người!

Quỳ xuống!

Run rẩy quỳ ở đó!

Diệp Thần từng bước từng bước đi đến trước mặt nó.

Chỉ nói hai chữ.

"Muộn rồi!" Trong nháy mắt!

Trảm Phách Đao hắc khí cuộn trào.

Chương 100

Lưỡi đao khổng lồ từ trên không chém xuống.

Khí lưu trong không khí dường như cũng bị xé rách vậy.

"Ong ong" vang vọng!

Chỉ nghe thấy!

"Xoẹt!" một tiếng!

Đầu Người Khổng Lồ U Nhọt bay lên trời!

Thân thể nó trong lúc không ngừng run rẩy, hóa thành tro bụi!

Hồn phách tống tử của Người Khổng Lồ U Nhọt, tan biến!

Năm sát thủ còn lại và Trần Xúc, trốn đông trốn tây!

Toàn thân bọn họ run rẩy!

Bọn họ sợ hãi đến cực điểm!

Ở Mộ Táng Tinh Cầu này, linh hồn chính là niệm tưởng và lưu luyến của mình sau khi chết, lưu lại trên thế giới này!

Hơn nữa!

Trong nhận thức của gần như tất cả mọi người!

Chỉ cần linh hồn còn đó, con người mới có thể đi đầu thai, đi vãng sinh!

Bọn họ nhìn Diệp Thần sợ hãi cực độ!

Bọn họ sợ không phải cái chết!

Mà là: Hồn phách tịch diệt!

Đầu thai vô vọng!

Vãng sinh đoạn tuyệt!

Bọn họ nghĩ, thà rằng bị Diệp Thần giết đến cả hồn phách!

Chi bằng!

Tự mình sớm chết đi!

Năm sát thủ run rẩy giơ súng lên.

Bọn họ chĩa súng vào cằm mình, bắn một phát!

"Rầm rầm rầm rầm rầm!" Năm phát súng!

Xuyên đầu mà qua!

Năm sát thủ tự sát thân vong!

Điều này thật sự đã khiến khán giả trong phòng livestream chấn động đến tột độ!

"Thợ săn lại một lần nữa biến thành con mồi!

Trụ Tử ca quá phi thường rồi!" "Lúc này!

Năm người bọn họ chọn tự sát, là sáng suốt nhất!

Ít nhất, giữ lại được linh hồn của mình!" "Đúng vậy!

Mộ Táng Tinh Cầu vốn dĩ mọi chuyện đều gắn liền với linh hồn, nếu không còn hồn phách, thì sẽ không bao giờ được vãng sinh đầu thai nữa!" Diệp Thần từng bước từng bước đi tới.

Bước chân của hắn rất nặng!

Hắn đứng trước thi thể của năm sát thủ.

Nhẹ nhàng nói.

"Đã nói, phải khiến tất cả linh hồn tịch diệt, thì không thể thiếu một ai!" "Thiếu một người!

Cũng không phải là tất cả!" Tiếp đó!

Hắn vung đao lên rồi chém xuống!

Vung đao lên rồi chém xuống!

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” Chưa đầy hai giây!

Năm cái đầu lâu tức khắc bay ra!

Thi thể của bọn họ trong lúc không ngừng run rẩy, hóa thành tro bụi!

Linh hồn tịch diệt!

Hoàn toàn tiêu tán!

Phát điên rồi!

Tất cả mọi người đều phát điên rồi!

Ai cũng không ngờ!

Năm sát thủ đều đã tự sát rồi!

Lại cũng không thoát khỏi số phận hồn phi phách tán!

Quá đáng sợ rồi!

Trụ Kình Thiên này!

Đâu phải là người!

Rõ ràng chính là Tử Thần!

Tử Thần đáng sợ!

Phòng livestream lúc này!

Bình luận như tuyết hoa không ngừng bay ra!

“Trụ Tử ca giết tàn nhẫn đến mức nào!

Thì đại biểu cho nội tâm hắn hận đến mức đó!” “Đúng vậy!

Những kẻ này dụ dỗ Tiểu Ca vào bẫy!

Trụ Tử ca đã phát điên rồi!” “Giết đi!

Giết sạch những súc sinh bắt nạt Tiểu Ca này!

Tôi yêu Trụ Tử ca!

Hắn chính là thần trong lòng tôi!” “Từ nay về sau!

Trong lòng tôi có hai vị thần!

Một vị là Tiểu Ca!

Một vị là Trụ Tử ca!

YYDS (mãi đỉnh)!” Diệp Thần hiện tại, đứng ở cửa hang vừa nãy đi vào.

Trương Khởi Lân cũng đi tới!

Trưởng lão Trần gia, Trần Xúc!

Đang trốn ở góc tường đối diện bọn họ!

Hắn đứng ở đó, một mặt run rẩy cầm trong tay một bộ điều khiển điện tử!

Diệp Thần nhìn chằm chằm Trần Xúc!

“Trụ Kình Thiên!

Ở đây còn chôn năm quả bom!

Ngươi đừng qua đây!

Qua đây ta sẽ nổ chết cả ngươi!” “Ngươi tha cho ta!

Cầu xin ngươi!

Tha cho ta!

Ta tự sát có được không?

Cửa động ở đằng kia, các ngươi đi đi!

Các ngươi đi đi!" "Trụ Kình Thiên!

Ta tự sát!

Ngươi đừng đoạt linh hồn của ta!

Cầu xin ngươi!" Diệp Thần không hề nghĩ ngợi, liền đi về phía bên kia!

Không hề có một chút do dự!

Hắn lúc này!

Sát ý đang nồng nặc!

Mặt nạ linh áp được giải phóng, khiến hắn giống như một ma quỷ, gần như điên cuồng!

"Trụ Tử!

Có bom!

Đừng đi!" "Trụ Tử!

Trụ Tử!" Diệp Thần vừa nghe thấy tiếng nói quen thuộc này.

Liền nhẹ nhàng đáp lại một câu.

"Muộn Du Bình!

Ngươi cứ ở đây!

Đợi ta!" "Ta có thuấn di!

Có thể tránh bom!

Ngươi đừng đi theo!" Ngay lúc này!

Tiếng hệ thống gào thét thê lương lại một lần nữa vang lên!

"Túc chủ!

Cảnh báo nghiêm trọng!

Trảm Phách hao phí tâm thần cực lớn!

Xin lập tức dừng lại!" "Túc chủ!

Cảnh báo!

Cảnh báo!

Lập tức dừng lại Trảm Phách!" Diệp Thần đã phát điên!

Hắn lúc này!

Căn bản không hề nghe rõ hệ thống đang nói gì!

Hắn kéo Trảm Phách Đao, đi về phía Trần Xúc!

Trần Xúc phát điên rồi!

Hắn sợ hãi cực độ!

Hắn vốn tưởng bom có thể khiến Trụ Kình Thiên chùn bước!

Hắn vốn tưởng mình tự sát, ít nhất có thể cầu được hồn phách an ổn!

Lần này hắn thật sự bị dọa rồi!

Hắn cả đời tung hoành giang hồ đạo mộ, chưa từng sợ hãi!

Ngay cả lần này đến ám sát Trương Khởi Lân, hắn cũng mang tâm thế quyết tử!

Trong lòng hắn vẫn luôn nghĩ đại sự không thành thì cùng lắm là một cái chết!

Mười tám năm sau, lại là một hảo hán!

Nhưng!

Tại sao?

Lại gặp phải một ma quỷ ngay cả hồn phách cũng không tha!

Trảm mất hồn phách, nói gì đến mười tám năm sau lại là hảo hán,

đó thật sự chính là hoàn toàn tan biến rồi!

Trần Xúc trong tuyệt vọng, ấn nút điều khiển bom trong tay mình!

“Rầm rầm rầm...” Gần như trong nháy mắt!

Bom nổ!

Diệp Thần bắt đầu tăng tốc!

“Chiến Đấu Đích Nhạc Thú!” Thuấn di!

Liên tục!

Chương 101

Bom không ngừng nổ xung quanh hắn!

Trong khoảnh khắc!

Trong không gian kín rộng hàng trăm mét vuông này!

Khói bụi bốc lên!

Đá vụn bay tứ tung!

Trần Xúc trong khói bụi cúi người xuống!

Chậm rãi bò về phía trước!

Hắn run rẩy, toàn thân hắn bị mảnh đạn bay tới từ bom, làm cho khắp nơi đầy vết thương!

Hắn phải vội vàng chạy trốn!

Nếu có thể!

Hắn sẽ bò đến cửa động!

Trộm lén bỏ đi!

Hắn không thể mất đi hồn phách!

Hắn không thể ngay cả điểm niệm tưởng này cũng mất đi!

Đột nhiên!

Trước mắt hắn xuất hiện một đôi chân!

Một đôi chân đầy máu tươi!

Quần rách nát!

Trần Xúc biết Diệp Thần đã đến!

Trong nháy mắt!

Não Trần Xúc trống rỗng!

Hắn hơi ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy, thanh đại đao đen kịt đang từ trên không chém xuống!

Khoảnh khắc cuối cùng của đời hắn, cứ thế định hình lại!

"Xoẹt!" một tiếng!

Đầu Trần Xúc bay lên không trung!

Thi thể của hắn hóa thành tro bụi!

Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Ta đã nói, toàn bộ hồn phi phách tán, thì không thể thiếu một ai!" Hắn cúi người xuống, nhặt chiếc vòng tay livestream của Trần Xúc vẫn chưa tắt.

Đối mặt với ba đại gia tộc, cùng Tào thị hoàng tộc trong phòng livestream của Trần Xúc.

Hắn cười nhạt.

Khuôn mặt đầy máu của hắn, vào khoảnh khắc này trông đặc biệt đáng sợ!

"Lần sau, tới nhiều hơn một chút!

Thật sự không đủ để giết!" "Còn nữa!

Nếu không dám tới, ta sẽ đi tìm các ngươi!" "Đây là tử thù rồi!

Đời này!

Vô giải!" Diệp Thần vừa dứt lời, một đao chém chiếc vòng tay livestream thành mảnh vụn!

Hắn thu hồi Trảm Phách Đao!

Vác trên vai!

Lúc này!

Mọi cuộc chém giết đã kết thúc!

Hắn mới cảm thấy hơi mệt!

Giải phóng linh áp, đối với cơ thể hắn hiện tại mà nói, gánh nặng quá lớn!

Cơ thể hắn!

Đã bị máu tươi nhuộm đỏ!

Trên người khắp nơi đều là vết thương!

Lại còn rất nhiều mảnh đạn găm vào cơ thể!

Lúc này!

Vẫn còn khói bụi lượn lờ!

Mùi thuốc nổ nồng nặc!

Hắn từng bước từng bước đi rất chậm!

Cơ thể hắn cực độ mệt mỏi!

Hôm nay không biết đã sử dụng "Chiến Đấu Đích Nhạc Thú" bao nhiêu lần!

Lại còn tháo bỏ mặt nạ linh áp khi thuộc tính cơ thể chưa hoàn toàn trưởng thành!

Giết người!

Dễ!

Chém hồn!

Chém phách!

Không dễ!

Hao phí thể lực và tâm thần cực lớn!

Diệp Thần không chống đỡ nổi nữa!

Đầu hắn đau đớn kịch liệt!

Trước đó liên tục mấy lần đâm phá cửa đá!

Đầu hắn đã bị trọng thương!

Chân hắn đau đớn kịch liệt!

Giây tiếp theo!

Diệp Thần trực tiếp ngã xuống!

Đột nhiên!

Giữa làn khói bụi cuồn cuộn!

Một bóng người chui ra!

Một cánh tay đột nhiên duỗi ra!

Đỡ lấy Diệp Thần!

Người này!

Ánh mắt như nước, điềm tĩnh như thần minh!

Không phải Tiểu Ca!

Thì còn là ai!

Chỉ thấy hắn nửa quỳ, hai tay dùng sức, từ từ đặt Diệp Thần lên lưng mình!

"Trụ Tử!

Chúng ta về nhà!" "Được!" Cảm ơn quà tặng và sự ủng hộ của mọi người!

Rất cảm ơn!

Hy vọng các bạn xem vui vẻ!

Xem sảng khoái!

Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần, đi được hai bước!

Liền nghe thấy trong hang núi truyền đến một trận tiếng "ầm ầm"!

Trương Khởi Lân biết!

Chắc chắn là do liên tục nổ bom vừa rồi!

Hang động này chắc chắn sắp sụp đổ!

Trương Khởi Lân bắt đầu điên cuồng tăng tốc chạy!

Phía sau y, rất nhiều vách đá đã nhanh chóng sụp đổ!

"Ầm ầm ầm…" "Rầm rầm rầm…" Trương Khởi Lân có thể cảm nhận rõ ràng, những tảng đá sụp đổ phía sau gần như sắp rơi trúng y!

Nếu!

Lúc này!

Chậm nửa giây!

Có thể sẽ bị đá vùi lấp!

Trương Khởi Lân chạy như điên!

Y phải mang Trụ Tử!

An toàn rời khỏi đây!

Nhất định!

Nhất định!

Nhất định!

"Rầm rầm rầm…" Hai bên hang không ngừng sụp đổ!

Diệp Thần nằm úp sấp trên lưng Trương Khởi Lân.

Lúc này!

Anh cực kỳ mệt mỏi!

Nhưng!

Thấy hang động sắp sụp đến nơi, đuổi kịp bọn họ!

Cứ thế này, hai người họ!

Đều phải chết ở đây!

“Muộn Du Bình, đặt tôi xuống.” Trương Khởi Lân chỉ lo chạy!

Tay giữ chặt Diệp Thần trên lưng càng thêm dùng sức!

Y sợ cái tên Trụ Tử ngốc nghếch này, lúc này đột nhiên nhảy xuống!

“Muộn Du Bình, đặt tôi xuống, thế này chúng ta đều không thoát ra được!” “Thoát ra được thì sống!

Không thoát ra được, vậy thì cùng chết!” Diệp Thần run lên một chút, sau đó không nói thêm lời nào.

Anh đã mệt đến cực hạn, toàn thân đau nhức vô cùng!

Lúc này!

Toàn bộ hang núi mà bọn họ vừa chui vào!

Đều “ầm ầm…” sụp đổ.

Những con quái vật tai dài còn sống sót trong hang cũng đều bị đè chết bên trong.

Cuối cùng!

Trương Khởi Lân đã nhìn thấy cái cửa hang lúc đầu bọn họ chui vào!

Y liều mạng điên cuồng tăng tốc!

Trong tích tắc hang động phía sau hoàn toàn sụp đổ!

Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần nhảy ra ngoài!

Phía sau vang lên tiếng "ầm ầm" cực lớn!

Ngay sau đó!

"Cộp!" một tiếng!

Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần đã nhảy xuống con sông ngầm dưới lòng đất sâu nhất.

Hai người rơi xuống đáy nước.

Lực va chạm cực lớn khiến Trương Khởi Lân nhất thời không nắm chặt được.

Diệp Thần trượt khỏi lưng y!

Trương Khởi Lân sờ soạng khắp nơi dưới nước!

Chương 102

Tìm kiếm khắp nơi!

Không tìm thấy dưới đáy nước!

Y ngoi lên mặt nước!

“Trụ Tử, Trụ Tử!

Anh ở đâu?” “Trụ Tử!

Trụ Tử!” “Trụ Tử!

Người đâu rồi?

Trụ Tử!” Y nhìn quanh khắp mặt nước.

Y rất lo lắng!

Bình thường, y sẽ không căng thẳng đến vậy!

Nhưng bây giờ!

Trụ Tử toàn thân đầy thương tích!

“Trụ Kình Thiên!

Anh chết tiệt mau ra đây!” Trương Khởi Lân gấp gáp hét lớn một tiếng!

Ngay lúc này!

Bên cạnh một tảng đá lớn dưới nước không xa.

Đột nhiên truyền đến một trận tiếng cười.

“Muộn… Muộn Du Bình, anh vậy mà… lại… lại nói tục, cười chết tôi!

Ha ha… Khụ khụ khụ…” “Khụ khụ khụ… Khụ khụ khụ…”

Ngay sau đó, từ phía sau tảng đá.

Một bóng người trèo lên.

Thân trên trần trụi, quần dưới rách nát, bị nước làm ướt toàn bộ dính vào người.

Vết máu khắp người đã bị nước cuốn trôi gần hết, tóc tai bù xù!

Không phải Diệp Thần thì còn ai nữa!

Trương Khởi Lân trong lòng vui mừng.

Nhưng lại nghe anh ho không ngừng!

Trương Khởi Lân vội vàng bơi tới.

Diệp Thần lúc này!

Vừa trèo lên tảng đá lớn, liền nằm thẳng trên đó!

Anh rất mệt!

Anh rất muốn ngủ!

Trương Khởi Lân từ một bên tảng đá trèo lên!

Ngay trong tích tắc này!

Y đã sững sờ!

Đây là ai?

Là Trụ Tử sao?

Không còn Thập Nhất Trụ Kình Thiên!

Không còn chiếc bịt mắt màu đen!

Không còn vết sẹo trên mặt!

Anh vậy mà lại tuấn tú đến thế này!

Hóa ra!

Trụ Tử là như vậy!

Trương Khởi Lân trong lòng run lên!

Nhất thời lại ngây người.

Diệp Thần nhắm mắt lại, anh vô cùng khao khát được nghỉ ngơi.

Thể lực và tinh thần của anh tiêu hao quá lớn.

Toàn thân anh rất đau!

Nhưng!

Anh rõ ràng nghe thấy tiếng Muộn Du Bình trèo qua.

Sao bây giờ lại không có chút động tĩnh nào!

"Muộn Du Bình!

Anh có sao không?" Trương Khởi Lân chợt phản ứng lại.

"À?

Ồ, tôi không sao." Y lúc này mới phát hiện toàn bộ trán và cánh tay Diệp Thần đầy vết thương.

Kể cả ngực, cũng bị dao đâm bị thương.

Có vết thương vẫn không ngừng chảy máu.

Trương Khởi Lân vội vàng lục túi tìm đồ y tế.

Kết quả!

Dù là băng cá nhân hay băng y tế.

Toàn bộ đều bị nước làm ướt.

"Không cần băng bó!

Lão tử mệnh cứng!" Diệp Thần "a a" cười.

Trương Khởi Lân nhìn thấy những luồng hắc khí trong mắt Diệp

Thần vừa rồi đã tiêu tán.

Nghe anh nói chuyện như vậy!

Trương Khởi Lân biết, hóa ra Diệp Thần hay cười toe toét đã quay trở lại.

“Trụ Tử, anh!

Sao anh lại đẹp trai đến thế!

Dung nhan như vậy, sao lại cứ phải đeo bịt mắt, làm kiểu tóc như thế, lại còn, vết sẹo trên mặt anh đâu rồi?” “Anh nói một hơi nhiều từ như vậy, tôi còn chưa quen đâu!

Muộn Du Bình!” “Để tôi đếm xem bao nhiêu từ, 1, 2, 3… Ai nha, đếm không nổi nữa rồi, tôi đau đầu.

Không đếm nổi anh đã nói bao nhiêu từ.” “Muộn Du Bình, bây giờ trông thế này chính là diện mạo thật của tôi đó, hóa ra những cái kia đều là phong cách ‘phi chính thống’ của tôi mà thôi!” “Vết sẹo trên mặt, là tôi dán lên.

Tôi đẹp trai, nhưng tôi không cho người khác xem, ai, chỉ là nghịch thôi!” Trương Khởi Lân đột nhiên trong lòng rung động!

Trụ Tử là một người sống thấu đáo đến mức nào!

Mình thật sự có phần không bằng ở khía cạnh này!

Nhưng ngay sau đó!

Diệp Thần lại mở miệng.

“Chủ yếu!

Tôi sợ tôi quá đẹp trai, anh sẽ áp lực!” Trương Khởi Lân: “…” Trêu chọc xong Trương Khởi Lân, Diệp Thần lại cười lớn một trận.

Nhưng!

Giây tiếp theo!

Diệp Thần lại bắt đầu ho dữ dội!

Trán và vết thương ở ngực anh lại bắt đầu rỉ máu!

Trương Khởi Lân lo lắng đến mức dùng quần áo của mình, ghì chặt vết thương cho anh!

Trương Khởi Lân biết, rất nhiều vết thương này là do bom gây ra!

Diệp Thần lúc đó đã rơi vào trạng thái điên cuồng, vậy mà ngay cả chỗ bom nổ, cũng xông vào!

Trương Khởi Lân vừa ghì vết thương, vừa lo lắng kêu lên.

"Trụ Tử!

Ta tuy không biết cái bịt mắt kia là cái gì?

Nhưng!

Dáng vẻ chém hồn phách của ngươi vừa rồi, quá tổn hại bản thân!" "Muộn Du Bình, khụ khụ… Đó là giải phóng linh áp.

Sao rồi, có phải khi phóng ra vô địch đặc biệt không?

Ha ha… khụ khụ…" "Muộn Du Bình, lúc đó tôi có phải rất đẹp trai… khụ khụ… đẹp trai bùng nổ không!" "Một chút cũng không đẹp trai!

Sau này đừng tùy tiện sử dụng!" "Ồ!" "Trụ Tử!

Chém hồn chém phách, dù sao cũng là hành động nghịch thiên, nghịch âm dương, sẽ rất tổn hại bản thân!

Ta không muốn ngươi làm như vậy!" "Ồ!" "Yên tâm đi, Muộn Du Bình, sau này tôi sẽ không tùy tiện sử dụng!" "Trụ Tử, cái bịt mắt kia của ngươi, khi chiến đấu thì đeo để kiểm soát linh áp là được, bình thường, thì vẫn là… đừng đeo nữa!" "Được!" "Muộn Du Bình, nếu

không phải hôm nay!

Tôi thật sự không biết đầu tôi lại cứng như vậy!" "Kiếp trước tôi chắc chắn là một đống rác rưởi!

Ồ, không đúng, chắc chắn là xe tăng!

Ha ha!" Vừa rồi, Diệp Thần trực tiếp đối mặt với cửa hang bị đá chất đống.

Phát động hai lần "Niềm vui chiến đấu"!

Sống chết dùng thân thể mình xông mở cửa hang.

Diệp Thần đưa tay chống đỡ, anh muốn ngồi dậy.

"Ai ui!

Mẹ ơi!

Chân tôi!

Đâm vào đau thật." Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày.

Đưa tay tới.

Kéo Diệp Thần một cái, đỡ anh ngồi dậy.

"Ngươi không nên tranh vào vũng nước đục này, bây giờ thì hay rồi, sau này ngươi sẽ còn bị thương, thậm chí là ngay cả mạng cũng mất." Diệp Thần nghe vậy!

"Ai da, Muộn Du Bình!

Anh nói nhiều thế!

Nói nhiều từ như vậy.

Bị thương thì sao, đời này ai mà không bị thương! " "Tôi nói cho anh biết Muộn Du Bình, tôi biết có người từng đánh đấu địa chủ, mà chết đột ngột đấy!

Anh dám tin không!" "Đấu địa chủ?" "Đấu địa chủ gì?" Diệp Thần: "…" Trương Khởi Lân thấy tình trạng Diệp Thần lúc này đã tốt hơn nhiều.

Y cũng chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

"Chờ đã, Muộn Du Bình!" Trương Khởi Lân không biết chuyện gì, lặng lẽ nhìn anh.

Chỉ thấy!

Diệp Thần nghiêng người!

Vừa rồi, máu trên người anh vương vãi khắp tảng đá lớn này.

Anh vừa đưa tay ra, mới nhận ra, thân trên mình không có lấy một mảnh quần áo, lấy đâu ra tay áo.

Diệp Thần lại nắm lấy ống quần của mình, lau sạch toàn bộ một mảng mặt đá bên cạnh.

"Được rồi, ngồi đi." "Quần áo anh sạch sẽ như vậy, sao có thể so với tôi là một kẻ thô tục tùy tiện nằm ra đất này." Trương Khởi Lân mũi cay xè.

Vinh hoa phú quý thế gian!

Thời gian nghìn năm trôi chảy!

Đều không sánh bằng!

Trụ Tử!

Vì y!

Lau sạch vết máu!

Sự cảm động này!… Dưới sông ngầm, nước sông chảy róc rách.

Toàn bộ không gian bị vách đá hai bên sông che chắn, có vẻ hơi tối tăm.

Lúc này!

Đang là mùa hè.

Chương 103

Lại không ngờ ở dưới đáy tháp vong linh này, lại bay lên nhiều đom đóm đến vậy.

Đom đóm này to hơn và sáng hơn so với thế giới bên trên!

Rất nhiều đom đóm bay lượn ở hai bên bờ sông.

Tựa như vô vàn vì sao trên trời đẹp đẽ.

Nơi đây lúc này!

Yên tĩnh và thanh bình!

Trên tảng đá lớn giữa sông, có hai nam tử tuyệt mỹ thế gian.

Một người mặc hắc y, đội mũ trùm, ngồi tựa vào tảng đá.

Ánh mắt như nước, sâu thẳm mà êm dịu.

Một người mặc y phục rách nát, thân trên trần trụi, nằm ngả trên tảng đá.

Đôi mắt có thần, tà mị mà không kiềm chế được. … "Trụ Tử!

Nhiều chuyện ta không nhớ ra được!

Tại sao bọn chúng lại hết lần này đến lần khác bày cục như vậy để giết ta." "Anh không nhớ ra được, đó là phúc khí của bọn chúng, nhớ ra thì còn gì nữa, chúng ta chẳng phải sẽ đến tận cửa giết người sao!" Trương Khởi Lân khẽ cười.

Ngay sau đó, y lại nhíu mày.

Trương Khởi Lân nhìn bề ngoài thì mạnh mẽ, nhưng ai có thể biết, nỗi khổ trong lòng y!

Nếu không phải bất đắc dĩ, nếu không phải có nguyên do.

Một người đã sống gần nghìn năm, tại sao lại không thích nói chuyện.

Đó là vì trong lòng y, chôn giấu quá nhiều.

Mà thế gian này, người có thể khiến y không chút e dè mà trút bầu tâm sự, không có.

May mắn thay!

Gặp được Trụ Tử!

"Trụ Tử!

Anh nói xem, có phải ông trời không hoan nghênh người sống quá lâu như ta, nên mới khiến ta cả đời cô độc." "Mặc kệ cái ông trời đó!

Ồ!

Không đúng!

Không thể mắng, ông trời vẫn rất tốt, anh đã bảo vệ người khác nửa đời người rồi, đây không phải là, ông trời thương anh, nên mới phái tôi đến sao!" Trương Khởi Lân nghe Diệp Thần nói vậy, lông mày lập tức giãn ra.

"Thế nhân đều biết Trương Khởi Lân ta lạnh lùng kiên cường, trầm mặc ít nói!

Đó là bọn họ không biết trong đáy lòng ta chôn giấu bao nhiêu nỗi khổ!" "Ấn ký Kỳ Lân đen của ta, Cửu Đại Thiên Châu trên lưng ta, nhiều người truy sát ta như vậy!

Nhưng!

Ta lại không nhớ gì cả!" "Muộn Du Bình!

Những bí mật này chúng ta sẽ điều tra rõ ràng!" "Tôi sẽ luôn bảo vệ anh!" Trương Khởi Lân trong lòng ấm áp.

Ngay lúc này!

Diệp Thần giơ tay lên.

Anh muốn xem Trảm Phách Đao có còn bị hắc khí bao phủ như vừa rồi không.

Quả nhiên!

Hắc khí trên Trảm Phách Đao đã hoàn toàn biến mất.

Mặt đao sáng bóng lạnh lẽo, thậm chí không nhìn thấy một vết máu nào.

Đều đã bị nó hấp thụ sạch sẽ!

Ai có thể nghĩ rằng, một thanh đao bình thường nằm ở đây lúc này.

Vừa rồi lại chém phách, chém phách!

Linh áp mạnh mẽ đến mức khiến những gã khổng lồ u nhọt, và sát thủ hoàn toàn mất đi ý chí chống cự!

Tuy nhiên!

Diệp Thần vừa khẽ nhấc cánh tay, theo đó cổ tay trực tiếp giơ lên.

Phát nổ trực tiếp!

Trong tích tắc hoàn toàn phát nổ!

Trong tình huống tổ tiết mục hoàn toàn không biết chuyện gì, máy chủ suýt chút nữa sụp đổ!

“Người này là ai?

Tóc bay bồng bềnh, đôi mắt băng giá u tối sâu thẳm, hoang dã bất kham, tà mị gợi cảm.

Anh ta!

Sao anh ta lại ở trong phòng livestream của Trụ Tử ca!” “Không

biết!

Nhưng anh ta thật sự rất đẹp trai!

Tiểu Ca là kiểu đẹp trai thanh tú, còn vị này lại là một loại đẹp trai phóng khoáng bất cần!" "Chẳng lẽ đây… đây là Trụ Tử ca?

Không thể nào, đây căn bản không phải cùng một người mà!

Trời ơi!

Để tôi chết đi, sao lại có người bá khí như vậy, lại còn có dung nhan tuấn tú đến thế!" "Đã xác nhận!

Chính là Trụ Tử ca!

Ở phòng livestream của Tiểu Ca có thể nhìn thấy!

Trụ Tử ca, đã bỏ bịt mắt, thả tóc xuống, hơn nữa ngay cả vết sẹo trên mặt cũng là anh ta cố ý dán lên!" "Trời ơi!

Sao lại có người đẹp trai giả xấu đến vậy!

Rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc, anh ta lại cứ dựa vào thực lực!" "Không phải nói, trên đường người như ngọc, công tử thế vô song sao?

Tại sao lại xuất hiện hai nam tử tuyệt mỹ!

Lại còn cùng nhau hợp tác!" Phòng livestream đã bùng nổ!

Bao gồm cả MC Lệ Dĩnh của tổ tiết mục.

Đứng ngây người trước màn hình lớn, ngây ra cả một tiếng đồng hồ!

Bất động!

Thế giới!

Tại sao lại điên cuồng đến thế! … "Trụ Tử, Trương gia bây giờ không còn bao nhiêu người bị giết nữa, vẫn luôn trốn trong một ngôi

cổ lâu bí mật, chờ lần này kết thúc, ta sẽ đưa ngươi đi xem!" "Được thôi!

Muộn Du Bình, nhất ngôn vi định!" Trương Khởi Lân trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn hỏi một câu, câu mà y vẫn luôn muốn hỏi.

"Trụ Tử!

Rốt cuộc anh là ai?" "Muộn Du Bình, tôi cũng không biết trả lời anh thế nào, vừa rồi chẳng phải đã nói rồi sao, là trời phái xuống.

Anh cứ coi tôi thật sự là trời phái xuống đi!" Diệp Thần cũng không có cách nào, anh thực ra trả lời cũng không sai.

Anh đúng là xuyên việt, trời phái xuống!

Trương Khởi Lân khẽ cười.

Y chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Trên Mộ Táng Tinh Cầu này.

Tất cả mọi người đều coi y là dị loại.

Trương gia, gia tộc cổ xưa này càng là đối tượng bị mọi người sát hại.

Ngay cả đồng đội ban đầu của mình là Ngô Tà, Bàn Tử cũng vì nhiều lý do khác nhau mà lần lượt rời đi.

Nhưng!

Trụ Tử lại hoàn toàn khác bọn họ!

"Ta chỉ cảm thấy, ngươi không giống người của thế giới này cho lắm." Diệp Thần đầu óc giật mình.

Tôi chết tiệt!

Không phải chứ!

Muộn Du Bình lợi hại đến vậy sao!

Chuyện tôi xuyên việt, anh ta cũng có thể đoán ra sao?

“Anh nhìn ra rồi sao?

Thực ra tôi vốn không phải là của Mộ Táng này…” “À à, Trụ Tử, ta và ngươi nói đùa đó.” Diệp Thần: “…” “Trụ Tử, thế giới này, nhiều gia tộc lớn thù hận Trương gia.

Ta đều không biết tại sao.” “Mặc kệ tại sao?

Anh phải nghĩ thế này.” Diệp Thần nghiêm túc nói.

Anh hiếm khi nghiêm túc.

Trương Khởi Lân cũng nghiêm túc lắng nghe.

“Muộn Du Bình, tôi thường tự an ủi mình thế này.

Những người nhìn tôi không thuận mắt, mỗi khi nghĩ đến việc tôi khiến bọn họ tức điên lên, trong lòng tôi lại cảm thấy vô cùng thoải mái.” Trương Khởi Lân trên mặt nở nụ cười.

Trụ Tử!

Nhìn bề ngoài hành vi kỳ quái!

Thực ra!

Đại trí nhược ngu!

“Muộn Du Bình!

Anh nói xem cái tháp vong linh này, rốt cuộc có bí mật gì.

Trước đó thấy nhiều thứ kỳ kỳ quái quái như vậy, bây giờ lại có một đống quái vật không rõ nguồn gốc!” “Trụ Tử, những cái khác ta còn chưa rõ lắm, nhưng Trấn Hồn Châu chắc chắn ở trong này.” “Trong này thi thể rất nhiều, nhưng lại toàn bộ giữ nguyên trạng, chắc chắn là Trấn Hồn Châu!” Diệp Thần suy tư.

Trấn Hồn Châu anh biết.

Trong tài liệu anh đã đọc trước đó.

Trấn Hồn Châu là bảo vật truyền thuyết có thể giữ thi thể vạn năm không hư thối.

Hèn chi trong ngôi mộ này.

Khắp nơi đều là thi thể động vật, con người.

Hơn nữa lại không phong hóa mục rữa.

Nhưng!

Cái Trấn Hồn Nhai này là sao?

Quái vật trong hang động này lại là sao?

Lại còn!

Để nhiều thi thể và đồ chơi đủ hình dạng đủ màu sắc như vậy.

Lại là vì điều gì?

Tất cả mọi thứ này.

Thật sự khó mà tưởng tượng được!

Ngay lúc này!

Giọng nói của hệ thống lại một lần nữa bất ngờ xuất hiện!

Diệp Thần mừng rỡ!

Anh biết: Tiểu Thiên Lưu, sắp đến rồi!

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ trên con đường tự tìm đường chết lại thoát hiểm trong gang tấc!” “Hệ thống ba ba, người đến rồi, tôi đã mong mỏi người cả ngày nay!” “Hừm?

Ngươi chắc chứ!

Túc chủ!

Mới một canh giờ trước, ngươi đã mắng ta hai lần!

Lại còn có một lần hoàn toàn không thèm để ý ta!" Diệp Thần: "…" "Có chuyện này sao?

Sao có thể chứ!

Người là ba ba ruột của tôi mà!

Chắc chắn không có chuyện như vậy!

Tôi dám cá!

Chương 104

Chắc chắn là ba ba ruột người đầu óc có vấn đề, nhớ nhầm rồi!" Hệ thống: "…" "Túc chủ, vậy ta đi nhé?" "Đừng đừng đừng!

Gia gia ruột!

Gia gia ruột của tôi!

Mau nói đi, phần thưởng là gì!

Nhìn thấy người đến, tôi cảm động đến toàn thân đầy thương tích!" "Cảm động ư?

Hỏi han ân cần không bằng chuyển một khoản tiền lớn!" Diệp Thần: "…" Cái chết tiệt này!

Sao câu này lại quen thuộc thế.

"Hệ thống, tôi tặng người một hộp thận bảo được không.

Nếu không đủ, mười hộp cũng được!" Hệ thống: "…" "Đinh!

Túc chủ, trực tiếp dùng đầu cứng đối đầu với cửa đá, tháo bỏ bịt mắt linh áp sớm, không sợ cái chết!

Độ tương đồng hóa thân Kiếm Bát đạt 70%.

Phần thưởng: Bát Thiên Lưu!" Vừa nghe thấy câu này!

Diệp Thần vội vàng nhảy xuống tảng đá, tìm một hang động không có người.

Anh biết Bát Thiên Lưu sắp xuất hiện rồi.

Việc có phát hiện ra bí mật của hệ thống hay không thì là thứ yếu!

Quan trọng là nếu Bát Thiên Lưu lỡ đâu trực tiếp bật ra từ chỗ nào đó trên cơ thể anh.

Sau này, còn làm người kiểu gì nữa!

Mất mặt không dám nhìn ai!

Anh đi vào một hang động.

Đợi một lúc lâu!

Tìm đi tìm lại.

Chẳng có gì cả.

Bát Thiên Lưu đâu rồi?

Chạy đi đâu rồi?

Phần thưởng của hệ thống thường là đến ngay lập tức mà!

Ngay lúc này!

Đột nhiên!

Trảm Phách Đao của Diệp Thần phát sáng rực rỡ.

Thân đao khẽ rung lên.

Một bóng người đột nhiên lóe lên quanh Trảm Phách Đao.

Diệp Thần cảm nhận được động tĩnh.

Quay đầu nhìn lại, quanh Trảm Phách Đao chẳng có gì cả!

"Tôi chết tiệt!

Ai đang giật tóc tôi!" "Hi hi!" "Ai đó?

Bát Thiên Lưu?

Tiểu Thiên Lưu?" "Hi hi… Bím tóc của anh sao lại rối thế, để tôi tết bím cho anh nha!" "Đừng đừng!

Tiểu Thiên Lưu, tôi vừa mới thả bím tóc xuống, bây giờ tôi muốn kiểu tóc bay bồng bềnh!" "Tiểu Thiên Lưu!

Mau xuống đây.” Diệp Thần một tay bắt lấy vai.

Ôm cô bé ra phía trước.

Thật sự!

Thật sự!

Thật sự!

Dễ thương quá!

Dễ thương quá!

Dễ thương quá!

Ngay cả Diệp Thần, một chàng trai 1m9 phong độ ngời ngời, cũng bị đáng yêu đến không chịu nổi!

Bé Tiểu Thiên Lưu, giống như một tiểu tinh linh vậy!

Trên mặt có má hồng siêu cấp dễ thương!

Tóc ngắn ngang vai màu hồng!

Đồng tử đen!

Đôi mắt to sáng ngời!

Đôi mắt to chớp chớp nhìn Diệp Thần!

Giống như những vì sao sáng trên trời vậy!

Quả nhiên là Bát Thiên Lưu!

Nhưng mà!

So với Bát Thiên Lưu trong trí nhớ của Diệp Thần thì đáng yêu hơn nhiều!

Diệp Thần nhớ Bát Thiên Lưu cao 103mm.

Nhưng Bát Thiên Lưu trước mắt thật sự chỉ là một em bé dài 60mm thôi!

Hồng hào đáng yêu!

“Tiểu Thiên Lưu, Tiểu Thiên Lưu!

Em có nhận ra anh không?” “Tiểu Kiếm Bát?

Tiểu Kiếm?

Sao anh lại trở nên đẹp trai như vậy?” Diệp Thần nhớ.

Bát Thiên Lưu hình như gọi Kiếm Bát là Tiểu Kiếm.

“Tiểu Kiếm!

Tiểu Kiếm!

Tiểu tiện tiện!

Tiểu tiện tiện!” Diệp Thần: “…” Tiểu Thiên Lưu này có phải bị đột biến rồi không.

Vừa đến đã đặt cho mình cái tên như vậy.

“Tiểu Thiên Lưu, em, đao của em đâu?

Em không có đao sao?” “Không có đâu, Tiểu tiện tiện.” “Gọi là Tiểu Kiếm, hoặc gọi anh là Tiểu Thần, không phải Tiểu tiện tiện.” “Tiểu Kiếm, chúng ta cùng biến tiện đi!” Diệp Thần: “…” Không phải chết tiệt!

Chúng ta cùng nhau!

Cùng nhau biến mạnh hơn chứ!

Biến tiện là cái quỷ gì.

Bát Thiên Lưu chợt nhảy lên vai Diệp Thần.

“Tiểu Kiếm, GO… GO!” Diệp Thần: “…” Diệp Thần vừa ra khỏi hang núi.

Thấy Muộn Du Bình đang đứng ở bờ sông.

Hai tay khoanh trước ngực, không biết đang nghĩ gì.

“Muộn Du Bình, giới thiệu cho anh một người bạn mới quen!” Anh chắc chắn sẽ ghen tị và căm ghét!

“Tiểu Thiên Lưu, nhìn Tiểu Thiên Lưu này.

Bé tinh linh trên vai tôi này.” “Tôi vừa nhặt được trong hang đấy!” Trương Khởi Lân nhìn sang.

Trên vai đâu có gì.

“Muộn Du Bình, sao rồi, có phải siêu cấp dễ thương không.” Trương Khởi Lân: “…” Cái chết tiệt này, chẳng có gì cả.

Điên rồi sao!

Trương Khởi Lân dùng vẻ mặt vô cùng kỳ dị nhìn Diệp Thần.

Ai!

Trụ Tử chắc chắn là do vừa rồi giải phóng linh áp, bị kích thích rồi!

Diệp Thần thấy vẻ mặt của Trương Khởi Lân.

Sau đó theo bản năng đưa tay lên vai bắt lấy.

Rỗng tuếch.

Anh đưa cánh tay xuống dưới.

Vẫn không có gì.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần.

Hơi kinh ngạc.

Xem ra!

Vừa rồi anh ta đâm vào cửa đá.

Thật sự đâm đến ngốc rồi!

Ngay lúc y định rời đi.

Thì đột nhiên nhìn thấy.

Trong ba lô của Diệp Thần.

Có thứ gì đó đang động đậy.

Y vội vàng đi thêm hai bước về phía Diệp Thần.

Ngay sau đó.

Đồ trong ba lô của Diệp Thần.

Không ngừng bị ném ra ngoài.

"Thận bảo ba chai!" "Mì gói 20 gói!" "Nước đào Fukushima 7 chai." "Nấm nướng 99 gói lớn." "Quần lót trắng 23 cái." Trương Khởi Lân: "…" Trương Khởi Lân vừa định đến gần cầm ba lô xem.

Đột nhiên!

Từ trong ba lô thò ra một cái đầu nhỏ xíu.

Quần áo màu hồng, tóc màu hồng, đôi mắt siêu to chớp chớp.

Cảm giác đầu tiên của Trương Khởi Lân: dễ thương quá!

Đáng yêu quá!

Sao lại có một em bé linh động như vậy!

Giống như một thiên sứ!

Giống như một tinh linh trong truyền thuyết!

"Trụ Tử, anh!

Anh chắc chắn, một em bé thiên tiên như vậy, là anh nhặt được sao?" "Là nhặt được đấy!

Muộn Du Bình!" "Vậy được, anh đi nhặt thêm một đứa nữa đi!" Diệp Thần: "…" "Trụ Tử, cái này không phải là anh sinh ra…?" "À?

Muộn Du Bình!

Anh nghĩ gì thế!

Tôi làm gì có công năng đó!" "Ta là nói, không phải là anh và cô tinh linh kia sao?" "Muộn Du Bình, tôi thấy anh đôi khi, đúng là một kẻ lắm mồm!

Dưới tháp vong linh này toàn là quỷ chết rồi, làm gì có tinh linh nữ nào!" "Hơn nữa, cho dù có tinh linh nữ, tôi cũng không thèm nhìn!" Trương Khởi Lân khẽ cười.

Y đương nhiên biết không thể nào là nhặt được.

Cũng biết không thể nào là sinh ra.

Tháp vong linh dưới lòng đất này, đâu phải thiên đường!

Một em bé tinh linh linh động, đáng yêu, hồng hào như vậy, chỉ nên có ở thiên đường.

Y biết, đây chắc chắn là bí mật của Trụ Tử, y cũng không hỏi nhiều.

Đợi sau này, có cơ hội thích hợp, Trụ Tử nhất định sẽ nói.

Lúc này!

Đồ trong ba lô Diệp Thần bị ném hết ra sàn.

Tiểu Thiên Lưu từ trong ba lô Diệp Thần chợt nhảy ra.

Chương 105

“Oa nga!

Đẹp trai quá!

Anh là Tiểu Soái à?” Trương Khởi Lân: “…” Giây tiếp theo!

Tiểu Thiên Lưu chợt nhảy lên vai Trương Khởi Lân.

Diệp Thần thấy đồ của mình rơi hết, rất cạn lời.

“Em ném hết đồ của tôi ra làm gì thế?

Tiểu Thiên Lưu.” “Không có một viên kẹo kim bình nào!

Hừ!” “Tôi chết tiệt!

Tiểu Thiên Lưu, em sao lại chạy lên vai Muộn Du Bình, mau quay lại!” “Em không!

Không có kẹo!” Diệp Thần hơi ngơ ngác.

Sao lại không theo lẽ thường mà làm thế này!

Kịch bản hay ho, cứ thế mà quay.

Sao lại quay thành một mình rồi.

“Tiểu Thiên Lưu!

Mau quay lại, lần sau anh mua kẹo cho em ăn!” Lúc này!

Trương Khởi Lân sờ sờ túi.

Đột nhiên lấy ra một viên kẹo Đại Bạch Thỏ lớn.

Y đưa kẹo Đại Bạch Thỏ cho Tiểu Thiên Lưu.

“Tiểu Soái!

Em thích quá!

Hi hi… Sao anh lại đẹp trai thế!” “Lại còn mang theo kẹo em thích ăn!

Đẹp trai số một thiên hạ!” Diệp Thần: “…” “Muộn Du Bình, anh không phải cả ngày đối đầu với nấm sao?

Viên kẹo này là sao!” Diệp Thần rất ngơ ngác!

Cái chết tiệt này!

Đùa tôi à?

Tiểu Thiên Lưu bám trên vai Muộn Du Bình?

Gọi Muộn Du Bình là Tiểu Soái?

Chết tiệt!

Gọi mình là Tiểu Kiếm?

Diệp Thần: “…” Diệp Thần vẻ mặt ngơ ngác!

Anh muốn hỏi một câu, rốt cuộc chuyện này là sao.

Nhưng!

Lời đến miệng.

Đột nhiên nói ra lại biến đổi!

“Muộn Du Bình!

Tôi cũng muốn ăn Đại Bạch Thỏ!” Trương Khởi Lân: “…” Trương Khởi Lân sờ đi sờ lại trong túi quần.

Thật sự lại lấy ra thêm một viên Đại Bạch Thỏ.

Chợt ném cho Diệp Thần.

Diệp Thần bóc ra, cho vào miệng.

“Tôi chết tiệt!

Ngọt quá!

Thật ngọt!" "Tiểu Soái!

Tiểu Kiếm!

Xuất phát thôi!" "Hai anh ngốc quá, đi bên trái!

Đi bên trái!" "Đi bên trái!

Nghe tôi này!

Không sai đâu!

Tiểu Soái, Tiểu Kiếm, bên trái!" Trương Khởi Lân: "…" Diệp Thần: "…" Bên trái này chẳng phải là đường cùng vừa thoát ra sao.

"Tiểu Kiếm!

Chúng ta cùng biến tiện đi!" "Tiểu Soái!

Chúng ta cùng biến đẹp trai đi!" Trương Khởi Lân: "…" Diệp Thần: "…" Tiểu Thiên Lưu nhảy qua nhảy lại trên vai hai người.

Chơi rất vui vẻ.

"Tiểu Soái!

Em sẽ giúp anh, vì anh và Tiểu Kiếm là bạn tốt mà." Diệp Thần nghe vậy, trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Dù sao vẫn biết mình là chủ nhân mà.

Nhóc con!

Trương Khởi Lân nghe vậy, trong lòng kinh ngạc.

Y thầm nghĩ: em bé Tiểu Thiên Lưu này, hình như không hề đơn giản!

Em bé hình như biết mình có nhiều kẻ thù… Dọc theo bờ sông, Trương Khởi Lân và Diệp Thần đi rất nhanh.

Tiểu Thiên Lưu ôm bình đom đóm chơi rất vui vẻ.

Chơi một lúc.

Lại nhảy lên vai Diệp Thần.

Diệp Thần vừa định nói một câu ghen tuông.

Không ngờ, giây tiếp theo.

Bàn tay nhỏ bé mũm mĩm, trực tiếp đưa tới, đút một viên kẹo vào miệng Diệp Thần.

Diệp Thần còn chưa kịp phản ứng.

"Chụt" một tiếng.

"Tiểu Kiếm, vui chưa?" "Vui rồi!

Vui rồi!

Ha ha ha!" Tiểu Thiên Lưu bám trên vai Diệp Thần, không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, Tiểu Thiên Lưu miệng ê a ê a nói mớ.

Diệp Thần nghiêm túc lắng nghe một chút.

Liền nghe rõ một câu.

"Tiểu Kiếm ba ba, lâu rồi không gặp, con rất… rất nhớ người." … Lúc này!

Toàn bộ mộ táng dưới lòng đất, ánh sáng hơi sáng hơn một chút.

Nhiều khán giả trong phòng livestream, cũng không ngừng nhìn chằm chằm vào Tiểu Thiên Lưu đột nhiên xuất hiện này.

"Cô bé này đáng yêu quá!

Hồng hào mũm mĩm!

Oa nga!

Tôi muốn véo má bé quá." "Tiểu Thiên Lưu này từ đâu ra thế?

Hai người họ sinh ra sao…?" "Lầu hai tên netizen nam này là một thằng ngốc, xác định xong!

Lại đây, anh sinh cho tôi xem một đứa xem.

Dù anh có là quán quân đấu kiếm, anh cũng không làm được!" "Vừa rồi Trụ Tử ca đã nói rồi, là nhặt về, có lẽ là do linh khí của căn mộ này tự sinh ra." "Vậy không phải là tinh linh sao?

Tinh linh đáng yêu như vậy, tôi cũng muốn nuôi một đứa!

Thích quá!" Trương Khởi Lân và Diệp Thần, cứ đi mãi.

Phát hiện dòng sông này cũng càng ngày càng rộng.

Hơn nữa hình như dòng chảy chậm lại.

Nước trông sâu hơn.

Ở một chỗ rẽ của dòng sông.

Trong sông có một con thuyền mục nát.

Đã lâu đời.

Thuyền đã hư hỏng không thể dùng được.

Đầu thuyền chất rất nhiều cát đá.

Trên bờ sông cũng vậy.

Khắp nơi đều là cát và đá.

"Muộn Du Bình, anh nhìn xem, ở đây có một tấm bia đá." "Trên đó còn có chữ!" Trương Khởi Lân nhìn sang.

Tấm bia đá không lớn.

Trên đó vốn khắc rất nhiều chữ.

Nhưng!

Hình như bị người dùng dao gạch loạn xạ.

Sau đó ở mặt bên của tấm bia đá.

Có một hàng chữ!

“A Man hà đức, đỉnh dục đa tài?” “Sinh tử như thử, Tôn Trọng Mưu bất túc đạo tai!” Trương Khởi Lân nhìn có vẻ không hiểu.

Nhưng!

Diệp Thần đầu óc lại chợt tỉnh táo.

A Man, đó là cách người đời chế giễu Tào Tháo.

Tôn Trọng Mưu chính là Tôn Quyền.

Ý nghĩa của câu này chính là nói: Tào Tháo chẳng có tài cán gì, sao lại có thể sinh ra được đứa con trai lợi hại như vậy?

Lợi hại hơn cả Tôn Quyền!

Nhưng!

Cái mà trong này nói đến.

Con trai nào của Tào Tháo lợi hại?

Tào Thực?

Tào Phi?

Quan trọng là!

Ngôi mộ này rốt cuộc là của ai?

Ai dám ở đây vũ nhục vị đế vương lúc bấy giờ: Tào Tháo!

Hắn lại đến căn mộ này vào lúc nào.

Chặt tấm bia đá, lại còn viết ra những lời như vậy!

Đây thật sự là một vấn đề khó mà tưởng tượng được.

“Muộn Du Bình, anh có nhớ ra điều gì không?” Trương Khởi Lân lắc đầu.

Về cái tháp vong linh này, y hình như không có chút ấn tượng nào.

“Muộn Du Bình, anh nhìn con thuyền này, cát này, lại còn tấm bia đá này.” “Giống như là để kỷ niệm một sự kiện nào đó.

Rồi những văn tự gốc trên tấm bia đá, chắc chắn là có liên quan đến sự kiện này.” “Nhưng, không biết bị ai dùng dao gạch nát hết rồi.

Không nhìn rõ nữa.” Trương Khởi Lân gật đầu.

Lúc này!

Đột nhiên có một bóng người ló đầu ra ở phía trước.

Sau đó lại trong tích tắc biến mất.

Trương Khởi Lân ngay lập tức nhìn rõ!

Phan Tử!

Chương 106

Vậy mà là Phan Tử!

Đồng đội của Ngô Tà!

Lúc Trương Khởi Lân bị vây giết.

Khi y vừa mới đi vào.

Phan Tử rõ ràng đang nằm trên đất hôn mê.

Đợi đến khi bom nổ xong.

Phan Tử lại đột nhiên biến mất.

Không ngờ!

Bây giờ lại ở đây!

Trương Khởi Lân muốn làm rõ, Phan Tử bên cạnh Ngô Tà này.

Và chuyện ám sát mình, rốt cuộc có liên quan hay không!

"Trụ Tử, anh và Tiểu Thiên Lưu đợi tôi, tôi đi một lát sẽ quay lại!" "Muộn Du Bình, không được chạy loạn!" Trương Khởi Lân đã đuổi theo ra ngoài.

Diệp Thần nhìn thấy, tôi chết tiệt, gọi cũng không nghe, chuyên gia mất tích, nghiện mất tích rồi à.

"Tiểu Thiên Lưu em nhìn xem, anh ta chính là điểm này không tốt, một khi đã chơi trò mất tích, tám con ngựa cũng không kéo về được!

Điểm này, tôi mạnh hơn anh ta nhiều!" Ngay lúc này!

Tiểu Thiên Lưu đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Tiểu Soái!" Trương Khởi Lân đột nhiên phanh lại!

Hơn nữa!

Trong tích tắc quay người lại.

Diệp Thần: "…" Cái chết tiệt này!

Chẳng lẽ tôi thật sự không cần mặt mũi sao?

"Trụ Tử, hai người ở đây đợi ta!

Ta lập tức quay lại!" Trương Khởi Lân vẻ mặt dịu dàng.

Rồi nói tiếp.

"Tiểu Thiên Lưu, nghe lời Trụ Tử nói, ta sẽ mang kẹo về cho em." Nhìn bóng lưng Trương Khởi Lân chạy xa, Diệp Thần hơi ngơ ngác!

Cái chết tiệt này!

Đây còn là Muộn Du Bình băng giá vạn năm kia sao?

Hơn nữa!

Sao phong cách lại thay đổi rồi!

Kịch bản không phải là, Tiểu Thiên Lưu đi theo tôi.

Muộn Du Bình ghen sao?

Sao chết tiệt!

Lại đến lượt tôi ghen rồi!

"Tiểu Kiếm, mau đuổi theo!

Tiểu Soái sẽ gặp nguy hiểm!" "Tôi không đi!

Em muốn đi thì em đi." "Thật sự không đi?" "Thật sự không đi!" "Em về nói với Tiểu Soái, anh không quan tâm anh ấy!" "Đi đi đi!

Nắm chặt lấy, Tiểu Thiên Lưu!

Chúng ta xuất phát!

Chạy thôi!” “Hi hi hi!

Đúng là Tiểu Kiếm ngốc nghếch mà đẹp trai… hi hi…” Trương Khởi Lân điên cuồng đuổi theo Phan Tử phía sau.

Phan Tử chạy rất nhanh!

Hắn chui vào một con mộ đạo bên cạnh sông ngầm.

Chạy đông chạy tây!

Trương Khởi Lân lắng nghe tiếng động để định vị.

Bám sát theo hắn.

Diệp Thần phía sau chạy như điên!

Theo sát phía sau Muộn Du Bình.

Diệp Thần đi qua một ngã tư.

Mạnh mẽ xông ra.

Chợt đụng phải một người.

Người đó trực tiếp bị đâm bay ra ngoài.

Diệp Thần vừa định nói.

Mềm mềm.

Thích hơn nhiều so với đâm vào bức tường đá kia.

Sau đó liền nghe thấy tiếng rên rỉ trên mặt đất.

“Tuyết Lỵ Dương?

Tôi chết tiệt!” Ngay sau đó Hắc Quả Phụ từ bên cạnh chạy tới.

“Chị Tuyết!

Chị Tuyết!

Chị không sao chứ!” “Có sao được à?

Eo tôi phế rồi!

Cái tên ngốc đó đâm vào tôi.” “Ủa?

Trụ Tử ca?

Sao anh lại ở đây.” “Oa nga!

Trụ Tử ca, sao anh lại trở nên… trở nên đẹp trai như vậy!” “Trụ Tử ca!

Oa nga!

Vũ khí thần bí Thập Nhất Trụ Kình Thiên của anh đâu?

Trời ơi, Trụ Tử ca, sao anh lại đẹp trai đến thế!” Tuyết Lỵ Dương từ từ ngồi dậy, lườm Hắc Quả Phụ một cái!

“Trụ Tử ca, anh đây là biến hình?

Hay là thoát xác?” “Hai cô có phải bị bệnh rồi không, tôi đang tìm Muộn Du Bình.” “Trụ Tử ca, chỗ đó không thể đi!

Tôi vừa thấy rất nhiều rắn!

Đúng rồi, hình như là rắn!

Rắn rất to và đáng sợ!” Diệp Thần nhìn quanh, có bốn lối đi.

Mẹ kiếp!

Cũng không biết Muộn Du Bình chui vào lối nào rồi.

Lúc này!

Tiểu Thiên Lưu đột nhiên thò đầu ra.

“Y nha y nha, chỗ đó!

Lối đi thứ nhất!” Diệp Thần nghĩ.

Vì Tiểu Thiên Lưu đã xác định như vậy!

Vậy thì lối thứ nhất đi!

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương nhìn sang.

Một em bé đáng yêu như vậy.

Giống như một thiên sứ tiểu tinh linh.

“Lại đây lại đây lại đây!

Cho chị ôm một cái.” “Lại đây lại đây lại đây!

Cho chị véo một cái!” “Lại đây lại đây lại đây!

Cho chị hôn một cái!” “Lại đây lại đây lại đây!

Cho chị xoa một cái!” Tiểu Bát Thiên Lưu bĩu môi.

“Tiểu Kiếm!

Lên!” “Lên cái gì?” “Tiểu Kiếm!

Anh đúng là đầu gỗ mà.

Trước mắt có hai người kìa…” Diệp Thần: “…” Cái chết tiệt này!

Đây có phải là Bát Thiên Lưu phiên bản đột biến không?

Diệp Thần không để ý đến cô bé.

Trực tiếp đi vào lối đi thứ nhất.

“Tôi biết rồi.

Anh tại sao không dám?” “Em lại biết!

Tiểu Thiên Lưu!

Em biết tất cả mọi thứ!” “Anh để thận bảo trong ba lô, anh chắc chắn là thân thể không tốt.” Diệp Thần: “…” Cảm giác đầu tiên của anh chính là!

Cái chết tiệt này!

Gặp phải đối thủ rồi!

Ông trời có phải thấy tôi quá vô địch rồi, sợ tôi quá vô địch sẽ cô đơn!

Cho nên!

Phái một đối thủ cho tôi!

“Cái thận bảo đó tôi uống như đồ uống, chứ không phải tôi… tôi đau eo!” “Ồ?

Vậy tôi hiểu rồi.” “Em lại hiểu rồi!

Hiểu cái gì!” “Anh chắc chắn là… hi hi… thích… Tiểu Soái! hi hi…” “Kiếm Soái!

Kiếm Soái!

Thật không tệ, miêu tả hai người, cương nhu cùng tồn tại!” Diệp Thần: “…” Diệp Thần đi một lúc, Tiểu Thiên Lưu trên vai đột nhiên nói.

“Tiểu Kiếm…” “Chuyện gì?” “Em có thể nhìn thấy một số chuyện đã xảy ra với Tiểu Soái.” “Chỉ một phần nhỏ, có thể là một số ký ức sâu thẳm nhất mà anh ấy sợ hãi.” Diệp Thần giật mình, lập tức dừng lại.

“Chuyện gì?” Diệp Thần tràn đầy kinh ngạc!

Mặc dù biết thân phận của Tiểu Thiên Lưu rất thần bí, nhưng nghe cô bé nói vậy, Diệp Thần vẫn vô cùng chấn động.

“Khi anh ấy bằng tuổi em, cha mẹ và gia đình anh ấy đều bị giết.

Em có thể cảm nhận được, lúc đó anh ấy sợ hãi và bất lực đến mức nào.” “Mặc kệ lũ súc sinh chết tiệt này!

Dám bắt nạt anh ấy như vậy!

Tiểu Thiên Lưu, sau này thì sao?” “Sau này anh ấy hình như trốn

vào một ngôi mộ.

Chịu rất nhiều khổ cực.

Ngôi mộ đó, em nhìn không rõ lắm, bên trong có linh áp rất mạnh, hình như là rồng, lại hình như là kỳ lân.” “Rồi sao nữa, mau nói cho tôi, Tiểu Thiên Lưu!

Rồi sao nữa?” “Thời gian quá lâu rồi, mơ mơ hồ hồ, sau này hình như có một kẻ xấu bắt anh ấy, mỗi lần xuống mộ đều bắt anh ấy đổ máu.

Đáng thương quá!” Diệp Thần kinh ngạc đến mức gần như không nói nên lời.

Đồng thời!

Cũng là đau lòng khôn xiết!

Hèn chi!

Muộn Du Bình vừa nhìn thấy em bé Tiểu Thiên Lưu, lại yêu chiều và dịu dàng đến vậy.

Hóa ra anh ấy khi còn nhỏ, đáng thương đến thế.

Anh ấy nhìn thấy Tiểu Thiên Lưu chắc chắn là nghĩ đến nỗi khổ mình đã chịu khi còn rất nhỏ.

Diệp Thần chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

Vừa rồi còn có chút ghen tuông.

Chương 107

Bây giờ một chút cũng không còn nữa.

Ngược lại là tràn đầy đau lòng!

“Tiểu Thiên Lưu em còn nhìn thấy gì nữa, kẻ thù của Muộn Du Bình là ai?” “Tiểu Kiếm, em không dám nhìn kẻ thù đó, linh áp của hắn quá đáng sợ, loại linh áp này em trước đây chỉ thấy ở một người thôi.” “Thấy ở ai?” “Ở anh đấy, Tiểu Kiếm, hơn nữa là sau khi Vạn Giải Cực Hạn, mới thấy.” Diệp Thần: “…” “Cho nên, Tiểu Kiếm, anh phải bảo vệ Tiểu Soái thật tốt được không?” “Tôi nhất định sẽ làm được!

Tôi nhất định sẽ nắm giữ Trảm Phách Đao Vạn Giải Cực Hạn, giết chết lũ kẻ thù đáng ghét đó!” “Tiểu Kiếm, anh có phải mất trí nhớ rồi không?

Chính là đoạn ký ức của Tử Thần đó?” “À?

Ồ!

Tôi nhớ không rõ lắm, cho nên tôi vẫn đang từ từ trưởng thành.” Diệp Thần đương nhiên không thể nói, mình chỉ là đang hóa thân Kiếm Bát trong hệ thống.

Tiểu Thiên Lưu bám trên vai Diệp Thần, không nói thêm lời nào.

Tiểu Kiếm vậy mà ngay cả cái “Vạn Giải Cực Hạn” cũng quên.

Hèn chi anh ấy nói câu đó không chút do dự.

Chỉ có Tiểu Thiên Lưu tự mình biết.

“Vạn Giải Cực Hạn” cần cô bé hóa thành đao linh!

Tan thành mây khói!

Nếu không, "Vạn Giải Cực Hạn" không thể thành công!

Cô bé của trước kia, vào một đêm mưa rả rích.

Bị Tiểu Kiếm nhặt về từ đống rác.

Anh ấy giống như cha cô bé, hết mực yêu chiều cô bé.

Bây giờ lại có thêm một người cũng giống Tiểu Kiếm, yêu chiều Tiểu Soái của mình.

Nhìn ánh mắt của Tiểu Soái, cô bé liền cảm thấy rất ấm áp.

Dường như!

Giống như!

Sự dịu dàng đến từ mẹ vậy.

Nếu thật sự có một ngày như thế, cần cô bé hóa thành đao linh, tan thành mây khói.

Trong sâu thẳm nội tâm cô bé có nguyện ý không?

Từ khi Tiểu Soái hái những vì sao sáng đầy trời cho cô bé.

Cô bé đã nguyện ý rồi!

Chỉ mong.

Được cha mẹ yêu chiều như vậy.

Tiểu Kiếm, bình an.

Tiểu Soái, bình an.

Mong rằng Mộ Táng Tinh Cầu đầy rẫy nỗi sợ hãi không rõ này.

Đối với bọn họ!

Dịu dàng mà đối đãi!

Thật ra!

Diệp Thần không biết là.

Ngay tại ngã tư vừa rồi.

Lối đi thứ nhất mà Tiểu Thiên Lưu chỉ.

Có hai người đã đi vào trước rồi.

Hai người này chính là: Bạch Vân và Hắc Thổ!

Bạch Vân là hậu bối dòng chính của Bạch gia.

Nhưng, về thân phận chắc chắn không thể so với Bạch Hạo Thiên.

Lần này cô ta đi vào đây, chính là để chứng minh cho người khác thấy.

Cô ta không yếu hơn Bạch Hạo Thiên.

Hắc Thổ là người yêu của cô ta.

Hai người cùng nhau tốt nghiệp Đại học Đạo Mộ xong, liền trực tiếp vào mộ táng để thực tập chuyên sâu.

Nhiều năm đã trôi qua.

Kỹ thuật đạo mộ cũng đã thuần thục.

Còn thuận lợi lấy được bằng thạc sĩ của Đại học Đạo Mộ.

Ngay vừa rồi!

Hai người họ từ chỗ đám quái vật tai dài kia, khó khăn lắm mới thoát được.

Đi vào mộ đạo bên này.

Mộ đạo ở đây có bốn lối.

Hai người nhìn quanh.

Đang lúc không biết đi lối nào.

Đột nhiên.

Nhớ đến cuốn 《Bí Kíp Đạo Mộ của Trụ Tử ca》 trên Mộ Táng Tinh Cầu nổi tiếng.

"Ba ngắn một dài, chọn cái dài nhất!" Bí kíp này nghe nói được cấp trên rất coi trọng!

Quốc gia đã đưa nó vào "Một trong mười giáo trình phải học của Đại học Đạo Mộ".

Vậy thì có thể khẳng định!

Lúc này cảnh này!

Tuyệt đối dùng được.

Ba lối đi tương đối thấp.

Một lối đi tương đối cao.

Được!

Chọn cái cao nhất.

Vậy thì lối đi thứ nhất!

Hai người đi vào lối này xong.

Mới phát hiện!

Thật sự đã đoán đúng rồi.

Trong mộ đạo này.

Thật sự không có bất kỳ cơ quan nào.

Hai người cứ men theo mộ đạo đi về phía trước.

Ngay lúc này.

Bạch Vân ngửi thấy.

Trong không khí truyền đến một mùi hương kỳ lạ.

Thật sự thơm quá!

Cô ta càng ngửi càng thích!

Mùi hương này sao lại say đắm hơn cả Chanel.

“Thổ Thổ, anh có ngửi thấy không, thơm quá!” Hắc Thổ hơi ngơ ngác.

Rõ ràng anh ta ngửi thấy là một mùi hôi thối.

Hôi không thể ngửi nổi!

Mùi thối này dường như giống như tỏa ra từ trong thi thể vậy.

Không ngờ Bạch Vân lại nói rất thơm?

“Vân Vân?

Em… em chắc chắn là rất thơm?” Bạch Vân rất chắc chắn gật đầu.

Cô ta vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Hắc Thổ một tay giữ cô ta lại.

“Vân Vân!

Không đúng lắm!

Hôi lắm!” “Thổ Thổ, anh đừng nói bậy, rõ ràng thơm như vậy!

Anh có đi hay không đây?” Hắc Thổ trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh ta hơi không muốn đi qua.

Hơi do dự.

“Cho nên!

Tình yêu sẽ biến mất phải không?” Hắc Thổ: “…” “Vậy được thôi!

Đi thì đi, tôi phật đây.” Hai người men theo mùi hương đi về phía

trước tìm kiếm.

Không lâu sau.

Đã đến một không gian khá lớn.

Nơi đây thật đẹp!

Toàn là những bông hoa xinh đẹp!

Năm màu sắc!

Dưới hoa mọc nấm!

“Vân Vân em nhìn xem!

Đây là hoa nấm sao?

Hoa mọc trên nấm à!” Hắc Thổ lại vẻ mặt thận trọng.

Mùi ở đây anh ta ngửi thấy thật sự quá thối!

Đột nhiên!

Hắc Thổ cảm thấy một trận choáng váng!

Trước mắt anh ta xuất hiện những thứ không thể tin nổi!

Hắc Thổ ngây ngốc nhìn biển hoa.

Trước mắt anh ta xuất hiện bãi biển, ánh nắng, mỹ nữ, bikini.

Hơn nữa là một khung cảnh nối tiếp khung cảnh.

Hắc Thổ vốn sinh ra trong một gia đình nghèo khổ.

Khi học Đại học Đạo Mộ thì là bạn cùng bàn với Bạch Vân.

Tốt nghiệp xong liền theo cô ta về Bạch gia.

Ở Bạch gia anh ta đã nhìn thấy đủ loại nhân vật.

Quan trọng nhất chính là!

Phụ nữ của Bạch gia, ai cũng xinh đẹp!

Đặc biệt là tiểu thư cấp cao Bạch Hạo Thiên!

Lúc này!

Trên bãi biển trước mắt Hắc Thổ.

Xuất hiện một Bạch Hạo Thiên mặc bikini.

Bạch Hạo Thiên nằm đó tắm nắng.

Rồi uống một ly nước trái cây mát lạnh.

Hắc Thổ đột nhiên kinh ngạc một chút.

Ngay lúc này!

Bạch Hạo Thiên ngồi dậy.

Vẫy tay về phía Hắc Thổ.

Hắc Thổ lập tức một trận hưng phấn!

Chuyện gì thế này?

Chương 108

Đây là thật sao?

Hắc Thổ vội vàng đi về phía Bạch Hạo Thiên.

Chiếc ghế nằm bên cạnh cô ta.

Chính là cô ta đã chuẩn bị cho Hắc Thổ.

Hắc Thổ càng đi càng hưng phấn!

Máu mũi cũng chảy ra. … Bạch Vân đứng ở đó.

Nhìn thấy lại là một cảnh tượng khác.

Trên thảo nguyên mùa xuân.

Cỏ xanh khắp nơi.

Xuân ấm hoa nở.

Bạch Vân và bạn trai Hắc Thổ của mình.

Hai người cùng chạy a chạy a.

"Vân Vân, đợi anh!" "Thổ Thổ, mau lên đi.

Lại đây đuổi em!" "Vân Vân, đuổi kịp em có thưởng không?" "Muốn thưởng gì, em làm phần thưởng, đủ không!" "Đủ đủ đủ!

Hắc hắc!" Sau đó, phía trước xuất hiện một bãi cỏ rất mềm mại.

Bạch Vân thầm nghĩ.

Chỗ này không tệ.

Vừa mềm mại vừa kín đáo.

Mình cũng sẽ không đau.

Rồi sau đó, cô ta liền đi qua. … Trong phòng livestream của Bạch

Vân và Hắc Thổ.

Ban đầu số người không nhiều.

Nhưng!

Khi hai người họ nhìn thấy một biển hoa.

Biểu cảm trở nên kỳ dị.

Cử chỉ lời nói đều lung tung.

Phòng livestream trong tích tắc rất nhiều người đã tràn vào.

“Vừa nãy còn bình thường mà, hai người này đang làm gì vậy?

Sao đều đi vào bụi hoa?” “Đây rốt cuộc là hoa gì?

Đẹp quá!

Đỏ tươi đỏ tươi.” “Dưới hoa còn mọc nấm!

Bông hoa này lợi hại rồi!” Không lâu sau.

Tổ tiết mục đã liên hệ với Đạo Mộ Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng.

Xác nhận tên của bông hoa này: Thi Dụ Ma Cô!

Trong 《Đào Khang Bút Ký》 ghi chép: Thi Dụ Ma Cô, lấy thi thể làm thức ăn.

Có kịch độc!

Thông tin vừa được công bố.

Phòng livestream lập tức nổ tung.

“Thi Dụ Ma Cô?

Chính là cái nấm mọc trên thi thể đó sao?” “Tôi chết tiệt!

Lần này thảm rồi!

Thi Dụ Ma Cô này có kịch độc!" "Vậy Bạch Vân Hắc Thổ còn đang đi vào bụi hoa!

Xong rồi!

Đụng phải kịch độc này, thì ăn cỗ!" Khán giả lúc này đều thót tim.

Bao gồm cả người của Bạch gia!

Đang nhìn Bạch Vân và Hắc Thổ.

Theo suy nghĩ của người Bạch gia lúc này.

Bạch Vân trên người mang theo thuốc giải độc truyền đời của Bạch gia.

Cho dù bị Thi Dụ Ma Cô này chạm vào, cũng có thể giải độc.

Nhưng!

Giây tiếp theo!

Tất cả mọi người đều phát điên!

Đầu tiên là Hắc Thổ, vẻ mặt dâm đãng cười trộm.

Nhìn về một chỗ trong bụi hoa.

Sau đó anh ta tự mình đi qua.

Còn dùng tay sờ đi sờ lại trên Thi Dụ Ma Cô.

Mọi người đều sững sờ!

Cái chết tiệt này!

Làm trò gì vậy?

Không sợ trúng độc sao?

Hắc Thổ lại tự mình ngồi xổm xuống.

Hai tay xoa xoa trong bụi hoa.

Một cảnh tượng ngơ ngác!

Bạch gia cũng một phen ngơ ngác.

“Nhị tiểu thư Bạch Vân, tên phu tế mà cô ấy tìm đúng là một thằng ngốc!” “Anh nhìn xem hắn đang làm gì?

Ngồi xổm trong bụi hoa, rụt rè sợ sệt.

Lại còn chảy nước dãi?” “Cái dáng vẻ chết tiệt đó, cái hành động ngốc nghếch đó.” Khán giả trong phòng livestream càng chửi rủa ầm ĩ.

Ai cũng không ngờ, con rể của nhị tiểu thư Bạch gia, vậy mà là một thằng ngốc.

Trốn trong bụi cỏ.

Rất ngốc nghếch vậy.

Rụt rè sợ sệt.

“Ai tiểu tiện màu vàng hơn, đi tiểu một phát cho hắn tỉnh!” “Tôi vàng!

Tôi bị tiểu đường!” “Không được!

Tiểu đường không được, không thể cho hắn một chút vị ngọt nào!” “Tiểu đường không được!

Tôi bị bệnh urê huyết ưu tiên!” “Mấy người trên lầu tránh ra!

Tôi bị tiêu chảy!” Rồi sau đó!

Giây tiếp theo!

Mọi người càng cạn lời!

Hắc Thổ vậy mà trực tiếp nằm xuống.

Nằm trong bụi Thi Dụ Ma Cô.

Khán giả: “…” Ngay sau đó rất nhiều người trong phòng

livestream gọi Bạch Vân.

Bao gồm cả người Bạch gia đều đang ra sức gọi cô ta.

Bạch Vân này hình như chẳng nghe thấy gì cả.

Cô ta cũng đi vào bụi Thi Dụ Ma Cô.

Hơn nữa trên mặt cô ta còn nở nụ cười hạnh phúc.

Nụ cười đó!

Giống như hôm nay sẽ trao mình ra vậy.

Thử thì thử khắc!

Trong livestream, đông đảo khán giả đều ngớ người!

Người của Bạch gia cũng vừa ngớ người vừa phẫn nộ!

Thế nhưng!

Cảnh tượng tiếp theo đã diễn ra.

Người Bạch gia lập tức bị đoản mạch não.

Bạch Vân vậy mà cởi bỏ y phục của mình.

Sau đó!

Từng món từng món ném đi!

Từng món từng món đều ném hết.

Cô ta không mảnh vải che thân, nằm giữa lùm hoa Thi Dụ Ma Cô.

Người Bạch gia: ...

Gia chủ Bạch gia giận đến cực điểm!

Ông ta lập tức tuyên bố, gạch tên Bạch Vân khỏi gia tộc Bạch gia.

Mà lúc này!

Trong livestream lại là một cảnh tượng khác.

“Cảnh này may mà tôi không bỏ lỡ!

Trời ơi!

Bạch Vân thật bắt mắt...

Chậc chậc...

Hôm nay tôi có thể mua xổ số rồi!” “Bạch Vân này trông thật nghĩa vô phản cố a!

Trên mặt còn tràn ngập nụ cười hạnh phúc!” “Bây giờ đăng ký còn kịp không?

Tôi muốn đến hiện trường xem, lùm hoa che khuất tôi...” “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn đến xem hoa thôi, cái cô Bạch Vân kia không phải trọng điểm!” Đang lúc mọi người đều kinh ngạc trước hành động kỳ quặc của hai người này.

Đột nhiên!

Cả biển hoa phát ra một trận ong ong vui mừng.

Tất cả Thi Dụ Ma Cô đều không ngừng lay động.

Rễ nấm bên dưới hoa của chúng, lập tức bắt đầu sinh trưởng phân nhánh.

Mọi người kinh ngẩn!

Tất cả mọi người điên cuồng la hét!

Yêu cầu hai người nằm giữa lùm hoa mau chóng rời đi!

Thế nhưng!

Bạch Vân và Hắc Thổ dường như đã trúng độc.

Hoàn toàn không để ý đến bất kỳ ai.

Rễ cây khắp nơi bắt đầu bò về phía hai người.

Rễ cây vừa đến bên cạnh hai người, lập tức quấn chặt lấy cánh tay, chân và toàn bộ cơ thể họ.

Khán giả trong lòng sợ hãi cực độ!

Lúc này!

Bạch Vân và Hắc Thổ đột nhiên tỉnh lại!

Bọn họ la hét ầm ĩ!

Vùng vẫy điên cuồng!

Khản cả tiếng!

Thế nhưng!

Chương 109

Chẳng có tác dụng gì!

Càng vùng vẫy, rễ Thi Dụ Ma Cô càng quấn chặt.

Sau đó!

Khán giả đều có thể nhìn thấy!

Rễ cây đâm thẳng vào da thịt hai người!

Những rễ Thi Dụ Ma Cô này giống như ống tiêm, hút máu ra ngoài.

Ngay lập tức!

Cả biển hoa lại một trận vui mừng hớn hở!

Hai người không ngừng vùng vẫy.

Càng lúc càng nhiều rễ cây đâm vào da thịt họ!

Máu của họ bị hút cạn dần.

Không đầy một phút!

Bạch Vân và Hắc Thổ, vậy mà đều biến thành xác khô.

Ngay sau đó!

Hoa Thi Dụ Ma Cô, vừa chạm vào máu do rễ cây đưa đến.

Nó lập tức tiết ra một loại dịch thể màu trắng.

Dịch thể này rơi xuống xác khô.

Thi thể hai người như chạm phải axit sulfuric đậm đặc, bắt đầu bốc khói.

Từ từ hòa tan!

Chưa đến mười phút!

Hai thi thể đã hòa tan sạch bách!

Ngoại trừ quần áo của hai người vẫn còn vương trên hoa.

Còn lại, bao gồm cả tóc!

Toàn bộ đều bị hòa tan sạch bách! ...

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ, vốn dĩ không biết phải đi đường nào trong bốn lối rẽ này.

Thế nhưng!

Vừa thấy Trụ Tử ca trực tiếp đi con đường thứ nhất.

Trụ Tử ca là ai!

Hiện tại là người chọn đường số một được công nhận trên Mộ Táng Tinh Cầu!

Rất nhiều phương pháp của hắn, đều đã được xuất bản thành sách!

Thế là!

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ, liền đi theo sau Diệp Thần từ xa.

Mộ đạo thứ nhất mà Diệp Thần đi vào!

Cũng chính là mộ đạo mà Bạch Vân và Hắc Thổ vừa đi lên!

Đây là lần đầu tiên Tiểu Thiên Lưu chỉ đường cho Diệp Thần sau khi xuất hiện!

Nhìn thấy Diệp Thần và Tiểu Thiên Lưu đi vào con đường này.

Trong livestream vang lên một trận la hét điên cuồng.

“Vừa rồi Bạch Vân và Hắc Thổ đi chính là con đường này phải

không!

Trời ơi!

Trụ Tử ca!

Cảnh báo nguy hiểm cấp cao phía trước!" "Ngươi nói Trụ Tử ca có giống như Hắc Thổ lúc đó không, với vẻ mặt nhõng nhẽo kia, nếu vậy thì tuyệt vời rồi..." "Tôi hy vọng Trụ Tử ca giống Bạch Vân, cởi hết quần áo từng món từng món đi...

Hi hi...

Thật mong chờ." "Tiểu Ca đâu, Tiểu Ca mau đến đây, tôi còn muốn xem Tiểu Ca.

Tôi chỉ muốn xem hai mỹ nam tuyệt sắc này, hắc hắc..." "Đúng rồi, Tiểu Ca chạy đi đâu rồi, tôi phải mau đến livestream của y xem!" Trương Khởi Lân lúc này!

Đang theo sau Phan Tử.

Phan Tử đi vào mộ đạo thứ hai trong ngã tư này.

Trương Khởi Lân cũng đi theo vào.

Sau khi đi sâu vào mộ đạo.

Trương Khởi Lân đột nhiên nghe thấy, phía trước truyền đến một trận tiếng "xào xạc".

Y cảm thấy có gì đó không ổn.

Y chậm bước.

Phan Tử cũng không biết lại chui đi đâu nữa.

Trong mộ đạo này, khắp nơi đều là máu tươi!

Thế nhưng!

Lại không thấy bất kỳ thi thể nào!

Dường như có thứ gì đó trực tiếp giết người, rồi mang tất cả thi thể đi mất.

Ngay sau đó!

Ngay tại cuối mộ đạo này!

“A!” Một tiếng.

Tiếng kêu thảm thiết của một nữ đạo mộ giả truyền đến!

Trương Khởi Lân dùng đèn pin mạnh, chiếu xa một chút.

Y nhìn thấy.

Một nữ đạo mộ giả.

Đang liều mạng bỏ chạy, trên người cô ta toàn là máu tươi.

Đột nhiên!

Một sinh vật giống như con rắn, từ trong bóng tối vươn ra.

Quấn chặt lấy nữ đạo mộ giả.

Rồi trong tiếng kêu khản cả tiếng của nữ đạo mộ giả, sống sờ sờ kéo cô ta đi.

Trương Khởi Lân cảm giác, thứ đó lại không giống rắn, mà hơi giống dây leo.

Y nhíu mày, dừng bước!

Y không đi tiếp nữa.

Y lo lắng đi quá sâu, lát nữa Trụ Tử sẽ không tìm thấy y!

Với tính cách của Trụ Tử, chắc chắn sẽ không đứng yên tại chỗ.

Chắc chắn đã tìm đến rồi.

Trương Khởi Lân lập tức quay người, chạy ngược trở lại.

Thế nhưng!

Điều Trương Khởi Lân không nhìn thấy là.

Ngay khoảnh khắc y vừa nhấc chân.

Nơi y vừa đứng.

Một thứ quỷ quái giống như rắn, đột nhiên vươn ra!

Một vòng!

Không có người!

Quấn trúng không khí!

Sau đó!

Nó lại "xào xạc" chui vào bóng tối! ...

Trương Khởi Lân lùi ra, trở lại ngã tư vừa nãy.

Bên ngoài không có ai, vậy thì rất có thể Trụ Tử và Tiểu Thiên Lưu đã đi vào một trong các lối rẽ rồi.

Đang lúc Trương Khởi Lân do dự không biết chọn lối nào.

Y đột nhiên nhớ đến, bí quyết mà Trụ Tử từng nói!

"Ba ngắn một dài, chọn cái dài nhất!" Đúng!

Trụ Tử ở ngã tư này chắc chắn cũng sẽ chọn như vậy.

Thế là!

Y men theo lối thứ nhất đi vào trong!

Chưa đi được hai bước, Trương Khởi Lân vậy mà phát hiện ra Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ đang theo sau Diệp Thần.

Hắc Quả Phụ vừa nhìn thấy Trương Khởi Lân, lập tức chạy đến.

"Tiểu Ca!

Tiểu Ca, cảm ơn anh lần trước đã cứu tôi!" Trương Khởi Lân không nói gì.

Hắc Quả Phụ tiếp tục nói.

“Trụ Tử ca đang ở phía trước, hắn cứ tìm anh mãi.” “Ừ, ta biết!” Hắc Quả Phụ vừa nghe, quả nhiên nhắc đến Trụ Tử ca thì hữu dụng.

Vừa nhắc đến là Tiểu Ca liền nói chuyện.

“Tiểu Ca, tôi muốn hỏi anh một chút, vẻ đẹp trai của anh có lây không?

Sao anh lại khiến Trụ Tử ca lập tức trở nên đẹp trai như vậy!” Tuyết Lỵ Dương vừa nghe, vẻ mặt không vui.

“Khụ khụ khụ!

Quả Muội!

Chú ý hình tượng của mình!

Chẳng lẽ tôi không ngầu sao?

Cô nói vậy, thì mặt mũi tôi để đâu, vậy tôi đi đây?” “Không không không, Tuyết tỷ, tôi nói đùa thôi.” Trương Khởi Lân đi được vài bước, lại quay người trở lại.

Nói khẽ với Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ.

“Hai người?

Có mang kẹo không?” “A?

Tiểu Ca, anh!

Muốn ăn kẹo?” “Có mang theo không?” “Có!

Có!

Có!

Cho anh, Tiểu Ca!” Hắc Quả Phụ từ trong ba lô lục ra một nắm kẹo lớn, đưa cho Trương Khởi Lân.

Ngay lúc này!

Trương Khởi Lân đột nhiên nhìn thấy, trong ba lô của Hắc Quả Phụ, vậy mà còn có một chai bia và hai gói mì cay.

Y đột nhiên nghĩ đến.

Trụ Tử mấy ngày rồi chưa uống rượu.

Mì cay của hắn lại bị Tiểu Thiên Lưu lôi ra khỏi ba lô, rơi xuống sông mất rồi.

"Vậy thì, chai bia và hai gói mì cay kia của cô, có thể, cũng cho tôi không?" Hắc Quả Phụ: ...

Cái quỷ gì thế này!

Tiểu Ca này, không phải là đồ giả đó chứ?

Cảm ơn mọi người đã tặng quà nha!

Chúc mọi người xem truyện vui vẻ!

Diệp Thần lúc này!

Đã đi đến sâu trong mộ đạo này.

Quả nhiên!

Chương 110

Mộ đạo này không có ám khí!

Không có cơ quan!

“Tiểu Thiên Lưu, ngươi giỏi đấy!

Tuyển đường này hay thật!” “Tiểu Kiếm, ta dẫn đường lợi hại lắm, ta không bao giờ lạc đường!” Ngay lúc này!

Bát Thiên Lưu đột nhiên kinh hỉ hét lớn một tiếng.

“Tiểu Soái!

Tiểu Soái!” Diệp Thần vừa quay đầu nhìn!

Quả nhiên!

Phía sau Muộn Du Bình đã theo kịp!

Cùng với hắn, còn có Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương.

Tiểu Thiên Lưu rất kích động!

Lập tức từ trên vai Diệp Thần nhảy ra.

“Tiểu Soái!

Tiểu Soái!

Oa ồ!

Vai có mùi thơm rồi!” “Tiểu Thiên Lưu, ta không tin!

Chắc chắn là mùi nấm.” “Không phải mùi nấm!

Tiểu Kiếm!

Không tin ngươi ngửi thử xem.” Diệp Thần đi tới ngửi thử, chẳng có mùi gì cả.

“Tiểu Thiên Lưu, trẻ con không được nói dối.” Tiểu Thiên Lưu chớp chớp mắt, vẻ mặt nghiêm túc quay đầu nói với Trương Khởi Lân.

“Ngươi để lộ vai ra cho Tiểu Kiếm ngửi thử xem, hắn còn không tin ta.” Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần: ...

“Tuyết tỷ!

Ngươi nói ngươi suốt ngày xịt nước hoa, tại sao Tiểu Thiên Lưu này không nhảy lên vai ngươi chứ!” “Quả Muội, nước hoa này của ta, là xịt cho ai ngửi, ngươi lại không phải không biết.” “Tuyết tỷ, ngươi tốt thật.” “Quả Muội, ngươi cũng không tệ!” ...

Lúc này!

Trong hang động tối tăm.

Diệp Thần vừa ăn mì cay, vừa uống bia.

Trên vai hắn, Tiểu Thiên Lưu ăn kẹo vui vẻ không ngớt.

“Muộn Du Bình, ngươi nói vừa rồi nhìn thấy thứ gì đó giống rắn?” “Ừ, ngay trong hang động bên cạnh, khắp nơi đều là máu tươi.” “Vậy thì kỳ lạ rồi, ngươi xem mộ đạo thứ nhất chúng ta đi này, vậy mà một chút máu tươi cũng không có!

Ngay cả cơ quan cũng không!” “Chẳng phải là ta lợi hại sao!

Hi hi...

Tiểu Soái, Tiểu Kiếm, ta dẫn đường lợi hại lắm nha!” Lúc này!

Diệp Thần đã uống hết bia, hắn ngửa đầu, uống cạn giọt cuối cùng.

“Được rồi, đừng uống nữa, bên trong hết rồi.

Trụ Tử.” “Đùa thôi, đây là lần đầu Muộn Du Bình mua đồ ăn cho ta, ta còn muốn cất cái chai này đi.” Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười.

“Sau này, sẽ có rất nhiều!” ...

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ, nhìn thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca đã đi về phía trước.

Hai người họ cũng vội vàng theo sau.

Hai người cảm thấy tòa tháp vong linh này quá quỷ dị, rất sợ hãi!

Vẫn là đi theo Trụ Tử ca và Tiểu Ca thì cảm thấy tốt hơn.

Lúc này!

Bên ngoài trời vừa hé sáng!

Rất nhiều khán giả đã tỉnh giấc từ giấc ngủ.

Việc đầu tiên họ làm.

Chính là mở livestream ra xem!

Trước đây mọi người đều điên cuồng điểm danh Trụ Tử ca và Tiểu Ca.

Bây giờ thì không.

Mà đều điên cuồng điểm danh Tiểu Thiên Lưu, Bát Thiên Lưu.

“Oa ồ!

Mấy người nhìn Tiểu Thiên Lưu kìa!

Đáng yêu quá đi mất!

Má bánh bao hồng hào, váy ngắn màu hồng, đáng yêu quá nha!” “Tôi cũng vừa mới dậy, chào buổi sáng mọi người.

Chào buổi sáng Tiểu Thiên Lưu!” “Thức dậy đi tiểu, đánh răng, rửa mặt, nấu mì.

Lập tức đến xem livestream Tiểu Thiên Lưu!" Đôi mắt to tròn của Bát Thiên Lưu chớp chớp.

Nhìn thấy bình luận trên livestream.

Cô bé rất ngạc nhiên.

"Thức dậy đi tiểu, đánh răng, rửa mặt, nấu mì?" Tiểu Thiên Lưu trực tiếp đưa ra câu hỏi hồn nhiên: Nhà ngươi bị mất nước à?

Phải đi tiểu trước, rồi mới đánh răng, rửa mặt, nấu mì sao?

Khán giả: ...

Hắc Quả Phụ: ...

Lệ Dĩnh vốn đang vừa xem livestream, vừa đánh răng trong nhà vệ sinh của tổ chương trình.

Vừa nghe thấy câu hỏi hồn nhiên của Tiểu Thiên Lưu, lập tức một ngụm kem đánh răng phun hết ra ngoài.

Phun đầy khóe miệng.

Cô còn bị sặc mà không ngừng ho!

Vội vàng chạy ra tìm cốc nước của mình.

Lúc này!

Vừa hay một đám người trong tổ chương trình đều đang bàn luận về bảng xếp hạng rating.

Đột nhiên nhìn thấy!

Lệ Dĩnh ôm miệng từ nhà vệ sinh đi ra!

Khóe miệng còn trắng xóa...

Lại còn không ngừng ho...

Ngớ người!

Hoàn toàn ngớ người! ...

Diệp Thần cùng vài người vừa vào không gian này, liền nhìn thấy biển hoa vô tận ở đây.

“Thi Dụ Ma Cô!” Trương Khởi Lân ngay lập tức nhận ra.

Loài thực vật này có độc!

Bên trên nở hoa, bên dưới mọc nấm.

Diệp Thần liếc mắt một cái.

Chết tiệt!

Sao trên Thi Dụ Ma Cô này lại có quần áo.

Lại còn một bộ đồ đàn ông!

Chết tiệt!

Lại còn một bộ đồ phụ nữ.

Còn có cả đồ lót!

Thậm chí còn có áo ngực nhỏ!

Đạo mộ giả còn chạy đến đây để dã chiến à?

Chuyện này cũng quá điên rồ rồi!

“Quả Muội muội!

Tuyết Muội muội!” “Hai người xem cái bộ quần áo kia có mặc được không?

Ra ngoài phải tiết kiệm nhiều chút.” “Quả Muội muội chắc là mặc được!” Hắc Quả Phụ: ...

“Tuyết Muội muội thì nhỏ quá.” Tuyết Lỵ Dương: ...

Thế nhưng!

Điều Diệp Thần không biết là.

Hai bộ quần áo này chính là của Bạch Vân và Hắc Thổ vừa chết.

Thi thể của họ đã bị tiêu hóa sạch bách!

Lúc này!

Một luồng gió lạnh thổi qua.

Diệp Thần ngửi thấy một mùi hương!

Mùi này giống như nước hoa phân tử vậy.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Quả nhiên là thơm!

Trương Khởi Lân lúc này ngửi thấy một mùi hôi thối!

Giống hệt mùi thi thể.

Mùi này rất kỳ lạ.

Trương Khởi Lân cảm thấy mạch máu trong cơ thể nóng lên.

Mạch máu nóng lên, có nghĩa là Huyết Kỳ Lân đang phát huy tác dụng kháng độc.

Chứng tỏ nơi đây có kịch độc.

Trương Khởi Lân men theo mép biển hoa đi vào trong.

Y cảm thấy mùi hôi thối trong không khí này rất không ổn.

Mùi này vừa ngửi, chính là mùi thi thể.

Thế nhưng biển hoa dày đặc, hoàn toàn không biết bên dưới là gì.

Trương Khởi Lân quyết định đi xem ở một phía khác.

“Muộn Du Bình, đừng chạy loạn.” “Trụ Tử, ta chỉ đi xem một chút, sẽ về ngay.” Lúc này!

Trong livestream khắp nơi đều là tiếng la hét lớn.

“Tiểu Ca!

Mau đừng qua đó!

Thi Dụ Ma Cô ở đây có điều kỳ quái!” “Đúng vậy!

Hút máu!

Lại còn ăn thịt!

Trụ Tử ca, anh và Tiểu Ca mau đổi đường khác đi.” “Mấy người có phát hiện Hắc Quả Phụ có chút không ổn không...” Hắc Quả Phụ lúc này đã rơi vào trạng thái mơ hồ.

Cô ta lúc đầu ngửi thấy một mùi rất thơm rất thơm.

Thế nhưng!

Ngay sau đó biển hoa trước mắt cô ta liền biến đổi.

Biến thành một khoang vũ trụ.

Trong khoang vũ trụ đặt rất nhiều nước hoa, rất nhiều đồ ăn thức uống.

Trên ghế điều khiển phía trước còn ngồi một người.

Một người mặc bộ chiến y màu vàng.

Nhìn từ phía sau, chính là Tiểu Cương Hiệp!

Cô ta khẽ gọi một tiếng.

Chương 111

Không ngờ người quay lại.

Tuy rằng mặc quần áo Tiểu Cương Hiệp, nhưng khuôn mặt lại là Trụ Tử ca.

Kỳ lạ quá!

Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Lúc này, đột nhiên có người gọi cô ta.

Cô ta quay đầu lại.

Nhìn thấy một người khổng lồ màu xanh lục.

Không phải là bạn trai cũ của cô ta Tiểu Hạo Khắc, thì là ai chứ.

Thế nhưng!

Tiểu Hạo Khắc này kỳ lạ quá!

Sao trên đỉnh đầu hắn lại có mười một cây cột.

Hắc Quả Phụ rất mơ hồ, rất bối rối.

Cô ta đột nhiên nhìn thấy phía trước có một chiếc ghế vũ trụ rất thoải mái.

Cô ta muốn nằm xuống nghỉ ngơi một chút.

Cô ta chầm chậm đi về phía trước. ...

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng không hề ổn chút nào.

Cô ta nước mắt đầm đìa.

Ông ngoại Trát Cô Sảo của cô ta đang ở phía trước buộc cho cô ta một chiếc xích đu cực kỳ đẹp.

“Tiểu Tuyết, lại đây lại đây!

Thử chiếc xích đu này xem!

Nằm lên thoải mái lắm đó!” “Tiểu Tuyết mau lại đây.

Mau đến chỗ ông ngoại này!” Tuyết Lỵ Dương mừng đến phát khóc.

Vội vàng đi về phía trước! ...

Diệp Thần lúc này chỉ ngửi thấy mùi hương.

Thế nhưng!

Trước mắt hắn không hề có chút ảo giác nào.

U Minh Nhãn của hắn có thể nhìn rõ nơi này.

Chẳng qua chỉ là rễ cây mọc nấm, nấm mọc hoa.

Thực vật này bình thường không có gì đặc biệt.

Còn Bát Thiên Lưu, đang ở trên vai hắn, cầm một sợi dây thừng, chơi đùa tới lui.

Thế nhưng!

Lúc này rất nhiều khán giả trong livestream đều phát điên.

Bọn họ không ngừng la hét.

Không ngừng nhắc nhở Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương.

Thế nhưng!

Hai người này rõ ràng giống hệt Bạch Vân và Hắc Thổ vừa rồi.

Đã mất đi thần trí!

Bọn họ sắp mất lý trí rồi!

Sau đó sẽ bị biển hoa này hút cạn!

“Quả Muội!

Quả Muội!

Tuyết Muội!

Tuyết Muội!

Mau tỉnh lại hai người!” “Xong rồi!

Hai người này như phát điên vậy!

Tiêu đời rồi!

Đáng tiếc quá!

Quá đáng tiếc rồi!” “Đúng vậy, Hắc Quả Phụ này cho tôi thì tốt biết mấy, tôi sẽ đối xử tốt với cô ta!

Chết ở đây thật vô nghĩa!” “Sai rồi!

Cưới Tuyết Lỵ Dương mới tốt, đời này nằm im hưởng thụ!” “Tại sao phải lựa chọn chứ, cả hai người đều muốn, không phải thơm hơn sao?” Diệp Thần chính là lúc này.

Đột nhiên nhìn thấy hai người này không ổn lắm.

Hắc Quả Phụ sau khi bước vào Thi Dụ Ma Cô, tay cô ta kéo tới kéo lui ở đó.

Giống như đang cài dây an toàn vậy.

Sau đó!

Vậy mà cởi bỏ áo khoác ngoài.

Diệp Thần: ...

Ngay sau đó, Hắc Quả Phụ liền nằm xuống.

Tuyết Lỵ Dương hai tay dường như đang nắm sợi dây thừng vậy.

Trên mặt còn tràn ngập nụ cười.

Ngồi xổm xuống.

Hai tay kéo tới kéo lui.

Dường như đang chơi xích đu vậy.

Lại giống như bị táo bón mấy ngày, ngồi trong nhà xí vậy.

Một tay cầm giấy, một tay cầm điện thoại.

Kiểu động tác đó.

Diệp Thần vẻ mặt ngớ người!

Hai người này phát điên rồi sao!

Bát Thiên Lưu nhảy không ngừng trên vai hắn.

Nhéo nhéo tai trái của Diệp Thần.

Lại nhéo nhéo tai phải của Diệp Thần.

Đột nhiên!

Diệp Thần phát hiện mọi thứ bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Cả biển hoa sao lại bắt đầu động đậy.

Hơn nữa còn phát ra một trận tiếng ong ong vui mừng.

"Trụ Tử ca!

Mau cứu người đi!

Muộn nữa là không kịp rồi!" "Ngươi bảo Trụ Tử ca cứu kiểu gì, tôi đoán, hắn đây là đang ủ mưu, chính mình cũng muốn vào nằm im thôi." "Đúng vậy!

Thi Dụ Ma Cô này có thuật gây ảo giác, không thể thoát được!

Ai." Diệp Thần vừa nghe thấy âm thanh thực vật không đúng, liền phát giác ra những rễ cây đang di chuyển.

Diệp Thần bước vào lùm hoa.

Nhìn Hắc Quả Phụ với vẻ mặt say mê đó.

“Quả Muội!

Quả Muội!” Rễ cây đã bắt đầu di chuyển về phía Hắc Quả Phụ.

Một tiếng “bốp”.

Diệp Thần trực tiếp giáng một cái tát vào mặt Hắc Quả Phụ.

Vậy mà!

Không hề có chút phản ứng nào!

Nước bọt của Hắc Quả Phụ chảy đầy mặt.

Cũng không biết đã mơ thấy chuyện tà ác gì.

Diệp Thần lại giáng một cái tát vào Tuyết Lỵ Dương đang nằm bên cạnh.

Vẫn là không hề có chút phản ứng!

Thật sự là gặp quỷ rồi!

Xem ra!

Chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu rồi!

Diệp Thần từ phía sau móc ra móc vào.

Khán giả đều đang nhìn chằm chằm Trụ Tử ca.

Sẽ xem hắn anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào!

“Tôi đoán!

Trụ Tử ca chắc chắn sẽ nhẹ nhàng bế kiểu công chúa.

Rồi cứu họ.” “Sao tôi lại thấy Trụ Tử ca hình như sẽ không cứu họ chứ, cơ hội tốt như vậy.

Chậc chậc...” “Chuyện nữ phù thủy phế tích kinh hoàng, đến giờ vẫn còn rõ mồn một.

Nếu Trụ Tử ca trực tiếp ngồi qua, Hắc Quả Phụ có lẽ cơ thể vẫn ổn.

Còn cô Tuyết Lỵ Dương kia có lẽ sẽ hỏng bét." "Trụ Tử ca, phải dịu dàng với phụ nữ, không thể thô bạo như vậy." "Thô bạo thì sao chứ, Trụ Tử ca đẹp trai như vậy, tùy tiện kiểu gì tôi cũng cam tâm tình nguyện, đừng vì tôi là đóa hoa kiều diễm mà thương hại tôi!" Trương Khởi Lân từ bên cạnh đi tới, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt thanh lãnh nhìn về phía Diệp Thần.

Diệp Thần nhìn thấy bình luận trên livestream.

"Thô bạo?

Sao có thể thô bạo!

Đời này đều không thô bạo!" "Ta đây là một người văn minh tinh thông cầm kỳ thư họa!" Vẻ mặt Diệp Thần nghiêm túc.

Hắn nghĩ, đánh tát quả thật là quá tàn nhẫn rồi.

Không thể đánh tát!

Nhất định phải tìm một cách tốt!

Đột nhiên!

Hắn từ sau quần rút ra một chiếc Hắc Lư Đề Tử.

Hắn nghĩ thứ này thật dịu dàng, tránh tiếp xúc thân thể.

Hơn nữa chiếc Hắc Lư Đề Tử này lần trước hắn đã đặc biệt khử trùng trong ấm trà ở Trấn Hồn Nhai.

Sạch sẽ lại vệ sinh!

Trương Khởi Lân rùng mình một cái, y có một dự cảm không lành.

Quả nhiên!

Giây tiếp theo!

Diệp Thần đột nhiên vươn tay bóp miệng Hắc Quả Phụ, rồi dùng hết sức nhét Hắc Lư Đề Tử vào trong miệng cô ta.

Hắc Quả Phụ cố gắng vùng vẫy, đầu không ngừng lắc loạn xạ.

Diệp Thần có chút cạn lời.

“Quả Muội, cô làm sao vậy!

Có thể phối hợp tốt một chút không, đầu cứ vặn qua vặn lại, không có chút tố chất nào cả.” Mặc dù Hắc Quả Phụ liều mạng vùng vẫy.

Thế nhưng vẫn không địch lại sự anh minh thần võ của Trụ Tử ca.

Hắc Lư Đề Tử vừa nhét vào miệng.

Hắc Quả Phụ lập tức tỉnh táo lại.

Cô ta sợ hãi nhìn Trụ Tử ca.

Cô ta muốn nói rằng mình có thể tự đi ra khỏi biển hoa.

Chương 112

Thế nhưng!

Miệng cô ta không nói ra lời.

Cô ta hừ hừ thút thít, kêu tới kêu lui.

Diệp Thần nghe thấy, hắn tưởng Hắc Quả Phụ bị Thi Dụ Ma Cô dọa sợ rồi.

"Đừng sợ, ta lập tức đưa ngươi rời khỏi đây." Trụ Tử ca một tay nhấc cánh tay cô ta, trực tiếp ném ra ngoài.

Hắc Quả Phụ: ...

Trương Khởi Lân: ...

Khán giả: ...

Sự dịu dàng đâu?

Sự văn minh đâu rồi?

Diệp Thần đi đến chỗ Tuyết Lỵ Dương, áp dụng phương pháp tương tự.

Thế nhưng!

Hắc Lư Đề Tử còn chưa kịp nhét vào.

Tuyết Lỵ Dương đột nhiên tỉnh lại.

Cô ta liều mạng vùng vẫy.

Diệp Thần vừa nhìn.

Trời đất!

Trúng độc sâu đến vậy!

Tuyết Muội muội còn phát điên rồi!

Chuyện này tuyệt đối không thể chậm trễ.

Thế nhưng cô ta cứ chống cự như vậy, thì chẳng có cách nào cả.

Diệp Thần lập tức quyết đoán!

Lúc này cần phải lập tức quyết đoán!

Không thể chần chừ một chút nào!

Diệp Thần trực tiếp cầm Hắc Lư Đề Tử, một tiếng "bốp" đập vào gáy cô ta.

Tuyết Lỵ Dương ngất đi.

Diệp Thần lập tức nhét Hắc Lư Đề Tử vào miệng, rồi một tay nắm chặt cánh tay cô ta.

"Quả Muội!

Đỡ lấy!" Lập tức ném ra ngoài!

Khán giả: ...

Hắc Quả Phụ: ...

Trương Khởi Lân: ...

Livestream ngớ người!

Hoàn toàn bùng nổ rồi!

"Trụ Tử ca, thật là bạo tàn thiên vật mà!

Tiếc quá tiếc quá!" "Tàn nhẫn quá!

Trụ Tử ca!

Từ trước tới giờ không biết Hắc Lư Đề Tử lại dùng kiểu này!" "Thật đáng sợ quá!

Bây giờ tôi nhìn Trụ Tử ca là thấy miệng đau!

Đau quá!" "Trời xanh có từng tha cho ai đâu, mối thù Hắc Lư Đề Tử ở phòng tạm thi phế tích kinh hoàng, Trụ Tử ca đây là báo thù rồi!" Ngày hôm đó, cảnh tượng này.

Hai mỹ nữ sát thủ nổi tiếng luôn mờ nhạt.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ.

Trực tiếp nhờ vào cái duyên với Hắc Lư Đề Tử, lập tức đứng đầu bảng tìm kiếm hot toàn cầu!

Bức ảnh động bị Hắc Lư Đề Tử đó.

Chiếm trang nhất suốt cả một tháng!

Hơn nữa còn được làm thành meme.

Hoàn toàn đi vào các nhóm chat chém gió, đấu meme các kiểu... ...

Mong mọi người tặng quà nha!

Cảm ơn mọi người, thay mặt Trụ Tử và Tiểu Ca, cảm ơn các bạn!

Trương Khởi Lân đối với một loạt thao tác thần sầu này của Trụ Tử, tỏ vẻ rất ngớ người.

Một chiếc Hắc Lư Đề Tử vậy mà lại được sử dụng thuần thục đến vậy!

Bát Thiên Lưu nhìn thấy Trương Khởi Lân đi tới, "chi chi nha nha" kêu một tiếng, dễ thương quá đi thôi!

Cô bé nhảy qua vai Trương Khởi Lân, chơi đùa rất vui vẻ.

"Trụ Tử!

Thi Dụ Ma Cô này rất kỳ lạ, không giống những gì ta từng thấy trước đây." "Nó có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh." "Đúng vậy!

Muộn Du Bình.

Cho nên vừa rồi ta mới trí đấu với Thi Dụ Ma Cô, dốc toàn lực

cứu lấy hai đóa bách hợp đó.” Diệp Thần tiện thể liếc mắt nhìn về phía đó.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương đang co ro ở góc tường.

Bọn họ ôm miệng, run rẩy!

“Quả Muội!

Tuyết Muội!

Ta có phải đặc biệt thông minh không, ta biết mà, cái thứ Hắc Lư Đề Tử này, trừ tà!” Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương gật đầu lia lịa!

Tỏ vẻ vô cùng tán đồng!

“Muộn Du Bình, ngươi xem!

Ta làm người làm việc luôn giản dị vô hoa như vậy!” Trương Khởi Lân: ...

Ngay lúc này!

Bát Thiên Lưu từ trên người Trương Khởi Lân trượt xuống, nhảy nhót chạy vào biển hoa.

Đẹp biết bao!

Nhiều hoa đẹp thế này.

Cô bé rất thích.

“Tiểu Thiên Lưu bảo bối!

Chỗ đó nguy hiểm.” Trương Khởi Lân hét lên một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Thế nhưng!

Kỳ lạ là!

Bát Thiên Lưu chỉ cần chạy đến đâu.

Những cây Thi Dụ Ma Cô ở đó đều tỏ ra run rẩy.

Rất nhiều rễ Thi Dụ Ma Cô vốn dĩ đang ở dưới đất, động đậy tới lui.

Tiểu Thiên Lưu vừa chạy đến bên cạnh, chúng liền bất động.

Thậm chí rất nhiều đóa hoa vốn dĩ đang ngẩng cao đầu ưỡn ngực.

Chỉ cần Tiểu Thiên Lưu vừa đi tới, những đóa hoa lập tức cụp đầu xuống.

Trương Khởi Lân đuổi tới nơi, nhìn thấy hiện tượng này có chút kỳ lạ.

Thông thường loại Thi Dụ Ma Cô này không sợ trời không sợ đất.

Độc tố của nó vô địch thiên hạ!

Tại sao lại cảm thấy nó rất sợ Tiểu Thiên Lưu.

Chẳng lẽ Tiểu Thiên Lưu cũng là huyết mạch Kỳ Lân?

Thế nhưng!

Chưa từng nghe nói, huyết mạch Kỳ Lân cũng có tác dụng đối với Thi Dụ Ma Cô a!

Trương Khởi Lân quyết định kiểm nghiệm xem.

Huyết mạch Kỳ Lân rốt cuộc có tác dụng hay không đối với Thi Dụ Ma Cô này.

Y rút dao găm ra trực tiếp cắt rách ngón tay.

Một hai giọt máu tươi rơi xuống đóa hoa Thi Dụ Ma Cô.

Không hề có phản ứng nào!

Xem ra Huyết Kỳ Lân đối với Thi Dụ Ma Cô hoàn toàn vô dụng.

Thật sự là kỳ lạ quái đản!

Rốt cuộc Tiểu Thiên Lưu này có thân phận gì?

Không sợ Huyết Kỳ Lân Thi Dụ Ma Cô, vậy mà lại sợ cô bé đến vậy.

Trương Khởi Lân đương nhiên không biết!

Ngay cả Diệp Thần cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu Thiên Lưu đến thế giới này, có thân phận bí ẩn, và sứ mệnh bí ẩn của cô bé.

Mà cùng lúc đó!

Diệp Thần đang xem quà trong livestream.

Tiện thể liếc mắt nhìn về phía Trương Khởi Lân.

Thấy y và Tiểu Thiên Lưu chơi đùa vui vẻ không ngớt.

Thế nhưng!

Hắn lại nhìn thấy Muộn Du Bình nhỏ Huyết Kỳ Lân trên đóa hoa.

Diệp Thần có chút buồn bực.

"Suốt ngày phóng huyết!

Máu nhiều thế à!

Trời ơi!" Không ngờ rằng!

Trong livestream cũng có người nhìn thấy Tiểu Ca cắt rách ngón tay.

Bọn họ không biết lấy thông tin từ đâu.

Trực tiếp bình luận trên màn hình.

"Nấm có thể bổ máu!

Đặc biệt là phần tinh hoa ở chính giữa nấm." Diệp Thần vừa nhìn!

Đúng vậy!

Nấm có thể bổ máu mà!

Bên này nhiều nấm như vậy!

Chắc chắn có thể hái được rất nhiều lõi nấm.

Thi Dụ Ma Cô thì sao, Thi Dụ Ma Cô không phải là nấm à?

Huyết Kỳ Lân của Muộn Du Bình cũng kháng độc, sẽ không có rủi ro gì.

Nói làm là làm!

Diệp Thần đi về phía nơi Thi Dụ Ma Cô mọc rậm rạp nhất.

Lúc này!

Rất nhiều người trong tổ chương trình cũng nhìn thấy Trụ Tử ca di chuyển.

Đặc biệt là Lệ Dĩnh.

Trong bình luận không ngừng la lớn: "Trụ Tử ca!

Thi Dụ Ma Cô ở đó ăn thịt người đó!

Vừa rồi Bạch Vân và Hắc Thổ đã bị ăn rồi!

Mau rời đi!" "Trụ Tử ca!

Chương 113

Không được chạm vào!

Thi Dụ Ma Cô có độc, không được chạm vào!" Thế nhưng!

Trụ Kình Thiên không chỉ đi đến nơi Thi Dụ Ma Cô mọc rậm rạp nhất.

Mà hắn còn ngồi xổm xuống, dùng tay bới tới bới lui.

Lệ Dĩnh: ...

Rất nhiều khán giả không hiểu tại sao!

Vừa rồi Bạch Vân và Hắc Thổ bị Thi Dụ Ma Cô quấn lấy, rồi bị hút máu đến khô héo, cảnh tượng đó vẫn còn rõ mồn một!

Mọi người trong lòng đặc biệt căng thẳng!

"Trụ Tử ca!

Chỗ này không thể ngồi xổm xuống!

Sẽ bị quấn lấy!

Bị quấn lấy sẽ bị hút!

Anh sẽ bị hút khô sống sờ sờ!" "Trụ Kình Thiên!

Trời ơi!

Hắn vậy mà dùng tay bới rễ Thi Dụ Ma Cô ở đó!" "Khốn kiếp!

Mấy người nhìn kìa!

Cái rễ cây kia động đậy rồi!

Lại bắt đầu động đậy rồi!

Đáng sợ quá!" "Xong rồi!

Nhìn rễ cây phía sau hắn bắt đầu động đậy kìa, một khi bị quấn chặt, thì coi như xong!

Ai!" Thế nhưng!

Ai cũng không ngờ rằng.

Diệp Thần không những không rời đi!

Mà ngược lại một cái rầm ngồi phịch xuống!

Hóa ra cái rễ cây đang nhanh chóng di chuyển đến phía sau hắn.

Bị Diệp Thần dùng mông đè chặt xuống dưới.

Khán giả: ...

Thi Dụ Ma Cô: ...

Ngay sau đó!

Thi Dụ Ma Cô nổi giận.

Đột nhiên!

Rễ Thi Dụ Ma Cô xung quanh Diệp Thần, một trận vui mừng hớn hở.

Lập tức rất nhiều rễ cây bò về phía Diệp Thần.

Khán giả lúc này đều căng thẳng đến cực điểm.

Uy lực của Thi Dụ Ma Cô này mọi người đều đã từng chứng kiến!

Đáng sợ quá!

"Xong rồi!

Xong rồi!

Lần này có cả mấy chục cái rễ cây kéo đến!" "Trụ Tử ca!

Mau chạy đi!

Ai, hắn vẫn còn ở đó bới tới bới lui!

Ở đây làm gì có vàng bạc châu báu.” “Tôi phục cái thằng ngốc này!

Mỗi ngày đều vì hắn mà lo lắng thắt ruột!” “Trụ Tử ca anh mau nhìn phía sau kìa.

Dùng dao chém mấy cái rễ cây chạy loạn đó đi.

Bằng không là chết chắc rồi.” Thế nhưng!

Diệp Thần lúc này.

Luôn bới tới bới lui dưới rễ cây.

Hắn đang tìm nấm lớn.

Chỉ có nấm Thi Dụ Ma Cô lớn một chút bên trong mới có tinh hoa lõi nấm tươi non.

Cuối cùng cũng tìm thấy!

Hắn hai tay dùng sức thọc sâu vào bên trong.

Hắn thò đầu ra nhìn một cây nấm lớn nằm sâu trong rễ cây!

Đầu hắn gần như chui hẳn vào biển hoa rồi.

Khán giả nhìn ngớ người!

Cái quái gì thế này, đã bảo hắn mau đi rồi.

Trụ Tử ca vậy mà chui đầu vào.

“Trời ơi!

Hắn rốt cuộc đang làm gì vậy?

Hắn không cần mạng mình nữa sao?

Chuyện gì còn quan trọng hơn mạng sống chứ?” “Trụ Tử ca!

Trời đất!

Nhiều rễ cây đỏ đen như vậy bò tới.” “Chân và ba lô của Trụ Tử ca, đều bị rễ cây bò đầy!

Tiêu đời rồi!

Ai!” Ngay lúc này!

Đang lúc rất nhiều rễ cây bắt đầu bò về phía đầu Diệp Thần.

Tay hắn ở bên trong dùng sức giật mạnh một cái!

Cây Thi Dụ Ma Cô lớn nhất bị hắn nhổ cả gốc.

Trong chốc lát!

Vô số rễ cây bò đến bên cạnh lập tức cứng đờ!

Lần lượt trượt xuống, không hề có chút sinh khí nào.

Khán giả: ...

Diệp Thần nhổ Thi Dụ Ma Cô ra, một cây thật lớn!

Hắn dùng dao cắt bỏ toàn bộ rễ bên ngoài, chỉ còn lại phần tinh hoa lõi nấm to bằng ngón tay.

Hắn cất cái này đi.

Tiếp tục bắt đầu bới rễ cây trong biển hoa.

Càng ngày càng có kinh nghiệm.

Hắn bắt đầu dùng dao chém mở một vùng lớn trước.

Rồi lấy những cây nấm lớn nhất.

Diệp Thần không biết rằng.

Thực ra cái biển hoa Thi Dụ Ma Cô trông có vẻ dày đặc này.

Những cây nấm lớn thực sự đều nằm trên rễ già.

Mà rễ già thì rất hiếm.

Suốt ba tiếng đồng hồ.

Diệp Thần không ngừng chặt rễ cây.

Hái nấm!

Rồi lấy ra tinh hoa lõi nấm.

Từng mảng từng mảng Thi Dụ Ma Cô ăn thịt người, bị Diệp Thần từng chút từng chút chặt đổ hết.

Rễ nấm bị nhổ xuống, lập tức một mảng lớn sẽ chết đi.

Thi Dụ Ma Cô: Thật sự là quá vũ nhục rồi!

Sỉ nhục lớn!

Khán giả ngớ người!

Hắc Quả Phụ: ...

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã biết, đây chính là Thi Dụ Ma Cô kịch độc, cô ta cũng ngớ người.

Trụ Tử ca rốt cuộc muốn làm gì!

Ăn no căng bụng sao?

Lúc này đã đến giữa trưa rồi!

Trụ Tử ca không đi ngủ sao?

Điên cuồng chặt nấm ở đây làm gì!

Ai!

Điên rồi điên rồi!

Thế nhưng!

Lại không ai biết hắn muốn làm gì!

Trương Khởi Lân vừa cùng Tiểu Thiên Lưu ở phía bên kia biển hoa trở về.

Y cũng không biết!

Trụ Tử vất vả như vậy!

Mạo hiểm tính mạng!

Suốt ba tiếng đồng hồ!

Không ngừng nghỉ!

Chặt Thi Dụ Ma Cô này, rốt cuộc muốn làm gì?

Thêm một chương nữa!

Rất cảm ơn mọi người đã tặng quà và ủng hộ thúc giục ra chương!

Cảm ơn mọi người!

Trương Khởi Lân hoàn toàn không biết hắn đang làm gì.

Y tưởng Trụ Tử rất không thích Thi Dụ Ma Cô này, muốn chặt bỏ hết.

Y nghĩ, bất kể Trụ Tử muốn làm gì.

Giúp đỡ là đúng rồi!

Trương Khởi Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao của mình, cũng đi đến sâu trong biển hoa, bắt đầu giúp Diệp Thần chặt Thi Dụ Ma Cô.

Rồi theo phương pháp của hắn, lấy ra lõi nấm bên trong.

Ngay lúc này, Trương Khởi Lân nhìn thấy.

Rễ Thi Dụ Ma Cô sâu nhất rất lớn.

Hơn nữa rễ của nó động đậy rất điên cuồng.

Rất nhiều rễ cây chậm rãi bò đến bên chân hai người.

Đặc biệt là xung quanh Diệp Thần, rễ Thi Dụ Ma Cô bò đầy khắp nơi.

Vạn nhất quấn vào da thịt, có thể sẽ có nguy hiểm trúng độc.

Trương Khởi Lân gọi lớn Tiểu Thiên Lưu đang chơi đùa ở xa.

“Tiểu Thiên Lưu, qua đây giúp một tay!” “Nga!

Hi hi!” “Đến giúp Trụ Tử chỗ đó!” Diệp Thần đứng dậy cười ha ha.

“Cái nhóc con này làm được gì chứ, ha ha!” Tiểu Thiên Lưu hi hi ha ha chạy đến đó, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào những cây Thi Dụ Ma Cô đầy đất này, lớn tiếng nói.

“Các ngươi đều không được động đậy nha, không được làm hại Tiểu Kiếm và Tiểu Soái!” Diệp Thần lập tức bị vẻ đáng yêu của cô bé chọc cười.

Thế nhưng kết quả, hắn vừa nhìn!

Chương 114

Trời ơi!

Gặp quỷ rồi!

Mấy cây Thi Dụ Ma Cô này vậy mà thật sự, đều nằm bẹp dưới đất không động đậy nữa.

Thi Dụ Ma Cô nằm im?

Bỏ cuộc kháng cự?

Để mặc người ta vò nát?

Diệp Thần kích động cười lớn một tiếng.

“Tiểu Thiên Lưu, chậc chậc!

Ghê gớm thật!

Bá khí này sắp đè chết ta rồi!” “Không phải đâu, Tiểu Soái đứng thứ nhất, ta thứ hai, Tiểu Kiếm ngươi thứ ba!” “A?

Ngươi chắc chứ?” Tiểu Thiên Lưu còn chưa kịp trả lời.

Kết quả, Trương Khởi Lân trực tiếp đáp.

“Chắc chắn!” Diệp Thần: ...

“Trong lòng nấm ta đã ngồi lên rồi, hóa ra kẻ ngốc là chính ta!” ...

Cùng với từng mảng lớn rễ cây chết đi.

Khán giả trong lòng càng lúc càng kinh hãi.

Bên dưới rễ cây.

Vậy mà toàn bộ đều là xương trắng rợn người.

Không chỉ vài trăm bộ hài cốt!

Hơn nữa!

Hài cốt của Bạch Vân và Hắc Thổ vừa rồi cũng đã hiện ra.

Trên đó không còn một chút thịt xương nào cả.

Trên xương còn dính đầy tơ máu.

Trông đáng sợ đến mức nào thì có bấy nhiêu đáng sợ.

Thế nhưng!

Chính là loại Thi Dụ Ma Cô đáng sợ như vậy.

Giờ khắc này!

Lại bị Trụ Tử ca nhổ cả gốc!

Từng cây nấm một bị nhổ ra.

Khán giả vừa kinh hãi!

Lại vừa sảng khoái!

"Trụ Tử ca, tôi yêu anh!

Anh thật sự quá đẹp trai!

Dũng cảm vô úy!" "Mấy người thấy Trụ Tử ca đào cái này làm gì a, báo thù sao?

Thi Dụ Ma Cô này hình như không làm hại Trụ Tử ca mà!" "Tôi đoán là Trụ Tử ca lòng yêu thương tràn trề, chặt bỏ cái thứ hại người này!" "Mấy người nhìn kìa!

Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu cũng đang giúp đỡ!

Thật ấm áp quá!" Cuối cùng toàn bộ đã chặt xong!

Toàn bộ Thi Dụ Ma Cô đã bị đánh đổ xuống đất, khô héo một mảng.

Diệp Thần đi ra, trong tay ôm một đống tinh hoa lõi nấm.

Hắn thẳng tắp đi đến trước mặt Hắc Quả Phụ.

“Quả Muội, cho ta mượn chút đồ!” Khóe miệng Hắc Quả Phụ vẫn còn chảy máu.

Vừa rồi chiếc Hắc Lư Đề Tử của Trụ Tử ca, bây giờ vẫn khiến cô ta sợ hãi trong lòng.

Cô ta vội vàng đáp: “Mượn... mượn gì?

Tôi có gì đều cho anh!

Trụ Tử ca.” Diệp Thần vươn tay ra.

Hắc Quả Phụ lùi lại hai bước.

“Trụ Tử ca!

Chỗ này...

đông người như vậy!” “Đông người thế thì mượn đồ có liên quan gì?” Diệp Thần tiếp tục vươn tay ra.

Hắc Quả Phụ nghĩ nghĩ, thôi thì kệ đi.

Trụ Tử ca còn không sợ!

Mình có gì mà phải sợ!

Cô ta nhắm mắt lại!

“Đến đây!” Diệp Thần ngớ người.

Chỉ là muốn mượn cái nồi hành quân của cô, có cần thiết phải như vậy không?

Hắn một tay tóm lấy ba lô của Hắc Quả Phụ, từ bên trong bắt đầu lục đồ.

Tìm thấy cái nồi hành quân.

Tiện thể lấy luôn mấy chai nước khoáng của cô ta.

Hắc Quả Phụ vừa nhìn, vẻ mặt ngượng nghịu!

“Trụ Tử ca, nước này...

để lại cho tôi một ít... tôi còn phải uống.” “Không sao, Quả Muội!

Ta sẽ đổi cho ngươi.” Diệp Thần từ trong ba lô của mình lấy ra mấy chai ném cho cô ta.

Hắc Quả Phụ vừa nhìn.

“Thận Bảo?

Ba chai?

Trời đất...” Tuyết Lỵ Dương: ...

Nồi vừa bắc lên, nhóm lửa.

Rửa sạch lõi nấm bằng nước.

Diệp Thần bắt đầu xào nấm.

Ưm!

Cái này thật sự không tệ!

Vừa hay Muộn Du Bình thích ăn nấm xào.

Lại còn có thể bổ máu!

Thật sự quá tuyệt vời rồi!

Ngay lúc này, rất nhiều người trong livestream mới chợt bừng tỉnh!

“Tôi cứ bảo sao Trụ Tử ca lại đào Thi Dụ Ma Cô, hóa ra là vậy!” “Là sao?

Lầu một nói rõ đi, nói chuyện nói nửa vời, con nít không có lỗ đít!” “Được được được, tôi nói đây, là vừa rồi đó, tôi thấy Tiểu Ca tay chảy máu, tôi vô ý nói một câu, nấm có thể bổ máu!

Thế là!

Trụ Tử ca ghi nhớ rồi!" "Oa chao!

Trụ Tử ca thật tốt!

Hắn đối với cả thế giới đều thô bạo, duy chỉ có đối với Tiểu Ca, quả thực tỉ mỉ đến đáng ghen tị!" "Muốn gả cho người đàn ông như vậy biết bao!" Trương Khởi Lân đang xem livestream, sắc mặt khẽ động, thẳng tắp đi tới.

"Trụ Tử, ta giúp ngươi!" "Không cần đâu!

Không cần đâu!

Ta là người thích làm việc độc lập!

Không thích người khác nhúng tay vào!

Ngươi cứ đi cùng Tiểu Thiên Lưu chờ ăn là được rồi." Trong lòng Trương Khởi Lân ấm áp hẳn lên.

Bao nhiêu năm rồi!

Đã xuống bao nhiêu mộ táng rồi!

Khi nào mới có đãi ngộ "nằm ăn" như thế này!

Lần nào mà chẳng phải dốc sức lực vô hạn.

Ngay lúc này!

Diệp Thần đột nhiên hướng về phía góc tường hét lớn.

"Tuyết Muội muội, có mè tương không, mang qua đây!" Tuyết Lỵ Dương vội vàng mang qua.

"Trụ Tử ca, chỗ tôi còn có tương ớt cay anh có muốn không?

Cho vào nấm thơm lắm!" Diệp Thần vừa nghe, suýt nữa chảy nước miếng!

Hắn chính là thích ăn tương ớt cay!

Hắn vội vàng cầm lấy.

Thế nhưng!

Sau khi mở nắp ra!

Hắn đột nhiên nghĩ đến.

Muộn Du Bình và Tiểu Thiên Lưu đều không ăn cay.

Hắn lại nhẹ nhàng đậy nắp tương ớt lại, đặt xuống.

"Quả Muội!

Lại đây một chút." Hắc Quả Phụ chạy tới.

"Quả Muội, bê ba cục đá bên kia qua đây, làm ghế ngồi." Hắc Quả Phụ cảm thấy, Trụ Tử ca cũng không tệ.

Biết xào nấm, còn cho cô và Tuyết tỷ ăn nữa.

Ba cục đá, cô và Tuyết tỷ, cộng thêm Trụ Tử ca.

Vừa hay!

Hắc Quả Phụ dùng hết hồng hoang chi lực, bê ba cục đá đến.

"Thật là mệt chết đi được!" Cô ta thuận thế ngồi xuống ghế đá.

"Trụ Tử ca, sắp chín chưa?

Tôi muốn ăn quá." Diệp Thần ngạc nhiên nhìn cô ta một cái, không nói gì.

Tuyết Lỵ Dương cũng xúm lại, ngồi xuống ghế đá.

Cô ta lấy ra gia vị mang theo bên người, nêm nếm cho nấm, thêm muối.

Trông thơm phức không tả xiết!

"Quả Muội, trông chín chưa?" "Chín rồi!

Trụ Tử ca!" "Tuyết Muội!

Ngửi thấy thơm không?" "Rất thơm!

Trụ Tử ca!" "Được rồi, hai người đứng dậy đi." Diệp Thần gọi Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu qua.

Thế là!

Ba cục đá.

Trương Khởi Lân, Diệp Thần, Tiểu Thiên Lưu đều ngồi xuống.

Hắc Quả Phụ: ...

Tuyết Lỵ Dương: ...

"Trụ Tử ca!

Thơm không?" "Rất thơm!

Quả Muội, có chuyện gì sao?" "Không có gì không có gì!

Trụ Tử ca!

Chương 115

Ăn từ từ thôi!" ...

"Muộn Du Bình, mùi vị thế nào?

Đây là lần đầu tiên ta nấu." "Rất ngon!" "Hi hi, ăn ngon lắm!

Tiểu Kiếm, ngươi giỏi thật!" "Đến đây, Muộn Du Bình, ngươi ăn nhiều một chút!

Nấm xào bổ máu, bổ máu!" "Đúng vậy, Tiểu Soái, ngươi ăn nhiều một chút, hồi nhỏ ngươi bị người ta bắt nạt cắt máu, Tiểu Kiếm đều đau lòng đó." "Đương nhiên, ta cũng đau lòng cho ngươi mà.

Hi hi..." Trương Khởi Lân vốn đang ăn không ngừng.

Nghe thấy lời của Tiểu Thiên Lưu, trong lòng chấn động, lập tức dừng lại một chút.

Y nghĩ thầm: Chuyện hồi nhỏ mình trốn thoát khỏi ngôi mộ được bảo vệ, rồi bị Trần gia bắt giữ hành hạ, gần đây y cũng dần dần nhớ lại.

Tiểu Thiên Lưu và Trụ Tử vậy mà cũng biết.

Trong lòng y rất ấm áp.

Y lấy một chai nước từ trong ba lô.

"Trụ Tử, khi ăn uống chút nước, đừng để nghẹn." "Tiểu Thiên Lưu, ngươi xem ngươi ăn dính đầy quần áo, lát nữa thay quần áo đi." "Nga, biết rồi." "Trụ Tử." "A?" "Lát nữa giặt quần áo đi." "A?

Nga!

Được." ...

Lúc này!

Trên giảng đường của đại học Đạo Mộ, chuyên gia quốc học về kiến thức mộ táng.

Gia chủ Bạch gia, Bạch Vũ!

Được đại học đặc biệt mời đến giảng bài cho sinh viên.

Bạch Vũ dựa trên sự kiện Thi Dụ Ma Cô nóng hổi gần đây để phân tích một cách có mục tiêu.

"Con gái của tôi Bạch Vân!

Và con rể tương lai Hắc Thổ!

Các em đều đã thấy rồi!

Thi Dụ Ma Cô này vô cùng đáng sợ!" "Chạm phải loại thực vật này!

Nhất định phải mau chóng chạy đi!

Nó còn có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh!" "Điều đáng sợ nhất là!

Nó chứa kịch độc!

Lại còn hút máu!" Lúc này!

Rất nhiều sinh viên bắt đầu đứng dậy đặt câu hỏi.

"Tiền bối Bạch Vũ ngài khỏe không.

Xin hỏi Thi Dụ Ma Cô có thể ăn được không?" "Ăn cái quái gì!

Người còn không dám đến gần, nói gì đến ăn?

Em học sinh này suốt ngày nghĩ gì thế không biết." "Tiền bối Bạch Vũ ngài khỏe không.

Thi Dụ Ma Cô ăn con gái và con rể tương lai của ngài, có phải vì

họ học nghệ không tinh thông không?" "Hỗn xược!

Em học sinh này!

Đây không phải là vấn đề kỹ thuật năng lực của con gái và con rể tương lai của tôi!

Mà là Thi Dụ Ma Cô này, căn bản không thể đối phó được!" "Tiền bối Bạch Vũ, vậy ngài có nghe nói về món xào Thi Dụ Ma Cô không?" "Ta phải đi tìm hiệu trưởng các em, đám học sinh các em là tệ nhất ta từng thấy!

Còn xào Thi Dụ Ma Cô, các em cứ xào luôn ta đi!" Tiếp theo!

Bạch Vũ rất kỳ lạ!

Suốt cả một tiết học ông ta giảng bài.

Các bạn học bên dưới đều cúi đầu nhìn điện thoại.

Chốc chốc lại cười, chốc chốc lại kinh ngạc.

Hoàn toàn không ai nghe ông ta giảng bài.

Là gia chủ của một đại gia tộc, trước đây sinh viên đều vây quanh xin chữ ký.

Hôm nay!

Chuyện này là sao.

Bạch Vũ rất ngớ người.

Ngớ người giảng xong.

Ngớ người lên xe, trợ lý lái xe về nhà.

Theo tin tức bát quái sau đó.

Gia chủ Bạch Vũ sau khi về nhà, xem một video xào nấm cực hot trên mạng.

Sau đó!

Bạch Vũ bị xe cứu thương đưa đi bệnh viện ngay trong đêm! ...

Thi Dụ Ma Cô này, trông có vẻ kịch độc vô cùng.

Thế nhưng!

Tinh hoa lõi nấm này lại không hề có độc tính.

Hơn nữa vô cùng mềm mại sảng khoái!

Tiểu Thiên Lưu cầm bát nhỏ của mình.

"Tiểu Kiếm!

Ta muốn ăn!

Cái này của ta không đủ!" Diệp Thần từ bát của mình đổ một ít cho Tiểu Thiên Lưu.

"Ta còn muốn nữa!

Cho nhiều một chút!

Hi hi!" Diệp Thần: ...

"Tại sao ngươi không hỏi Muộn Du Bình, bát của hắn cũng là nấm xào mà." "Tiểu Soái gầy như vậy, nên ăn nhiều nấm một chút!" Diệp Thần: ...

Cái quỷ gì thế này, có lý thật!

Trong bát của Tiểu Thiên Lưu đầy ắp.

Cô bé nhảy nhót, chạy đến chỗ Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương, chìa bát ra.

Điều này làm cho Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vui mừng khôn xiết.

Phải biết rằng!

Đã ra ngoài bao nhiêu ngày rồi.

Hai người chưa gọi một lần đồ ăn ngoài nào, càng đừng nói đến một miếng cơm nóng hổi.

“Cảm ơn Tiểu Thiên Lưu nha!

Ngươi thật sự siêu có lòng yêu thương!” “Cảm ơn Tiểu Thiên Lưu nha!

Ngươi thật sự siêu đáng yêu dễ thương!” Bọn họ vội vàng xúc bát ăn ngấu nghiến!

Diệp Thần vẻ mặt ngớ người!

Cái quái gì thế này, lấy đồ trong bát ta đi, chỉ để cho hai kẻ ngốc đó à?

Tiểu Thiên Lưu lại có lòng yêu thương tràn trề đến vậy sao?

Không đời nào!

Quả nhiên!

Diệp Thần vốn còn đang nghi hoặc.

Giây tiếp theo, liền nhìn thấy Tiểu Thiên Lưu nhân lúc Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương đang ăn nấm, chui vào ba lô của hai người.

...

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương ăn xong, vội vàng đến cảm ơn.

“Trụ Tử ca!

Anh giỏi thật!

Nấm xào ngon thật!” “Tiểu Thiên Lưu, cảm ơn ngươi nha!

Chị yêu ngươi chết mất!” “Tiểu Ca!

Trụ Tử ca, chúng tôi đi trước đây!” Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ đeo ba lô lên.

“Tuyết tỷ, sao ba lô của tôi nhẹ vậy?” “Quả Muội!

Đừng nói của cô, ba lô của tôi cũng vậy!” Hai người vội vàng lục lọi ba lô.

“Mẹ kiếp!

Kẹo Kim Bình của tôi đâu?

Tôi mua ba cân kẹo Kim Bình mà?

Mất rồi sao?” “Tuyết tỷ?

Chị vậy mà có ba cân kẹo Kim Bình, tại sao trước đây tôi hỏi chị, chị nói chỉ mua ba viên kẹo?” “Quả Muội!

Mặc dù tôi mua ba cân kẹo, tôi nói với cô ba viên kẹo.” “Thế nhưng!

Quả Muội, bây giờ ba cân kẹo đã biến mất, chỉ còn lại ba viên, vậy không phải là không lừa cô sao!” Hắc Quả Phụ nghĩ nghĩ cũng đúng, quả thật là lý lẽ này!

Sau đó cô ta lục ba lô, cũng hét lớn một tiếng.

“Tuyết tỷ!

Sô cô la của tôi cũng không còn!

Tôi có tận ba gói sô cô la!” “Quả Muội!

Cô không phải nói lần này cô không mua sô cô la sao?” “Tuyết tỷ, cái này đều mất hết rồi, chẳng phải cũng giống như chưa từng mua sao!” Tuyết Lỵ Dương: ...

Hai người buồn bực.

Lục lọi tới lui mà không có.

Hai người cảm giác.

Chắc chắn là để quên ở ngã tư vừa rồi.

Hai người họ vừa ngồi nghỉ ở đó.

Chắc là mất rồi!

Hai người hoảng loạn vội vàng chạy vào mộ đạo. ...

“Tiểu Thiên Lưu!

Ngươi có thể nào có chút võ đức không.

Ngươi tự mình trộm được, sao lại để vào ba lô của ta.” “Y nha y nha!

Tiểu Kiếm, ta cho dù cầm, rồi để trên vai ngươi, chẳng phải cũng như nhau sao?” Diệp Thần vừa nghe!

Dường như có lý lắm!

Diệp Thần vốn còn muốn nói vài câu.

Kết quả!

Tiểu Bát bóc một viên kẹo Kim Bình, lập tức nhét vào miệng hắn!

Ngọt!

Thật ngọt!

Quả không hổ là mình đã mang Tiểu Thiên Lưu ra ngoài.

Cô bé tốt với mình biết bao!

Muộn Du Bình chắc chắn ghen tị rồi!

Muộn Du Bình chắc chắn đã ăn giấm rồi!

Diệp Thần vui vẻ cười một tiếng.

Hắn quay đầu cố ý liếc mắt nhìn Muộn Du Bình.

Chỉ thấy Muộn Du Bình miệng ngậm kẹo Kim Bình, tay còn cầm một cái.

Diệp Thần: ...

Thi Dụ Ma Cô hoàn toàn bị Diệp Thần nhổ sạch bách!

Chương 116

Vốn dĩ hôm qua, một lượng lớn rễ hoa và lá đã héo.

Hôm nay nhìn lại.

Rất nhiều rễ hoa và lá đã khô héo hoàn toàn, đã dính chặt xuống đất.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân ăn no rồi lững thững đứng dậy, phát hiện ra manh mối.

Ngay tại nơi sâu nhất của biển Thi Dụ Ma Cô này.

Xuất hiện một cánh cửa đá.

Hóa ra cánh cửa đá này hoàn toàn bị Thi Dụ Ma Cô bao phủ.

Không ngờ bây giờ lại lộ ra.

Trương Khởi Lân sờ tới sờ lui trên vách đá hai bên cửa đá.

Cuối cùng phát hiện một cái lỗ nhỏ.

Y dùng hai ngón tay tóc móc vào, dùng sức đâm vào.

Rồi dùng một lực!

Hai ngón tay bên trong chạm vào cơ quan khóa.

Tiếng "ầm ầm".

Một cánh cửa ngầm dưới đất mở ra.

Diệp Thần cũng vô cùng kinh ngạc.

Hắn vội vàng dẫn Tiểu Bát theo sau.

"Muộn Du Bình, chủ nhân ngôi mộ này đúng là đồ ngốc mà!" "Lại

đặt cánh cửa ngầm này ở chỗ rõ ràng như vậy.

Chẳng hiểu chút gì về Kỳ Môn Độn Giáp sao?" Muộn Du Bình quay đầu lại.

Vốn định nói.

Thế nhưng vừa nhìn!

Những lời y muốn nói đều bị khán giả trong livestream nói hết rồi.

"Chủ nhân ngôi mộ là đồ ngốc!

Bởi vì Trụ Tử ca ngươi là thần tài!" "Người ta dùng Thi Dụ Ma Cô chặn cửa động, ma quỷ còn không dám vào đây!

Ai ngờ ngươi lại ăn hết nấm!" "Ha ha!

Trụ Tử ca!

Thật sự là một thần tài ngốc nghếch!

Cười chết mất!" Trương Khởi Lân cũng khẽ mỉm cười.

Y vươn tay.

Tiểu Thiên Lưu trực tiếp nhảy qua, bám vào vai y.

Diệp Thần nhìn thấy bình luận.

"Ăn nấm thì sao?

Ăn nấm rất kỳ lạ sao?" "Nhà ai mà không ăn nấm?

Trời ơi..." Diệp Thần vừa tự lẩm bẩm một tiếng.

Vừa nhìn Trương Khởi Lân dẫn theo Tiểu Thiên Lưu, đã đi xa.

"Tiểu Kiếm, Tiểu Kiếm, mau lên, đuổi kịp ta sẽ cho ngươi kẹo ăn!

Hi hi..." Hắn vội vàng theo kịp. ...

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vừa chạy về, liền gặp hai người ở ngã tư.

Một người là Tiểu Tam Gia của Ngô gia, Ngô Tà.

Một người là bạn đồng hành của y, Phan Tử.

Lúc này Phan Tử, đang đứng trước mặt Ngô Tà, dùng sức tự tát vào mặt mình!

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương không dám nán lại.

Hai người vội vàng bỏ đi.

Còn Ngô Tà bên này.

Giờ khắc này lại đang nặng trĩu trong lòng.

"Phan Tử!

Từ khi ngươi gia nhập Ngô gia chúng ta!

Ta đối xử với ngươi còn tốt hơn trước!

Tại sao ngươi lại giấu ta làm việc?" "Tiểu Tam Gia!

Tôi cũng không còn cách nào khác a, hôm đó tôi... hôm đó..." "Nói!

Hôm đó cái gì?

Ngươi không nói thật, thì cút đi cho ta!

Sau này đừng đi theo ta nữa." "Tiểu Tam Gia!

Là tam thúc của ngài!

Hôm đó ở khu rừng bên ngoài Vong Linh Tháp.

Ông ấy tìm tôi!" "Tiểu Tam Gia, ông ấy không cho tôi nói với ngài!

Chỉ cần tôi nói ra, ông ấy nói sẽ giết tôi, còn cả mẹ tôi nữa!" Ngô Tà dựa vào vách đá.

Đôi mắt y rất bất lực.

Hai nắm đấm của y nắm chặt lại.

“Vậy ra!

Ngươi đã hợp tác với tên Trần Xúc đó?

Bán đứng Tiểu Ca?

Ngươi điên rồi sao?” “Tiểu Tam Gia, xin lỗi!

Thật ra tôi không có tác dụng gì.

Ban đầu tiếng kêu thảm thiết của Hắc Quả Phụ thu hút Tiểu Ca, là bước đầu tiên.

Nếu cô ta không có tác dụng, tôi mới đi thu hút Tiểu Ca.” Ngô Tà coi như đã hiểu rồi.

Ngô gia, Trần gia, Bạch gia, Tào thị hoàng tộc.

Bọn họ đã quyết tâm muốn giết Tiểu Ca rồi!

May mà y phát hiện Phan Tử lén lút.

Vừa hỏi, mới biết, tiếng nổ trong hang động quái vật hôm đó.

Vậy mà lại là một cái bẫy được thiết kế, để vây giết Tiểu Ca.

Ngô Tà trong lòng rất không thoải mái.

Thậm chí là rất đau khổ.

Trước đây di tích Đại Phật, y còn có thể giải thích rõ ràng.

Bởi vì y và Phan Tử đều không ở di tích Đại Phật, đã sớm đi vào rừng Amazon.

Thế nhưng!

Lần này!

Phải giải thích thế nào đây?

Mọi thứ dường như không thể giải thích rõ ràng được nữa.

Mọi thứ cứ càng lúc càng xa!

Ngô Tà dựa vào vách đá, lâu thật lâu không nói gì.

Rất lâu sau.

Y khẽ nói một câu.

“Phan Tử!

Ngươi đi đi.” “Từ hôm nay trở đi, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.” Ngô Tà đi thẳng về phía trước.

Phan Tử lập tức bật khóc.

Hét lên khản cả tiếng.

“Tiểu Tam Gia!

Tiểu Tam Gia!

Chúng ta cũng là huynh đệ mà!

Ngài đừng bỏ tôi đi mà!” “Tiểu Tam Gia!

Tiểu Tam Gia...” Phan Tử không ngừng la hét.

Hắn lau đi những giọt lệ nhòe nhoẹt ở khóe mắt.

Đôi mắt lần nữa nhìn về phía xa.

Ở đó còn có bóng dáng Ngô Tà sao?

Y đã đi mất dạng từ lâu rồi!

Ngô Tà đi chưa đầy nửa tiếng, đã gặp được anh em Tra Lãng của Mĩ Quốc.

Hai người này Ngô Tà quen biết.

Khi đi máy bay đến Khủng Phố Phế Khư, hai anh em này ngồi cạnh Ngô Tà.

Anh lớn tên là Tra Lãng Phác, em út tên là Tra Lãng Nhai.

Là những tuyển thủ đạo mộ đã nhiều năm ở Mĩ Quốc, có thể sống

sót đến bây giờ, chắc chắn thực lực cũng rất tinh thông.

"Tiểu Tam Gia!

Không ngờ lại gặp anh ở đây." "Chào các anh." Ngô Tà gật đầu.

"Tiểu Tam Gia, vừa nãy ở chỗ rẽ kia, chúng tôi đã thấy tam thúc của anh!

Tam thúc anh và Hắc Hạt Tử đang ở cùng nhau, hình như đang tìm anh." Ngô Tà không đáp lời.

Lòng hắn đang rối bời.

Anh em Tra Lãng tiếp tục đi về phía trước.

Hai anh em mỗi người cầm một con dao găm, thắt lưng đeo một khẩu súng lục.

Trong loại động huyệt này, dao găm thường thực dụng hơn.

Tiếng súng quá lớn, lại dễ bắn trượt, gây thất bại.

Đột nhiên!

Hai người nghe thấy tiếng "sột soạt".

Ngô Tà cũng nghe thấy!

Hắn cũng vội vàng nép vào vách đá.

Trừng mắt nhìn về phía xa trong động huyệt.

"Tiểu Tam Gia!

Đây là thứ gì vậy?

Anh kiến thức rộng, mau xem đi!" Ngô Tà bước tới xem.

Một cành cây khô khốc như củi từ một động huyệt vươn ra.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Thần là có thể có người cố ý dùng cành cây từ bên cạnh luồn qua.

Đạo mộ giả thường làm vậy với cành cây.

Một là để thăm dò xem đường có thông suốt không.

Hai là, có thể dùng cái này để dọa lùi những đạo mộ giả khác.

“Tiểu Tam Gia!

Nhìn cành cây này, trên đó còn có vết máu!” Ngô Tà vừa nghe, thấy rất không ổn!

Cành cây bình thường tại sao lại có vết máu.

Anh em Tra Lãng đặc biệt dùng ống tay áo trực tiếp nhắm vào cành cây từ động huyệt bên cạnh vươn ra.

Chương 117

“Anh em ơi, cầu giải đáp!

Đây là loại cành cây khô gì vậy?” Trong phòng phát sóng trực tiếp, có rất nhiều người không biết rõ.

Ai nấy đều bình luận lung tung.

“Cái này không phải là cành cây hòe khô sao?

Có gì mà kỳ lạ.” “Anh nhìn dáng vẻ của cành cây đó, chính là loại thiếu nước lâu ngày, rồi khô héo.” “Sao tôi nhìn cành cây này, lại cảm thấy nó có năm nhánh?

Cứ như là...” “Tầng ba, nói hết câu đi!

Vừa tiểu nửa chừng, anh không sợ cái chỗ đó nổ tung à!” “Cứ như là một bàn tay!

Các anh thấy không?” Bình luận này vừa xuất hiện, rất nhiều người lập tức rùng mình.

Thật sự rất giống một bàn tay!

Một bàn tay khô héo.

Anh em Tra Lãng không cho là đúng.

“Nói bậy!

Lũ anh hùng bàn phím này!” “Chỉ giỏi gõ bàn phím trên mạng, không có chút tài năng thực sự nào.

Những người này...” Anh em Tra Lãng, để chứng minh lời nói của những người kia là sai.

Tra Lãng Phác rút dao ra.

Một đao chém vào cành cây.

Không chém đứt.

Nhưng trên cành cây lại rỉ ra máu tươi đỏ chói.

Cái này khiến người ta sợ hãi.

Mũi Ngô Tà khá nhạy bén.

Ngửi một cái.

Có mùi máu tanh, nhưng mùi máu tanh khá nhạt.

Đúng lúc ba người đang rất kỳ lạ, cành cây khô phân nhánh này đột nhiên động đậy.

Các nhánh cây lập tức quấn chặt lấy chân Tra Lãng Phác.

Tra Lãng Phác la hét ầm ĩ.

Tra Lãng Nhai cũng vội vàng.

Rút dao ra chém loạn xạ.

Muốn nhanh chóng chặt đứt cành cây này.

Ai ngờ!

Không những không chém đứt, mà ngược lại!

Giây tiếp theo!

Từ động huyệt bên cạnh vươn ra, lập tức vươn ra nhiều cành cây hơn.

Ngay lập tức quấn cả Tra Lãng Nhai và Ngô Tà.

Ba người dùng dao ra sức chém.

Tra Lãng Nhai rút súng ra, bắn loạn xạ vào cành cây.

Cành cây căn bản không có phản ứng.

Vẫn quấn càng lúc càng chặt.

Ngô Tà vội vàng ra sức ném hai con phi đao, ghim vào tường.

Sau đó hai tay hắn nắm chặt.

Nếu hắn đoán không sai.

Tiếp theo!

Cành cây giống như rắn này sẽ kéo người đi.

Quả nhiên!

Giây tiếp theo!

Tra Lãng Phác lập tức bị cành cây kéo đi!

Cành cây kéo hắn đến cửa động ở giữa vách đá.

Tra Lãng Phác khá béo.

Căn bản không kéo vào được.

Hắn ra sức dùng hai tay nắm chặt.

Kêu cứu lớn tiếng.

Nhưng!

Giờ đây, ở đâu có người có thể giúp đỡ.

Tra Lãng Nhai và Ngô Tà đều bị quấn chặt.

Chân Tra Lãng Phác bị kéo mạnh hơn.

Xương cốt của hắn kêu "rắc rắc".

Khán giả lúc này đều sợ ngây người.

Đặc biệt là khán giả Mĩ Quốc.

Vốn dĩ luôn đánh giá cao thực lực của hai người này.

Ai ngờ cành cây khủng bố này lại đến nhanh như vậy.

Thật đáng sợ!

Chưa đầy năm giây!

Chỉ nghe thấy!

Tiếng "rắc!" một tiếng.

Xương cánh tay Tra Lãng Phác đều gãy nát.

Thịt da hắn bị vách đá hai bên nghiền nát hết.

Máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn.

Ngay sau đó!

Bóng người hắn biến mất.

Bị cành cây khô này kéo đi!

Tra Lãng Nhai cũng sợ ngây người!

Sao lại như vậy?

Hắn hoảng loạn cực độ.

Vội vàng ra sức cắt cành cây trên chân mình.

Ngô Tà lấy ba lô ra.

Vội vàng lục tìm bật lửa bên trong!

Thứ này có lẽ sẽ sợ lửa.

Nhưng!

Hắn tìm đi tìm lại.

Căn bản không có.

Bật lửa hình như đều ở chỗ Phan Tử.

Lúc này!

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Tra Lãng Nhai cũng bị cành cây bẻ gãy thân thể kéo vào trong động.

Các fan nhìn Ngô Tà hiện tại bị quấn chặt, đều muốn khóc.

“Ngô Tà ca ca, mau lên!

Dùng lửa đốt!

Mau chạy đi!” “Hình như không tìm thấy lửa!

Lần này gay rồi!

Bị kéo đến cửa động hẹp, xương cốt sẽ bị nghiền nát ngay lập tức.” “Thật đáng thương!

Ngô Tà ca ca.

Lần đạo mộ thám hiểm này tại sao lại khó đến vậy!” Thực ra!

Nếu là trước đây!

Thân thủ Ngô Tà sẽ không bị quấn chặt.

Nhưng!

Hôm nay!

Hắn có chuyện trong lòng.

Nên đã lơ là cảnh giác.

Không ngờ lập tức cũng bị cành cây khô quấn chặt.

Đột nhiên!

Cành cây khô bắt đầu dùng sức!

Ra sức kéo Ngô Tà về phía động huyệt.

Ngô Tà nắm chặt hai con dao găm cắm vào vách đá.

Xương cốt toàn thân hắn bị kéo đau đớn vô cùng.

Một loại đau nhức xé rách ghê gớm.

Đúng lúc này!

Đột nhiên một bó đuốc vươn tới!

Cành cây "vù" một tiếng lập tức buông lỏng.

Toàn bộ lùi về.

Ngô Tà nhìn!

Đầu tròn, thân hình vạm vỡ.

Không phải Phan Tử, còn có thể là ai!

"Tiểu Tam Gia!

Mau đứng dậy!

Chúng ta mau đi!" "Tiểu Tam Gia!

Bó đuốc anh cầm!

Tôi theo anh!" Ngô Tà cầm ba lô, nhận lấy bó đuốc.

Vừa định nói, lại đột nhiên nghe thấy.

Phan Tử hét lớn một tiếng.

Một cành cây còn thô hơn trước, giống như một con rắn.

Trực tiếp quấn lấy Phan Tử.

Ngô Tà vội vàng cầm bó đuốc xông tới.

Nhưng cành cây này thô hơn rất nhiều so với lúc trước!

"Tiểu Tam Gia, đừng quản tôi!

Mau đi!

Thứ này càng lúc càng nhiều!" Ngô Tà đâu chịu đi.

Hắn xông tới.

Cầm bó đuốc ra sức đốt cành cây này.

May mà!

Cành cây vừa bị đốt!

Lập tức buông lỏng.

Chương 118

Ngô Tà một tay nắm lấy tay Phan Tử.

“Phan Tử, mau chạy!” Phan Tử thân thủ nhanh nhẹn, lập tức nhảy lên.

Theo sau Ngô Tà chạy.

Đúng lúc này!

Hắn đột nhiên nhìn thấy có một cành cây nữa lại từ động huyệt bên cạnh luồn ra.

Cành cây vừa xuất hiện, đã tấn công từ phía sau Ngô Tà.

“Tiểu Tam Gia!

Cẩn thận phía sau!” Cành cây tốc độ rất nhanh, lập tức lại quấn lấy chân Ngô Tà.

Ngô Tà dùng bó đuốc vươn tới.

Cành cây vừa buông lỏng.

Đột nhiên!

Cành cây rất thô vừa nãy bị Ngô Tà dùng bó đuốc đẩy lui.

Đột nhiên lại từ bên cạnh vọt tới!

Lúc này Ngô Tà muốn phản ứng cũng không kịp nữa.

Cành cây tốc độ quá nhanh!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Phan Tử một cú nhảy vọt!

Lập tức đẩy Ngô Tà ra!

Gần như trong tích tắc!

Cành cây thô lập tức đâm xuyên bụng Phan Tử.

Trong khoảnh khắc!

Máu tươi chảy ra từ miệng và bụng Phan Tử.

“Tiểu Tam Gia!

Mau đi!

Mau đi!

Đừng quay đầu lại!” “Phan Tử!

Phan Tử!” Ngô Tà cầm bó đuốc lao tới.

Nhưng!

Các cành cây kỳ dị như rắn quá nhiều.

Ai nấy đều nhe nanh múa vuốt.

Căn bản không có cách nào.

Thân Phan Tử bị quấn mấy vòng.

“Tiểu Tam Gia!

Mau đi!

Về phía trước!

Đừng quay đầu lại!” “Tiểu Tam Gia!

Mau đi!

Anh không đi, tôi sẽ chết vô ích!” Ngô Tà cắn răng, môi run lên không ngừng.

Hắn biết vết thương ở bụng Phan Tử quá lớn.

Đã vô phương cứu chữa.

Hắn quay đầu lại.

Lòng lập tức chua xót đau đớn đến tột cùng!

Phía sau lại truyền đến tiếng khóc than xé lòng khản đặc, bi thương của Phan Tử.

“Tiểu Tam Gia, cứ mạnh dạn đi về phía trước!

Đi về phía trước!

Đừng quay đầu lại!” “Tiểu Tam Gia!

Cứ mạnh dạn đi về phía trước!

Đi về phía trước!

Đừng quay đầu lại!” Lòng Ngô Tà đau đớn dị thường.

Nhưng lại bất lực!

Chỉ nghe thấy tiếng “bụp! rắc!” một tiếng.

Phan Tử bị cành cây bẻ gãy, kéo vào trong động huyệt!

Trong tích tắc!

Ngô Tà không nhịn được nữa!

Lệ chảy đầy mặt!.....Diệp Thần và Trương Khởi Lân sau khi đi xuống từ thông đạo của Thi Dụ Ma Cô, một đường đi rất nhanh.

Bên trong mộ đạo này không có bất kỳ cơ quan nào.

Diệp Thần nghi ngờ.

Đây có phải là con đường mà người xây mộ thất đã để lại cho mình không.

Quả nhiên!

Hai người đi một lát thì phát hiện trên mộ đạo này có hàng trăm bộ hài cốt.

Hài cốt nam giới trưởng thành.

Trên xương cốt không có vết thương, trông có vẻ là chết đói tại đây.

Trương Khởi Lân đã xuống mộ táng rất nhiều.

Trăm người này.

Y vừa nhìn đã biết là những người đào mộ.

Cuối cùng sau khi mộ địa được xây xong.

Bọn họ muốn từ đây đi ra.

Không ngờ lại bị nhốt ở đây.

Người xưa thường làm vậy.

Để ngăn cản những người xây mộ địa ra ngoài tiết lộ thông tin.

Nên!

Cơ bản đều sẽ giết sạch những người xây mộ.

Lúc này!

Diệp Thần phát hiện trên tường có rất nhiều chữ viết.

Khắc rải rác.

Trên đó có ghi: "Quỷ Thái tử" "Tha mạng!

Buông tha chúng tôi!" "Phu nhân, con cái, tôi xin lỗi các người..." Diệp Thần thấy thông tin hữu ích duy nhất ở đây là nói về "Quỷ Thái tử".

Những cái khác chắc là nhóm người này, rất không cam tâm chết đi.

Sau đó rất nhớ vợ con mình.

Cũng có chút đáng thương.

Đặc biệt là khi còn sống, cứ từ từ ngồi chờ chết.

Chi bằng trực tiếp tự sát cho xong.

Diệp Thần nhìn một cái, quay đầu lại.

“Muộn Du Bình!

Đi tiếp thôi!” “Được!” Chưa đầy trăm mét sau, xuất hiện bốn con đường rẽ, giống hệt nhau.

Không đợi Trương Khởi Lân phán đoán.

Diệp Thần trực tiếp chỉ vào con đường rẽ bên trái.

“Bên này!

Muộn Du Bình.” “Trụ Tử, anh không phải nói nếu giống hệt nhau thì chọn C sao?” “Hả?

Ờ, đúng đúng!

Chọn C!

Muộn Du Bình, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy mà!” Trụ Tử thấy Muộn Du Bình nắm vững quy tắc mà mình từng nói tinh thông đến vậy.

Một niềm vui khó tả dâng lên trong lòng.

Tiểu Thiên Lưu đang ngủ gục trên vai Diệp Thần.

Nước dãi chảy ròng ròng.

Trương Khởi Lân bước tới, giúp cô bé lau một cái.

Cũng giúp lau sạch nước dãi còn dính trên mặt Diệp Thần.

Lúc này!

Diệp Thần lại nhìn thấy một hàng chữ trên mộ đạo.

Hình như là dùng móng tay khắc trên tường.

Trên đó viết: Cự Linh tướng quân hại ta, tất cả người xây mộ đều

bị giam ở đây.

Chúng ta làm quỷ cũng không tha cho hắn!

Nguyền rủa hắn và binh sĩ của hắn biến thành quái vật!

Vĩnh viễn không siêu sinh!

Trương Khởi Lân cũng bước tới gần.

Y xem xong đoạn chữ này.

Lại nhìn thấy một bức họa dưới vách tường.

Trên đó vẽ: Một vị tướng quân cao hơn hai mét, bị vạn mũi tên xuyên tim.

Nhìn đến đây.

Trương Khởi Lân đại khái đã hiểu.

Cự Linh tướng quân này, rất có thể chính là cái tên người khổng lồ thịt lồi kia, những quái vật tai dài ở đó, rất có thể chính là binh sĩ của hắn.

Bọn họ đã giam cầm và giết hại những người xây mộ huyệt này.

Nhưng!

Cự Linh tướng quân chính mình cũng bị Vong Linh Tháp phong bế, giam cầm trong mộ táng.

Năm này qua năm khác.

Binh sĩ thành quái vật, hắn ta thành cái bộ dạng quỷ quái đó.

Diệp Thần nghe Trương Khởi Lân phân tích.

Hắn cũng chìm vào suy tư.

Bên dưới Vong Linh Tháp này, thật sự là kỳ kỳ quái quái.

Trước hết là nhiều thi thể như vậy.

Sau đó lại là Trấn Hồn Nhai!

Trấn Hồn Nhai giống như một bức họa, kỳ kỳ quái quái.

Sau này lại nhìn thấy con thuyền bị hỏng.

Trên tấm bia đá phía trước thuyền viết những câu thơ ca tụng con trai của Tào Tháo.

Khoan đã!

Diệp Thần hình như đột nhiên phát hiện ra manh mối gì đó.

Trấn Hồn Nhai "Thiên Nữ Tú Chức Đồ" hình như là vào thời Tam Quốc.

Diệp Thần ra sức hồi tưởng.

Mình từng thấy bức họa này ở một bảo tàng trên Trái Đất.

Chương 119

Hình như là do một người con trai của Tào Tháo vẽ!

Đúng!

Chính là một người con trai của Tào Tháo!

Vậy thì!

"Quỷ Thái tử" khắc trên tường vừa nãy, có phải là chỉ vị hoàng tử đó không.

Tất cả mọi thứ đều dường như được xâu chuỗi lại.

Nhưng!

Thân phận vẫn chưa thể hoàn toàn xác định.

Vừa nghĩ đến đây!

Hắn vội vàng bước nhanh đuổi kịp Muộn Du Bình.

"Muộn Du Bình, ta biết rồi!

Ta đại khái đã đoán ra thân phận của Quỷ Thái tử!" Lời vừa dứt!

Hắn đã thấy Muộn Du Bình đã đi đến chỗ lối ra.

Sau đó nhảy xuống.

Diệp Thần vội vàng đuổi kịp.

Vừa ra khỏi.

Hắn đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng không nói nên lời.

Đây là một cái cây vô cùng khổng lồ!

Lớn hơn rất nhiều so với bất kỳ cái cây nào mà hắn từng thấy.

Riêng đường kính thân cây ít nhất cũng phải 50 ki-lô-mét.

Rất cao, rất cao, căn bản không nhìn thấy đỉnh cây ở đâu.

Sau đó, thân cây ôm sát vách đá xung quanh.

Các cành cây của nó gần như đều vươn vào các động huyệt lớn nhỏ trong vách đá.

Trương Khởi Lân nhíu mày.

"Trụ Tử, lên!" "Được thôi!

Muộn Du Bình, anh chỉ đâu!

Tôi đánh đó!" Trương Khởi Lân một cú nhảy vọt.

Lập tức bám lên cành cây!

Thân nhẹ như chim én, thoắt cái đã leo lên.

"Trời đất!

Muộn Du Bình!

Độ nhanh nhẹn của anh đúng là đỉnh của chóp!" "Khi nào thì độ nhanh nhẹn của tôi cũng được tăng đáng kể nhỉ, thế thì tốt rồi!" Câu nói này Trương Khởi Lân nghe không hiểu lắm.

Bởi vì!

Đây là Diệp Thần nói cho Hệ thống nghe.

Ý là muốn nói với Hệ thống!

Độ nhanh nhẹn cần phải được tăng đáng kể.

Diệp Thần vừa nắm lấy cành cây, có một cảm giác.

Chính là cành cây này hình như là vật sống.

Khẽ lắc lư một cái.

Diệp Thần còn tưởng mình quá béo.

Cũng không quá để ý.

Hai người cố gắng leo lên!

Màu sắc thân cây cũng từ màu nâu ban đầu, dần dần trở nên càng lúc càng đỏ.

Kỳ kỳ quái quái!

Cành cây lại có màu đỏ.

Diệp Thần vừa oán trách một câu.

Kết quả là đầu đâm sầm vào mông Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, dừng lại làm gì vậy?

Tôi thắng không kịp rồi!" Trương Khởi Lân không nói gì.

Diệp Thần lại hét lên một tiếng.

"Đi chứ!

Thận hư à anh, đưa anh một lọ bổ thận nhé?" Trương Khởi Lân vẫn không nói gì.

Y chết lặng nhìn chằm chằm lên phía trên.

Diệp Thần cảm thấy không ổn.

Vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Trời đất!

Có những thi thể khô quắt treo trên cành cây.

Cũng không phải là thi thể khô đơn thuần.

Vừa nhìn đã biết là những đạo mộ giả tham gia cuộc thi năm nay.

Máu trong cơ thể đã bị hút khô.

Dưới thi thể của hắn có một con vật đen thui đang bám vào.

Đang không ngừng xé xác thi thể.

Trương Khởi Lân bước lên một bước.

Thứ đó lập tức thò đầu ra.

Một con quái vật có mặt người, thân kiến.

Trương Khởi Lân nhận ra thứ này.

Trước đây y từng nhìn thấy nó trong mộ huyệt Lỗ Vương.

"Nhân Diện Thi Nghĩ." Đầu có khuôn mặt giống con người, chỉ là da thịt là loại giáp đen của kiến.

Dài nửa mét!

Sống dựa vào thi thể.

Hành động cực kỳ nhanh nhẹn.

Nhân Diện Thi Nghĩ, vừa nhìn thấy Trương Khởi Lân, hai cái xúc giác của nó bắt đầu đập vào thân cây.

Trương Khởi Lân lập tức nhảy lên.

Hắc Kim Cổ Đao!

Ánh đao lóe lên.

Chém đứt Nhân Diện Thi Nghĩ ngang eo.

Y biết!

Con Nhân Diện Thi Nghĩ vừa nãy đang phát tín hiệu!

Những đồng loại khác nếu nghe thấy, chắc chắn đều sẽ đến!

"Trụ Tử!

Mau đi!" Lời vừa dứt!

Diệp Thần đã nhìn thấy, từ các hang núi dưới gốc cây.

Lập tức liên tục có rất nhiều Nhân Diện Thi Nghĩ bò ra.

Diệp Thần vội vàng đuổi kịp Muộn Du Bình.

Nhân Diện Thi Nghĩ thứ này, ngửi lên thì hôi thối vô cùng!

Đặc biệt là Trương Khởi Lân vừa nãy đã chém đứt một con.

Cái mùi đó!

Đơn giản là còn hôi thối gấp mười lần con bọ xít.

Tốc độ bò của chúng rất nhanh.

Miệng giống như hai cái kìm lớn.

Kêu "lạch cạch lạch cạch" không ngừng.

"Muộn Du Bình, tôi có một vấn đề về Nhân Diện Thi Nghĩ không hiểu rõ lắm!" Trương Khởi Lân còn tưởng Diệp Thần không rõ một số đặc tính của sinh vật này.

Khán giả cũng nghĩ vậy.

Tưởng Trụ Tử ca là lần đầu tiên thấy loại sinh vật này, luôn có chút kinh ngạc.

Các anh hùng bàn phím đều bình luận ầm ĩ.

"Trụ Tử ca, đừng hỏi nữa!

Thứ này chính là ăn thịt người!

Sống dựa vào thi thể!" "Trụ Kình Thiên!

Anh đừng quản gì cả, cứ mau chạy là đúng!" "Trụ Tử ca!

Thứ đó, một miếng xuống là hai cân thịt!

Anh nghĩ xem có đau không." Trương Khởi Lân quay đầu lại một cái.

"Trụ Tử!

Vấn đề gì?" Diệp Thần mở miệng nói.

"Anh xem Nhân Diện Thi Nghĩ, mặt người, thân kiến." "Anh nói người và kiến kết hợp sinh sản như thế nào?" "Muộn Du Bình, anh nói tôi nên khâm phục kẻ vô sỉ hạ lưu đó, hay nên nói con kiến rất dũng cảm đây!" Trương Khởi Lân: .....

Khán giả: .....

Mẹ kiếp, não động kỳ lạ!

Đúng là đạo mộ kỳ tài ngàn năm khó gặp!

Đúng lúc này!

Một con Nhân Diện Thi Nghĩ đã bò đến chân Diệp Thần.

Diệp Thần rất hưng phấn nhìn chúng.

"Nếu không phải ông đây còn có việc, thì đã cùng chúng mày đánh một trận sảng khoái rồi!" Con Nhân Diện Thi Nghĩ này đột nhiên há cái miệng cứng ngắc của mình ra, cắn tới.

Trảm Phách Đao của Diệp Thần một đao chém ra.

Đầu của Nhân Diện Thi Nghĩ trực tiếp bay xuống.

Phần thân dưới của nó vẫn còn nắm chặt thân cây, đang run rẩy ở đó!

Một mùi hôi thối màu xanh đậm nồng nặc.

Khiến Diệp Thần ghê tởm vô cùng!

"Cái này đúng là còn hôi thối hơn cả ăn phải con bọ xít!" Trương Khởi Lân dừng bước chân đang leo.

Tiểu Thiên Lưu ngồi trên vai Trương Khởi Lân, cười khúc khích.

"Tiểu Soái, anh nghe không, Tiểu Kiếm nói anh ấy tự ăn bọ xít rồi!" Diệp Thần: .....

“Tiểu Thiên Lưu, em đúng là bảo bối Tú Nhi!

Não động kỳ lạ đến vậy!”.....Hai người lần này leo tốc độ nhanh hơn.

Bởi vì Nhân Diện Thi Nghĩ bên dưới quá nhiều.

Rất nhiều con bắt đầu theo cây lớn đuổi lên.

Thằng này giết không khó, nhưng mà hôi quá!

Đặc biệt là cái thứ máu xanh đó dính vào đao.

Hôi đến nỗi Diệp Thần, hận không thể vứt Trảm Phách Đao đi!

Đột nhiên!

Xung quanh vách đá truyền đến rất nhiều tiếng la hét lớn.

Diệp Thần lập tức cảm thấy cây lớn lại một lần nữa bắt đầu động đậy.

“Muộn Du Bình!

Chương 120

Cái cây này rất kỳ lạ!

Nó đang động đậy!" Tiếng "bá bá bá" vang lên.

Từ các động huyệt trên vách đá, rất nhiều cành cây vươn vào bắt đầu không ngừng di chuyển ra ngoài.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đều chết lặng nhìn chằm chằm vào những cành cây này.

Bốn năm cành cây không ngừng rút ra ngoài.

Cành cây cũng dần dần trở nên càng lúc càng đỏ.

"Bá bá bá..." mấy tiếng.

Cành cây từ trong động huyệt, lập tức quấn ra mấy người.

Đa số đã chết.

Thi thể thậm chí máu đã bị hút khô.

Trương Khởi Lân nhíu mày!

Thần sắc rất không ổn!

Bởi vì!

Y đã nhìn thấy Phan Tử!

Một cành cây ở rìa ngoài cùng, quấn lấy Phan Tử.

Lại có một cành cây thô từ bụng Phan Tử, trực tiếp đâm xuyên qua.

Máu của hắn nhuộm đỏ toàn bộ quần áo trên người.

Hắn thõng đầu xuống.

Không nhúc nhích!

Trông có vẻ!

Hắn đã chết rồi!

“Phan Tử!” Trương Khởi Lân thử gọi một tiếng.

Không có phản ứng.

Đúng lúc này!

Các cành cây quấn lấy những thi thể này, bắt đầu vươn về phía đỉnh cây.

Tốc độ rất nhanh!

Trương Khởi Lân nhanh chóng leo lên, vội vàng đuổi theo.

Y đã nhớ ra!

Trước đó khi đuổi theo Phan Tử trong động, y đã nhìn thấy rất nhiều thứ giống như rắn.

Cái nhìn thấy lúc đó chắc chắn chính là những cành cây này.

Nhưng!

Những cành cây này quấn lấy thi thể.

Lên trên đó làm gì!

“Trụ Tử!

Nhanh!” “Được thôi!” Diệp Thần hai tay bắt đầu dùng sức.

Tốc độ rất nhanh, bám sát phía sau Muộn Du Bình.

Hai người họ nâng cao cảnh giác đến mức tối đa.

Cành cây của cái cây này có thể động đậy, còn có thể quấn người.

Cái này quá nguy hiểm rồi!

Nhưng!

Phía sau là đội quân Nhân Diện Thi Nghĩ dày đặc.

Hiện tại đã cưỡi hổ khó xuống.

Chỉ có thể leo lên đỉnh cây.

Đúng lúc này!

Từ rất nhiều động huyệt trên vách đá hai bên cây lớn, bắt đầu liên tục có đạo mộ giả chui ra.

Bọn họ nhìn thấy cái cây này, gần như không chút do dự, lập tức nhảy lên.

Cứ như là phía sau có thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm đang đuổi theo bọn họ vậy.

Điều kỳ lạ là.

Diệp Thần nhìn những động huyệt đó, cũng không thấy có thứ gì đuổi ra cả!

Chẳng lẽ bọn họ sợ cái cây lớn này?

Diệp Thần trong lòng có một dự cảm rất không lành.

Cái cây lớn này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Rất nhiều người vừa leo lên cây, kinh hãi nhìn vào bên trong động huyệt.

Sau khi nhìn chằm chằm một lúc.

Bọn họ liền thả lỏng cảnh giác.

Ngồi trên cây thở hổn hển.

Diệp Thần vượt qua bọn họ, leo lên.

Lũ nhát gan này!

Chẳng lẽ thật sự không nhìn xuống dưới sao?

Đại quân Nhân Diện Thi Nghĩ, đến rồi!

Lúc này!

Trong phòng phát sóng trực tiếp!

Đạo mộ tướng quân Nhị Nguyệt Hồng đang căng thẳng toát mồ hôi lạnh.

Là cố vấn đặc biệt của đoàn làm phim lần này.

Trước đó, việc chọn mộ táng, hắn cũng là một trong những người ký tên.

Nhưng!

Nếu đạo mộ giả chết hết sớm như vậy.

Thì các chương trình sau này phải làm sao?

Cái cây lớn này trong lòng hắn có chút lo lắng mơ hồ!

Hắn từng thấy mô tả loại này trong "Đạo Mộ Bút Ký".

Thân thể khổng lồ!

Cành cây vươn khắp nơi bắt người!

Thân cây còn ký sinh Nhân Diện Thi Nghĩ.

Rất có thể chính là: Cửu Đầu Xà Bách!

Hy vọng không phải!

Nếu thật sự là vậy!

Thì thật sự xong đời rồi!.....Trương Khởi Lân hiện đang là người dẫn đầu leo lên.

Ánh mắt y lạnh lùng, mày hơi nhíu.

Y lúc này cũng đang nghĩ đến chuyện Nhị Nguyệt Hồng lo lắng

vừa nãy.

Nhị Nguyệt Hồng là đã xem trong điển tịch.

Còn Trương Khởi Lân thì từng thấy nó trong mộ Lỗ Vương.

Tuy nhiên, cái Cửu Đầu Xà Bách đó đường kính cũng chỉ khoảng mười mét.

Chiều cao cũng chỉ trăm mét.

Còn cái cây y đang leo hiện tại.

Đường kính lại đạt gần 50 mét.

Về chiều cao, y đã leo được khoảng hai trăm mét, ước chừng cũng chỉ được một nửa.

Trương Khởi Lân cảm thấy vai nhẹ đi.

Tiểu Thiên Lưu từ trên vai y nhảy xuống.

Cô bé theo thân cây bò xuống.

"Tiểu Kiếm, em đến tìm anh đây!" Tiểu Thiên Lưu trực tiếp nhảy qua.

Lập tức nhảy lên đầu Diệp Thần.

Diệp Thần cũng không tức giận, bế cô bé xuống, đặt trên vai mình.

"Tiểu Kiếm, con kiến lớn vừa nãy có hôi không?" "Hôi chết đi được!" "Đây, cho em viên kẹo ăn này!

Hì hì!

Ngọt một chút, sẽ không hôi nữa đâu." Khán giả lúc này đều ngưỡng mộ!

"Oa!

Không ngờ Trụ Tử ca lại dịu dàng đến vậy, đầu của anh ấy, có lẽ

ai khác chạm vào sẽ bị anh ấy chém chết mất!" "Vô nghĩa, Tiểu Ca chạm vào, anh ấy dám chém à?

Cho anh ấy một trăm cái gan cũng không dám, hắc hắc..." "Trụ Tử ca hình như chỉ dịu dàng với Tiểu Ca thôi.

Nhưng anh ấy hình như lại sợ Tiểu Ca, hắc hắc..." "Tôi muốn trở thành Tiểu Thiên Lưu!

Trên người Tiểu Ca và Trụ Tử ca, tùy tiện nhéo nặn!

Oa!

Sướng quá!" "Ai, thế gian hai nam tử tuyệt mỹ, một người thanh tú say lòng người, một người tà mị phóng khoáng, tôi rất muốn xông vào cuộc sống của họ." Đúng lúc này.

Phía sau Diệp Thần truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Nhân Diện Thi Nghĩ lập tức ùa lên.

Rất nhiều đạo mộ giả căn bản không kịp phản ứng.

Bị Nhân Diện Thi Nghĩ trực tiếp cắn vào cổ họng, chưa đầy mấy giây đã chết ngay lập tức.

Máu xanh của Nhân Diện Thi Nghĩ có kịch độc, miệng của nó cũng chứa kịch độc.

Hơn nữa hành động nhanh chóng!

Nhất thời tiếng súng nổ vang khắp nơi.

"Ba ba ba..." Một số đạo mộ giả vừa bắn súng, vừa leo lên.

Số lượng Nhân Diện Thi Nghĩ này quá nhiều.

Giết chết một con, lập tức lại có mấy con bò tới.

Chưa đầy năm phút.

Mười hai đạo mộ giả đã bị Nhân Diện Thi Nghĩ cắn chết.

Sau đó chúng vây lại với nhau, bắt đầu xé xác thi thể.

Khiến những người khác lạnh toát cả người!

Tay chân run rẩy, vội vàng leo lên.

Trương Khởi Lân vừa leo lên một cành cây lớn.

Tay vừa nắm lấy cành cây phía trên, đã phát hiện cảm giác của cành cây đã thay đổi.

Cành cây phía trên không chỉ trở nên đặc biệt trơn tru, mà trên đó còn mọc đầy gai!

Lúc này Trương Khởi Lân gần như có thể khẳng định đây chính là Cửu Đầu Xà Bách!

Phía dưới chỉ là gốc rễ, càng leo lên trên, sẽ càng khó leo!

Hơn nữa!

Trên đỉnh cây này, sẽ xuất hiện chín cái tua rắn vô cùng đáng sợ.

Đó mới thật sự là khủng khiếp đến cực điểm!

Nguy hiểm cực lớn, sắp ập tới!

Nhân Diện Thi Nghĩ càng lúc càng nhiều.

Dài hơn nửa mét, miệng có hai cái kìm lớn, chỉ cần cắn trúng đạo mộ giả, gần như không ai thoát khỏi.

Lúc này!

Khắp cả cây đều là tiếng kêu thảm thiết.

Chương 121

Máu tươi bắn tung tóe.

Nhưng!

Điều kỳ lạ là!

Cứ dính máu tươi lên cây, rất nhanh sẽ bị cây hấp thụ hoàn toàn.

Điều này khiến những đạo mộ giả vốn dĩ chưa bị Nhân Diện Thi Nghĩ cắn phải, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Càng leo lên, càng sợ hãi!

Hơn nữa cái cây lớn này càng lúc càng trơn tru.

Trên đó mọc đầy những cái gai cứng ngắc.

Trương Khởi Lân dừng lại.

Y nhìn lên đỉnh cây.

Lúc này!

Khoảng cách đến đỉnh đã không còn xa.

Lờ mờ hình như có chín cành cây khổng lồ, đang chậm rãi di chuyển.

Y liếc nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần đang vừa vung đao chém giết, vừa nắm chặt leo lên.

"Trụ Tử!

Cây này rất có thể là Cửu Đầu Xà Bách.

Phải cẩn thận.

Phía trước rất nguy hiểm." Diệp Thần vừa nghe.

“Anh đợi tôi chút!” Diệp Thần vừa đến bên cạnh Trương Khởi Lân.

Hắn ôm Tiểu Thiên Lưu đang ngủ say đưa cho Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình!

Anh bỏ con bé vào ba lô, anh đi sau tôi, tôi sẽ mở đường.” Chưa đợi Trương Khởi Lân nói.

Diệp Thần một cú nhảy vọt, trực tiếp bám vào một cành cây khổng lồ trên đỉnh đầu, leo lên.

Diệp Thần đương nhiên biết cái Cửu Đầu Xà Bách này, thứ này có chín cành cây leo vô cùng khủng bố.

Có thể vươn dài, có thể trực tiếp quấn người lại, hơn nữa điều khủng khiếp nhất, nó còn hút máu.

Diệp Thần leo lên phía trước.

Chính là cảm thấy, có nguy hiểm gì, mình sẽ gánh trước.

Đúng lúc này!

Một bóng người toàn thân trắng toát từ động huyệt hai bên, lập tức nhảy ra.

Vừa vặn bám vào phía trên Diệp Thần.

Không phải Bạch Hạo Thiên thân nhẹ như chim én, còn là ai!

Nàng một tay nắm lấy cành cây, quay đầu lại.

“Tiểu Ca!

Trụ Tử ca!

Không sao chứ.” Kể từ lần trước Diệp Thần ở đỉnh Vong Linh Tháp, mở cửa đá cứu bọn họ.

Thái độ của Bạch Hạo Thiên đối với Diệp Thần đã thay đổi.

Vốn dĩ cả ngày gọi "Tiểu Trụ Tử", giờ cũng đổi miệng thành Trụ Tử ca.

"Ở sân bay, có một vấn đề tôi vẫn luôn muốn hỏi anh." "Vấn đề gì?" Bạch Hạo Thiên đầy nghi hoặc.

"Chính là, đại học đạo mộ của các cô trước đây không dạy thể thao quảng bá sao?" "Có chứ?

Có liên quan gì không?" Diệp Thần lắc đầu.

"Cô đã tập động tác nở ngực nhiều năm như vậy, chẳng có chút tác dụng nào cả." Bạch Hạo Thiên: .....

Nàng cũng không phải dễ bắt nạt.

Trực tiếp đáp trả.

"Trụ Tử ca, vậy anh có biết điệu nhảy Latin không?" "Biết chứ!

Hồi nhỏ tôi còn nhảy mà!

Sao vậy?" "Vậy anh có dài ra không?" Diệp Thần: .....

Mẹ kiếp!

Trên đỉnh Xà Bách Thụ phải ngậm miệng, hóa ra thằng hề lại là chính tôi!

Bạch Hạo Thiên nhếch mép cười.

Bàn tay đang nắm thân cây trực tiếp buông lỏng.

Một cú lật mình nghiêng người hạ xuống.

Sau đó khi gần đến bên cạnh Trương Khởi Lân.

Lập tức hai chân móc vào đầu cành cây.

Cả thân hình nàng vững vàng treo trên cành cây.

"Trời đất!

Cái cô Phi Cơ Tràng này thân pháp 666 thật!" Đang lúc Diệp Thần nghi hoặc không biết người phụ nữ này sao lại chạy xuống.

Nàng đột nhiên tiến sát đến trước mặt Trương Khởi Lân.

Hai mắt Trương Khởi Lân lạnh đi, nhìn chằm chằm nàng.

"Tiểu Ca, cho tôi xem Tiểu Thiên Lưu đi." Không ngờ, lúc này Tiểu Thiên Lưu lại tỉnh dậy.

"Y nha!

Y nha!" "Tiểu Ca, Tiểu Thiên Lưu thật sự đáng yêu quá!

Tôi có thể ôm một chút không?" Diệp Thần hét lớn một tiếng.

"Không được!

Cô cũng không xem tôi có đồng ý không." Không ngờ!

Bạch Hạo Thiên đột nhiên từ túi quần lấy ra hai viên kẹo mút.

Mắt Tiểu Thiên Lưu sáng lên.

Lập tức nhảy vào lòng Bạch Hạo Thiên.

Diệp Thần: .....

"Tiểu Thiên Lưu đúng là có sữa là mẹ!" Tiểu Thiên Lưu nắm chặt tay.

"Tiểu Kiếm!

Đừng nói bậy!

Cái gì mà có sữa là mẹ!

Vị tiểu thư tỷ này, không có sữa!" Diệp Thần: .....

Bạch Hạo Thiên: .....

Trương Khởi Lân: .....

Bạch Hạo Thiên ôm Tiểu Thiên Lưu một lúc.

Yêu thích không buông tay!

Lúc này!

Long Cửu vừa từ động huyệt hai bên nhảy lên cây.

Nhìn thấy Bạch Hạo Thiên vui vẻ như vậy.

Trong lòng có một cảm giác khó tả.

Mười năm!

Hắn gần như chưa từng thấy Bạch Hạo Thiên cười.

Bạch gia đối với nàng mà nói, là vinh quang.

Nhưng!

Lại càng là gánh nặng!

Áp lực!

Hơn nữa!

Gia chủ Bạch gia Bạch Vũ bức bách Bạch Hạo Thiên, gả cho thái tử Tào Nhĩ của Tào thị hoàng tộc.

Bạch Hạo Thiên căn bản không muốn, cũng đã tuyệt vọng.

Nàng đã tự mình nói với Long Cửu.

Thật sự đến ngày đó, nàng sẽ tự sát.

Bạch Hạo Thiên đùa với Tiểu Thiên Lưu một lúc.

Sau đó trả cô bé lại cho Trương Khởi Lân.

"Tiểu Ca!

Đây là Cửu Đầu Xà Bách, vừa nãy nó đã giết rất nhiều người trong động huyệt!" Trương Khởi Lân khẽ gật đầu.

Bạch Hạo Thiên một cú nhảy vọt lên.

Nàng ba lần năm lượt đã đến bên cạnh Long Cửu.

Leo được hai bước, nàng lại quay đầu lại.

Do dự một lúc.

Nàng nói: "Tiểu Ca, chuyện của Bạch gia, không liên quan đến tôi!" Trương Khởi Lân không nói gì.

Diệp Thần đương nhiên biết Bạch Hạo Thiên nói câu này có ý gì.

Nàng chính là muốn nói với Muộn Du Bình, chuyện các gia tộc mưu tính ở Đại Phật di chỉ lần trước.

Không liên quan gì đến nàng Bạch Hạo Thiên.

Lời Bạch Hạo Thiên vừa dứt, nàng và Long Cửu trực tiếp leo lên phía trên.

Diệp Thần tiếp tục cầm đại đao mở đường phía trước.

Đúng lúc này!

Đột nhiên!

Mấy cành cây trên đỉnh Cửu Đầu Xà Bách bắt đầu động đậy.

Các cành cây của nó trước hết là trực tiếp vươn đến tận đáy.

Quấn lấy những thi thể bị Nhân Diện Thi Nghĩ cắn chết, trực tiếp kéo đi.

Kéo thẳng lên đỉnh cây, sau đó thi thể đột nhiên bị nó quăng một cái, biến mất không thấy đâu!

Chín cành cây leo rất thô lập tức như quần ma loạn vũ.

Thi thể đạo mộ giả vừa bị nó quấn xong.

Những đạo mộ giả vẫn đang không ngừng leo lên bên dưới liền gặp nạn.

Cành cây leo lớn thô ráp lập tức ập đến.

Rất nhiều người dùng dao chém loạn xạ.

Nhưng!

Cành cây leo này cứng ngắc vô cùng.

Dao của đạo mộ giả chém xuống, cũng chỉ để lại một vết dao mà thôi!

"Ba ba ba!" Lại có rất nhiều người rút súng ra bắn, nhưng thật sự chẳng có tác dụng gì cả.

Cành cây leo này trực tiếp quấn đạo mộ giả lại, bóp chết sống.

Sau đó trực tiếp kéo lên đỉnh cây.

Diệp Thần đã bắt đầu tăng tốc điên cuồng!

Cái Cửu Đầu Xà Bách này giết người đều từ dưới đáy bắt đầu!

Hắn và Trương Khởi Lân phải nhanh chóng!

Vội vàng leo lên!

"Muộn Du Bình!

Nhanh lên!

Chương 122

Cái thứ quỷ quái này là cái gì!" Leo lên thân cây lớn cuối cùng, Diệp Thần trực tiếp nhảy lên đỉnh cây.

Đỉnh cây này rất kỳ lạ!

Có một bệ làm bằng ván gỗ, một bên của bệ, có một cái lỗ rất lớn!

Trương Khởi Lân cũng lập tức nhảy lên.

Bạch Hạo Thiên và Long Cửu, cũng từ một bên của Cửu Đầu Xà Bách leo lên.

Bọn họ vừa đặt chân lên tấm ván gỗ trên đỉnh cây.

Lập tức!

Chín cành cây leo vừa tấn công phía dưới, liền bắt đầu vọt lên!

"Vù vù vù..." Những cành cây leo này dường như có mắt.

Vừa đến đỉnh đã tấn công bọn họ.

Diệp Thần hai tay nắm chặt Trảm Phách Đao!

"Đến đây!

Đánh nhau đi!" "Mặc kệ mày là thứ quỷ quái gì!

Hôm nay cũng phải chém mày ngã!" "Vù vù vù!" Cành cây leo lập tức xông xuống.

Diệp Thần một đao chém ra.

Cành cây leo dài cứng ngắc vô cùng.

Ngay cả Trảm Phách Đao cũng chỉ để lại một vết thương nhỏ trên cành cây leo.

Máu chảy ra từ cành cây leo này lại là máu tươi đỏ chói!

Cửu Đầu Xà Bách lập tức phát điên.

Khí thế tấn công của cành cây leo càng thêm hung hãn!

Cùng với sự di chuyển lắc lư của cành cây leo.

Máu lập tức bắn tung tóe loạn xạ!

Diệp Thần không biết rằng!

Chính là vết thương nông này do một đao chém ra, lại khiến các đại gia tộc trên Mộ Táng Tinh Cầu chấn động không thôi!

Trần Bì A Tứ của Trần gia!

Tóc bạc mặt trẻ!

Tay nắm một chuỗi hạt Phật!

"Bộp" một tiếng!

Hắn đập cả chuỗi hạt xuống bàn!

"Cái tên Trụ Kình Thiên này rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Cành cây Cửu Đầu Xà Bách căn bản đao thương bất nhập!

Tại sao?" "Lũ phế vật các ngươi!

Ta bảo các ngươi đi điều tra thân phận của hắn, tại sao đến bây giờ tư liệu vẫn chỉ có hai chữ 'điểu ti' (loser)!

Phế vật!" "Trần Súc cái tên phế vật này!

Kế hoạch hoàn hảo như vậy, lại để hai người này thoát!" Trước bàn Trần Bì A Tứ quỳ một người đàn ông vạm vỡ.

"Gia chủ!

Cành cây Cửu Đầu Xà Bách cứng ngắc vô cùng!

Hơn nữa còn có kịch độc, bọn họ cũng chỉ chém được một chút

vết thương nhỏ mà thôi!

Tôi dám cá, bọn họ chắc chắn không chống đỡ được bao lâu, sẽ bị Cửu Đầu Xà Bách hút khô!" Trần Bì A Tứ chậm rãi ổn định cảm xúc, lại bắt đầu lần tràng hạt của mình, bắt đầu đếm hạt.

"A Bưu, thông báo quản gia, chuẩn bị một phần trọng lễ!

Tháng sau tiểu thư Bạch gia Bạch Hạo Thiên sẽ kết hôn với thái tử Tào Nhĩ của Tào thị hoàng tộc." "Vâng!

Gia chủ!".....Lúc này!

Trên bệ gỗ đỉnh Cửu Đầu Xà Bách.

Thân pháp Trương Khởi Lân rất nhanh, động tác linh hoạt.

Gần như mỗi cành cây leo xông tới, y đều có thể dễ dàng né tránh.

Sau đó quay tay lại là Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém ra!

Kể từ khi thân thể được U Linh Mã Não gia trì, cơ thể y đã có một bước nhảy vọt rất lớn.

Ngay cả Hắc Kim Cổ Đao không ngừng chém ra nhanh chóng.

Trương Khởi Lân lại vẫn khí định thần nhàn, không hoảng không loạn.

Đứng trên đỉnh cây, giống như một vị thần!

Đồng thời!

Sau mỗi trận chiến, y đều lợi dụng khoảng trống, quan sát đỉnh cây này.

Xem có mấu chốt nào để phá giải cục diện không.

Hiện giờ!

Chỉ có thể theo cành cây leo vào các hang đá hai bên vách đá.

Nơi không thể tiếp cận nhất!

Chính là động trên đỉnh cây Cửu Đầu Xà Bách!

Đó là miệng của nó!

Bên trong là nơi mà tất cả đạo mộ giả từ xưa đến nay đều nhắc đến là biến sắc!

Truyền thuyết bên trong chính là thiên đường của dịch độc và khí độc!

Ngay cả một con muỗi bay vào, cũng có thể lập tức tan chảy thành chất lỏng. .....

Đúng lúc này!

Tiếng hét lớn của Diệp Thần đột nhiên truyền đến.

"Muộn Du Bình!

Phía sau nguy hiểm!" Diệp Thần vừa mới chém ra một đao.

Không ngờ!

Lại nhìn thấy ba cành cây leo trực tiếp từ phía sau Muộn Du Bình tấn công tới.

Mà lúc này!

Trương Khởi Lân đang đối phó hai cành cây leo phía trước.

Y căn bản không kịp phản ứng.

Cùng với tiếng hét lớn của Diệp Thần.

Trương Khởi Lân thuận thế một cú lăn người.

Mấy cành cây leo lập tức chém trượt.

Tiểu Thiên Lưu vốn dĩ đã nhảy lên vai Diệp Thần.

Nhìn thấy những cành cây leo khủng bố này tấn công loạn xạ.

Cô bé trực tiếp chui vào bên trong ba lô của Diệp Thần.

“Tiểu Kiếm, cố lên!

Tiểu Soái!

Cố lên!” Trương Khởi Lân vừa nghe Tiểu Thiên Lưu đang hét, một cú nhảy vọt.

Nhảy đến phía sau Diệp Thần.

Hai người lưng tựa lưng đứng.

Diệp Thần, hai tay nắm chặt Trảm Phách Đao!

Trương Khởi Lân, hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao!

“Muộn Du Bình!

Hắc hắc hắc!

Lại đây!

Tựa lưng vào nhau!

Tựa sát vào!” “Trụ Tử!

Cẩn thận!” “Được thôi!

Chiến!” Lúc này!

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cảm động không thôi!

Bao nhiêu năm rồi!

Cái Mộ Táng Tinh Cầu này đầy rẫy những âm mưu tranh đấu!

Trong giải đấu lớn thám hiểm mộ mộ, lừa gạt lẫn nhau!

Ngay cả là đồng đội, cũng đâm dao từ phía sau.

Nhưng!

Hiện giờ!

Bọn họ đều nhìn thấy cảnh cảm động nhất!

Trụ Tử ca và Tiểu Ca, lưng tựa lưng, cùng nhau chiến đấu!

Trong nhận thức của mọi người đều có một sự đồng thuận như vậy: Dám giao lưng cho đối phương, chính là giao mạng cho đối phương!

Ngay lúc này!

Nhiệt độ phòng phát sóng trực tiếp của Diệp Thần đã vọt lên vị trí thứ ba!

Nhiệt độ phòng phát sóng trực tiếp của Tiểu Ca đứng thứ hai!

Mà vị trí thứ nhất, vẫn là cô tiểu thư Bạch gia nhanh nhẹn kia: Bạch Hạo Thiên!

"Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Ô ô...

Cảm động quá!

Cặp đôi tuyệt vời, trọn đời!" "Nhưng!

Đây là Cửu Đầu Xà Bách mà!

Các anh không biết sao?

Cành cây của nó căn bản không chém đứt được!" "Vừa nãy đoàn làm phim cũng đã thông báo, nói rằng cành cây này, ngay cả dùng bom, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm vỡ vết thương, căn bản không chém đứt được!" "Vậy phải làm sao?

Phải làm sao?

Ô ô...

Tôi không muốn Tiểu Ca và Trụ Tử ca có chuyện!" Lúc này!

Tào Bá, đế vương của Tào thị hoàng tộc.

Mặt đầy đắc ý nhìn vào màn hình phát sóng trực tiếp.

“Tình huống thế này mà còn không chết sao?

A a a!

Cửu Đầu Xà Bách!

Đây chính là tồn tại cấp vương giả.” “Trương Khởi Lân, tuy không thể biết bí mật của ngươi, nhưng ngươi chết đi, ta sẽ rất vui!” “Người đâu!

Dọn rượu và thức ăn lên!

Ta muốn vừa ăn, vừa nhìn chúng máu chảy khô!

Hắc hắc hắc...” Đồng thời!

Trong màn hình phát sóng trực tiếp!

Khoảng bảy cành cây leo Cửu Đầu Xà Bách lao về phía hai người Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Diệp Thần ra sức vung một đao!

Lần này lực độ lớn hơn!

Một cành cây leo lại bị chém vỡ.

Chương 123

Diệp Thần căn bản không cho nó cơ hội chạy thoát.

“San Quỷ Trảm!” Gần như trong tích tắc!

Trảm Phách Đao của Diệp Thần đuổi theo.

Chính xác chém một đao nữa vào vết thương của cành cây Cửu Đầu Xà Bách!

Lần này trực tiếp chém ra một vết thương rất sâu trên cành cây leo!

Lần này!

Mọi người đều kinh hãi!

Trong phòng phát sóng trực tiếp một tràng thán phục!

“Cái này sao có thể?

Cành cây Cửu Đầu Xà Bách vung vẩy nhanh như vậy!

Trụ Tử ca hai lần xuất đao, lại chém trúng cùng một vết thương!” “Cái này cũng quá không thể tin nổi rồi!

Trong hoàn cảnh căng thẳng như vậy, đao của anh ấy lại chính xác đến thế!” “Cành cây Cửu Đầu Xà Bách chảy ra một lượng lớn máu tươi, lần này vết thương chém rất lớn!” “Các anh nói, Trụ Tử ca có thể chém đứt không?” “Chắc là khó!

Anh xem cành cây bị thương đó đã trốn sau những cành cây khác rồi!” Lúc này Diệp Thần!

Đã sát khí đỏ mắt!

Mỗi đao chém ra, đều chém văng cành cây leo tấn công sang một

bên.

Nhưng!

Mắt hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cành cây leo đã xuất hiện vết thương rất lớn!

Hắn muốn kiểm tra xem!

Cành cây leo trong truyền thuyết căn bản không có cách nào đối phó, rốt cuộc có thể chém đứt được không!

Ngay trong khoảnh khắc ba cành cây leo ập tới.

Cành cây leo bị thương đó từ phía sau lén lút tiếp cận, muốn quấn lấy Diệp Thần.

Diệp Thần cười lạnh một tiếng.

Kỹ năng "Niềm vui chiến đấu" trực tiếp phát động!

Ba cành cây leo vừa tấn công lập tức chém trượt.

Cành cây leo bị thương muốn rút lui chạy thoát.

Nhưng đã không kịp nữa rồi!

Diệp Thần hai tay nắm chặt đao!

Trực tiếp một đao chém xuống!

"Xoẹt" một tiếng!

Toàn bộ cành cây leo từ vết thương vừa nãy trực tiếp bị chém đứt!

Cành cây leo bị chém đứt rơi xuống bệ gỗ trên đỉnh cây, vung vẩy loạn xạ.

Lập tức!

Những cành cây leo khác thu về!

Toàn bộ tụ lại với nhau!

Âm mưu phát động đợt tấn công mạnh mẽ hơn tiếp theo!

Ngay trong khoảnh khắc cành cây leo bị đứt.

Gia chủ Trần gia, Trần Bì A Tứ.

Chuỗi hạt Phật mà hắn vẫn luôn lần bỗng chốc đứt tung.

"Rào rào" hạt Phật vương vãi khắp sàn!

Mà Tào thị hoàng tộc!

Tào Bá!

Hắn ném toàn bộ rượu và thức ăn trước mặt xuống đất!

"Cái này không thể nào!

Cái này không thể nào!

Cái này không thể nào!" "Phàm nhân sao có thể làm được!

Sao có thể làm được!" "Mau đi điều tra cho ta!

Điều tra!

Điều tra ra gia đình của Trụ Kình Thiên này!

Ta muốn xé xác chúng thành vạn mảnh!" Nhưng!

Ngay trong khoảnh khắc Tào Bá phát điên.

Trong phòng phát sóng trực tiếp đột nhiên vang lên một tràng hoan hô!

Tào Bá liếc nhìn phòng phát sóng trực tiếp!

Trương Khởi Lân lại một đao chém đứt một cành cây leo Cửu Đầu Xà Bách bị thương!

Tào Bá lập tức trong lòng một trận uất nghẹn!

Đau đớn vô cùng!

“Phụt!” Một ngụm máu tươi từ miệng hắn phun ra!

Toàn bộ Tào thị hoàng tộc bắt đầu đại loạn!

Mà đồng thời!

Trong phòng phát sóng trực tiếp, dân thường lại là một cảnh tượng khác.

“Tuyệt vời quá!

Tuyệt vời quá!

Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

YYDS!

Vĩnh viễn là thần!” “Một cành cây leo Cửu Đầu Xà Bách chính là một cái đầu, bây giờ nó đã mất hai trong chín cái đầu!

Tuyệt vời quá!” “Chồng ơi!

Hai vị chồng ơi!

Em tắm xong rồi, mau về đi!” “Tầng ba, nhà tôi mất nước rồi, có thể đến nhà anh tắm một chút không?

Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là tắm thôi...” Lúc này!

Ở vị trí giữa Cửu Đầu Xà Bách, một lượng lớn đạo mộ giả và Nhân Diện Thi Nghĩ đang đánh nhau kịch liệt.

Càng lúc càng nhiều Nhân Diện Thi Nghĩ từ bên dưới tràn lên.

Đạo mộ giả chết hết người này đến người khác.

Nhưng!

Lúc này lại không có chỗ nào để trốn!

Để bọn họ leo lên đối mặt với cành cây Cửu Đầu Xà Bách, thà

rằng để bọn họ chết ngay bây giờ còn hơn!

Bên phía Bạch Hạo Thiên và Long Cửu có hai cành cây leo qua lại tấn công.

Thân pháp Bạch Hạo Thiên linh hoạt, cho dù cành cây leo vung vẩy thế nào, căn bản không có cách nào chạm vào nàng.

Nhưng!

Hai con dao găm của Bạch Hạo Thiên, rất thích hợp để ám sát, lực đạo lại không lớn.

Lúc này!

Đối mặt với sự tấn công của cành cây leo, cũng chỉ né tránh, bó tay không có sách lược!

Long Cửu như một chiếc xe tăng, tay cầm một cây Lang Nha Bổng!

Chỉ cần có cành cây leo tấn công, hắn liền đập tới.

Cũng chỉ giới hạn ở việc phòng thủ, muốn làm bị thương cành cây leo này hoặc giết chết nó, căn bản không thể nào!

Đúng lúc này!

Cửu Đầu Xà Bách dường như nổi giận.

Thân cây của nó bắt đầu lắc lư.

Bảy cành cây leo còn lại của nó vung vẩy điên cuồng trong không trung!

Còn phát ra một tiếng "ù ù" kêu!

Diệp Thần biết!

Thằng này phát điên rồi!

Lần này lại phải đánh nữa rồi!

“Muộn Du Bình!

Còn ổn không?” “Ổn!” “Được!

Hôm nay chúng ta sẽ chém chết nó!

Để Cửu Đầu Xà Bách này biến thành Vô Đầu Xà Bách!

Giết!

Hắc hắc hắc!” Trong tích tắc!

Bảy cành cây leo Cửu Đầu Xà Bách, đồng loạt lao về phía hai người.

Trương Khởi Lân xuất đao nhanh chóng.

Mỗi lần một cú nhảy vọt, một cú lật mình.

Tiếp theo chính là một đao chém ra!

Động tác tiêu sái đến cực điểm!

Mà Diệp Thần lúc này!

Giống như một vị Thiên Thủ Như Lai.

Trảm Phách Đao dài một mét rưỡi trong tay hắn, giống như đồ chơi trẻ con.

Vung vẩy tiêu sái tự nhiên.

Ảnh đao của Trảm Phách Đao tạo thành một bức tường đao dày đặc trước người hắn.

Chỉ cần cành cây leo vươn tới.

Liền sẽ bị lập tức chém một đao, trực tiếp chém lui!

Hắn và Trương Khởi Lân giống nhau.

Trong cuộc chiến không ngừng nghỉ.

Bình tĩnh quan sát vết thương của cành cây leo.

Chỉ cần có cơ hội, liền một đao chém vào vết thương.

Cơ bản ba đao là có thể trực tiếp chém đứt cành cây leo!

“Xoẹt!” Diệp Thần một đao lại chém đứt một cành cây leo Cửu Đầu Xà Bách!

Mọi người một trận kinh hô!

Chưa đầy hai giây!

“Xoẹt” một tiếng.

Trương Khởi Lân cũng trực tiếp chém đứt một cành cây leo!

Lúc này!

Quà tặng trong phòng phát sóng trực tiếp đã bão tố rồi!

Gần như tất cả thị giác của mọi người đều tập trung vào Trụ Tử ca và Trương Khởi Lân ở đây.

Nhiệt huyết giang hồ!

Tình sâu tựa biển!

Cùng nhau nghênh chiến!

Vô tình sát lục!

“Oa oa!

Tôi kích động quá!

Tôi muốn đạt đến cao trào rồi...” “Tiểu Ca!

Chương 124

Trụ Tử ca!

Các anh chính là siêu thần tượng của tôi!

Tôi yêu các anh!" "Người làm công ở đây, tôi muốn tặng cho mỗi người một căn nhà!" "Mỗi người một căn?

Cần gì chứ?

Hai người một căn là đủ rồi!" "Tôi muốn tặng cho họ một bộ quần áo em bé!

Cả sữa bột nữa!" "Hả?

Tầng năm?

Anh chắc chắn kiểu này cũng sẽ sinh em bé sao?" "Tôi dùng cho Tiểu Thiên Lưu, không được sao!

Cố lên!

CP!" Bọn họ đã chiến đấu sảng khoái suốt ba thời thần.

Lúc này!

Cành cây leo Cửu Đầu Xà Bách chỉ còn lại một.

Tám đầu cành cây leo bị chém đứt rơi trên bệ gỗ đỉnh cây.

Cành cây leo còn lại đứng trong không trung, trên đó toàn là vết đao.

Nó có chút run rẩy.

Đối với Cửu Đầu Xà Bách mà nói, chín đầu cành cây leo giống như chín cái đầu lâu của chính mình vậy.

Hiện tại tám cái đầu lâu đã bị chém đứt.

Còn một cái đầu lâu ở xa xa trong không trung, run rẩy bần bật!

Cửu Đầu Xà Bách rất suy sụp!

Tại sao lại như vậy!

Chín ngàn năm!

Đầu của ta một ngàn năm mới mọc ra một cái!

Muốn khóc mà không ra nước mắt!.....Lúc này!

Đạo diễn Vương Bàn Tử của đoàn làm phim nhận được điện thoại.

Là Quỷ Môn Lão Phật Gia: Hoắc Tiên Cô.

"Lão Phật Gia!" "Bàn Tử, thông báo Diệp Thần và Tiểu Ca, cái cành cây leo Cửu Đầu Xà Bách đó ta sẽ thu mua, một cành một trăm triệu đô la Mỹ!" Vương Bàn Tử ngây người một lúc!

Hắn không ngờ cái Cửu Đầu Xà Bách này lại quý giá đến vậy!

Lão Phật Gia lại đích thân gọi điện thoại đến.

Hơn nữa!

Giá thu mua lại quý như vậy!

Một cành một trăm triệu đô la Mỹ!

Vậy tám cành!

Chính là tám trăm triệu đô la Mỹ!

Vương Bàn Tử hận không thể chui vào phòng phát sóng trực tiếp, vội vàng cướp lấy hai cành.

Hắn phân phó Lệ Dĩnh nhanh chóng đăng tin nhắn ghim trên phòng phát sóng trực tiếp của Diệp Thần và Tiểu Ca.

Về việc thu mua cành cây leo Cửu Đầu Xà Bách!

Một cành một trăm triệu đô la Mỹ!

Lệ Dĩnh kinh ngạc đến không nói nên lời!

Cái tên Trụ Tử ca và Tiểu Ca này chẳng phải phát tài rồi sao!

Trời ơi!

Trước đây còn gọi người ta là Diệp Thần loser!

Giờ thì cuộc đời đã đạt đến đỉnh cao rồi!

Các fan trong phòng phát sóng trực tiếp là những người đầu tiên nhìn thấy tin tức!

Rất nhiều người thật sự ngây người!

Đoàn làm phim thu hồi đồ vật.

Điều này trong lịch sử chưa từng có.

Phải biết rằng trên Mộ Táng Tinh Cầu.

Giải đấu lớn thám hiểm mộ táng đã được tổ chức mấy trăm năm.

Đoàn làm phim bảo vật gì mà chưa từng thấy.

Đối với những thứ này căn bản là chẳng thèm để mắt tới.

Không ngờ bọn họ lại coi trọng cái đầu lâu Cửu Đầu Xà Bách này đến vậy!

Có thể tưởng tượng được!

Đây là loại bảo vật quý giá đến mức nào!

“Tiểu Ca!

Trụ Tử ca!

Các anh phát tài rồi!

Phát tài rồi!” “Tôi muốn gả cho hai anh!

Tôi không ham tiền!

Thật đấy!" "Tiểu Ca!

Trụ Tử ca!

Nhanh chóng nhặt Cửu Đầu Xà Bách lên!

Nhanh chóng đóng gói lại!

Phát tài rồi!" Diệp Thần không xem phòng phát sóng trực tiếp.

Hắn lúc này đang nhìn Nhân Diện Thi Nghĩ bên dưới.

Đen kịt một vùng lớn.

Mấy chục đạo mộ giả vừa leo lên, gần như đều đã bị giết sạch.

Lúc này!

Những Nhân Diện Thi Nghĩ này đang lao về phía đỉnh cây.

Giết những súc sinh này, đối với Diệp Thần mà nói.

Cũng không phải là rất khó.

Nhưng!

Vấn đề là hôi không cách nào tả nổi.

Sức sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục cực kỳ mạnh.

Đặc biệt là Trảm Phách Đao dính cái mùi đó, Trảm Phách Đao cũng có thể bị hôi đến ngất xỉu.

Đúng lúc này!

Diệp Thần nhìn thấy có một đạo mộ giả đã làm một bó đuốc.

Trong tích tắc!

Rất nhiều Nhân Diện Thi Nghĩ đang vây quanh đạo mộ giả đó đều tản ra.

Chúng theo các cành cây khác bò về phía đỉnh cây.

Diệp Thần linh cơ khẽ động!

Mẹ kiếp hóa ra sợ lửa!

Ông đây có cách rồi!

Đốt một đống lửa ở lối ra trên đỉnh cây này.

Nhân Diện Thi Nghĩ còn lên được cái gì nữa!

Vừa nghĩ đến đây!

Hắn đột nhiên nhìn thấy tám cành cây leo vừa nãy bị chém xuống đang nằm trên đất.

Hắn vội vàng đi nhặt.

Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Hét bao lâu rồi!

Họng cũng đã khản đặc rồi!

Trụ Tử ca cuối cùng cũng đi nhặt cành cây Cửu Đầu Xà Bách.

"Tôi nói Trụ Tử ca mà, cuối cùng cũng thoát nghèo làm giàu rồi!" "Oa!

Kích động quá!

Trụ Tử ca tặng tôi một cành đi!

Trăm kiểu tư thế, tùy anh chọn!" "Hai người đó là chồng tôi!

Các cô tránh ra đi!" Nhưng!

Chưa đầy một phút!

Tất cả mọi người liền bắt đầu không hiểu!

Thậm chí có chút ngơ ngác!

Trụ Tử ca đặt tất cả cành cây leo đã thu thập được lên bệ gỗ trên đỉnh cây.

“Ý gì vậy?

Anh ấy đang bày hàng sao?

Hay là nằm ỳ ra đó?” “Tôi nói Trụ Tử ca, anh mang về tặng cho đoàn làm phim mới có tiền chứ!” “Trời đất!

Tôi nhìn thấy gì vậy!

Trời đất!

Trời đất!

Trụ Tử ca bật lửa...” Ngay trong khoảnh khắc Diệp Thần đốt cháy toàn bộ tám cành cây leo.

Phòng phát sóng trực tiếp một mảng ngơ ngác!

Vương Bàn Tử ngơ ngác!

Lệ Dĩnh ngơ ngác!

Lão Phật Gia cũng ngơ ngác!

Ngay cả Tiểu Ca đứng một bên, cũng là vẻ mặt ngơ ngác.

Bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, Tiểu Ca có thể nhìn thấy.

Tám trăm triệu đô la Mỹ à?

Trụ Tử không yêu tiền sao?

Trụ Tử đột nhiên nhìn thấu thế gian phồn hoa?

Không yêu tiền sao?

Trương Khởi Lân nghĩ thế nào cũng không thông.

Lúc này!

Tám cành cây leo đã toàn bộ bốc cháy.

Ngọn lửa bùng lên.

Rất nhiều Nhân Diện Thi Nghĩ sắp xông tới cũng đều lần lượt lùi lại.

Chúng đối với ngọn lửa có một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Diệp Thần thấy phương pháp của mình đã phát huy tác dụng.

Hắn có chút đắc ý.

Hắn vỗ tay.

“Muộn Du Bình, anh xem, tôi có phải là cực kỳ thông minh không!” “Con người ta!

Chính là phải giỏi quan sát, anh xem tôi, đã phát hiện Nhân Diện Thi Nghĩ sợ lửa!” “Hắc hắc hắc!

Tôi đây đúng là một thiên tài!

O-li-gi!” Lúc này!

Chương 125

Khắp phòng phát sóng trực tiếp đều là một cảnh tượng không thể tin nổi.

“Trụ Tử ca đã đốt 800 triệu đô la Mỹ, tại sao anh ấy vẫn vui vẻ thế này?

Thong dong thế này?” “Ô ô...

Chúng ta trước đây đều đã nhìn lầm Trụ Tử ca!

Anh ấy thật sự là một người không yêu tiền!

Đạm bạc danh lợi!” “Phẩm đức của Trụ Tử ca thật sự cao thượng quá, thế gian này những nam tử như vậy ít quá!” “Đúng vậy, 800 triệu đô la Mỹ đã đốt rồi, thật sự là phú quý không thể dâm a!

Trụ Tử ca không yêu tiền!” Diệp Thần vừa nói xong.

Thấy Trương Khởi Lân đang nhìn vào phòng phát sóng trực tiếp.

Khóe miệng còn khẽ mỉm cười một cái.

Hắn cảm thấy rất kỳ lạ!

“Mẹ kiếp!

Có thể khiến Muộn Du Bình cũng cười, không biết là thể loại ngốc nghếch gì!

Ông đây cũng phải xem thử!” Diệp Thần nhìn chằm chằm vào kênh livestream: “Cái gì?

Tám trăm triệu đô la Mỹ?

Tám trăm triệu đô la Mỹ cái gì?” “Ôi mẹ ơi!

Thằng đần nào đốt mất tám trăm triệu đô la Mỹ vậy!” “Hahaha!

Muộn Du Bình, anh thấy không?

Cái thằng đần đó đốt mất tám trăm triệu đô la Mỹ rồi!" Trương Khởi Lân:…… Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, khẽ lắc đầu.

Cái tên này còn có thể cứu được nữa sao?

Diệp Thần tiếp tục lật xem bình luận livestream!

Càng xem càng kinh hãi!

"Cái gì?

Một cành Cửu Đầu Xà Bách này một trăm triệu đô la Mỹ ư?" "Đùa à?

Sao có thể chứ?" Diệp Thần không tin!

Hắn tiếp tục lật xem thông tin.

Đột nhiên, thông báo chính thức được ghim của chương trình hiện ra: "Thu hồi cành Cửu Đầu Xà Bách, một cành một trăm triệu đô la Mỹ!

Quỷ Môn!" Diệp Thần choáng váng!

Choáng váng không tả nổi!

Hắn nhìn đống cành đã cháy thành tro tàn, câm nín!

Nỗi buồn luôn đến thật nhanh, cuộc đời luôn có những thăng trầm như vậy.

Tám trăm triệu đô la Mỹ của ta!

Tám trăm triệu đô la Mỹ của ta!

Ta có thể ăn bao nhiêu con gà đây!

Ta có thể mua bao nhiêu bảo vật thận đây!

Diệp Thần rất đau lòng.

Hắn thấy mọi người trong livestream đều đang ca ngợi hắn: “Trụ Tử ca, hai tay trắng trợn!

Chính trực phi phàm!” “Trụ Tử ca, không ham tiền tài!

Thanh liêm chính trực!” “Trụ Tử ca, là biểu tượng của thế hệ thanh niên mới trong thời đại mới!” Diệp Thần sờ sờ gương mặt đẹp trai của mình.

Đúng!

Ta xem tiền tài như phân thổ!

Đúng!

Ta không ham tiền!

Haizz!

Má nó chứ!

Ta không thể lừa dối bản thân mà!

Ta xem tiền tài như thần linh mà!

Trời ạ!

Ta vừa đốt mất tám trăm triệu đô la Mỹ!

Má nó chứ!

Đúng rồi!

Chẳng phải còn sót lại một cành Cửu Đầu Xà Bách sao?

Mẹ kiếp!

Ta suýt nữa quên mất!

Vẫn còn một cành mà!

Chém!

Khốn kiếp!

Lão tử muốn một trăm triệu đô la Mỹ!

Diệp Thần đứng trên đỉnh cây Cửu Đầu Xà Bách, hét lớn vào cành duy nhất còn lại trên không trung: “Mau lại đây!

Có bản lĩnh thì lại đây!” Cửu Đầu Xà Bách bất động, thể hiện rằng mình không có bản lĩnh.

Diệp Thần nổi điên.

Hắn dùng Trảm Phách Đao chém liên tục vào thân cây Cửu Đầu Xà Bách!

Chém không ngừng nghỉ!

“Ngươi có xuống không hả!?” “Một trăm triệu đô la Mỹ của lão tử!

Mau xuống đây!” Khán giả: …… “Cái quái gì thế này, tình tiết xoay chuyển nhanh quá, hơi không kịp phản ứng.” “Trụ Tử ca chẳng phải không ham tiền sao?

Chuyện này là sao đây?

Ai giải thích giùm, online chờ!

Gấp!” “Tôi đoán!

Hắn không ham tiền lớn mà thích tiền nhỏ.

Tám trăm triệu đô la Mỹ hắn không thích, chỉ thích mục tiêu nhỏ là một trăm triệu!” “Tim tôi ơi, kênh livestream của Trụ Tử ca cứ như phim kinh dị giật gân vậy, tim tôi đập thình thịch!” Diệp Thần lại một lần nữa hét lớn vào không trung!

Cành Cửu Đầu Xà Bách duy nhất vẫn bất động.

Diệp Thần tiếp tục chém!

Chém không ngừng nghỉ!

Chém vào cùng một vết thương!

Từ vết thương của Cửu Đầu Xà Bách, dịch cây đỏ tươi chảy tràn.

Cành Cửu Đầu Xà Bách khẽ run rẩy.

Đây là một cái cây thành tinh!

Cũng có ý thức của riêng mình.

"Ngươi có xuống không hả!

Nhanh lên!" Cành Cửu Đầu Xà Bách duy nhất vẫn không chịu xuống.

Dù sao thì đây là cái đầu duy nhất của nó.

Khán giả đều bắt đầu spam bình luận, khuyên Trụ Tử ca đừng tốn sức nữa.

"Trụ Tử ca!

Đó là cái đầu duy nhất của Cửu Đầu Xà Bách mà!

Sao nó có thể lại gần được chứ!" "Đúng vậy!

Chín cái đầu bị chém mất tám cái, Cửu Đầu Xà Bách trông tội nghiệp quá!" "Vì sao tôi lại cảm thấy ở chỗ Trụ Tử ca, con mồi và kẻ săn mồi luôn hoán đổi vai trò nhỉ?" "Trụ Tử ca, nghỉ đi, đừng hét nữa, tôi cá một vạn nhân dân tệ rằng cái đầu duy nhất đó sẽ không bao giờ lại gần đâu." Diệp Thần không để ý đến những gì kênh livestream nói.

Hắn bây giờ chỉ nghĩ đến một trăm triệu đô la Mỹ!

Dù hôm nay có phải chém nát cái cây Cửu Đầu Xà Bách đường kính 50 mét này, ta cũng phải có được cành cây đó.

"Xoẹt xoẹt xoẹt……" Từng nhát kiếm liên tiếp!

Không tin được, một trăm triệu nhát kiếm, không thể không chém đứt ngươi!

Cứ coi như một nhát kiếm một đồng bạc.

Nghĩ vậy, Diệp Thần lập tức trở nên tràn đầy sức lực.

“Xoẹt xoẹt xoẹt……” Chém ròng rã năm tiếng đồng hồ!

Thân cây Cửu Đầu Xà Bách bị chém một vết thương lớn sâu hơn hai mét.

Dịch màu đỏ của nó không ngừng chảy ra.

Cái đầu cành Xà Bách duy nhất trên không trung đang khẽ run rẩy.

Cả cây Cửu Đầu Xà Bách run lên bần bật!

Nó sợ hãi cực độ!

Trên thế giới này sao lại có loại người như vậy!

Người đời nhìn thấy ta đều sợ hãi!

Hắn ta vậy mà chém mất tám cái đầu của ta!

Hơn nữa còn đốt tám cái đầu đó thành tro tàn!

Điều đáng sợ nhất là!

Ngay cả cái đầu cuối cùng này cũng không chịu để lại cho ta!

Ta mẹ kiếp sợ hãi quá rồi!

Thế giới này có phải bị điên rồi không!

Được rồi!

Ta nhận thua!

Ngay khi khán giả vẫn đang khuyên Trụ Tử ca từ bỏ.

Đột nhiên!

Cái đầu cành duy nhất của Cửu Đầu Xà Bách, chợt vươn ra.

Và sau khi vươn đến trước mặt Diệp Thần, nó trực tiếp tự động

đứt lìa, rơi vào tay Diệp Thần.

Khán giả: …… Trong kênh livestream là một mảnh ngỡ ngàng.

“Thật đồng cảm với Cửu Đầu Xà Bách!

Thật đó!

Chín cái đầu, đều bị chém!” “Nếu tôi là Cửu Đầu Xà Bách, gặp Trụ Tử ca và Tiểu Ca, tôi sẽ rụt đầu vào, làm rùa rụt cổ!” “Lầu hai, anh làm rùa rụt cổ thì được, vì anh ngắn!

Cái Cửu Đầu Xà Bách đó dài như vậy, anh bảo nó rụt thế nào!” “Đại ca lầu ba này!

Anh có lớp dạy lái xe không?

Em muốn đăng ký!” Trương Khởi Lân lúc này cũng mặt mũi ngơ ngác.

Tình tiết phát triển quá nhanh.

Não bộ của y vận chuyển tốc độ cao, nhưng vẫn không thể theo kịp mạch suy nghĩ của Trụ Tử!

Mạch suy nghĩ thoát tục và mới lạ như vậy, thật sự là nhân loại khó mà với tới được!

Diệp Thần ôm Tiểu Thiên Lưu từ trong túi ra, đặt lên vai.

Sau đó, hắn cẩn thận dùng túi nhựa bọc kỹ cành cây đó lại, rồi đặt vào sâu nhất trong ba lô.

Sau đó kéo khóa lại.

“Một trăm triệu đô la Mỹ!

Đã vào tay!” Đúng lúc này!

Bạch Hạo Thiên đang đi vòng quanh sau cái cây đó.

Ngoài cái hốc cây ở giữa chứa đầy dịch độc và khí độc, hắn không

phát hiện bất cứ thứ gì khác.

Long Cửu đi tới, chỉ vào một cành cây ở trên đỉnh cao nhất của Cửu Đầu Xà Bách.

Cành cây đó dẫn thẳng đến một cái hang ở trên cùng.

Chương 126

Xem ra, cái hang đó chính là con đường dẫn ra ngoài.

Bạch Hạo Thiên lướt nhìn một vòng.

Có vẻ như cái Vong Linh Tháp này chỉ là hư danh.

Không phải là mộ huyệt thật sự của vương tử tướng quân nào cả.

Hắn đi tới, nhìn Tiểu Thiên Lưu một cái.

"Trụ Tử ca, Tiểu Ca!

Núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài!

Xin cáo từ!" Lời vừa dứt, hắn dẫn Long Cửu trực tiếp phóng lên phía cửa ra ở trên.

Một số đạo mộ giả còn sống sót cũng lần lượt leo lên.

Đều tìm kiếm ở đây một chút.

Chẳng có gì cả!

Họ bám theo Bạch Hạo Thiên, leo lên cành cây cao nhất đó!

Bắt đầu bò về phía cửa hang bên ngoài.

Lúc này!

Diệp Thần đột nhiên nghe thấy một trận "chít chít……" âm thanh.

"Muộn Du Bình, anh có nghe thấy tiếng động kỳ lạ nào không?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

Hai người nhìn quanh.

Thật sự chẳng có gì cả.

Đúng lúc này, Trương Khởi Lân chỉ vào ba lô của Diệp Thần.

Diệp Thần lập tức lấy ba lô của mình ra phía trước.

Không ngờ Tiểu Thiên Lưu đột nhiên thò đầu ra từ bên trong.

Nó cười hì hì.

“Ta cứ tưởng là tiếng gì chứ, Tiểu Thiên Lưu, con trốn trong túi làm gì vậy?” “Khoan đã!

Tiểu Thiên Lưu, con đang ăn cái gì trong miệng vậy?

Sao ta lại thấy thứ này quen thuộc đến vậy!” Trương Khởi Lân khóe miệng chợt nhếch lên, khẽ mỉm cười!

Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân cứ cười mãi, hắn vội vàng nhìn theo!

Má ơi!

Tiểu Thiên Lưu đang gặm cành Cửu Đầu Xà Bách đó.

Hơn nữa, ăn chỉ còn lại chút cuối cùng rồi.

Diệp Thần: …… “Tiểu Kiếm, anh nhìn con làm gì, cành cây này còn không?

Ngọt quá đi mất!” “Tiểu Kiếm, cho con thêm một cành nữa đi, cái này còn ngọt hơn mía!” Diệp Thần: …… “Tiểu Thiên Lưu!

Con nhả ra cho ta!

Một trăm triệu đô la Mỹ của ta!

Nhả ra!” Diệp Thần hét lớn một tiếng, đưa tay bắt Tiểu Thiên Lưu.

Tiểu Thiên Lưu nhảy một cái, trực tiếp nhảy đến giữa hốc cây Cửu Đầu Xà Bách.

Điều này làm Diệp Thần sợ xanh mặt.

Chỗ đó không phải là nơi để đùa giỡn.

Trung tâm thân cây Cửu Đầu Xà Bách, đó là nơi tập trung tất cả dịch độc và khí độc của nó.

Bất kỳ sinh vật nào đi vào cũng chắc chắn phải chết.

“Tiểu Thiên Lưu!

Tiểu Thiên Lưu!

Ta không bắt con nữa, mau lại đây, chỗ đó nguy hiểm!” “Tiểu Thiên Lưu, nghe lời!

Đừng lung tung!” Trương Khởi Lân vội vàng chạy tới, bắt lấy Tiểu Thiên Lưu, ôm vào vai.

Tiểu Thiên Lưu không còn cười hì hì nữa, rũ đầu xuống.

“Tiểu Kiếm ba ba, lần sau con không ăn nữa.

Anh đừng giận mà.” “Con lấy kẹo của con đổi với anh được không, cành cây đó giúp con khôi phục linh áp.” Trương Khởi Lân nghe Trụ Tử nhắc đến linh áp.

Không ngờ Tiểu Thiên Lưu này lại cũng có linh áp.

Trương Khởi Lân nhận lấy kẹo của Tiểu Thiên Lưu, bóc một viên kẹo.

“Được rồi, Trụ Tử, ăn kẹo đi.” Diệp Thần cắn một miếng kẹo, còn đâu nửa phần tức giận.

Chỉ là vẫn cảm thấy, mình hai đời làm người.

Một miếng ăn xuống, cái đắt nhất cũng chỉ là một con gà.

Một ngụm uống xuống, cái đắt nhất cũng chỉ là một bình bảo vật thận.

Ai mà ngờ!

Tiểu Thiên Lưu này, một miếng trực tiếp ăn mất một trăm triệu đô

la Mỹ!

“Muộn Du Bình, một trăm triệu đô la Mỹ đó……chậc chậc……” “Cái này phải mua được bao nhiêu căn nhà lớn chứ!” Trương Khởi Lân trên mặt dường như rất nghi hoặc.

“Một trăm triệu đô la Mỹ, nhiều lắm sao?” Diệp Thần nhìn Muộn Du Bình, thầm nghĩ: Muộn Du Bình vậy mà không biết một trăm triệu đô la Mỹ đáng sợ đến mức nào!

“Muộn Du Bình, ta nói cho anh thế này nhé.

Giả sử đổi một trăm triệu đô la Mỹ thành tiền vàng, có thể chất cho anh một cái giường, anh ngẫm đi, ngẫm kỹ đi!” “Nhưng mà, cổ lâu Trương gia mà ta ở, ngay cả tường cũng làm bằng vàng.” “Nếu anh muốn, sau này ta đưa anh đi, anh cứ lấy thoải mái.” Diệp Thần: …… Cái quái gì thế này!

Lại còn bị vả mặt bất ngờ như vậy.

Nhưng mà!

Kiểu bị vả mặt này, tại sao lại khiến ta nhiệt huyết sôi trào đến thế!

Diệp Thần cười, cười vô cùng sảng khoái.

Tiểu Thiên Lưu cũng nhảy qua nhảy lại trên vai Trương Khởi Lân, chơi đùa vui vẻ không tả xiết.

Trương Khởi Lân nở nụ cười vui vẻ cực kỳ hiếm thấy.

Fan nữ trong livestream đều phát điên.

“Mọi người xem!

Trụ Tử ca, Tiểu Ca cười đẹp trai quá!

Oa!

Tình nhân trong mộng của tôi!” “Tiểu Ca!

Em muốn gả cho anh!

Dù gả cho ngón tay của anh cũng được!” “Tiểu Thiên Lưu dễ thương quá, đáng yêu quá!

Khiến Tiểu Ca, Trụ Tử ca cũng vui vẻ như vậy!” “Mẹ kiếp!

Kia là cái gì!

Mọi người xem!

Mẹ kiếp!

Nguy hiểm!

Tiểu Ca!

Nguy hiểm!” Ngay khi fan trong livestream vừa hét xong một tiếng.

Từ hốc cây Cửu Đầu Xà Bách phía sau Trương Khởi Lân, đột nhiên một cành cây vươn ra.

Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu đang chơi đùa vui vẻ, hoàn toàn không hề nhận ra.

Diệp Thần vừa nhìn thấy, chuẩn bị hét lớn thì đã không kịp nữa.

Cành cây chợt quấn lấy Trương Khởi Lân.

Trong nháy mắt!

Nó đã kéo Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu vào bên trong hốc cây Cửu Đầu Xà Bách.

Khán giả lập tức cảm thấy lạnh sống lưng.

Nước mắt lưng tròng!

“Làm sao đây?

Làm sao đây?

Hốc cây giữa thân Cửu Đầu Xà Bách, nơi đó chứa đầy dịch độc và khí độc.

Chắc chắn phải chết!" "Cửu Đầu Xà Bách này tôi từng đọc sách ghi chép, ngay cả sắt thép đi vào cũng sẽ bị hòa tan!" "Ôi!

Hu hu……Tại sao lại như vậy?

Tại sao?" "Tội nghiệp quá!

Mọi người nhìn Trụ Tử ca kìa!

Đứng trơ trọi một mình ở đó!

Hắn ta ngây người rồi!" "Đúng vậy!

Trụ Tử ca, vẻ mặt mịt mờ, tội nghiệp quá!

Vừa nãy ba người còn đang cười đùa, bây giờ đột nhiên lại……" Diệp Thần lúc này trong lòng cực kỳ đau khổ.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Hắn nắm chặt Trảm Phách Đao của mình.

Hắn biết trung tâm thân cây Cửu Đầu Xà Bách là nơi tập trung dịch độc và khí độc.

Nhiều sách ghi chép, đều là mười phần chết, không có đường sống.

Nhưng mà!

Đừng nói là bên trong dịch độc này.

Ngay cả là địa phủ âm ti!

Hắn cũng phải xông vào!

Bởi vì!

Người hắn quan tâm nhất, đang ở bên trong.

Diệp Thần lao về phía hốc cây ở giữa Cửu Đầu Xà Bách.

Nghĩa vô phản cố!

Đến trước hốc cây, hắn lập tức nhảy vào.

Bóng dáng chìm vào bóng tối vô tận.

Kênh livestream của họ, đột nhiên biến thành màn hình đen.

Kênh livestream của chương trình cũng màn hình đen.

Ngay cả thiết bị định vị cũng không có bất kỳ tín hiệu nào hiển thị.

Thiết bị kiểm tra nhịp tim đeo tay cũng không có tín hiệu hiển thị.

Trong tình huống này, phán đoán của chương trình là: Một là bên trong hốc cây Cửu Đầu Xà Bách chứa đầy dịch độc hoàn toàn không có tín hiệu.

Hai là có một khả năng khác, đó là họ đã chết hết.

Hiện tại xem ra!

Khả năng thứ hai lớn hơn!

Trên Mộ Táng Tinh Cầu phủ sóng tín hiệu 6G, không có tín hiệu, gần như là không thể!

Điều đó có nghĩa là!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần!

Kể cả con búp bê Tiểu Thiên Lưu mà họ nhặt được.

Đều đã bị nhiễm độc mà chết.

Hàng trăm triệu khán giả toàn quốc vô cùng đau lòng.

Từ khi giải đấu thám hiểm mộ cổ lớn bắt đầu cho đến bây giờ.

Trụ Tử ca đã mang đến cho mọi người bao nhiêu niềm vui.

Tiểu Ca đã mang đến cho mọi người bao nhiêu bất ngờ!

Nhưng mà!

Bây giờ tất cả những điều này!

Chương 127

Đã không còn!

Vậy thì kênh livestream này còn có ý nghĩa quái gì nữa!

“Thoát đi!

Giải đấu thám hiểm mộ cổ lớn!

Tôi khinh B!!” “Toàn chọn cái nơi quỷ quái gì không!

Tiểu Ca và Trụ Tử ca ưu tú như vậy mà cũng chết được!

Cái chương trình rác rưởi này!” “Trả tiền VIP của tôi!

Tôi không xem nữa!

Thoát ra!

Thoát ra!” Ngay buổi chiều Diệp Thần và Trương Khởi Lân biến mất đó!

Tổng số người thoát khỏi kênh livestream giải đấu thám hiểm mộ cổ trên toàn quốc vượt quá 500 triệu người.

Số lượt gỡ cài đặt phần mềm livestream thám hiểm mộ cổ đạt đến con số hiếm thấy là 300 triệu lượt!

Vương Bàn Tử choáng váng.

Hắn không chỉ choáng váng mà còn vô cùng đau lòng.

Cái chết của Tiểu Ca khiến hắn trong lòng rất khó chịu.

Nhưng mà!

Nếu để hắn lựa chọn lại.

Hắn vẫn sẽ chọn thoát khỏi thám hiểm mộ cổ, mà gia nhập giới

giải trí.

Cuộc đời, giống như một vở kịch.

Bây giờ!

Chương trình đột nhiên tổn thất lớn như vậy!

Là Vương Bàn Tử vạn vạn không ngờ tới.

Hắn biết Trụ Tử ca và Tiểu Ca có nhân khí cao.

Nhưng mà!

Hoàn toàn không ngờ nhân khí lại cao đến mức độ này!

Đáng sợ đến thế!

Lệ Dĩnh vốn đang tự làm cho mình một bát mì tôm.

Còn cho thêm xúc xích, thêm một quả trứng.

Vốn đang thấy Tiểu Thiên Lưu và hai người họ đùa giỡn, Lệ Dĩnh cũng bị chọc cười liên tục.

Nhưng mà!

Ngay khoảnh khắc ba người đều biến mất.

Lệ Dĩnh hoàn toàn không còn chút khẩu vị nào nữa.

Cô trực tiếp bưng bát mì tôm của mình, ném vào thùng rác.

"Đạo diễn!

Em muốn xin nghỉ!

Em không khỏe!" Vương Bàn Tử rất ngạc nhiên nhìn Lệ Dĩnh.

"Lúc này cô sao có thể xin nghỉ?" "Em muốn xin nghỉ, em không khỏe!

Em đã nói rồi!

Em!

Không!

Khỏe!" "Được được, xin nghỉ, nhưng sẽ bị trừ 300 tệ!" Lệ Dĩnh không quay đầu lại mà đi luôn.

Khoảnh khắc quay người, nước mắt Lệ Dĩnh lập tức trào ra.

Nước mắt chảy dài trên má, rơi xuống đất.

Đồng nghiệp nhìn thấy đều rất lạ!

"Chẳng phải chỉ là một trăm tệ mình đặt cược mất rồi sao?

Sao lại khóc thảm thế." "Không biết!

Tôi thấy không phải chuyện tiền, cô ấy xin nghỉ đạo diễn trừ ba trăm tệ, cô ấy còn quan tâm một trăm tệ đặt cược đó sao?" Đông Phương Cổ Quốc Tào thị Hoàng tộc.

Lúc này!

Trống chiêng vang trời!

Hoàng đế của Tào thị Hoàng tộc, Tào Bá, đã xuất viện!

Trước đây Trụ Kình Thiên chém đứt cành Cửu Đầu Xà Bách, hắn ta trực tiếp tức đến hộc máu.

Đưa vào bệnh viện mãi không khỏi.

Cứ nằm liệt giường.

Bác sĩ đều bó tay chịu trói!

Hôm nay!

Không ngờ!

Một y tá đi vào tiêm cho hắn.

Mũi tiêm này là thuốc cường thể.

Sau khi tiêm, giúp bệnh nhân bại liệt hồi phục vận động.

Y tá vừa tiêm, vừa chú ý đến tình hình livestream thám hiểm mộ cổ.

Không ngờ!

Khi Trụ Tử ca, Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu cùng lúc rơi vào hốc độc dịch đó.

Tào Bá đang bị bại liệt, vậy mà trực tiếp đứng dậy từ trên giường.

Hơn nữa!

Trực tiếp ra khỏi phòng!

“Ta khỏe rồi!

Ta muốn xuất viện!” “Ta khỏe rồi!

Ta muốn xuất viện!” Y tá đuổi theo sau hắn!

Tào Bá không ngừng tăng tốc chạy!

Y tá đuổi sát không buông.

Đuổi đến tận cổng bệnh viện.

Người của Tào thị Hoàng tộc đang chờ ở dưới, lập tức đón lên.

Y tá còn muốn đuổi.

Bị viện trưởng bệnh viện một tay giữ lại.

“Cô làm gì vậy?

Hắn khỏe rồi thì để hắn xuất viện đi!

Hắn là hoàng tộc!

Cô còn đuổi sát không buông!” “Không phải!

Viện trưởng……tôi……” “Không phải cái gì mà không phải!

Sao cô ngốc nghếch thế, mau về đi!" Y tá ấm ức!

"Cái kim còn cắm ở mông hắn kìa!

Tôi vừa mới tiêm vào thì hắn đã chạy rồi!" Viện trưởng bệnh viện: …… Ngay lúc này!

Cả thế giới đều cho rằng Diệp Thần và Trương Khởi Lân đã chết.

Bởi vì thiết bị đeo tay livestream của họ hoàn toàn mất tín hiệu.

Ngay cả chức năng kiểm tra nhịp tim, kiểm tra vị trí cũng bị mất hiệu lực.

Là một Mộ Táng Tinh Cầu với kỹ thuật thông tin cực kỳ phát triển.

Lúc này, công nghệ thông tin đã toàn cầu bước vào kỹ thuật 6G.

Nếu nói, trên thế giới này có nơi nào còn không thể thông tin.

Vậy thì chỉ có thể nói, nơi đó không tồn tại.

Nhưng mà!

Điều mà tất cả mọi người không biết là.

Hốc cây giữa Cửu Đầu Xà Bách, vì đường kính thân cây đạt gần 50 mét đường kính.

Hơn nữa chất liệu gỗ cực kỳ đặc biệt!

Mọi tín hiệu đều bị nó chặn lại.

Khoảnh khắc Diệp Thần nhảy xuống, lập tức rơi vào một vũng dung dịch độc màu xanh lục.

Dung dịch độc rất nóng rát, da Diệp Thần hơi đau nhức.

Vì được hệ thống gia trì, khả năng kháng độc của hắn đã vượt xa người thường.

Nhưng mà!

Dù vậy!

Hắn vẫn cảm thấy đau rát trên da thịt.

Quần áo của hắn thậm chí đã bị hòa tan rách nát.

Điều đáng sợ nhất là!

Tóc của Diệp Thần cũng bị dịch độc hòa tan.

Diệp Thần khó khăn bò ra từ trong nước độc.

Da hắn bị bỏng.

Rất đau!

"Mẹ kiếp!

Da ta sao lại bắt đầu thối rữa rồi!

Khả năng kháng độc của ta cao thế này mà cũng không được sao?" Lúc này!

Trong không khí toàn bộ là khói độc màu xanh lục.

Chợt sặc khiến hắn ho không ngừng.

Diệp Thần biết.

Đây chính là khói độc kịch độc mà mọi người đồn đại.

Chẳng trách, cả Mộ Táng Tinh Cầu đều cho rằng đi vào Cửu Đầu Xà Bách này chắc chắn phải chết.

Phổi Diệp Thần cũng bắt đầu khó chịu.

Khí độc xâm nhập vào hệ hô hấp của hắn.

Hắn không giống Muộn Du Bình có Kỳ Lân Huyết, có thể chặn khí độc xâm nhập cơ thể.

Hắn cũng không giống Tiểu Thiên Lưu, căn bản không sợ những

thứ này.

Cho nên, hai người kia lúc này, chắc chắn là không có chuyện gì.

Nhưng mà!

Diệp Thần lúc này, rất khó chịu.

“Má nó!

Không ngờ khói độc này lại ghê tởm như vậy!” “Tóc không còn, da cũng thối rữa rồi!

Ta thảm hại đến mức nào đây!” “Độc tính của Cửu Đầu Xà Bách này vậy mà kinh khủng đến thế!” Diệp Thần nhịn đau đớn tột cùng!

Hắn từ từ bò lên bờ.

Đau đớn thấu tim!

Đau thấu tâm can!

Nhưng mà!

Nếu cho hắn thêm một cơ hội.

Hắn vẫn sẽ!

Chương 128

Nghĩa vô phản cố nhảy xuống!

Đúng lúc này, giọng máy móc của hệ thống đột nhiên vang lên.

“Đing!

Túc chủ!

Chúc mừng ngài trên con đường tìm chết sắp đi đến đích!” “Hệ thống ba ba thân mến ơi, ngươi cuối cùng cũng đến rồi!

Ngươi đến rồi thì không phải là đích đến!” “Túc chủ vừa rồi dũng cảm tiến lên, biết rõ không gian bên trong Cửu Đầu Xà Bách là thập tử vô sinh.

Lại nghĩa vô phản cố.” “Độ tương đồng diễn xuất tinh thần không sợ chết của Kenpachi, tăng lên 73%, thưởng: Trùng tạo hình thái!

Tất cả thuộc tính tăng 300 điểm!” Diệp Thần nghe mà kích động không thôi.

Vừa bị hủy dung, hệ thống ba ba liền đến!

Lại còn trùng tạo hình thái!

“Hệ thống ba ba, ngươi quả thực là cha ruột của ta!” Chỉ trong nháy mắt!

Cơ thể Diệp Thần bắt đầu thay đổi.

Những nơi da bị dịch độc ăn mòn, đã hoàn toàn hồi phục.

Nét mặt của hắn trở nên rõ ràng và sâu sắc hơn trước.

Làn da của hắn bắt đầu trở nên trắng nõn mịn màng.

Đôi mắt u ám sâu thẳm, lộ vẻ cuồng dã phóng khoáng, tà mị gợi

cảm.

Tóc mới mọc, tung bay lãng tử.

Đẹp trai!

Diệp Thần nhìn thấy ảnh phản chiếu của mình qua mặt nước.

Một nụ cười hơi hư hỏng, ngay cả hai hàng lông mày cũng gợn lên những gợn sóng mềm mại.

Đẹp trai không thể tả!

Ngoại hình tuy không thay đổi, nhưng đẹp trai hơn trước không biết bao nhiêu lần.

"Hệ thống ba ba, ngươi đến rồi, tiện thể ta hỏi luôn.

Trước đây những cái hóa thân Trụ Kình Thiên, Đao Ba Kiểm, có ảnh hưởng đến độ diễn xuất không?" "Túc chủ, không!

Cốt lõi diễn xuất của Kenpachi nằm ở tinh thần của hắn!" "Ôi mẹ ơi!

Hệ thống ba ba, ngươi không nói sớm!

Tại sao ngươi không nói sớm!

Khiến ta đội mười một cái trụ, đội lâu như vậy!" "Túc chủ!

Không trải qua trụ cột, làm sao có thể bùng nổ đẹp trai!

Xấu xí đều đã trải qua, vậy thì cuộc đời bùng nổ đẹp trai, ngài chẳng phải sẽ hack sao!" Diệp Thần nghe vậy!

Hệ thống nói quả thực có lý.

Diệp Thần lúc này đứng trong làn khói độc, đã không còn cảm giác gì nữa.

Cứ như đang hít thở không khí bình thường.

Trảm Phách Đao của hắn lúc này vẫn còn trong nước độc.

Diệp Thần theo bản năng trực tiếp đưa tay ra bắt.

Tay đưa vào dịch độc, một tay nắm lấy Trảm Phách Đao.

Dễ dàng lấy ra!

Quan trọng là!

Tay hắn!

Da hắn!

Vậy mà chạm vào dịch độc sau, không hề có cảm giác gì.

Điều này khiến Diệp Thần phấn khích không thôi!

"Chẳng lẽ khả năng kháng độc của ta, đã vô địch rồi?" "Mẹ kiếp!

Phấn khích!

Sảng khoái!" Diệp Thần dứt khoát nhảy vào vũng nước.

Quả nhiên!

Lúc này vũng nước độc, bao quanh cơ thể hắn.

Diệp Thần không hề có chút cảm giác nào.

Hắn từ trong nước bò lên.

Đi về phía trước hai bước.

Hình như có gì đó không ổn.

Sao phía dưới của ta lại gió lùa thế!

Bị thổi lạnh toát cả người.

Diệp Thần nhìn lại!

Má nó!

Toàn thân quần áo đã không còn, bị dịch độc ăn mòn sạch trơn!

Hắn vội vàng đi tìm ba lô.

Ba lô đâu?

Má nó!

Ba lô vừa nãy cũng ở trong nước bị ăn mòn rách nát không thành hình nữa.

Thế này thì làm sao bây giờ!

Cái này mẹ kiếp bây giờ thật sự là, đi đường tạo gió!

"Ơ?

Đây là cái gì?

Thứ này trong ba lô vậy mà không bị ăn mòn?" Diệp Thần vội vàng lấy ra.

"Âm Binh Phù" chính là thứ mà Diệp Thần tìm thấy trong mộ huyệt nơi Huyền Trang Pháp Sư chết.

Trong bộ hài cốt tướng quân đó có một con bọ cánh cứng lớn.

Trong bụng con bọ cánh cứng lớn giấu tấm lệnh bài này.

Diệp Thần nắm Âm Binh Phù trong tay.

Hắn đi đi lại lại trên bờ hồ dịch độc.

Tìm một cành cây nhỏ.

Sau đó lại bóc mấy mảnh vỏ cây.

Hắn dùng cành cây xỏ những mảnh vỏ cây lại.

Sau đó quấn quanh eo mình một vòng.

Bây giờ tuy nói phía dưới vẫn còn gió lùa.

Nhưng mà!

Nhìn chung, đã che được một số chỗ rồi.

Diệp Thần vội vàng đi sâu vào trong hốc cây.

Hắn phải nhanh chóng tìm thấy Muộn Du Bình và Tiểu Thiên Lưu.

Hốc cây này là một con dốc quanh co, từ từ đi xuống.

Diệp Thần nghĩ: Cuối cùng thì đây chắc chắn sẽ dẫn đến rễ cây.

Đúng lúc này.

Hắn thấy trên vỏ cây ở lớp trong bên cạnh, có vẽ rất nhiều tranh.

Diệp Thần vội vàng lại gần xem.

Cái Vong Linh Tháp này quá thần bí.

Mê hoặc này nối tiếp mê hoặc khác.

Xem xem bên trong này có thể tìm thấy manh mối nào không.

Như vậy, lát nữa hắn tìm thấy Muộn Du Bình và Tiểu Thiên Lưu.

Mới có thể cùng họ thoát ra ngoài.

Trên vỏ cây có vẽ những bức tranh như sau: Một ông lão mặc áo bào tử kim đầu rồng đứng giữa đám đông.

Diệp Thần vừa nhìn thấy!

Ngạc nhiên một chút!

Lại là Tào Tháo!

Âm hồn bất tán thật!

Phía trước Tào Tháo quỳ một sứ thần.

Trong tay sứ thần dắt một con voi lớn!

Trông có vẻ như là cống nạp cho Đại Tào Đế Quốc.

Diệp Thần tiếp tục đi về phía trước.

Bức tranh này nối tiếp bức tranh khác.

Một bức tranh khác hiện ra.

Tào Tháo chỉ vào con voi nói chuyện, bên cạnh rất nhiều người có người cầm thước, có người nâng một cây cân.

Đều cau mày khổ sở!

Trông có vẻ như?

Tào Tháo muốn cân xem con voi này nặng bao nhiêu?

Ừm!

Diệp Thần nhìn thế nào cũng thấy giống!

Kết quả bức tranh tiếp theo!

Hắn đã thấy cảnh tượng cân voi.

Lúc này!

Một đứa trẻ bảy tám tuổi đứng trên bờ.

Con voi đứng trên một con thuyền.

Diệp Thần lập tức phản ứng lại!

Tào Xung cân voi!

Đúng!

Tào Xung!

Hắn hiểu rồi!

Chủ mộ này rất có thể chính là Tào Xung!

Gần như trong nháy mắt.

Diệp Thần nhớ lại bức tranh 《Thiên Nữ Tú Chức Đồ》 mà hắn từng xem trong bảo tàng.

Chính là do Tào Xung vẽ!

Đúng vậy!

Thiếu niên thiên tài Tào Xung!

Chẳng trách!

Chẳng trách!

Mọi thứ đều được xâu chuỗi lại!

Hắn và Muộn Du Bình trên đường còn gặp một con thuyền rách nát, một bên thuyền đặt rất nhiều cát.

Liệu có phải chính là con thuyền Tào Xung cân voi không!

Tào Xung chết yểu.

Tào Tháo để tưởng nhớ con trai mình, liền đem con thuyền này cũng chôn theo.

Còn đặc biệt theo bức tranh đó, còn chọn một Trấn Hồn Nhai để chôn cùng.

Chương 129

Hơn nữa!

Vong Linh Tháp có mấy tầng.

Đặt rất nhiều trống lắc, người đất và các đồ chơi khác!

Đúng đúng!

Thì ra là vậy!

Thì ra là vậy!

Nhưng mà!

Vẫn còn nghi vấn.

Con thuyền Tào Xung cân voi đó, tấm bia đá bên cạnh vốn ghi chép rõ ràng mọi chuyện.

Vì sao lại bị người ta hủy đi chữ?

Đây lại là ai làm?

Chẳng lẽ Vong Linh Tháp này còn có người từng vào sao?

Trước tiên không quản, trước tiên đi tìm Muộn Du Bình.

Không biết y nhìn thấy ta, đột nhiên lại được thăng cấp nhan sắc, sẽ có vẻ mặt kinh ngạc như thế nào.

Nhưng mà!

Diệp Thần quên mất.

Cái quần của hắn, chỉ là một miếng vỏ cây!

Diệp Thần tăng nhanh bước chân.

Càng đi sâu vào hốc cây, môi trường càng trở nên khô ráo.

Dịch độc dần dần không còn.

Khí độc cũng từ từ tiêu tán.

Xem ra!

Có người đã thiết lập cái này, chính là đặt toàn bộ dịch độc và khí độc ở cửa hốc cây.

Muốn dùng nó để ngăn cản người khác tiến vào!

Vậy thì xem ra!

Rất có thể bên trong hốc cây này, chính là ngôi mộ cuối cùng.

Trước đây hắn và Muộn Du Bình ở trong hang động đã nhìn thấy trên tường khắc "Quỷ Thái Tử".

Quỷ Thái Tử?

Quỷ Thái Tử!

Chắc chắn chính là chỉ Tào Xung!

Tào Xung trong lịch sử được sủng ái tột cùng.

Sau khi hắn chết, rất có thể Tào Tháo đã dùng lễ Thái Tử an táng hắn.

Đúng lúc này, Diệp Thần đột nhiên nghe thấy một trận tiếng la hét từ sâu trong hốc cây.

Âm thanh này Diệp Thần quá quen thuộc.

Chẳng phải là tiếng của Tiểu Thiên Lưu sao?

Diệp Thần vừa mừng vừa lo.

Hắn bắt đầu điên cuồng tăng tốc chạy.

Chỉ là cái "quần áo" bằng vỏ cây quấn quanh người, thật sự rất thô sơ.

Thêm vào đó hắn còn đi chân trần.

Chạy thật sự không tiện chút nào.

Đột nhiên!

Mặt dốc của hốc cây hoàn toàn thẳng đứng, Diệp Thần hụt chân, trực tiếp rơi xuống.

Mười giây sau, Trảm Phách Đao của Diệp Thần cắm vào vách trong của cây, từ từ giảm tốc, rơi xuống phía dưới.

Hắn đã nghe thấy tiếng Tiểu Thiên Lưu.

Hắn vội vàng chạy tới.

Vừa rẽ một góc đã thấy.

Muộn Du Bình đang ở trước một cánh cửa đá tìm kiếm cơ quan khắp nơi.

Còn Tiểu Thiên Lưu thì đang ngồi trên vai y.

"Muộn Du Bình!

Tiểu Thiên Lưu!" Trương Khởi Lân quay đầu lại, vẻ mặt ngơ ngác!

Đây là ai?

Giọng nói và dung mạo có chút giống Trụ Tử.

Chỉ là nhan sắc này!

Sao lại tinh tế hơn nhiều đến vậy!

Da thịt vậy mà trắng nõn đến thế!

Bụng sáu múi đẹp vậy!

Cái này……Trương Khởi Lân dường như quên cả nói.

Cứ cách mấy ngày lại "lên cấp" một lần như thế này, ai mà chịu

nổi!

Đúng lúc này, Tiểu Thiên Lưu cười khúc khích.

Trương Khởi Lân vậy mà mới chú ý đến tạo hình hài hước của Trụ Tử.

Thân trên trần trụi.

Cái quần vậy mà chỉ là một mảnh vỏ cây!

Trương Khởi Lân vừa nãy cùng Tiểu Thiên Lưu rơi vào hồ độc dịch, da thịt y nhờ tác dụng của Kỳ Lân Huyết.

Dịch độc không hề thẩm thấu, y rất nhanh đã bò lên bờ.

Quần áo có chút hư hại, nhưng không quá nghiêm trọng.

Còn Trụ Tử có phải vì dịch độc mà tiến hóa không?

Trương Khởi Lân vội vàng chạy tới!

Y rất sốt ruột!

Y muốn xem Trụ Tử rốt cuộc có bị thương không?

Dịch độc ăn mòn ghê gớm như vậy.

Trương Khởi Lân lại gần nhìn lên, nhìn xuống, nhìn trước, nhìn sau.

Xác định không có chút vết thương nào.

Trương Khởi Lân thực sự không hiểu lắm.

Chẳng lẽ Trụ Tử cũng có huyết mạch Kỳ Lân?

Không hợp lý lắm.

“Anh?

Trụ Tử?

Anh!” “Ta cái gì mà ta!

Có phải đẹp trai đến mức anh lại không nhận ra nữa rồi không!" Trương Khởi Lân liếc nhìn hắn một cái.

Da thịt mịn màng, lông mày kiếm sắc bén, phóng khoáng tự tại!

Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười.

Y nhẹ nhàng nói: "Đẹp trai!" Tiểu Thiên Lưu nhảy tới, bò lên vai Diệp Thần.

Sau đó đưa tay xuống dưới, nó muốn xem cái vỏ cây này là sao?

"Tiểu Kiếm!

Anh tại sao lại quấn vỏ cây quanh eo vậy!" "Cái vỏ cây này chơi vui quá, con muốn chơi!" Bát Thiên Lưu đưa tay ra túm.

Làm Diệp Thần giật mình lùi lại.

Đúng lúc này!

Vì động tác quá mạnh, miếng vỏ cây quanh eo chợt muốn tuột xuống.

Diệp Thần vội vàng dùng hai tay giữ chặt vỏ cây!

Trương Khởi Lân phá lên cười ha hả.

Trong ấn tượng của Diệp Thần, đây là lần đầu tiên Muộn Du Bình cười sảng khoái đến thế!

"Muộn Du Bình, đừng cười!

Mau lấy quần áo trong ba lô cho ta!" "Muộn Du Bình!

Nhanh lên!

Nhanh lên!" Trương Khởi Lân vốn còn muốn trêu chọc một chút, nhưng thấy Tiểu Thiên Lưu cứ giằng co cái vỏ cây của Trụ Tử.

Y liền vội vàng lấy quần áo và giày từ trong túi ra ném qua.

Diệp Thần đưa tay bắt lấy, chạy ra phía sau hốc cây để thay quần áo.

"Ôi mẹ ơi!

Không có quần lót sao?

Chẳng lẽ bắt ta thả rông?

Ôi mẹ ơi!" "Trụ Tử, hết rồi, dùng hết rồi." "Mẹ kiếp!

Muộn Du Bình, hơn ba mươi cái, anh dùng hết rồi……" Diệp Thần lấy ra quần áo của Muộn Du Bình.

"Áo hoodie?

Áo hoodie?

Ta cũng mặc áo hoodie sao?" "Má nó, bộ quần áo này……bộ quần áo này……hình như thật sự có mùi hương thoang thoảng." "Tiểu Thiên Lưu không lừa ta mà!

Gei……gei……gei" Diệp Thần vội vàng mặc vào, rồi đi ra.

Hắn mặc áo nỉ đen của Trương Khởi Lân, đội áo hoodie đi ra.

Chỉ là không mặc quần lót, hơi lạnh, gió cứ luồn vào.

Trương Khởi Lân vừa nhìn thấy Diệp Thần đi ra.

Biểu tình ngạc nhiên một chút.

Tiểu Thiên Lưu "í nha í nha" một tiếng, liền nhảy lên vai Diệp Thần.

"Tiểu Kiếm, oa ôi, làn da này, mịn màng trơn tru!" "Tiểu Soái, anh sờ thử xem, cái này cũng quá trơn tru rồi." Trương Khởi Lân quay đầu, khóe miệng nhếch lên, cười không rõ nguyên nhân.

"Tiểu Kiếm!

Anh dùng sữa tắm gì vậy!" "Dù có mịn màng trơn tru đến mấy,

cũng không thể đáng yêu bằng Tiểu Thiên Lưu hồng hào của anh được!" "Tiểu Thiên Lưu, mau đưa mặt ra đây, cho ta véo một cái!" Diệp Thần đưa tay ra, ai ngờ véo hụt.

Tiểu Thiên Lưu nhảy nhót, lại chạy lên vai Trương Khởi Lân.

Ba người gặp lại vui mừng, lan tỏa khắp hang động.

Khoảnh khắc này!

Thật ấm áp!

Tiểu Thiên Lưu nghịch ngợm đáng yêu!

Diệp Thần cười ha hả.

Trương Khởi Lân thỉnh thoảng lại nở nụ cười vui vẻ.

Trương Khởi Lân thậm chí quên mất, lúc này, họ vẫn đang ở trong bụng Cửu Đầu Xà Bách.

Vẫn còn ở trong tuyệt cảnh.

Cửa ra đầy dịch độc, quá cao, rất khó leo lên.

Còn bên này, lại bị cửa đá khổng lồ chặn lại.

Không lâu sau, Trương Khởi Lân đứng dậy, tiếp tục tìm kiếm cách mở cửa đá.

Y sờ tới sờ lui, nhưng không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào.

Trực giác mách bảo y, cánh cửa đá này giống như cánh cửa đá ở đỉnh Vong Linh Tháp mà họ đã gặp trước đó.

Đúng lúc này!

Y nhớ đến mười một cây trụ chống trời thần khí của Trụ Tử!

Chương 130

Nhưng mà!

Bây giờ!

Mười một cây trụ chống trời đã không còn.

Trụ Tử làm sao mà phá được.

Đúng lúc này!

Âm Binh Phù trong túi quần của Diệp Thần đột nhiên sáng lên.

"Trụ Tử, chỗ của anh……sao lại sáng lên?" Diệp Thần nhìn lại, mẹ kiếp.

Vốn dĩ đã thả rông…… bây giờ lại sáng lên toàn bộ.

Xấu hổ quá…… Trương Khởi Lân cười một tiếng, vội vàng chuẩn bị bịt mắt Tiểu Thiên Lưu.

May mắn thay, nó đã chạy đến chỗ cửa đá chơi rồi.

Diệp Thần đưa tay vào, vội vàng lấy ra xem.

Ánh sáng màu vàng, lấp lánh.

Thì ra là Âm Binh Phù!

Ánh sáng dịu nhẹ của Âm Binh Phù chiếu vào một hoa văn trên cửa đá khổng lồ.

Đột nhiên!

"Rắc!" "Rầm rầm rầm!" một tiếng động lớn vang lên.

Cả cánh cửa đá khổng lồ từ từ mở ra!

Trương Khởi Lân kinh ngạc nhìn Diệp Thần.

Đây thật sự là một vị thần nhân sao?

Ông trời đây là phái cho ta Trương Khởi Lân một vị thần tiên sao?

Gặp cửa đá không thể mở, hắn đều có thể mở!

Gặp tuyệt cảnh không thể vượt qua, hắn đều có thể phá!

"Muộn Du Bình, sao rồi?

Trụ Tử ca ca của anh có phải rất siêu không!" "Muộn Du Bình, có phải trong đầu anh có rất nhiều dấu hỏi chấm không?" Diệp Thần cười ha hả.

Hắn đi tới vỗ vỗ vai Muộn Du Bình.

"Trái tim bé bỏng của Muộn Du Bình, có lệch không?

Suối nguồn hạnh phúc ngày hôm nay của anh, chính là ta đó!" "Không đúng, phải là, suối nguồn hạnh phúc từ nay về sau của anh, chính là ta đó!" Trương Khởi Lân khóe miệng chợt nhếch lên.

Y đột nhiên nhận ra, dạo này khóe miệng mình nhếch lên hơi nhiều.

Tiểu Thiên Lưu nhảy nhót, từ vai người này, nhảy sang vai người kia.

"Song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch!" "Kiếm Soái!

Kiếm Soái!

Vừa tiện vừa đẹp trai!

Hì hì……" Đúng lúc này!

Bên trong cửa đá khổng lồ.

Đèn dầu thắp sáng đột nhiên sáng lên.

"Ào ào ào……" Chợt hai ba mươi ngọn đèn dầu đều sáng lên.

Trương Khởi Lân vội vàng đi vào.

Diệp Thần bám sát phía sau.

Đây thì ra thật sự là một mộ thất!

Không thể không bội phục!

Người có thể xây mộ thất ở đây.

Thật sự là tài tình đến mức thần công!

Ai mà ngờ mộ thất cuối cùng của Vong Linh Tháp, vậy mà lại nằm trong lòng cây Cửu Đầu Xà Bách này.

Mộ thất rộng khoảng ít nhất hơn 200 mét vuông.

Một căn hộ sang trọng!

Ở giữa mộ thất có một tế đàn.

Trên tế đàn đặt một quan tài!

Một cỗ quan tài màu vàng kim dài khoảng một mét rưỡi!

Diệp Thần vừa nhìn đã biết đây là quan tài của một đứa trẻ!

Xem ra!

Hắn đã đoán đúng rồi!

Đây rất có thể chính là quan tài của Tào Xung!

Xung quanh quan tài, dày đặc toàn là thi thể!

Rất nhiều trong số đó là thi thể của các đạo mộ giả tham gia giải đấu lần này.

Trương Khởi Lân chợt nhìn thấy một thi thể trong số rất nhiều thi thể.

"Bàn Tử!" Trương Khởi Lân vội vàng chạy tới!

Bụng Bàn Tử trước đây bị một cành cây đâm xuyên.

Đã chết từ lâu rồi.

Gần năm mươi mấy thi thể đạo mộ giả xung quanh, đều bị cành Cửu Đầu Xà Bách cuốn vào.

Còn rất nhiều hài cốt, vừa nhìn đã biết đã rất nhiều năm rồi.

Những người này không biết là khi nào vào đây, sau đó bị Cửu Đầu Xà Bách giết chết!

Vốn đã nghi ngờ, Cửu Đầu Xà Bách giết nhiều người như vậy, thi thể đã đi đâu?

Không ngờ!

Cửu Đầu Xà Bách này vậy mà có thể đưa thi thể đến đây!

Đúng lúc này!

Đột nhiên!

Dưới sàn mộ thất, bắt đầu truyền ra một trận âm thanh quái dị!

"Xì xì xì xì……" Trương Khởi Lân lúc này!

Vừa cầm Âm Binh Phù của Diệp Thần quan sát, vừa nhìn chằm chằm vào tiếng xột xoạt dưới sàn mộ thất.

Một tảng đá trên sàn mộ thất bị đẩy lên!

Đẩy càng lúc càng cao!

Ngay sau đó!

"Bộp!" một tiếng.

Tảng đá trên sàn mộ thất trực tiếp bị đẩy bay.

Một con bọ cánh cứng đen khổng lồ chui ra!

Trương Khởi Lân nhíu mày.

Hơi giống thi miết.

Nhưng lại không phải thi miết!

Nó có cánh, hình dạng lớn hơn thi miết.

Trương Khởi Lân từng nhìn thấy thứ này.

Tên khoa học: Đại Lực Sĩ Giáp Trùng.

Người đời gọi: Hắc Giác Tiên!

Loại côn trùng này vốn sống trong rừng cây, sau đó được nuôi trong mộ huyệt.

Dùng để ngăn chặn đạo mộ giả.

Bọ cánh cứng Hắc Giác Tiên to lớn, đen sì, dày đặc.

Chúng tuy có miệng cứng cáp, nhưng mà!

Vũ khí chết người của chúng, lại không phải là miệng.

Mà là dịch độc!

Một khi chúng cắn người, sẽ tiết ra một loại dịch độc.

Loại dịch độc này có thể khiến người mất khả năng hành động, sau đó cơ thể cứng đờ!

Nhiều người bị nó cắn, sẽ đứng bất động mà chết.

Thế nhưng!

Diệp Thần lúc này!

Lại mặt đầy kinh ngạc!

Cái Hắc Giác Tiên màu đen biết bay này.

Hắn đã thấy!

Hắn ở mộ thất nơi Huyền Trang Pháp Sư chết!

Ở cửa có một vị tướng quân đứng chết, con bọ cánh cứng đen bay ra từ trong hài cốt của ông ta.

Chẳng phải là Hắc Giác Tiên sao?

Sau khi nghe Trương Khởi Lân giới thiệu đơn giản.

Diệp Thần đột nhiên hiểu ra!

Vị tướng quân đứng chết đó, chắc chắn là có Hắc Giác Tiên ẩn mình trên người ông ta.

Sau đó ông ta bị Hắc Giác Tiên cắn một miếng.

Nhiễm độc sau đó cơ thể cứng đờ.

Tiến tới đứng chết.

Thì ra là vậy!

Gần như trong nháy mắt!

Diệp Thần đột nhiên nghĩ đến!

Vị tướng quân đã chết đó, chẳng lẽ?

Đã từng vào mộ thất này!

Người đã chém mất bia đá bên cạnh thuyền cát, liệu có phải là ông ta không?

Đúng lúc này!

Hắc Giác Tiên đã càng lúc càng nhiều!

Rất nhiều đã mở miệng, giương cánh chuẩn bị phát động tấn công.

Trương Khởi Lân rút dao nhỏ ra, đặt trên ngón tay.

Y chuẩn bị dùng Kỳ Lân Huyết để xua đuổi.

Loại côn trùng này có thể giết, nhưng một khi chém chết, sẽ trào ra dịch thể màu xanh lục.

Ghê tởm quá!

Diệp Thần một tay túm lấy tay Trương Khởi Lân.

“Đừng vội!

Lần này ta ra máu!” Chưa kịp đợi Trương Khởi Lân phản ứng lại, Trụ Tử có ý gì.

Diệp Thần đã tự rạch ngón tay mình.

Máu chảy như suối.

Máu “tí tách tí tách” chảy ra.

“Muộn Du Bình, ta bây giờ cũng miễn dịch với những khí độc này!

Máu của ta so với máu của anh, càng hữu dụng hơn!” “Anh xem.

Máu ta vừa vẩy qua!

Hắc Giác Tiên sợ đến đái ra quần!” Trương Khởi Lân có chút không tin nhìn hắn.

Y đưa tay về phía trước.

Tiểu Thiên Lưu lập tức hét lên: “Tiểu Kiếm, xin hãy bắt đầu màn trình diễn của anh, hì hì!” Diệp Thần thấy cả hai đều đang nhìn mình!

Chương 131

Hắn từ vết thương trên ngón tay, dùng sức nặn ra máu tươi, vẩy một cái vào đám côn trùng Hắc Giác Tiên.

Vốn dĩ!

Diệp Thần đã nghĩ!

Khả năng kháng độc của mình bây giờ rất mạnh.

Máu chắc chắn rất lợi hại!

Không ngờ!

Khoảnh khắc máu vừa vẩy ra.

Đám Hắc Giác Tiên coi máu hắn vẩy là bữa tiệc.

Ngay lập tức một trận điên cuồng lao tới!

Diệp Thần: …… Trương Khởi Lân: …… Tiểu Thiên Lưu cười khúc khích, ôm bụng!

"Trụ Tử, vẫn là ta……" "Đừng vội!

Muộn Du Bình!

Chắc chắn là máu ta chảy quá ít." Diệp Thần rạch vết thương trên ngón tay lớn hơn một chút, dùng sức nặn nặn.

Sau đó hắn dùng sức vẩy.

Vô số giọt máu tươi rơi xuống đất.

Trong nháy mắt!

Đám Hắc Giác Tiên phát điên!

Từng đám từng đám lao về phía máu tươi!

Thấy vậy liền một trận lao tới mãnh liệt!

Diệp Thần rất ấm ức!

Tiểu Thiên Lưu cười ha hả.

“Tiểu Kiếm!

Anh!

Anh!

Hahaha!

Có bản lĩnh thì vẩy máu nữa đi!” Diệp Thần cắn răng!

Chợt bừng tỉnh ngộ!

Đập một cái vào đầu!

“Ta biết rồi!” Trương Khởi Lân nhìn hắn, tưởng hắn đã đốn ngộ, phản ứng kịp rồi.

Ai ngờ!

Diệp Thần trực tiếp cầm dao đặt lên ngón tay trái.

“Muộn Du Bình, ta vừa nãy rạch tay phải, anh bình thường rạch đều là tay trái!

Chắc chắn là ta chọn tay sai rồi!” Trương Khởi Lân: …… Cái quái gì thế này!

Máu tay trái và tay phải, không giống nhau sao?

Trương Khởi Lân kéo Diệp Thần lại, vội vàng ngăn cản.

Trương Khởi Lân tự rạch tay trái, nhỏ mấy giọt Kỳ Lân Huyết.

Đám Hắc Giác Tiên không tránh né máu của Trương Khởi Lân.

Nhưng mà!

Chúng lại không như thi miết, sợ hãi Kỳ Lân Huyết đến vậy.

Mà là vòng qua bên cạnh, toàn bộ vây lại.

Trương Khởi Lân cực kỳ kinh ngạc!

Thật không ngờ Hắc Giác Tiên này, vậy mà không sợ Kỳ Lân Huyết!

Phải biết bao nhiêu năm nay!

Đã xuống bao nhiêu cổ mộ.

Kỳ Lân Huyết của y!

Có thể nói là bách chiến bách thắng!

"Xột xoạt xột xoạt……" Càng lúc càng nhiều Hắc Giác Tiên bò ra.

Rất nhiều cánh giương rộng!

Diệp Thần thấy không còn cách nào khác!

Hai tay nắm chặt Trảm Phách Đao.

Trương Khởi Lân cũng nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao!

"Muộn Du Bình!

Chiến!" "Chiến!" Hai người ngay lập tức xông ra.

Kiếm ảnh loang loáng.

Từng con Hắc Giác Tiên, bị từng nhát kiếm chém thành hai nửa.

Dịch thể màu xanh lục của Hắc Giác Tiên văng tung tóe khắp nơi.

Quần áo Diệp Thần và Trương Khởi Lân đều dính máu màu xanh lục.

"Lại đây lại đây!

Giết chóc đi!" "Hắc Giác Tiên bé nhỏ!

Xếp hàng ngay ngắn!

Đứng thẳng vào, một nhát kiếm một đứa trẻ!" "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Hai người vung kiếm khắp trời!

Vô số Hắc Giác Tiên đã bị chém chết!

Thi thể trên đất lớp này chồng lớp khác.

Trên người Diệp Thần và Trảm Phách Đao, đều dính đầy dịch nhầy màu xanh lục ghê tởm.

Trương Khởi Lân lúc này cũng vậy!

Dù thân pháp của y có linh hoạt đến mấy.

Cũng không tránh khỏi dịch nhầy màu xanh lục văng tứ tung!

Sau một canh giờ!

Cả hai đều hơi mệt.

Số lượng Hắc Giác Tiên bị giết đã không đếm xuể.

Trên mặt đất!

Dịch nhầy màu xanh lục đã như một con sông nhỏ, tụ lại với nhau.

Thi thể khắp nơi!

Nhưng mà!

Đám Hắc Giác Tiên này căn bản không hề giảm bớt!

Từng con từng con Hắc Giác Tiên vẫn cứ tuôn ra.

Diệp Thần hơi ấm ức.

Trương Khởi Lân nhíu mày.

Chẳng lẽ, nhìn quan tài ở đó!

Họ lại phải quay đầu rút lui sao!

Đúng lúc này!

Tiểu Thiên Lưu từ trong túi lấy ra một khối kẹo vàng.

Vừa định cho vào miệng ăn.

Không ngờ tay chợt trượt.

Viên kẹo lập tức rơi ra ngoài, rơi xuống một chỗ trống bên cạnh quan tài.

Tiểu Thiên Lưu coi kẹo như mạng sống!

Nó lập tức nhảy ra.

Cú nhảy này, nhảy rất xa.

Trực tiếp nhảy đến bên cạnh quan tài.

Không ngờ!

Nó nhảy quá mạnh.

Lập tức không đứng vững.

Đầu gối trực tiếp quỵ xuống đất.

Nó lập tức đau đến khóc òa lên.

Vừa khóc vừa đưa tay vội vàng túm lấy viên kẹo vàng của mình.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân sốt ruột chết đi được!

Vội vàng vừa vung đao, vừa chạy về phía đó.

Đúng lúc này!

Đầu gối của Tiểu Thiên Lưu bị nó đập vỡ.

Từng giọt máu chảy ra.

Máu màu hồng!

Lập tức rơi xuống đất.

Đột nhiên!

Đám Hắc Giác Tiên đều bất động!

Khứu giác của chúng dường như ngửi thấy một mùi vị nào đó.

Ngay sau đó!

Tất cả Hắc Giác Tiên như phát điên lao về phía cửa hang thoát ra!

Chưa đầy mười mấy giây!

Hàng vạn Hắc Giác Tiên, vậy mà bỏ chạy sạch trơn!

Diệp Thần: …… Trương Khởi Lân: …… Trương Khởi Lân vội vàng chạy tới, băng bó cho Tiểu Thiên Lưu, dán băng cá nhân.

Diệp Thần mặt đầy ngơ ngác.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tinh huyết của ta, một chàng trai tinh thần một mét chín đầy nhiệt huyết.

Và máu bảo bối của Muộn Du Bình lão Muộn.

Vậy mà thua cả một đứa trẻ?

Cái này!

Rốt cuộc là vì sao?

Trương Khởi Lân cũng đang suy nghĩ vấn đề này!

Y biết Hắc Giác Tiên này không sợ Kỳ Lân Huyết của mình.

Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là!

Nó không phải côn trùng ăn xác chết!

Mà là ăn rễ cây mà lớn lên!

Cho nên!

Bản thân Kỳ Lân Huyết có đặc tính áp chế những vật âm tà trong mộ huyệt, đã mất tác dụng!

Vốn dĩ!

Loài bọ cánh cứng Hắc Giác Tiên này chỉ sống trong rừng cây!

Lại bị người ta nuôi ở đây!

Chẳng lẽ là để ngăn chặn người Trương gia ta có Kỳ Lân Huyết?

Nhưng mà!

Tiểu Thiên Lưu này rốt cuộc là ai?

Chương 132

Vì sao lại lợi hại như vậy!

Diệp Thần đi tới, nhìn vết thương đã băng bó.

“Tiểu Thiên Lưu, có đau không?” “Tiểu Kiếm, anh và Tiểu Soái phải bồi thường cho con!” “Được được được!

Bồi thường!” “Được rồi!

Tiểu Thiên Lưu!

Đừng khóc đừng khóc!” Hai người Diệp Thần gật đầu như trống lắc!

Đều xoay quanh Tiểu Thiên Lưu bé nhỏ này.

“Con muốn ăn kẹo vàng!” Tiểu Thiên Lưu bĩu môi.

Diệp Thần vội vàng nói.

“Được rồi!

Lát nữa ra ngoài liền gọi ship!

Một túi kẹo vàng thật lớn!” Tiểu Thiên Lưu lại nhìn về phía Trương Khởi Lân.

“Một túi kẹo vàng thật lớn!” “Khúc khích khúc khích……Hì hì hì……Tiểu Kiếm và Tiểu Soái là tốt nhất!” “Hai người sau này không được rời xa con!

Tiểu Thiên Lưu muốn mãi mãi ở bên hai người!” “Được!

Ta đồng ý với con!” Diệp Thần giành trả lời trước.

Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười.

“Mãi mãi không chia lìa!” Muốn nói trong mộ thất này.

Điều đáng xấu hổ nhất có lẽ chính là bộ hài cốt nằm trong quan tài vàng này.

Hắn ta một mình nằm trong đó đã trở thành xác khô.

Ngoài quan tài, ba người đang thể hiện tình cảm!

Cái quái gì thế này!

Có phải là việc con người làm không!

Trương Khởi Lân đứng dậy, đi một vòng quanh quan tài.

Nhìn thấy một khe hở ở phía dưới cùng của quan tài.

Y đặt Âm Binh Phù vào trong tay.

Âm Binh Phù phát ra ánh sáng vàng nhạt.

Gần như trong nháy mắt!

"Rắc!

Rắc!" Khóa quan tài đã mở ra!

Lộ ra một khe hở nhỏ.

Đúng lúc này!

Cả Vong Linh Tháp lập tức khắp nơi quỷ khóc sói tru!

Cả mộ thất cũng chợt xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Tiểu Thiên Lưu vốn đang ngồi dưới đất ăn kẹo.

Trong nháy mắt!

Nó đã nhận ra có gì đó không ổn.

Nó lập tức nhảy lên, nhảy lên vai Trương Khởi Lân.

Sau đó chui vào trong ba lô của y.

Diệp Thần nắm chặt Trảm Phách Đao!

Hắn cũng nhận ra bầu không khí quỷ dị của mộ thất này.

Đúng lúc này!

Diệp Thần nhìn thấy!

Có một bàn tay thi thể nữ màu đỏ, động đậy một cái!

Hắc Hạt Tử và Ngô Tam Thúc vẫn leo lên đỉnh Cửu Đầu Xà Bách.

Sau đó họ nhìn thấy hốc cây chứa đầy dịch độc liền chùn bước.

Trực tiếp bò về phía cửa hang cao nhất ở phía trước.

Sau khi vào cửa hang!

Mới phát hiện!

Hang đá này lúc này có gần trăm đạo mộ giả ở bên trong.

Con đường phía trước bị một cánh cửa đá chặn lại!

Nhưng mà!

Đây đã là hy vọng cuối cùng để thoát ra!

Cả Vong Linh Tháp đã đi hết!

Cánh cửa đá lớn ở lối vào đã đóng lại!

Nếu ở đây cũng không thể thoát ra!

Vậy thì!

Mọi người chỉ có một con đường chết!

Hắc Hạt Tử đi trước Ngô Tam Thúc.

Những người nhìn thấy hắn đều tránh đường.

Ngô Tam Thúc mặc một bộ đồ bó sát màu đen, đeo khẩu trang.

Trông có vẻ cao siêu khó dò!

Đám đông đều rất kính trọng nhìn hắn.

“Tam Thúc đến rồi!

Mau tránh ra!” “Tam Thúc nhất định có cách!” “Tam Thúc, ngài đến rồi!

Cánh cửa đá này căn bản không thể mở được.

Phía trên còn có một quả cầu khổng lồ.” Ngô Tam Thúc nghe thấy lời hắn nói, chợt dừng lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn nhìn.

Trên đỉnh đầu là một khối cầu đá khổng lồ!

“Lạc Thạch Môn!” “May mà các ngươi không tùy tiện động vào!

Nếu kích hoạt cơ quan, khối cầu đá sẽ lăn xuống.” “Đến lúc đó, tất cả mọi người trong đường hầm mộ đều sẽ bị nghiền nát!” Mọi người một trận hoảng sợ!

Mồ hôi lạnh toát ra!

Ngô Tam Thúc nhìn chằm chằm vào cửa đá một lát!

“Tứ Hoàn Tỏa!” “Ngôi mộ này thật sự là do một siêu cao thủ xây dựng!” Mọi người nhìn lại!

Trên đỉnh cửa đá có bốn vòng sắt.

“Ba người lại đây!

Người nào khéo tay một chút!

Hạt Tử, anh cùng đi!” “Bốn người các ngươi!

Nghe khẩu lệnh của ta!

Mỗi người nắm một vòng sắt!” “Đồng thời dùng lực về bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc!” “Ghi nhớ!

Phải dùng lực cùng lúc!

Hiểu chưa!” Mọi người gật đầu!

“Chuẩn bị……” “Kéo!” Bốn người đồng thời dùng lực, kéo bốn vòng cửa về bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc.

Chỉ nghe!

“Rắc!

Rắc!” “Rầm rầm rầm!” một tiếng động lớn!

Cửa đá đã mở ra!

Ngô Tam Thúc bước ra!

Hắc Hạt Tử và mọi người vội vàng theo sau.

Khi những người theo sau, đa số đã bước ra khỏi cửa đá.

Khối đá khổng lồ trên đỉnh cửa đá đột nhiên rơi xuống.

“Rầm!” Bốn người vừa đến cửa trực tiếp bị đè nát thành thịt vụn.

Lúc này!

Trong đường hầm mộ vẫn còn mười mấy người chưa thoát ra!

Khối cầu đá khổng lồ bắt đầu lăn vào bên trong!

Vốn dĩ đã là mặt dốc đi xuống!

Tốc độ của khối đá khổng lồ càng lúc càng nhanh!

Mười mấy người căn bản không thể chạy thoát!

Trốn cũng không có chỗ nào để trốn.

Khối đá khổng lồ rất nhanh đã lăn qua người họ.

Những trận tiếng la hét thảm thiết vô cùng vang vọng khắp kênh livestream!

Rất nhiều khán giả trong kênh livestream đều kinh hãi không thôi!

Đồng thời cũng cảm thấy Ngô Tam Thúc này thật sự là mặt lạnh vô tình.

"Ngô Tam Thúc chắc chắn biết khối đá khổng lồ sẽ rơi xuống, hắn cũng không nhắc nhở bất kỳ ai." "Hắn chắc chắn biết mà, anh xem hắn nghe thấy tiếng khối đá khổng lồ rơi xuống đất phía sau, căn bản không thèm nhìn một cái!" "Đạo mộ giả vô tình!

Câu nói này ngàn đời không đổi!" Lúc này!

Ngô Tam Thúc nhìn về phía trước, lấy ra một chai nước uống một ngụm.

Biểu cảm lạnh lùng.

Bên này là một vách đá rất lớn.

Đứng ở đây, có thể nhìn thấy lối ra lúc vừa xuống Vong Linh Tháp.

Cũng có thể nhìn thấy Trấn Hồn Nhai.

Hơn nữa cũng có rất nhiều đường dẫn xuống dưới.

Đi xuống chắc chắn không được.

Chỉ có thể tìm lối ra ở phía trên!

Trong vách đá này có rất nhiều hang động.

Chỉ có thể đi vào hang động, từng chút một tìm lối ra ở phía trên.

"Hạt Tử!

Hỏi những người đó, có ai đã gặp Ngô Tà chưa!" "Tam Thúc!

Vừa nãy đã hỏi rồi, có một người nói chỉ gặp Bàn Tử.

Hơn nữa, Bàn Tử đã chết rồi!" Ngô Tam Thúc toàn thân chấn động.

Lập tức biểu cảm có chút u sầu.

Đúng lúc này!

Cùng với khoảnh khắc Âm Binh Phù của Trương Khởi Lân được đặt vào khe hở quan tài.

Cả Vong Linh Tháp đột nhiên biến đổi.

Chợt quỷ khóc sói tru!

Khắp nơi đều là tiếng la hét thảm thiết.

Và dường như là ngôn ngữ tụng kinh niệm Phật, vang vọng trong không trung.

"Hồn phiêu phách tán, Trụ lại làm gì.

Phù du trùng thảo, Linh hồn nhỏ bé." Mọi người đứng trên vách đá cao ngất, trong lòng kinh hãi không thôi.

Bốn câu này, chẳng phải là những lời khắc trong phòng Anh Linh tầng mười tám của Vong Linh Tháp sao.

Rất nhiều người bị tiếng la hét thảm thiết làm cho run rẩy.

Ngô Tam Thúc nhìn chằm chằm về hướng Trấn Hồn Nhai.

Chương 133

Tình huống này hắn chưa bao giờ gặp phải.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Đột nhiên!

Phía lối ra ở tầng thấp nhất của Vong Linh Tháp.

Họ nhìn thấy từ xa, có thứ gì đó bò xuống.

"Các ngươi mau nhìn!

Thi thể sống lại rồi!

Thi thể sống lại rồi!" "Không chỉ là thi thể trẻ con, thi thể động vật, thi thể côn trùng đều sống lại rồi!" "Trấn Hồn Nhai cũng vậy!

Những thi thể nữ đó đều đang đi lại bên ngoài!" Trong chốc lát!

Cùng với tiếng quỷ khóc sói tru.

Một lượng lớn thi thể các tầng Vong Linh Tháp.

Toàn bộ đều sống lại.

Côn trùng, hàng triệu con côn trùng các loại, phủ kín trời đất bò tới.

Hổ, voi, báo…những xác khô vốn tồn tại trong Vong Linh Tháp, lúc này lại đang đi lại khắp nơi trong mộ địa phía dưới.

Thi thể trẻ con, cũng đang bò!

Bò rất nhanh.

Rất nhiều trẻ con trong tay nắm những vũ khí nhỏ ngắn.

Còn rất nhiều thi thể nữ ở Trấn Hồn Nhai, vừa cười lớn, vừa đi

về phía trước!

Đột nhiên!

Con thi thể nữ mặc áo xanh cầm sáo đó, ngẩng đầu lên!

Nó nhìn chằm chằm vào hàng trăm đạo mộ giả trên vách đá.

Cười một nụ cười âm u!

Ngô Tam Thúc động tâm, nghĩ ra một chiến thuật tâm lý.

Thông thường, tống tử phải được dưỡng thi trong quan tài hàng trăm đến hàng ngàn năm mới có thể tự do đi lại giết người.

Mà những thi thể diện rộng này đột nhiên trở thành tống tử, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Ông ta ngay lập tức nghĩ đến một khả năng: Trấn Hồn Châu!

Tương truyền đây là một trong Cửu Đại Thiên Châu có thể trấn áp linh hồn, lại còn có thể phú cho linh hồn!

Đúng!

Chắc chắn là Trấn Hồn Châu!

"Xem ra Trấn Hồn Châu đã xuất thế!" Trong khoảnh khắc đó!

Toàn bộ mộ thất dưới lòng đất của Vong Linh Tháp như phát điên!

Hàng trăm đạo mộ giả lúc này vẫn còn ở khắp các ngóc ngách của mộ thất.

Nhưng!

Tai nạn tận thế đã ập đến.

Khán giả trực tuyến nín thở.

Tuy nhiên!

Cùng với sự chạy trốn của các đạo mộ giả.

Tín hiệu trực tiếp lúc có lúc không.

Rất nhiều hình ảnh nhân vật không được rõ nét.

Đông đảo khán giả bắt đầu khiếu nại.

Điện thoại tố cáo của ban tổ chức đều bị đánh sập.

Vương Bàn Tử vội vàng sắp xếp nhân viên điều chỉnh mạng 6G.

Cố gắng tìm mọi cách để tín hiệu của toàn bộ chương trình thám hiểm mộ cổ rõ nét hơn.

Muốn tăng cường tín hiệu trực tiếp cho tất cả mọi người, hầu như là không thể!

Nhưng!

Nhân viên tín hiệu đã tăng cường tín hiệu không dây gấp mười lần cho các nhóm lọt vào top 10 cuộc thám hiểm mộ cổ có độ hot nhất.

Họ lần lượt là: Hạng nhất: Bạch Hạo Thiên, Long Cửu.

Hạng nhì: Diệp Thần, Trương Khởi Lân.

Hạng ba: Lao Lạp, (đồng đội không rõ!

Có người nói đồng đội của cô ta đã bị cô ta giết, có người nói cô ta không có đồng đội.) Hạng tư: Ngô Tà, (đồng đội Phan Tử, đã tử vong.) Hạng năm: Ngô Tam Thúc, Hắc Hạt Tử.

Hạng sáu: A Ninh, Giang Tử Toán.

Hạng bảy: Tuyết Lỵ Dương, Black Widow.

Hạng tám: Tào Quỷ, Tào Quái.

Hạng chín: Trần Tình Vũ, Trần Mặc Bạch.

Hạng mười: Nhị Thẩm, Nhị Đại Diệp.

Hầu như ngay lập tức.

Trên màn hình lớn của ban tổ chức.

Hầu hết hình ảnh top 10 đột nhiên trở nên cực kỳ rõ nét.

“Đó là?

Mọi người nhìn kìa!

Mau nhìn!

Trụ Tử ca và Tiểu Ca đã động đậy một chút!” “Động đậy một chút!

Thật sự động đậy một chút!” Ban tổ chức điên cuồng!

Vương Bàn Tử vội vàng chạy tới!

“Tín hiệu viên!

Mau phóng to tín hiệu của Trụ Tử ca và Tiểu Ca cho tôi!

Mau lên!” “Rè rè...” “Lẹt xẹt...” Tim Vương Bàn Tử thắt chặt lại!

Ngay vừa rồi!

Sau khi Trụ Tử ca và Tiểu Ca ‘mất tích’ (được cho là đã chết).

Khán giả kênh trực tiếp đòi hoàn tiền trên diện rộng.

Vương Bàn Tử suýt bị Lão Phật Gia giết chết.

Bây giờ nhìn thấy tín hiệu kênh trực tiếp động đậy một chút!

Có thể không kích động sao?

“Mau tiếp tục phóng to!

Mau lên!” “Đạo diễn!

Phóng to nữa, cường độ tín hiệu của những người khác sẽ bị chiếm dụng!” “Đi mẹ nó!

Lời tôi nói ông không hiểu à!

Bây giờ tôi chỉ yêu cầu ông phóng to kênh trực tiếp của Trụ Tử ca và Tiểu Ca!

Tín hiệu viên!

Mày có hiểu không hả!

Cứu kênh trực tiếp của họ!

Bất chấp mọi giá!" Tín hiệu viên vội vàng thực hiện!

Anh ta chưa từng thấy đạo diễn Vương Bàn Tử nổi giận đến vậy.

"Đạo diễn!

Đạo diễn!" "Không thấy tôi đang bận à!

Đừng làm phiền tôi!" "Đạo diễn!

Đạo diễn!

Hệ thống giám sát vị trí bên kia, đã sáng đèn!" "Cái gì?" Vương Bàn Tử kích động!

Cứ tưởng mình nghe nhầm.

"Ông nói là...

Trụ Tử ca... và...

Tiểu Ca định vị đã sáng đèn?" Nhân viên kiểm tra không ngừng gật đầu.

Vương Bàn Tử bò qua xem.

Mẹ kiếp!

Quả nhiên!

Định vị vị trí của Trụ Tử ca và Tiểu Ca đã xuất hiện trên màn hình.

Ngay dưới Cửu Đầu Xà Bách.

Định vị vị trí xuất hiện có nghĩa là vòng tay trực tiếp vẫn đang hoạt động.

Mà nếu đạo mộ giả chết.

Vòng tay trực tiếp sẽ không dò được nhịp tim, từ đó trả về thông tin người chơi đã chết.

Sau đó!

Vòng tay trực tiếp cũng sẽ tự động tắt nguồn!

Bây giờ thế này!

Chứng tỏ!

Tiểu Ca và Trụ Tử ca vẫn còn sống!

Vương Bàn Tử ngay lập tức vui vẻ nhảy cẫng lên.

"Tiếp tục tăng cường tín hiệu, điều chỉnh màn hình trực tiếp của Tiểu Ca và Trụ Tử ca cho tôi!

Mau lên!" Tín hiệu viên không còn cách nào khác.

Anh ta chọn hy sinh tín hiệu trực tiếp của rất nhiều đạo mộ giả.

Tăng cường tất cả cường độ tín hiệu vào vòng tay trực tiếp của Trụ Tử ca và Tiểu Ca.

Khán giả vẫn chưa hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Đột nhiên.

Hình ảnh của nhiều kênh trực tiếp bắt đầu không ổn định.

Mọi người ngay lập tức chửi bới ầm ĩ.

Điện thoại tố cáo khiến ban tổ chức đều bị đánh sập!

"Cái ban tổ chức chết tiệt gì thế này!

Chọn mộ táng mù quáng, Trụ Tử ca và Tiểu Ca đều bị bọn họ hại chết!" "Lệ Dĩnh tiểu điềm tâm xin nghỉ ở nhà, cô gái chân dài cũng không đến nhảy nhót nữa." "Đúng vậy!

Bây giờ ngay cả tín hiệu kênh trực tiếp của các đạo mộ giả khác, cũng tệ đến cực điểm rồi!" "Tôi ở đây căn bản không thể xem được, tôi bây giờ ngay cả Black Widow của tôi cũng không thấy!" Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm nhân viên tín hiệu.

Nhân viên tín hiệu tăng cường tín hiệu hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng!

Trên màn hình của ban tổ chức xuất hiện hình ảnh mờ ảo.

Hình ảnh Tiểu Ca xuất hiện.

Mờ mịt.

"Mau tiếp tục tăng cường!

Mau lên!" Lúc này!

Ngay vào lúc nhiều khán giả trên cả nước đang chửi bới ầm ĩ.

Đột nhiên!

Hình ảnh lóe lên!

Sau một tiếng "rè rè..." Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện trên màn hình.

Chương 134

Tiếp theo là Tiểu Thiên Lưu đáng yêu mũm mĩm trong ba lô của Tiểu Ca.

Cô bé còn làm mặt quỷ với ống kính.

Điều này khiến khán giả vô cùng phấn khích!

Hầu như tất cả mọi người vội vàng chạy về nhà ngay lập tức!

Ngồi trước tivi.

Thậm chí ngay cả các bà nội trợ đang nấu ăn cũng vứt đũa.

Chỉ để xem Tiểu Ca và Trụ Tử ca.

Họ quá nhớ Tiểu Ca và Trụ Tử ca!

Khán giả đều nghĩ Tiểu Ca và Trụ Tử ca đã chết.

Không ngờ!

Lại còn sống!

"Tiểu Ca!

Huhu... tôi nhớ anh quá!

Tiểu Thiên Lưu Tiểu Thiên Lưu!" "Ơ?

Trụ Tử ca đâu?

Chàng trai đẹp trai kia là ai?" "Khuôn mặt đó hình như là Trụ Tử ca, chỉ là sao lại đẹp trai đến thế!

Oa nga!

Kiểu tóc thật phiêu dật!" "Thật sự rất đẹp trai!

Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

A a a, tôi kích động quá!

Tôi kích động quá!" "Ban tổ chức!

Tôi yêu anh!

Tôi muốn nạp thẻ hội viên một vạn năm!" Vương Bàn Tử đập mạnh một cái xuống bàn!

Hét lớn một tiếng.

"Làm tốt lắm!" "YYDS!" Ngay lúc đó, dưới lầu ban tổ chức, một cô gái chân dài chạy lên cầu thang.

Cô ấy điên cuồng lao vào thang máy.

Nhấn tầng 17 với tốc độ như sấm sét.

Nhưng!

Thang máy vừa đến tầng 8 thì dừng lại.

Lần lượt có người đi vào.

Cô ấy trực tiếp chạy ra khỏi thang máy.

Chạy lên cầu thang bộ.

Đôi chân thon dài trắng nõn nà, váy siêu ngắn màu hồng.

Để lại một cảnh tượng đẹp mắt trên cầu thang.

Cô ấy vừa xông vào ban tổ chức.

Đạo diễn Vương Bàn Tử liền nhìn thấy.

"Lệ Dĩnh, sức khỏe của cô?" "Trụ Tử ca đâu, Tiểu Ca đâu?

Trụ Tử ca đâu?

Ở đâu?" "Lệ Dĩnh, sức khỏe của cô, cô không phải đã xin nghỉ rồi sao?" Lệ Dĩnh bò đến trước màn hình lớn của chương trình nhìn.

Hai nhân vật đẹp trai đến mức phá vỡ bầu trời, không phải là Trụ Tử ca và Tiểu Ca sao?

Cô ấy cười ha hả.

Cười đến quên cả trời đất!

“Đạo diễn!

Tôi muốn lên sóng làm MC!

Kỳ nghỉ của tôi tặng anh!” Vương Bàn Tử: “...” Mà lúc này!

Trong khi đa số mọi người đều vui vẻ và hạnh phúc.

Nghe nói.

Một số nhân vật lớn trong các gia tộc đã được đưa vào ICU ngay trong đêm...

Lúc này!

Trong mộ huyệt ở trung tâm Cửu Đầu Xà Bách.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Bọn họ lúc này căn bản không có thời gian xem kênh trực tiếp.

Ngay lúc đó.

Diệp Thần thấy bàn tay thi thể nữ áo đỏ động đậy.

Hắn lập tức kéo Muộn Du Bình lại.

“Muộn Du Bình!

Cái thứ áo đỏ kia đang động đậy!

Ngươi đi theo ta phía sau!” Diệp Thần và Trương Khởi Lân không động đậy.

Họ cứ đứng ở đó.

Họ muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Đối với Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã lâu không gặp, khán giả nhớ phát điên rồi!

Thực ra!

Cũng chỉ là một ngày không gặp mà thôi.

“Sao ở đây lại có nhiều thi thể đạo mộ giả như vậy!

Lại còn có một quan tài làm bằng vàng!” “Có thi thể đang động đậy!

Trời ơi!

Sắp biến thành tống tử rồi!” “Đúng vậy!

Bọn họ đã chết!

Không đúng!

Sắp biến thành tống tử rồi!” “Cùng lúc nhiều tống tử như vậy, làm sao mà đối phó được!

Mẹ kiếp!

Vừa mới thấy hai người họ, lại sắp phải mất rồi sao?

Huhu...” “Người ở tầng bốn chắc là mới đến, anh thật sự không hiểu thủ đoạn của Trụ Tử ca.” Quả nhiên!

Chưa đầy một phút.

Cô gái áo đỏ liền ngẩng đầu, mắt đầy tơ máu, tròng trắng mắt trắng dã!

Cô ta há miệng, miệng đầy máu.

Thân phận tống tử đã được xác nhận không nghi ngờ gì nữa!

Diệp Thần đi thẳng qua.

Hắn đi đến bên cạnh thi thể cô gái áo đỏ.

Nhìn chằm chằm cô ta!

Đột nhiên!

Thi thể nữ áo đỏ đột nhiên ngồi dậy.

Hai tay bắt đầu giương nanh múa vuốt!

Diệp Thần chuẩn bị trực tiếp ra đao.

Muộn Du Bình hét một tiếng.

“Trụ Tử!

Đừng chạm vào máu của nó!” Trương Khởi Lân vừa nói câu này, Diệp Thần thì không sao, nhưng kênh trực tiếp thì điên đảo.

“Tình huống này, Tiểu Ca bảo Trụ Tử ca đừng chạm vào máu, tức là không cho dùng đao?

Đây không phải là dâng kinh nghiệm sao?” “Loại cương thi mới biến thành tống tử này, máu có chứa kịch độc!

Tiểu Ca là đang quan tâm Trụ Tử ca đó!

Lầu một là tên nhà quê!” “Vậy phải làm sao!

Nhiều tống tử như vậy!

Không dùng đao thì làm sao đây, hai người họ lại không bao giờ mang súng!” “Ai!

Nếu có một khẩu súng thì tốt rồi!

Bắn từ xa!” “Hai người này, một là chiến sĩ, một là thích khách, anh bảo họ đánh tầm xa, anh bị ngáo à!” Diệp Thần nghe Trương Khởi Lân nói xong, trực tiếp thu đao lại.

Không hề do dự.

Không thể thấy máu, không thể dùng đao?

Không sao cả!

Vậy chúng ta cận chiến đi!

Lúc này tống tử áo đỏ vừa mới chuẩn bị bò dậy.

Diệp Thần đột nhiên xông tới.

Trực tiếp nắm lấy một chân của nó.

Nhấc bổng lên ngay lập tức.

Với tốc độ như sấm sét và linh động.

Hắn nắm lấy nó đập xuống đất bên trái!

Rồi lại đập xuống đất bên phải!

Đập bên trái một cái!

Đập bên phải một cái! (Hình ảnh Hulk đập Loki xin tự tưởng tượng).

Sau ba mươi hiệp, một hơi thành công!

Đầu tống tử áo đỏ trực tiếp bị đập nát vụn.

Khán giả: "..." Trương Khởi Lân: "..." Tống tử áo đỏ đã chết không thể chết hơn được nữa!

Diệp Thần ném thi thể tống tử đã chết sang một bên.

"Bốp" một tiếng.

Thi thể rơi xuống trước mặt tất cả các tống tử khác.

Tất cả các tống tử vừa mới chuẩn bị đứng dậy đều ngơ ngác.

"Cái quỷ gì vậy, có cách chơi như thế này sao." "Không cho chút thể diện nào sao." "Đập tống tử chết tươi à!" Ban đầu nghĩ tống tử áo đỏ là người tiên phong dũng cảm.

Giống như người đầu tiên ăn cua là anh hùng vậy.

Không ngờ lại biến thành một đống bùn nhão!

Diệp Thần đi đến trước mặt một tống tử khác vừa rồi đang động đậy.

Cánh tay vốn dĩ đã thẳng đờ của tống tử, thấy Trụ Tử ca đến.

Nó trực tiếp thả cánh tay xuống, giả chết.

Diệp Thần làm sao có thể cho nó cơ hội này.

Nhấc chân lên liền là một trận nện mạnh!

Đập mạnh trái phải!

“Ba ba ba...” Toàn bộ mộ thất cảnh tượng kinh hoàng!

Đầu tống tử đã bị đập nát.

Diệp Thần mỗi lần đập, óc văng tung tóe.

Chương 135

“Bốp!” một tiếng.

Các tống tử khác đều run rẩy!

“Bốp!” Lại run rẩy!

Khiếp đảm!

Sợ chết khiếp cả tống tử!

Tống tử thứ hai đã không còn dấu hiệu sinh mệnh.

Đương nhiên là không còn, đầu đã rỗng tuếch rồi.

Diệp Thần dùng sức ném một cái.

“Bốp!” Tống tử đã chết không thể chết hơn được nữa, rơi xuống trước mặt các tống tử khác.

Khán giả: “...” Tống tử: “...” Trương Khởi Lân: “...” “Cái quái gì vậy!

Sao đổi kiểu tóc, đẹp trai bùng nổ rồi mà vẫn tàn bạo như thế này.” Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười, tìm một góc tường ngồi xuống.

“Tiểu Thiên Lưu!

Chúng ta xem kịch!

Con xem Tiểu Kiếm ba ba của con, lợi hại biết bao!” Diệp Thần quét mắt một vòng.

Có một tống tử thấy ánh mắt Diệp Thần, trực tiếp lén lút nhắm mắt giả chết.

Diệp Thần đi qua.

“Bốp!” Hắn hét một tiếng!

Không phản ứng?

Thật sự chết rồi?

Diệp Thần lấy ra Hắc Lư Đề Tử, trực tiếp nện liên tục vào miệng tống tử!

“Ba ba ba ba!” Vẫn không phản ứng.

Xem ra thi thể này thật sự không thi biến, chắc là đã chết thật rồi.

Diệp Thần lại quay sang nhìn những cái khác.

Tống tử vừa bị Diệp Thần nện, lén lút liếc nhìn Diệp Thần đã đi xa.

“Ôi mẹ ơi!

Sợ chết khiếp tống tử rồi!

Chỉ có nhẫn nhịn trong cái đau, mới có thể biến thành tống tử thượng đẳng!” Khán giả trực tiếp một trận ngơ ngác!

Trụ Tử ca ra tay!

Khiến mọi người kinh ngạc!

Vì thế!

Các tống tử khác, bất kể là vừa bị đập chết!

Hay là giả chết mà chưa bị đập chết!

Đều bất động!

Diệp Thần nhìn một cái vào quan tài vàng ở giữa!

Lại nhìn xung quanh.

Nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ đám tống tử tiểu đệ này!

Nếu không lát nữa tên đại ca ở giữa triệu hồi thì sao.

Vì thế!

Diệp Thần lại bắt đầu vô tình đập loạn xạ!

Trong chốc lát!

Toàn bộ mộ thất vang lên tiếng kêu thảm thiết!

Kết quả cuối cùng là: Tổng cộng 50 tống tử.

Bị đập chết 30 con!

Bị dọa chết 10 con!

Thoái hóa thành thi thể 10 con!

Diệp Thần vỗ vỗ tay!

"Muộn Du Bình!

Tiểu Thiên Lưu!

Thế nào?

Có phải là siêu ngầu không!" Trương Khởi Lân mắt trừng lớn, giơ ngón tay cái lên!

"Tiểu Kiếm!

Tay anh vung đi vung lại, động tác giống như con lắc đồng hồ, vui thật!" Diệp Thần: "..." Ý nghĩ thật kỳ lạ!

Vấn đề ta hỏi, trọng điểm ở đây sao...

Diệp Thần nhìn một cái xung quanh mộ thất!

Đa số thi thể tống tử đã chết, đều là đạo mộ giả vừa mới chết không lâu.

Hơn nữa căn bản chưa trải qua sự trầm tích của quan tài ngàn năm.

Mức độ sức mạnh quả thực không ra sao.

Ngay lúc đó!

Đột nhiên!

Quan tài làm bằng vàng ở giữa.

Lại từ từ được đẩy ra.

“Bốp” Một bàn tay đặt lên mép quan tài.

Đây là một bàn tay nhỏ khô héo.

Khô héo như cành cây vậy.

Tiếp đó.

Một bàn tay khác cũng bám lên.

Trương Khởi Lân lông mày cau chặt.

“Cương thi!” Cương thi là một cấp độ cao hơn của hành thi so với tống tử.

Cương thi tương đối đã có linh thức.

Cơ bản là đao thương bất nhập!

Nếu!

Cương thi tiếp tục trầm tích ngàn năm.

Rất có thể trở thành Cương thi Vương lợi hại nhất.

Rất nhiều khán giả trên kênh trực tiếp đều sợ hãi đến ngẩn ngơ!

Vừa rồi thấy nhiều kênh trực tiếp của các đạo mộ giả khác, khắp Vong Linh Tháp đều là tống tử.

Nhưng!

Ai có thể ngờ được!

Đại ca của tống tử!

Lại ở đây!

“Mọi người nhìn đôi tay của nó!

Đen và khô héo!

Giống hệt cành cây Cửu Đầu Xà Bách!” “Ghê tởm quá!

Khủng khiếp quá!

Cương thi này phải đối phó thế nào đây!

Trực tuyến cầu chiêu thức của Trụ Tử ca, gấp!” “Cầu cái quỷ gì, cương thi này đao thương bất nhập!

Với làn da khô đen như sắt thép của nó bây giờ!” “Trông giống bàn tay trẻ con!

Cũng không biết ai được chôn!

Lại còn là con trai độc nhất!” Ngay lúc đó!

Từ trong quan tài phát ra một trận cười quái dị!

Sởn gai ốc!

“Geigei... geigei...” Trương Khởi Lân lật mình nhảy lên phía trước.

Y nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Chỉ cần cái cương thi này xuất hiện.

Y sẽ trực tiếp liều chết một trận.

Nhiều năm qua đã gặp quá nhiều tống tử, cũng từng gặp huyết thi.

Nhưng cương thi đao thương bất nhập, mọc đầy răng nanh thì gặp cực kỳ ít!

Thứ này!

Một khi xuất hiện, lực bật nhảy của hai chân kinh người!

Quá khó đối phó!

Hơn nữa!

Đôi răng nanh đó sau khi cắn trúng người, sẽ khiến cơ thể người biến chất thành kịch độc!

“Gei... gei... gei” Một trận cười quái dị truyền ra từ trong quan tài.

Ngay lập tức khiến Tiểu Thiên Lưu sợ hãi, vùi đầu vào ba lô.

“Tiểu Soái, Tiểu Kiếm, hai người nhất định phải cố lên!” “Kiếm Soái!

Kiếm Soái!

Thiên hạ vô địch!” Diệp Thần ánh mắt lạnh đi.

Bước một bước lớn về phía trước!

Trảm Phách Đao dài một mét nắm chặt trong tay!

Đặt ngang trước mặt Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu.

“Muộn Du Bình!

Dẫn Tiểu Thiên Lưu!

Đứng sau ta!” Diệp Thần nhìn chằm chằm vào trong quan tài!

“Ra đây đi!

Quỷ Thái tử!

Hôm nay lão tử nhất định phải cùng ngươi thoải mái một phen!” “Gei... gei... gei” Trong quan tài lại bắt đầu phát ra tiếng cười điên dại.

Tiếng cười sởn gai ốc này, thậm chí cả Lão Phật Gia của Quỷ Môn đang ở trước kênh trực tiếp cũng không khỏi kinh hãi!

Hai tay của bà ta hơi run rẩy!

Trong lòng lại sinh ra chút sợ hãi!

Là môn chủ Quỷ Môn!

Cả đời chưa từng thấy phong ba bão táp nào!

Nhưng đoạn ký ức đó!

Là ác mộng cả đời của bà ta!

Khi còn trẻ, bà ta từng theo sư phụ mình tiến vào một ngôi mộ táng.

Không ngờ lại gặp cương thi!

Sư phụ ở trong mộ thất đó để cứu bà ta Hoắc Tiên Cô, trực tiếp bỏ mạng.

Chương 136

Bị cương thi cắn chết tươi!

Và chính bà ta cũng suýt bị cương thi giết chết.

Nếu không phải người đó!

Kẻ ngốc bí ẩn đó ra tay cứu giúp.

Nhiều năm đã trôi qua!

Hoắc Tiên Cô vẫn luôn tìm kiếm ân nhân cứu mạng này!

Nhưng!

Bặt vô âm tín!

Những kẻ ngốc lợi hại trong giới đạo mộ, bà ta hầu như đã tìm khắp nơi!

Căn bản không phải!...

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần đang đứng phía trước.

"Trụ Tử!

Cương thi này một khi nhảy lên sức mạnh kinh người, nhảy rất xa!" Diệp Thần chưa bao giờ gặp cương thi ngàn năm có lực bật nhảy kinh người như vậy.

"Muộn Du Bình!

Lát nữa nếu tình hình không ổn, ngươi hãy dẫn Tiểu Thiên Lưu rút lui nhanh!

Ngươi miễn dịch với chất độc ở cửa, trực tiếp dẫn con bé ra ngoài!" Muộn Du Bình vừa định nói: Tuyệt đối không rút lui!

Chết thì cùng chết!

Đột nhiên!

Tiểu Thiên Lưu thò đầu ra.

“Con không!

Con không!

Con muốn ở cùng Tiểu Kiếm và Tiểu Soái, không được tách rời!

Chúng ta là một gia đình!

Không thể chia cắt!

Huhu...” Khán giả xem mà cảm động quá!

Rất nhiều người đã rơi lệ!

“Cảm động quá!

Hai ông chồng và con tôi, tôi cảm động quá!” “Tiểu Thiên Lưu đừng khóc!

Tiểu Thiên Lưu ngoan!

Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Hai người mau chạy đi!” “Mau bò ra khỏi chỗ chất độc ở lối ra, thoát thân quan trọng!” “Cương thi này một khi đứng dậy, rất khó giết, quan trọng là nó đao thương bất nhập, sức mạnh vô cùng, lại còn nhảy rất xa!” Diệp Thần vừa nghe, dường như phát hiện ra một lục địa mới.

Mọi người đã nói, cương thi này sau khi ra ngoài lợi hại đến mức nào, nhảy cao đến mức nào!

Ngay cả Muộn Du Bình cũng nói, cương thi này sau khi ra ngoài rất vô địch, nhảy rất nhanh!

Vậy thì!

Đơn giản biết bao!

Ta không cho nó ra ngoài chẳng phải được rồi sao.

Trong khi mọi người đang khuyên Trụ Tử ca và Tiểu Ca mau chạy đi.

Diệp Thần lại trực tiếp kéo Trảm Phách Đao, đi về phía quan tài.

"Cái thứ cương thi chó má!

Muốn ra thì ra đi!

Lề mề cái gì!

Toàn thân khô héo thành cái bộ dạng quỷ quái gì!

Lại còn cười!

Cười cái quỷ gì!" Tất cả mọi người đều sợ hãi đến ngẩn ngơ!

"Trụ Tử ca đi dâng đầu người sao?

Cương thi còn chưa ra, mở màn đã dâng tháp?" "Tôi tin Trụ Tử ca!

Anh ấy luôn có cách!

Anh ấy nam tính nhất!" "Nhìn xem, Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu đều ngơ ngác!

Trụ Tử ca này, đúng là một tên ngốc cực phẩm!" Trong quan tài vàng.

Cương thi hài nhi cuối cùng cũng đẩy quan tài đến mức có thể lộ đầu.

Hai tay của nó đã thò ra.

Đầu nó cũng từ từ ngẩng lên.

Đã mấy ngàn năm rồi!

Cuối cùng cũng sống lại!

“Geigei... geigei” Đầu nó vừa thò ra khỏi quan tài.

Đột nhiên!

Một cây Hắc Lư Đề Tử vừa dài vừa thô đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

“Ba ba ba!” Trong chốc lát!

Hắc Lư Đề Tử lại trực tiếp đập ba cái vào miệng cương thi.

Không gây ra vết thương.

Nhưng!

Vốn dĩ cơ thể cương thi đang nằm, quan tài đá vàng nặng mấy vạn cân, vừa đẩy ra chỉ lộ ra một cái đầu lâu nhỏ.

Nó căn bản không dùng được sức!

Bị Hắc Lư Đề Tử đập như vậy, cương thi lại bị nằm xuống.

Thiệt hại thì không lớn!

Nhưng mang tính sỉ nhục cực mạnh!

Khán giả: “...” Trương Khởi Lân: “...” “Tiểu Kiếm!

Tuyệt vời!

Tuyệt vời!

Vạn năng Hắc Lư Đề Tử!

Vạn tuế!” Cương thi một lần nữa dùng tay bám vào quan tài, ngồi dậy.

Răng nanh của nó vừa lộ ra.

Mẹ nó!

Lại là Hắc Lư Đề Tử liên kích ba lần!

“Ba ba ba!” Cương thi lại nằm xuống!

Cương thi nổi giận!

“Geigei...

Hống... geigei...” Lần này nó dùng sức bám chặt quan tài, cố gắng co chân lại, nó muốn đứng dậy.

Nhưng than ôi quan tài nhỏ gọn tinh xảo, nó căn bản không thể đứng dậy.

Nó một lần nữa mạnh mẽ ngồi dậy, hai tay cũng dùng sức thò ra ngoài.

“Ba ba ba ba ba!” Hắc Lư Đề Tử liên kích năm lần!

Cương thi lại nằm xuống.

Tay nó cũng bị đánh rớt xuống.

Quá sỉ nhục!

Cương thi rồi!

Quá ức hiếp!

Cương thi rồi!

Vốn dĩ đã nằm yên mấy ngàn năm, chỉ đợi có người mang Âm Binh Phù vào.

Đánh thức quan tài, sau đó đánh thức Trấn Hồn Châu!

Trấn Hồn Châu sẽ triệu hồi tất cả tống tử dưới Vong Linh Tháp!

Sau đó chính con cương thi nhỏ này cũng phục sinh.

Nhưng!

Cái quỷ gì vậy!

Ta đường đường là cương thi, là để ra ngoài hiệu lệnh tất cả tống tử của Vong Linh Tháp.

Ta muốn dùng Âm Binh Phù dẫn dắt bọn chúng tung hoành thiên hạ.

Mẹ kiếp!

Để ta ở đây ngồi dậy, nằm xuống!

Ngồi dậy!

Bị nện nằm xuống!

Ngồi dậy!

Lại bị nện nằm xuống!

Gập bụng à!

Đệt!

Cương thi cực kỳ uất ức.

Người trẻ tuổi không nói võ đức.

Ít nhất cũng phải đợi ta đứng dậy rồi mới đánh chứ!

Cứ như vậy, cương thi ngồi dậy một cái.

Diệp Thần liền đột nhiên Hắc Lư Đề Tử liên kích ba lần!

Nếu cương thi đứng dậy mạnh mẽ.

Thì là Hắc Lư Đề Tử liên kích năm lần!

"Muộn Du Bình!

Viên đá ở góc tường kia mang đến cho ta!" Trương Khởi Lân vốn dĩ đầu vẫn đang ở trạng thái năm câu hỏi của biểu tượng người da đen (ám chỉ confused meme).

Nghe Diệp Thần hét như vậy.

Đá?

Lấy đá làm gì?

Đá làm sao có thể đè được cương thi!

“Muộn Du Bình!

Nhanh lên!” Trương Khởi Lân vội vàng chạy qua, mang viên đá ở góc tường đến cho Diệp Thần.

“Trụ Tử, đè nó sao?” Diệp Thần: “Không cần!

Đặt bên cạnh ta.” Trương Khởi Lân đầu lại hiện lên một dấu hỏi lớn.

Sống hơn ngàn năm rồi!

Luôn không hiểu mạch não của Trụ Tử.

Bí ẩn chưa được giải đáp của nhân loại thật sự rất nhiều!

Trương Khởi Lân đặt viên đá xuống.

Diệp Thần trực tiếp một cú ngồi xuống.

Trương Khởi Lân: “...” “Muộn Du Bình, ngươi xem cương thi này kiên cường biết bao, nằm xuống ngồi dậy!

Nằm xuống lại ngồi dậy!

Chương 137

Eo của nó thật sự rất tốt!" "Muộn Du Bình!

Ta ngồi xuống đếm, ta đang ghi số cho nó, xem nó có thể làm được bao nhiêu cái gập bụng.

Bây giờ là 3838 cái!" Trương Khởi Lân: "..." "Muộn Du Bình, ta rất thắc mắc!" "Cái gì?" "Ngươi nói thời Tam Quốc có thận bảo không?

Tên nhóc này một đứa trẻ, sao eo lại tốt đến vậy!

Thật khiến người ta vô cùng ngưỡng mộ!" Khán giả: "..." Trương Khởi Lân: "..." Ngày hôm đó!

Tất cả đàn ông trên Mộ Táng Tinh Cầu, đều bị tấn công bạo kích vạn điểm!

Các cửa hàng bổ phẩm, dinh dưỡng phẩm, hỗ trợ phẩm đều bán cháy hàng.

Thậm chí, ở nhiều khu dân cư.

Giữa đêm khuya, rất nhiều đàn ông đứng ở hành lang, lặng lẽ hút thuốc.

Hút là sự cô đơn!

Hút là lực bất tòng tâm!...

Ngày hôm đó!

Toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu hỗn loạn.

Đều đang thảo luận vài chủ đề!

Ba điểm nóng hàng đầu trên trang nhất: 1.

Eo của đàn ông nên rèn luyện như thế nào? 2.

Vì sao eo của người xưa lại tốt như vậy?

Đàn ông bây giờ là sao? 3.

Có người nói, thà gả cho cương thi còn hơn gả cho đàn ông bây giờ, bạn nghĩ sao?

Thế là!

Các phòng tập gym bắt đầu chật kín!

Sân xà đơn xà kép cũng chật kín.

Phong cách chào hỏi giữa đồng nghiệp cũng thay đổi.

"Hôm nay chồng cô đã luyện tập chưa?" "Luyện rồi luyện rồi!

Người ta cương thi gập bụng hơn một vạn cái, ròng rã một ngày một đêm, con heo nhà tôi không luyện thì làm sao được?" "Đúng vậy!

Ngay cả Trụ Tử ca vung Hắc Lư Đề Tử, cũng vung đến đau cánh tay!

Mà cương thi kia lại cứ ngồi dậy, nằm xuống, ngồi dậy, nằm xuống!" "Thật đáng ghen tị!

Tôi thật sự muốn gả cho cương thi đó!" Vong Linh Tháp, Cửu Đầu Xà Bách, động cây, mộ thất dưới lòng đất!

Lúc này một cảnh tượng rất kỳ dị.

Ở góc tường!

Trương Khởi Lân, chàng trai tinh thần này, đã dựng một nồi nhỏ.

Đang đổ số nấm còn lại lần trước vào nồi.

Không còn cách nào khác!

Tiểu Thiên Lưu mè nheo đói bụng!

Trương Khởi Lân còn cách nào!

Lẽ ra Trụ Tử có thể làm việc này.

Nhưng mà!

Bây giờ Trụ Tử đang bận rộn đến không còn sức lực.

“Tiểu Soái!

Cho thêm gia vị!

Hi hi...” Tiểu Thiên Lưu nhảy nhót, vô cùng vui vẻ!

Và cùng lúc đó!

Ở giữa mộ thất, nơi quan tài vàng.

Một thanh niên nhiệt huyết rất đẹp trai.

Tay đang cầm một cây Hắc Lư Đề Tử vừa dài vừa thô.

Cứ mỗi ba giây.

“Ba ba ba!” Hắc Lư Đề Tử liên kích ba lần!

Trừ Trụ Tử ca vừa đẹp trai vừa ngốc nghếch của chúng ta.

Còn có thể là ai!

Một canh giờ sau.

Diệp Thần đổi tay, tiếp tục đập!

Cương thi trong quan tài!

Trong lòng vạn con thảo nê mã đang bay qua.

Ban đầu nó rất tức giận!

Con người này dám dùng Hắc Lư Đề Tử nện ta!

Sau đó à!

Nó rất khó chịu!

Đã hai vạn cái gập bụng rồi, còn cho cương thi sống nữa không!

Rồi sau đó à!

Nó vừa ngẩng đầu lên!

Thấy căn mộ thất suite hoàng tử xa hoa của mình!

Có một anh đẹp trai còn đang nấu nấm ở đó!

Lúc này!

Cương thi nhỏ liền nằm thẳng xuống!

Không muốn ngồi dậy nữa!

Cái quỷ gì vậy!

Quá sỉ nhục rồi!

Có người đang huấn luyện ta gập bụng!

Lại còn có người trong căn suite xa hoa của ta, nấu nấm!

Nấu nấm!

Không thể nhịn được!

Đơn giản là sự sỉ nhục lớn đối với cương thi!

Mộ Táng Tinh Cầu này thay đổi quá nhanh!

Giấc mơ tái sinh phục sinh, lại biến thành tuyệt vọng.

"Phụ vương!

Phụ vương!

Giấc mơ tái sinh mà người đã dày công thiết lập cho nhi thần, cứ thế bị nghiền nát rồi!

Trái tim cương thi nhỏ bé của con!" Diệp Thần đánh đánh, đột nhiên phát hiện tiểu cương thi sao không đứng dậy.

Hắn đứng dậy, nhìn chằm chằm vào con cương thi nhỏ đang nằm bất động trong quan tài.

“Lão đệ!

Eo không ổn rồi?

Mới bốn vạn tám ngàn cái gập bụng, chúng ta tiếp tục!” “Khái khái khái...

Hống... khái khái” Từ miệng cương thi phát ra một âm thanh quái dị, tỏ vẻ cực kỳ đau khổ.

Diệp Thần chuyển thân đi đến ba lô của Muộn Du Bình lục lọi.

Sau đó lại chạy đến chỗ quan tài!

“Tiểu lão đệ!

Nào!

Trụ Tử ca cho em hai lọ thận bảo!

Hiệu quả rất tốt đó!” “Khái khái khái... khái khái khái” “Nào!

Đừng như vậy!

Tiểu lão đệ!

Uống xong chúng ta tiếp tục gập bụng!

Xem em có thể trụ được đến một triệu cái không.” “Khái khái...

Lạc...

Lạc... khái khái...” Cương thi sặc nước!

Cương thi ngừng thở!

Thật sự ngay lập tức ngừng thở!

Khán giả: “...” Diệp Thần véo véo mặt nó, một chút phản ứng cũng không còn.

Hắn lại vỗ tiểu cương thi hai cái.

Vẫn không phản ứng.

Xem ra là chết thật rồi!

“Con cương thi nhỏ này tự ti đến vậy sao!

Gập bụng không làm được một triệu cái, cũng không đến nỗi ngừng thở chứ!” “Phế vật trong số đàn ông!

Không làm được một triệu cái gập bụng!

Còn dám tự xưng là gà chiến?” Hầu như ngay lập tức sau khi câu nói của Diệp Thần truyền ra từ kênh trực tiếp.

Lượng fan của kênh trực tiếp lại bắt đầu thể hiện tính đơn nhất!

Lần này!

Mất đến không còn một fan nam nào!

Nhưng!

Điều kỳ lạ là!

Lượng quà tặng trên kênh trực tiếp của Diệp Thần, trực tiếp tăng gấp mấy lần!

Nhiều hơn rất nhiều so với lúc còn fan nam!

Diệp Thần nghĩ, quả nhiên vẫn giống như Trái Đất vậy.

Ngày xưa trên Trái Đất một sự kiện 11/11 nào đó, thứ hạng nhóm tiêu dùng.

Phụ nữ đứng đầu!

Trẻ em đứng thứ hai!

Thứ ba lại là: chó cưng!

Đàn ông tiêu dùng không biết đứng thứ hạng nào nữa.

Quả nhiên vẫn là fan nữ tốt nhất!

Lúc này!

Toàn bộ hệ thống đạo mộ của Mộ Táng Tinh Cầu hỗn loạn!

Hiệu trưởng Đại học Mộ Táng liên kết với Lão Phật Gia của Quỷ Môn.

Đặc biệt tổ chức một lực lượng tinh nhuệ!

Tiến hành sửa đổi quy tắc đạo mộ mới.

Lại còn muốn xuất bản một cuốn tự truyện dành riêng cho Trụ Tử ca!

Chương 138

Và tên tự truyện này đã được phát lệnh trưng cầu trên mạng!

Ai nghĩ ra một tên sách cho tự truyện của Trụ Tử ca, một khi được chấp nhận.

Tiền thưởng: 100 vạn!

Yêu cầu: Khái quát chính xác cuộc đời Trụ Tử ca.

Hình tượng sinh động!

Điều này khiến đông đảo khán giả vui mừng khôn xiết!

Đua nhau hiến kế!

Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu ngồi trong góc tường mộ thất, vừa ăn, vừa xem đủ loại tên tự truyện trên kênh trực tiếp.

"Các bạn khán giả thân mến!

Tôi là tiểu điềm tâm Lệ Dĩnh của các bạn.

Bây giờ kênh trực tiếp của chúng ta, đã phát động hoạt động đặt tên cho tự truyện của Trụ Tử ca." "Cái tên đưa ra, một khi được chấp nhận, sẽ nhận được tiền thưởng một trăm vạn!" "Vậy thì, vừa rồi có khán giả hỏi, làm thế nào để được coi là cuối cùng được chấp nhận.

Là như thế này, các chuyên gia của ban tổ chức sẽ sàng lọc trước, tổng cộng chọn ra mười cái tên." "Sau đó!

Mười cái tên này sẽ được bỏ phiếu trực tuyến, cái tên có số phiếu cao nhất, sẽ là quán quân!" Vô số tên sách tự truyện của Trụ Tử ca, bay về phía ban tổ chức.

Có của dân thường gửi, cũng có của các gia tộc lớn gửi.

Các chuyên gia của ban tổ chức bắt đầu tiến hành thẩm định cuối cùng.

Từ đó chọn ra mười cái tên.

Để tiến hành bỏ phiếu trực tuyến.

Trong thời gian này.

Lệ Dĩnh mặc váy ngắn màu hồng, điên cuồng lắc lư vũ điệu trước ống kính.

Khán giả cả nước đều đang mong đợi, khoảnh khắc quan trọng đầy ý nghĩa này!

Trụ Tử ca YYDS!

Thần vĩnh cửu!

Xuất bản tự truyện cho anh ấy!

Đề xuất tên sách này, là việc đáng để cả nước xem xét nghiêm túc.

"Các bạn khán giả thân mến, khán giả đã trở lại.

Tôi là bảo bối tiểu điềm tâm Lệ Dĩnh của các bạn.

Bây giờ mười cái tên hàng đầu của chúng ta đã ra rồi." "Sau đây xin lắng nghe tôi công bố mười cái tên này!

Sau đó chúng ta sẽ tiến hành bỏ phiếu!" "Tên sách đề xuất đầu tiên của Ngô gia: 《Tam Sinh Tam Thế Hoàn Hoa Bái》" Trương Khởi Lân "Phụt" một tiếng.

Một ngụm nấm phun xuống đất.

"Tên sách đề xuất thứ hai của Hoàng thất Tào gia: 《Sắt Thép Đã Bị Luyện Phế Như Thế Nào》" "Tên sách đề xuất thứ ba của Trần gia: 《Những Ngày Lẩn Trốn Số Phận Ở Nhân Gian》" "Tên sách đề xuất thứ tư của Bạch gia, cái này có năm cái, nói là tự truyện tổng

cộng chia làm năm tập, mỗi tập một tên sách.” Khán giả vừa nghe, cái này thật sáng tạo!

Chia tự truyện ra thành năm tập dựa theo các giai đoạn tuổi tác khác nhau, vậy thì tuyệt vời!

Bạch gia thật tài năng!

Đặt tên sách độc đáo!

Lần này!

Chắc chắn đặc biệt phù hợp với kinh nghiệm cả đời của Trụ Tử ca!

Mời quý vị đón chờ các tên tự truyện khác, chắc chắn có một cái quý vị thích.

Có tên rất ngọt ngào đó!

Lệ Dĩnh lấy ra thẻ, tiếp tục đọc.

“Năm tên sách của Bạch gia lần lượt là:” “《Phế Vật Đản Sinh》, 《Mạc Khi Thiếu Niên Cùng》, 《Mạc Khi Trung Niên Hàm》, 《Mạc Khi Lão Niên Ngốc》, 《Tử Giả Vi Đại》.” Khán giả: “...” Trương Khởi Lân đặt bát xuống.

Sau đó lặng lẽ đi đến góc tường.

Đột nhiên là một trận cười lớn!

Y không nhịn được nữa rồi!

Diệp Thần vọng trừng Tiểu Thiên Lưu đang ôm bụng, và Muộn Du Bình có hành vi rất bất thường.

“Hai người này bị làm sao vậy.” “Muộn Du Bình, ngươi và Tiểu Thiên Lưu, lén lút làm gì đó?” “Tiểu Kiếm, anh mau xem, tên tự truyện của anh!

Hi hi hi... lạc lạc lạc...” Tiểu Thiên Lưu lăn lộn trên đất mà cười.

Diệp Thần cầm vòng tay trực tiếp lên xem.

“Các bạn khán giả thân mến, sau đây công bố tên trưng cầu thứ năm.” “Tên sách thứ năm, cư dân mạng vô danh: 《Chuyện Bí Ẩn Của Nữ Vu Bị Ngồi Chết》” “Tên sách thứ sáu, cư dân mạng vô danh: 《Duyên Phận Không Thể Giải Thích Của Tôi Và Hắc Lư Đề Tử》” “Tên sách thứ bảy, cư dân mạng vô danh: 《Đưa Cương Thi Cùng Nhau Luyện Eo》” “Tên sách thứ tám, cư dân mạng vô danh: 《Bí Mật Không Thể Nói Giữa Tôi Và Tiểu Ca》” “Tên sách thứ chín, cư dân mạng vô danh: 《Quỷ Treo Cổ Thấy Tôi Liền Run Rẩy》” “Tên sách thứ mười, cư dân mạng vô danh: 《Chuyến Du Lịch Mộ Địa Của Gia Đình Ba Người》” “Các bạn khán giả thân mến, sau đây bắt đầu bỏ phiếu, thời gian kết thúc sau 48 tiếng!

Mời mọi người hãy cùng chờ đợi nhé!” Diệp Thần: “...” Trương Khởi Lân: “...” Tiểu Thiên Lưu cười càng vui hơn!

Cô bé bưng nấm của mình lên, ăn không ngừng.

Ăn ngon miệng.

Trương Khởi Lân múc cho Diệp Thần một bát nấm xào.

“Trụ Tử!

Ăn đi!” Diệp Thần cánh tay đau mỏi, cương thi nhỏ gập bụng hơn bốn vạn lần, nhưng mỗi lần nó ngồi dậy.

Diệp Thần đều là Hắc Lư Đề Tử liên kích ba lần, hoặc Hắc Lư Đề Tử liên kích năm lần.

Cánh tay đau mỏi rất bình thường.

Hắn nhận lấy bát Muộn Du Bình đưa qua.

Vội vàng ăn.

Thật sự có chút đói rồi.

Trương Khởi Lân đi đến chỗ quan tài.

Y muốn xem, cái thứ này rốt cuộc là cái quỷ gì.

Trong quan tài là một cương thi nhỏ, đã hoàn toàn ngừng thở.

Quần áo trên người nó đã mục nát rất nhiều.

Nhưng!

Vẫn có thể nhìn ra.

Chính là hoàng bào!

Hơn nữa còn là long bào phiên bản thu nhỏ!

Xem ra!

Cái này thật sự là Quỷ Thái tử!

Tào Xung!

Tào Tháo thật sự yêu thương nó sâu sắc.

Thậm chí còn cho phép nó mặc hoàng bào phiên bản thu nhỏ để an táng.

Lúc này!

Trương Khởi Lân đột nhiên phát hiện!

Trong miệng cương thi nhỏ có thứ gì đó.

Diệp Thần đi đến.

Hắn tắt vòng tay trực tiếp của mình.

Lại tắt vòng tay trực tiếp của Trương Khởi Lân.

Hắn sớm đã thấy thứ trong miệng cương thi nhỏ này.

Để không cho khán giả thấy.

Để không để lộ bí mật Cửu Đại Thiên Châu trên lưng Muộn Du Bình.

Nhất định phải tắt vòng tay trực tiếp trước.

“Muộn Du Bình, lấy ra đi!

Ta đặt lên lưng ngươi.” Trương Khởi Lân vừa lấy Trấn Hồn Châu ra!

Lập tức có một cảm giác quen thuộc.

Không ngờ!

Trấn Hồn Châu lại thực sự ở đây!

Vậy thì ngay lập tức!

Tất cả các manh mối dường như được xâu chuỗi lại!

Dựa trên những ký ức tìm kiếm trên đường đi trước đó.

Trương Khởi Lân biết.

Năm đó!

Chú của y là Trương Giác đã lấy trộm viên Trấn Hồn Châu này từ hoàng thất.

Về phần hoàng thất ban đầu lấy nó từ đâu, Trương Khởi Lân không có chút ấn tượng nào.

Chú Trương Giác đã lấy trộm Trấn Hồn Châu, mang vào quan tài, định để mình dưỡng thi.

Sau đó không ngờ con huyết thi trong ngôi mộ hoang kia đã ném Trương Giác sang một bên, tự mình ngậm Trấn Hồn Châu, biến thành huyết thi.

Sau đó!

Trương Khởi Lân ngàn năm trước đã đạo tẩu Trấn Hồn Châu

trong ngôi mộ hoang đó.

Y đã tặng Trấn Hồn Châu cho Huyền Trang Pháp Sư của Đại Phật Tự.

Nhưng!

Không lâu sau, toàn bộ Đại Phật Tự bị hoàng thất sát hại.

Trấn Hồn Châu liền được đưa vào miệng Quỷ Thái tử Tào Xung!

Thì ra!

Là như vậy!

Diệp Thần kẹp viên Trấn Hồn Châu màu đen vừa đặt lên lưng Trương Khởi Lân.

Đột nhiên!

Trấn Hồn Châu bắt đầu phát ra ánh sáng đen nhàn nhạt.

Toàn bộ hoa văn Cửu Long bắt đầu xuất hiện ánh sáng vàng.

Trấn Hồn Châu ngay lập tức chui vào.

Chui vào vị trí thuộc về nó.

Trương Khởi Lân toàn thân chấn động!

Trong mắt đột nhiên xuất hiện khí đen nhàn nhạt.

Trong não dường như vô số linh hồn xuất hiện.

Đua nhau gọi y!

“Trương Khởi Lân, Trương Khởi Lân!

Trương Khởi Lân!

Cứu mạng!” “Hãy nghiền nát tất cả mọi người của Trương gia cho ta!” “Kỳ Lân!

Kỳ Lân!

Ta là chú Trương Giác của con, con đừng quên sứ mệnh của mình!" "Trương Khởi Lân... ta sẽ trở lại tìm con!

Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho con..." Trong chốc lát, dường như có mấy chục mấy trăm linh hồn đang khóc than vậy.

Trương Khởi Lân rơi vào mê mang.

"Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Không sao chứ!" "Tiểu Soái!

Tiểu Soái!

Anh bị làm sao vậy!

Huhu..." Diệp Thần dùng sức lắc y!

Lắc mạnh!

Đột nhiên!

Chương 139

Trương Khởi Lân ngay lập tức mở mắt!

Trong mắt khí đen đang chảy.

Biểu cảm của y có chút hung tợn.

Y ngay lập tức vồ lấy Hắc Kim Cổ Đao của mình!

Trong chốc lát một cú nhảy chém!

Chém về phía Diệp Thần!

Diệp Thần vội vàng né sang một bên một chút.

Ai ngờ!

Muộn Du Bình lại một lần nữa nhảy lên!

Một đao nặng nề chém xuống!

Diệp Thần không dám lơ là!

Giơ đao đón đỡ!

"Bộp!" một tiếng động lớn!

Trảm Phách Đao và Hắc Kim Cổ Đao chạm vào nhau!

Diệp Thần không dám dùng sức, sợ làm tổn thương Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình sau khi hấp thu Trấn Hồn Châu, trở nên lợi hại hơn nữa!

Lực đạo đao pháp này!

Khủng khiếp đến vậy!

Tiểu Thiên Lưu không thể nhìn tiếp được nữa!

Tiểu Soái và Tiểu Kiếm làm sao có thể đánh nhau!

Cô bé đau khổ vô cùng!

Cô bé có chút phát điên!

Ngay lập tức hoàn toàn gào thét ra!

“A!

A...” Không ai ngờ được!

Tiểu Thiên Lưu lại phát ra tiếng gầm giận dữ đáng sợ đến vậy!

Trương Khởi Lân ngay lập tức tỉnh táo lại!

Vội vàng buông dao xuống!

Hai người đều vây quanh Tiểu Thiên Lưu.

Diệp Thần tai tê dại!

Hắn biết áp lực linh hồn của Tiểu Thiên Lưu một khi được giải phóng, rất đáng sợ.

Nhưng!

Hắn căn bản không ngờ tới!

Uy lực lại khủng khiếp đến vậy!

Trương Khởi Lân nhìn Tiểu Thiên Lưu!

Lại nhìn cương thi nhỏ trong quan tài.

Lúc này!

Cương thi nhỏ trong quan tài!

Thất khiếu chảy máu!

Máu đen đỏ!

Đặc biệt là tai của cương thi nhỏ!

Màng tai đã hoàn toàn bị chấn nát!

Trương Khởi Lân kinh ngạc không thôi!

Diệp Thần cũng kinh ngạc không thôi!

“Huhu!

Hai người sau này không được đánh nhau!” “Hai người phải mãi mãi, mãi mãi, thật tốt!” “Hai người hứa với con!

Huhu!” “Được được được, Tiểu Thiên Lưu ngoan!

Tiểu Soái hứa với con, sau này không đánh nhau!” “Còn anh thì sao, Tiểu Kiếm!” “Ta chắc chắn sẽ không đâu, ta thà dùng đao chém chính mình, cũng sẽ không chém Muộn Du Bình đâu!” Tiểu Thiên Lưu phá vỡ lệ mà cười!

Trương Khởi Lân cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Vừa rồi dường như không thể kiểm soát được.

“Muộn Du Bình, đừng nghĩ nữa, Cửu Đại Thiên Châu này đều là vật nghịch thiên!

Ngươi trực tiếp hấp thu nó rồi.” “Nếu nói không có chút tác dụng phụ nào, thì ngươi cũng có lỗi với khán giả!” “Cũng chỉ có ta Trụ Tử anh minh thần võ!

Dũng mãnh vô địch!

Đặt ở người bình thường, nhát đao của ngươi vừa rồi, e rằng đã chém người ta thành mấy mảnh rồi!” Trương Khởi Lân có chút tự trách.

“Trụ Tử, ta xem ngươi có bị thương không?” “Không có!

Không có!” “Nhưng mà, nếu ngươi nhất định muốn kiểm tra, hoặc bồi thường cho ta, ta thật sự không có chút ý kiến nào đâu!” Trương

Khởi Lân nhìn Trụ Tử, đầu tiên là cười một chút, sau đó lại nói.

“Trụ Tử, sau này nếu ta vẫn không kiểm soát được, tấn công ngươi, thì làm sao?” “Làm sao à?

Ngươi mà dám tấn công ta nữa, ta sẽ tự giết mình, đặt dưới đao của ngươi.” Trương Khởi Lân: “...” Trong mộ thất, Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Họ không biết rằng.

Bên ngoài gần trăm đạo mộ giả, đã bị tống tử lao ra từ Vong Linh Tháp cắn chết tươi.

Mọi người trong chốc lát như ong vỡ tổ, chạy tán loạn khắp nơi.

Trùng phục sinh, động vật, nữ thi từng con từng con hoành hành khắp Vong Linh Tháp phía dưới.

Ngay cả những quái vật tai dài vốn dĩ sống trong hang động, cũng gần như bị tống tử giết sạch.

Sau đó!

Nhiều đạo mộ giả đã phát hiện một cửa động có thể đi ra ở đỉnh vách đá.

Nhưng!

Cửa động quá cao!

Mọi người đều đang nghĩ cách leo vách.

Ngay lúc đó!

Vô số quân đoàn tống tử toàn bộ xông tới.

Các đạo mộ giả một trận lòng lạnh.

Ngay lập tức rơi vào tuyệt vọng.

Nhưng!

Ngay khoảnh khắc Trấn Hồn Châu được Trương Khởi Lân hấp thu.

Hầu như tất cả tống tử phục sinh đang chạy tới chạy lui.

Đều ngã xuống đất.

Không chỉ mất đi sinh khí.

Thậm chí cả thân thể của bọn chúng cũng dần dần mục rữa.

Sau đó!

Bị gió thổi tan!

Toàn bộ phía dưới Vong Linh Tháp, ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

Dường như những tống tử vừa rồi truy đuổi người khắp nơi giết chóc, tiếng quỷ khóc sói hú khắp nơi, đều chỉ là một giấc mơ.

Diệp Thần đi vòng quanh mộ thất này.

Hắn muốn tìm lối ra.

Nếu không ra được ở đây, sẽ phải quay về đường cũ, lại còn phải đi qua chất độc ghê tởm của Cửu Đầu Xà Bách.

Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu cũng đều lần lượt bắt đầu tìm kiếm trong mộ thất này.

Nhưng không có bất kỳ manh mối nào.

Toàn bộ mộ thất ngoại trừ những thi thể đã chết, khắp nơi đều trống trơn.

Trên tường thậm chí không có một bức tranh hữu ích nào.

Đột nhiên!

Diệp Thần cảm thấy có gì đó không ổn!

Rất không ổn!

“Muộn Du Bình!

Trước đây ngươi đã mang Trấn Hồn Châu đi từ miệng huyết thi!” “Sau đó!

Ngươi đã giao Trấn Hồn Châu cho Huyền Trang Pháp Sư!

Sau đó hoàng thất đã diệt toàn bộ Đại Phật Tự!” “Cuối cùng Trấn Hồn Châu bị đưa vào đây!” “Nhưng!

Ngươi nghĩ xem, ta cảm thấy có một điểm không đúng.” Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần đầy thâm tình.

Trụ Tử mỗi lần hoặc là không động não.

Một khi động não!

Thật sự rất giống chuyện đó!

“Trụ Tử, ngươi nói đi!

Chỗ nào không đúng!” “Muộn Du Bình, ta ở mộ huyệt của Huyền Trang Pháp Sư đã gặp vị tướng quân đứng mà chết kia, trên người hắn có mang Âm Binh Phù.” “Hắn thì, chết trong chất độc của Hắc Giác Tiên.” “Tức là, hắn bị số lượng lớn Hắc Giác Tiên chặn lại, căn bản không đến được chỗ quan tài vàng.” “Vậy Trấn Hồn Châu này là ai đã đưa vào miệng Tào Xung?

Tào Xung chết rất sớm, lẽ ra đã được chôn từ rất lâu.” “Vậy thì!

Người đưa Trấn Hồn Châu vào sau này căn bản không có Âm Binh Phù, hắn không thể vào từ Vong Linh Tháp chính diện.” Trương Khởi Lân cũng nghĩ đến điều này!

Vậy thì!

Chân tướng chỉ có một!

Chính là ở đây còn có một mật đạo trực tiếp đi vào từ bên ngoài!

Chỉ có như vậy!

Người mang Trấn Hồn Châu vào mới không bị Hắc Giác Tiên cắn chết.

Nhưng!

Mật đạo ở đâu?

Trương Khởi Lân đi vòng quanh quan tài vàng tìm kiếm.

Y đã chạm khắp bên ngoài quan tài, xác định không có cơ quan nào.

Thậm chí cả bên trong quan tài y cũng đã xem xét.

Diệp Thần đứng bên cạnh quan tài vàng.

Hắn trực tiếp đưa tay ra.

Trương Khởi Lân sợ hắn chạm vào thi thể.

"Trụ Tử!

Thi thể kia không thể động chạm." "Muộn Du Bình!

Thi thể không thể động chạm?

Ai truyền lại?" "Dường như nói là Đạo mộ chi vương Tào Tháo." "Vậy thì đúng rồi!

Muộn Du Bình!

Hắn ta tại sao lại truyền điều này xuống!

Các ngươi Phát Khâu, Bàn Sơn, Mạc Kim, Tá Lĩnh đều không dễ dàng chạm vào thi thể." Diệp Thần: "Đó là vì!" Diệp Thần một tay túm lấy thi thể cương thi nhỏ.

Trực tiếp nhấc bổng lên.

Ném thẳng ra ngoài quan tài.

Ngay khi Trương Khởi Lân có chút kinh ngạc!

Diệp Thần chỉ vào hai cái lỗ nhỏ dưới thân thi thể cương thi nhỏ!

“Muộn Du Bình, ngươi xem!

Cơ quan ở đây!” Trương Khởi Lân vừa nhìn!

Chương 140

Vô cùng kinh hỉ!

“Trụ Tử!

Ngươi thật lợi hại!” “Bình thường thôi!

Hạng ba thế giới!” “Tiểu Kiếm!

Anh đã hạng ba thế giới rồi, vậy con thì sao?” “Ta đã nói rồi mà, ta là hạng ba thế giới.

Muộn Du Bình hạng nhất thế giới, con hạng nhì thế giới!” “Tiểu Kiếm, thế này còn tạm được, hi hi!” Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười.

Hai ngón tay Phát Khâu chỉ (ngón trỏ và ngón giữa) theo hai lỗ dưới đáy quan tài.

Ngay lập tức cắm vào!

“Cạch cạch!” “Ầm ầm ầm...” Đột nhiên!

Dưới quan tài vàng này liền mở ra!

Hiện ra một cầu thang lát đá xanh.

Diệp Thần đi đầu nhảy xuống.

Trương Khởi Lân ôm Tiểu Thiên Lưu một cái.

Cũng vội vàng nhảy xuống.

Quả nhiên!

Bích họa và vật bồi táng đều ở đây!

Trong đường hầm dưới toàn bộ quan tài vàng.

Chất đầy đủ loại vàng bạc châu báu!

Trên tường vẽ đầy các loại bích họa.

Trương Khởi Lân nhìn các bức bích họa trên tường.

Trong bức họa đầu tiên: Long đầu Tào Tháo vô cùng yêu thương Quỷ Thái tử Tào Xung này.

Tào Tháo cùng hắn đọc sách!

Bức họa thứ hai đã từng thấy trước đây.

Chính là bức bích họa Tào Xung xưng tượng (vân tượng).

Có thể thấy Long đầu Tào Tháo vô cùng vui vẻ!

Nhưng đến bức họa thứ ba!

Hình ảnh đã thay đổi.

Trương Khởi Lân lông mày hơi cau lại.

Những bức họa trước đều được vẽ bằng sơn dầu màu, từ bức họa thứ ba trở đi đều là bút mực đen.

Trương Khởi Lân ngay lập tức hiểu ra!

Bút mực đen, chính là để tưởng niệm!

Bởi vì!

Trên bức họa thứ ba, Tào Xung đã chết!

Trên đó không chú thích nguyên nhân, hắn chết như thế nào.

Trên bức họa thứ tư.

Tào Tháo ra lệnh cho người, săn bắt đủ loại côn trùng động vật, tìm kiếm khắp cả nước hài nhi và trẻ em, cả trẻ em bảy tám tuổi.

Giết tất cả bọn chúng.

Bỏ vào mộ táng của Tào Xung.

Để con trai mình không cô đơn.

Lại còn bỏ rất nhiều đồ chơi vào mộ táng để bồi táng.

Bức họa thứ năm hình như là cảnh xây dựng Trấn Hồn Nhai.

Trương Khởi Lân kinh ngạc!

Tào Xung khi còn sống tự mình vẽ một bức 《Thiếu Nữ Tú Chức Đồ》, Tào Tháo ra lệnh cho người hoàn toàn dựa theo bức vẽ mà phục dựng người thật.

Xây dựng một Trấn Hồn Nhai cho con trai mình Tào Xung.

Những thi thể thiếu nữ trên Trấn Hồn Nhai, đều là người sống trực tiếp bị đổ thủy ngân từ gáy.

Thủy ngân đông đặc dưới da, sau đó tạo dáng các động tác, thi thể không hủy, giữ nguyên vẻ mặt cười quái dị.

Trương Khởi Lân thở phào một hơi!

Tào Tháo này yêu thương con trai mình đến mức nào!

Tàn nhẫn biết bao!

Thủ đoạn độc ác biết bao!

Và những bức tranh phía sau càng kinh hãi hơn.

Dưới trướng Tào Tháo có một đội quân đạo mộ vô cùng lợi hại.

Họ thu thập được thi dụ ma cô (nấm dẫn dụ thi thể).

Lại tìm được Cửu Đầu Xà Bách, sau đó thiết kế ra mộ táng có phòng thủ cực kỳ trâu bò này!

Và những quái vật tai dài đó!

Lại đều là người!

Cụ thể mà nói, đây là Cự Linh Tướng Quân và binh lính của hắn được Tào Tháo sắp xếp đến giám sát việc xây dựng mộ táng.

Chỉ là ngàn năm trôi qua!

Lương thực để lại dưới Vong Linh Tháp đã sớm ăn hết.

Họ liền ăn động vật, ăn chuột trong hang động.

Hang động tối đen khiến họ tiến hóa thành mắt càng ngày càng nhỏ, tai càng ngày càng dài!

Thì ra!

Là như vậy!

Trương Khởi Lân gần như ngay lập tức hiểu ra tất cả!

Ngôi mộ táng này thật sự được thiết kế quá xảo diệu!

Tuy nhiên!

Điều khiến Trương Khởi Lân kinh ngạc nhất là!

Tào Tháo còn để lại hậu chiêu!

Hắn dặn dò hậu nhân sau khi tìm được Trấn Hồn Châu đã mất tích.

Đặt Trấn Hồn Châu vào miệng Tào Xung.

Nhưng!

Tào Tháo biết sẽ có người tham lam, sẽ đến đạo trộm Trấn Hồn Châu.

Thế nhưng!

Vong Linh Tháp nhất định phải có Âm Binh Phù mới có thể mở ra.

Nếu ai mang theo Âm Binh Phù vào.

Chỉ cần Âm Binh Phù đặt lên quan tài con trai mình.

Vậy thì kết hợp với Trấn Hồn Châu!

Toàn bộ thi thể trong mộ táng đều sẽ biến thành tống tử!

Đến lúc đó!

Tào Xung sẽ hoàn toàn phục sinh!

Nhưng!

Người tính không bằng trời tính!

Tào Tháo có tính toán cũng không bằng Trụ Tử ca ngốc nghếch!

Các loại kế liên hoàn, kế trong kế, đều bị Trụ Tử ca dễ dàng hóa giải.

Trương Khởi Lân khóe miệng mang theo nụ cười!

Y mang ánh mắt dịu dàng, quay người nhìn Trụ Tử.

Kết quả!

Kinh ngạc đến mức không nói nên lời!

Ngay khoảnh khắc Trương Khởi Lân quay người lại.

Y thấy Diệp Thần đã cởi áo trên.

Tám múi bụng trắng nõn lộ ra bên ngoài.

Tay xách một gói quần áo, sau lưng đeo một cái ba lô lớn phồng lên.

Bên trong đều nhét đầy vàng bạc châu báu.

Ngay cả trong quần của Diệp Thần, cũng nhét đầy đến phồng lên.

Trương Khởi Lân: "..." "Trụ Tử!

Ngươi sao lại..." "Muộn Du Bình, nói ta làm gì, Tiểu Thiên Lưu thì có thể tốt hơn chỗ nào chứ." "Làm sao có thể, Trụ Tử, ngươi đừng vu oan Tiểu Thiên Lưu..." Lời nói của Trương Khởi Lân chợt dừng lại.

Bởi vì y thấy, Tiểu Thiên Lưu chui ra từ một đống vàng.

Lúc này!

Cô bé đang vén áo của mình lên.

Bên trong đầy ắp châu báu.

Ngay cả mặt cô bé cũng không thấy nữa.

Trương Khởi Lân: "..." "Trụ Tử, đã nói với hai người rồi, tường Trương gia đều làm bằng vàng." "Muộn Du Bình, tường vàng thì tường vàng chứ.

Ta dù sao cũng phải vơ vét chút lễ gặp mặt chứ!

Kẻo người Trương gia lại nói ta không hiểu lễ số!" "Hơn nữa à, Muộn Du Bình, ta định mua một căn nhà lớn hơn ở Kinh Thành.

Trang trí thật đẹp." Trương Khởi Lân Trương gia trước đây của y quá lớn, y không có nhiều khái niệm về kích thước căn nhà này.

"Muộn Du Bình, trước đây nhà của ta ở cảng biển chỉ 25 mét vuông thôi." Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, căn nhà 25 mét vuông lớn đến mức nào, y thật sự chưa từng ở.

"Muộn Du Bình, 25 mét vuông lớn đến mức nào, ta giải thích cho ngươi thế này nhé." "Tổng diện tích ruột người khoảng 200 mét vuông, căn nhà kia của ta còn chưa bằng chỗ đựng phân!" Trương Khởi Lân: "..." Cái quỷ gì vậy!

Cái ví dụ này!

Có thể hình tượng hơn không?

Cảm giác hình ảnh trong đầu quá mạnh!...

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đi dọc theo con đường hầm này gần nửa ngày.

Cuối cùng thấy một lối ra trên đỉnh đầu.

Trương Khởi Lân ném sợi dây ra, móc vào phía trên.

Hai người leo lên.

Thật không ngờ!

Vừa ra ngoài!

Lại ở trên đỉnh một cây đại thụ.

Cây đại thụ này trong rừng Amazon này, hoàn toàn không có gì đặc biệt.

Bình thường thôi.

Nhưng!

Ai có thể ngờ được!

Nó lại rỗng ruột!

Và thông đến đáy Vong Linh Tháp.

Diệp Thần: "Tên giặc Tào thật sự là lão gian cự hoạt a!" "Đúng rồi!

Muộn Du Bình, vừa rồi ta nghe ngươi nói về nội dung trên bích họa.

Ta có một câu hỏi." Trương Khởi Lân nhìn hắn, chăm chú lắng nghe.

"Muộn Du Bình!

Ngươi nói vị tướng quân đứng mà chết trong hang động nơi Huyền Trang chết, có phải chính là người đã vào cửa chính để trộm Trấn Hồn Châu." "Sau đó tiến vào mộ thất nhưng bị Hắc Giác Tiên cắn trúng.

Một con Hắc Giác Tiên cứ thế chui vào cơ thể hắn đến hang núi nơi Huyền Trang an táng." Trương Khởi Lân gật đầu!

Giả thuyết này rất có khả năng.

Chương 141

“Ừm!

Kẻ trộm Trấn Hồn Châu này chắc chắn có thù với Tào Xung!” “Muộn Du Bình, ngươi nói đúng, chỗ có thuyền bên sông ngươi còn nhớ không?

Bên đó vốn có một bia đá.” “Trên bia đá khắc sinh bình của Tào Xung, nhưng lại bị người dùng kiếm gọt bỏ chữ đi!

Chắc chắn là kẻ đó làm!” Trương Khởi Lân gật đầu!

Y thở phào một hơi!

Sự việc đến đây!

Vong Linh Tháp Amazon này!

Coi như chân tướng đã sáng tỏ!

Điều tiếc nuối duy nhất là, trong ngôi mộ hoang đó, cũng không thể nói là mộ hoang.

Ai là huyết thi trong mộ của chú Trương Giác của Trương Khởi Lân?

Và nửa thi thể của Trương Giác đã đi đâu?

Cái này thật sự phải xem sau này có tìm được manh mối không.

Tuy nhiên!

Đã không còn quan trọng nữa!...

Hai người bật lại vòng tay trực tiếp vừa tắt.

Bắt đầu báo cáo vị trí cho đoàn làm phim.

Đợi đoàn làm phim đến đón họ.

Tiến đến mộ táng tiếp theo.

Rất nhiều khán giả thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca đều vui mừng khôn xiết.

Đã mấy ngày rồi!

Các đạo mộ giả khác đều lần lượt chạy ra ngoài.

Mà không thấy bóng dáng Trụ Tử ca và Tiểu Ca.

Bây giờ cuối cùng lại thấy họ rồi!

"Oa!

Mọi người nhìn xem!

Vừa rồi trong mộ thất không nhìn rõ, sao Trụ Tử ca lại trở nên đẹp trai đến vậy!" "Trụ Tử ca còn không mặc áo trên...

Oa nga!

Thật gợi cảm nha!

Lại còn mang nhiều vàng bạc châu báu đến vậy!

Cao phú soái!" "Trời ơi, trái tim bé bỏng của tôi!

Trụ Tử ca và Tiểu Ca ngồi cùng nhau, nam thần kề vai sát cánh!

Thật đáng ghen tị!" "Ông trời ơi!

Sao lại có hai người đàn ông hoàn hảo hơn cả phụ nữ chứ?

Có phải tạo nhầm giới tính không!" "Tiểu Ca, Trụ Tử ca, tôi gả cho hai anh nhé, đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn làm mẹ của Tiểu Thiên Lưu thôi!" Hoàng tộc Tào thị của Cổ Quốc phương Đông.

Tào Bá mặc long bào tím vàng nằm cao trên long sàng.

Sắc mặt ông ta rất tệ.

Vừa rồi thấy Diệp Thần và Trương Khởi Lân chui ra từ đáy Vong

Linh Tháp.

Hơn nữa!

Người của hoàng tộc Tào thị ông ta đã vào hơn ba mươi người, mười mấy người đều chết bên trong.

Quan trọng là!

Trấn Hồn Châu lại không cánh mà bay!

Hầu như không hề xuất hiện trên kênh trực tiếp của bất kỳ ai.

Nghĩ đến đây!

Ông ta lại suýt phun ra một ngụm máu già.

Bên cạnh long sàng.

Đứng con trai ông ta Tào Nhĩ.

Và thủ lĩnh lính đánh thuê Mộ Táng Tinh Cầu Ảnh Tử.

"Tào Nhĩ, lễ hỏi của Bạch gia đã gửi qua chưa?" "Phụ vương!

Đã gửi rồi!

Gia chủ Bạch gia đồng ý, tháng sau có thể thành hôn." "Tốt tốt tốt, khái khái khái..." Tào Bá ho khan khó chịu.

Ông ta muốn ngồi dậy.

Nhưng!

Vừa mới đứng dậy.

Mông của ông ta liền đau kêu ngao ngao.

Tào Bá trong lòng uất ức a!

Lần trước đi bệnh viện.

Cây kim ở mông ông ta chưa rút đã chạy về.

Kết quả về đến nhà.

Liền trực tiếp ngồi lên long ỷ.

Kết quả!

Kim tiêm trực tiếp đâm vào mông.

Lại phải đưa vào bệnh viện ngay trong đêm.

“Ảnh Tử, lần trước các ngươi lại không thể giết chết Trương Khởi Lân và Trụ Kình Thiên!” “Gia chủ Tào, đây là sơ suất của chúng tôi.” Tào Nhĩ vừa nghe, rất tức giận.

“Ảnh Tử, một câu sơ suất là được sao?

Các ngươi đã nhận nhiều tiền như vậy!” “Tào Nhĩ, không được vô lễ!

Ảnh Tử, các ngươi để Lao Lạp ra tay thêm một lần nữa đi!” “Gia chủ Tào!

Lao Lạp đi thực hiện nhiệm vụ giết người khác rồi.

Nhưng ngài yên tâm!

Tôi đã sắp xếp xong rồi!” “Gia chủ Tào, xin yên tâm!

Lần này hai người cùng đi!

Độ hot của họ hiện đang nằm trong top mười.” Sắc mặt Tào Bá có chút dịu lại.

Có thể vào top mười, thực lực tự nhiên là cực kỳ mạnh mẽ!

“Nhưng!

Gia chủ Tào!

Thủy tính của hai người này đều là hạng nhất.

Xin ngài hãy ra mặt can thiệp một chút!

Lần này!

Mộ táng thứ ba hãy đi đến di tích dưới đáy biển Atlantis trước." "Được!

Chỉ cần có thể giết được bọn chúng là được!

Chuyện này ta sẽ lo!" Tào Bá cũng có tính toán riêng.

Bởi vì ông ta đột nhiên nhớ đến Thiên Châu ẩn giấu trong di tích dưới đáy biển Atlantis: Hải Dương Chi Tâm!...

"Tiểu Kiếm, con gọi món gì mang về vậy.

Bình nước của ta đâu?" "Gọi cho Tiểu Thiên Lưu rồi!

Ta gọi cho con một túi lớn mà!" "Tiểu Soái, bình nước của ta đâu?" "Một thùng!" Bát Thiên Lưu vui mừng khôn xiết.

Cô bé ngồi trên đỉnh cây vừa chui ra, gào thét vào không trung!

Bởi vì cô bé thấy một chiếc trực thăng màu đỏ đang lao nhanh đến.

Trực thăng vừa đến trên không.

Chưa đợi Diệp Thần đứng dậy.

Bát Thiên Lưu đã nhảy nhót theo cái thang trực thăng thả xuống, leo lên.

Tiểu Thiên Lưu vừa lên, Lệ Dĩnh liền vội vàng chạy tới.

"Ôi cha, Tiểu Thiên Lưu, Tiểu Thiên Lưu!

Con thật sự rất đáng yêu!

Chị yêu con chết mất!" "Đừng ôm con!

Con và chị không quen, nhưng chị có thể dùng kẹo để làm quen với con!" Diệp Thần nghe ở phía sau.

Sao câu nói này nghe quen tai thế!

Lệ Dĩnh rụt tay đang đưa ra lại, ngượng ngùng không thôi!

Đẹp trai quả nhiên là đẹp trai a, hai anh đẹp trai nuôi con cũng đặc sắc đến vậy!

“Tiểu Thiên Lưu, con cứ gọi chị Lệ Dĩnh tỷ tỷ là được rồi.

Nào!

Chị đã mang rất nhiều đồ ăn cho con!” Tiểu Thiên Lưu mắt sáng lên.

Vội vàng xích lại gần xem.

“Sữa bột dê!

Sữa bột bò!

Sữa bột hữu cơ...” Tiểu Thiên Lưu: “...” Tiểu Thiên Lưu nhìn Lệ Dĩnh.

“Tiểu thư tỷ, chị nghĩ con còn ăn sữa bột sao?” “Không ăn sao?

Lúc chị bằng tuổi con, chị đều ăn sữa bột.

Chị thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca không tiện cho con bú đâu.” “Hơn nữa, hai người họ làm gì có điều kiện đó!

Cho nên, chị đã mua rất nhiều sữa bột cho con.” “Tiểu thư tỷ, chị ăn sữa bột đến mấy tuổi?” “Mẹ chị nói chị cai sữa khá sớm, chị 10 tuổi đã cai sữa rồi.” Tiểu Thiên Lưu: “...” Nhiếp ảnh sư: “...” Khán giả: “...” Lúc này, Lệ Dĩnh đột nhiên mắt sáng rực.

“Trụ Tử... ca ca, anh sao lại... sao lại thay đổi rồi.” “Thay đổi sao?

Không phải vẫn luôn đẹp trai như vậy sao?

Cuộc sống không thiếu sự đẹp trai, mà là thiếu đôi mắt biết phát hiện ra sự đẹp trai!” Lệ Dĩnh vừa nghe, ngay lập tức tràn đầy sùng bái!

Diệp Thần trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống.

Tiểu Ca vừa bước vào trực thăng.

Không như thường ngày, trực tiếp bình tĩnh ngồi xuống.

Mà lại nhìn ngó xung quanh!

Hành vi tỏ ra đặc biệt bất thường!

Tiếp theo, hãy cùng Tiểu Ca và Trụ Tử ca khám phá thế giới dưới đáy biển vừa đẹp đẽ vừa thần bí nhé!

Ngoài ra, trận đại chiến kịch liệt nhất của cuốn sách này, sắp đến rồi!

Trương Khởi Lân trước đây, mỗi khi lên máy bay, sẽ thích tháo mũ trùm đầu, tìm một góc rồi ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần!

Nhưng giờ đây lại nhìn quanh khắp nơi.

Lệ Dĩnh không nhịn được nữa, rụt rè hỏi: "Tiểu Ca, anh... anh tìm gì thế?" "Tôi gọi đồ ăn ngoài, kẹo Kim Bình Đường và thịt nướng rượu gạo đâu?" "À!

Ở đây!

Ở đây!

Quên nói với anh, đồ ăn ngoài của các anh đều ở đây!" "Mấy cái thùng lận, toàn là đồ các anh gọi thôi." Trương Khởi Lân đi qua lật xem một chút, tìm thấy thùng Kim Bình Đường.

Y trực tiếp mở ra!

Đổ hết kẹo bên trong ra, nhét tất cả vào trong ba lô của mình.

Sau đó xách ba lô, xách riêng thịt nướng rượu gạo, quay lại chỗ ngồi.

Chương 142

“Tiểu Thiên Lưu!

Ăn kẹo đi!” “Trụ Tử, lại đây!

Ăn đi!” Tiểu Thiên Lưu bay như một làn gió đến đậu trên vai Trương Khởi Lân.

Diệp Thần cười ha ha, nhanh chóng nhận lấy thịt nướng và rượu gạo.

Lệ Dĩnh nhìn đến ngây người, ai đã từng thấy Tiểu Ca như vậy bao giờ.

Hình ảnh Tiểu Ca trên camera của quay phim vừa được phát sóng, khán giả và fan đều phát điên.

“Ô ô... hạnh phúc quá!

Đây còn là Tiểu Ca sao?

Tiểu Ca không phải là nhân sĩ tàn tật cấp chín trên cạn trong truyền thuyết à?” “Này, Tiểu Ca cho tôi một viên kẹo đi, tôi sẽ còn dùng ngón tay vuốt tóc nữa!” “Chưa bao giờ thấy Tiểu Ca dịu dàng đến vậy!

Vốn dĩ là một người lạnh lùng như thế!

Lại đối xử tốt với Tiểu Thiên Lưu và Trụ Tử ca như vậy!

Ghen tị quá!” Diệp Thần đi đến chỗ chất đồ ăn ngoài phía sau máy bay.

Tổng cộng bảy thùng đồ ăn ngoài.

Mình mới gọi một thùng, Muộn Du Bình thế nào mà lại gọi sáu thùng đồ ăn ngoài?

Vừa rồi một thùng là Kim Bình Đường, còn lại năm thùng!

Trời đất!

Diệp Thần dùng dao mở thùng đồ ăn ngoài của mình.

Hắn gọi một ít đồ ăn vặt, còn gọi một ít nấm và gia vị nướng.

Hắn chỉ có một thùng nên nhanh chóng mở xong.

Hắn vừa đứng dậy, Tiểu Thiên Lưu đã quay đầu lại.

"Tiểu Kiếm, Tiểu Soái bảo anh mở hết đồ ăn ngoài ra, rồi gói ghém lại cho tốt." Diệp Thần nghe xong!

Cái gì?

Tiểu Thiên Lưu bĩu môi: "Tiểu Soái, Tiểu Kiếm anh ấy không..." "Mở chứ!

Mở chứ!

Chẳng phải chỉ là mở đồ ăn ngoài thôi sao, có gì to tát đâu!" "Tôi rất thích mở đồ ăn ngoài!" Diệp Thần dùng dao rạch thùng đầu tiên.

Trời đất!

Bát trẻ em, cốc đánh răng trẻ em, bàn chải đánh răng trẻ em, kem đánh răng trẻ em, khăn mặt trẻ em...

Trời đất!

Muộn Du Bình!

Không phải là tự xưng "nhân sĩ tàn tật cấp chín trên cạn" sao?

Mấy thứ này làm sao mà y nghĩ ra được vậy?

Diệp Thần mở thùng thứ hai, vẻ mặt ngơ ngác!

Nấm chuyên dụng để xào đồ ăn trẻ em, muối ăn chuyên dụng cho trẻ em, bánh quy Peppa Pig...

Cái này...

Diệp Thần vẫn tiếp tục ngơ ngác!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đầu Diệp Thần giống như một cơn lốc xoáy!

Hắn mở thùng thứ ba.

Xoong nồi chén bát...

Diệp Thần có chút choáng váng!

Là thế giới này quá điên rồ, hay là đầu óc mình không còn "cây cột chống trời" nào nữa để giữ thăng bằng?

Người này là Muộn Du Bình sao?

Diệp Thần nghỉ một lát, mở thùng thứ tư.

Ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy rất nhiều quần áo.

Không có quần áo mũ trùm đầu sao?

Diệp Thần nhìn kỹ, quả nhiên là size 190.

Hóa ra Muộn Du Bình mua cho mình!

Diệp Thần cảm thấy rất dễ chịu trong lòng.

Nhưng mà!

Diệp Thần chợt nghĩ đến một vấn đề.

Ha ha!

Muộn Du Bình mua nhiều đồ như vậy, y vác nổi không?

Sau này cứ vác một cái gánh theo sau lưng mình, giống như Sa Tăng vậy!

Ha ha ha, Diệp Thần nghĩ thôi đã thấy buồn cười.

“Muộn Du Bình, nhiều đồ như vậy, cậu sau này vác cho tốt đấy nhé!

Ha ha ha!” Trương Khởi Lân quay đầu lại, khẽ nói: “Ngươi không vác sao?” “Tôi á?

Ha ha!

Muộn Du Bình, cậu quên rồi sao, ba lô của tôi đã bị dịch độc của Cửu Đầu Xà Bách ăn mòn rồi, mất từ lâu rồi!” “Muộn Du Bình, tôi không có ba lô thì vác cái gì!

Ha ha!

Cậu cứ cố gắng đi!

Chàng trai tinh thần Muộn Du Bình!” “Tiểu Kiếm!

Anh không muốn vác đồ sao?” “À?

Không phải, không phải, Tiểu Thiên Lưu!

Tôi là không có ba lô, tôi thật sự muốn vác mà!

Tôi hận không thể vác hết lên người.

Tôi không có ba lô thì làm sao bây giờ!” Trương Khởi Lân chỉ vào thùng đồ ăn ngoài cuối cùng: “Trụ Tử, thùng đồ ăn ngoài đó là dành cho ngươi!” “Dành cho tôi?

Tốt vậy sao, còn mua cho tôi đồ ăn gì ngon nữa chứ.” Diệp Thần vừa mở ra xem.

Trời đất!

Một cái túi to!

Không đúng!

Không thể gọi là túi!

Phải gọi là ba lô!

Một cái ba lô lớn dài một mét rưỡi!

Trời đất!

Trời đất!

“Tiểu Kiếm, anh vừa nói đó, nếu có ba lô thì sẽ vác hết lên người.

Không được nói lời không giữ lời nhé!

Hi hi...” Diệp Thần: “...” Cái quỷ gì vậy...

Thế gian sao lại trở nên thất thường như vậy?

Trước kia!

Hình như không phải như thế!

Sao lại ngược lại rồi!

Muộn Du Bình, y biết dùng đầu óc suy nghĩ rồi sao?

Còn biết giở thủ đoạn nữa chứ? ...

Chiếc máy bay vừa xuyên qua tầng khí quyển dày đặc, bay đến một vùng biển mênh mông.

Trương Khởi Lân cảm thấy có chút kỳ lạ, hướng đi này hình như không phải là địa điểm đạo mộ lần này.

Diệp Thần cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Các cô đi đâu vậy?

Máy bay nhỏ lạc đường à?” “Không phải đâu, Tiểu Ca!

Trụ Tử ca, quên chưa nói với các anh, đây là một ngôi mộ bí mật mà giải đấu lớn lần này không công bố ra bên ngoài.” “Chính là Di tích dưới biển Atlantis!” Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày.

Về nơi này, y đã từng nghe một truyền thuyết.

Mấy ngàn năm trước!

Atlantis là một quốc gia cổ đại với nền văn minh phát triển cao.

Cả quốc gia nằm trên một hòn đảo ở Địa Trung Hải.

Sau này!

Không biết vì lý do gì, sóng thần đã cuốn trôi cả hòn đảo, vương quốc Atlantis bị nhấn chìm hoàn toàn dưới biển, biến mất trong dòng chảy dài của lịch sử.

Nơi này không chỉ khó tìm địa điểm, hơn nữa!

Toàn bộ vùng biển Địa Trung Hải có rất nhiều quái vật biển.

Trương Khởi Lân không hiểu, tại sao đột nhiên lại thay đổi địa điểm.

Diệp Thần nói với Lệ Dĩnh: "Tôi nói này tổ tiết mục của mấy cô, đổi địa điểm tùy tiện như thay quần lót vậy!" "Thiết bị lặn đâu?

Chúng tôi chưa ai mua cả.

Muốn xuống đáy biển, đây đúng là 'hoa cô nương lên kiệu hoa', lần đầu tiên đấy!" "Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Cái này các anh không cần lo lắng!

Tổ tiết mục đã chuẩn bị sẵn thiết bị thở dưới nước cho mọi người, còn có bộ đồ bơi liền thân chống nước nữa!" "Ngoài ra!

Để chăm sóc cảm xúc của mọi người, tổ tiết mục đặc biệt phê duyệt, các đạo mộ giả có thể nghỉ ngơi hai ngày ở thị trấn Venice gần Địa Trung Hải." "Một là để giảm bớt mệt mỏi, hai là để mọi người có thể làm quen với thiết bị lặn." "Trong hai ngày này vòng tay trực tiếp cũng sẽ tắt, mãi cho đến khi các anh xuống nước thì mới khởi động lại đấy!" "Tổ tiết mục muốn nâng cấp vòng tay trực tiếp để có chức năng nhìn ban đêm dưới nước đấy!" Diệp Thần không quan tâm đến vòng

tay trực tiếp thế nào, nhưng mà!

Vừa nghe nói có thể chơi hai ngày ở thị trấn Venice, Diệp Thần lập tức hăng hái hẳn lên!

"Có thể tiêu tiền không?

Có thể ăn uống thả ga không?

Có thể tắm nắng trên bãi biển không?" "Trụ Tử ca!

Được ạ!

Nhưng chỉ giới hạn tiêu bằng điểm đạo mộ thôi nhé!" "Ha ha ha!

Vậy thì tốt!

Vậy thì tốt!

Muộn Du Bình, Tiểu Thiên Lưu!

Lần này tôi mời khách!

Mời hai người ăn hải sản!" Diệp Thần lập tức vui vẻ hẳn lên!

Vốn dĩ chuyến thám hiểm đạo mộ lần này không có nghỉ giữa chừng.

Không ngờ!

Đổi địa điểm!

Lại có phúc lợi!

Sảng khoái nhất là thị trấn Venice trên mặt nước mà!

Cùng Muộn Du Bình, Tiểu Thiên Lưu, chơi một chuyến thật đã đời.

Đúng lúc này!

Phi công đột nhiên hô lớn một tiếng: "Đến rồi!" "Trụ Tử ca, Tiểu Ca, đến rồi!

Mời xuống máy bay!” Diệp Thần nhìn xem!

Trời đất!

Trên mặt biển!

Chương 143

Cách mặt biển còn cả ngàn mét!

Tổ tiết mục này thật là khốn nạn!

Diệp Thần vác ba lô chống nước siêu cấp của mình, đi theo sau Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình quay người lại, lấy ra một chiếc dù, nhét vào lòng Diệp Thần.

"Trụ Tử, ngươi đừng có quên mang nữa!" Lần đầu tiên gặp Trương Khởi Lân, Diệp Thần đã quên mang dù!

Trương Khởi Lân ôm Tiểu Thiên Lưu, lập tức nhảy xuống.

Diệp Thần vội vàng theo kịp, nhảy xuống!

"Sướng quá!

Muộn Du Bình!

Sướng quá!" "Trong tình cảnh này, tôi thật sự muốn ngâm một bài thơ a!" "Đại dương ơi!

Toàn là nước!" Thị trấn Venice là một thành phố trên mặt nước nằm ở Địa Trung Hải.

Nơi đây so với toàn bộ Địa Trung Hải thì mực nước tương đối nông.

Truyền thuyết!

Rất lâu trước kia!

Nơi đây cũng không có thành phố nào.

Sau này một nhóm đạo mộ giả đã phát tài lớn, nhưng vì một số lý

do mà đắc tội với gia tộc lớn.

Để tránh nạn, bọn họ đã đến Địa Trung Hải này.

Đời đời con cháu, ngàn năm trôi qua, đã xây dựng nên một thành phố trên mặt nước nổi tiếng khắp thế giới.

Thành phố này hầu như không thể nhìn thấy đất, nhà cửa, tường hầu hết đều được xây bằng đá.

Còn đường đi thì hoàn toàn là các kênh nước.

Xe taxi trong toàn thành phố chính là thuyền, đủ loại thuyền khác nhau.

Trong đó, được ưa chuộng nhất là một loại du thuyền vịt vàng nhỏ theo gói gia đình.

Lúc này!

Có hai chàng trai tinh thần, vác hai cái ba lô lớn, đang ngồi trên một con thuyền như vậy.

Trên mũi thuyền còn có một cô bé nhỏ hồng hào đáng yêu đang nằm úp sấp.

Thật dễ thương!

Hồng hào mềm mại!

Không phải Tiểu Thiên Lưu thì là ai!

“Tiểu Kiếm, Tiểu Soái, tuyệt vời quá!

Tuyệt vời quá!

Hi hi...” “Con đường trên mặt nước này thật đẹp!

Em thích nơi này quá.

Lạc lạc lạc...” “Cửa hàng bên kia có đồ chơi búp bê Barbie vui quá, lát nữa mua cho em nhé!” Diệp Thần nghe Tiểu Thiên Lưu đòi

mua đồ, hắn nhanh chóng nhìn điểm đạo mộ của mình.

Hiện tại còn lại: 90 điểm!

Trời đất!

Cái quỷ gì vậy!

Lúc trước ở Đại Phật Di Chỉ, điểm đạo mộ của tôi là 210, bây giờ một lần đạo mộ kết thúc, còn lại 90?

Cái quỷ gì thế này!

Lại còn phải trả thêm phí sao?

Diệp Thần rất uất ức, hắn nhanh chóng mở chi tiết hiển thị các mục điểm đạo mộ: * Giết cá sấu: 10 điểm * Tìm thấy mộ Huyền Trang Pháp Sư: 50 điểm * Giết mười con Điếu Tử Quỷ: 100 điểm * Giết Thi Huyết dã phần: 50 điểm * Mở cửa đá đỉnh Vong Linh Tháp: 50 điểm * Giết quái vật tai dài: 50 điểm * Xào nấm thi dụ: 50 điểm * Giết Thi Nhĩ Nhân Diện: 50 điểm * Giết 5 cành của Cửu Đầu Xà Bách: 200 điểm * Đốt cháy 4 cành của Cửu Đầu Xà Bách: -500 điểm * Cho phép Tiểu Thiên Lưu ăn 1 cành của Cửu Đầu Xà Bách: -300 điểm * Dạy tiểu cương thi tập gập bụng hơn 40.000 lần: 100 điểm * Gọi đồ ăn ngoài 1 lần: -30 điểm Không phải!

Cái quỷ gì thế này!

Giết 5 cành chỉ được 200 điểm, tôi lại đốt cháy 4 cành mà bị trừ 500 điểm?

Còn có vương pháp không?

Còn có thiên lý không!

Diệp Thần bấm vào nguyên nhân trừ điểm.

Chỉ có sáu chữ: Lão Phật Gia rất tức giận!

Lý do này cũng quá qua loa rồi!

Chủ nghĩa tư bản trần trụi ghê tởm thế này sao!

Không đúng!

Tôi đốt cháy bốn cành bị trừ 500, sao Tiểu Thiên Lưu ăn một cành lại trừ 300?

Chẳng lẽ số học của Diệp Thần tôi kém sao?

Diệp Thần trong vô vàn uất ức mở giải thích trừ điểm.

"Cành Cửu Đầu Xà Bách mà Tiểu Thiên Lưu ăn là cành duy nhất còn lại!

Vật hiếm thì quý!" Cái lý lẽ này!

Thật sự là có lý lẽ quá!

Tôi lại không nói nên lời!

Diệp Thần lén liếc nhìn điểm đạo mộ của Muộn Du Bình.

Má nó! 900 điểm!

Mẹ kiếp!

Quá vô lý rồi! ...

Nhà hàng hải sản lớn nhất thị trấn Venice, trang trí bằng đá cẩm thạch, trông lộng lẫy và xa hoa.

"Tiểu Kiếm, anh đã nói mời chúng ta ăn hải sản!

Có giữ lời không đó!" "Giữ lời chứ!

Sao lại không giữ lời!

Điểm đạo mộ của tôi nhiều lắm, cứ thoải mái mà ăn!" "Muộn Du Bình, cậu cứ thoải mái gọi món!

Anh nuôi cậu!" "Tôi không tin!

Một bữa hải sản nhỏ có thể tốn bao nhiêu tiền chứ.” Ba người vừa bước vào nhà hàng, một cô gái ngoại quốc xinh đẹp ăn mặc rất quyến rũ đã tiến đến đón.

“Hai vị!

Mời đi lối này!” Tiểu Thiên Lưu thò đầu ra từ phía sau vai Diệp Thần: “Này!

Em không được tính là người sao, em không được tính là một người sao?” Cô phục vụ nhìn thấy, bật cười thành tiếng: “Tính!

Tính!

Tính!

Thật là một bé con đáng yêu!” Diệp Thần vừa ngồi xuống, cô phục vụ liền mang thực đơn đến.

Loại thực đơn này có hai cột giá, gần như đã trở thành tiêu chuẩn của Mộ Táng Tinh Cầu.

Đó là một loại hàng hóa, mặt trước ghi giá tiền, mặt sau ghi giá điểm đạo mộ.

Diệp Thần chắc chắn sẽ xem trực tiếp điểm đạo mộ, hắn làm gì có một đồng tiền nào.

Kim ngân châu báu mang ra đều đã gửi ở ngân hàng thuộc Quỷ Môn của tổ tiết mục, trước khi kết thúc thám hiểm đạo mộ còn không thể quy đổi thành tiền mặt.

Diệp Thần liếc nhìn qua!

Hắn đờ người ra!

Tôm tích xào cay 5 con: 30 điểm đạo mộ.

Cá mú kho tàu: 50 điểm đạo mộ.

Hào tươi chiên giòn (đơn giá): 50 điểm đạo mộ.

Cái quỷ gì thế này, nhà hàng hải sản này cũng quá chặt chém rồi.

Giá này quá đắt.

Tôi chỉ còn 90 điểm, chỉ có thể ăn 15 con tôm tích?

Trời đất!

Venice này rõ ràng là gần biển mà!

Sao hải sản lại đắt thế?

Chẳng lẽ là vì mấy món tôi xem là món xào, nướng, gia vị đắt tiền sao?

Ừ!

Chắc là vậy!

Cái nơi quỷ quái này bán gia vị phải chạy rất xa để mua.

Chắc là gia vị đắt!

"Phục vụ!

Chúng tôi tương đối chú trọng dưỡng sinh, có thực đơn hải sản hấp không!

Mang ra đây!" "Thưa ngài, có ạ!

Đây ạ!" Diệp Thần nhìn qua, vẻ mặt ngơ ngác!

Tôm hùm lớn hấp một con: 80 điểm đạo mộ.

Cua hoàng đế lớn hấp một con: 100 điểm đạo mộ.

Cua hoàng đế một con: 500 điểm đạo mộ.

Diệp Thần: "..." "Muộn Du Bình, Tiểu Thiên Lưu, hai người cứ ngồi đây, tôi đi xem hải sản của họ, tôi đi chọn những con tươi ngon nhất." Diệp Thần cầm thực đơn, sau đó gọi cô phục vụ đi theo.

Vừa đi đến một góc khuất.

“Phục vụ, các cô ở đây có giảm giá không?

Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi.” “Xin lỗi ngài, chúng tôi ở đây không bao giờ giảm giá!” “Phục vụ, vậy hải sản ở đây có phải đặc biệt lớn không, ví dụ như con tôm tích đó, giống như tôi đây, một con có thể ăn no không?” Cô phục vụ: “...” “Thưa ngài, với vóc dáng như ngài, ước tính phải ăn 1000 con tôm tích.” Trời đất! 1000 con? 6000 điểm đạo mộ?

Sức mua của điểm đạo mộ này!

Tuyệt đối!

“Thưa ngài, có phải ngài không có tiền, không đủ khả năng ăn không?” “Sao có thể chứ?

Lát nữa cứ thoải mái gọi món!

Sao tôi có thể không có tiền được!” Diệp Thần hừ hừ vài tiếng trong miệng, liền quay về bàn.

Vừa quay lại!

Hắn đã kinh ngạc ngây người!

Cả cái bàn đầy ắp cua hoàng đế!

Tôm hùm lớn!

Nhìn qua một lượt, cái này không có 10000 điểm đạo mộ thì không xuống nổi rồi.

Tiểu Thiên Lưu và Muộn Du Bình ăn uống rất vui vẻ, đặc biệt là Tiểu Thiên Lưu.

Bé ôm một con cua hoàng đế còn to hơn cả đầu mình, cái miệng chui vào trong cua hoàng đế mà gặm.

Nhìn Diệp Thần mà tim đập thình thịch.

Không còn cách nào!

Bệnh nghèo tích tụ từ kiếp trước.

Diệp Thần nghĩ, thôi bỏ đi!

Ăn đã!

Ăn xong!

Chạy!

Với thân thủ của tôi và Muộn Du Bình này!

Quỷ cũng không đuổi kịp!

Vừa nghĩ đến đây!

Chương 144

Diệp Thần ngồi phịch xuống, nhanh chóng bắt đầu ăn ngấu nghiến!

Má ơi!

Thơm thật!

Đúng lúc này!

Cửa nhà hàng hải sản, đột nhiên bước vào hai cô gái xinh đẹp với thân hình bốc lửa!

“Tuyết tỷ, chị chắc chắn chúng ta muốn ăn ở đây không!

Nơi này rất đắt đó!” “Quả muội, đừng sợ!

Em có 230 điểm đạo mộ, đủ cho chúng ta ăn rồi.” Diệp Thần đang cắm cúi ăn, vừa nghe thấy tiếng nói này: “Thật là ngây thơ! 230 điểm đạo mộ mà cũng muốn ăn ở đây!

Cua còn cười chết mất.” Diệp Thần sao lại cảm thấy giọng nói này có chút quen tai.

Hắn ngẩng đầu lén nhìn một cái.

Sát thủ đặc chủng: Hắc Quả Phụ.

Truyền nhân cuối cùng của Phái Bàn Sơn: Tuyết Lỵ Dương.

Diệp Thần vội vàng cúi đầu xuống.

Hai người phụ nữ này mặt dày nhất, nếu bị nhìn thấy rồi đến ăn chực thì xong đời.

Ai ngờ!

Hắn vừa cúi đầu, đã không kịp nữa rồi!

“Oa nga!

Trụ Tử ca... ca ca...

Trụ Tử ca ca đẹp trai quá.” “Tiểu Ca, Tiểu Thiên Lưu, Trụ Tử ca, các anh cũng ở đây sao!” Diệp Thần không nói gì.

Hắn ngồi ở ngoài cùng, che khuất chỗ ngồi bên trong.

Trương Khởi Lân khẽ gật đầu, không nói gì.

“Tiểu Thiên Lưu, Tiểu Thiên Lưu, em ăn gì vậy, để Quả tỷ tỷ xem thử, có ngon không?” “Tiểu Thiên Lưu, Tiểu Thiên Lưu, Tuyết tỷ tỷ cũng xem thử có ngon không!” Diệp Thần: “...” Cô phục vụ thấy trên bàn ăn gần hết, liền lại mang lên một đĩa lớn.

Tôm hùm Úc siêu lớn.

Cua hoàng đế hấp.

Diệp Thần ăn ngấu nghiến, đằng nào cũng chuồn, không ăn thì phí!

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương cũng lén lút lấy một con, bắt đầu ăn ngấu nghiến!

Họ nghĩ, đằng nào cũng ở trên bàn của Trụ Tử ca, không ăn thì phí.

Diệp Thần tự mình đã ăn rất no, Muộn Du Bình và Tiểu Thiên Lưu cũng đã ăn xong.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ vẫn ăn không ngừng.

Diệp Thần chợt có ý tưởng!

“Muộn Du Bình, Tiểu Thiên Lưu, hai người đi trước đi, tôi đi tính tiền.” “Trụ Tử, vậy ngươi ăn thêm chút nữa đi, chúng ta ở gần đây thôi.” Trương Khởi Lân đưa Tiểu Thiên Lưu đi trước, Tiểu Thiên Lưu muốn đi dạo cửa hàng đồ chơi bên ngoài, vì vậy bé chạy rất

nhanh.

“Quả muội muội!

Lại đây!

Ngồi vào trong!” “Tuyết muội muội!

Lại đây!

Ngồi chỗ này!” “Hai người cứ ăn cho no nhé, tôi đi trả tiền đây!

Cứ yên tâm ăn!

Nhất định phải ăn no!” Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vừa ăn vừa gật đầu lia lịa: “Vâng vâng vâng!

Trụ Tử ca!

Ngon quá!

Trụ Tử ca, cảm kích quá!” “Cảm ơn Trụ Tử ca, từ khi sinh ra tôi chưa bao giờ được ăn hải sản ngon như vậy!” Diệp Thần đi đến quầy bar ở cửa: “Phục vụ!

Cô tính xem, bàn đó tổng cộng bao nhiêu điểm đạo mộ?” “Thưa ngài, bàn của ngài tổng cộng 20850 điểm đạo mộ.” Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ lén lút nhìn về phía này.

“Tuyết tỷ, Trụ Tử ca tốt bụng thật!

Anh ấy đã tính tiền rồi!

Cảm động quá!” “Quả muội!

Xem ra chúng ta trước đây đã hiểu lầm Trụ Tử ca rồi, Trụ Tử ca thật sự là một người trượng nghĩa!” “Tuyết tỷ, đừng giành nữa, cái chân cua hoàng đế đó là của em!” ...

“Thế này nhé, phục vụ, hai người tùy tùng của tôi vẫn đang dùng bữa ở đó, cô thấy chưa?” Cô phục vụ gật đầu, ra hiệu mình đã thấy.

“Tôi đây, đã đưa thẻ cho họ rồi, lát nữa họ ăn xong, sẽ cùng thanh toán!” “Được ạ!

Thưa ngài!” Diệp Thần cố tỏ ra bình tĩnh bước ra khỏi nhà hàng hải sản.

Vừa ra khỏi cửa, ở chỗ người khác không nhìn thấy, Diệp Thần ba chân bốn cẳng chạy!

Tốc độ này!

Còn nhanh hơn cả khi gặp Thi Huyết. ...

Trong một cửa hàng quà lưu niệm nhỏ ở trung tâm Venice.

Lúc này!

Tiểu Thiên Lưu nhìn quanh khắp nơi, vui mừng khôn xiết!

Đặc biệt là một con búp bê công chúa Barbie, được làm rất tinh xảo.

Trên cổ công chúa còn đeo một viên ngọc màu xanh lam.

“Tiểu Kiếm, Tiểu Soái, em muốn cái này!

Em muốn cái này!” Diệp Thần nhìn qua.

Trời đất! 100 điểm đạo mộ.

Hắn chỉ còn lại 90 điểm đạo mộ.

Loại tình huống khó xử này, ai có thể hiểu được!

Chủ cửa hàng bước đến: “Cô bé, cháu thật sự có mắt nhìn đấy!

Món quà công chúa này, chính là một trong những món tinh xảo nhất ở cửa hàng chúng tôi!” Trương Khởi Lân nhìn quanh trong cửa hàng.

Rất kỳ lạ!

Những con búp bê công chúa ở đây, trên cổ đều đeo một viên ngọc màu xanh lam.

Thậm chí là!

Trên rất nhiều món quà khác, cũng đều in hình viên ngọc màu xanh lam.

Trương Khởi Lân cầm lấy một món quà, tỉ mỉ nhìn họa tiết viên đá quý trên đó.

Hình như đã từng nhìn thấy ở đâu đó, nhưng lại không thể nhớ ra.

"Ông chủ, họa tiết này là...?" "Anh đẹp trai, anh nhìn là biết người nơi khác đến rồi, họa tiết đá quý màu xanh lam này là Hải Dương Chi Tâm!

Nó là biểu tượng của Venice chúng tôi.

Được truyền lại từ thời tổ tiên.

Hải Dương Chi Tâm màu xanh lam trong suốt tuyệt đẹp, trên đó còn có vô số mặt cắt giống như kim cương, những thứ này đều là được truyền lại từ trước, còn về viên đá quý thật, chưa ai từng nhìn thấy!" Trương Khởi Lân chạm vào họa tiết.

Hải Dương Chi Tâm?

Đá quý màu xanh lam?

Y mơ hồ cảm thấy viên Hải Dương Chi Tinh này chính là một trong Cửu Đại Thiên Châu.

Có lẽ!

Hải Dương Chi Tâm có liên quan đến Di tích dưới biển Atlantis không xa nơi đây.

Đúng lúc này!

Trương Khởi Lân nghe thấy Diệp Thần đang mặc cả với ông chủ: "Ông chủ!

Con búp bê công chúa này chúng tôi muốn, ông xem có giảm giá không, đầu tiên phải nói rõ nhé, tôi không phải chê nó đắt, tôi chỉ là mặc cả cho vui thôi." "Anh đẹp trai, công chúa này là nữ vương Atlantis trong truyền thuyết của chúng tôi, 100 điểm đạo mộ đã rất rẻ rồi." Trương Khởi Lân đi đến nhìn xem, liếc thấy Diệp Thần chỉ còn 90 điểm đạo mộ.

Y khẽ mỉm cười, đưa vòng tay trực tiếp của mình qua: "Quẹt cái này!" "Thanh toán thành công!" "Được rồi!

Hai vị đẹp trai, và công chúa bé nhỏ này, hoan nghênh lần sau lại đến." ...

"Muộn Du Bình, tôi không phải không trả nổi số tiền này, tôi chỉ là mặc cả cho vui thôi!" Tiểu Thiên Lưu cầm con búp bê Nữ Vương Atlantis vừa mua, vui sướng không thôi!

Bé đang nằm úp sấp trên vai Trương Khởi Lân.

Diệp Thần thấy Muộn Du Bình không tiếp lời, còn tưởng y nghĩ mình keo kiệt, 100 điểm đạo mộ cũng không chịu trả.

Vội vàng chạy lên phía trước giải thích: "Tôi có thể nói là, tôi vừa rồi chỉ đùa giỡn với ông chủ thôi, tôi thích mặc cả cho vui, vui biết bao nhiêu!

Muộn Du Bình, cậu đừng giận nhé!" "Tiểu Du Bình, Tiểu Du Bình, đừng giận nhé." Trương Khởi Lân dừng lại, quay người, nhìn Diệp Thần một cái, ánh mắt như nước.

Ánh mắt này!

Khiến Diệp Thần lập tức chột dạ.

“Được rồi!

Tôi thừa nhận, tôi chính là không trả nổi!” Khiến Tiểu Thiên Lưu lập tức “lạc lạc” cười lớn.

Trương Khởi Lân cũng dở khóc dở cười, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đúng lúc này!

Từ con hẻm bên tay phải của họ, một bóng người vội vã chạy đến!

Toàn thân mặc đồ thể thao màu trắng, khi chạy thì lên xuống.

Chính là Tuyết Lỵ Dương!

Từ xa, Diệp Thần và Trương Khởi Lân đã nghe thấy cô ấy hét lớn: “Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Trụ Tử... ca!

Tiểu...

Ca!” Cô ấy thở hổn hển không ngừng, vừa chạy đến trước mặt Diệp Thần và Trương Khởi Lân, cô ấy đã sắp khóc rồi!

“Mau cứu!

Mau cứu Quả muội!

Cô ấy... cô ấy bị... bị bán rồi!” Diệp Thần có chút chột dạ: “Quả muội sao lại bị bán?

Chuyện gì xảy ra vậy?” “Tuyết muội muội!

Đừng vội!

Nói từ từ thôi!” “Trụ Tử ca!

Vừa rồi anh nói đã thanh toán rồi, nhưng mà, cô phục vụ đó cứ kéo chúng tôi đòi tiền, anh nói xem!

Chuyện này không phải là thu phí lần hai sao?" "Đúng!

Tuyết muội muội!

Em nói đúng!

Bọn họ quá đáng rồi!

Tôi đã trả tiền rồi, sao còn thu phí lần hai!" Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày, y nhìn Diệp Thần một cái, sau đó lại nhìn Tuyết Lỵ Dương.

"Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Sau đó chúng tôi đã tranh cãi với họ, nhân viên cửa hàng cứ khăng khăng nói Trụ Tử ca lừa người, căn bản không trả tiền!

Tôi và Quả muội sao có thể nhịn được!

Trụ Tử ca đâu phải là người như vậy!" "Đúng đúng!

Tuyết muội muội!

Không thể nhịn được!

Sao tôi có thể là người như vậy!

Chương 145

Tranh cãi với cô ta!" "Ngay sau đó ông chủ của họ đến!

Cô phục vụ còn nói, Trụ Tử ca anh không trả tiền, tôi lúc đó đã nổi giận rồi." "Tuyết muội muội!

Em làm đúng đấy!

Cứ xông lên cắn cô ta đi!

Khiến cô ta sống không bằng chết!" "Tôi cắn rồi chứ, đối phương cũng rất có bản lĩnh đấy chứ, tôi không những cắn, tôi còn dùng chân kẹp cô ta nữa!" "Tuyết muội muội, làm tốt lắm!" Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần một cái, y lập tức đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Y hỏi Hắc Quả Phụ: "Trong cửa hàng đó hỏi các cô bao nhiêu điểm đạo mộ?" "20850 điểm!

Đây không phải rõ ràng là chặt chém sao!

Trụ Tử ca đã trả rồi, còn hỏi chúng tôi đòi." Trương Khởi Lân: "..." Y biết, Trụ Tử làm gì có nhiều điểm đạo mộ như vậy.

Nhưng y chắc chắn cũng sẽ không vạch trần Trụ Tử.

Hình tượng vĩ đại của Trụ Tử nhà y vẫn cần phải được duy trì tốt.

Trương Khởi Lân hỏi: "Sau đó thì sao?" "Trụ Tử ca!

Tiểu Ca, sau đó chúng tôi đã đánh nhau với họ!

Quả muội nóng tính này đã trực tiếp đá vỡ ông chủ của người ta!" "Tuyết muội muội, đá vỡ chỗ nào?" "Ai nha, Trụ Tử ca, chính là chỗ đó đó!" Diệp Thần: "..." "Sau đó thì sao?" "Sau đó!

Đến rất nhiều xã hội ca có súng ống đạn dược, hai chúng tôi đã bị

bắt giữ.” “Cái tên xã hội ca cầm đầu đó, bảo hai chúng tôi chọn một người đi đến cái gọi là Phong Nguyệt Bảo Giám, để làm công việc phục vụ.

Còn nói là làm 997, quanh năm không nghỉ.” Diệp Thần nhìn cô ấy: “Sau đó thì sao?” “Sau đó, sau đó tôi đã đi rồi, Quả muội bị bán rồi.” Diệp Thần: “...” Trương Khởi Lân: “...” “Tuyết muội muội, vậy em đến tìm chúng tôi là...?” “Giúp đỡ, tìm Quả muội ấy mà!

Trụ Tử ca, Tiểu Ca.” Diệp Thần nghe xong, cuối cùng cũng còn chút nhân tính.

Cặp chị em bằng nhựa, đến thời khắc mấu chốt, vẫn còn biết cứu giúp lẫn nhau.

“Cuối cùng cũng là tình chị em sâu đậm!” “Trụ Tử ca, chủ yếu là tài khoản trả góp của cô ấy vẫn còn hạn mức, tôi có số điện thoại của cô ấy, nhưng mà!

Không biết mật khẩu!” “Tôi tìm được cô ấy hỏi mật khẩu là được rồi!” Diệp Thần: “...” Trương Khởi Lân: “...” ...

Buổi chiều.

Ánh nắng dịu nhẹ chiếu rọi khắp thị trấn Venice ngập nước.

Cảnh sắc đặc biệt quyến rũ!

Trên tầng thượng của khách sạn lớn nhất thị trấn này, có một bể bơi dài và rộng đều có thể đạt tới 300 mét!

Nước bể trong xanh, phản chiếu cảnh xuân tươi đẹp trên bờ.

“Đại ca!

Đại ca xã hội!

Xin anh, thả tôi ra đi!” Một người đàn ông đeo kính râm nằm trên ghế dài, phía sau hắn đứng mười tên xã hội đen có súng ống đạn

dược.

“Đại ca xã hội!

Đại ca xã hội tốt bụng, thả tôi ra đi, tên tôi là Hắc Quả Phụ, tôi rất đen, căn bản không có giá trị gì.” Tên đại ca kính râm trực tiếp gầm lên một tiếng: “Xí!

Bọn xã hội đen chúng ta, làm việc rất chú trọng nguyên tắc, các cô ăn quỵt, tôi cũng chỉ bắt giữ một người trong các cô thôi!” “Đại ca xã hội tốt bụng, cơ thể tôi không có gì hài hòa cả, sao anh cứ phải chọn tôi chứ!

Tuyết tỷ của tôi vẫn còn trinh tiết đấy!” “Xí!

Tôi đã cho các cô lựa chọn, tôi nói, hai các cô chọn một người đi chuộc tội kiếm tiền, cô đã đứng ra!

Giờ hối hận thì có ích gì.” “Tôi không đứng ra!

Tôi căn bản là không hề nhúc nhích mà!” “Xí!

Cái con nhỏ Tuyết nào đó đã lùi lại một bước.

Không chọn cô, thì chọn ai?” Hắc Quả Phụ: “...” Đại ca kính râm đưa tay ra, hét với tên tiểu đệ: “Hoa Tử!” “Vâng!

Đại ca, tôi lập tức đi tìm!” Năm phút sau!

Hoa Tử đến.

“Đại ca, tôi đến rồi, anh tìm tôi!” Đại ca kính râm nhìn Hoa Tử một cái, có chút ngơ ngác.

Hắn trực tiếp cầm lấy một cái cốc nước bên cạnh, “Ba ba ba ba ba...” đập thẳng vào đầu tên tiểu đệ vừa gọi người.

Tên tiểu đệ máu tươi bắn tung tóe, bất tỉnh nhân sự!

“Mẹ kiếp, tao cần là Hoa Tử, Hoa Tử để hút thuốc!

Mày lại gọi Hoa Tử đến, đồ nhát gan!" Đại ca kính râm lau lau tay, lại nói với Hắc Quả Phụ đang bị trói bên cạnh bể bơi: "Cô xem!

Làm đại ca mệt mỏi biết bao!

Trong lòng tôi cũng khó chịu lắm chứ!

Nhưng mà, biết làm sao đây?" "Nói đi, hôm nay cô bồi thường cho tôi thế nào!

Nếu bồi thường vui vẻ, tôi sẽ chỉ cho cô ở Phong Nguyệt Bảo Giám một tháng thôi." "Nếu như, bồi thường không vui vẻ, cô sẽ ở đó làm đến tám mươi tuổi." Hắc Quả Phụ rất lo lắng, trong lòng rất buồn, nhưng đồng thời cô cũng rất khó hiểu: "Xã hội ca, sao cứ phải 80 tuổi, có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" "Phốc!

Khụ khụ khụ..." Đại ca kính râm suýt chút nữa sặc nước miếng.

"Tao!

Khụ khụ khụ...

Mẹ kiếp, trọng điểm tao nói là cái 80 tuổi này sao?

Khụ khụ..." "Không phải!

Xã hội ca, tôi chỉ là có chút khó hiểu, tại sao không phải 79 hoặc tại sao không phải 81, mà cứ phải chọn 80!" "Khụ khụ khụ...

Mau đi điều tra lai lịch của cô ta cho tao!

Cái quái vật kỳ cục gì thế này!

Mau điều tra!" Đại ca xã hội đen đeo kính râm ho sù sụ một hồi.

Lát sau tên tiểu đệ chạy đến, mang theo thông tin cá nhân của Hắc Quả Phụ.

Hắn vừa nhìn, vội vàng hỏi: "Bạn trai cũ của cô là Hawkeye sao?" "Đúng vậy!

Anh ấy rất lợi hại đó!

Anh tốt nhất là mau thả tôi ra, nếu không sẽ chết rất thảm!" Đại ca kính râm đặt tài liệu xuống, xua xua tay.

Hắn đột nhiên như mất hết hứng thú: "Trực tiếp đưa đến Phong Nguyệt Bảo Giám, 80 tuổi." "Xã hội ca!

Này!

Xã hội ca, anh không sợ Hawkeye trả thù anh sao?

Mau thả tôi ra..." Hắc Quả Phụ bị túm lên, bị dẫn ra cửa.

Một người đàn ông giống quân sư bên cạnh, khẽ hỏi: "Đại ca, sao...

đột nhiên không còn hứng thú với cô ta nữa vậy?" "Ai!

Hawkeye à!

Xong rồi..." ...

Hắc Quả Phụ bị còng tay, trực tiếp bị dẫn ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa!

Cô ấy đâm sầm vào người một ai đó.

"Tuyết tỷ!

Tuyết tỷ!

Ô ô...

Em biết ngay chị sẽ không bỏ mặc em mà!" Hắc Quả Phụ vội vàng hét lên với mấy tên xã hội đen bên cạnh: "Tuyết tỷ của tôi đến rồi, tôi đi trước đây!" Cô ấy lập tức ba chân bốn cẳng chạy!

Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương: "..." Hắc Quả Phụ vừa chạy đến cầu thang, lập tức nhìn thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca.

“Tiểu Ca!

Trụ Tử ca!” “Quả muội muội, cái tên bắt cóc em đâu rồi?” “Ở đằng kia!

Xã hội ca đeo kính râm!

Hung dữ lắm!” Diệp Thần trực tiếp sải bước đi vào.

Hung dữ thì có sao!

Chỉ sợ hắn không hung dữ thôi!

Giống như khách sạn ngày hôm qua, nhân viên phục vụ của khách sạn văn nhã, nhã nhặn.

Tổng thể không thể nào trực tiếp dùng Trảm Phách Đao chém người được!

Nhưng bây giờ thì khác rồi!

Đến giao chiến, đánh nhau!

Cứu người!

Đại ca xã hội đen đeo kính râm!

Cái yếu tố nào trong đó tự mình tách ra cũng là một lý do để rút dao ra rồi!

Đồng thời lúc này!

Trên tầng thượng bể bơi của khách sạn, đột nhiên tụ tập rất đông xã hội đen.

Rất nhiều người trên người mang theo súng.

“Đại ca!

Chính là hai tên ăn hải sản không trả tiền đó!” Đại ca kính râm gật đầu.

Đúng lúc này!

Điện thoại của hắn đột nhiên reo lên!

Đại ca kính râm vừa nhận điện thoại, lập tức đứng dậy: "Trần lão!

Ngài khỏe!" "Minh bạch!

Vâng!

Trương Khởi Lân để lại một hơi thở!

Trụ Kình Thiên đánh nát!" "Vâng!

Minh bạch!" "Đô đô đô đô..." ...

Lúc này!

Cả tầng lầu đột nhiên trở nên bất ổn, lập tức khắp nơi vang lên tiếng bước chân của binh lính điều động.

Trương Khởi Lân nghĩ thầm, vốn dĩ chỉ là cứu giúp Hắc Quả Phụ một chút, dù sao người này, phẩm chất không tồi, cũng có chút giao tình với y và Trụ Tử.

Nhưng mà!

Nhìn tình thế hiện tại!

Dường như những tên xã hội đen số lượng lớn này, đều là nhắm vào y và Trụ Tử.

Trận chiến hôm nay là đã định rồi!

Cũng không đúng!

Nếu theo lời của Trụ Tử, thì chính là: Hôm nay giết người chắc chắn sẽ cực kỳ sảng khoái! ...

Ngay khoảnh khắc Diệp Thần bước chân vào, trước mắt hắn.

Hơn trăm tên xã hội đen có súng ống đạn dược, bố trí khắp mọi ngóc ngách trên tầng thượng.

Diệp Thần dừng bước.

Hắn quay đầu, đưa tay ra: "Muộn Du Bình!

Tôi sẽ giải quyết, cậu và Tiểu Thiên Lưu rời đi!" Diệp Thần bước vào.

Trương Khởi Lân bế Tiểu Thiên Lưu xuống, giao cho Hắc Quả Phụ: "Chăm sóc tốt cho bé!" Sau đó y cũng bước vào.

Chỉ nghe thấy cửa tầng thượng "rầm" một tiếng đóng sầm lại.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ vội vàng đưa Tiểu Thiên Lưu, tìm một căn phòng nhỏ an toàn trốn đi.

Diệp Thần vác Trảm Phách Đao trên vai, phía sau là Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, không phải tôi bảo cậu đi trước sao... sao cậu lại...?" "Trụ Tử, ta sao có thể bỏ lại ngươi một mình!

Nếu có ngày đó, thì chính là Trương Khởi Lân ta đã chết rồi!" Diệp Thần trong lòng ấm áp!

Lập tức xúc động: "Được!

Muộn Du Bình, đồng sinh cộng tử, không rời không bỏ!" "Đồng sinh cộng tử!

Không rời không bỏ!" Hai người họ cười ha ha, đi về phía đại ca xã hội đen đeo kính râm.

"Trụ Kình Thiên!

Trương Khởi Lân!

Các ngươi gan thật lớn a!

Chương 146

Dám ăn quỵt trên địa bàn của ta.” Diệp Thần đập Trảm Phách Đao xuống đất!

“Ăn thì đã ăn rồi!

Ngươi làm gì được tôi?

Giết tôi?

Lại đây lại đây!

Nhanh lên!” Tên xã hội ca đeo kính râm cười khẩy.

Hắn vừa nói, vừa cầm ly rượu đỏ bên cạnh, nhấp một ngụm: “Đúng là kẻ vô tri không sợ hãi a, a a...

Các ngươi không biết sao...” Diệp Thần nghe xong, lập tức nổi giận.

“Nói nhảm cái gì!

Phản diện chết vì nói nhiều!

Cái đạo lý này ngươi cũng không hiểu!” Diệp Thần lập tức xuất đao, ánh đao lướt qua như gió.

Tiếng của tên đại ca đeo kính râm chợt dừng lại.

Hầu như tất cả mọi người đều không thấy chuyện gì xảy ra, thì trên cổ tên đại ca kính râm lập tức bắn ra máu.

Ngay sau đó!

Đầu hắn trực tiếp lăn xuống khỏi cổ.

Mọi người đều phát điên!

Sao đại ca lại lập tức “tắt điện” như vậy.

Trong hoảng loạn, bọn họ giơ súng lên bắt đầu điên cuồng bắn!

Diệp Thần nhảy vọt lên: "San Quỷ Trảm" lập tức phát động!

Thuấn di!

Giữa đám đông xã hội đen, Diệp Thần đột nhiên xuất hiện, một thanh đại đao vẽ một vòng tròn hoàn mỹ.

"Sưu sưu sưu..." Máu tươi bắn tung tóe, khắp nơi là thi thể.

Trương Khởi Lân khi Diệp Thần bắt đầu ra đao, y đã bắt đầu hành động rồi.

Hai tên tay chân của đại ca kính râm, bị Trương Khởi Lân một đao chém chết.

Hai người gần như đồng thời gục xuống đất chết cùng đại ca kính râm!

Sau đó!

Trương Khởi Lân một chân đạp lên bàn, lập tức bay lên, nhảy đến giữa đám xã hội đen đông đảo đang cầm súng ở góc tường.

Một đao một tên!

Một đao một tên!

Lúc này!

Cầu thang lại bắt đầu có một lượng lớn người cầm súng xông vào.

Hết đợt này đến đợt khác!

Phía sau còn theo sau một gã khổng lồ hai mét trần truồng, toàn thân đầy hình xăm đen.

Gã khổng lồ này trên tay cầm một khẩu súng máy hạng nặng, trên lưng vác một thanh đại đao!

Gã khổng lồ trần truồng!

Sát thủ nằm trong top mười của đoàn lính đánh thuê đạo mộ!

Biệt danh: Máy xay thịt!

Sức lực vô cùng lớn, toàn thân cơ bắp gần như muốn nổ tung.

Hắn vừa bước vào, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nâng khẩu súng máy hạng nặng lên, kéo cò, nhắm vào Trương Khởi Lân đang giết người giữa đám đông: "Phanh phanh phanh..." Loại đạn của súng máy hạng nặng này có kích thước ngang với súng bắn tỉa hạng nặng, nhưng tốc độ bắn lại nhanh hơn súng bắn tỉa rất nhiều.

Trong nháy mắt!

Một lượng lớn đạn súng máy hạng nặng bay đến khắp nơi.

Trương Khởi Lân liên tục lộn người trên không, né tránh vô số viên đạn.

Y vừa rơi xuống đất, phi ra một đao, chém mở một con đường máu, sau đó đạp đất nhảy vọt lên.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Trên đỉnh đầu Máy xay thịt, Trương Khởi Lân hai tay cầm đao từ trên trời giáng xuống.

"Phanh!" Một tiếng vang lớn.

Hắc Kim Cổ Đao chém vào phía trên khẩu súng máy hạng nặng.

Nòng súng máy hạng nặng quá dày, không chém đứt được.

Máy xay thịt dùng sức, trực tiếp hất bay Hắc Kim Cổ Đao.

Sau đó!

Hắn nhắm vào Trương Khởi Lân, ngón tay ấn vào cò súng, bắt đầu điên cuồng bắn!

“Phanh phanh phanh...” Trương Khởi Lân nhanh chóng né tránh.

Đạn súng máy hạng nặng đâm vào đất, khắp nơi là những hố lớn.

Ngay cả người của chúng, cũng bị đạn súng máy hạng nặng bắn trúng, lập tức bị đánh nát thành mảnh vụn, máu thịt bắn tung tóe.

Trương Khởi Lân rơi xuống một góc tường, lưng y bắt đầu khẽ nóng lên.

Vị trí của Trấn Hồn Châu và U Linh Mã Não bắt đầu phát ra ánh sáng vàng.

Trong mắt y bắt đầu xuất hiện một luồng khí tức màu đỏ.

Trương Khởi Lân lập tức có chút hoảng hốt.

Đầu y có chút đau!

Trong cơ thể xuất hiện sức mạnh vô danh, khiến toàn thân y đau đớn.

Kể từ khi hấp thụ viên Thiên Châu thứ hai là Trấn Hồn Châu, cơ thể hắn đã xuất hiện sức mạnh vô danh.

Nhưng mà!

Cơ thể vẫn chưa hoàn toàn dung hợp.

Thần trí của y có chút hoảng hốt.

Hơn trăm người nhân cơ hội này, lập tức lao về phía Trương Khởi Lân.

Ông chủ Trần Gia đã dặn dò, nếu có cơ hội thì bắt sống Trương Khởi Lân, nếu không có cơ hội thì trực tiếp giết!

Vì vậy, thấy Trương Khởi Lân không ổn, Máy xay thịt liền bỏ súng máy hạng nặng xuống, cùng đám đông lao về phía Trương Khởi Lân.

Bắt lấy Trương Khởi Lân, cắt bỏ tứ chi, giao cho Trần Gia, số tiền thưởng nhận được sẽ đủ cho tất cả những người ở đây tiêu xài cả đời!

Dao của đám đông bắt đầu đến gần Trương Khởi Lân hơn.

Diệp Thần nhìn thấy tình hình ở đây!

Muộn Du Bình hình như không ổn!

Hắn vội vàng gào lớn: "Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Tỉnh lại đi!" Diệp Thần vội chém ra một đao, rồi nhanh chóng lao qua: "Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!" Ai ngờ!

Diệp Thần vừa đi qua cửa!

Cửa tầng thượng lập tức xuất hiện một đám lớn người mặc đồ đen!

Tất cả đều cầm song đao cong cong!

Rất giống tạo hình của nhẫn giả trong một tổ chức nào đó!

Bọn họ vừa xuất hiện đã chặn hết đường đi của Diệp Thần!

Những lưỡi dao dày đặc lập tức chém về phía Diệp Thần.

Diệp Thần trong lòng sốt ruột!

Trực tiếp thuấn di về phía Trương Khởi Lân.

Lưng hắn suýt chút nữa đã bị những lưỡi dao này chém trúng.

Máy xay thịt đã đến bên cạnh Trương Khởi Lân.

Hắn rút đại đao ra, chém thẳng xuống chân Trương Khởi Lân!

Đột nhiên!

Trảm Phách Đao của Diệp Thần từ trên trời giáng xuống!

Máy xay thịt bị một đao chặn lại, lùi lại mấy bước!

Dao của hắn trực tiếp bị Diệp Thần chém gãy.

“Chém giết đi!

Bọn súc sinh các ngươi!” “Dám động đến y, vậy thì hôm nay tất cả đều phải chết!” Ánh mắt Máy xay thịt lạnh băng, khóe miệng treo nụ cười khẩy!

Hàng trăm nhẫn giả áo đen cũng đã vây lại!

“Trụ Kình Thiên!

Trương Khởi Lân người ta muốn là sống, còn ngươi!

Người ta muốn là đầu người!” “A a!

Nếu ngươi bây giờ buông đao xuống, ta tuyệt đối sẽ cho ngươi một cái chết thể diện!

Hơn nữa ta đảm bảo sẽ không làm khó những đồng bọn của các ngươi!” Diệp Thần vác Trảm Phách Đao!

Đột nhiên bắt đầu cười lớn!

“Thật sảng khoái!

Cuộc đời này!

Cứ liên tục mang đến cho tôi nhiều bất ngờ như vậy!” “Đừng nói các ngươi bây giờ chỉ có vỏn vẹn 500 người, cho dù là thiên quân vạn mã!

Cũng làm gì được ta!” “Chỉ cần Diệp Thần ta còn một hơi thở, các ngươi đừng hòng làm hại một sợi tóc của Muộn Du Bình!” Lời Diệp Thần vừa dứt, hắn lập tức phóng thích linh áp.

Ngay lập tức!

Trong mắt Diệp Thần một luồng sát khí đen kịt mãnh liệt bắn ra!

Trảm Phách Đao như bị ma ám, vừa run rẩy, vừa phát ra tiếng ông ông chấn động lớn!

Cả người Diệp Thần lập tức như Tử Thần!

Toàn thân hắc khí cuồn cuộn!

"Trảm Phách Đao!

Hãy tận hưởng niềm vui của sự chém giết đi!" "Tiễn bọn họ!

Linh hồn tịch diệt!" Chỉ trong một khoảnh khắc.

Ngay khi tất cả mọi người lại một lần nữa vây đến, Trảm Phách Đao như một ảo ảnh màu đen, lướt qua trong nháy mắt.

Tốc độ nhanh đến kinh người!

Toàn bộ một vòng tròn mười mấy người ở bên trong, lập tức bị chém thành hai nửa!

Những thi thể bị chém đôi, vậy mà lập tức hóa thành tro bụi!

Linh hồn tịch diệt!

Tất cả mọi người đều kinh hãi không thôi!

Ánh đao đen của Diệp Thần lóe sáng khắp nơi.

Máu tươi bắn tung tóe khắp chốn!

Máu chảy thành sông!

Tro bụi của thi thể rải đầy khắp tầng thượng.

Bất kể có bao nhiêu người, bao nhiêu lưỡi dao vây đến, đều sẽ trong nháy mắt bị Diệp Thần hủy diệt!

Diệp Thần như Tử Thần giáng lâm, toàn thân bị hắc khí bao phủ.

Rất nhiều người bên dưới đều bị giết đến run rẩy.

Tử Thần!

Tử Thần khát máu!

Đôi mắt Diệp Thần đen kịt!

Đen như địa ngục!

Cơ thể hắn nóng ran, như thể tràn đầy sức mạnh bùng nổ vô tận.

Chương 147

Máy xay thịt thấy tình hình không ổn: "Dùng súng, dùng súng!

Trực tiếp giết hắn!" Lập tức!

Rất nhiều người vứt dao đi, cầm súng lên.

Vừa rồi!

Bọn họ tưởng chắc thắng, đều cầm dao muốn phế Trương Khởi Lân, giành lấy công lao.

Không ngờ!

Chỉ trong chưa đầy một phút!

Lại bị Trụ Kình Thiên giết chết hơn 100 người!

"Tháp tháp tháp..." Đạn lập tức bay lượn khắp trời!

Diệp Thần thuấn di, như một luồng hắc khí, tốc độ cực nhanh!

"Có bản lĩnh thì đều đến giết tôi đi!" "Tất cả súng!

Nhắm vào tôi!" "Ngươi!

Tên Máy xay thịt xấu xí kia!

Cút qua đây!" "Ba ba ba ba..." "Tháp tháp tháp tháp..." Lúc này thân pháp của Diệp Thần vô cùng linh hoạt!

Cho dù là nhiều viên đạn như vậy!

Hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng viên đạn, sau đó thành công né tránh!

Sau khi phóng thích linh áp, không chỉ thực lực tăng mạnh, ngay cả khả năng cảm nhận môi trường cũng tăng lên gấp mười lần trở lên!

Đây vẫn chỉ là linh áp phóng thích ở giai đoạn này.

Nếu sau này Trảm Phách Đao thủy giải, thì linh áp ước chừng sẽ hủy thiên diệt địa.

Diệp Thần như một ma quỷ bay lượn trên không trung.

Mỗi lần né tránh đạn xong, ngay sau đó!

Lại là một đao tiếp nối một đao!

Tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang vọng trên tầng thượng khách sạn này.

Đúng lúc này!

Máy xay thịt nâng súng máy hạng nặng lên nhắm vào Diệp Thần!

Hắn lập tức treo lên hộp đạn lớn!

Kéo cò!

"Phanh phanh phanh phanh..." Đạn bay đầy trời!

Diệp Thần nhanh chóng né tránh!

Uy lực của viên đạn này rất lớn, đâm vào tường, tường cũng bị bắn thủng.

Trong chốc lát!

Bụi bẩn và mảnh vụn đá khắp nơi!

Hàng trăm nhẫn giả, nắm bắt cơ hội này, hai tay cầm song đao, lặng lẽ tiếp cận Trương Khởi Lân.

Nhân cơ hội này, lấy đi tứ chi của Trương Khởi Lân, chẳng khác nào bước lên đỉnh cao của cuộc đời.

Người đi đầu là thủ lĩnh của hàng trăm nhẫn giả, tên hắn là Nhẫn Bộ Sậu.

Hắn quỷ quái, trên mặt treo vẻ mặt tà ác như trốn dưới giường mỹ nữ.

Hắn đi đến trước mặt Trương Khởi Lân: "Tiểu Ca!

Ngươi đúng là thần tượng của ta!" "Người ta thường nói, một năm một lần đạo mộ, trăm năm Trương Khởi Lân." "Đáng tiếc!

Ngươi hôm nay lại phải chết trong tay ta!

Geigeigei..." Hắn múa con đao cong của mình, sau đó chém thẳng xuống cánh tay Trương Khởi Lân.

Đột nhiên!

Chỉ nghe "phanh" một tiếng, con dao của Nhẫn Bộ Sậu lập tức bị đánh bay.

Hắn đột ngột ngẩng đầu lên.

Một người đàn ông đen kịt như quỷ, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Trương Khởi Lân.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn dính đầy máu tươi.

Trong đôi mắt đen kịt lửa giận bốc lên ngùn ngụt: "Tôi đã nói, bảo ngươi đến giết tôi, nhưng mà!

Ngươi tại sao lại động đến y?" "Ngươi tại sao lại động đến y!

Ngươi mẹ kiếp tại sao lại động đến y!" Nhẫn Bộ Sậu bị quát một tiếng, trong lòng lập tức run rẩy.

Hắn muốn lùi lại một bước, nhưng lại phát hiện trong chốc lát xung quanh toàn là những bóng đao màu đen!

"Hưu hưu hưu..." Thủ lĩnh nhẫn giả còn chưa kịp phản ứng, tứ chi của hắn, đầu lâu của hắn, toàn bộ cơ thể hắn đều đã bị Trảm Phách Đao chém bay tứ tung.

Linh hồn đen kịt trong sự giãy giụa đã bị Trảm Phách Đao hút vào.

Những thi thể tứ chi bay ra của hắn, cũng trong nháy mắt hóa thành tro bụi màu đen.

Lập tức, rất nhiều người vội vàng lùi lại.

Trong lòng bọn họ vô cùng sợ hãi!

Trước đây nghe nói về linh hồn tịch diệt, bọn họ căn bản không tin.

Không ngờ bây giờ lại thực sự xảy ra ngay bên cạnh.

Diệp Thần tay cầm đại đao, đứng trước mặt Trương Khởi Lân.

Lần này, hắn không đi, hắn cũng không xung kích nữa.

Hắn cứ thế đứng bảo vệ trước mặt Muộn Du Bình.

Máy xay thịt lập tức chĩa nòng súng máy hạng nặng của mình vào Diệp Thần.

Hắn gào lớn một tiếng: "Tất cả mọi người, không được tiếp cận, tất cả dùng súng!" "Nếu Trụ Kình Thiên rời đi, thì trực tiếp bắn vào Trương Khởi Lân!" Diệp Thần đương nhiên biết, đây là lời Máy xay thịt nói cho Diệp Thần hắn nghe.

Để Diệp Thần ném chuột sợ vỡ đồ, đứng trước mặt Trương Khởi Lân chịu chết.

Nhưng mà!

Cho dù Diệp Thần biết đây là kế sách, thì có thể làm gì được!

Hắn đã quyết tâm đứng ở đây.

Hắn không đi đâu cả.

"Đến đây đi, đạn cứ nhằm vào người tôi mà bắn!

Bọn súc sinh các ngươi!" Trong nháy mắt.

“Ba ba ba...” “Tháp tháp tháp...” Một lượng lớn đạn dày đặc bay đến.

Diệp Thần vung Trảm Phách Đao nhanh như chớp.

“Đinh đinh đang đang...” Rất nhiều viên đạn bị hắn chặn lại, những viên đạn đâm vào Trảm Phách Đao lại trực tiếp bị bật ngược trở lại.

Lúc này, nòng súng máy hạng nặng đột nhiên bắn điên cuồng về phía Diệp Thần.

Viên đạn uy lực cực lớn bay thẳng đến.

Diệp Thần giơ đao lên đỡ thẳng những viên đạn súng máy hạng nặng.

Cơ thể hắn bị đánh lùi.

Đạn 10 ly của súng máy hạng nặng dày đặc, uy lực quá lớn, cơ thể Diệp Thần thật sự có chút không chống đỡ nổi.

Nhưng mà!

Hắn phải đứng vững, hắn không thể đi đâu cả.

Máy xay thịt nháy mắt ra hiệu cho những người bên cạnh.

Bọn họ bắt đầu vòng ra phía sau.

Máy xay thịt cười lạnh một tiếng: “Trụ Kình Thiên, ngươi cho dù có lợi hại đến đâu, thì có thể làm gì?

Lưng của ngươi không cần nữa sao?

Lưng của Trương Khởi Lân ngươi không quản sao?

Ha ha ha...” Đúng lúc này.

Những người vòng ra phía sau Trương Khởi Lân, súng của họ lập tức nổ.

Diệp Thần không quản những viên đạn súng máy hạng nặng đang bay đến.

Hắn lập tức quay người, một tay ôm lấy Trương Khởi Lân, di chuyển sang bên cạnh.

“Hưu!

Hưu!

Hưu!” Ngay khi Diệp Thần quay người, ba viên đạn trực tiếp găm vào lưng hắn.

Lực xung kích cực lớn của đạn súng máy hạng nặng, suýt chút nữa đã xuyên thủng cơ thể hắn.

Diệp Thần nén đau đớn cực độ, ôm Trương Khởi Lân né sang bên cạnh.

Sau đó hắn đặt Trương Khởi Lân lên lưng mình: “Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!” “Cái thứ Trấn Hồn Châu phá hoại này, tại sao lại khiến cậu khó chịu đến vậy.

Muộn Du Bình!” Diệp Thần tựa lưng vào góc tường, đặt Trương Khởi Lân lên lưng mình.

Lần này lưng hắn không cần lo lắng nữa.

Diệp Thần siết chặt hai tay Trảm Phách Đao, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn hơn 300 sát thủ còn lại phía trước.

Máy xay thịt vẫn đang nghĩ đến việc bắt sống Trương Khởi Lân.

“Trụ Kình Thiên!

Ngươi giao Trương Khởi Lân ra, ta có thể tha cho ngươi.” “Hiện tại vòng tay trực tiếp đã tắt rồi, ngươi cứ thế chết không một tiếng động, đáng tiếc quá!

Hà tất phải như vậy chứ.” Diệp Thần thật sự muốn xông qua chém chết tên Máy xay thịt này bằng một nhát đao.

Nhưng mà!

Hắn một khi hành động, lưng của Muộn Du Bình sẽ bị lộ ra trước họng súng.

Thế nhưng!

Diệp Thần hắn căn bản không hề nhận ra là.

Ngay lúc này!

Lưng hắn đã máu chảy không ngừng!

Quần áo của Trương Khởi Lân trên lưng hắn, đều đã bị máu tươi của Diệp Thần nhuộm đỏ.

Diệp Thần cười lớn nói: “Máy xay thịt, hôm nay các ngươi tốt nhất là giết chết tôi đi, tôi nói cho các ngươi biết, nếu tôi không chết!

Những chủ tử của các ngươi, tôi sẽ từng đao từng đao chém chết hết!” “Trụ Kình Thiên, ngươi thật là ngu ngốc.

Trương Khởi Lân đối đầu với cả Mộ Táng Tinh Cầu, ngươi bảo vệ y, ngươi bị điên rồi sao!” “Cả Mộ Táng Tinh Cầu, trong lòng Diệp Thần tôi, tính là cái thá gì!

Muộn Du Bình đối đầu với cả Mộ Táng Tinh Cầu, thì sao?

Nếu Muộn Du Bình muốn, tôi sớm muộn gì cũng sẽ hủy diệt tinh cầu này!” Máy xay thịt thấy lời nói không thành công, tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Vì không thể bắt sống Trương Khởi Lân, vậy thì để bọn chúng cùng chết đi!” “Giết!” Lần này, đạn còn đáng sợ hơn lúc nãy.

Cho dù Diệp Thần vung Trảm Phách Đao chặn lại, thân pháp linh hoạt.

Nhưng mà!

Vẫn không thể chặn được tất cả viên đạn.

“Hưu” một tiếng.

Chân hắn bị trúng đạn.

Chân hắn lập tức run rẩy một cái.

Diệp Thần biết, tình huống hôm nay, ước chừng đột phá có chút khó khăn rồi.

Hắn chuẩn bị liều mạng chạy ra cửa, sau đó giao Muộn Du Bình cho Hắc Quả Phụ và bọn họ.

Hắn tự mình ở lại, chặn tất cả.

Hắn nén đau đớn cực độ, trên đùi toàn là máu tươi.

“Hưu” một tiếng.

Chân phải của hắn lại một lần nữa bị trúng một viên đạn.

Diệp Thần vừa chặn tất cả viên đạn, vừa khó khăn tựa lưng vào tường, di chuyển về phía cửa: “Muộn Du Bình, Muộn Du Bình!

Cậu phải khỏe mạnh!

Cậu đừng dọa tôi!” “Nếu như, những viên châu vỡ đó không tốt, chúng ta đừng cần nữa, được không?” “Tôi biết cậu muốn nâng cao thực lực, tôi biết cậu mang trong mình mối thù biển máu!

Muộn Du Bình!

Cậu không nói tôi cũng biết!” “Thế nhân đều nói y không thiện ngôn ngữ, thanh lãnh cô tịch, đó là vì trong lòng y chôn giấu quá nhiều cừu hận!” “Nhưng mà!

Chương 148

Cậu cứ như vậy bất chấp tính mạng hấp thu Trấn Hồn Châu, tôi sẽ đau lòng!

Tôi sẽ đau lòng!" "A a a..." Đúng lúc này.

Ngay khi vô số đợt đạn mới lại một lần nữa bay đến, Diệp Thần rõ ràng cảm nhận được, mấy giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống cổ hắn.

Nước mắt nóng hổi đó, cứ thế từ cổ Diệp Thần, lăn xuống tận đáy lòng hắn.

Giảo Nhục Cơ dẫn theo đám người, vây thành hình bán nguyệt.

Bọn chúng đều giơ súng, chĩa vào Diệp Thần và Trương Khởi Lân đang bị vây ở giữa. "Trụ Kình Thiên, ngươi mau bỏ y xuống!

Bọn ta sẽ không lấy mạng y!

Bọn ta muốn mạng của ngươi!

Nếu ngươi cứ cố chấp cõng Trương Khởi Lân, không biết điều, ngươi sẽ liên lụy Trương Khởi Lân chết cùng ngươi." Diệp Thần tay phải nắm đao, tay trái đưa ra sau lưng ôm chặt Muộn Du Bình. "Ta thà rằng mang y cùng chết, cũng không muốn y rơi vào tay đám dơ bẩn các ngươi!

Một lũ súc sinh, chỉ biết làm y vấy bẩn." "Trụ Kình Thiên!

Ngươi đúng là ngu xuẩn tột cùng, ta sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh!" "Ha ha ha!

Muốn giết lão tử, cứ việc xông lên!" Diệp Thần Trảm Phách Đao đặt ngang trước người.

Máu trên chân hắn chảy như suối, trên đầu toát mồ hôi lạnh vì đau.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy bàn tay trắng muốt thon dài đang nắm Hắc Kim Cổ Đao của Muộn Du Bình khẽ động. "Trụ Tử." "Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Y tỉnh rồi sao?

Ha ha ha!" "Trụ Tử, để ta xuống." "Ối nha, không sao không sao, ngươi cũng đâu có nặng, cõng thêm chút nữa cũng chẳng sao." "Trụ Tử, ngươi xem chân mình kìa, thành cái dạng gì rồi..." Trương Khởi Lân chợt nghẹn lời, không nói nên lời.

Y từ trên lưng Diệp Thần bước xuống. "Trụ Tử, ngươi chịu khổ rồi!" "Có khổ gì đâu, dạo này ta máu nhiều mà, ta cố ý nhường bọn chúng đấy chứ." Mắt Trương Khởi Lân hơi đỏ hoe.

Y nhẹ nhàng vỗ vỗ Diệp Thần. "Trụ Tử, phần còn lại, giao cho ta!" Trương Khởi Lân đột nhiên tỉnh lại khiến Giảo Nhục Cơ và đám sát thủ vô cùng kinh ngạc.

Trong chốc lát, rất nhiều sát thủ thậm chí quên cả việc bắn súng.

Giảo Nhục Cơ càng buông trọng cơ súng xuống, rút ra một thanh đại đao.

Thị vẫn ảo tưởng có thể bắt sống Trương Khởi Lân để nhận được số tiền thưởng khổng lồ.

Trương Khởi Lân trực tiếp xoay người, đi về phía vô số kẻ địch kia.

Trong nháy mắt!

Đôi mắt y biến thành màu đỏ như lửa.

Hình xăm Kỳ Lân trên người y phát ra từng luồng sáng đỏ.

Trương Khởi Lân vừa đi vừa nhẹ nhàng nói, lời lẽ đanh thép: "Trương Khởi Lân ta một đời, không màng vinh hoa, không ham phú quý, không tìm các ngươi báo thù nhà.

Vì sao lại đối xử với ta như vậy?" "Ta trong cổ mộ cô độc trăm năm, giữa nhân thế lẻ loi một bóng, nay khó khăn lắm mới có được chút ấm áp, vì sao lại đối xử với ta như vậy?" "Không phải các ngươi muốn biết bí mật Cửu Đại Thiên Châu sao, hôm nay, cứ để các ngươi xem, uy lực của Trấn Hồn Châu." Đôi mắt Trương Khởi Lân đỏ rực như núi lửa tận thế.

Y nhìn chằm chằm vào đám đông.

Ánh mắt tràn ngập mùi vị tử vong, trông cực kỳ khủng bố.

Trăm tên ninja cầm song đao, dẫn đầu vây lên.

Cướp lấy Trương Khởi Lân, cho dù chỉ là cướp được một cánh tay cũng là tiền thưởng kếch xù.

Bọn chúng đồng loạt xông về phía Trương Khởi Lân!

Nhưng vừa đến trước mắt, lại phát hiện Trương Khởi Lân đã biến mất.

Đám ninja nhìn quanh.

Không thấy bóng người nào.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân cầm song đao từ trên trời giáng xuống! "Vút vút vút..." Hắc Kim Cổ Đao!

Nhanh như chớp giật!

Hầu như mỗi nhát đao lướt qua đều vào yết hầu ninja.

Mỗi nhát đao đâm ra đều vào vị trí trái tim ninja.

Thân pháp Trương Khởi Lân linh hoạt.

Mỗi nhát đao xuất ra tuyệt đối không có bất kỳ động tác thừa thãi nào, thậm chí là không lãng phí một chút sức lực nào.

Một đao đoạt mạng!

Khẽ lướt nhẹ, một đao đoạt mạng!

Đao pháp của y hoàn toàn khác với đao pháp đại khai đại hợp của Diệp Thần!

Diệp Thần một đao chém ra, lực lớn vô cùng!

Khí đen bao trùm, thế không thể cản!

Có thể chém chết rất nhiều người cùng lúc.

Những người vây quanh hắn, toàn bộ linh hồn đều tịch diệt!

Còn Trương Khởi Lân thì!

Nhanh như chớp giật!

Giết người mang theo gió lạnh!

Thân ở trong địch quân nhưng không vương một giọt máu!

Trăm tên ninja chưa đầy năm phút!

Chỉ còn lại mấy tên!

Bọn chúng sợ hãi!

Lùi thẳng về sau!

Trương Khởi Lân với đôi mắt đỏ ngầu!

Giống như một Sát Thần!

Ánh mắt y như vực sâu nuốt chửng linh hồn, có thể nuốt chửng sinh mạng của ngươi!

Đúng lúc này!

Giảo Nhục Cơ điều chỉnh nòng trọng cơ súng!

Chĩa thẳng vào Trương Khởi Lân!

Trương Khởi Lân một tay nắm Hắc Kim Cổ Đao!

Ánh mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Giảo Nhục Cơ!

Ngay khoảnh khắc tiếng súng trọng cơ của thị vang lên, Trương Khởi Lân như một bóng ma, thân ảnh nhanh như chớp giật!

Đạn của Giảo Nhục Cơ bắn ra!

Nhưng căn bản không thấy người!

Đột nhiên!

Thị cảm giác phía sau mình có người!

Tim thị lạnh toát ngay lập tức!

Giảo Nhục Cơ quay đầu lại! "Soạt"!

Một bóng đao lướt qua.

Máu trên cổ Giảo Nhục Cơ chảy như suối!

Khẩu trọng cơ súng trên tay thị.

Thậm chí bị Hắc Kim Cổ Đao một đao chém đứt!

Giảo Nhục Cơ hai tay ra sức ôm lấy cổ mình!

Không thể nào!

Không thể nào!

Tại sao?

Tại sao... "Bùm!" Một tiếng động lớn!

Giảo Nhục Cơ đổ thẳng xuống đất.

Máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ sàn nhà.

Trấn Hồn Châu dường như đã kích hoạt một phần tiềm năng trong huyết mạch Kỳ Lân của Trương Khởi Lân.

Khi y giết người, toàn thân tràn đầy sức mạnh vô tận.

Y thậm chí có thể nhìn rõ quỹ đạo xuất đao, xuất súng của mỗi người.

Y như một ảo ảnh, thân hình tuyệt mỹ lướt đi giữa đám đông.

Sau ánh đao bóng kiếm, chỉ còn lại xác chết la liệt và máu chảy thành sông.

Diệp Thần tựa vào tường, đứng đó.

Máu tươi trên Trảm Phách Đao của hắn nhỏ từng giọt xuống đất.

Toàn thân Diệp Thần đều là máu.

Vết thương ở lưng bị trọng cơ súng đập vào không ngừng chảy máu.

Đau đến mức hắn gần như không đứng vững.

Hắn nhìn thấy Muộn Du Bình như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười.

Hắn ngồi xuống.

Muộn Du Bình không sao, hắn rất vui.

Nhưng!

Muộn Du Bình không chỉ không sao, mà còn trở nên lợi hại như vậy.

Hắn càng vui hơn.

Hắn gần như quên mất nỗi đau khắp người.

Muộn Du Bình đeo Trấn Hồn Châu, giống như được hệ thống thêm mấy chục cái buff đỏ vậy!

Cửu Đại Thiên Châu a, nếu Muộn Du Bình thu thập đủ hết, không biết sẽ có biến hóa gì nhỉ.

Diệp Thần trong lòng đầy mong đợi.

Đến lúc đó!

Hắn và Muộn Du Bình, đừng nói là tung hoành Mộ Táng Tinh Cầu này, cho dù có đi bất kỳ thế giới nào, cũng có thể giết cho kẻ địch sợ mất mật!

Nhưng!

Hắn cũng rất lo lắng những Thiên Châu khác đều có thuộc tính nghịch thiên gì, nếu hấp thụ quá đau khổ thì thôi vậy.

Diệp Thần ta sẽ sớm nỗ lực đột phá, một người một đao, bảo vệ tất cả!

Đúng lúc này!

Toàn bộ tầng lầu có hơn năm trăm sát thủ.

Ấy vậy mà chỉ còn hơn năm mươi người!

Bọn chúng cầm súng co rúm ở một góc tường.

Từ lúc ban đầu điên cuồng nã súng, dần dần tiếng súng thưa thớt, đến cuối cùng!

Không một ai dám nổ súng.

Đều vứt súng xuống, quỳ rạp trên đất đầu hàng.

Hơn năm mươi người quỳ lạy cầu xin khóc lóc.

Bọn chúng vừa khóc vừa run rẩy.

Giờ khắc này, trước mắt bọn chúng.

Đây đâu phải nhân gian!

Đây rõ ràng là địa ngục!

Toàn bộ bể bơi lớn đều bị nhuộm đỏ tươi.

Chương 149

Một là Tử Thần!

Một là Ma Vương!

Hơn năm mươi người đều sụp đổ!

Bọn chúng vô cùng hối hận khi nhận nhiệm vụ này.

Trương Khởi Lân đứng trước mặt bọn chúng.

Ngoài vết máu của Diệp Thần dính vào người lúc nãy, những vết máu dơ bẩn của người khác, y thậm chí không vướng một chút nào.

Thân pháp của y linh hoạt, đã đạt đến trình độ này.

Y nhìn những người đang quỳ xin tha mạng kia.

Nếu là trước đây, Trương Khởi Lân y đối với những người muốn sống, sẽ bỏ qua, sẽ cứu giúp.

Nhưng!

Bây giờ sẽ không nữa.

Y một tay cầm đao, uyển chuyển như thần minh!

Y nhẹ giọng nói: "Trụ Tử chảy máu, các ngươi, mỗi người đều phải xuống địa ngục!" Lời Trương Khởi Lân vừa dứt.

Thân ảnh y nhanh chóng phóng ra.

Y xuyên qua đám đông, như Lăng Ba Vi Bộ.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay y tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt. "Vút vút vút..." Mười giây sau, một đám người đang quỳ xin tha mạng, lập tức đổ gục xuống đất chết.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Khởi Lân, từ chuôi đao đến

mũi đao, máu tươi nhỏ từng giọt xuống.

Giờ khắc này!

Toàn bộ cuộc chiến kết thúc.

Trong bể bơi trên tầng thượng khách sạn, xác chết la liệt, một màu đỏ tươi. "Ha ha ha!

Muộn Du Bình, ngươi... khụ khụ... trâu bò a..." Trương Khởi Lân nghe thấy tiếng Diệp Thần, ánh mắt đỏ tươi lập tức biến mất.

Y xoay người vội vã chạy đến chỗ Diệp Thần đang ngồi tựa vào tường. "Trụ Tử, lại đây!

Cởi áo trên ra." "A?

Ồ!" Diệp Thần đưa tay ra sau, Trương Khởi Lân cởi chiếc áo nhuộm máu tươi của hắn ra.

Toàn bộ lưng hắn hiện rõ ba vết thương rất sâu!

Ba viên đạn trọng cơ súng đã găm vào cơ thể hắn.

Máu tươi không ngừng chảy.

Muộn Du Bình sốt ruột vô cùng, càng đau lòng vô cùng.

Y vội vàng lấy dụng cụ từ trong ba lô ra. "Trụ Tử, ta lấy đạn ra, ngươi chịu đựng một chút." "Không sao, Muộn Du Bình!

Một chút cũng không đau!" Nhưng!

Lời vừa dứt, Diệp Thần.

Trán hắn rõ ràng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Môi hắn đau đến mức hơi run rẩy.

Viên đạn xé rách da thịt chỗ đó.

Trương Khởi Lân lặng lẽ một tay cầm đồ khử trùng vết thương

cho hắn, một tay dùng kẹp gắp đạn ra.

Những dụng cụ này thường được đặt trong hộp y tế đơn giản mà đạo mộ giả mang theo người.

Thám hiểm mộ đầy hiểm nguy, rất nhiều đạo mộ giả đều mang theo để phòng bất trắc. "Póc" một tiếng.

Một viên đạn được gắp ra, ném vào hộp.

Viên đạn đầu to gần năm ly mét.

Trương Khởi Lân lo lắng đến mức trán lấm tấm mồ hôi.

Diệp Thần sợ Trương Khởi Lân quá căng thẳng, hắn ha ha cười. "Muộn Du Bình, tình cảnh này, ta muốn ngâm một bài thơ." "Trụ Tử, ngươi lại định 'đại hải' sao, toàn là nước." (ám chỉ thơ con cóc) "Không không không, ngươi nghe này Muộn Du Bình.

Xưa có thần y Hoa Đà cạo xương chữa thương cho Quan Vũ, nay có Đạo Thần Kỳ Lân tay không rút đạn cho Diệp Thần!

Muộn Du Bình, thế nào, Trụ Tử ca ca của ngươi có phải có tài kinh thiên vĩ địa không!

Ha ha.

Ôi da...

Muộn Du Bình, ngươi nhẹ tay thôi.

Ai cha, mẹ kiếp đau quá đi mất." "Ai bảo ngươi ngâm cái vế đối gì đó, làm ta mất tập trung.

Đáng đời ngươi!" Trương Khởi Lân lấy đạn ra, băng bó vết thương.

Lại kéo ống quần của Diệp Thần lên.

Lấy ra hai viên đạn găm vào hai chân.

May mà hai viên đạn này là loại cỡ nhỏ.

Đầu đạn chỉ khoảng một ly mét.

Đều bắn vào vị trí dưới đầu gối.

Nơi này có rất nhiều dây thần kinh cảm giác, Trụ Tử lúc đó chắc chắn đã đau chết đi được. "Trụ Tử, có đau lắm không?" "Trước tiên đừng hỏi đau hay không đau, ta muốn ăn mì cay, Muộn Du Bình.

Ta còn muốn uống bia." "Có vết thương sao có thể uống bia?

Trụ Tử, đừng làm bậy." "Ồ!

Không uống thì không uống.

Ăn mì cay!" Trương Khởi Lân vào ba lô lấy ra một gói mì cay, do dự một chút, vẫn lấy thêm một chai bia. "Trụ Tử, uống một chai thôi nhé." "Ha ha ha!

Vẫn là Tiểu Du Bình nhà ta tốt nhất a." Diệp Thần nhận lấy bia, "Ực ực ục ực" uống một hơi dài.

Hắn lại mở mì cay ra bắt đầu ăn.

Trương Khởi Lân dựa vào bên cạnh hắn ngồi xuống.

Y nhìn Diệp Thần. "Trụ Tử, ngươi không hỏi ta, vì sao những người này nhất định phải giết ta sao?" "Biết nguyên nhân hay không biết nguyên nhân thì có gì khác biệt, kết quả đều là, bọn chúng làm hại ngươi, thì đáng chết." Trương Khởi Lân trong lòng ấm áp, vô cùng cảm động. "Thật ra, trong ý thức mơ hồ của ta, toàn gia Trương gia chúng ta đều chết trong tay Tào thị hoàng tộc." "Vậy sao ngươi không nói sớm, Muộn Du Bình, chúng ta trực tiếp giết lên tận cửa là được." Trương Khởi Lân lắc đầu. "Trụ Tử, đó có thể là mối thù từ mấy ngàn năm trước rồi, những hậu bối này lại có thể biết gì chứ." "Thế nhưng, vì sao những hậu bối Tào thị này lại cứ đuổi theo ngươi không

buông?" "Đây là điều ta vẫn không nghĩ thông, chắc có liên quan đến Cửu Đại Thiên Châu." Trương Khởi Lân thấy Diệp Thần ăn đến dính đầy mặt.

Vội vàng rút một tờ khăn giấy từ bên cạnh, lau miệng cho hắn. "Sau này đừng có liều mạng như vậy nữa, Trụ Tử.

Ngươi xem ngươi, khắp người đều là vết thương!" Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, y muốn nói rằng mình rất lo lắng.

Y lại sợ Trụ Tử càng lún càng sâu, còn sẽ liều mạng hơn bây giờ.

Mặc dù, y rất muốn Trụ Tử có thể lún...

Nhưng!

Y không muốn Trụ Tử gặp nguy hiểm.

Càng không muốn vì mình mà để hắn hết lần này đến lần khác bị thương như vậy.

Nguy hiểm mà Trương Khởi Lân y phải đối mặt, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Diệp Thần nhìn ánh mắt như nước của Trương Khởi Lân, mang theo một tia ưu phiền.

Hắn vội vàng lái sang chuyện khác. "Muộn Du Bình, ngươi nói tên hành tinh này sao mà khó nghe thế, gọi là Mộ Táng Tinh Cầu." "Cái này ta trong đầu có chút ấn tượng, rất lâu trước đây không gọi là Mộ Táng Tinh Cầu.

Dường như là Tào thị hoàng tộc từng đổi.

Nếu thật sự là Tào thị hoàng tộc đổi tên, vậy không biết có phải bọn họ đang ám chỉ điều gì không?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

Y thật sự không nhớ rõ nữa. "Muộn Du Bình, dù sao đi nữa, đã gọi là Mộ Táng Tinh Cầu, vậy chúng ta thám hiểm mộ, nhất định sẽ tìm ra

đáp án." Diệp Thần hơi mệt, hắn muốn nằm xuống.

Nhưng!

Lưng hắn vừa chạm đất, lập tức đau đớn vô cùng. "Ối mẹ ơi, cái cảm giác tê tái này!" "Trụ Tử, hay là cứ nằm sấp đi.

Nằm sấp sẽ dễ chịu hơn." "Được thôi.

Vậy ngươi đỡ ta!" "Được!"...

Black Widow và Tuyết Lỵ Dương nghe tiếng súng ngừng.

Bọn họ dẫn Tiểu Thiên Lưu lén lút chui ra khỏi căn phòng ẩn nấp.

Sau đó!

Lén lút mở cửa sân thượng.

Vừa nhìn!

Xác chết la liệt khắp nơi!

Máu chảy thành sông!

Tuyết Lỵ Dương sợ đến mức bịt miệng lại!

Black Widow trong lòng cũng cực kỳ chấn động!

Những năm qua!

Khi thị thực hiện nhiệm vụ, cũng đã giết không ít người!

Nhưng!

So với hai Ma Vương này!

Thì chẳng khác nào đom đóm so với mặt trời!

Trương Khởi Lân nhìn về phía cửa.

Diệp Thần nhìn Trương Khởi Lân từ một bên.

Vẫn là ánh mắt trong trẻo này mới đẹp.

Hắn lại nghĩ đến Cửu Đại Thiên Châu của Trương Khởi Lân.

Mới chỉ hấp thụ hai viên!

Phía sau còn bảy viên châu.

Muộn Du Bình không biết còn có bị phản phệ hay không.

Nhưng!

Diệp Thần đã nghĩ ra biện pháp.

Đó là nhanh chóng tăng cường thực lực.

Nhanh chóng Thủy Giải!

Sau khi Thủy Giải, nếu Muộn Du Bình mất đi lý trí, hắn sẽ trói y lại.

Sau đó!

Mang về nhà!

Nói gì ra nấy!

Diệp Thần vừa nghĩ đến việc tăng cường thực lực, kết quả hệ thống liền xuất hiện. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ một lần nữa giải tỏa linh áp, hãy tận hưởng niềm vui của việc tàn sát, độ tương tự hóa thân Kenpachi đã tăng lên 75%." "Rồi sao nữa?

Hệ thống ba ba, ngươi yếu sinh lý hả?" "Ngươi yếu sinh lý đó, túc chủ!

Cả nhà ngươi đều yếu sinh lý!" Diệp Thần: "..." Hắn nghe lời hệ thống nói, thậm chí vô thức nhìn sang Muộn Du Bình.

Chương 150

"Ta giết!

Hệ thống ba ba, nếu không phải vì ngươi ở trong đầu ta, ta đã cho ngươi mấy nhát đao rồi!

Hệ thống ba ba, mau cho thưởng đi, chúng ta là bạn tốt mà!" "Xì!

Ma quỷ cũng không tin!

Đừng tưởng ta không biết bạn tốt của ngươi là ai!" Diệp Thần: "..." (Yếu ớt xin quà miễn phí và thúc giục cập nhật!

Cảm ơn nha!) Tiếng hệ thống tiếp tục vang lên. "Đinh!

Túc chủ!

Vì ngươi có lòng như vậy, phần thưởng lần này chính là kỹ năng đặc biệt: Thủy Hạ Tự Do Hô Hấp, Tự Do Ngôn Ngữ!" Diệp Thần nghe vậy!

Lập tức hứng thú! "Thủy Hạ Tự Do Hô Hấp!

Tự Do Ngôn Ngữ!

Cái này đúng là bật hack mà!

Mẹ kiếp!" "Túc chủ, ngươi nói không phải chuyện vô nghĩa sao, ta vốn dĩ chính là hack mà!" Diệp Thần: "..." Trước đây Diệp Thần còn lo lắng về vấn đề lặn và hô hấp dưới nước khi sắp đi Á Đặc Lan Đế Tư Hải Để Di Chỉ.

Không ngờ a!

Người tính không bằng trời tính!

Trời tính không bằng hệ thống tính!...

Trương Khởi Lân và Diệp Thần ban đầu nghĩ Tiểu Thiên Lưu nhìn thấy xác chết la liệt và máu tươi khắp nơi sẽ hơi sợ hãi.

Ai ngờ!

Lo lắng rõ ràng là thừa thãi.

Trung tâm bể bơi trên sân thượng.

Giờ khắc này!

Đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ.

Bên trong khắp nơi đều nổi thi thể.

Tiểu Thiên Lưu nhảy từ vai Trương Khởi Lân xuống. "Tiểu Kiếm, ta muốn bơi!" "A?

Tiểu Thiên Lưu!

Nước này có người chết, lại còn nhiều máu tươi như vậy... ngươi..." Diệp Thần còn chưa nói xong, "Bùm" một tiếng.

Tiểu Thiên Lưu đã nhảy vào bể bơi.

Diệp Thần: "..." Hắn vội vàng đi tới.

Một tay túm chân Tiểu Thiên Lưu, kéo ra khỏi đó. "Nước bẩn như vậy!

Tiểu Thiên Lưu, ngoan!" "Không mà!

Không mà!

Ta cứ muốn bơi!

Ta cứ muốn bơi!" "Được được được!

Bơi!

Có nói là không bơi đâu!" Diệp Thần đi đến bên cạnh Black Widow. "Quả muội muội!

Tuyết muội muội!

Ta và Muộn Du Bình đã cứu các ngươi đúng không?" Tuyết Lỵ Dương và Black Widow gật đầu lia lịa. "Cứu các ngươi rồi, các ngươi tổng phải trả giá cái gì chứ?" Tuyết Lỵ Dương vội vàng ôm ngực, một tay bịt miệng. "Trụ Tử ca, ngươi muốn... làm gì?" Black Widow kéo Tuyết Lỵ Dương ra sau lưng. "Trụ Tử ca!

Đừng bắt nạt Tuyết tỷ!

Có chuyện gì cứ xông vào ta đây!" Tuyết Lỵ Dương hơi cảm động.

Quả muội đối với mình thật sự là chân ái a!

Tuyệt quá!

Lúc này vừa gặp nguy hiểm là liền xông ra, đứng trước mặt mình.

Diệp Thần rất cạn lời.

Hai người này vì ngực to mà não phẳng sao, suốt ngày đấu đá nghĩ gì vậy! "Là như thế này, Quả muội, Tuyết muội, ta cảm thấy nếu báo đáp, thì..." Black Widow bước lên một bước.

Ưỡn ngực ngẩng đầu. "Trụ Tử ca!

Không cần nói gì nữa.

Ta hiểu!

Chuyện này, ta sẽ một mình gánh vác tất cả!

Trụ Tử ca!

Đi, căn phòng chúng ta vừa ẩn nấp vô cùng thoải mái!" Tuyết Lỵ Dương: "..." Diệp Thần: "..." "Không phải, Quả muội, ý ta là cái bể bơi này..." Diệp Thần còn chưa nói xong.

Lời hắn lại bị Black Widow cắt ngang. "Bể bơi?

Trong bể bơi?

Trụ Tử ca, không ngờ, ngươi lại là Trụ Tử ca như vậy!" Diệp Thần mặt đầy ngơ ngác.

Hắn muốn giải thích một câu.

Không ngờ Black Widow trực tiếp xông lên. "Bể bơi, ta cũng thích mà.

Trụ Tử ca!

Ngươi bây giờ biến đẹp trai quá." Diệp Thần: "..." Trương Khởi Lân: "..." Tuyết Lỵ Dương: "..." Diệp Thần nhịn hết nổi. "Bốp" một cái tát.

Trực tiếp đánh Black Widow tỉnh lại. "Ta là nói, ngươi và Tuyết Lỵ Dương báo đáp một chút, tìm cách dọn sạch bể bơi này!

Thay nước mới!

Tiểu Thiên Lưu muốn bơi!

Hiểu chưa?

Ok?

Quả muội!

Ngươi thật sự là!

Với cái IQ này, sau này nếu không ai thèm lấy, nhớ tìm ta, ta vừa hay quen mấy tên lừa đảo!" Black Widow: "..." Tuyết Lỵ Dương bịt miệng cười không ngừng.

Cười đến đau cả bụng.

Black Widow ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc. "Cuối cùng vẫn là ta một mình gánh chịu tất cả sỉ nhục." Thị nằm xuống, cực kỳ uất ức.

Lần này thật sự đã làm mất hết mặt mũi sát thủ bao nhiêu năm nay.

Thị nằm bệt xuống đất, giả chết.

Xấu hổ quá.

Xấu hổ quá...

Diệp Thần bảo Tuyết Lỵ Dương xuống tầng dưới khách sạn, tìm xem còn nhân viên phục vụ nào không.

Bảo họ nhanh chóng dọn dẹp bể bơi này.

Thay nước.

Tuyết Lỵ Dương nói đã rõ, xoay người đi ngay.

Black Widow nằm bệt xuống đất rên một tiếng.

Giả vờ như sắp chết.

Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn thị một cái.

Không thèm để ý.

Thị vừa định đi.

Chân đã bị Black Widow túm lấy. "Tuyết tỷ.

Ta cảm thấy, ta vẫn còn có thể cứu vãn một chút." "Ồ, không cần đâu!

Cảm ơn!

Yên nghỉ đi!" "Tuyết tỷ, vậy nên, tình yêu có phải sẽ thay đổi không?" Tuyết Lỵ Dương: "..." "Quả muội, ngươi rốt cuộc có đứng dậy không?" "Ta không dậy!

Ta đã chết về mặt xã hội rồi!" "Có dậy không?" "Không dậy!

Không dậy!

Tuyết tỷ, trừ phi tỷ bế ta dậy, không thì ta chết cũng không dậy!" Tuyết Lỵ Dương vùng thoát, đi xuống dưới lầu.

Black Widow bật dậy như cá chép.

Nhanh chóng đứng lên. "Tuyết tỷ!

Tuyết tỷ!

Đừng giận, những gì ta vừa nói với Trụ Tử ca đều không phải lời thật lòng.

Tuyết tỷ, mặt trăng đại biểu cho trái tim ta..."...

Thế là!

Cái buổi chiều cuối cùng trước khi khởi hành đi đạo mộ.

Ánh nắng vừa phải.

Bể bơi sạch sẽ tinh tươm!

Chỉ là bên bờ bể bơi, ngoài hơn ba trăm người đã hóa thành tro bụi, còn có hơn hai trăm thi thể, chất thành núi.

Giờ khắc này!

Diệp Thần dẫn Tiểu Thiên Lưu bơi lội vui vẻ không thôi dưới nước.

Vết thương của Diệp Thần được Muộn Du Bình dán băng y tế chống nước.

Tuyết Lỵ Dương và Black Widow dọn dẹp bể bơi, mệt đến mức tái mét. "Tuyết tỷ, ta cũng muốn tìm một nơi mát mẻ, có thể chơi đùa với nước!" "Quả muội, cái này còn không đơn giản sao, lát nữa về phòng nghỉ một lát, ngươi bật điều hòa, giặt quần áo là được rồi, vừa mát mẻ lại vừa có thể chơi đùa với nước!" Black Widow: "..." Thế là!

Hai người đi khách sạn thuê một phòng.

Để nghỉ ngơi thật tốt.

Trương Khởi Lân nằm trên ghế dài bên bờ.

Uống nước trái cây, nhìn bầu trời xanh ngắt.

Y đang nghĩ về những chuyện liên quan đến Atlantis này.

Ngày mai sẽ phải khởi hành rồi!

Lần này dù sao cũng là đi dưới đáy biển.

Dưới đáy biển không như trên cạn, nếu có nguy hiểm, mặt nạ dưỡng khí gặp vấn đề, thì đó sẽ là tai ương diệt vong.

Trương Khởi Lân y bơi rất giỏi.

Khả năng bơi của Trụ Tử y hơi lo lắng!

Chương 151

Tiểu Thiên Lưu thì không sao, đoàn làm phim đã cung cấp cho bé thiết bị đặc biệt.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân cảm thấy trời mưa.

Không đúng mà.

Mặt trời vẫn còn đó mà.

Ngay sau đó lại có một trận mưa lớn.

Toàn thân y bị ướt sũng!

Y khẽ mỉm cười.

Trong lòng nghĩ: Nhất định là Diệp Thần và Tiểu Thiên Lưu đang bày trò.

Tiếng cười đùa của hai người họ đều đã truyền đến rồi.

Đột nhiên!

Giây tiếp theo!

Một bàn tay lớn, túm chặt chân Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân còn chưa kịp phản ứng, đã đột nhiên bị kéo xuống nước.

Lúc nãy, dù sao cũng là mưa, quần áo vẫn còn khô.

Giờ thì!

Hoàn toàn gặp phải sóng thần.

Trương Khởi Lân rơi xuống nước, toàn thân đã ướt sũng.

Trương Khởi Lân vừa bơi lên, rất nhiều bọt nước lập tức văng tới.

Y cũng không cam chịu yếu thế, hai tay vọc nước bắt đầu phản công...

Nếu lúc này!

Ngô Tà đang đứng bên bờ bể bơi.

Hoặc giả!

Bàn Tử đang đứng bên bờ bể bơi.

Thì bọn họ chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng được, trong bể bơi trong vắt vô cùng này.

Ba người đang vui vẻ đánh trận nước kia.

Ấy vậy mà có một người là: Tiểu Ca từng có ánh mắt lạnh lùng, suốt ngày tự mang buff cô độc!

A a!

Nhân sinh vô thường, thế sự đột biến, ngươi dám tin không?

Sáng sớm hôm đó.

Nắng đẹp.

Ba người đã tắm rửa xong.

Ăn sáng xong!

Chuẩn bị xuất phát.

Vết thương của Diệp Thần dưới sự gia trì của hệ thống, đã hồi phục một phần.

Trương Khởi Lân lại giúp hắn thay thuốc, dán băng y tế chống nước.

Lúc này, nước biển, phản chiếu ánh mặt trời vừa lên, vô cùng đẹp.

Tiểu Thiên Lưu vui vẻ nhảy nhót không ngừng trên thuyền. "Muộn Du Bình, tình cảnh này ta lại muốn ngâm một bài thơ." "Lạc lạc lạc, Tiểu Kiếm, ngươi lại muốn nói, a!

Đại hải a, toàn là nước!" Trương Khởi Lân ngồi ở mũi thuyền, trên mặt khẽ mỉm cười.

Lúc này!

Y tháo mũ trùm đầu xuống.

Gió biển nhẹ nhàng thổi tới.

Tóc dài bay phấp phới, ánh bình minh chiếu vào làn da tinh tế mềm mại của y.

Thật là một mỹ nam tử! "Trụ Tử, thơ của ngươi đâu?" "A?

Ồ!

Suýt quên mất." Diệp Thần vừa nãy có hơi ngẩn người. "Trụ Tử Thiên Lưu Muộn Du Bình, trời xanh biển biếc đón bình minh." Trương Khởi Lân vừa nghe.

Thật sự rất giống chuyện đó a!

Y quay đầu lại.

Nhìn thấy Trụ Tử đang đứng ở đuôi thuyền.

Cao một mét chín, phong thái phi phàm.

Sau khi thoát thai hoán cốt, ấy vậy mà trở nên đẹp trai như vậy. "Còn nữa chứ, Trụ Tử, nửa vế thơ sau đâu?" "Ha ha ha, nửa vế sau, nửa vế sau...

Nửa vế sau chính là: Sáng ăn tám quả trứng gà, giờ chỉ muốn đánh rắm!" Trương Khởi Lân: "..." Cái quái gì thế này!

Trụ Tử Thiên Lưu Muộn Du Bình, trời xanh biển biếc đón bình minh.

Sáng ăn tám quả trứng gà, giờ chỉ muốn đánh rắm.

So với ý cảnh phía trước thì đúng là... "A, Tiểu Kiếm!

Sao mà thối thế, ngươi thật sự đánh rắm rồi sao?" "Đánh rắm thì sao, như vậy mới thoải mái.

Đánh rắm và nói chuyện, thật ra là cùng một đạo lý, đều là xả hơi mà thôi..." Trương Khởi Lân: "..." Đúng lúc này!

Máy cassette trên thuyền bị Tiểu Thiên Lưu vặn loạn xạ.

Bên trong vừa hay phát ra âm thanh. "Nếu da hồng hào, mặt mềm mại tinh tế, thì chứng tỏ rất khỏe mạnh, cơ thể tốt." Diệp Thần vừa hay nghe thấy, hắn sờ sờ má mình. "Da hồng hào tinh tế, lại còn mềm mại như vậy, ta khỏe mạnh, cơ thể tốt!" Kết quả lúc này, bên trong máy cassette lại một lần nữa truyền ra âm thanh. "Được rồi, thính giả thân mến, 'Chuyên mục Kiến Thức Nuôi Heo' của chúng ta đến đây là hết..." Diệp Thần: "..." Cái quái gì thế này!

Mặt mũi ta đâu rồi?

Diệp Thần một tay tắt máy cassette.

Trương Khởi Lân đứng ở mũi thuyền, cười không ngậm được miệng. "Trụ Tử, da ngươi hồng hào, tinh tế mềm mại, ngươi có thể 'xuất đạo' rồi!" "Xuất đạo?

Muộn Du Bình!

Xuất đạo gì?

Giới giải trí sao?" Trương Khởi Lân không có ý tốt mà nói một câu. "Chuồng heo!

Cơ thể khỏe mạnh, nuôi tốt rồi thì có thể đi làm thịt." Diệp Thần:

"..." "Tiểu Du Bình, ta phát hiện ngươi bây giờ biến xấu rồi mà, cạc cạc cạc..." Chiếc thuyền ba người, vừa mới rời khỏi bến cảng của thị trấn nhỏ.

Trương Khởi Lân đã nhìn thấy toàn bộ bờ biển, những chiếc thuyền dày đặc.

Đều là thuyền của cư dân thị trấn Uy Ni Tư.

Ở giữa những chiếc thuyền tụ tập.

Bốn chiếc thuyền ghép lại, dựng lên một cái bục nhỏ.

Lúc này!

Trên đó đứng một người phụ nữ.

Mặc bộ đồ vảy cá bó sát màu xanh, phía dưới mặc loại váy đuôi cá.

Diệp Thần lần đầu tiên thấy, có chút kỳ lạ. "Muộn Du Bình, những người này làm gì vậy?

Người phụ nữ kia mặc đồ giống con lươn/chạch vậy.

Lại còn những người trên thuyền phía dưới, đều quỳ trên thuyền, hành lễ với con lươn/chạch đó!" Trương Khởi Lân mắt đột nhiên mở to một chút.

Cái quái gì thế này, người ta là mỹ nhân ngư...

Diệp Thần nhẹ nhàng lái thuyền vào giữa đám đông.

Hắn kỳ lạ vô cùng!

Những người Uy Ni Tư này đều phát điên rồi sao.

Toàn bộ quỳ trên thuyền, đối với một con lươn/chạch bảy màu!

Diệp Thần vỗ vỗ một ông lão đang quỳ trên thuyền bên cạnh. "Ông ơi, ông ơi, các người vì sao lại quỳ một con lươn/chạch?" Ông lão

ngẩng đầu lên, trong kinh ngạc mang theo một chút tức giận. "Ngươi quỳ lươn/chạch, cả nhà ngươi đều quỳ lươn/chạch!" "Ta giết!

Ông ơi, nếu không phải thấy ông hơn tám mươi tuổi rồi, ta ít nhiều cũng cho ông mấy nhát đao." Ông lão tức đến mức ho không ngừng! "Khụ khụ khụ...

Ngươi mới tám mươi tuổi, cả nhà ngươi đều tám mươi tuổi." Lúc này!

Một người ăn cơm bên cạnh, ngẩng đầu lén lút trêu ghẹo một câu. "Vị đại ca này, chú Lưu nhà người ta năm ngoái mới cưới vợ trẻ, câu nói đó nói thế nào nhỉ, cái gì mà lão phu phục lịch, chí tại thiên lý!

Ngươi không thể xem thường đâu." "Cái gì?

Lão kê phù lực, trấp tại thiên lý?" (gà già còn có sức, nước chảy ngàn dặm?) Người ăn cơm: "..." Trương Khởi Lân: "..." Diệp Thần lại quay sang hỏi người anh em đang ăn cơm lúc nãy.

Nơi này rốt cuộc đang làm gì. "Đại ca, các ngươi chắc là người ngoài.

Đây là Lễ Tế Linh hàng năm của chúng ta ở Uy Ni Tư!" "Lễ Tế Linh?

Tế bái ai?

Lươn/chạch sao?" "Không phải lươn/chạch, đại ca, trên bục kia là mỹ nhân ngư, đại diện cho Nữ vương Atlantis!" Diệp Thần ngơ người.

Cảm tình Nữ vương Atlantis sao lại trông như thế này, thể chất biến dị cá sao? "Tế bái Nữ vương Atlantis?

Sao lại tế bái ở đây?" Diệp Thần đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ Á Đặc Lan Đế Tư Di Chỉ lại chính ở đây? "Đại ca, Nữ vương này chỉ là biểu

tượng khởi đầu nghi thức, chúng ta thực sự tế bái là Linh Thần." Trương Khởi Lân lúc này!

Ánh mắt đang nhìn chằm chằm mọi hành động trên bục.

Cô gái hóa trang thành mỹ nhân ngư ban đầu, đã xuống rồi.

Rất nhiều người dân bắt đầu lấy ra các loại thịt mang từ nhà ra.

Thịt gà, thịt vịt, thịt cá, thịt bò, thịt dê, v.v.

đều ném xuống biển.

Cậu thanh niên ăn cơm vừa nói chuyện với Diệp Thần lúc nãy.

Cũng vội vàng ném mấy con gà trên thuyền mình xuống nước.

Sau đó bắt đầu khởi động thuyền. "Mau đi!

Đại ca!

Các ngươi cũng mau đi!" Diệp Thần nghi hoặc không hiểu. "Đây là?

Sao đột nhiên đều chạy trốn?" "Đại ca, Linh Thần sắp đến rồi!

Y sẽ đến đây ăn đồ!

Mau đi!" Hầu như trong chớp mắt.

Đám đông vừa tập trung tế bái.

Tứ tán ra khắp nơi!

Trương Khởi Lân cũng rất nghi hoặc không hiểu.

Nơi này y dường như cũng không có nhiều ấn tượng.

Chương 152

Sau khi tất cả người dân chạy hết.

Vùng biển này.

Chỉ còn lại hơn trăm chiếc thuyền nhỏ.

Trương Khởi Lân biết.

Những người này chắc chắn đều là đạo mộ giả tham gia cuộc thi.

Mọi người bắt đầu thay quần áo.

Đoàn làm phim cung cấp đều là đồ lặn bó sát người.

Màu sắc đa dạng.

Bộ đồ lặn của Muộn Du Bình là màu trắng, đoàn làm phim còn đặt làm riêng cho y một cái mũ trùm đầu.

Bộ đồ lặn của Diệp Thần là màu đen, đoàn làm phim căn cứ theo chiều cao của hắn, đặt làm vô cùng vừa vặn.

Đương nhiên!

Tiểu Thiên Lưu cũng có đồ lặn.

Hơn nữa đoàn làm phim còn đặc biệt trang bị cho bé một quả bóng dưỡng khí trong suốt chắc chắn.

Tức là Tiểu Thiên Lưu có thể chui vào quả bóng dưỡng khí để ngủ hoặc chơi đùa.

Diệp Thần và Muộn Du Bình chỉ cần buộc quả bóng dưỡng khí vào người rồi dắt đi là được.

Như vậy!

Đối với hai người họ!

Lập tức nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hai người họ tập trung tất cả nhu yếu phẩm vào trong ba lô chống nước.

Phân công rất rõ ràng.

Trương Khởi Lân dắt Tiểu Thiên Lưu.

Còn Diệp Thần đeo ba lô chống nước.

Sau khi mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng.

Đột nhiên! "Tít tít tít tít tít tít..." Vòng đeo tay trực tiếp của bọn họ bắt đầu sáng.

Vòng đeo tay trực tiếp đã được nâng cấp và thay mới.

Lần này đặc biệt vì tầm nhìn dưới đáy biển.

Đoàn làm phim đã bỏ ra rất nhiều công sức!

Cho dù là dưới đáy biển tối đen như mực.

Vòng đeo tay trực tiếp cũng có thể có chức năng nhìn đêm.

Lập tức!

Khán giả vui mừng!

Vốn dĩ đối với việc thám hiểm bí ẩn dưới đáy biển, mọi người không mấy nhiệt tình.

Bởi vì theo kinh nghiệm những năm trước.

Sau khi đạo mộ giả xuống đáy biển, tầm nhìn quá kém, gần như không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Nhưng!

Lần này sau khi tất cả vòng đeo tay trực tiếp được cập nhật và thay mới.

Khán giả lập tức vui mừng khôn xiết! "Tiểu Ca!

Trụ Tử ca!

Oa!

Chưa từng thấy Tiểu Ca mặc màu trắng, đẹp trai quá đi mất!" "Sao ta lại thấy Trụ Tử ca ngầu và đẹp trai hơn!

Cái vóc dáng này, chậc chậc...

đúng là tuyệt vời!" "Hai mỹ nam tử này hợp tác, quá xa xỉ rồi!

Trời ơi!

Tùy tiện cho ta một người đi!

Ta nguyện ý ngày đêm lao động, không ngủ không nghỉ!" "Thật mong chờ cuộc thám hiểm Atlantis lần này!

Nghe nói Nữ vương đẹp lắm đẹp lắm!" "Các ngươi nghĩ nhiều rồi, đáy biển nguy hiểm hơn trên cạn gấp trăm lần!

Bởi vì tất cả đều là sinh vật chưa biết!" Đúng lúc này!

Tất cả đạo mộ giả vòng đeo tay trực tiếp đều sáng lên.

Hiển thị một tin nhắn!

Đoàn làm phim gửi.

Nội dung là: Mục tiêu cuối cùng của cuộc thám hiểm đạo mộ lần này: Á Đặc Lan Đế Tư Thủy Hạ Di Chỉ.

Vị trí hiện tại: Lễ Tế Linh.

Lễ Tế Linh: Được thiết lập để tế bái Linh Thần.

Truyền thuyết dưới vùng biển này, chính là nơi Linh Thần ngự trị.

Cấp độ nguy hiểm: SSS (Cực kỳ nguy hiểm)!

Ngay sau khi mọi người vừa đọc xong tin nhắn này.

Mặt biển nơi cư dân vừa ném các loại thịt xuống.

Đột nhiên xuất hiện một xoáy nước.

Xoáy nước không lớn!

Nhưng phát ra ánh sáng xanh lam, từng đợt từng đợt.

Rất nhiều đạo mộ giả không để ý.

Thám hiểm đạo mộ bao nhiêu năm qua.

Sóng gió gì mà chưa từng thấy.

Xoáy nước nhỏ tí, sợ cái quái gì.

Là cặp anh em đạo mộ hàng đầu Hàn Quốc.

Đô Sầu Trúc và cô em gái Đô Mỹ Trúc.

Lúc này!

Cũng có suy nghĩ tương tự!

Hai người họ từ nhỏ đã lớn lên bên bờ biển.

Đối với những sinh vật dưới biển này vô cùng quen thuộc.

Hơn nữa cả hai đều bơi rất giỏi.

Hai người họ đang ở giữa vùng xoáy nước nhỏ này.

Xung quanh họ cũng có rất nhiều đạo mộ giả khác.

Lúc này mọi người đều có một suy nghĩ!

Vì căn bản không biết Á Đặc Lan Đế Tư Di Chỉ rốt cuộc ở đâu?

Vậy thì cái nơi thần bí tế bái Linh Thần này.

Có lẽ có thể gợi mở cho rất nhiều người.

Không chừng hai bên bản thân có liên hệ với nhau.

Trương Khởi Lân đứng ở mũi thuyền.

Hai tay khoanh trước ngực.

Diệp Thần ngồi ở đuôi thuyền, ăn mì cay, uống Coca-Cola.

Tiểu Thiên Lưu thì nằm trên vai Diệp Thần, ăn kẹo, uống sữa. "Muộn Du Bình, ngươi xem xoáy nước nhỏ chỗ hai anh em kia sẽ là cái gì?

Lại còn, sao lại mơ hồ cảm thấy có ánh sáng xanh lam lóe lên lóe lên dưới nước." Trương Khởi Lân lắc đầu. "Cái này, ta dường như có chút ấn tượng, nhưng không nhớ rõ nữa!" Diệp Thần: "..." Chỗ quái gì hắn cũng có chút ấn tượng.

Rốt cuộc là đã chạy qua bao nhiêu mộ táng rồi.

Vùng biển rìa thị trấn Uy Ni Tư này.

Cách Đại Tào Đế Quốc mấy ngàn dặm.

Đến đây làm gì?

Đúng lúc này!

Diệp Thần nghe thấy Đô Mỹ Trúc bên kia hét lớn một tiếng. "Có thứ gì đó đang nhảy!" Mọi người kinh hãi!

Đồng loạt nhìn về phía đó.

Đột nhiên!

Từ dưới nước nhảy lên một con cá ngừ đại dương to bằng bàn tay.

Mọi người lập tức cười ồ lên. "Con cá ngừ đại dương bé tí mà cũng làm ầm ĩ!" "Đô Sầu Trúc và Đô Mỹ Trúc, hai anh em này thật sự lớn lên bên bờ biển sao?" Đô Mỹ Trúc nghe mọi người châm chọc. "Không phải cá ngừ đại dương, thứ đó lúc nãy lớn hơn cái này nhiều!

Con cá đó rất khỏe, rất thô!

Con cá ngừ đại dương này chỉ như cái tăm!

Hoàn toàn không phải mà!

Hơn nữa... hơn nữa con cá đó hình như màu xanh." Đô Mỹ Trúc nhớ không rõ lắm.

Không biết là màu xanh, hay là phát ra một luồng sáng xanh.

Thị vừa nói vậy, mọi người cũng không cười nữa.

Cảm thấy Đô Mỹ Trúc có lẽ thật sự đã nhìn thấy thứ kỳ lạ.

Bao gồm rất nhiều người trong kênh trực tiếp, cũng nhìn chằm chằm vào xoáy nước nhỏ. "Dường như thật sự có thứ gì đó dưới nước!

Các ngươi có thấy không!" "Thấy gì, dưới nước ta chỉ thấy mấy con cá nhỏ.

Lại còn rong rêu." "Ta đi!

Màu xanh!

Màu xanh!

Ta cũng thấy rồi!

Màu xanh!

Lớn hơn cá ngừ đại dương nhiều, dài hơn một mét!" Mấy chiếc thuyền nghe thấy lời nói trong kênh trực tiếp, từ từ di chuyển thuyền của mình ra ngoài.

Cẩn tắc vô áy náy!

Đúng lúc này!

Đô Mỹ Trúc hét lớn một tiếng.

Dưới nước "Bùm" một tiếng có thứ gì đó nhảy lên.

Dài hơn một mét, màu xanh, rất khỏe!

Mọi người vốn dĩ bị dọa giật mình, đều chuẩn bị lùi lại!

Kết quả vừa nhìn!

Ta đi!

Một con cá heo màu xanh nhảy lên.

Hơn nữa trực tiếp nhảy vào lòng Đô Mỹ Trúc!

Đô Mỹ Trúc ôm không vững, lập tức bị nó húc ngã trên thuyền.

Mọi người lập tức ha ha cười lớn. "Ha ha ha!

Chương 153

Hóa ra là một con cá heo!

Cá heo màu xanh không thường thấy a!" "Mừng hụt!

Mừng hụt!

Ta còn tưởng là quái vật gì chứ!" "Chuẩn bị thiết bị lặn đi, chuẩn bị xuống nước.

Đi xem xem cái Linh Thần mà bọn họ nói là cái quái gì." Đô Mỹ Trúc lúc này, cũng hơi đơ người.

Thị rõ ràng nhìn thấy là hình trụ màu xanh.

Nhưng!

Dường như không thô to như cá heo này a.

Chẳng lẽ!

Là hoa mắt?

Đúng lúc này!

Rất nhiều đạo mộ giả đã bắt đầu mặc thiết bị lặn.

Đeo mặt nạ dưỡng khí.

Trương Khởi Lân cũng đeo một cái mặt nạ dưỡng khí đơn giản.

Ngược lại Diệp Thần không hề động đậy.

Cứ ngồi đó.

Vẫn đang nghiêm túc ăn mì cay, uống Coca-Cola. "Trụ Tử!

Ngươi không mặc?" "Muộn Du Bình, thật ra ta vẫn giấu ngươi." Trương Khởi Lân vẻ mặt không thể tin được.

Giấu ta cái gì? "Ta thì thật ra là thần tiên, ta xuống nước này, thật sự là tự do hô hấp đấy." Trương Khởi Lân: "..." Y mở to mắt nhìn Diệp Thần, trên mặt lộ ra một chút không tin lắm.

Nhưng đồng thời, dường như lại vô cùng tin tưởng.

Dù sao những gì Trụ Tử vẫn nói, cũng chưa có gì là giả.

Hắn nói sẽ khiến Tào Phi Chu một súng không phát ra mà chết, quả nhiên là vậy!

Hắn nói miệng có thể ly gián những người Tào thị hoàng tộc kia, quả nhiên là vậy!

Ừm ừm!

Chẳng lẽ thật sự là thần tiên?

Trương Khởi Lân đột nhiên khẽ mỉm cười.

Cảm giác mình gần đây đều không được bình thường lắm, trước đây nghe thấy chuyện thần tiên kiểu này, tuyệt đối là vẻ mặt lạnh nhạt không tin và khinh bỉ.

Bây giờ ấy vậy mà lại có chút tin rồi.

Đây lại là chuyện gì thế này..." Đúng lúc này!

Rất nhiều đạo mộ giả đã mặc xong thiết bị, bắt đầu lần lượt xuống nước.

Rất nhiều người trong kênh trực tiếp cũng đang quan sát khả năng bơi lội của từng đạo mộ giả.

Người bơi giỏi, không chỉ thể hiện ở tốc độ và sức bền.

Quan trọng hơn là khả năng nín thở.

Hao phí dưỡng khí càng ít, thì bình dưỡng khí mang theo càng nhỏ.

Như vậy dưới nước sẽ càng nhẹ nhàng!

Dù sao Á Đặc Lan Đế Tư Di Chỉ là ở dưới đáy biển.

Mộ táng dưới đáy biển cần những người bơi lội giỏi. "Các ngươi nhìn Đô Sầu Trúc cái động tác xuống nước phiêu dật kia.

Bình dưỡng khí của hắn chỉ nhỏ đến thế thôi." "Các ngươi nhìn Ngô Tà ca ca, không dài không ngắn, vừa vặn." "Oa!

Mặt nạ dưỡng khí của Tiểu Ca thật tinh xảo a!

Trong tay y còn kéo theo một quả bóng, ta đi!

Tiểu Thiên Lưu đang ngủ trong bóng kìa!" "Tiểu Thiên Lưu hạnh phúc quá!

A, đúng rồi, Trụ Tử ca đâu?" Ngay khi tất cả các nhà thám hiểm đạo mộ đều xuống nước bắt đầu thử thiết bị của mình.

Khán giả lại không thấy Trụ Tử ca dưới nước. "Trên thuyền!

Trụ Tử ca vẫn đang ăn nấm!" "Ta dựa!

Tiểu Ca thích ăn nấm, Trụ Tử ca sao bây giờ cũng thích ăn nấm!" "Lần này hai người có thể cùng nhau ăn nấm!

Thật hạnh phúc a!" "Trụ Tử ca sao không đeo bình dưỡng khí a, mặt nạ dưỡng khí cũng không có!" "Trụ Tử ca sợ nước?

Bỏ cuộc rồi?

Khó khăn lắm mới đến vòng ba, sao lại bỏ cuộc!

Ô ô..." Khán giả kênh trực tiếp một trận thở dài.

Mặc dù mọi người trong lòng rất khó chịu.

Nhưng!

Đây cũng không phải là ngoại lệ!

Ngay hôm qua!

Đoàn làm phim công bố danh sách những người sống sót.

Tổng cộng có 420 người sống sót.

Vừa nghe nói vòng ba này phải xuống nước, ngay tại chỗ đã có ba người bỏ cuộc.

Người bơi lội không tốt thì cũng không có cách nào khác! "Trụ Tử ca, bình dưỡng khí mặt nạ dưỡng khí đều không đeo.

Ta đoán hắn thật sự bỏ cuộc rồi." "Nhưng!

Hắn có thể vứt Tiểu Thiên Lưu và Tiểu Ca xuống mà không quản sao?

Ta không tin!

Ta không tin!

Ô ô..." "Ta dựa!

Ta thấy cái gì vậy?

Trụ Tử ca xuống nước rồi sao?" "Không mang gì cả, xuống nước rồi sao?" "Đi chết?

Tự sát?

Nằm dài dưới đáy biển?" "Ai!

Trụ Tử ca lại tự sát rồi!" Các đạo mộ giả khác lúc này đều đã lần lượt lặn xuống nước.

Những người quen thuộc với việc lặn đều biết.

Việc thử lặn trước khi lặn là vô cùng quan trọng.

Tức là, người lặn sẽ ngâm mình dưới nước khoảng một khắc hoặc nửa giờ.

Để kiểm tra độ kín của thiết bị.

Trương Khởi Lân cũng dắt Tiểu Thiên Lưu lặn xuống nước.

Ngay khi mọi người đều đang cảm thán tư thế bơi lội tuyệt đẹp của các thợ lặn thì.

Diệp Thần nhảy xuống biển.

Chỉ đeo một cái ba lô chống nước lớn.

Trên mặt không đeo bình dưỡng khí hay mặt nạ dưỡng khí gì cả.

Khán giả đơ người!

Nên mọi người đều cho rằng Diệp Thần là đến đây để tự tìm cái chết. "Trụ Tử ca nhảy xuống nước, ta đoán hắn chỉ là làm ướt người, không chui vào trong nước!" "Trụ Tử ca rốt cuộc muốn làm gì a!

Ai, một chút cũng không làm ta yên tâm, người chồng khác của ta là Tiểu Ca, tốt biết bao!" "Trụ Tử ca từ khi biến đẹp trai, ta mỗi ngày nhìn thấy hắn toàn thân đều run rẩy." "Ta đi!

Trụ Tử ca chui vào trong nước... xong đời rồi!" "Trực tiếp thám mộ, trực tiếp cái búa, ta thấy là trực tiếp ăn mừng đám tang thì có!" Lúc này!

Hoàng tộc Tào thị ở Mộ Táng Tinh Cầu.

Tào Bá đế vương Tào thị nhìn Trụ Kình Thiên này, trong lòng tràn đầy phẫn nộ và chán ghét!

Hắn cũng không biết từ khi nào, thứ hắn muốn giết nhất mỗi ngày lại là Trụ Kình Thiên.

Vốn dĩ Trương Khởi Lân thù sâu như biển lại xếp thứ hai về độ căm ghét. "Cái ba lô lớn như vậy, lại không đeo bình dưỡng khí mặt nạ dưỡng khí, Trụ Kình Thiên, đây là tự tìm cái chết a!" Thái tử Tào Nhĩ của Tào thị hoàng tộc, đứng bên cạnh Tào Bá. "Phụ hoàng, hắn đúng là đồ ngốc nghếch, tưởng mình đến đây nghỉ dưỡng ở biển a,

lặn lặn một hai phút là lên ngay thôi.

Thật là ngu xuẩn hết sức, thám hiểm mộ táng dưới nước, chắc chắn ít nhất cũng là mấy ngày mấy đêm.

Thật là trời giúp ta mà!

Trụ Kình Thiên!

Chết đi!

Mau chết đi!" Tào Bá cười gian xảo, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó. "Sát thủ bên phía Ảnh Tử đã sắp xếp xong chưa!" "Phụ hoàng, mọi thứ đã đâu vào đấy!

Nhất định sẽ cho Trương Khởi Lân và Trụ Kình Thiên một bất ngờ lớn.

Bọn họ chắc chắn phải chết!

Ha ha ha ha..." Lúc này!

Đa số các đạo mộ giả đã thử thiết bị lặn xong và nổi lên mặt nước.

Dựa trên cảm giác vừa rồi, điều chỉnh độ lỏng chặt thêm một bước.

Trương Khởi Lân cũng dắt Tiểu Thiên Lưu từ dưới nước chui lên.

Y mở lỗ thông hơi của quả bóng dưỡng khí.

Lấy mấy viên kẹo đưa qua lỗ thông hơi vào trong.

Sau đó lại bịt kín lỗ thông hơi.

Tiểu Thiên Lưu ở bên trong vừa ăn vừa lăn qua lăn lại chơi đùa.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân cau chặt mày.

Trụ Tử đâu?

Trụ Tử đi đâu rồi?

Trụ Tử vừa nãy không mang thiết bị, không xuống nước mà.

Hắn cũng lặn rồi sao?

Người đâu?

Kênh trực tiếp đã tràn ngập những tiếng thở dài. "Nói rồi mà, đừng để Trụ Tử ca lặn, không mang gì cả, làm màu bị sét đánh!" "Lần này Trụ Tử ca bị cá dưới biển ăn thịt!

Chắc chắn chết đuối rồi!

Đã nửa giờ rồi!" "Nửa giờ?

Ta dựa!

Ta nín thở nhiều lắm cũng chỉ được 30 giây.

Trụ Tử ca chắc chắn đã nằm dài dưới đáy biển rồi." "Khoan đã, vòng đeo tay trực tiếp của Trụ Tử ca mở rồi.

Ta đi, ta đi!

Trụ Tử ca quả nhiên nằm dưới đáy biển.

Nhìn phía sau rạn san hô kia, Trụ Tử ca nằm đó bất động!" Trong số khán giả, fan nữ khóc thành một mảng.

Fan nam hả hê.

Giấc mơ của fan nữ đột nhiên tan vỡ.

Từng có một quy tắc ngầm lưu truyền trên Mộ Táng Tinh Cầu này.

Đương nhiên điều này được ghi lại trong các diễn đàn lớn và trong lòng cư dân mạng.

Chương 154

Trên sách vở thì không có.

Đó chính là: Nhan sắc và thời gian của đàn ông tỷ lệ nghịch với nhau.

Cũng có nghĩa là đàn ông càng đẹp trai, thì thời gian nào đó sẽ ngắn một cách kỳ lạ.

Cho nên!

Đàn ông trên Mộ Táng Tinh Cầu thường xuyên nói: "Ta rất đẹp trai!

Cho nên ta không được tốt lắm." "Ta đẹp trai quá, nên ta chỉ được 10 giây." "Xin lỗi, đều do nhan sắc hại mà.

Đừng trách ta." Thế nhưng?

Trụ Tử ca xuất hiện!

Lại vừa hay phá vỡ quy tắc ngầm này.

Trận chiến kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu ở quan tài Nữ Vu.

Cộng thêm, sau khi từ Tháp Vong Linh đi ra, hắn đúng là đẹp trai đến tận trời.

Nhan sắc và thời gian trên một người đàn ông, hoàn mỹ dung hợp.

Thậm chí còn hoàn mỹ hơn cả song sinh võ hồn của Đấu La kia dung hợp.

Cho nên!

Kênh trực tiếp của Trụ Tử ca.

Fan nữ phát rồ.

Fan nam méo mó.

Lúc này!

Rất nhiều người trong kênh trực tiếp của Trụ Kình Thiên đang khóc.

Ngay cả Lệ Dĩnh cũng khóc nức nở.

Bởi vì mọi người rõ ràng nhìn thấy.

Trụ Tử ca nằm dưới đáy biển, bên cạnh rạn san hô.

Bất động.

Trương Khởi Lân sốt ruột không thôi.

Vừa thấy bình luận, không nói hai lời.

Nhảy đầu xuống đáy biển.

Y đi tìm rạn san hô mà mọi người nói.

Từ xa!

Trương Khởi Lân nhìn thấy Trụ Kình Thiên nằm bên cạnh rạn san hô.

Trong lòng y lạnh toát!

Lập tức bi thương dâng trào.

Y điên cuồng bơi nhanh qua.

Dưới nước, y không thể gọi thành tiếng.

Vừa đến bên cạnh Trụ Kình Thiên, vội vàng đưa tay ra.

Ai ngờ, đúng lúc này!

Trụ Tử đột nhiên động đậy.

Đúng!

Động đậy!

Không phải kiểu bị dòng nước cuốn mà động đậy.

Mà là!

Hắn lật người.

Từ bên phải lật người, nghiêng qua bên trái.

Trương Khởi Lân đơ người!

Y không biết đây rốt cuộc là chuyện gì.

Sống ngàn năm!

Trước đây luôn nghĩ mình sống rất thông suốt.

Từ khi gặp Trụ Tử.

Suốt ngày đều chìm trong sự đơ người vô tận.

Trụ Tử này rốt cuộc là còn sống?

Hay là...

Giống như Trương Khởi Lân.

Vừa nãy Trụ Kình Thiên lật người, đã bị tất cả mọi người trong kênh trực tiếp nhìn thấy.

Bọn họ căn bản không tin vào mắt mình!

Làm sao có thể?

Ai lại lật người dưới nước?

Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào! "Ta tuyệt đối là hoa mắt rồi!

Ta ấy vậy mà nhìn thấy Trụ Tử ca lật người." "Ta cũng hoa mắt

rồi.

Xong rồi, chắc chắn là quá yêu Trụ Tử ca, không muốn hắn chết!

Ai!

Phát điên rồi!" "Ta giết!

Ta nhất định là ngốc rồi, ta thấy Trụ Tử ca thổi bong bóng!" "Ta cũng thấy rồi!

Thổi bong bóng!

Cái quái gì thế này?" "Thổi bong bóng, rất bình thường, người chết cũng thổi bong bóng.

Khí lưu trong bụng.

Đừng nghĩ nữa!

Chắc chắn chết đuối rồi." "Ai, chắc chắn chết đuối rồi, Tiểu Ca chỉ có thể đi thu thi thể thôi!

Ngươi xem hắn bất động rồi kia." Vốn dĩ thấy Trụ Tử ca lật người, mọi người đã kích động một phen.

Bao gồm cả Trương Khởi Lân cũng kích động một chút.

Nhưng!

Sao lại không có động tĩnh nữa.

Trương Khởi Lân lại một lần nữa rơi vào bi thương.

Y đưa tay kéo kéo Trụ Tử.

Không phản ứng.

Y lại dùng tay thử xem có hơi thở không.

Ta dựa!

Chỉ cách một khoảng thời gian rất dài, mũi hắn mới có một chút

khí lưu, cái này căn bản không giống hơi thở a.

Trương Khởi Lân bi thương cực độ.

Trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Y vội vàng chuẩn bị ôm Diệp Thần lên bờ.

Đúng lúc này!

Đột nhiên!

Tay Diệp Thần động đậy!

Bàn tay hắn đưa ra, giơ lên.

Trương Khởi Lân lại một lần nữa đơ người!

Khoảnh khắc này!

Máy chủ kênh trực tiếp của Trụ Kình Thiên và Trương Khởi Lân, đã gần như bị kẹt cứng.

Toàn quốc mọi người đều muốn làm rõ, đây có phải là sự kiện linh dị không.

Vì sao một người chết dưới đáy biển, cơ thể còn có thể lật người.

Lại còn giơ tay!

Rốt cuộc là tình huống gì!

Thế nhưng!

Ngay khi tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào kênh trực tiếp!

Đột nhiên!

Tay Trụ Tử ca một phát nhét vào trong quần hắn! (Thêm chương!

Theo yêu cầu của mọi người, nhanh chóng thêm chương!

Tiếp tục cố gắng viết, nắm bắt chất lượng, để mọi người xem vui

vẻ, xem cảm động.

Cảm ơn quà tặng!

Cảm ơn thúc giục cập nhật!) Mộ Táng Tinh Cầu, kênh thám hiểm chính thức CNTV. "Kính chào quý vị khán giả, đây là Mộ Táng Tinh Cầu, bí ẩn chưa lời giải của thế giới kỳ 89.

Chương trình kỳ này 'Mỹ Nam Ngủ Dưới Đáy Biển', đưa quý vị đến nơi an nghỉ cuối cùng của Trụ Kình Thiên ngốc nghếch.

Là ai?

Khiến hắn nghĩa vô phản cố, không mang bình dưỡng khí trực tiếp chui vào đáy biển, là để thám hiểm nơi ngủ nghỉ?

Hay là sự cố chấp với trò trốn tìm?

Là ai?

Khiến hắn lựa chọn an nghỉ ở một nơi đáy biển như vậy.

Là tiếng gọi của Linh Thần?

Hay sự mê hoặc của Nữ vương Atlantis?

Là ai?

Khiến hắn chết rồi còn lật người, lại còn đặt tay vào quần.

Là sự cố chấp với tư thế ngủ?

Hay là sự quyến luyến đối với Trụ Tử?

Một mỹ nam tử chìm sâu dưới đáy biển, bên cạnh ngồi một mỹ nam tử khác, thật là một khung cảnh đẹp biết bao, quý vị khán giả, hãy cùng chúng ta đi sâu vào thế giới nội tâm của họ."...

Lúc này!

Trương Khởi Lân ngồi dưới đáy biển, lặng lẽ nhìn tay Diệp Thần.

Vẻ mặt đơ người.

Vì sao lại có động tác kỳ quái như vậy.

Tay nhét vào đó làm gì?

Là thói quen rồi sao?

Trương Khởi Lân chuẩn bị nhanh chóng ôm hắn lên.

Vùng biển này không sâu, ra khỏi mặt nước, nhanh chóng hô hấp cấp cứu, chắc chắn còn cứu được.

Nhưng!

Ngay khoảnh khắc y động tay.

Bàn tay Diệp Thần đang ở trong quần động đậy.

Bàn tay ở bên trong sờ soạng lung tung.

Ta giết!

Trương Khởi Lân vội vàng lùi lại một chút.

Trá thi rồi sao?

Chương 155

Trên đỉnh đầu Trương Khởi Lân vô số biểu tượng khuôn mặt dấu hỏi đen sì, bay lượn.

Kênh trực tiếp bình luận điên cuồng như bão tuyết. "Ta dựa!

Tay ở đó móc loạn xạ!

Móc lại sao?" "Động tác này sao giống chồng ta quá... thường xuyên trốn trong chăn..." "Chuyện gì thế này?

Chết rồi cũng không yên phận sao?

Trụ Tử ca!

Ngươi thiếu tình yêu đến mức nào vậy!" "Trụ Tử ca quá bất hạnh, cấm dục quá lâu rồi!

Phát điên rồi!

Chết rồi mới phóng túng!" "Đây là lỗi của ai?

Ta thông minh, cảm thấy đây là lỗi của Tiểu Ca." Khán giả vừa cảm thán Trụ Tử ca bất hạnh.

Vừa lại đơ người!

Chết rồi còn trá thi như vậy.

Phát điên rồi!

Phát điên rồi!

Trong sự đơ người!

Mộ Táng Tinh Cầu này đã phát điên rồi!

Chuyện gì cũng không thể nhìn theo lẽ thường được nữa!

Đúng lúc này!

Tay Diệp Thần dừng lại.

Trương Khởi Lân vội vàng bơi tới.

Tay phải nắm lấy cánh tay hắn, chuẩn bị đưa hắn lên.

Trương Khởi Lân trong lòng rất bi thương.

Không ngờ chỉ trong chốc lát, Trụ Tử đã bỏ mạng ngoài biển!

Vừa rồi hắn không mặc bình dưỡng khí và mặt nạ dưỡng khí.

Mình lẽ ra phải mắng hắn một trận.

Bắt hắn phải mặc!

Nếu mặc thì sẽ không như bây giờ!

Chết dưới đáy biển, lại còn trá thi!

Ai!

Ánh mắt Trương Khởi Lân đượm buồn.

Mộ Táng Tinh Cầu này, đột nhiên trở nên vô vị. "Đáng thương Tiểu Ca quá, các ngươi xem, cho dù ở dưới biển, cũng có thể thấy nước mắt trong mắt Tiểu Ca.

Bởi vì, Tiểu Ca ở trong lòng ta." "Tiểu Ca trông thật bi thương, thật đau khổ.

Ai!

Trụ Tử ca chết cũng thảm quá!" "May mà Tiểu Thiên Lưu đang ngủ, nếu không sẽ đau lòng biết bao!" Đúng lúc này!

Đột nhiên! "A!" Một tiếng hét lớn!

Từ miệng Trụ Tử ca gào ra!

Âm thanh này giống như tiếng heo bị chọc tiết ở nông thôn vậy.

Kèm theo âm thanh!

Trụ Tử ca lập tức ngồi bật dậy!

Đơ người!

Đơ người vô hạn!

Toàn bộ kênh trực tiếp trong suốt 30 giây, không có một dòng bình luận nào.

Đều đã rơi vào trạng thái đoản mạch não!

Trương Khởi Lân nằm một bên, đầu óc trống rỗng!

Gần đây IQ của y hoàn toàn không theo kịp nhan sắc! "Trụ Tử ca, còn sống?

Chắc chắn còn sống, ngươi xem mắt hắn đều mở ra rồi!" "Nhưng!

Người sao có thể nói chuyện dưới nước?

Lại còn hét ra tiếng lớn như vậy?" "Còn sống?

Vậy Trụ Tử ca vừa nãy đang làm gì?

Đừng nói là hắn đang ngủ?

Ta đi... ta đơ người!" "Có phải trá thi không?

Chẳng lẽ thật sự là trá thi?" "Trá thi cái rắm!

Ngươi xem hai tay hắn đều nhét vào quần rồi!

Mắt vẫn mở, có kiểu trá thi như vậy sao?" Trương Khởi Lân muốn hỏi Trụ Tử rốt cuộc bị sao vậy.

Y dưới nước, cũng không thể nói chuyện.

Chỉ có thể vỗ vỗ Trụ Tử.

Diệp Thần liếc nhìn Tiểu Ca một cái.

Hắn hai tay ra sức sờ soạng loạn xạ trong quần.

Ngay khi Trương Khởi Lân nghi hoặc không hiểu!

Ngay khi toàn quốc khán giả đều đơ người!

Đột nhiên!

Tay Diệp Thần một phát rút ra khỏi quần!

Trên tay hắn!

Một con Đế Vương Giải khổng lồ!

Một con Đế Vương Giải khổng lồ!

Ấy vậy mà là một con Đế Vương Giải khổng lồ!

Giấu trong quần Trụ Kình Thiên!

Hai càng lớn của Đế Vương Giải, cứng rắn vô cùng!

Trên càng ấy vậy mà rõ ràng kẹp rất nhiều sợi lông!

Rất nhiều sợi lông!

Khán giả lại đơ người!

Trương Khởi Lân cũng đơ người!

Phim cũng không dám diễn như vậy.

Tiểu thuyết càng không dám viết như vậy! "Trụ Tử ca ấy vậy mà thật sự đang ngủ dưới nước?

Ấy vậy mà thật sự?" "Điều ta quan tâm là lông mà càng cua kẹp là cái gì.

Không biết thứ đó của Trụ Kình Thiên còn ở đó không?" "Từ trước đến nay luôn cảm thấy Trụ Tử ca tràn đầy cảm giác thần bí!

Hóa ra hắn ấy vậy mà là hải nữ yêu tộc!" "Đúng!

Hải tộc!

Hải nữ yêu tộc trong truyền thuyết!

Người có thể hô hấp dưới biển!

Chẳng trách Trụ Tử ca lợi hại như vậy!

Ngủ dưới nước!" "Nhưng mà, ta muốn yếu ớt hỏi một câu, truyền thuyết, hải nữ yêu tộc không phải đều là nữ sao?" Dòng bình luận này vừa xuất hiện.

Lập tức khiến các dòng bình luận khác dừng hẳn!

Hải nữ yêu tộc, từng là chủng tộc nhà mẹ của Nữ vương Atlantis trong truyền thuyết.

Có thể hô hấp dưới biển.

Nhưng!

Mấy ngàn năm trước, đã sớm cùng vương quốc Atlantis, cùng nhau diệt vong rồi mà!

Những điều này đều còn dễ nói!

Mấu chốt chính là!

Hải nữ yêu tộc, trong truyền thuyết đều là nữ!

Vậy thì, Trụ Kình Thiên!

Rốt cuộc là tình huống gì?

Diệp Thần lúc này, trong tay kẹp con Đế Vương Giải này. "Muộn Du Bình!

Đi thôi!

Ôi da da, đau vãi chưởng!

Đau kinh khủng!

Vừa nãy bị kẹp!

Ta đi!

Lão tử ngủ một giấc, lại còn đụng phải ngươi con Đế Vương Giải này!

Ngươi trốn chỗ nào không trốn, ngươi lại trốn trong quần ta!

Ta đặc biệt, ôi da da!" Trương Khởi Lân: "..." Y lén lút mỉm cười, cũng an tâm.

Nhưng!

Lúc này!

Trương Khởi Lân rất kỳ lạ!

Trụ Tử rốt cuộc là thân phận gì, dưới nước còn có thể nói chuyện?

Diệp Thần vừa leo lên thuyền.

Các đạo mộ giả bên cạnh đều kinh ngạc đến ngây người!

Bọn họ thông qua kênh trực tiếp nhìn thấy rất nhiều người đang nói, Trụ Kình Thiên ngủ dưới đáy biển.

Ai mà tin được chứ!

Các đạo mộ giả khác bên này chắc chắn không tin mà!

Vừa nãy Trụ Kình Thiên không đeo bình dưỡng khí nhảy xuống nước, gần một canh giờ.

Bất kỳ ai, đều cho rằng Trụ Kình Thiên đã chết rồi.

Nhưng!

Ai có thể ngờ được!

Hắn ấy vậy mà quay lại!

Hắn đến rồi!

Hắn đến rồi!

Hắn xách con Đế Vương Giải đi tới rồi!

Hắn đến rồi!

Hắn đến rồi!

Hắn ngủ dưới nước tỉnh lại rồi!

Chấn kinh!

Chương 156

Các đạo mộ giả khác nhìn Diệp Thần, giống như nhìn một vị thần minh.

Diệp Thần bước lên thuyền.

Trương Khởi Lân cũng leo lên.

Trương Khởi Lân tháo mặt nạ dưỡng khí.

Vội vàng hỏi. "Trụ Tử, ngươi thật sự không sao?" "Có sao, đau!" Trương Khởi Lân giật mình. "Trụ Tử, hỏng rồi sao?" "Xì!

Sao có thể hỏng!" "Vẫn còn dùng được sao?" "Tiểu Du Bình, ngươi hỏi câu này..." Trương Khởi Lân khóe miệng hơi nhếch lên, lén lút cười.

Sau đó, y chỉnh lý lại trang bị của mình.

Y nhìn thấy Diệp Thần đang loay hoay trên ba lô chống nước.

Tưởng hắn cũng đang chỉnh lý trang bị. "Trụ Tử, xong chưa?

Chúng ta xuất phát." "Đừng!

Muộn Du Bình!

Đợi ta báo thù!

Ta nhất định phải báo thù!

Ta phải xé xác con Đế Vương Giải này thành vạn mảnh!" Ngay sau đó.

Diệp Thần lục lọi trong ba lô chống nước.

Lập tức móc ra một cái nồi.

Trương Khởi Lân: "..." Cái quái gì thế này!

Định nấu ăn sao!

Quả nhiên!

Đúng là "xé xác thành vạn mảnh"!

Cùng lúc đó!

Thân phận của Diệp Thần không chỉ khiến khán giả cả nước chú ý và suy đoán.

Ngay cả mấy đại gia tộc cũng khẩn cấp triệu tập hội nghị, bàn bạc phương pháp đối phó Diệp Thần.

Rốt cuộc nếu Diệp Thần thật sự là đến từ Hải nữ yêu tộc, vậy sẽ vô cùng phiền phức.

Tại đại sảnh nghị sự của Tào thị hoàng tộc, tộc trưởng của ba đại gia tộc và các quý tộc khác đều đã vào chỗ.

Gia chủ Bạch gia: Bạch Vũ.

Gia chủ Trần gia: Trần Bì A Tứ.

Gia chủ Ngô gia: Ngô Nhị Bạch.

Lão đại Đạo mộ dong binh đoàn: Ảnh Tử.

Đạo mộ tướng quân: Nhị Nguyệt Hồng.

Lúc này!

So với lần họp trước có chút thay đổi, Tào Bá gia chủ Tào thị hoàng tộc vẫn ngồi ở vị trí chủ tọa.

Nhưng gia chủ Bạch gia, Bạch Vũ, đã ngồi ở bên tay phải của Tào Bá.

Mọi người đều hiểu rõ trong lòng: đây là vì Thái tử Tào Nhĩ của Tào thị đã đính hôn với Bạch Hạo Thiên, trưởng nữ của Bạch gia.

Tào Bá lòng nặng trĩu, dẫn đầu phát biểu: “Cái tên Trụ Kình Thiên

này cứ như người ngoài hành tinh vậy, đột nhiên xuất hiện trên Mộ Táng Tinh Cầu, tìm mãi trong hồ sơ cũng chỉ là một thằng lông bông.

Bây giờ lại có thể hô hấp được dưới nước, nói chuyện được dưới nước!" "Trước giải đấu thám hiểm mộ cổ lần này, lý lịch của hắn gần như trống rỗng!

Chẳng lẽ thật sự là Hải nữ yêu tộc?" Đạo mộ tướng quân Nhị Nguyệt Hồng kiến thức rộng rãi, thời trẻ đã xuống không ít mộ táng.

Hắn liền tiếp lời Tào Bá: "Hải nữ yêu tộc không mấy khả năng, trên Mộ Táng Tinh Cầu, ghi chép về Hải nữ yêu tộc chỉ là từ thời đại vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư, nói rằng chủng tộc này chỉ có nữ giới!" "Hơn nữa!

Sự sinh sản của chủng tộc này dựa vào gen mẹ được cập nhật, phân chia tế bào, hậu duệ gần như có gen tương tự với mẹ.

Vì vậy, chắc chắn đều là nữ!" Nghe Nhị Nguyệt Hồng nói vậy, mọi người lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Tướng quân Nhị Nguyệt Hồng đã nghiên cứu về Á Đặc Lan Đế Tư nhiều năm, tuy đến nay vẫn chưa xuống di tích này, nhưng lời nói của hắn rất có sức thuyết phục!

Bạch Vũ suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: "Cái tên Trụ Kình Thiên này toàn thân đầy rẫy bí ẩn, sức chiến đấu lại sâu không lường được, mấu chốt là mỗi lần kỹ năng thần bí của hắn, thật sự không thể tưởng tượng nổi!" "Lần trước vũ khí thần bí Thập Nhất Trụ Kình Thiên, trực tiếp phá tung cửa đá khổng lồ, sau đó Thập Nhất Trụ Kình Thiên bỗng dưng biến mất, bên cạnh hắn lại có thêm một em bé!" "Ta thật không hiểu, hắn và Trương Khởi Lân làm sao lại 'ra' một đứa bé được?" "Bây giờ đến mặt biển Địa Trung Hải này, vốn tưởng rằng Trụ Kình Thiên không giỏi bơi lội, sẽ bị chết đuối!

Ai ngờ lại chết tiệt ngủ dưới nước!" Càng nghĩ, mọi người càng kinh hãi không thôi!

Ngô Nhị Bạch khẽ thở dài: "Xem ra!

Chúng ta nhất định phải hành động sớm!

Nếu không sớm bóp chết, e rằng sau này sẽ không giết được!

Với thực lực của hắn, chỉ sợ..." "Ngô gia chủ, có lời gì xin cứ nói rõ." Ngô Nhị Bạch hơi nhíu mày, rồi tiếp tục nói: "Trương gia vốn đã suy tàn, bây giờ Trương Khởi Lân bên cạnh lại có một Trụ Kình Thiên thần bí như vậy, Trương gia nếu thật sự quật khởi, chúng ta còn sống cái nỗi gì!" "Mọi người, đừng quên!

Cái lời nguyền kia!" Trong lòng mọi người rùng mình, không khỏi nghĩ đến lời nguyền truyền đời ẩn sâu trong lòng các tộc trưởng gia tộc: "Trương gia khởi!

Vạn tộc diệt!" Dù tất cả mọi người đều không biết, rốt cuộc nguyên nhân của lời nguyền truyền đời này là gì.

Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là!

Một khi Trương gia quật khởi!

Hoàng tộc Tào thị sẽ diệt vong, các gia tộc quyền quý khác, bao gồm cả các tiểu gia tộc phụ thuộc, đều sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!

Tào Bá thở dài một hơi: "Thôi được, bất kể hắn là thân phận gì, đều phải giết chết hắn và Trương Khởi Lân!

Ảnh Tử, sắp xếp người!

Tiến hành chặn giết!" "Ngoài ra, làm phiền tướng quân Nhị Nguyệt Hồng, ngài nghiên cứu di tích Á Đặc Lan Đế Tư khá nhiều, nếu bọn họ tìm được, hãy tìm cách đóng cổng thành dưới biển trong truyền thuyết đó lại.

Đừng cho bọn họ bao giờ đi ra ngoài!" Tướng quân Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

Dù hắn chưa từng vào di tích Á Đặc Lan Đế Tư.

Nhưng hắn có một số tư liệu về bản đồ kiến trúc của vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư này.

Nếu cổng đá dưới biển bị đóng lại, thần tiên cũng đừng hòng thoát ra!

Mọi người lần lượt giải tán.

Gia chủ Bạch gia, Bạch Vũ, ở lại.

"Tào gia chủ, cái Hải Dương Chi Tâm kia, nếu có thể tìm thấy, phải giao cho Bạch gia ta, đây là ngài đã hứa." "Yên tâm!

Đây là sính lễ của con trai ta Tào Nhĩ, ta đã sắp xếp ổn thỏa, thề phải tìm được Hải Dương Chi Tâm thần bí đó!" "Hahahaha..." Trương Khởi Lân cầm một cái chân cua, đứng ở mũi thuyền, vừa ăn vừa xé.

Xé không phải cái gì khác, chính là đám lông bí ẩn bám trên cái chân cua này.

Có điều!

Thịt cua đế vương này thật sự rất ngon!

Ở đuôi thuyền, Diệp Thần và Tiểu Thiên Lưu đang giành giật đồ ăn vui vẻ!

"Tiểu Thiên Lưu, Tiểu Thiên Lưu, cua hoàng cho ta một ít đi!" "Tiểu Kiếm, không được!

Ta còn bé thế này, ta phải ăn nhiều để bổ sung dinh dưỡng." Diệp Thần cười gian xảo.

Lợi dụng lúc Tiểu Thiên Lưu không chú ý, hắn lén lấy một miếng thịt cua lớn trong nồi ra và gặm.

Ngay lúc này!

Rất nhiều đạo mộ giả đã nhảy xuống nước.

Lần này là lặn thật sự xuống đáy!

Cuộc cạnh tranh thám hiểm mộ cổ chính thức bắt đầu!

Đô Sầu Trúc và Đô Mỹ Trúc dẫn đầu lặn xuống đáy biển.

Hai người họ bơi lội giỏi nên tốc độ lặn rất nhanh!

Ngay lập tức, độ nổi tiếng cũng tăng vọt.

"Oa!

Khoảnh khắc dưới đáy nước này đẹp quá!

Đám san hô đủ màu sắc rực rỡ!" "Kỳ lạ thật, sao khu vực dưới đáy biển này lại ít cá vậy!

Theo lý mà nói không nên như vậy chứ!" "Mấy người không thấy kỳ lạ sao?

Lúc nãy dân chài cúng tế ném xuống gà vịt cá bò dê gì đó, đều đi đâu hết rồi?" "Đúng vậy!

Rõ ràng không có bao nhiêu cá, sao mấy miếng thịt đó đều biến mất!" "Mấy người xem!

Kia là cái gì!

Lại là một cái bóng xanh lam, vừa to vừa dài." Đô Sầu Trúc và Đô Mỹ Trúc cũng nhìn thấy.

Họ nhìn qua kính lặn không được rõ lắm.

Bởi vì giống hệt như lúc nãy nhìn thấy trên mặt nước, chỉ là một con cá heo!

Nhưng!

Giây tiếp theo!

Ngay lúc sinh vật màu xanh lam bơi tới.

Một tia sáng xanh lam đột nhiên lóe lên!

Ngay sau đó!

Đô Sầu Trúc và Đô Mỹ Trúc gần như trong chớp mắt, lập tức nằm vật xuống đáy biển.

Bất động.

Tổ chương trình còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Thì đã thấy màn hình hiển thị trên vòng tay của hai người, hình đại diện có một chữ "X" đỏ chót.

Cả hai đều đã tử vong!

Chết hoàn toàn!

Khán giả lập tức ngơ ngác!

Sao lại thế?

Vừa nãy còn đang tinh thần phấn chấn như vậy mà!

Sao có thể đột nhiên chết được!

Cho dù bị cá mập cắn, cũng phải có tiếng kêu la và vết thương chứ!

Cái quái gì mà trực tiếp nằm chết không rõ nguyên nhân thế này!

Cái sinh vật màu xanh dài ngoẵng kia rốt cuộc là thứ gì?

Ngay lúc khán giả livestream đang muốn liều mạng nhìn rõ cái thứ màu xanh lam đó là gì.

Vòng tay livestream của Đô Sầu Trúc và Đô Mỹ Trúc đột nhiên bị

dòng điện không ổn định.

Tiếng "tư tư tư" vang không ngừng.

Cứ như bị sét đánh đột ngột vậy.

Rồi!

Chưa đến mười giây!

Vòng tay livestream của họ đột nhiên đen sì!

Tất cả chìm vào bóng tối vô tận!

Trương Khởi Lân sắp xếp xong trang bị.

Kéo theo quả bóng oxy lớn của Tiểu Thiên Lưu.

"Trụ Tử!

Đi thôi!" "Được rồi!

Xuống nước chơi thôi!" "Muộn Du Bình, anh xem tạo hình này của tôi có phải là đẹp trai lồng lộn không!" Khóe miệng Trương Khởi Lân hơi cong lên: "Đẹp trai thì đẹp trai đấy, nhưng bộ đồ này bó sát, cua đế vương không chui vào được đâu." Diệp Thần: ...

Vừa dứt lời, Trương Khởi Lân đã nhảy thẳng xuống biển.

Diệp Thần thầm nghĩ: Cái tên Muộn Du Bình này hành động dứt khoát, không thèm để ý đến tôi, đúng là còn đẹp trai hơn cả tôi!

Diệp Thần vừa xuống nước.

Hô hấp không bị hạn chế.

Thị lực cũng tuyệt vời.

Nói thật, khu vực biển này quả thực rất kỳ lạ.

Trên mặt biển thì còn có cá heo và cá nhỏ.

Vừa xuống đáy biển, bóng cá lại rất ít thấy.

“Muộn Du Bình, anh xem nơi này đẹp biết bao!

Chương 157

Tôi đoán ở đây nhất định có mộ táng!" Trương Khởi Lân đeo mặt nạ dưỡng khí nên không nói chuyện được, nhưng y đã nghe thấy lời Diệp Thần nói.

Y nhìn Diệp Thần, có chút nghi hoặc.

Sao lại xác định như vậy rằng ở đây có bí táng, lẽ nào đã phát hiện ra điều gì rồi?

"Muộn Du Bình, anh xem!

Nơi này san hô đẹp quá!

Đủ màu sắc rực rỡ, thật đẹp!

Giống hệt một khu vườn vậy!" "Cát mịn màng!

Những viên đá sạch sẽ, tròn trịa như thế này, đúng là quá thích hợp để ngủ!" "Tương tự như vậy, chủ mộ chắc chắn cũng thích ngủ ở đây!" Trương Khởi Lân: ...

Cái quái gì đây!

Người ta chết rồi mới ngủ ở đây, còn Trụ Tử anh sống cũng có thể ngủ!

Ngay lúc này!

Ở khu vực biển phía trước, có một đạo mộ giả.

Từ mặt nước chầm chậm chìm xuống.

Chìm thẳng đến đáy biển.

Rồi!

Bất động!

Vốn dĩ một đạo mộ giả chết thì cũng chẳng có gì lạ.

Dù sao thì cuộc thám hiểm mộ cổ này vốn dĩ là ngươi giết ta, ta giết ngươi.

Nhưng!

Kỳ lạ là!

Đạo mộ giả chết này trên người lại không có vết thương.

Hai mắt trợn trừng rất to.

Trương Khởi Lân cũng rất kỳ lạ.

Ngay lúc này, Diệp Thần gọi y một tiếng.

Trương Khởi Lân vội vàng chạy tới.

Phía sau một tảng đá khổng lồ.

Nằm la liệt hơn chục thi thể đạo mộ giả, còn có các loại thịt mà cư dân thị trấn vừa ném xuống, tất cả đều chất đống ở đây.

Tương tự như vậy!

Những thi thể này!

Đều không có vết thương!

Biểu cảm hung dữ, mắt trợn tròn, tròng mắt như sắp lồi ra ngoài.

Cái thứ quỷ quái gì thế này!

Sao vừa xuống đã gặp phải thứ thú vị như vậy.

Lúc này!

Từ phía sau tảng đá cách hai người trăm mét truyền đến một tiếng động rất nhỏ.

Diệp Thần cầm đao lập tức xông lên.

Sinh vật thì thực sự không nhìn thấy.

Nhưng!

Một ngọn núi đá khổng lồ nằm dưới đáy biển.

Giữa ngọn núi đá có một cánh cửa đá.

Bên cạnh cánh cửa đá có rất nhiều lỗ nhỏ bằng cánh tay.

Diệp Thần rất phấn khích!

“Muộn Du Bình!

Cửa đá kìa!

Mộ táng kìa!

Anh xem!

Tôi đoán đúng rồi chứ!” “Tôi đã nói rồi mà, những người có yêu cầu cao về chất lượng cuộc sống như tôi, đều muốn nằm ườn ra ngủ ở đáy biển xinh đẹp này.

Chủ mộ chắc chắn cũng có suy nghĩ tương tự.” Trương Khởi Lân còn chưa đợi Diệp Thần nói xong, y đã bơi thẳng về phía cửa đá.

Trương Khởi Lân đến bên cánh cửa đá này, nội tâm chợt run lên.

Vừa nãy nhìn từ xa, cánh cửa đá chỉ cao hơn mười mét.

Không ngờ!

Khi thực sự đứng dưới cánh cửa đá mới thấy!

Cánh cửa đá này thực sự cao gần 50 mét!

Rộng hai mươi mấy mét!

Chẳng lẽ đây chính là di tích Á Đặc Lan Đế Tư?

Trương Khởi Lân lập tức phủ nhận suy nghĩ của mình.

Bởi vì trên cánh cửa đá, khắc rất nhiều họa tiết.

Họa tiết trên cánh cửa đá là một sinh vật khổng lồ giống như rắn.

Con rắn lơ lửng trên mặt biển, trước mặt nó quỳ rất nhiều người.

Vì vậy!

Trương Khởi Lân ngay lập tức nghĩ đến điều mà đám đông trước đó đã nói: Linh Thần!

“Muộn Du Bình!

Anh nói xem có kỳ lạ không!

Rõ ràng là di tích Á Đặc Lan Đế Tư ở khu vực biển này, sao lại tự dưng xuất hiện một Linh Thần!” “Chẳng lẽ Linh Thần mà họ nói là con rắn này?

Họa tiết con rắn này thật kỳ lạ!” Cụ thể kỳ lạ ở đâu, Diệp Thần cũng không nói rõ được, vì họa tiết trên vách đá này có một chút bong tróc.

Ngay lúc này!

Xung quanh cửa đá đột nhiên lại phát ra một vài tiếng động.

Trương Khởi Lân nhanh chóng lùi lại.

Diệp Thần càng cầm một thanh đại đao, đứng trước mặt Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu.

Một giây!

Hai giây!

Ba giây!

Một sinh vật vừa to vừa dài giống cá heo đột nhiên vọt ra!

Tốc độ của nó cực nhanh!

Nhưng!

Diệp Thần vẫn nhìn rõ!

Đây đâu phải là cá heo gì!

Giống rắn!

Nhưng to hơn rắn, toàn thân màu xanh lam nhạt, đuôi màu xanh lam đậm.

Nó lao về phía quả bóng oxy của Tiểu Thiên Lưu.

Diệp Thần lập tức nhảy bổ tới.

Dù hành động dưới nước có chút chậm chạp.

Nhưng Diệp Thần vẫn chắn trước mặt sinh vật thần bí.

Diệp Thần trực tiếp chém một đao ra, dòng nước đều bị Trảm Phách Đao chém dạt sang hai bên.

Sinh vật thần bí hiển nhiên không ngờ rằng có người dưới đáy nước vẫn có thể nhìn thấy, hơn nữa tốc độ lại nhanh như vậy.

Nó lùi lại vài mét.

Lơ lửng giữa không trung!

Đuôi không ngừng vẫy!

Lúc này!

Khán giả livestream cuối cùng cũng nhìn rõ!

Hóa ra con vật màu xanh lam mà Đô Mỹ Trúc nhìn thấy trên thuyền, căn bản không phải cá heo gì cả, chắc chắn là thứ này.

Hơn nữa!

Vừa nãy các đạo mộ giả livestream khác, đã thấy thủ phạm giết chết rất nhiều đạo mộ giả chính là thứ này.

“Thứ này nhìn có vẻ bình thường!

Tại sao lại có thể giết người không tiếng động, không vết

thương?" "Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Tiểu Thiên Lưu!

Mấy người nhất định phải cẩn thận!" "Trời ơi!

Đuôi của thứ này càng trở nên xanh hơn!

Hình như muốn phát sáng!" Diệp Thần nhìn thấy điều này, ngay lập tức nghĩ đến một loại sinh vật!

Đó chính là: lươn điện!

Đuôi phát điện, giết người vô hình.

Nhưng!

Lươn điện thường sống ở đầm lầy, hồ nước, dưới biển rất ít!

Quan trọng là lươn điện làm gì có con nào to như thế này!

Chiều cao của nó ít nhất phải gấp năm sáu lần lươn điện!

Vừa nghĩ đến đây!

Đuôi lươn điện càng ngày càng sáng, đột nhiên nó phát động tấn công!

"Muộn Du Bình!

Đưa Tiểu Thiên Lưu lùi lại!

Nhanh lên!" Gần như trong chớp mắt.

Diệp Thần nghĩ để Trương Khởi Lân lùi lại, còn hắn tự mình nghênh đón, muốn chặn con lươn điện này.

Trương Khởi Lân nghĩ để Diệp Thần lùi lại, y cũng tự mình nghênh đón, muốn chặn con lươn điện này.

Đuôi lươn điện lập tức quất tới.

Va chạm với đao của hai người.

Trảm Phách Đao và Hắc Kim Cổ Đao tốc độ cực nhanh, lập tức chém trúng đuôi lươn điện.

Phần đuôi lươn điện bị chém đứt theo đà.

Nhưng!

Đồng thời!

Ngay khi vừa tiếp xúc, một luồng điện cao áp cực mạnh từ đuôi lươn điện phát ra.

Trực tiếp truyền qua lưỡi đao đến cơ thể Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Trương Khởi Lân lập tức cảm thấy một luồng điện giật cực lớn, truyền khắp toàn thân.

Ngay sau đó!

Hình xăm Kỳ Lân màu đen của y hơi sáng lên.

Cảm giác điện giật đó lập tức biến mất.

Trương Khởi Lân ngược lại đầu đột nhiên "ong" một tiếng, xuất hiện một hình ảnh.

Một con Giao Long mọc sừng khổng lồ, toàn thân xanh biếc!

Đứng sừng sững trên mặt biển, giống như một ngọn núi.

Chiều cao của nó đồ sộ đến 300 mét!

Và đôi mắt của con Giao Long xanh lam đó vốn đang nhắm chặt.

Chương 158

Đột nhiên!

Mắt nó mở ra!

Tròng mắt đỏ như máu!

Trên đó còn có tia sét lướt qua.

Nó cứ như vậy, chăm chú nhìn chằm chằm Trương Khởi Lân!

Trương Khởi Lân giật mình, đột nhiên tỉnh lại.

Y nhìn cánh cửa đá trước mắt.

Một cảm giác quen thuộc ập đến!

Nơi này!

Y đã từng!

Đến rồi!

Thêm chương!

Theo yêu cầu của mọi người, thêm chương sớm!

Toàn bộ truyện từ di tích Á Đặc Lan Đế Tư dưới biển này bắt đầu bước vào cao trào!

Bạn muốn thấy sự kịch tính sôi động, bạn muốn thấy sự xúc động lòng người, bạn muốn thấy sự báo thù tàn sát, bạn muốn thấy sự ngọt ngào lãng mạn.

Đều có thể thấy!

Cầu thúc giục thêm chương!

Cầu tặng quà miễn phí!

Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người!

Trương Khởi Lân lập tức hồi phục ý thức, mở mắt.

Nhìn thấy!

Diệp Thần lại đang cầm cái đuôi giống lươn điện vừa nãy, quan sát kỹ lưỡng.

Trương Khởi Lân cực kỳ kinh ngạc.

Y chỉ vào cái đuôi này, rồi lại chỉ vào Diệp Thần.

Ý là, Trụ Tử cũng bị điện giật, sao lại cảm giác không hề hấn gì!

Diệp Thần đương nhiên hiểu Trương Khởi Lân có ý gì.

Cái tên Muộn Du Bình này xưa nay ít nói.

Diệp Thần sớm đã tự học được các loại ánh mắt và cử chỉ ngôn ngữ của y.

"Anh hỏi tôi tại sao không bị điện giật à?" Trương Khởi Lân gật đầu!

Lúc này!

Không chỉ Trương Khởi Lân!

Mà ngay cả hàng tỷ khán giả livestream!

Đều cho rằng Trụ Kình Thiên thật sự là thần linh!

Trương Khởi Lân bị điện giật, còn đau đớn đến mức đơ người một lát.

Mà Trụ Kình Thiên căn bản không hề phản ứng!

Tất cả khán giả trong lòng đều có chung một suy nghĩ: Trụ Kình Thiên!

Đáng sợ quá!

Diệp Thần nhìn Trương Khởi Lân: “Không có gì cả!

Điện không giật được tôi.

Là vì...” “Cái đao của tôi không dẫn điện!” Khán giả: ...

Trương Khởi Lân: ...

Trương Khởi Lân ho khan không ngừng!

Mặt y trong mặt nạ dưỡng khí, không ngừng ho khan!

Diệp Thần rất kỳ lạ, tại sao lại ho khan!

Không dẫn điện khó hiểu lắm sao?

Lại không phải chỉ một mình tôi không dẫn điện.

Cái tên nhóc Tiểu Thiên Lưu ngủ trong quả bóng oxy đó cũng không dẫn điện mà.

Đến bây giờ vẫn còn ngủ say như vậy...

Trương Khởi Lân ho một lúc, rồi đi về phía cánh cửa đá khổng lồ.

Y có một cảm giác rất quen thuộc.

Nơi này y đã từng đến rồi.

Đã từng đến!

Thì nhất định có thể tìm được cách để vào.

Ngay lúc này!

Diệp Thần đột nhiên đuổi kịp.

Hắn vẻ mặt nghiêm túc nhìn y.

Rồi trong tay Diệp Thần còn cầm cái đuôi lươn điện vừa bị chặt đứt.

Trương Khởi Lân lộ vẻ nghi hoặc.

Ý là Trụ Tử cầm cái đuôi này làm gì.

“Muộn Du Bình, anh còn nhớ câu chuyện con voi và con rắn mà tôi kể cho anh không?” “Chính là ở tháp vong linh đó, một con voi có cái gì đó mọc trên mặt, một con rắn thì có mặt mọc trên cái gì đó!

Còn nhớ không?” Trương Khởi Lân lập tức nhớ ra.

Y gật đầu, ý là đã nhớ ra rồi.

Nhưng!

Điều này có liên quan gì đến cái đuôi anh đang cầm trong tay?

Lúc này!

Không chỉ Trương Khởi Lân!

Mà khán giả livestream cũng đều đang nhìn chằm chằm vào đây.

Mọi người đều muốn biết!

Cái thứ trông giống lươn điện này, cái đuôi này tại sao lại lợi hại như vậy!

Trụ Tử ca có phát hiện mới gì không?

Đạo diễn Vương Bàn Tử cũng vậy.

Hắn vừa lái xe từ chỗ Lão Phật Gia ra.

Kết quả thì sao!

Trên đường xe hết xăng.

Vừa hay gặp một chiếc xe của người qua đường, đồng ý cho Vương Bàn Tử hút một ít xăng từ xe mình.

Vương Bàn Tử lắp ống dẫn, hắn chuẩn bị hút một cái, rồi lợi dụng áp suất khí, hút xăng lên, rồi thuận thế đổ vào bình xăng của mình.

Thực hiện việc tiếp xăng liền mạch.

Để đổ thêm xăng cho xe mình.

Hắn vừa xem livestream vừa thao tác.

Vừa đúng lúc Trụ Kình Thiên nghiêm túc nói với Trương Khởi Lân: "Tôi phát hiện ra con lươn điện này, cái thứ đó của nó ở trên đuôi!" Trương Khởi Lân: ...

Bàn Tử có chút muốn cười, nhưng hắn nhịn được!

Dù sao mình đang hút xăng.

"Muộn Du Bình!

Tôi có một thắc mắc?" "Anh nói xem con lươn điện này mông cứ phóng điện, vậy lúc chúng nó "hắc hưu hắc hưu" liệu có làm đối phương bị giật điện chết không!" Vương Bàn Tử lập tức không nhịn được!

"Khụ khụ khụ khụ khụ khụ... khụ khụ khụ..." Người qua đường bên cạnh sốt ruột!

Ra sức kéo Vương Bàn Tử!

Ra sức lôi hắn!

Vương Bàn Tử cứ ho khan không ngừng!

"Đại ca!

Dừng lại!

Bàn Tử đại ca!

Dừng lại!" Vương Bàn Tử vẫn ngậm ống xăng, ho đến không dừng lại được.

Người qua đường sốt ruột!

Trực tiếp tát cho hắn một cái!

Vương Bàn Tử lập tức bị đánh tỉnh, trừng mắt nhìn người qua đường!

Ý là mày cái quái gì mà đánh tao!

Người qua đường phát điên!

“Mày cái quái gì mà muốn uống cạn xăng trong xe của tao!” “Thần kinh!

Mẹ nó chứ!” “Ban ngày ban mặt mà thần kinh!” Người qua đường chửi bới lái xe của mình rời đi.

Từ xa còn không quên chửi thêm một câu: “Mày cái quái gì mà uống xăng!

Mày bị điên à!” Vương Bàn Tử: ...

Thế là!

Mười ngày tiếp theo!

Tổng đạo diễn thám hiểm mộ cổ lớn nhất cả nước, Vương Bàn Tử, đã phải nằm viện.

Theo tin tức nội bộ của bác sĩ, dạ dày của Vương Bàn Tử đã phát hiện ra công năng mới.

Ngay cả các nhà sinh vật học và các nhà năng lượng tái tạo cũng đặc biệt đến bệnh viện.

Chỉ để điều tra một việc: Báo cáo của bác sĩ nói rằng, dạ dày của Vương Bàn Tử có thể sản xuất xăng!

Hơn nữa!

Lại còn là xăng 95!

Trương Khởi Lân tìm kiếm khắp nơi quanh cánh cửa đá khổng lồ, nhưng không tìm thấy cơ quan nào có thể mở cánh cửa đá khổng lồ

đó.

Còn Diệp Thần thì lại đang dẫn quả bóng của Tiểu Thiên Lưu chơi đùa trong nước.

Hắn thả quả bóng của Tiểu Thiên Lưu ra.

Quả bóng trôi đi một đoạn.

Tiểu Thiên Lưu có chút sốt ruột la oai oái.

Diệp Thần liền vội vàng chạy tới nắm lấy quả bóng.

Hai người chơi đùa vui vẻ không ngừng.

Diệp Thần lại một lần nữa thả quả bóng oxy của Tiểu Thiên Lưu.

Quả bóng oxy lại trôi về phía bên cạnh.

Tiểu Thiên Lưu bĩu môi, cái quái gì mà là việc người làm chứ!

Cô bé la hét trong quả bóng oxy, nhưng âm thanh căn bản không truyền ra được.

Ngay lúc này!

Quả bóng oxy trôi về phía đỉnh núi đá nơi có cánh cửa đá khổng lồ.

Từ trong lỗ nhỏ trên núi đá bốc ra một luồng khí lạnh.

Quả bóng lập tức tăng tốc.

Diệp Thần sốt ruột, một bước giẫm lên núi, bơi lên trên.

Hắn liều mạng đuổi theo!

Liều mạng đuổi kịp!

Cứ thế bơi về phía đỉnh núi đá nơi có cánh cửa đá khổng lồ.

Trương Khởi Lân theo sát phía sau.

Chương 159

Khi Diệp Thần gần đến đỉnh núi.

Một chân hắn giẫm lên tảng đá, nhảy vọt lên.

Lập tức nắm lấy quả bóng oxy.

“Tiểu Thiên Lưu!

Tiểu Thiên Lưu!

Ta đùa với con thôi mà!

Đùa thôi!” Tiểu Thiên Lưu trong quả bóng bĩu môi, không nói gì.

Cô bé vừa bĩu môi, vừa nhét kẹo vào miệng.

Diệp Thần ôm Tiểu Thiên Lưu đáp xuống đỉnh núi đá.

Đột nhiên!

Tảng đá Diệp Thần vừa giẫm chân lên, đột nhiên lún xuống.

Miệng hố đá lún xuống tạo thành một luồng nước xoáy.

Hắn và Tiểu Thiên Lưu lập tức bị dòng nước cuốn vào.

Trương Khởi Lân nhìn thấy từ xa.

Vội vàng lao tới.

Đối mặt với luồng xoáy khổng lồ này!

Trương Khởi Lân nghĩa vô phản cố!

Trực tiếp nhảy vào!

Lúc này!

Toàn bộ camera livestream chỉ có tiếng nước chảy, hoặc là vách đá.

Ba người họ dường như bị dòng nước xoáy cuốn đi không ngừng.

Trôi đi không ngừng.

Khoảng hai mươi phút sau.

Dòng nước trên camera không còn nữa.

Ngay sau đó Trương Khởi Lân xuất hiện trong khung hình.

Y chui ra từ một vũng nước lạnh.

Rất kỳ lạ!

Vũng nước này nối liền với bên trong hang núi, lại chỉ có một dòng sông, còn lại toàn bộ là không khí kín mít.

Dưới đáy biển lại có một không gian kín mít không có nước như vậy, thật sự là cực kỳ xa xỉ.

Trương Khởi Lân bò lên bờ hàn đàm.

Nhìn quanh một lượt.

Không thấy bóng dáng Trụ Tử và Tiểu Thiên Lưu.

Điều duy nhất là ở đây có hàng chục cái hàn đàm lớn nhỏ.

Trương Khởi Lân nghĩ, bọn họ chắc chắn đã chui lên từ những hàn đàm khác.

Y liền vội vàng men theo con đường đá bên bờ sông bắt đầu tìm kiếm.

Đồng thời!

Khán giả quả thật đã thấy vòng tay livestream của Trụ Tử ca.

Nhưng khung hình này rất kỳ lạ!

Căn bản không thể nhìn ra là ở đâu!

Cụ thể hơn, vòng tay livestream của Trụ Tử ca dường như đã bị

hắn tháo ra, đặt trên mặt đất.

Trong khung hình livestream: Có ba tảng đá xếp chồng lên nhau.

Và giữa ba tảng đá.

Lại!

Kẹp!

Một cái nồi!

Khói bốc nghi ngút!

Trương Khởi Lân cầm mặt nạ dưỡng khí trên tay.

Không gian kín mít bên trong ngọn núi đá này, lại chứa đựng dưỡng khí tinh khiết đến vậy.

Trương Khởi Lân men theo con đường nhỏ bên bờ sông, y đi rất nhanh!

Theo dòng nước vừa nãy, Trụ Tử và Tiểu Thiên Lưu chắc chắn không trôi xa.

Chắc chắn cũng đã vào không gian đá kín mít này.

Ngay lúc này!

Phía trước có một tảng đá lớn chắn ngang đường nhỏ gần như không còn lối đi.

Trương Khởi Lân không muốn bước vào dòng sông này nữa.

Y định trực tiếp từ vách đá của tảng đá lớn chắn đường đó, leo qua.

Trương Khởi Lân hai tay bám vào vách đá, ngón tay mập mạp của y móc chặt vào một lỗ nhỏ.

Rồi di chuyển cơ thể qua.

Từng chút một bám sát vách đá tiến lên.

Rất khó khăn!

Y đã leo qua được.

Hai chân thuận thế đạp một cái!

Liền nhảy lên con đường đá nhỏ phía trước.

Ngay sau đó!

Một khúc cua!

Một làn khói bốc nghi ngút xuất hiện trước mắt.

Khói bốc nghi ngút là từ bên cạnh một tảng đá lớn bốc ra.

Trên tảng đá lớn có một bóng dáng nhỏ bé hồng hào mập mạp.

Vừa nhìn thấy Trương Khởi Lân!

Liền chạy lăng xăng tới!

"Tiểu Soái!

Tiểu Soái!

Tiểu Kiếm nói, anh sắp tìm thấy mà!

Quả nhiên là anh đến rồi!" Cô bé nhanh chóng chạy tới.

Khi còn cách Trương Khởi Lân 5 mét, liền nhảy lên.

Trương Khởi Lân mỉm cười thuận thế cúi người.

Hai tay vươn ra vội vàng đỡ lấy bóng dáng nhỏ màu hồng.

Không phải ai khác, chính là Tiểu Thiên Lưu đáng yêu, hồng hào mập mạp!

"Tiểu Soái!

Đói rồi phải không!" "Đói rồi!" Trương Khởi Lân gật đầu!

“Biết ngay anh đói mà!

Tiểu Kiếm đã nấu cho anh món canh nấm ngon tuyệt!” “Lạc lạc... hi hi...

Chúng ta cùng ăn cơm nào!” Trương Khởi Lân cười rất vui vẻ!

Cảm giác cô đơn vừa bị dòng nước cuốn xuống lúc nãy, tiêu tan hết!

Lúc này!

Bên cạnh tảng đá lớn đó.

Đột nhiên chui ra một bóng người!

Bộ đồ lặn màu đen, dung nhan tuấn tú.

Nụ cười gian xảo, đểu giả treo trên mặt.

Không phải ai khác, chính là Trụ Tử ca được mọi người yêu mến!

“Muộn Du Bình!

Mau lại đây!

Biết ngay anh sắp tìm thấy mà!” “Lại đây lại đây!

Ngồi xuống!

Nước biển này đúng là khá lạnh!” Trương Khởi Lân múc một bát canh nấm.

Khói bốc nghi ngút!

“Mau uống!

Mau uống!

Sưởi ấm cơ thể!” “Trụ Tử, anh không bị ngã chứ.” “Sao có thể?

Tôi là Trụ Tử sắt thép!

Trụ Tử vững vàng!” Tiểu Thiên Lưu thò đầu ra, kêu lên: “Còn nữa

còn nữa, là trụ cột của gia đình!" Diệp Thần liếc Trương Khởi Lân một cái.

Trương Khởi Lân cười gật đầu: "Đúng!

Tiểu Thiên Lưu nói rất đúng, là trụ cột của gia đình!" Diệp Thần mừng rỡ.

Hắn lại ngồi xổm xuống, lục trong túi tìm ra cái bát nhỏ hình chú heo hồng của Tiểu Thiên Lưu.

Múc cho cô bé một bát canh.

"Con không thèm!

Con không thèm!

Hôm nay con không cần cái bát hình chú heo nhỏ này, con muốn cái bát công chúa Elsa!" Diệp Thần đành chịu, lắc đầu.

Lại đi đến cái túi to chống nước bên cạnh, bắt đầu lục lọi.

Trương Khởi Lân ở một bên.

Uống một ngụm canh.

Khóe môi nở một nụ cười nhẹ.

Lúc này!

Trong lòng mãn nguyện đến cực điểm!

Rất nhiều người xem livestream đều rất kỳ lạ, Trụ Tử ca và Tiểu Ca đã chạy đến đâu rồi!

Nhìn thấy họ vừa uống canh, vừa trò chuyện.

Trong lòng khán giả cũng cảm thấy thoải mái cực kỳ.

"Tôi cũng muốn uống một bát canh nấm quá!

Canh nấm kia nhìn thôi đã thấy thơm rồi!" "Tôi chỉ thích bát canh

chưa uống hết của Tiểu Ca thôi!

Nếu anh ấy có thể cho tôi uống một ngụm!

Tôi sẽ đãi mọi người một bữa!

Tôi cũng cam lòng!" "Không gian hang động này chẳng lẽ là bên trong cánh cửa đá vừa nãy sao!" "Đừng nói!

Thật sự có thể là vậy!

Bọn họ vừa nãy không phải đã đi vào luồng xoáy sao?

Chắc là bị dòng nước cuốn vào!" Tiểu Thiên Lưu uống hết một bát canh, cũng ăn vài miếng nấm.

"Tiểu Soái!

Tiểu Kiếm!

Con muốn ăn thịt!" Trương Khởi Lân nghe vậy, ăn thịt sao?

"Ăn thịt hộp được không?" "Con muốn ăn cá tươi, được không?" Trương Khởi Lân nhìn quanh, khả năng duy nhất chính là dòng sông này.

Y xem thử bên trong có cá không.

Chương 160

Y đứng dậy, đi về phía bờ sông.

Vừa đến bờ sông, lập tức nhảy xuống.

Khán giả livestream vừa nhìn thấy, lập tức bàn tán!

“Vừa nãy!

Tiểu Ca thà leo qua tảng đá khổng lồ chứ không muốn xuống nước, bây giờ vì Tiểu Thiên Lưu, lại nhảy thẳng xuống!” “Người đàn ông như vậy trên đời hiếm có a!

Tiểu Thiên Lưu thật hạnh phúc!

Có hai người đàn ông cưng chiều cô bé đến vậy!” “Đầu thai là một kỹ năng đấy a!

Tôi học nghề không tinh rồi!” Trương Khởi Lân vừa nhảy xuống nước.

Nước này thật sâu.

Hơn nữa!

Nước lạnh thấu xương!

Cá trong nước vừa nghe thấy tiếng động, đều chui hết xuống đáy nước.

Quan trọng là chất nước đen kịt.

Y lặn xuống nước tuần tra một vòng, lại không nhìn thấy bóng dáng con cá nào.

Nước ở đây thực sự có chút đục, hình như cũng không phải nước đục, mà là hai bên bờ sông đều là màu đen.

Vì vậy chất nước trông rất đen!

Về cơ bản rất khó nhìn thấy bóng cá.

Lúc này!

Trên mặt nước đột nhiên có thứ gì đó động đậy.

Còn lóe lên một tia sáng xanh lam.

Khán giả livestream lập tức bùng nổ!

“Tiểu Ca!

Mau lên bờ!

Con lươn điện kia lại đến rồi!

Mau lên bờ!” “Trời đất!

Loại này là lươn điện biến dị đi!

Vừa to vừa lớn!” Ngay lúc này!

Trương Khởi Lân cũng cảm nhận được động tĩnh trong nước.

Trong khoảnh khắc con lươn điện lao tới.

Trương Khởi Lân nhảy vọt lên!

Lập tức nhảy lên bờ đá.

Con lươn điện lao hụt một cái, lại bơi về phía xa.

Trương Khởi Lân đi vòng một lúc, lại quay về bên cạnh Tiểu Thiên Lưu.

Y đang nghĩ, xem có cách nào khác không.

Để Tiểu Thiên Lưu có thể ăn cá.

Lúc này!

Diệp Thần đứng dậy.

“Muộn Du Bình!

Anh đốt lửa đi, nước này lạnh quá!

Anh đừng xuống nước nữa, tôi đi xem sao!” Ngay khoảnh khắc Diệp Thần đứng dậy.

Trương Khởi Lân gọi một tiếng.

“Trụ Tử!” “Sao thế, Tiểu Du Bình?” “Nhất định phải!

Chú ý an toàn!” “Được rồi!

Yên tâm đi!

Trụ cột của gia đình, chắc chắn trụ được!

Ha ha!” Ngay lúc này!

Màn hình livestream của Diệp Thần lại ngập tràn bình luận như tuyết rơi.

“Trụ Tử ca sắp hành động sao?

Hắn muốn đi bắt cá sao?

Độ khó này lớn quá a.” “Thế nhưng, dòng sông này trông đen kịt, Trụ Tử ca lại không có mắt xuyên thấu.

Làm sao mà bắt cá được.

Hơn nữa!

Cá đều ở dưới sâu!” “Đúng vậy!

Chắc cũng là công dã tràng xe cát!

Hoài công vô ích!

Dòng sông lạnh thấu xương này, lại còn đục như vậy, làm sao mà bắt cá được!” Diệp Thần đi đến bờ sông xong.

Nhìn một cái, dòng sông này quả thực đen kịt.

Nhưng, chất nước thực ra rất trong.

Bởi vì hai bên bờ sông là loại đá rất đen.

Cho nên phản chiếu khiến chất nước trông rất đen, căn bản không thể nhìn thấy cá ở đâu.

Chỉ có thể dựa vào bong bóng cá phả ra từ trên mặt nước để phán đoán trong nước có cá, hơn nữa, cá còn không ít.

Diệp Thần có U Minh Nhãn, nhưng lại không phải mắt xuyên thấu.

Hắn quét một vòng.

Rồi lại đi về phía chỗ vừa ngồi.

Khán giả vừa nhìn thấy!

"Trời ạ!

Cứ thế này!

Cứ từ bỏ sao?

Thế này cũng quá tùy tiện rồi!" "Trụ Tử ca!

So với Tiểu Ca còn không bằng a, Tiểu Ca ít nhất cũng nhảy xuống sông tìm một lượt!" "Trụ Tử ca đang lục lọi cái gì trong ba lô?

Không thể nào!

Hắn lại lấy ra một đôi găng tay!" Trương Khởi Lân không biết Diệp Thần tại sao lại lấy ra một đôi găng tay da đen.

Dưới đây có hơi lạnh.

Nhưng!

Cũng không đến mức đông cứng tay chứ!

Diệp Thần lấy găng tay ra đeo vào.

Rồi!

Lại lấy ra một cái Hắc Lư Đề Tử!

Trương Khởi Lân: ...

Cái quái gì đây!

Nơi này đâu ra xác chết!

Cần Hắc Lư Đề Tử làm gì?

Khán giả cũng ngơ ngác!

Không có xác chết, không có huyết thi.

Lấy cái Hắc Lư Đề Tử ra?

Sao thế!

Chẳng lẽ!

Trụ Tử ca muốn dùng Hắc Lư Đề Tử để đập cá sao?

Đây không phải là trò cười sao?

Livestream lập tức vang lên một tràng tiếng cười cợt!

Đeo găng tay, cầm Hắc Lư Đề Tử, đi bắt cá sao?

Hahahaha!

Cả Mộ Táng Tinh Cầu, đều cảm thấy não Trụ Kình Thiên bị úng rồi!

Chắc là vừa nãy bị dòng nước cuốn xuống, đầu đập vào đá!

Trương Khởi Lân vẻ mặt ngơ ngác.

Không biết hắn muốn làm gì!

Dòng sông này trông rất đục.

Căn bản không thể nhìn thấy cá, dùng đao cũng rất khó!

Vậy mà Trụ Tử lại cầm một cái Hắc Lư Đề Tử.

Trương Khởi Lân biểu thị: thao tác này không hiểu.

Diệp Thần đeo găng tay, cầm Hắc Lư Đề Tử đi về phía thượng nguồn.

Lúc này!

Kênh livestream của hắn!

Số người xem bùng nổ!

Đều đang xem xem cái tên ngốc này làm cách nào, để Tiểu Thiên Lưu được ăn thịt cá.

Diệp Thần vừa đi, vừa nhìn dòng sông.

Khán giả không biết hắn đang nhìn cái gì!

"Mấy người nói xem dòng nước đen kịt thế này, Trụ Tử ca đang nhìn cái gì!" "Không biết!

Hắn mà nhìn thấy cá như vậy, tôi sẽ ăn tường ngay!" "Nếu hắn có thể dùng Hắc Lư Đề Tử bắt được cá, tôi sẽ ăn cái Hắc Lư Đề Tử đó!" "Ăn Hắc Lư Đề Tử không tính là hảo hán, tôi sẽ ăn con lừa đen nhà tôi!" Diệp Thần cứ thế đi thẳng về phía trước.

Đột nhiên!

Hắn dừng lại!

Hắn ngồi xổm xuống.

Khán giả lập tức giật mình!

"Tình huống gì vậy?

Trụ Tử ca ngồi xổm xuống rồi!

Hắn phát hiện ra tình huống mới gì sao?" "Không biết!

Trụ Tử ca ngồi xổm xuống không có dấu hiệu gì!

Tôi cảm giác hắn chắc chắn đang đào vũ khí bí mật gì đó!" "Chẳng lẽ Trụ Tử ca ngồi xổm ở đây, là có thể khiến cá tự động nhảy lên sao?" Kết quả!

Giây tiếp theo!

Diệp Thần vốn đã ngồi xổm, hai tay đưa xuống giày.

Thắt lại dây giày!

Hắn nghiêm túc thắt lại dây giày!

Khán giả: ...

Rất nhiều khán giả livestream đều nói, theo dõi Trụ Tử ca sẽ bị suy nhược thần kinh.

Bởi vì!

Bạn căn bản không biết hắn đang nghĩ gì!

Cũng không biết hắn muốn làm gì!

Ngay lúc này!

Trên livestream đã có người bắt đầu bình luận điên cuồng!

Vì mọi người nhìn thấy con lươn điện khủng khiếp!

Chương 161

Cái đuôi lươn điện màu xanh lam phát sáng.

Con lươn điện này trông còn lớn hơn con lươn điện trước đó!

Điện áp phát ra điện này chắc chắn là khủng khiếp đến mức không tưởng!

“Trụ Tử ca!

Mau rời khỏi bờ sông!

Lươn điện đến rồi!

Sẽ giật chết anh đấy!” “Trụ Tử ca!

Mau đi đi!

Trời ơi!

Hắn đang làm gì?

Dùng giấy bọc chân sao?” “Đây là làm gì, giấy bọc eo sao?

Trụ Tử ca muốn giảm béo sao?

Bọc thêm sẽ khỏe mạnh hơn?” “Đừng quản hắn làm gì, mau rời khỏi bờ sông!

Lươn điện vừa đến!

Lông cũng bị điện giật hết sạch!” Nhưng!

Giây tiếp theo!

Khán giả ngơ ngác!

Diệp Thần dùng giấy bọc kín mình xong.

Với tốc độ nhanh như chớp.

Lập tức lao vào nước!

Đúng!

Lao vào nước!

Không chỉ lao vào nước!

Mà còn chết tiệt cưỡi lên mình con lươn điện!

Hắn một tay kẹp chặt miệng con lươn điện, Hắc Lư Đề Tử giơ lên.

"Ba ba ba ba..." Trực tiếp là một trận nện tới tấp!

Đuôi lươn điện lập tức phóng điện mạnh mẽ!

"Tư tư tư..." Nhưng!

Chết tiệt!

Trên người Diệp Thần quấn giấy!

Không dẫn điện!

Lươn điện ngơ ngác!

Cái quái gì đây!

Quá sỉ nhục lươn điện!

Trong khoảnh khắc nó do dự.

Hắc Lư Đề Tử như mưa rơi, giáng xuống đầu nó.

Lươn điện trực tiếp bị đánh ngớ người!

Đúng!

Cụ thể hơn, chính là bị Hắc Lư Đề Tử nện đến choáng váng!

Khán giả: ...

"Tim tôi ơi!

Tôi thật sự là chịu hết nổi rồi!

Đây còn là người sao?" "Lươn điện bị Hắc Lư Đề Tử nện chết?

Cái quái gì mà anh có hét khan cổ cũng chẳng ai tin!" "Hóa ra Trụ Tử ca dùng giấy bọc mình, đeo găng tay da, là để đi bắt lươn điện a!

Trời ơi!" "Tạo hóa chung thần tú!

Thành độc tú!

Tú nhi!

Đế hoa chi tú!" "Tôi có một thắc mắc, con lươn điện này hình như có độc đúng không!

Tiểu Thiên Lưu muốn ăn thịt cá, Trụ Tử ca bắt một con lươn điện này, hoàn toàn là đầu trâu không đúng đuôi ngựa a!" Ba mươi giây sau!

Diệp Thần dùng găng tay da kéo một con lươn điện đang bất tỉnh lên bờ.

Lươn điện phóng điện, vô ích!

Găng tay da không dẫn điện.

Đầu lươn điện cử động một cái, muốn cắn người!

Trực tiếp là một cú Hắc Lư Đề Tử giữa không trung, nện vào đầu nó.

Lươn điện câm nín!

Cái quái gì mà quá bắt nạt lươn điện thế này!

Không chơi kiểu này được đâu!

Khu vực nước này ta xưng bá mấy ngàn năm rồi a!

Kẻ này rốt cuộc là ai vậy!

Hỏng rồi!

Hỏng rồi!

Hôm qua vừa mới đào một cái hang mới trên vách đá, chuẩn bị làm phòng tân hôn.

Hôm nay còn đang trang trí, ta vừa mới ra ngoài muốn tìm xem có linh thực gì không.

Sao lại bị người ta kéo lên bờ!

Lại còn bị cái Hắc Lư Đề Tử này hành hạ sống không bằng chết!

Diệp Thần lấy Trảm Phách Đao ra.

Ngay lúc khán giả tưởng rằng hắn sẽ giết con lươn điện.

Diệp Thần lại đột nhiên cưỡi lên người nó!

Khán giả: ...

"Vì sao Trụ Tử ca cứ thích cưỡi đồ vật thế?" "Con lươn điện này phía sau có điện, phía trước có răng, như vậy... cũng được sao?" "Không thể tưởng tượng nổi a!

Đầu óc tôi hoàn toàn không theo kịp vẻ đẹp trai của tôi!

Tôi không thể lý giải nổi!" Diệp Thần từ trong quần mò tới mò lui!

Khán giả: ...

Đột nhiên!

Diệp Thần lấy ra một sợi dây thừng!

Hắn bắt đầu buộc con lươn điện vào Trảm Phách Đao.

Đầu lươn điện bị hắn buộc vào vị trí chuôi đao.

Đuôi lươn điện buộc vào vị trí lưỡi đao.

Diệp Thần còn lấy ra một sợi dây thép.

Lập tức đâm vào miệng lươn điện, rồi, cố định chặt nó vào Trảm Phách Đao.

Lần này!

Lươn điện sống không bằng chết!

Nó vốn nghĩ rằng, dây thừng dù có buộc chặt, nó vẫn có thể dựa vào làn da trơn trượt của mình, dễ dàng thoát ra!

Nhưng!

Bây giờ!

Sợi dây thép vừa đâm vào, vừa cố định!

Hoàn toàn hết hy vọng rồi!

Diệp Thần vác Trảm Phách Đao quay về.

Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu đều vẻ mặt ngơ ngác!

Tiểu Thiên Lưu chạy đến bên Diệp Thần.

Cô bé nhìn con lươn điện này.

“Tiểu Kiếm!

Con muốn ăn cá!

Cái này làm sao mà ăn chứ!” “Tiểu Kiếm!

Con không ăn!

Con không ăn!” Livestream lập tức bắt đầu tràn ngập tiếng cười lớn.

“Tôi đã nói rồi mà!

Trụ Tử ca thật là, lươn điện làm sao mà ăn được chứ?

Có độc kịch liệt!” “Lươn điện trông gớm ghiếc thế này, cho dù

không độc, tôi cũng không muốn ăn!" "Vì sao tôi cũng đang nghĩ, câu hỏi linh hồn của Trụ Tử ca: cái thứ này đuôi cứ phóng điện như vậy, chúng nó làm thế nào mà tiến hành thế giới hai người được." Diệp Thần đặt Trảm Phách Đao xuống.

"Tiểu Thiên Lưu ngoan!

Đừng vội!

Nhất định sẽ cho con ăn cá!

Ăn no thì thôi!" "Cá nhiều quá chúng ta mang theo ăn dọc đường!" Khán giả vẫn không thể hiểu Trụ Tử ca, cảm thấy hắn đang khoác lác!

Trương Khởi Lân đi tới.

Y nhíu mày một cái.

Y cảm giác y đã đoán được, Trụ Tử muốn làm gì rồi.

Diệp Thần đi đến bờ sông, nhẹ nhàng bước xuống nước.

Dù không nhìn thấy bên trong dòng sông.

Nhưng hắn cảm nhận được, xung quanh có rất nhiều cá.

Hắn thả đuôi lươn điện xuống nước.

Hắn nhìn vào đầu lươn điện, ra hiệu một cái, ý là xin hãy bắt đầu màn trình diễn của ngươi.

Lươn điện đâu có để ý hắn, đã thành cái dạng này rồi, còn phóng điện.

Oai phong không thể khuất phục!

Giây tiếp theo!

Một cái Hắc Lư Đề Tử to lớn từ trên trời giáng xuống!

Lươn điện gần như trong khoảnh khắc nhìn thấy Hắc Lư Đề Tử!

Mông nó run lên!

Thân thể mềm mại của nó chấn động!

Dòng điện màu xanh lam từ đuôi, phun trào ra.

Dòng điện hoạt động trong nước.

“Tư lạp tư lạp” Chưa đầy hai giây!

Cá lớn cá nhỏ nổi trắng một tầng!

Diệp Thần đi về phía trước vài bước.

Thay đổi một khu vực nước khác!

“Tiếp tục!

Đồng chí lươn điện nhỏ!” “Tư lạp tư lạp...” Lại nổi trắng một tầng cá đầy ắp.

Các loại cá khác nhau.

Ngay cả cua cũng có!

Khán giả: ...

Chương 162

Trương Khởi Lân: ...

Tiểu Thiên Lưu: ...

Thêm chương!!!

Nhỏ nhẹ cầu xin quà miễn phí, cầu thúc giục thêm chương!!

Cảm ơn mọi người!

Vừa nhìn thấy các loại cá nổi đầy khắp mặt sông.

Trương Khởi Lân vội vàng lao xuống sông bắt cá.

Tiểu Thiên Lưu cũng nhảy lên vai Trương Khởi Lân, vui vẻ vớt cá trong nước.

Vô số cá béo bị họ ném lên bờ.

Khi Trương Khởi Lân dùng tay hứng nước.

Lại phát hiện!

Nước này thật sự rất trong.

Nước đục toàn bộ là do hai bên bờ sông đen kịt gây ra.

Khán giả từng người đều ngớ người.

Sững sờ!

Cái quái gì đây!

Cũng được sao?

Giây trước!

Con lươn điện xưng bá xưng vương sao lại luân lạc đến nông nỗi này...

“Lươn điện chỉ cần không phát điện, thì sẽ bị Hắc Lư Đề Tử nện một cái.

Thật tàn nhẫn a!

Trời ơi!” “Tàn nhẫn cái quái gì, những con lươn điện chết tiệt này không biết đã giết chết bao nhiêu đạo mộ giả rồi.” “Trụ Tử ca thật là lợi hại!

Anh xem Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu vui vẻ thế kia!

Trời ạ!

Họ vui quá trời!” “Người ta đạo mộ giả đều là mạo hiểm tính mạng để thám hiểm, ba người họ là đến nghỉ mát!” Trương Khởi Lân nhìn cá đầy trên bờ sông.

Trong lòng kinh ngạc nhìn Diệp Thần.

“Trụ Tử, anh thật lợi hại!” Trương Khởi Lân khẽ cười.

“Trụ Tử, đủ rồi đủ ăn rồi!” “Tiểu Kiếm, mau lại đây uống canh cá!

Mau lại đây!” Lươn điện lúc này đã mơ mơ màng màng.

Hắc Lư Đề Tử nện một cái.

Cũng không thể phát ra bao nhiêu điện nữa.

Điện tích trữ của nó đã dùng hết.

Diệp Thần vác Trảm Phách Đao, trên Trảm Phách Đao buộc con lươn điện.

Nhảy lên bờ sông.

“Ba” Trảm Phách Đao ném sang một bên.

Diệp Thần đi tới bưng một bát canh cá.

Trong này Trương Khởi Lân đã đặc biệt cho thêm gia vị.

Y còn cho Diệp Thần thêm một ít bột ớt.

Biết hắn thích ăn cay.

“Oa!

Thật sảng khoái!

Muộn Du Bình, tài nghệ của anh thật sự không tệ a!

Haha!” Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân đang nhìn chằm chằm con lươn điện ngẩn người.

“Muộn Du Bình, nghĩ gì vậy?” Lúc này!

Trương Khởi Lân đang nhìn chằm chằm con lươn điện này.

Y cảm thấy thứ này không mấy giống lươn điện.

Nó lớn hơn lươn điện.

Hơn nữa trên đầu nó hình như có sừng.

Cái sừng này, có chút giống.

Loại Giao Long khổng lồ mà Trương Khởi Lân đã hồi tưởng trước đó.

Ngay lúc này.

Vai Trương Khởi Lân bị Diệp Thần vỗ một cái.

“Muộn Du Bình, nghĩ gì vậy?

Của anh đây!

Uống khi còn nóng!” Trương Khởi Lân nhận lấy bát.

Y nhìn Diệp Thần.

“Trụ Tử, nơi này, hình như ta đã từng đến rồi.” “Ta biết.” “Trụ Tử, anh biết sao?” “Cái quái gì đây!

Cái Mộ Táng Tinh Cầu này, còn có nơi nào mà anh chưa từng đi

qua sao?" Trương Khởi Lân: ...

"Muộn Du Bình, anh có phải đang nghĩ đến cái Giao Long xanh lam mà anh từng nói không?" Trương Khởi Lân gật đầu.

Diệp Thần cũng khó hiểu!

Muộn Du Bình nói y nhớ đến một con Giao Long xanh lam khổng lồ như vậy.

Vậy chắc chắn là có.

Vậy thì vấn đề đặt ra rồi!

Con Giao Long xanh lam khổng lồ như vậy, rốt cuộc là thứ gì!

Chẳng lẽ là Linh Thần mà người dân thị trấn Willis nói sao?

Hơn nữa theo Muộn Du Bình nói, thân thể Giao Long vươn ra từ biển cao đến 300 mét!

Trời ơi là trời!

Thế này phải chém bao nhiêu đao mới xong!

Trương Khởi Lân dọn dẹp xong đồ đạc, cũng đóng gói một số con cá lớn dư thừa.

Bên trong ngọn núi đá khổng lồ này rất lạnh!

Cá sẽ không bị hỏng, vẫn có thể ăn thêm hai bữa.

Y rửa sạch bát đĩa xong.

Khẽ gọi một tiếng.

"Trụ Tử, Tiểu Thiên Lưu, chúng ta xuất phát thôi." Nhưng!

Căn bản không có ai đáp lại.

Y quay đầu nhìn.

Trên tảng đá khổng lồ.

Diệp Thần đang ngủ say.

Tiểu Thiên Lưu úp mặt vào ngực hắn, cũng ngủ thật ngon.

Trương Khởi Lân khẽ cười.

Hai người này thật sự là... haha.

Y từ trong ba lô lấy ra chiếc áo choàng màu đen của mình.

Đắp lên bụng Diệp Thần và Tiểu Thiên Lưu.

Hang núi này có chút hơi lạnh.

Trương Khởi Lân nhớ lại năm xưa khi y và Ngô Tà, Bàn Tử cùng nhau.

Mỗi khi đến lúc này.

Y đều thích một mình đi khắp nơi, để xem xung quanh có manh mối gì không.

Nhưng!

Bây giờ!

Y lại căn bản không muốn rời đi.

Nếu cứ thế bỏ đi.

Trụ Tử và Tiểu Thiên Lưu đang ngủ mà gặp nguy hiểm thì sao?

Trương Khởi Lân nghĩ vậy.

Y liền dựa vào tảng đá lớn ngồi xuống.

Ngay lúc này!

Trương Khởi Lân nghe thấy một tràng tiếng bước chân.

Hai người!

Y lập tức đứng dậy.

Nhìn chằm chằm về phía phát ra âm thanh.

Một phút sau!

Hai bóng người chui ra.

Một lão già đã có tuổi.

Một người đeo kính râm mù.

Ngô gia, Ngô Tam Thúc!

Dạ thị kỳ nhân, Hắc Hạt Tử!

Hai người họ vừa xuất hiện, đã nhìn thấy Trương Khởi Lân đang khoanh tay trước ngực.

Họ hiển nhiên không ngờ.

Trương Khởi Lân lại ở đây.

Hắc Hạt Tử trực tiếp đi về phía Trương Khởi Lân.

Ngô Tam Thúc do dự một lát, cũng đi tới.

Ngô Tam Thúc đang khó hiểu.

Mình cũng đã cầm rất nhiều tư liệu của gia tộc, mới vào được đây.

Trương Khởi Lân không phải đã mất trí nhớ sao?

Sao lại có thể cùng Trụ Kình Thiên vào được đây!

Đột nhiên!

Một thanh đại đao dài một mét rưỡi bay ngang qua không trung.

Lao thẳng về phía Ngô Tam Thúc.

Ngô Tam Thúc thất kinh biến sắc.

Vội vàng lùi sang một bên.

Nhưng thanh đao này thế tới hung hãn!

Tốc độ cực nhanh!

Cho dù hắn có liều mạng, cũng sẽ bị đâm trúng.

Hắc Hạt Tử phản ứng rất nhanh, một con dao găm đã bay ra.

Ngay lúc đại đao sắp đâm trúng Ngô Tam Thúc.

Dao găm đánh vào mặt đao.

Góc độ đại đao hơi lệch.

Dù vậy!

Đại đao vẫn lướt qua bắp chân Ngô Tam Thúc.

Lập tức!

Chương 163

Một mảng da ở bắp chân hắn bị đao gọt mất.

Trong chớp mắt!

Máu tươi chảy ròng ròng!

“Trụ Kình Thiên!

Ngươi điên rồi!” Ngô Tam Thúc kêu lên một tiếng.

Dù hắn không nhìn rõ Trụ Kình Thiên ra tay!

Nhưng!

Thanh đao dài cắm thẳng vào vách đá, không phải Trảm Phách Đao!

Thì là vật gì!

Diệp Thần ngồi dậy.

“Đừng hỏi, hỏi nữa là mấy đao chém chết ông đấy!” Ngô Tam Thúc đứng đó.

Trên mặt âm u đáng sợ.

“Tiểu Ca!

Chúng ta quen biết nhiều năm!

Anh thấy vậy có thích hợp không?” Trương Khởi Lân không nói một lời.

Điều này khiến Ngô Tam Thúc trong lòng rùng mình.

Chẳng lẽ!

Chuyện của Ngô gia, cũng bị bọn họ phát hiện rồi sao.

“Tiểu Ca, Ngô Tam Thúc từng đến đây!

Có hắn giúp đỡ sẽ tốt hơn.” Hắc Hạt Tử vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

“Tiểu Ca, Trụ Tử ca, hắn là Ngô Tam Thúc của Ngô Tà!” Trương Khởi Lân liếc nhìn Diệp Thần một cái.

“Trụ Tử, đừng giết hắn.” Diệp Thần nhìn chằm chằm Ngô Tam Thúc.

“Tôi không quản các ông mấy đại gia tộc có những hành động bẩn thỉu gì.

Tôi cảnh cáo ông, ai động vào Muộn Du Bình, kẻ đó chết!” “Họ Ngô, nói lại với bọn họ.

Diệp Thần tôi không phải chỉ có chút thực lực bề ngoài này, chọc giận tôi, cái Mộ Táng Tinh Cầu này tôi cũng có thể cho nổ tung!” Trương Khởi Lân trong lòng chấn động.

Y cứ nhìn Diệp Thần.

Ánh mắt tràn ngập sự cảm động vô tận.

Sự dịu dàng vô tận.

“Tiểu Ca, tôi Ngô Tam Tỉnh và anh quen biết nhiều năm, anh lại cho phép một đứa vãn bối như vậy nói chuyện với tôi.” Trương Khởi Lân không thèm nhìn Ngô Tam Thúc.

“Hắn muốn mắng, cứ để hắn mắng đi!” “Anh!

Anh!

Trương Khởi Lân, tôi thấy anh thật sự điên rồi!” Mắt Diệp Thần trợn tròn.

Lửa giận lập tức bùng lên.

“Họ Ngô, ông hoàn toàn là nhờ vào lòng trắc ẩn của Muộn Du Bình mà còn sống, chú ý lời nói của ông, thêm một câu nữa, ông sẽ chết ở đây!” “Tôi không quản ông phía sau có gia tộc gì, đối với tôi mà nói, những thứ đó đều là cái rắm!” Ngô Tam Tỉnh hừ một tiếng.

Quay người bỏ đi.

“Đứng lại!” Diệp Thần hét lớn một tiếng!

“Họ Ngô, hôm nay Muộn Du Bình nể mặt Ngô Tà, tha cho ông.

Nếu ông còn có ý hại y, tôi sẽ chém ông đôi ra làm hai!” Ngô Tam Thúc sững người một lát.

Tiếp tục đi về phía trước.

Hắc Hạt Tử lại không lập tức theo kịp.

Hắn chạy đến bên Diệp Thần.

Đưa tay ra định ôm Tiểu Thiên Lưu.

“Trụ Tử ca, Tiểu Thiên Lưu của anh đáng yêu quá đi!

Sớm đã thấy trên livestream, không ngờ lại thật sự đáng yêu như vậy.” “Tiểu Thiên Lưu, Tiểu Thiên Lưu, lại đây!

Chú Hạt Tử bế bế!” Ngay lúc Tiểu Thiên Lưu mở mắt.

Đột nhiên!

Lưng Hắc Hạt Tử lại đột nhiên run lên một cái.

Hắc Hạt Tử rất rõ ràng cảm nhận được, cái thứ bẩn thỉu trên lưng mình đang run rẩy.

Tiểu Thiên Lưu ngồi dậy.

Dụi dụi mắt.

“Chú là ai vậy?

Trông xấu thế!" Hắc Hạt Tử cười ngượng: "Tiểu Thiên Lưu, con đừng nói bậy, chú vẫn rất đẹp trai, trừ bố mẹ đẹp trai của con ra, chú tự nhận thấy không ai có nhan sắc xuất chúng hơn chú!" Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần: ...

Tiểu Thiên Lưu chỉ vào lưng Hắc Hạt Tử.

"Chú Hạt Tử, con không nói chuyện với chú, con đang nói chuyện với nó." Lập tức!

Không chỉ Hắc Hạt Tử!

Ngay cả Trương Khởi Lân và Diệp Thần đều chấn kinh.

Họ làm sao cũng không nghĩ tới!

Một đứa trẻ như Tiểu Thiên Lưu, lại có thể nhìn thấy cái thứ bẩn thỉu mà người khác không thể nhìn thấy này.

Tiểu Thiên Lưu đứng dậy.

Đi về phía Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử vội vàng dùng tay chắn lại.

"Tiểu Thiên Lưu ngoan, thứ này nguy hiểm, con đừng đi!

Chú cho con kẹo ăn!" Hắc Hạt Tử đặc biệt từ trong túi của mình lấy ra hai cục sô cô la.

Còn có hai cây kẹo mút.

"Tiểu Thiên Lưu!

Có thích không?

Cho con!

Đây là chú Hạt Tử đặc biệt mua cho con đấy!" Trương Khởi Lân và Diệp Thần đều đi tới.

Uy lực của cái thứ bẩn thỉu này, hai người họ đều rõ trong lòng.

Dường như là một loại âm linh, người thường căn bản không thể nhìn thấy.

Trừ U Minh Nhãn của Diệp Thần.

Nó thường năm ký sinh trên lưng Hắc Hạt Tử.

Một khi gặp phải người có thực lực mạnh hơn Hắc Hạt Tử, cái thứ bẩn thỉu này sẽ hoành hành, muốn đổi chủ.

Nhưng!

Hắc Hạt Tử kinh ngạc là!

Lần này!

Hắn rõ ràng cảm nhận được thứ này trên lưng mình!

Đặc biệt ngoan ngoãn!

Cũng không biết!

Có phải vì Trụ Kình Thiên không!

Ngay lúc này!

Tiểu Thiên Lưu đột nhiên nhảy bổ lên lưng Hắc Hạt Tử.

Rồi nắm lấy quần áo, lập tức leo lên vai hắn.

Điều này khiến Trương Khởi Lân và Hắc Hạt Tử sợ hãi!

Họ không muốn Tiểu Thiên Lưu gặp bất kỳ chuyện gì!

Hơn nữa hai người họ cũng căn bản không nhìn thấy cái thứ bẩn thỉu kia.

Chỉ sợ nó bắt nạt Tiểu Thiên Lưu.

Ngay lúc Trương Khởi Lân chuẩn bị ôm Tiểu Thiên Lưu xuống!

Diệp Thần tiến lên một bước nắm lấy tay Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình!

Anh chắc chắn không thể ngờ, bây giờ là một khung cảnh như thế nào.” Trương Khởi Lân nghi hoặc nhìn Trụ Tử.

“Trụ Tử!

Tiểu Thiên Lưu có nguy hiểm không?” “Haha, có cái quái gì nguy hiểm chứ!” Diệp Thần quay người ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh.

“Thứ đó sợ hãi co rúm lại thành một cục đen sì, hai cánh tay của nó bị Tiểu Thiên Lưu vặn đứt rồi!” Trương Khởi Lân: ...

Hắc Hạt Tử: ...

Hắc Hạt Tử đương nhiên cảm nhận được.

Bởi vì cái thứ bẩn thỉu run rẩy, hắn cảm nhận rất rõ ràng!

Hắc Hạt Tử rất kích động.

Đã bao nhiêu năm rồi!

Thứ này khiến hắn tâm thần bất an!

Bây giờ cuối cùng cũng có thể loại bỏ được!

Trong lòng hắn vô cùng vui mừng!

Hắn vội vàng đưa tất cả kẹo mút mình mang theo trong túi, đều cho Tiểu Thiên Lưu.

“Tiểu Thiên Lưu!

Giúp chú Hạt Tử, loại bỏ thứ đó đi, chú sẽ mua cho con một thùng kẹo!

À không!

Mười thùng!

Mười thùng kẹo!” Tiểu Thiên Lưu vốn đang chơi đùa vui vẻ trên

lưng hắn.

Vừa nghe thấy mười thùng kẹo, lập tức hăng hái.

Cô bé trực tiếp nói với cái thứ bẩn thỉu.

“Chú Hạt Tử không thích ngươi, ngươi mau đi đi!

Không đi, ngươi thật sự sẽ chết đấy.” Cái thứ bẩn thỉu run rẩy sợ hãi.

Nó từ từ bò xuống khỏi lưng Hắc Hạt Tử.

Nó chuẩn bị chạy trốn, chạy vào sông cũng được.

Sau này có cơ hội, tìm kiếm những người khác để ký túc.

Toàn thân nó run rẩy!

Rất sợ hãi!

Trước đây nhìn thấy Trụ Kình Thiên, đã rất sợ rồi.

Bây giờ lại có một kẻ biến thái hơn, có sự áp chế tự nhiên đối với loại âm linh như nó!

Ngay lúc nó bò xuống.

Hắc Hạt Tử lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, một sự thoải mái chưa từng có trong mấy chục năm qua ập đến.

“Đi đâu vậy?

Ở đây!” Diệp Thần nằm trên tảng đá lớn, gọi một tiếng.

Cái thứ bẩn thỉu run rẩy quay người lại.

Một cục đen sì, từ từ bò về phía Diệp Thần.

Diệp Thần nheo mắt lại.

Hắn vung một cái!

Trảm Phách Đao trực tiếp cắm xuống trước mặt cái thứ bẩn thỉu.

Cái thứ bẩn thỉu sợ hãi vội vàng lùi lại mấy bước!

Chương 164

Trảm Phách!

Trảm Phách!

Đối với sự áp chế của linh hồn âm linh là chí mạng!

“Ở yên trong Trảm Phách Đao!

Sau này ta còn dùng!” Cái thứ bẩn thỉu không dám chần chừ một chút nào, chui vào trong Trảm Phách Đao.

Lúc này!

Không chỉ Trương Khởi Lân!

Mà Hắc Hạt Tử, đều như ngớ người!

Đây là kịch bản gì thế này!

Cái thứ đã làm phiền hắn mấy chục năm, Trụ Kình Thiên lại giống như dạy dỗ một đứa trẻ.

Còn đứa bé con Tiểu Thiên Lưu lại coi nó như đồ chơi.

Đây là những quái vật gì vậy!

Hắc Hạt Tử cực kỳ kinh ngạc!

“Tiểu Thiên Lưu!

Cảm ơn con, chú Hạt Tử nợ con một ân tình!” “Trụ Tử ca!

Cảm ơn!” “Tiểu Ca, có một chuyện... tôi nghĩ tôi phải nói cho anh biết.” Trương Khởi Lân nhìn Hắc Hạt Tử.

“Anh nói đi!” “Tiểu Ca!

Vạn sự lưu tâm!

Lần này lại có sát thủ đến, hơn nữa hình như là những người có thực lực cực kỳ lợi hại trong số các đạo mộ giả chúng ta!" Trương Khởi Lân như có điều suy nghĩ.

Diệp Thần đối với các đạo mộ giả khác cũng không mấy quen thuộc.

Hắc Hạt Tử nhìn Tiểu Thiên Lưu.

"Chú Hạt Tử đi trước nhé!

Chú nhớ nợ con kẹo rồi nhé!" Rồi!

Hắc Hạt Tử ôm quyền ra hiệu.

Quay người rời đi.

Không lâu sau bóng dáng hắn đã biến mất theo hướng Ngô Tam Thúc rời đi.

Trương Khởi Lân trầm mặc một lúc.

"Trụ Tử, chúng ta xuất phát!" "Đi thôi!

Xuất phát!" Bên trong ngọn núi đá khổng lồ này, quả thực rất lớn.

Hai người đi gần một tiếng đồng hồ.

Thì nhìn thấy một bức tường đá khổng lồ.

Trên bức tường đá này có rất nhiều lỗ, một diện tích lớn nước biển như cột nước phun ra từ bên trong.

Nước biển phun ra đã cuốn trôi toàn bộ con đường đá nhỏ này.

Dòng sông khổng lồ trước mắt này, tốc độ dòng chảy đặc biệt nhanh!

Quan trọng là trên đỉnh đầu không ngừng có những cột nước khổng lồ đổ xuống.

Cái này mới là nguy hiểm nhất.

Nước chảy từ trên cao đổ xuống, áp lực do tốc độ tăng cường tạo ra đặc biệt đáng sợ!

Nếu là trước đây, Diệp Thần chắc chắn sẽ trực tiếp nhảy xuống.

Mặc kệ nguy hiểm kiểu gì.

Nhảy xuống tự nhiên sẽ có cách.

Nhưng!

Bây giờ!

Hắn phải xem thái độ của Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình muốn chăm sóc an toàn cho Tiểu Thiên Lưu.

Cho nên!

Mọi việc đều không thể quá liều lĩnh.

Ở một góc cách trăm mét có hai người đang ngồi.

Chính là Ngô Tam Thúc và Hắc Hạt Tử vừa nãy đã rời đi.

Rất rõ ràng!

Bọn họ cũng bị mắc kẹt ở đây!

Muộn Du Bình nhíu mày!

Hai người này không lặn xuống rời đi, chỉ có thể nói lên một điều.

Dưới nước có thứ gì đó, hơn nữa rất nguy hiểm.

Quả nhiên!

Trương Khởi Lân vừa mới nghĩ đến đây, đã nhìn thấy dưới nước đột nhiên nhảy lên một con lươn điện.

Lươn điện nhảy lên khỏi mặt biển?

Gặp quỷ rồi!

Giây tiếp theo!

“Hoa lạp lạp!” một tiếng động lớn!

Một sinh vật khổng lồ rất giống cá mập lập tức nhảy vọt khỏi mặt nước.

Một miếng cắn chặt đuôi con lươn điện.

Đuôi con lươn điện lập tức xuất hiện ánh điện xanh trắng.

Nhưng!

Thứ giống cá mập này, căn bản không hề phản ứng!

Trực tiếp một miếng cắn đứt con lươn điện.

Rồi!

“Ba” một tiếng!

Cá mập trực tiếp rơi xuống nước!

Cảm giác đầu tiên của Diệp Thần, đây tuyệt đối không phải cá mập bình thường!

Cá mập thông thường bị lươn điện giật, không ngất cũng sẽ tránh ra.

Tuyệt đối không giống con quái vật trước mắt này, không chỉ không tránh, mà còn trực tiếp một miếng nuốt chửng con lươn điện.

Tiểu Thiên Lưu kinh hãi không thôi, cô bé nép vào vai Trương Khởi Lân, bất động.

Hắc Hạt Tử đi tới.

“Đây là Sa Giáp Ngư!

Tiểu Ca, Tam Thúc bảo tôi qua nói cho anh biết, loại cá mập biến dị này toàn thân có giáp cứng, răng sắc nhọn, lực sát thương cực mạnh.

Vừa nãy tôi dùng súng bắn liên tục, lại không thể tạo ra vết thương!" "Tam Thúc phán đoán là: con đường này không thông.

Tiểu Ca, Trụ Tử ca, chúng ta cần đi đường vòng!" Diệp Thần đối với Ngô Tam Thúc đã từng hãm hại Muộn Du Bình, không có một chút thiện cảm nào.

"Đường thông hay không thông thì liên quan gì đến Ngô gia của hắn!" Diệp Thần bước ra một bước, đi về phía bờ sông.

Trương Khởi Lân kéo hắn lại.

"Trụ Tử, nước chảy xiết quá!

Lại còn có cá mập biến dị nữa.

Trực tiếp xuống nước rất nguy hiểm." Diệp Thần nghe Trương Khởi Lân nói, bèn dừng lại.Lúc này!

Rất nhiều người trong phòng livestream cũng đang nghĩ đủ mọi cách!

Thác nước lớn này đã chắn ngang cả con đường.

Quan trọng là phía dưới còn có một con sông rộng.

Vừa rồi mọi người đều đã nhìn thấy lươn điện và cá mập biến dị từ dưới sông vọt lên.

Đúng là tuyệt cảnh mà!"Theo tôi thấy!

Con đường này còn nguy hiểm hơn cả trong đại dương, chi bằng quay đầu lại!

Chui ra khỏi ngọn núi đá này." "Con cá mập biến dị vừa nãy dài gần năm mét lận!

Đáng sợ quá!

Hàm răng lớn đó, nhìn thôi đã rợn người!" "Cá mập thông thường

sẽ bỏ chạy khi bị lươn điện tấn công, nhưng con cá mập biến dị này lại trực tiếp ăn thịt lươn điện!

Ghê quá!"Lúc này!

Trương Khởi Lân đang nhìn vách đá cao ngất.

Trên vách đá khổng lồ toàn là những cột nước phun trào, tạo thành một thác nước có sức công phá rất mạnh!

Nhưng!

Đồng thời!

Trên vách đá này cũng có rất nhiều lỗ nhỏ li ti.

Đối với Trương Khởi Lân, người có Phát Khâu Chỉ bên mình, đây không phải chuyện gì khó.Để tránh cột nước thác đánh trúng Tiểu Thiên Lưu, Trương Khởi Lân đặt Tiểu Thiên Lưu vào trong quả cầu dưỡng khí.

Sau đó, y buộc chặt sợi dây thừng quanh eo.

Diệp Thần đi sát phía sau Trương Khởi Lân.Trương Khởi Lân nhảy lên, một tay tóm lấy một chỗ nhô ra trên vách đá.

Sau đó, hai ngón Phát Khâu Chỉ ở tay phải, thuận thế cắm vào hai lỗ nhỏ.

Y dùng hết sức!

Tay trái theo sát, tay phải lại thuận thế thăm dò vào một hang động khác.

Dòng nước thác khổng lồ từ trên đổ xuống.

Vốn dĩ là đáy biển nên áp lực nước rất lớn.

Dòng nước đổ vào người Trương Khởi Lân khiến y di chuyển rất chậm.Diệp Thần đi theo sau.

Một tay bám chặt vào lỗ nhỏ do Trương Khởi Lân đào ra.

Một tay nhìn chằm chằm vào dòng nước.

Lúc này!

Nếu con cá mập biến dị kia tấn công!

Thì thật sự là chí mạng!

Hơn nữa!

Chẳng ai dám đảm bảo!

Dưới cái hồ nước lớn này rốt cuộc có bao nhiêu con cá mập biến dị!Hắc Hạt Tử và Ngô Tam Thúc cũng đứng bên bờ.

Họ nhìn chằm chằm vào con đường mà Trương Khởi Lân và Diệp Thần đang đi, xem liệu có thể đi qua được không."Tí tách!

Ồn ào!" Một dòng nước lớn đổ xuống.

Trên mặt hồ sâu phía dưới, có thể thấy vây cá mập.

Ngay lúc này!

Khán giả lập tức bấn loạn!

Tim rất nhiều người thắt lại ở cổ họng. "Mấy người mau nhìn!

Sao tự nhiên lại xuất hiện bốn cái vây cá mập vậy!

Mẹ kiếp!" "Con cá mập biến dị vừa nãy vọt lên khỏi mặt nước dài đến tận năm mét!

Trời ạ!

Phải làm sao đây!" "Tiểu Ca!

Trụ Tử Ca!

Hai người nhất định phải bám chắc!

Nhất định phải bám chắc!"Đột nhiên!

Dòng bình luận dừng hẳn!

Chương 165

Bởi vì mọi người đều nhìn thấy!

Từ dòng sông sâu phía xa lại có thêm mười mấy cái vây cá mập nữa!

Mười mấy cái đấy!

Điên rồi!

Lần này thì thật sự tuyệt vọng rồi!

Rất nhiều người thấy Tiểu Ca và Trụ Tử Ca bám vào vách đá trơn tuột phía trên, đều lo lắng đến tột độ."Đây là cái nơi quỷ quái gì vậy!

Sao lại có nhiều cá mập biến dị thế này!

Răng nanh cũng dài như vậy!" "Hu hu...

Tiểu Ca!

Trụ Tử Ca!

Nhất định phải cố lên!

Nhất định phải cố lên!" "Mẹ kiếp!

Dòng nước hình như lớn hơn rồi!

Lực xung kích của thác nước mạnh quá!

Phải làm sao đây?

Phải làm sao đây?"Diệp Thần nhìn chằm chằm vào cột nước thác đang chảy xiết điên cuồng phía trước.

“Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Bám chắc vào!

Anh bám chắc vào cho lão tử nghe rõ chưa! ” “Muộn Du Bình!

Anh có nghe thấy không!

Rốt cuộc có nghe thấy không!

Muộn Du Bình!”Trương Khởi Lân tay phải thò vào lỗ đá, dùng hết sức bám chặt.

Y nghiến răng, gắng sức hét lớn: “Nghe thấy rồi!

Trụ Tử!

Ta nghe thấy rồi!

Trụ Tử, ngươi cũng phải cẩn thận!

Nhất định phải cẩn thận!”“Muộn Du Bình!

Cố lên!

Hahahahaha!

Thật mẹ nó sướng!” Diệp Thần ngẩng đầu nhìn dòng nước thác khổng lồ đang ào ạt đổ xuống.

Hắn hét lớn: “Lão thiên gia!

Có bản lĩnh thì!

Ngươi mẹ nó cứ mạnh hơn nữa đi!

Hahahahaha!”Khán giả xem mà nước mắt chảy dài.

Trong lòng kích động không thôi.

Hầu như tất cả mọi người đều bị sự nhiệt huyết của Trụ Tử Ca lay động! "Trụ Tử Ca!

Thật là một người lạc quan biết bao!

Trụ Tử Ca tôi thật sự rất yêu anh!

Thật đấy!" "Chưa bao giờ thấy một người chân thật như vậy trong phòng livestream!

Trụ Tử Ca!

Bình thường thì cười đùa hớn hở, nhưng một khi gặp nguy hiểm, liền hóa thành thần linh!"Ngay lúc này!

Trong nước "phanh" một tiếng!

Sóng lớn cuồn cuộn từ Hàn Đàm phun trào lên.

Hình bóng mờ ảo trong sóng, tất cả mọi người đều đã nhìn rõ!

Đó đâu phải cá mập năm mét!

Mà là một con cá mập khổng lồ dài đến mười mét!

Đáng sợ quá!

Nếu nói cá mập biến dị dài năm mét, nhiều người cùng vây giết còn chưa chắc đối phó được, vì trên người nó có lớp giáp dày.

Vậy mà bây giờ!

Lại xuất hiện con cá mập khổng lồ dài mười mét này!

Căn bản không thể đối phó nổi!

Ngay cả trăm người cùng lúc cũng chưa chắc!Lúc này!

Cá mập biến dị khổng lồ vọt lên.

Lập tức lao về phía Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu.

Nhưng!

Nó phán đoán sai, không cắn trúng Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu.

Ngược lại, nó đâm sầm vào vách đá.

Vách đá lập tức rung chuyển.

Trên đỉnh vách đá, rất nhiều tảng đá lớn nhỏ "ào ào" lăn xuống."Muộn Du Bình!

Cẩn thận!" Trương Khởi Lân vội vàng né tránh sang trái sang phải.

Cứ như vậy, vì sức công phá của thác nước, có một tảng đá mà y không nhìn thấy.

Tảng đá đó trực tiếp rơi trúng mắt cá chân Trương Khởi Lân!

Đau đến mức Trương Khởi Lân cau mày!

Diệp Thần nhìn thấy, trong lòng lập tức rất đau xót!Hắn nhìn xuống Hàn Đàm bên dưới, trên mặt nước lại bắt đầu nổi bọt!

Hắn biết!

Con cá mập biến dị khổng lồ này lại sắp tấn công nữa rồi!

Vì ngay cả súng cũng không bắn xuyên qua lớp da dày của nó!

Hơn nữa dưới đó lại có nhiều cá mập như vậy.

Nếu!

Con cá mập biến dị khổng lồ này lại một lần nữa đâm vào vách đá.

Muộn Du Bình và Tiểu Thiên Lưu sẽ rơi xuống Hàn Đàm!

Đến lúc đó!

Đối mặt với mười mấy con cá mập biến dị khổng lồ, sẽ không có bất kỳ cơ hội sống sót nào!"Trụ Tử!

Mau theo kịp!

Trụ Tử!" Trương Khởi Lân gọi Diệp Thần một tiếng!

Lúc này!

Diệp Thần đứng nhìn chằm chằm vào dòng nước bất động!

Điều này khiến fan trong phòng livestream lo lắng đến phát điên!

Rất nhiều người sợ hãi đến mức rơi lệ!"Hu hu!

Trụ Tử Ca!

Mau đi đi!

Con cá mập biến dị khổng lồ kia lại sắp đến!" "Dài mười mét đó!

Đáng sợ quá!

Một phát có thể húc đổ cả bức tường!

Hỏng rồi!" "Con cá mập này tại sao lại biến dị ra lớp vỏ cứng rắn như vậy!

Vừa nãy Hạt Gia dùng súng còn không bắn xuyên được da nó!" "Hỏng rồi!

Mặt nước Hàn Đàm bắt đầu rung chuyển!

Con cá mập khổng lồ này lại sắp đến!

Lần này!

Tiểu Ca!

Trụ Tử Ca đều nguy hiểm rồi!" "Ô ô ô...

Ông trời ơi tại sao lại như vậy!

Vách đá này trơn trượt thế, phía dưới lại có mười mấy con cá mập biến dị, phải làm sao đây?"Hầu như chỉ trong tích tắc!

Cá mập biến dị khổng lồ phát động công kích lần thứ hai!

Lần này!

Nó nhảy lên còn mãnh liệt hơn!

Sóng nước trên mặt hồ trào dâng như thể nổ tung!Súng còn không thể bắn xuyên qua con cá mập biến dị khổng lồ, Trảm Phách Đao dù có chém được thì tuyệt đối không thể đối phó cùng lúc mấy chục con

cá mập biến dị khổng lồ.

Huống hồ là ở dưới nước!

Huống hồ Diệp Thần lúc này cũng chỉ là thân thể bằng xương bằng thịt!

Thế nhưng!

Diệp Thần nhìn Trương Khởi Lân đang bị thác nước trên vách đá điên cuồng dội xuống.

Nhìn y đang khó khăn dùng sức cắm ngón tay vào lỗ đá.

Còn Tiểu Thiên Lưu, trong quả cầu dưỡng khí cũng có chút hoảng loạn mất hồn.

Rõ ràng!

Vừa rồi con cá mập khổng lồ đã thật sự dọa nó sợ rồi!Cá mập biến dị dài hơn mười mét, nhìn thấy đã lao về phía Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu cắn xé!

Diệp Thần hét lớn với Trương Khởi Lân!

“Muộn Du Bình!

Sống thật tốt!

Tự chăm sóc bản thân!

Chăm sóc tốt Tiểu Thiên Lưu!” “Nếu ta không may mất tích, Muộn Du Bình, kiếp sau ta lại đến tìm ngươi, dù sao ngươi sống lâu mà!”Trương Khởi Lân vốn dĩ bị tiếng thác nước lớn bên cạnh át đi.

Nhưng!

Câu nói này y đã nghe thấy!

Y biết Trụ Tử muốn làm gì!

Y vội vàng quay đầu lại!

“Trụ Tử!

Trụ Tử!

Không được!

Không cho ngươi đi!

Ta không cho ngươi đi!”“Muộn Du Bình, có một câu, ta đã giữ trong lòng rất lâu rồi!

Ta vẫn luôn sợ ngươi từ chối ta!

Ta...” “Trụ Tử!

Trụ Tử, ta đồng ý!

Ta đồng ý!

Ta cái gì cũng đồng ý!” “Trụ Tử!

Ngươi đừng đi!

Ngươi mà mất tích, ta và Tiểu Thiên Lưu phải làm sao đây?” “Trụ Tử!

Quay lại!

Chương 166

Ta không cho ngươi đi!

Đừng đi mà!

A...”“Muộn Du Bình, đây là ngươi nói đồng ý đấy nhé, đây là ngươi nói đấy!

Hahahahaha...” Diệp Thần rất không nỡ, nhưng!

Muộn Du Bình đối với hắn mà nói, còn quan trọng hơn cả tính mạng!

Diệp Thần khẽ mỉm cười với Trương Khởi Lân.

Hai tay nắm chặt Trảm Phách Đao.

Hắn quay đầu nhìn con cá mập biến dị khổng lồ dài mười mét kia!

“Đến đây đi!

Giết nhau đi!

Ta Diệp Thần!

Vĩnh không lùi bước!” “Trảm Phách Đao!

Dũng Vãng Trực Tiền!” “Tử Thần!

Xin ban cho ta sức mạnh!”Trong tích tắc!

Diệp Thần giơ Trảm Phách Đao lên!

Hai chân dùng sức đạp mạnh vào vách đá!

Trực tiếp lao về phía con cá mập khổng lồ dài mười mét đang lao đến! "Phanh!" Trảm Phách Đao chém một nhát vào đầu con cá mập khổng lồ!

Trên đầu con cá mập khổng lồ xuất hiện một vết thương rất lớn!

Máu cá mập chảy xối xả.Ngay sau đó!

Cá mập biến dị khổng lồ há miệng nuốt chửng!

Diệp Thần cùng với cái miệng to như chậu máu đầy răng nhọn hoắt của nó, cùng lúc chìm vào hồ nước đen kịt, vô tận.

Trong khoảnh khắc!

Mấy chục con cá mập biến dị đều lao đến!Lúc này!

Cùng với khoảnh khắc Diệp Thần lao xuống Hàn Đàm!

Mười mấy con cá mập lập tức đều chui vào trong nước!

Dưới đáy nước sóng cuộn trào!

Máu tươi nhuộm đỏ mặt nước!

Lập tức!

Khán giả trong phòng livestream nước mắt đầm đìa!

Lệ Dĩnh, vốn đang bình luận trước màn hình lớn của tổ chương trình.

Lại đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng này!

Lập tức đánh rơi micro xuống đất.

Trong khoảnh khắc!

Cô nghẹn ngào không thành tiếng!

Rất lâu sau đó, từng hàng bình luận lại bắt đầu xuất hiện trong phòng livestream."Trụ Tử Ca!

Trụ Tử Ca!

Ô ô...

Trụ Tử Ca chết rồi!

Mười mấy con cá mập biến dị khổng lồ đều chui xuống đáy nước." "Nước Hàn Đàm đều đỏ tươi một mảng.

Ai!

Cuộc đời đột nhiên trở nên vô vị quá!" "Thật đáng thương!

Tiểu Ca lần đầu tiên rơi lệ!

Tiểu Thiên Lưu cũng vậy!

Khóc đến đau lòng như thế!"Trương Khởi Lân rất muốn trực tiếp nhảy xuống!

Nhưng!

Trên lưng y còn có Tiểu Thiên Lưu.

Trụ Tử đã dặn dò rồi.

Phải chăm sóc tốt Tiểu Thiên Lưu!

Trương Khởi Lân trong lòng đau xót vô cùng!

Y biết!

Loại cá mập biến dị có giáp cứng này không thể dùng đao chém chết được.

Hơn nữa!

Ở dưới nước đao căn bản không thể dùng hết sức!

Vậy thì!

Máu tươi dưới nước!

Rất có thể là của Trụ Tử!

Trương Khởi Lân đau lòng đến mức không thể thở nổi!

“Trụ Tử!

Trụ Tử!

Trụ Tử...”Ngay lúc này!

Hắc Hạt Tử mặc áo da đeo kính râm.

Hắn bò từ mép thác nước qua.

Dòng nước thác khổng lồ đổ ập lên người hắn.

Hắn thò đầu ra khỏi dòng nước. "Tiểu Ca!

Tiểu Thiên Lưu ta trông chừng.

Ngươi đi cứu hắn!"Trương Khởi Lân nhìn hắn một cái!

Hơi do dự một chút.

Đang chuẩn bị đưa Tiểu Thiên Lưu cho hắn.

Nhưng!

Đột nhiên!

Từ phía bên Ngô Tam Thúc, hơn 500 sát thủ đột nhiên xông ra!

Hai người dẫn đầu!

Một là một nữ tử, cầm hai con dao găm!

Một là một nam tử, trong tay cầm trường thương!

Trương Khởi Lân liếc mắt một cái liền nhận ra.

Là hai sát thủ trong top mười những kẻ thám hiểm mộ cổ nổi tiếng: A Ninh và Giang Tử Toàn, sát thủ của Đoàn lính đánh thuê đạo mộ Mộ Táng Tinh Cầu!Trương Khởi Lân cau chặt mày!

Trong tình huống này!

Hai sát thủ hàng đầu này, dẫn theo hơn 200 người!

Nếu Trụ Tử ở đây, mọi chuyện còn có thể xoay chuyển!

Nhưng!

Bây giờ!

Trụ Tử đã rơi sâu vào Hàn Đàm đầy cá mập!

Mọi chuyện quá tệ rồi!

Trương Khởi Lân buộc Tiểu Thiên Lưu ra sau lưng!

Y thà chết!

Cũng không thể để Tiểu Thiên Lưu gặp chuyện!

Tiểu Thiên Lưu!

Là sợi dây sinh mệnh của y và Trụ Tử!Ngô Tam Thúc đi tới.

Đứng giữa A Ninh và Giang Tử Toàn.

Hắn nhìn Hắc Hạt Tử đang đứng dưới thác nước trên vách đá.

Hét lớn! "Hạt Tử!

Quay lại!" Giang Tử Toàn cũng cười lạnh một tiếng. "Hạt Gia, mau quay lại!

Đừng để bị thương nhầm!

Được không bù mất!" "Một phút nữa, nếu ngươi còn không rời khỏi chỗ Trương Khởi Lân, thì đừng trách chúng ta không khách khí!" Lời Giang Tử Toàn vừa dứt.

Xung quanh hắn, hơn 500 người, đồng loạt giơ súng lên!

Tiếng kéo cò súng, tiếng lên đạn, vang lên không ngớt!Trương Khởi Lân một tay bám vào vách đá, một tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao!

“Hạt Tử!

Ngươi đi đi!” Hắc Hạt Tử nhìn thấy tình huống này.

Hắn từ vách đá thác nước, từng chút một bám vào các lỗ nhỏ, lùi

lại.

Rất nhanh!

Hắc Hạt Tử bò từ vách đá trở lại, nhảy lên bờ!Giang Tử Toàn bước lên một bước, giơ súng lên.

Nhắm vào Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu trên vách đá!

Hơn 500 người còn lại cũng đồng loạt giơ súng nhắm bắn!

Lúc này!

Trương Khởi Lân vốn dĩ đang bám vào vách đá bằng Phát Khâu Chỉ!

Dòng nước thác khổng lồ đổ ập lên người y!

Còn phía dưới vách đá của y!

Chính là Hàn Đàm với mười mấy con cá mập khổng lồ!

Lúc này!

Trên mặt Hàn Đàm toàn là máu tươi!

Cũng không biết Trụ Tử rốt cuộc đang ở đâu?

Phía xa dòng sông Hàn Đàm!

Từng con cá mập khổng lồ, ngửi thấy mùi máu tươi!

Đều ào ạt xông tới!

Trương Khởi Lân biết!

Hôm nay là tuyệt cảnh rồi!"Cạch!

Cạch!" Hơn 500 người đã nạp đạn xong, tất cả đều nhắm vào Trương Khởi Lân!

Giang Tử Toàn cười lạnh một tiếng. "Tiểu Ca!

Tạm biệt!

Tuy chị ta từng nhận ân tình của ngươi, nhưng không có cách nào khác, hai anh em ta sống nhờ tiền mà!" "Người khác cho nhiều tiền, ta phải hoàn thành nhiệm vụ!"Hắc Hạt Tử quay đầu lại, nhìn Tiểu Ca lúc này vẫn đang ở dưới dòng nước lớn. "Tiểu Thiên Lưu, Hạt Tử Thúc Thúc đã nói rồi, sẽ bảo vệ con!" "Thì nhất định sẽ làm được!" Hắn dùng tay chỉnh lại kính râm của mình!

Ngay khi Giang Tử Toàn ra lệnh khai hỏa!

Hắc Hạt Tử lập tức ra tay!

Một nhát dao găm đâm vào ngực Giang Tử Toàn!

Ngay sau đó!

Chương 167

Giang Tử Toàn nhảy sang một bên.

Súng của tất cả mọi người đều nhắm vào Hắc Hạt Tử! "Đoàng đoàng đoàng..." "Rầm rầm rầm..."Thân pháp Hắc Hạt Tử nhanh nhẹn.

Hắn lập tức nhảy lên!

Hai tay mỗi tay cầm một con dao găm! "Xoẹt xoẹt xoẹt..." Các sát thủ bên cạnh hắn, lần lượt ngã xuống chết! "Hắc Hạt Tử!

Ta thấy ngươi điên rồi!

Ngay cả người phe mình cũng dám ra tay!" "Hắc Hạt Tử, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!" Giang Tử Toàn nén cơn đau cực độ từ vết dao ở ngực.

Giơ súng lên.

Rồi bắn xối xả về phía Hắc Hạt Tử!

Đạn bay như mưa!

Trong nhất thời!

Hắc Hạt Tử đã thu hút tất cả hỏa lực!Nhưng!

Trong hơn 500 người đó!

Từ đầu đến cuối!

Có một sát thủ vẫn không động đậy!

Cô ta đứng bên bờ, nhìn chằm chằm vào Trương Khởi Lân!

Cô ta không đành lòng giết Trương Khởi Lân!

Nhưng!

Vì tiền!

Vì hoàn thành nhiệm vụ!

Không đành lòng chính là một lý do nực cười!

Cô ta chính là A Ninh!

A Ninh rút ra hai con dao găm!

Trương Khởi Lân lúc này!

Đã vừa quan sát, vừa cố hết sức bò sang phía bên kia vách đá!

Nhưng!

Ngay khi Phát Khâu Chỉ của y vừa cắm vào một lỗ nhỏ!

Hai con dao găm của A Ninh cực nhanh lao đến!

Trương Khởi Lân tay kia giơ Hắc Kim Cổ Đao lên! "Bốp bốp" hai tiếng.

Y đánh bay hai con dao găm!

Nhưng!

Giây tiếp theo!

A Ninh đột nhiên từ phía sau rút ra một ống phóng hỏa tiễn 40!

Trương Khởi Lân cau chặt mày!

Để giết y, đối phương thậm chí còn mang theo loại vũ khí này! "Phanh!" "Ầm ầm ầm!" A Ninh không nói hai lời, lập tức kích hoạt!

Bom từ ống phóng hỏa tiễn 40 khổng lồ nổ tung trên vách đá thác nước!

Trương Khởi Lân theo bản năng nhảy sang một bên.

Nhưng!

Cùng với vụ nổ của đạn dược!

Đá trên vách đá bay loạn xạ! "Rắc!" một tiếng!

Quả cầu dưỡng khí của Tiểu Thiên Lưu bị đá đập nát!

Tiểu Thiên Lưu kêu lên một tiếng.

Rồi từ quả cầu dưỡng khí bị nứt rơi xuống!

Trương Khởi Lân nhìn thấy!

Không chút do dự!

Hai chân đạp mạnh!

Lao xuống!

Ngay khi Tiểu Thiên Lưu sắp rơi vào Hàn Đàm!

Trương Khởi Lân vươn tay ra!

Ôm nó vào lòng! "Bùm!" một tiếng!

Sóng lớn từ Hàn Đàm tung tóe!

Trương Khởi Lân ôm Tiểu Thiên Lưu rơi xuống đáy Hàn Đàm!

Vẫn chưa kịp để Trương Khởi Lân phản ứng!

Một cái lỗ ở dưới đáy Hàn Đàm, một lượng lớn nước biển bị hút vào!

Trương Khởi Lân ôm Tiểu Thiên Lưu cũng trong tích tắc bị hút vào! "Phanh!" một tiếng!

Để bảo vệ Tiểu Thiên Lưu, cổ tay Trương Khởi Lân, đập mạnh vào đá trong hang!

Cổ tay y lập tức vỡ vụn!

Ngay sau đó!

A Ninh lại kích hoạt ống phóng hỏa tiễn vào vách đá phía trên Hàn Đàm!

Đạn dược khổng lồ của ống phóng hỏa tiễn 40 lại một lần nữa nổ tung! "Ầm ầm ầm!" Vô số tảng đá lớn từ giữa không trung rơi xuống!

Sau đó đá rơi xuống đáy Hàn Đàm!

Cái lỗ mà Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu vừa bị hút vào!

Lập tức!

Bị khối đá khổng lồ hoàn toàn lấp kín!Phòng livestream của Trương Khởi Lân lập tức biến thành màn hình đen!

Vòng tay livestream bị đập nát.

Các chức năng đều biến mất!

Trên màn hình lớn của tổ chương trình, trên ảnh đại diện của Trương Khởi Lân xuất hiện một chữ "X" màu đỏ lớn.

Lệ Dĩnh suy sụp!

Vương Bàn Tử suy sụp!

Khán giả trong phòng livestream trong tích tắc òa khóc nức nở!"Tại sao?

Tại sao lại đối xử với Tiểu Ca như vậy!

Tại sao lại đối xử với Trụ Tử Ca như vậy!" "Vòng tay livestream của Tiểu Ca hiển thị y đã chết rồi!

Trong phòng livestream của Trụ Tử Ca một màu đen kịt, căn bản chẳng thấy gì cả!" "Thông tin mà tổ chương trình đưa ra, trên ảnh đại diện của Trụ Tử Ca không có chữ X đỏ, chứng tỏ Trụ Tử Ca rất có thể vẫn còn sống!" "Trong Hàn Đàm không biết sâu đến mức nào, cũng không biết Trụ Tử Ca đã đi đâu, nhưng!

Nhiều máu như vậy!

Hắn nhất định bị cắn đến mức thập tử nhất sinh."Khán giả trong

phòng livestream vừa mới bình luận xong!

Đã thấy tin tức được tổ chương trình ghim lên. "Theo kết quả kiểm tra mới nhất của vòng tay livestream, Trương Khởi Lân đã không còn nhịp tim, Trụ Kình Thiên nhịp tim chậm lại, gần như có thể phán định tử vong." Lần này!

Khán giả điên rồi!

Hoàn toàn điên rồi!

Tại sao lại như vậy!

Mộ Táng Tinh Cầu này quá đen tối!"Đạo mộ thám hiểm bị các đại gia tộc này khống chế hết, lại còn mai phục nhiều sát thủ như vậy!

Còn có thiên lý nữa không!" "Cái tổ chương trình tồi tệ!

Hỏng bét hết rồi!

Quỷ Môn bây giờ đúng là kém cỏi, bị mấy đại gia tộc xông vào tổ chương trình giết người!" "Suỵt...

Mấy người đừng nói lung tung!

Dân đen chúng ta không chọc nổi đâu!" "Mẹ kiếp!

Tiểu Ca và Trụ Tử Ca cùng với Tiểu Thiên Lưu, đều chết rồi!

Ta cũng không muốn sống nữa!

Mẹ kiếp!"Lúc này!

Trong không gian giữa ngọn núi đá khổng lồ ở vùng biển này.

Bên cạnh Hàn Đàm thác nước vách đá lớn.

Hắc Hạt Tử toàn thân đầy vết thương.

Một cánh tay của hắn bị chặt lìa và vứt ở đằng xa.

Ngô Tam Thúc đứng bên cạnh Hắc Hạt Tử. "Hạt Tử!

Ngươi tại sao lại phản bội chúng ta!

Tại sao?" "Hôm nay!

Nếu không phải vì thể diện của Ngô gia, ngươi đã chết!

Chết hoàn toàn rồi!

Ngươi có biết không?" "A Ninh và Giang Tử Toàn kia đều là sát thủ hàng đầu của Đoàn lính đánh thuê đạo mộ!

Ngay cả Tiểu Ca cũng rất khó đối phó với bọn họ!

Ngươi thật sự không cần mạng nữa rồi!"Hắc Hạt Tử ôm vết thương cụt tay phải của mình.

Mặt hắn trắng bệch vô cùng!

Khóe miệng vẫn còn vương nụ cười lạnh.

Hắn vùng vẫy vươn tay trái.

Một tay tóm lấy kính râm của mình ở góc tường.

Khi rụt tay về, lập tức chạm vào vết thương cụt tay.

Đau đến mức mồ hôi lạnh của hắn tuôn ra như tắm! "Chuyện của ta, không cần ngươi quản!"Ngô Tam Thúc nhìn Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử này, người từng là đối tác của hắn bao năm nay, dường như đã trở nên xa lạ đến mức hắn không còn nhận ra nữa. "Ai!

Ngươi tự lo liệu đi!"Giang Tử Toàn và A Ninh dẫn theo 500 sát thủ, đứng bên bờ Hàn Đàm, đã nhìn cả một ngày trời!

Trong Hàn Đàm khắp nơi đều là cá mập biến dị!

Khắp nơi đều là máu tươi!

Sau đó họ nhìn thấy tin tức mà tổ chương trình công bố: "Theo kết quả kiểm tra mới nhất của vòng tay livestream, Trương Khởi Lân đã không còn nhịp tim, Trụ Kình Thiên nhịp tim chậm lại, gần như có thể

phán định tử vong."Khóe miệng Giang Tử Toàn nở một nụ cười lạnh.

Hắn đi đến chỗ Ngô Tam Thúc, ôm quyền. "Tam Thúc, chúng ta đi trước đây!

Xin cáo từ!" A Ninh đi theo sau em trai Giang Tử Toàn, dẫn theo 500 sát thủ lần lượt rời đi!Ngô Tam Thúc do dự một lúc, cũng chuẩn bị rời đi.

Hắn nhặt cánh tay cụt của Hắc Hạt Tử lên.

Vứt xuống trước mặt Hắc Hạt Tử. "Ngươi toàn thân bị thương nghiêm trọng!

Bây giờ lại cụt một cánh tay, nếu không nhanh chóng chữa trị, ngươi sẽ chết!" "Không cần ngươi quản!"Ngô Tam Thúc có chút sững sờ, hắn không hiểu tại sao Hắc Hạt Tử đột nhiên lại có mối hận thù lớn đến vậy với mình!

Chương 168

Hắn nhìn Hắc Hạt Tử. "Cùng nhau đạo mộ thám hiểm bao nhiêu năm như vậy, tại sao lại thành ra thế này?" Hắc Hạt Tử nén cơn đau dữ dội ngồi dậy! "Ta hỏi ngươi!

Ngô Tam Tỉnh!

Tiểu Ca và Trụ Tử Ca ở đây, có phải là do ngươi đã tung tin ra không!" Ngô Tam Thúc giật mình, không trả lời!"Ta đã biết là ngươi mà!

Ngô Tam Tỉnh, lần trước ở Đại Phật Di Chỉ, ngươi đã làm ra chuyện hèn hạ như vậy, trước đó Trụ Kình Thiên muốn giết ngươi, Tiểu Ca đã cầu xin giúp ngươi một lần!

Ngươi lại lấy oán trả ơn như vậy!" "Ngô Tam Tỉnh, hai mươi năm trước, Tiểu Ca đối với ngươi, đối với ta!

Đều có ân cứu mạng nhiều lần, Lỗ Vương Cung, Nam Hải Vương Cung, nếu không phải y, ngươi bây giờ chỉ là một bộ hài cốt!

Ngươi đúng là một súc sinh!" Ngô Tam Tỉnh không nói một lời!

Mặc cho Hắc Hạt Tử chửi bới. "Bỏ qua những chuyện đó không nói!

Cháu trai Ngô Tà của ngươi và Tiểu Ca có quan hệ gì, ngươi không thể nào không biết!

Ngươi làm vậy!

Lương tâm ngươi để đâu!

Ngươi là đồ súc sinh!"Ngô Tam Tỉnh nghe thấy Ngô Tà, cuối cùng cũng cau mày. "Ta không muốn giết Tiểu Ca, nếu ta không phải người

Ngô gia, y không phải người Trương gia, những chuyện này sẽ không xảy ra." "Nói bậy!

Ngô Tam Tỉnh!

Ngươi mẹ nó nói bậy bạ!

Trước đạo nghĩa, thân phận, gia tộc tính là cái thá gì!

Ngươi chỉ là một súc sinh thích tìm lý do!" "Ngươi mẹ nó tốt nhất là giết chết ta đi!

Ngô Tam Tỉnh, nếu không ta sẽ nói cho Trụ Kình Thiên biết âm mưu của ngươi, lần này!

Hắn nhất định sẽ xé xác ngươi thành từng mảnh!"Hắc Hạt Tử vừa mắng xong câu này!

Lập tức nhớ ra!

Trụ Kình Thiên đáng lẽ ra đã cùng Tiểu Ca chết rồi!

Lại còn có Tiểu Thiên Lưu, người đã giúp hắn loại bỏ đồ bẩn thỉu.

Hắc Hạt Tử lập tức bi ai từ trong lòng!

Đúng lúc đó, vết thương ở cánh tay phải lại đau nhức dữ dội!

Mồ hôi lạnh trên trán hắn tuôn ra.

Hắc Hạt Tử dựa đầu vào tảng đá phía sau, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước.

Không nói thêm một lời nào nữa.Ngô Tam Thúc lấy ra một ít cồn sát trùng vết thương và băng gạc từ trong ba lô của mình.

Đặt bên cạnh Hắc Hạt Tử.

Sau đó!

Hắn quay người rời đi!Hắc Hạt Tử cô độc nhìn thác nước vách đá

này.

Cả đời hắn giết người quá nhiều!

Bạn bè quá ít!

Nhưng!

Tiểu Ca!

Tính là một người!

Hắn chưa từng nghĩ!

Một nam tử như thần như Tiểu Ca!

Một ngày nào đó!

Sẽ chết như vậy!

Hơn nữa lại là do Ngô Tam Tỉnh, người mà hắn dẫn theo, tiết lộ thông tin!

Cùng với Tiểu Thiên Lưu đáng yêu, ngây thơ vô tội!

Tất cả đều kết thúc rồi!Lúc này, cảnh tượng này: Nước đen Hàn Đàm sóng cuộn trào!

Chỉ có cá mập vui đùa trong máu!

Thác nước Ngân Hà vẫn đổ xuống!

Chẳng thấy Tiểu Ca Trụ Kình Thiên đâu!Lúc này!

Trên mặt biển Địa Trung Hải.

Mặt trời lặn về tây!

Ráng chiều và cô vụ cùng bay!

Nước thu cùng bầu trời một sắc!

Trên mặt biển Địa Trung Hải mênh mông.

Lại trôi nổi một con thuyền nhỏ cô độc.

Con thuyền chao đảo trái phải theo sóng.

Trên đó nằm một nam tử.

Cô đơn lẻ bóng, vô cùng u uất.

Nước mắt hắn chảy dài hai bên khóe mắt.

Hắn chính là Ngô gia: Ngô Tà.

Từ khi vừa nhận được tin Tiểu Ca đã chết dưới đáy biển.

Lòng hắn lập tức chìm xuống đáy vực.

Đặc biệt là khi hắn biết chính Tam Thúc của mình đang ở hiện trường.

Ngô Tà gần như ngay lập tức biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắn vùng vẫy bò lên thuyền nhỏ, hắn không muốn xuống mộ nữa.

Đạo mộ?

Thám hiểm?

Cuối cùng cũng không thoát khỏi âm mưu quỷ kế!

Tiêu sái?

Hữu tình?

Cuối cùng cũng không thoát khỏi ân oán gia tộc!

Trong ánh hoàng hôn!

Con thuyền này trôi chậm rãi.

Không biết lúc này, đây là nơi nào!

Cũng không biết thuyền sẽ trôi về phương nào!Hàn Đàm này không giống như vẻ bề ngoài.

Vách đá xung quanh Hàn Đàm, giống như một con dốc nghiêng thoai thoải.

Dẫn thẳng xuống tận sâu vô biên vô tận.

Ngày đó, khoảnh khắc đó!

Diệp Thần nhìn thấy cá mập biến dị khổng lồ, lao về phía Muộn Du Bình và Tiểu Thiên Lưu.

Hắn không có cách nào khác!

Hắn không chút do dự lựa chọn hy sinh bản thân, một mình lao về phía cá mập biến dị khổng lồ!

Đúng lúc miệng cá mập há ra như chậu máu.

Diệp Thần chém một nhát vào lớp giáp cứng của cá mập, lưỡi đao trượt qua lớp giáp, chém ra một vết thương.

Không ngờ cá mập biến dị lại cắn một miếng vào chân Diệp Thần.

Hệ thống đã gia trì phòng ngự vật lý cho hắn cao hơn người thường rất nhiều!

Nhưng!

Ngay cả như vậy!

Chân hắn vẫn bị lực cắn khổng lồ và răng nhọn sắc bén của cá mập biến dị khổng lồ, cắn ra một vết thương!

Lập tức!

Chân Diệp Thần, máu tươi chảy xối xả!

Hắn bị cá mập biến dị khổng lồ kéo xuống đáy Hàn Đàm sâu thẳm.

Một bầy cá mập biến dị ngửi thấy mùi máu tươi của hắn.

Bám sát phía sau!Diệp Thần không màng đến vết thương ở chân.

Trảm Phách Đao một nhát đâm vào khoang miệng cá mập biến dị khổng lồ.

Miệng nó lập tức máu tươi chảy xối xả.

Nó điên cuồng cắn xé Diệp Thần.

Những con cá mập khác xông tới, cắn vào cánh tay Diệp Thần.

Lại cắn vào ba lô của hắn, quần áo của hắn!

Diệp Thần liều mạng chiến đấu!

Liều mạng chém giết!

Quần áo trên người hắn bị cắn rách nát!

Máu tươi trên người hắn chảy xối xả!

Hắn vẫn!

Bất động!

"Trảm Phách Đao trong tay!

Thiên hạ ta có!" "Muốn giết ta!

Tất cả các ngươi!

Đều phải chôn cùng!"Cá mập biến dị khổng lồ dài mười mét, kéo Diệp Thần đến một bãi đá dưới đáy Hàn Đàm.

Miệng cá mập cắn ngược lại một cái.

Cánh tay trái của Diệp Thần lập tức bị xé toạc một mảng thịt sâu hoắm!

Trong khoảnh khắc!

Máu tươi nhuộm đỏ vùng biển xung quanh.

Không thể không nói!

Con cá mập biến dị khổng lồ này lực cắn thật sự quá bá đạo!

Ngay cả sự cứng rắn và phòng ngự của cơ thể Diệp Thần, cũng căn bản không chống đỡ nổi!

Diệp Thần không ngừng chiến đấu!

Không ngừng chém giết!

Máu của hắn chảy ngày càng nhiều!

Trảm Phách Đao của hắn cũng vung ngày càng chậm!

Hắn vẫn không từ bỏ!

Chết thì chết!

Lão tử dù có chết!

Cũng phải giết thêm mấy con cá mập nữa!

Bọn súc sinh các ngươi!Vòng tay livestream của Diệp Thần đã bắt đầu cảnh báo.

Bởi vì nhịp tim của hắn đã đạt đến số lần đập cực kỳ hiếm hoi!

Cuối cùng nhịp tim ngày càng yếu!

Ngày càng yếu! "Đông...

đông..." Nhịp tim của Diệp Thần đột nhiên ngừng đập!

Vòng tay livestream của hắn kiểm tra, tuyển thủ đạo mộ đã tử vong.

Sau đó tự động tắt máy!

Chương 169

Tổ chương trình tuyên bố ra bên ngoài, Diệp Thần và Tiểu Ca đều đã ngừng tim!

Tuyên bố tử vong!

Thi thể Diệp Thần thẳng tắp rơi xuống đáy biển.

Rất nhiều cá mập biến dị bắt đầu vây quanh.

Lúc này!

Chúng đều nghĩ nhanh chóng xông tới cắn xé Diệp Thần, ăn một bữa lớn!Máu tươi trên cánh tay Diệp Thần không ngừng chảy ra ngoài.

Hắn nắm chặt Trảm Phách Đao trong tay.

Lúc này!

Cơ thể hắn hoàn toàn ngâm trong máu tươi của mình!

Ngay khi cá mập biến dị khổng lồ há miệng nuốt chửng!

Trảm Phách Đao đột nhiên reo vang vui mừng!

Một vệt sáng đen, trong tích tắc lóe lên.

Cá mập khổng lồ bị vệt sáng đen và âm thanh đột ngột này làm giật mình.

Đồng loạt lùi lại phía sau!

Cùng lúc đó!

Âm thanh máy móc của hệ thống tổng hợp, vang lên trong não hải Diệp Thần đang cận kề cái chết. "Đing!

Phát hiện Túc Chủ đã ngừng thở!

Phát hiện Túc Chủ cận kề tử vong!" "Đing!

Chúc mừng Túc Chủ đạt được thành tựu 'Chí Tử Địa'!

Lĩnh hội được áo nghĩa cuối cùng của tinh thần Kiếm Bát: Không sợ chết!

Độ tương đồng hóa thân Kiếm Bát tăng lên 80%." "Nhận được phần thưởng: Trảm Phách Đao Thủy Giải!

Khẩu lệnh Thủy Giải: Nuốt chửng đi, Dã Sái!" "Nhận được phần thưởng: Toàn bộ thuộc tính cơ thể tăng thêm 500 điểm!" "Nhận được phần thưởng: Tái tạo hình thể!"Cá mập biến dị khổng lồ, tất cả đều vây ở một bên.

Lúc này!

Từng con cá mập biến dị khổng lồ nối tiếp nhau xông tới.

Cả thảy hơn hai mươi con, cực kỳ hung tàn vây quanh.

Trảm Phách Đao vừa rồi phát ra ánh sáng đen và tiếng vù vù.

Lúc này!

Đã không còn động tĩnh!

Cá mập khổng lồ, lập tức tất cả đều xông tới!

Con cá mập khổng lồ dài mười mét bơi ở phía trước nhất, gầm lên một tiếng.

Dùng đuôi xua đuổi những con cá mập khác sang một bên.

Nó muốn độc chiếm bữa ăn ngon này!

Cá mập khổng lồ bơi tới!

Há miệng to như chậu máu.

Nhắm vào đầu Diệp Thần.

Ngay lúc này!

Mắt Diệp Thần đột nhiên mở ra!

Cá mập biến dị khổng lồ rõ ràng không ngờ người này lại còn sống.

Nhưng!

Mở mắt đối với con cá mập biến dị có lớp giáp cứng bá đạo này mà nói.

Căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào.

Ai ngờ!

Giây tiếp theo!

Một thanh đao!

Từ hàm dưới của nó!

Trực tiếp đâm vào!

Cá mập biến dị khổng lồ gần như trong cơn đau kinh khủng không thể tin nổi, vội vàng nghĩ lùi lại.

Ai cũng không ngờ!

Giây tiếp theo!

Trảm Phách Đao chém ngang một nhát vào hàm dưới của cá mập khổng lồ!

Toàn bộ thịt da hàm dưới của nó, đều từ vết thương phun trào ra ngoài!

Hầu như chưa đầy hai giây!

Cá mập biến dị khổng lồ đã nặng nề rơi xuống đáy biển!

Nó đã hoàn toàn chết!

Cho đến chết!

Nó vẫn không hiểu!

Từ xưa đến nay, tổ tiên đã truyền lại rằng lớp giáp cứng của cá mập biến dị, không có gì có thể xuyên thủng.

Tại sao!

Hôm nay!

Đầu lâu của nó lại bị một con người chém rụng!

Những con cá mập biến dị khác xung quanh!

Vừa thấy cá mập khổng lồ nằm im không động đậy nữa.

Chúng lập tức rục rịch!

Hơn hai mươi con cá mập biến dị, tất cả đều vây lên.

Con người đột nhiên sống lại này, chắc chắn sẽ chết ngay cả một miếng thịt cũng không còn!Diệp Thần chậm rãi đứng dậy!

Hắn vươn tay!

Nắm lấy Trảm Phách Đao bên cạnh!

Hắn khẽ hô một tiếng: "Nuốt chửng đi, Dã Sái!" Trong khoảnh khắc!

Toàn bộ đáy biển, nước biển cuộn trào!

Trảm Phách Đao lập tức trở nên khổng lồ!

Thân đao dài đến 5 mét!

Hắc khí bốc lên nghi ngút!

Nó phát ra một tiếng kêu vù vù dữ dội!

Hơn hai mươi con cá mập biến dị đều xông tới!

Diệp Thần giơ Trảm Phách Đao lên!

Chém ra một nhát!

Trảm Phách Đao quanh cơ thể hắn, vẽ ra một vòng tròn hoàn hảo!

Trong tích tắc!

Một luồng đao quang màu đen hình tròn quanh Diệp Thần đột nhiên bay vút ra!

Những con cá mập biến dị từ bốn phương tám hướng tấn công tới!

Vẫn chưa kịp phản ứng!

Đã bị đao khí màu đen đột ngột chém tới!

Từ đầu lâu xuyên qua thân thể!

Từ thân thể xuyên qua đuôi!

Lại từ đuôi chui ra, thẳng tắp chém về phía xa!

Đao khí màu đen còn sót lại, lập tức chém vào một tảng đá lớn cách xa hàng trăm mét! "Ầm ầm ầm!" Toàn bộ tảng đá lớn bị đao khí còn sót lại chém thành từng mảnh vụn!

Cùng lúc đó!

Hơn hai mươi con cá mập quanh Diệp Thần!

Cơ thể của chúng đã bị đao khí cắt ngang! "Xoẹt xoẹt xoẹt..." Hơn hai mươi xác cá mập biến dị khổng lồ, tất cả đều rơi xuống đáy biển!

Máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng biển rộng lớn!

Lúc này!

Diệp Thần đứng trong biển máu vô tận đó!

Hắn trần trụi nửa thân trên!

Hai mắt bốc ra hắc khí!

Tóc tai rũ rượi bay lượn trên đầu!

Hắn trong tay nắm Trảm Phách Đao khổng lồ!

Hệt như một Tử Thần đến từ địa ngục!

Vùng biển ngầm này!

Trong nhất thời!

Nghe gió đã sợ mất mật!"Quý khán giả thân mến, đây là bản tin sáng của CRTV, tôi là MC Băng Băng!" "Khi toàn bộ cuộc thám hiểm mộ cổ đến ngôi mộ thứ ba, hai tuyển thủ Trương Khởi Lân và Diệp Thần, những người luôn đứng thứ ba trên bảng xếp hạng độ nổi tiếng, đã tử vong vào ngày hôm qua trong không gian kín của núi đá ngầm dưới đáy biển!" "Tối qua, rất nhiều fan hâm mộ ở các nơi đã tổ chức hoạt động tưởng niệm đêm, fan đã biểu tình phản đối hành vi bạo lực của các gia tộc!" "Và theo số liệu chính thức mới nhất của giải đấu thám hiểm mộ cổ tối qua, Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã tử vong, nhưng bảng xếp hạng độ nổi tiếng đã vọt lên vị trí số một!" "Hiện tượng này trong lịch sử chưa từng xuất hiện, có thể thấy được tâm trạng đau buồn của fan hâm mộ đối với cái chết của họ!""Đồ khốn nạn!

Khốn nạn!" Trong một tứ hợp viện cổ kính ở kinh thành!

Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô trừng mắt giận dữ trực tiếp ném chén trà trong tay xuống đất! "Bốn đại gia tộc hợp lực vây công Trương gia, ta không quản!

Nhưng!

Việc phá hoại chương trình như vậy, khiến khán giả bây giờ đều cho rằng Quỷ Môn chúng ta làm giả, cố ý để sát thủ của các đại gia tộc trà trộn vào!" "Hoàng tộc Tào thị thật sự quá đáng!

Được được được, đã khiến Quỷ Môn ta mất hết thể diện, ta sẽ

cho ngươi biết thế nào là đau!"Bên cạnh Hoắc Tiên Cô đứng một thanh niên vô cùng trẻ tuổi và tuấn tú.

Một bộ đồ thường ngày màu trắng khiến hắn trông càng thêm tuấn lãng!

Nhưng!

Trên mặt hắn lại vương một nỗi ưu sầu nhàn nhạt. "Tiểu Giải." "Thuộc hạ có mặt!" "Ngươi đi, đón Hạt Tử về!

Ta biết ngươi lo lắng cho hắn!" Tiểu Giải im lặng không nói. "Tuy ta chưa nói với ngươi, nhưng ngươi chắc hẳn đã đoán ra!

Hắc Hạt Tử không phải người của các đại gia tộc, hắn chỉ phụng mệnh ta, ở lại Ngô gia mà thôi!

Hắn thực ra chính là người của Quỷ Môn!" Thanh niên Tiểu Giải rõ ràng toàn thân chấn động một chút, hơi lộ vẻ kinh ngạc. "Ngươi xuống đi!

Tiện thể báo cho quản gia hai việc!" Tiểu Giải nghiêm túc lắng nghe. "Việc thứ nhất, đến bệnh viện xem Vương Bàn Tử, cái chết của Trương Khởi Lân, đã kích động hắn rất lớn!" "Việc thứ hai, hủy bỏ hợp đồng với tiệm tiền ngầm hợp tác với Hoàng tộc Tào thị!

Và không cho phép Hoàng tộc Tào thị đặt chân vào bất kỳ địa bàn nào của Quỷ Môn ta nữa!" "Vâng!

Lão Phật Gia!"Hắc Hạt Tử vẫn ngồi bên bờ Hàn Đàm.

Cơ thể hắn ngày càng suy yếu.

Hắn dùng rất nhiều vải để quấn chặt vết thương cụt tay của mình.

Không gian bên trong ngọn núi đá khổng lồ nằm dưới đáy biển này.

Lạnh lẽo dị thường.

Hắc Hạt Tử cố gắng tìm một ít cành cây khô lá mục xung quanh.

Đốt một đống lửa.

Hắn ngồi bên đống lửa.

Ngọn lửa cháy rất mạnh.

Chương 170

Hắn muốn khuấy bớt củi, làm cho ngọn lửa tản ra một chút.

Như vậy thì!

Củi có thể cháy lâu hơn một chút!

Nhưng xung quanh lại không có một cành cây nào thích hợp để khuấy lửa.

Lúc này!

Hắc Hạt Tử nhìn thấy cánh tay phải bị Giang Tử Toàn chặt đứt của mình đang nằm lăn lóc bên cạnh.

Hắn cười khổ một tiếng.

Nhặt cánh tay phải của mình lên.

Sau đó khuấy khuấy cả đống củi.

Trên đời này!

Tay trái cầm tay phải.

Khuấy qua khuấy lại trong lửa.

Chắc chỉ có mình ta Hắc Hạt Tử thôi.

Haha!

Cái thế giới này thật mẹ nó điên rồ!Trước ống kính livestream của Hắc Hạt Tử.

Rất nhiều fan hâm mộ hướng về Hàn Đàm, đang làm lễ tế điện cho Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, Tiểu Thiên Lưu.

Rất nhiều người trong các đại gia tộc không thể hiểu nổi!

Thậm chí rất nhiều quý tộc còn khinh thường hoạt động tế điện tự phát của dân thường này.

Họ căn bản không thể hiểu được ý nghĩa của Trương Khởi Lân và Diệp Thần đối với tầng lớp bình dân.

Trương Khởi Lân là tộc trưởng Trương gia tôn quý trong Ngũ Đại Gia Tộc!

Nhưng!

Chưa từng áp bức bách tính!

Chưa từng ỷ thế hiếp người!

Diệp Thần càng là một nhân viên thám hiểm mộ cổ tỏa sáng rực rỡ duy nhất xuất thân từ dân thường!

Rất nhiều người trông cậy vào hắn để ngẩng cao đầu!

Trông cậy vào hắn để đả kích sự ngông cuồng của những hoàng tộc, đại gia tộc này!

Hơn nữa!

Tiểu Ca vừa đẹp trai vừa cao lãnh!

Trụ Tử Ca lại trọng tình nghĩa vừa hài hước.

Khán giả vô cùng tiếc nuối!"Trụ Tử Ca!

Tiểu Ca!

Mong hai người xuống âm gian cũng có thể ở bên nhau thật tốt!

Lại còn, phải chăm sóc tốt Tiểu Thiên Lưu!

Ô ô..." "Thật lòng mà nói, khi cha mẹ tôi mất, tôi cũng không đau buồn như lúc này!" "Không thể quên những khoảnh khắc khiến người ta dở khóc dở cười của Trụ Tử Ca, càng không thể quên hắn vung đao lao vào nguy hiểm một cách nghĩa vô phản cố!

Đàn ông phải như thế!" "Tôi đau lòng nhất là Tiểu Thiên Lưu, nó còn nhỏ như vậy, quả cầu dưỡng khí của nó cũng hỏng rồi, chết rồi cũng sẽ không có chỗ để ngủ!" "Hạt Gia cũng đáng thương, để yểm hộ Tiểu Ca, cánh tay của mình cũng bị đứt rồi!

Toàn thân đều là vết đao!"Cả một đêm!

Gần trăm triệu fan hâm mộ trên Mộ Táng Tinh Cầu, đã thức trắng đêm để tưởng niệm Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Rạng sáng ngày thứ hai!

Tiểu Giải đến!

Đến phía sau Hắc Hạt Tử.

Tiểu Giải dọn dẹp lại ba lô bừa bộn của Hắc Hạt Tử.

Lại dùng đồ y tế sạch sẽ lau sạch cánh tay phải bị cháy đen một chút khi hắn khuấy củi.

Cho vào hộp bảo quản lạnh mà nhân viên tùy hành mang theo. "Đi!" Tiểu Giải chỉ nói một chữ. "Được!" Hắc Hạt Tử thậm chí không hề phản bác một câu.

Hai người đang chuẩn bị rời đi thì!

Đột nhiên!

Trong Hàn Đàm sóng lớn cuồn cuộn!

Từng mảng máu tươi cuộn trào lên.

Khán giả đều bị cảnh tượng này làm cho choáng váng!

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải nhìn chằm chằm vào bên trong Hàn Đàm.

Đột nhiên!

Một cái vây cá mập nhô lên.

Tiểu Giải vừa giơ súng lên.

Thì thấy cái vây cá mập này cũng chỉ là một cái vây cá mập.

Nó đã bị chém lìa khỏi thân thể từ lâu rồi.

Ngay sau đó!

Lại nhô lên một cái đầu cá mập khổng lồ, há miệng như chậu máu!

Sau đó!

Điều khiến tất cả mọi người kinh ngạc là!

Cái đầu cá mập này cũng chỉ là một cái đầu cá mập!

Thân thể của nó đã bị chém ngang lưng từ lâu!

Kinh ngạc!

Loại cá mập biến dị khổng lồ này!

Trước đó Hạt Tử bắn súng còn không thể xuyên qua lớp giáp cứng.

Làm sao có thể bị người ta chém ngang lưng!

Kinh ngạc!

Người trong phòng livestream vừa kinh ngạc, lại vừa có một chút mong đợi nhỏ nhoi!

Ngay sau đó!

Nước máu không ngừng cuộn trào!

Hai cái đầu cá mập!

Ba cái đầu cá mập!

Bốn cái đầu cá mập!...

Hơn hai mươi con cá mập biến dị khổng lồ, đều bị người ta trực

tiếp chém đứt đầu lâu!

Thật quá chấn động!

Rốt cuộc là ai làm vậy?

Trụ Tử Ca?

Tiểu Ca?

Không thể nào!

Bọn họ đã chết rồi mà!

Vòng tay livestream của họ đều hiển thị một chữ "X" đỏ lớn!

Điều không thể tin nổi hơn là!

Con cá mập biến dị khổng lồ dài mười mét kia, lại cũng nổi lên.

Hàm dưới của nó bị người ta dùng đao rạch nát!

Máu tươi trong cơ thể nó đã cạn khô từ lâu.

Vừa bị Hàn Đàm đẩy lên, thi thể của nó liền lật ngửa nổi trên mặt nước!

Kinh ngạc!

Đáng sợ!

Hơn hai mươi thi thể và đầu lâu cá mập biến dị khổng lồ!

Cảnh tượng này khiến Hắc Hạt Tử cũng căn bản không dám tin!

Lẽ nào họ thật sự vẫn còn sống?

Nhưng!

Vòng tay livestream kiểm tra nhịp tim!

Chắc chắn không thể sai được!

Hắc Hạt Tử nhìn chằm chằm vào những con sóng máu không

ngừng cuộn trào trong Hàn Đàm!

Đột nhiên!

Ở giữa dòng máu đó!

Có một bàn tay vươn ra!

Bàn tay đó từ móng tay đến cánh tay!

Đều đỏ tươi như máu!

Dính đầy máu tươi vô tận!

Cứ như thể: vừa mới bò ra từ địa ngục!

Hệt như cánh tay của Tử Thần vậy!Lúc này!

Tâm trạng của tất cả mọi người trong phòng livestream vừa kinh ngạc vừa kích động!

Cánh tay máu vươn ra từ trong Hàn Đàm này, thật quá đáng sợ!

Nhưng!

Hàn Đàm này chỉ có Tiểu Ca, Tiểu Thiên Lưu, Trụ Tử Ca rơi xuống.

Vì vậy!

Khả năng lớn nhất chính là một trong số họ!

Cùng với sóng nước máu của Hàn Đàm đang cuồn cuộn!

Một bóng người bò lên bờ!

Hắn trần trụi nửa thân trên, toàn thân dính đầy máu tươi!

Tóc tai bù xù!

Trong tay cầm một thanh Trảm Phách Đao dài!

Khán giả đã nhìn rõ!

Không phải Trụ Tử Ca thì còn ai! "Xoẹt!" một tiếng!

Diệp Thần trực tiếp nhảy vọt lên mặt nước! "Phanh!" một tiếng!

Hai chân dẫm mạnh xuống bờ! "Muộn Du Bình đâu?" Hắc Hạt Tử toàn thân chấn động!

Trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi không tên! "Ta hỏi ngươi!

Muộn Du Bình đâu!

Tiểu Thiên Lưu đâu?

Bọn họ đang ở đâu?" Hắc Hạt Tử không biết phải nói thế nào!

Hắn lắp bắp không nói nên lời!Tiểu Giải từ phía sau đi tới! "Ngươi đừng làm khó Hạt Tử, hắn vì cứu Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu, đã đứt một cánh tay!" "Đừng mẹ nó nói mấy lời vớ vẩn với ta!

Ta muốn biết Muộn Du Bình!

Tiểu Thiên Lưu rốt cuộc đang ở đâu?" "Bọn họ...

Chương 171

đã bị giết, rơi xuống Hàn Đàm!

Vòng tay livestream đã hiển thị không còn nhịp tim!" "Nói bậy mẹ nó!

Không thể nào!

Không thể nào!

Không thể nào!" "Ai mẹ nó có thể giết được Muộn Du Bình!

Ai có thể giết được Tiểu Thiên Lưu!"Diệp Thần điên cuồng khởi động lại vòng tay livestream!

Hắn xem các loại tin tức trong phòng livestream!

Hắn đã nhìn thấy tất cả những gì xảy ra sau khi hắn nhảy xuống Hàn Đàm!

Hắn đã nhìn thấy thông báo của tổ chương trình về việc hắn và Muộn Du Bình đã mất nhịp tim!

Hắn vừa rồi đã chết!

Nếu không phải hệ thống!

Nếu không phải Thủy Giải, vậy thì bây giờ hắn không thể đứng ở đây!

Nhưng!

Muộn Du Bình!

Y không có hệ thống!

Tiểu Thiên Lưu lại càng không có hệ thống!

Diệp Thần hai mắt đỏ hoe!

Hắn nhìn thấy dây đeo quả cầu dưỡng khí của Tiểu Thiên Lưu bị vứt ở bờ!

Dây đeo bị đạn bắn thủng lỗ chỗ!

Diệp Thần nắm chặt dây đeo quả cầu dưỡng khí trong tay!

Hắn đau lòng đến mức không thể thở nổi!

Hắn ngẩng đầu lên! "A!

A..." Hắc Hạt Tử, Tiểu Giải ở bờ, và tất cả mọi người trong phòng livestream.

Lúc này!

Khóe mắt đỏ hoe!

Rất nhiều người đã rơi lệ!

Họ có thể cảm nhận sâu sắc!

Lúc này!

Trụ Kình Thiên!

Trong lòng đau khổ biết bao!"Trụ Tử Ca đáng thương quá!

Thật muốn ôm anh ấy thật chặt!" "Gặp phải cá mập biến dị khổng lồ không thể ngăn cản, hắn là người đầu tiên nhảy xuống!

Không ngờ!

Khi trở lại, mọi thứ đã đổi thay!" "Tiểu Ca!

Tiểu Thiên Lưu!

Ô ô...

Bọn họ đã chết một ngày một đêm rồi!

Thi thể chắc đã bị cá mập ăn mất rồi!" "Ai!

Đáng thương quá!

Tại sao ông trời lại như vậy!

Tại sao!" "Còn có nguyên nhân gì nữa!

Các gia tộc đó và Hoàng tộc Tào thị, ai cũng muốn giết Tiểu Ca!

Tiểu Ca cả đời này thật sự quá đáng thương rồi!" "Tôi vốn tưởng rằng, Trụ Tử Ca đến rồi, Tiểu Thiên Lưu đến rồi, họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau cả đời!

Không ngờ!

Lại có kết cục như thế này!" "Chỉ còn lại một Trụ Tử Ca!

Ở thế gian này!

Thật cô độc biết bao!"Ngay lúc này!

Diệp Thần lạnh lùng hỏi. "Hạt Tử, bọn họ có phải đã rơi xuống Hàn Đàm này không?" "Lúc đó ta đang bị bọn chúng vây công, nhìn không được rõ lắm, hình như là Tiểu Thiên Lưu bị súng bắn trúng, rơi xuống trước, sau đó Tiểu Ca nhảy theo xuống!" "Sau đó!

Chưa đầy mười phút!

Tổ chương trình liền công bố tin tức Tiểu Ca đã tử vong!"Diệp Thần toàn thân run rẩy!

Hắn không nói hai lời!

Trực tiếp nhảy ùm xuống dòng nước máu đang cuộn trào này!

Đáy Hàn Đàm là một mặt dốc dài, dẫn thẳng xuống tận sâu thẳm nhất!

Diệp Thần trước đó đã bị cá mập khổng lồ kéo xuống tận đáy.

Nơi dòng nước thác lớn vừa đổ xuống, tràn ngập những tảng đá khổng lồ.

Diệp Thần đã cẩn thận tìm kiếm xung quanh từng tảng đá!

Kể cả rất nhiều tảng đá hắn còn lật ngược lên.

Nhưng cuối cùng cũng chẳng phát hiện ra gì cả.

Thậm chí ngay cả một mảnh quần áo của Muộn Du Bình và Tiểu Bát cũng không có.

Hắn không biết rằng!

Ngay dưới đống đá mà hắn lật đi lật lại đó.

Từng có một hang động!

Giờ đây!

Đã bị tất cả đá từ vách đá bị nổ rơi xuống lấp đầy.

Diệp Thần gần như lật tung tất cả các tảng đá!

Cũng không phát hiện ra hang động đó!

Hắn nghĩ!

Hàn Đàm này là một mặt dốc ngược.

Vậy thì rất có thể!

Muộn Du Bình và Tiểu Bát đã bị cuốn xuống đáy biển sâu nhất của mặt dốc ngược đó!

Hắn cầm Trảm Phách Đao!

Lao điên cuồng về phía đáy Hàn Đàm.

Những con cá mập khổng lồ rải rác, nhìn thấy Diệp Thần!

Lúc này!

Đều tránh xa!

Có thể là sát khí trên người Diệp Thần!

Cũng có thể là máu cá mập dính đầy người hắn!

Diệp Thần đi dưới đáy nước sâu nhất!

Hắn không ngừng tìm!

Hắn không ngừng lật!

Ngay cả một rạn san hô!

Hắn cũng trực tiếp chém đứt!

Chỉ cần là một hang động, hắn đều phải vào xem thử!

Trong hang động có bảy tám con rắn biển kịch độc đang chui rúc, đều trực tiếp bị Trảm Phách Đao của hắn, chém thành từng mảnh!

Vùng biển dưới Hàn Đàm.

Diệp Thần ban đầu tưởng rằng thông với toàn bộ Địa Trung Hải.

Chỉ khi đi hết toàn bộ mới biết!

Nó cũng chỉ là một hình tròn có đường kính khoảng ba kilomet mà thôi!

Diệp Thần đã tìm kiếm dưới nước ròng rã ba ngày ba đêm!

Trong ba ngày ba đêm này!

Hắn không ăn không uống!

Không ngủ không nghỉ!

Hắn giống như một ác quỷ đi dưới đáy biển!

Không có bất kỳ sinh vật nào dám trêu chọc!

Bởi vì gặp phải, đều đã biến thành thi thể!Tiểu Giải băng bó vết thương cho Hắc Hạt Tử.

Và đốt lại đống lửa trên bờ!

Hắn và Hắc Hạt Tử vốn dĩ định rời đi rồi!

Nhưng!

Sau khi Trụ Kình Thiên còn sống!

Họ liền ở lại! "Hạt Tử, trong phòng livestream đều nói, Trụ Kình Thiên nghĩ quẩn, tự sát rồi!

Ngươi thấy thế nào? "Mấy người đó đều là đồ ngu!

Trụ Tử Ca, sẽ không tự sát!" Hắc Hạt Tử ngừng một chút, rồi nói tiếp. "Hắn là xuống đó tìm Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu..." Hắc Hạt Tử lời đến miệng, nhưng vẫn không nói ra hai chữ "thi thể"!

Tiểu Giải uống một ngụm nước. "Trụ Kình Thiên!

Đúng là một nhân vật!

Trước đây ta thật sự đã nhìn lầm hắn rồi!" "Ta cũng vậy!

Ta ban đầu cảm thấy hắn hợp tác với Tiểu Ca, thật sự quá vũ nhục Tiểu Ca!

Không ngờ hôm nay, ta lại tràn đầy kính ý đối với Trụ Tử Ca!" "Tiểu Giải!

Ngươi có biết không?

Ánh mắt Tiểu Ca nhìn Trụ Tử Ca đó, ta chưa bao giờ thấy!

Đó là loại ánh mắt có thể phó thác sinh mệnh, phó thác cả đời!" "Trong phòng livestream ta cũng đã xem rồi!

Trụ Kình Thiên lao vào cá mập khổng lồ, chắc chắn cũng biết chín phần chết mười phần sống, hắn đã nhường cơ hội sống cho Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu!" Hắc Hạt Tử trong lòng cảm xúc ngổn ngang!

Cả đời này chưa từng có! "Tiểu Giải, nếu ta cũng sắp chết, ngươi có từ bỏ tính mạng để cứu ta không!" Tiểu Giải nhìn đống lửa, thêm một thanh củi.

Sau đó nhìn hắn. "Ngươi biết mà!

Ta chắc chắn sẽ làm."Rạng sáng ngày thứ tư!

Ngay khi tất cả khán giả đều nghĩ rằng Trụ Tử Ca vì cái chết của Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu.

Nhảy xuống Hàn Đàm đã tự sát.

Hắn lại phá vỡ lẽ thường mà bò ra khỏi mặt nước.

Hắn không thu hoạch được gì cả!

Hắn chẳng tìm thấy gì cả!

Thậm chí ngay cả một mảnh quần áo cũng không có!

Trong lòng hắn ôm hy vọng, liệu họ có còn sống ở đâu đó không.

Nhưng!

Khi hắn đã tìm kiếm khắp cả đáy nước.

Chương 172

Tìm kiếm ròng rã đến năm lần.

Đều không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào!

Dù chỉ là một mảnh quần áo cũng được mà!

Dù sao cũng là một chút an ủi!

Nhưng!

Ông trời đã không cho Diệp Thần cơ hội này.

Nghĩ đến quần áo!

Diệp Thần đột nhiên nghĩ đến một chuyện!

Liệu có phải là những con cá mập này đã...

Diệp Thần trong lòng bi thống!

Nhưng!

Ngay cả là cá mập, quần áo trong bụng chúng vẫn còn đó chứ!

Hắn dường như lập tức tìm thấy một điểm đột phá!

Hắn muốn xác nhận!

Hắn phải xác nhận Muộn Du Bình và Tiểu Thiên Lưu, rốt cuộc đã chết như thế nào.Diệp Thần đứng bên bờ!

Trên người hắn dính đầy máu.

Hắc Hạt Tử gọi một tiếng! "Trụ Tử Ca!

Ăn chút gì đi!" Không ngờ!

Giây tiếp theo!

Diệp Thần lại một lần nữa nhảy xuống!

Chìm vào trong Hàn Đàm đỏ máu đang cuộn trào!

Nếu trước đây!

Một bộ phận khán giả còn không tin, việc Trụ Tử Ca ba ngày trước nhảy xuống Hàn Đàm là tự sát!

Vậy thì!

Lần này!

Họ cũng tin!

Ba ngày ba đêm không tìm thấy gì!

Trụ Tử Ca chắc chắn đã nản lòng thoái chí rồi! "Ai!

Tôi thấy Trụ Tử Ca chẳng tìm thấy gì cả!

Hắn cổ kế dĩ kinh tuyệt vọng liễu!" "Cộng thêm từ đầu đến giờ, hắn đã bốn ngày bốn đêm không ngủ, bốn ngày bốn đêm không ăn gì rồi!" "Đáng thương quá!

Trụ Tử Ca là một người thích ăn uống!

Thích ngủ nghỉ như vậy!

Lại có thể bốn ngày bốn đêm không ăn không uống không ngủ không nghỉ!" "Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ!

Tiểu Ca, đời này cũng đáng rồi!" "Trụ Tử Ca lần này chắc là không muốn sống nữa rồi!

Hắn chắc chắn là đã tự sát rồi!" "Tôi muốn nói là: Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến người ta nguyện thề sống chết!"Hắc Hạt Tử đứng dậy.

Luôn nhìn chằm chằm vào Hàn Đàm.

Một phút sau!

Một thi thể cá mập biến dị khổng lồ nổi lên!

Bụng con cá mập này bị người ta dùng đao rạch ra.

Dạ dày bên trong cũng bị mổ xẻ!

Ngay sau đó!

Chưa đầy một phút!

Lại một thi thể cá mập khổng lồ khác nổi lên.

Tương tự!

Nội tạng và dạ dày của nó đều bị đao rạch ra!

Tiểu Giải đi tới. "Trụ Kình Thiên còn sống!

Không những còn sống, hắn còn không ngừng giết cá mập khổng lồ!

Hắn muốn tìm manh mối từ trong dạ dày cá mập!" Hắc Hạt Tử gật đầu!

Nhưng!

Trong lòng hắn vô cùng chấn động!

Phải biết rằng!

Khi hắn và Ngô Tam Thúc vừa đặt chân vào Hàn Đàm này.

Hắn đã dùng súng bắn điên cuồng vào bầy cá mập này!

Nhưng mà!

Căn bản chẳng có tác dụng gì cả!

Đạn còn không xuyên thủng được lớp giáp cá mập!

Thế nhưng!

Bây giờ!

Từng con cá mập biến dị khổng lồ này, lại bị Trụ Tử Ca giết chết hết!

Không những giết chết!

Mà còn mổ xẻ cả dạ dày!

Hắc Hạt Tử trong lòng chấn động đến cực điểm!Một bệnh viện cách không xa tổ chương trình.

Một phòng bệnh VIP.

Lệ Dĩnh và mấy nhân viên tổ chương trình, đứng bên một giường bệnh. "Đạo diễn!

Ông ăn chút cơm đi!

Từ ngày Tiểu Ca gặp chuyện, ông vẫn chưa ăn một miếng nào cả!" "Đúng vậy!

Đạo diễn!

Trụ Tử Ca hai ngày trước đã từ trong Hàn Đàm lên rồi, nói không chừng Tiểu Ca cũng còn sống..." Người thực tập quay phim của tổ chương trình này, nói rồi liền dừng lại!

Bởi vì ngay cả bản thân anh ta cũng căn bản không tin Tiểu Ca còn sống!

Trụ Tử Ca còn sống là vì trước đó mọi người đã đoán rằng thân phận của hắn có liên quan đến Hải Nữ Yêu Tộc.

Nhưng!

Tiểu Ca!

Ai!

Chẳng có ai tin y còn sống cả.Vương Bàn Tử trên giường bệnh vẫn im lặng không nói!

Hắn nhớ lại lần nói chuyện cuối cùng của hắn với Ngô Tà và Tiểu Ca, sau khi trở về từ Thế giới Nghe Sấm. "Tiểu Ca, Bàn Tử, sau này

chúng ta e rằng khó mà tụ họp lại với nhau được nữa, Ngô gia yêu cầu ta nhất định phải trở về.

Hơn nữa!

Ai..." "Ngô Tà, không sao.

Ngươi đừng làm trái gia tộc mình.

Trương gia trên cả thế giới này, đều không được hoan nghênh.

Các ngươi đừng đi theo ta nữa." Mắt Ngô Tà đỏ hoe. "Bàn Tử, còn ngươi, ngươi có tính toán gì không!" "Tính toán cái thá gì!

Ta đã nhìn thấu cái giang hồ đạo mộ lừa gạt lẫn nhau này rồi!

Ta rửa tay gác kiếm rồi, ta không làm nữa!" Bàn Tử có chút oán hận Ngô Tà!

Trong lời nói lộ ra sự oán trách.

Nhưng oán trách có ích lợi gì!

Vương Bàn Tử hắn, Ngô gia của Ngô Tà, có thể đối đầu với các đại gia tộc và Hoàng tộc Tào thị trên toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu sao!

Như vậy!

Không chỉ liên quan đến sống chết cá nhân, mà ngay cả cả gia tộc cũng sẽ bị giết! "Tiểu Ca, Bàn Tử, tổ tiên Ngô gia đã truyền lại rất nhiều bí mật, mọi chuyện còn lâu mới đơn giản như vậy.

Nhưng, ta sẽ không thay đổi đâu." "Ngô Tà, Bàn Tử, các ngươi cứ sống tốt là được.

Đừng quản ta."Vương Bàn Tử ngồi trên giường bệnh nước mắt chảy dài.

Lệ Dĩnh cũng một trận xót xa.

Ngay lúc này!

Mọi người xung quanh đều đang nhìn chằm chằm vào phòng livestream.

Lệ Dĩnh cũng ghé qua.

Liền nhìn thấy cảnh tượng vừa chấn động vừa vô cùng bi thương này!

Ròng rã một ngày một đêm!

Trụ Tử Ca chưa từng ngừng nghỉ!

Đã giết chết hàng trăm con cá mập khổng lồ dưới đáy biển!

Thi thể cá mập biến dị khổng lồ nổi lên một tầng dày đặc, Hàn Đàm thông ra dòng nước xa xa, khắp nơi đều là!

Mỗi con cá mập đều bị đao rạch ra!

Mọi người đương nhiên biết!

Trụ Tử Ca làm như vậy!

Rốt cuộc là vì điều gì!

Nhưng!

Cho đến nay!

Hàng trăm con cá mập đều đã bị giết!

Trụ Tử Ca lại không tìm thấy bất kỳ manh mối nào của Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu.

Nỗi bi thống lớn nhất trên đời chẳng qua cũng chỉ đến thế này thôi!

Lệ Dĩnh đau lòng vô cùng!

Đúng lúc này!

Một thực tập sinh cầm hộp cơm mua cho mọi người. "Lệ Dĩnh tỷ

tỷ, ăn cơm đi!" Lệ Dĩnh ném hộp cơm lên bàn. "Không muốn ăn nữa!

Nói với tổ chương trình, tôi xin nghỉ phép!" "Lệ Dĩnh tỷ, xin mấy ngày?" "Nếu!

Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu không trở về, tôi sẽ từ chức." Mọi người ngạc nhiên!

Điều đó chẳng phải có nghĩa là Lệ Dĩnh tỷ thật sự từ chức rồi sao.

Bởi vì Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu đã chết mấy ngày rồi.

Lệ Dĩnh không chịu nổi nữa, bấy nhiêu năm làm MC thám hiểm mộ cổ.

Cô vẫn luôn thích Tiểu Ca!

Giải đấu lần này, cô cũng đặc biệt thích Trụ Tử Ca!

Kết quả!

Lại là kết cục như thế này!

Lệ Dĩnh cố nén nói xong.

Ngay khoảnh khắc quay người rời đi.

Chương 173

Lập tức, nước mắt chảy dài.

Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến người ta nguyện thề sống chết! Mấy ngày rồi!

Khán giả trong phòng livestream suốt ngày lo lắng cho Diệp Thần.

Bồn chồn không yên!

Họ có thể nhìn thấy cảnh Trụ Tử Ca dưới đáy nước giết cá mập khổng lồ!

Từng con từng con!

Máu chảy thành sông!

Liên tục giết ba ngày ba đêm!

Toàn bộ khu vực dưới Hàn Đàm.

Gần cả ngàn con cá mập biến dị khổng lồ, đều bị Trụ Tử Ca giết chết hết!"Trụ Tử Ca, mỗi khi giết một con cá mập!

Tôi thấy không phải là sự anh dũng, mà là sự đau xót buồn bã!" "Cá mập đều đã giết hết!

Một mảnh quần áo cũng không tìm thấy, ai!

Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu thật đáng thương, thi thể cũng không còn!" "Các người nói xem, liệu có phải, không tìm thấy thi thể, thì người vẫn còn sống không!" "Tầng bốn ngươi bị hỏng não rồi sao!

Vòng tay livestream đã hiển thị họ đều chết rồi, hơn nữa Tiểu Ca không mang mặt nạ dưỡng khí, quả cầu dưỡng khí của Tiểu Thiên Lưu bị súng bắn xuyên, làm sao mà sống được?""Trụ Tử Ca!

Hắn hình như lên rồi!

Mấy người nhìn kìa!

Trụ Tử Ca ra rồi!" Nước máu Hàn Đàm không ngừng cuộn trào.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải đứng trên bờ.

Nhìn chằm chằm.

Ngay lúc này! "Ào ào!" một tiếng.

Một bàn tay dính đầy máu vươn ra.

Sau đó bàn tay nắm lấy một tảng đá ở bờ.

Ngay sau đó!

Đầu và thân thể đẫm máu của Diệp Thần, từ dưới nước chui lên!

Diệp Thần bước lên bờ, đi những bước nặng nề về phía đống lửa của Hắc Hạt Tử và những người khác.

Mỗi bước chân, trên mặt đất đều để lại một vết máu đỏ tươi!

Hắn trông rất mệt mỏi!

Hắn dường như già đi rất nhiều tuổi trong chốc lát.

Nước máu ở Hàn Đàm che khuất khuôn mặt vốn tuấn lãng tiêu sái của hắn.

Tóc hắn bay lả tả trên đầu.

“Hạt Tử, có đồ ăn không.” “Có, có, có!

Trụ Tử ca!

Ta lấy cho huynh!” Hắc Hạt Tử vô cùng kích động, Trụ Tử ca muốn ăn!

Chỉ cần Trụ Tử ca chịu ăn, hắn sẽ không tự tìm cái chết!

Điều hắn lo lắng nhất là Trụ Tử ca sẽ vì không tìm thấy Tiểu Ca

và Tiểu Thiên Lưu mà tự tử.

Hắc Hạt Tử vội vàng dùng cánh tay trái đi lấy túi.

Tiểu Giải nhanh chóng bước tới.

“Để ta tìm!

Hạt Tử, ngươi mất máu quá nhiều, đừng dùng sức tay!” Tiểu Giải lấy rất nhiều đồ ăn, đưa cho Diệp Thần.

“Trụ Kình Thiên, ngươi là một hán tử đích thực!

Ta tạ vũ thần phục ngươi.” Diệp Thần nhận lấy bánh mì và một số đồ ăn khác.

Hắn bắt đầu ăn một cách điên cuồng!

Ở dưới đáy biển, trong lúc tuyệt vọng tột cùng, hắn đã hạ quyết tâm!

Hắn phải báo thù!

Hắn phải giết người!

Lần này!

Diêm Vương cũng không cản được hắn!

Kể cả Diêm Vương có đến!

Hắn cũng phải xẻ thịt Diêm Vương!

Hắn mở một chai nước, dốc mạnh vào bụng.

“Ục ục ục...” “Trụ Tử ca, chậm một chút, huynh phải giữ gìn sức khỏe chứ!” “Hạt Tử!

Cảm ơn.

Cánh tay của ngươi, mau chữa trị đi.” “Hạt Tử, các ngươi, đi đi!” Hắc Hạt Tử mặt mũi tái nhợt, cơ thể đã suy yếu đến cực điểm.

Nếu không phải Tiểu Giải vẫn luôn cố gắng cấp cứu, e rằng hắn đã sớm chết vì mất máu quá nhiều.

Tiểu Giải để lại toàn bộ đồ ăn thức uống, còn bỏ lại cả chiếc ba lô đen của mình.

"Trụ Kình Thiên, tất cả đồ đạc để lại cho huynh, bên trong còn có một bộ dạ hành y màu đen, ta đưa Hạt Tử đi trước." "Cánh tay hắn cần được chữa trị!

Huynh bảo trọng!" Diệp Thần gật đầu, không nói thêm lời nào.

Tiểu Giải cõng Hắc Hạt Tử, nói lời từ biệt rồi quay lưng rời đi.

Bóng dáng hai người họ dần dần biến mất trong bóng tối xa xăm.

Lúc này!

Giờ phút này!

Hang động lạnh lẽo!

Tĩnh mịch không tiếng động!

Diệp Thần ánh mắt đờ đẫn!

Nhìn chằm chằm vào Hàn Đàm.

Hắn ăn xong một miếng bánh mì, vô thức lại cầm một gói đồ ăn vặt lớn.

Hắn mở gói đồ ăn vặt, nhét vào miệng.

Vừa cắn một miếng!

"Rắc" một tiếng.

Nấm nướng!

Đồ ăn vặt lại là nấm nướng!

Diệp Thần ngừng nhai.

Khoảnh khắc này!

Giây phút này!

Hắn bỗng nhiên!

Nước mắt giàn giụa!

Hắn đối diện với Hàn Đàm đầy máu đang cuồn cuộn.

Bao nhiêu ngày cảm xúc kiềm nén bấy lâu, bỗng chốc sụp đổ hoàn toàn!

Nước mắt không ngừng tuôn rơi trên má.

“A!

A...

A...” “A!

A...

A...” Một trận gào khóc thê lương xé ruột xé gan, vang vọng!

Vang vọng!

Khắp không gian kín mít không một bóng người!

Run rẩy!

Bi ai!

Trời!

Đất!

Vì thế mà rơi lệ!

Mộ Táng Tinh Cầu năm 221.

Giải đấu thám hiểm mộ cổ lớn lần thứ 221.

Ngôi mộ cổ thứ ba được thám hiểm, Di Tích Dưới Biển Á Đặc

Lan Đế Tư.

Vẫn đang được trực tiếp.

Tuy rằng đã mất Trương Khởi Lân, mất Tiểu Thiên Lưu.

Có người vui có người buồn.

Nhưng!

Bất kể cảm xúc nào.

Cuối cùng cũng không thắng được dòng chảy thời gian.

Ngoại trừ Diệp Thần và một số fan trung thành của Tiểu Ca, vẫn kiên quyết bám trụ phòng livestream của Diệp Thần, thì đa số sự chú ý của mọi người đã bị một tin tức chấn động thu hút.

Hoàng tộc Tào thị cổ xưa nhất và nổi bật nhất trên Mộ Táng Tinh Cầu, ngày hôm qua rạng sáng đã tuyên bố một tin tức: Thái tử Tào Nhĩ của hoàng tộc Tào thị, người thừa kế ngai vàng tương lai, sắp thành thân vào ngày 15 tháng này.

Và đối tượng kết hôn chính là Bạch Hạo Thiên, ngọc trong tay của Bạch gia, một đại gia tộc nổi tiếng trên Mộ Táng Tinh Cầu!

Vì thế!

Dưới ảnh hưởng của các đại gia tộc.

Hà Tiên Cô, lão Phật gia của Quỷ Môn cũng đã đồng ý.

Mười ngày sau, tức là ngày 14 và 15 tháng này.

Giải đấu thám hiểm mộ cổ lớn sẽ tạm dừng hai ngày.

Trong thời gian đó, Bạch Hạo Thiên của Bạch gia và các thành viên của các đại gia tộc khác sẽ trở về.

Địa điểm hôn lễ của Bạch Hạo Thiên và Tào Nhĩ được đặt tại kinh thành của Cổ Quốc phương Đông.

Và hai ngày này!

Toàn quốc nghỉ lễ!

Trong chốc lát!

Cả nước hân hoan!

Vô số quần chúng hóng chuyện đều vui vẻ cười nói.

Con người, vốn dĩ mau quên, không phải sao?

Kể từ khi Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu mất đi.

Diệp Thần tĩnh lặng ngồi bên bờ Hàn Đàm ba ngày ba đêm.

Lúc đầu, rất nhiều fan đều ở bên hắn, cùng nhau canh giữ, cùng nhau tiễn đưa và tế điện Tiểu Ca.

Dần dần, người càng ngày càng ít.

Độ nổi tiếng của phòng livestream cũng liên tục giảm.

Liên tục giảm!

Cuối cùng, vào ngày hoàng tộc Tào thị tuyên bố nghỉ lễ và ngày hôn lễ bắt đầu.

Phòng livestream của Diệp Thần chỉ còn lại lèo tèo hơn 200 người mà thôi.

Mãi cho đến tối ngày thứ ba!

Bên bờ Hàn Đàm một mảnh đen kịt.

Diệp Thần đưa tay, tắt vòng livestream.

Đứng dậy, bước về phía xa.

Dần dần, bóng dáng hắn hòa vào màn đêm vô tận.

Chương 174

Ngày tổng kết và trao thưởng hàng năm của Quỷ Môn đến.

Các ông trùm của ngành công nghiệp Quỷ Môn từ khắp nơi trên thế giới.

Cùng với những tinh anh và kiệt xuất của các ngành nghề khác.

Tất cả đều đến Đại sảnh hội nghị Minh Châu phương Đông ở Hải Cảng thị.

Đèn điện huy hoàng, người đông như mắc cửi, không khí hân hoan.

Trai gái, soái ca mỹ nữ, chén chú chén anh, đèn hồng rượu lục!

Lúc này!

Ở hàng cuối cùng của toàn bộ đại sảnh hội nghị.

Ngồi hai người cô đơn.

Một là đạo diễn của Giải đấu thám hiểm mộ cổ, Vương Bàn Tử.

Một là người dẫn chương trình của Giải đấu thám hiểm mộ cổ, à không, là cựu người dẫn chương trình, Lệ Dĩnh.

Bởi vì hiện tại Lệ Dĩnh đã ở nhà nghỉ việc.

Cô ấy rất nghèo, cả ngày sống bằng mì gói, cuộc sống khá thê thảm.

“Đạo diễn, tôi có thể không tham gia không, tôi muốn đi trước.” “Lệ Dĩnh, cứ ở lại đi.

Cô ít nhiều cũng có chút tiền thưởng.

Tôi biết, cuộc sống của cô không hề tốt.” Lệ Dĩnh lại ngồi xuống.

“Đạo diễn, anh nói tại sao thế giới này lại như vậy?

Chẳng lẽ tình cảm con người thật sự nhạt nhẽo đến thế sao?

Tiểu Ca...

Tiểu Ca đó đã tham gia mấy chục năm giải đấu thám hiểm mộ cổ rồi, mang đến cho họ bao nhiêu niềm vui.” “Anh xem!

Tiểu Ca, mới mất mười ngày, mà hầu như không ai còn nhớ nữa.

Ăn ăn uống uống, chìm đắm trong tửu sắc.” Vương Bàn Tử trầm mặc một lúc.

“Thế gian vốn dĩ là như vậy.

Ít nhất, tôi, cô, và chắc chắn Ngô Tà, sẽ nhớ đến y.” Vương Bàn Tử đột nhiên nhớ đến một bóng lưng.

Không biết tại sao, chỉ cần hắn nghĩ đến bóng lưng kia, trong đầu lại hiện lên một nhân vật toàn thân đầy máu tươi như Tử Thần vậy.

“Chắc chắn, còn có một người không lúc nào không nhớ Tiểu Ca.” “Nhưng mà, nhớ, thì có thể làm được gì chứ, thay đổi một người thì dễ, thay đổi cả Mộ Táng Tinh Cầu với các đại gia tộc san sát này, căn bản là không thể.” Đúng vậy.

Bóng lưng đầy máu đỏ tươi mà Vương Bàn Tử nói là không lúc nào không nhớ Tiểu Ca.

Chính là Diệp Thần.

Lúc này!

Hắn đang đi sâu nhất vào không gian kín mít đó.

Trong bóng tối!

Hắn giống như một vị Tử Thần!

Hai cô gái của ngoại môn Trần gia.

Một là Trần Bách Hợp.

Một là Trần Hoa Khai.

Hai người này ở Trần gia được coi là hai cô gái rất có ý chí.

Là hậu bối của ngoại môn Trần gia.

Họ đã tốt nghiệp Đại học Đạo Mộ với thành tích xuất sắc.

Sau đó bước vào ngành đạo mộ.

Vừa vào ngành này, họ đã làm việc gần tám năm.

Lần này giải đấu thám hiểm mộ cổ, Trần gia tổng cộng có gần một trăm người tham gia.

Hai người họ cũng được tuyển chọn thuận lợi.

Còn một đường vượt qua chông gai, tiến vào ngôi mộ cổ thứ ba.

Lúc này!

Họ vừa bước vào một hang đá dưới đáy biển Địa Trung Hải.

Ở đây rất kỳ lạ, lại là một không gian kín mít.

Ngăn cách với lượng nước biển khổng lồ bên ngoài.

Rất nhiều ngày rồi.

Hai người chưa từng được ngủ một giấc ngon lành.

Vừa hay!

Chỗ này là thoải mái nhất.

“Bách Hợp tỷ, tỷ nói lần này chúng ta có thể tìm thấy di tích dưới biển Á Đặc Lan Đế Tư không?” “Tùy vào vận may thôi, những người của nội môn Trần gia hình như có tin tức nhỏ, chúng ta, chỉ có thể tự mình thôi.” “Bách Hợp tỷ, thật không ngờ, Tiểu Ca lại chết rồi.

Y là thần tượng của muội từ nhỏ.” “Y không chết, rồi cũng có một

ngày, muội vẫn phải đi giết y, đây là thù truyền kiếp!

Không có cách nào khác.” Trần Hoa Khai trầm mặc một lúc lâu.

“Bách Hợp tỷ, muội thật sự đặc biệt ngưỡng mộ Bạch Hạo Thiên tỷ tỷ.

Lại có thể gả cho Thái tử hoàng tộc.” “Ai mà chẳng thế, ta cũng ngưỡng mộ.

Hoàng tộc dù sao cũng là hoàng tộc, có nền tảng gia truyền ở đó, hơn nữa nghe nói...” “Nghe nói cái gì?

Bách Hợp tỷ, có phải có bí mật gì không?” Trần Hoa Khai đột nhiên kích động đứng dậy.

“Nghe nói, trong các lăng mộ thế hệ của hoàng tộc Tào thị, có trăm thi vương bị phong ấn!” “Bách Hợp tỷ, trăm thi vương gì vậy?

Sao muội chưa nghe nói bao giờ?” “Ta cũng nghe lén được, trăm thi vương chính là, các triều đại hoàng tộc Tào thị, đã luyện những võ tướng lợi hại nhất trong triều thành huyết thi.

Trọn vẹn một trăm tên.

Có lẽ, có thể còn nhiều hơn!” Trần Hoa Khai hít một hơi khí lạnh.

Quá đáng sợ!

Chẳng trách!

Hoàng tộc Tào thị tuy đã suy tàn, nhưng vẫn không ai dám đắc tội!

Thì ra là như vậy!

Đột nhiên!

Trần Hoa Khai cảm thấy một luồng khí lạnh, buốt giá thấu xương.

“Bách Hợp tỷ, sao đột nhiên lạnh thế.

Không gian kín mít này, sao lại có gió?” “Không biết, ta cũng thấy

lạnh quá!" Nhưng!

Giây tiếp theo!

Hai người đột nhiên đoản mạch não, vội vàng đứng bật dậy.

Bởi vì, trước mặt họ, cách một mét trong bóng tối, có một người mặc dạ hành y màu đen đứng đó.

Không một tiếng động!

Toàn thân tỏa ra hơi lạnh buốt!

"Trần...

Trần gia, Trần Hoa Khai!

Ngài là ai?" "Trần gia...

Trần Bách Hợp, Các hạ... hạ là ai?" Hai người trong lòng có chút sợ hãi!

Cơ thể họ không ngừng run rẩy!

Người trước mắt, họ không thể nhìn rõ.

Họ muốn bỏ chạy.

Nhưng!

Đột nhiên!

Một thanh đại đao dài một mét rưỡi đáng sợ!

Từ trên trời giáng xuống!

Đầu của hai người, bị người trong bóng tối, trong chốc lát xách lên tay.

Cơ thể đang đứng của họ, trong lúc run rẩy không ngừng, ngã xuống đất.

Người mặc dạ hành y màu đen, đặt vòng livestream của họ xuống

đất.

Đặt hai cái đầu bảy khiếu chảy máu của hai người, đối diện với vòng livestream!

Làm xong tất cả những điều này.

Hắn chậm rãi đứng dậy.

Thanh Trảm Phách Đao dài một mét rưỡi, trong chốc lát vác lên vai!

Lại một lần nữa!

Bước vào bóng tối vô tận.

Dưới đáy biển Địa Trung Hải.

Năm người của gia tộc Tào thị, Tào Vãn, Tào Đồ, Tào Tư Duệ, Tào Phủ, Tào Phát.

Vốn dĩ họ có sáu người.

Cứ hai người một cặp.

Tổng cộng có ba đội.

Sau đó, khi ở dưới Tháp Vong Linh, có một người bị quái vật tai dài cắn chết.

Chỉ còn lại năm người.

Lúc này!

Họ đang mặc thiết bị thở oxy kín mít, chậm rãi di chuyển dưới đáy biển.

Khu vực biển này, nghe nói là nơi tế điện thần linh.

Vì vậy!

Họ muốn xem kỹ, xem có thể phát hiện manh mối gì không.

Đại ca Tào Văn, vẫy vẫy tay, ra hiệu cho mọi người lại gần.

Hắn phát hiện một rạn san hô cổ xưa.

Ở vị trí đáy của rạn san hô này, khắc một đồ án.

Mọi người xúm lại xem.

Lại là một đồ án giao long mọc sừng.

Mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Họ dùng vòng livestream hướng về đồ án này, báo cho hoàng tộc Tào thị rằng họ đã phát hiện một manh mối quan trọng.

Dưới đáy biển Địa Trung Hải, sâu năm trăm mét.

Lại khắc đồ án giao long.

Ai khắc?

Con giao long này lại đại diện cho điều gì?

Đây là một phát hiện lớn.

Có lẽ còn liên quan đến thần linh mà cư dân thị trấn Venice nơi đây tế điện.

Gia chủ hoàng tộc Tào thị Tào Bá, nhìn một lát.

Lập tức phân phó mọi người.

Tìm kiếm kỹ lưỡng các ngóc ngách xung quanh rạn san hô này.

Đừng bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

Xem xem, có manh mối nào liên quan đến giao long này không.

Tào Văn cuối cùng cũng vui mừng, tìm được manh mối này, còn được Đế vương Tào Bá biểu dương.

Hắn tuân lệnh, nhanh chóng kiểm tra xung quanh.

Lại một rạn san hô khác.

Giữa rạn san hô có một hang động cao hơn một người.

Chương 175

Tào Vãn vừa nhìn, chết tiệt!

Hang động này nói không chừng có manh mối bí mật gì đó!

Hắn nhanh chóng không nói hai lời, đi vào!

Hang động rất tối.

Đột nhiên!

Hắn phát hiện cách hắn không xa có một bóng người đứng đó.

Nhưng!

Cũng không thể nói là người!

Bóng người đen kịt, đứng bất động.

Không có bình oxy nào, không có mặt nạ oxy nào.

Chắc chắn là một tử thi!

Tào Vãn rất phấn khích.

Thông thường những người đạo mộ đều có một nhận thức đơn giản.

Gặp phải tử thi, về cơ bản có thể nói.

Đã tìm thấy ngôi mộ cổ.

Hắn nhanh chóng đi qua.

Nhưng!

Đúng lúc hắn cách bóng đen hai mét.

Bóng đen đó đột nhiên động đậy!

Nói cụ thể hơn!

Là con dao trong tay hắn động đậy!

Tào Văn sợ ngây người, đơ ra một lúc.

Giây tiếp theo!

Đầu hắn bị chém bay!

Tào Văn, đến chết cũng không nhìn rõ, rốt cuộc là người hay ma giết hắn?

Tào Đồ vừa từ khu vực phía Tây mà đại ca phân cho hắn, đi một vòng.

Chẳng phát hiện ra cái gì cả.

Hắn quay lại chỗ vừa nãy phát hiện đồ án giao long.

Đột nhiên!

Hắn đơ người ra!

Trước đồ án đó, có một bóng người đứng.

Dạ hành y đen kịt, không có thiết bị lặn.

Thật kỳ lạ!

Rốt cuộc có phải người không!

Chẳng lẽ là đại ca hay ai đó, đã thay quần áo?

Nhưng không thể không mang bình oxy chứ.

Tào Đồ run rẩy bước vài bước.

Cách người mặc áo đen kia khoảng mười mét.

Hắn dừng lại.

Và nắm chặt khẩu súng của mình.

Hắn chờ người áo đen quay người lại.

Một khi phát hiện không phải đại ca và các đệ đệ của mình, Tào Đồ sẽ trực tiếp nổ súng.

Đúng lúc này!

Người áo đen đột nhiên quay người lại!

Ấn tượng đầu tiên của Tào Đồ.

Dưới chiếc mũ đen, lộ ra nửa khuôn mặt tang thương.

Nhưng!

Khi mắt hắn liếc xuống.

Liền nhìn thấy!

Người áo đen đang xách một cái đầu người trong tay!

Cái đầu người đó hắn nhìn rõ rồi!

Đó là đại ca Tào Vãn!

Đầu người của đại ca Tào Vãn!

Tào Đồ sợ đến mức trong lòng run rẩy!

Hắn bản năng lùi lại hai bước, sau đó lập tức giơ súng nhắm bắn!

Ai ngờ!

Chỉ trong chốc lát!

Một bóng đen quỷ mị, như thể dịch chuyển tức thời vậy, xuất hiện trước mắt hắn!

Tào Đồ cố hết sức bóp cò!

Nào ngờ ngón tay hắn đã không nghe lời.

Hắn trừng mắt nhìn cánh tay của mình, cùng với khẩu súng của mình, chậm rãi rơi xuống đáy biển.

Máu tươi từ vết đứt lìa của hắn trong chốc lát trào ra.

Hắn sụp đổ rồi!

Hắn muốn gào thét thật lớn!

Nhưng!

Miệng đeo mặt nạ oxy, căn bản không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào!

Ngay sau đó!

Một đạo đao quang lướt qua.

Đầu hắn, bị người ta nắm trong tay.

Đến chết, hắn cũng không hiểu, tại sao có người lại có thể tự do hô hấp dưới đáy biển!

Tào Tư Duệ, Tào Phủ, Tào Phát ba người kiểm tra xong ba địa điểm.

Chẳng phát hiện ra cái gì cả.

Khi họ quay về!

Gặp nhau, cùng nhau vẫy tay.

Biểu thị rằng không phát hiện ra cái gì.

Sau đó ba người cùng nhau, đi về điểm tập trung nơi vừa nãy phát hiện đồ án giao long.

Đến đây.

Đại ca Tào Văn và nhị ca Tào Đồ căn bản không có ở đó.

Hai người chắc là còn chưa về.

Đúng lúc này!

Tào Phát đột nhiên nhìn thấy, trên rạn san hô phía trên đầu.

Đặt hai cái đầu người!

Hắn vừa nhìn!

Liền sợ đến hồn xiêu phách lạc!

Đại ca và nhị ca lại bị người ta chém đầu!

Hai người kia cũng nhìn thấy!

Ba người nhanh chóng rút dao cầm súng!

Không biết!

Rốt cuộc là quái vật gì, đã giết đại ca Tào Vãn và nhị ca Tào Đồ.

Đúng lúc này!

Ba người đột nhiên đơ người!

Họ cảm thấy, có người phía sau!

Ba người quay người lại!

Một người áo đen, tay cầm một thanh đại đao!

Mũ đen che mặt, sắc mặt tái nhợt.

Tóc tai bù xù!

Dáng vẻ đó!

Cứ như!

Một vị Tử Thần từ địa ngục!

Ba người trong kinh hoàng nhanh chóng nổ súng!

Nhưng!

Đã không kịp!

Giây tiếp theo!

Máu tươi nhuộm đỏ cả khu vực rạn san hô dưới biển!

Hoàng tộc Tào thị của Cổ Quốc phương Đông.

Tào Bá cao cao ngồi trên long ỷ, một thân tử kim long bào.

Đại hoàng tử của hắn!

Cũng chính là Thái tử sắp thành thân với Bạch Hạo Thiên.

Đứng bên cạnh hắn.

“Phụ hoàng, ngoại tộc báo tin, năm huynh đệ Tào Vãn, Tào Đồ, Tào Tư Duệ, Tào Phủ, Tào Phát.

Tất cả đều bị giết hại dưới đáy biển.” “Năm cái đầu người bảy khiếu chảy máu, lần lượt đối diện với năm vòng livestream.” “Hai mươi mốt đệ tử ngoại môn Tào thị, tất cả đều bị giết!

Những cái đầu lâu đỏ tươi vẫn đối diện với vòng livestream!” “Trần Bách Hợp, Trần Hoa Khai, Trần Chi Mã và mười sáu người khác của Trần gia, cũng bị giết hại bằng phương thức tương tự.” “Ngô Hủy, Ngô Du, Ngô Lục và mười tám người khác của Ngô gia bị giết!” “Bạch Trì, Bạch Phiếu, Bạch Hà và hai mươi bốn người khác của Bạch gia bị giết!” Tào Bá phun ra một ngụm máu tươi, đau lòng đến cực điểm!

Thái y nhanh chóng vây quanh chẩn trị cho hắn.

Lâu sau.

Tào Bá hít một hơi thật sâu.

“Là ai làm?

Chẳng lẽ... là?” “Đúng vậy, Phụ hoàng, rất có khả năng chính là Trụ Kình Thiên!

Kể từ khi Trương Khởi Lân chết, hắn đã canh giữ bên bờ Hàn Đàm mười ngày mười đêm.” “Sau đó!

Hắn tắt vòng livestream.

Không biết đã đi đâu!" "Xem ra!

Là hắn đang báo thù!" Tào Bá đập mạnh ghế.

Đau lòng không thôi!

Nổi giận đùng đùng!

"Thật không biết trời cao đất rộng, vốn dĩ cứ tưởng giết Trương Khởi Lân thì sóng yên biển lặng rồi.

Ai ngờ, Trụ Kình Thiên này lại không biết điều đến vậy!" "Thông báo cho Giang Tư Toán và A Ninh ở dưới biển, bảo chúng dẫn theo 500 sát thủ.

Giết chết hắn." "Vâng!

Phụ hoàng!" Khu vực biển Địa Trung Hải này.

Địa thế gồ ghề!

Có nơi đáy biển sâu đến ngàn mét, có nơi đáy biển sâu chưa đến trăm mét.

Chương 176

Diệp Thần lúc này!

Đang đi ở khu vực biển sâu nhất!

Nơi đây quanh năm không thấy ánh sáng, một mảnh đen kịt.

Nhưng!

Đối với Diệp Thần mà nói, không hề ảnh hưởng.

Hắn như một vị Tử Thần đang đi dưới đáy biển.

Rất nhiều loài cá giáp sống ở độ sâu này, đều tránh xa.

Thanh Trảm Phách Đao sau khi Thủy Giải.

Từ xa, đã khiến chúng phải run sợ!

Sở dĩ Diệp Thần đi ở khu vực biển sâu như vậy.

Là bởi vì, các khu vực biển cạn hơn gần đó, đều đã bị hắn "thanh lý".

Nói chính xác hơn, các đạo mộ giả của các đại gia tộc ở khu vực biển cạn hơn gần đó, đều đã bị hắn giết sạch!

Tính đến sáng nay.

Hắn tổng cộng đã giết 200 đạo mộ giả!

Trong đó Tào gia 40 người!

Trần gia 60 người!

Bạch gia 42 người!

Ngô gia 30 người!

Còn lại đều là người của các đoàn lính đánh thuê đạo mộ!

Thanh Trảm Phách Đao của hắn nhuốm đầy máu tươi báo thù!

Trong chốc lát!

Cả khu vực biển này nghe tiếng đã khiếp sợ!

Các đại gia tộc nghiến răng nghiến lợi!

Tên Diệp Thần lần đầu tiên được các phương tiện truyền thông dùng từ "Tử Thần" để thay thế!

Thủ đoạn giết người của hắn cực kỳ tàn nhẫn!

Mỗi một đạo mộ giả gia tộc bị hắn giết!

Đầu đều sẽ bị chém xuống!

Sau đó đặt trước vòng livestream.

Đôi mắt của cái đầu lâu vẫn chảy máu nhìn thẳng vào phòng livestream!

Cảnh tượng kinh hoàng!

Càng ngày càng nhiều đạo mộ giả sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Hiện tại!

Diệp Thần đã đi đến khu vực biển sâu nhất Địa Trung Hải này, độ sâu đạt ngàn mét.

Hắn trong bóng tối, dưới đáy biển, từng bước từng bước tiến về phía trước!

Sau khi xuyên qua một dãy rạn san hô chật hẹp, chen chúc.

Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy một chiếc du thuyền lớn!

Nói chính xác hơn, là một chiếc du thuyền đã chìm dưới đáy biển nhiều năm!

Cảm giác đầu tiên của Diệp Thần chính là, chiếc du thuyền này

thật lớn, còn lớn hơn cả tàu sân bay mà hắn từng thấy ở kiếp trước!

Ở một bên thuyền bị rỉ sét mục nát loang lổ, lờ mờ có thể thấy mấy chữ lớn: Trục Nhật Cô Hạm!

Diệp Thần không hiểu cái tên này.

Nhưng!

Nếu là những người khác trên Mộ Táng Tinh Cầu này, nhìn một cái sẽ hiểu ngay.

Sách lịch sử có ghi chép!

Trục Nhật Cô Hạm, đây là chiến hạm khổng lồ của Đại Tào Đế quốc đi về phía Tây Dương 1000 năm trước.

Sau đó ở khu vực biển Địa Trung Hải này, không biết gặp phải nguy hiểm gì.

Chiếc Trục Nhật Cô Hạm dài 800 mét, rộng khoảng 300 mét, hoàn toàn chìm xuống.

Toàn bộ con thuyền chở gần vạn binh sĩ tinh nhuệ, không một ai sống sót!

Người sống sót thì có một, một ngư dân có tài bơi lội cực tốt.

Nhưng hắn ta trở về thì bị điên!

Miệng cả ngày la hét "Rồng!

Rồng..." Sau đó Đại Tào Đế quốc phái rất nhiều thuyền đi tìm kiếm, tất cả đều không thu được gì.

Người ngư dân điên này cũng bị tất cả mọi người lãng quên.

Diệp Thần nhìn một vòng từ bên cạnh.

Con thuyền chìm này hoàn toàn được làm bằng thép và đồng.

Nhưng!

Ngay cả một chiến hạm to lớn và kiên cố như vậy.

Lại không biết bị thứ gì va chạm, mũi thuyền đã bị bóp méo.

Diệp Thần nghĩ: Cái thứ gì có thể va chạm con thuyền đến mức này, có phải là con giao long mà Muộn Du Bình nói không?

Vừa nghĩ đến Muộn Du Bình!

Trong lòng hắn lại dâng lên một trận đau đớn!

Diệp Thần kéo cánh cửa thuyền, dùng sức kéo, vậy mà lại mở ra.

Diệp Thần bước vào.

Ai ngờ vừa bước vào.

Cánh cửa thuyền "Rầm" một tiếng, liền đóng lại.

Cánh cửa thuyền này sử dụng thiết bị nam châm khổng lồ.

Có thể đóng mở tùy ý!

Kỳ lạ là!

Ngàn năm đã trôi qua, không gian bên trong khoang thuyền này.

Lại không bị nước biển nhấn chìm.

Ngoại trừ có chút ẩm ướt ra, không hề có nước lọt vào.

Rất kỳ lạ!

Diệp Thần đi sâu vào bên trong.

Chiến hạm này xây dựng quả thật rất hoành tráng, bên trong có rất nhiều phòng.

Căn phòng gần cửa nhất, có một cánh cửa mở.

Diệp Thần liếc mắt một cái.

Liền nhìn thấy đầy ắp phòng toàn là tiền vàng và châu báu, dày đặc khắp nơi.

Diệp Thần trong lòng đột nhiên lại đau đớn một chút.

Đã nói rồi, đạo mộ trộm đồ cho Muộn Du Bình mua nhà, mà giờ đây!

“Muộn Du Bình, ta nhớ ngươi lắm!

Nhớ ngươi lắm...” Diệp Thần đột nhiên trừng mắt thật mạnh!

“Mẹ kiếp!

Ta phải giết hết!

Giết hết!

Giết chết tiệt chúng bay!” “Chết đi!

Chết đi!

Chết đi!” “A...

A...” Diệp Thần đột nhiên đau đớn chém một đao xuống.

Chỉ nghe “Rắc...

Rắc” một trận tiếng động lớn!

Trước mặt liên tục cả một hàng, mười mấy chiếc bàn sắt.

Trực tiếp bị đao khí của hắn, chém đứt ngang eo!!

Diệp Thần đẩy cánh cửa sắt khổng lồ của khoang thuyền.

Cánh cửa sắt khổng lồ này rất dày!

Ít nhất một mét độ dày!

Diệp Thần vừa bước vào!

Đón đầu chính là xương cốt đầy đất.

Những bộ xương này đổ ngổn ngang với đủ loại hình dáng trên mặt đất.

Xương của chúng nhiều chỗ đều bị gãy nát.

Có thể tưởng tượng được.

Một ngàn năm trước con thuyền này đã phải chịu đựng cuộc tấn công khủng khiếp đến mức nào.

Bên trong khoang thuyền có một không gian rất lớn, xem ra đây là nhà ăn cũ của thuyền.

Diệp Thần vừa bước vào nhà ăn.

Trong chốc lát.

"Bộp bộp bộp..." Lại có đèn sáng!

Hệ thống điện của con thuyền chìm nhiều năm như vậy vậy mà vẫn còn nguyên vẹn!

Từ nơi này đến nơi khác, từ căn phòng này đến căn phòng khác đèn sáng lên.

Cuối cùng!

Nhà ăn mà Diệp Thần đang đứng đột nhiên sáng bừng!

Ngay sau đó.

Diệp Thần nghe thấy từng trận tiếng bước chân, từ các căn phòng chạy ra.

Hai người dẫn đầu.

A Ninh, một tay cầm dao, một tay xách ống phóng tên lửa.

Giang Tư Toán, hai khẩu Desert Eagle nắm chặt trong tay.

Những người khác lần lượt giơ súng lên.

Đủ 500 sát thủ!

Đa số, đều là đám người đã tấn công Trương Khởi Lân hôm nọ.

Diệp Thần quay người, một đao hung hăng chém vào tay nắm của cánh cửa sắt khổng lồ.

“Rầm” một tiếng động lớn!

Tay nắm bị đập bẹp dí trong chốc lát!

Đến đây, cánh cửa sắt khổng lồ dày một mét, hoàn toàn bị khóa chặt!

Diệp Thần đối diện với 500 sát thủ trước mặt, lạnh lùng nói: “Hôm nay!

Một tên cũng đừng hòng!” “Sống sót rời đi!” Gần như trong chớp mắt!

Đôi mắt Diệp Thần, bắt đầu đen khí cuồn cuộn!

A Ninh trừng lớn mắt!

Trên mặt 500 sát thủ tràn đầy phẫn nộ!

Giang Tư Toán trực tiếp gầm lên giận dữ.

“Trụ Kình Thiên!

Ngươi điên rồi!

Ngươi khóa chặt cánh cửa sắt khổng lồ này, cắt đứt đường sống của tất cả mọi người, ngươi muốn tất cả mọi người liều mạng, phanh thây ngươi vạn mảnh sao?” Diệp Thần kéo Trảm Phách Đao trên mặt đất.

Chậm rãi đi về phía giữa khoang thuyền.

Chương 177

Vừa đi vừa lạnh lùng nói.

“Ta chính là muốn các ngươi, liều mạng với ta!” “Nhưng mà, người bị phanh thây vạn mảnh không phải ta, mà là các ngươi.” Giang Tư Toán cười lớn liên tục.

Những người khác càng chế giễu và phẫn nộ.

“Ta nên gọi ngươi là Trụ Kình Thiên ngu dốt, hay nên gọi ngươi là Tử Thần đi tìm chết?” “Ngươi đã kết thù không đội trời chung với mấy đại gia tộc rồi đấy!” “Ngươi biết không?

Trụ Kình Thiên, tiền thưởng treo đầu ngươi đã lên tới 2 tỷ đô la Mỹ rồi đấy!

Các đại gia tộc đều hận ngươi thấu xương!” “2 tỷ đô la Mỹ! 2 tỷ đô la Mỹ đấy!

Tất cả mọi người ở đây cả đời cũng không tiêu hết!

Hahahahaha...” Lúc này!

Hầu như tất cả mọi người tại chỗ, đều hướng vòng livestream về phía Diệp Thần.

Trong chốc lát!

Cả Mộ Táng Tinh Cầu xôn xao!

Đối với các đại gia tộc mà nói, Diệp Thần những ngày này.

Giống như Tử Thần khắp nơi giết người!

Rất nhiều đầu người của đạo mộ giả bị treo trước phòng livestream.

Khiến các đại gia tộc kinh hoàng!

Lần này!

Giang Tư Toán và A Ninh đã nhận được khoản tiền thưởng kếch xù, đặc biệt được yêu cầu, livestream cái chết của Diệp Thần.

Và treo đầu hắn, trong ống kính livestream toàn cầu!

Nhưng!

Đối với rất nhiều fan mà nói.

Bao gồm cựu MC của chương trình thám hiểm mộ cổ Lệ Dĩnh.

Tâm trạng của họ lúc này đều cực kỳ vui mừng lại đau buồn.

Bao nhiêu ngày rồi!

Chưa từng thấy Trụ Tử ca mở livestream!

Một người như hắn, thường xuyên xem quà của mình.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, fan đã tặng vô số quà.

Hắn đều thờ ơ!

Phòng livestream chưa từng được mở.

Họ chỉ nghe tin đồn trên mạng.

Trụ Tử ca đang báo thù!

Trụ Tử ca đang giết đạo mộ giả của bốn đại gia tộc!

Nhưng!

Chính bản thân Trụ Tử ca, hôm nay mới vừa được nhìn thấy.

Fan hâm mộ cảm thấy đau lòng.

“Trụ Tử ca, trên mặt tang thương quá, râu ria tóc tai bù xù trên mặt, đau lòng cho hắn quá!

Đáng thương quá!" "Mấy ngày không gặp hắn, nay gặp lại đã tang thương đến mức này!

Haizz! " "Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu mất, đả kích đối với hắn quá lớn!

Hắn bây giờ trong lòng chỉ có thù hận!" "Nhưng mà!

Nhiều người như vậy vây hắn ở đây!

Hu hu...

Trụ Tử ca, thật sự không muốn rời xa huynh!

Không muốn!" "Trên con tàu chìm dưới đáy biển Địa Trung Hải sâu ngàn mét này, còn không có ai chôn cất cho hắn nữa.

Hu hu..." "Đáng giận nhất là, hoàng tộc Tào thị đã ra lệnh, muốn treo đầu Trụ Tử ca, trên tường thành của Cổ Quốc phương Đông.

Phơi nắng mười năm!" "Những gia tộc này quá tàn nhẫn!

Tiểu Ca bị giết!

Tiểu Thiên Lưu cũng chết rồi!

Bây giờ lại ngay cả Trụ Tử ca cũng không tha." Diệp Thần chậm rãi đi đến giữa khoang thuyền.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm hắn!

Đối với tất cả mọi người lúc này!

Diệp Thần hầu như đã là cá trong chậu.

Lần này hắn chắc chắn sẽ chết!

Vì vậy!

Giang Tư Toán căn bản không sốt ruột.

Trong đám đông 500 người, gần căn phòng trong cùng có một sát

thủ.

Hắn là một tử sĩ của hoàng tộc Tào thị.

Nhiệm vụ của hắn không chỉ là giết Diệp Thần.

Mà còn!

Phải giám sát Giang Tư Toán và A Ninh.

Diệp Thần đưa tay mở vòng livestream của mình.

Chỉnh đến phòng livestream của Tiểu Ca.

"Muộn Du Bình, ngươi có nhìn thấy không?" "Tiểu Thiên Lưu, con có nhìn thấy không?" "Hôm nay, ta sẽ báo thù cho các ngươi!" "Khi làm xong tất cả mọi chuyện, ta sẽ đến, ở bên các ngươi!" Giang Tư Toán cười lạnh một tiếng, giơ súng lên.

Hắn vung tay!

Lập tức hầu như tất cả mọi người đều cầm súng, cầm dao vây quanh.

Trong khoang thuyền kín mít, tất cả các họng súng đều chĩa vào Diệp Thần!

Khoảnh khắc này bắt đầu!

Rất nhiều fan đều nhắm mắt lại!

Cảnh tượng tàn nhẫn này, họ không muốn nhìn thấy!

Cứ để Trụ Tử ca, sống mãi trong tim với hình ảnh đẹp nhất đi.

"Trụ Kình Thiên!

Tiểu Ca của ngươi, và đứa bé Tiểu Thiên Lưu kia đang chờ ngươi." Giang Tư Toán đột nhiên biến sắc.

"Giết!" Gần như trong chớp mắt!

Cả khoang thuyền đột nhiên sát khí đằng đằng!

Đạn từ bốn phía tám hướng dồn dập bắn về phía Diệp Thần.

“Vút” một tiếng.

Diệp Thần tức thì nhảy vọt khỏi chỗ cũ!

Hắn tránh khỏi tất cả viên đạn.

Trong chốc lát phát động “Niềm vui chiến đấu”.

Giang Tư Toán trước đó đã hiểu rõ kỹ năng của Diệp Thần.

Luôn đề phòng kỹ năng dịch chuyển tức thời này của Diệp Thần.

Hắn lập tức kéo hai người bên cạnh chắn trước mặt mình.

Còn bản thân hắn thì nhanh chóng cúi thấp người lùi lại.

Hắn đi lấy vũ khí bí mật của mình.

Mấy người trước mặt Giang Tư Toán, hầu như còn chưa kịp phản ứng.

Đã bị Trảm Phách Đao chém làm đôi!

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” Trảm Phách Đao nhanh như chớp.

Mỗi lần dịch chuyển tức thời vào giữa đám đông!

Trảm Phách Đao đều với tốc độ cực nhanh, trong chốc lát chém ra mấy chục nhát.

Rất nhiều sát thủ trực tiếp bỏ mạng tại chỗ.

Họ cầm súng bắn loạn xạ vào Diệp Thần không ngừng.

Nhưng!

Căn bản không thể khóa chặt bóng dáng Diệp Thần.

Ngược lại, đạn lại vô tình bắn nhầm đồng đội không ít.

Đúng lúc này!

Cánh cửa phòng Giang Tư Toán chui vào đột nhiên mở ra.

Hắn đang xách một khẩu súng máy hạng nặng khổng lồ với chín lỗ bắn hình tròn.

Phía sau hai người cùng lúc xách hộp đạn cho hắn.

"Trụ Kình Thiên!

Mỗi viên đạn này đều có thể xuyên thủng thép, ngươi chết đi!" Chín lỗ bắn hình tròn tức thì chĩa vào Diệp Thần, hàng vạn viên đạn hạng nặng dài 20 ly, trong chốc lát bắn về phía Diệp Thần!

Khẩu pháo laser hình tròn hạng nặng tức thì kích hoạt.

Viên đạn to lớn chạm vào đâu, ở đó liền nổ tung.

Rất nhiều sát thủ nấp vào trong phòng, chĩa súng vào Diệp Thần.

Trong chốc lát!

Hầu như tất cả fan đều hít một hơi khí lạnh!

Nếu vừa nãy còn chỉ là đạn.

Trụ Tử ca có thể né tránh.

Cho dù bị đạn bắn trúng, cũng sẽ không lập tức mất mạng!

Nhưng!

Bây giờ!

Khẩu pháo laser này, một khi chạm vào, lập tức nổ tung!

Thì đó gần như là con đường chết.

"Hahahahaha!

Trụ Kình Thiên!

Hôm nay nhất định phải đánh ngươi thành bã thịt mới thôi!" "Mấy

đứa chúng bay, lấy ba khẩu pháo laser còn lại ra nữa!" "Hahahahaha!

Chết đi!

Trụ Kình Thiên!

Chết đi!" Diệp Thần đứng giữa đám đông.

Lạnh lùng cười.

Hắn cười phóng túng cuồng dại!

Hắn cười thê lương xé ruột xé gan!

Lúc này hắn!

Tóc tai bù xù!

Cười giống như một kẻ điên vậy.

Tất cả mọi người, đều cho rằng!

Diệp Thần đã bị cái cục diện phải chết này dọa cho phát điên rồi!

Mấy đại gia tộc trước màn livestream.

Lộ ra vẻ mặt cực kỳ khinh thường.

Cái khí thế giết người mấy ngày trước đâu rồi.

Bây giờ đã điên rồi sao?

Chương 178

Diệp Thần đột nhiên ngẩng đầu.

Tiếng cười chợt tắt.

Đôi mắt hắn bắt đầu bốc lên từng trận khí đen.

Hắn siết chặt Trảm Phách Đao.

Toàn thân trong nháy mắt chấn động!

Trong chốc lát!

Tóc hắn bay phất phơ!

“Muốn ta chết?

A a...

Hahaha...

Vậy thì các ngươi, xuống địa ngục đi!” “Nuốt chửng đi, Dã Sái!” Câu nói này của Diệp Thần vừa dứt.

Trảm Phách Đao lập tức bị khí đen bao phủ, tiếng ù ù khổng lồ trong chốc lát vang lên.

Trong nháy mắt!

Trảm Phách Đao lại kéo dài đến 5 mét!

Toàn thân Diệp Thần tỏa ra khí tức màu đen.

Càng lúc càng nồng!

Càng lúc càng đậm!

Rất nhiều người xung quanh càng nhìn càng kinh hãi!

Họ đều bị kinh ngạc đến ngây người!

Lại quên mất vũ khí trong tay.

Giang Tư Toán nhanh chóng phản ứng lại!

“Giết!

Mau giết!” Khẩu pháo tên lửa trong tay hắn cũng trong giây đầu tiên nhanh chóng kích hoạt!

Nhưng!

Đúng lúc này!

Diệp Thần bị khí đen bao phủ.

Như một bóng ma, nhanh chóng di chuyển.

“Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!” Trảm Phách Đao dài năm mét trong chốc lát chém xuống!

Mỗi nhát chém đều có mười mấy người bị chém đứt ngang lưng!

Trong phạm vi mười mét của đao khí, đều sẽ bị chém trọng thương ngay lập tức.

Nhưng!

Bất kể là người bị thương hay người chết!

Cơ thể hắn lập tức biến thành màu đen, dần dần khô héo, dần dần biến thành tro bụi.

Linh hồn của họ như một luồng khí đen vậy.

Trong chốc lát sẽ bị Trảm Phách Đao hấp thu vào lưỡi đao!

Giang Tư Toán vô cùng lo lắng!

Hắn cầm pháo của mình xoay chuyển các lỗ bắn qua lại.

Nhưng!

Căn bản không thể khóa chặt mục tiêu!

Tốc độ của Diệp Thần quá nhanh!

Giang Tư Toán trong lòng có chút sợ hãi.

Hắn chậm rãi lùi lại.

Nhưng!

Đột nhiên!

Hắn cảm thấy bên cạnh có một luồng gió lạnh thổi qua.

Ngay sau đó, một bóng đen trong chốc lát xuất hiện phía sau hắn.

Hắn muốn rời đi, hắn muốn trốn tránh!

Nhưng!

Đã hoàn toàn không kịp rồi!

Trảm Phách Đao dài năm mét từ trên trời giáng xuống!

Giang Tư Toán từ đỉnh đầu xuống, bị chém thẳng xuống.

Trong chốc lát máu thịt be bét!

Chưa đến nửa giây!

Thi thể của Giang Tư Toán hóa thành tro bụi, linh hồn tiêu tán.

Kỹ năng dịch chuyển tức thời của Diệp Thần liên tục được phát động.

Như hình với bóng vậy.

Mỗi nhát chém ra, đều kèm theo đao khí màu đen nhanh chóng tấn công.

Chạm vào là chết!

Chạm vào là sẽ hóa thành tro bụi!

Chưa đến!

Ba phút! 500 sát thủ!

Đã chết một nửa!

Những người khác càng ngày càng sợ hãi!

“Bóng ma!

Bóng ma!” “Bóng ma dày đặc!” Họ sụp đổ rồi, rất nhiều người bắt đầu trốn vào các căn phòng.

Thậm chí rất nhiều sát thủ còn quên mất việc bắn súng!

Bởi vì đạn bắn ra!

Căn bản không có tác dụng!

Bóng dáng Diệp Thần cứ như ma quỷ vậy.

Hắn thậm chí không cần dùng dịch chuyển tức thời, cũng căn bản không thể khóa chặt.

Đạn bắn ra đều là bắn vào khoảng không.

Diệp Thần nhìn chằm chằm đám sát thủ đang hoảng loạn bỏ chạy.

“Tử Thần Linh Áp!

Diệt!” Hắn trong chốc lát chém ngang một đao phá không.

Đao khí mang theo áp lực linh hồn cực lớn, uy lực Thủy Giải khổng lồ.

Trong chốc lát xé rách không gian, bay về phía đám đông đang bỏ chạy.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” Hơn một trăm người trực tiếp bị đao khí màu đen bay ngang chém đứt ngang lưng!

Vết thương chỗ bị khí đen bao phủ "rít rít" vang lên, ngay sau đó thi thể hoàn toàn hóa thành tro bụi!

Linh hồn tịch diệt!

Đao khí xuyên thấu cơ thể vẫn không giảm tốc độ!

Trong chốc lát chém vào mấy cây cột trong khoang thuyền.

"Rắc..." một tiếng.

Mấy cây cột trực tiếp bị chém đứt.

"Rầm rầm rầm" một tiếng, cột hoàn toàn đổ sập!

Lúc này!

Trong phòng livestream!

Bất kể là các đại gia tộc!

Hay khán giả!

Đều có một cảm giác!

Tử Thần đến rồi!

Đây chính là Tử Thần a!

Cướp đoạt thân thể!

Chém giết hồn phách!

Quá đáng sợ a!

A Ninh toàn thân run rẩy không ngừng.

Cô ta lén lút trốn vào một căn phòng nhỏ ở tầng hai.

Cô ta điên rồi!

Cô ta sợ hãi cực độ!

Sao lại có người như vậy!

Cái hành tinh này rốt cuộc là chuyện gì vậy!

Tại sao có người lại có thể né tránh đạn vô hạn như vậy!

Hơn nữa!

Thanh Trảm Phách Đao của hắn!

Lại trong chốc lát dài đến năm mét!

Năm mét đấy!

Quá đáng sợ rồi!

Không chỉ giết người!

Mà còn chém luôn cả hồn phách!

Đệ đệ của cô ta là Giang Tư Toán, bị sống sờ sờ chém đôi từ đỉnh đầu!

Sau đó hóa thành tro bụi!

A Ninh toàn thân run rẩy!

Cô ta hối hận rồi!

Cô ta rất hối hận!

Cô ta không nên đến giết Tiểu Ca!

Cô ta không nên chọc giận vị Tử Thần này!

Diệp Thần kéo theo thanh đại đao dài.

Chỉ cần nơi nào có tiếng súng truyền đến, hắn liền trực tiếp xông tới một đao, chém chết tất cả!

Trong chốc lát!

Vô số sát thủ còn sống sót vậy mà căn bản không dám nổ súng nữa.

Rất nhiều người bắt đầu chạy trốn tứ phía, ẩn nấp!

Ai cũng không muốn!

Bị giết như vậy!

Ai cũng không muốn mất đi linh hồn.

Lúc này!

Cái gì mà tinh thần sát thủ!

Cái gì mà không sợ cái chết!

Chương 179

Tất cả đều là giả!

Đây căn bản không phải cùng một đẳng cấp a!

Trụ Kình Thiên kia như một vị Tử Thần vậy!

Hắn căn bản không phải người!

Làm sao đánh?

Làm sao giết?

Các sát thủ rơi vào tuyệt vọng.

Lúc này đây!

Diệp Thần đứng ở trung tâm khoang thuyền.

Thanh Trảm Phách Đao dài năm mét kéo trên mặt đất.

Toàn thân hắn máu tươi, trên đầu trên mặt một mảnh đỏ tươi!

Giết người không ghê tay, máu tươi của những người bị giết, nhuộm đỏ toàn bộ mái tóc bù xù của hắn!

Tử Thần!

Tử Thần đoạt mệnh!

Khắp nơi đều là tro bụi của những thi thể đã chết!

Khắp nơi đều là máu tươi!

Máu tươi của mấy trăm sát thủ trong cả khoang thuyền, tụ lại thành sông.

Cảnh tượng này kinh hoàng!

Rất nhiều người trước màn livestream sợ đến mức không dám nói

một lời nào!

Không có một bình luận nào!

Diệp Thần lại bắt đầu cười điên cuồng.

Hắn đối diện với các vòng livestream xung quanh, cười điên cuồng.

Khuôn mặt dưới lớp máu tươi, như một ác quỷ địa ngục vậy.

Mỗi khi hắn cười một tiếng!

Sát thủ đang trốn ở nơi sâu nhất toàn thân lại run rẩy một cái!

Ai dám tưởng tượng!

Còn gần hai trăm sát thủ sống sót!

Lại toàn bộ trốn đi!

Không một ai dám ló đầu ra!

Không một ai dám nổ súng!

Diệp Thần cười ngông cuồng không ngớt!

Hắn kéo theo Trảm Phách Đao bắt đầu di chuyển!

Đi qua mỗi căn phòng, hắn đều trực tiếp một đao hung hăng chém xuống!

Cửa sắt trực tiếp bị chém mở!

Đao khí màu đen trong chốc lát xông vào phòng!

Sát thủ ẩn nấp trong phòng, trực tiếp hóa thành tro bụi!

Quá đáng sợ rồi!

Quá đáng sợ rồi!

Một căn phòng!

Nối tiếp một căn phòng, bị Diệp Thần dùng đại đao trực tiếp chém mở!

Chỉ cần chém mở, liền là một tràng quỷ khóc sói gào, một tràng tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của sự tuyệt vọng!

Khoang thuyền tầng một, tròn 40 căn phòng, tất cả đều bị hắn chém mở!

Sát thủ trốn bên trong, tất cả đều bị hắn giết!

Diệp Thần bắt đầu kéo theo đại đao đi lên tầng hai.

"Rầm!

Rầm..." Bước chân của hắn rất nặng nề!

Giống như bước chân của Tử Thần vậy!

Mỗi bước chân giẫm xuống, đều để lại một vết máu!

A Ninh trốn trong một căn phòng điều khiển rất nhỏ ở tầng hai.

Đây vốn là một căn phòng chứa đồ lặt vặt nhỏ của chiến hạm.

A Ninh chui vào.

Dỡ rất nhiều đồ lặt vặt ra, mình hoảng loạn trốn ở bên trong!

Trong lòng cô ta sợ hãi cực độ!

Nếu lúc này, có thể không giết chết linh hồn cô ta.

A Ninh thà tự sát!

Cô ta đều một trăm phần trăm cam lòng!

Nhưng!

Tử Thần sẽ bỏ qua cho cô ta sao?

Căn bản là không thể!

Đúng lúc này!

A Ninh nghe thấy, một trận tiếng bước chân khiến người ta tuyệt vọng!

A Ninh kiếp này, không tin Phật!

Không tin thần!

Người chết trong tay cô ta, không đếm xuể.

Nhưng!

Lúc này!

Cô ta muốn cầu xin Phật!

Cầu xin Thần!

Có thể cứu chuộc mình, cho mình một con đường sống!

Tuy nhiên!

Tất cả đều đã muộn rồi!

Gần như trong chốc lát.

Tiếng bước chân như Tử Thần đó đột nhiên dừng lại.

Trong lòng A Ninh "thịch" một tiếng, trong chốc lát tuyệt vọng!

"Bốp" một tiếng!

Cửa sắt của căn phòng chứa đồ lặt vặt này trực tiếp bị một đao chém mở.

Ngay sau đó, lưỡi đao dài trực tiếp xuyên thủng mọi vật thể, rồi sống sờ sờ chém vào đầu cô ta.

A Ninh còn chưa kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Cơ thể cô ta liền giống hệt đệ đệ của mình.

Bị chém đôi từ đỉnh đầu.

Cơ thể bị chia làm hai nửa, chưa đến vài giây.

Liền biến thành tro bụi.

Linh hồn như một sợi khí đen vậy, bị Trảm Phách Đao trực tiếp hấp thu.

Diệp Thần ở tầng hai, lại bắt đầu từng căn phòng một mà giết!

Một căn nối tiếp một căn!

Không bỏ qua một ai!

Hơn 500 sát thủ, hầu như đã chết hết!

Cả khoang thuyền tầng một và tầng hai, máu chảy thành sông.

Đúng lúc này!

Tử sĩ giám sát của Tào thị đang trốn ở góc khuất nhất.

Vòng đeo tay của hắn nhận được một tin nhắn.

Tin nhắn viết: Kích nổ thiết bị động lực khoang thuyền.

Con chiến hạm này khi được xây dựng, chủ yếu dùng động cơ dầu nhiên liệu để đẩy.

Trong thiết bị động lực của thuyền chứa một lượng lớn dầu mỏ.

Lúc này!

Tử sĩ nắm chặt chiếc điều khiển điện tử trong tay!

Hắn đã cài sẵn bom.

Khoảnh khắc này!

Hắn tự sát thân vong!

Tổng cộng vẫn có thể giữ lại hồn phách của mình!

Đúng lúc hắn chuẩn bị nhấn nút điều khiển.

Đột nhiên!

Có một bóng người toàn thân đầy máu dịch chuyển tức thời đến trước mặt hắn.

Ánh đao lóe qua.

Cánh tay hắn đang nắm chiếc điều khiển điện tử.

Trực tiếp rơi xuống đất.

Tử sĩ tuyệt vọng nhìn kế hoạch của mình thất bại.

Hắn muốn hét lên một tiếng thật lớn.

Nhưng!

Giây tiếp theo!

Một thanh đại đao đáng sợ dài tỏa ra khí đen.

Trực tiếp từ trên trời giáng xuống.

Toàn bộ 500 sát thủ trong khoang thuyền!

Đều bị giết!

Cả phòng livestream như phát điên!

"Trời ơi! 500 người đó!

Quá đáng sợ rồi!

Tất cả đều hóa thành tro bụi!" "Tôi sao cảm giác Trụ Tử ca còn chưa dùng hết toàn lực.

Quá đáng sợ rồi!

Đây đâu phải người!

Rõ ràng chính là Tử Thần a!" "Chỉ có thể nói, cái chết của Tiểu Ca, đã kích thích hắn quá lớn!

Hắn hoàn toàn điên rồi!" "Sao phòng livestream của Trụ Tử ca vẫn còn ở trong khoang thuyền đó vậy!" "Ngươi không nói nhảm sao?

Trụ Tử ca vừa vào đã khóa chặt cánh cửa thép dày gần nửa mét đó rồi!

Làm sao ra ngoài được!" Tào Bá của hoàng tộc Tào thị.

Lúc này!

Đang nhìn chằm chằm vào khoang thuyền đó.

Bởi vì lệnh hắn giao cho tử sĩ chính là, bom được cài đặt chế độ bảo hiểm kép.

Hoặc là kích nổ trực tiếp!

Hoặc là kích nổ hẹn giờ!

Chương 180

Bây giờ xem ra, chắc chắn là kích nổ hẹn giờ rồi.

Trong chiến hạm này chứa khoảng 1000 tấn dầu mỏ, đừng nói Trụ Kình Thiên một mình, ngay cả một thành phố nhỏ, cũng có thể nổ tung lên trời.

Và Trụ Kình Thiên đã hạ cánh cửa thép khổng lồ xuống, hắn chắc chắn cũng không thể ra ngoài được!

Livestream của hắn hiển thị, hắn vẫn đang ở tầng hai của chiến hạm.

Vậy thì!

Bất kể thế nào!

Hôm nay Trụ Kình Thiên này!

Chắc chắn sẽ chết!

Tào Bá chăm chú nhìn chằm chằm vào phòng livestream.

Một phút!

Hai phút! ...

Năm phút sau!

"Rầm rầm rầm..." "Rầm rầm rầm..." Toàn bộ chiến hạm trong chốc lát nổ tung! 1000 tấn dầu mỏ gần như cháy trong chớp mắt.

Cả khu vực biển xung quanh, một mảnh lửa bùng lên.

Cái gì rạn san hô, cá, vân vân, tất cả đều bị phá hủy sạch sẽ!

Trên mặt biển cách xa ngàn mét, cũng trong chốc lát dâng lên những con sóng lớn như sóng thần!

Cuồn cuộn sóng biển!

Có thể thấy!

Uy lực của vụ nổ này!

Tào Bá trong chốc lát yên lòng.

Cuối cùng cũng chết rồi!

Cuối cùng cũng chết rồi!

May mắn thay mình đã sắp xếp tử sĩ từ trước!

May mắn thay mình đã thiết lập cục diện tử vong từ trước!

Con thuyền chìm từ nhiều năm trước này, chứa 1000 tấn dầu mỏ.

Cũng chỉ có hoàng tộc Tào thị mới có bản thiết kế của con chiến hạm này.

Vì vậy!

Khi hành động này bắt đầu.

Tào Bá đã sắp xếp tử sĩ.

Từ trước đã tìm ra kho chứa dầu bên trong khoang thuyền.

Cài đặt bom!

Một khi!

Tình huống bất ngờ xảy ra.

Liền lập tức kích nổ kho dầu.

Nếu không!

Hôm nay làm sao giết được Trụ Kình Thiên!

Tào Bá tâm trạng đại hảo!

Thậm chí còn sảng khoái hơn cả khi giết Trương Khởi Lân!

“Tối nay Thúy Hương Lâu đặt tiệc, ta muốn mời gia chủ các đại gia tộc dùng bữa!

Hahahahaha!

Ăn mừng chiến thắng!” “Vâng!

Phụ hoàng!” Lúc này!

Người phẫn nộ nhất chính là những fan trung thành của phòng livestream Diệp Thần.

“Trụ Tử ca rõ ràng đã giết hết bọn họ rồi, tại sao, chiến hạm vẫn nổ tung!

Hu hu...

Trụ Tử ca sao lại chết rồi!” “Khi chiến hạm nổ tung, Trụ Tử ca đang ở tầng hai, chắc chắn không có cơ hội trốn thoát.

Nhưng, cho dù lúc đó có thể trốn thoát cũng vô ích, phạm vi vụ nổ này quá đáng sợ rồi!” “Hy vọng lại một lần nữa tắt ngấm!

Tiểu Ca!

Tiểu Thiên Lưu!

Trụ Tử ca!

Các huynh hãy đi thanh thản!” “Các ngươi ở bên đó, phải sống thật tốt!

Kiếp sau đừng đến hành tinh này nữa.

Haizz!

Hu hu hu...” Tuy nhiên!

Điều mà tất cả mọi người không biết là!

Đây chỉ là một màn "giả chết" mà Diệp Thần đã sắp đặt.

Đúng lúc tử sĩ của Tào thị chuẩn bị nhấn nút điều khiển điện tử.

Diệp Thần đã chém đứt cánh tay hắn.

Sau đó cầm lấy điều khiển.

Cánh cửa sắt khổng lồ tuy đã khóa chặt.

Nhưng!

Rất nhiều chỗ trong khoang thuyền lại vì năm tháng lâu đời, rỉ sét loang lổ.

Diệp Thần trong trạng thái Thủy Giải điên cuồng, một đao đã chém mở chiến hạm.

Hắn tháo vòng livestream của mình, ném vào tầng hai của chiến hạm.

Còn mình thì triển khai dịch chuyển tức thời, điên cuồng rời xa.

Một phút sau!

Hắn đứng ở khu vực nước rất xa.

Nhấn nút điều khiển bom khổng lồ đó.

Bom kích nổ kho dầu và cháy dữ dội.

Trong chốc lát sóng biển điên cuồng dâng lên.

Tất cả mọi người đều nghĩ, vòng livestream của Diệp Thần ở trong chiến hạm, vậy thì bản thân hắn chắc chắn ở bên trong.

Hơn nữa!

Cũng không ai tin rằng một vụ nổ có phạm vi ảnh hưởng lớn như vậy, sẽ có người có thể thoát ra khỏi phạm vi vụ nổ.

Cho dù Trụ Kình Thiên có lợi hại đến đâu!

Cho dù hắn giết người có tàn nhẫn đến đâu!

Cho dù hắn là Tử Thần!

Vẫn không thể chống lại vụ nổ dầu mỏ khổng lồ!

Diệp Thần đứng dưới đáy biển ở khu vực xa xăm.

Một thân dạ hành y đen kịt, đội mũ trùm đầu màu đen.

Toàn thân hắn dính đầy máu tươi.

Đôi mắt hắn đã trở lại bình thường.

Thanh Trảm Phách Đao của hắn cũng đã trở lại kích thước một mét rưỡi ban đầu.

Hắn lau một vệt máu ở khóe miệng mình.

Lạnh lùng cười!

"Đại hôn?

Hoàng tộc?

Bốn đại gia tộc?

Các ngươi đợi đấy!" Sau đó.

Hắn quay người rời đi!

Dưới sự xô đẩy của nước biển, mỗi bước chân hắn đi, đều có máu tươi thấm ra từ quần áo hắn.

Nhìn từ xa, xung quanh hắn toàn là máu tươi bao quanh!

Cứ như một ác quỷ đang đi dưới đáy biển vậy!

Một khu vực biển nằm ở phía Tây nhất của Địa Trung Hải.

Nước biển trong xanh, gió nhẹ hiu hiu.

Đây là khu vực biển nông nhất Địa Trung Hải.

Từ mặt biển đến đáy biển cũng chỉ chưa đầy 100 mét.

Rất nhiều đạo mộ giả chưa từng đến đây.

Bởi vì trong nhận thức của tất cả mọi người, nơi nước biển quá nông thì không có bất kỳ giá trị khảo sát nào.

Tuy nhiên!

Không ai ngờ tới.

Dưới lòng sông ở đáy biển này.

Lại là một không gian ngầm khổng lồ.

Không gian bốn phía, vô biên vô tận.

Không gian rộng lớn đến mức nào?

Không ai đo lường cụ thể.

Nhưng!

Có hai người ở trong đó đi ròng rã nửa tháng.

Cũng không thể đi đến cuối cùng, cũng không thể chạm đến bất kỳ rìa nào của không gian này.

Hai người này.

Một người mặc bộ đồ lặn màu trắng, đội mũ trùm đầu màu trắng.

Bên hông hắn còn đeo một thanh đại đao.

Vốn dĩ thanh đao này của hắn luôn được đeo trên lưng.

Nhưng!

Vì lo lắng cho đứa bé trên vai, khi ngủ sẽ bị cán dao va vào đầu.

Nên!

Vị trí của thanh đao của hắn cũng thay đổi.

Người còn lại, chính là đứa bé Tiểu Thiên Lưu trên vai hắn.

Lúc này, cô bé đang ngủ say.

Trương Khởi Lân không ngừng tiến về phía trước.

Đi rất chậm, đi rất vững.

Khuôn mặt hắn tĩnh mật tú khí, nhưng nếu quan sát kỹ.

Sẽ thấy trên mặt hắn toát ra một nỗi bi thương nồng đậm.

Hắn chính là Muộn Du Bình, vị thần lạnh lùng như nước, đạo thần.

Nỗi buồn trên mặt hắn, đến từ bi thương trong lòng.

Hắn đang nhớ một người!

Người đã từng dựng mười một cây cột trên đầu, đeo một miếng che mắt, trên mặt còn có một vết sẹo giả.

Thật sự là vừa buồn cười vừa hài hước.

Lần đầu gặp nhau trên máy bay nhảy dù, hắn quên mang dù.

Chương 181

Lần đầu tiên xuống rừng lại đi nhầm đường, còn không chịu thừa nhận là mù đường.

Dưới phế tích đáng sợ, chiến đấu với Kỵ sĩ U Linh, lại bị lạc đà cõng chạy mất.

Từng hình ảnh đó, khiến cuộc sống vốn bình lặng như nước của Trương Khởi Lân, đột nhiên trở nên thú vị đến vậy.

Khiến hắn trong khoảng thời gian chưa đầy hai tháng ngắn ngủi này.

Cười nhiều hơn cả mấy ngàn năm năm tháng cộng lại!

Hắn nghĩ đến đây, trên mặt đột nhiên thoáng nở một nụ cười.

Mười lăm ngày này, hắn chưa bao giờ cười.

Ngay sau đó!

Hắn lại nhớ đến.

Cái bóng lưng vô úy đứng trước mặt mình khi chiếc du diên khổng lồ tấn công.

Trước Di Tích Đại Phật, trăng đen gió lớn, bốn bề mai phục, Trụ Tử lại khẽ nói một câu: "Muộn Du Bình, làm thôi!" Dưới Tháp Vong Linh, bị người ta phục kích, Trụ Tử nghĩa vô phản cố, đầu vỡ máu chảy, chỉ vì cứu hắn Trương Khởi Lân.

Thị trấn Venice bị người ta phục kích, phía sau lưng Trụ Tử, hai chân đều trúng đạn, máu tươi chảy ròng, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, chỉ vì cứu hắn Trương Khởi Lân.

Cá mập biến dị khổng lồ tấn công, Trụ Tử biết mười phần chết

không còn sống, lại lựa chọn hy sinh bản thân ngay lập tức, chỉ để hắn sống tốt.

Nụ cười trên mặt Trương Khởi Lân biến dạng.

Biến thành nụ cười khổ không thể tả.

Ngay sau đó!

Lại đột nhiên trở nên cực kỳ đau buồn.

Khóe mắt lại không tự chủ được rơi xuống một giọt lệ trong suốt.

Giọt lệ này hắn đã kìm nén bấy lâu, nhưng làm sao cũng không kìm được.

Đúng lúc này.

Tiểu Thiên Lưu trên vai hắn khẽ động đậy.

Trương Khởi Lân nhanh chóng đưa tay, lau đi giọt lệ ở khóe mắt.

"Tiểu Soái, ngươi khóc sao?" "Không có!" "Ta thấy nước mắt ở khóe mắt ngươi." "Gió lớn quá, mắt bị cay!" "Tiểu Soái, ta nhớ Tiểu Kiếm quá." "Ta cũng vậy!

Rất nhớ!

Rất nhớ!" "Tiểu Soái, ngươi nói con cá mập biến dị khổng lồ đó có làm Tiểu Kiếm bị thương không..." Trương Khởi Lân rõ hơn ai hết về lực cắn của con cá mập biến dị khổng lồ đó.

Hắn cũng nhìn rõ hơn ai hết.

Lúc đó Trụ Tử rõ ràng là bị con cá mập biến dị khổng lồ cắn vào miệng.

Hắn biết, Trụ Tử có thể đã...

Nhưng, đối với câu hỏi của Tiểu Thiên Lưu, hắn chỉ có thể trả lời trái với lương tâm.

“Đừng lo, Trụ Tử sẽ đánh đuổi tất cả cá mập đi.” “Tiểu Soái, vậy ngươi mau đi đi, chúng ta nhanh chóng đi tìm hắn.

Ta nhớ Tiểu Kiếm quá.” “Ừm, được!

Ta tìm được lối ra, chúng ta sẽ lập tức đi qua.” Nửa tháng trước.

Trương Khởi Lân nhìn thấy Trụ Tử lao vào con cá mập biến dị khổng lồ.

Lòng hắn nóng như lửa đốt.

Vừa đúng lúc này!

Hắn bị tấn công.

Túi oxy của Tiểu Thiên Lưu bị phá vỡ.

Hắn lao xuống ôm lấy Tiểu Thiên Lưu.

Kết quả liền rơi vào một hang động dưới Hàn Đàm.

Hang động đó có lực hút rất mạnh.

Hắn và Tiểu Thiên Lưu bị nhanh chóng hút vào sâu bên trong.

Còn cửa động dưới đáy Hàn Đàm.

Cũng bị A Ninh dùng ống phóng tên lửa đánh sập vách đá thác nước, hoàn toàn chôn vùi.

Diệp Thần lúc đó ở dưới đáy Hàn Đàm tìm thế nào cũng không tìm thấy.

Bởi vì đá chôn vùi quá sâu, Diệp Thần tuy đã lật tung những tảng đá lớn.

Nhưng hắn không ngờ dưới tất cả các tảng đá vụn lại có một lối vào bị chôn vùi.

Trong tình huống đó.

Đa số sự chú ý của Diệp Thần tập trung vào đáy biển ở sườn dốc Hàn Đàm.

Và khắp nơi đều là cá mập hung dữ.

Trương Khởi Lân và Tiểu Thiên Lưu sau khi bị hút vào hang động.

Vẫn luôn trôi theo một con sông ngầm dưới lòng đất rất sâu.

Ban đầu từ hang động đầy nước đó, hắn nín thở đến suýt nghẹt thở.

Hắn sợ Tiểu Thiên Lưu sẽ bị nước nhấn chìm.

Hắn vô cùng lo lắng.

Nhưng!

Điều không ngờ tới là.

Tiểu Thiên Lưu cho dù không cần túi oxy, cũng có thể hô hấp trong nước.

Điều này khiến Trương Khởi Lân kinh ngạc không thôi.

Lúc đó hắn!

Trong lòng vô cùng đau buồn.

Hắn biết Trụ Tử lành ít dữ nhiều.

Hắn muốn xem bình luận của mọi người trên livestream.

Xem có tin tức gì của Trụ Tử không.

Nhưng!

Đưa tay lên, hắn mới phát hiện.

Vòng livestream của mình đã bị vách đá va đập vỡ nát.

Hoàn toàn hỏng rồi.

Hắn không còn cách nào!

Trong tình huống này.

Hắn dẫn theo Tiểu Thiên Lưu bắt đầu tìm lối ra trong không gian ngầm nơi họ rơi xuống.

Lần tìm này, ròng rã nửa tháng.

Đến bây giờ!

Vẫn chưa tìm được đường ra.

Đúng lúc này.

Trước mắt Trương Khởi Lân đột nhiên xuất hiện một con sông rất rộng và lớn.

Nước sông rất trong.

Mắt thường có thể thấy, trong nước sông có một loại sinh vật giống như rắn.

Đợi đến khi một sinh vật hình rắn bơi lên.

Trương Khởi Lân mới nhìn rõ.

Chính là loại sinh vật tương tự cá điện mà trước đây họ đã gặp.

Vừa nhìn thấy cái này, trước mắt hắn liền vô thức hiện lên cảnh Trụ Tử bị điện giật.

Lúc đó Trụ Tử, thật thông minh biết bao!

Thật tiêu sái đẹp trai biết bao!

Con cá điện trước mắt này, rõ ràng lớn hơn nhiều so với con mà hắn và Trụ Tử đã gặp trước đây.

Những con cá điện này ngắn nhất cũng dài hơn hai mét.

Hơn nữa rất nhiều con có sừng trên đầu rõ ràng hơn.

Sừng dài ở chính giữa đỉnh đầu, khoảng 5 ly mét.

Thân thể những con cá điện này, màu xanh hơi phớt một chút màu đỏ.

Đúng lúc này!

Từ giữa dòng sông phía trước đột nhiên một luồng điện xẹt qua.

"Tí tách tí tách" "Xì xì..." Trong chốc lát mấy con cá nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Trương Khởi Lân biết, đây là cá điện đang phóng điện.

Dòng điện này rõ ràng đáng sợ hơn nhiều so với cái mà hắn và Trụ Tử đã gặp.

Trương Khởi Lân đi đến bờ sông.

Mấy con cá nổi trên mặt nước có mấy con cá điện không ăn.

Hắn dùng Hắc Kim Cổ Đao vớt cá lên.

Sau đó lấy nồi ra.

Bắt đầu nấu canh.

Trương Khởi Lân là một người cực kỳ điềm tĩnh.

Mặc dù trong lòng hắn vô cùng đau buồn.

Nhưng!

Hắn biết!

Cái gì cần ăn, vẫn phải ăn.

Đặc biệt là!

Tiểu Thiên Lưu không thể bị đói.

Trước khi Trụ Tử nhảy xuống nước, đã từng dặn dò hắn.

Chăm sóc tốt Tiểu Thiên Lưu.

Hắn lại một lần nữa nghĩ đến Trụ Tử.

Nếu là Trụ Tử, chắc là mấy ngày rồi lại không ăn cơm.

Hắn chắc chắn sẽ không ăn cơm.

Hắn chắc chắn sẽ không chăm sóc tốt cho bản thân.

Trụ Tử người này chính là như vậy.

Tính cách hào sảng, phóng khoáng.

Biểu cảm đều vui buồn thể hiện rõ trên mặt.

Ngươi nhìn biểu cảm của hắn, đều có thể biết hắn đang nghĩ gì.

Nhưng!

Bản thân hắn Trương Khởi Lân.

Lại thích giấu tất cả, vào trong lòng.

Trong lòng hắn cho dù vui, cho dù buồn.

Rất nhiều lúc.

Đều chôn giấu tận đáy lòng.

Đúng lúc này.

Cái nồi "xì xì" vang lên.

Trương Khởi Lân đã làm sạch cá.

Bắt đầu thái nhỏ thịt cá, cho vào nồi.

Hắn cho một ít gia vị nấm hương.

Trộn đều một chút.

Nếm thử hương vị.

Hắn vô thức lại đưa tay vào lòng.

Lấy ra một gói gia vị cay.

Chương 182

Hắn dùng sức xé ra.

Đặt bên cạnh nồi.

Đúng lúc chuẩn bị thêm gia vị cay đó.

Hắn đột nhiên phản ứng lại.

Trụ Tử đã không còn nữa rồi.

Gói gia vị cay này thêm vào còn có ý nghĩa gì nữa.

Trương Khởi Lân đột nhiên đau lòng ném gói gia vị cay, vào dòng sông phía trước, hung hăng quăng đi!

"Trụ Tử!

Ngươi quay lại đây cho ta!" Trong khoảnh khắc này!

Người đàn ông giống như thần linh này.

Cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa.

Trong chốc lát!

Nước mắt giàn giụa!

"Tiểu Soái, Tiểu Soái, con lạnh." Trương Khởi Lân giật mình tỉnh giấc.

Vừa nãy y tựa vào tảng đá ngủ thiếp đi.

Vừa nghe thấy tiếng Tiểu Thiên Lưu, y lập tức ngồi dậy.

Y ôm Tiểu Thiên Lưu vào lòng, dùng quần áo của mình bọc lấy cô bé.

Hai mắt Tiểu Thiên Lưu nhắm chặt, đầy vệt nước mắt.

“Tiểu Kiếm ba ba, Tiểu Kiếm ba ba!

Đừng bỏ con lại…” “Tiểu Soái, Tiểu Soái, đừng bỏ con lại…” “Tiểu Kiếm, anh đã hứa với em, phải bảo vệ Tiểu Soái thật tốt, kẻ thù của anh ta rất lợi hại, rất lợi hại.” Lòng Trương Khởi Lân vừa ấm áp vừa đau xót.

“Trụ Tử, ta sẽ chăm sóc Tiểu Thiên Lưu thật tốt.” “Trụ Tử, ngươi có nghe thấy ta nói không?” Sáng sớm hôm sau, Trương Khởi Lân tiếp tục tiến về phía trước.

Y phải tìm ra lối thoát!

Y muốn trở lại nơi cũ xem sao.

Nếu Trụ Tử thật sự đã không còn nữa, y định đưa Tiểu Thiên Lưu đến Trương Gia Cổ Lâu, nhờ những người còn lại của gia tộc nuôi nấng cô bé trưởng thành.

Sau đó!

Y sẽ đi báo thù!

Báo thù xong, thế giới này cũng chẳng còn gì đáng để lưu luyến.

Mấy nghìn năm qua, cuộc sống của y vẫn đạm bạc như nước, cứ thế trôi đi.

Thế nhưng giờ khắc này!

Y lại không muốn ở lại thế giới này thêm một phút nào nữa.

Dường như mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

Ngay lúc đó, y nhìn thấy trên vách đá bên cạnh có một hình khắc rất cổ xưa.

Thực ra cũng không phải là tranh.

Trương Khởi Lân nhìn kỹ, hóa ra đó chỉ là một hóa thạch xương in

trên đá mà thôi.

Hóa thạch xương này y nhận ra, hẳn là loại lươn điện có sừng mà y đã thấy trước đó.

Nhưng!

Con lươn điện có thể hóa thành hóa thạch này rõ ràng lớn hơn rất nhiều, ước chừng dài hơn bốn mét.

Hơn nữa, trên đầu nó còn mọc một chiếc sừng dài nửa mét.

Lúc này, Tiểu Thiên Lưu trên vai Trương Khởi Lân đột nhiên thò đầu ra.

"Tiểu Soái, cái này hình như con đã thấy rồi!" Trương Khởi Lân đột nhiên sững người.

"Con nhận ra nó sao?" "Tiểu Soái, cái này rất giống Xích Diễm Giao Long." "Xích Diễm Giao Long?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

Y thực sự không nhớ gì cả, hoàn toàn không có ấn tượng.

"Con từng nhìn thấy Xích Diễm Giao Long trong ký ức của người.

Nó là một kẻ rất xấu xa." Lòng Trương Khởi Lân lập tức rung động.

Chuyện này y chưa từng nghe Tiểu Thiên Lưu nhắc đến.

"Nhưng hóa thạch này chỉ có vẻ ngoài hơi tương tự, không thể so sánh với Xích Diễm Giao Long thật sự." "Tiểu Soái, cái trước mắt này trước mặt Xích Diễm Giao Long thật sự, chỉ bé như con kiến thôi." Trương Khởi Lân rất nghi hoặc.

Y không chỉ nghi hoặc Tiểu Thiên Lưu lại có thể nhìn thấy một phần ký ức, mà còn nghi hoặc hơn là tại sao y lại có ký ức về Xích Diễm Giao Long.

Trương Khởi Lân càng nghĩ càng đau đầu.

Nhưng!

Vẫn không thể nhớ ra bất cứ điều gì.

Ngay sau đó, Trương Khởi Lân đi được vài bước, lập tức lại thấy hóa thạch xuất hiện trên vách đá.

Vẫn là hóa thạch lươn điện khổng lồ, hơn nữa càng lúc càng nhiều.

Về sau, dưới đất cũng có rất nhiều hóa thạch lươn điện.

Rất nhiều bộ xương của chúng đều bị đứt gãy, dường như bị thứ gì đó chém đứt.

Ngay lúc đó, Trương Khởi Lân phát hiện ra một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này rất ẩn kín, nó nằm sâu trong một vách đá khổng lồ.

Nếu không phải Trương Khởi Lân luôn cẩn thận như tóc, y căn bản sẽ không phát hiện ra.

Trương Khởi Lân sờ sờ khe hở của cánh cửa đá.

Y nhìn xung quanh, muốn tìm cơ quan.

Y tìm khắp một vòng nhưng không phát hiện ra.

Đột nhiên, y nhìn thấy trên sườn núi của vách đá có một cái cây khô rất kỳ lạ.

Trương Khởi Lân gắng sức nhảy lên.

Hai chân đạp vào vách đá, lập tức leo lên sườn núi.

Y chọn đúng hai cái lỗ nhỏ.

Hai ngón tay Phát Khâu Chỉ lập tức cắm vào.

Đến trước cái cây khô này, Trương Khởi Lân mới nhìn thấy, đây căn bản không phải là cây khô, mà là một vật bằng kim loại đen được làm thành hình cái cây.

Trương Khởi Lân đưa tay chạm vào.

Trong nháy mắt!

Cái cây kim loại đen này lập tức biến thành màu trắng.

Tay y thậm chí còn bị đóng băng cứng ngắc.

Y vội vàng rút tay về.

Lạnh buốt thấu xương!

Đau đớn vô cùng.

Y lại thử một lần nữa.

Chỉ cần tay chạm vào, y căn bản không thể chịu đựng được.

Thời gian tiếp xúc hơi lâu một chút, khí lạnh lập tức nhập vào cơ thể, kích thích tim phổi y đau đớn dị thường.

Trương Khởi Lân vô cùng kinh ngạc.

Chỉ cần tay y rời khỏi cái cây kim loại đen này, màu sắc của nó lại từ trắng trở lại đen.

Trương Khởi Lân thử dùng Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát.

Hoàn toàn vô dụng.

Hơn nữa, Hắc Kim Cổ Đao lập tức lạnh buốt thấu xương, lưỡi đao cũng kết băng.

Trương Khởi Lân định dùng thứ gì đó bọc tay lại để thử.

Kết quả, vừa đưa tay qua, miếng vải quấn trên tay trực tiếp bị đóng băng.

Ngay cả làn da Kỳ Lân huyết mạch của Trương Khởi Lân cũng bị đóng băng đau đớn dị thường.

Trương Khởi Lân không biết phải làm sao.

"Nếu Trụ Tử ở đây thì tốt rồi, anh ấy chắc chắn có cách." Ngay lúc đó, phía sau Trương Khởi Lân, một bàn tay nhỏ mũm mĩm vươn ra.

Cô bé trực tiếp nắm lấy cành cây kim loại đen.

Mặc dù màu sắc của cành cây lập tức biến thành màu trắng.

Nhưng!

Bàn tay nhỏ này, dường như không hề sợ hãi.

Cô bé nắm cành cây, nhẹ nhàng xoay một cái.

Ngay sau đó, y nghe thấy "Rắc… rắc" "Rầm rầm!" Cánh cửa đá khổng lồ cao mấy chục mét bên dưới, lập tức mở ra.

Trương Khởi Lân kinh ngạc vô cùng.

"Tiểu Thiên Lưu, con… tay con có đau không?

Ta xem nào." Trương Khởi Lân nắm lấy bàn tay nhỏ của Tiểu Thiên Lưu.

Điều kỳ lạ là, hoàn toàn không có vết thương nào.

Tay cô bé lạnh băng, giống như một lưỡi dao vậy.

Trương Khởi Lân rất kinh ngạc.

Nhưng!

Bây giờ không phải là lúc truy cứu ngọn nguồn.

"Tiểu Thiên Lưu nắm chặt lấy, chúng ta nhanh chóng đi vào.

Xem có lối ra không, chúng ta phải ra ngoài sớm để tìm Trụ Tử."

“Vâng, nhanh chóng tìm Tiểu Kiếm ba ba!

Con nhớ anh ấy lắm.” Trương Khởi Lân tung mình nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống trước cánh cửa đá khổng lồ.

Bên trong tối đen như mực.

Y bật đèn pin cường độ cao, rồi bước vào.

Trương Khởi Lân có nằm mơ cũng không ngờ rằng sau khi vào đây, lại là một hang băng.

Nói chính xác hơn, là một hành lang đóng băng dày đặc.

Kiểu hành lang này, Trương Khởi Lân lập tức cảm nhận được, nó rất giống một đường hầm mộ.

Chỉ là không biết vì sao đường hầm mộ này lại kết băng.

Đường hầm mộ băng tuyết dài dằng dặc, lấp lánh, trông rất đẹp.

Tiểu Thiên Lưu đáng lẽ sẽ rất vui khi nhìn thấy vẻ đẹp này, nhưng lúc này lại trốn trong ba lô của Trương Khởi Lân, ngơ ngác nhìn mọi thứ, không nói một lời.

Cô bé rất rất nhớ Tiểu Kiếm ba ba của mình.

Cô bé chỉ muốn Tiểu Soái nhanh chóng tìm thấy lối ra.

Sau đó!

Họ sẽ nhanh chóng đi tìm Tiểu Kiếm ba ba.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân chợt dừng bước.

Y cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngay trong khoảnh khắc đó, “Rắc!

Rắc!” “Rầm rầm!” Từ bên trong bức tường băng hai bên đường

hầm mộ, truyền đến tiếng cơ quan.

Trương Khởi Lân lập tức tăng tốc!

Y biết!

Loại cơ quan này chắc chắn là mũi tên, đặt trong đường hầm mộ băng lạnh này, chắc chắn là tên băng.

Quả nhiên!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Bức tường băng hai bên đột nhiên nứt ra.

Ngay sau đó!

Vô số tinh thể băng trắng như mũi tên, lập tức bắn ra.

Trương Khởi Lân lập tức ngã xuống, nằm sấp trong đường hầm mộ.

Y ôm Tiểu Thiên Lưu trong ba lô vào lòng, rồi dùng quán tính cơ thể "vù vù" lướt đi nhanh chóng.

Chương 183

Vô số mũi tên băng bay xuyên qua đầu y, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Tinh thể băng bắn vào bức tường băng đối diện, đều trực tiếp tạo thành một lỗ sâu hoắm.

Uy lực cực kỳ khủng khiếp!

Trương Khởi Lân nằm sấp ở độ cao vừa đủ để tránh được mũi tên băng.

Đột nhiên!

Ngay trước mặt Trương Khởi Lân, một tiếng cơ quan khủng khiếp truyền đến.

Lòng Trương Khởi Lân giật mình!

Trương Khởi Lân hai mắt như thần, nhìn chằm chằm vào cuối đường hầm mộ phía xa.

Ở đó!

Đang có một tiếng cơ quan khổng lồ truyền đến.

Âm thanh này chấn động màng nhĩ, cực kỳ đáng sợ!

Trương Khởi Lân chưa từng gặp loại cơ quan có uy lực khủng khiếp như vậy.

Chưa đầy ba giây!

Đột nhiên!

“Rầm rầm!

Rầm rầm!” Chỉ thấy một quả cầu băng trắng khổng lồ đường kính lên tới 3 mét, đang lăn tới với tốc độ cao!

Nó chiếm trọn cả đường hầm mộ này, kín mít không một kẽ hở.

Không thể tránh được!

Trương Khởi Lân cách trăm mét vẫn có thể cảm nhận được uy lực khổng lồ của quả cầu băng này!

Không biết bên trong quả cầu băng này có phải là kim loại nặng hay không, trọng lượng của nó cực kỳ khủng khiếp!

Mặt đất dưới chân y không ngừng rung chuyển!

Trương Khởi Lân quay đầu nhìn phía sau!

Không gian phía sau mà y vừa đi vào, lúc này, hầu như tất cả mọi nơi đều có tên băng bắn ra!

Còn dày đặc hơn trước!

Uy lực càng khủng khiếp hơn!

Hoàn toàn không thể lùi lại!

Nhưng!

Tốc độ của quả cầu băng trước mắt quá nhanh!

Không ngừng lăn tới!

Mặt đất đều bị nó nghiền nát không ngừng rung chuyển!

Thậm chí phần lớn mặt đất bị nó trực tiếp nghiền nát tan tành!

Trương Khởi Lân rút ra một con dao găm cực kỳ cứng rắn ở thắt lưng!

Dùng toàn bộ sức lực!

Từ xa phi thẳng về phía quả cầu băng!

Tốc độ dao rất nhanh!

Nhắm thẳng vào phía trước quả cầu băng!

Trương Khởi Lân muốn xem liệu có thể làm chậm tốc độ quả cầu băng hay không.

Nhưng!

Điều mà Trương Khởi Lân hoàn toàn không ngờ tới là.

Con dao găm vừa chạm vào quả cầu băng, gần như chưa chạm tới, đã bị quả cầu băng trực tiếp đóng băng thành khối, con dao găm rơi xuống đất.

Bị quả cầu băng nghiền qua một cái, trực tiếp thành những mảnh sắt vụn!

Quá chấn động!

Lòng Trương Khởi Lân lập tức kinh ngạc!

Quả cầu băng này giống hệt cái cây băng lạnh màu trắng bên ngoài.

Hoàn toàn không thể chạm vào!

Trương Khởi Lân hít một hơi lạnh!

Lông mày y cũng kết một lớp băng mỏng!

Đường cùng rồi!

Tiến cũng không được!

Lùi cũng không được! 30 mét! 20 mét!

Quả cầu băng khổng lồ như một thiên thạch khổng lồ, lao tới nghiền nát nhanh như gió cuốn điện giật!

Lòng y chợt dâng lên một nỗi xót xa!

“Trụ Tử!

Ta có lỗi với ngươi!

Ta đã không bảo vệ tốt Tiểu Thiên Lưu!" Y nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chuẩn bị liều mạng một phen cuối cùng!

Chết rồi!

Sẽ đi tìm Trụ Tử hội ngộ!

Y liếc nhìn Tiểu Thiên Lưu đang nằm sấp trên vai mình!

Dùng tay vỗ vỗ bàn tay nhỏ của cô bé!

"Tiểu Thiên Lưu, Tiểu Soái có lỗi với con!" 10 mét! 5 mét!

Ngay lúc này!

Trương Khởi Lân đột nhiên cảm thấy tay Tiểu Thiên Lưu đang run rẩy.

Đôi mắt cô bé biến thành màu hồng.

Đột nhiên!

Tiểu Thiên Lưu nhảy xuống từ vai y.

Trương Khởi Lân vội vàng lao tới.

Quả cầu băng khổng lồ tốc độ cao này sẽ nghiền nát con người!

Ai ngờ!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Tiểu Thiên Lưu đối mặt với hướng quả cầu băng!

Đột nhiên bùng nổ.

Toàn thân cô bé dường như bị một lớp khí tức màu hồng bao phủ.

Cô bé phát ra một tiếng gầm thét xé lòng!

Âm thanh này quá chói tai!

Quá khủng khiếp!

Trương Khởi Lân dám chắc, cả đời y chưa từng nghe thấy âm thanh khủng khiếp đến vậy.

Âm thanh này dường như chứa đựng một áp lực linh lực khổng lồ vô tận.

Gần như trong nháy mắt!

"Bùm!" một tiếng nổ lớn.

Quả cầu băng khổng lồ trước mắt trực tiếp nổ tung!

"Rầm rầm…." Trực tiếp nổ tung!

Bị âm thanh gầm thét của Tiểu Thiên Lưu tác động, cả quả cầu băng nổ tung thành mảnh vụn!

Hơn nữa!

Tất cả những mảnh băng vụn!

Đều bay tán loạn về một hướng khác!

Áp lực linh lực khủng khiếp của sóng âm, thậm chí còn đẩy tất cả những mảnh băng vụn đã nổ tung về phía xa.

Hơn nữa!

Phía sau Trương Khởi Lân!

Những cơ quan tên băng không ngừng bắn ra.

Lúc này!

Cũng đều trực tiếp vỡ tan!

"Rắc rắc rắc…" "Rắc rắc rắc…" Cơ quan tên băng nổ tung, tên băng cũng lần lượt nổ tung, rơi xuống đất.

Trong phút chốc!

Phía trước!

Phía sau!

Nguy hiểm đều được hóa giải!

Trong hang tinh thể băng trắng, cục diện vốn mười phần chết không còn đường sống.

Giờ đây, trở nên yên bình sóng lặng!

Trương Khởi Lân kinh ngạc không thể tin nổi!

Sao lại như vậy!

Y nhìn Tiểu Thiên Lưu!

Y vô cùng chấn động!

Đôi mắt của Tiểu Thiên Lưu, màu hồng đã phai đi, đã trở lại bình thường.

Cô bé dường như đã mệt đến cực điểm.

Mí mắt cô bé không thể nhấc lên được!

"Tiểu Thiên Lưu…. con…" Trương Khởi Lân nhận thấy có điều không ổn!

Khuôn mặt vốn hồng hào của cô bé, giờ đây lại không còn một chút huyết sắc nào, trắng bệch tái mét!

Trương Khởi Lân sợ chết khiếp, ngay lúc Tiểu Thiên Lưu sắp ngã xuống đất.

Y vội vàng ôm lấy cô bé.

"Tiểu Thiên Lưu!

Tiểu Thiên Lưu!

Con làm sao vậy?" "Tiểu Thiên Lưu!

Mở mắt ra đi!

Trụ Tử không có ở đây, con đừng bỏ ta lại…” “Tiểu Thiên Lưu!

Tiểu Thiên Lưu!

Ta đã hứa với Trụ Tử, ta đã hứa rồi, con không thể có chuyện gì đâu…” Lòng Trương Khởi Lân lập tức sụp đổ!

Ngay lúc đó, Tiểu Thiên Lưu cố gắng mở mắt ra.

“Tiểu Soái… con mệt lắm… con muốn ngủ…” “Được, được, ngủ đi!

Ngủ đi!

Con không thoải mái chỗ nào?

Chỗ nào không thoải mái?

Nhanh nói cho ta biết!” “Tiểu Soái… hứa với con… phải đưa con đi tìm… tìm Tiểu Kiếm… Tiểu Kiếm… con nhớ anh ấy lắm…” “Ta hứa với con!

Ta hứa với con!

Ta nhất định sẽ tìm thấy anh ấy!

Nhất định sẽ tìm thấy anh ấy!” “Tiểu Soái, nếu… nếu… Tiểu Kiếm thật sự… thật sự chết rồi… người đừng… đừng quá đau buồn…” Trương Khởi Lân lúc này mới biết.

Thực ra Tiểu Thiên Lưu đã sớm biết, Trụ Tử hôm đó lành ít dữ nhiều.

Chương 184

Chỉ là cô bé vẫn luôn không nhắc đến!

Cô bé quá hiểu chuyện!

Cô bé sợ Trương Khởi Lân quá đau buồn!

Ngay lúc đó!

Tiểu Thiên Lưu nhắm nghiền hai mắt.

Trương Khởi Lân sợ hãi vội vàng kiểm tra hơi thở của cô bé.

May mắn thay!

May mắn thay!

Hơi thở của Tiểu Thiên Lưu vẫn còn!

Vừa rồi để cứu y, sự giải phóng linh lực của Tiểu Thiên Lưu chắc chắn đã vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ thể cô bé.

Vì vậy chắc chắn là quá mệt mỏi, tạm thời rơi vào hôn mê.

Trương Khởi Lân dùng quần áo trong ba lô của mình, bọc kín Tiểu Thiên Lưu lại.

Sau đó!

Y đặt cô bé vào ba lô của mình.

Làm xong tất cả những điều này, lòng Trương Khởi Lân đột nhiên vô cùng trống rỗng.

Trụ Tử đi rồi!

Tiểu Thiên Lưu thì hôn mê!

"Ông trời ơi, tại sao người lại đối xử với ta Trương Khởi Lân

như vậy!

Tại sao!" "Tại sao!" Y đau buồn và phẫn nộ.

Hắc Kim Cổ Đao chém ra một nhát.

"Rầm…." một tiếng.

Hang tinh thể băng cực kỳ cứng rắn, bị y chém ra một vết nứt sâu hoắm.

Tiếng tinh thể băng khổng lồ vỡ vụn, không ngừng vang vọng trong hang đá lạnh lẽo này, kéo dài mãi không dứt.

Mộ Táng Tinh Cầu, Đông Phương Cổ Quốc, Cung điện Hoàng tộc Tào Thị.

Lúc này!

Tào Bá một mình ngồi trong tẩm cung tối tăm.

Y phấn khích!

Y vui sướng!

Trong vòng nửa tháng ngắn ngủi!

Y liên tiếp giết chết Trương Khởi Lân!

Giết chết Diệp Thần!

Hai kẻ mà y căm ghét tột độ!

"Trương Khởi Lân chết rồi!

Liệt tổ liệt tông!

Cuối cùng cũng có thể khởi động kế hoạch đó!" Y cười lạnh một tiếng, đi về phía căn phòng sâu nhất trong tẩm cung của mình.

Căn phòng này không gian không lớn!

Bên trong có một cái bàn.

Trên bàn đặt rất nhiều tấu chương bí mật!

Đều là do các mật thám của Hoàng tộc Tào Thị từ khắp nơi gửi về.

Tào Bá mỗi lần đều xem tấu chương ở đây.

Nhưng!

Hôm nay!

Y không phải đến để xem tấu chương!

Y có một mục đích khác!

Đó là một địa điểm bí mật được truyền từ đời đế vương này sang đời đế vương khác.

Trước đây chưa từng có ai vào được!

Bởi vì trong tổ huấn có một yêu cầu là, ngày nào trưởng tử Trương gia chết, mới có thể vào!

Lòng Tào Bá kích động!

Bao nhiêu năm rồi!

Y lại hoàn thành nhiệm vụ mà rất nhiều tổ tiên chưa từng hoàn thành!

Y vén bức tranh treo trên tường gần bàn lên.

Dưới bức tranh hiện ra một pho tượng Phật rất nhỏ.

Y đưa tay xoay pho tượng Phật một cái.

“Rắc!

Rắc!” “Rầm rầm!

Rầm rầm!” Ngay dưới chân Tào Bá, đột nhiên xuất hiện một đường hầm bí mật dẫn xuống sâu!

Tào Bá đặt một chân lên bậc thang đầu tiên.

Chỉ thấy từ sâu trong đường hầm truyền đến tiếng "lách cách".

Lập tức!

Cả đường hầm đều sáng lên.

Lòng Tào Bá kích động, vội vàng đi xuống theo cầu thang.

Đường hầm bên trong trở nên rất dài, dẫn thẳng đến sâu phía xa.

Tào Bá cứ thế đi vào!

Do tổ tiên của mình thiết lập, y không lo sẽ có cơ quan!

Hơn nữa!

Thực sự cũng không có cơ quan nào.

Trước mắt y xuất hiện một cánh cửa lớn!

Tay nắm cửa là một hình đầu rồng!

Tào Bá nhẹ nhàng kéo.

"Rầm rầm…." Cánh cửa lớn hình đầu rồng này lập tức mở ra!

Cảnh tượng trước mắt!

Trực tiếp khiến Tào Bá kinh ngạc đến mức không nói nên lời!

Mắt Tào Bá mở trừng trừng!

Vô cùng kinh ngạc!

Trước mắt là một lăng mộ dưới lòng đất!

Nói chính xác hơn!

Là một binh lăng dưới lòng đất!

Trong một không gian khổng lồ phía trước rộng nghìn mét, sâu không thấy đáy.

Đứng chật kín những giáp sĩ hạng nặng!

Và phía trước nhất của những giáp sĩ hạng nặng này là hai đại tướng.

Một đại tướng: lưng hổ eo gấu, khí thế bá đạo ngút trời, tay cầm trường thương.

Da thịt đỏ tươi!

Trên áo giáp có chữ: Phá Lỗ Tướng Quân Lý Điển.

Một đại tướng khác: mũi diều hâu, thân hình trung bình, hơi gầy một chút.

Lưng đeo trường cung, tay cầm hai trường đao.

Da thịt vẫn đỏ tươi.

Trên áo giáp có chữ: Đại Tướng Quân Tào Nhân.

Nhìn thấy Tào Nhân, Tào Bá lập tức hành lễ!

Tào Nhân là em họ của tiên tổ Tào Tháo.

Văn bối phải hành lễ.

Hai vị huyết thi đại tướng này, bao gồm cả những giáp sĩ hạng nặng phía sau.

Đều không phải người thật.

Đều là những thi thể đã chết không biết mấy nghìn năm rồi.

Những thi thể này đều mặc áo giáp dày cộp.

Hơn nữa!

Phần lớn thi thể trắng bệch tái mét!

Nhưng không hề thối rữa!

Tào Bá kinh ngạc đến cực điểm!

Y thực sự bị tất cả những gì trước mắt dọa sợ rồi!

Hoàng tộc Tào Thị của y, hiện tại tính cả thảy cũng chưa đầy một vạn tử sĩ.

Toàn bộ đều được con gái út Nghê Hoàng dẫn đi đóng quân ở Côn Luân Sơn, canh giữ hoàng lăng ở đó.

Trong mắt thế nhân, hoàng lăng của Đế quốc Tào Thị đều ở Côn Luân Sơn.

Nhưng!

Mộ táng thật sự của tổ tiên Tào Tháo ở đâu?

Bản thân Tào Bá cũng không rõ.

Nếu y thật sự phát hiện mộ táng của tổ tiên Tào Tháo trong hoàng lăng Tào Thị, đó mới thực sự là điều không thể tưởng tượng nổi!

Trong nội bộ Tào Thị có lời đồn: Mộ táng của tổ tiên Tào Tháo tổng cộng có 36 cái.

Mộ táng thật sự ở đâu?

Không thể nào biết được!

Đội quân giáp sĩ thi thể trước mắt này.

Nhìn khắp nơi!

Ít nhất trên năm vạn người.

Hơn nữa!

Đều được sắp xếp trận hình chỉnh tề.

Phía trước nhất là bộ binh, tiếp theo là cung tiễn thủ.

Còn có rất nhiều kỵ binh theo sau cùng!

Mỗi phương trận đều có một Thiên Tướng!

Cưỡi ngựa lớn, toàn thân đỏ tươi!

Tào Bá vừa nhìn đã sợ hãi!

Trước đây, y biết Hoàng tộc Tào Thị có Bách Tướng Thi Vương Trận.

Một trận pháp do một trăm tướng lĩnh thi vương hợp thành.

Nhưng điều này cũng chỉ là nghe nói, y cũng không biết nó ở đâu.

Y đã đi vài vòng trong lăng mộ dưới lòng đất này, cũng không phát hiện ra Bách Tướng Thi Vương Trận!

Có lẽ Bách Tướng Thi Vương nằm ở Hoàng Lăng Tào Thị trên Côn Luân Sơn.

Ngay lúc đó!

Tào Bá nhìn thấy bên trong cùng còn có một cánh cửa đá khổng lồ!

Cánh cửa đá khổng lồ này rất lớn, cao ít nhất trăm mét, rộng khoảng hai mươi mét.

Trên cửa có một đầu rồng khổng lồ!

Nhưng!

Cánh cửa này quá lớn!

Chương 185

Đẩy thế nào cũng không mở được!

Ngay lúc đó!

Y nhìn thấy bên cạnh cửa có một vết lõm tròn.

Vết lõm này hình tròn.

Chắc là nơi để chìa khóa.

Nhưng!

Sao lại có chìa khóa hình tròn?

Một chiếc chìa khóa kỳ lạ như vậy!

Tào Bá đang nghĩ, chiếc chìa khóa này ở đâu?

Chiếc chìa khóa này rốt cuộc là thứ gì?

Bên trong cánh cửa này rốt cuộc có bí mật gì?

Y rơi vào trạng thái mơ hồ!

Nhiều binh giáp thi vương như vậy!

Mấy nghìn năm không hề mục nát!

Xem ra, đều là do tổ tiên để lại từ mấy nghìn năm trước.

Tào Bá lại nghĩ rất nhiều cách!

Nhưng!

Vẫn không tìm thấy bất cứ thứ gì có thể đặt vào vết lõm đó để mở cánh cửa đá khổng lồ.

Tào Bá đi một vòng, cuối cùng bất lực.

Không có cách nào mở được cánh cửa đá, cũng không thể đánh

thức những binh giáp thi vương này.

Y lại đi ra theo đường hầm đã đi vào!

Ngay khoảnh khắc y bước ra, tất cả đèn dầu thi trong đường hầm đều tự động tắt.

Y đưa tay vặn một cơ quan.

Cánh cửa đường hầm từ từ đóng lại.

Ngày hôm đó!

Kinh thành của Đông Phương Cổ Quốc trên Mộ Táng Tinh Cầu, đặc biệt náo nhiệt!

Người dân vui mừng khôn xiết, gõ chiêng đánh trống trên đường phố.

Bởi vì hôm nay có một sự kiện lớn sắp diễn ra.

Đó là: Công chúa Nghê Hoàng của Tào Thị, Đông Phương Cổ Quốc, hôm nay trở về thành.

Vì ca ca của nàng, tức là Thái tử Tào Nhĩ của Hoàng tộc Tào Thị hiện tại, sẽ đại hôn sau ba ngày!

Đối tượng kết hôn là Bạch Hạo Thiên, thiên kim của Bạch gia!

Công chúa Nghê Hoàng từ nhỏ không thích son phấn, chỉ thích võ thuật.

Tuy là nữ nhi!

Nhưng từ nhỏ võ nghệ tinh thông!

Mười lăm tuổi đã đánh khắp kinh thành, không gặp đối thủ!

Mười sáu tuổi trở thành thủ lĩnh của một vạn cấm quân Hoàng tộc Tào Thị.

Nàng thường xuyên dẫn binh ra ngoài, đóng quân canh giữ hoàng

lăng Tào Thị.

Thực tế, toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu đều do các gia tộc lớn thống trị.

Ngay cả chính phủ cũng do vài gia tộc lớn cùng nhau quản lý.

Các gia tộc đều có lực lượng vũ trang bí mật của riêng mình, nhưng số lượng không nhiều.

Quân đội của Hoàng tộc Tào Thị ban đầu rất đông.

Qua hàng nghìn năm, Tào Thị ngày càng suy yếu.

Một vài gia tộc lớn và các tổ chức như Quỷ Môn, Đoàn lính đánh thuê nổi lên.

Quân đội Tào Thị ngày càng ít đi.

Hiến pháp quy định, Tào Thị không được nuôi binh giáp quá một vạn người.

Hơn nữa một vạn người này!

Phải ở Côn Luân Sơn canh giữ hoàng lăng.

Vì vậy!

Năm năm qua!

Công chúa Nghê Hoàng chưa bao giờ trở về.

Lần này!

Thái tử Tào gia và Bạch gia liên hôn.

Nghê Hoàng được phép vào thành.

Nàng có thể dẫn 5000 binh giáp vào thành phụ trách an ninh.

Ngoài ra!

Các gia tộc lớn khác mỗi bên cử 500 tinh nhuệ, canh gác các cổng

thành trong kinh thành.

Bảng xếp hạng sát thủ của Đoàn lính đánh thuê Đạo Mộ, tất cả một trăm sát thủ đứng đầu, đều tề tựu tại quảng trường kinh thành, đảm nhiệm vai trò vệ sĩ cho tân nhân trong lễ cưới.

Nói là vệ sĩ, thực chất càng là một cách Tào Thị phô trương với người dân, nhằm thể hiện sức ảnh hưởng mạnh mẽ của Hoàng tộc Tào Thị.

Khi đó, rất nhiều nhân vật có máu mặt trên toàn cầu sẽ đến dự, và rất nhiều người dân của Đông Phương Cổ Quốc sẽ đến xem trực tiếp.

Quảng trường cổng thành của Đông Phương Cổ Quốc, vô cùng rộng lớn, ít nhất có thể chứa hàng trăm triệu người.

Những ai không thể đến xem trực tiếp cũng sẽ xem ở nhà, lễ cưới thế kỷ lần này sẽ được truyền hình trực tiếp toàn cầu!

Tất cả các đài truyền hình, tất cả các mạng lưới đều trực tiếp phát sóng!

Vào giữa trưa!

Đội quân của Nghê Hoàng cuối cùng đã đến kinh thành!

Từng chiếc xe nối đuôi nhau từ bên ngoài lái vào.

Trên xe chật kín binh lính.

Ở cổng Đông của kinh thành, dân chúng hiếu kỳ tụ tập đông nghịt.

Từ xa nhìn thấy Công chúa Nghê Hoàng, đám đông đã bắt đầu xì xào bàn tán.

“Người đi đầu kia chính là Công chúa Nghê Hoàng đó!

Oai phong lẫm liệt quá!

Xinh đẹp thật!” “Cẩn thận lời nói, tai của nàng ấy nghe nói rất

thính, tâm ngoan thủ lạt!

Ngươi cẩn thận bị giết!" "Sao có thể, thế giới này có ai không thích người khác khen mình đâu?

Ta nói Công chúa Nghê Hoàng đẹp như tiên nữ, có gì không ổn chứ?" Ngay lúc đó!

Một nòng súng đen dài thò ra từ cửa sổ của một chiếc xe quân sự, chĩa vào đầu người vừa nói.

Ngay sau đó!

"Bằng!" một tiếng súng.

Đầu người đó nổ tung thành máu thịt.

"Đừng khen ta đẹp!" "Nghe thấy hai chữ đó là ta thấy ghê tởm!" Mọi người đều run rẩy liên hồi.

Rất nhiều người đứng phía sau sợ hãi lùi về sau.

Những người ban đầu còn có chút gan đứng ở phía trước nhất, nhìn thấy năm nghìn giáp sĩ theo sau Công chúa Nghê Hoàng, đều sợ đến ngây người.

Trang phục giáp sĩ thời cổ đại, tay cầm đao, lưng lại đeo súng.

Cây súng này vừa nhìn đã biết là loại M416 có uy lực cực lớn.

Áo giáp trên người binh lính này, không phải là loại áo giáp thông thường.

Đây là áo giáp Chấn Kim do Tào gia tốn rất nhiều tiền chế tạo, tuy hàm lượng Chấn Kim không cao lắm, nhưng đã cực kỳ cứng rắn!

Kim loại Chấn Kim, đó là nguyên liệu chế tạo khiên của Captain America trong truyền thuyết.

Không chỉ có thể phòng tránh đao kiếm, ngay cả súng bắn trực tiếp

vào áo giáp cũng sẽ bị bật ra.

Chấn Kim hiếm có, nhưng Hoàng tộc Tào Thị ở Đông Phương Cổ Quốc lại truyền lại rất nhiều.

Từ khi Nghê Hoàng tiếp quản cấm quân Hoàng Lăng.

Nàng thưởng phạt phân minh!

Tâm ngoan thủ lạt!

Huấn luyện một vạn binh sĩ có sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ!

Khí thế và sát khí này!

Dân chúng đứng hai bên đường đều cảm nhận được rất rõ ràng!

Bao gồm cả những người của các gia tộc lớn khác, khi nhìn thấy tất cả những điều này trên đường phố, cũng không khỏi kinh ngạc!

Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương!

Quả nhiên là như vậy!

Hoàng tộc Tào Thị, những kẻ thống trị Mộ Táng Tinh Cầu từ xưa đến nay!

Quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngay cả khi hiện tại đã suy yếu, chỉ còn lại chút binh giáp này, thì cũng vẫn cực kỳ có sức uy hiếp!

Nghê Hoàng một thân quân phục nhung màu xanh lục, gương mặt lạnh lùng!

Ngay lúc đó!

Từ trong một con hẻm trên đường đột nhiên xuất hiện một chiếc mô tô.

Một chiếc mô tô siêu dài.

Bất chợt lao ra từ bên cạnh con hẻm!

Một bóng dáng màu trắng trên mô tô!

Nghê Hoàng vội vàng phanh gấp chiếc xe việt dã của mình.

Tài xế của chiếc xe việt dã tức giận thò đầu ra!

“Ai vậy!

Mẹ kiếp tìm chết à!” “Không có mắt à?

Đâm chết cái thằng khốn nhà ngươi!” Nghê Hoàng cũng có chút tức giận.

Người này thật sự quá gan to.

Dám đâm vào xe của nàng.

Ngay lúc đó!

Chiếc mô tô cỡ lớn phía trước, đột nhiên dừng lại!

Một người mặc áo trắng bước xuống xe.

Đầu đội mũ bảo hiểm trắng.

Y lạnh lùng đi về phía chiếc xe việt dã của Nghê Hoàng.

Đi đến cửa sổ xe.

Người phụ nữ áo trắng trực tiếp rút ra một con dao găm, nhắm vào tài xế vừa mắng y.

“Xoẹt!” một nhát dao.

Một nhát dao đâm vào cổ họng hắn.

Mọi người đều sợ đến ngây người!

Xong rồi!

Người mặc áo trắng này là ai!

Ngay cả tài xế của Công chúa Nghê Hoàng cũng dám giết!

Lần này chắc chắn rồi!

Phía sau nàng là cả năm nghìn giáp sĩ.

Chẳng lẽ không chết chắc sao!

Nhưng!

Điều đáng ngạc nhiên là!

Chương 186

Nghê Hoàng không hề nổi giận.

Ngược lại, nàng lập tức mở cửa xe, xông ra ngoài!

“Chị dâu!

Chị dâu!

Ha ha!” “Nghê Hoàng, ngươi mà còn kêu bậy bạ nữa, ta sẽ giết cả ngươi luôn!” “Chị Thiên Thiên, bây giờ người thật sự không phải là đối thủ của ta!” Người phụ nữ áo trắng tháo mũ bảo hiểm ra.

Tóc ngắn tú lệ, dung nhan xinh đẹp.

Không phải ai khác, chính là Bạch Hạo Thiên, người đứng đầu bảng xếp hạng nhân khí thám hiểm đạo mộ ngày trước.

“Nghê Hoàng, ngươi ngay cả một tài xế cũng huấn luyện kiêu ngạo bất tuân như vậy, ta thấy đội quân của ngươi cũng chẳng mạnh mẽ đến đâu!” “Ha ha, chị Thiên Thiên, nói nhỏ cho chị biết nhé!

Một vạn cấm quân của ta đều tự mình vượt qua Thung lũng Tử vong!” “Và ta!

Một mình ở Thung lũng Tử vong đúng một năm!” Lòng Bạch Hạo Thiên chấn động, lập tức vô cùng kinh ngạc.

Thung lũng Tử vong nàng từng đến, ở đó có rất nhiều quái vật, lăng mộ.

Một trăm cao thủ đi vào, nếu có một người sống sót ra được, đã là rất hiếm.

Có thể thấy!

Thực lực của Nghê Hoàng và đội cấm quân này, khủng khiếp đến

mức nào!

Bạch Hạo Thiên không muốn phí lời với nàng.

“Sau này, đừng gọi ta là chị dâu!” Bạch Hạo Thiên lạnh lùng cười một tiếng, trực tiếp rời đi.

Nàng cực kỳ phản đối cuộc hôn nhân này!

Đáng tiếc phụ thân nàng luôn cố chấp!

Nàng vẫn luôn cảm thấy Hoàng tộc Tào Thị đã suy yếu.

Thật không ngờ!

Họ vẫn còn nội tình như vậy.

Nhưng!

Bạch Hạo Thiên từ ngày biết tin hôn nhân, lòng đã chết rồi!

Trong lòng nàng chứa đựng một người khác.

Không ai biết, nàng chưa từng để bất cứ ai biết.

Người đó từng đặt cho nàng một biệt danh rất khó nghe: sân bay.

Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Huống hồ, người đó cũng đã bị giết rồi.

Bạch Hạo Thiên định như vậy.

Lễ cưới nàng đồng ý, làm tròn trách nhiệm của một người con gái, vì sự hưng suy của gia tộc.

Nhưng, số phận sau khi lễ cưới kết thúc, nàng sẽ tự mình lựa chọn.

Một nhát đao, hồn về hoàng tuyền.

Bạch Hạo Thiên khởi động mô tô, lập tức biến mất ở cuối đường phố!

Dưới lòng đất lạnh lẽo ở Địa Trung Hải!

Trương Khởi Lân đi theo đường hầm trắng rất lâu.

Ở đây căn bản không có lối thoát nào khác, chỉ có thể tiến sâu vào lăng mộ này.

Trương Khởi Lân nghĩ: có lẽ sâu trong lăng mộ sẽ có lối thoát.

Chỉ có thể liều chết một phen!

Y đút cho Tiểu Thiên Lưu một chút nước vào miệng.

Tiểu Thiên Lưu vẫn hôn mê bất tỉnh.

Y tự mình ăn một chút đồ, rồi đội mũ trùm đầu, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Bước nhanh đi vào bên trong.

Càng đi vào sâu, lại thật sự không gặp cơ quan nào nữa.

Có thể thấy!

Người xây dựng lăng mộ này, đối với cơ quan ở cửa, tràn đầy 100% tự tin, cho rằng kẻ trộm mộ chắc chắn sẽ chết ở bên ngoài.

Trương Khởi Lân cứ thế đi vào sâu.

Đường hầm mộ rất dài, bên trong càng lúc càng lạnh buốt thấu xương!

Y đến trước một cánh cửa tinh thể băng.

Trương Khởi Lân đẩy tới đẩy lui, cánh cửa vẫn không mở ra.

Y dùng Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh một nhát, vậy mà chỉ để lại một vết đao.

Cánh cửa tinh thể băng này thật sự quá cứng rắn.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân nhìn thấy trên cánh cửa tinh thể băng, có một chỗ, băng trắng hơn rất nhiều so với những chỗ khác.

Y dùng Phát Khâu Chỉ cắm mạnh một nhát, vậy mà thật sự cắm ra một chút khe hở.

Có thể thấy đây hẳn là vị trí của cơ quan.

Trương Khởi Lân dùng Phát Khâu Chỉ, liên tục phát lực.

Lần này đến lần khác!

Lần này đến lần khác!

Sau gần trăm lần, Phát Khâu Chỉ của y đã hơi sưng đỏ.

Cuối cùng, y chạm được vào khóa cơ quan trong lỗ.

Y ấn mạnh một cái.

"Rắc!

Rắc!

Rắc!" "Rầm rầm!

Rầm rầm!" Cánh cửa đá tinh thể băng lập tức mở ra.

Trương Khởi Lân bước vào!

Cảnh tượng trước mắt, Trương Khởi Lân lập tức kinh ngạc vô cùng!

Đây là một không gian vô cùng rộng lớn!

Bốn phía không gian này toàn là tinh thể băng!

Ngay giữa trung tâm không gian khổng lồ này, đứng sừng sững một bộ xương giao long xoắn ốc hướng lên trời.

Cao tới ba trăm mét.

Theo lời Tiểu Thiên Lưu nói trước đó, thứ này rất có thể chính là

Xích Diễm Giao Long!

Trương Khởi Lân bước sang một bên.

Lập tức nhìn thấy ở đỉnh cao nhất, đôi mắt của giao long hoàn toàn không mục nát.

Nhãn cầu đỏ tươi như một ngọn lửa.

Gần như trong nháy mắt!

Trong đầu Trương Khởi Lân đột nhiên hiện lên những ký ức rời rạc trước đây.

Con giao long này đứng trên mặt biển.

Cơ thể cao ba trăm mét khủng khiếp đến vậy!

Trên đỉnh đầu nó mọc một chiếc sừng lớn.

Mây đen che kín mặt trời!

Gió bão cuồng phong!

Sét đánh sấm rền!

Trông đặc biệt đáng sợ.

Đột nhiên!

Đầu nó lập tức quay sang.

Hai mắt như ngọn lửa lập tức nhìn chằm chằm Trương Khởi Lân.

Áp lực linh lực khổng lồ, lập tức khiến Trương Khởi Lân không thở nổi.

Ngay lúc đó!

Trong đầu y dường như nghe thấy một tràng tiếng cười "gah gah gah…" khủng khiếp.

"Trương Khởi Lân, ngươi… cuối cùng… đã trở lại…" Trương

Khởi Lân lập tức giật mình tỉnh giấc.

Nhìn lại!

Mọi thứ trước mắt đều không thay đổi.

Vẫn là không gian tinh thể băng khổng lồ đó.

Vẫn là bộ xương Xích Diễm Giao Long khổng lồ đó.

Y đi một vòng trong không gian khổng lồ này.

Đi một vòng quanh đây, mất đúng nửa ngày.

Ở đây ngoài bộ xương Xích Diễm Giao Long này, không có gì cả!

Cũng không có bất kỳ lối thoát nào.

Y thử dùng Hắc Kim Cổ Đao chém vào bức tường tinh thể băng.

Nhưng!

Bức tường tinh thể băng ở đây cực kỳ cứng rắn, Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát xuống, vậy mà chỉ là một vết nứt rất nông.

Trương Khởi Lân liên tục chém nhiều nhát.

Tay y đều bị chấn đến tê dại, nhưng căn bản không thể chém vỡ một khối tinh thể băng.

Huống chi là chém ra một cánh cửa!

Thế là!

Trương Khởi Lân lại một lần nữa quay lại chỗ bộ xương Xích Diễm Giao Long này.

Y điều chỉnh góc độ, tỉ mỉ quan sát.

Ngay lúc đó!

Y nhìn thấy!

Ở vị trí tim của bộ xương Xích Diễm Giao Long này, có đặt một

viên châu đang phát ra ánh sáng lạnh lẽo mờ ảo.

Kích thước viên châu đó, gần bằng Thiên Châu.

Nhưng!

Phản ứng đầu tiên của Trương Khởi Lân là.

Viên Thiên Châu này không phải là Hải Dương Chi Tâm.

Hải Dương Chi Tâm chứa đựng sức mạnh nước, có màu xanh lam.

Còn viên Thiên Châu trước mắt này lại có màu trắng.

Trương Khởi Lân đặt ba lô đựng Tiểu Thiên Lưu xuống.

Y sợ xương cốt trên đó nhiều, sẽ làm Tiểu Thiên Lưu bị thương.

Sau đó!

Trương Khởi Lân đạp lên xương cốt, tung mình nhảy lên!

Xuyên qua vô số xương cốt mà leo lên.

Chưa đầy một lát!

Y đã nhảy lên đến vị trí tim của bộ xương Xích Diễm Giao Long.

Viên châu này vừa trắng vừa sáng.

Toàn thân nó tỏa ra khí lạnh, loại khí lạnh rất rất buốt giá.

Trương Khởi Lân nhẹ nhàng đưa bàn tay phải về phía trước.

Lập tức lạnh buốt thấu xương!

Bàn tay phải của y trực tiếp bị tê cóng.

Hai ngón tay Phát Khâu Chỉ sưng tấy tím tái.

Chương 187

Trương Khởi Lân đau đớn khó chịu!

Đây rốt cuộc là thứ gì!

Sao uy lực lại khủng khiếp đến vậy!

Tay y từ chỗ bị đóng băng bắt đầu lan rộng ra.

Ngay sau đó!

Cánh tay phải của y bắt đầu đau nhói dữ dội!

Trái tim y cũng lập tức cảm thấy một trận lạnh buốt.

Y ôm chặt cánh tay phải của mình, khom người xuống.

Cánh tay phải của y bắt đầu trắng bệch và cứng đờ.

Áo trên thân y cũng bắt đầu kết băng.

Trương Khởi Lân bắt đầu hô hấp ngày càng khó khăn.

Cảm giác lạnh buốt dường như muốn đóng băng cả trái tim y.

"Ta còn chưa thể chết!

Ta còn phải đi tìm Trụ Tử!" "Ta không thể chết!" Ngay lúc đó!

Trương Khởi Lân gầm lên một tiếng lớn, hai tay cố sức dang rộng.

Áo quần vốn đã kết băng của y "rách rách rách" lập tức thành mảnh vụn, rơi xuống đất.

Khí lạnh buốt thấu xương xâm nhập vào tâm mạch khiến Trương Khởi Lân đau đớn không chịu nổi.

Đột nhiên!

Hình xăm Cửu Long Thiên Châu trên lưng y, bắt đầu phát sáng và tỏa nhiệt.

Viên Thiên Châu đang tỏa khí lạnh từ vị trí tim của Xích Diễm Giao Long lập tức bay lên.

"Vù!" một tiếng, chui vào bên trong cơ thể Trương Khởi Lân.

Trong nháy mắt!

Y cảm nhận được, và cũng hiểu ra.

Viên châu này, chính là Băng Sương Chi Tâm, một trong Cửu Đại Thiên Châu.

Băng Sương Chi Tâm vừa tiến vào cơ thể y, lập tức điên cuồng giãy giụa tàn phá.

Mà Trấn Hồn Châu và U Linh Mã Não trong cơ thể y, là chuyên dụng để đối phó với linh hồn chết chóc, không có cách nào đối phó với Băng Sương Chi Tâm này.

Trương Khởi Lân đau đớn không chịu nổi, rơi xuống theo bộ xương Xích Diễm Giao Long.

Y va vào bộ xương vài lần khi rơi xuống, rồi nặng nề ngã xuống đất.

Toàn thân y gần như sắp kết băng, trái tim y dường như cũng sắp bị đóng băng.

Y co ro dưới tinh thể băng.

Ý thức của y bắt đầu mơ hồ.

Khoảnh khắc này!

Y lại nhớ đến Trụ Tử.

Cái khuôn mặt tươi cười tuấn lãng đầy kiên nghị đó.

Trụ Tử thường nói: “Không sợ chết, là vì vui đùa với cái chết”!

Trương Khởi Lân gầm lên một tiếng lớn.

“A…” Ngay lúc đó.

Hình xăm Hắc Kỳ Lân trên người y, lập tức hơi sáng lên một chút.

Ánh sáng đỏ tươi nhàn nhạt tỏa ra từ hình xăm Hắc Kỳ Lân.

Ngay sau đó.

Băng Sương Chi Tâm, lập tức yên tĩnh, bất động!

Khí lạnh trên người y nhanh chóng tan biến hết.

Ngay lúc đó!

Làn da trần của y, một luồng khí lưu ấm lạnh thoát ra.

Làn da y trở nên mịn màng và trơn tru hơn trước.

Khuôn mặt trắng nõn, tỏa ra vẻ lạnh lùng tuấn tú với những đường nét rõ ràng.

Xương cốt cơ thể y trở nên ngày càng cứng cáp.

Khuôn mặt vốn thanh tú của y, giờ đây càng trở nên thanh lệ, tuấn tú.

Thần thái tuyệt mỹ của y, không gì không thể hiện sự cao quý và tao nhã.

Ánh mắt tĩnh mịch như thần linh, tăng thêm một chút linh động của tiên khí!

Tăng thêm một chút thanh lãnh và băng hàn.

Lúc này!

Trương Khởi Lân không một mảnh vải trên người.

Làn da trắng nõn không ngừng tỏa ra khí tức trắng lạnh.

Hang tinh thể băng vạn năm lạnh buốt thấu xương, nhưng Trương Khởi Lân lại không cảm thấy bất kỳ cái lạnh nào.

Lông mày y cũng đọng một chút tinh thể băng nhàn nhạt, như một vị đế vương băng tuyết.

Toàn thân y tràn đầy năng lượng, có một vẻ uy nghiêm như khinh thường thiên hạ.

Trương Khởi Lân lấy quần áo ra, tiện tay mặc vào người.

Lúc này, y một thân bạch y!

Tay cầm trường đao, đứng ở giữa trung tâm hang tinh thể băng.

Trong đầu y từ từ hiện lên Cửu Đại Thiên Châu Đồ.

Ba viên Thiên Châu đã có được, U Linh Mã Não, Trấn Hồn Châu, Băng Sương Chi Tâm.

Lập tức hội tụ vào nhau trong Thiên Châu Đồ.

Sau đó lập tức hiện ra mấy chữ lớn: Kỳ Lân Tuyệt Kỹ: Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỵ.

Trong đầu y các loại thông tin về công pháp này hiện ra.

"Kỳ Lân Tuyệt Kỹ của Trương gia, sử dụng bằng Phát Khâu Chỉ, uy lực cực lớn và không ngừng thăng cấp, hiệu quả xin tham khảo tên: Nhất Chỉ, Tiên Nhân Quỵ!" "Đặc biệt lưu ý: tiêu hao tinh lực cực lớn, xin cẩn thận sử dụng." Ngay sau đó.

Một luồng ánh sáng trắng như tinh thể băng, từ vị trí Cửu Đại Thiên Châu Đồ trong cơ thể dâng trào ra.

Sau đó theo kinh mạch từ từ chảy đến hai ngón tay Phát Khâu Chỉ ở tay phải y.

Hai ngón tay lập tức trở nên trong suốt sáng bóng.

Trương Khởi Lân cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, y một chân đạp lên bộ xương Xích Diễm Giao Long.

Tung mình nhảy lên!

"Vù!" một tiếng, thân ảnh bay lên.

Y ở giữa không trung lại đạp thêm hai lần, lập tức đứng trên đỉnh đầu của Xích Diễm Giao Long.

Ánh mắt y lạnh lùng như băng, y tĩnh lặng nhìn bức tường tinh thể băng phía xa.

Y đột nhiên giơ tay phải lên.

Hai ngón tay Phát Khâu Chỉ chỉ về phía xa!

Trương Khởi Lân lúc này, như một vị thần linh.

"Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỵ!" Trong khoảnh khắc!

Từ hai ngón tay Phát Khâu Chỉ trắng nõn không tì vết, lập tức bùng phát ra một luồng ánh sáng trắng, bay về phía xa như sao băng.

Luồng ánh sáng này xé toang bầu trời, làm không khí vang lên những tiếng xé rách liên hồi.

Sau đó!

Trong khoảnh khắc, ánh sáng trắng đâm xuyên vào bức tường tinh thể băng cực kỳ cứng rắn.

Bức tường tinh thể băng mà Hắc Kim Cổ Đao không thể chém ra vết nứt.

Lúc này, lại như đậu phụ, bị ánh sáng từ đầu ngón tay trắng xuyên qua một cách dễ dàng.

"Vù vù vù…" Ánh sáng trắng xuyên thẳng qua bức tường tinh thể băng, xuyên qua biển lớn.

“Vù vù vù!” Vô số loài cá, đều bị một mũi tên xuyên tim, lập tức chết.

Trương Khởi Lân nhìn đôi tay này.

Nhìn hai ngón tay Phát Khâu Chỉ bẩm sinh này.

Hóa ra!

Phát Khâu Chỉ của Trương gia lại là như vậy!

Mấy nghìn năm!

Thân phận tộc trưởng Trương gia, lần đầu tiên mang lại cho y vinh dự.

Lần đầu tiên mang lại cho y sự kích động!

Trụ Tử từng nói với y, Phát Khâu Chỉ của y là bẩm sinh, dựa vào luyện tập hậu thiên, chỉ có thể là gãy xương, nứt xương, rồi lại vỡ xương.

Trụ Tử thật lợi hại!

Vừa nghĩ đến Trụ Tử, lòng Trương Khởi Lân đột nhiên dâng lên một trận bi thương, một trận phẫn nộ.

Y nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, lập tức nhảy xuống từ bộ xương.

Y giữa không trung lập tức giơ đao lên, đối mặt với bức tường tinh thể băng vững chắc phía đối diện.

“Vù vù vù…” Liên tục mười mấy nhát đao ảnh khổng lồ chứa khí Băng Sương đột nhiên chém ra.

“Rắc rắc rắc…” “Loảng xoảng…” Bức tường tinh thể băng phía trước hoàn toàn bị khí đao nổ tung.

“Bốp!” một tiếng.

Trương Khởi Lân từ đỉnh bộ xương rơi xuống đất, y nghiêng nửa

người về phía trước, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lập tức cắm vào mặt đất.

Trương Khởi Lân từ từ đứng dậy.

Trước mặt y, bức tường tinh thể băng dày hàng trăm mét đã bị y chém ra.

Một cánh cửa tinh thể băng khổng lồ, sừng sững hiện ra.

Trương Khởi Lân quay người cõng Tiểu Thiên Lưu lên lưng.

"Tiểu Thiên Lưu, chúng ta đi!" "Chúng ta đi tìm Trụ Tử!" "Nếu không tìm được, chúng ta sẽ đi báo thù!" "Báo thù xong, chúng ta sẽ đến chỗ Diêm Vương tìm Trụ Tử!" Khoảnh khắc Trương Khởi Lân chui ra khỏi đáy biển, y lập tức nhìn thấy, phía xa có một con thuyền nhỏ cô độc đang lênh đênh.

Y nhanh chóng bơi về phía con thuyền nhỏ.

Khi một bàn tay y vừa nắm lấy mép thuyền.

Thân thuyền rung lên một cái.

Trên thuyền lập tức có một người ngồi dậy.

"Tiểu Ca!" "Tiểu Ca!

Tôi biết mà, tôi biết mà anh sẽ không chết!" "Ngô Tà, nói cho tôi biết tình hình của Trụ Tử!

Nhanh lên!

Nhanh lên!

Nhanh lên!" Ngô Tà ấp úng, không biết phải nói thế nào.

Hắn dứt khoát cởi vòng tay điện tử của mình ra, đưa cho Trương Khởi Lân.

"Trong này có bình luận và tin tức, ghi lại tất cả những gì đã xảy

ra trong thời gian này.

Anh xem đi.” Trương Khởi Lân giật lấy.

Y gấp gáp lật xem tin tức, y như phát điên!

Y thậm chí quên mất, cơ thể mình vẫn còn ở dưới nước, lúc này chỉ đang bám vào mép thuyền mà thôi!

Trương Khởi Lân càng xem càng đau buồn, càng xem càng phẫn nộ!

Hóa ra!

Hôm đó Trụ Tử đã rơi xuống từ Hàn Đàm!

Hóa ra!

Hôm đó y đã canh giữ ở Hàn Đàm ba ngày ba đêm!

Y đã giết sạch từng con cá mập trong Hàn Đàm, y đã lùng sục khắp mọi ngóc ngách dưới biển.

Hóa ra!

Y vẫn luôn báo thù!

Y đã giết gần hết những người của các gia tộc lớn trong khu vực biển này!

Chương 188

Hóa ra, Trụ Tử trong thời gian này đã trải qua bi thảm đến vậy!

Đáng thương đến vậy!

Trương Khởi Lân bất giác khóe mắt đã ướt đẫm.

Nước mắt làm mờ đôi mắt y.

Y gần như không thể nhìn thấy màn hình vòng tay điện tử.

Ngay lúc đó, Trương Khởi Lân lật đến đoạn Trụ Tử bị vây trong tàu ngầm bị chìm dưới đáy biển.

Y nhìn thấy tin tức về vụ nổ tàu ngầm cuối cùng, Trụ Tử chết.

Các phương tiện truyền thông lớn tranh nhau đưa tin, tin tức bay khắp trời.

Từ sau vụ nổ ngày hôm đó, Trụ Tử không còn bất kỳ tin tức nào nữa.

Trương Khởi Lân sụp đổ!

Y tuyệt vọng hét lớn lên trời: “Không thể nào!

Không thể nào!

Trụ Tử!

Trụ Tử!

Trụ Tử…” “Ngô Tà!

Ngô Tà!

Ngươi nói cho ta biết, đây không phải sự thật!

Tàu sao có thể nổ tung?

Sao có thể?" "Tiểu Ca, trên đó có 1000 tấn dầu dự trữ, cho nên…" "Ta không tin!

Ai có thể giết được Trụ Tử!

Ta muốn đi tìm anh ấy!

Ta muốn đi tìm anh ấy!" "Ta muốn đi tìm anh ấy!

Ta muốn đi tìm anh ấy… a…" Mắt Ngô Tà đầy nước mắt.

Hắn chưa từng thấy Tiểu Ca hoảng loạn đến vậy!

Chưa từng thấy!

Người đàn ông mạnh mẽ như thần này, khoảnh khắc này lại hiện ra vẻ hoảng loạn đến thế!

Trống rỗng đến thế!

Trống rỗng đến mức khiến Ngô Tà đau lòng.

Khoảnh khắc này!

Hắn thật muốn, Trụ Tử Ca còn sống, Trụ Tử Ca còn sống!

Tiểu Ca sẽ không bi thương đến vậy!

Trương Khởi Lân không tin!

Y không tin Trụ Tử sẽ chết như vậy!

Y muốn đến chỗ con tàu bị chìm, y muốn tự mình đi xem.

Y thậm chí mất đi lý trí, y không nói một lời.

Cứ thế chui xuống nước, biến mất không còn tăm hơi!

Thị trấn Venice bên bờ biển Địa Trung Hải.

Trên cảng phía đông của thị trấn.

Hai bên đông và tây, mỗi bên có hai nhóm người.

Hai bên mỗi nhóm có mấy chục người, tay cầm súng, cầm dao.

Đây là hai băng nhóm nhỏ mới nổi lên, kể từ khi Diệp Thần và đồng bọn đã tiêu diệt băng nhóm lớn nhất ở đây lần trước.

Lúc này!

Hai bên vì địa bàn đã giao tranh rất nhiều ngày.

Hôm nay lại hẹn nhau ở cảng này, quyết chiến một trận sống mái.

Hai bên giương cung bạt kiếm, chiến đấu sắp nổ ra!

Ngay lúc đó!

Từ dưới biển bên cạnh cảng, đột nhiên có rất nhiều bong bóng khí nổi lên.

Ngay sau đó!

Tiếng rung chuyển từ dưới đáy biển truyền đến.

Hai bên vậy mà tạm thời quên mất việc đánh nhau, tất cả đều nhìn chằm chằm mặt nước.

Nửa phút sau!

Tiếng bong bóng khí và nước chảy không còn nữa.

Hóa ra, chỉ là một phen hú vía!

Hai bên chuẩn bị lại bắt đầu đánh nhau.

Ngay lúc đó!

Trên sàn tàu ở cảng, đột nhiên thò ra một cánh tay.

Tay áo của cánh tay này dính đầy máu tươi, đỏ thẫm.

Ngay sau đó!

Một thanh đại đao dài một mét rưỡi cắm trên bờ.

Tiếp theo sau thanh đại đao, từ từ, một bóng người nổi lên.

Người này tóc tai bù xù!

Chiếc áo dạ hành vốn có trên người, dính rất nhiều máu tươi.

Mặc dù đã được nước biển rửa trôi.

Nhưng!

Quần áo vẫn còn loang lổ vết máu.

Khuôn mặt y ẩn hiện nhìn rất tuấn lãng âm tà.

Nhưng!

Không ai dám nhìn kỹ!

Rốt cuộc y trông như thế nào.

Sát khí trên người người này quá đáng sợ.

Y vác thanh đại đao của mình lên vai, từng bước, từng bước đi về phía trước.

Hai băng nhóm đang chuẩn bị giao tranh, lần lượt lùi lại, và giấu vũ khí của mình ra phía sau.

Dường như chỉ là muốn nói với người áo đen này.

Họ thật sự không có một chút ác ý nào.

Người áo đen cúi đầu, nước biển trên người không ngừng chảy xuống.

Mỗi bước chân y đi, đều để lại một dấu chân đỏ tươi trên sàn tàu.

Y đi qua giữa đám đông, từ từ từng bước, đi về phía thị trấn!

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người!

Họ nhìn người đáng sợ vừa bò lên từ đáy biển này, trong phút chốc sợ hãi đến mức không dám nói một lời.

Hai băng nhóm dường như cũng quên mất việc tranh đấu, từ từ tất

cả đều tản đi.

Người áo đen đi qua con phố chính của thị trấn, rồi rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Đi đến một cửa hàng đồ chơi nhỏ có bày rất nhiều đồ chơi.

Y đi vào.

Cửa hàng này y rất quen thuộc.

Khi lần đầu tiên đến cửa hàng này, y và một người đàn ông tú mỹ khác, còn có một đứa bé đáng yêu.

Còn bây giờ!

Lần này lại là y một mình.

Y nhìn thấy con búp bê Nữ Vương Atlantis kia.

Cái này và cái Tiểu Thiên Lưu mua trước đó, là một đôi.

Y trực tiếp cầm con búp bê này trên tay.

Sau đó!

Quay người ra cửa.

Chủ quán vội vàng!

Chuẩn bị đòi tiền y.

Nhưng vừa nhìn thấy thanh đại đao trên vai y, vậy mà sợ hãi đến mức không dám nói một lời.

Người áo đen chính là Diệp Thần!

Lúc này, là người cô đơn nhất ở chân trời góc bể.

Y còn có một biệt danh, gọi là Trụ Tử Ca.

E rằng rất nhiều người trên thế giới này sắp không còn nhớ có một người như vậy nữa.

Con người, luôn rất dễ quên.

Không phải sao?

Diệp Thần cứ thế đi sâu vào trong thị trấn.

Đến một quán rượu nhỏ rất hẻo lánh.

Y đi vào.

Y tìm một góc ngồi xuống.

Một cậu bé phục vụ chạy đến.

“Đại ca, ngài muốn gọi gì ạ?” “Rượu.” “Chỉ rượu thôi ạ?

Không cần món gì sao?

Hoặc hamburger gì đó.” “Rượu!” “Ồ!” Cậu bé chạy đi, nói với ba mình.

Không lâu sau!

Ba của cậu bé mang đến một chai rượu lớn.

“Huynh đệ, rượu này là rượu bọ xanh nhà tôi tự ủ.

Ngài nếm thử.” Rồi hắn đặt rượu xuống, lại đặt thêm một cái ly.

“Lấy một cái chén.” Ông chủ rất kỳ lạ, nhưng vẫn đưa cho y một cái chén.

“Huynh đệ, ngài cứ từ từ uống.” Quán rượu này bình thường vào giờ này, rất ít khách.

Nhưng hôm nay rất đặc biệt.

Không lâu sau, lại có một nhóm người đến.

Bốn người đàn ông, một người phụ nữ.

Vừa vào đã ồn ào ngồi xuống, gọi rất nhiều món.

Ông chủ quán chần chừ rất lâu.

“Ông chủ, ông mau lên món đi!

Lề mề làm cái gì!” Ông chủ thở dài, lắc đầu.

Những người này!

Đây là lần thứ mười trong tháng này đến đây rồi.

Hơn nữa lần nào cũng ăn quịt, không bao giờ trả tiền.

Nhưng!

Không còn cách nào khác!

Hắn vẫn làm món cho họ, mang rượu lên.

Ngay lúc đó, mấy người kia bắt đầu lớn tiếng trò chuyện.

“Hôm nay ăn xong về nhà ngủ một giấc thật ngon, ngày mai chúng ta xuất phát.” “Đại ca, có phải là đi Đông Phương Cổ Quốc, tham gia hôn lễ của Thái tử Tào thị hoàng tộc và thiên kim Bạch gia Bạch Hạo Thiên không ạ?” “Cút đi thằng nhóc!

Chương 189

Ta chỉ đi xem từ xa, hóng hớt thôi!

Ta nào có tư cách tham gia chứ.” “Hahaha!

Tào thị hoàng tộc thật sự quá lợi hại, nghe nói trước đó đắc tội với bọn Trương Khởi Lân và tên nào đó, đều chết hết rồi!” “Còn có thể là ai chứ!

Chẳng phải Trụ Kình Thiên sao.

Hai người này không biết lượng sức mình.

Đối kháng với cả các đại gia tộc trên Mộ Táng Tinh Cầu, ngươi nói xem, có thể không chết sao?” “Ba ngày nữa là hôn lễ rồi, chắc chắn sẽ hoành tráng lắm!

Hôn lễ hoành tráng nhất toàn Mộ Táng Tinh Cầu đó!

Cường cường liên thủ!

Vô địch rồi!” “Đại ca, em cũng muốn đi xem, ngưỡng mộ quá đi!

Thái tử và Bạch Hạo Thiên, trời ơi!

Hạnh phúc quá!” .....

Diệp Thần không ngừng uống rượu, bát này nối tiếp bát kia.

Loại lục nghễ tửu này có nồng độ cồn rất cao.

Diệp Thần muốn uống say mèm mình!

Nhưng cứ uống mãi, uống mãi mà không say.

Hắn không biết rằng, cơ thể mình đã khác xưa rồi.

Ngàn chén không say, là chuyện rất bình thường.

Chủ quán rượu nhỏ, ngồi ở quầy tính tiền.

Ông ta rất ghét đám người ồn ào kia.

Ngược lại!

Ông ta rất thông cảm cho người mặc đồ đen Diệp Thần đang ngồi trong góc không ngừng uống rượu.

Ông ta vừa nhìn đã biết người này không hề đơn giản.

Cũng biết Diệp Thần chắc chắn là một người đau khổ, một người có câu chuyện!

Ngay lúc này!

Năm người kia đã ăn xong, đứng dậy bỏ đi.

Chủ quán có chút sốt ruột, nhưng vẫn nhịn không được nói một câu: "Đại ca, đại ca, tiểu bản kinh doanh nhỏ, các vị có thể nào, có thể nào thanh toán tiền được không ạ?" Mấy người kia cười phá lên, vẻ mặt rất khó tin.

Lại có người dám bảo bọn họ thanh toán.

Tên đại ca cầm đầu rút súng ra, hung ác chỉ thẳng vào đầu chủ quán!

Chủ quán lập tức sợ hãi run rẩy khắp người.

Ngay lúc này!

Con trai của chủ quán, cậu bé con, lập tức từ trong chạy ra.

"Các người là kẻ xấu, thả ba ba tôi ra!" Cậu bé con khóc lóc túm lấy tay tên đại ca kia.

Người khác đứng bên cạnh, trực tiếp bóp cổ cậu bé.

"Tiểu tử con, ăn ở đây là cho bọn mày mặt mũi đấy." "Thế mà, mày và lão cha mày lại muốn tìm chết như vậy, vậy thì chết đi!" Ngay

lúc này!

Đột nhiên!

"Xiu" một tiếng.

Một thanh đại đao lạnh lẽo lơ lửng trên không trung, lập tức bay tới.

Ánh đao lóe lên, năm người!

Năm cái đầu!

Tất cả đều rơi xuống đất!

Thanh đại đao dài một mét rưỡi chém xong đầu, trực tiếp cắm phập vào bức tường đá của quán rượu nhỏ.

Cậu bé con đầu tiên là kinh hãi, sau đó đột nhiên ý thức được kẻ xấu đã chết hết.

Cậu vội vàng đỡ cha mình dậy.

Hai cha con hoảng hốt một lát, rồi chạy đến góc tường, liên tục nói lời cảm ơn.

Diệp Thần tiếp tục uống rượu, không nói một lời.

Ở giữa, chủ quán còn đưa cho hắn thêm một bình rượu nữa.

Diệp Thần cứ uống rượu cho đến tận đêm khuya.

Để cảm tạ ơn cứu mạng của hắn, chủ quán vội vàng nói: "Cảm ơn vị đại ca này, cảm ơn, hai bình rượu ngài uống là tôi tặng ngài.

Ngoài ra, bình rượu này ngài cầm lấy." Chủ quán lại đưa cho Diệp Thần một bình lục nghễ tửu, liên tục nói lời cảm ơn.

Diệp Thần cũng không có tiền, khắp người trừ Trảm Phách Đao ra thì không có gì.

Hắn đi đến cửa, vác Trảm Phách Đao lên vai, chậm rãi nói: "Tiểu

trấn này có rất nhiều người, nhìn thấy ta là một người kỳ lạ, ngươi cứ nói những người này là ta giết." "Không liên quan đến ngươi và đứa trẻ." Sau đó, Diệp Thần bước chân ra khỏi cửa, biến mất trong màn đêm mịt mờ. .....

Địa Trung Hải.

Nơi vốn là nơi cư dân tiểu trấn Venice tế tự linh thần.

Nơi mà Diệp Thần, Trương Khởi Lân, Tiểu Thiên Lưu từng cùng nhau nấu cua hoàng đế trên mặt biển.

Diệp Thần tóc tai bù xù, chèo một con thuyền nhỏ cô độc.

Nơi này bình thường cư dân tiểu trấn Venice sẽ không đến, trừ những lúc tế tự hàng năm.

Bởi vì những con lươn điện thường xuyên tấn công và giết người.

Vừa đến đây, hắn liền nhảy xuống.

Diệp Thần đến chỗ cánh cổng đá khổng lồ ban đầu.

Leo lên đỉnh núi, sau đó chui vào một hang động.

Trong không gian dưới lòng đất khổng lồ này, hắn không ngừng đi về phía trước.

Cuối cùng đã đi đến trước thác nước vách đá khổng lồ kia.

Sau nhiều ngày, hắn lại một lần nữa đến Hàn Đàm này, nơi Muộn Du Bình và Tiểu Thiên Lưu mất tích.

Diệp Thần vừa đến bên Hàn Đàm, lại một lần nữa nhảy vào trong.

Hắn vẫn muốn tìm kiếm thêm một lần nữa, xem dưới đáy Hàn Đàm này rốt cuộc có thể tìm thấy chút manh mối nào không.

Thế nhưng!

Suốt năm canh giờ, hắn đã lặn lội khắp đáy biển ba lần, không một

chút dấu vết nào.

Thậm chí không thể phát hiện ra một cái động khẩu nào.

Hắn leo lên Hàn Đàm, toàn thân ướt sũng!

Diệp Thần đốt một đống lửa, ngồi xuống bên bờ.

Sau đó, hắn đặt con búp bê nữ hoàng Á Đặc Lan Đế Tư mà mình mang từ tiểu trấn Venice về, xuống bên bờ Hàn Đàm.

Rồi lại đặt bình lục nghễ tửu mà chủ quán rượu tặng xuống bên bờ.

“Muộn Du Bình, uống chút rượu đi.

Hàn Đàm lạnh quá.” “Tiểu Thiên Lưu, đây là búp bê của con.

Phải ngoan một chút.

Nghe lời Muộn Du Bình.” “Muộn Du Bình, ta phải đi làm một chuyện.

Làm xong rồi, ta sẽ đến bầu bạn với các ngươi.” “Mộ Táng Tinh Cầu này không có bất cứ điều gì đáng để ta lưu luyến.” “Thứ duy nhất ủng hộ ta sống đến bây giờ, chỉ có cừu hận!” “Các ngươi, đợi ta!” Xung quanh Hàn Đàm thật sự rất lạnh lẽo.

Xung quanh tối đen như mực.

Diệp Thần ngồi bên Hàn Đàm, dù đã đốt đống lửa, vẫn có chút lạnh.

Hắn cầm lấy bình lục nghễ tửu.

“Muộn Du Bình, ta biết, ngươi sẽ không trách ta, phải không?” “Ta uống trước một chút, ta chỉ uống một chút thôi, chỉ một chút thôi.” “Những thứ khác đều để lại cho ngươi.” “Phanh” một tiếng, Diệp Thần mở bình lục nghễ tửu.

“Ộc ộc ộc” rượu trút thẳng vào miệng.

“Muộn Du Bình, ngươi biết không?” “Những ngày các ngươi đi vắng, ta lại quên mất cách cười rồi.” Diệp Thần lại uống một ngụm rượu lớn.

“Ta nói cho ngươi biết nhé, Muộn Du Bình, ta không phải người của thế giới này, lần này ta không lừa ngươi!” “Ta vốn dĩ nghĩ, đến thế giới này, kiếm chút tiền, sống qua ngày, ăn chơi nhảy múa!” “Nhưng!

Không ngờ lại gặp được ngươi!” “Từ lần đầu tiên gặp ngươi, ánh mắt của ngươi đã khiến ta cảm nhận được sự cô độc trong lòng ngươi.” “Ta nói đủ loại chuyện đùa, ta chọc ngươi vui, chỉ muốn ngươi quên đi những điều không vui.” “Chân thật hay giả dối cũng được, ta không quan tâm!

Ta chỉ quan tâm ngươi, có cười hay không.” “Nhưng!

Không ngờ a!

Nhiều kẻ thù như vậy lần lượt tìm đến giết ngươi.” “Ta mới biết, ngươi đã sống đau khổ như vậy suốt ngàn năm qua.” “Trường thọ của người khác là hạnh phúc, nhưng, đối với ngươi mà nói, trường thọ lại là nỗi đau khổ vô tận.” “Muộn Du Bình!

Ngươi có phải vẫn luôn cho rằng thế nhân đối xử với ngươi không tốt, là do vấn đề của ngươi không?” “Ta nói cho ngươi biết!

Không phải!

Bọn họ là súc sinh, bọn họ có mắt không tròng!” “Muộn Du Bình, ngươi mãi mãi không biết ngươi tốt đến mức nào, nếu như, ngươi bước vào trái tim ta, ngươi sẽ phát hiện, ngươi tốt đến nhường nào.” Diệp Thần nói đến đây, lại một lần nữa cầm lấy bình rượu uống một ngụm lớn.

“Cái tên A Ninh và Giang Tư Toán, đã bị ta giết rồi.” “Còn có người của các đại gia tộc khác, ta đã giết rất nhiều, giết đến mức ta không nhớ nổi số lượng nữa!” “Ngươi nhìn bộ quần áo trên người ta xem, toàn là máu tươi, vừa bẩn vừa lộn xộn.

Hôm nay ta ở trấn nhỏ, nhìn thấy người bán quần áo, nhưng, ta lại không có chút tâm tư nào để đi thay một bộ quần áo.” “Bởi vì, ta không biết, ta thay quần áo cho ai xem. .....Thế giới này ta không còn người thân nữa.” “Muộn Du Bình, chăm sóc tốt cho Tiểu Thiên Lưu, nó là đứa trẻ được nhặt về, có lẽ chỉ là một đao linh.

Thân thế của nó rất đáng thương.” “Ngươi hứa với ta, nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân!

Chăm sóc tốt cho nó.” Diệp Thần lại cầm lấy bình rượu, uống một hơi, bình rượu đã cạn.

“Muộn Du Bình, xin lỗi.

Ta đã uống hết rượu rồi.

Ngươi sẽ không trách ta phải không?” Diệp Thần nói đến đây, đột nhiên đứng dậy ném mạnh cái bình xuống!

Lập tức cơn giận trong lòng bùng phát.

“Đạo mộ!

Đạo mộ!

Đạo được đầy rẫy bi thương!

Ta đi đến cái quỷ đạo mộ chết tiệt!” “Đi đến cái quỷ gì!

Đi đến cái quỷ gì!

Đi đến cái quỷ gì!” “Nếu như!

Mộ Táng Tinh Cầu này không dung nạp được ngươi, Muộn Du

Bình.” “Vậy thì!

Ta lựa chọn!

Để cho cái tinh cầu này hoàn toàn hủy diệt!” “Đại hôn?

Tào thị hoàng tộc?

Mấy đại gia tộc?

Haha. .....Hahaha. .....” Diệp Thần phóng túng cười lớn!

Cười điên cuồng!

Hắn tóc tai bù xù, hắn cười xé ruột xé gan!

Tiếng cười vang vọng không ngừng trong không gian dưới lòng đất này, nghe rợn cả tóc gáy!

Đột nhiên!

Diệp Thần trợn tròn mắt!

Tóc hắn bay phấp phới ngay lập tức!

Hắn hung ác nói: “Lần này, ta nhất định khiến các ngươi máu nhuộm kinh thành, xác chất thành núi!” Dứt lời, Diệp Thần vung áo đen, quay người rời đi! .....

Ngày thứ hai sau khi Diệp Thần rời khỏi Hàn Đàm dưới lòng đất này.

Lại có một người bước vào.

Một thân áo trắng, đầu đội mũ che mặt, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Trên lưng y cõng một đứa trẻ, vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt như băng lạnh, thanh tĩnh như thần linh!

Không phải Trương Khởi Lân thì là ai.

Y vừa đến kiểm tra nơi con thuyền bị đánh chìm.

Chương 190

Nơi đó chỉ còn là một đống tro tàn, đừng nói là thi thể, ngay cả một rạn san hô, một cây thủy thảo nguyên vẹn cũng không tìm thấy.

Tất cả đã bị nhiệt độ cao đốt cháy thành tro.

Trương Khởi Lân đau lòng đến cực điểm.

Y muốn đến Hàn Đàm này xem lại một lần nữa, nơi mà Trụ Tử từng giết sạch cá mập, máu nhuộm đáy biển.

Nơi mà Trụ Tử từng cô độc canh giữ bảy ngày bảy đêm.

Nơi cuối cùng hai người chia ly.

Nơi Trụ Tử muốn nói một câu nhưng chưa kịp nói xong!

Trương Khởi Lân đến không gian dưới lòng đất này.

Ngày đó, Hàn Đàm đầy rẫy những con cá mập biến dị khổng lồ đã nuốt chửng người quan trọng nhất trong lòng y.

Y từng bước từng bước đi về phía trước.

Trên mặt y giăng đầy vết lệ.

Mỗi bước đi y càng thêm đau khổ.

Cuối cùng, y đi đến bên bờ Hàn Đàm.

Đột nhiên!

Y dừng bước!

Khoảnh khắc đó!

Y mừng như điên!

Tim y không kìm được run rẩy!

Tay y run rẩy!

Y nhìn thấy một con búp bê vải.

Một con búp bê nữ hoàng Á Đặc Lan Đế Tư!

Y đương nhiên nhận ra con búp bê này.

Đó là ở cửa hàng đồ chơi trong tiểu trấn Venice.

Nơi y từng cùng Trụ Tử và Tiểu Thiên Lưu đến.

Trụ Tử còn sống!!!

Cảm giác đầu tiên của y!

Trụ Tử còn sống!!!

"Hahahahaha. ....." "Hahahahaha. ....." "Tiểu Thiên Lưu, con nhìn thấy không?

Trụ Tử còn sống!

Hahahahaha. ....." "Tiểu Thiên Lưu, mau tỉnh dậy.

Mau tỉnh dậy!" Khoảnh khắc này, nước mắt trong hốc mắt Trương Khởi Lân, lại chảy ra nhiều hơn cả lúc nãy!

Từng giọt từng giọt lệ, chảy dài trên khuôn mặt tuấn mỹ như tiên của y, không cách nào ngăn lại được!

Ngay lúc này, Trương Khởi Lân xuyên qua màn nước mắt mờ mịt, y nhìn thấy, bên cạnh một bình rượu vỡ nát, có ba hàng chữ viết bằng máu: "Muộn Du Bình, ta đi báo thù!" "Nếu ta còn sống, ta sẽ đến đây tìm ngươi!" "Nếu ta không may mắn chết đi, ta sẽ xuống âm phủ tìm ngươi!" "Đợi ta!" ....

Hôm nay là một ngày đại hảo, một ngày toàn quốc vui mừng khánh chúc!

Bởi vì!

Hôm nay!

Hôn lễ của Thái tử Tào thị hoàng tộc và thiên kim Bạch gia Bạch Hạo Thiên đã diễn ra!

Cả nước được nghỉ lễ!

Không những được nghỉ, Tào thị hoàng tộc còn bao trọn các khách sạn lớn trong kinh thành, yến tiệc mời khách bốn phương!

Vì vậy!

Khắp toàn cầu, hàng trăm triệu khán giả đổ về kinh thành của Đông Phương Cổ Quốc.

Hôn lễ thế kỷ này, không ai muốn bỏ lỡ!

Trước hôn lễ sẽ diễn ra lễ khai mạc long trọng!

Lãnh đạo chính phủ các nước và các nhân vật chủ chốt đều đến dự.

Phía trước hoàng thành vàng son lộng lẫy của Đông Phương Cổ Quốc, có một quảng trường rộng lớn.

Quảng trường này từng là nơi Tào thị hoàng tộc đóng quân, luyện binh, duyệt binh.

Mà ngày nay!

Nơi đây lại được trang hoàng tràn ngập không khí hân hoan, đèn lồng giăng mắc khắp nơi!

Âm nhạc vang dội!

Ngay cả trên cây cầu lớn phía đông quảng trường, cao 300 mét, cũng được treo một bức ảnh cưới khổng lồ.

Chú rể: Tào Nhĩ, Thái tử anh tuấn khôi ngô của Tào thị hoàng tộc.

Cô dâu: Bạch Hạo Thiên, thiên kim Bạch gia xinh đẹp động lòng

người.

Nhưng, tất cả mọi người nhìn thấy bức ảnh cưới này, đều bàn tán xôn xao.

Bởi vì vẻ mặt Bạch Hạo Thiên có vẻ rất ưu sầu.

Rất nhiều người cho rằng nàng xấu hổ, nên cũng bỏ qua.

Xung quanh quảng trường, hơn năm nghìn Cấm quân do Nghê Hoàng dẫn dắt, toàn bộ canh gác nghiêm ngặt!

Bọn họ mặc giáp cứng làm từ dược liệu đặc biệt, tay cầm M416, lưng đeo trường đao, thắt lưng có dao găm và lựu đạn.

Có thể nói là!

Trang bị kinh người!

Sức chiến đấu bùng nổ!

Ngoài ra! 500 Vũ Lâm quân của Bạch gia, 500 Tượng Giáp hộ vệ của Trần gia, 500 Ngô thị ám vệ của Ngô gia, đều phòng ngự ở các cửa đông tây nam bắc của kinh thành.

Ngoài ra!

Trong đám đông, còn có rất nhiều sát thủ của Đạo mộ dong binh đoàn, trà trộn trong đám người.

Vì dân chúng quá đông, nên an ninh phòng vệ rất quan trọng!

Nhưng!

Điều quan trọng hơn là, Tào thị hoàng tộc muốn nhân cơ hội này để phô trương uy thế lẫy lừng của Tào gia trước tất cả các gia tộc, tất cả các quốc gia trên toàn cầu!

Sáng sớm, bảy giờ.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu rọi lên tòa đô thành cổ kính này.

Đoàn xe cưới của Bạch gia hùng hậu tiến vào cửa thành.

Đi đầu là một chiếc xe quân sự loại "Kẻ Săn Mồi" màu đen.

Phía sau xe quân sự "Kẻ Săn Mồi" là chín mươi chín chiếc siêu xe Ferrari đỏ rực!

Xe cưới đến rồi!

Cô dâu đến rồi!

Cả nước hoan hỉ!

Dân chúng chen chúc hai bên đường hoan nghênh!

"Các người nhìn xem, cô dâu đẹp quá đi!

Thiên Thiên thật sự rất xinh đẹp!" "Tào thị hoàng tộc giờ lại càng lợi hại hơn!

Có sự ủng hộ của Bạch gia!

Cường cường liên thủ!" "Bên này không nhìn thấy, có thể vào trong quảng trường xem không ạ?" "Đừng đi, đừng đi, mạng sống quan trọng.

Nghê Hoàng của Tào thị đã ban bố quân lệnh, không được phép tự ý xông vào quảng trường bên trong, giết không tha!

Tru di cửu tộc!" "Chậc chậc. .....Người phụ nữ này, đáng sợ quá!" Sáng sớm tám giờ, ánh ban mai rực rỡ khắp trời!

Đó là khoảnh khắc đẹp nhất trong ngày.

Nhưng, những người dân biết chút kiến thức về thời tiết đều biết, "triều hà bất xuất môn, mộ hà hành thiên lý" (ráng sáng không ra cửa, ráng chiều đi ngàn dặm – ám chỉ trời sắp mưa).

Có thể thấy, hôm nay sẽ có một trận mưa lớn.

Vào lúc tám giờ ba mươi phút, lễ khai mạc hôn lễ chính thức bắt

đầu.

Lúc này!

Tào Bá, đế vương của Tào thị hoàng tộc, đứng trên thành lầu cao vút.

Xung quanh hắn, lần lượt đứng: gia chủ Bạch gia, Bạch Vũ; gia chủ Trần gia, Trần Bì A Tứ; gia chủ Ngô gia, Ngô Nhị Bạch; lão đại Đạo mộ dong binh đoàn, Ảnh Tử; Môn chủ Quỷ Môn: Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô; Đạo mộ tướng quân: Nhị Nguyệt Hồng.

Và các nguyên thủ quốc gia, yếu nhân chính trị, lần lượt đứng hai bên.

Toàn bộ thành viên tông tộc các đại gia tộc, hiện tại đều đứng xung quanh phía trước thành lầu.

Gần vạn chiến sĩ giáp sắt uy phong lẫm lẫm, bao vây quảng trường hôn lễ trước thành lầu một cách nghiêm ngặt.

Các điểm phòng thủ trọng yếu trên thành lầu đều bố trí đầy sát thủ giáp sắt.

Vành đai ngoài của chiến sĩ giáp sắt, hàng trăm triệu dân chúng, người đông như biển, bao vây kín mít, vô cùng náo nhiệt!

Tào Bá khí phách hừng hực!

Kích động!

Hưng phấn!

Đây là ngày hắn tự mãn nhất trong rất nhiều năm qua.

Đây cũng là khởi đầu cho việc Tào gia hắn tái lập bá quyền.

Hắn đi đến phía trước nhất của thành lầu, đối mặt với hàng trăm triệu dân chúng và binh lính bên dưới.

“Các vị!

Chào buổi sáng!” “Vô cùng hoan nghênh mọi người, đến tham dự hôn lễ của Thái tử Tào Nhĩ, con trai Tào thị hoàng tộc ta, và thiên kim Bạch gia tôn quý Bạch Hạo Thiên.” “Đây là một ngày vô cùng hỷ sự!

Đây là một ngày vĩ đại!” “Hôm nay!

Không chỉ là hôn lễ, mà còn là ngày trọng đại Tào thị hoàng tộc và Bạch gia, Ngô gia, Trần gia, Đạo mộ dong binh đoàn chính thức kết minh.” Dân chúng và những người hóng hớt bên dưới vừa nghe, lập tức bàn tán xôn xao.

“Kết minh?

Chẳng lẽ đế quốc Tào thị lại muốn trở lại?

Cai trị độc tài sao?” “Hồi Tiểu Ca còn sống, Tào thị hoàng tộc hình như vẫn luôn kiêng dè.

Bây giờ Tiểu Ca vừa chết, bọn họ liền không còn kiêng kỵ gì nữa.” “Đúng vậy, trước đây Cấm quân thủ hoàng lăng không thể vào kinh thành.

Bây giờ, Nghê Hoàng lại dám trực tiếp dẫn Cấm quân vào.” “Các nguyên thủ quốc gia đều không nói gì, Lão Phật Gia Quỷ Môn cũng không nói gì, ai còn có tư cách?

Hiến pháp sao?

Hiến pháp chẳng phải do bọn họ tự mình biên soạn.” “Đừng nói nữa, xung quanh đâu đâu cũng là Cấm quân.

Đừng rước họa vào thân!” Tiếp theo!

Pháo lễ vang lên.

Chính xác 99 khẩu pháo lễ, bắn thẳng lên trời. 99 tượng trưng cho trường trường cửu cửu (mãi mãi).

“Ầm ầm ầm. .....” “Ầm ầm ầm. .....” 99 khẩu pháo lễ đồng thời khai hỏa.

Đạn pháo khổng lồ bay vút lên trời!

Lửa sáng rực trời!

Chấn động toàn trường!

Trong khoảnh khắc, người ở bốn phương tám hướng đều nhìn thấy.

Khán giả toàn cầu không đến hiện trường, cũng xem cảnh tượng kích động lòng người này trên các kênh trực tiếp, cũng kích động và hưng phấn không kém!

Các dòng bình luận liên tục xuất hiện.

“Má ơi, hoành tráng quá!

Chương 191

Xứng đáng là hôn lễ số một thế kỷ!" "Các người nghe nói chưa, bọn họ muốn liên minh.

Hơn nữa lấy Tào thị hoàng tộc làm chủ." "Chết tiệt!

Đế quốc phong kiến bá quyền lại muốn trở lại sao?

Phải không?

Đáng ghét quá!" "Ngươi không nghe Tào Bá vừa tuyên bố sao, bây giờ trên các diễn đàn lớn đều bàn tán xôn xao!" "Hơn nữa!

Nghe nói, Tào thị hoàng tộc đã bí mật chiêu binh mãi mã khắp nơi!" "Sao lại đột ngột như vậy!

Tào thị hoàng tộc không phải đã suy tàn rất lâu rồi sao?" "Chẳng phải là Tiểu Ca chết đi, nghe nói cái lời nguyền gì đó của bọn họ cũng mất rồi, Bạch gia lại thuận nước đẩy thuyền ở phía sau, ai khác còn có thể ngăn cản!" "Ai!

Lần này không ai có thể dập tắt uy phong của Tào thị hoàng tộc rồi, ngay cả Quỷ Môn cũng không nói gì." .....

Lễ khai mạc hôn lễ kết thúc.

Hôn lễ của tân nhân chính thức bắt đầu.

Cô dâu và chú rể bắt đầu chậm rãi bước trên thảm đỏ tiến vào quảng trường.

Bản nhạc hôn lễ du dương bắt đầu lan tỏa khắp kinh thành.

Tào Bá trên thành lầu vui mừng ra mặt!

Kích động cười lớn.

Rất nhiều người của Tào thị tông tộc, bốn đại gia tộc, cùng binh lính tướng lĩnh cũng vô cùng hưng phấn!

Ngay lúc này!

Đột nhiên!

Nhạc hôn lễ bỗng nhiên dừng bặt!

Mọi người lập tức nghi hoặc, bàn tán xôn xao!

Trong một dịp lớn như vậy!

Một hôn lễ long trọng như vậy!

Lại, nhạc hôn lễ đột nhiên dừng lại?

Đây chẳng phải là mất mặt đến toàn cầu sao?

Ngay sau đó, khắp quảng trường.

Một luồng khí tức màu đen dần dần phát ra!

Khí tức màu đen càng lúc càng đậm đặc.

Mọi người hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tào Bá chết lặng nhìn xung quanh.

"Người đâu, mau đi xem, rốt cuộc là chuyện gì!

Mau lên!" "Nhạc hôn lễ lại đột nhiên đứt đoạn?

Ta phải giết tên nhạc sư này!

Khốn kiếp đồ chó chết!" Gió nổi lên, gió thổi càng lúc càng mạnh.

Vừa nói xong, hôm nay thời tiết sẽ không tốt lắm, không ngờ mây đen đã dần dần kéo đến.

Cả bầu trời càng lúc càng tối, càng lúc càng tối.

Tào thị hoàng tộc phái người vội vã kiểm tra vấn đề đường dây âm thanh.

Ngay lúc này!

Những đám mây đen dày đặc bắt đầu không ngừng cuồn cuộn, từng tia chớp ẩn hiện trong mây đen!

Đột nhiên!

Một giọng nói lạnh lùng, nhưng lại bá khí vô cùng, nổ tung trên không trung!

Giọng nói này vừa vang lên, toàn cầu chấn động!

"Một tên hề nhảy nhót, cái chó má Tào gia!" "Ba thằng nịnh hót, gia tộc súc sinh!" "Một đống cứt chó thối hoắc, đạo mộ dong binh đoàn rác rưởi!" "Lại dám tùy tiện ức hiếp Trương gia?

Dám tùy tiện ức hiếp Muộn Du Bình!" "A a. .....Khà khà. .....Khà khà. ....." "Ta đã cảnh cáo các ngươi, đừng động vào y!" "Ta đã cảnh cáo các ngươi!

Đừng động vào y!" "Các ngươi, lại dám giết y!

Các ngươi lại dám giết y!" "Các ngươi chết tiệt lại dám!!!" "Khà khà. .....Khà khà. .....A a a. .....Khà khà. .....Hahaha. ....." "Còn mặt mũi, tổ chức cái, hôn lễ thế kỷ chó má này!" "Được!

Hôm nay!

Ta sẽ làm cho các ngươi một trận!" "Tang lễ thế kỷ!" Lời vừa dứt, một tiếng sấm sét trên bầu trời kinh thành, đột nhiên nổ tung!!!

Lời này vừa thét ra!

Trực tiếp truyền bá toàn cầu!

Chấn động thế giới!

Tất cả mọi người đều nghe rõ!

Tào Bá, ba đại gia tộc đều nghe rõ!

Bao gồm cả các tông tộc lớn và quan chức chính phủ trên thành lầu, đều nghe rõ!

Giọng nói này là: Trụ Kình Thiên!

Diệp Thần!

Người đàn ông giống như Tử Thần đó!

Hắn đã trở lại!

Nhưng!

Hắn không phải đã chết rồi sao?

Hắn không phải bị nổ chết rồi sao?

Vì sao lại xuất hiện ở đây!

Trong lòng Tào Bá chấn động!

Lập tức không nói nên lời.

Cổ họng hắn một trận vị đắng chát của máu, suýt chút nữa lại phun ra máu.

Nhưng!

Bạch Vũ, gia chủ Bạch gia đứng bên cạnh, đột nhiên kéo hắn một cái.

Tào Bá lập tức cố nén để khôi phục bình thường!

"Trụ Kình Thiên!

Ngươi ra đây!

Hôm nay, chỉ cần ngươi dám hiện thân!

Nhất định chết không toàn thây!" "Ra đây!

Trụ Kình Thiên!

Ra đây cho ta!" "Hahahahaha. .....Hahahaha, Tào Bá, ngươi sợ rồi?

Ngươi có phải sợ rồi không?" "Hôm nay!

Ngươi Tào Bá, nhất định sẽ chết!

Ta nói rồi!

Chúa Jesus cũng không cứu nổi ngươi!" Tất cả mọi người nghe thấy giọng nói phát ra từ loa phóng thanh bốn phương tám hướng, nhưng lại hoàn toàn không biết Diệp Thần rốt cuộc ở đâu!

Ngay lúc này!

Nghê Hoàng ngẩng đầu lên.

Nàng sau khi lắng nghe và phân tích âm thanh một cách cẩn thận!

Cuối cùng cũng nhìn thấy.

Trên đỉnh tháp cao 300 mét ở phía tây quảng trường.

Một bóng đen hồng đen, đứng trên đỉnh tháp đó!

Hắn tóc tai bù xù!

Trên vai vác một thanh đại đao!

Lúc này!

Hắn đang chết lặng nhìn chằm chằm vào thành lầu bên dưới.

"Người đâu!

Bao vây ngọn tháp đó lại!" Nghê Hoàng hét lớn một tiếng! 5000 Cấm quân bắt đầu lũ lượt tiến về phía ngọn tháp đó!

Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô của Quỷ Môn, nắm bắt cơ hội, trực tiếp mở miệng: "Gia chủ Tào, hàng trăm triệu dân chúng đều ở xung quanh.

Người của ngài, đừng sử dụng súng đạn, nếu không ngài sẽ đắc tội với cả Mộ Táng Tinh Cầu." Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô của Quỷ Môn, có tư tâm của riêng mình!

Nếu Tào thị hoàng tộc và ba đại gia tộc kết minh, vậy thì Quỷ Môn của nàng sẽ vĩnh viễn không có ngày yên ổn!

Sự xuất hiện của Diệp Thần khiến nàng kích động không thôi!

Tào Bá nắm chặt nắm đấm!

"Truyền lệnh của ta!

Cất súng lại!

Tên cuồng đồ to gan lớn mật này, chém chết bằng loạn đao cho ta!" Khán giả xung quanh đều như phát điên.

Vừa chậm rãi lùi lại, vừa rút điện thoại ra quay phim chụp ảnh.

Hướng về đỉnh tháp cao, kẻ địch của cả Mộ Táng Tinh Cầu – Tử Thần đó.

Lập tức sùng bái đến cực điểm!

Bá quyền của Tào thị vừa mới đến.

Dân chúng vừa mới oán thán đầy đường!

Lại có một nhân vật như Tử Thần xuất thế ngang trời!

Bàn Tử và Ngô Tà nhìn cảnh trên kênh trực tiếp lúc này!

Mặt bọn họ đỏ bừng, mắt ướt đẫm, trong lòng chua xót.

Khi cả Mộ Táng Tinh Cầu đối địch với Tiểu Ca, bọn họ từng bị gia tộc, gia đình ràng buộc, lựa chọn khuất phục.

Mà giờ đây!

Người đàn ông trước mặt này, Diệp Thần, người đàn ông như Tử Thần vác đại đao này.

Hắn lại lựa chọn: một mình đối đầu với cả Mộ Táng Tinh Cầu!

.....

Nghê Hoàng cầm lấy trường thương của mình! 5000 Cấm quân tay cầm đại đao, mặc áo giáp, cầm khiên.

“Cắt điện ngọn tháp đó cho ta!

Chặt đứt dây nối cho ta!” “Ta muốn xem xem, cái tên Trụ Kình Thiên mà các người suốt ngày nói là nhân vật gì!” “Ta xem hắn từ ngọn tháp cao 300 mét đó, làm sao xuống được!” Nghê Hoàng hung ác hét lớn một tiếng.

Lúc này!

Bạch gia!

Ngô gia!

Trần gia!

Đạo mộ dong binh đoàn!

Tất cả đều đang tập hợp nhân mã!

Bọn họ muốn bao vây chặt kín vành đai ngoài của kinh thành!

Chương 192

Bạch Vũ lớn tiếng răn dạy!

“Trụ Kình Thiên!

Ngươi giết hậu bối đạo mộ giả của Bạch gia ta!

Món nợ máu này!

Hôm nay phải lấy mạng ngươi ra trả!” Trần Bì A Tứ cũng công khai mắng mỏ.

“Hậu bối Trần Nhân, Trần Bách Hợp, Trần Hoa Khai… của Trần gia ta, tất cả đều bỏ mạng dưới tay ngươi, hôm nay ngươi có gan dám đến!

Vậy thì để ngươi chết không toàn thây.” Ngô Nhị Bạch của Ngô gia cũng vội vàng đứng dậy, đập bàn, tay nắm một con dao.

“Nhiều đệ tử Ngô gia ta bị ngươi sát hại!

Trụ Kình Thiên!

Mạng ngươi thật lớn!

Lần trước thuyền hạm nổ tung, lại không giết được ngươi!” Ảnh Tử của Đạo mộ dong binh đoàn vẫy tay.

“Mau cho người đi mời Lao Lạp tốc tốc đến đây!

Hôm nay, nhất định phải giết chết hắn!

Không thể có bất kỳ sơ suất nào nữa!” Khán giả đều sợ hãi run rẩy!

Bao giờ!

Có người lại phải đối mặt với sự thảo phạt của nhiều gia tộc như

vậy!

Bây giờ cả kinh thành!

Trong ngoài bao vây kín mít!

Đừng nói là người!

Ngay cả một con chim cũng không thể bay ra ngoài!

Quá đáng sợ!

Nhiều trọng binh mai phục như vậy!

"Trụ Tử ca vẫn còn sống?

Lần trước thuyền hạm không phải bị nổ chết rồi sao?

Huhu. ....." "Ai, Trụ Tử ca đáng thương quá, tại sao không trốn đi, tại sao lại đến đây!" "Ai!

Trụ Tử ca chẳng phải vì Tiểu Ca sao!

Chẳng phải vì báo thù sao!" "Người đàn ông như vậy trọng tình trọng nghĩa!

Bất chấp sinh tử!" "Vì một người vui cười, vì một người thành ma!

Thế gian chỉ có Trụ Kình Thiên này!" Ngay lúc này!

Diệp Thần lại một lần nữa cười lớn.

"Hahahahaha. .....Haha" Tiếng cười điên cuồng!

Tiếng cười táng tâm bệnh cuồng!

Cười khiến rất nhiều người rợn người!

"Tào Bá!

Ngươi là đồ rùa rụt cổ!

Chẳng phải nói, các đại gia tộc các ngươi có dũng sĩ sao?" "Tất cả

ra đây!

Tất cả ra đây!

Trảm Phách Đao của ta, khát máu như mạng, ta sợ không giết đủ!" Tào Bá ôm ngực, giận dữ mắng.

"Trụ Kình Thiên!

Hôm nay dù ngươi có mồm mép tép nhảy đến đâu, ta cũng sẽ lăng trì xẻ thịt ngươi!" "Thành toàn ước nguyện tìm chết của ngươi, để ngươi và Trương Khởi Lân xuống địa ngục làm bạn!" Diệp Thần bước thêm một bước, đạp lên mép tháp cao nhất.

"Sống có gì vui!

Chết có gì sợ!" "Ta Trụ Kình Thiên!

Chưa bao giờ sợ chết!" Đột nhiên!

Hắn quay đầu lại!

Chết lặng nhìn Tào Bá.

Vẻ mặt lạnh băng, mắt đen kịt phát tán hắc khí!

Một thân áo đen bay phấp phới trong gió!

Tóc bay ngổn ngang!

Ngay dưới sự chứng kiến của vạn người, Diệp Thần tung mình nhảy!

Từ đỉnh tháp cao hai trăm mét, nhảy thẳng xuống!

"Phanh" một tiếng.

Hắn nắm Trảm Phách Đao trực tiếp đáp xuống đất!

Trảm Phách Đao lập tức cắm sâu vào mặt đất!

"Bùm. ....." Một tiếng vang lớn bỗng nhiên nổ ra.

Trảm Phách Đao trực tiếp làm thủng một cái hố lớn trên nền đá cẩm thạch của quảng trường!

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người!

Trong lòng Nghê Hoàng kinh ngạc run rẩy!

Đây còn là người sao?

Tại sao có thể nhảy từ đỉnh tháp cao 300 mét xuống mà vẫn bình yên vô sự!

Quá đáng sợ!

Diệp Thần chậm rãi đứng thẳng dậy!

Tay kéo thanh đại đao dài một mét rưỡi, từng bước từng bước bắt đầu đi về phía trước!

Đi về phía thành lầu!

Nơi đó có các thủ lĩnh của các đại gia tộc!

Có tộc trưởng Tào thị hoàng tộc, Tào Bá!

Xung quanh Diệp Thần, bị Cấm quân trang bị đầy đủ vũ khí bao vây kín mít.

Nghê Hoàng tiến lên, lạnh lùng lớn tiếng răn dạy: "Trụ Kình Thiên!

Ngươi tốt nhất lập tức bó tay chịu trói, ta có thể cho ngươi giữ toàn thây!" Nhưng!

Diệp Thần dường như không nghe thấy lời nàng nói.

Hắn kéo Trảm Phách Đao, từng bước từng bước tiếp tục đi về phía trước!

Nghê Hoàng giận dữ ngút trời!

"Giết cho ta!

Giết chết hắn!

Lăng trì xẻ thịt!" Trong khoảnh khắc!

"Xiu xiu xiu xiu. ....." Âm thanh rút đao vang lên!

Cấm quân mặc giáp, cầm khiên, thế không thể cản!

Bọn họ tạo thành một bức tường người, xông về phía Diệp Thần!

Sát khí đằng đằng!

Hàng vạn thanh đại đao sáng loáng, khiến người ta nhìn vào vô cùng sợ hãi!

Khán giả đồng cảm nhìn Trụ Tử ca.

Là người dân của Đông Phương Cổ Quốc.

Bọn họ sâu sắc biết được, Cấm quân này đáng sợ!

Đừng nói là 5000 người, dù chỉ một Cấm quân được phái ra, đó cũng là một sự tồn tại rất lợi hại!

Huống chi bọn họ còn mặc giáp làm từ dược liệu Chấn Kim!

Dân chúng sợ hãi!

Sợ đến mức không dám mở mắt!

Lăng trì xẻ thịt!

Tàn nhẫn đến mức nào!

"Hống!

Hống!

Hống!" "Hống!

Hống!

Hống. ....." Cấm quân không ngừng gào thét!

Không ngừng tiến lên!

“Hống!

Hống!

Hống!” Cấm quân từng bước áp sát Diệp Thần, tứ bề vây công!

Nghê Hoàng nắm chặt trường thương của mình, đứng ở xa!

Nàng nở một nụ cười lạnh lẽo!

“Gan thật lớn!

Trụ Kình Thiên!

Ngươi thật sự có dũng khí đáng khen!” Diệp Thần kéo thanh đại đao!

Vẫn từng bước từng bước!

Đi về phía thành lầu.

Trong mắt hắn tràn ngập cừu hận!

Đang chết lặng nhìn chằm chằm vào Tào Bá và các đại gia tộc kia!

Rất nhiều Cấm quân vây quanh!

Nhưng đều bị sát khí trên người hắn chấn động, lại không có một ai dám xông lên đầu tiên!

Ngay lúc này!

Nghê Hoàng hét lớn một tiếng!

“Ai còn dám lùi một bước nữa!

Thì cút về Thung lũng Tử Vong!

Vĩnh viễn không được phép bước ra khỏi đó nửa bước!” Không biết có phải câu nói này quá uy nghiêm, hay Thung lũng Tử Vong quá đáng sợ trong lòng Cấm quân!

Trong khoảnh khắc!

Lại không có một ai, dám lùi thêm một bước!

Bốn người đi đầu vì muốn lập công, trực tiếp cầm đại đao chém xuống.

Bốn người từ bốn hướng!

Tấn công vào đầu, chân, bụng, đùi của Diệp Thần!

Theo suy nghĩ của bọn họ, bốn vị trí này đồng thời bị chém, dù ngươi có lợi hại đến đâu, cũng căn bản không thể tránh được!

Thế nhưng!

Ngay khi đao của bọn họ chém tới trong tích tắc.

"Phanh!

Cạch. ....." Một luồng đao quang lóe lên, bốn thanh đại đao của bốn người đều gãy nát.

Bọn họ lập tức trợn tròn mắt giãy giụa.

Chương 193

Nhưng!

Hầu như cùng một lúc, đầu của bốn người đã bay lên trời!

Nơi cổ của bọn họ máu tươi phun trào như suối!

Nghê Hoàng nhìn thấy.

"Trước, sau, trái, phải tất cả bao vây lại, dùng khiên chắn đao của hắn, sau đó loạn đao chém chết!" Binh lính nhanh chóng điều chỉnh đội hình.

Vẻ mặt Diệp Thần lạnh lùng, không chút sợ hãi.

Hắn khẽ nói: "Muộn Du Bình, ngươi không cho ta phóng thích Linh áp, nhưng hôm nay, không còn cách nào nữa rồi a!" "Ta nhất định phải tiễn linh hồn của những kẻ này xuống địa ngục!

Nếu không!

Khó giải mối hận trong lòng ta!" Diệp Thần hai tay chấn động.

Lập tức!

Trảm Phách Đao trong tay hắn bắt đầu run rẩy khắp người, phát ra một trận âm thanh ong ong cực lớn.

Trảm Phách Đao bị một luồng khí tức màu đen bao phủ.

Diệp Thần một thân áo đen, tóc tai bù xù, hai mắt biến thành màu đen!

"Xuống địa ngục đi!

Các ngươi!" Hắn lập tức động!

Kỹ năng chiến đấu "Niềm vui của chiến đấu" được kích hoạt,

dịch chuyển tức thời!

Vừa đến một chỗ liền trực tiếp chém ra mấy nhát đao.

Trảm Phách Đao khủng khiếp dị thường, trực tiếp chém đứt Cấm quân mặc giáp Chấn Kim.

Máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Cấm quân tử trận hầu như chỉ trong vài giây, trực tiếp hóa thành tro tàn.

Linh hồn của bọn họ trực tiếp bị Trảm Phách Đao hấp thụ!

Mỗi lần hắn dịch chuyển tức thời, đều hướng về phía thành lầu.

Hắn đang từng bước từng bước tiếp cận thành lầu!

Trước mặt hắn đầy rẫy thiên quân vạn mã!

Dù có vạn người!

Ta vẫn xông lên!

Chết chín lần không hối hận!

Mỗi nhát đao của hắn đều trực tiếp chém vào đám người xung quanh.

Cấm quân bị chém đứt từng khúc, chết, linh hồn bị diệt vong!

Lúc này!

Khắp nơi đều là máu tươi!

Nhưng không có một thi thể nào còn sót lại, tất cả đều hóa thành tro tàn.

Diệp Thần đã toàn thân dính đầy máu tươi.

Trên mặt hắn, trên đầu hắn, khắp người đều là máu.

Trảm Phách Đao đã nhuộm thành màu đỏ.

Trên mặt hắn nở một nụ cười lạnh lẽo.

Khuôn mặt dưới lớp máu bao phủ này, trông vừa đẹp trai vừa tà mị!

Khủng khiếp đến cực điểm!

Hắn dường như từ địa ngục đi ra vậy!

Hắn không sợ hãi bất cứ điều gì!

Dù phía trước là thiên quân vạn mã!

Ta vẫn bất chấp mưa gió!

Thần cản giết thần!

Quỷ cản giết quỷ!

"Xiu xiu xiu. ....." Lại là mấy nhát đao chém ra.

Bốn năm cái đầu bay lên trời!

Mọi người trong sợ hãi!

Thi thể đột nhiên hóa thành tro tàn!

Đơn giản là quá đáng sợ!

Đây là ma quỷ sao?

Cấm quân do Nghê Hoàng dẫn dắt, trong lòng chấn động vô cùng!

Tại sao có thể diệt vong linh hồn?

Bọn họ lần đầu tiên giao đấu với Diệp Thần!

Bọn họ căn bản không biết.

Trên thế giới này lại còn có sự tồn tại của Tử Thần! .....

Cho đến tận lúc này.

Tào Bá và các tộc trưởng của các đại gia tộc khác, mới phát hiện

từ trước đến nay thật sự đã xem thường cái tên Trụ Kình Thiên này.

Lần trước ở dưới Tháp Vong Linh hắn diệt vong linh hồn.

Trên chiến hạm cũng diệt vong linh hồn!

Mọi người đều cho rằng đó là một loại công pháp tà ác mà hắn luyện tập!

Không đi kỹ lưỡng nghiên cứu, rốt cuộc là chuyện gì!

Cho đến hôm nay!

Trụ Kình Thiên lại giết người, hủy diệt linh hồn ngay trước mắt như vậy.

Mới khiến mọi người thật sự kinh hãi!

Ai cũng sợ!

Ai cũng sợ sau khi chết linh hồn sẽ bị diệt vong!

Mộ Táng Tinh Cầu ngày ngày giao thiệp với mộ táng.

Đây là một tinh cầu vô cùng coi trọng luân hồi linh hồn.

Nếu như!

Linh hồn bị diệt vong!

Vậy thì tất cả sẽ hóa thành tro tàn!

"Bạch gia, Trần gia, Ngô gia, xin hãy điều toàn bộ quân đội của các ngươi đến, ngoài ra, hãy gọi tất cả cao thủ đạo mộ lợi hại đến!" "Hôm nay!

Nếu không giết được hắn!

Ta Tào Bá thề không làm người!" Mấy vị gia chủ gia tộc vội vàng phân phó, sắp xếp nhân viên điều binh khiển tướng.

Cái lý lẽ "môi hở răng lạnh" này, bọn họ rất rõ.

Nhìn thấy Cấm quân tổn thất thảm trọng!

Nghê Hoàng trực tiếp bất chấp lệnh của cha không cho dùng súng!

Lớn tiếng hét: “Dàn trận!

Lên đạn tử!

Giương súng!” “Hống!

Hống!

Hống!” Hơn 4000 Cấm quân còn lại, bắt đầu nhanh chóng rút lui, sau đó xếp thành hàng, lần lượt giương súng, trực tiếp nhắm vào Diệp Thần.

“Trụ Kình Thiên!

Đao của ngươi có lợi hại đến đâu thì sao!

Trước mặt nhiều súng đạn như vậy, ngươi không phải vẫn phải chết sao!” “Lên đạn tử!” “Giết!” Trong khoảnh khắc!

“Ầm ầm ầm. .....” “Ba ba ba. .....” Vô số viên đạn tử điên cuồng ập đến.

Lúc này!

Lại một tiếng sấm sét lớn, trực tiếp nổ tung trên bầu trời kinh thành!

“Ầm ầm ầm!” Giọt mưa đầu tiên, rơi xuống!

Ngay sau đó, hầu như trong tích tắc!

Mưa như trút nước!

Diệp Thần nhìn vô số viên đạn đang ập đến.

Hắn cười lạnh một tiếng, sau đó đột nhiên hét lớn!

“Thôn Phệ Ba Dã!” Trong khoảnh khắc!

Quỷ khóc sói gào!

Cả quảng trường kinh thành khói đen bốc lên, quỷ khóc sói gào!

Âm thanh đáng sợ đến từ địa ngục này, lại che lấp cả tiếng mưa như trút nước!

Mọi người lập tức sợ hãi trong lòng, kinh hồn bạt vía!

Trảm Phách Đao của Diệp Thần, đột nhiên lại biến thành dài hơn năm mét.

Mặt đao khổng lồ bao phủ hắc khí, khiến người ta vô cùng sợ hãi!

Ngay khi vô số viên đạn ập tới.

Thân pháp của Diệp Thần nhanh như quỷ ảnh.

Dịch chuyển tức thời vào giữa trận hình Cấm quân.

"Xiu xiu xiu. ....." Thanh đại đao dài năm mét điên cuồng chém ra!

Một nhát đao chém ngang!

Lập tức khí đen của đao, lập tức lao ra!

Cấm quân chắn trước mặt Diệp Thần, hơn 100 cái đầu lập tức bay lên!

Ngay khi mọi người tuyệt vọng nhìn hơn 100 cái đầu đó.

Trong tích tắc, một bóng đao lóe lên, lại một luồng khí đen cực kỳ sắc bén bỗng nhiên bay ra!

Lại hơn 100 cái đầu bay lên!

Những thi thể và đầu người tử trận, lập tức hóa thành tro tàn!

Cấm quân phát điên!

Bị dọa sợ!

Rốt cuộc đây là người gì?

Đây đâu phải là người!

Bọn họ mặc áo giáp làm từ dược liệu Chấn Kim đặc biệt!

Nhưng!

Lại hoàn toàn không có tác dụng!

Thanh đao của hắn!

Rốt cuộc là cái gì?

Lại có thể biến dài đến 5 mét!

Quá đáng sợ!

Tại sao sát khí, đao khí có thể ngoại hóa thành hình!

Quá đáng sợ!

Hơn 2000 Cấm quân còn lại bắt đầu chậm rãi lùi lại!

Chương 194

Ai cũng không dám nổ súng, nơi nào có tiếng súng, nơi đó Tử Thần này sẽ trực tiếp giáng lâm!

Trong lòng bọn họ chấn động sợ hãi!

Dù là năm xưa trải qua chín chết một sống ở Thung lũng Tử Vong, cũng chưa từng sợ hãi như ngày hôm nay!

Nghê Hoàng rút trường thương của mình ra, nắm chặt trong tay.

Nhiều năm như vậy rồi, nàng vẫn thích loại binh khí lạnh là trường thương này.

Ngay khi Cấm quân chậm rãi lùi lại.

Trong đám người xuất hiện một thân ảnh!

Một thân nhung trang, đội mũ giáp sắt, Nghê Hoàng tay cầm trường thương, đứng thẳng tại chỗ!

“Trụ Kình Thiên!

Ta từ mười tuổi đến nay, chưa bao giờ bại!

Bởi vì những kẻ đánh bại ta, đều đã bị ta giết chết!” “Hôm nay!

Ngươi cũng không ngoại lệ!” Ngay lúc này!

Tiếng bước chân “Phanh!

Phanh!

Phanh!” từ bốn phía truyền đến!

“Hống!

Hống!

Hống!” Viện quân của các đại gia tộc đã đến!

Bạch gia: 1500 Vũ Lâm quân!

Trần gia: 1600 Tượng Giáp hộ vệ!

Ngô gia: 2000 Ngô thị ám vệ!

Số lượng chỉ có vài nghìn người!

Nhưng!

Tất cả đều là cao thủ!

Mỗi người khi được nhắc đến, tiểu sử đều dài như một bài văn.

Bọn họ đã trải qua vô số trận chiến sinh tử!

Điều đáng sợ nhất là, bọn họ còn mang theo mấy chục khẩu súng máy hạng nặng, mấy chục ống phóng hỏa tiễn 40 ly!

Tất cả đều được đặt ở rìa quảng trường!

Nòng súng chết chóc nhắm thẳng vào Diệp Thần!

Lúc này!

Trên cây cầu lớn ở tháp phía đông quảng trường, đứng một người phụ nữ!

Áo da chiến ủng!

Nàng tay cầm một cây cung tên!

Lưng đeo một khẩu súng bắn tỉa hạng nặng và một cây rìu băng!

Nàng khẽ nở một nụ cười.

“Trụ Kình Thiên!

Lần trước để ngươi thoát!

Ngươi nghĩ lần này, còn có thể để ngươi thoát sao?” Nghê Hoàng cầm trường thương chậm rãi bước đến.

Diệp Thần chết lặng nhìn nàng.

"Trụ Kình Thiên, hãy nhớ kỹ, tên ta là Nghê Hoàng." Diệp Thần không nói một lời.

Mặt hắn đầy máu.

Tóc hắn cũng dính đầy máu tươi.

Dưới cơn mưa xối xả, máu theo khuôn mặt hắn chảy xuống người, rồi nhỏ giọt xuống đất!

Ánh mắt hắn hung ác, như Tử Thần từ địa ngục bước ra vậy!

Nghê Hoàng lập tức nhảy lên.

Hai tay nắm chặt trường thương, từ trên trời giáng xuống!

Đâm thẳng xuống!

Diệp Thần thậm chí không ngẩng đầu lên.

Trảm Phách Đao vung lên trời!

Thanh Trảm Phách Đao dài năm mét lập tức phá không lao ra!

Nghê Hoàng còn chưa đến trước mặt hắn, đã bị hắn một đao chém đứt trường thương làm đôi!

Nghê Hoàng kinh hãi!

Một cú xoay người cực nhanh trên không, bay ngược về phía sau!

Nàng không dừng lại, liên tục lộn ba vòng trên không.

Nắm lấy vũ khí tàn phế của mình đáp xuống đất.

Khi nàng đáp xuống đất, đã cách Trụ Kình Thiên gần ba mươi mét.

Như vậy cũng xem như đã ngoài khoảng cách an toàn.

Nàng chuẩn bị đáp xuống, vội vàng đổi một vũ khí khác!

Hôm nay nàng đã quá sơ suất.

Nàng trấn thủ hoàng lăng biên giới nhiều năm.

Nàng đã giết rất nhiều người, nàng căn bản không coi trọng những người tự cho là đàn ông này.

Nhưng!

Hôm nay nàng thật sự đã khinh địch!

Nàng không ngờ Trụ Kình Thiên lại lợi hại đến vậy!

Cây trường thương làm từ Chấn Kim của nàng cũng có thể bị chém đứt!

Khiến Nghê Hoàng kinh ngạc không thôi!

Nàng vừa đáp xuống đất, chuẩn bị gọi người!

Ngay lúc này!

Phía sau nàng một trận gió lạnh.

Toàn thân nàng lập tức run rẩy!

Đầu óc trống rỗng!

Nàng ngây dại quay đầu lại!

Trước mắt là một nhân vật như Tử Thần!

Ánh mắt hắn thật sự quá đáng sợ!

Khí tức đen kịt hoàn toàn bao phủ, đây đâu phải là người!

Đây căn bản chính là ma vương địa ngục!

Nghê Hoàng lập tức lòng nguội lạnh!

Đột nhiên!

Một bàn tay lớn như sắt thép, trực tiếp bóp chặt cổ nàng!

Nàng nghẹt thở, căn bản không thở nổi!

“Đừng mà!

Trụ Tử ca!” “Trụ Tử ca!

Đừng giết nàng!” Diệp Thần nghe thấy câu nói này.

Hắn khẽ liếc nhìn.

Bạch Hạo Thiên của Bạch gia, mặc váy cưới đứng ở không xa.

Nàng và Nghê Hoàng cùng nhau lớn lên, cuối cùng không muốn Nghê Hoàng phải chết như vậy!

Thế là nàng khóc lóc cầu xin Diệp Thần.

Diệp Thần lạnh lùng nói: “Chúng ta, không quen!” Diệp Thần dùng sức hai tay, nhấc Nghê Hoàng lên giữa không trung!

Nàng đã gần như ngạt thở.

Chân nàng đã ngừng vẫy vùng giãy giụa!

“Trụ Kình Thiên!

Thả nàng ra!

Thả con gái ta ra!” Tào Bá ở xa vội vàng lớn tiếng gào thét.

“Thả Nghê Hoàng ra, hôm nay ta tha cho ngươi một mạng!” Diệp Thần đột nhiên bật cười điên cuồng.

Cười đáng sợ như Tử Thần.

“Tha cho ta một mạng?

Hahaha. .....Không cần!

Ta Diệp Thần, chỉ cầu một chết!” “Mạng ở đây!

Cứ xem ngươi, có bản lĩnh đến lấy không!” “Cạch!” Sau một tiếng vang.

Cổ Nghê Hoàng trực tiếp bị vặn gãy!

Mọi người hít một hơi khí lạnh!

Thật là quá tàn nhẫn!

Công chúa của Tào thị hoàng tộc!

Khuynh quốc khuynh thành!

Võ nghệ tinh xảo!

Xinh đẹp da trắng!

Cả Đông Phương Cổ Quốc, ai mà chẳng muốn cưới nàng làm vợ.

Thế nhưng!

Trụ Kình Thiên lại không chớp mắt, trực tiếp vặn gãy cổ nàng.

Tào Bá phun ra một ngụm máu tươi.

"Trụ Kình Thiên, ngươi!

Ngươi!

Ngươi đồ súc sinh!" "Ta đã nói tha cho ngươi một mạng, ngươi lại dám!

Khụ khụ khụ, con gái ta ơi!

Khụ khụ khụ. ....." Ánh mắt Diệp Thần đen kịt, chết lặng nhìn Tào Bá!

"Bây giờ mới biết đau sao?

A!

Bây giờ mới biết nỗi đau mất người thân sao?

A!" "Tha cho ta một mạng!" Lời vừa dứt.

Thanh Trảm Phách Đao khổng lồ trực tiếp từ trên trời giáng xuống!

Lập tức chém đứt đầu Nghê Hoàng!

Hắn nắm lấy cái đầu của nàng, trực tiếp ném về phía thành lầu!

Tào Bá đau lòng không thể tự kiềm chế.

Hắn nhìn thấy đầu của con gái, vội vàng đưa tay ra đỡ.

Kết quả!

Cái đầu còn chưa đến tay hắn, đã hóa thành tro tàn!

Trảm Phách Đao!

Chém người!

Chương 195

Chém hồn!

Chém phách!

“Phụt!” Tào Bá đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi!

Phía trước hắn lập tức có rất nhiều cao thủ vây lại, bảo vệ Tào Bá!

“Trụ Kình Thiên, ta!

Ta!

Ta muốn giết ngươi!” “Các. .....vị, hôm nay, bất kể là ai, giết được Trụ Kình Thiên, ta sẽ chia cho hắn một nửa gia sản của Tào thị hoàng tộc!” Giọng nói của Tào Bá vừa vang lên!

Lập tức!

Cả quảng trường toàn bộ sôi trào!

Trời ơi!

Tào thị hoàng tộc, từ mấy ngàn năm nay chính là bá chủ của Mộ Táng Tinh Cầu!

Một nửa gia sản của bọn họ!

Đó thật sự là giàu có địch quốc a!

Lúc này!

Không chỉ các sát thủ tại hiện trường!

Ngay cả rất nhiều người trên kênh trực tiếp, cũng xoa tay sát cánh, hận không thể mình có bản lĩnh đó!

Bạch gia!

Ngô gia!

Trần gia!

Phái ra một lượng lớn cao thủ!

Bao vây kín mít cả quảng trường!

Lúc này!

Lao Lạp đứng trên tháp phía đông, cười lạnh một tiếng.

Nàng đợi chính là lúc này!

Đợi chính là lời treo thưởng của Tào thị hoàng tộc!

Nếu như!

Tào Bá đã công khai tuyên bố!

Vậy thì bây giờ, nàng phải tìm cơ hội, giết chết Trụ Kình Thiên!

Bạch gia, Bạch Tượng.

Người được mệnh danh Bất Động Minh Vương!

Cân nặng 300 cân!

Tay cầm hai cái lưu tinh chùy.

Hắn bước ra sân!

Xung quanh là một đám binh lính cầm súng, nhưng không dám nổ súng.

Bởi vì Diệp Thần đang ở giữa quảng trường, xung quanh đều là người của bọn họ!

Đạn một khi bắn ra, sẽ bắn trúng chính người của mình!

Vì vậy bây giờ!

Binh khí lạnh bắt đầu lần lượt được đưa vào sử dụng.

Bạch Tượng từng bước đi đến, mỗi bước chân đều tạo ra chấn động.

Diệp Thần vẫn không động.

Hắn muốn xem xem, các đại gia tộc và Tào thị hoàng tộc rốt cuộc có những chiêu bài gì.

Tất cả hãy lấy ra!

Hôm nay!

Thanh toán triệt để! .....

Một góc trên đỉnh thành lầu.

Có một người đàn ông mặc y phục đỏ.

Hắn đi đến chỗ Tào Bá.

"Gia chủ Tào, đã nói rồi, một nửa gia sản, có giữ lời không!" Tào Bá gật đầu.

"Có làm phiền đại nhân Ảnh Tử rồi." Người đàn ông áo đỏ cười phá lên.

Mọi người đều kinh ngạc!

Bọn họ chưa từng thấy Ảnh Tử lại có một khuôn mặt như vậy!

"100 sát thủ đỉnh cấp của Đạo mộ dong binh đoàn chúng ta đều đã đến!

Trụ Kình Thiên hắn hôm nay, dù có là Tử Thần tại thế, cũng đừng hòng sống sót." Nghe thấy câu nói này.

Kể cả những người ở hiện trường lẫn trên kênh trực tiếp.

Chỉ có một suy nghĩ, đó chính là, Diệp Thần hôm nay chắc chắn phải chết! 100 cao thủ đỉnh cấp của Đạo mộ dong binh đoàn, mỗi người thực lực thần quỷ khó lường.

Không những tinh thông súng, đao, chùy… các loại vũ khí.

Quan trọng hơn là!

Trong số bọn họ có người rất giỏi dùng độc, dùng ám khí, dùng phù chú. 100 người đã toàn bộ có mặt trên quảng trường, đồng phục áo đỏ.

Mỗi người trông vô cùng âm trầm đáng sợ!

Còn các binh sĩ khác của các đại gia tộc, đều đã bố trí các loại hỏa khí xung quanh.

Đây là thủ đoạn cuối cùng!

Hàng chục ống phóng hỏa tiễn 40 ly, súng máy hạng nặng, súng trường tự động một đống.

Sẽ đánh nát Trụ Kình Thiên! .....

Bạch Vũ đi đến trước mặt Tào Bá, ghé vào tai hắn nói: "Trần gia, Ngô gia, để ta hỏi ngài, chúng ta có nên kích hoạt Thi Vương, và cả Bách Tượng Thi Vương của Tào thị nữa không." Trên mặt Tào Bá thoáng chút do dự!

Các đại gia tộc khác có Thi Vương được bảo tồn trong nội bộ gia tộc, điều này rất nhiều nhân vật lợi hại trên Mộ Táng Tinh Cầu đều biết.

Bách Tượng Thi Vương của Tào gia hắn, mọi người cũng đều biết.

Vấn đề chính là!

Điều đáng xấu hổ là!

Tào Bá hắn thật sự không biết Bách Tượng Thi Vương của Tào gia ở đâu!

Chỉ biết có đội quân thi thể trong tẩm cung và hai Huyết Thi Đại Tướng!

Nhưng!

Phương pháp mở khóa Huyết Thi, Tào Bá hắn cũng không biết!

Hắn cũng đã kể chuyện này cho con trai mình, tức là Thái tử Tào Nhĩ!

Bảo hắn nhanh chóng tìm kiếm chìa khóa hình tròn để mở cánh cửa đá khổng lồ đó.

Nghe lời Bạch Vũ, Tào Bá gật đầu!

"Ba nhà các ngươi, mỗi nhà ra một Thi Vương, Tào thị dù sao hôm nay cũng là ngày cưới, tạm thời không kích hoạt." Gia chủ Ngô gia, Trần gia, Bạch gia gật đầu!

Sắc mặt Tào Bá cuối cùng cũng dịu đi.

Hắn tuy lòng bi thương, nhưng!

Lúc này!

Giết chết Trụ Kình Thiên mới là quan trọng nhất.

"Tất cả bao vây hắn cho ta!

Lăng trì xẻ thịt cái tên Trụ Kình Thiên này!" "Đạo mộ dong binh đoàn, các ngươi có thể ra tay rồi!

Giết chết hắn!" Diệp Thần nhìn xung quanh một lượt, cười phá lên.

Tiếng cười điên cuồng!

"Trụ Kình Thiên, ngươi còn cười được, nhiều người như vậy, ngươi tử đến nơi rồi!

Còn có bản lĩnh mà cười!" "Trụ Kình Thiên!

Ngươi thật sự không biết gì về sức mạnh của chúng ta a!

Vô tri vô úy a!" "Hôm nay!

Chỉ có một mình ngươi, làm sao ngươi đối mặt với thiên quân vạn mã của chúng ta!" "Thật là không biết lượng sức mình!

Ta sẽ lột gân róc xương ngươi!" Lao Lạp đứng trên đỉnh tháp phía đông, giương cung tên của mình hết cỡ!

Chết lặng nhắm vào Diệp Thần!

Lúc này, giọng nói tà mị của Ảnh Tử vang vọng khắp trường.

"Trụ Kình Thiên, ta sẽ lột da ngươi làm một cây đèn dầu thi thể, treo trong phòng ta.

Hahahahaha!" Trong khoảnh khắc!

Binh khí lạnh lần lượt xuất hiện!

Hỏa khí hạng nặng tất cả đều nhắm bắn ở vành đai ngoài!

Bạch Tượng tay cầm đại chùy xông về phía Diệp Thần!

Diệp Thần tay cầm Trảm Phách Đao sau khi Thủy Giải!

Dịch chuyển tức thời, quỷ ảnh trùng trùng!

Bạch Tượng căn bản còn chưa xông đến trước mặt Diệp Thần!

Một thanh đại đao dài năm mét bao phủ hắc khí chém thẳng xuống!

Hắn trong lúc cấp bách vội vàng giơ song chùy trong tay lên chống đỡ!

Không ngờ!

Hai cây đại chùy làm bằng sắt hàn băng, trực tiếp bị chém đứt!

Nhưng!

Uy lực của Trảm Phách Đao vẫn không hề suy giảm!

Lưỡi đao đen kịt tiếp tục chém xuống!

Bạch Tượng dùng toàn bộ sức lực của mình!

Né sang bên cạnh!

"Xiu" một tiếng!

Một cánh tay của hắn bị một đao chém đứt!

Bạch Tượng hoảng loạn lăn lê bò toài, lớn tiếng cầu cứu!

Diệp Thần trực tiếp một đao bay tới.

Ánh đao lóe lên!

Cơ thể Bạch Tượng bị chém thành hai đoạn!

Trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn!

Phật cản giết Phật!

Thần cản giết Thần!

Mọi người chấn kinh!

Bạch Tượng có thể nói là cao thủ số một số hai của cả kinh thành!

Lại bị giết chết như vậy!

Ngay lúc này!

Diệp Thần đột nhiên cảm nhận được một mối đe dọa cực lớn từ phía sau!

Hắn mạnh mẽ quay đầu lại!

Một mũi tên lửa đang bùng cháy từ tháp phía đông lập tức bay tới!

Chương 196

Tốc độ cực nhanh!

Mũi tên xé gió!

Vang lên tiếng ong ong!

Diệp Thần trong tích tắc giơ Trảm Phách Đao lên, chắn trước người mình!

"Phanh" một tiếng!

Mũi tên như hẹn mà đến!

Đột nhiên!

"Ầm ầm ầm" một tiếng nổ tung!

Đầu mũi tên lại trực tiếp phát nổ!

Lập tức!

Xung quanh Diệp Thần bị khói bụi bao phủ!

Tào Bá một trận kích động!

Ảnh Tử cũng xoa tay sát cánh.

"Lao Lạp không hổ là sát thủ số một!

Một cây thần cung dùng đến mức xuất thần nhập hóa!" "Đầu mũi tên này được gắn bom!

Người thường đã sớm tan xương nát thịt, dù Trụ Kình Thiên có lợi hại đến đâu, lại có thể chịu được mấy mũi tên!" "Nhìn hắn lúc này đã thảm hại đến không thể tả, chắc chắn cũng là nỏ mạnh hết đà!" Diệp Thần lúc này, tóc bị cháy xém.

Mặt hắn bị hun đen!

Dù khả năng phòng ngự của hắn đã rất cao, nhưng đối mặt với quả bom nổ tung ngay trước mặt, vẫn phải chịu không ít xung kích!

Người trên đỉnh tháp cao đó, Diệp Thần đã nhìn thấy!

Lao Lạp!

Người phụ nữ điên đó!

Hôm nay, nhất định phải xé xác nàng thành vạn mảnh!

Nhưng!

Lao Lạp này lại chặn trước mặt mình trên cây cầu lớn, hơn 200 binh sĩ mặc giáp Chấn Kim.

Diệp Thần muốn dùng khí đao của Trảm Phách Đao xung kích, nhưng phía trước Lao Lạp có quá nhiều người, khoảng cách lại quá xa.

Hắn không muốn tiêu hao quá nhiều thể lực!

Bây giờ!

Đối với Diệp Thần mà nói!

Giết Tào Bá, là ưu tiên hàng đầu.

Diệp Thần mạnh mẽ đứng dậy.

Hắn kéo đao tiếp tục đi về phía thành lầu.

Ảnh Tử bắt đầu ra hiệu, một trăm sát thủ Đạo mộ dong binh đoàn vây đến, chắn trước mặt Diệp Thần.

Diệp Thần không hề lay chuyển, tiếp tục tiến lên!

Bốn sát thủ hàng đầu, lập tức xông lên.

Diệp Thần dịch chuyển tức thời!

Thanh đại đao dài 5 mét, hắc khí cuồn cuộn!

Bốn sát thủ đỉnh cấp đang bay lên không trung, lập tức bị chém sống rơi xuống đất.

Mặc kệ ngươi có bao nhiêu chiêu trò hoa mỹ!

Cứ chém!

Cứ chém!

Chém cho ngươi vạn niệm câu hôi!

Chém cho ngươi hồn phi phách tán!

Bốn người trúng đao, trực tiếp bị chém chết!

Máu tươi bắn tung tóe!

Hóa thành tro tàn!

Ngay sau đó!

Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao vung chém khắp người một vòng.

Một vòng khí đao đen kịt, nổ tung bay ra!

Hai mươi người đang lén lút tấn công xung quanh, trực tiếp bị chém thành mấy khúc, bay ngược về phía sau!

Trong khoảnh khắc, hóa thành tro tàn!

Mọi người sợ hãi!

Đây đâu phải là người!

Sức chiến đấu này quá đáng sợ!

Làm sao có thể ngăn cản!

Diệp Thần đã rất gần thành lầu.

Hắn trợn tròn mắt nhìn Tào Bá!

Trong lòng Tào Bá run rẩy.

Hắn được xem là một trong những đế vương yếu nhất từ trước đến nay.

Hắn nắm chặt khẩu súng sa mạc ưng trong tay.

Diệp Thần lập tức kích hoạt "Niềm vui của chiến đấu".

Nhanh chóng!

Liên tục kích hoạt!

Liên tục kích hoạt!

Hắn đã quên hết mọi thứ!

Hắn đã rơi vào điên cuồng!

Bây giờ đã rất gần rồi!

Hắn nhất định phải giết chết Tào Bá trước!

Tào Bá chĩa súng vào Diệp Thần trực tiếp khai hỏa!

Mọi người trên thành lầu cũng lần lượt rút súng, hướng về phía Diệp Thần mà xả một loạt đạn dữ dội.

Dịch chuyển tức thời!

Dịch chuyển tức thời!

Dịch chuyển tức thời!

Trong chớp mắt!

Diệp Thần đã xuất hiện trước mặt Tào Bá.

Tào Bá muốn hét lớn đã không kịp nữa.

Diệp Thần bóp chặt cổ hắn.

"Tào Bá!

Ngươi biết ta muốn, xé xác ngươi thành vạn mảnh đến mức nào không!" "Ngươi lần lượt tấn công Muộn Du Bình!

Ta đã cảnh cáo ngươi!

Ta đã cảnh cáo ngươi!" "Ngươi lại dám giết y?

Ngươi lại dám?" "Chết đi!

Cút xuống địa ngục!" Đột nhiên!

Phía sau Diệp Thần lại một tiếng cung tên khổng lồ, xé gió lao đến.

Diệp Thần nắm lấy Tào Bá dịch chuyển tức thời!

Sau đó ra đao chém xuống!

Đầu của Tào Bá, trực tiếp bị hắn xách trong tay!

Sau đó!

Trong tiếng cười phóng túng của hắn!

Đầu người và thi thể của Tào Bá, hóa thành tro tàn!

Trảm hồn!

Trảm phách!

Mọi người đều kinh hãi!

Đó là đế vương của hoàng tộc thiên hạ a!

Thân phận tôn quý như vậy, lại bị Trụ Kình Thiên trực tiếp chém đứt đầu!

Chấn kinh!

Khiếp sợ!

Đã không thể diễn tả tâm trạng của rất nhiều người lúc này!

Đột nhiên!

Bên cạnh Diệp Thần một luồng hồng quang lóe lên.

Hắn cảm giác một mối đe dọa cực lớn.

Vội vàng dịch chuyển tức thời.

Bóng hồng lại một lần nữa ập đến!

Diệp Thần trực tiếp Trảm Phách Đao chém ra một vùng lớn xung quanh!

"Phanh" một tiếng.

Một khẩu sa mạc ưng đã bắn một phát vào bụng Diệp Thần.

Diệp Thần chậm rãi quay người.

Cách hắn 10 mét về phía trước, một bóng hồng.

Chính là lão đại Đạo mộ dong binh đoàn, Ảnh Tử.

"Trụ Kình Thiên, ngươi thật sự đã quá xem thường thế giới này.

Phải biết 'thiên ngoại hữu thiên' (trời ngoài trời)!" "Ngay cả Đạo mộ dong binh đoàn của ta cao thủ như mây, ta cũng không dám kiêu ngạo, ngươi biết tại sao không?" "Bởi vì thế giới này, là Mộ Táng Tinh Cầu.

Người sống không đáng sợ!

Điều đáng sợ thật sự là những kẻ đã chết." "Ngươi đã giết Tào Bá, ngươi thật sự đã gây họa lớn rồi!" "Ta mặc kệ hắn là ai, đến một kẻ ta chém chết một kẻ." Diệp Thần dịch chuyển tức thời, một đao chém về phía Ảnh Tử.

Bóng hồng của Ảnh Tử lập tức dịch chuyển sang bên cạnh.

Hắn một cước đá gia chủ Trần gia Trần Bì A Tứ, bay tới.

Diệp Thần lập tức đến trước mặt Trần Bì A Tứ.

"Trụ Kình Thiên!

Trụ. .....Trụ Kình Thiên, ngươi đừng quá đáng rồi!

Tha cho ta, Trần gia ta có rất nhiều. .....” “Xiu” một đao!

Trần Bì A Tứ, lời còn chưa nói xong.

Đầu hắn đã bay lên.

Máu tươi bắn tung tóe!

Cơ thể hắn trực tiếp hóa thành tro tàn!

Thành lầu đã hỗn loạn lớn!

Các nguyên thủ quốc gia lần lượt bỏ chạy!

Bạch Vũ của Bạch gia và Ngô Nhị Bạch của Ngô gia, đã biến mất không dấu vết!

Ảnh Tử cũng trà trộn trong đám người, vô ảnh vô tung!

Giây tiếp theo!

Giọng nói của Thái tử Tào gia Tào Nhĩ vang lên trong loa phóng thanh.

Chương 197

"Các vị!

Phụ thân ta tuy đã chết, nhưng lời hứa của Tào gia không thay đổi, ai giết chết Diệp Thần sẽ được thưởng một nửa tài sản của Tào gia ta!" Trong chốc lát!

Súng máy hạng nặng!

Pháo hỏa tiễn!

Súng trường tự động!

Vô số hỏa pháo và đạn bay về phía thành lầu.

Cơ thể Diệp Thần đã rất mệt mỏi.

Kỹ năng "Niềm vui của chiến đấu" đã kích hoạt quá nhiều.

Hôm nay giết quá nhiều người.

Hơn nữa!

Diệp Thần trong trạng thái Thủy Giải, bản thân đã tiêu hao thể lực cực lớn.

Thêm vào đó hắn phóng thích Linh áp, Trảm Phách Trảm Hồn!

Cơ thể hắn tiêu hao càng lớn hơn.

Đạn bay về phía thành lầu, bay tán loạn khắp nơi!

Hắn lập tức nhảy lên, điên cuồng chạy về phía bên cạnh.

Phía sau hắn, mặt đất bị đạn lớn và hỏa pháo bắn nát bét, tất cả đều nổ tung.

Diệp Thần dịch chuyển tức thời, liên tục kích hoạt liên tục.

Nếu dừng lại một giây, cơ thể hắn sẽ phải chịu hàng ngàn viên đạn điên cuồng tấn công.

Ngay lúc này!

Một mũi tên khủng khiếp lại một lần nữa xé gió lao đến!

Nó bay về phía Diệp Thần đang bỏ chạy, Diệp Thần theo bản năng dịch chuyển tức thời sang trái.

Ai ngờ hắn vừa dịch chuyển tức thời qua.

Một quả hỏa pháo nổ tung bên cạnh hắn.

Cơ thể Diệp Thần tuy không bị nổ tung, nhưng!

Hắn đã bị thương rất nặng.

Khắp người hắn đầy mảnh đạn!

Đạn súng máy hạng nặng "ba ba ba" bắn tới.

Diệp Thần đặt Trảm Phách Đao trước người để chống đỡ.

Cơ thể hắn không ngừng lùi lại!

Hắn đã là nỏ mạnh hết đà!

Hắn bị dồn vào góc tường!

Diệp Thần cười lạnh một tiếng.

Trước khi chết cũng phải giết thêm vài người nữa!

Hắn hung ác trừng mắt nhìn đám đông.

Bạch Vũ bước ra từ đám đông, ra hiệu mọi người ngừng tay.

"Trụ Kình Thiên, ngươi đã sắp chết rồi!

Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi!" "Trương Khởi Lân có nói cho ngươi biết bí mật của Cửu Đại Thiên Châu không?

Ngươi nói cho ta, ta có thể cho ngươi một con đường sống." "Còn

nữa!

Tung tích của Trấn Hồn Châu và U Linh Mã Não.” Ngô Nhị Bạch cũng lập tức đứng ra.

“Ngươi giao hai bảo bối này ra đây, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Bản lĩnh Trảm Hồn Trảm Phách trên người ngươi, chắc chắn đến từ hai bảo bối này!” Đúng vậy, mọi người chợt phản ứng lại!

Chẳng trách Trụ Kình Thiên lại lợi hại như vậy!

Một mình hắn cứ như Tử Thần!

Xông vào vòng vây vạn người!

Giết chết Đế vương Tào Bá của Tào thị hoàng tộc!

Còn giết chết thủ lĩnh cấm quân Nghê Hoàng.

Quan trọng là, số người chết dưới tay hắn đã sắp vượt qua con số vạn!

Chuyện này quá khủng khiếp!

Chắc chắn là tác dụng thần kỳ của hai viên Thiên Châu kia!

“Bốp” một tiếng.

Diệp Thần lập tức cắm Trảm Phách Đao xuống đất!

Ngay sau đó!

Hắn ngẩng đầu lên.

Mặt hắn đầy máu, miệng cũng ngậm máu.

Hắn vậy mà lại điên cuồng cười lớn.

“Ha ha ha… Thiên Châu?

U Linh Mã Não?

Trấn Hồn Châu?

Ta biết thì làm sao chứ!" "Ngươi nghĩ, ta sẽ nói cho lũ súc sinh các ngươi sao?" "Trụ Kình Thiên!

Nếu ngươi còn như vậy, ngươi thật sự sẽ chết không có chỗ chôn!

Ngươi đã trọng thương rồi.

Ta khuyên ngươi thức thời một chút." "!

Đến đây!

Giết ta đi!" "Lũ súc sinh các ngươi!

Đến đây!

Đến đây!

Giết ta đi!" "Giết ta!

Đến đây!

A a… ha ha ha…" Một trận cười điên cuồng vang vọng khắp kinh thành!

Âm thanh này giống như Tử Thần giáng lâm!

Nhưng mà!

Cho dù là Bạch Vũ, hay Ngô Nhị Bạch.

Đều có thể nghe ra.

Diệp Thần đã là giãy giụa cuối cùng rồi!

Ngũ tạng lục phủ của hắn, tuyệt đối đã bị thương nghiêm trọng.

"Đã vậy thì!

Chúng ta sẽ băm ngươi thành thịt nát, từ trong cơ thể ngươi tìm tung tích Thiên Châu." "Cố chấp không thông!

Chết đến nơi rồi!" Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao.

Nhẹ nhàng ôm trước ngực.

"Dã Sái, cảm ơn ngươi đã đồng hành cùng ta, Diệp Thần, đi hết cuộc đời này!" "Cuối cùng, hãy giúp ta một lần nữa!" Diệp Thần nhìn đám đông vây quanh.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Ngô Nhị Bạch và Bạch Vũ đang nheo mắt cười ghê tởm ở đằng xa.

Diệp Thần bắt đầu điên cuồng xoay tròn Trảm Phách Đao trong tay!

Vô số hạt mưa bị xoay tròn bay lên!

Tốc độ xoay của Trảm Phách Đao đã đạt đến cực hạn!

"Đi đi!

Trảm Phách Đao!" "Thay ta giết chết bọn chúng!" Trong khoảnh khắc!

Trảm Phách Đao đen kịt, từ trong tay Diệp Thần bay vụt ra.

Giống như một dòng chảy ngầm màu đen.

Lập tức lao thẳng về phía Ngô Nhị Bạch và Bạch Vũ.

Ngô Nhị Bạch vội vàng chạy trốn về phía sau.

Bạch Vũ càng kinh hãi trong lòng, nhanh chóng trốn sau bức tường.

Trảm Phách Đao khổng lồ màu đen bay đến, lập tức xuyên qua cơ thể Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Bạch hóa thành tro tàn.

Trảm Phách Đao vẫn không hề giảm tốc độ, lập tức xuyên qua bức tường.

Trực tiếp chém Bạch Vũ sau bức tường thành hai đoạn.

Bạch Vũ chết trong tuyệt vọng.

Linh hồn diệt vong!

Trảm Phách Đao cắm mạnh vào một cây cột sắt lớn ở đằng xa.

Đúng lúc này.

Từ một góc khuất xa xa, Ngô Tam Thúc lặng lẽ xuất hiện.

Hắn phân phó mấy tên thủ hạ.

"Mau, dùng tốc độ nhanh nhất, vận chuyển Trảm Phách Đao này đến mật thất Ngô gia cách đây trăm dặm.

Để nó hoàn toàn thoát khỏi Trụ Kình Thiên!" "Tuân lệnh!" … … Đến đây!

Hoàng tộc Tào thị: Đế vương Tào Bá, bị giết!

Hoàng tộc Tào thị: Công chúa Nghê Hoàng, bị giết!

Gia chủ Trần gia: Trần Bì A Tứ, bị giết!

Gia chủ Ngô gia: Ngô Nhị Bạch, bị giết!

Gia chủ Bạch gia: Bạch Vũ, bị giết!

Cấm quân Tào thị và binh lính các gia tộc lớn, gần một vạn người, bị giết!

Thành viên các tông tộc lớn, số người chết không đếm xuể!

Cả quảng trường kinh thành, máu chảy thành sông.

Giờ phút này!

Diệp Thần đã kiệt sức.

Toàn thân hắn đầy vết thương, mảnh đạn pháo lớn đã găm vào khắp cơ thể hắn.

Hắn biết, mình không sống nổi nữa.

Nhưng mà!

Hắn vui!

Bởi vì hôm nay, mối thù lớn đã được báo!

Nếu nói, trước khi chết còn có điều gì hối tiếc, thì đó chính là Lao Lạp, người đang trốn sau hàng trăm binh lính áo giáp vàng trên cây cầu lớn kia.

Vẫn chưa kịp giết chết.

Xung quanh Diệp Thần vẫn là viện binh từ khắp kinh thành kéo đến.

Từng đợt nối tiếp từng đợt.

Tất cả trọng hỏa khí, binh khí lạnh vẫn là thập diện mai phục.

Ý thức của Diệp Thần dần dần mơ hồ.

Cảm ứng giữa Trảm Phách Đao và hắn ngày càng yếu.

Hắn ngày càng không cảm nhận được bóng dáng của Trảm Phách Đao.

Hắn đứng đó!

Gió lớn mưa lớn!

Sấm chớp cuồn cuộn!

Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Chương 198

“Muộn Du Bình, ta đến tìm ngươi đây!” “Muộn Du Bình, ta đến rồi.

Hai mươi ngày!

Không gặp ngươi rồi!” “Ta rất nhớ ngươi!” “Ta… rất… nhớ ngươi!” “Muộn Du Bình, ta… rất mệt.

Ta muốn ngủ…” Diệp Thần gắng sức mở mắt ra.

Dùng chút sức lực cuối cùng, lớn tiếng hét vào tất cả những người đang vây quanh.

“Không sợ chết!

Sống là để tận hưởng cái chết!” “Đến đây!

Chỉ cầu một cái chết!” Đúng lúc này!

Đột nhiên!

Trời đất!

Trở nên lạnh lẽo!

Mưa trên trời, dường như lập tức biến thành những tinh thể băng lạnh buốt thấu xương.

Rất nhiều người trên quảng trường nấp dưới mái hiên, đều ôm cánh tay, bắt đầu run rẩy.

Sao đột nhiên lại trở nên lạnh lẽo như vậy!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả những người vây quanh Diệp Thần, giờ phút này cũng run rẩy toàn thân.

Tay bọn họ, lạnh đến run cầm cập!

Thậm chí còn run đến nỗi không cầm chắc được súng!

Bọn họ cũng không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Lao Lạp lúc này!

Đã kéo căng cây cung dài.

Nhắm vào Diệp Thần đang đứng ở dưới, sắp đến bước đường cùng!

Mũi tên này, trên đầu là lựu đạn cháy.

"Trụ Kình Thiên!

Ngươi lần này chắc chắn phải chết!" Đột nhiên!

Bầu trời, bỗng sáng bừng!

Một đạo bạch quang rực rỡ như sao băng, lập tức xé rách không trung!

Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỳ!

Một chỉ đao kiếm khí, tiên nhân cũng phải quỳ xuống!

"Xoẹt xoẹt xoẹt…" Trong mưa gió, đạo bạch quang này không hề sợ hãi, xuyên thấu vô số hạt mưa!

Bạch quang rực rỡ hướng về phía quảng trường, lao thẳng tới tòa tháp cách đó ngàn mét!

Lao Lạp trên đỉnh tháp, biến sắc.

Nàng vội vàng hạ cung tên xuống.

Nàng trốn sau hơn 300 binh lính áo giáp vàng.

Nàng tự giấu mình kín mít!

Ngay cả như vậy!

Nàng cũng cảm nhận được nguy hiểm cực lớn!

Lúc này.

Chỉ nghe thấy!

Một giọng nói ôn nhu thanh thúy đột nhiên lan tỏa trong không trung.

“Trụ Tử, ta đến muộn rồi!” Tiếng này vừa vang lên.

Trên quảng trường, một người đàn ông áo đen sắp chết.

Dưới mái tóc dài dính máu, trong đôi mắt đen kịt!

Trong khoảnh khắc!

Nước mắt đỏ như máu, ào ào chảy xuống!

Ngay sau đó.

Một tiếng gầm giận dữ điên cuồng, dồn dập, từ đằng xa nổ tung trên không trung!

“Ta xem hôm nay!

Ai dám làm hại hắn!” “Kẻ nào động vào hắn, ta Trương Khởi Lân, thề phải giết!” Tiếng này vừa vang lên!

Mọi người chấn động!

Khắp các kênh truyền hình trực tiếp toàn cầu vang lên tiếng reo hò!

“Tiểu Ca!

Tiểu Ca!

Tiểu Ca còn sống!” “Tiểu Ca đến cứu Trụ Tử ca!

Hu hu hu… Ta cảm động quá!” “Các ngươi nhìn đôi mắt của Trụ Tử ca, chảy nước mắt đỏ như máu kìa!

Hu hu… Ta chịu không nổi nữa!” Trương Khởi Lân điên cuồng chạy, thở dốc dồn dập!

Trong mắt y toàn là vệt nước mắt!

Đôi chân y như gió, đầu ngón chân đạp lên nước mưa trên mặt đất, bắn tung tóe thành từng đóa hoa nước tuyệt đẹp.

Đồng thời lúc đó!

Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỳ, bạch sắc đao kiếm chi khí!

Lập tức giết đến trên cây cầu lớn.

Bạch quang rực rỡ như thần lực, không thể ngăn cản! 300 binh lính mặc áo giáp vàng, từng người một giơ khiên chắn trước mặt mình!

Thế nhưng!

Khi đạo bạch quang rực rỡ như sao băng đó giết đến.

Tấm khiên của người lính áo giáp vàng đầu tiên lập tức bị xuyên thủng, cơ thể bị xuyên thủng.

Tấm khiên của người lính áo giáp vàng thứ hai bị xuyên thủng, cơ thể bị xuyên thủng.

Người thứ ba… 200 người lính và tấm khiên, lập tức bị xuyên thủng!

Bạch sắc đao kiếm chi khí, sức mạnh tồi khô lạp hủ.

Gần như trong nháy mắt.

Lao Lạp liền nhìn thấy.

Một đạo quang mang màu trắng vô cùng đáng sợ, xuyên ra từ cơ thể chiến sĩ thứ 300.

Sau đó từ vị trí trái tim của nàng, lập tức xuyên qua cơ thể.

Lao Lạp ngây ngốc nhìn vết thương lớn trước ngực mình.

Vết thương đầy những tinh thể băng màu trắng lạnh lẽo.

Tinh thể băng này, lạnh buốt thấu xương, lạnh đến nỗi nàng gần như nghẹt thở.

Nàng xuyên qua vết thương trước ngực, dường như nhìn thấy trái tim đang không ngừng chảy máu của mình.

Lao Lạp buồn bã nhìn về phía xa một cái.

Ở đó, bên ngoài rìa đám đông, có một bóng người màu trắng đang chạy.

Lao Lạp khẽ nói: "Tiểu Ca.

Thật ra ta… rất ngưỡng mộ ngươi…" Rồi sau đó!

Chỉ nghe thấy!

"Bốp" một tiếng.

Lao Lạp ngã xuống đất tử vong.

Chết không nhắm mắt! … Gió lớn mưa lớn!

Mây đen không ngừng cuộn trào!

Bóng dáng màu trắng điên cuồng ở phía tây quảng trường.

Lao nhanh như điên.

Trong lòng y vẫn vô cùng lo lắng!

Thế là!

Giọng nói giận dữ và lạnh lẽo của y, một lần nữa vang vọng khắp kinh thành.

"Dừng tay!

Kẻ nào dám làm hắn bị thương nữa, ta tất diệt cả nhà hắn!

Ta thề!" Tiếng này vừa vang lên, khán giả bùng nổ, nội tâm chấn động đến cực điểm!

Tiểu Ca thanh lãnh ôn hòa đó, tộc trưởng Trương gia phong độ ngời ngời đó.

Bây giờ!

Y vậy mà lại nói ra những lời "diệt cả nhà" như vậy!

Có thể thấy!

Giờ phút này!

Trương Khởi Lân trong lòng có bao nhiêu phẫn nộ và bi thương.

"Rầm rầm rầm…" Tiếng bước chân điên cuồng lập tức truyền đến.

Đám đông chấn kinh, kích động, hưng phấn!

Tản ra hai bên!

Những sát thủ và quân đội vây quanh Diệp Thần.

Lúc này, cũng không tự chủ nhường ra một con đường.

Diệp Thần dùng hết sức lực ngẩng đầu!

Chăm chú nhìn chằm chằm vào con đường mọi người nhường ra kia!

Nội tâm hắn vô cùng kích động!

Diệp Thần muốn đứng thẳng người, hắn dùng tay đi tìm Trảm Phách Đao.

Nhưng mà!

Lại tóm phải khoảng không.

Diệp Thần suýt nữa thì ngã xuống đất.

Hắn chống tay xuống, lại khó khăn đứng dậy.

Hắn vội vàng dùng tay, lau khô vết máu trên mắt!

Hắn vội vàng dùng tay, vội vàng chỉnh lại mái tóc rối bời trên đầu!

Hắn vội vàng dùng tay, vỗ vỗ quần áo mình, nhưng mà máu me khắp người, vậy mà căn bản không thể loại bỏ.

Hắn bước từng bước chân khó khăn về phía khiến hắn run rẩy.

Rất nhiều fan hâm mộ nhìn thấy Diệp Thần, trong phòng trực tiếp, tại hiện trường khóc rống thành một mảnh.

Từng có lúc!

Người đàn ông giống như Tử Thần đó, đối mặt với ngàn quân vạn mã, đối mặt với cả Mộ Táng Tinh Cầu.

Đều chưa từng khuất phục, chưa từng khiếp sợ.

Bây giờ!

Vừa mới đây, nghe thấy âm thanh từ trên trời kia.

Hắn toàn thân lập tức run rẩy!

Nước mắt hắn không ngừng tuôn ra.

Hắn không ngừng lau nước mắt!

Lại không ngừng chảy nước mắt!

Lại không ngừng lau nước mắt!

Hắn sợ, nước mắt làm mờ mắt.

Chương 199

Hắn sợ mình nhìn không rõ!

Hắn sợ mình bỏ lỡ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy y!

Mưa càng lớn!

Như trút nước đổ xuống!

Khi một tiếng sấm lớn nữa nổ tung trên không trung.

Một tia chớp lóe lên.

Đột nhiên!

Trong con đường đám đông nhường ra.

Có một bóng người.

Một thân bạch y!

Tay nắm Hắc Kim Cổ Đao!

Lưng đeo ba lô.

Mái tóc ngắn phiêu dật, bị nước mưa làm ướt, tản ra trên trán.

Ánh mắt thanh lãnh, tịnh tựa thần minh!

Trên người tỏa ra một trận băng hàn chi khí!

Không phải Muộn Du Bình!

Không phải Đạo Thần Trương Khởi Lân!

Không phải Lão Muộn Bảo Huyết!

Thì là ai nữa?

Tất cả mọi người chấn kinh, kích động!

Fan hâm mộ khán giả điên cuồng, khóc òa lên!

“Thật cảm động!

Hu hu!

Vốn dĩ cứ nghĩ Trụ Tử ca hôm nay sẽ chết rồi!

Không ngờ!

Tiểu Ca đến rồi!

Tiểu Ca đến rồi!

Ha ha ha…” “Quá cảm động rồi!

Quá cảm động rồi!

Ta rất thích bọn họ!

Ông trời ơi, ta cảm ơn người!” “Một đời chỉ vì một người!

Một người đủ cho một đời!” Giờ phút này!

Trên quảng trường trước lầu thành này.

Diệp Thần kích động toàn thân run rẩy!

Trong đôi mắt đen kịt của hắn, toàn là nước mắt đỏ như máu.

“Muộn… Muộn… Muộn Du Bình!” “Trụ Tử!

Trụ Tử!

Trụ Tử…” “Muộn Du… Muộn Du Bình… khụ khụ khụ… khụ khụ khụ… ha ha… khụ khụ!” Diệp Thần vừa mới hét lên một tiếng, cổ họng hắn đã bị máu tươi chặn lại.

Hắn ho khan kịch liệt.

Máu không ngừng chảy ra từ khóe miệng.

Hắn muốn nhanh chóng chạy qua.

Nhưng mà!

Toàn thân hắn đầy vết thương.

Hắn không chạy nhanh được!

Hắn tập tễnh từng bước!

Hắn mỗi bước chạy, vết thương do mảnh đạn trên người lại có vô số máu tươi tuôn ra.

Nhưng niềm vui đã che lấp mọi nỗi đau.

Chân phải hắn chợt đạp phải một thi thể, bị vấp một cái.

Hắn vậy mà kích động đến nỗi không nhìn thấy thi thể.

Chợt bị vấp một cái, cơ thể Diệp Thần đổ thẳng về phía trước.

Đúng lúc này!

Một bóng trắng, như hình với gió!

Lập tức xuất hiện bên cạnh Diệp Thần.

Ngay khoảnh khắc hắn sắp ngã xuống đất.

Trực tiếp ôm chặt lấy Diệp Thần!

"Muộn… Muộn Du Bình!

Khụ khụ…" "Trụ Tử!

Trụ Tử, ta đây!

Ta đây!

Trụ Tử!

Ta đây!" Nước mắt trong mắt Trương Khởi Lân không ngừng chảy xuống.

Rơi trên người Diệp Thần.

Ngay cả khi gió lớn mưa lớn, Diệp Thần cũng cảm nhận được nước mắt Trương Khởi Lân tuôn như suối.

"Muộn Du Bình… khụ khụ… ngươi khóc sưng mắt rồi." "Không có." "Ta cảm nhận được, nước mắt ngươi ấm áp… đều chảy vào… chảy vào lòng ta.

Khụ khụ…" "Trụ Tử, đừng nói chuyện, sẽ ho ra máu!

Đừng nói chuyện." Miệng Diệp Thần đầy máu tươi, hắn nằm trong vòng tay Trương Khởi Lân.

Hắn thật sự muốn, cứ thế này mà an ổn, hạnh phúc ngủ đi.

"Muộn Du Bình, ôm ta." "Ôm rồi!" "Ôm chặt ta!" "Ôm chặt rồi!" Trương Khởi Lân ôm lấy Diệp Thần, ôm chặt hơn nữa. … Trên quảng trường lớn nhất kinh thành của Cổ Quốc phương Đông.

Mưa lớn như trút nước đổ xuống đất.

Thế nhưng, dù mưa lớn có cố gắng đến mấy, cũng không thể cuốn trôi hết được máu tươi khắp nơi này!

Kinh thành cổ kính tang thương, âm u vô cùng.

Giờ phút này.

Tất cả sát thủ và binh lính còn sót lại, đều vây quanh trên quảng trường.

Bọn họ không nhận được mệnh lệnh, cũng bị lời nói của tộc trưởng Trương gia Trương Khởi Lân vừa nãy chấn nhiếp.

Giờ phút này, không ai dám động đậy!

Trong đám người đó.

Có hai người đang ôm chặt lấy nhau.

Một người, áo đen, toàn thân máu tươi, mỗi khi nói một câu, khóe

miệng hắn đều rỉ máu.

Một người, áo trắng, toàn thân ướt đẫm, mỗi khi nói một câu, trong mắt y đều chảy nước mắt.

Trương Khởi Lân đã kể cho Diệp Thần nghe chuyện Tiểu Thiên Lưu hôn mê.

Diệp Thần an ủi y, đừng lo lắng.

Đối với đao linh bé con mà nói, ngủ cho đến khi linh áp hồi phục, tự nhiên sẽ tỉnh lại.

"Muộn Du Bình, ngươi thấy ta, khụ khụ… ta thế nào?" "Ngày xưa tất cả mọi người đều sợ hãi, phụng thờ, khen ngợi ta, ngươi là người duy nhất trêu chọc ta." "Bây giờ, tất cả gia tộc đều chỉ mong ta chết, đều hận ta ghét bỏ ta, ngươi lại là người duy nhất đứng chắn trước mặt ta." "Đối với ta mà nói, ngươi là người tốt nhất trên thế gian này!

Tốt nhất." Diệp Thần nằm trong vòng tay Trương Khởi Lân.

Nước mắt Trương Khởi Lân vẫn không ngừng rơi, không ngừng rơi.

Diệp Thần đau lòng quá, đau lòng quá.

"Muộn Du Bình, đừng… đừng khóc.

Ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện cười, được không.

Khụ khụ…" Trương Khởi Lân nén bi thương, khẽ cười.

"Vậy không được, ngươi mỗi lần mở miệng ta đều cười.

Ta vừa cười, đao sẽ không vững.

Ngươi xem xung quanh chúng ta, còn nhiều rác rưởi dơ bẩn thế gian này lắm.

Đao không vững thì làm sao đây." "Vậy ngươi giết bọn chúng đi,

ta nhìn ra rồi, Muộn Du Bình nhà chúng ta, mạnh hơn rồi!" "Cũng trở nên đẹp mắt hơn!" "Trụ Tử, cõng ta lên.

Ôm chặt ta." "Được!" … Tất cả sát thủ và binh lính vây quanh.

Giờ phút này!

Đã nhận được mệnh lệnh: giết chết Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Phần thưởng là một nửa tài sản của gia tộc Tào thị.

Trong đám đông, Tiểu hoàng tử Tào thị hoàng tộc, Tào Duẩn.

Lập tức gầm lên một tiếng lớn.

"Trương Khởi Lân, không ngờ ngươi vậy mà vẫn còn sống!

Mạng ngươi thật lớn!" "Tộc trưởng Trương gia, quả nhiên mệnh cứng rắn!

Chẳng trách có thể đấu tranh ngàn năm với Tào thị hoàng tộc!" "Nhưng mà, hôm nay, dù ngươi có đến!

Thì làm sao chứ!

Chẳng phải vẫn phải chết sao!" Trương Khởi Lân quay người lại, mặt mày băng lãnh.

"Các ngươi truy sát ta ngàn năm, giết tộc nhân ta, ta hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn, không muốn bạn bè ta bị khó xử!" "Bây giờ!

Các ngươi vậy mà lại làm Trụ Tử bị thương!" "Hắn chảy nhiều máu tươi như vậy, cứ dùng mạng của các ngươi mà từng người một đền trả!" Trương Khởi Lân trợn đôi mắt, ánh mắt như băng.

Hắc Kim Cổ Đao từng đợt băng hàn chi khí, từ từ tỏa ra.

Lông mày y kết một chút băng tinh nhàn nhạt.

Cả trời đất, một lần nữa đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Binh khí của các sát thủ xung quanh, đều lạnh buốt thấu xương.

Bọn họ tản ra, muốn lùi xa Trương Khởi Lân một chút, rồi mới tấn công.

Là con trai út của Tào Bá, Tào Duẩn vẫn luôn uất ức không đắc chí, không được sủng ái.

Hôm nay.

Tào Bá đã chết.

Anh trai Tào Nhĩ của Tào Duẩn nhát gan như vậy, đã trốn mất tăm mất tích.

Vậy thì hắn.

Vừa hay nhân cơ hội này.

Giết chết Trương Khởi Lân và Diệp Thần, giành được công lao hiển hách.

Là có thể dưới sự ủng hộ của tông tộc, đoạt lấy hoàng vị.

Tào Duẩn lập tức hung ác gầm lớn.

"Không được lùi!

Các ngươi đừng quên, Tào thị ta còn có Bách Tướng Thi Vương, kẻ nào không tuân lệnh, Tào thị sẽ truy sát đến cùng trời cuối đất." "Nhưng mà, nếu các ngươi giết được Trương Khởi Lân, một nửa tài sản của Tào thị, tuyệt đối sẽ giữ lời hứa!" Gần 6000 sát thủ và binh lính, vừa nghe lời Tào Duẩn nói.

Đều lộ ra vẻ hưng phấn, lập tức lao tới tấn công Trương Khởi Lân.

"Hống!

Hống!

Hống…” “Giết!

Giết!

Giết…” Thế nhưng!

Ngay trong khoảnh khắc này!

Chương 200

Đối mặt với vô số sát thủ binh lính đang vây công.

Trương Khởi Lân đã hành động.

Y ra tay trước để chiếm ưu thế.

Y lập tức bay vút lên không.

Cơ thể y như một đạo bạch ảnh.

Bay vút vào không trung.

Trong gió lớn mưa lớn.

Trương Khởi Lân như một vị thần.

Y hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, lập tức từ không trung chém xuống.

Chỉ trong nháy mắt.

Hắc Kim Cổ Đao liên tục tung ra mấy chục đạo đao ảnh.

Mỗi một đạo đao ảnh màu trắng khổng lồ, đều nổ tung trong đám đông!

"Rắc… rắc… rắc…" "Ầm ầm ầm…" Nơi đao ảnh chém tới, hàng trăm binh lính xung quanh, lập tức bị đao khí xung kích thất khiếu chảy máu.

Cơ thể bọn họ nổ tung, bay về phía xa, ngã mạnh xuống đất.

"Ầm!" Trương Khởi Lân hai chân chạm đất.

Chỉ một hiệp, hơn ngàn sát thủ binh lính, đã trực tiếp chết!

Cư dân toàn cầu kinh ngạc đến ngây người!

Bách tính đang đội mưa tại hiện trường theo dõi, cũng kinh ngạc đến rơi nước mắt!

"Lùi lại, ngoài trăm mét, súng máy hạng nặng, hỏa tiễn đồng!

Bắn nát Trương Khởi Lân cho ta!

Mau!" Hơn 5000 người còn lại, bọn họ nhanh chóng dàn trận.

Lập tức lùi đến cách Trương Khởi Lân trăm mét, giơ súng, ngắm bắn.

Trong khoảnh khắc!

Khắp nơi trên sân là tiếng lắp đạn, kéo cần súng.

"Lắp đạn!

Lắp pháo!" "Tất cả!

Nhắm vào bọn chúng!" "Chuẩn bị… Bắn!" Phía sau Trương Khởi Lân chính là lầu thành, không có bất kỳ binh lính nào, cũng không có bất kỳ bách tính nào.

Tào Duẩn cũng không còn bất kỳ e ngại nào nữa.

Trong khoảnh khắc.

"Đùng đùng đùng…" "Ầm ầm ầm…" Vô tận đạn xuyên qua hạt mưa, lao về phía Trương Khởi Lân!

Máu tươi trên cánh tay Diệp Thần, nhỏ giọt lên Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Lân.

Từng giọt một!

Cùng với nước mưa, trượt xuống đất.

"Muộn Du Bình, thả ta xuống." "Không thả!" "Thả ta xuống!" "Không thả!" Trương Khởi Lân từ thắt lưng rút ra một sợi dây đen.

Lập tức quấn một vòng từ phía sau, quấn đến thắt lưng mình.

Trương Khởi Lân nắm chặt hai đầu sợi dây, trực tiếp buộc chặt, thắt chặt vào thắt lưng mình.

Trương Khởi Lân hơi quay đầu, nhìn Diệp Thần đang nằm trên vai phải của y.

Khẽ nói: "Sau này!

Mãi mãi!

Mãi mãi!

Cũng không thả xuống!" "Dù là chết, cũng chết cùng nhau!" Lập tức.

Diệp Thần trong lòng ấm áp, dường như ngay cả bây giờ có chết đi, cũng là hạnh phúc.

Cuộc đời này đáng giá rồi.

Trương Khởi Lân nhìn những viên đạn bay khắp trời, khẽ nói một câu.

"Trụ Tử, ôm chặt ta." "Xem ta, giết người!" "Được!" Vừa dứt lời!

Trương Khởi Lân lập tức hai chân đạp nước mưa bay lên không trung.

Mặc kệ vạn viên đạn, cũng không thể đến gần y mảy may.

Giữa trời đất, một bóng trắng tốc độ nhanh đến cực hạn.

Ngay cả khi y còn cõng Diệp Thần trên người.

Tất cả mọi người, đều hít một hơi khí lạnh!

Nếu, không cõng người.

Tốc độ của Trương Khởi Lân sẽ đáng sợ đến mức nào!

Trương Khởi Lân lập tức lao đến trước mặt các sát thủ.

Y một chân đạp lên vết thương của mọi người.

“Đùng đùng đùng…” Đôi chân y nhanh chóng chạy trên vết thương.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay y, không ngừng vung lên.

“Xoẹt xoẹt xoẹt…” Lập tức.

Máu tươi bắn tung tóe, xác chết khắp nơi.

Trương Khởi Lân giết đến điên rồi!

Y chưa từng giết người như vậy.

Ngay cả quái vật trong cổ mộ, y cũng là có thể tránh thì tránh.

Y thật sự chưa từng như hôm nay, đại khai sát giới.

Hắc Kim Cổ Đao nhuốm máu tươi, băng hàn chi khí không ngừng thoát ra.

Hiệp thứ hai còn chưa kết thúc, sát thủ binh lính đã chết thêm 2000 người.

Bọn họ sợ hãi rồi!

Lần này thật sự hoàn toàn bị dọa sợ rồi!

Vốn dĩ một mình Diệp Thần, đã khiến cả kinh thành nghe tiếng mà khiếp đảm!

Ai cũng không ngờ.

Ngay cả tộc trưởng Trương gia từng không ăn khói lửa nhân gian đó, vậy mà cũng trở thành ma vương giết người!

Quá đáng sợ rồi!

Rất nhiều người không ngừng run rẩy!

Bọn họ bắt đầu lùi lại!

Theo tình hình này.

Căn bản không có bất kỳ cách nào giết chết Trương Khởi Lân và Diệp Thần. … Gió lớn mưa lớn, ập đến dồn dập!

Cả trời đất mịt mù!

Lúc này!

Con trai gia chủ Bạch gia, Bạch Trá.

Đang sốt ruột chờ đợi ở một giao lộ đằng xa.

Hắn đang chờ Ngô gia, Trần gia, và Bạch gia của mình.

Đánh thức Thi Vương.

Đó là bí mật của mấy gia tộc lớn từ xưa đến nay.

Các chính yếu của các nước khác, bao gồm cả bách tính.

Đều không biết bí mật này!

Thi Vương do tổ tiên của mấy gia tộc lớn lưu truyền lại.

Có thể đánh thức bằng bùa chú.

Mà lợi hại nhất chính là Tào thị hoàng tộc, nghe nói bọn họ có Bách Tướng Thi Vương.

Cho nên!

Từ trước đến nay, dù Tào gia có tệ hại đến đâu, cũng không ai dám vượt qua lằn ranh giới hạn!

Chính là vì!

Bí mật phía sau Tào thị hoàng tộc quá nhiều!

Không ai dám chọc giận đến điểm mấu chốt của bọn họ!

Tổ huấn: Thi Vương, phi bất đắc dĩ!

Không được sử dụng!

Một khi sử dụng, giữa trời đất.

Vận khí giữa người và quỷ, sẽ có biến hóa cực lớn.

Bây giờ!

Đã là phi bất đắc dĩ!

Sức chiến đấu của Trương Khởi Lân quá mãnh liệt!

Đã giết vô số người!

Cả quảng trường kinh thành máu chảy thành sông!

Thân pháp của Trương Khởi Lân nhanh chóng, xông vào giữa đám đông.

Dù có rất nhiều đao chém về phía y, cũng căn bản không thể chạm vào cơ thể y.

Mà Hắc Kim Cổ Đao!

Nước mưa dính vào, bốc ra từng đợt hàn khí!

Nếu lúc này!

Có người nhìn thấy đám người chết dưới Hắc Kim Cổ Đao.

Sẽ phát hiện!

Vết thương của những người đó, đã kết băng!

Hơn nữa trái tim của bọn họ, đã hoàn toàn đông cứng!

Đây chính là sự biến đổi mà Băng Sương Chi Tâm mang lại cho Trương Khởi Lân!

Trương Khởi Lân càng giết càng điên cuồng!

Hàng trăm sát thủ của Đạo Mộ Dũng Binh Đoàn, gần như chết và bị thương gần hết.

Hai ngàn cấm quân còn lại, cũng chỉ còn mấy trăm người.

Còn binh lính các gia tộc lớn, chết quá nửa!

Rất nhiều người sống sót bắt đầu lùi lại!

Căn bản không có bất kỳ cách nào!

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Lân giết người đông cứng trái tim!

Y đứng giữa quảng trường!

Người xung quanh ngày càng ít!

Ngày càng ít!

Đúng lúc này!

Một trận tiếng bước chân nặng nề truyền đến!

"Rầm!

Rầm!

Rầm…" "Rầm!

Rầm!

Rầm…" Xuyên qua mưa lớn ngập trời.

Diệp Thần mở mắt nhìn một cái.

Một con Thi Vương toàn thân được bọc bằng lụa, đạp mưa mà đến!

Chương 201

Ngay sau đó!

Phía ngoài cùng bên phải lại vang lên tiếng "rầm rầm rầm".

Lại là hai con Thi Vương!

"Muộn Du Bình, thả ta xuống… khụ khụ." "Trụ Tử, nghe lời." Trương Khởi Lân nhìn Thi Vương một cái, nhíu mày!

Được bọc bằng lụa, tay cầm đại đao, đây là Thi Vương!

Hơn nữa là từ mấy nghìn năm trước.

Đây là Thi Vương do mấy gia tộc tự nuôi dưỡng.

Trong ấn tượng của Trương Khởi Lân, Trương gia ngày xưa cũng có.

Mộ Táng Tinh Cầu từ cổ chí kim đã có bí thuật này, chỉ là rất nhiều người chưa từng thấy mà thôi.

Trương Khởi Lân lập tức lao về phía một con Thi Vương trước mặt.

Y lập tức nhảy lên.

Hắc Kim Cổ Đao xuyên qua mưa, từ trên không trung chém xuống!

Không ngờ Thi Vương này phản ứng nhanh chóng.

Giơ binh khí của mình trực tiếp đỡ lấy Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân đại kinh.

Bây giờ Hắc Kim Cổ Đao có thể nói là hàn khí tứ tán.

Binh khí của nó vậy mà có thể đỡ được!

Hơn nữa binh khí và trên người nó vậy mà không dính hàn khí.

Trương Khởi Lân tiếp tục lại là một đao.

Chém về phía cổ nó.

"Ầm" một tiếng.

Hai binh khí vậy mà đỡ vào nhau!

Trương Khởi Lân thầm nghĩ!

Nhất định phải tăng tốc độ.

Con Thi Vương này chắc chắn là võ tướng ngày xưa, võ công rất cao.

Nhưng mà, chúng bị bọc kín, chắc chắn không có nhiều sự linh hoạt.

Trương Khởi Lân lập tức tăng tốc độ đến cực hạn.

"Vù vù vù…" Thi Vương căn bản không đỡ nổi tốc độ đao nhanh như vậy!

Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém vào người nó.

Thi Vương bị chém ra vết thương, nhưng vết thương rất nhỏ.

Chất lỏng màu đen từ vết thương từng chút một chảy ra!

Trương Khởi Lân trong lòng sốt ruột.

Y dùng đao rạch qua lòng bàn tay mình.

Kỳ Lân Huyết lập tức trào ra.

Nhuộm đầy Hắc Kim Cổ Đao!

Diệp Thần đang nằm trên lưng Trương Khởi Lân, đau lòng không thôi.

Vừa nhìn thấy Kỳ Lân Huyết.

Thi Vương dường như gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

Lập tức ngây người!

Chính trong khoảnh khắc này!

Hắc Kim Cổ Đao nhuốm Kỳ Lân Huyết, một đao lại một đao chém vào cổ nó.

Một vết thương lớn đột nhiên xuất hiện!

Chất lỏng màu đen, từ trong cơ thể Thi Vương chảy ra.

Nó không ngừng giãy giụa, không ngừng gào thét.

"Xoẹt" một đao!

Đầu Thi Vương bay vút lên trời!

Ngay sau đó!

"Ầm" một tiếng.

Con Thi Vương của Ngô gia này, ngã xuống đất tử vong.

"Muộn Du Bình, thả… thả ta xuống, như vậy ngươi mới có thể… đánh nhau tốt." "Ta không!" Vừa nhìn thấy huyết thi Ngô gia trực tiếp bị Trương Khởi Lân chém chết!

"Điều này không thể nào!

Không thể nào!" Ngô Tam Thúc lúc này, trong mật thất cách đó trăm dặm.

Gầm lên một tiếng lớn.

"Ngô gia dùng khí dưỡng thi nhiều năm, làm sao có thể dùng đao mà giết chết được!" "Không thể nào!

Không thể nào!

Không thể nào!" Ngay lúc này!

Có một người xuất hiện bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Người này khoanh tay đứng đó.

“Tam ca, rất rõ ràng, trên người Trương Khởi Lân đã có Thiên Châu!

Hơn nữa, không chỉ một viên!” “Thiên Châu?

Tứ đệ!

Ngươi chắc chắn không nhìn nhầm sao?” “Không có, ta phỏng đoán, ngoài U Linh Mã Não và Trấn Hồn Châu trước đây, y rất có thể đã có được Băng Sương Chi Tâm.” “Băng Sương Chi Tâm?

Ngươi nói là Băng Sương Chi Tâm trong truyền thuyết trấn áp Xích Diễm Giao Long đó sao?” “Đúng vậy, Tam ca.

Xem ra, vận mệnh thiên hạ sẽ đổi thay.

Thiên hạ sắp đại loạn rồi!” “Sớm mấy năm trước, ta đã lén lút tiến vào hoàng lăng của Tào thị hoàng tộc ở núi Côn Luân.

Trong đó ta đã nhìn thấy rất nhiều Thi Vương.” “Những thứ này còn chưa phải là quan trọng nhất.

Quan trọng nhất chính là, một khi Cửu Đại Thiên Châu dần dần xuất thế, người đó rất có thể, sẽ quay trở lại!” “Hắn đã bày ra ván cờ lớn này, ta cũng là ở trong hoàng lăng đó lén lút phát hiện ra manh mối!” Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tứ Sát lại đứng bên cạnh một bức tường sắt trong mật thất.

Trong một cái động trên bức tường sắt này, dùng hàng ngàn sợi xích sắt, buộc chặt một thanh đao.

Lại có một khối sắt băng nặng vạn cân, đè chặt lên nó.

Thanh đao này, dài một mét rưỡi.

Từng có người dùng nó, khiến hàng vạn người, hồn bay phách lạc! … Một thanh Hắc Kim Cổ Đao mang theo hàn băng và Kỳ Lân Huyết một lần nữa chém về phía Thi Vương của Trần gia.

Con Thi Vương này cơ thể đã được chế tạo bằng xốp thuốc, vô cùng cứng rắn.

Lợi hại hơn mấy lần so với huyết thi mà y và Trụ Tử từng gặp trong mộ táng trước đây!

Kỳ Lân Huyết trên Hắc Kim Cổ Đao quá nhạt, căn bản không có cách nào chém xuyên được.

Trương Khởi Lân một lần nữa rạch lòng bàn tay.

Dưới sự gia trì của Kỳ Lân Huyết, Hắc Kim Cổ Đao đặc biệt khắc chế Thi Vương.

Trương Khởi Lân nhảy lên, mấy đao lập tức chém xuống.

Thi Vương của Trần gia căn bản không chịu nổi Hắc Kim Cổ Đao được gia trì bằng Kỳ Lân Huyết này!

Không mấy nhát, liền bị Trương Khởi Lân chém rụng đầu.

Thi Vương của Bạch gia, là một nữ tử.

Nữ tử này mạnh hơn hai Thi Vương trước đó không ít, sau lưng nàng được dán ba tấm phù lục đã thấm vào da.

Trương Khởi Lân và nàng, đối quyết mấy chiêu.

Ba phút sau.

"Xoẹt" một tiếng.

Đầu Thi Vương bị Hắc Kim Cổ Đao chém bay, bay về phía xa.

Giờ phút này!

Sát thủ và binh lính của các gia tộc lớn.

Kẻ chết thì chết!

Kẻ chạy thì chạy!

Trên quảng trường lớn nhất kinh thành.

Vậy mà chỉ còn lại hai người Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Toàn thế giới tất cả fan hâm mộ đều reo hò vì bọn họ.

Hét vang vì bọn họ!

Thành viên tông tộc nội bộ của mấy gia tộc lớn gần như chết và bị thương hết sạch.

"Hai người, hai thanh đao, vậy mà lại chém giết cả Tào thị hoàng tộc và ba gia tộc lớn, khiến chúng tan tác, máu nhuộm kinh thành!" "Một Thần minh, một Tử Thần!

Cặp đôi này ta ship ngọt quá!" "Ta hơi lo lắng, các ngươi có nghe nói không.

Nếu có Đế vương Tào thị hoàng tộc bị giết, sẽ kích hoạt cấm kỵ." "Cái này không phải truyền thuyết sao?

Không thể coi là thật được.

Hơn nữa, Tào Bá bị Trụ Tử ca diệt cả linh hồn rồi.

Lấy đâu ra cái cấm kỵ gì chứ." "Mẹ kiếp!

Các ngươi nghe!

Đó là cái gì?" Ngay khi tất cả mọi người, tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc.

Trong cung đình của Tào thị hoàng tộc, đột nhiên truyền ra một trận kinh văn Phạn âm quái dị.

"Nam mô a di đà bà dạ xích tha già…" "Xích địa dạ tha a di lợi đô bà bì…" Âm thanh này, dường như đang niệm chú gì đó.

Gần như trong khoảnh khắc.

Trương Khởi Lân cảm nhận được nguy hiểm cực lớn.

Y gắt gao nhìn chằm chằm vào hoàng thành.

Giờ phút này!

Trong một ngôi tứ hợp viện ở phía xa kinh thành.

Quỷ Môn Lão Phật gia mặt đầy chấn kinh nhìn về phía hoàng thành.

"Vãng Sinh Chú!" "Vãng Sinh Chú!" Hắn toàn thân run rẩy, vậy mà lập tức hai chân không vững, suýt nữa ngã xuống đất. … Kinh văn Phạn âm ngày càng lớn!

Ngày càng lớn!

Diệp Thần cũng nghe thấy.

Hắn dự cảm thấy nguy hiểm cực lớn đang đến gần.

"Muộn Du Bình, thả ta xuống!

Nhanh… nhanh lên." "Trụ Tử, xem tình hình ở đó.

Cứ ôm chặt nghỉ ngơi đi, đừng quậy." Đúng lúc này.

Một cánh cổng lớn màu đỏ "ầm ầm ầm" mở ra trên tường thành phía đông của Tào thị hoàng tộc.

Toàn thế giới tất cả mọi người, đều nhìn về phía đó.

Đều gắt gao nhìn chằm chằm vào cánh cổng lớn màu đỏ đó.

Mưa càng ngày càng lớn.

Sấm chớp cuồn cuộn.

Không ngừng nổ tung.

Dường như đang báo cho cả Mộ Táng Tinh Cầu: Trời sắp biến

đổi rồi.

"Rầm… rầm… rầm…" "Rầm… rầm… rầm…" Tiếng bước chân khổng lồ nặng nề đạp xuống đất.

Mỗi bước đều khiến người ta nghe mà kinh hồn bạt vía.

Ngay tại cánh cổng đỏ đó!

Một tia sét trắng sáng lập tức lóe qua.

Chương 202

Nơi cánh cổng đỏ đó lập tức xuất hiện một bóng người!

Mặc đầy đủ binh giáp cổ đại, da thịt đỏ như máu, lưng hổ eo gấu!

Tay cầm một cây trường thương.

"Rắc rắc!

Ầm ầm…" Lại một tiếng sấm sét đánh xuống.

Hai tay Trương Khởi Lân hơi run rẩy!

Diệp Thần cảm nhận được sự kích động trong lòng y.

"Trụ Tử, năm đó, trong số những kẻ giết tộc nhân ta, có hắn!

Ta nhớ hắn!" Diệp Thần dùng U Minh Nhãn nhìn từ xa, trên áo giáp của Huyết Thi Tướng Quân đó có một hàng chữ lớn: Phá Lỗ Tướng Quân: Lý Điển!

Diệp Thần lập tức trong lòng kinh hãi.

Hắn vốn đọc Tam Quốc, rất hiểu người này!

Đại tướng dưới trướng Tào Tháo!

Dũng mãnh có mưu lược!

Tuyệt đối là một tướng lĩnh rất lợi hại.

Không ngờ lại trở thành huyết thi!

Sức chiến đấu không biết đã tăng gấp bao nhiêu lần.

Đúng lúc này.

Huyết thi Lý Điển lập tức cười lên một cách âm u đáng sợ.

"Trương Khởi Lân, ngươi vậy mà vẫn chưa chết… ghê… ghê…

ghê.” “Mấy nghìn năm rồi, vương của ta, cũng nên trở về rồi!

A a… ha ha…” Lời Lý Điển vừa thốt ra, Trương Khởi Lân lập tức lại nghĩ đến Tào Tháo đầu rồng đó.

Trong đầu y lập tức lóe lên vô số mảnh ký ức.

Rời rạc, ký ức mơ hồ, không nghe rõ nhìn rõ.

“Lân Nhi, vĩnh viễn đừng sợ hắn.

Hắn chỉ là một nô tài của Trương gia chúng ta!” “Tào Tháo ti tiện vô sỉ, khi đào mộ đã câu thông Âm Thi Giới.

Vì để vận chuyển linh hồn thi thể, cứng rắn biến tinh cầu xinh đẹp này thành nơi mộ táng hoành hành.” “Lân Nhi, hãy trốn trong ngôi mộ này, đừng đi ra ngoài!” … Mặc dù là ký ức rời rạc, nhưng Trương Khởi Lân vẫn nghe rõ.

Trương Khởi Lân nhìn chằm chằm huyết thi Lý Điển.

Mắt y như băng giá, giọng nói như sấm sét.

Trực tiếp mắng chửi.

“Tào Tháo, cũng xứng xưng vương sao?

Hắn chính là, một nô tài của Trương gia ta!

Ti tiện vô sỉ, chó săn của Âm Thi Giới!” Lời này vừa thốt ra.

Lập tức bùng nổ!

Không chỉ Diệp Thần.

Quỷ Môn, các gia tộc lớn, bách tính kinh thành, các quốc gia lớn trên toàn cầu, tất cả đều chấn kinh!

Tiểu Ca không nói thì thôi!

Nhưng mà!

Đã mở miệng thì tuyệt đối không phải nói suông!

Thì ra!

Trên Mộ Táng Tinh Cầu này, Tào thị hoàng tộc đã ăn sâu bén rễ trong lòng mọi người.

Vậy mà chỉ là một nô tài của Trương gia!

Chó săn của Âm Thi Giới?

Vậy thì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao lại có cục diện như ngày hôm nay!

Tất cả mọi người đều không thể nghĩ ra!

Huyết thi Lý Điển, vừa nghe Trương Khởi Lân nói.

Trực tiếp im miệng không nói.

Nó lập tức vung trường thương lên một cách đột ngột.

Một trận khí tức màu đỏ đáng sợ, lập tức giết ra.

Khí tức thương kình màu đỏ, lập tức xuyên qua hạt mưa, lao về phía Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân Hắc Kim Cổ Đao chém một đao vào không trung.

Bạch sắc đao khí cũng lập tức bay ra.

Bạch quang và hồng quang va vào nhau trên không trung, lập tức nổ tung!

"Ầm!" một tiếng.

Cả kinh thành vì đó mà chấn động!

Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày.

Đại tướng này vậy mà lại lợi hại như vậy!

Cùng với đao kiếm chi khí của Hắc Kim Cổ Đao của y, không phân trên dưới.

Đúng lúc này.

Huyết thi Lý Điển, một lần nữa mấy đạo khí tức màu đỏ ập tới.

Trương Khởi Lân vội vàng dốc toàn lực ứng phó.

"Đùng đùng đùng…" "Ầm ầm ầm…" Trương Khởi Lân còn chưa giao chiến trực diện với huyết thi Lý Điển.

Chỉ là tiếng đao kiếm chi khí nổ tung từ xa, đã chấn động toàn thế giới!

Đã lật đổ nhận thức của rất nhiều người trên tinh cầu này!

Sức mạnh của đại tướng này quá mạnh.

Nó dựng thẳng một cây trường thương xuống đất.

"Bốp" "Rắc rắc" Một mảng lớn mặt đất trực tiếp bị trường thương nổ tung.

Trương Khởi Lân giận dữ nhìn.

Huyết thi Lý Điển bắt đầu điên cuồng tăng tốc, nó tay cầm trường thương, gắt gao nhìn chằm chằm Trương Khởi Lân.

Chân nó chấn động khiến cả quảng trường mặt đất không ngừng rung chuyển.

"Muộn Du Bình, cẩn thận." "Trụ Tử, ôm chặt." Vừa dứt lời.

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Lân, lập tức một cỗ hàn khí dâng lên.

Trên mặt y cũng phủ đầy những tinh thể băng nhàn nhạt.

Y như một vị Băng Tuyết Đế Vương, coi thường tất cả.

Trương Khởi Lân khẽ đạp chân phải xuống đất.

Lập tức lao nhanh về phía huyết thi Lý Điển!

Hai người sắp đối mặt.

Huyết thi Lý Điển một thương đâm tới!

Trương Khởi Lân một tay che chở Diệp Thần, cơ thể nhanh chóng nghiêng sang phải, tránh khỏi trường thương.

Trong khoảnh khắc!

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Lân lập tức chém ra.

Trực tiếp nhắm vào đầu Lý Điển.

"Ầm" một tiếng nổ lớn.

Sức lực cực lớn của Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp chém vào cổ huyết thi Lý Điển.

Nhưng mà!

Lớp áo giáp trên cổ này vậy mà lại cứng rắn như vậy.

Cổ huyết thi Lý Điển vậy mà vẫn an nhiên vô sự.

Lý Điển một thương phản đâm lại.

Trương Khởi Lân hai mũi chân chạm đất, nhanh chóng lùi mười mét.

Khi Lý Điển một thương đâm tới.

Trương Khởi Lân lập tức nhảy vọt lên!

Y gắt gao nhìn chằm chằm Lý Điển.

Hai tay nắm chặt đao!

Từ trên trời chém xuống!

Bát Đao Liên Trảm!

Trong khoảnh khắc.

Tám đạo đao ảnh màu trắng lập tức bay xuống.

"Đùng đùng đùng…" Lý Điển giơ thương đỡ đạo đao ảnh đầu tiên.

Đạo đao ảnh thứ hai ập tới, nó lùi một bước.

Đạo thứ ba lại dồn dập ập tới.

Lý Điển lùi ba bước.

Khóe miệng nó rỉ ra một chút máu đen.

Nó ngẩng đầu lên trời gầm lên một tiếng cuồng nhiệt "Hống!" Mười tám đạo phù lục trên người nó lập tức phát sáng, hiện rõ ra.

"Đùng đùng…" Trương Khởi Lân Bát Đao Liên Trảm đạo thứ tư, đạo thứ năm, đạo thứ sáu, đạo thứ bảy.

Lập tức ập tới!

Lý Điển điên cuồng chống đỡ, máu đen ở khóe miệng tuôn mạnh.

Ngay sau đó.

Đạo đao ảnh thứ tám lập tức bay xuống.

Lý Điển trực tiếp không đỡ được, cơ thể bay ngược ra.

Lập tức bay ra và rơi xuống chỗ cánh cổng lớn màu đỏ.

Nó giãy giụa, từ từ một lần nữa giãy giụa đứng dậy.

Đúng lúc này.

Diệp Thần đột nhiên cảm thấy phía sau một trận nguy hiểm.

Hắn quay đầu nhìn.

Một mũi tên độc dịch màu xanh lập tức bay tới.

Mũi tên này, tốc độ nhanh đến cực hạn!

Xé rách không khí, ù ù vang lên.

Diệp Thần không kịp kêu, hắn đang nằm trên lưng Trương Khởi Lân, lập tức dùng hết sức lực cuối cùng.

Đẩy cơ thể Trương Khởi Lân sang một bên.

Sợi dây buộc Diệp Thần và Trương Khởi Lân, lập tức đứt ra.

Trong khoảnh khắc!

Mũi tên độc dịch giết đến!

Diệp Thần một quyền oanh vào mũi tên đó.

Mũi tên quá mạnh, uy lực cực lớn.

Ngay cả khi Diệp Thần đã đánh lệch mũi tên, cũng bị tiễn khí do mũi tên truyền đến làm bị thương.

"Ầm" một tiếng.

Cơ thể Diệp Thần vốn đã thiên sang bách khổng, lúc này càng trực tiếp đổ ra phía sau.

Trương Khởi Lân vừa đỡ lấy Lý Điển, từ mấy đạo khí tức màu đỏ ở đằng xa.

Liền nhìn thấy Diệp Thần ngã về phía sau.

Trương Khởi Lân vội vàng lao tới, một tay ôm chặt Diệp Thần.

Y giận dữ nhìn về phía bên kia.

Chương 203

Lại một Huyết Thi Tướng Quân khác!

Mũ diều hâu!

Da thịt đỏ như máu.

Trong tay hắn hai thanh đại đao, sau lưng có một cây cung dài!

Trên áo giáp có chữ: Đại Tướng Quân!

Tào Nhân!

Cơ thể Diệp Thần thiên sang bách khổng.

Bị mũi tên độc dịch một lần nữa chấn thương, máu từ khóe miệng Diệp Thần không ngừng chảy.

Trương Khởi Lân ôm hắn, ôm chặt lấy hắn.

Y ngẩng đầu nhìn trời, gào lên một tiếng xé lòng.

Y dùng tay, dùng tay áo không ngừng lau máu tươi ở khóe miệng Diệp Thần.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân nhìn Đại Tướng Quân Tào Nhân có sát khí còn đáng sợ hơn cả Lý Điển ở đằng xa.

Trương Khởi Lân hung ác nói.

"Ngươi vì sao lại làm hắn bị thương!

Vì sao lại làm hắn bị thương!" "A… a…" Lập tức!

Trên lưng Trương Khởi Lân, đồ án Cửu Đại Thiên Châu, hoàng quang lóe sáng.

Bạch sắc đao kiếm chi khí lập tức từ lưng truyền đến cánh tay.

Lại toàn bộ hội tụ trên Phát Khâu Chỉ.

Làn da Phát Khâu Chỉ vốn bình thường.

Lập tức biến thành màu trắng, trong suốt sáng lấp lánh.

Trương Khởi Lân lạnh lùng nhìn Tào Nhân mặc áo giáp vàng dày cộp.

"Dám làm hắn bị thương, đi chết đi!" Phát Khâu Chỉ của y lập tức đưa ra.

"Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỳ!" Một chỉ đao kiếm khí, tiên nhân cũng phải quỳ xuống!

"Xoẹt…" Bạch quang rực rỡ lập tức chiếu sáng cả quảng trường.

Xuyên thấu vô số hạt mưa, lao về phía Tào Nhân!

Tào Nhân lập tức dùng cung nhắm vào bạch quang mà bắn.

"Xoẹt xoẹt xoẹt…" Liên tục mấy mũi tên bắn ra.

Nhưng mà!

Mỗi mũi tên bắn ra.

Đều trực tiếp bị bạch quang làm tan chảy.

Tào Nhân đại kinh.

Nhanh chóng lùi về phía sau.

Hắn mạnh mẽ lao vào phía sau một bức tường phía sau cánh cổng lớn màu đỏ.

Bạch sắc đao kiếm chi khí lập tức giết đến.

"Xoẹt!" Tường thành cánh cổng lớn màu đỏ trực tiếp bị xuyên thủng.

Tào Nhân còn chưa kịp phản ứng.

Bạch quang trực tiếp xuyên qua đầu hắn.

Tại vết thương lớn, lập tức kết đầy băng tinh!

"Ầm!" Huyết thi Tào Nhân, ngã xuống đất tử vong!

Khoảnh khắc này!

Toàn cầu chấn kinh!

Lý Điển đứng đó cũng có chút run rẩy.

Đồng thời lúc đó!

Sắc mặt Trương Khởi Lân trắng bệch!

Không ngừng ho khan!

Cơ thể y đã bị thấu chi nghiêm trọng.

Y ôm chặt Diệp Thần, muốn truyền cho hắn sự ấm áp.

Diệp Thần bị mưa lớn xối xả, lúc này vậy mà ngay cả mắt cũng không thể mở ra.

Đúng lúc này.

Tình hình lại một lần nữa trở nên tồi tệ hơn.

Tiếng bước chân hành quân đáng sợ lại một lần nữa vang lên!

"Rầm!

Rầm!

Rầm…" "Giết!

Giết!

Giết…" Trương Khởi Lân cau chặt mày.

Vậy mà lại là: Thi Vương Đại Quân!

Gần một vạn Thi Vương Đại Quân!

Tất cả đều mặc áo giáp, sắc mặt trắng bệch, đủ loại binh chủng đều có!

Đội quân Thi Vương đi đầu, đã bước ra khỏi cổng đỏ của cung điện Tào thị, vây kín quảng trường.

Đội quân Thi Vương phía sau, vẫn không ngừng nghỉ từ sâu bên trong hoàng tộc Tào thị, trong cung điện dưới lòng đất "rầm rầm…" bước ra!

Giờ phút này!

Toàn cầu chấn kinh, kinh thành rung chuyển!

Bách tính lê dân càng run rẩy sợ hãi!

Ai đã từng thấy Thi Vương Đại Quân như vậy?

Ai đã từng thấy Huyết Thi Tướng Quân đáng sợ đến mức đó?

Hoàng tộc Tào thị!

Khủng khiếp như vậy!

Tổ tiên Tào Tháo của bọn họ, rốt cuộc là người thế nào?

Vì sao lại thiết lập đội quân thi thể đáng sợ như vậy trong cung điện của Tào thị hoàng tộc?

Trương Khởi Lân ôm Diệp Thần!

Trong gió mưa ôm chặt lấy hắn!

Y lòng như lửa đốt!

Đau lòng không thôi!

Nhưng mà!

Dù Diệp Thần có khuyên y rời đi thế nào, Trương Khởi Lân đều

không hề lay chuyển.

“Muộn Du Bình, mau đi… về lại cổ lâu Trương gia của ngươi đi, đừng quản ta!

Ta… khụ khụ khụ… ta không cần ngươi… quản.

Đi đi!” Trương Khởi Lân ôm Diệp Thần chặt hơn nữa.

“Trụ Tử, ta không đi đâu cả.

Ta đã nói, mãi mãi không chia lìa.” “Chết, cũng phải cùng nhau!” “Muộn Du Bình… ngươi đi trước đi… ta thu hút bọn chúng.

Ngươi mau đi, được không?

Trụ Tử cầu xin ngươi.

Mau đi!” Diệp Thần nói xong câu này, lại một trận ho khan không dứt.

Máu tươi không ngừng từ miệng hắn tuôn ra.

Cơ thể Diệp Thần vốn đã ngũ tạng lục phủ toàn bộ bị thương.

Nhưng mà!

Lại bị Tào Nhân trực tiếp bắn một mũi tên.

Hắn đã gần như không cảm nhận được nhịp tim của mình.

“Trụ Tử, Trụ Tử… Trụ Tử!

Ngươi cố gắng lên.

Trụ Tử!” “Trụ Tử, ngươi nhất định phải cố gắng lên, ta không cho phép ngươi có chuyện!

Ta không cho phép!” Diệp Thần kiên cường nhịn đau đớn kịch liệt trong cơ thể.

Bình thường hệ thống lúc này đều sẽ đến.

Không biết vì sao lần này lại không có.

Có phải điều kiện không đủ không?

Diệp Thần nghĩ, có lẽ mình trên tinh cầu này, số mệnh đã đến hồi kết.

“Muộn… Muộn Du Bình, lần này ta e rằng thật sự…” “Không được nói bậy, không được nói bậy.

Trụ Tử!

Ta còn muốn đưa ngươi về cổ lâu Trương gia!

Ta còn muốn đưa ngươi đi gặp tộc nhân Trương gia!

Ta còn muốn đưa ngươi đi ở trong cung điện vàng rực rỡ.” “Trụ Tử, ngươi đã hứa với ta.

Ngươi đã hứa với ta!

Ngươi muốn mãi mãi ở bên ta.

Ngươi đã hứa với ta mà!

A…” “Muộn… Du Bình… khụ khụ khụ…” “Trụ Tử, đừng nói chuyện, ho ra máu, đừng nói chuyện nữa, đừng nói chuyện nữa.” “Muộn… Muộn Du Bình, để ta… để ta nói hết.” “Muộn… Ta, ta… ta thích…” Giọng Diệp Thần, lập tức im bặt.

Ý thức của hắn đã mơ hồ.

Trương Khởi Lân đau đớn không muốn sống!

Y ôm chặt lấy hắn!

Miệng không ngừng gọi Diệp Thần, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Rắc!

Ầm ầm…” Trên trời một tiếng sấm lớn, một lần nữa đánh xuống,

vang vọng mây xanh!

Thi Vương Đại Quân vây kín cả quảng trường đến nỗi nước không lọt qua được!

Huyết thi Lý Điển đứng ở phía trước nhất.

Từng bước một, Thi Vương Đại Quân bắt đầu vây lại.

“Giết!

Giết!

Giết!” “Hống!

Hống!

Hống!” Thế trận này quả thực quá đáng sợ!

Quá khủng khiếp!

Ngay khi Diệp Thần sắp chết, ngay khi Trương Khởi Lân đau buồn không thôi.

Trong ba lô bên hông Trương Khởi Lân.

Một bàn tay bé xíu mũm mĩm đưa ra.

Sắc mặt nó vẫn không có chút máu nào.

Trong mắt nó đọng nước mắt.

Nó từ từ bò ra khỏi ba lô của Trương Khởi Lân.

Nó đứng chắn trước vạn tên Thi Vương Đại Quân kia.

“Không cho phép các ngươi làm hại Ba Ba Ma Ma của ta!” “Không cho phép các ngươi làm hại Ba Ba Ma Ma của ta!” “Lũ quỷ vật Âm Thi Giới các ngươi!” Huyết thi Lý Điển vẫy tay!

Chương 204

Thi Vương Đại Quân đang vây công từ bốn phía, lập tức dừng bước.

Không biết vì sao.

Lý Điển trên người đứa bé này, cảm nhận được một cỗ khí tức địa ngục đáng sợ.

Đối với huyết thi Thi Vương mà nói, có một loại áp lực tự nhiên.

"Tiểu Thiên Lưu!

Tiểu Thiên Lưu, ngươi tỉnh rồi, mau đến đây!

Chỗ đó nguy hiểm!" "Mau đến xem Tiểu Kiếm!

Mau đến đây, Tiểu Thiên Lưu!

Chỗ đó nguy hiểm." Sắc mặt Tiểu Thiên Lưu trắng bệch, nó thậm chí ngay cả việc gào thét như trước đây trong động băng tinh, cũng không thể làm được.

"Khụ khụ…" Tiểu Thiên Lưu cũng ho khan không dứt.

Trương Khởi Lân trong lòng đau khổ cực độ.

Hai người quan trọng nhất, lúc này đều trọng thương đến mức này.

Trụ Tử trong vòng tay y đã nhắm mắt lại.

Dù Trương Khởi Lân có gào thét, lay hắn thế nào.

Diệp Thần cũng không hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Trương Khởi Lân ngẩng đầu lên trời gào thét, nước mắt như suối!

Thi Vương Đại Quân không nhìn thấy Tiểu Thiên Lưu có uy hiếp

gì.

Lại bắt đầu tiến lên, khí thế đáng sợ không thôi!

Tiểu Thiên Lưu lập tức đưa ngón tay của mình vào miệng.

Cắn mạnh một cái!

Lập tức máu tươi màu hồng không ngừng chảy ra từ ngón tay của nó.

Tiểu Thiên Lưu dùng hết sức vẩy ngón tay về phía Thi Vương Đại Quân.

Thi Vương dính máu tươi màu hồng, gần như trong khoảnh khắc.

Trực tiếp hóa thành khói bụi.

Mỗi lần Tiểu Thiên Lưu vẩy ra, đều có gần trăm Thi Vương trực tiếp hóa thành khói bụi.

Huyết thi Lý Điển cũng sợ hãi không thôi.

Nó đã trốn sang một bên.

"Tiến lên!

Ta xem con búp bê này có bao nhiêu máu có thể vẩy!" "Tiến lên!

Không được lùi!" Trương Khởi Lân ôm Diệp Thần, chạy tới.

"Tiểu Thiên Lưu, không thể vẩy nữa, ngươi sẽ mất máu mà chết đó.

Nghe lời!

Nghe lời, được không?" Tiểu Thiên Lưu đau lòng ôm Diệp Thần.

"Tiểu Kiếm Ba Ba!

Tiểu Kiếm Ba Ba…" Ngay lúc này.

Cơ thể Tiểu Thiên Lưu vốn dĩ linh áp đã không hồi phục.

Lại thêm việc nó tiêu hao lượng lớn máu tươi.

Nó nằm trên một bên cơ thể Diệp Thần, vậy mà lại một lần nữa ngủ thiếp đi.

Vết thương trên tay nó, máu tươi màu hồng không ngừng chảy xuống.

Rơi trên trán Diệp Thần.

Máu lập tức thấm vào da thịt Diệp Thần.

Diệp Thần đang hôn mê, trong đầu lập tức xuất hiện âm thanh của hệ thống.

"Đinh!

Túc chủ đã thỏa mãn hai điều kiện, một là độ phẫn diễn thăng cấp đến 85%, hai là máu của đao linh Trảm Phách Đao." "Phần thưởng: Trảm Phách Đao Sơ Cấp "Vạn Giải"!

Các hạng thuộc tính của túc chủ thăng cấp 500 điểm!" "Phần thưởng kỹ năng: Tử Thần Phẫn Nộ!

Giới thiệu kỹ năng, một đao có thể khai sơn đoạn thủy!" "Phần thưởng kỹ năng: Quỷ Khốc Lang Hào!

Giới thiệu kỹ năng, linh hồn chết dưới Trảm Phách Đao, có thể triệu hoán khu sử." "Phần thưởng kỹ năng: Trảm Phách, Quy Lai!

Giới thiệu kỹ năng, dù vạn dặm xa xôi, Trảm Phách Đao có thể tùy thời quay về!" "Chú ngữ Vạn Giải Sơ Cấp của Trảm Phách Đao: Tịch diệt ba!

Dã Sái!" Trương Khởi Lân vẫn đang ôm Diệp Thần khóc.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân nhìn thấy tay Diệp Thần động một chút.

Ngay sau đó.

Y nghe thấy khóe môi Diệp Thần đang mấp máy.

Trong gió mưa gần như rất khó nghe thấy Diệp Thần đang nói gì.

Trương Khởi Lân vội vàng ghé tai lại.

Chỉ nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng: "Trảm Phách, Quy Lai!" "Tịch diệt ba!

Dã Sái!" Giọng nói này rất nhẹ, rất nhẹ.

Xung quanh không có bất kỳ ai nghe thấy.

Trương Khởi Lân không biết đây là ý gì, tưởng Diệp Thần nhớ Trảm Phách Đao của hắn.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, đau lòng không thôi, vô cùng bi thống!

Thế nhưng!

Giờ phút này!

Trong một mật thất kín đáo cách đó trăm dặm.

Đột nhiên!

Hắc khí bốc lên, cả mật thất "ầm ầm ầm" vang vọng.

Ngô Tam Tỉnh đại kinh, vội vàng đi kiểm tra Trảm Phách Đao!

Còn chưa kịp mở cơ quan.

Chỉ nghe thấy!

Một tiếng ù lớn nổ tung.

Tảng sắt băng vạn cân đè trên thân Trảm Phách Đao, trực tiếp nổ tung!

Hàng ngàn sợi xích sắt buộc chặt nó, toàn bộ chấn vỡ!

Mảnh vỡ xích sắt vỡ nát, lập tức tứ tán bay ra!

Ngô Tam Tỉnh đang ở trong mật thất.

Trong khoảnh khắc.

Bị mảnh vỡ xích sắt toàn bộ xuyên vào cơ thể.

Hắn đổ thẳng xuống, chết không nhắm mắt!

Ngay sau đó!

Mật thất Ngô gia làm bằng thép kim cương, lập tức nổ tung!

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" "Ầm ầm ầm!" Đất động núi lay!

Trời sập đất nứt!

Tiếng nổ lớn vang vọng trên không trung cả kinh thành!

Tất cả mọi người chấn kinh không thôi!

Đều chạy ra khỏi nhà, nhìn chằm chằm lên trời.

Một giây sau!

Đột nhiên!

Ngay cách đó trăm dặm!

Trong bầu trời mưa lớn như trút nước, mây đen cuồn cuộn, chớp giật sấm vang.

Một thanh đại đao dài 40 mét!

Phát ra hắc khí nồng đậm đáng sợ!!

Vút lên trời!! … Lý Điển tay nắm trường thương, hắn vẫy tay chỉ huy tất cả Thi Vương Đại Quân hai bên.

“Vây lại!

Cả ba người loạn đao chém chết!” “Giết!

Giết!

Giết!” “Giết!

Giết!

Giết!” Trương Khởi Lân ôm Diệp Thần.

Y lại một lần nữa muốn liều mạng đứng dậy.

Thi Vương Đại Quân tất cả đều tay cầm các loại đao kiếm, toàn bộ lao lên!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này!

Đột nhiên!

Khói đặc trên không trung đại chấn!

Một trận tiếng ù lớn lập tức nổ tung.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm lên trời.

Tất cả Thi Vương Đại Quân cũng nhìn chằm chằm lên trời.

Ngay lúc này!

Một thanh đại đao dài 40 mét khói đen cuồn cuộn, lập tức bay xuống.

Trảm Phách Đao theo quỹ đạo hình vòng cung, lập tức lao về phía cả Thi Vương Đại Quân.

“Đùng đùng đùng…” “Ầm ầm ầm…” Thi Vương chạm phải Trảm Phách Đao đều bị hất tung lên không trung, lập tức tan thành tro bụi.

Huyết thi Lý Điển chấn kinh không thôi.

Vội vàng lao sang một bên để tránh.

“Đùng đùng đùng…” “Ầm ầm ầm…” Tốc độ của Trảm Phách Đao nhanh đến cực hạn.

Bay về phía người đàn ông áo đen sắp chết trên quảng trường kia.

Trương Khởi Lân chấn kinh không thôi.

Khán giả toàn cầu kích động, chấn kinh, hưng phấn!

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, nước mắt tuôn như suối.

Trong nháy mắt!

Trảm Phách Đao lập tức lao đến trước mắt.

Đột nhiên!

Người đàn ông áo đen tóc tai bù xù kia, lập tức giơ tay phải lên.

“Ầm” một tiếng nổ lớn.

Trảm Phách Đao bị hắn nắm chặt trong tay.

Trong khoảnh khắc!

Diệp Thần đang nằm trên đất.

Hắc khí đại chấn!

Toàn thân tỏa ra hắc quang nồng đậm.

Một đạo tiếp nối một đạo quang hoàn màu đen từ đầu đến chân đột nhiên xuất hiện.

Chỉ nghe thấy!

Chương 205

"Xì xì…" Nơi quang hoàn đi qua, vết thương trên da thịt toàn bộ hồi phục như ban đầu.

"Xì xì…" Làn da của hắn như được tái sinh, một lần nữa mịn màng mềm mại, trắng sáng rực rỡ.

Tất cả hắc khí hắc quang đều toát ra sát khí đằng đằng.

Đúng lúc này!

Đột nhiên!

Đôi mắt đen kịt như hắc động của Diệp Thần.

Lập tức mở ra!!!

Ngay lập tức, Huyết thi Lý Điển thấy tình hình không ổn, ra lệnh cho tất cả Thi Vương nhanh chóng tấn công.

"Giết!

Giết!

Giết!" Đúng lúc này!

Diệp Thần bị hắc khí bao phủ, đột nhiên nhảy vọt lên.

Trong tay hắn là một thanh đại đao dài 40 mét!

Diệp Thần giữa màn khói đen cuồn cuộn trông như một Tử Thần!

Hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn Huyết thi Lý Điển đang cầm trường thương giữa vạn quân từ xa.

Diệp Thần nhẹ nhàng quát lên: "Tử Thần Phẫn Nộ!" Lập tức!

Thanh Trảm Phách Đao dài 40 mét bừng bừng sát khí, cả thân đao rung động.

Diệp Thần hai tay nắm chặt đao, giơ lên quá đầu!

"Chết đi!" Trong khoảnh khắc!

Thanh Trảm Phách Đao dài 40 mét chém xuống!

Cả thế giới dường như dừng lại trong khoảnh khắc đó.

Hầu hết mọi người đều không thể quên thanh hắc khí đại đao dài 40 mét đáng sợ trên bầu trời!

Huyết thi Lý Điển cả đời kiêu dũng thiện chiến, sau khi trở thành huyết thi càng thêm dũng mãnh vô tiền!

Thế nhưng!

Ngay lúc này!

Một loại linh áp đến từ linh hồn khiến hắn run rẩy khắp người!

Hắn thà mãi mãi ở dưới lăng mộ kia, vĩnh viễn không bao giờ đi ra.

Hắn vừa lùi về phía sau, vừa giơ trường thương lên chống đỡ!

Thanh Trảm Phách Đao dài 40 mét chém thẳng xuống.

Trường thương bằng vàng ròng của Lý Điển lập tức gãy nát như củi mục.

Trảm Phách Đao từ đỉnh đầu hắn bổ thẳng xuống!

Thân thể Lý Điển hóa thành hai nửa, lập tức tan biến thành tro bụi!

Mà uy lực của Trảm Phách Đao vẫn không hề suy giảm.

"Rầm!" "Oanh long long" một tiếng nổ lớn!

Trảm Phách Đao bổ xuống nền đá xanh trên quảng trường.

Những phiến đá xanh trực tiếp nổ tung, hàng ngàn binh sĩ xung quanh Trảm Phách Đao lập tức bị hất bay!

Chết ngay tức khắc!

Tan thành mây khói!

Trên mặt đất, khói đen tan hết, một hố sâu khổng lồ sâu tới mười mét đột nhiên xuất hiện!

Toàn cầu chấn động không thôi!

Khán giả thậm chí còn kích động đến mức không nói nên lời.

Đây còn là người sao?

Đây rõ ràng là Tử Thần đích thực giáng lâm!

Tử Thần đến từ địa ngục!

Tử Thần với hắc khí bao trùm khắp người, sát khí ngút trời!

Trương Khởi Lân đứng bên dưới, nhìn Diệp Thần, nước mắt rưng rưng.

Y không quan tâm Trụ Tử lúc này rốt cuộc là thân phận gì.

Tử Thần cũng được!

U linh cũng được!

Đối với Trương Khởi Lân mà nói, người đó vĩnh viễn là Trụ Tử của mình.

Vĩnh viễn là như vậy!

Ngay lúc này!

Một số thiên tướng trong hàng ngũ đại quân Thi Vương đều cầm trường kiếm, tiếp tục chỉ huy Thi Vương tấn công.

“Giết!

Giết!

Giết!” “Gào!

Gào!

Gào!" Diệp Thần khinh thường nhìn xuống phía dưới, trên mặt lộ vẻ cực kỳ bất mãn.

"Dựa vào số đông sao?" "Để các ngươi xem, rốt cuộc là Thi Vương của Âm Thi Giới các ngươi lợi hại, hay là đại quân vong linh Tử Thần của ta lợi hại." Diệp Thần nắm chặt Trảm Phách Đao, giơ ra trước người.

Miệng hắn ghé sát vào lưỡi Trảm Phách Đao.

Nhẹ nhàng nói.

"Quỷ Khốc Lang Hào!" "Vạn thiên quỷ hồn, ta lấy danh nghĩa Tử Thần triệu hoán các ngươi!" Lập tức!

Cả thế giới tối sầm lại.

Thanh Trảm Phách Đao khổng lồ bay vút lên, dừng lại trên không Kinh Thành.

Trảm Phách Đao khói đen cuồn cuộn!

Đột nhiên!

Một bộ xương khô gớm ghiếc chui ra từ Trảm Phách Đao.

Một linh hồn u linh cũng chui ra từ Trảm Phách Đao.

Liên tiếp từng cái một!

Vạn thiên linh hồn, xương khô đều chui ra từ Trảm Phách Đao.

Thậm chí cả cái thứ bẩn thỉu đã chui vào Trảm Phách Đao lúc trước.

Lúc này!

Cũng nhảy ra, vẻ mặt khát máu hưng phấn!

Khắp nơi đều là tiếng quỷ khóc sói gào!

Khắp nơi đều là tiếng thét thảm thiết!

"Phanh phanh phanh..." Hồn phách, xương khô toàn bộ nhảy xuống đất.

"Ba ba ba..." Hồn phách, xương khô càng ngày càng nhiều!

Hàng vạn quỷ hồn, xương khô đã chết dưới Trảm Phách Đao của Diệp Thần, tất cả đều xếp hàng chỉnh tề!

Chúng nhe nanh múa vuốt, vẻ mặt khát máu cùng hung cực ác vô cùng hưng phấn, đáng sợ!

Đại quân Thi Vương của Tào thị bắt đầu vẻ mặt mờ mịt, chúng đã sớm dừng bước chân.

Chúng thậm chí còn có chút sợ hãi lùi về phía sau!

Tiếng hô hào dũng mãnh vô tiền của chúng đã tắt ngấm!

Cả Kinh Thành!

Khắp nơi đều là tiếng gào thét xé lòng, tiếng cười quái dị khủng bố của đại quân vong linh!

Diệp Thần chậm rãi nhìn Trảm Phách Đao một cái.

Sau đó!

Hắn từ trên không nhảy xuống.

"Bốp" một tiếng.

Diệp Thần đứng trên mặt đất.

Hắn quay lưng về phía vạn thiên hồn phách, đại quân xương khô.

Hắn thậm chí còn không quay đầu lại!

Chỉ lạnh lùng nói một chữ: "Giết!" Trong nháy mắt!

Toàn bộ quảng trường Kinh Thành, một lần nữa trở thành nhân

gian luyện ngục.

Từng Thi Vương một đổ gục xuống đất.

“Sát sát sát...” “Geigeigei...” “Ha ha ha...

A a a...” “Ta muốn uống máu...

Hắc hắc...” “Lâu lắm rồi không được ra ngoài, cảm giác giết chóc thật sảng khoái...” Vô số âm thanh khủng bố đáng sợ của hồn phách vang vọng khắp trời đất!

Trên quảng trường Kinh Thành.

Lập tức!

Thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi, máu đen của Thi Vương tụ thành sông.

Diệp Thần nhẹ nhàng đi về phía Trương Khởi Lân.

Từng bước từng bước.

Hắn bước những bước chân nặng nề.

Sắc mặt hắn tái nhợt, liên tục hai lần phát động kỹ năng “Vạn Giải”.

Khiến linh áp và tinh lực của hắn hao tổn cạn kiệt.

Kỹ năng “Vạn Giải” là chiêu thức nghịch thiên phản âm dương, Diệp Thần trong trạng thái như vậy.

Hai chiêu “Tử Thần Phẫn Nộ” và “Quỷ Khốc Lang Hào” liên phát, quả thực là đã kiệt sức.

“Muộn Du Bình, đỡ ta một chút.” Trương Khởi Lân lập tức lao tới, một tay túm lấy cánh tay Diệp Thần, đặt hắn lên lưng mình.

“Trụ Tử, không sao chứ?” “Không sao!” “Muộn Du Bình, cứ để bọn chúng đánh nhau đi.

Chúng ta đi thôi.” “Được, chúng ta về nhà!” “Về nhà!” Ngày hôm đó, cả nước chấn động!

Thế giới xôn xao!

Dân chúng kích động muôn phần, không chỉ vì tình cảm đáng ghen tị của hai người.

Mà còn là sự căm ghét của dân chúng đối với vương triều phong kiến, sự độc tài của các đại gia tộc!

Sau cuộc bỏ phiếu toàn quốc lần trước.

Cuốn tự truyện của Trụ Tử ca được xác định tên là: 《Một Nhà Ba Người Du Ngoạn Mộ Địa》.

Và trong lời tựa của cuốn sách này có một bài thơ tương du (thơ pha trò).

Ghi lại đoạn trải nghiệm nhiệt huyết khó quên này.

Bài thơ tương du như sau: Hàn Đàm sinh tử hai nơi xa, lệ chảy thành ma niệm tận cùng.

Vì giai nhân mà giận tím mặt, một người một đao chấn động khung trời.

Lúc gần chết lại tương phùng, tiên nhân một chỉ động lòng người.

Thế gian dù không có pháp thuật song toàn, thà phụ Như Lai không phụ khanh!

Gió càng lúc càng nhỏ.

Mưa cũng càng lúc càng nhỏ.

Mây đen trên không Kinh Thành dần dần trở nên thưa thớt.

Lúc này trên quảng trường Kinh Thành.

Một nam tử bạch y tuấn tú, lạnh lùng bức người, đang cõng một

hắc y nhân đẹp trai đến mức khiến người ta ghen tị.

Trên mặt đất đầy nước mưa và máu, họ từng bước từng bước đi về phía trước.

Phía sau họ.

Hàng vạn Thi Vương đã đổ gục toàn bộ.

Chết thảm vô cùng khủng khiếp!

Chương 206

Đúng lúc này.

Diệp Thần mặc hắc y, nhẹ nhàng vươn tay phải ra phía sau.

Thanh đại đao đã khôi phục lại kích thước 1.5 mét lập tức bay trở về.

Bị Diệp Thần nắm chặt trong tay.

"Muộn Du Bình, đằng kia có một đình tử, chúng ta nghỉ ngơi một chút được không?" "Được!" Diệp Thần không muốn Trương Khởi Lân cũng mình quá mệt, cho nên thấy cái đình tử kia, liền muốn mình ngồi xuống, để Muộn Du Bình cũng nghỉ ngơi một lát.

Cùng lúc đó.

Trương Khởi Lân cũng nhìn thấy cái đình tử kia, suy nghĩ của y là, ở đây không có ai quấy rầy, có thể nói chuyện với Trụ Tử.

Trương Khởi Lân từng bước từng bước, lội trong nước mưa đi về phía lương đình.

Trong mưa, khói sương, ao hồ, lương đình, phong cảnh thật mỹ lệ.

Đương nhiên, tiền đề là, ngươi không quay người lại nhìn hàng vạn tử thi trên quảng trường phía sau.

Nếu như, ngươi nhìn rồi, có lẽ ngươi sẽ cảm thấy nơi này đích thực là địa ngục.

Trương Khởi Lân tìm một chiếc ghế khô ráo, y dùng ống tay áo của mình lau sạch.

Trong lòng Diệp Thần ấm áp.

Cảnh này thật quen thuộc.

Hồi nào đó.

Dưới tháp vong linh kia.

Trên tảng đá lớn khắp nơi có đom đóm.

Diệp Thần cũng đã làm chuyện tương tự.

Trương Khởi Lân đặt Diệp Thần xuống cho hắn ngồi.

“Trụ Tử, Tiểu Thiên Lưu thật sự không sao chứ?” “Muộn Du Bình, không sao đâu.

Nếu nói về sinh mệnh lực, nàng còn ngoan cường hơn chúng ta.

Bởi vì nàng là Đao Linh.” “Trảm Phách Đao bất diệt, nàng sẽ vĩnh tồn.” “Trụ Tử, ngươi có phải đã đưa Tiểu Thiên Lưu vào trong Trảm Phách Đao rồi không?” “Nàng tự mình đi vào, ở bên trong Trảm Phách Đao.

Linh áp của nàng hồi phục nhanh hơn.” “Đợi nàng hồi phục xong, sẽ đi ra thôi mà.

Muộn Du Bình, đừng lo lắng.” “Nàng không sao thì tốt rồi.

Ta chỉ đang nghĩ, nhà của chúng ta sau này, có một đứa trẻ, có chút niềm vui nghịch ngợm, phá phách.

Thật tốt biết bao.” Diệp Thần lập tức mừng rỡ trong lòng.

Vội vàng ngồi thẳng dậy.

Không ngờ dùng lực quá mạnh.

Ho khan không ngừng.

“Trụ Tử, ngươi chậm một chút, chậm một chút thôi.

Thật là, cứ như một đứa trẻ vậy.” “Muộn...

Muộn Du Bình, ngươi vừa nãy nói... nói ‘nhà’ sao?” Trương Khởi Lân ngẩn người, giả vờ ngây thơ.

“Nhà gì cơ?

Ta có nói sao?” “Nói rồi, ngươi rõ ràng là nói...

Khụ khụ khụ...” Vừa thấy Diệp Thần sốt ruột đến mức lại bắt đầu ho khan, Trương Khởi Lân vội vàng vừa vỗ lưng hắn, vừa nói.

“Ta nói rồi!

Ta nói rồi!

Ta nói rồi!

Ngươi đừng kích động, không thì lại ho nữa bây giờ.” Diệp Thần lập tức!

Vui sướng tràn ngập lòng!

Mưa nhỏ dần, gió cũng nhỏ dần.

Khói sương mờ mịt một mảnh.

Chính giữa mùa hè, hồ nước ở đằng xa, sen nở khắp nơi.

Diệp Thần muốn nói lại thôi.

“Trụ Tử, ngươi nói đi chứ, vừa nãy còn cầm đại đao 40 mét chém người, giờ sao lại ấp úng thế.” “Ta muốn hỏi ngươi, ngươi có để ý đến ánh mắt thế tục không?

Ví dụ như... ví dụ như ta... và ngươi.” Xưa nay, âm dương hài hòa, gần như là nhận thức của rất nhiều người.

Nhưng mà!

Điều đó thì có liên quan gì chứ.

“Không để ý!

Trụ Tử.

Đời người một kiếp, mỗi người sống cuộc đời của mình, sống cuộc sống của mình.

Mình thích thế nào thì làm thế ấy, lấy đâu ra thời gian mà để ý đến ánh mắt của người khác." Diệp Thần vừa nghe, lại kích động thêm một chút.

"Ngươi và ta suy nghĩ... y hệt nhau!" "Thế giới ta từng ở, rất nhiều người phải chịu áp lực thế tục.

Thật ra mà nói, cuộc sống hay ngày tháng đều là sống cho chính mình, cớ gì người khác lại phải can thiệp vào chuyện của người khác." Diệp Thần hỏi: "Trong túi ngươi còn đồ ăn không?

Ta đói." "Ta đã mấy ngày không ăn gì rồi." Trương Khởi Lân lấy ra một gói mì cay và một bình rượu gạo.

"Vốn dĩ ngươi bị thương, không thể ăn những thứ này, nhưng mà, thấy ngươi mấy ngày không ăn gì, ta đặc cách cho một lần.

Ăn đi." Diệp Thần nhận lấy, vội vàng vừa ăn vừa uống.

Vui vẻ cực độ!

"À đúng rồi, người nhà ngươi có đồng ý chuyện chúng ta không?" "Trụ Tử, người nhà ta chỉ còn lại ta một mình thôi." "Ta là nói, những tộc nhân còn sót lại của các ngươi ấy." "Trụ Tử, ta là Tộc trưởng!

Ngươi quên rồi sao?" "À!

À!

Ha ha!

Tộc trưởng là nhất!

Tộc trưởng là nhất!" "Thế còn ngươi thì sao?

Trụ Tử?" "Ta à?

Ta càng vô câu vô thúc (không bị ràng buộc)!

Nếu ta nói, ta chỉ là một mình vô ý đến tinh cầu này, ngươi có tin không?" "Ta tin!" "A?

Cái này ngươi cũng tin sao?" "Ngươi nói gì, ta cũng tin." Diệp Thần vui vẻ uống một ngụm lớn rượu gạo.

Suýt nữa thì sặc.

"Vừa nãy lúc giết người, ta hình như có một câu chưa nói xong.

Ta..." "Ngươi chưa nói xong... nhưng Trụ Tử, ta... ta nghe hiểu rồi." "Trụ Tử, ta... ta cũng vậy." "Vậy để ta nói cho ngươi nghe nữa nhé!

Được không?" "Trụ Tử, bây giờ đừng nói.

Một thời gian nữa, ta sẽ đưa ngươi đi thám hiểm một nơi.

Đến đó, ngươi hẵng nói, sẽ tăng xác suất thành công của chúng ta." "Nơi nào?" "Tiểu thúc của ta từng nói với ta, mỗi người Trương gia đều phải đến một nơi, nơi đó gọi là Nguyệt Lão Bí Cảnh." "Nguyệt Lão Bí Cảnh?" "Đó là một huyễn cảnh (ảo cảnh) để khảo nghiệm sự tâm linh tương thông của hai người, tất cả võ lực đều mất tác dụng.

Chúng ta càng tâm linh tương hợp, sức mạnh càng cường đại.

Hai người thành công đi ra sẽ nhận được ấn ký Tình Duyên của Nguyệt Lão!

Ấn ký Tình Duyên từ Nhất Thế Tình Duyên...

Cửu Thế Tình Duyên... cho đến Thiên Thọ Tình Duyên." "Quy định của Trương gia là không được dưới Tam Thế Tình Duyên." Diệp Thần hơi nghi hoặc, sao hôn nhân của người Trương gia lại có thể

liên quan đến Nguyệt Lão.

“Trương gia các ngươi sẽ không thật sự là thần tiên đấy chứ.” “Bất kể có phải thần tiên hay không, dù sao nơi này ngươi cũng phải đi cùng ta.” “Đi đi đi!

Sớm đi đi, ta rất mong chờ đó.” “Một tháng sau, chúng ta sẽ đi!

Đến lúc đó chúng ta còn phải sắm sửa hành trang.” “Sắm sửa hành trang?

Vậy chúng ta mua nhiều đồ mang theo đi.” “Ừ!

Ở đó là địa bàn của Cô Tô Lam thị, chúng ta phải mặc cổ trang.” “Được rồi!

Tuyệt quá rồi!” Tâm trạng Diệp Thần lập tức tốt hẳn lên.

Dù hiện tại thân thể vẫn rất mệt mỏi, rất không thoải mái.

Nhưng niềm vui trong lòng đã khiến hắn quên đi tất cả.

Lúc này.

“Nếu muốn thật sự ở bên nhau, còn phải đến Trương gia Cổ Lâu, ở đó sẽ cử hành nghi thức.” “Ta đều nghe ngươi.” “Trương gia có tổ huấn, mỗi đời Tộc trưởng đều cần...” “Ta đều nghe ngươi!” “Hơn nữa!

Ở đó, sau khi nghi thức kết thúc, ngươi sẽ được kéo dài thọ mệnh.” “Kéo dài?

Kéo dài thọ mệnh bao lâu?” “Lâu như ta!” “Ha ha ha!

Cái này tốt, cái này tốt, ha ha...

Khụ khụ...

Ha ha...” Diệp Thần ăn xong mì cay, lau lau miệng.

Tâm trạng cực tốt.

“Ngươi xem, đằng kia có một đóa sen tịnh đế (sen đôi) kìa!” Trương Khởi Lân nhìn xem, quả nhiên là có một đóa!

Rất đẹp.

“Để ta đi hái cho ngươi!” “Đừng, đừng, Trụ Tử, nó đang nở rất đẹp ở trên đó.

Cứ để nó bình yên đi.” “À!” Đúng lúc này.

Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy bóng mình trong nước.

Trong lòng kinh hãi!

Mẹ kiếp!

Râu ria xồm xoàm, tóc tai bù xù.

“Đây là ai?

Diệp Thần phong lưu thích thảng (phong nhã phóng khoáng), sao lại biến thành ra nông nỗi này.” Diệp Thần vội vàng sờ con dao găm của mình, hắn muốn tự mình cắt tỉa một chút, nhanh chóng chỉnh đốn lại hình tượng.

Nhưng mà!

Dao găm của hắn đã không còn.

Diệp Thần lập tức cầm Trảm Phách Đao của mình, đặt lên miệng.

“Trụ Tử, ngươi!

Làm gì đấy!” “Ta cạo râu!” “Phụt!” “Trời ạ, chưa từng thấy ai dùng đại đao 1.5 mét để cạo râu cả.” “Trụ Tử, ngươi lại đây, ngồi chỗ này, ngồi yên đi.

Ta giúp ngươi.” “À!” Trương Khởi Lân thì không như Diệp Thần, đến dao cũng vứt đi rồi.

“Trụ Tử, ngươi mấy ngày chưa cạo râu rồi.” “Cũng nhiều ngày

rồi nhỉ.

Từ ngày ta nhảy xuống Hàn Đàm.” “Chậm một chút!” “Sao vậy?

Trụ Tử?” “Ngươi làm ta đau à?” “Ta có động dao đâu?

Đau chỗ nào?” “Chính là, chính là làm đau rồi, không tin ngươi tự mình ghé sát vào mà xem.” Chẳng có vết thương nào cả.

“Trụ Tử, không có vết thương nào cả, ngươi nhẫn nhịn một chút.

Sắp xong rồi.” “Đau đau đau, ngươi thổi thổi cho ta là hết đau ngay.” Sau khi Trương Khởi Lân thổi một cái, Diệp Thần lập tức toàn thân thoải mái.

Nội tâm hắn nhận được cảm giác thỏa mãn cực độ.

“Tiểu Thiên Lưu, nói thật đúng là phải.” “Trụ Tử, cái gì là phải?” “Ta không nói, hắc hắc...” “Nói hay không nói?” “Không nói!

Không nói!

Cứ không nói đấy.” “Ta sẽ cạo trọc hết tóc ở giữa đầu ngươi, xem ngươi có nói không.” “Nhanh nói cho ta biết, ngươi nói Tiểu Thiên Lưu, nói cái gì là phải.

Bằng không, ta sẽ cạo đầu đấy.” Kết quả, Diệp Thần đầy vẻ bất cần “Hừ” một tiếng.

“Cạo đầu?

Chương 207

Cạo đi!

Cạo đi!" "Ngươi không yêu dung nhan của mình sao?

Cạo trọc đầu cũng không thể uy hiếp được à?" Kết quả Diệp Thần tiếp tục lại thêm một câu.

"Ngươi cạo trọc đầu ta, cũng không ảnh hưởng đến ta, cả ngày ta nhìn đều là ngươi!

Ngược lại, cả ngày nhìn đầu trọc của ta, lại là ngươi!" Quả nhiên!

Trụ Tử, vẫn là Trụ Tử đó!

Trụ Tử thần thánh!

Cái mạch não này!

Diệp Thần dừng lại một chút.

Lại nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

"Câu nói đó của Tiểu Thiên Lưu ngươi thật sự muốn biết sao?" "Muốn chứ." "Được rồi, ta nói cho ngươi biết, vừa nãy lúc ngươi ghé sát vào thổi khí vào mũi ta.

Ta đột nhiên ý thức được, Tiểu Thiên Lưu có một câu nói đúng." "Quả nhiên 'thơm' thật." Trương Khởi Lân động tác rất nhẹ, từng chút từng chút cắt tỉa tóc cho Diệp Thần.

"Trụ Tử, ngươi muốn kiểu tóc gì?" "Cái này à, ngươi đừng hỏi ta.

Tự ngươi quyết định đi." "Muộn Du Bình nhà ngươi, thích ta trông như thế nào, thì làm kiểu tóc như thế ấy." Nghe Diệp Thần nói vậy.

Trương Khởi Lân ngược lại không có chủ ý.

Kiểu tóc gì?

Tóc dài?

Tóc ngắn?

Tóc tém?

Thậm chí là kiểu Thập Nhất Trụ Kình Thiên ban đầu.

Dường như đều rất đẹp.

Trương Khởi Lân nghĩ như vậy.

Y cắt tỉa lại mái tóc lòa xòa hai bên của Diệp Thần.

Chưa đầy hai mươi phút.

Tóc đã được cắt tỉa xong xuôi toàn bộ.

Trụ Tử vừa đẹp trai, vừa ngầu kia, đã quay trở lại!

"Muộn Du Bình, hôm nay ngươi nói, Tào Tháo kia là một nô tài của gia đình các ngươi.

Chuyện này rốt cuộc là sao?" "Ta nhớ không rõ lắm, trong ký ức hình như là cha ta nói, hình như là Tào Tháo này khi đạo mộ, đã phát hiện ra Âm Thi Giới." "Sau đó hắn và Âm Thi Giới đạt thành hiệp nghị gì đó, liên kết lại hãm hại Trương gia chúng ta." Trương Khởi Lân hơi ngừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục nói.

"Hình như, lại không phải như vậy.

Trong ký ức thì người giết cha ta, hình như không phải Tào Tháo.

Mơ mơ hồ hồ lắm." Diệp Thần vỗ vỗ Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy.

Chúng ta đi tìm Cửu Đại Thiên Châu về trước.

Tìm về chẳng phải là chân tướng sẽ rõ ràng sao!" Trương Khởi

Lân gật đầu.

“Trụ Tử, ngươi nói có kỳ lạ không, ta đối với mẫu thân mình, một chút ấn tượng cũng không có!

Dường như... dường như bị người ta cố ý xóa bỏ vậy.” Diệp Thần kinh ngạc một chút.

Xóa bỏ ký ức của người khác?

Điều này cần thần thông lớn đến mức nào chứ!

Nhưng mà!

Nếu không phải là xóa bỏ ký ức, sao lại có thể không có một chút ấn tượng nào.

“Trụ Tử.” “Hửm?” “Ngươi thật sự là Tử Thần sao?” “Không phải!

À, cũng coi như là!

Chắc là vậy đi.” Diệp Thần đột nhiên lại nghĩ đến, có lẽ mình sẽ hóa thân thành một vai diễn tiếp theo.

Hắn lại tiếp tục nói.

“Muộn Du Bình, có lẽ một ngày nào đó, ta sẽ không còn là Tử Thần nữa.

Có thể, ta cũng sẽ không còn là ta của hiện tại nữa.” Trương Khởi Lân kinh hãi!

Y không hiểu ý Diệp Thần.

Nhưng trong lòng y lập tức lo lắng khôn nguôi.

Y vội vàng hai tay giữ chặt vai Diệp Thần.

“Trụ Tử, ngươi nói cho ta biết?

Ngươi nói vậy là có ý gì?

Ngươi đừng rời xa ta!" "Trụ Tử, ngươi không thể rời xa ta!

Tuyệt đối không được!" Diệp Thần trong lòng chua xót.

Hắn nghĩ, độ hóa thân của mình đã đạt 85%.

Sắp tới 90% độ hóa thân, là có thể chọn vai diễn tiếp theo.

Nhưng mà!

Hắn lại sợ Trương Khởi Lân không chấp nhận được sự thay đổi của mình.

Bởi vậy, Diệp Thần mới nói bóng nói gió để dò la ý tứ của y!

"Không phải vậy đâu, Muộn Du Bình, ta không rời đi.

Ta là nói, có khả năng.

Ta đột nhiên sẽ thay đổi một chút, ví dụ như..." "Ví dụ như cái gì?" Trương Khởi Lân sốt ruột!

"Ví dụ như cái gì?

Ngươi mau nói đi!" "Ví dụ như, ta có thể đột nhiên lùn đi, có thể đột nhiên gầy hơn, hoặc là..." Trương Khởi Lân vẻ mặt mộng bức (ngơ ngác).

Cái này đặc biệt, gầy hơn thì còn hiểu được.

Cái chiều cao đột nhiên lùn đi, cái này cũng có thể thay đổi sao?

"Trụ Tử, còn nữa không?

Hoặc là cái gì?" "Muộn Du Bình, ta là nói, hoặc là ta biến thành không còn cao lớn uy mãnh như Tử Thần nữa.

Nhưng mà, diện mạo của ta sẽ không thay đổi.

Hắc hắc..." Trương Khởi Lân nghe mà mơ mơ hồ hồ.

"Trụ Tử, không sao.

Nếu không còn cao lớn uy mãnh như vậy.

Ta bảo vệ ngươi là được!" Trương Khởi Lân tuy không hiểu rốt cuộc Diệp Thần có ý gì.

Nhưng mà, trong lòng Trương Khởi Lân chỉ công nhận một điểm.

Trụ Tử tuyệt đối sẽ không lừa dối mình.

Hơn nữa hắn chắc chắn cũng có nỗi niềm khó nói, không nói ra bí mật là thật sự không có cách nào khác rồi.

Nhưng mà.

Trương Khởi Lân nghĩ đến một chuyện.

Y đột nhiên cười lên.

Cái này lại khiến Diệp Thần bị chọc cho buồn bực.

"Muộn Du Bình, ngươi đang nghĩ gì vậy?

Lén lút cười." "Không có gì." "Ai da, mẹ kiếp!

Vẫn không thành thật, thành thật khai ra!

Nghĩ gì vậy?

Lén lút cười, có phải có ý đồ xấu xa gì không!" "Muộn Du Bình, mau nói mau nói, bằng không ta sẽ..." Trương Khởi Lân giả vờ ngây thơ.

"Ta không nói, ngươi làm gì được." "Ta sẽ!

Ta sẽ!

Cù lét ngươi!" Diệp Thần lập tức đứng dậy vươn tay ra.

Chuẩn bị cù lét Muộn Du Bình.

Không ngờ dùng lực quá mạnh.

Diệp Thần lại bắt đầu ho khan, ho không ngừng.

Trận đại chiến lần này tiêu hao quá lớn rồi.

Đặc biệt là hai chiêu cuối cùng, quá tổn hại thân thể, hao tổn tinh lực rồi.

Trương Khởi Lân vừa nhìn, liền sốt ruột.

“Trụ Tử, Trụ Tử, ngươi không sao chứ?

Không sao chứ?” “Không sao!” “Sau này đừng tùy tiện sử dụng hai chiêu thức hôm nay.

Chiêu thức Tử Thần của ngươi quá bá đạo, rất tổn hại thân thể.

Trước kia là Trảm Hồn Trảm Phách, bây giờ là Chiêu Hồn Phách, những điều này đều là hành động vi phạm âm dương bình thường, sẽ rất tổn hại tinh thần lực và thân thể của bản thân.” “À!

Ta biết rồi.

Sau này sẽ không dễ dàng sử dụng nữa.” Diệp Thần nghĩ, Tử Thần mà hắn từng biết, quả thật là như vậy.

Tuy rằng có thể sát phá thiên địa, xông pha không gì cản nổi.

Nhưng mà, mỗi lần Tử Thần giết người cướp hồn, phá hủy tạo hóa trời đất, phá vỡ quy tắc âm dương.

Về cơ bản đều sẽ phải chịu phản phệ ở các mức độ khác nhau!

Diệp Thần vừa nghĩ đến đây, đột nhiên, hắn lại phản ứng lại.

Vấn đề vừa nãy, Muộn Du Bình vẫn chưa trả lời kia mà.

Muộn Du Bình vừa rồi lén lút cười gì một cách khó hiểu vậy.

“Muộn Du Bình, ngươi nói cho ta biết, vừa nãy ngươi rốt cuộc lén lút cười cái gì?

Ngươi không nói, ta lại sốt ruột, vừa sốt ruột, chắc chắn lại sẽ ho khan.” Trương Khởi Lân hết cách, nghĩ đến chuyện kia.

Y lại cười một tiếng.

“Được, ta nói cho ngươi biết.” “Trụ Tử, ngươi vừa nãy không phải nói, ngươi sẽ tự mình thay đổi sao?

Nói sẽ biến lùn đi một chút, gầy hơn một chút, còn không cao lớn uy mãnh nữa, phải không?” Diệp Thần gật đầu.

Quả thật, nếu thay đổi vai diễn.

Rất ít người cao lớn uy mãnh như Kenpachi.

Nhưng mà các vai diễn đều là loại đẹp trai ngất trời.

“Đúng vậy!

Muộn Du Bình, sẽ thay đổi.” Trương Khởi Lân gật đầu.

“Trong Trương gia Cổ Lâu có một quy tắc bắt buộc cho nghi thức thành gia (kết hôn).” “Hơn nữa là bắt buộc!” Trương Khởi Lân còn đặc biệt nhấn mạnh một chút.

Lúc cử hành nghi thức thành gia, quy tắc này là bắt buộc.

“Quy tắc gì vậy, ngươi đừng vòng vo nữa.

Muộn Du Bình.” “Nghi thức thành gia, hai người bắt buộc phải có một người mặc trường bào màu đỏ thời Minh triều.

Trên đó thêu Cửu Chủng (chín loại) Kỳ Lân Thần Thú.” Diệp Thần gật đầu.

Cái này khá tốt đó chứ, tôn trọng cổ phong.

Hơn nữa trông đẹp biết bao.

“Không thành vấn đề, ta có thể mặc trường bào màu đỏ thời Minh triều!” Khóe miệng Trương Khởi Lân nhếch lên.

Tiếp tục nói.

“Còn một người, bắt buộc phải mặc trường quần (váy dài) màu

đỏ lớn!

Trên đó thêu chín con phượng hoàng.

Đầu đội hà quan (mũ phượng), che khăn voan đỏ.” Chưa đợi Diệp Thần nói gì.

Trương Khởi Lân tiếp tục nói.

“Tổ chế có lời: Nếu không thể phân biệt bằng âm dương.

Chương 208

Thì dựa vào chiều cao mà phân biệt.

Vừa nãy ngươi nói, ngươi sẽ lùn đi!

Ngươi sẽ gầy đi!" "Cho nên, Trụ Tử, ngươi hiểu rồi đấy..." Diệp Thần: "..." Gió mưa giằng xé, trời đất tối tăm!

Trên quảng trường Kinh Thành máu chảy thành sông.

Tử thi khắp nơi!

Linh hồn tan biến đầy đất!

Nơi này dường như không phải nhân gian.

Địa ngục cũng không đáng sợ bằng nơi đây!

Dưới trời đất bao la.

Đằng xa, trong mưa.

Có hai người, dìu đỡ lẫn nhau.

Từng bước từng bước đi tới.

Nước mưa gột rửa thân thể họ.

Máu tươi trên mặt họ dần dần trở nên sạch sẽ.

Mới nhìn rõ được diện mạo.

Một người tóc tai bù xù, âm tà soái khí (đẹp trai tà mị)!

Một thân hắc y, khắp người máu tươi!

Trong tay kéo lê một thanh đại đao.

Từng bước chân lảo đảo.

Một người tóc ngắn ướt đẫm, thanh tú bức người!

Một thân bạch y, khắp người máu tươi!

Trong tay nắm chặt một thanh đại đao.

Từng bước từng bước.

“Trụ Tử, nhiều ngày qua, ngươi một mình, chịu khổ rồi.” “Mỗi ngày đánh nhau giết người, sướng lắm, không khổ.” “Muộn Du Bình, ngươi và Tiểu Thiên Lưu nhiều ngày qua chạy đi đâu vậy?” “Bị cuốn vào một không gian ngầm không rõ, nơi đó chính là nơi Linh Thần tọa lạc.

Linh Thần chắc hẳn là Xích Diễm Giao Long.” “Trụ Tử, ta đã có được Băng Sương Chi Tâm.

Chính là ở trong động huyệt của Linh Thần Xích Diễm Giao Long kia.” “Ha ha, ta đã nói mà, Muộn Du Bình, ngươi trở nên lợi hại như vậy!

Tốt quá rồi!” “Muộn Du Bình, giờ thì đám người đáng ghét kia nên ngoan ngoãn rồi chứ!

Ta vẫn chưa giết đủ, ta còn muốn đuổi đến sào huyệt của bọn chúng!

Diệt tộc gia tộc bọn chúng luôn!” Trương Khởi Lân nghĩ nghĩ, nhàn nhạt lắc đầu.

“Trụ Tử, những kẻ đáng giết, cơ bản đều đã chết rồi.” “Ta mơ hồ cảm thấy, thế giới này đã xảy ra biến hóa, có một thế lực rất đáng sợ đang trỗi dậy.

Chúng ta cứ chờ xem diễn biến thế nào.” “Được!

Muộn Du Bình, ta sẽ mãi mãi ở bên ngươi!” “Bất kể là nhân gian thiên đường!

Hay là Âm Thi địa ngục!” Trương Khởi Lân trong lòng vừa cảm

động, vừa ấm áp!

Có người như vậy bầu bạn cả đời.

Còn cầu gì nữa!

Hai người đi đến cổng thành Kinh Thành.

Những tên lính gác lác đác, đều đã trốn đi hết.

Thậm chí không ai dám ló mặt ra!

Đột nhiên!

Một chiếc Lincoln Limousine màu đen chạy về phía họ.

Vừa đến trước mặt họ, lập tức dừng lại!

Tay nắm đao của Trương Khởi Lân siết chặt một chút.

Nhưng mà!

Lập tức tay y lại buông lỏng.

Bởi vì y đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Bàn Tử!

Vương Bàn Tử!

Hắn lập tức chui ra khỏi xe.

"Tiểu Ca, Trụ Tử ca, tôi đến đón hai người đây." Hắn chạy tới.

Dìu Trương Khởi Lân và Diệp Thần lên xe.

Mưa lớn vẫn đang rơi!

Chiếc Lincoln Limousine màu đen nhanh chóng phóng đi.

Biến mất trong màn mưa mịt mờ!

Hoàng tộc Tào thị của Cổ Quốc phương Đông.

Ngay lúc này!

Khắp nơi đều tang tóc!

Đại đế vương Tào Bá, Công chúa Tào Nghê Hoàng, trong trận đấu ban ngày hôm nay đều bị Diệp Thần chém đầu, cắt đứt hồn phách.

Dưới linh đường, rất nhiều người đang quỳ.

Người dẫn đầu, chính là tân đế vương Tào Nhĩ của hoàng tộc Tào thị.

Ngày hôm đó hắn luôn trốn trong đường cống ngầm của cung điện, nên mới thoát được một kiếp.

Rất nhiều người của Tào thị đều bị những hồn phách và xương khô cuối cùng giết chết.

Lúc này.

Hai tay hắn nắm chặt.

Trong linh đường này.

Hắn đã quỳ cho đến tận khuya.

Tào Nhĩ kéo lê thân thể mệt mỏi đến tẩm cung.

Đúng lúc này!

Chưởng ấn công công Mai Căn gõ cửa bên ngoài.

"Vào đi!" "Bệ hạ, đây là Ngọc Tỷ của hoàng tộc Tào thị.

Mang đến dâng cho người." "Biết rồi, lui xuống đi!" "Vâng!" Tào Nhĩ nắm chặt Ngọc Tỷ.

Càng nghĩ càng tức giận!

Càng nghĩ càng bi thương!

Tại sao đường đường là chúa tể Mộ Táng Tinh Cầu!

Hôm nay lại phải chịu kết cục như vậy!

Không những dưới trướng không có binh lính để dùng!

Ngay cả võ tướng lợi hại cũng không có!

Ngày hôm nay!

Trên quảng trường hoàng thành kia!

Cha hắn Tào Bá bị giết!

Muội muội hắn Tào Nghê Hoàng cũng bị chặt đầu!

Ngay cả đại quân Thi Vương cuối cùng xuất hiện, cũng bị toàn bộ đồ sát!

Thật sự là quá thảm hại!

Thật sự là bị người ta khi dễ quá đáng!

Hiện tại nói đến hoàng tộc Tào thị, quả thực là chuyện cười!

Muốn binh không có binh!

Muốn uy vọng không có uy vọng!

Tào Nhĩ càng nghĩ càng tức giận!

Cần gì cái Ngọc Tỷ vỡ nát này chứ!

Cút đi!

Hắn trực tiếp ném mạnh Ngọc Tỷ xuống đất!

"Rầm" một tiếng!

Ngọc Tỷ bị vỡ một góc.

Có một tia sáng yếu ớt truyền ra từ bên trong.

Tào Nhĩ kinh hãi, vội vàng chạy tới.

Hắn nhặt Ngọc Tỷ lên, dùng sức đập xuống đất!

"Ba ba ba!" Ngọc Tỷ vỡ nát!

Bên trong một viên Thiên Châu lóe sáng.

Tào Nhĩ nâng viên Thiên Châu này trong tay.

Tròn trịa, phát ra ánh sáng.

Điều khiến người ta chấn động là!

Phía trên nó lại có từng tia lôi điện xẹt qua.

Tào Nhĩ đột nhiên nhớ lại cha hắn Tào Bá từng nói với mình.

Dưới tẩm cung có mật đạo, sâu nhất trong mật đạo có một cánh Cự Môn bằng đồng xanh.

Mà cánh Cự Môn bằng đồng xanh đó căn bản không thể mở ra.

Chìa khóa của nó là một viên châu tròn trịa.

Nội tâm Tào Nhĩ kích động dị thường!

Nếu như!

Cửa đồng xanh có thể mở ra.

Vậy có lẽ sẽ khôi phục khí vận cho Tào thị ta!

Mang đến cơ hội xoay chuyển!

Hắn không nói hai lời.

Vội vàng chạy vào căn phòng trong cùng.

Theo phương pháp cha hắn đã dạy.

Hắn rất nhanh đã tiến vào mật đạo này!

Dưới mật đạo, quả nhiên đúng như cha hắn đã nói.

Còn có gần bốn vạn binh lính Thi Giáp.

Hắn không kịp kinh ngạc!

Hắn phải nhanh chóng thử xem, rốt cuộc viên châu này có tác

dụng hay không.

Nếu như!

Thật sự có thể mở ra.

Đối với cảnh tuyệt vọng hiện tại của Tào thị mà nói.

Đó sẽ là như hổ thêm cánh!

Quả nhiên!

Cánh cửa đồng xanh này thật sự khổng lồ!

Tào Nhĩ trước đó đã có chuẩn bị tâm lý!

Nhưng mà!

Vẫn bị chấn động đến mức không nói nên lời.

Hắn sờ lên vách đá.

Tìm thấy chỗ cha hắn đã nói là đặt chìa khóa.

Hắn vội vàng cầm viên Thiên Châu phát ra ánh sáng sấm sét, đặt vào.

Chương 209

Vừa đặt vào một khắc.

Không có phản ứng gì!

Tào Nhĩ trong lòng thất vọng một chút.

Đột nhiên!

Lôi điện phát ra từ Thiên Châu va chạm vào lỗ khóa.

Ngay sau đó!

Bên trong Cự Môn bằng đồng xanh.

"Ca sát!

Ca sát!

Ca sát!" Rồi sau đó!

"Oanh long long" một tiếng nổ lớn.

Cánh Cự Môn bằng đồng xanh lập tức mở ra!

Tào Nhĩ lấy Thiên Châu ra, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Sau đó đi vào!

Không gian bên trong cực kỳ rộng lớn!

Đập vào mắt là một bức tượng.

Đây là một bức tượng người đầu rồng.

Người này mặc Tử Kim Long Bào, trông bá khí bức người!

Tào Nhĩ vừa bước vào.

Liền cảm thấy bức tượng này đang nhìn mình.

Hắn dè dặt đi về phía trước.

Đi đến bên cạnh một chiếc quan tài đá đồng xanh ở chính giữa.

Trên quan tài đá đồng xanh có một trụ thủy ngân.

Trên trụ thủy ngân có khắc các vạch số.

“100, 200, 300... 2000” Thứ này Tào Nhĩ nhận ra.

Đây là một loại dấu hiệu thời gian mở quan tài.

Con số cao nhất trên đó là 2000, tức là ít nhất phải đạt 2000 năm, quan tài này mới có thể mở ra.

Mà lúc này!

Trụ thủy ngân này đã đầy vạch, biểu thị bây giờ chắc chắn có thể mở ra rồi!

Tào Nhĩ rất kích động!

Không ngờ quan tài tổ tiên 2000 năm trước, lại đến lượt hắn mở ra.

Hắn dùng sức hai tay.

Từ từ, đẩy chiếc quan tài đá đồng xanh này ra.

Nhưng mà!

Không ngờ!

Hắn vừa mở ra.

Bên trong bốc lên khói đặc.

Hắn còn chưa nhìn rõ, hài cốt tổ tiên rốt cuộc trông như thế nào.

Thì đã bị một bàn tay đột nhiên thò ra.

Trực tiếp tóm lấy!

“Kẽo... kẽo... kẽo...” “5000 năm rồi à, ta cuối cùng... cũng trở

lại...” Trong một thành phố nhỏ cách Kinh Thành không xa.

Một căn tứ hợp viện cổ kính thơm ngát.

Nhỏ nhắn mà tinh xảo!

Trong sân có hai nam tử trẻ tuổi đang chơi cờ.

“Hạt Tử, ngươi đây không phải là giở trò ăn vạ sao?” “Ăn vạ thì sao?

Ai quy định không được hối cờ.” “Trời ạ!

Còn có người vô sỉ hơn cả lão Bàn ta!

Ta lập tức đi mách Tiểu Giải!

Để y quản ngươi.” Đúng lúc này!

Từ trong nhà bước ra một nam tử tóc bán dài phiêu dật.

Dung mạo rất tú khí.

“Để ta quản ai cơ?” Vương Bàn Tử vừa nhìn liền đứng dậy.

“Không phải là Hắc Hạt Tử nhà ngươi sao, quả thật là vô sỉ đến cực điểm!” Tiểu Giải khẽ mỉm cười.

“Ngươi chơi cờ với Hạt Tử, thà đi đối ngưu đàn cầm (đàn gảy tai trâu) còn hơn!” “Ha ha ha!

Tiểu Giải nói đúng!

Nói đúng!

Ha ha...” Hắc Hạt Tử rất uất ức đứng dậy.

Kết quả vừa chống tay, dùng lực quá mạnh.

Cánh tay phải của hắn lập tức đau nhói đến tận tâm can.

Tiểu Giải lớn tiếng quát.

“Hạt Tử, ta thấy ngươi điên rồi!

Tay vừa mới nối xong, không muốn nữa sao.” Ngay sau đó.

Tiểu Giải lại nói với Vương Bàn Tử một câu.

“Bọn họ tỉnh rồi.

Ngươi có thể đi xem.” “Được rồi!

Lão Bàn ta đi đây!” Vương Bàn Tử một đường chạy nhỏ.

Đến căn phòng trong cùng.

Trên một chiếc giường rất lớn, nằm hai nam tử tuyệt mỹ.

Thấy Vương Bàn Tử đi vào, nam tử nằm ngoài cùng chậm rãi ngồi dậy.

“Bàn Tử.” “Tiểu Ca, ngươi đừng dậy, cứ nằm thêm một chút nữa đi.

Nằm thêm đi!” “Tôi nói Tiểu Ca, hai người và Trụ Tử ca thật sự là không cần mạng mà!” “Hai người bây giờ là người nổi tiếng khắp Mộ Táng Tinh Cầu này rồi!

Hai người mà đi tranh cử tổng thống bây giờ cũng có thể thắng đấy.” “Tôi đi!

Thật hay giả vậy, vậy tôi đi tranh cử tổng thống đây.” Diệp Thần lập tức ngồi dậy.

Nói với Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình, ngươi làm phó tổng thống của ta thế nào, chúng ta song kiếm hợp bích, chẳng phải là vô địch sao!” Vương Bàn Tử: “...” Đúng lúc này.

Hắc Hạt Tử đi vào.

“Tiểu Ca, Trụ Tử ca, hai người thật tuyệt vời.” “Cảm ơn ngươi, Hạt Tử!” Diệp Thần cũng nói theo sau Trương Khởi Lân một câu.

“Chỗ Hàn Đàm đó, cảm ơn ngươi.

Hạt Tử!

Cánh tay của ngươi?” “Cánh tay không sao.

Hai người chuẩn bị đi, có người đến rồi.” Vương Bàn Tử hơi căng thẳng.

Trương Khởi Lân biết họ đang nói ai.

Diệp Thần thì không biết.

“Có gì mà phải chuẩn bị, ta đẹp trai như vậy, còn cần chuẩn bị sao?” Lúc này!

Tấm rèm cửa một lần nữa được vén lên.

Một nữ tử trung niên bước vào.

Bà ngồi xuống ghế.

Vương Bàn Tử rót cho bà một tách trà.

“Kính chào Tiểu Ca.” “Lão Phật Gia không cần khách khí.” “Kính chào Diệp Thần Tiểu Ca.

Cửu văn đại danh (đã nghe danh từ lâu), hôm nay gặp mặt, quả nhiên phong thái bất phàm a.” Diệp Thần khiêm tốn vẫy tay.

Hắn coi như đã nghe ra rồi.

Thì ra đây chính là Môn Chủ Quỷ Môn.

Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô mở lời hỏi.

“Tiểu Ca, Diệp Thần Tiểu Ca, giải đấu lớn thám hiểm mộ ba ngày sau sẽ tiếp tục bắt đầu!

Hai người còn tham gia không?” Diệp Thần quay đầu nhìn Muộn

Du Bình.

Hắn muốn xem Muộn Du Bình có thái độ thế nào.

“Đi!

Tham gia!” Trong lòng Trương Khởi Lân vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

Chín viên Thiên Châu trên lưng y, cùng với hình ảnh Xích Diễm Giao Long vẫn luôn hiện ra trong đầu y.

Vẫn là nên tiếp tục thám hiểm những ngôi mộ này.

Xem có thể tìm thấy manh mối liên quan hay không.

“Được, Tiểu Ca, Diệp Thần, ba ngày sau, vẫn sẽ bắt đầu từ Á Đặc Lan Đế Tư Di Chỉ, trực tiếp tiến vào Á Đặc Lan Đế Tư Nữ Vương Mộ Táng.

Hoan nghênh hai người tiếp tục gia nhập.” “Ngoài ra, Tiểu Ca, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo riêng.” Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô vẫy vẫy tay.

Ý bảo tất cả những người khác đều đi ra ngoài.

Diệp Thần rất không muốn rời xa Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân vỗ vỗ vai hắn.

“Không sao, Trụ Tử, yên tâm đi.” Mọi người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hoắc Tiên Cô chậm rãi mở lời.

“Tiểu Ca, ta muốn hỏi ngươi một chuyện trước.” Trương Khởi Lân nhìn bà, ý bảo bà tiếp tục nói.

“Khi ta còn rất nhỏ, khoảng 30 năm trước, ta theo sư phụ ta tiến vào một ngôi mộ ở Đại Hoang Sa, sau đó gặp cương thi, suýt nữa thì

chết.” “Vào giây phút then chốt cuối cùng, có một nam tử ra tay cứu chúng ta.

Lúc đó ta ý thức mơ hồ, ta không nhớ rõ dung mạo của hắn.

Chỉ muốn hỏi một chút, 20 năm trước, ngươi có từng đến đó không?” Trương Khởi Lân suy nghĩ một chút.

“Nhớ không rõ lắm.

Ta chỉ có ký ức gần mười năm nay.

Những chuyện trước kia đã quên rồi.” “Đối với khu vực Đại Hoang Sa mà ngươi nói, ta không có một chút ấn tượng nào.

Chắc không phải ta.” Hoắc Tiên Cô gật đầu.

Tiếp lời nói.

“Tiểu Ca, ngươi có biết Mộ Táng Tinh Cầu này có một truyền thuyết không?” Trương Khởi Lân không biết bà muốn nói gì.

“Tiểu Ca, Mộ Táng Tinh Cầu sở dĩ gọi là Mộ Táng Tinh Cầu, là vì, thứ đáng sợ trên tinh cầu này không phải người sống, mà là người chết.

Cho nên!” “Cho nên, ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, Tào Bá và một số gia tộc khác đã bị các ngươi giết rất nhiều người, nhưng ta mơ hồ cảm thấy, sẽ có chuyện đáng sợ xảy ra.” Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày.

Truyền thuyết về Mộ Táng Tinh Cầu mà Hoắc Tiên Cô nói, y đã từng nghe qua.

Nhưng vì ký ức bị đánh mất.

Y cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

“Ta nhớ không rõ nữa rồi.

Cũng không biết trước kia đã xảy ra chuyện gì." "Tiểu Ca, không biết ngươi có từng gặp Quỷ Nữ Mạc Thanh Đàn của Cảm Thi Phái không?" Trương Khởi Lân nghĩ lại, hôm đó ở sâu trong rừng Amazon, đã từng gặp một lần.

Chương 210

Y gật đầu.

Hoắc Tiên Cô vội vàng tiếp lời nói.

“Hành tung của Quỷ Nữ phiêu bạt bất định, người bình thường rất khó gặp được nàng, trừ phi nàng chủ động muốn gặp.” “Tiểu Ca, lần tới ngươi gặp nàng, ngươi có thể hỏi Quỷ Nữ, thọ mệnh của nàng ít nhất là ngàn năm, rất nhiều chuyện nàng đều rõ.” Trương Khởi Lân gật đầu!

Suýt nữa thì quên Mạc Thanh Đàn, lần tới nhất định phải hỏi nàng.

Rất nhiều chuyện trên thế gian này, vẫn còn rất phức tạp.

Đế vương Tào Bá của hoàng tộc Tào thị bị giết, dường như căn bản không phải là một kết thúc.

Mà là, một sự khởi đầu!

“Ngoài ra, Tiểu Ca, Quỷ Môn chúng ta còn biết được một bí văn.

Tổ tiên của Ngô gia, Trần gia, Bạch gia đều có một thi thể cấp bậc vương giả đã ngủ say ngàn năm trong mộ địa, không biết có phải sự thật hay không.” “Tiểu Ca, ngươi phải cẩn thận nhiều hơn!” Trương Khởi Lân gật đầu.

Lão Phật Gia đứng dậy hành lễ, cáo từ rời đi.

Bà vừa ra khỏi cửa.

Diệp Thần liền vội vàng đẩy cửa chạy vào.

“Muộn Du Bình, bà ta!

Bà ta... không làm gì ngươi chứ?” “Mau nói, nếu bà ta dám làm gì ngươi, ta sẽ đi chém bà ta!” Trương Khởi Lân: “...” Ba ngày sau.

Lại là một ngày toàn dân hân hoan.

Dù cho các đại gia tộc có chết nhiều người đến mấy.

Đối với dân thường mà nói.

Cũng căn bản không có quan hệ.

Dân thường quan tâm chính là cuộc sống thường ngày của mình.

Và giải đấu lớn thám hiểm mộ cổ đang hot nhất, trọng tâm nhất trên Mộ Táng Tinh Cầu.

Ngày hôm nay!

Giải đấu lớn thám hiểm mộ cổ, lại một lần nữa chính thức bắt đầu.

Nhân viên tông tộc của mấy đại gia tộc gần như chết thương hết.

Quỷ Môn thừa cơ hội này, nhanh chóng khuếch trương, đã đánh cho mấy đại gia tộc không có sức hoàn thủ.

Bao gồm toàn bộ ngân hàng tài chính, lãnh địa giải trí của Mộ Táng Tinh Cầu, tất cả đều bị Quỷ Môn một tay che trời.

Những biến hóa lớn này.

Tất cả mọi người trong lòng đều rõ, tất cả đều đến từ hai nhân vật phong vân (nổi tiếng).

Đó chính là: Diệp Thần, người đời tặng biệt danh, Trụ Tử ca, Trụ Kình Thiên, Tử Thần!

Trương Khởi Lân, người đời tặng biệt danh, Tiểu Ca, Muộn Du Bình.

Ngay lúc này!

Hai nam tử tuyệt mỹ trên thế gian này.

Đang ở trên một con thuyền trên Địa Trung Hải.

Mặt hồ yên tĩnh, không thấy sóng gợn.

Nước biển trong xanh thăm thẳm, có thể nhìn thấy cá tôm.

Diệp Thần nằm trong khoang thuyền, gối đầu lên cánh tay.

Trương Khởi Lân dựa vào bên cạnh hắn, một chân duỗi thẳng, một chân hơi cong.

Y lặng lẽ nhìn những con hải âu bay lượn trên mặt biển.

Còn Diệp Thần đang nằm, thì lại lặng lẽ nhìn y.

Hải âu tô điểm phong cảnh của Trương Khởi Lân.

Còn y thì lại tô điểm giấc mộng của Diệp Thần.

"Trụ Tử, Tiểu Thiên Lưu vẫn chưa tỉnh, nàng không sao chứ?" "Muộn Du Bình, Tiểu Thiên Lưu không phải nhân loại, nàng dựa vào linh áp của bản thân để hồi phục mới có thể tỉnh lại, mà chuyện này chúng ta cũng hoàn toàn không có cách nào." Trương Khởi Lân gật đầu.

Từ "linh áp" này.

Trước khi y gặp Trụ Tử, đều rất xa lạ.

Không ngờ, giờ đây thế giới này đã xảy ra nhiều biến hóa như vậy.

Có lẽ y của trước kia.

Cũng biết điều này.

Chỉ là!

Đã quên toàn bộ rồi!

"Muộn Du Bình, con Xích Diễm Giao Long mà ngươi nói là cái thứ gì vậy?" "Hài cốt của nó dài gần 300 mét.

Mắt đỏ như máu!

Hơn nữa trong hình ảnh trong đầu ta, nó có một cái sừng rất lợi hại." "Muộn Du Bình, ta rất nghi hoặc." Trương Khởi Lân quay đầu lặng lẽ nhìn Diệp Thần.

Ánh mắt dịu dàng như nước.

Không hề có chút hàn khí nào.

"Muộn Du Bình, ngươi nói nó tên là Xích Diễm Giao Long, nhưng mà, đã là Xích Diễm Giao Long, tại sao lại ở trong động băng tinh.

Đây chẳng phải là tự tìm chết sao?" Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày.

Dường như quả thật là vậy!

Thật sự rất kỳ lạ!

Theo lý mà nói, nếu từ chỗ Xích Diễm Giao Long mà lấy được những viên Thiên Châu khác thì không kỳ lạ.

Đằng này lại lấy được vật đối lập với nó, Băng Sương Chi Tâm.

Tại sao Băng Sương Chi Tâm lại ở trong tim của Xích Diễm Giao Long?

"Được rồi được rồi, Muộn Du Bình, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa!

Chúng ta đi Á Đặc Lan Đế Tư dưới biển tìm câu trả lời." "Vừa thấy ngươi nhíu mày, lòng ta liền không thoải mái.

Ta biết ngươi lại đang cố sức hồi ức." Trương Khởi Lân lấy ra một chai nước.

Uống một ngụm.

Sau đó lại đưa cho Trụ Tử.

"Uống chút đi, chắc lát nữa sẽ đến vùng biển Á Đặc Lan Đế Tư

Di Chỉ.” Diệp Thần nhận lấy nước.

Uống ực ực từng ngụm lớn.

“Trụ Tử.” Trương Khởi Lân gọi một tiếng, nhưng lại không nói gì, chỉ nhìn Diệp Thần.

“Muộn Du Bình, ta có phải đẹp trai đến nỗi ngươi quên cả nói rồi không?” Trương Khởi Lân khẽ cười một tiếng.

Nụ cười này thật sự giống như một cầu vồng trên bầu trời.

Ít nhất trong lòng Diệp Thần là như vậy.

“Trụ Tử, ngươi có ước mơ không?” “Có chứ!

Đương nhiên là có.” Diệp Thần nhẹ nhàng nói.

“Ban đầu ước mơ của ta chính là có thể giành quán quân trong giải đấu thám hiểm mộ này, kiếm tiền.” “Sau này thì, ước mơ của ta là không chịu nổi khi thấy những kẻ đó bắt nạt ngươi.

Đánh kẻ bất bình!” “Bây giờ thì, chính là bảo vệ ngươi.

Mãi mãi.” Trương Khởi Lân trong lòng ấm áp.

“Còn ngươi thì sao?

Muộn Du Bình!

Ước mơ của ngươi thì sao?

Ta rất tò mò đó!” Diệp Thần lập tức ngồi dậy.

Nhìn Trương Khởi Lân.

Ý là vấn đề này, ngươi không thể né tránh, bắt buộc phải trả lời ta.

Trương Khởi Lân thất thần một chút, sau đó khóe miệng khẽ cười.

Rồi sau đó, lông mày của y lại khẽ động một chút.

“Trước kia suy nghĩ của ta chính là xuống mộ tìm kiếm ký ức, làm

rõ rốt cuộc ta là ai?" "Sau này, thì là muốn làm rõ tại sao nhiều người như vậy, lại muốn giết ta?

Muốn giết Trương gia." "Bây giờ thì, chính là tìm một nơi có núi có sông, giống như thị trấn Venice kia, sống an nhàn tự tại." "Vậy ta cũng phải đi!

Muộn Du Bình.

Ta là người thích an nhàn mà." "Chắc chắn có ngươi chứ, không có ngươi, thì còn gọi là an nhàn gì nữa." Trương Khởi Lân nói xong.

Liền đứng dậy.

Nhìn mặt biển sắp thay đổi.

"Nhưng mà, Trụ Tử, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!

Mọi chuyện còn lâu mới kết thúc!" Diệp Thần cũng đứng dậy.

Tay đặt lên vai Muộn Du Bình.

"Gió chẳng ngừng, vậy thì cứ thổi mạnh hơn một chút đi!

Ép quá thì ta sẽ chém luôn cả gió!" Trương Khởi Lân đột nhiên bật cười.

Cái này, gió cũng có thể chém sao?

Trụ Tử này thật sự vĩnh viễn luôn tràn đầy niềm vui như vậy.

Vĩnh viễn đều có thể chọc y cười.

"Muộn Du Bình, ta có một thắc mắc." "Trụ Tử, sao vậy?" "Vì sao lần trước ta muốn đến mấy đại gia tộc đó chém người, ngươi lại cứ phải ngăn ta lại.

Chém xong chẳng phải là sóng yên biển lặng rồi sao." "Trụ Tử, trước kia ta không chủ động giết bọn họ, là vì ta bị mất trí nhớ, ta không biết Trương gia và ta của ngày xưa, có từng làm chuyện tội ác

tày trời gì không.” “Bây giờ, ta không cho ngươi hành động thiếu suy nghĩ.

Là vì, Mộ Táng Tinh Cầu, người chết còn đáng sợ hơn người sống rất nhiều!” “Ta lo lắng, ngươi sẽ chạm vào điều cấm kỵ gì đó, sẽ có nguy hiểm.” Diệp Thần coi như đã hiểu rồi.

Hắn trước đây quả thật rất thắc mắc.

Rõ ràng rất nhiều lần Trương Khởi Lân có thể chủ động giết trở lại.

Nhưng mỗi lần, y cơ bản đều là phòng thủ bị động.

Thì ra là vì nguyên nhân này.

Ai!

Muộn Du Bình gánh vác quá nhiều.

Ngàn năm nay y sống mệt mỏi biết bao.

Diệp Thần rất đau lòng.

Nếu mình sớm đến Mộ Táng Tinh Cầu này thì tốt rồi.

“Muộn Du Bình, đã vậy thì ông trời phái ta đến cứu ngươi.

Ngươi cứ ăn uống ngủ nghỉ thôi.

Ngươi thấy ai không vừa mắt, ta sẽ đi chém!” “Những chuyện không vui, những hận thù phiền phức, ngươi đừng nghĩ đến.

Đợi đến ngày chúng ta làm rõ, thì sẽ diệt tộc bọn chúng!” Khóe mắt Trương Khởi Lân có chút không tự nhiên.

Trụ Tử này, rõ ràng là một kẻ thô kệch, lại luôn nói những lời tinh tế như vậy.

Lại còn làm những chuyện cảm động như thế.

Trương Khởi Lân một người lạnh lùng như băng.

Trước mặt Diệp Thần.

Lại căn bản không thể nào không dịu dàng dù chỉ một khắc.

“Muộn Du Bình!

Tuyệt vời!” “Lão Muộn dũng cảm, không sợ khó khăn!” Khóe miệng Trương Khởi Lân nhếch lên, nhẹ nhàng nói.

“Cố lên, Trụ Tử!” Chiều tối.

Thời tiết đột ngột thay đổi.

Tầng mây đen kịt giăng xuống.

Chẳng mấy chốc đã là cuồng phong bão vũ.

Trên mặt biển cũng bắt đầu xuất hiện những con sóng lớn.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần vốn dĩ đang ngồi trên một con thuyền nhỏ.

Giờ đây.

Con thuyền gần như muốn bị lật úp.

Chương 211

“Trụ Tử, chúng ta xuống đáy biển đi!” “Được rồi!

Đi thôi!” Diệp Thần nhanh chóng vác chiếc ba lô lớn lên.

Nắm chặt Trảm Phách Đao của mình.

“Rầm” một tiếng.

Một con sóng lớn ập vào con thuyền.

Con thuyền lập tức gãy đôi từ giữa.

“Muộn Du Bình, bình dưỡng khí của ngươi đeo chắc chưa!” “Chắc rồi!

Trụ Tử.” “Nhảy nhanh!

Nhanh lên!” “Bốp!

Bốp!” hai tiếng.

Ngay khoảnh khắc hai người vừa chui xuống nước.

Một con sóng khổng lồ cao mười mấy mét.

Trực tiếp cuốn con thuyền vào trong.

Xé toạc thành từng mảnh vụn.

Vùng biển này rất sâu.

Diệp Thần bám sát phía sau Trương Khởi Lân.

Cứ lặn xuống mãi cho đến khi sâu bốn năm trăm mét, vẫn có thể cảm nhận được sóng biển cuộn trào.

Có thể thấy!

Mặt biển lúc này sóng gió mạnh mẽ đến nhường nào!

Vùng biển này cá rất nhiều, đủ loại, dày đặc.

Năm màu sáu sắc vô cùng đẹp.

Diệp Thần thề rằng, kiếp trước của mình, đã đi rất nhiều thế giới dưới biển.

Cũng chưa từng thấy một phần trăm số loài cá ở đây.

"Muộn Du Bình, nếu Tiểu Thiên Lưu tỉnh, nàng chắc chắn sẽ đặc biệt thích nơi này.

Đơn giản là quá mỹ lệ!" Trương Khởi Lân quay đầu lại, gật đầu.

Y không giống Diệp Thần.

Có thể tự do hô hấp dưới biển, còn có thể nói chuyện.

Y chỉ vào cánh tay Diệp Thần.

Ra một động tác tay.

Diệp Thần lập tức hiểu ra.

Đúng rồi, suýt nữa quên mất.

Vòng tay trực tiếp phải nhanh chóng mở ra.

Vốn dĩ đến vùng biển này là phải mở ra.

Diệp Thần vội vàng mở vòng tay trực tiếp.

Tích tích tích...

Vòng tay trực tiếp vừa mở ra.

Giao diện hiện ra liền khiến Diệp Thần giật mình.

Trong phòng trực tiếp của hắn có đến cả trăm triệu khán giả đang nghiêm túc chờ đợi.

Hơn nữa độ hot phòng trực tiếp của hắn đã vọt lên vị trí thứ nhất!

Còn độ hot phòng trực tiếp của Trương Khởi Lân đã tăng lên vị trí

thứ hai.

Mà Bạch Hạo Thiên đã rơi xuống vị trí thứ ba.

Diệp Thần vui mừng khôn xiết.

Mình vậy mà đã trở thành hạng nhất rồi!

Ha ha ha!

Hắn vội vàng vỗ vỗ Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, nhìn xem, nhìn xem, ta đã thành hạng nhất rồi!" Trương Khởi Lân khẽ gật đầu, còn không quên giơ ngón cái lên.

Ngay sau đó.

Trương Khởi Lân lại đưa cho hắn một sợi dây thừng.

Dùng tay ra hiệu một chút.

Ý là, bảo hắn buộc vào eo.

Diệp Thần vội vàng cầm sợi dây thừng.

Buộc chặt vào eo mình.

Trương Khởi Lân buộc đầu dây thừng còn lại vào eo y.

Dưới biển có rất nhiều san hô, các loại cá, tảo biển.

Rất dễ bị lạc!

Chiêu này của Trương Khởi Lân quả thực rất hữu ích.

Ngay lúc này!

Hàng trăm triệu khán giả trong phòng trực tiếp vừa nhìn thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca đẹp trai bức người.

Màn hình bình luận như tuyết hoa.

Rải khắp toàn bộ màn hình.

“Trụ Tử ca, Tiểu Ca!

Hai người đã xuống đáy biển rồi à!” “Oa nga!

Nơi này đẹp quá!

Đây là gần Á Đặc Lan Đế Tư Di Chỉ sao?

Sao lại có nơi đẹp như vậy.” “Trong lòng tôi, hai nam tử tuyệt mỹ này là đẹp nhất.

Những thứ khác đều là phù vân!” “Tiểu Thiên Lưu sao vẫn chưa tỉnh vậy, tôi nhớ nàng quá.” “Tổ tiết mục nói Tiểu Thiên Lưu bị bệnh rồi, cần phải tịnh dưỡng thật tốt.

Chúc phúc nàng sớm quay lại đi.” Trương Khởi Lân từ từ bơi ở phía trước.

Diệp Thần theo sau, hết nhìn bên trái lại nhìn bên phải.

Cảnh biển đẹp như vậy, hắn lại là lần đầu tiên được thấy.

Đúng lúc này!

Trương Khởi Lân đột nhiên dừng lại.

Diệp Thần căn bản không kịp phanh lại.

Lập tức liền đâm sầm vào.

Rất ngại ngùng.

Lại một lần nữa đâm trúng bộ phận nào đó của Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình, trên người ngươi so với trước kia, sao lại lạnh lẽo đến vậy.” Trương Khởi Lân đương nhiên biết.

Đó là vì Băng Sương Chi Tâm đã cải tạo thân thể y.

Không chỉ thân thể lạnh băng, mà ngay cả lông mày của y đôi khi cũng sẽ mang theo những tinh thể băng giá lạnh lẽo.

Lúc này!

Diệp Thần đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức cười phá lên.

Trương Khởi Lân đeo mặt nạ dưỡng khí, nhìn hắn.

Diệp Thần cười ha ha.

“Ta đang nghĩ, ha ha ha, ta đang nghĩ, ngươi nếu tắm rửa mà cởi quần áo ra.” Trương Khởi Lân mắt không chớp nhìn hắn, ý là, nói tiếp đi.

“Lúc đó, ngươi chắc chắn sẽ giống như một cây kem que già.” Trương Khởi Lân: “...” “Không đúng, ngươi bây giờ trắng như vậy, chắc phải là một miếng phô mai lớn!” “Muộn Du Bình, nếu sau này ngươi bị đen đi, ngươi sẽ là một cục sô cô la.” Trương Khởi Lân: “...” Nhưng mà, ngay lập tức.

Trương Khởi Lân cách lớp mặt nạ dưỡng khí, đột nhiên cũng cười.

Y đột nhiên nghĩ đến.

Cái tạo hình ban đầu của Trụ mỗ nhân.

Chẳng phải là một quả dứa... hoặc là một cây măng tây...

“Muộn Du Bình, vì sao lần này không thấy những đạo mộ giả khác?” “Tổ tiết mục không phải nói, cộng với số còn lại, còn có một số nhân viên bổ sung, nhân số phải hơn bốn trăm người sao?” Trương Khởi Lân quay người lại, dùng tay ra hiệu một chút.

Y vẽ một vòng tròn, sau đó rất kiên nhẫn dùng tay chỉ vào bốn phía.

Diệp Thần hiểu.

Không biết vì sao.

Hắn đối với cử chỉ của Muộn Du Bình lại hiểu rất nhanh.

Ý của Muộn Du Bình là: Á Đặc Lan Đế Tư Di Chỉ này, xung quanh bốn phương tám hướng đều thông.

Rất nhiều đạo mộ giả sẽ từ bốn phía mà tiến vào.

Cho nên!

Không gặp được người khác là rất bình thường.

Đúng lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên rẽ sang một bên.

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn.

Một pho tượng màu trắng tinh xảo xuất hiện trước mắt.

Đây là một pho tượng mỹ nhân ngư được điêu khắc từ bạch ngọc.

Không đúng!

Diệp Thần đột nhiên phát hiện, pho tượng này rất giống với nữ nhân giả dạng Nữ Vương Á Đặc Lan Đế Tư khi cư dân thị trấn Venice tế tự trước đó.

Lúc đó.

Diệp Thần còn tưởng đó là cá chạch.

Pho tượng nữ vương trước mắt này được điêu khắc quả thực là khéo léo tuyệt vời.

Cả nhân vật tinh xảo sống động, nhìn như thể đã sống vậy.

Trên cổ nàng đeo một viên bảo thạch màu xanh lam.

Diệp Thần biết.

Đó chính là Hải Dương Chi Tâm, một trong Cửu Đại Thiên Châu trong truyền thuyết.

Pho tượng này xuất hiện ở đây.

Tức là họ đã tìm đúng địa điểm rồi.

Á Đặc Lan Đế Tư Hải Để Di Chỉ, chắc chắn ở gần đây.

Trương Khởi Lân vỗ vỗ Diệp Thần.

Ý bảo tiếp tục đi về phía trước.

Hai người theo vẻ đẹp dưới đáy biển, một lần nữa bắt đầu bơi lội.

Dưới đáy biển có rất nhiều sinh vật, còn có một số rắn biển cực độc.

Nhưng rắn biển đều không lớn, không dài quá một mét.

Vừa nhìn thấy Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Liền tránh xa ra.

Dường như rất sợ họ vậy.

Điều này khiến Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi lại vô cùng thư thái.

Vừa đi vừa dừng, xem san hô, xem các loại cá đẹp.

Diệp Thần như một tên ngốc, vì mình có thể nói chuyện, nên cứ trêu chọc Trương Khởi Lân.

Khiến Trương Khởi Lân dưới nước, cứ đuổi theo hắn.

Chơi rất vui vẻ.

Truyền thuyết kể rằng tòa thành này vốn được xây dựng trên một hòn đảo.

Do quanh năm sóng dữ gió to hoành hành, nên toàn bộ kiến trúc thành bảo có tính kín đáo rất mạnh.

Chương 212

Cư dân thành phố này vẫn luôn an cư lạc nghiệp.

Nhưng sau này, không biết vì nguyên nhân gì, toàn bộ thành trì bị nhấn chìm dưới nước.

Thành bảo Á Đặc Lan Đế Tư chìm sâu xuống đáy biển.

Các tuyển thủ còn lại của Ngô gia có gần 70 người.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Tứ Sát, họ chia thành từng cặp, đi khắp nơi dưới đáy biển để tìm lối vào di tích Á Đặc Lan Đế Tư.

Trong số đó có một cặp đôi đi trước Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Người nam tên Ngô Năng Lực, người nữ tên Ngô Hoa Quả.

Ngô Năng Lực vốn không có cái tên này.

Sau này, vì phong cách làm việc khá chậm chạp, các cô gái giang hồ truyền tai nhau rằng trong một số chuyện, anh ta "vô năng vô lực" (bất lực), nên biệt danh Ngô Năng Lực của anh ta cứ thế mà lan truyền.

Nữ đạo mộ giả kia, trước đây cũng không gọi là Ngô Hoa Quả.

Chỉ là có một lần chồng cô, Ngô Năng Lực, lên một chương trình truyền hình, biệt danh của cô cũng thay đổi.

Có một lần, Ngô Năng Lực ra ngoài.

Vừa hay gặp một cuộc phỏng vấn đường phố.

Cô MC phỏng vấn đường phố có giọng nói rất ngọt ngào: "Xin hỏi, anh đẹp trai, chúng tôi đang làm chương trình phỏng vấn chuyên đề hôn nhân." "Chào quý vị khán giả.

Tôi tên là Ngô Năng Lực." "Xin hỏi anh Ngô, có điều gì mà sau khi kết hôn anh mới chợt vỡ lẽ ra không?" "Anh Ngô, tức là trước khi kết hôn anh cho là sai, sau khi kết hôn đột nhiên chợt vỡ lẽ, phát hiện ra chân lý!

Anh nghĩ sao?" "Chào MC, chào quý vị khán giả.

Chuyện này tôi thực sự có cảm xúc sâu sắc." "Trước khi kết hôn tôi thực sự là không biết chữ, kiến thức nông cạn!" Vị MC gật đầu, cảm thấy Ngô Năng Lực sắp nói trọng tâm rồi.

Cameraman nhanh chóng lia ống kính.

Các khán giả xem livestream đều mong chờ, không biết nhận thức của Ngô Năng Lực về hôn nhân rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Ngô Năng Lực tiếp lời: "Ngày xưa ấy, tôi cứ nghĩ phụ nữ mang thai vất vả lắm!

Phải mười tháng mang thai!

Thật không dễ dàng." Vị MC nghe xong, thầm nghĩ vị đại ca này thật chu đáo. "MC, nhưng sau khi kết hôn, tôi mới biết một sự thật." "Đó là: mang thai căn bản không cần mười tháng mang thai đâu, tôi và vợ tôi kết hôn chưa đầy năm tháng, con đã chào đời rồi!" "Khoảnh khắc con chào đời!

Tôi chợt vỡ lẽ!

Người xưa nói mười tháng mang thai, thật là hại người không ít!" MC: "..." Khán giả: "..." Từ đó về sau!

Cái tên Ngô Hoa Quả cứ thế mà lan truyền.

Ý là, dù không cần thụ phấn, vẫn có quả.

Hai người này đi trước Trương Khởi Lân và Diệp Thần xuống đáy biển.

Cảnh sắc dưới đáy biển rất đẹp, hai người họ rất vui vẻ.

Vừa đi vừa dùng vòng tay livestream ghi lại cảnh đẹp dưới đáy biển.

Khiến mấy vạn fan vốn không nhiều của họ cũng được ngắm nhìn, đáy biển này thật sự quá đẹp. "Mọi người xem, vùng biển này thật sự rất tuyệt.

Nếu là tôi, tôi sẽ nghỉ ngơi ở đây một đêm." "Mọi người có biết con của Ngô Năng Lực và Ngô Hoa Quả tên gì không?" "Tôi biết, chẳng phải là Ngô Du Du sao, Du trong Lục Du Du.

Tên hay!" "Cái tên cao cấp, thật giản dị mà không hoa mỹ." "Sao tôi thấy phía sau Ngô Hoa Quả hình như có thứ gì đó!

Mọi người có thấy không!" "Trời ơi!

Tiêu rồi!

Đây là quái vật gì vậy!" Ngô Hoa Quả đang đi theo sau chồng mình, Ngô Năng Lực.

Đột nhiên!

Cô cảm thấy dòng nước phía sau đang cuộn trào.

Cô quay đầu lại.

Ngay lập tức đập vào mắt là một cái miệng rộng như chậu máu!

Cô còn chưa kịp nhìn rõ đó là thứ gì, đã bị cắn đứt làm đôi!

Ngô Năng Lực vẫn chưa nhận ra.

Cư dân mạng trong livestream không ngừng gào thét xé lòng.

Anh ta cũng không nhìn thấy. "Chạy mau!

Ngô Năng Lực!

Vợ anh bị ăn tươi rồi!" "Cái tên Ngô Năng Lực này quả nhiên

không có năng lực gì, vẫn chưa phản ứng kịp.

Ăn cỗ!

Ăn cỗ!" "Mọi người có nhìn rõ đó là quái vật gì không?" "Không, tôi chỉ thấy hàm răng khổng lồ!

Trực tiếp cắn Ngô Hoa Quả thành hai nửa!" "Trời ạ!

Trời ạ!

Trước mặt Ngô Năng Lực!

Nó đến rồi!

Nó đến rồi!

Nó há miệng thật to bơi đến!" Khi Ngô Năng Lực quay đầu tìm vợ, anh ta chỉ thấy một vệt máu đỏ tươi trong nước.

Nhưng!

Vợ anh ta đi đâu rồi?

Anh ta căn bản không biết.

Anh ta đeo mặt nạ dưỡng khí, cũng không thể la lên.

Thế nên anh ta lại đi ngược về vài bước.

Tìm người vợ thân yêu Ngô Hoa Quả, người đã vất vả mang thai năm tháng sinh con cho mình.

Ngay lúc này!

Một bóng đen khổng lồ bơi qua đầu anh ta.

Anh ta run rẩy ngẩng đầu lên.

Một con cá voi sát thủ khổng lồ!

Đúng!

Cá voi sát thủ!

Đầu lâu kinh khủng, hàm răng đáng sợ!

Sau đó anh ta muốn nhanh chóng bỏ chạy, chân vừa mới bước ra.

Đã truyền đến một trận đau thấu xương.

Tiếp theo đó!

Chân phải của anh ta đã bị cá voi sát thủ ăn mất như món điểm tâm.

Anh ta dùng hai tay liều mạng quạt nước về phía trước!

Nhưng!

Giây tiếp theo!

Anh ta đã tuyệt vọng!

Một cái miệng rộng như chậu máu khổng lồ, trực tiếp cắn đứt ngang người anh ta.

Phong cảnh vẫn như cũ.

Nhưng!

Cặp vợ chồng Ngô Năng Lực và Ngô Hoa Quả vừa rồi ở đây, đã mệnh đoạn cửu tuyền.

Trong nước biển chỉ còn lại một chút mùi máu tanh.

Ngay lúc này!

Cách chỗ Ngô Năng Lực và Ngô Hoa Quả tử vong hai trăm mét.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đã đến. "Muộn Du Bình, anh thấy đằng kia không?

Chỗ đó hình như có máu!

Nhưng giờ lại không còn nữa rồi." Trương Khởi Lân gật đầu.

Rất nhiều rạn san hô và cỏ nước cao lớn, chắn tầm nhìn.

Chỉ xa xa hình như thấy màu đỏ tươi của máu.

Tình hình cụ thể thế nào, căn bản không nhìn rõ.

Hai người họ đi dưới nước không nhanh.

Thành phố Á Đặc Lan Đế Tư ban đầu rất lớn.

Từ bên ngoài vào đến thành bảo bên trong, ước tính ít nhất cần 50 cây số.

Mà dưới đáy biển, sức cản quá lớn!

Với tốc độ hiện tại của hai người họ, ước tính ít nhất còn phải bơi ba ngày ba đêm nữa. "Muộn Du Bình, mệt không?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

Diệp Thần nghĩ, không biết có thể tìm cách nào để đi nhanh hơn không.

Nếu không Muộn Du Bình cứ bơi mãi, mệt lắm.

Hắn thậm chí quên mất, trên lưng mình còn đeo cái ba lô lớn nặng gần trăm cân.

Hai người lại bơi một lúc về phía trước.

Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy trong bụi cỏ nước có thứ gì đó.

Màu đỏ.

Hắn đi đến gần.

Lật bụi cỏ lên.

Ta sát!

Điềm gở!

Màu đỏ tươi! "Muộn Du Bình!

Mau đến đây!" Trương Khởi Lân liếc một cái, lập tức nhìn xung

quanh.

Y cảm thấy thứ này rơi ở đây, rất kỳ lạ.

Xung quanh có lẽ có nguy hiểm.

Diệp Thần lại không nghĩ như vậy. "Muộn Du Bình, anh nói lực cản dưới đáy biển lớn thế này, mấy người này nghĩ thế nào vậy?" Trương Khởi Lân trừng mắt nhìn hắn, y dường như biết Diệp Thần muốn nói gì, nhưng vẫn nhìn bộ óc kỳ lạ của hắn như vậy. "Muộn Du Bình, tôi thật ra không nói đến lực cản.

Tôi chủ yếu là nghĩ.

Anh nói mặc đồ lặn, xong lại cởi cái áo ngực màu đỏ tươi này ra..." "Đến cùng là làm thế nào?

Tôi không hiểu lắm!" Trương Khởi Lân: "..." Ngay lúc này!

Đột nhiên!

Chỗ bụi cỏ nước rậm rạp phía trước khẽ động.

Trương Khởi Lân lập tức siết chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Lúc này!

Các fan trong livestream vội vàng nhắc nhở họ: "Trụ Tử Ca, Tiểu Ca, mau đi đi!

Chỗ này nguy hiểm!

Tôi thật sự không muốn hai anh bị thương nữa." "Vừa nãy Ngô Năng Lực và Ngô Hoa Quả bị giết, hình như là cá voi sát thủ dài mười mấy mét!" "Trời ơi!

Cá voi sát thủ!

Vương giết người dưới đáy biển kìa!" "Mặc dù Tiểu Ca và Trụ Tử Ca rất lợi hại, nhưng dù sao cũng ở dưới đáy biển, hành động bị

hạn chế." "Thế nên, mau rời đi!

Nhanh rời đi!

Lực cắn của nó kinh khủng lắm!" "Tiểu Ca và Trụ Tử Ca quá lợi hại, nhưng tôi không muốn họ bị thương." Diệp Thần đi vài bước về phía trước.

Rồi đi thẳng đến chỗ bụi cỏ nước vừa động.

Chương 213

Khán giả đều sợ hãi!

Đổ mồ hôi thay Trụ Tử Ca!

Nếu cá voi sát thủ đột nhiên nhảy ra, làm sao kịp tránh được!

Các fan thì không lo Trụ Tử Ca không đánh lại, Trụ Tử Ca là Tử Thần, lợi hại lắm.

Nhưng!

Các fan đều sợ hắn lại bị thương!

Ai cũng không đành lòng!

Trương Khởi Lân vội vàng theo sau Diệp Thần.

Tay y siết chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Nếu có nguy hiểm, y sẽ ra tay ngay lập tức.

Nhưng!

Diệp Thần vẫn tay không tấc sắt.

Trảm Phách Đao vẫn đeo ở eo.

Cái thái độ bất cần, không hề sợ hãi này.

Trương Khởi Lân biểu thị: khó mà đuổi kịp được hắn!

Diệp Thần đi đến đó, dùng tay gạt đám cỏ nước.

Hóa ra là một cái hang rất lớn.

Hang rất rộng.

Diệp Thần vừa nhìn đã thấy những tàn chi đoạn chi vẫn còn ở cửa hang.

Đỏ tươi như máu.

Trương Khởi Lân nhíu mày.

Vỗ vỗ Diệp Thần, ý bảo hắn cẩn thận.

Khán giả đều đang la lớn: "Trụ Tử Ca, cái xác này chính là Ngô Năng Lực và Ngô Hoa Quả vừa nãy, đây chắc chắn là ổ cá voi sát thủ.

Mau đi đi!" "Cái xác thảm quá!

Bị cắn đứt làm đôi ngay lập tức!" "Tại sao nó không ăn luôn mà lại vứt ở đây?" Trương Khởi Lân cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Y nghĩ, theo lẽ thường của động vật ăn thịt khát máu, cá voi sát thủ thường sẽ ăn thịt con mồi ngay lập tức.

Tại sao lại vứt ở đây?

Dù thế nào!

Cũng phải rời đi nhanh!

Dù sao cá voi sát thủ với thân hình quá đồ sộ, dưới nước thật sự không dễ đối phó.

Con cá mập biến dị khổng lồ trước đây đã khiến y lo lắng cho Trụ Tử suốt cả tháng.

Bây giờ y có cảm giác bài xích với những sinh vật biển cỡ lớn này.

Ngay lúc này!

Điều khiến y vô cùng kinh ngạc là.

Y nhìn thấy Diệp Thần lại trực tiếp chui vào trong hang!

Trương Khởi Lân mặt mày ngơ ngác!

Y muốn đi vào tìm Trụ Tử, đột nhiên lại nghĩ đến.

Những tàn chi đoạn chi này vứt ở bên ngoài, rất có thể con quái

vật khổng lồ đó đang ở bên ngoài.

Nếu cả hai đều đi vào, Trụ Tử sẽ càng nguy hiểm hơn.

Vẫn là nên canh giữ cửa hang.

Trên livestream, dòng bình luận ào ạt, đều không hiểu Trụ Tử Ca lại làm cái trò gì.

Mặc dù đã có bao nhiêu lần thao tác kỳ lạ như vậy.

Nhưng!

Lần này là cá voi sát thủ!

Cá voi sát thủ đó!

Cái khái niệm gì, chạy vào hang cá voi sát thủ để làm gì.

Điên hết rồi!

Gần cả trăm triệu khán giả trên livestream, lúc này tất cả đều dán mắt vào màn hình!

Diệp Thần sau khi vào.

Cái hang này thật sự rất lớn, hắn trước đây từng nghe khoa học phổ biến.

Nói rằng cá voi sát thủ trực tiếp ngủ dưới đáy biển, đại loại thế.

Chưa từng nghĩ tới.

Chúng còn có bộ 'suite' sang trọng như vậy.

Trong cái hang động này không chỉ có một cái hang lớn ở giữa.

Hai bên còn có một số hang nhỏ.

Diệp Thần tại sao lại đi vào, hắn có tính toán riêng của mình.

Hắn có kế hoạch riêng.

Mặc dù Muộn Du Bình và tất cả khán giả đều rất ngơ ngác.

Chưa đầy năm phút.

Diệp Thần đã đi vào 'phòng ngủ chính' của chúng.

Một con cá voi sát thủ cái khổng lồ đang nằm cuộn tròn trong hang, nhìn thấy Diệp Thần liền gầm gừ một tiếng dữ tợn.

Mà đồng thời với đó!

Bên cạnh nó còn nằm một con cá voi sát thủ con chưa đầy hai mét.

Diệp Thần nở một nụ cười như Đức Mẹ.

Xem ra hắn đã cược đúng rồi!

Hắn biết sinh vật săn mồi cắn chết con mồi, thường sẽ không ăn một chút nào cả.

Trừ khi... ...

Trương Khởi Lân canh giữ bên ngoài, một chút cũng không dám lơ là.

Dù sao đây là lần đầu tiên y đối phó với sinh vật như vậy dưới đáy biển.

Nếu có thể, y không muốn dùng đến chiêu Tiên Nhân Quỳ và đòn nghịch Âm Dương của Trụ Tử.

Những chiêu thức đó làm tổn thương thân thể, y muốn cùng Trụ Tử mãi mãi khỏe mạnh.

Mãi mãi bình an ở bên nhau.

Trong livestream nói rằng, con cá voi sát thủ này dài gần mười mét, đây có thể coi là một quái vật khổng lồ rồi!

Ngay lúc này!

Khán giả trên livestream kinh hô một tiếng! "Mọi người xem!

Cá voi sát thủ quay lại!

Ngay cạnh rạn san hô kia!" "Trời ơi!

Miệng đầy máu kìa!

Con cá voi sát thủ này không biết lại giết đạo mộ giả nào nữa rồi!" "Tiểu Ca nguy hiểm rồi!

Tiểu Ca, mau tránh đi!

Đừng đối đầu trực diện!" Nhưng!

Điều khiến mọi người kinh ngạc là!

Trương Khởi Lân không hề đi né sang một bên.

Mà ngược lại, y bước một bước ra, đứng ngay chính giữa cửa hang!

Hoàn toàn chặn đường cá voi sát thủ tiến vào hang!

Y không muốn, Trụ Tử ở bên trong lại tăng thêm nguy hiểm.

Cá voi sát thủ ngơ ngác!

Chân tmd đi săn, về nhà đã bị chiếm rồi!

Nó gầm gừ một tiếng dữ tợn.

Rất nhiều sinh vật xung quanh đều bị tần số gầm rống của nó dọa sợ, lũ lượt bỏ chạy.

Nó từ từ tiến gần Trương Khởi Lân.

Vừa nãy những con người kia nhìn thấy nó, đều sợ đến run rẩy!

Sao cái thằng đội mũ bảo hộ này nhìn thấy mình, lại bình tĩnh đến thế!

Cá voi sát thủ có chút do dự.

Ngay lúc này!

Trong hang động truyền ra một tiếng gầm gừ!

Tiếng kêu này có thể những người khác nghe không có cảm giác gì!

Nhưng cá voi sát thủ vừa nghe thấy, phản ứng đầu tiên chính là: Trời ơi!

Ai đánh con ta!

Vợ ta vừa sinh xong rất yếu, ai mà vô sỉ thế!

Cá voi sát thủ phát điên rồi!

Nó lập tức lao về phía Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân né sang một bên.

Trực tiếp chém một đao.

Trên da cá voi sát thủ xuất hiện một vết thương.

Máu tươi rỉ ra từ bên trong.

Nó điên rồi!

Nó tức giận rồi!

Nó dùng sức lao về phía trước, sau đó vẫy đuôi thần lực.

Ngay lập tức, dòng nước ngầm khổng lồ lao về phía Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho nó lao đến, chuẩn bị rút đao.

Kết quả thằng này lại trực tiếp vẫy đuôi thần lực.

Ngay lập tức, dòng chảy cuộn tới.

Dù sao cũng ở dưới đáy biển, Trương Khởi Lân lập tức không đứng vững.

Lùi sang bên cạnh hai bước!

Chính là hai bước này!

Khiến Trương Khởi Lân lập tức tránh khỏi cửa hang!

Cá voi sát thủ như phát điên lao vào trong hang.

Khi khán giả nhìn thấy, trong lòng một mảnh lạnh lẽo thấu xương.

Trụ Tử Ca vẫn còn ở bên trong.

Giờ thì đại ca nhà người ta quay về rồi.

Hắn không phải lại bị thương nữa sao. "Trụ Tử Ca nguy hiểm quá!

Mau vào livestream của hắn xem, hắn rốt cuộc đang làm gì!" "Trụ Tử Ca đã giết chết cá mập biến dị, cá voi sát thủ chắc chắn cũng đối phó được, nhưng trong hang động chật hẹp, cầu xin Trụ Tử Ca đừng bị thương nữa, tôi sẽ đau lòng!" "Ai!

Thật không hiểu nổi, Trụ Tử Ca cứ đòi chui vào hang của người ta để làm gì!" Trương Khởi Lân lập tức đứng dậy, nhảy một cái, vội vàng muốn xông vào trong hang!

Y thà tự mình bị thương, cũng không muốn Trụ Tử bị thương thêm dù chỉ một chút.

Nhưng!

Ngay lúc này!

Chương 214

Đột nhiên!

Cá voi sát thủ lùi ra!

Đúng!

Nó vẫy đuôi lùi ra!

Nó vẫy đuôi cá voi sát thủ lùi ra!

Trương Khởi Lân lại ngơ ngác!

Thế giới này sao lại biến thành thế này!

Cá voi sát thủ còn có thể lùi lại sao?

Khán giả trong livestream của Trương Khởi Lân cũng thi nhau suy đoán! "Nguyên nhân gì sẽ khiến một con cá voi sát thủ lùi lại?" "Cái quái gì thế này, đầu óc tôi căn bản không theo kịp mắt, tôi hơi choáng, đây là thật sao?

Tôi có phải vẫn đang mơ không?" "Cái đồ chết tiệt lớn như thế này, chưa từng thấy cảnh tượng kỳ quái như vậy!

Rốt cuộc là chuyện gì đây!" Cá voi sát thủ từ từ lùi ra.

Nó vẫn chưa dừng lại, vẫn đang lùi!

Ngay lúc này!

Một bóng người bước ra từ trong hang!

Mọi người đều há hốc mồm!

Kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Ngay khoảnh khắc cá voi sát thủ lùi ra.

Một người đàn ông đẹp trai đến không bạn, xuất hiện trước mặt mọi người.

Không phải Trụ Kình Thiên phong độ bá khí thì là ai!

Nhưng!

Lúc này!

Sự chú ý của mọi người lại không đặt trên khuôn mặt hắn.

Mà ở trên tay hắn.

Trên tay trái của Diệp Thần.

Một con cá voi sát thủ con được bó chặt bằng cỏ nước, cứ thế bị hắn nắm chặt trong tay.

Con cá voi sát thủ con dài hơn một mét, nặng trăm cân.

Trong tay Diệp Thần vậy mà cứ như nắm hai cân thịt lợn.

Tay phải hắn nắm Trảm Phách Đao.

Lưỡi đao Trảm Phách Đao lúc này đang đặt trên miệng cá voi sát thủ con. "Ngao..." Cá voi sát thủ con khó chịu kêu một tiếng. "Bốp!" Mặt phẳng của Trảm Phách Đao trực tiếp đập vào đỉnh đầu nó.

Con cá voi sát thủ cách mười mét tức đến toàn thân run rẩy!

Trương Khởi Lân mắt trợn tròn!

Y nhìn tay Diệp Thần, lại nhìn mắt Diệp Thần.

Sau đó y còn rất kinh ngạc nhìn đầu Diệp Thần!

Y không hiểu!

Điều gì đã tạo nên bộ óc kỳ lạ đến thế!

Mạng lưới tổ chương trình Thám hiểm mộ cổ đã gần như sụp đổ!

Bởi vì một đống người đang ghi lại video trực tuyến!

Cảnh tượng này tuyệt đối có thể lọt vào "Top 10 cảnh quay xuất sắc nhất năm của Thám hiểm mộ cổ"!

Cá voi sát thủ gầm gừ một tiếng lớn.

Mắt hung tợn nhìn Diệp Thần!

Vốn dĩ nó không gầm còn có thể được!

Tiếng gầm này trực tiếp chọc Diệp Thần nổi điên.

Diệp Thần thầm thở dài một tiếng.

Đến lúc phải tung tuyệt chiêu rồi!

Đã thế thì, ta cũng chỉ có thể làm vậy!

Hắn cắm Trảm Phách Đao vào eo.

Sau đó từ trong đáy quần một cái rút ra một cây Hắc Lư Đề Tử dài 60 ly mét.

Ngay lúc cá voi sát thủ mặt mày ngơ ngác!

Thì nhìn thấy!

Cây Hắc Lư Đề Tử với lực đạo cực kỳ đáng sợ!

Tốc độ cực kỳ kinh khủng!

Rơi xuống người con trai độc nhất truyền ba đời của nó! "Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp..." "Ngao..." "Vẫn còn kêu!

Tiếp tục đập!" "Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp..." Cá voi sát thủ câm nín, cái thế giới này sao mà điên cuồng đến thế!

Cái tmd đời ta chưa bao giờ câm nín như thế này!

Cái gậy đen sì chết tiệt kia rốt cuộc là cái quái gì vậy!

Sẽ đánh con ta thành thằng ngốc mất!

Trời ơi!

Con trai cá voi sát thủ của ta còn phải đi học Đại học Thanh Hoa dưới đáy biển nữa đó!

Bị thằng này cứ thế mà đập một trận!

Trực tiếp ở nhà dưỡng thương rồi!

Cái tmd tại sao lại thế này!

Diệp Thần nắm con cá voi sát thủ con đã hôn mê bất tỉnh. "Thế nào?

Lão thiết, phục không phục?" Cá voi sát thủ biểu thị, căn bản tmd không hiểu hắn đang nói gì!

Nhưng!

Cái thứ con người này tại sao lại nói chuyện được dưới đáy biển!

Cái tmd!

Cá voi sát thủ đã trống rỗng đầu óc!

Thần kinh thùy trán, vốn chiếm một phần rất nhỏ trong tổng diện tích cơ thể, thực sự đã khổ không tả xiết. "Lão thiết, đừng thế mà, tôi chỉ đánh con trai ông thôi, chứ có làm gì vợ ông đâu, đừng thế mà!" Trương Khởi Lân: "..." Khán giả: "..." Cá voi sát thủ không hiểu tên nhân loại này rốt cuộc đang lầm bầm cái quái gì.

Nhưng!

Đánh con trai ta như thế này, thực sự không thể nhịn được!

Nó phát điên rồi!

Nó muốn cắn chết tên nhân loại này! "Hống!" Cá voi sát thủ nổi giận rồi!

Phát điên rồi!

Nó muốn giết người!

Livestream lập tức căng thẳng tột độ! "Trụ Tử Ca!

Trụ Tử Ca!

Anh mau thả con người ta ra đi!

Con cá voi sát thủ đó muốn liều mạng với anh kìa!" "Trời ơi!

Trụ Tử Ca vẫn đang dùng Hắc Lư Đề Tử đập!

Cá voi sát thủ con chảy máu miệng rồi!" "Mọi người xem!

Cái hàm răng của cá voi sát thủ kia!

Trời ơi!

Kinh khủng quá!

Nó lao đến rồi!" Nhưng giây tiếp theo!

Khán giả lại kinh ngạc!

Trương Khởi Lân cũng mắt trợn tròn!

Y vốn đã siết chặt Hắc Kim Cổ Đao!

Nhưng!

Điều kinh ngạc là!

Cá voi sát thủ lại phanh lại!

Lần này không chỉ phanh lại!

Mà còn!

Diệp Thần khẽ ra hiệu.

Cá voi sát thủ vậy mà nằm xuống.

Nó vậy mà nằm dưới nước bất động!

Trương Khởi Lân đi đến bên cạnh Diệp Thần.

Vị trí vừa nãy chắn tầm nhìn!

Bây giờ!

Y đã nhìn rõ!

Ngay lập tức!

Trong đầu Trương Khởi Lân một trận cuồng phong bão vũ!

Cái tmd!

Diệp Thần một tay nắm cá voi sát thủ con.

Một tay cầm một con dao găm, mà con dao găm này vừa hay đặt vào "đinh đinh" (cái ấy) của cá voi sát thủ con.

Ngay chính diện vị trí của cá voi sát thủ cha!

Trương Khởi Lân hiểu rồi!

Tại sao cá voi sát thủ cha già kia, tại sao lại lập tức nằm xuống!

Trương Khởi Lân đã nhìn rõ!

Vốn dĩ tầm nhìn livestream không chính xác.

Cơ bản đều không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng!

Khi Trương Khởi Lân đi qua.

Khán giả đã nhìn rõ!

Bình luận điên cuồng!

Bình luận trắng xóa một mảnh! "Trời ơi!

Chương 215

Trụ Tử Ca!

Quá dã man!

Tôi xin ngũ thể đầu địa!" "Trụ Tử Ca, lầu một ngũ thể đầu địa, anh mau làm đi!" "Mọi người có thấy không. 80 ly mét... tôi thấy rất kích động." "Lầu ba, đó là cá voi sát thủ đó...

Trời đất ơi!

Anh muốn quay phim hay muốn vào bệnh viện?" "Tôi chỉ phục Trụ Tử Ca!

Mạch não đã không phải của người Trái Đất nữa rồi!" Diệp Thần thấy cá voi sát thủ đã khuất phục.

Trực tiếp nói với Trương Khởi Lân. "Muộn Du Bình, lại đây!

Bắt chước động tác của tôi." Trương Khởi Lân: "..." "Muộn Du Bình, lại đây!

Tay trái ấn chặt đuôi nó, tay phải cầm dao kề lên chỗ này!" Trương Khởi Lân dù đã đầu óc bão táp đến cực điểm.

Nhưng!

Y vẫn ngồi xuống.

Tiếp nhận tư thế của Diệp Thần.

Không thể không nói!

Lúc này động tác này!

Thật bỉ ổi đến cực điểm!

Trương Khởi Lân thề!

Đời này chưa từng xuất hiện với hình ảnh như vậy trên livestream.

Nhưng!

Cho đến bây giờ!

Trương Khởi Lân và khán giả livestream đều như nhau.

Căn bản không biết Diệp Thần muốn làm gì.

Ngược sát?

Hay vũ nhục?

Hình như đối tượng, không đúng lắm.

Huống hồ còn trước mặt Trương Khởi Lân.

Trụ Tử mà dám có ý nghĩ không tốt, hắn không muốn sống nữa.

Diệp Thần đứng dậy. "Muộn Du Bình, giữ vững tư thế!

Con cá voi sát thủ cha già này nếu dám động, anh đừng nương tay!

Trực tiếp ra tay!" Nói xong câu này.

Diệp Thần quay đầu trừng mắt nhìn cá voi sát thủ cha đang nằm đó.

Sau đó đi đến bụi cỏ nước một bên.

Đầu Trương Khởi Lân quay nhanh, nhưng vẫn không theo kịp nhịp điệu.

Khán giả càng ngơ ngác hơn gấp bội. "Trụ Tử Ca chạy vào bụi cỏ nước làm gì?

Vào lúc quan trọng thế này?" "Tôi đoán hắn là đi giải quyết nỗi buồn!

Chứ không thì đi đó làm gì!" "Trời ơi!

Lầu hai, anh nói thật sao?

Đây là dưới nước mà, vừa ra khỏi đó, đã trôi vào miệng rồi..." "Tôi đoán!

Trụ Tử Ca đi ngủ trưa rồi.

Hắn thích ngủ nhất." "Xì!

Mấy người đều không hiểu.

Trụ Tử Ca thích ngủ thích chơi, nhưng!

Hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô bổ khi Tiểu Ca gặp nguy hiểm!

Thế nên, hắn chắc chắn là đi làm việc chính sự!" Nghe xong bình luận này.

Mọi người lập tức cảm thấy rất có lý!

Trụ Tử Ca khi nào, trong lúc Tiểu Ca gặp nguy hiểm, lại có thể hoang đường không vội vàng như vậy.

Lúc này!

Tiểu Ca đang đứng đó.

Cá voi sát thủ cứ thế nhìn y.

Trụ Tử Ca chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian.

Chắc chắn là đi làm chuyện lớn!

Ngay lúc này!

Trong đống cỏ nước, một trận rung động.

Mọi người biết, Trụ Tử Ca sắp ra.

Trương Khởi Lân cũng vừa nhìn chằm chằm cá voi sát thủ, vừa nhìn về phía Diệp Thần.

Y muốn biết, Trụ Tử rốt cuộc muốn làm gì!

Nhưng!

Giây tiếp theo.

Trụ Tử Ca đã ra!

Cái tmd khán giả vừa nhìn thấy thứ trên tay hắn.

Lại một lần nữa ngơ ngác.

Mà Trương Khởi Lân lập tức nhíu mày!

Trong sự mong đợi của mọi người.

Diệp Thần lập tức chui ra từ bụi cỏ.

Khuôn mặt tuấn tú đến thế.

Cánh tay trắng trẻo mạnh mẽ và bàn tay ngọc ngà khiến hàng ức vạn khán giả mê đắm.

Nhưng!

Chính trong bàn tay ngọc ngà vạn người mê này.

Lúc này!

Lại nắm giữ thứ khiến mọi người ngơ ngác.

Tay hắn nắm một đống cỏ nước, trên cùng của đống cỏ nước, quấn cái áo ngực màu đỏ tươi kia.

Trương Khởi Lân: "..." Y rất câm nín nhìn Trụ Tử.

Nếu y có thể nói chuyện dưới nước, lúc này y đã không nhịn được rồi.

Khán giả phát điên rồi, không ngờ.

Trụ Tử Ca lại có sở thích này. "Mấy người nói, Trụ Tử Ca muốn làm gì đây?

Tại sao lại trộm cái này?" "Sao có thể nói là trộm được?

Trụ Tử Ca đây là nhặt được!" "Lầu hai, tôi có thể đến giá phơi quần áo nhà anh nhặt một cái không?

Tôi đặc biệt thích mấy thứ này.

Nhất là màu đỏ tươi." "Khốn kiếp!

Ha ha ha!

Mặt Tiểu Ca xanh lè rồi!" "Có gì đâu, cái quá đáng nhất là con cá voi sát thủ kia được không, mọi người xem ánh mắt ngơ ngác của nó..." "Nhặt cái này làm gì?

Hầm canh?

Canh sữa?" Diệp Thần cầm những thứ này.

Đi đến trước mặt cá voi sát thủ.

Diệp Thần chỉ chỉ vào con trai độc nhất truyền ba đời của nó ở phía trước, ý bảo nó đừng động đậy lung tung.

Khán giả rất nghi hoặc nhìn Trụ Tử Ca.

Trương Khởi Lân cũng luôn nhìn chằm chằm hắn.

Ngay lúc này.

Trụ Tử Ca dưới sự chứng kiến của vạn người.

Cưỡi lên đầu cá voi sát thủ.

Khán giả: "..." Trương Khởi Lân: "..." Sau đó lúc này.

Hắn thò tay vào ba lô, lấy ra một ít thịt khô.

Lập tức đặt vào miệng cá voi sát thủ.

Cá voi sát thủ: "..." Cái tmd, chơi ta sao?

Cá voi sát thủ há miệng nhai nhai.

Nhưng, ngay khoảnh khắc nó há miệng.

Một cái chai đột nhiên bị nhét vào miệng nó.

Cá voi sát thủ còn chưa kịp phản ứng.

Đã cảm giác được một dòng chất lỏng lập tức xông vào bụng nó.

Diệp Thần vứt chai không đi.

Khán giả nhìn rõ.

Trên chai có ba chữ lớn: Muộn Đảo Lư!

Khán giả phát điên rồi, cái tmd xem livestream này.

Xem những cảnh tim đập mạnh.

Xem như phim kinh dị hồi hộp.

Kích thích!

Hiểm nghèo!

Sảng khoái đến tận trời!

Quan trọng là!

Nhân vật chính phạm tội này còn đẹp trai đến thế. "Trụ Tử Ca rốt cuộc muốn làm gì?

Cầu giải đáp trực tuyến!

Rất gấp!" "Tôi đoán, hắn làm cho cá voi sát thủ say, rồi trong tay còn có áo ngực màu đỏ tươi... gei... gei... gei..." "Lầu hai, anh điên rồi, Tiểu Ca ở đó.

Hơn nữa, Trụ Tử Ca là người đàn ông thần thánh như vậy, chỉ cần một ánh mắt, xuyên dương vượt biển, tôi sẽ gửi chuyển phát nhanh tôi cho hắn!" "Phi di sở tư!

Phi di sở tư!

Người đàn ông thần thánh, bộ óc như quỷ dữ!" Chưa đầy một phút.

Cá voi sát thủ nằm thẳng cẳng.

Nằm bất động trên đất.

Nó say rồi, cái tmd!

Con người không nói võ đức mà!

Đánh nhau thì đánh đi!

Đút đồ ăn thì đút đi.

Chương 216

Mày tmd cho ta uống Muộn Đảo Lư sao?

Cái tên nhân loại này, nếu vợ ta cá voi sát thủ già nhìn thấy.

Nhất định sẽ dùng cái to đùng của bả...

Muộn chết mày!

Cá voi sát thủ đổ gục.

Diệp Thần bắt đầu lấy ra những sợi cỏ nước dài.

Bắt đầu từ miệng cá voi sát thủ từng chút từng chút một cuốn lại.

Rất nhiều cỏ nước, buộc nó thành một nút thật chặt.

Hắn nhảy xuống từ lưng cá voi sát thủ.

Trương Khởi Lân buông tay.

Cá voi sát thủ đã gục rồi.

Y cũng không cần thiết phải giữ chặt cá voi sát thủ con nữa.

Y nghĩ Diệp Thần chỉ là muốn chế phục con cá voi sát thủ này.

Bây giờ đã chế phục rồi.

Vậy thì có thể an toàn rời đi rồi.

Khán giả thì.

Cũng đều nghĩ như vậy.

Đều khen Trụ Tử Ca thông minh.

Không tốn chút sức lực nào, đã chế phục được cá voi sát thủ.

Giờ thì an toàn rồi.

Trụ Tử Ca ngầu quá!

Nhưng!

Chưa đầy hai giây.

Khán giả lại một lần nữa kinh ngạc.

Tiểu Ca cũng nhíu chặt mày!

Chỉ thấy!

Diệp Thần từ ba lô lại rút ra hai cây Hắc Lư Đề Tử.

Hắn đi đến chỗ cá voi sát thủ kia.

Trực tiếp theo lỗ tai cá voi sát thủ.

Mỗi bên một cây trực tiếp cắm Hắc Lư Đề Tử vào.

Khán giả: "..." Trương Khởi Lân: "..." Ngay sau đó.

Diệp Thần cầm cái áo ngực màu đỏ tươi kia, trực tiếp tròng vào hàm răng cá voi sát thủ.

Vốn dĩ miệng nó đã bị cỏ nước buộc chặt rồi.

Giờ thì hàm răng cũng bị tròng chặt.

Khán giả rất không hiểu.

Trương Khởi Lân cũng nửa hiểu nửa không. "Mấy người nói, Trụ Tử Ca đây là làm cái quái gì?" "Cá voi sát thủ biểu thị, đời này chưa thấy màu đỏ tươi bao giờ, sao lần đầu tiên thấy, lại bị người ta nhét vào miệng." "Khốn kiếp, chỉ số IQ của tôi!

Bị nghiền nát một cách tàn nhẫn!

Trái tim bé nhỏ của tôi, bị Trụ Tử Ca dắt mũi chạy!" "Khốn kiếp!

Cá voi sát thủ sắp tỉnh rồi!

Nó chắc chắn sẽ phát điên." Ngay khoảnh khắc cá voi sát thủ tỉnh

lại.

Nó ngơ ngác.

Sao miệng cũng bị buộc chặt rồi.

Tai thì bị thứ gì đó chặn lại.

Ngay cả hàm răng cũng bị đeo niềng răng sao?

Cái tmd đây là chuyện con người làm sao?

Cá voi sát thủ muốn phát điên, căn bản không cách nào thoát ra được.

Hơn nữa!

Diệp Thần lại đi đến chỗ con trai nó rồi.

Diệp Thần lấy ra một con dao.

Thân cá voi sát thủ chấn động!

Nó nghĩ Diệp Thần muốn giết con trai nó.

Nó gần như tuyệt vọng rồi.

Khán giả lúc này cũng nghĩ như vậy. "Thịt cá voi sát thủ ngon không?

Trụ Tử Ca ngầu quá!" "Tôi thực sự bội phục Trụ Tử Ca!

Vào hang động, đánh mẹ cá voi sát thủ đang ở cữ một trận.

Giấu cha cá voi sát thủ đi.

Bây giờ còn sắp hồng thiêu cá voi sát thủ con nữa." "Thế gian này, chọc phải quỷ!

Cũng không thể chọc Trụ Tử Ca!" "Sao tôi lại cảm thấy cá voi sát thủ con rất đáng thương chứ." Trương Khởi Lân nhíu mày, từ trong túi lấy ra một cái túi lớn.

Mặc dù chưa từng ăn thịt cá voi sát thủ, mặc dù mọi người công nhận, thịt cá voi sát thủ thực sự không ngon.

Nhưng!

Trụ Tử đã muốn ăn, vậy thì ăn đi.

Lấy cái túi lớn, cho hắn đựng thịt.

Tuy nhiên!

Giây tiếp theo!

Diệp Thần dùng dao cắt tất cả dây cỏ nước trên người cá voi sát thủ con.

Cá voi sát thủ con khẽ động, mở mắt ra.

Nhưng nó vẫn không dám động đậy lung tung.

Diệp Thần dùng tay vỗ một cái.

Ý bảo nó có thể đi rồi.

Khán giả: "..." Cá voi sát thủ cha: "..." Trương Khởi Lân: "..." Diệp Thần đi đến.

Lập tức nhảy lên lưng cá voi sát thủ cha.

Sau đó la lên: "Muộn Du Bình, lên xe!" Cho đến lúc này!

Trương Khởi Lân mới thực sự hiểu.

Hóa ra Trụ Tử là vì cái này sao...

Chỉ một giờ trước.

Vừa bước vào vùng biển này.

Trương Khởi Lân nói còn phải bơi rất lâu, vì dưới đáy biển bơi chậm.

Trụ Tử lo lắng Trương Khởi Lân sẽ bơi rất mệt.

Kết quả!

Trụ Tử vậy mà lại nghĩ ra cách này!

Trời ạ!

Trương Khởi Lân ta sống ngàn năm, vậy mà chưa từng thấy.

Một bộ óc kỳ lạ đến thế!

Một người có trái tim tinh tế đến thế!

Chỉ vì một câu nói của y, mà hắn lại tốn công sức lớn đến vậy.

Trong lòng Trương Khởi Lân rất ấm áp.

Y vội vàng đi đến.

Sau đó nhảy lên lưng cá voi sát thủ.

Diệp Thần nói với cá voi sát thủ: "Lão thiết, chở chúng ta một đoạn, nếu không, ông sẽ rất đau!" Hắn trực tiếp thò tay, trực tiếp nắm lấy hai cây Hắc Lư Đề Tử cắm trong tai cá voi sát thủ.

Tai cá voi sát thủ bị đau, lập tức ngoan ngoãn đến không ngờ. "Muộn Du Bình!

Ôm chặt tôi!" "Ôm chặt!

Không thì rớt xuống đấy!

Ha ha ha!" "Cá voi sát thủ, go... go... go..." Diệp Thần dùng sức hai tay.

Cá voi sát thủ lập tức bơi.

Hai cây Hắc Lư Đề Tử cắm trong tai như một cái vô lăng.

Bên nào dùng lực, cá voi sát thủ sẽ quẹo về bên đó.

Lập tức tốc độ cực nhanh! "Ha ha ha!

Muộn Du Bình, sướng không sướng!" Trương Khởi Lân trong

lòng thầm hô: "Sướng!

Trụ Tử!" "Muộn Du Bình, con cá voi sát thủ này đơn giản còn sướng hơn đi tàu cao tốc nữa!

Trời ơi tốc độ này." "Muộn Du Bình, ôm chặt vào!" Trương Khởi Lân lập tức ôm chặt! "Chặt hơn nữa!" Khóe miệng Trương Khởi Lân hơi nhếch, nhìn các loại cá, tảo biển nhanh chóng chạy lùi về phía sau hai bên.

Tâm trạng đại hảo!

Nếu lúc này không ở dưới đáy biển.

Nếu lúc này y có thể nói chuyện.

Y tuyệt đối sẽ khen Trụ Tử một câu! "Trụ Tử!

Anh thật lợi hại!" Ngay khoảnh khắc này.

Cảnh Diệp Thần cưỡi cá voi sát thủ đã phá vỡ nhiều kỷ lục, giành được nhiều giải thưởng lớn.

Giải thưởng "Cảnh quay bất ngờ phi di sở tư" của Thám hiểm mộ cổ.

Giải Kim Kê "Cảnh quay lật ngược tình thế thần kỳ nhất".

Giải thiết kế xuất sắc nhất "Con người khai phá tiềm năng động vật".

Mà đồng thời với đó!

Rất nhiều fan trên livestream.

Theo góc nhìn của Diệp Thần và Trương Khởi Lân, ngắm nhìn cảnh biển tuyệt đẹp dưới đáy biển.

Cá voi sát thủ tốc độ cực nhanh, xuyên qua giữa đàn cá. "Hống...

Hống..." "Muộn Du Bình!

Ha ha!

Mau lên!" Diệp Thần vui vẻ vô cùng.

Đời trước còn chưa từng cưỡi ngựa.

Không ngờ!

Bây giờ lại cưỡi cá voi sát thủ!

Anh có tin không!

Cuộc đời chính là như vậy, thăng trầm bất ngờ, không kịp trở tay!

Chương 217

Quãng đường vốn cần hai ba ngày.

Không ngờ.

Mới chưa đầy một giờ.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã tìm thấy di tích này.

Hai người họ nhảy xuống từ lưng cá voi sát thủ.

Diệp Thần lấy Hắc Lư Đề Tử xuống.

Rút Trảm Phách Đao ra.

Cắt tất cả cỏ nước buộc trên miệng cá voi sát thủ.

Cá voi sát thủ lập tức quay đầu bỏ chạy không còn tăm hơi.

Tư thế đó, cứ như là, gặp phải quỷ mà sợ hãi.

Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân đi về phía giữa di tích.

Hắn vội vàng đi theo.

Đây là một quảng trường, quảng trường lát bằng đá hoa cương.

Trên quảng trường các loại tàn viên đoạn bích.

Xem ra.

Trên quảng trường này ban đầu có những cột và tường thành rất tinh xảo.

Chỉ là!

Bây giờ khắp nơi đều là một mớ hỗn độn.

Rất nhiều tảng đá nằm rải rác dưới đáy biển.

Trương Khởi Lân nhặt một tảng đá lên xem.

Trên đó khắc rất nhiều hoa văn, kỳ kỳ quái quái.

Lại hình như là chữ viết, nhìn không rõ lắm. "Muộn Du Bình, anh nhìn đằng kia!" Trương Khởi Lân phóng mắt nhìn.

Ngay phía xa của tàn viên đoạn bích.

Có một bức tường thành bao quanh, bức tường thành này vậy mà vẫn chưa sụp đổ.

Suốt mấy ngàn năm.

Dưới đáy biển này, bức tường đá vậy mà vẫn giữ nguyên hình dạng. "Đi!

Muộn Du Bình, chúng ta đi phía trước." Hai người họ bơi hơn hai mươi phút, mới đến ngoại vi của bức tường thành này.

Bức tường đá này hoàn toàn được xây bằng những phiến đá xanh khổng lồ.

Rất rộng rất lớn.

Bao quanh toàn bộ thành phố, vô biên vô tận!

Hai người dùng chân đạp đất.

Thân thể lập tức lướt đi trong nước.

Bơi lên trên khoảng gần trăm mét, Diệp Thần và Trương Khởi Lân hoàn toàn đứng trên đỉnh của bức tường đá hùng vĩ này.

Cảnh tượng trước mắt!

Mới thực sự khiến hai người họ kích động không thôi!

Cả một thành phố!

Một thành phố khổng lồ, rộng lớn không thấy điểm cuối!

Phong cách kiến trúc thời Trung Cổ, khắp nơi đều là điêu khắc.

Khắp nơi đều là bích họa điêu khắc tinh xảo.

Cư dân đông đúc không thấy cuối.

Mờ mịt Diệp Thần cảm giác, có một tòa thành bảo khổng lồ ở phía xa.

Mặc dù niên đại đã lâu.

Rất nhiều kiến trúc đã đổ nát hư hại.

Rất nhiều kiến trúc bị bao phủ bởi đủ loại tảo biển và san hô.

Trong các kiến trúc bên trong, vô số đàn cá tuyệt đẹp bơi lội xuyên qua!

Di tích Á Đặc Lan Đế Tư này thực sự đẹp tuyệt vời!

Khiến khán giả livestream mở rộng tầm mắt! "Chưa từng nghĩ, sâu dưới đáy biển, vậy mà lại có một thành phố đẹp đến thế!" "Trước đây lịch sử ghi lại, Vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư bị nước biển nhấn chìm trực tiếp mà." "Bao nhiêu tác phẩm điêu khắc đẹp, bao nhiêu ngôi nhà đẹp, bao nhiêu san hô và cá!" "Nếu tôi có thể làm một con cá, tôi sẽ sống ở đây!

Vô ưu vô lo." "Mấy người đừng nghĩ đẹp quá, Vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư lúc đó có gần triệu dân.

Mấy người nghĩ thành phố bị nhấn chìm, con người đâu?

Trong này toàn là hài cốt!" Bình luận này vừa xuất hiện.

Lập tức như phủ một tầng mây đen trong lòng mọi người.

Đúng vậy!

Thành phố triệu dân!

Triệu hài cốt!

Triệu linh hồn!

Cái này cũng quá đáng sợ rồi! "Hài cốt thì cũng được, quan trọng là truyền thuyết nói Nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư, căn bản không phải con người..." Diệp Thần cũng nhìn thấy bình luận của mọi người trên livestream.

Hắn trước đây ở trấn Venice, đã thấy búp bê Nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư được làm theo truyền thuyết.

Quả thật là người cá.

Hơn nữa!

Khi cư dân trấn Venice tế bái thần linh.

Từng có cô gái hóa trang thành Nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư là người cá.

Thực sự rất kỳ lạ!

Nếu Nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư thực sự là một người cá.

Vậy thì Vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư hùng mạnh với triệu dân như vậy.

Tại sao lại bị một người cá thống trị?

Trương Khởi Lân vỗ vỗ Trụ Tử.

Chỉ chỉ phía trước.

Trương Khởi Lân kéo tay Diệp Thần.

Hai người dùng chân đạp tường thành.

Thân thể nhanh chóng bơi lội, phía trên di tích thành phố này.

Nước biển trong suốt, khiến họ nhìn rõ ràng thành phố này.

Tuy nhiên!

Vừa nãy nhìn từ xa.

Trước mắt chỉ có phong cảnh.

Bây giờ đến thẳng phía trên trung tâm thành phố.

Mới nhìn rõ, hầu như mỗi ngôi nhà đều có hài cốt.

Có cuộn tròn trong sân.

Có nằm sấp trên đường lớn.

Còn có rất nhiều hài cốt cứ thế bám chặt vào các loại xà nhà mà chết.

Cảm giác đầu tiên của Diệp Thần chính là.

Lúc đó những người này cùng với thành phố bị nhấn chìm.

Tuyệt đối là tuyệt vọng đến cực điểm!

Hai người càng bơi về phía trước, càng thấy kinh hoàng!

Hài cốt càng ngày càng nhiều.

Không chỉ là hài cốt con người, còn có rất nhiều hài cốt gia cầm.

Lập tức khiến khán giả livestream sợ hãi không thôi. "Vừa nãy còn có người muốn sống ở đây, mau đi đi!

Mau đi đi!" "Lúc những người này chết, chắc hẳn phải tuyệt vọng đến mức nào, cả thành phố bị nhấn chìm, không có chỗ nào để trốn!" "Mấy người nhìn đằng kia, hình như toàn là hài cốt trẻ con!

Đó chắc chắn là một ngôi trường!" "Còn có rất nhiều hài cốt cầm binh khí, những binh sĩ này nhiều quá!

Trời ơi!

Hài cốt dày đặc!" Diệp Thần và Trương Khởi Lân bơi trên phía trên di tích thành phố.

Vừa đi về phía trước, vừa nhìn xuống dưới.

Trương Khởi Lân lúc này!

Khẽ nhíu mày.

Trong đầu y hình như xuất hiện cảnh tượng gì đó.

Nhưng!

Cứ thế không cách nào nắm bắt được!

Ngay lúc y đang suy tư.

Diệp Thần đột nhiên la một tiếng. "Muộn Du Bình, anh nhìn đằng kia!" Trương Khởi Lân phóng mắt nhìn!

Trong lòng lập tức kinh ngạc!

Đây là một pho tượng Kỳ Lân khổng lồ.

Cao ít nhất khoảng ba trăm mét.

Còn hùng vĩ hơn cả hài cốt Giao Long Xích Viêm mà y từng thấy trước đây.

Y nhẹ nhàng bơi đến cạnh bức tượng.

Lúc thì bơi lên trên.

Lúc thì bơi xung quanh.

Y đang quan sát kỹ lưỡng.

Con Kỳ Lân này hình như bị thứ gì đó đốt qua, toàn thân đen sì.

Dưới chân nó còn đạp mây.

Đầu kiêu hãnh hướng lên không trung, như đang gầm rống.

Oai phong lẫm liệt!

Bá khí vô cùng!

Lúc này.

Diệp Thần bơi một vòng.

Sau đó chạy đến.

Hắn vừa đến, tạm thời tắt vòng tay livestream của hai người.

Sau đó hắn trực tiếp kéo Trương Khởi Lân đến bên cạnh.

Hắn thò tay cởi cúc áo của Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân: "..." Y muốn hỏi Trụ Tử muốn làm gì.

Nhưng, Trương Khởi Lân lại không nói nên lời.

Y cũng không ngăn cản.

Ngay lúc này!

Diệp Thần vạch áo Trương Khởi Lân, lập tức lộ ra bờ vai trái của y.

Diệp Thần nhìn chằm chằm bờ vai trắng nõn, sáng bóng, mịn màng của Trương Khởi Lân.

Giả vờ quan sát rất nghiêm túc.

Chương 218

Trương Khởi Lân: "..." Cái này... cởi áo của ta, tùy tiện thế sao...

Bờ vai Trương Khởi Lân khẽ run lên.

Diệp Thần lập tức phản ứng lại. "A?

Ồ, Muộn Du Bình, tôi chỉ muốn xem hình xăm Hắc Kỳ Lân của anh." Trương Khởi Lân nhìn bộ óc kỳ lạ của Diệp Thần.

Sau đó y quay người, lộ ra cánh tay phải của mình.

Lúc này!

Nếu không phải ở dưới nước.

Trương Khởi Lân chỉ muốn nói một câu. "Hình xăm Kỳ Lân của ta ở bên phải, sao Trụ Tử mày cứ nhìn chằm chằm bên trái lâu thế!" "Muộn Du Bình, tôi nhớ Kỳ Lân thần thú, chủng loại rất đa dạng, chỉ riêng hoa văn trên người, hình dạng sừng, v.v., đều có sự khác biệt rất lớn." "Anh có phát hiện ra không.

Hình xăm Hắc Kỳ Lân trên vai anh, và bức tượng Hắc Kỳ Lân này, đơn giản là giống hệt nhau." "Muộn Du Bình, đầu rồng, thân nai, đuôi hổ, còn có hai sừng trên đầu, đơn giản là giống hệt nhau." Đột nhiên, Diệp Thần hình như phát hiện ra điều gì đó. "Không đúng, con Hắc Kỳ Lân này chỉ có bảy móng, còn trên người anh có chín móng!" Trương Khởi Lân lúc này!

Trong đầu toàn là dấu hỏi.

Y cũng không rõ, tại sao ở di tích Á Đặc Lan Đế Tư.

Lại có một pho tượng Hắc Kỳ Lân lớn đến thế.

Quan trọng là pho tượng này.

Lại giống hình xăm trên người y đến vậy.

Hai người xem bức tượng một lúc.

Sau đó lại chuẩn bị đi về phía thành bảo.

Lúc này!

Họ mới nhìn rõ.

Nội thành Vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư.

Tức là nơi tầng lớp quyền quý giàu có trước đây sinh sống.

Toàn bộ đều là một mảnh đen sì.

Bên này không còn những tác phẩm điêu khắc tuyệt đẹp nữa.

Cũng không còn những bức tường đá cẩm thạch trắng xóa.

Toàn bộ đều là đen sì.

Cứ như là?

Cứ như bị lửa lớn thiêu qua vậy.

Hai người vừa bơi vừa nhìn.

Thật sự là kinh hoàng.

Toàn bộ đều là những kiến trúc bị cháy đen sì.

Rất nhiều hài cốt thậm chí đã bị cháy thành tro.

Hài cốt tàn chi đoạn chi khắp nơi.

Chẳng lẽ nơi này bị người ta phóng một trận hỏa hoạn lớn?

Diệp Thần rất nghi hoặc.

Cái này thực sự không hợp lý.

Sống trên một hòn đảo.

Theo lẽ thường thì lấy nước dễ dàng đến thế.

Cho dù cháy, cũng không đến mức cháy thành ra thế này.

Chắc chắn cũng không phải núi lửa phun trào.

Nếu là núi lửa phun trào, chắc chắn sẽ có dung nham.

Mà nơi này căn bản không có một chút bóng dáng dung nham nào.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đồng thời đều nhìn thấy.

Bốn phương tám hướng có rất nhiều đạo mộ giả vây lại.

Rất nhiều người nhìn thấy Diệp Thần và Trương Khởi Lân đều lập tức trốn đi.

Giống như chuột thấy mèo, chạy rất nhanh.

Không cần nói.

Chắc chắn là người của Tào Thị Hoàng Tộc hoặc các gia tộc lớn khác.

Diệp Thần cười lạnh một tiếng.

Một lũ tiểu tốt nhảy nhót, sự kiêu ngạo hống hách ban đầu đâu rồi.

Đợi lần sau, lại đi kinh thành vận động gân cốt một chút!

Ngay lúc này.

Phía trước chỗ cổ bảo bị cháy đen sì.

Có vài đạo mộ giả vây quanh đó.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đến gần xem.

Đây là một cái nắp cống thoát nước.

Nhưng!

Tất cả đạo mộ giả có mặt đều biết, đó cũng là một con đường thông vào bên trong cổ bảo này.

Cổ bảo này vì bên ngoài bị cháy, nên không nhìn ra được vẻ lộng lẫy xa hoa đến mức nào.

Nhưng!

Bên trong của nó, rất nhiều đạo mộ giả lại vô cùng mong đợi!

Có hai vị thí sinh đến từ Nhật Bản.

Là gia tộc đạo mộ rất nổi tiếng của Nhật Bản.

Đời này đạo mộ vô số lần.

Lần đạo mộ gây chú ý nhất.

Từng lên trang nhất báo chí toàn Nhật Bản.

Đó chính là: hai người hợp sức đào mộ tổ tiên nhà mình.

Hai người này tên là: người nam tên Tùng Hạ Các Đắc Hoảng.

Người nữ tên Tỉnh Biên Tầm Thứ Kích.

Hai người họ nhìn thấy cái nắp cống thoát nước này, liền vội vàng nhấc lên.

Vừa mở ra.

Nước biển lập tức tràn vào bên trong.

Hai người này theo nước biển nhảy vào.

Các đạo mộ giả khác nhìn thấy, rất nhiều đều thi nhau bắt chước.

Lúc này!

Rất nhiều người trên livestream rất không hiểu.

Tại sao phải đi từ cống thoát nước.

Có cửa không đi sao? "Mấy ông bạn, ai trả lời giúp.

Tại sao họ phải vào cống thoát nước?" "Đây là di tích dưới nước mà, nếu mở cửa, bên trong sẽ bị nhấn chìm hoàn toàn.

Đi đường cống thoát nước, bên trong sẽ có lối ra, bò vào bên trong thành bảo.

Nước biển sẽ theo cống thoát nước chảy ngược ra biển.

Đây chính là sự tinh xảo của thiết kế!" Livestream bỗng vỡ lẽ!

Hèn chi!

Xem ra không có học vị đạo mộ rất cao, thực sự rất khó đứng vững trong giang hồ đạo mộ.

Trương Khởi Lân nhìn một lúc.

Sau đó vỗ vỗ Diệp Thần.

Ra hiệu một chút.

Y đi đầu nhảy vào.

Diệp Thần không hề nghi ngờ.

Vội vàng nhảy vào theo sau.

Phía đông nhất của cổ bảo di tích Á Đặc Lan Đế Tư.

Có một người đàn ông tuấn tú.

Ánh mắt hắn tràn đầy ưu sầu.

Eo dắt đầy dao găm.

Tâm trạng của hắn lúc này.

Rất cô đơn, còn có chút bất đắc dĩ.

Chỉ vài ngày trước.

Tam thúc, nhị thúc của hắn đều chết rồi.

Các phần tử cấp tiến của Ngô gia cũng chết rất nhiều người.

Đối với tam thúc và nhị thúc, Ngô Tà chỉ có chút tiếc nuối, tại sao tốt đẹp như vậy, lại cứ phải đi giết Tiểu Ca, cứ phải hợp tác với Tào

Thị Hoàng Tộc.

Ngô Tà không hận Tiểu Ca, càng không hận Trụ Tử Ca.

Đối với hắn mà nói, hắn ngược lại cảm thấy sự ra đi của tam thúc và nhị thúc.

Khiến hắn đột nhiên giải thoát khỏi mâu thuẫn đối lập không thể giải quyết này.

Sau đó, nhìn thấy Tiểu Ca và Trụ Tử Ca không sao.

Tâm trạng Ngô Tà lập tức tốt hơn rất nhiều.

Giải đấu lớn Thám hiểm mộ cổ tiếp tục bắt đầu.

Hắn cũng cứ thế đi theo.

Nếu không?

Hắn còn có thể đi đâu?

Hắn không muốn quay về cái gia tộc đó.

Những chuyện mà gia tộc làm gần đây.

Hắn càng ngày càng không hiểu nổi.

Ngô Tà một mình, vượt qua gian nan hiểm trở.

Cuối cùng cũng đến di tích dưới đáy biển Á Đặc Lan Đế Tư này.

Con đường này, đi rất gian khổ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy xung quanh cổ bảo này, bị cháy rụi tan nát.

Tâm trạng của hắn càng thêm cô đơn.

Ngay lúc này.

Hắn nghe thấy trong bụi san hô bên phải, có động tĩnh.

Hắn đột nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy!

Một người đàn ông béo tròn, mặc đồ lặn.

Đồ lặn cũng không thể che giấu bản chất béo của hắn.

Trên cái đầu to lớn đeo mặt nạ dưỡng khí.

Lưng cõng một cái ba lô lớn.

Không phải Vương Bàn Tử, thì là ai!

Chương 219

Vương Bàn Tử đi đến trước mặt hắn.

Thò tay ra, vỗ vỗ vai hắn.

Như đang nói: "Thiên chân, Bàn gia ta đến đây rồi!" Không sai!

Mà người đàn ông béo tròn này, chính là đạo diễn Thám hiểm mộ cổ Vương Bàn Tử.

Ban đầu, Trương Khởi Lân, Ngô Tà, Vương Bàn Tử vẫn luôn được xưng là Thiết Tam Giác.

Nhưng!

Sau này!

Vì các gia tộc lớn và Trương gia đã không đội trời chung.

Dưới sự bức bách của trưởng bối gia tộc Ngô Tam Thúc và Ngô Nhị Bạch, Ngô Tà đành phải khuất phục.

Chủ yếu cũng là vì, Ngô gia trực tiếp nói với Ngô Tà, nếu hắn vẫn cứ muốn ở bên Trương Khởi Lân, Ngô gia sẽ phái số lượng lớn sát thủ truy sát Trương Khởi Lân.

Ngô Tà sợ vì mình, sẽ mang đến phiền phức lớn hơn cho Trương Khởi Lân.

Thế nên!

Hắn đã chọn thỏa hiệp!

Hơn nữa!

Tiểu Ca một mình, không có hắn và Vương Bàn Tử làm phiền, có lẽ sẽ tự do hơn, an toàn hơn.

Mà chính vì Ngô Tà thỏa hiệp, Vương Bàn Tử vô cùng tức giận.

Trực tiếp chọn rời đi, sau đó gia nhập giới giải trí.

Mà lần này!

Rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Đặc biệt là cái chết của Phan Tử, còn có sự tuyệt vọng và đau khổ của Vương Bàn Tử khi biết tin Tiểu Ca qua đời.

Khiến hắn một lần nữa hối hận!

Hắn tìm đến Lão Phật Gia, rồi một lần nữa quay trở lại cuộc Thám hiểm mộ cổ.

Về việc gia nhập giữa chừng có quy tắc: thường thì nhà vô địch cuối cùng sẽ dựa theo tổng điểm tích phân mà nói, càng về sau, Thám hiểm mộ cổ càng khó, tích phân giành được cũng càng khó khăn.

Thế nên, trong trường hợp bình thường, không ai muốn gia nhập giữa chừng, vì như vậy cho dù anh có vượt qua cửa cuối cùng, tích phân của anh vẫn không nhiều.

Lần này vì hôn lễ của Tào Thị Hoàng Tộc bị cản trở.

Cuộc giải đấu lớn Thám hiểm mộ cổ bị buộc phải tạm dừng giữa chừng.

Sau khi bắt đầu lại, rất nhiều gia tộc đều bổ sung thêm nhân lực.

Đặc biệt là Tào Thị Hoàng Tộc, lập tức tăng thêm hơn trăm người, đây là bao gồm tất cả mọi người kể cả Lão Phật Gia, không ngờ!

Quả nhiên!

Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương!

Tuy nhiên!

Lúc này!

Ngay lúc Trương Khởi Lân và Diệp Thần vừa nhảy vào cống thoát nước.

Tùng Hạ Các Đắc Hoảng, Tỉnh Biên Tầm Thứ Kích, cặp vợ chồng hai người, lại rơi vào nỗi hoảng sợ tột độ!

Đắc Hoảng và Thứ Kích nhanh chóng đi xuống đường thoát nước ngầm.

Ngay lập tức, nước biển dâng trào cuốn họ đi với tốc độ cực nhanh, lao vút vào đường thoát nước ngầm dưới lòng pháo đài cổ.

Hai người trôi về phía trước khoảng mười lăm phút thì dòng nước dần chậm lại.

Lúc này, họ đột nhiên phát hiện phía trước đầu có một nắp cống.

Đắc Hoảng vội vàng tiến lên, dùng sức đẩy.

Không đẩy được!

Cô quá gầy, không có sức lớn như vậy.

Thứ Kích từ nhỏ cơ thể đã khá rắn chắc, vóc người cũng rộng rãi.

Cô đặt một tay lên nắp cống, dồn sức!

Nắp cống dịch chuyển một chút!

Sau đó cô dùng thêm tay kia, hai tay cùng dồn sức.

Tư thế đó trông như đang phát công vậy.

"Rầm" một tiếng, nắp cống đường thoát nước bị đẩy bay lên.

Lỗ cống thoát nước tức thì mở ra.

Đắc Hoảng và Thứ Kích trèo vào.

Vì Thứ Kích hơi béo, để trèo lên được, cô ấy đã làm cho Đắc Hoảng phải mệt lử.

Hai người vừa bước vào bên trong pháo đài cổ, việc đầu tiên là tháo mặt nạ dưỡng khí xuống.

Suốt dưới đáy biển đeo liên tục, họ suýt nghẹt thở.

Bây giờ khó khăn lắm mới vào được bên trong pháo đài cổ, ở đây không có nước, sao không mau hít thở một chút, thoải mái một chút?

Ai cũng biết, các thành phố đảo như Atlantis, hoàng thất đều sẽ thiết lập cơ chế phong tỏa cho những lâu đài họ ở, để ngăn chặn sóng thần đôi khi xảy ra.

Vì vậy, bên trong pháo đài cổ Atlantis này đã được phong tỏa, không khí bên trong cũng được bảo toàn đầy đủ.

Đắc Hoảng thở hổn hển từng ngụm lớn.

"Tôi nói Thứ Kích muội, em làm tôi mệt chết rồi, để kéo em lên, cái eo của tôi ơi!

Chậc chậc..." "Đắc Hoảng ca, eo của anh liên quan gì đến em, em chỉ bảo anh kéo một cái mà anh đã thế này, chẳng phải là vì anh ngồi nhiều quá đấy chứ." "Thứ Kích muội, em nhìn em xem!

Ở tuổi con gái như hoa như ngọc, em lại lớn đến mức tròn trịa như vậy!" "Đắc Hoảng ca, anh còn dám nói nữa.

Năm đó em mười tuổi, anh nói, đợi em tóc dài qua eo thì sẽ đến cưới em, nhưng mà đâu?

Em tóc dài rồi mà anh cũng không đến." "Thứ Kích muội, chuyện này và chuyện em béo thành ra thế này, hình như không liên quan gì đâu nhỉ!" "Sao lại không liên quan?

Chẳng phải đều vì anh sao!

Anh nói em tóc dài qua eo thì cưới em, anh không đến, em lại không muốn anh làm người đàn ông thất tín, vì vậy, em có tóc dài,

nhưng béo đến nỗi không có eo, thì không phải là tóc dài qua eo!" Đắc Hoảng: ...

Hai người nghỉ ngơi một lát.

Nghe thấy dưới cống ngầm có tiếng động lục tục truyền đến.

Họ quyết định nhanh chóng đi tiếp.

Trong di tích dưới biển Atlantis này, truyền thuyết nói có Trái Tim Đại Dương.

Vì vậy!

Họ nhất định phải nhanh chóng đi vào!

Hai người vừa đi vừa soi đèn pin.

Không gian bên trong pháo đài cổ quá lớn.

Mặt đất hơi ẩm ướt.

"Thứ Kích muội, em có thấy ở đây lạ lạ không?" "Đắc Hoảng ca, anh nói ở đây có thứ gì đó đáng sợ à?" "Không phải, ngược lại ấy chứ.

Em xem, ở đây yên tĩnh quá, mà lại không có một chút sinh vật nào." Thứ Kích không hiểu Đắc Hoảng ca có ý gì.

Cô ấy nhìn anh ta đầy tình cảm.

"Thứ Kích muội, thông thường, những ngôi mộ dưới đáy biển kiểu này, bên trong sẽ có rất nhiều sinh vật, ví dụ như một số loài rắn biển, rùa biển, v.v., trú ẩn bên trong." "Nhưng mà, em nhìn xem, ở đây không có gì cả." Nghe Đắc Hoảng ca nói vậy, cô quả thực có chút kỳ lạ.

Hai người tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn đi tiếp về phía trước.

Ngay lúc này, một bức tượng vàng khổng lồ xuất hiện trước mắt

họ.

Bức tượng cao 200 mét này áp sát vào bức tường, toàn thân đều được làm bằng vàng.

Hai người tuy lòng có chút rung động vì vàng, nhưng!

Bức tượng này quá lớn, căn bản không thể mang đi.

Họ trực tiếp đi vào bên trong.

Ngay lúc này!

Hai người phát hiện phía trước có một đạo mộ giả đang chạy.

Không biết vì lý do gì, hai người họ gọi một tiếng, nhưng đạo mộ giả kia cũng không để ý đến họ.

Hai người nhanh chóng đuổi theo.

Đi vào bên trong cung điện cổ, bên trong có rất nhiều phòng.

Nhưng!

Điều kỳ lạ là!

Đạo mộ giả mà họ vừa đuổi theo đã chạy đi đâu mất rồi.

Đắc Hoảng cầm súng trong tay, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Cung điện này, trong kho tư liệu của Nhật Bản, từ trước đến nay đều là một pháo đài cổ hình tròn có đường kính khoảng một cây số.

Vì vậy!

Đắc Hoảng cảm thấy, anh ta sẽ nhanh chóng tìm kiếm hết nơi này, sau đó tìm thấy Trái Tim Đại Dương!

Anh ta đẩy cánh cửa phòng đầu tiên ra, bên trong chỉ có một số đồ đạc, không có gì cả.

Căn phòng thứ hai hình như là phòng nghỉ của người hầu...

Anh ta và Thứ Kích muội tìm rất lâu, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Cuối cùng, hai người họ trèo lên căn phòng trên đỉnh cao nhất của pháo đài cổ.

Đắc Hoảng dùng sức đẩy cửa, nhưng cửa không mở ra.

Hình như bị người bên trong khóa lại rồi.

Hai người đập cửa, đẩy cửa, đều không có tác dụng.

Anh ta lấy súng ra "rầm rầm" bắn hai phát vào ổ khóa.

Nhưng!

Cánh cửa sắt này vẫn không mở ra.

Hai người cảm thấy rất kỳ lạ.

Đắc Hoảng đặc biệt cảm thấy không ổn.

"Thứ Kích muội!

Chúng ta đi thôi!

Chỉ còn lại căn phòng này, chắc là không có gì đâu!" "Đắc Hoảng ca, anh thật nhát gan!

Lúc nào cũng nhát gan!

Trên giường không được, dưới giường thì nhát." Đắc Hoảng nghe vậy, uất ức vô cùng!

"Thứ Kích muội!

Cánh cửa này không mở được!

Biết làm sao bây giờ!

Súng còn không bắn mở được!" Đột nhiên!

“Két!” một tiếng!

Cánh cửa lại tự mình mở ra!

Hai người kinh ngạc nhìn cánh cửa đó.

Thứ Kích rất thích sự kích thích.

Cô ấy từ từ đi về phía cửa.

Cô muốn xem rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Biết đâu bên trong đang ẩn náu đạo mộ giả mà họ vừa nhìn thấy.

Thứ Kích muội nhìn một cái!

Quả nhiên!

Cô thấy trong phòng này có một cái bàn, và bên dưới cái bàn vừa vặn có đạo mộ giả vừa nãy vẫn đang chạy trốn.

“Đắc Hoảng ca, mau đến!

Có người!” Hai người bước vào, trực tiếp đi về phía đạo mộ giả dưới gầm bàn.

“Anh ở đây làm gì?

Anh có tìm thấy Trái Tim Đại Dương không?” Đạo mộ giả này căn bản không nói gì, chỉ đứng đó run rẩy!

“Thứ Kích muội!

Chương 220

Em nói người này có phải lên cơn động kinh không vậy!" "Đắc Hoảng ca, cảm giác người này lạ lạ!

Chúng ta trông có đáng sợ đến vậy sao?

Làm anh ta sợ thành ra thế này!" Ai ngờ!

Ngay lúc này!

Khán giả trong phòng trực tiếp giống như lên cơn điên mà hô hoán họ!

Ngay phía sau họ, hai chiếc xúc tu khổng lồ vươn ra.

Mỗi chiếc xúc tu đều to hơn cả mãng xà!

Hai người họ có chút kỳ lạ!

Bình thường hai người họ cũng chẳng có mấy người hâm mộ.

Tại sao lúc này!

Màn hình bình luận lại bùng nổ như vậy!

"Thứ Kích muội!

Sao em không nói gì?" "Thứ Kích muội, em đâu rồi?" Đắc Hoảng đột nhiên không tìm thấy Thứ Kích muội nữa.

Anh ta tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thấy.

Ngay lúc này!

Có một giọt máu rơi xuống cổ anh ta.

Anh ta sờ một cái, hóa ra là một giọt máu tươi!

Anh ta từ từ ngẩng đầu lên!

“Xoẹt” một tiếng!

Một chiếc xúc tu khổng lồ trực tiếp nhét vào miệng anh ta! ...

Diệp Thần và Trương Khởi Lân cũng theo tuyến đường của Thứ Kích muội và Đắc Hoảng ca người Nhật Bản vừa nãy, trôi vào.

Sau đó, ở cái lỗ cống ngầm đã mở sẵn đó, hai người họ nhanh chóng trèo lên.

“Muộn Du Bình, mau tháo mặt nạ dưỡng khí ra, có thể nói chuyện rồi!

Anh đã mấy ngày không nói chuyện rồi, đừng có mà hỏng đấy nhé!

Mau nói thêm mấy câu đi!” Trương Khởi Lân quả thực đã nhịn mấy ngày rồi.

Trước đây anh một tháng, thậm chí một năm không nói chuyện cũng chẳng thấy có gì.

Từ khi gặp Trụ Tử, mọi thứ dường như đã âm thầm thay đổi.

Anh vội vàng tháo mặt nạ dưỡng khí của mình xuống, khẽ nói: “Trụ Tử.” “Sao thế, Muộn Du Bình.” “Không có gì Trụ Tử, chỉ là gọi thôi, đã nhiều ngày không gọi rồi.” Diệp Thần lén cười một tiếng.

Hắn chạy đến bên Trương Khởi Lân, dựa vào đó ngồi xuống.

“Muộn Du Bình, chúng ta ăn một chút gì đi!” “Được, Trụ Tử!” “Anh ăn gì, trong ba lô của em toàn đồ ăn thôi.” “Nấm là được rồi, Trụ Tử.” “Nấm cũng có nhiều loại mà, nấm nướng, nấm cay, nấm giòn khô, nấm hấp, gà vụn nấm giòn tan!” Trương Khởi Lân: ...

Trụ Tử vậy mà lại mua cho mình nhiều nấm đến thế.

Sau đó Diệp Thần lấy ra một đống, đặt bên cạnh Trương Khởi Lân.

“Ăn nhanh đi!

Ăn nhanh đi!” Trương Khởi Lân cười, từ một đống nấm lấy ra một gói.

Xé ra ăn một miếng.

“Trụ Tử, cái này ngon lắm, anh nếm thử đi.” Diệp Thần trực tiếp cúi lại, cắn một miếng nấm.

“Ừm, hơi tê hơi cay, mùi vị quả thực không tệ!” “Muộn Du Bình à, anh không phải là không ăn ớt sao, em cho anh nhiều nấm hấp vậy mà anh không ăn.” “Anh thích ăn ớt, tôi cũng học ăn một chút.” “Khặc khặc khặc...

Lạc...

Khụ khụ khụ...” Diệp Thần uống nước, bất ngờ bị sặc.

Trương Khởi Lân vội vàng qua vỗ lưng cho hắn.

“Sao thế, uống nước cũng bị sặc.” “Không sao không sao Muộn Du Bình, trái tim kích động tay run rẩy, một ngụm uống xuống sặc chết tôi.” Ngay lúc này, ở lỗ cống ngầm trước mắt hai người có động tĩnh.

Trương Khởi Lân đứng dậy, nhìn về phía đó.

Diệp Thần vẫn ngồi không xa, dựa vào một cây cột, vừa ăn vừa uống.

“Muộn Du Bình, không sao đâu, chắc chắn là đạo mộ giả khác thôi.” Lời vừa dứt, một cái đầu đã nhô lên.

Diệp Thần nhìn từ xa.

Trời ạ!

Một cái đầu heo, đúng là một cái đầu của con heo.

Diệp Thần trực tiếp lao tới đạp một cước.

Trương Khởi Lân cũng nhanh chóng bồi thêm một cước!

Cái đầu heo thuận thế trượt xuống.

Trương Khởi Lân cảm thấy không ổn.

Hình như không phải heo thật, vừa nãy nhìn không rõ lắm, nhưng cảm giác hình như là mặt nạ heo.

"Trụ Tử, hình như không phải heo." Lời của Trương Khởi Lân vừa dứt, cái đầu heo lại nhô ra.

Nhưng cảm giác, cái đầu heo này và cái vừa nãy hình như có chút không giống nhau.

Chẳng lẽ còn có hai con heo?

Diệp Thần nổi giận, trực tiếp đứng dậy, đạp mạnh một cước.

Ai ngờ con heo này đột nhiên thò hai tay ra, bám chặt vào hai bên.

Trương Khởi Lân vừa định gọi một tiếng, bảo Trụ Tử mau dừng lại.

Ai ngờ, Diệp Thần ở bên này, căn bản không nhìn thấy tay.

Cú đạp của hắn căn bản không thể dừng lại được.

Một cước lại đạp xuống.

"Trụ Tử, vừa nãy đó là người!

Tôi nhìn thấy tay rồi!" "Sao có thể, người tại sao lại mọc cái đầu heo!" "Trụ Tử, anh không thấy cái đầu heo đó là một cái mặt nạ sao?" "Mặt nạ?

Cái quái thai nào lại đeo mặt nạ dưới nước chứ." Hai người nhìn chằm chằm vào lỗ cống ngầm thêm một lúc, không thấy đầu heo nào nhô lên nữa.

Hai người vừa ăn vừa đi về phía trước.

Đi được khoảng chưa đầy trăm mét.

Trương Khởi Lân bị bức bích họa của pháo đài cổ thu hút.

Anh đứng đó nhìn.

Nội dung bức họa là một nàng tiên cá, đội vương miện, ngồi trên ngai vàng, bên dưới vô số bách tính quỳ bái.

Nhìn dáng vẻ, nàng tiên cá này hẳn là nữ hoàng Atlantis.

Ngay lúc này!

Cái lỗ cống ngầm vừa nãy, cái đầu heo lại bất ngờ vọt ra.

Hơn nữa!

Lần này tốc độ rất nhanh, hai tay vươn ra, rồi leo lên.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần lúc này mới nhìn rõ.

Là một cô gái.

Nhưng cô gái này lại cứ khăng khăng đội cái mặt nạ dưỡng khí hình đầu heo lên đầu.

Tiếp ngay sau đó!

Lại một cái đầu heo nữa nhô ra!

Diệp Thần mặt mũi đờ đẫn.

"Muộn Du Bình, hai cô gái này, cha của họ chẳng lẽ lại rơi vào chuồng heo sao!

Hoặc mẹ họ rơi vào đó rồi." "Sinh ra toàn thứ gì không." Mãi cho đến khi hai cô gái leo lên, tháo mặt nạ dưỡng khí xuống, Diệp Thần mới nhìn rõ.

Đặc vụ sát thủ Mỹ: Hắc Quả Phụ!

Cháu ngoại của cha cô: Tuyết Lỵ Dương!

Hai người mũi sưng mặt sưng!

Đều là do vừa nãy bị Diệp Thần đá!

Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần: ...

"Tuyết tỷ, em nói không thể đeo cái mặt nạ dưỡng khí này, chị lại không tin!

Không biết bị thằng ngốc nào đánh cho rồi!" "Quả muội!

Cái này là chị đặc biệt đặt làm riêng cho chúng ta, mặt nạ dưỡng khí đôi heo con Thất Tịch.

Em không đeo không được sao." "Đeo đeo đeo!

Ai u!

Tuyết tỷ, đau thật!

Vừa nãy bị đá vào miệng rồi!" "Quả muội, chị cũng đau!

Mấy hôm trước mới sửa mũi, lại bị lệch rồi." Ngay lúc này, hai người họ nhìn thấy, cách đó hai trăm mét, vừa vặn đứng hai anh chàng đẹp trai.

Một người là Tiểu Ca đẹp trai đến nao lòng.

Một người là Trụ Tử ca đẹp trai đến làm người ta xao xuyến.

"Đợi đã, Tiểu Ca, Trụ Tử ca, đợi chúng em với!" Trương Khởi Lân đứng nghiêm chỉnh nhìn bức tường.

Diệp Thần cũng nghiêm chỉnh nghiên cứu dây giày của mình.

"Quả muội, Tuyết muội, có chuyện gì thế, sao hai em lại đến đây!" Hắc Quả Phụ vốn định hỏi có phải Trụ Tử ca đã đá họ không.

Nhưng!

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc, khuôn mặt đẹp trai đến trời xanh của Trụ Tử ca, sao có thể là hắn được.

“Trụ Tử ca, vừa nãy ở đây có người khác không?” Trương Khởi Lân vừa định nói, Diệp Thần đã nhanh hơn một bước.

“Có chứ, vừa nãy có rất nhiều người cùng lên, sau đó đều tản ra đi mất rồi.” “Ai da, Quả muội!

Em bị sao vậy, mặt em kìa!

Chậc chậc...

Trái phải không đối xứng chút nào!” “Ai da, Tuyết muội, mũi em bị sao vậy, sao lại lệch sang bên trái rồi!

Chậc chậc...” Hắc Quả Phụ phẫn nộ nói.

“Tuyết tỷ!

Chị xem, em đã nói rồi chắc chắn là người khác, Trụ Tử ca đẹp trai thế này sao có thể là anh ấy.

Chúng ta đi tìm phía trước thôi!” “Quả muội, nhất định phải trả thù cho chị!

Cái mũi này chị làm mất 200 tệ đấy!” Hắc Quả Phụ gật đầu mạnh mẽ!

Hai người chuẩn bị đi về phía trước, họ phải đi tìm hung thủ!

Hắc Quả Phụ quyết tâm, muốn xé xác bọn chúng thành vạn mảnh!

Hai người đi được mười mấy mét!

Đột nhiên!

Lại dừng lại.

Trương Khởi Lân thót tim một cái.

Chẳng lẽ bị họ phát hiện rồi sao.

Đều là người quen biết, vậy thì thật là xấu hổ.

Hơn nữa, hai đồng chí nữ này người cũng không tệ.

Cha cô và Trương Khởi Lân cũng có giao tình cũ.

Tổng không thể đánh nhau với họ được chứ.

Anh nhìn Diệp Thần một cái.

Diệp Thần đang vô tư vừa đi vừa ăn.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương lại đi trở lại.

Thẳng tắp đi về phía Diệp Thần.

Diệp Thần nghĩ nếu thực sự bị phát hiện, vậy thì đánh nhau thôi, hết cách rồi.

Chương 221

Ai ngờ!

Giây tiếp theo!

Hắc Quả Phụ đột nhiên móc ra mấy gói đồ ăn vặt từ trong túi.

“Trụ Tử ca, cảm ơn anh đã cung cấp manh mối!

Mấy gói đồ ăn vặt này cho anh ăn.” Tuyết Lỵ Dương lấy ra hai lon bia.

“Trụ Tử ca, cảm ơn!

Anh và Tiểu Ca đều là những người đàn ông tốt nhất!” Sau đó!

Hai người họ quay người rời đi.

Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần: ...

Hai phút sau.

Hai người đàn ông đẹp trai không có bạn, ngồi trên một tảng đá lớn, vừa cạn ly vừa ăn khoai tây chiên.

“Trụ Tử, chúng ta vừa đá...

Hình như có chút...” “Muộn Du Bình, không dưng trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái đầu heo, sao mà không đá được!

Không làm thịt đầu heo đã là chúng ta rất dịu dàng rồi đấy.” Trương Khởi Lân muốn cười, lại nhịn được.

“Trụ Tử, anh nói, anh đã đá người ta, sao ăn đồ của người ta lại còn tiêu sái như vậy.” Diệp Thần dừng lại một chút, hắn nhìn Muộn Du Bình đang ôm đồ ăn vặt, uống bia trong lòng.

“Muộn Du Bình, anh hình như cũng đá rồi mà, anh ăn hình như còn tiêu sái hơn tôi nhiều đấy chứ!” “Khác chứ, Trụ Tử, anh ăn là đồ họ cho, tôi ăn là đồ anh cho tôi mà!

Cho nên, tôi không có gánh nặng gì cả.” Diệp Thần hai mắt chợt mở to.

“Trời ạ, Muộn Du Bình, cái mạch suy nghĩ kỳ lạ này của anh...” “Hết cách rồi, Trụ Tử, gần heo thì đỏ...” Diệp Thần sững người một chút, Muộn Du Bình quả thực đã thay đổi rồi, sự thay đổi này chỉ diễn ra trước mặt hắn.

Diệp Thần nhìn Muộn Du Bình đang vừa chạy vừa lén cười.

“Tiểu Du Bình, anh nói ai là heo hả, mau đứng lại cho tôi, tôi đến bắt anh đây...” Diệp Thần và Trương Khởi Lân bước vào bên trong cung điện cổ.

Đập vào mắt là bức tượng vàng khổng lồ mà Đắc Hoảng ca đã thấy trước đó.

Diệp Thần nhìn thấy xong, ngay lập tức lao tới.

“Muộn Du Bình!

Vàng kìa!

Toàn là vàng kìa!

Bức tượng này ngầu quá đi mất!” Diệp Thần quá kích động, thậm chí còn không nhìn xem bức tượng đó rốt cuộc trông như thế nào.

Trương Khởi Lân lại cau mày chặt, nhìn chằm chằm vào bức tượng.

Một người mang phong thái vương giả bá đạo, chắp tay đứng đó.

Sau lưng anh ta đeo một thanh đao.

Khuôn mặt của bức tượng khiến Trương Khởi Lân có cảm giác rất quen thuộc.

Nhưng!

Lại không thể nhớ ra là ai.

Đột nhiên!

Anh nhìn thấy thanh đao sau lưng bức tượng.

Chẳng phải đây là Hắc Kim Cổ Đao sao?

Sao có thể?

Hắc Kim Cổ Đao?

Bức tượng?

Nhưng bức tượng này lại không giống mình.

Chẳng lẽ là tổ tiên của mình?

"Trụ Tử, Trụ Tử, anh nhìn người này xem." Diệp Thần lại đang ngồi xổm ở đó, tay phải lau một vết chữ bị bụi bẩn che lấp.

Trương Khởi Lân nhìn thấy động tác của Diệp Thần, cũng vội vàng xúm lại.

Bụi bẩn được lau sạch hết, lộ ra những dòng chữ mơ hồ: "Trương gia ban thưởng: Vương quốc Atlantis." Trương Khởi Lân nhìn thấy cái này liền kinh ngạc không thôi.

Thứ nhất, câu nói này có hai thông tin.

Đầu tiên: Đây là đồ Trương gia tặng, cũng chính là tượng tổ tiên của anh.

Thứ hai: Trương gia đối với Vương quốc Atlantis, vậy mà lại dùng hai chữ "ban thưởng"!

Điều này thực sự khiến Trương Khởi Lân kinh ngạc khôn xiết,

trong ký ức ít ỏi còn sót lại của anh, Trương gia chỉ là bị người ta truy sát, sau đó lê lết trốn tránh.

Vậy mà lại có một quá khứ huy hoàng như vậy.

Lúc này!

Diệp Thần lại có một suy nghĩ khác.

Hắn vội vàng vỗ vỗ Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình!

Không ngờ là thật!

Muộn Du Bình!

Quá đỉnh luôn!" Trương Khởi Lân tưởng hắn phát hiện ra manh mối gì, vội vàng nhìn Trụ Tử.

"Trụ Tử, anh phát hiện ra gì rồi?" "Muộn Du Bình!

Trương gia các anh một khi tặng là tặng cả một người khổng lồ bằng vàng thế này, trời ơi, lần trước anh nói nhà anh toàn vàng, xem ra là thật rồi!" Trương Khởi Lân: ...

"Muộn Du Bình!

Tôi đây chất phác không hoa mỹ, anh cứ làm theo hình dáng của tôi, điêu khắc một người khổng lồ bằng vàng lớn như thế này tặng tôi, tôi sẽ mãn nguyện lắm rồi!" Trương Khởi Lân nghe xong.

Người khổng lồ bằng vàng này cao 200 mét, trọng lượng lại càng không thể lường được.

Trụ Tử đúng là, đặc biệt chất phác không hoa mỹ!

Anh khẽ cười một tiếng.

"Xong chuyện này, tôi sẽ đưa anh đến Trương gia, anh cứ sống trong ổ vàng." "Ha ha ha!

Tốt tốt tốt!

Đúng là Muộn Du Bình tốt của tôi, ha ha!

Cùng sống!

Cùng sống!" Ngay lúc này, hai người họ nghe thấy trong cung điện này, có người kêu thảm một tiếng.

Trương Khởi Lân lập tức nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

"Trụ Tử, cẩn thận một chút, chúng ta đi xem sao!" "Được rồi!

Go! baby!" Trương Khởi Lân quay lại, dịu dàng nhìn Diệp Thần một cái.

"Muộn Du Bình, anh... anh nghe hiểu sao?" Trương Khởi Lân nhếch miệng đi về phía trước.

"Ai da, tôi nói Muộn Du Bình, anh ở cổ mộ ăn nấm nhiều năm như vậy, còn học tiếng Anh nữa à." "Muộn Du Bình, anh có biết baby là ý gì không?" "Muộn Du Bình, đừng đi nhanh vậy chứ, anh đọc một câu baby cho tôi nghe thử xem, tôi chỉ muốn xem anh phát âm có chuẩn không thôi." Trương Khởi Lân đột nhiên dừng bước.

Anh đi đến sau lưng Diệp Thần.

Trực tiếp nhảy lên lưng hắn.

Trên mặt anh hiện lên nụ cười xấu xa nhàn nhạt.

"Trụ Tử, cái 'baby' (bối bối) anh nói đó, đi." Diệp Thần: ...

"Muộn Du Bình, yyds!" ...

Bên trong cung điện có một cầu thang xoắn ốc, thẳng tắp dẫn lên đỉnh.

"Muộn Du Bình!

Di tích Atlantis này thật kỳ lạ, tại sao trong cung điện hoàng tộc

này lại không có lấy một bộ xương cốt nào?" Trương Khởi Lân cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Theo lẽ thường!

Toàn bộ vương quốc Atlantis chìm xuống.

Ngay cả khi cung điện hoàng tộc này hoàn toàn bị phong kín, thì cũng không sống được bao lâu.

Ăn uống rồi cũng sẽ cạn kiệt, hơn nữa người cũng sẽ bị phong kín đến chết bên trong.

Quan trọng là!

Điều kỳ lạ nằm ở chỗ này.

Tại sao không có lấy một bộ hài cốt nào.

Toàn bộ bên trong cung điện hoàng tộc, khắp nơi rải rác đồ vàng bạc châu báu, giống như là người ta đã vội vàng rút lui vậy.

"Muộn Du Bình, tiếng kêu thảm thiết vừa nãy hình như là từ tầng thượng của cung điện này truyền ra." "Đi!

Muộn Du Bình, lên xem sao, xem có đánh nhau không?" Trương Khởi Lân gật đầu, đi theo sau Diệp Thần.

Dọc theo cầu thang xoắn ốc, hai người từng bước từng bước đi lên phía trên cung điện. ...

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương hai người, sau khi vào đây, tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy ai cả.

Lúc này, hai người họ nghe thấy trên lầu có tiếng người nói chuyện.

Hai người lập tức rút súng ra.

"Tuyết tỷ, theo sau em." "Quả muội, lúc nguy hiểm em mới biết

bảo vệ chị.

Chị rất cảm động." "Tuyết tỷ, vì em biết, nếu có nguy hiểm, chị cũng sẽ chắn trước mặt em." Tuyết Lỵ Dương gật đầu mạnh mẽ.

"Cố lên!

Cố lên!" Hắc Quả Phụ đi lên phía trên.

Tuyết Lỵ Dương đi chậm lại.

Cô ấy nhìn Hắc Quả Phụ từ xa.

Nếu trên đó có nguy hiểm, thì cô ấy có thể phản ứng kịp thời.

Sau đó nhanh chóng!

Nhanh chóng... bỏ chạy thục mạng!

Cung điện này tổng cộng hai mươi tầng.

Rất nhanh Hắc Quả Phụ đã leo đến tầng 19.

Lúc này, đột nhiên có một đạo mộ giả rất béo từ trên cầu thang lao xuống.

Cô ta chạy lướt qua Hắc Quả Phụ, không hỏi han gì, không nói một lời nào.

Hắc Quả Phụ nhìn thấy, không đúng rồi.

Cô gái này bị sao vậy.

Chạy nhanh thế.

Chẳng lẽ phía sau có nguy hiểm.

Hắc Quả Phụ lo lắng, vội vàng chạy theo phía sau.

Người phụ nữ béo kia chạy rất nhanh, Hắc Quả Phụ bám sát.

Tuyết Lỵ Dương vừa leo đến chỗ rẽ tầng 15.

Đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ béo và Hắc Quả Phụ cùng

lúc lao xuống.

Cô ấy sợ hãi.

Rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Tuyết Lỵ Dương không nói hai lời, trực tiếp chạy thục mạng theo sau người phụ nữ béo kia!

Tốc độ phải nhanh lên một chút, nếu không bị quái vật bắt được thì xong đời rồi.

Người phụ nữ béo kia tốc độ rất nhanh, mặc dù thân hình béo như vậy cũng không hề ảnh hưởng đến tốc độ của cô ta.

Cô ta ba bước năm bước đã nhảy xuống dưới đáy cầu thang.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương cũng vội vàng theo sau.

Tiếp ngay sau đó!

Người phụ nữ béo kia vừa xuống đến đáy cầu thang, không dừng lại chút nào, quay người lại chạy lên đỉnh cầu thang.

Tốc độ không hề kém cạnh so với vừa nãy.

Chương 222

Hắc Quả Phụ lập tức mặt mày ngơ ngác.

Tuyết Lỵ Dương cũng mặt mày ngơ ngác.

Rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy.

Hắc Quả Phụ chỉ trong 0.5 giây ngắn ngủi này, lợi dụng sự nhạy bén đặc trưng của sát thủ, suy nghĩ một chút.

Vì người phụ nữ béo kia vừa xuống, lại điên cuồng chạy lên.

Điều này chỉ có thể có một ý nghĩa: Dưới đáy cầu thang này, còn nguy hiểm hơn cả đỉnh cầu thang!

"Tuyết tỷ, mau chạy!" Hắc Quả Phụ đột nhiên phóng đi, chạy lên phía trên.

Tuyết Lỵ Dương còn chưa kịp phản ứng.

Nhưng!

Hắc Quả Phụ đã lao ra rồi.

Vì vậy!

Tuyết Lỵ Dương không nói hai lời, cũng vội vàng lao lên đỉnh cầu thang.

Nhìn tốc độ của người phụ nữ béo kia và Quả muội.

Đơn giản là cực nhanh!

Tốc độ nhanh đến vậy, chỉ có thể chứng tỏ, bên dưới có nguy hiểm lớn hơn.

"Rầm rầm rầm!" Chạy điên cuồng!

Người phụ nữ béo lao lên tầng 20 cao nhất.

Cô ta lao thẳng vào lòng một người đàn ông, vui mừng hét lên một tiếng.

“Trúc Can ca, em có phải tốc độ càng ngày càng nhanh không!

Em chạy một vòng này đã giảm được ba cân thịt rồi đấy!” “Đà Loa muội, tôi đã nói em gầy lắm rồi, em lại cứ muốn chạy thêm một vòng nữa.

Dù sao chúng ta cũng đang đạo mộ mà.

Nghiêm túc một chút được không hả.” “Trúc Can ca, ai bảo anh nói em béo, nói em tốc độ không đủ nhanh.

Nói em thân thể không nhanh nhẹn, thì em chạy cho anh xem.” “Đà Loa muội, đó chẳng phải là vì em nói tôi trước sao, em chế giễu tôi tốc độ nhanh, nói tôi quá nhanh nhẹn.” Lúc này, Hắc Quả Phụ thở hổn hển bám sát theo sau, lập tức lao lên.

Tuyết Lỵ Dương cũng bám sát theo sau, lập tức lao lên.

Hai người vừa lên đến nơi, vội vàng rút súng ra, chĩa xuống cầu thang.

“Quả muội, em nhắm bên trái!” “Tuyết tỷ, chị để mắt bên phải.” Trúc Can ca: ...

Đà Loa muội: ...

“Đà Loa muội, hai cô gái này có phải hai đồ ngốc không?

Vừa nãy chạy theo sau em chạy đi chạy lại.” “Không biết, vừa nãy em chạy, đã cảm thấy hai người này có vấn đề về đầu óc rồi.” “Trúc Can ca, vẫn là em tốt hơn nhỉ.

Cái cô mặc đồ đen kia, chính là quá lớn, chèn ép dây thần kinh não bộ.

Khùng khùng điên điên.” “Đúng vậy, Đà Loa muội, chúng ta đi

thôi.

Tôi vẫn luôn cho rằng ánh mắt của thế nhân có vấn đề.

Phụ nữ béo mới là tốt nhất.” “Đà Loa muội, em nghĩ mà xem, bọn họ biến thực vật thành phân, có tư cách gì mà chế giễu người biến thực vật thành thịt!” “Trúc Can ca, anh thật tốt!” “Đà Loa muội, em cũng không tệ.” Hắc Quả Phụ: ...

Tuyết Lỵ Dương: ...

Hắc Quả Phụ rất uất ức.

Tuyết Lỵ Dương cũng rất uất ức.

“Tuyết tỷ, chúng ta bị trêu chọc rồi sao?

Cứ tưởng có quái vật, không ngờ, họ lại đi ân ái.” “Không cần nghi ngờ, chính là bị trêu chọc rồi.” Hai người họ nhìn xung quanh tầng cao nhất này.

Tầng cao nhất có nhiều phòng, nhưng chỉ có một hành lang.

Hai bên hành lang treo rất nhiều tranh, rất nhiều bức tranh bị nước làm ẩm ướt đã hư hỏng.

Ngay lúc này!

Đột nhiên!

Cái cô Đà Loa muội béo ú vừa nãy, lại một lần nữa lao ra khỏi một căn phòng.

Chạy rất điên cuồng, cứ như đang chạy thoát thân vậy.

Hắc Quả Phụ nhìn thấy.

“Tuyết tỷ, cái con béo này đúng là một kẻ thần kinh.

Người ta đạo mộ, cô ta lại đi làm trò cười.” “Mặc kệ cô ta, đồ ngốc đó, chúng ta không chạy theo cô ta.

Đừng để bị cô ta lừa.” “Đúng!

Không thể theo cô ta, đồ ngốc mới theo cô ta chạy!” Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vừa nói vừa đi về phía trước.

Ngay lúc này!

Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nhìn thấy trong một căn phòng, có thứ gì đó đang lay động.

Cô ấy vội vàng nhìn một cái.

Trời ơi!

Cái xúc tu khổng lồ đáng sợ đến thế!

Bên cạnh có một người đã chết rồi.

Người chết đó chính là Trúc Can ca gầy gò vừa nãy.

Tuyết Lỵ Dương không nói hai lời, chạy thục mạng.

Trực tiếp chạy xuống lầu!

Hắc Quả Phụ còn chưa nhìn thấy quái vật trong căn phòng đó.

Cô ấy vẫn vừa đi vừa oán trách.

“Tuyết tỷ, chị nói Đà Loa muội vừa nãy chạy rồi, Trúc Can ca của cô ta tại sao không chạy theo?” “Tuyết tỷ, em biết rồi, đây chính là vợ chồng bọt biển mà.

Vẫn là quan hệ của hai chúng ta tốt hơn.

Tình sâu ý nặng.” “Tuyết tỷ, sao chị không nói gì, Tuyết tỷ?” Hắc Quả Phụ quay đầu lại.

Trời đất!

Đâu còn bóng dáng Tuyết Lỵ Dương nữa.

Cô ấy rốt cuộc chạy đi đâu rồi.

Lúc này, khán giả trong phòng trực tiếp đều ngớ người.

Một loạt bình luận đổ dồn vào Hắc Quả Phụ.

“Quả muội muội, phía sau chị!

Quái vật đến rồi!

Quái vật đến rồi!” “Tuyết muội muội đã chạy từ sớm rồi, Hắc Quả Phụ ngốc nghếch này, còn ở đây, không phải tự tìm cái chết sao?” “Trời ơi!

Cái xúc tu lớn thế kia!

Thật đáng sợ quá đi!

Rốt cuộc là thứ gì vậy?” “Trời đất ơi!

Xong rồi xong rồi, xúc tu đang quấn lấy Hắc Quả Phụ rồi.” Ngay lúc này.

Hắc Quả Phụ cảm thấy có thứ gì đó phả hơi vào tai mình.

“Ai da, Tuyết tỷ, đáng ghét!” Sau đó, lại có thứ gì đó chạm vào tai cô ấy.

Ẩm ướt mềm mại.

Hắc Quả Phụ chợt kích động.

“Tuyết tỷ, sao chị không nói sớm.

Ở đây không ổn lắm đâu.” Cô ấy vội vàng quay người lại.

Chỉ thấy một chiếc xúc tu khổng lồ đang thẳng tắp chĩa vào cô ấy.

Hắc Quả Phụ nhất thời kinh ngạc miệng há hốc.

Nhưng!

Nhiệm vụ sát thủ nhiều năm như vậy, cũng không phải làm không công.

Thân thủ của cô ấy vô cùng nhanh nhẹn.

Ngay khoảnh khắc xúc tu tấn công tới.

Hắc Quả Phụ trực tiếp lộn ngược ra sau một cái.

Tiếp ngay sau đó lại lộn ngược ra sau một cái nữa.

Xúc tu bám theo sau cô ấy, nhất thời không biết làm thế nào để ra tay.

Ai ngờ!

Giây tiếp theo.

"Rắc" một tiếng.

Hắc Quả Phụ trực tiếp đụng vào lan can.

Sau đó lại lộn ngược ra sau một cái.

Lần này, thực sự lộn vào không trung.

Lập tức rơi thẳng xuống.

"Rầm" một tiếng.

Hắc Quả Phụ ngã mạnh xuống cầu thang.

Cầu thang xoắn ốc khá trơn trượt và dốc.

"Rầm rầm rầm..." Hắc Quả Phụ nằm úp sấp trên cầu thang đầu chúc xuống, lại một lần nữa trượt xuống.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi lên cầu thang xoắn ốc cổ kính này.

Phải nói rằng, vương quốc Atlantis vào thời xa xưa, trình độ kiến trúc đã tinh xảo đến thế.

Rất nhiều khán giả trong phòng trực tiếp theo góc nhìn của Diệp Thần và Tiểu Ca, vẫn luôn ngắm nhìn pháo đài cổ kính mang đậm

phong vị cổ xưa này.

“Pháo đài cổ này tại sao bên trong lại không có hài cốt nào vậy?

Kỳ lạ thật.” “Vương quốc Atlantis ngày xưa xây dựng pháo đài hoàng gia này đẹp thật.” “Vừa nãy trên lầu có tiếng kêu thảm thiết, mọi người có nghe thấy không?

Cũng không biết là thứ gì.” “Chắc chắn rồi, tôi là từ phòng trực tiếp của Trúc Can ca sang đây.

Có... có một con quái vật đang giết người!

Đà Loa muội bị quấn đi rồi!” “Tôi là xem ở phòng trực tiếp của Hắc Quả Phụ, có một xúc tu rất lớn!

Giống như mãng xà vậy.” Trong khi mọi người trong phòng trực tiếp đang bàn tán điên cuồng.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân vừa đặt chân lên tầng thứ năm.

Hai người họ đã đi khắp các căn phòng ở đây.

Căn bản không tìm thấy manh mối hữu ích nào.

Diệp Thần thậm chí còn không tìm thấy một đồng vàng nào.

Điều này khiến hắn rất uất ức.

Một di tích vương quốc Atlantis đường đường là thế, sao lại nghèo nàn như vậy.

“Muộn Du Bình, nơi này rất kỳ lạ.

Cảm giác không giống một hoàng cung.

Không có hài cốt, ngay cả một đồng vàng cũng không có.” Trương Khởi Lân cũng khẽ cau mày.

Anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Anh vẫn luôn suy nghĩ, hồi ức.

Anh cảm thấy mình dường như đã từng đến đây.

Anh cố gắng nhớ lại rốt cuộc mọi chuyện này là thế nào.

Ngay lúc này.

Đột nhiên một người phụ nữ béo từ trên đỉnh lầu lao xuống.

Cô ta tròn ú, giống như một con quay biết đi vậy!

Cô ta giống như phát điên, căn bản không nhìn thấy Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Cô ta lao thẳng xuống cầu thang.

Tiếp ngay sau đó.

Chương 223

Trên đỉnh lầu lại có một cô gái chạy xuống.

Từ xa Diệp Thần nhìn thấy hình như là Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương còn cách mấy tầng lầu, đã vội vàng la lớn.

“Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca!

Có quái vật!” Kết quả cô ấy chỉ lo la hét gọi người, căn bản không nhìn dưới chân.

Lập tức chân trượt một cái, mông ngồi phịch xuống cầu thang.

Cầu thang khá ẩm ướt, khá trơn trượt.

Cộng thêm Tuyết Lỵ Dương từ trên lao xuống tốc độ rất nhanh.

“Rầm rầm rầm...” Cô ấy ngồi trên cầu thang xoắn ốc trượt xuống.

Dáng vẻ này giống hệt như kiểu mông trượt về sau rơi như chim nhạn vậy.

Khi đến gần trước mặt Trương Khởi Lân và họ, Tuyết Lỵ Dương cố gắng nắm lấy lan can.

Tốc độ quá nhanh, cô ấy lộn một vòng.

Lập tức quỳ xuống trước mặt Diệp Thần.

Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần: ...

“Tuyết muội, vì sao?

Lại hành đại lễ này?” “Trụ...

Trụ Tử ca, Tiểu...

Tiểu Ca, có quái vật!

Có quái vật!" Nghe Tuyết Lỵ Dương nói, Diệp Thần thuận theo cầu thang xoắn ốc nhìn lên.

Không thấy quái vật gì cả.

Nhưng!

Ngay lúc này.

Lại một tràng "Rầm rầm rầm..." tiếng vang trên cầu thang xoắn ốc truyền đến.

Diệp Thần trợn mắt nhìn.

Cái quái gì thế này.

Sao hình như lại có một người nữa đang nằm bò trượt xuống.

"Rầm rầm rầm..." Mãi đến khi lại gần, mới nhìn rõ, hóa ra là Hắc Quả Phụ, Quả muội.

Hắc Quả Phụ men theo cầu thang xoắn ốc bò trượt xuống.

Mãi cho đến khi trượt đến bên cạnh Diệp Thần và họ, cô ấy cố gắng để mình dừng lại.

Việc dừng lại này không sao.

Quan trọng là, lại quỳ xuống trước mặt Diệp Thần.

Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần: ...

"Quả muội, sao lại phải hành đại lễ này?" "Đau quá, Trụ Tử ca, quái vật đó, xúc tu rất lớn đó, đau quá!" Diệp Thần: ...

Diệp Thần hiểu lầm rồi.

“Đâu có xúc tu?

Đâu có đau?” “Xúc tu quái vật!

Quái vật đó!

Quá độc ác!

Tôi toàn thân đều đau.” Diệp Thần: ...

Trương Khởi Lân: ...

Tuyết Lỵ Dương: ...

“Quả muội, nó bắt nạt em sao?” “Bắt nạt rồi!

Hu hu...

Nó còn ướt nhẹp, ghê tởm chết đi được!” Diệp Thần: ...

Tuyết Lỵ Dương: ...

Trương Khởi Lân trong mây trong sương.

Anh ta lại tiếp tục hỏi một câu.

“Quả muội, cái xúc tu quái vật đó có lớn không?” “Hu hu hu...

Lớn quá...

Đáng sợ quá đi!

Em suýt chút nữa mất mạng rồi...

Hu hu!” Tuyết Lỵ Dương: ...

Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần: ...

Diệp Thần nhìn Trương Khởi Lân.

Thầm nghĩ: Cái tên Muộn Du Bình này, sao lại có thể hỏi câu hỏi như vậy chứ.

Diệp Thần nhìn lên cầu thang xoắn ốc.

Không có gì cả!

Đâu có cái xúc tu khổng lồ nào.

“Quả muội, em nằm mơ giữa ban ngày đấy à.” “Tuyết muội, em cũng không quản lý cô ta, cả ngày trong đầu toàn nghĩ gì thế?” “Xúc tu gì, gây hại cho cô ta cái gì...” Hắc Quả Phụ: ...

Tuyết Lỵ Dương: ...

Diệp Thần và Trương Khởi Lân tiếp tục đi lên lầu.

Hắc Quả Phụ vô cùng uất ức.

Tại sao mình nói không ai tin chứ.

“Tuyết tỷ, chị nói Trụ Tử ca và Tiểu Ca tại sao không tin em.” “Em tin em!

Quả muội!” “Vẫn là Tuyết tỷ tốt!

Khi cả thế giới không tin em, chị vẫn như trước đây tin em.” “Con quái vật xúc tu đó thực sự rất đáng sợ!

Tuyết tỷ!” “Ừ, Quả muội, vừa nãy chị nhìn thấy rồi!

Rất đáng sợ!” Hắc Quả Phụ lúc này cảm thấy có chút không ổn.

Tại sao vừa nãy Tuyết Lỵ Dương lại đột nhiên biến mất.

“Tuyết tỷ, tại sao vừa nãy chị nhìn thấy quái vật xúc tu, nhưng chị lại bỏ em mà đi?” “Ai da, Quả muội!

Chị là đi gọi người giúp đỡ đó.

Chẳng phải vừa chạy xuống đã thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca rồi sao.” “Tuyết tỷ, vậy chị tại sao không gọi em cùng chạy trốn?” “Quả muội!

Cái này em cũng không hiểu sao?

Em phải chắn lại thì chị mới thoát thân được, thoát thân rồi mới có thể cầu cứu chứ.” Hắc Quả Phụ gật đầu.

Cô ấy vô cùng cảm động.

Tuyết tỷ nói thật sự rất có lý.

Cô ấy suýt chút nữa đã trách lầm Tuyết tỷ. ...

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đến tầng cao nhất này.

Xem qua mấy căn phòng.

Không có gì cả.

Mặc dù khán giả hâm mộ trong phòng trực tiếp la hét khản cả giọng.

“Trụ Tử ca, Tiểu Ca, ở đây có quái vật xúc tu, đáng sợ như mãng xà vậy!” “Mấy anh phải cẩn thận một chút!

Thứ này đã giết rất nhiều người rồi!” “Đối với Trụ Tử ca mà nói, quái vật xúc tu này chắc không phải đối thủ của anh ấy.

Nhưng đừng để Trụ Tử ca lại bị thương!” “Trời ạ!

Tiểu Ca đi vào căn phòng đó rồi, chính là nơi quái vật xúc tu vừa giết người.” Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Sau khi bước vào căn phòng này.

Rất kỳ lạ.

Rất nhiều người trong phòng trực tiếp nói có quái vật.

Còn nói căn phòng này vừa nãy có người bị giết.

Nhưng sau khi vào, mới phát hiện.

Trong phòng này không có gì cả.

Ngay cả vết máu cũng không có.

“Muộn Du Bình, cái quái vật xúc tu này rốt cuộc là thứ gì?

Phòng trực tiếp đều nói đã giết người, sao ngay cả máu cũng không có.” “Trụ Tử, tôi đoán nó là trực tiếp quấn người đi mất rồi.” “Muộn Du Bình, chúng ta vào bên trong xem sao, tôi bây giờ chỉ muốn rút đao ra.” Hai người men theo hành lang đi vào bên trong.

Rất nhiều căn phòng bên trong, hai người họ đều mở ra.

Đều không có gì cả!

Đâu có cái quái vật xúc tu nào!

Thật sự là kỳ lạ. ...

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương run rẩy theo sau.

Hai người họ cảm thấy vì Trụ Tử ca và Tiểu Ca đều đã lên rồi, vậy thì nguy hiểm chắc chắn đã được hóa giải.

Trụ Tử ca lợi hại đến mức nào.

Mỗi lần đều khiến quái vật nghe danh khiếp vía.

Hắc Quả Phụ vừa nãy bò xuống, nên phía trước bị đau.

Tuyết Lỵ Dương vừa nãy nằm trượt xuống, nên phía sau bị đau.

Hai người lên đến cửa cầu thang tầng 20.

Quả nhiên!

Bên trong yên tĩnh.

Họ nghĩ: Trụ Tử ca và Tiểu Ca chắc chắn đã dọn dẹp xong con quái vật xúc tu đáng sợ rồi.

Ngay lúc này.

Trên trần nhà trước mặt hai người họ.

Đột nhiên “két” một tiếng.

Trần nhà xuất hiện một lỗ nhỏ.

Tiếp theo là một chiếc xúc tu khổng lồ bất ngờ vọt ra.

Hắc Quả Phụ ngớ người.

Cô ấy vội vàng rút súng.

Nhưng.

Gần như trong nháy mắt, chiếc xúc tu dài ngoằng đã quấn chặt lấy cô ấy.

"Tuyết tỷ, cứu em!" "Quả muội, đợi chị!

Chị đi gọi người!" Tuyết Lỵ Dương quay đầu lại, lao xuống cầu thang một mạch.

Hắc Quả Phụ: ...

Cô ấy cố gắng giãy giụa, cố gắng cử động.

Nhưng con quái vật xúc tu này quấn càng ngày càng chặt.

Ngay lúc này!

Tuyết Lỵ Dương bất ngờ lại chạy lên.

Chương 224

“Tuyết tỷ!

Chị quay lại rồi sao?

Em biết ngay chị sẽ không bỏ rơi em mà!

Hu hu...” “Quả muội, bên dưới có một con lớn hơn!” Tuyết Lỵ Dương vừa nói xong.

Đột nhiên.

Trên cầu thang tầng 19 lại vọt lên một chiếc xúc tu.

Lập tức cũng quấn chặt lấy Tuyết Lỵ Dương.

Hai người liều mạng giãy giụa, không có cách nào cả.

“Tuyết tỷ!

Tại sao người bị thương luôn là chúng ta!” “Quả muội!

Em ra tay trước, chị yểm trợ!” Tuy nhiên!

Lúc này!

Trong căn phòng ở tầng này.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân lại đang đứng ở góc tường.

Hai người đang thưởng thức những bức tranh treo trên tường.

Bức tranh trước mắt Diệp Thần là khung cảnh Atlantis trên đảo tấp nập.

Tất cả người dân và hoàng thất cùng nhau, ăn mừng vụ thu hoạch lớn dưới đáy biển.

Còn bức tranh trước mắt Trương Khởi Lân.

Bức tranh là cảnh hoàng thất Atlantis, đang đại hưng thổ mộc.

Những khối đá cẩm thạch trắng khổng lồ được vận chuyển vào trong pháo đài cổ.

Vô số binh lính và công nhân, ra vào pháo đài cổ.

Trương Khởi Lân càng nghĩ càng thấy kỳ lạ.

Vận chuyển nhiều đá cẩm thạch trắng như vậy vào.

Nhưng!

Anh và Trụ Tử sau khi vào pháo đài cổ này, căn bản không nhìn thấy bất kỳ khối đá cẩm thạch trắng nào.

Chúng đi đâu rồi?

Trừ phi ở đây còn có những kiến trúc khác.

Vậy thì!

Không cần nói, kiến trúc này chắc chắn là ở dưới lòng đất.

Nhưng!

Vừa nãy họ đã xem qua ở tầng một rồi mà.

Căn bản không có cửa thông xuống lòng đất.

Nếu thực sự có hầm mộ dưới lòng đất thì sao?

Vậy thì!

Lối vào ở đâu?

Ngay lúc này!

Trương Khởi Lân nhìn thấy bình luận trong phòng trực tiếp.

“Tiểu Ca!

Tiểu Ca, mau cứu Quả muội và Tuyết muội, họ bị quái vật bắt rồi!” “Trụ Tử ca, quái vật xúc tu!

Ở cửa cầu thang!" Trương Khởi Lân quay đầu nhìn Diệp Thần.

"Trụ Tử, đi!" Ngay khoảnh khắc hai người lao đến cửa cầu thang.

Hai chiếc xúc tu khổng lồ quấn lấy Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương, bất ngờ chui vào từ trần nhà.

Nơi mà xúc tu chui vào, lập tức lại khôi phục như cũ.

Nhìn từ bên ngoài, căn bản không thể nhìn rõ có một cái lỗ ở đây.

Diệp Thần dùng Trảm Phách Đao chọc chọc trần nhà.

Là loại tấm che bằng dược liệu có tính đàn hồi.

Chỉ cần người chui vào, tấm che sẽ lập tức che lại.

Vì vậy, về cơ bản rất khó phát hiện!

"Muộn Du Bình, tôi vào trước, anh theo sau tôi." Diệp Thần không đợi Trương Khởi Lân nói.

Trực tiếp nhảy lên, hai tay chống đỡ, rồi chui vào.

Trương Khởi Lân bám sát theo sau hắn.

Không gian bên trong trần nhà này không lớn, chỉ vừa đủ để người bò.

Một lát sau, không gian rộng hơn một chút.

Diệp Thần biết họ chắc chắn đang ở bên trong bức tường của pháo đài cổ.

Cái đường hầm bí mật bên trong trần nhà này, trông như là thiết kế và đào bới nhân tạo.

Hoàn toàn không giống như quái vật tùy tiện chui ra.

Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Diệp Thần cảm nhận thấy phía trước có động tĩnh.

Lờ mờ nhìn thấy một chiếc xúc tu đang tấn công hắn.

Hắn không nói hai lời.

Trảm Phách Đao trực tiếp vung về phía trước.

Nhưng!

Chiếc xúc tu này cảm nhận được sự đáng sợ của Trảm Phách Đao.

Không tấn công, lập tức co rụt lại.

Diệp Thần cũng không ngờ tốc độ của nó lại nhát gan đến thế!

Vốn dĩ là trần nhà trên đỉnh lầu, không ngờ hai người càng đi về phía trước, không gian đã trở nên càng lúc càng rộng lớn.

Không gian này giống như một cái ống tròn dài vậy.

Lợi dụng lúc quái vật xúc tu chưa đến nữa.

Diệp Thần nhìn hai bên cái ống tròn này.

Trời ạ!

Lại là vàng sao?

"Muộn Du Bình!

Cái thứ vàng này không cần tiền sao?

Hai bên cái ống tròn này đều là vàng." Trương Khởi Lân vẫn luôn suy nghĩ cái ống tròn này rốt cuộc là thứ gì.

"Muộn Du Bình, anh lùi lại một chút, máu bẩn của xúc tu đừng để dính vào anh!" Lời vừa dứt, chỉ nghe "vù vù" một tiếng.

Một chiếc xúc tu khổng lồ lại một lần nữa lao thẳng đến!

Nhìn thấy xúc tu tấn công, giống như một con mãng xà khổng lồ.

Phòng trực tiếp nhất thời một trận hoảng sợ.

Con người trời sinh đã có nỗi sợ bản năng đối với loài bò sát mềm nhũn như rắn này.

Đặc biệt là loại xúc tu đen kịt giống mãng xà này.

Mọi người lúc này càng sợ hãi hơn!

“Trụ Tử ca, cẩn thận!

Đừng để nó quấn lấy!

Nó có sức mạnh rất lớn!” “Đúng vậy, Trụ Tử ca, nó quấn lấy người là trực tiếp siết cho người ta ngất xỉu luôn đó!” “Không đâu!

Trụ Tử ca lợi hại đến mức nào!

Hơn nữa, phía sau anh ấy còn đứng Tiểu Ca uy nghi như thần linh!” Lúc này!

Diệp Thần nhìn thấy xúc tu tấn công.

Trực tiếp toàn thân phấn khích.

“Mẹ kiếp!

Cuối cùng cũng có thể đánh nhau rồi!

Đến đây!” Hắn vung Trảm Phách Đao chém ra.

Xúc tu rất thông minh.

Ngay khoảnh khắc Trảm Phách Đao chém ra, nó nhanh chóng lùi lại.

Nhưng!

Cái chiêu này nó vừa mới dùng rồi.

Sao có thể đối với Diệp Thần, người đặc biệt có thiên phú trong đánh nhau được.

“Niềm vui chiến đấu” lập tức phát động.

Dịch chuyển tức thời năm mét bám theo xúc tu, "vù" một đao.

Trảm Phách Đao khổng lồ, trực tiếp chém đứt chiếc xúc tu to như mãng xà.

Lập tức một lượng lớn máu xanh chảy ra.

Chiếc xúc tu bị Diệp Thần chém đứt không ngừng run rẩy.

"Vù vù vù..." Diệp Thần chém tới tấp.

Chiếc xúc tu bị chém đứt trực tiếp bị băm thành thịt nát.

Khán giả kích động, phấn khích!

"Đơn giản là quá đỉnh!

Trụ Tử ca đúng là đỉnh của chóp!

YYDS!" "Đúng vậy, nhiều đạo mộ giả đều bị bắt rồi, Trụ Tử ca một đi một về, đã băm một chiếc xúc tu thành thịt nát." "Trụ Tử ca mỗi lần có nguy hiểm, đều là tiên phong!

Thật mừng cho Tiểu Ca." Thân thể của chiếc xúc tu bị Diệp Thần chém đứt, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp co rụt lại.

Máu xanh bắn tung tóe khắp nơi.

Trương Khởi Lân đi tới.

"Trụ Tử, cái này có thể là một con quái vật bạch tuộc biến dị!" "Quái vật bạch tuộc?" "Ừ, Trụ Tử, anh nhìn máu của nó màu xanh.

Trong sinh vật biển có máu xanh rất hiếm." Diệp Thần gật đầu.

"Muộn Du Bình, vậy theo anh nói, quái vật bạch tuộc, bạch tuộc tám chân!

Vậy còn bảy chiếc xúc tu nữa!" "Đi thôi, Muộn Du Bình, chúng ta đi dọn ổ của nó." Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Không gian hình trụ trở nên càng lúc càng lớn.

Đột nhiên.

Phía trước xuất hiện một vực sâu vách đá khổng lồ.

Cái này còn không giống những vách đá khác.

Bởi vì xung quanh vách đá này vẫn là vàng.

Sáng chói lấp lánh, khiến Diệp Thần lòng phấn chấn.

Trương Khởi Lân đứng ngẩn người bên bờ vách đá.

Diệp Thần kéo kéo anh.

“Muộn Du Bình, ngẩn người nghĩ gì vậy?” “Trụ Tử, tôi đang nghĩ.

Chúng ta có phải đang ở bên trong, cái bức tượng vàng khổng lồ mà chúng ta vừa thấy không.” “Trời ạ!

Muộn Du Bình!

Anh nói như vậy, tôi lập tức phản ứng lại rồi.

Thật sự rất có thể là vậy!” “Anh xem cái đường hầm vàng hình trụ chúng ta vừa đi qua, đó chẳng phải là cánh tay của người khổng lồ vàng sao?” “Bây giờ hai chúng ta nhìn thấy vực sâu vàng đen kịt này, chẳng phải là bụng của người khổng lồ vàng sao.” Trương Khởi Lân gật đầu.

Anh ở một vị trí bên trong người khổng lồ vàng, buộc một sợi dây thừng.

Chuẩn bị cùng Diệp Thần đi xuống.

Chương 225

“Muộn Du Bình, tôi có một vấn đề này?” Ba tháng trước, khi hai người mới bắt đầu hợp tác.

Thông thường trong tình huống như thế này, Trương Khởi Lân đã nhảy xuống rồi.

Nhưng!

Bây giờ!

Trương Khởi Lân dừng động tác trong tay, dịu dàng nhìn Diệp Thần.

“Muộn Du Bình, anh nói xem, Trương gia các anh tặng một người khổng lồ vàng, sao lại tặng một cái bụng rỗng tuếch vậy, đây chẳng phải thiếu hụt sao?” Trương Khởi Lân: ...

“Trụ Tử, cái bụng của người khổng lồ vàng này, rất chắc chắn là do vương quốc Atlantis tự mình làm tan chảy.

Chắc chắn có dụng ý đặc biệt.” “Muộn Du Bình, anh nói, bên dưới này có một động thiên khác sao?” “Chắc là vậy, Trụ Tử, chúng ta xuống xem trước đã!” “Được rồi!

Muộn Du Bình của nhà ta chỉ đâu, ta đánh đó!” Hai người nắm lấy sợi dây thừng, hai chân mạnh mẽ đạp vào mép.

Lập tức bay xuống!

Vừa đến phía dưới, liền chứng minh sự chính xác trong lời nói của Trương Khởi Lân vừa nãy.

Bởi vì đáy của người khổng lồ vàng, tràn ngập toàn bộ đều là đèn dầu mỡ xác treo.

Bên trong được chiếu sáng, không gian trông rất rộng lớn.

Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Mấy chiếc xúc tu khổng lồ lao đến tấn công Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Diệp Thần lập tức vung đao chém.

Trong lúc xúc tu né tránh.

Diệp Thần trực tiếp dịch chuyển tức thời.

Lập tức chém đứt hai chiếc xúc tu.

Trương Khởi Lân tốc độ cực nhanh.

Những chiếc xúc tu truy đuổi anh, căn bản không thể khóa được bóng dáng anh.

Trương Khởi Lân thân pháp nhanh nhẹn, một cú nhảy vọt.

Sau đó xoay ngang trên không trung.

Hắc Kim Cổ Đao trong nháy mắt bay ra.

"Vù vù" hai đao.

Hai chiếc xúc tu khổng lồ lập tức bị chém đứt.

Hơn nữa ngay tại vết thương của xúc tu, còn dính đầy những tinh thể băng lạnh lẽo.

Lần này!

Khiến con quái vật ở góc đông nhất của không gian này, không dám vươn xúc tu ra nữa.

Diệp Thần kéo lê thanh đại đao, đi về phía góc tường.

Đến gần mới phát hiện.

Đây thật sự là một con quái vật bạch tuộc khổng lồ!

Nhưng!

Điều kỳ lạ là.

Quái vật bạch tuộc vậy mà lại bị nhốt trong một cái lồng sắt hàn khổng lồ.

Quái vật bạch tuộc trong đó giống như phát điên.

Những xúc tu của nó khắp nơi đều chảy máu xanh.

Nó điên cuồng đâm vào lồng sắt.

Nó muốn quấn lấy tất cả hai người đàn ông vừa chém bị thương mình trước mắt, rồi giết chết.

Nhưng!

Lúc này nó lại không dám.

Tám chiếc xúc tu, đã chỉ còn lại ba chiếc.

Nó đã bị trọng thương cực độ.

Diệp Thần đi đến chỗ con quái vật bạch tuộc khổng lồ đó.

"Tốt nhất là yên tĩnh lại, nếu không, tôi sẽ chui vào lồng giết chết ngươi!" Khán giả xem mà máu nóng sôi trào.

Trụ Tử ca này đơn giản là quá vô địch rồi!

Người khác đều thấy quái vật bạch tuộc là trốn tránh.

Hắn và Tiểu Ca không chỉ né được năm chiếc xúc tu của người ta, bây giờ vậy mà còn muốn chui vào chém chết quái vật bạch tuộc.

"Trụ Tử ca, thật sự là thần tượng trong lòng tôi!" "Đúng vậy, tôi vốn dĩ tưởng con quái vật bạch tuộc này bắt được nhiều người như vậy, quá vô địch rồi.

Không ngờ, gặp phải Trụ Tử ca và Tiểu Ca lại yếu ớt đến thế.” “Anh cũng không xem Trảm Phách Đao và Hắc Kim Cổ Đao đều là thần binh lợi khí gì, lại thêm năng lực vô địch của hai người này.” “Nhưng, những người kia đâu?

Tức là những người bị xúc tu khổng lồ này quấn đi đâu rồi.” Lúc này!

Không chỉ khán giả trong phòng trực tiếp thắc mắc.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần cũng thắc mắc.

Con quái vật xúc tu này, vừa nãy quấn đi nhiều đạo mộ giả như vậy.

Người đâu?

Hai người họ rõ ràng nhìn thấy Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương bị bắt vào.

Bây giờ sao toàn bộ không gian dưới đáy người khổng lồ vàng, ngoại trừ con bạch tuộc biến dị này, lại không có gì khác.

Diệp Thần đi tới, dùng Trảm Phách Đao đập đập lồng sắt.

“Quái vật xấu xí, những người ngươi bắt đi đâu rồi?” Quái vật bạch tuộc bất động.

Khán giả trong phòng trực tiếp, bao gồm cả Trương Khởi Lân không xa.

Đều đang nghĩ: Nói chuyện với bạch tuộc, chẳng phải là đàn gảy tai trâu sao?

Sao có thể nghe hiểu được.

Trụ Tử ca quả nhiên là một đại ca đại ngốc nghếch.

Nhưng!

Vừa nãy, Diệp Thần bảo con bạch tuộc này yên tĩnh lại, nếu không hắn nói mình sẽ chui vào lồng chém chết nó.

Con quái vật bạch tuộc này vậy mà lại không làm loạn nữa.

Hắn hỏi con quái vật bạch tuộc, người đi đâu rồi?

Quái vật bạch tuộc tuy rằng thân thể không động.

Nhưng!

Ánh mắt của nó hình như đã chuyển động một chút.

Lúc này!

Một ý nghĩ ưu nhã, xuất hiện trong đầu Diệp Thần!

Trương Khởi Lân lúc này.

Y lượn một vòng quanh phần thấp nhất của cả người khổng lồ vàng.

Chẳng phát hiện ra gì.

Y lắc đầu với Diệp Thần, ý là không có phát hiện nào.

"Muộn Du Bình, theo cấu trúc của người khổng lồ vàng, bây giờ chúng ta chắc chắn đang ở dưới một bàn chân của nó.

Vậy, còn bàn chân kia thì sao?" Mắt Trương Khởi Lân chợt mở to, rất kinh ngạc.

Trụ Tử từ bao giờ lại thông minh thế này!

Phải rồi!

Người khổng lồ vàng còn một bàn chân nữa.

Con quái vật bạch tuộc này chắc chắn đã giấu người ở bàn chân còn lại.

Thế nhưng!

Vừa nãy bọn họ từ đỉnh người khổng lồ vàng đi xuống, căn bản không thấy lối vào thứ hai của phần chân.

Cho nên rất có thể!

Người khổng lồ vàng này, hai bàn chân, vị trí dưới chân đều được nối liền với nhau.

Vì Muộn Du Bình không tìm thấy cơ quan, vậy thì chỉ có con quái vật bạch tuộc này mới biết.

Diệp Thần gần như ngay lập tức có cách.

Hắn giương Trảm Phách Đao, dùng sức gõ mạnh vào lồng sắt khổng lồ được hàn lại.

"Ta biết ngươi nghe hiểu, ta hỏi ngươi.

Những người kia ở đâu?" Bạch tuộc giả ngơ.

Nó trốn trong lồng, thu hết xúc tu khổng lồ của mình vào trong lồng, hoàn toàn không thèm để ý đến Diệp Thần.

Khán giả lúc này cười lăn lộn.

"Mọi người nói xem, Trụ Tử ca có phải quá ngây thơ không?

Bạch tuộc làm sao có thể nói cho hắn biết được.

Hahahah!" "Lầu một cũng là đồ ngốc, nguyên nhân cơ bản là bạch tuộc quái làm sao có thể nghe hiểu tiếng người!" "Trụ Tử ca cũng hết cách rồi, mới hỏi.

Tiểu Ca còn tìm khắp nơi mà chẳng có cơ quan nào." "Những người bị bắt vẫn còn sống, chỉ là không nhìn rõ.

Bọn họ dường như vẫn còn sống, chỉ là không biết ở đâu." Diệp Thần gõ một cái vào lồng sắt.

Con bạch tuộc quái khổng lồ bên trong hoàn toàn không thèm để ý

đến hắn.

Điều này trực tiếp chọc giận Diệp Thần.

Hắn bắt đầu dùng Trảm Phách Đao chém lồng sắt.

Những cột sắt đều được hàn từ sắt thép có đường kính mười ly mét.

Rất dày và chắc chắn.

Lồng sắt rất lớn, vì con quái vật xúc tu này quá lớn!

Thân thể nó cuộn tròn bên trong, như một ngọn núi nhỏ.

Trảm Phách Đao chém vào lồng sắt, phát ra tiếng chấn động lớn.

Con bạch tuộc quái khổng lồ bắt đầu từ từ duỗi người.

Nó muốn nhân lúc Trụ Tử ca không chú ý, trực tiếp cuộn hắn lại siết chết.

Nó từ từ thò xúc tu ra từ khe hở của lồng sắt bên cạnh, lập tức phát động tấn công.

Thế nhưng!

Nó rõ ràng thấy Diệp Thần đang chém lồng sắt ở phía trước.

Vì sao vừa cuộn lại thì lại hụt?

Ngay khoảnh khắc nó nghi hoặc, một thanh Trảm Phách Đao dài ngoẵng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đâm xuyên vào xúc tu của nó, rồi xuyên thẳng qua, cắm vào khe nứt vàng dưới đất.

Con bạch tuộc quái khổng lồ muốn thu xúc tu khổng lồ của mình về đã không kịp.

“Nói hay không?

Ta hỏi ngươi lần cuối.” Bạch tuộc quái vô cùng đau đớn.

Mắt nó đảo một vòng, nhưng vẫn không trả lời Diệp Thần.

Thực ra nó nghe hiểu, vì vốn dĩ nó là thú cưng của Nữ hoàng Atlantis.

Sau này, Nữ hoàng đã đặc biệt sắp xếp nó ở đây để canh giữ di tích dưới biển này.

Chỉ cần có người tiến vào cổ bảo này, chắc chắn sẽ phải chết.

Ai ngờ hôm nay lại gặp phải hai sát thần thế này.

Chẳng làm gì được cả.

Tám xúc tu khổng lồ của bạch tuộc đã bị chặt đứt sáu cái.

Thế nhưng!

Nó vẫn không thể nói, nó có sự quật cường của riêng mình.

Cùng lắm thì cứ ở trong lồng sắt này.

Hai con người này lại có thể làm gì ta!

Diệp Thần tiếp tục bắt đầu chém cột sắt.

Diệp Thần không dùng Thủy Giải Trảm Phách Đao của mình, cũng không phóng thích linh áp.

Chương 226

Hắn chỉ cầm đại đao, chém bình thường ở đó.

“Phanh!

Phanh!” Hai tiếng đao vang lên khắp phòng trực tiếp.

“Mọi người nói Trụ Tử ca định làm gì vậy!” “Nghĩ mà đau cả đầu, hoàn toàn không hiểu mạch não của Trụ Tử ca.” “Con bạch tuộc quái này to thế, bên trong còn hai cái xúc tu!

Trụ Tử ca đừng để bị cái đống thịt này làm cho ngạt thở.” Ban đầu bạch tuộc quái rất coi thường.

Cái lồng này là gì?

Đó là loại sắt thép cứng rắn nhất!

Nó nghĩ con người này đúng là kẻ si nói mộng.

Thế nhưng!

Hai nhát đao chém xuống!

Cột sắt đã bị chém một nửa.

Lúc này bạch tuộc quái vật căng thẳng.

Nó co rúm trong góc.

Nó vẫn đang suy nghĩ phải làm sao?

Không được thì dùng hai xúc tu cuối cùng.

Và cả chiêu lớn của mình nữa.

“Phanh!” Một tiếng vang lớn.

Ngay sau đó.

“Cát sát!” Một tiếng.

Cột sắt này trực tiếp bị chém đứt.

Diệp Thần ở chỗ hở của lồng sắt bị chém đứt, dùng sức đá mấy cái.

Một lỗ hổng đủ để hắn chui qua xuất hiện.

Diệp Thần trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một bước đạp vào lồng sắt của con bạch tuộc quái vật.

Trương Khởi Lân vội vàng đi tới.

“Trụ Tử!

Cẩn thận.” “Không sao, Muộn Du Bình, đợi ta ở bên ngoài.

Ngươi đứng xa một chút, cái thứ này phun ra máu xanh.” Diệp Thần sau khi vào thì đứng ở một góc lồng sắt, chăm chú nhìn chằm chằm con bạch tuộc quái vật khổng lồ.

Lúc này!

Bạch tuộc quái nhìn Trảm Phách Đao dài ngoẵng của Diệp Thần.

Trong lòng nó chợt run rẩy.

Hai xúc tu còn lại của nó co rúm vào người.

Nó căn bản không nghĩ tới người này làm sao có thể chém đứt cái lồng sắt thô to như vậy.

Cả phòng trực tiếp vang lên tiếng la hét, rất nhiều người khuyên Trụ Tử ca đừng qua đó.

“Con bạch tuộc quái vật to quá, Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, đừng đi mà!

Đừng bị thương!” “Mấy người không biết sao?

Bạch tuộc còn phun mực, loại mực rất ghê tởm đó!” “Sao tôi thấy

con bạch tuộc quái đó đang run rẩy!

Nó hình như rất sợ Trụ Tử ca.” Diệp Thần nhìn một lúc.

Hắn thu Trảm Phách Đao lại, đi về phía con bạch tuộc quái vật.

Bạch tuộc quái thấy hắn thu dao lại, hơi nới lỏng cảnh giác.

Diệp Thần đi thẳng đến bên cạnh nó.

Giây tiếp theo.

Diệp Thần đột nhiên móc ra một cái Hắc Lư Đề Tử dài 60 ly mét, một phát nhét vào mũi con bạch tuộc quái vật.

Rồi dùng sức thêm lần nữa.

Cả cái Hắc Lư Đề Tử trực tiếp cắm hoàn toàn vào.

Lần này, chỗ phun mực của con bạch tuộc lớn đã bị tắc hoàn toàn.

Diệp Thần không muốn bị cái thứ này phun đầy người.

Bạch tuộc quái vật lập tức điên cuồng giãy giụa.

Hai xúc tu còn lại của nó chợt vươn ra, cuộn về phía Diệp Thần.

Ngay trong khoảnh khắc đó.

Ánh đao lóe lên.

Trảm Phách Đao khổng lồ chợt vung qua.

Hai xúc tu to như mãng xà trực tiếp bị chặt đứt.

Máu xanh lập tức chảy ra.

“Chiến đấu đích nhạc thú” phát động.

Diệp Thần trong nháy mắt né tránh.

Máu xanh của con bạch tuộc quái khổng lồ không ngừng chảy ra, thậm chí không một giọt nào dính lên người Diệp Thần.

Bạch tuộc quái đau đớn không chịu nổi.

Chưa đầy ba phút.

Dịch tiết tự thân của nó, máu xanh không còn chảy ra nữa.

Tất cả xúc tu của nó đã bị chặt đứt.

Vũ khí bí mật của nó là phun mực, đã bị Hắc Lư Đề Tử chặn lại.

Nó run rẩy sợ hãi.

Nếu tiếp theo người đàn ông này lại cầm dao đến, nó sẽ hoàn toàn không có khả năng chống cự.

Bạch tuộc quái rất suy sụp, thế nhưng!

Nó vẫn kiên trì.

Cùng lắm thì bị hắn giết.

Cũng không thể tiết lộ bí mật bên trong bàn chân còn lại của người khổng lồ vàng.

Bởi vì!

Nơi đó có rất nhiều con của nó.

Nó tuyệt vọng và kiên quyết nhìn Diệp Thần, ý là: Ngươi giết ta đi!

Chết cũng không chịu!

Ánh mắt này Diệp Thần hiểu.

Hắn bực mình!

Hắn rất tức giận!

Hậu quả rất nghiêm trọng!

Diệp Thần tức giận trực tiếp nắm lấy cột sắt bị đứt, dùng sức bẻ cong lên!

Bẻ gãy lên!

“Ba!” một tiếng.

Cột sắt trực tiếp bị bẻ gãy.

Diệp Thần nắm trong tay, lập tức đi về phía con bạch tuộc quái vật.

Khán giả phát điên, đều bị ánh mắt của Trụ Tử ca làm cho sợ hãi.

“Trụ Tử ca, cái này cũng quá tàn nhẫn đi!

Đây là côn sắt đó!

Chậc chậc.....” “Trụ Tử ca cố ý không dùng dao, mục đích là không để bạch tuộc quái chết!

Trời ơi!

Tra tấn a!” “Vừa rồi bạch tuộc quái giết bao nhiêu người, sao đến chỗ Trụ Tử ca thì phong cách lại biến thành thế này!

Trời ơi!

Tim nhỏ của tôi!” Ngay sau đó.

Khán giả và Trương Khởi Lân đều kinh ngạc đến ngây người.

Diệp Thần trực tiếp lao tới, vung côn sắt đánh một trận tơi bời!

“Ba ba ba ba.....” “Ba ba ba ba.....” Cả người bạch tuộc quái bị đánh đau đớn không chịu nổi!

Thà giết ta còn hơn!

Cái thứ quỷ quái này là người làm được sao?

“Ba ba ba ba.....” “Ba ba ba ba.....” Mỗi cú côn sắt đánh xuống, khán giả đều giật mình.

Trương Khởi Lân nhìn một lúc, không hiểu lắm.

Nhưng Trụ Tử muốn làm thế, chắc chắn có lý của hắn.

Trương Khởi Lân khoanh tay trước ngực, dựa vào tường.

Ngay lúc này!

Bạch tuộc quái đột nhiên suy sụp.

Thân thể nó di chuyển, rời khỏi chỗ nó co rúm.

Nơi đó chợt hiện ra một cái nút cơ quan nhỏ xíu.

Bạch tuộc quái vật dùng gốc xúc tu đang chảy máu của mình dùng sức, gạt cái nút cơ quan một cái.

"Cát sát!

Cát sát!" "Oanh long long....." Ngay trước mắt Trương Khởi Lân.

Trên bức tường vàng hoàn chỉnh không tỳ vết, đột nhiên xuất hiện một thông đạo.

Trương Khởi Lân: .....

Khán giả: .....

Cái thứ quỷ quái này cũng có thể sao?

"Trụ Tử ca là thần tiên sao?

Sao hắn biết bạch tuộc quái biết." "Ngũ thể đầu địa a!

Ngũ thể đầu địa a!

Trụ Tử ca!

YYDS!" "Thông đạo lập tức xuất hiện, những đạo mộ giả bị bắt chắc chắn ở bên trong này." Diệp Thần giương Trảm Phách Đao, một tay nắm côn sắt.

"Ngươi sớm mở ra chẳng phải được rồi sao, cứ nhất định phải hỏi ba lần không biết!" "Ta hiền lành thế này, ngươi xem, cứ nhất

định muốn ta 'thiết tha hạ' với ngươi.” Trương Khởi Lân cười không ngậm được miệng, trực tiếp đi về phía thông đạo.

Trụ Tử đúng là hiền lành.

Y dùng cái côn sắt to đùng, đánh con bạch tuộc quái vật ba trăm mấy nhát.

Quan trọng là bạch tuộc quái vật khó thở.

Mũi nó bị Hắc Lư Đề Tử chặn lại rồi.

Tám xúc tu của nó đều bị chặt đứt.

Khán giả một lần nữa Ngũ thể đầu địa với Trụ Tử ca.

Cả phòng trực tiếp quà cáp bay tứ tung.

Đặc biệt là cảnh Trụ Tử ca đánh con bạch tuộc quái vật này, khiến rất nhiều người kinh hãi đến tột độ!

Quái vật khổng lồ ở di tích dưới biển Atlantis.

Con quái vật xúc tu khổng lồ giết người không chớp mắt, bị Trụ Tử ca dùng côn sắt, đánh ba trăm mấy nhát.

Trời ơi!

Thật khủng khiếp!

Diệp Thần chui từ lồng sắt ra.

“Muộn Du Bình, đợi ca ca Trụ Tử vô địch của ngươi!” Ngay lúc này.

Con bạch tuộc quái vật toàn thân đau nhức.

Nó thấy Diệp Thần trong tay vẫn còn nắm cái côn sắt, còn muốn đi sang phía bên kia của người khổng lồ vàng.

Chương 227

Trong lòng nó vô cùng sợ hãi tuyệt vọng.

Nơi đó, con của nó, bảo bối của nó đang ở đó.

Lúc này!

Một cảnh tượng khiến mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Con bạch tuộc quái vật khổng lồ, không biết đã chạm vào cơ quan nào đó.

Lồng sắt của nó lập tức mở ra.

Nó từ bên trong sợ hãi rụt rè chui ra.

Diệp Thần: .....

Khán giả: .....

"Cái thứ quỷ quái này thật sự là mở mang tầm mắt!

Bạch tuộc quái vật ở đây làm người gác cổng!" "Nó tự mình có thể mở lồng sắt, nó cứ không chịu ra, ai, nó cứ thích chơi đùa!" "Vậy tại sao nó lại chạy ra ngoài, còn chịu đau bò sang bên kia?" Mãi cho đến khi Trương Khởi Lân và Diệp Thần đi theo bạch tuộc quái vật sang phía bên kia, mới biết vì sao nó lại phải chạy theo.

Ở đây lại có một cái ao, một cái ao khá lớn.

Bên trong có đủ loại cá, rong biển san hô đều có đủ cả.

Điều đáng chú ý nhất là.

Trong ao này có rất rất nhiều bạch tuộc, lớn bé đủ cả.

Vừa nhìn là biết con cháu của con bạch tuộc này.

"Ta đi!

Bạch tuộc con, ngươi cái thứ quỷ quái này đẻ nhiều thế!" "Chẳng trách sợ ta qua đây, hóa ra là sợ con của mình bị ta làm thịt phải không." Ngay lúc này.

Bên cạnh vang lên một tiếng gầm khàn khàn.

Trương Khởi Lân nhìn vào góc.

Rất nhiều đạo mộ giả bị giam trong một cái lồng sắt lớn.

Trong đó có cả Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương.

Diệp Thần nhìn những hài cốt ở dưới đáy ao.

Rất rõ ràng.

Con bạch tuộc già này giết người rồi ném vào cái ao này, nuôi dưỡng rong biển và sinh vật phù du trong ao.

Các loài cá và động vật thân mềm bên trong sinh sôi nảy nở, rồi lại nuôi dưỡng con cái của chính nó, những con bạch tuộc con.

Thật là lợi hại!

Người thiết kế ra nơi này, cũng thật là thiên tài!

Trương Khởi Lân chuẩn bị đi qua góc tường để cứu bọn họ.

Diệp Thần vỗ vỗ y, ý bảo mình sẽ làm.

Diệp Thần đi đến trước lồng giam ở góc tường, ra hiệu cho con bạch tuộc quái vật mở lồng giam.

Cái thứ này bò đến góc tường vàng đó, dùng xúc tu đang chảy máu chỉ vào góc tường.

Trước đây xúc tu của nó còn tốt, có thể trực tiếp mở cái cơ quan này.

Bây giờ thì nó.

Bất lực rồi.

Đã thành bạch tuộc tàn tật cấp mười hai.

Trương Khởi Lân đi tới, mở chỗ góc tường đó.

Quả nhiên có một cái lỗ.

Y dùng chỉ phát khâu dùng sức cắm vào bên trong.

Cả cái lồng giam "Oanh long long" một tiếng liền mở ra.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vội vàng chạy ra.

"Ô ô.....

Trụ Tử ca!

Tiểu Ca!

Cảm ơn hai người!" "Trụ Tử ca, cảm ơn rồi!" Những người khác cũng theo sau chen ra ngoài, khoảng chưa đến năm mươi mấy người.

"Đợi một chút!

Tất cả đứng yên cho ta!" Diệp Thần cắm Trảm Phách Đao xuống đất, lớn tiếng quát.

"Cứu các ngươi không cần tiền công sao?

Tất cả lấy tiền ra!" Thế nhưng!

Những nhà thám hiểm đạo mộ đều mang theo điểm đạo mộ, loại như tiền vàng bạc.

Bọn họ căn bản không mang theo, có mang cũng vô dụng.

"Không mang theo, chỉ cần chứng minh mình có tiền, cũng được!" "Tất cả mọi người!

Ai có tiền đứng bên trái, ai không có thì ở trong lồng, không được ra ngoài." Khán giả đều cười ha hả trong phòng trực tiếp.

"Quả nhiên!

Trụ Tử ca vẫn như mọi khi!

Cướp a!

Hahahah!" "Đòi tiền thì sao chứ, tôi thấy Trụ Tử ca làm đúng, cứu bọn họ mà không trả tiền thì sao được." "Chỉ cần chứng minh nhà mình có tiền là được, sau đó hẹn ước." Lời Diệp Thần vừa dứt, một số người của các đại gia tộc lần lượt đi sang bên trái.

Một số đạo mộ giả nghèo không có tiền, chỉ đành ủ rũ tiếp tục ngồi trong lồng giam.

"Trụ Tử ca, tôi là người của Trần gia, tôi rất có tiền, về nhất định sẽ trả gấp bội cho anh." "Trụ Tử ca, tôi là người do Ngô gia phái đến, tôi dám đảm bảo với anh, nhất định sẽ trả rất nhiều tiền cho anh." "Trụ Tử ca, hai anh em tôi không có tiền mấy, chỉ là dân thường, chúng tôi cũng không mong anh cứu mạng, chúng tôi cứ tiếp tục ở trong lồng giam." Không quá hai phút.

Bên trái đứng 45 người, bên phải trong lồng giam chỉ còn lại 5 người.

Diệp Thần đi về phía 45 người đó.

Khán giả đều đoán xem Trụ Tử ca có "sư tử ngoạm" không.

Lần này mấy gia tộc lại phải chảy máu rồi.

Diệp Thần đi đến bên cạnh 45 người đó, trực tiếp đưa tay ra.

"Hãy nhớ, một người 1000 vạn." Các đại gia tộc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ chỉ sợ Diệp Thần ra tay sát hại nhân tài đạo mộ của gia tộc.

Sau trận náo loạn lớn của Diệp Thần ở kinh thành lần trước, các đại gia tộc đã bị tổn thất nặng nề.

Tinh anh thám hiểm đạo mộ ngày càng ít đi.

Chỉ cần Diệp Thần chịu mở miệng đòi tiền, thì có nghĩa là có thể đàm phán.

Tiền đối với các đại gia tộc mà nói, thực sự không phải vấn đề.

Diệp Thần dừng lại một chút, rồi nói tiếp.

“Ta chỉ nói tiền công vung đao thôi.” Lời vừa dứt. 45 người cảm thấy không ổn.

Gần như ngay trong khoảnh khắc đó.

Trảm Phách Đao dài ngoẳng chợt từ trên không trung chém xuống.

Tốc độ nhanh đến cực hạn!

“Hưu hưu hưu hưu.....” Máu tươi bắn tung tóe. 45 người đều tử vong.

Diệp Thần quay sang phòng trực tiếp, lạnh lùng nói.

“Trước đây đã nói, thù hận này!

Đời này không thể giải!” “Tiền công vung đao mà các ngươi vừa hứa.

Không thiếu một xu nào!” Trong lòng Trương Khởi Lân có chút ấm áp, nhưng cũng có chút không đành lòng.

Vốn dĩ Trụ Tử không cần phải gánh chịu những điều này.

Bây giờ!

Vì y, mối thù với các đại gia tộc đã không ngừng nghỉ.

Thực ra, cũng căn bản không phải bây giờ.

Đã sớm là không đội trời chung rồi!

Diệp Thần quay sang mấy đạo mộ giả thuộc tầng lớp bình dân.

“Các ngươi có thể đi rồi.” Rồi hắn quay người rời đi.

Mấy đạo mộ giả thuộc tầng lớp bình dân, đầu tiên là vô cùng kinh ngạc.

Sau đó phản ứng lại, vội vàng liên tục cảm ơn Diệp Thần.

Rồi rất căng thẳng chạy ra ngoài.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương ở chỗ Tiểu Ca.

“Tiểu Ca, sớm đã nghe nói Tiểu Thiên Lưu hôn mê rồi, con bé không sao chứ.” “Không sao.” “Tiểu Ca, gói kẹo bình vàng này là trước đây tôi đặc biệt mua cho Tiểu Thiên Lưu, anh giữ giúp con bé.” “Đưa ta đi, ta mang cho.” Diệp Thần từ xa đi tới hô một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng nhét kẹo bình vàng vào ba lô của Trụ Tử ca.

Hắc Quả Phụ nhìn con bạch tuộc quái vật bị Diệp Thần hành hạ không ra hình dạng gì.

“Trụ Tử ca, Tiểu Ca, hai người nói con quỷ này trốn ở đây, không chịu chạy ra ngoài?

Chẳng lẽ thật sự là canh gác sao?” Tuyết Lỵ Dương vừa nghe Hắc Quả Phụ nói.

“Quả muội, em lại nói bậy rồi, canh gác cái gì chứ, nó chẳng qua là ở đây lén lút nuôi con thôi.” Câu nói này của Hắc Quả Phụ đã cho Trương Khởi Lân và Diệp Thần một gợi ý rất lớn.

Nếu con bạch tuộc quái vật này thuần túy chỉ để nuôi con, hoàn toàn có thể trở về đại dương mà.

Với thân hình khổng lồ bá đạo của nó, ai dám trêu chọc nó trong đại dương.

Không cần thiết phải canh gác ở đây.

Vậy thì nó thà ở trong lồng, canh giữ nơi này.

Nguyên nhân chỉ có một.

Chính là nó đang canh giữ mật thất dưới lòng đất của hoàng cung này.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần từng thấy, trong cổ bảo hoàng thất của vương quốc Atlantis này đã đại hưng thổ mộc, còn vận chuyển rất nhiều đá cẩm thạch trắng vào.

Nhưng khi bọn họ vào, trong cổ bảo lại không có.

Vậy thì!

Chỉ có một nguyên nhân.

Chính là ở dưới cổ bảo này, có một mật thất dưới lòng đất.

Vừa nghĩ đến đây!

Diệp Thần lại đi về phía con bạch tuộc quái vật.

"Bạch tuộc con, lối vào ở đâu?" Diệp Thần vừa hỏi, bạch tuộc trực tiếp nằm lì ra đất.

Hắn tức giận, cầm ống sắt trực tiếp đánh rất nhiều nhát.

Bạch tuộc quái vật vẫn không động đậy.

Xem ra con bạch tuộc quái này thà chết cũng không chịu nói.

Trương Khởi Lân nhíu mày.

Trong truyền thuyết, Nữ hoàng Atlantis có khả năng ngự trị tất cả sinh vật dưới biển.

Xem ra thật sự danh bất hư truyền.

Bạch tuộc quái vật đã ngàn năm, vẫn không dám làm trái.

Trương Khởi Lân lượn quanh không gian bên trong bàn chân

người khổng lồ vàng này, quan sát rất kỹ lưỡng một lượt.

Chẳng tìm thấy manh mối nào.

Căn bản không có dấu vết cửa mật thất dưới lòng đất.

Trương Khởi Lân thấy bạch tuộc quái vật nằm lì ra đất, lại một vẻ thái độ coi cái chết nhẹ như lông hồng.

Chắc là hết cách rồi.

Nếu không được thì ra ngoài, tiếp tục tìm manh mối bên ngoài.

Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân nhíu mày.

Hắn đi qua, vỗ vỗ vai Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, đừng lo lắng, ta sẽ nghĩ cách." Diệp Thần đi đến chỗ bạch tuộc quái vật.

Đầu tiên là dùng mấy côn sắt đập, chẳng có tác dụng gì.

Chương 228

“Ta nói bạch tuộc quái, chồng ngươi đâu?

Ngươi không có chồng làm sao sinh ra nhiều con như vậy?” Bạch tuộc quái vật không trả lời, mắt nhắm nghiền.

“Ta biết rồi, tác phong của con bạch tuộc già bất tử này cực kỳ hỗn loạn.” “Bạch tuộc già, ngươi có phải là loại con của ngươi, rồi con cháu đời đời vô cùng vô tận không!” Trương Khởi Lân: .....

Hắc Quả Phụ: .....

Khán giả: .....

Ngay khi khán giả đều nghĩ Trụ Tử ca hoàn toàn chỉ đang phí công.

Không ngờ!

Mí mắt con bạch tuộc quái vật lại nhấc lên một chút, trừng mắt nhìn Diệp Thần một cái thật dữ tợn.

Dường như là đang nói cho hắn biết.

Mày mắng ác hơn nữa cũng vô dụng.

Cho dù có chết, cũng tuyệt đối không tiết lộ bí mật.

Lần này làm Diệp Thần tức điên.

Hắn trực tiếp cầm Trảm Phách Đao lên, định chém qua.

Thế nhưng!

Dao vừa cầm lên, trong lòng Diệp Thần lại có chủ ý.

“Muộn Du Bình, ngươi nghỉ ngơi đi, xem ta đây.

Ta không tin nữa!” Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt mờ

mịt.

Lúc này.

Hai người họ rất muốn giúp đỡ.

Thế nhưng!

Căn bản không có chút manh mối nào.

Không chỉ là bọn họ.

Hàng tỷ khán giả trong phòng trực tiếp.

Ai cũng không có chút manh mối nào.

"Mọi người nói xem, Trụ Tử ca định làm gì?

Làm gì còn cách nào!

Chẳng có cách nào cả." "Con bạch tuộc quái này bây giờ thà chết chứ không nói một lời." "Hay là đừng phí công nữa!

Trụ Tử ca!

Nghỉ ngơi đi!

Thật đấy." Diệp Thần căn bản không nhìn phòng trực tiếp.

Hắn có suy nghĩ của riêng mình.

Diệp Thần đi đến bên bờ ao, lập tức nhảy xuống.

Một con, hai con, ba con.....

Cả mười con bạch tuộc con bị hắn ném lên bờ.

Diệp Thần nắm lấy xúc tu vừa nhỏ vừa dài của bạch tuộc con, đi thẳng đến trước mặt con bạch tuộc quái vật.

Bạch tuộc quái vật phát ra một tiếng gầm giận dữ, trừng mắt nhìn Diệp Thần thật dữ tợn.

"Trừng ta làm gì, hỏi ngươi vấn đề, ngươi lại không trả lời."

“Trách ta à.

Dù sao ngươi cũng không cần kích động, cái ao của ngươi ta đã xem rồi, cả trăm con bạch tuộc con a.” “Bạch tuộc già quái, ngươi thật sự là giỏi đẻ!

Không thể tin được!

Không thể tin được!” Diệp Thần nhấc lên một con bạch tuộc con, chỉ vào xúc tu không ngừng co rúm của bạch tuộc con.

“Ngươi xem, cái lũ súc sinh loạn luân thân cận này của ngươi, con cháu đều biến dị rồi.

Màu sắc con bạch tuộc con này cũng không đúng.” Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần rồi khẽ cười.

Sau đó y tìm một tảng đá, nằm xuống.

Bây giờ cũng hết cách rồi, chỉ còn trông cậy vào Trụ Tử.

Nhưng Trương Khởi Lân rất yên tâm, dường như ở chỗ Trụ Tử, không có việc gì là không thành.

Diệp Thần thấy con bạch tuộc già quái này đã quyết tâm rồi, không hé răng nửa lời.

“Quả muội, ba lô cho ta mượn một chút!” “Ồ, của anh, Trụ Tử ca.” Hắc Quả Phụ trực tiếp đưa ba lô của mình qua.

Diệp Thần lục lọi, lấy ra nồi dã chiến của Hắc Quả Phụ.

Rồi lại lấy ra một cái búa, trực tiếp đập một trận tơi bời, đập nát cái nồi dã chiến nguyên vẹn thành một miếng sắt lớn!

Hắc Quả Phụ: .....

“Trụ Tử ca, đây là đồ ăn cơm của tôi mà, anh cứ thế đập bẹp, tôi ăn gì?” “Quả muội, em nghĩ ở dưới biển em có thể dùng nồi sao?”

Hắc Quả Phụ nghĩ một chút.

Đúng là như vậy!

Đập thì đập đi!

Dưới biển làm sao có thể dùng nồi chứ?

Diệp Thần đặt cả miếng sắt lên trước mặt con bạch tuộc quái vật.

Hắn nhấc lên một con bạch tuộc con, trực tiếp dùng Trảm Phách Đao chém xuống.

Tám cái xúc tu đều bị chặt đứt.

Vứt đầu sang một bên.

"Quả muội!

Tuyết muội!

Lại đây giúp một tay.

Rửa sạch con bạch tuộc này." "Ồ, được thôi, Trụ Tử ca." "Trụ Tử ca, nước, dùng nước gì?" Diệp Thần nhìn Hắc Quả Phụ, rất không nói nên lời nói.

"Em là đồ ngốc à?

Chắc chắn dùng nước suối khoáng chứ." "Trụ Tử ca, nước suối khoáng dưới biển này rất quý đó." "Không sao!

Không sao!

Cứ dùng thoải mái!

Quả muội." Hắn trực tiếp lấy từ ba lô của Hắc Quả Phụ mấy chai nước đưa cho cô.

"Đừng lo lắng, dùng hết rồi, trong ba lô còn mấy chai nữa." Hắc Quả Phụ: .....

“Hai em, mau rửa đi, rửa sạch sẽ!” “Được rồi, Trụ Tử ca!” Trương Khởi Lân từ bên cạnh đi tới.

Y đã biết Diệp Thần định làm gì.

Thế nhưng!

Y cũng không nỡ dùng hết nước của Hắc Quả Phụ.

Trụ Tử đối với người khác luôn là vô tình như vậy.

Trừ y Trương Khởi Lân.

Nghĩ đến đây.

Y ngược lại còn vui vẻ không thôi với sự vô tình đó.

Y đi đến chỗ 45 đạo mộ giả của gia tộc bị Diệp Thần giết vừa nãy, lấy ba lô của bọn họ, ném xuống trước mặt Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ.

“Quả muội, Tuyết muội.” Mặc dù Tiểu Ca vẫn ít nói như mọi khi.

Thế nhưng!

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ lập tức hiểu ý y.

Tiểu Ca bảo bọn họ lấy nước từ những ba lô này. 45 cái ba lô a, bên trong đồ ăn và nước đầy đủ, lúc này hai người làm việc càng có khí thế.

Trương Khởi Lân đi tới, bắt đầu giúp Diệp Thần.

“Không sao, Muộn Du Bình, ngươi nghỉ ngơi đi.” “Ta sẽ cắt bạch tuộc.

Trụ Tử.” “Ngươi nghỉ ngơi đi, dạo này ngươi gầy rồi, Muộn Du Bình.” “Ta không!” “Được, được!

Vậy ngươi cắt bạch tuộc, ta sẽ nướng bạch tuộc.” “Tuyết muội muội, lấy gia vị qua đây.

Hôm nay Trụ Tử ca sẽ trổ tài cho các em xem.” “Vâng, được thôi, Trụ Tử ca lợi hại!

Trụ Tử ca lợi hại!” Mấy người này một người còn điên cuồng hơn người kia.

Một người còn hưng phấn không thôi hơn người kia.

Bởi vì bọn họ đang làm món bạch tuộc nướng vỉ sắt nổi tiếng.

Thế nhưng!

Cái thứ quỷ quái!

Bạch tuộc quái vật đang nằm trước vỉ sắt, lúc này tâm trạng nó lên xuống thất thường đến mức nào.

Nhân sinh vì sao lại thê thảm như vậy!

Mình chết thì chết rồi!

Con chết thì chết rồi!

Đối với bạch tuộc quái vật mà nói.

Nữ hoàng Atlantis từng ngự trị sinh vật dưới biển, đó là chủ nhân của nó!

Là vị đế vương mà nó thề trung thành.

Nó không thể nói ra lối vào của mật thất.

Nó không thể nói!

Nó rất đau khổ!

Loài người thật sự quá tàn nhẫn!

Ngay trước mặt mình, nướng thịt con trai, cháu trai của nó, và cả thứ nó yêu thích nhất là cái.....

“Quả muội, em đừng bỏ gia vị lung tung.

Bên trái không được bỏ ớt, đó là của Muộn Du Bình." "Tuyết muội, đừng lấy đầu bạch tuộc con.

Bên trong toàn mực, chỉ cần tám xúc tu tinh xào thôi." "Muộn Du Bình, ngươi nếm thử mùi vị này thế nào?

Chắc chắn ngon tuyệt!" Trương Khởi Lân cắn một miếng.

"Không tệ, Trụ Tử!

Lại đây, ngươi cắn một miếng!" Diệp Thần trực tiếp ghé qua, cắn một miếng chân bạch tuộc tám xúc tu.

"Lạc chi lạc chi....." Diệp Thần nhai nuốt từng miếng lớn.

Hắn gật đầu.

"Thật không tệ!

Thật không tệ!

Muộn Du Bình, ăn nhiều một chút!" Diệp Thần cầm một con bạch tuộc con đã nướng xong, ngồi xuống trước mặt con bạch tuộc quái vật.

"Ôi cha!

Thật thơm!

Không tệ!" "Cảm ơn ngươi a, bạch tuộc lão huynh!

Nhiều năm như vậy, sinh nhiều thế!" "Mấy đứa con trai, cháu trai của ngươi a, mùi vị thật sự không tệ!

Rất có độ dai!" "Bạch tuộc lão huynh, ngươi có muốn nếm thử không?" Bạch tuộc quái vật phun ra một ngụm máu xanh.

Nó vô cùng đau khổ!

Cái thứ quỷ quái này!

Quá tàn nhẫn a!

Ông trời ơi!

Ta vất vả sinh ngàn năm, chỉ còn sống sót ngần này con cháu.

Tất cả đều bị bọn chúng ăn hết a!

“Lại đây, bạch tuộc quái vật, nếm thử một miếng!

Rất thơm!

Không ngon không lấy tiền!” Bạch tuộc quái vật lại phun ra một ngụm máu tươi.

Nó đã sắp không kiên trì nổi nữa.

Chương 229

Quá tàn nhẫn!

Quá tàn bạo!

Lúc này.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương cũng ăn rất vui vẻ.

Đã nhiều ngày rồi.

Hai người họ đều chưa ăn qua thức ăn nóng sốt nào.

“Trụ Tử ca, Tiểu Ca, cảm ơn nha, ngon quá!” “Quả muội, lại đây, nếm thử cái này của Tuyết tỷ!

Cay mặn đó!

Ngon lắm!” Hắc Quả Phụ ghé qua cắn một miếng.

“Ngon!

Tuyết tỷ, chị cũng nếm thử cái này của em!

Cay tê đó!” “Quả muội, em thật tốt!” “Tuyết tỷ, chị cũng không tệ!” Bạch tuộc già quái không chịu nổi nữa.

Nó không ngừng giãy giụa, không ngừng thổ huyết.

Cái thứ quỷ quái này ăn con của nó, còn thể hiện tình cảm.

Bạch tuộc quái vật sắp suy sụp rồi!

“Trụ Tử, hình như hết rồi.

Ta còn muốn ăn.

Cái này ngon hơn nấm nhiều.” “Muộn Du Bình, ngươi cứ ở đây đợi.

Hôm nay ta cho ngươi ăn no.” Hàng tỷ khán giả trong phòng trực tiếp, nhìn bọn họ ăn đều chảy nước miếng.

Ai cũng không ngờ, Trụ Tử ca lại có tài nấu nướng này.

“Thật ghen tị với Tiểu Ca, đi đến đâu cũng có đồ ăn!

Có Trụ Tử ca ở bên, Tiểu Ca đều được nuôi béo.” “Quả muội và Tuyết muội ăn thơm thế, hai người họ còn có thể chen chân vào.” “Hai vị lão công, em có thể đến ăn không?

Em chảy nước miếng ướt hết cả chăn rồi.” “Vì sao tôi thấy đáng thương nhất là con bạch tuộc quái vật kia, cả người nó đang co rút!” Thế là!

Trong lúc bạch tuộc quái vật suy sụp.

Diệp Thần một lần nữa đi về phía cái ao.

Hắc Quả Phụ cũng đi theo giúp một tay.

Diệp Thần vừa nhảy xuống.

Một con lại một con bạch tuộc con lại bị ném lên mặt nước.

Một con, hai con, ba con.....

Gần một trăm con bạch tuộc con bị ném lên.

Cái ao bị vớt sạch trơn.

Bạch tuộc già quái tuyệt vọng rồi.

Từ xưa trung hiếu lưỡng nan toàn.

Phải làm sao đây?

Phải làm sao đây?

Ông trời!

Cứu lấy con trai, cháu trai, chắt, chít của ta đi!

“Muộn Du Bình, chỉ chọn những xúc tu nhỏ nhắn tinh xảo để ăn.

Có một chút mỡ cũng vứt đi!” “Trụ Tử, lại đây, ăn cái này của ta, rất dai!” Diệp Thần lại ghé qua cắn một miếng.

“Không tệ!

Không tệ!

Con trai con bạch tuộc quái này, thật sự quá ngon!” “Trụ Tử ca, bên này có tương cay tê, cho anh!” “Tiểu Ca, ở đây có tương nấm, cho anh!” Nhìn con cháu của mình đã đứng trước bờ vực tuyệt chủng.

Bạch tuộc già quái cuối cùng cũng suy sụp.

Nó điên cuồng gào thét.

Rồi nó chạy đến chỗ lồng sắt giam Hắc Quả Phụ và bọn họ vừa nãy.

Kéo một cái cột sắt bình thường trên đỉnh lồng giam một cái.

“Cát sát!” “Cát sát!” “Oanh long long.....” Ngay giữa không gian dưới chân người khổng lồ vàng này.

Một cánh cửa vàng cao hai mét, rộng một mét rưỡi, lập tức mở ra.

Một ngôi mộ bí ẩn và khổng lồ dưới lòng đất.

Hiện ra trước mắt mọi người.

Lúc này.

Bao gồm tất cả mọi người trong phòng trực tiếp, đều kinh ngạc đến ngây người.

Cái thứ quỷ quái này!

Trụ Tử ca là thần tiên sao?

Vì sao hắn lại biết con bạch tuộc quái này biết cửa mộ huyệt dưới lòng đất.

“Mỗi lần nhìn Trụ Tử ca, tôi lại cảm thấy nội tâm tràn đầy cảm giác an toàn.” “Phụt!

Có cảm giác an toàn nhất là Tiểu Ca!

Haha, ngươi xem khóe miệng Tiểu Ca đều cười toe toét rồi!” “Ngươi đừng nói, cái cửa cơ quan này, nếu không phải Trụ Tử ca, thần tiên cũng không tìm thấy.” Trương Khởi Lân vừa ăn bạch tuộc con, vừa giơ ngón cái lên với Diệp Thần.

Trụ Tử mỗi lần đều có thể mang lại bất ngờ cho y!

Đơn giản là một thần tiên!

Lúc này!

Diệp Thần, người được mọi người vô cùng sùng bái, đứng dậy.

Hắn cười ha hả.

“Cái này gọi là.” “Non trùng nước tận ngỡ không đường, bạch tuộc lão quái đến mở cửa!” Bạch tuộc quái vật lại giãy giụa bò đến trước mặt Diệp Thần và bọn họ.

Điên cuồng gào thét, chỉ muốn nói cho bọn họ biết.

Cửa mở rồi!

Cái thứ quỷ quái này cửa mở rồi!

Dừng lại!

Tất cả dừng lại cho ta!

Thế nhưng!

Mấy người đó dường như không nghe thấy tiếng gào thét giận dữ của nó.

Diệp Thần ngồi trước vỉ sắt, ăn rất chuyên tâm.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương ăn như hổ đói.

Chỉ có Tiểu Ca đã ăn no rồi, y đứng ở chỗ lối vào bí ẩn, nhìn chằm chằm vào bên trong.

Diệp Thần vừa nãy cứ nướng cho Muộn Du Bình ăn.

Hắn tự mình không ăn nhiều lắm.

Bây giờ!

Diệp Thần càng ăn càng ngon!

Càng ăn càng sảng khoái!

"Trụ Tử ca, tôi và Tuyết tỷ ăn no rồi.

Anh uống nước đi." Trương Khởi Lân đưa nước của mình cho Diệp Thần.

"Trụ Tử, đừng nghẹn!

Ăn từ từ thôi." Diệp Thần cầm lấy nước, hắn ực ực uống một ngụm lớn.

Lúc này, Hắc Quả Phụ chạy tới.

"Trụ Tử ca, còn lại chưa đến mười con bạch tuộc con.

Có nên thả chúng về ao không?" "Nói bậy gì vậy, Quả muội.

Một gia đình nhất định phải đoàn tụ chỉnh tề!" "Tiếp tục!

Tiếp tục!

Nướng hết cho ta!" Lời này vừa nói ra!

Bạch tuộc quái vật, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng.

Một ngụm máu xanh lập tức phun ra.

Sau khi phun liên tục một phút.

Nó không thể kiên trì nổi nữa.

Trực tiếp nằm bẹp xuống đất, không động đậy nữa.

Đúng vậy!

Bạch tuộc quái vật tức chết rồi!

Tất cả con cháu của nó đều bị người ta, ngay trước mặt nó, làm thành món nướng vỉ sắt.

Bạch tuộc quái vật tức chết tươi rồi.....

Diệp Thần ăn xong miếng bạch tuộc tám xúc tu cay tê cuối cùng, đứng dậy.

“Bạch tuộc lão quái a.

Đừng cảm ơn ta, ta là đang tiễn ngươi sớm đầu thai đó.” “Ngoài ra, nói nhỏ cho ngươi biết, con trai cháu trai của ngươi, mùi vị thật sự không tệ.” .....

Tất cả fan hâm mộ trên toàn quốc đều sôi sục trong phòng trực tiếp.

“Trụ Tử ca và Tiểu Ca thật ấm áp biết bao, Trụ Tử ca mọi nơi đều nghĩ cho Tiểu Ca, xem mà tôi thật ghen tị!” “Ô ô, ngày mai phải đi học rồi, tôi không xem được Trụ Tử ca và Tiểu Ca nữa, tôi nhớ họ phải làm sao đây?” “Tôi mỗi ngày đều dốc hết sức để vào phòng trực tiếp xem, Trụ Tử ca chính là suối nguồn hạnh phúc mỗi ngày của tôi, Tiểu Ca chính là trụ cột tinh thần của tôi!

Tôi không thể rời xa họ!” “Tôi cũng không thể rời xa họ!

Tôi sẽ mãi mãi mãi mãi ủng hộ họ!” Ngay khi bọn họ khắp nơi đều khen Trụ Tử ca anh minh thần võ.

Ở Cổ quốc phương Đông, Tào thị Hoàng tộc.

Tân nhiệm đế vương Tào Nhĩ.

Lúc này, đang nghiêm chỉnh ngồi trên ngai vàng.

Trước mặt hắn đứng tất cả những nhân vật có máu mặt trong nội bộ Tào thị Hoàng tộc.

Và cả đại ca băng đạo mộ thuê Ảnh Tử.

Trên tường cung điện này, treo một chiếc TV rất lớn.

Đang trực tiếp cảnh Trụ Tử ca nướng bạch tuộc, tìm thấy cửa lớn mộ địa.

Lúc này!

Các nhân vật có máu mặt của Tào thị bên dưới, đều nghị luận xôn xao.

"Trụ Kình Thiên này thật lợi hại a!

Không sợ hãi gì cả.

Thật đáng sợ!" "Chúng ta giết Trương Khởi Lân bao nhiêu năm, cuối cùng lại thương vong thảm trọng.

Theo ta thấy, đừng đối đầu với Trương gia nữa." "Hôm đó ở quảng trường kinh thành, thanh đại đao đen dài 40 mét của Trụ Kình Thiên, và thân pháp nhanh đến không nhìn rõ của Trương Khởi Lân, thật sự đáng sợ a." "Phải a..... phải a....." Hai người này vừa nói xong, rất nhiều người bên cạnh cũng đồng loạt gật đầu.

Mọi người bị trận chiến ở quảng trường kinh thành lần trước làm cho sợ hãi đến mức ám ảnh trong lòng.

Tào Nhĩ đang ngồi trên ngai vàng, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Lại đây, hai người các ngươi, đến trước mặt nói đi, ta vừa nãy không nghe rõ." Hai vị trưởng bối tông tộc Tào thị vừa nói những lời châm chọc.

Vừa nghe Tào Nhĩ lại không gọi hai tiếng xưng hô, trực tiếp gọi thẳng tên hai người họ.

Thật sự là quá đáng đến cực điểm.

Cứ nghĩ Tào thị Hoàng tộc là hoàng tộc thật sự a.

Thế nhưng, nhiều người như vậy nhìn.

Hai người họ vẫn phải nể mặt đế vương, vẫn phải nể.

Hai người run rẩy đi đến trước mặt Tào Nhĩ.

"Tào Nhĩ a, ngươi gọi Tam bá đến, có chuyện gì?" "Đúng vậy, Tào Nhĩ, ta và Tam bá của ngươi nói có lý chứ, ngươi gọi chúng ta đến làm gì." Khóe miệng Tào Nhĩ khẽ nhúc nhích.

Hắn vô thức sờ sờ râu của mình.

Chương 230

Thế nhưng!

Hắn lại không có râu.

“Lại đây lại đây, hai ngươi tiến lên.” Cả hai người đều có chút nghi hoặc.

Vừa bước lên một bước.

Trong nháy mắt!

Tay trái và phải của Tào Nhĩ, mỗi tay nắm lấy đầu của bọn họ.

Một luồng tia chớp màu tím từ tay hắn tuôn ra.

Chưa đầy năm giây.

Hai vị trưởng bối vừa nói những lời châm chọc.

Trực tiếp hóa thành tro bụi.

Mọi người kinh hãi biến sắc!

Từng người một vội vàng quỳ rạp xuống đất!

Ngay cả Ảnh Tử cũng kinh hãi dị thường.

Đây đâu còn là Tào Nhĩ, Thái tử Tào thị từng nhút nhát đó nữa.

Khí thế này đơn giản là quá đáng sợ.

Trên mặt Tào Nhĩ vẫn là nụ cười tà mị.

Hắn quay đầu lại, nhìn Ảnh Tử, đại ca băng đạo mộ thuê đang đứng một bên.

“Ngươi tên Ảnh Tử đúng không, vì sao ngươi không quỳ?” Mắt Ảnh Tử nheo lại.

Ngay cả vị đế vương Tào Bá trước đây, cũng không dám nói chuyện với hắn như vậy.

Huống chi là hai chữ "hạ quỳ".

Hắn nhìn chằm chằm Tào Nhĩ, vừa định nói chuyện.

Không ngờ.

Vừa quay đầu.

Một bóng người nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn.

Một bàn tay khổng lồ rất đáng sợ, nắm chặt lấy cổ hắn.

Ảnh Tử đã tung hoành giới sát thủ bấy nhiêu năm.

Hắn luôn cho rằng khả năng ám sát của mình đã đạt đến đỉnh cao.

Thế nhưng!

Bây giờ!

Hắn lại không có chút khả năng chống cự nào!

Thậm chí căn bản không hề nhận ra, đã bị nắm chặt lấy cổ.

Người nắm lấy hắn không phải ai khác, chính là tân nhiệm đế vương Tào Nhĩ của Tào thị Hoàng tộc.

Ảnh Tử đâu chịu khuất phục.

Hắn vươn tay đi sờ con dao bên hông mình.

Thế nhưng!

Giây tiếp theo.

Đột nhiên một luồng lực điện lôi rất đáng sợ.

Phát tán trên người hắn.

Ảnh Tử lập tức toàn thân run rẩy!

Đầu hắn trống rỗng.

Trong lòng sợ hãi đến tột độ.

“Ba” một tiếng.

Ảnh Tử bị ném xuống đất.

Hắn vội vàng dùng hết chút sức lực còn lại trên người, quỳ xuống.

Hắn biết nếu mình chậm thêm một giây nữa mới quỳ, tuyệt đối sẽ chết không có chỗ chôn!

Tào Nhĩ ngồi lại trên ngai vàng.

“Tất cả nghe lệnh.

Sáng sớm ngày mai, Tào thị tông tộc, từ người già tám mươi tuổi cho đến trẻ con ba tuổi.

Tất cả đều đến hoàng cung triều bái!” “Tuân lệnh!” Mọi người lập tức đồng loạt quỳ bái.

“Ảnh Tử, đoàn lính đánh thuê đạo mộ của ngươi, tất cả nhân viên, từ giờ phút này, gia nhập Tào thị Hoàng tộc.” “Đương nhiên, ai không muốn gia nhập, còn một con đường để lựa chọn, đó chính là chết.

Ảnh Tử, ngươi hiểu chưa?” Ảnh Tử toàn thân run rẩy sợ hãi, vội vàng lần nữa quỳ xuống.

“Thần, Ảnh Tử, bái kiến bệ hạ!

Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Trong nhất thời, từ trong ra ngoài.

Rất nhiều người bắt đầu quỳ bái.

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” “Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” .....

Thiên Trì Trường Bạch Sơn, nước hồ rất đẹp.

Cảnh sắc càng vô cùng mê người.

Nơi đây quanh năm tích tuyết.

Duy chỉ có Thiên Trì này yên tĩnh, không bao giờ đóng băng.

Nước không trong suốt vô cùng.

Chỉ là màu xanh nhạt, trong màu xanh còn pha chút màu xanh lam của nước biển.

Lúc này!

Trên con đường nhỏ ven hồ.

Vang lên một tràng tiếng chuông.

Tiếng chuông càng lúc càng lớn.

Ngay sau đó.

Một con cương thi nhảy nhót, nhảy một cái lại nhảy một cái.

Phía sau lại có một con cương thi đi theo sát, nhảy một cái lại nhảy một cái.

Chưa đầy một phút.

Cả mười tám con cương thi nhảy ra.

Tiếng chuông vang một lần.

Cương thi nhảy về phía trước một lần.

Ở phía sau cùng của tất cả cương thi.

Có một nữ tử áo trắng đi theo.

Trong tay nàng cầm hai cái chuông.

Điều khiển hành động của tất cả cương thi.

Nàng chính là Quỷ nữ Mạc Thanh Đàn của phái Cương thi Tương Tây, người từng xuất hiện trong rừng Amazon.

Đột nhiên!

Nàng dường như cảm nhận được điều gì.

Lập tức dừng lại.

Nàng quay đầu nhìn về phía đông.

Khẽ thở dài một tiếng.

"Hắn trở lại!

Ai!

Từ nay, thế gian sinh linh đồ thán!

Vĩnh viễn không có ngày yên bình!" "Nhưng, có Tử Thần và Tiểu Ca ở đó, có lẽ còn có cơ hội khác!" Mạc Thanh Đàn tiếp tục lắc chuông, dẫn dắt cương thi bắt đầu xuống nước.

Con cương thi đầu tiên chìm vào nước Thiên Trì Trường Bạch Sơn.

Con cương thi thứ hai theo sát, chìm vào nước Thiên Trì Trường Bạch Sơn.....

Cho đến khi con cương thi thứ mười tám chìm vào nước.

Ngay sau đó.

Mạc Thanh Đàn tự mình cũng theo sau, đi vào trong nước.

Điều khiến người ta vô cùng kinh ngạc là.

Nàng lại ngay cả mặt nạ dưỡng khí cũng không đeo.....

Trương Khởi Lân sắp xếp lại đồ đạc một chút.

"Trụ Tử, chúng ta vào trong." "Được thôi!

Đến đây!" Diệp Thần vội vàng theo sau.

"Muộn Du Bình, ngươi nói dưới này là mộ táng sao?" Trương

Khởi Lân gật đầu.

“Vương quốc Atlantis, vốn là một hòn đảo.

Cho nên mộ táng của họ đều ở dưới thành trì.” “Ồ, Muộn Du Bình, ngươi nói, người của vương quốc này cũng thật kỳ lạ.” Trương Khởi Lân không hiểu vì sao, có gì mà kỳ lạ.

“Ngươi xem, người ta bình thường đều thờ cúng tổ tiên.

Mộ địa không phải là nơi phong thủy bảo địa, thì cũng là danh sơn đại xuyên.” “Cái vương quốc Atlantis này thì hay rồi.

Chôn tổ tiên dưới chân mình, ngày ngày giẫm lên.

Lại còn đi vệ sinh trên đầu tổ tiên.” Trương Khởi Lân: .....

“Trụ Tử, cái đầu của ngươi, đôi khi thật sự vô cùng kỳ diệu.” “A?

Kỳ diệu?

Muộn Du Bình, có phải là kỳ diệu vô cùng, diệu bất khả ngôn không?” Khóe miệng Trương Khởi Lân hơi cong lên, mặt đầy ý cười.

Y liếc nhìn Diệp Thần, rồi lại quay về phía trước.

“Đi thôi!” “Hahahah!

Muộn Du Bình, Muộn Du Bình, ta phát hiện dạo này ngươi cười rất nhiều a.” “Ai, Muộn Du Bình, ngươi thấy ca ca Trụ Tử này thế nào?” “Muộn Du Bình, Muộn Du Bình, đợi ta a, trả lời vấn đề của ta a.....” Lúc này.

Ở lối vào mật thất dưới lòng đất của di tích dưới biển Atlantis.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương đứng đó.

“Tuyết tỷ, chúng ta có nên theo Trụ Tử ca và Tiểu Ca bọn họ không.” “Quả muội, em nói em sao lại không biết điều thế này?

Cứ nhất định phải chen lên làm bóng đèn sao?” “Bóng đèn?

Tuyết tỷ, chị nói em dạo này da phát sáng à?

Em dạo này vẫn luôn dùng cái chị mua cho em, bí mật tuyệt đối của Victoria đó." "Quả muội, chị nói là, em lên đó sẽ làm phiền hai người họ." "Không phải đâu, Tuyết tỷ, em chỉ cảm thấy đi cùng Trụ Tử ca, Tiểu Ca sẽ an toàn hơn một chút." "Quả muội, em cảm thấy chị không thể cho em cảm giác an toàn sao?

Em nói thế làm chị đau lòng quá." "Tuyết tỷ, làm sao vậy được, ở bên chị là có cảm giác an toàn nhất rồi!" "Em nói thật lòng à?" "Đương nhiên thật lòng!

Tuyết tỷ!" "Quả muội, em thật tốt!" "Tuyết tỷ, chị cũng không tệ!" Ngay khi Trương Khởi Lân và Diệp Thần tiến vào mộ táng này.

Vì thông tin trực tiếp bị tiết lộ.

Ở lối vào mộ huyệt dưới lòng đất của di tích dưới biển Atlantis này.

Rất nhiều đạo mộ giả đã tập trung tại đây, bắt đầu lần lượt tiến vào.

Không thể không nói.

Nếu không phải Diệp Thần.

Tất cả đạo mộ giả có đánh chết cũng không tìm thấy lối vào mộ huyệt này.

Ban tổ chức chương trình càng trực tiếp liệt phát hiện lần này của Diệp Thần vào danh mục "Khám phá và phát hiện tốt nhất của năm".

Rất nhiều fan hâm mộ đối với tình yêu dành cho Trụ Tử ca, đã gần như điên cuồng!

Nhiệt độ của Diệp Thần ổn định ở vị trí thứ nhất!

Trương Khởi Lân ở vị trí thứ hai! .....

Mộ táng dưới lòng đất Atlantis này, không gian cực kỳ rộng lớn.

Vừa nhìn đã khiến Diệp Thần vô cùng kinh ngạc.

Chương 231

Cầu thang đá cẩm thạch trắng treo lơ lửng hình xoắn ốc, kéo dài mãi xuống tận đáy.

Cầu thang rất dài, hai bên không có tay vịn.

Dưới đó là vực sâu vạn trượng!

Không nhìn rõ bất kỳ thứ gì bên dưới.

Diệp Thần thật sự có chút bội phục khả năng kiến trúc của người cổ đại.

Cầu thang đá cẩm thạch xoắn ốc vạn trượng này, thật sự là khéo léo tuyệt mỹ!

Tự nhiên cũng thật kỳ diệu!

Rõ ràng hòn đảo này đã chìm xuống đáy biển.

Vì sao bên trong mộ táng này lại không có nước chảy vào.

Hơn nữa nền móng của cầu thang đá cẩm thạch này chắc chắn vô cùng kiên cố.

Dưới đáy biển lại có nền móng kiên cố như vậy.

Thật sự là không thể tin nổi!

Ngay lúc này.

Diệp Thần hoàn hồn.

Trương Khởi Lân đã đi xa trăm mét.

Y đang đứng ở đó nhìn xuống phía dưới.

Diệp Thần vội vàng theo kịp.

Ở khúc cua hơi rộng hơn của cầu thang xoắn ốc.

Trương Khởi Lân đang đứng đó ngẩn người.

“Muộn Du Bình, ngươi đang nghĩ gì vậy?” “Trụ Tử, nơi này, ta hình như đã từng đến.” Diệp Thần: .....

“Trên thế giới này còn có nơi nào ngươi chưa từng đến sao?” “Trụ Tử, khoan đã đi, để ta nghĩ xem.

Ta nhớ cầu thang xoắn ốc này không phải đi như vậy.” “Ồ!

Vậy thì đợi đã.” Diệp Thần vốn định cắm Trảm Phách Đao vào cầu thang đá cẩm thạch, để có một điểm tựa an toàn.

Nghĩ lại rồi từ bỏ.

Cái cầu thang này được xây dựng quá không thể tin nổi.

Cái cầu thang xoắn ốc treo lơ lửng cao như vậy.

Nhìn đã thấy không chắc chắn.

Vạn nhất Trảm Phách Đao một nhát chém xuống trực tiếp đứt gãy.

Thì hắn và Muộn Du Bình chẳng phải sẽ rơi xuống sao.

Trương Khởi Lân đứng ở đây, nhìn cầu thang đá cẩm thạch xoắn ốc dốc đứng.

Trong đầu xuất hiện rất nhiều hình ảnh.

Hình ảnh duy nhất hơi rõ ràng một chút.

Trương Khởi Lân dường như thấy rất nhiều người trong mộ thất này.

Từ dưới đáy lên trên, cả vực sâu vạn trượng được bắc một cái thang gỗ khổng lồ.

Trên thang có rất nhiều thợ xây đang đứng.

Chỉ là một hình ảnh đơn giản như vậy.

Lúc đó Trương Khởi Lân dường như đứng ở vị trí không phải trên cầu thang này.

Ở đâu vậy?

Ở đâu vậy?

Trương Khởi Lân nhìn xung quanh.

Y đang cố gắng hồi tưởng.

Thế nhưng!

Trực giác mách bảo y.

Cái cầu thang xoắn ốc phía trước này rất nguy hiểm.

Ngay lúc này.

Rất nhiều đạo mộ giả đã vào rồi.

Bọn họ thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca đang đứng ở bên cạnh, đều lần lượt chào hỏi.

Không ai dám thừa nhận mình là người của đại gia tộc.

Phạm Kiến, Phạm Đồng, Phạm Binh, ba anh em này.

Trong lần đạo mộ này làm đủ mọi chuyện xấu.

Người khác là thám hiểm đạo mộ.

Ba người này là lập hội săn gái.

Các đạo mộ giả nghị luận xôn xao.

Lần này, trong cuộc thám hiểm đạo mộ có năm nữ đạo mộ giả đã bỏ mạng dưới tay ba anh em này.

Hơn nữa còn có ba nam đạo mộ giả bị bọn họ hành hạ đến chết.

Thế nhưng!

Trớ trêu thay!

Fan hâm mộ của bọn họ cũng rất đông đảo.

Rất nhiều fan có khẩu vị nặng, đều tập trung trong phòng trực tiếp của ba người bọn họ.

Ba người này sau khi vào mộ táng này.

Vừa đặt chân lên cầu thang xoắn ốc đá cẩm thạch trắng, liền vô cùng hưng phấn.

Trong hoàn cảnh đầy tình điệu như vậy, bọn họ quyết định xuống sớm.

Tìm một vị trí tốt, rình rập săn mồi.

Ba người đi ngang qua chỗ Diệp Thần và Trương Khởi Lân đứng.

Lập tức thái độ trở nên vô cùng niềm nở.

"Trụ Tử ca khỏe, Tiểu Ca khỏe!" "Trụ Tử ca Tiểu Ca khỏe!

Chúng tôi là ba anh em họ Phạm của quốc gia Phi Lư." "Tôi là Phạm Binh, đây là hai anh trai tôi Phạm Kiến, Phạm Đồng." Diệp Thần vừa nghe, trực tiếp không nhịn được, "Phốc xuy" một tiếng cười ra tiếng.

"Trụ Tử ca, vì sao lại cười." "Không có gì, chỉ là trong tên của các ngươi toát ra mùi vị nồng nặc." "Mùi vị gì, Trụ Tử ca." "Mùi vị cặn bã người!" Phạm Kiến khẽ cười.

"Trụ Tử ca nói đùa rồi." Sau đó ba người tiếp tục đi về phía trước.

Là cháu trai phải giả vờ, là chuột phải co mình.

Bọn họ có huy hoàng đến đâu, nhìn thấy Trụ Tử ca mà người và thần đều sợ, cũng phải giữ thái độ khiêm tốn để tồn tại.

Ba anh em đi rất chậm.

Cái cầu thang đá cẩm thạch xoắn ốc này rất dốc, cũng rất hẹp.

Quan trọng là, hai bên căn bản không có tay vịn.

Chẳng may sơ ý một chút là sẽ rơi vào vực sâu vô tận.

Vậy thì cuộc đời hưởng phúc tề nhân này, sẽ hóa thành bong bóng.

“Phạm Kiến ca, em cảm thấy hơi sợ!

Cái này dốc quá!” “Phạm Binh đệ, em mãi mãi là như vậy, có lòng ham sắc nhưng không có gan.

Làm nghề của chúng ta, chính là phải dám mạo hiểm.” Phạm Đồng vừa nghe, gật đầu.

“Phạm Binh đệ, đại ca nói đúng.

Hơn nữa dưới đây còn có Nữ hoàng Atlantis trong truyền thuyết, người phụ nữ đẹp nhất hành tinh mộ táng.” Phạm Binh nhìn nhị ca Phạm Đồng.

Hắn không hiểu.

Người phụ nữ đẹp nhất hành tinh mộ táng?

Chẳng phải là cô gái váy hồng trên TV sao?

Sao lại ở dưới này.

Đại ca Phạm Kiến cười dâm đãng một tiếng.

“Phạm Binh đệ a, Nữ hoàng Atlantis được mệnh danh là người phụ nữ đẹp nhất trong lịch sử hành tinh mộ táng!

Hơn nữa, truyền thuyết nàng có trái tim đại dương hộ thể, ngàn năm bất hóa.” Vừa nghe vậy!

Làm Phạm Binh kích động điên rồi!

“Hai vị ca ca, đi thôi!

Geigei.....geigei” Ba người ban đầu đi chậm một chút, còn có thể ung dung đối phó.

Thế nhưng!

Càng xuống càng khó khăn.

Cái cầu thang xoắn ốc này từ từ, gần như trở thành thẳng đứng!

Hơn nữa cầu thang càng lúc càng hẹp.

Phạm Đồng bám vào cầu thang, liếc nhìn xuống dưới cùng.

Vực sâu vạn trượng đen kịt.

Khiến lòng hắn chợt rợn tóc gáy.

“Phạm Kiến ca, em sao lại thấy cái cầu thang này càng ngày càng khó đi a.

Sắp rơi xuống rồi.” “Phạm Đồng đệ, em có phải bình thường ăn nhiều quá không.

Có chút thân thủ này cũng không có sao?

Tiếp tục xuống!

Đừng sợ!” “Phạm Đồng nhị ca, nhanh lên a.

Em còn vượt qua anh.” Ba người lấy móc sắt ra, bám chặt vào cầu thang đá cẩm thạch, từng bước một bò xuống.

Ngay lúc này.

Dưới đó không hiểu sao thổi lên một trận gió lạnh.

Hơi lạnh, nhưng ẩm ướt nhiều hơn.

Dường như mang theo cả gió biển vậy.

Thế nhưng!

Dù sao đây cũng là dưới đáy biển, ẩm ướt đối với ba người họ mà nói.

Đã thấy quen rồi.

“Phạm Kiến ca, cầu thang càng lúc càng ẩm ướt!

Anh nhìn cầu thang bên dưới, rất nhiều chỗ nước đọng thành vũng.” “Dùng móc sắt bám chặt cầu thang, nước nhiều dễ trượt.” Gió ẩm ướt mang theo hơi biển hết đợt này đến đợt khác.

Ba người mặc quần áo đều bị nước biển thấm ướt.

Từ từ.

Càng xuống càng lạnh.

Nhiệt độ càng ngày càng thấp.

Đặc biệt là gió lạnh thổi tới, càng lúc càng thấu xương.

Điều này khiến trong lòng ba người dâng lên nỗi sợ hãi không rõ nguyên nhân!

Gió lạnh càng lúc càng lớn.

Càng lúc càng lạnh.

Lạnh đến mức trên cả cầu thang bắt đầu xuất hiện băng vụn.

Rất nhiều fan hâm mộ trong phòng trực tiếp, vốn dĩ mỗi ngày theo dõi ba anh em này, háo hức xem những cảnh tượng kích thích bất thường.

Nhưng hôm nay!

Trong lòng bọn họ cũng cùng ba anh em này càng lúc càng tuyệt vọng.

“Trên cầu thang hình như đóng băng rồi!

Đồ quỷ, tôi còn mong bọn họ ở dưới đó phục kích Hắc Quả Phụ

nữa chứ!" "Nỗi kinh hoàng của cái cơ quan này chính là ở chỗ, ngươi tự mình từ từ bước vào tuyệt vọng, xuống không được, lên cũng không được." "Thôi rồi thôi rồi, vốn dĩ còn mong xem Nữ hoàng Atlantis mặc hay không mặc khác biệt thế nào, giờ nguyện vọng tiêu tan rồi." "Phạm Bệnh, Phạm Dũng, Phạm Tiện ba anh em a, các ngươi cuối cùng cũng gặp báo ứng rồi a, mỗi ngày xem phòng trực tiếp của các ngươi, tôi đều thấy ngứa ngáy trong lòng không ngủ được a." Phạm Kiến ở phía trước nhất.

Hắn dùng móc sắt dùng sức đục vào cầu thang, muốn tạo cho mình một điểm tựa an toàn.

Thế nhưng!

Cầu thang đã đóng băng, lớp băng dày, căn bản không đục vào được!

Chương 232

Tay hắn lạnh buốt bắt đầu run rẩy.

Hắn nhìn xuống vực sâu bên dưới.

Vẫn là đen kịt không thấy đáy.

Trên đỉnh đầu, cũng cao không thể leo tới.

Bởi vì bọn họ đã xuống rất lâu rồi.

Người Phạm Kiến cũng càng lúc càng lạnh.

Quần áo vừa bị nước biển làm ướt, đã kết thành băng.

"Phạm Kiến ca, rốt cuộc phải làm sao?

Lên cũng không lên được, xuống cũng không xuống được!" "Phạm Kiến ca, mau nói gì đi, em không trụ nổi nữa!" Phạm Kiến vẫn không nói gì.

Lần này Phạm Đồng và Phạm Binh lập tức sốt ruột.

Loại thời điểm này.

Đại ca của nhóm ba người dâm đãng, đó chính là linh hồn.

Đại ca Phạm Kiến không nói chuyện, trong lòng hai người bọn họ lập tức hoảng loạn hơn bao giờ hết.

"Phạm Binh đệ, em đi xem đại ca thế nào rồi." "Anh sao không đi, em sợ chết rồi, em bây giờ chỉ cần động một cái, là sẽ rơi xuống." Phạm Đồng không còn cách nào.

Hắn một tay cầm cuốc băng, một phát đập vào cầu thang.

Từ từ xuống một bước.

Hắn vươn một chân ra, nhẹ nhàng chạm vào đại ca Phạm Kiến.

Vẫn không có động tĩnh.

“Phạm Kiến ca!

Phạm Kiến ca!” Căn bản không gọi tỉnh được.

Phạm Đồng lại đá Phạm Kiến một cái.

Lần này chỉ nghe thấy.

“Tư tư” một tiếng.

Móc sắt của Phạm Kiến vốn đang cắm vào bề mặt băng của cầu thang lập tức lỏng ra.

Tay hắn bắt đầu trượt xuống.

Tay kia của hắn cũng căn bản không chịu nắm lấy.

Thân thể Phạm Kiến rời khỏi cầu thang.

Hai người lúc này mới nhìn thấy.

Trên mặt và toàn thân Phạm Kiến đều kết tinh băng giá.

Hắn đã toàn thân đông cứng.

Trong sự kinh hoàng của mọi người trong phòng trực tiếp.

Chân Phạm Kiến rời khỏi cầu thang, rơi vào vực sâu vô tận.

Rất lâu sau đó.

Phòng trực tiếp bắt đầu tràn ngập bình luận như bay.

“Phạm Kiến rơi xuống dưới rồi!

Dưới đó có rất nhiều kiến trúc, hắn rơi vào mái nhà, thân thể thành băng vụn.” “Không thể vỡ nát sao?

Toàn thân đều bị đông cứng kết băng, rơi xuống như vậy chắc chắn tan xương nát thịt!” “Xong rồi xong rồi!

Ba anh em dâm đãng bầu bạn tôi vào giấc mơ!

Không có các người, tôi cái thằng FA này sống sao đây.” “Phải a, mỗi lần xem phòng trực tiếp của bọn họ, cứ như xem phim ngắn vậy.

Thật hoài niệm a, may mà tôi đã quay lại màn hình.” “Lầu bốn, có thể chia sẻ không?” Lúc này!

Trong mộ táng di tích dưới nước Atlantis này.

Trên cầu thang xoắn ốc hiểm trở hẹp hòi.

Hai người khó xử và tuyệt vọng nhất.

Không ai khác ngoài Phạm Đồng và Phạm Binh vẫn đang run rẩy.

Hai người một trên một dưới, chỉ cách nhau một bậc thang.

Bọn họ bám chặt lấy cuốc băng của mình.

Lúc này!

Bọn họ đã suy sụp đến bờ vực.

Bọn họ thấy những gì trong phòng trực tiếp nói.

Đại ca Phạm Kiến rơi xuống và vỡ thành mảnh vụn.

So với sự run rẩy của cơ thể.

Sự run rẩy trong lòng bọn họ lúc này mới là tuyệt vọng nhất.

Ngay lúc này.

“A” một tiếng la lớn.

Phạm Đồng nhìn thấy.

Không ngờ lại là Phạm Binh tam đệ ở phía trên hắn.

Cuốc băng của Phạm Binh trượt tay.

Hắn lập tức không nắm giữ được.

Thân thể hắn bắt đầu ngửa ra sau, chân hắn rời khỏi cầu thang.

Thế nhưng!

Hắn cuối cùng không muốn đối mặt với cái chết tuyệt vọng như vậy.

Hắn trong khoảnh khắc rơi xuống.

Vươn tay nắm lấy áo Phạm Đồng.

Nắm thật chặt.

Phạm Đồng trong sự giận dữ và tuyệt vọng.

Cùng Phạm Binh, rơi vào vực sâu vô tận.

Rất lâu sau đó.

Rất nhiều fan hâm mộ trong phòng trực tiếp.

Đã thấy thi thể bị vỡ vụn của bọn họ.....

Trương Khởi Lân cuối cùng vẫn không thể nhớ ra, lúc đó y đứng ở vị trí nào để xem công trường xây dựng kiến trúc này.

Thế nhưng!

Y khẳng định là.

Chắc chắn không phải trên cầu thang này.

Lần lượt có người phía trước lại bắt đầu xuống cái cầu thang xoắn ốc này.

“Trụ Tử, chúng ta cũng xuống.” “Muộn Du Bình, đợi ngươi đó.

Đi thôi!” Trương Khởi Lân từ thắt lưng lại lấy ra một sợi dây.

“Trụ Tử, buộc vào eo.” Diệp Thần nhận lấy sợi dây, do dự một chút.

Hắn nắm sợi dây trong lòng bàn tay.

Hắn nghĩ: Nếu Muộn Du Bình trượt chân, hắn sẽ dùng sức kéo

Muộn Du Bình lên.

Nếu mình không cẩn thận trượt chân, hắn sẽ buông tay, không thể liên lụy Muộn Du Bình.

Vực sâu dưới cầu thang xoắn ốc này, căn bản không nhìn thấy đáy.

Tuyệt đối rất nguy hiểm.

Thế nhưng!

Suy nghĩ nhỏ của Diệp Thần không thể qua mắt được Trương Khởi Lân.

“Trụ Tử, buộc vào eo.” “A?

Ta nói, Muộn Du Bình, ta vừa cao vừa nặng, nếu ta trượt chân, chắc chắn sẽ kéo ngươi xuống a.” “Vậy thì, cùng chết.” Diệp Thần: .....

Hắn không còn phản kháng nữa.

Vội vàng buộc sợi dây quanh eo.

Trương Khởi Lân cũng buộc chặt toàn bộ sợi dây quanh eo.

“Trụ Tử, cái này cầm lấy.

Dao trên cái cầu thang này không có tác dụng.” Diệp Thần nhận lấy xem xét.

Một cái cuốc băng rất nhẹ nhàng.

“Muộn Du Bình, ngươi sao lại tinh tế thế này. 666a!” “Không còn cách nào khác, có người nhảy máy bay còn không mang dù.

Ta phải chuẩn bị thôi.” Diệp Thần sững sờ.

Sau đó cười ha hả.

Nhớ năm xưa, hai người vừa quen nhau.

Diệp Thần từ máy bay của ban tổ chức chương trình nhảy xuống một cái.

Lại ngay cả dù cũng không mang theo.

Nếu không phải Muộn Du Bình mang theo hai cái dù, Diệp Thần tự mình e rằng đã sớm "ăn tịch".

Vừa nghĩ đến đây.

Diệp Thần mỉm cười.

Ngẩng đầu lên nhìn, Trương Khởi Lân đã đi xa ba mét, sợi dây giữa eo hai người lập tức căng thẳng.

"Muộn Du Bình, không tệ không tệ, kéo ca ca Trụ Tử của ngươi đi, cảm giác này thật sướng thật đỉnh cao a.

Haha....." "Dùng thêm chút sức nữa, không tệ không tệ, cảm giác này tuyệt vời vô cùng!" Diệp Thần và Trương Khởi Lân men theo cầu thang bắt đầu đi xuống.

Cầu thang xoắn ốc này nằm ở giữa không gian khổng lồ, xoắn ốc treo lơ lửng, thẳng tắp xuống phía dưới.

Bốn phía vách đá đều ở rất xa, ít nhất cũng cách hai trăm mét.

Hơn nữa nhìn từ xa, vách đá xung quanh cũng đều được làm từ đá cẩm thạch trắng mài giũa mà thành, vô cùng trơn nhẵn.

Bởi vậy, tất cả đạo mộ giả đều chọn men theo cầu thang xoắn ốc đi xuống.

"Muộn Du Bình, ngươi chậm một chút, đừng vội!" Diệp Thần mỗi lần đều dùng cuốc băng cắm vào mặt đá cẩm thạch.

Hắn cố gắng bám chặt, phòng trường hợp Trương Khởi Lân trượt tay, hắn sẽ ngay lập tức túm lấy y.

“Muộn Du Bình, ngươi có cảm thấy càng ngày càng lạnh không?” Trương Khởi Lân ngạc nhiên một chút.

Y đâu có cảm thấy lạnh.

Bất quá, trên bậc thang cạnh tay y, bắt đầu xuất hiện rất nhiều vụn băng.

Trương Khởi Lân nghĩ, có lẽ là do y đã hấp thu Băng Sương Chi Tâm.

Cái lạnh này đối với y không hề có chút ảnh hưởng nào.

“Trụ Tử, phía dưới càng ngày càng trơn!

Bậc thang đóng băng rồi.

Ngươi bám chắc vào.” “Muộn Du Bình, cái chỗ quỷ quái này rõ ràng ở dưới đáy biển, gió lạnh từ đâu ra chứ?

Thật khó tin.” “Đây vốn là không gian dưới đảo.

Chắc chắn là do ảnh hưởng của thủy triều biển.” Ngay đúng lúc này!

Ở vị trí chưa đầy mười mét phía trên đầu Diệp Thần, một đạo mộ giả trượt tay, kêu lớn một tiếng, thân thể rời khỏi bậc thang bắt đầu rơi xuống.

Khi người đó rơi xuống cạnh Diệp Thần, bản năng vươn tay ra, muốn túm lấy Diệp Thần.

Diệp Thần một tay bám chặt bậc thang, giơ cuốc băng lên, trực tiếp bổ mạnh một cái.

“Ta!” Đạo mộ giả không những không túm được Diệp Thần, ngược lại còn bị Diệp Thần một cuốc băng bổ gãy xương cánh tay.

Người đó kêu la thảm thiết rồi rơi vào vực sâu vô tận.

“Chúc ngươi chết vui vẻ!” Phản ứng nhanh chóng này của Diệp Thần khiến khán giả ở phòng trực tiếp kinh ngạc không thôi.

“Trụ Tử ca đúng là đỉnh nhất mà.

Người thường làm sao mà phản ứng kịp.

Chắc chắn bị túm theo rồi rơi xuống.” “Tôi thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca cũng không ổn rồi, phía dưới đóng băng hết cả.

Chương 233

Hơn nữa bậc thang càng ngày càng khó đi.” “Vừa nãy thấy rất nhiều người đã trượt xuống.

Hơn nữa đều bị đóng băng cứng ngắc trước khi rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh!” “Thật lo cho hai lão công của tôi, làm sao đây?

Làm sao đây?” Lúc này, Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã men theo bậc thang đi xuống hơn năm trăm mét.

Gió lạnh càng lúc càng mạnh, thổi vù vù.

Bậc thang bắt đầu đóng băng, mặt băng vô cùng trơn nhẵn.

Diệp Thần vung cuốc băng xuống cắm vào lớp băng.

Cuốc băng Diệp Thần cũng không dám dùng quá sức.

Ai mà biết bậc thang treo lơ lửng này có đột nhiên sập xuống không.

Lại một tràng tiếng kêu thảm thiết.

Hai đạo mộ giả phía dưới Trương Khởi Lân lại rơi xuống.

Ngay sau đó, lại có hai đạo mộ giả phía trên đầu Diệp Thần rơi xuống.

Phòng trực tiếp vang lên một tràng kinh hô.

“Sợ quá đi!

Trụ Tử ca, Tiểu Ca, cẩn thận a!” “Đáng sợ quá, sao lại lạnh như vậy!

Rất nhiều người đều bị đóng băng cứng ngắc rồi!” “Mọi người nhìn kìa, Tiểu Ca hình như không sao, nhưng Trụ Tử ca đã bắt đầu

đóng băng rồi.” “Ô ô... tôi thấy rồi!

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?” “Đi xuống bậc thang này quá tốn sức, bây giờ lại có gió lạnh đáng sợ như vậy.

Ai cũng không thể sống sót xuống được!” Trương Khởi Lân không cảm thấy lạnh.

Y cũng không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề này.

Đợi đến khi y ngẩng đầu lên, phát hiện Trụ Tử trên người kết đầy băng trắng.

Y lập tức sốt ruột vô cùng.

“Trụ Tử, Trụ Tử!

Trụ Tử!” Trương Khởi Lân gọi một tiếng.

Diệp Thần không nói gì.

Trương Khởi Lân lập tức dùng sức leo lên.

Diệp Thần và y cách nhau khoảng ba bậc thang.

Trương Khởi Lân vừa dùng cuốc băng cắm vào, vừa dùng sức chống đỡ cơ thể mình.

Y rất khó khăn mới đến được bên cạnh Diệp Thần.

“Trụ Tử!

Trụ Tử!

Ngươi sao vậy?

Trụ Tử!

Nói chuyện đi!” “Trụ Kình Thiên!

Mau mẹ nó tỉnh dậy cho ta!” “Khụ khụ khụ...

Muộn Du Bình, ngươi... ngươi sao lại nói tục vậy.” “Trụ Tử!

Ngươi không sao chứ?

Ngươi đừng hù ta a!

Trụ Tử.” “Muộn Du Bình, ta... ta chết tiệt, lạnh thật!” Trương Khởi Lân lập tức ôm chặt lấy hắn!

Y dùng thân thể mình che chắn gió lạnh cho Diệp Thần.

“Kiên trì lên!

Trụ Tử!

Nhất định phải kiên trì lên!” “Trụ Tử, có cảm thấy tốt hơn chút nào không!

Trụ Tử, không được ngủ!” Trương Khởi Lân mở hai tay ra, ôm chặt lấy Diệp Thần.

Gió lạnh mang theo mưa băng, từng đợt từng đợt thổi tới.

Diệp Thần trên người càng lúc càng lạnh.

Cái lạnh này là hắn chưa từng trải qua.

Thân thể hắn vô cùng khó chịu.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn suýt chút nữa đã đóng băng.

Nếu không phải Muộn Du Bình ôm chặt lấy hắn, thì bây giờ, có lẽ hắn đã rơi xuống rồi.

Trương Khởi Lân cũng lấy áo khoác của mình ra, quấn chặt cho Diệp Thần.

Cứ như vậy ôm hắn, che chắn mọi gió lạnh.

Trên bậc thang, những đạo mộ thám hiểm giả vừa đi xuống đều đã bị đóng băng rồi rơi xuống vực.

Trái tim của khán giả một lần nữa treo ngược lên cổ họng.

Rất nhiều người nước mắt lưng tròng, nhìn Trụ Tử ca đang bị đóng băng trong gió lạnh, trong lòng họ vô cùng đau xót.

“Giờ thì làm sao đây?

Làm sao bây giờ?

Trụ Tử ca, tôi yêu A Thần nhất!

Làm sao bây giờ?” “Tiểu Ca ôm Trụ Tử ca, cùng nhau chống lại gió lạnh, nhìn cảm động quá!

Cảm động quá!” “Cái mộ dưới lòng đất này rốt cuộc là cái quỷ gì, tại sao lại có thời tiết kỳ lạ như vậy.” Trong tổ chương trình lúc này đã hỗn loạn.

Một lượng lớn đạo mộ giả đã rơi xuống vực sâu chết.

Vẫn còn rất nhiều người chết cóng ngay trên bậc thang.

Ngay cả Trụ Tử ca vốn luôn bất khả chiến bại, trên người cũng đã đóng băng rồi.

Khán giả thi nhau tố cáo, mắng chửi tổ chương trình.

Tại sao lại tạm thời đổi địa điểm thám hiểm thành Á Đặc Lan Đế Tư này.

Ngay lúc này!

Đạo diễn mới của tổ chương trình, Lệ Dĩnh, đứng trước màn hình.

Đúng!

Cô ấy đã thành công ngồi vào vị trí đạo diễn.

Trước khi Vương Bàn Tử rời khỏi tổ chương trình, đã tiến cử Lệ Dĩnh lên lão Phật gia Quỷ Môn kế nhiệm mình.

Lão Phật gia đã đồng ý yêu cầu của hắn.

Lệ Dĩnh hiện tại vừa chủ trì chương trình, vừa kiêm nhiệm vận hành toàn bộ chương trình trực tiếp.

“Mau cầu cứu tiền bối Nhị Nguyệt Hồng!

Cái loại gió lạnh này rốt cuộc có cách nào phá giải không.” Nhân viên tổ công tác nhanh chóng điên cuồng liên lạc với Tướng quân Nhị Nguyệt Hồng.

Không lâu sau, nhận được câu trả lời của ông ấy.

“Luồng khí lưu trong không gian dưới đáy biển không ổn định, việc xuất hiện thời tiết kỳ lạ như vậy là rất bình thường.

Nếu gặp ở trên mặt đất bằng phẳng, còn có hy vọng sống sót.

Nhưng bây giờ thì, mười phần chết cả mười!” Lệ Dĩnh trong lòng lạnh hẳn.

Cô ấy vừa tiếp quản chương trình đã phải đối mặt với hoàn cảnh tuyệt vọng như vậy.

Thế này thì biết làm sao đây!

Điều khiến cô ấy đau lòng nhất là, lúc này Trụ Tử ca mà cô ấy sùng bái lại toàn thân kết đầy băng tinh.

Ngay đúng lúc này.

Ở đỉnh cao nhất của bậc thang này, nơi lối vào mộ vừa xuống, xuất hiện hai người.

Là Tào Quỷ và Tào Quái, đứng thứ tám trên bảng xếp hạng độ nóng trong giải đấu thám hiểm mộ.

Hai người đứng ở đó, tay cầm súng, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng.

“Đích Tháp!” Vòng tay của Tào Quỷ vang lên.

Hắn mở vòng tay trực tiếp đã được cải tạo đặc biệt.

Trên đó có tin tức thánh chỉ.

Hai người lập tức quỳ xuống!

Cung kính mở tin tức ra!

Khoảng một tháng trước, hoàng đế Tào thị hoàng tộc không có quyền uy lớn.

Nhân viên nội bộ của Tào thị hoàng tộc tuyệt đối sẽ không cung kính như vậy.

Nhưng bây giờ!

Tào Quỷ và Tào Quái nhận được thánh chỉ qua tin nhắn của hoàng đế Tào Nhĩ, đều lập tức quỳ xuống.

Thánh chỉ viết: “Giết!

Diệp Thần!” “Giết!

Trương Khởi Lân!

Mang thi thể về!” Hai người lập tức cung kính trả lời: “Tuân lệnh!” Tào Quỷ và Tào Quái đứng dậy.

Nhanh chóng rút súng từ thắt lưng ra, sau đó lắp đạn, kéo cò.

Hai người cách Trương Khởi Lân và Diệp Thần vài trăm mét, bậc thang xoắn ốc che khuất tầm nhìn, không dễ nhắm bắn.

Bọn họ bắt đầu nhanh chóng đi xuống.

Bọn họ ở một góc cua, từ xa đã nhìn thấy Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Thế là!

Hai người lắp nòng giảm thanh vào súng, trực tiếp giơ súng lên...

Trương Khởi Lân ôm chặt lấy Diệp Thần.

Diệp Thần toàn thân là vụn băng.

Ý thức của hắn tuy còn rất tỉnh táo, nhưng thân thể đã đặc biệt cứng đờ.

Ngay đúng lúc này!

Trương Khởi Lân đột nhiên cảm thấy một trận nguy hiểm.

Một ý thức rất bản năng.

Y ôm Diệp Thần dịch sang một bên.

"Pằng pằng pằng..." Đạn lập tức bắn vào vị trí bọn họ vừa rồi đang bám.

Băng cứng trên cầu thang đều bị đạn bắn bay tứ tung.

Diệp Thần đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

"Muộn Du Bình, buông ta ra!" "Trụ Tử, không sao!" Trương Khởi Lân dùng hai chiếc cuốc băng cắm rất mạnh vào bậc thang.

Sau đó buộc một sợi dây thừng vào cuốc băng.

"Pằng pằng pằng" Lại một loạt đạn bắn tới.

Trương Khởi Lân một tay ôm chặt Diệp Thần, tay kia nắm chặt sợi dây trên cuốc băng.

Y lộn một cái, người lập tức biến mất sau bậc thang.

Tào Quái và Tào Quỷ đứng ở phía trên, nhắm thẳng vào bậc thang đá mà hai người vừa bám mà nã đạn dữ dội.

Đạn "vù vù vù" bay ra.

Chỗ bậc thang mà Trương Khởi Lân đang ở, lớp băng đều bị bắn

nứt.

Toàn bộ bậc thang đá cẩm thạch đều bị đạn bắn ra vết nứt.

Nhất thời!

Tình huống vô cùng khẩn cấp!

Khán giả trong phòng trực tiếp thi nhau chửi bới!

Ai cũng không ngờ tới!

Tào Quỷ và Tào Quái xếp hạng top 10 lại đáng ghét như vậy!

Chương 234

“Cái Tào thị Hoàng tộc này điên rồi sao!

Lần trước ngay cả hoàng đế Tào Bá của hoàng tộc còn bị Trụ Tử ca chém đứt đầu.

Bọn họ còn dám vênh váo như vậy!” “Lần này rõ ràng là bọn họ đã có mưu đồ từ trước!” “Mưu đồ?

Lầu hai ngươi đùa ta à?

Ai mà biết phía dưới lại là cảnh tượng như thế này?

Tất cả đều là lần đầu tiên vào mà!” Trong đại điện của Cổ quốc phương Đông.

Tào Nhĩ khoanh tay đứng.

Hắn nhìn phòng trực tiếp, cười lạnh một tiếng.

Đằng sau hắn đứng Ảnh Tử mặc y phục đỏ.

“Bệ hạ, ngài đúng là liệu sự như thần!

Biết hai người họ sẽ bị mắc kẹt trên bậc thang.” “Ảnh Tử, cái này chỉ là món khai vị mà thôi.

Người nhà họ Trương, đặc biệt là tộc trưởng nhà họ Trương, không dễ giết như vậy.

Ngươi không hiểu đâu.” Ảnh Tử nháy mắt một cái.

Y không hiểu ý Tào Nhĩ.

Hơn nữa y có một cảm giác mãnh liệt rằng, Tào Nhĩ trước mắt này căn bản không phải là Thái tử Tào Nhĩ trước đây.

“Cái bậc thang đá cẩm thạch này, chỉ là cơ quan do Tiểu Dao, tức

là nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư, tinh tâm thiết kế mà thôi.” “Con đường thật sự xuống dưới không ở đây.” Ảnh Tử lập tức quỳ xuống, trong lòng vô cùng chấn động.

“Bệ hạ kiến thức quảng đại, thuộc hạ bội phục.” Tào Nhĩ cười lớn một tiếng, đi về phía tẩm cung.

Vừa đi vừa hô lớn.

“Hải Dương Chi Tâm!

Hải Dương Chi Tâm a!

Năm xưa là nàng tặng cho ngươi đúng không!” “Hừ!” Ảnh Tử nghe mà mù tịt.

Y cứ im lặng quỳ ở đó.

Trên mặt y toàn là mồ hôi lạnh!

Trương Khởi Lân che chở Diệp Thần đến phía sau bậc thang.

Đạn từ trên bắn xuống như mưa.

“Lách cách lách cách” tiếng va chạm vang khắp nơi.

Diệp Thần cố sức giãy giụa, rất nhiều băng tinh trên người hắn đều đã vỡ vụn.

Nhưng thân thể hắn vẫn còn rất cứng đờ, không linh hoạt.

Gió lạnh xen lẫn băng tuyết liên tục thổi tới, đợt sau mạnh hơn đợt trước.

Trương Khởi Lân quấn sợi dây thừng vào cánh tay, vẫn còn rảnh được một tay.

Lúc này, y vừa ôm Diệp Thần, vừa kéo dây thừng, căn bản không thể sử dụng “Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỳ”.

Y suy nghĩ một lát, vì máu của mình đặc biệt như vậy.

Vậy thì...

Y không kịp rút dao găm ra, trực tiếp đưa cổ tay vào miệng, dùng sức cắn mạnh một cái.

Lập tức!

Cổ tay y máu tươi chảy ròng.

Diệp Thần vừa định lớn tiếng hỏi Muộn Du Bình đang làm gì.

Đột nhiên!

Cổ tay đang chảy máu, ngay lập tức áp vào miệng Diệp Thần.

Diệp Thần vô cùng kinh ngạc.

Hắn không muốn Trương Khởi Lân chảy máu, hắn rất không muốn.

"Trụ Tử, nghe ta!" "Ta không muốn.

Nếu ta uống, ngươi sau này vẫn sẽ tùy ý để mình chảy máu.

Ta không muốn." Câu nói này, nhẹ nhàng, thốt ra từ miệng Diệp Thần đang lạnh đến mức gần như mất đi tri giác, khiến Trương Khởi Lân trong lòng vô cùng cảm động.

Người ta khi tuyệt vọng tột cùng, thường sẽ mất đi lý trí.

Nhưng Trụ Tử, vào khoảnh khắc này, vẫn vô cùng tỉnh táo mà nghĩ cho Trương Khởi Lân, lo lắng y bấy lâu nay tùy ý để máu Kỳ Lân chảy ra.

Thế nhưng!

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần đang run rẩy trong lòng vì lạnh.

Y căn bản không muốn, y căn bản không đành lòng.

Trương Khởi Lân dùng sức cắn vào miệng mình, đột nhiên miệng y bị răng cắn rách.

Từng sợi máu tươi bắt đầu chảy chậm rãi vào miệng y.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần dịu dàng.

“Trụ Tử.” “Muộn Du Bình.

Ta... ta đây.” Diệp Thần dùng sức quay mặt mình lại, đối diện với Trương Khởi Lân.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân trực tiếp một tay ôm Diệp Thần, hôn xuống.

Diệp Thần toàn thân run rẩy một cái, sau đó thả lỏng.

Diệp Thần cảm thấy có một vị ngọt, lại xen lẫn một vị mặn nhè nhẹ.

Vị này cứ thế từ môi hắn chảy vào cổ họng, chảy vào cơ thể hắn.

Khoảnh khắc này!

Thế giới dường như tĩnh lặng.

Khoảnh khắc này!

Hai trái tim ấm áp như hòa quyện vào nhau.

Một người gánh vác thù hận, bị đè nén ngàn năm.

Một người được định mệnh sắp đặt, đến để bảo vệ y.

Kỳ Lân Huyết ẩn chứa sức mạnh của Băng Sương Chi Tâm, ngay lập tức tiến vào miệng Diệp Thần.

Thuận theo cổ họng hắn, chảy vào cơ thể hắn.

Nơi máu chảy tới, kinh mạch lập tức sôi trào, thân thể Diệp Thần vừa bị lạnh cứng đờ, gần như trong chớp mắt, bắt đầu trở nên linh hoạt.

Diệp Thần tay nắm chặt lấy lưng Trương Khởi Lân.

Khoảnh khắc này, thật đẹp biết bao.

Hắn thậm chí còn muốn, cả đời này cứ dừng lại ở khoảnh khắc này.

Gió lạnh băng tuyết thổi vù vù.

Hai trái tim ấm áp nóng bỏng ôm chặt lấy nhau.

Cái lạnh, dường như đã không còn tồn tại.

Chỉ bởi vì thế giới này, có ngươi.

Sau rất lâu.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần với vẻ mặt ửng hồng.

“Trụ Tử, đỡ hơn chưa.” “Vẫn chưa.

Vẫn phải nữa...” Trương Khởi Lân: .....

“Muộn Du Bình, thật không ngờ huyết bảo của ngươi lại đỉnh như vậy!” “Trụ Tử, ngươi không lạnh nữa chứ?” “Đỡ rồi!

Ta thật sự không lạnh chút nào nữa!

Miệng ngươi, còn vết thương ở cổ tay thì sao?” Diệp Thần vội vàng nhìn một cái.

Thật không ngờ vết thương ở cổ tay Trương Khởi Lân, vậy mà đã đông lại.

Vết thương ban đầu kết một lớp băng tinh mỏng.

Vết thương ở miệng Trương Khởi Lân cũng không còn chảy máu nữa.

Ngay đúng lúc này.

Tào Quái và Tào Quỷ hai người lại chạy xuống thêm vài bậc thang.

Điều chỉnh góc độ, nhắm thẳng vào Diệp Thần và Trương Khởi Lân đang ẩn nấp sau bậc thang mà nổ súng.

Đạn dày đặc.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân lập tức phóng người nhảy lên, bay vọt ra phía trước bậc thang.

"Muộn Du Bình, bậc thang này đã có vết nứt rồi!" Thế nhưng!

Hai người hiện tại leo lên, trên bậc thang toàn là băng.

Không những trơn, mà phía trên còn có vô số đạn bay tới.

Diệp Thần nhìn bức tường cách hai trăm mét.

Hắn rút sợi dây thừng ra buộc chặt vào Trảm Phách Đao.

"Pằng pằng pằng..." Tào Quỷ và Tào Quái đã đổi sang súng Desert Eagle uy lực cực lớn.

Mặc dù Trương Khởi Lân và Diệp Thần không ngừng né tránh đạn, nhưng bậc thang dần dần bắt đầu nứt ra.

"Rắc!

Rắc!" Một tiếng!

Bậc thang lập tức đứt gãy.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần lập tức nhảy lên, đạp vài bước về phía trên.

Nhưng bậc thang quá trơn, căn bản không thể dùng sức được.

Trong chớp mắt, hai người lập tức hụt chân.

Diệp Thần lộn người lại, một tay kéo chặt Trương Khởi Lân.

Hai người nhanh chóng rơi xuống trong không trung.

Khán giả trong phòng trực tiếp thi nhau rơi lệ.

Không ngờ sẽ là kết cục như vậy.

“Ô ô...

Trụ Tử ca, Tiểu Ca, tôi không nỡ xa các người!” “Thật đáng thương!

Vậy mà lại rơi vào vực sâu vô tận như vậy!” “Tào thị Hoàng tộc đáng ghét quá!

Thật sự là đáng ghét quá!” “Suỵt suỵt!

Lầu ba a, chú ý lời nói a, Tào thị Hoàng tộc tối qua đã giết rất nhiều người nói lung tung rồi.” “Còn có vương pháp nữa không, Tào thị Hoàng tộc sao lại càng cứng rắn hơn trước!

Mẹ kiếp!” Diệp Thần nhìn hai bên vách đá.

Hắn tay kia nắm chặt Trảm Phách Đao.

Hắn bắt đầu vận khí!

Khí lưu bắt đầu vận chuyển nhanh chóng trong kinh mạch.

Hắn giơ Trảm Phách Đao, toàn thân khí tức tập trung vào một điểm.

Diệp Thần hô lớn một tiếng.

“Trảm Phách Đao!” “Đi!” Chỉ thấy Trảm Phách Đao lập tức toàn thân run rẩy!

Tiếng ong vang lớn.

Ngay lập tức từ trong tay Diệp Thần bay ra.

Như một quả tên lửa xuyên qua bóng tối địa ngục, ngay lập tức xé toạc không khí, lao vút đi!

Trảm Phách Đao vừa bay đến bức tường đá cẩm thạch cứng rắn phía trước Diệp Thần.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Rầm!" Trảm Phách Đao vậy mà trực tiếp như một mũi khoan, ngay lập tức xuyên vào vách đá.

Dường như bức tường đá cẩm thạch vô cùng cứng rắn như đậu phụ vậy, không hề có chút trở lực nào.

Diệp Thần một tay nắm dây thừng, một tay ôm Muộn Du Bình.

Ngay lập tức đu dây đến vị trí của Trảm Phách Đao.

Trương Khởi Lân nhìn những bức tường đá cẩm thạch trắng này, y đột nhiên nhớ ra.

Hóa ra trong đầu y, khi nhìn thấy thợ thủ công xây bậc thang này, vị trí y đứng chính là ở bức tường đá này.

Chương 235

“Trụ Tử, lắc dây, đu một cái, ta kiểm tra bức tường đá này xem.” “Được thôi!

Lên đường!” Diệp Thần nắm dây thừng, chân đạp một cái, ngay lập tức hắn và Muộn Du Bình đu sang trái phải.

Trương Khởi Lân nhìn thấy một bên đá cẩm thạch có màu sắc không giống nhau.

Y rút Hắc Kim Cổ Đao ra, dùng sức chém một cái.

Không ngờ, trực tiếp chém ra một vết nứt!

Trương Khởi Lân lại một đao nữa!

Ngay sau đó một cước bay ra!

“Rầm!” một tiếng.

Bức tường đá cẩm thạch này vậy mà thật sự lập tức vỡ ra, bên trong xuất hiện một thông đạo.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần lập tức nhảy vào.

Thông đạo này rộng khoảng hơn một mét, bao quanh vách đá này.

Viền ngoài của thông đạo đều được chặn lại bằng một lớp bột đá cẩm thạch mỏng.

Từ bên ngoài nhìn vào, căn bản không thể nhìn ra trên bức tường này có đường đi.

Thật không ngờ kiến trúc của mộ địa Á Đặc Lan Đế Tư này thật sự đỉnh cao tột cùng.

Nếu không phải Trương Khởi Lân có chút ký ức mơ hồ, thì con

đường này thật sự rất khó phát hiện!

Trương Khởi Lân đang chuẩn bị men theo thông đạo đi xuống, thì bị Diệp Thần lập tức kéo lại.

“Muộn Du Bình, đi!

Giết người!” Trương Khởi Lân đương nhiên biết Diệp Thần muốn làm gì.

Hắn chắc chắn là muốn đi giết Tào Quỷ và Tào Quái vừa tấn công bọn họ.

Trương Khởi Lân theo sát phía sau Diệp Thần.

Lúc này!

Tào Quỷ và Tào Quái đang đứng trên đỉnh bậc thang vô cùng hưng phấn!

Kẻ địch lớn của Tào thị tông tộc bao nhiêu năm nay, Trương Khởi Lân, cuối cùng cũng bị bọn họ giết rồi!

Rơi xuống vực sâu vạn trượng này chắc chắn là vạn kiếp bất phục!

Hơn nữa lạnh như vậy, bọn họ chắc chắn đã đóng băng cứng ngắc.

Hoàng đế mới Tào Nhĩ, lợi hại đến mức khiến toàn bộ Tào thị tông tộc đều run rẩy.

Lần này!

Có thể giết chết Trương Khởi Lân và Diệp Thần, tuyệt đối là đại công một kiện!

Nhưng!

Bọn họ phải tìm cách xuống dưới, mang thi thể Trương Khởi Lân

về.

Tào Quái và Tào Quỷ hai người vừa rồi đã bắn gãy bậc thang đá cẩm thạch treo lơ lửng.

Điều kỳ lạ là!

Chỗ đứt gãy phía dưới bậc thang đã sập xuống, nhưng tầng trên của bậc thang treo lơ lửng khoảng một trăm mét thì lại không hề sập.

Thậm chí còn không hề rung lắc.

Hai người bọn họ phán đoán là, điểm tựa của bậc thang đá cẩm thạch này nằm ở phía trên cùng.

Ngay đúng lúc này!

Tào Quái và Tào Quỷ hai người đột nhiên cảm thấy phía sau có động tĩnh.

Hai người họ nhìn về phía lối vào bậc thang.

Ngay tại lối vào của cầu thang xoắn ốc đá cẩm thạch trắng, trên vách đá bên phải phát ra tiếng "Rầm rầm"!

Tào Quái rất kỳ lạ.

"Quỷ Nhi, mau đi!

Không đúng rồi!" Tào Quỷ vội vàng theo kịp.

Hai người muốn men theo lối vào cầu thang, trốn về bên trong cơ thể người khổng lồ vàng.

Bức tường ở đây quá quỷ dị!

Đột nhiên!

"Rầm" một tiếng!

Toàn bộ bức tường đá cẩm thạch bên phải lập tức vỡ nát.

Hai người cầm đại đao, ngay lập tức nhảy ra.

Tào Quỷ và Tào Quái lập tức lâm vào trạng thái ngơ ngác!

Ngay cả rất nhiều người của Tào thị Hoàng tộc trong phòng trực tiếp cũng cảm thấy vô cùng khó tin!

“Cái này sao có thể?

Trụ Kình Thiên và Trương Khởi Lân không phải đã rơi xuống rồi sao?

Không phải đã chết rồi sao?” “Tôi điên mất!

Mẹ kiếp!

Hai người này đúng là âm hồn không tan a!

Sao cứ mãi không chết vậy!” “Lần này Tào Quỷ và Tào Quái tiêu đời rồi!

Ngươi nhìn Tào Quỷ sợ đến run cả người kìa!” Diệp Thần kéo lê Trảm Phách Đao dài thượt đi về phía Tào Quỷ và Tào Quái.

Hai người họ sợ đến mức vậy mà nhất thời quên mất rút súng.

Bọn họ căn bản không hề nghĩ tới, tại sao lại là tình huống như thế này.

“Tào thị Hoàng tộc!

A a!

Tào Bá chết rồi, các ngươi vẫn không yên phận à!” Diệp Thần đôi mắt đen trừng lớn nhìn bọn họ, từng bước từng bước tiếp cận bọn họ.

Tào Quỷ lúc này mới nhớ ra súng trong tay, hắn vội vàng vỗ Tào Quái, ra hiệu mau rút súng.

“A a, bây giờ mới biết rút súng!

Muộn rồi!" Gần như trong chớp mắt!

Diệp Thần lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Vù vù!" Hai đao.

Hai cái đầu người bay về phía vực sâu vạn trượng.

Nhân viên Tào thị Hoàng tộc phía trước phòng trực tiếp ai nấy thở dài.

Không ngờ lại tổn thất thêm hai tinh anh!

Phải biết rằng!

Tào Quỷ và Tào Quái đã ở trong top mười của thám hiểm mộ một thời gian dài rồi!

Thực lực đương nhiên không thể xem thường!

Không ngờ!

Trước mặt Diệp Thần lại bất kham một kích như vậy!

Trương Khởi Lân khoanh tay trước ngực, nhìn hai cái xác bị chém đầu vẫn còn run rẩy không thôi.

Y đang nghĩ, lẽ nào lần trước ở kinh thành không thể cùng Trụ Tử giết hết người nhà họ Tào, thật sự đã làm sai rồi sao?

Fan của Trương Khởi Lân và Diệp Thần, kích động vô cùng!

Vừa rồi thân thể Diệp Thần bị đóng băng, sau đó hai người rơi xuống vực, khiến mọi người lo lắng muốn chết!

Bây giờ!

Tình huống đột nhiên đảo ngược!

Ngay cả Tào Quỷ và Tào Quái đang đứng trên đỉnh bậc thang xoắn ốc cũng bị phản sát!

Thật sự là kích động không thôi!

“Thật sự đã trở thành định lý, trước mặt Trụ Tử ca và Tiểu Ca, thân phận của thợ săn và con mồi luôn thay đổi!” “Nhìn thấy Trụ Tử ca một đao chém phăng người của Tào thị Hoàng tộc, tôi liền vô cùng vui sướng!

Sảng khoái quá!” “Lầu hai, ngươi nói chuyện phải chú ý đấy, sáng nay người nói lung tung trong phòng trực tiếp, hình như đã chết ở nhà rồi!

Không biết ai làm!” “Mẹ nó!

Thật hay giả vậy!

Bá quyền đen của Tào thị lại trở lại rồi sao?

Đáng sợ quá!

Ô ô... sau này không có ngày lành để sống rồi!” Trong hoàng cung Cổ quốc phương Đông.

Ảnh Tử đi vào nội điện, báo cáo tình hình vừa rồi cho Tào Nhĩ.

Y vốn tưởng Tào Nhĩ sẽ vô cùng tức giận.

Không ngờ hắn lại bình thản tiếp tục đọc sách ở đó.

Ảnh Tử còn tưởng hắn chưa nghe rõ, lại lặp lại một lần nữa.

Kể về việc Tào Quái và Tào Quỷ giết người không thành, ngược lại bị giết.

Kết quả, Tào Nhĩ vẫn mặt không đổi sắc.

Điều này và Tào Bá, cha của Tào Nhĩ trước đây động một tí là tức đến thổ huyết, hoàn toàn là hai người khác nhau a!

“Sớm đã nói rồi, tộc trưởng nhà họ Trương không dễ giết như vậy, chỉ là cái Diệp Thần này rốt cuộc là người thế nào?” “Tâu bệ hạ,

tư liệu của hắn vẫn luôn là một trang giấy trắng, căn phòng ở cảng biển của hắn, chúng thần đã điều tra mấy lần, bên trong trống rỗng!

Vô cùng kỳ lạ!" "Ồ?

Kỳ lạ?

Kỳ lạ chỗ nào, nói ta nghe xem!" "Chính là trong phòng hắn chỉ có vài bộ quần áo rất ít, trên quần áo in dòng chữ 'Olympic 2021'." "Bệ hạ, còn nữa là, trong phòng hắn rất ít đồ điện gia dụng, căn bản không giống như đã sống rất lâu!

Hơn nữa ở những nơi khác trên Mộ Táng Tinh Cầu cũng đã điều tra, căn bản không có hồ sơ sinh của người này." Tào Nhĩ nghe xong, suy nghĩ một lát.

Hắn cũng không nghĩ ra!

"Có tìm người bói toán xem Diệp Thần này là ai không?" Ảnh Tử lắc đầu, không phải là không muốn, mà là vì khi bói toán nhất định phải có người thật tại chỗ.

Hy vọng Trụ Kình Thiên hợp tác với Tào thị Hoàng tộc, để bói toán một lần, đó chẳng phải là chuyện viển vông sao.

Tào Nhĩ không nóng không giận, dường như đã nhìn thấu trăm thái thế gian vậy.

"Dù sao cũng nói với bên Quỷ Môn một tiếng, trạm thám hiểm mộ tiếp theo bảo bọn họ đi Tây Hải Cuồng Sa, ở đó có một người, có thể tính ra." Ảnh Tử ngẩn người một lát, y căn bản không biết Tào Nhĩ có ý gì.

Thấy Tào Nhĩ phất tay, Ảnh Tử vội vàng lui ra.

Tào Nhĩ lại ngồi xuống bàn.

Trên mặt nở một nụ cười kỳ quái.

“Tây Hải Cuồng Sa, Tây Hải Cuồng Sa, thằng nhóc ngươi thật biết cách chọn nơi chôn cất cho mình!

Mau xuất hiện đi, ta cần ngươi!” “Trương Thần Vương, con trai Kỳ Lân của ngươi mắt nhìn không tồi đấy, tự tìm cho mình một Tử Thần lợi hại đến vậy!” Diệp Thần và Trương Khởi Lân giết chết Tào Quỷ và Tào Quái.

Rồi men theo thông đạo trong vách đá đi thẳng xuống dưới.

Thông đạo này rất an toàn, không có một chút cơ quan nào.

Chắc chắn đây là con đường thường dùng của lăng mộ dưới lòng đất này.

Bậc thang xoắn ốc đá cẩm thạch ở giữa, thật sự chỉ là một cái bẫy.

Từ đó mà xuống, mười phần chết cả mười.

“Muộn Du Bình, ngươi xem thông đạo này dấu chân đông đúc.

Đây chẳng phải là con đường bọn họ thường đi sao, mà còn bị bịt kín lại.” “Nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư già này thật ác độc!” Trương Khởi Lân đi một lúc, dừng lại.

Y gõ vỡ lớp đá cẩm thạch trắng mỏng ở rìa thông đạo.

Y đứng trên mép vách đá, nhìn những bậc thang đá cẩm thạch trắng treo lơ lửng chỉ còn lại một chút đó.

“Trụ Tử, ta trước đây đã từng đứng ở đây, nhìn qua không gian dưới lòng đất này.” Diệp Thần nghe xong, cũng vội vàng bước tới.

“Muộn Du Bình, ngươi có thể nhớ lúc đó ngươi bao nhiêu tuổi không?” Trương Khởi Lân lắc đầu.

“Vậy lúc đó ngươi có gặp nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư không?” Trương Khởi Lân gật đầu.

“Vậy nàng có đẹp không?” Trương Khởi Lân hơi suy nghĩ một chút, trong ấn tượng mơ hồ, hình như không thấy đẹp.

“Vậy thì đúng là như vậy rồi, lúc đó ngươi vẫn còn là một đứa trẻ.

Thế nhân đều biết nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư xinh đẹp vô song, nếu ngươi đã trưởng thành, tuyệt đối sẽ thấy nàng xinh đẹp.” Trương Khởi Lân kinh ngạc nhìn Diệp Thần.

Cái logic chết tiệt này là gì vậy.

“Trụ Tử, logic của ngươi không đúng.” “Vì sao không đúng?

Chương 236

Muộn Du Bình.” “Bởi vì, bây giờ ta không những đã trưởng thành, mà còn sống ngàn năm, ta vẫn không thấy người phụ nữ đó xinh đẹp.” Diệp Thần lập tức trong lòng mừng rỡ.

Thấy Trương Khởi Lân đi về phía trước, Diệp Thần vội vàng đuổi theo.

“Muộn Du Bình, Muộn Du Bình, chúng ta đánh cược đi.” Trương Khởi Lân quay lại, gật đầu.

Ý là: Ta đồng ý rồi, Trụ Tử mời ngươi bắt đầu biểu diễn.

“Muộn Du Bình, chúng ta đánh cược, ta đoán ngươi chắc chắn là lúc nhỏ đã đến đây.” “Muộn Du Bình, nếu ta đoán đúng, ngươi hứa với ta một yêu cầu vô lý.” Trương Khởi Lân đợi hắn nói, nếu đoán sai thì sao, kết quả Diệp Thần đã nói xong.

“Nói xong rồi?

Trụ Tử?” “Đúng vậy, Muộn Du Bình!

Nói xong rồi.” “Trụ Tử, cách đánh cược này của ngươi thật sự rất thanh tân thoát tục a.” “Thanh tân thoát tục?

Muộn Du Bình ngươi dùng từ ngữ độc đáo như vậy để nói về ta, có phải đại biểu cho nội tâm của ngươi, vô cùng sùng bái Trụ Tử ca ca của ngươi không?” Trương Khởi Lân: .....

“Muộn Du Bình, đừng đi nhanh như vậy nha?

Vừa rồi ván cược của ta, ngươi nghĩ sao.” “Trụ Tử, ta đồng ý rồi!” Diệp Thần trong lòng mừng rỡ, bước lớn theo kịp.

Mặc dù toàn bộ lăng mộ dưới đáy biển, tối tăm không thấy trời.

Nhưng đồng hồ sinh học của con người vẫn sẽ nhắc nhở thời gian.

Buổi tối.

Hai người đã gần đến đáy của ngôi mộ này.

Thác nước phun ra mù mịt khắp nơi, giống như mưa lớn xối xả.

Vừa vặn đã đi mấy ngày rồi.

Vì tình huống khẩn cấp, hai người đều không nghỉ ngơi nhiều.

Dưới sự chủ trương của Trương Khởi Lân, hai người chui vào một hang động nhỏ.

Bên trong hang động này còn có cỏ khô được trải từ rất lâu trước đây.

Trương Khởi Lân đoán.

Nơi này rất có thể là một trạm nghỉ ngơi của mộ địa Á Đặc Lan Đế Tư năm xưa.

Thế là hai người tùy tiện thu dọn một chút, rồi nằm xuống.

Diệp Thần mệt bã người.

Chủ yếu là quá muốn ngủ.

Đối với một Hàm Hàm luôn muốn ngủ mọi lúc mọi nơi thì mấy ngày nay có lẽ là mấy ngày hắn ngủ ít nhất.

Chưa đầy ba phút, Diệp Thần đã ngủ thiếp đi.

Ngủ mơ mơ màng màng, biểu cảm kỳ quái trăm vẻ.

Suýt chút nữa đã chọc Trương Khởi Lân bật cười.

Trương Khởi Lân lấy một số quần áo từ trong ba lô ra, đắp cho Diệp Thần.

Y đứng dậy đi ra cửa động, đốt một đống lửa.

Không phải sợ rắn rết dã thú.

Chủ yếu là, vào mùa đầu thu này, muỗi quá nhiều.

Kẻo Diệp Thần tỉnh dậy, bị cắn đầy mặt là sưng tấy.

Từ khi Diệp Thần và Trương Khởi Lân phát hiện ra đường hầm bí mật trên vách đá vực thẳm bằng đá cẩm thạch, phòng trực tiếp cũng nhân đó mà truyền tin tức này cho những đạo mộ giả còn sống sót khác.

Cũng may Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã tìm thấy con đường này.

Bằng không cái bậc thang xoắn ốc ở giữa huyệt mộ dưới lòng đất này, không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết.

Quỷ Môn vừa mới khởi động lại cuộc thi thám hiểm mộ, nói không chừng đã phải trực tiếp cắt ngang rồi.

Đạo diễn kiêm người dẫn chương trình thế hệ mới, Lệ Dĩnh, đương nhiên tâm tình vô cùng vui vẻ.

Không những vì chương trình không có vấn đề gì, bản thân cô ấy không phải chịu cơn giận của lão Phật gia Quỷ Môn.

Mà điều quan trọng hơn là, hai nam tử tuyệt đẹp khiến Lệ Dĩnh lo lắng nhất trong lòng, Trụ Tử ca và Tiểu Ca, vẫn bình an vô sự!

Đây mới là điều cô ấy quan tâm nhất trong lòng.

Bất quá, điều rất đáng tiếc là, mỗi khi cô ấy tiếp cận Trụ Tử ca, trái tim bé nhỏ trong lòng cô ấy lại đập thình thịch không ngừng.

Nhưng Trụ Tử ca dường như coi cô ấy như không khí vậy.

Ai!

Thế sự vô thường!

Nhưng Lệ Dĩnh vẫn rất vui vẻ.

Trên thế gian này, có một loại độc dược, khi ngươi chưa nếm, ngươi cảm thấy nó rất đắng rất đắng.

Nhưng một khi ngươi thật sự nếm rồi, ngươi sẽ phát hiện, trong vị đắng chát, tự có vị ngọt ngào.

Loại độc dược này chính là: yêu thầm.

Trương Khởi Lân ngủ một giấc dậy.

Diệp Thần vẫn còn ngủ say.

Trương Khởi Lân đi ra ngoài, lấy nồi, nước, cùng một số gia vị và nấm.

Nấu một nồi canh nấm để ở đó.

Đợi Trụ Tử tỉnh dậy là có thể uống.

Làm xong tất cả những điều này, Trương Khởi Lân lại trở về bên cạnh Diệp Thần, nằm xuống.

Hắc Kim Cổ Đao nắm chặt trong tay y.

Nhiều năm như vậy, y đã quen với việc cảnh giác mọi lúc mọi nơi.

Mặc dù hiện tại Diệp Thần đã cho y sự ủng hộ rất lớn.

Nhưng dù sao thì Mộ Táng Tinh Cầu này vẫn còn đầy rẫy nguy hiểm, những kẻ muốn lấy mạng y, ở khắp mọi nơi.

Trương Khởi Lân vẫn không dám lơ là.

Y nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảnh khắc thoải mái.

Ngoài cửa hang, mưa rơi liên miên.

Y nghĩ, khi nào thì có thể yên tĩnh, không còn ưu sầu mà ngủ một

giấc thật ngon.

Rồi, cùng Trụ Tử, tựa lầu nghe gió mưa!

Nhẹ nhàng nhìn đường giang hồ!

Khi Diệp Thần vừa tỉnh dậy.

Muộn Du Bình đã múc sẵn canh nấm vào bát.

Còn y khoanh tay trước ngực, đứng ở cửa hang.

Trương Khởi Lân thấy Diệp Thần tỉnh dậy, khẽ nói một câu.

"Trụ Tử, ngươi tỉnh rồi?

Uống chút canh đi." Trương Khởi Lân đi tới, bưng một bát canh nấm cho Diệp Thần.

Diệp Thần rất kích động.

Một tay nhận lấy bát canh nấm, uống một ngụm lớn.

"Oa nga!

Sảng khoái!" "Muộn Du Bình, tài nấu ăn của ngươi bây giờ càng lúc càng đỉnh rồi!

Haha!

Ngon quá!" Trương Khởi Lân cũng tự mình múc một bát.

"Môi trường dưới đáy biển âm u lạnh lẽo, uống chút canh nóng, xua tan cái lạnh." "Muộn Du Bình nói đều đúng, haha!

Ta còn muốn một bát nữa.

Múc thêm một bát cho ta đi." Trương Khởi Lân mỉm cười một chút.

Nhận lấy bát của Diệp Thần, lại múc thêm một bát.

"Muộn Du Bình, tối qua ngươi có phải không ngủ nhiều không?

Không ngủ ngon, đối với da của ngươi không tốt đâu!" "Ta bình thường đều ngủ rất ít." "Đâu có người nào bẩm sinh ngủ ít đâu, ngươi chỉ là trong lòng có chuyện thôi." Trương Khởi Lân trong lòng ấm áp, Trụ Tử đối với mình quả thật quá hiểu rõ rồi.

Quả thực, quá nhiều bí ẩn, quá nhiều sự thật cần y đi tìm.

Mỗi lần y nằm xuống, sẽ có rất nhiều hình ảnh ký ức hiện ra trong đầu.

"Muộn Du Bình, ngươi đừng nghĩ nhiều như vậy a, cái gì đến rồi sẽ đến.

Bão tố đến có mãnh liệt hơn nữa thì sao!" "Chúng ta sống, thì cứ sống thật tốt, thật vui vẻ.

Bằng không chết rồi thì không còn cơ hội nữa đâu." "Trụ Tử, ngươi nói đúng." "Nếu đã nói đúng, ngươi còn không qua đây ngủ!

Mau lại đây đi!

Bây giờ còn một lúc nữa mới đến bình minh, mau ngủ đi." Trương Khởi Lân đi tới, nhẹ nhàng nằm xuống.

Y lặp đi lặp lại mấy lời Trụ Tử vừa nói vài lần.

Kết quả, không lâu sau, y đã ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này kéo dài thẳng đến trưa ngày hôm sau.

Diệp Thần vẫn không gọi y.

Diệp Thần đốt một đống lửa bên cạnh Muộn Du Bình.

Sau đó, hắn cứ thế ngồi ở cửa hang, canh gác.

Trương Khởi Lân khó khăn lắm mới có một giấc ngủ ngon.

Sau khi tỉnh dậy tinh thần phấn chấn hẳn.

"Muộn Du Bình, ngươi xem ngươi ngủ nhiều hơn rồi, da dẻ đều

trở nên trơn nhẵn, mềm mại mịn màng như vậy!" "Muộn Du Bình, lại đây, cho ta véo véo!" Trương Khởi Lân: .....

Hai người thu dọn một lượt, lại tiếp tục lên đường.

Trong phòng trực tiếp vang lên một tràng reo hò, mỗi ngày nhìn thấy hai nam tử tuyệt đẹp mà mình yêu thích nhất, phiêu bạt giang hồ.

Điều này đã trở thành linh hồn cuộc sống của những người hâm mộ này.

"Tôi cả ngày không ngừng trực tuyến, nếu không phải tổ chương trình chủ động tắt màn hình khi Trụ Tử ca đi vệ sinh, tôi còn muốn theo dõi nữa." "Ai nói không phải, tối qua Trụ Tử ca ngủ chảy chút nước dãi, tôi cứ thế nhìn chằm chằm vào chỗ nước dãi đó thức trắng đêm." "Tiểu Ca ngủ nghiêng người, máy quay luôn chiếu vào khuôn mặt y, tôi xem trọn một đêm.

Nam thần của tôi!" Hai người bước nhanh như bay, đi rất nhanh.

Con đường hầm được xây dựa vào núi này, không có một chút cơ quan nào.

Có thể thấy người thiết kế mộ thất, căn bản không hề nghĩ rằng sẽ có người có thể phát hiện ra, trên bức tường vô cùng trơn nhẵn lại có một thông đạo.

Mộ thất dưới đáy biển này, thật sự rất khác so với những mộ thất khác.

Trương Khởi Lân từng xuống vô số cổ mộ, tuyệt đối chưa từng thấy cái nào như thế này.

Toàn bộ đều là những ngôi nhà được xây bằng đá cẩm thạch trắng, nối tiếp nhau.

Những ngôi nhà giống như một tòa tháp vậy.

Rất giống với phong cách kiến trúc kim tự tháp của Ai Cập.

Dưới chân tháp, đều mở một cánh cửa.

Cửa được làm bằng đồng xanh, trên đó còn khắc các loại hoa văn.

Một ngôi nhà tháp nối liền một ngôi, cứ thế vươn dài về phía xa.

Trước đây Trương Khởi Lân từng xuống mộ, không phải toàn bộ đều là phế tích màu đen, thì cũng là kiến trúc âm u đáng sợ.

Hơn nữa, ở các mộ địa khác dưới lòng đất, thông thường đều là các mộ đạo đan xen, nối liền các mộ thất.

Loại kiến trúc nhà ở phong cách đá cẩm thạch trắng như thế này thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Điều rất kỳ lạ là, khi xuống đến dưới cùng, gió lạnh băng mưa lại gần như không còn.

Luồng khí ở đây rất ôn hòa, không có một chút gió nào.

“Muộn Du Bình, cái này sao lại cảm giác, cứ như là...” “Trụ Tử, ngươi là nói rừng tháp sao?” Diệp Thần lắc đầu, tiếp tục nói.

“Tôi cảm thấy rất giống mấy cây nấm lớn chi chít!” Trương Khởi Lân: .....

Trụ Tử này trong lòng cứ mãi tơ tưởng đến nấm, e rằng đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

“Trụ Tử, chúng ta đi vào ngôi nhà này xem sao.” Trương Khởi Lân tiện tay đẩy một căn nhà.

Cửa vậy mà không khóa.

Rất dễ dàng đã đẩy ra.

Vừa bước vào căn nhà đá cẩm thạch trắng này, cái nhìn đầu tiên đã thấy đầy đất các thiết bị gia dụng.

Ghế đá, bàn đá, cùng nồi niêu xoong chảo vân vân.

Đây rõ ràng, thật sự là những căn nhà sinh hoạt a.

Diệp Thần ngẩng đầu lên, nhìn thấy không gian tầng hai của căn nhà này.

Chương 237

Hắn quả thật đã bị kinh ngạc.

Không gian tầng hai của căn nhà, sử dụng những tấm đá cẩm thạch trắng để ngăn cách không gian.

Trên đó trải một số cây thủy thảo khô.

Và trên những cây thủy thảo đó, nằm ba bộ hài cốt.

Hai bộ hài cốt người lớn, và một bộ hài cốt trẻ con.

Nhìn dáng vẻ hài cốt, trên người không có vết thương, hẳn là chết tự nhiên.

"Muộn Du Bình, ngươi xem những người này, chết an tĩnh như vậy, cũng không có vết thương gì." Trương Khởi Lân cau mày một chút.

Y lục lọi khắp căn phòng này.

Nhìn thấy các lọ lớn nhỏ đều đã trống rỗng.

"Trụ Tử, bọn họ hẳn là chết đói." "Chết đói?

Cái này cũng quá oan ức rồi, trong nước biển nhiều thứ để ăn như vậy." "Rất có thể là, vì nguyên nhân đặc biệt, toàn bộ vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư bị nhấn chìm.

Hoàng thất đã khởi động hệ thống phong tỏa khẩn cấp, phong tỏa hoàng thành cổ bảo, cùng với toàn bộ lăng mộ dưới lòng đất." "Ồ!

Muộn Du Bình, ta hiểu rồi, chính là những người này rất có thể đã đi theo hoàng thất trốn vào lăng mộ dưới lòng đất này!

Không thể ra biển kiếm cá tôm, nên đã chết đói." Trương Khởi Lân gật đầu.

“Muộn Du Bình, vậy những người này không đi đào bới kỹ lưỡng một chút, xem chỗ nào có đường để thoát ra sao, sao lại chịu đựng như vậy.” “Trụ Tử, đây là tín ngưỡng của người Á Đặc Lan Đế Tư, bọn họ thà chết, cũng không để lăng mộ tổ tiên bị nước biển tràn vào nhấn chìm.” Diệp Thần lắc đầu.

“Thật không biết loại tín ngưỡng này rốt cuộc có ý nghĩa gì, người sống lại vì người chết mà chọn cái chết.

Như vậy chẳng phải là bất hiếu sao, không con nối dõi là bất hiếu lớn nhất mà.” Mắt Trương Khởi Lân lập tức sáng lên.

Trụ Tử bây giờ lại có học thức như vậy a.

Ánh mắt Trương Khởi Lân dịu dàng, nhìn về phía Trụ Tử.

Kết quả thấy hắn lục tung tất cả bình lọ trong căn phòng.

Cuối cùng vậy mà leo lên phía trên, ném ba bộ hài cốt xuống đất, lật tung cả giường chiếu lên.

Trương Khởi Lân: .....

“Muộn Du Bình, ngươi không phải nói đây là người của hoàng thất sao, sao lại nghèo đến mức này, đừng nói vàng bạc, ngay cả một đồng xu cũng không thấy.” “Đi thôi, Muộn Du Bình chúng ta đi xem những căn nhà khác, căn nhà này cả nhà đó, e rằng chính là nhà nghèo nhất trong cung điện!” Diệp Thần và Trương Khởi Lân từ căn nhà đá cẩm thạch này bước ra, tiếp tục đi về phía trước.

Liên tiếp đi vào mười mấy căn nhà trắng, vẫn không thu hoạch được gì.

Bên trong ngoại trừ đồ đạc cũ nát, thì là những bộ hài cốt chết một cách yên tĩnh.

“Trụ Tử, chúng ta đi thôi, đi phía trước.” “Muộn Du Bình, nơi này

rất kỳ quái.” “Theo lý mà nói, nơi ẩm ướt dưới đáy biển như vậy, hơn nữa còn nhiều hài cốt như vậy.

Làm sao có thể không sinh côn trùng.” “Muộn Du Bình, ta vừa rồi lục tung mấy căn nhà, không thấy một con côn trùng nhỏ nào.” Trương Khởi Lân lập tức dừng lại.

Trụ Tử nói rất đúng a.

Tại sao trong căn nhà này vậy mà không có một con côn trùng nào.

Trương Khởi Lân đột nhiên nghĩ tới.

Những bộ hài cốt vừa thấy, trên đó hình như không có một chút thịt khô nào.

Chỉ còn lại hài cốt.

Chắc chắn là sau khi bọn họ chết, thịt trên người đã bị ăn sạch sẽ.

Là thứ gì vậy.

Trương Khởi Lân không tự chủ được mà nắm chặt tay vào Hắc Kim Cổ Đao.

Lúc này.

Một số đạo mộ giả lục tục đã đi xuống.

Bọn họ tùy tiện nhìn một chút, rồi vội vàng chạy về phía trước.

Diệp Thần kéo kéo Trương Khởi Lân.

“Đừng vội, để bọn họ đi.” Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần.

Ý là chuyện thám hiểm mộ như vậy nhất định phải nắm bắt tiên cơ.

Làm sao có thể để bọn họ đi.

“Muộn Du Bình, những người này chính là đi thử sai rồi chịu chết.

Chúng ta cứ thoải mái đi theo là được.” “Trong tình huống không rõ mà quyết tâm lớn, thường sẽ chết rất thảm.” Trương Khởi Lân gật đầu.

Lúc này.

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng động hoảng loạn.

Diệp Thần nhìn một cái.

Trời ạ!

Khởi sương rồi!

Khói mù lớn như vậy!

Từ phía cuối những ngôi nhà tháp bay tới.

Không lâu sau, khói mù bao trùm tất cả mọi nơi.

Tầm nhìn chưa đầy một mét.

Ngay cả U Minh Nhãn của Diệp Thần cũng mất tác dụng.

U Minh Nhãn của hắn có thể nhìn thấy bóng tối, nhìn thấy sinh linh.

Nhưng làn khói này, giống như một bức tường vậy, U Minh Nhãn cũng không thể xuyên thấu.

Phòng trực tiếp lập tức hỗn loạn.

Tất cả vòng tay trực tiếp có chức năng nhìn ban đêm, đối với làn khói này cũng không có cách nào.

Trong màn hình trực tiếp khắp nơi đều là một màu trắng xóa.

“Khói mù này từ đâu ra vậy?

Sao đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy!” “Đúng vậy, vừa rồi Tiểu Ca còn nói, bên trong này có sinh vật đáng sợ đã ăn thịt trên hài cốt.

Giờ thì thảm rồi!" "Tôi không dám nhìn!

Áp lực quá!

Điều tôi sợ nhất chính là loại nguy hiểm không có tầm nhìn này." "Ai mà không vậy chứ, nếu trong khói mù có quái vật, ngươi căn bản không nhìn thấy nó vậy mà xuất hiện trước mặt ngươi, đó mới thật sự đáng sợ." Diệp Thần thấy khói mù bốc lên, vội vàng lo lắng gọi Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!" "Trụ Tử, ta ở đây.

Trụ Tử!" "Ở đâu a!

Trời ạ!

Căn bản không nhìn thấy." "Trụ Tử, ta ở đây.

Trụ Tử!" Diệp Thần trong đầu lập tức mịt mờ.

Giọng của Muộn Du Bình này, vậy mà truyền đến từ hai hướng, rốt cuộc là ở đâu?

Hắn vừa nghĩ xong, lập tức lại có tiếng nói truyền đến.

"Ở đâu a!

Trời ạ!

Ta không nhìn thấy." "Trụ Tử, ta ở đây.

Trụ Tử!" Diệp Thần bản thân không nói nữa.

Ngược lại trong không khí vẫn luôn có tiếng hắn nói.

Tiếng vọng?

Tiếng vọng này cũng quá khoa trương rồi.

Từ bốn phương tám hướng đều có!

Điều quan trọng là, tiếng vọng cứ kéo dài một phút mới tan đi.

Nhưng Diệp Thần rất lo lắng!

Hắn rất lo Muộn Du Bình rốt cuộc đã chạy đi đâu.

Hắn vừa tìm, vừa điên cuồng hô lớn một tiếng.

"Muộn Du Bình!" Ngay sau đó.

Tiếng vọng từ bốn phương tám hướng.

"Muộn Du Bình...

Muộn Du Bình..." Trong làn khói mù tầm nhìn chỉ chưa đầy một mét này, phương hướng cũng rất khó phán đoán.

Ngươi căn bản không biết mình đang đi về hướng nào.

Hơn nữa những căn nhà đá cẩm thạch trắng xung quanh, đều giống hệt nhau.

Giờ thì càng khó phán đoán hơn.

Đột nhiên.

Trong làn khói mù truyền ra giọng của Trương Khởi Lân.

"Trụ Tử!

Ngươi ở đâu?" Diệp Thần vừa nãy mơ hồ phán đoán là ở bên trái.

Ngay sau đó.

Bốn phương tám hướng đều là giọng nói này.

"Trụ Tử!

Ngươi ở đâu?" Diệp Thần tức giận.

Chỗ quỷ quái gì vậy.

Mẹ nó!

Hắn đi về phía bên trái mà hắn nghe thấy tiếng đầu tiên để tìm.

Đi đi lại lại, vẫn không có tung tích của Trương Khởi Lân.

Hắn nhìn thấy căn nhà tháp trắng bên cạnh.

Hắn đi vào.

Chân vấp phải một cái.

Vậy mà là một bộ hài cốt.

Diệp Thần cúi xuống nhìn.

Hóa ra là căn phòng mà hắn và Muộn Du Bình vào lúc đầu.

Hắn đã ném ba bộ hài cốt xuống đất.

Bộ hài cốt dưới chân Diệp Thần này chính là một trong số đó.

Ngay lúc này.

Ngoài làn khói mù đột nhiên truyền ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng vọng lập tức vang khắp nơi.

Không ai biết rốt cuộc là một đạo mộ giả gặp nguy hiểm, hay là rất nhiều người gặp nguy hiểm.

Diệp Thần đoán.

Chắc chắn là có quái vật nào đó xuất hiện, bắt đầu tấn công đạo mộ giả.

Không biết Muộn Du Bình có ở đó không.

Hắn một tay cầm Trảm Phách Đao, bước lớn ra khỏi căn nhà, chui vào giữa làn khói mù.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vừa vặn lúc này đến được dưới đây.

Bọn họ cũng như mọi người, đang quan sát những căn nhà tháp đá cẩm thạch trắng này.

Ngay đúng lúc này!

Đột nhiên khói mù bốc lên khắp nơi.

“Tuyết tỷ, Tuyết tỷ, làm sao bây giờ!

Đáng sợ quá!” Hắc Quả Phụ vừa quay người lại, Tuyết Lỵ Dương vốn đang ở bên cạnh cô ấy căn bản không tìm thấy nữa.

“Tuyết tỷ, Tuyết tỷ!” Cô ấy điên cuồng hô lớn.

Nhưng giọng cô ấy càng lớn, tiếng vọng càng vang dội.

Hơn nữa!

Tiếng vọng liên tục rất nhiều lần.

Chương 238

Điều này khiến Hắc Quả Phụ sợ hãi.

Cô ấy sờ soạng chạy lung tung khắp nơi.

Đột nhiên.

Cô ấy đâm sầm vào một người rất khỏe.

Hắc Quả Phụ sợ hãi lập tức rút súng ra.

Nhưng động tác của đối diện rất nhanh chóng, một chưởng đánh văng súng của cô ấy.

Tay phải Hắc Quả Phụ đưa đến thắt lưng, định rút dao thì lập tức nhìn rõ khuôn mặt đối diện.

"Vương đạo diễn?

Vương Bàn Tử đạo diễn?" "Ngươi sao lại ở đây!

Bàn Tử đạo diễn." Chưa đầy một giây.

Bên cạnh Vương Bàn Tử lại bước ra một bóng người.

Hắc Quả Phụ kinh ngạc nói.

"Ngô Tà ca ca." Ngô Tà gật đầu.

"Ngô Tà ca ca, Bàn đạo, ngươi có thấy Tuyết tỷ của ta không.

Chính là cộng sự của ta Tuyết Lỵ Dương?" Ngô Tà và Vương Bàn Tử lắc đầu.

"Hắc Quả Phụ, làn khói này, ngay cả Bàn gia ta cũng không dám chạy lung tung.

Hai ngươi gan lớn quá rồi!" Ngay đúng lúc này.

Từ trong làn khói mù phía trước, hai đạo mộ giả lùi lại.

Bọn họ run rẩy, toàn thân run bần bật.

Ngô Tà nhìn một cái.

Hai đạo mộ giả này hắn nhận ra, đây đều là những người Trần gia thuê.

Một người tên là Hám Bao, người kia tên là Đại Phóng.

Mặc dù không phải người của Trần gia bản tộc, nhưng cũng luôn làm việc cho Trần gia.

Hai người bọn họ thấy Ngô Tà và Vương Bàn Tử, vội vàng chào hỏi.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng không cho sắc mặt tốt.

Lúc này.

Mấy người bọn họ đang ở trong một vòng tròn nhỏ.

Tầm nhìn ở đây rất thấp.

Ai chỉ cần bước ra một bước, thì những người khác sẽ không nhìn thấy người đó.

Đột nhiên!

Hám Bao lập tức kêu lớn một tiếng.

Bởi vì cây thương dài trong tay hắn, bị thứ gì đó trong làn khói mù, ngay lập tức cướp đi.

Tốc độ cực nhanh!

Hơn nữa sức lực kinh người!

Hám Bao lập tức sợ hãi, toàn thân bắt đầu run rẩy dữ dội!

Nghe Hám Bao nói như vậy, những người khác còn chưa sao.

Đại Phóng, em gái của Hám Bao, lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Ai cũng sợ quái vật ở nơi lạnh lẽo chưa biết.

Ai cũng sợ mình căn bản không nhìn thấy quái vật tấn công.

“Thiên Chân, ngươi lùi lại một chút.” “Bàn Tử, ta thấy chúng ta vẫn nên vào một căn nhà để trốn, như vậy an toàn hơn.” “Được!

Đi thôi!” Hắc Quả Phụ, Hám Bao và Đại Phóng đều theo sau.

Lúc này.

Hành động một mình tuyệt đối chính là con đường chết.

“Đại Phóng tỷ tỷ, ngươi mau theo kịp đi.” “Đến rồi!

Đến rồi, chân ta hơi đau.” Nhưng!

Hắc Quả Phụ là người đầu tiên nhìn thấy trên đầu Đại Phóng, thò ra một cánh tay.

Cánh tay này toàn thân mọc đầy vảy, vừa đen vừa thô tráng.

Hắc Quả Phụ còn chưa kịp phản ứng.

Cánh tay mọc đầy vảy đó đã lập tức kẹp chặt Đại Phóng, biến mất trong làn khói mù.

Hắc Quả Phụ sợ đến ngơ ngác.

Cái quái vật này rốt cuộc là cái gì.

Một bàn tay vậy mà có thể trực tiếp kẹp người đi mất.

“Bên này!” Ngô Tà hô lớn một tiếng.

Hắc Quả Phụ vội vàng dựa vào căn nhà đó.

Hám Bao vẫn luôn tìm chị gái Đại Phóng của mình.

Kêu thế nào cũng không thấy người.

Hắn vừa rồi không nhìn thấy cảnh Đại Phóng bị người khổng lồ bắt đi.

"Có nguy hiểm, mau lại đây!" Hắc Quả Phụ hét vào Hám Bao một tiếng.

Nhưng!

Hám Bao vừa kịp phản ứng.

Đã thấy một móng vuốt từ phía sau lưng hắn, trực tiếp đâm vào.

Rồi thuận theo bụng hắn chui ra.

Hám Bao toàn thân run rẩy.

Vậy mà không hề kêu ra một tiếng nào!

Máu tươi từ miệng chảy ra với diện tích lớn.

Bụng hắn càng là một mảng đỏ rực.

Rồi "Phập" một tiếng.

Hám Bao trực tiếp bị kéo vào trong làn khói mù dày đặc.

Hắc Quả Phụ sợ đến toàn thân run rẩy.

Cô ấy lập tức phóng nhanh vào trong phòng.

"Ngô Tà ca ca, Bàn đạo diễn, có quái vật!

Quái vật!

Quái vật đáng sợ lắm!" Nhưng cô ấy căn bản không tìm thấy Ngô Tà và Vương Bàn Tử đã đi đâu.

Cô ấy hoảng loạn ngẩng đầu lên.

Mơ hồ nhìn thấy hai người họ trốn trên tầng hai của căn nhà.

Hắc Quả Phụ vội vàng leo lên.

Cô ấy vừa đặt chân lên tấm bậc đá tầng hai.

Đã nghe thấy tiếng bước chân tiến vào trong căn nhà.

Miệng còn phát ra tiếng "Rắc rắc rắc".

Quái vật đi vào bên trong, nhìn ngó khắp nơi.

Đợi đến khi nó đi thẳng đến giữa căn nhà.

Hắc Quả Phụ mới nhìn rõ.

Quái vật này có hình người, nhưng cao hơn người rất nhiều.

Toàn thân nó mọc đầy vảy, dày đặc.

Nó vừa đi vừa kêu "Rắc rắc rắc", trông vô cùng đáng sợ.

Nó đứng giữa căn nhà, nhìn ngó khắp nơi.

Trên miệng, trên mặt nó dính đầy máu tươi.

Nó tìm một lúc, không phát hiện có ai.

Thế là chậm rãi quay người lại.

"Rắc rắc rắc..." Nó đi về phía cửa.

Hắc Quả Phụ sợ đến toàn thân là mồ hôi.

Cô ấy thở phào một hơi dài.

Cô ấy muốn nằm xuống nghỉ một lát, cô ấy quá căng thẳng.

Đến mức con quái vật vừa đi, cô ấy đã như kiệt sức.

Cô ấy nằm xuống, đầu vừa tựa xuống.

Đã cảm thấy không đúng.

Sao lại gồ ghề, cấn quá.

Hắc Quả Phụ nhìn kỹ một cái.

Mẹ ơi!

Cô ấy hóa ra đang cưỡi trên một bộ hài cốt!

Vừa rồi đầu cô ấy còn tựa vào đầu hài cốt.

Não cô ấy một mảng trống rỗng.

Lập tức căng thẳng ngồi dậy.

Chỉ một động tác nhẹ nhàng đó.

Con quái vật vảy vừa nãy đã đi ra lại đi vào.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đang nằm úp sấp ở bên kia đều kinh ngạc đến ngây người.

Cái Hắc Quả Phụ ngây ngốc này, lại dẫn quái vật vào rồi.

Quái vật đang đi về phía chỗ Hắc Quả Phụ vừa động.

Hắc Quả Phụ ngồi ở đó.

Thân thể vẫn còn cưỡi trên hài cốt.

Cô ấy từ trong túi sờ ra khăn giấy, không ngừng lau miệng.

Không ngừng lau.

Ngay đúng lúc này!

Quái vật vảy đứng bên cạnh cô ấy, ngây ngốc nhìn Hắc Quả Phụ.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều sợ ngây người.

Mắt trừng lớn.

Cái Hắc Quả Phụ này đúng là một của hiếm a.

Tầm nhìn trong phòng trực tiếp rất kém, vì khói mù.

Nhưng khi khuôn mặt quái vật từ từ áp sát Hắc Quả Phụ.

Thật sự khiến rất nhiều người hâm mộ sợ hãi hồn vía lên mây.

"Con quái vật này đáng sợ quá đi, trên mặt nó toàn là vảy!

Cái này rốt cuộc là thứ gì?" "Đừng quan tâm là thứ gì nữa.

Quả muội giờ thì tiêu rồi!" "Đáng sợ chết tiệt, mẹ kiếp!

Móng vuốt của nó giơ lên rồi!

Quả muội, mau chạy đi!" "Chạy cái gì mà chạy!

Con quái vật này cao hai mét." Quái vật vẩy đưa móng vuốt chạm vào đùi Hắc Quả Phụ.

Hắc Quả Phụ vừa lau miệng.

Đột nhiên cảm thấy có người chạm vào đùi mình.

Hắc Quả Phụ lập tức nổi giận.

Chương 239

Mẹ kiếp đùi của lão nương ngươi cũng dám chạm vào.

Cô ấy đang định mắng.

Vừa ngẩng đầu lên.

Vừa đúng lúc đối mặt sâu sắc với quái vật vảy.

"A..." "A..." Hắc Quả Phụ triệt để sụp đổ.

Cô ấy liều mạng khóc thét một tiếng.

Ngay đúng lúc này.

Hai thanh phi đao trong tay Ngô Tà, lập tức bay ra.

Hắn nhắm vào cổ quái vật vảy mà phóng phi đao.

Nhưng!

Phi đao vừa va vào vảy.

"Pằng pằng" lập tức bị bật bay.

Vảy vậy mà cứng rắn đến vậy!

Ngô Tà kinh hãi dị thường.

Vương Bàn Tử nhanh chóng rút súng.

Hắc Quả Phụ nhân cơ hội này, lập tức nhảy lên.

Cô ấy muốn nhảy xuống, rồi bỏ chạy.

Kết quả.

Một chân của cô ấy vừa nhảy lên giữa không trung, đã bị quái vật vảy lập tức kẹp vào lòng.

Hắc Quả Phụ không ngừng giãy giụa.

Nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Quái vật vảy sức lực vô cùng lớn.

Kẹp Hắc Quả Phụ đến mức cô ấy không thở nổi.

“Pằng pằng pằng...” Vương Bàn Tử bắn liên tiếp mấy phát.

Đạn vì khoảng cách quá gần, không bắn trúng cơ thể quái vật vảy.

Nhưng nó cảm nhận được sự đau đớn của viên đạn.

Nó điên cuồng một chưởng, đập vào tấm đá tầng hai.

“Rắc!” “Rầm” một tiếng.

Tấm đá đứt gãy.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng rơi xuống.

Quái vật vảy trực tiếp lao tới, một tay túm lấy Vương Bàn Tử, ngay lập tức ném xuống đất.

Vương Bàn Tử toàn thân đau đớn dữ dội.

Khuôn mặt càng bị ném đến chảy máu.

Ngô Tà vội vàng đỡ Vương Bàn Tử dậy.

“Bàn Tử mau dậy, mau đi.” Không ngờ.

Giây tiếp theo.

Quái vật vảy khổng lồ một lần nữa túm tới.

Móng vuốt của nó vừa nhọn vừa sắc.

Khán giả đều tuyệt vọng.

Hắc Quả Phụ trực tiếp bị hạ gục, bị kẹp vào cánh tay.

Phi đao của Ngô Tà không xuyên thủng vảy của nó.

Vương Bàn Tử đạo diễn bị trực tiếp đập ngất.

Thế này thì biết làm sao đây?

“Xong rồi!

Ba người này đều phải chết!

Ai!

Quả muội đáng thương, Ngô Tà ca ca đáng thương!” “Vương Bàn Tử đạo diễn thật ngốc a, không làm đạo diễn, lại chạy đi chịu chết.

Cái này vừa mới bắt đầu, đã dâng tháp rồi.” “Cái quái vật này rốt cuộc là cái gì a, cũng quá lợi hại rồi!” Nhìn thấy!

Khi móng vuốt của quái vật vảy đập xuống, Ngô Tà chắc chắn sẽ bị nó đập chết.

Đột nhiên!

Một bóng người lóe qua ở cửa căn nhà này.

Con quái vật vảy lúc đầu muốn giết Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Đột nhiên!

Nó cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Nó lập tức quay người lại.

Một thanh đại đao dài một mét rưỡi từ trên trời giáng xuống!

Đao thế uy mãnh, thế như chẻ tre!

Không phải Trảm Phách Đao khổng lồ thì là gì.

Trảm Phách Đao từ đỉnh đầu con quái vật vảy, bổ xuống.

Trảm Phách Đao bổ thẳng vào đầu nó.

Lưỡi đao khổng lồ lướt dọc theo cơ thể nó, bổ thẳng xuống tận dưới cùng.

Máu tươi văng tung tóe.

“Bẹp bẹp. .....” “Tích tắc tích tắc. .....” Hắc Quả Phụ lập tức bị những thứ dơ bẩn từ trên trời rơi xuống phun đầy người.

Cô lập tức giật mình tỉnh dậy.

“Tôi vẫn còn sống!

Tôi vẫn còn sống!

Sao mà hôi thế này!” “Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, anh đã cứu tôi.

Ô ô. .....” Lông mày Hắc Quả Phụ dính thứ gì đó.

Cô dùng tay lau.

Không ngờ.

Trong tay cô trực tiếp nắm được thứ gì đó.

Cô nhìn xem.

Trời đất!

Đó là một đoạn ruột, bên trong toàn thứ vàng khè xịt đầy mặt cô.

Hắc Quả Phụ một trận buồn nôn.

Nằm bò sau tháp ốc không ngừng nôn mửa.

Ngô Tà đỡ Vương Bàn Tử bị gãy xương chân đứng dậy.

“Trụ. .....

Trụ Kình Thiên.” Vương Bàn Tử lập tức cắt ngang lời Ngô Tà.

“Kêu gì mà Trụ Kình Thiên, gọi Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca, cảm ơn anh đã cứu chúng tôi.” Ngô Tà hơi sững sờ một chút, rồi gọi một tiếng.

“Trụ Tử ca.” Diệp Thần chỉ hỏi một câu.

“Có thấy Muộn Du Bình không?” Ngô Tà hơi sốt ruột, lắc lắc đầu.

Diệp Thần không nói hai lời.

Cầm Trảm Phách Đao lại chui vào làn khói dày đặc.

Ngô Tà muốn giãy dụa đứng dậy.

Vương Bàn Tử đỡ y.

Hai người bật đèn pin, tay nắm chặt súng.

Cũng nhanh chóng tiến vào làn khói dày đặc.

Bọn họ phải giúp Diệp Thần, nhanh chóng tìm thấy Tiểu Ca. .....

Trương Khởi Lân vừa nãy khi làn khói dày đặc ập đến.

Phản ứng đầu tiên của y là nhanh chóng gọi Diệp Thần.

Nhưng không ngờ ở đây lại có tiếng vọng gây nghẹt thở.

Tiếng vọng từ bốn phương tám hướng.

Ngay lập tức không thể phân biệt được phương hướng.

Trương Khởi Lân tìm Diệp Thần xung quanh mình.

Căn bản không tìm thấy.

Đúng lúc này.

Y nghe thấy bên cạnh trong ngôi nhà đá cẩm thạch có một chút động tĩnh rất nhỏ.

Y nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao đi vào trong.

Bước chân Trương Khởi Lân rất nhẹ.

Y lần theo tiếng "rột rẹt" mà đi.

Tiếng động này cứ như ai đang lén lút ăn trộm đồ vậy.

Lại như cánh cửa nào đó cứ kêu mãi.

Trương Khởi Lân có nền võ công nhiều năm, lại thêm ba viên Cửu

Đại Thiên Châu trong người.

Bởi vậy bước chân của y vô cùng nhẹ.

Âm thanh tuy không lớn, nhưng ngày càng rõ ràng.

Dần dần tiếp cận.

Trong làn khói mờ mịt.

Trương Khởi Lân nhìn thấy một cái bóng hình người như đang nằm bò ở đó.

Đạo mộ giả?

Trông có vẻ không giống lắm.

Y cứ bò dưới đất mà "rột rẹt".

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, tiếp tục tiếp cận.

Cho đến khi đến gần.

Y nhìn thấy, lưng cái bóng hình người này mọc đầy vảy.

Đầu nó đang nằm bò ở đó.

Đang gặm một cái đầu của nữ đạo mộ giả.

Trương Khởi Lân một trận buồn nôn.

Cái quái vật hình người đó lập tức ngẩng đầu lên.

Mặt nó đầy máu, mặt và lưng đều như nhau, toàn bộ đều là vảy.

Hải hầu tử!

Trương Khởi Lân kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn đã nhận ra đây là một con hải hầu tử.

Hình thể giống người, toàn thân đầy vảy, đầu to, sức lớn!

Chương 240

Đặc điểm điển hình của hải hầu tử.

Hải hầu tử vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trương Khởi Lân.

Lập tức đứng dậy.

Tay nó toàn bộ là móng vuốt cứng rắn.

Nó nhe hàm răng máu ra với Trương Khởi Lân.

Miệng đầy răng dài lởm chởm.

Sau đó!

Lập tức nhảy lên.

Lao về phía Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân còn chưa kịp đợi hải hầu tử xông tới.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay y đã chém ra.

Lưỡi đao lập tức chém vào vảy của nó.

Tức thì!

Vảy bị chém văng tứ tung.

Trên người hải hầu tử có một vết thương lớn, máu chảy khắp nơi.

Nó trừng mắt ác độc nhìn Trương Khởi Lân.

Nhưng!

Nó lại không phát ra tiếng gào giận dữ.

Trương Khởi Lân nghĩ con hải hầu tử này có thể cực kỳ thông minh.

Sợ tiếng vọng ở đây ảnh hưởng đến thính giác của mình.

Nó lùi về sau hai bước, muốn giãy dụa chạy trốn.

Trương Khởi Lân căn bản không cho nó cơ hội này.

Hắc Kim Cổ Đao nhanh chóng bay lên.

"Vút" một tiếng.

Hải hầu tử, trực tiếp bị chém ngang lưng.

Thi thể máu tươi văng đầy đất.

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, một lần nữa đi ra ngoài.

Tại sao ở đây lại có nhiều hải hầu tử như vậy.

Hơn nữa vảy trên người con hải hầu tử này cứng rắn dị thường.

Năm đó!

Y đã từng thấy hải hầu tử trong Nam Hải Vương Mộ.

Nhưng đều không cao lớn như vậy.

Trương Khởi Lân vừa đứng ra ngoài sương mù.

Liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết xé lòng khắp nơi.

Còn có tiếng hải hầu tử chạy vút.

Y nhìn quanh.

Sương mù đã hơi loãng hơn so với vừa nãy một chút.

Tầm nhìn mở rộng đến hơn hai mét.

Trương Khởi Lân một lần nữa nhanh chóng tìm Diệp Thần ở gần đó.

Tuy y biết con hải hầu tử này căn bản không phải là mối đe dọa đối với Trụ Tử.

Nhưng!

Y vẫn vô cùng lo lắng!

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ sau lưng.

Y nhanh chóng quay người.

Vừa nhìn đã thấy, lúc này đứng sau lưng y là năm con hải hầu tử khổng lồ.

Chúng rõ ràng lớn hơn con mà Trương Khởi Lân vừa giết.

Trương Khởi Lân vừa nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Liền nghe thấy sau lưng lại vang lên tiếng bước chân.

Y liếc mắt một cái.

Lại là bốn con hải hầu tử nữa.

Trương Khởi Lân nghĩ, chắc chắn là máu hải hầu tử trên Hắc Kim Cổ Đao của y đã dẫn chúng đến.

Chín con hải hầu tử, thân thể khổng lồ, toàn thân đều là vảy cứng rắn.

Điều này khiến khán giả trực tiếp sợ hãi đến tái mặt.

"Tiểu Ca!

Tiểu Ca, cẩn thận a.

Tiểu Ca." "Trụ Tử ca mau đến đi, mau đến đi.

Tiểu Ca đang gặp nguy hiểm." "Nhị Nguyệt Hồng tướng quân nói đây là hải hầu tử, vảy toàn thân cực kỳ cứng rắn, sánh ngang thép." "Sao lại có thứ kỳ quái như vậy!

Khỉ và người sinh ra, hay người và khỉ sinh ra?

Khẩu vị này nặng quá!" Trương Khởi Lân mắt y lạnh lẽo.

Sát khí trên người tức thì bức người.

Trên Hắc Kim Cổ Đao của y thậm chí còn kết ra băng tinh.

Lúc này.

Một con hải hầu tử dẫn đầu lập tức xông lên.

Trương Khởi Lân mũi chân đạp đất.

Lập tức nhảy vút lên.

Ngay sau đó chém một đao trên không.

Hắc Kim Cổ Đao lạnh lẽo một đao chém nát vảy của hải hầu tử.

Trên người nó xuất hiện một vết thương lớn, máu tươi không ngừng phun ra ngoài.

Các con hải hầu tử khác cũng nhao nhao xông lên.

Ánh mắt Trương Khởi Lân càng thêm âm lạnh.

Lông mày y dường như cũng đóng băng.

Y run tay.

Hắc Kim Cổ Đao tức thì chém ra.

Một vòng đao quang lóe lên.

Mấy con hải hầu tử xung quanh, toàn bộ đều bị chém nát tan.

Cánh tay, đầu lâu văng khắp nơi!

Điều kinh khủng nhất là.

Chỉ cần là hải hầu tử bị thương.

Chúng nó đều ôm lấy vết thương không ngừng giãy giụa.

Không đến một lúc.

Vết thương của chúng đóng một lớp băng tinh.

Mà băng tinh này.

Cứ thế chui vào tim chúng.

Trực tiếp đóng băng trái tim.

Chưa đầy năm phút.

Chín con hải hầu tử khổng lồ.

Toàn bộ nằm trên đất không nhúc nhích.

Khán giả lúc này vô cùng kinh ngạc!

Bọn họ kích động la hét ầm ĩ, bình luận như tuyết bay đầy trời.

“Sao có thể?

Sao có thể?

Súng bắn còn không xuyên qua vảy?” “Thật là đáng sợ!

Tiểu Ca và Trụ Tử ca hai người đàn ông này!

Thật đáng sợ!” “Người ta bao nhiêu đạo mộ giả đều chết rồi, mấy đạo mộ giả giết một con hải hầu tử còn không giết được.

Tiểu Ca giết chín con!” Trương Khởi Lân đứng cầm đao, lông mày kiếm sắc bén, vẻ mặt lạnh lùng.

Cảm giác đó tựa như một vị thần!

Diệp Thần bước đi trong làn sương mù mịt.

Trảm Phách Đao bị hắn kéo lê trên đất.

Phát ra tiếng “xẹt xẹt”.

Hắn bây giờ chỉ có một mục đích.

Không ngừng đi, đi theo đường thẳng.

Vĩnh viễn không dừng nghỉ!

Hắn không tin, sẽ không tìm thấy Muộn Du Bình!

Đột nhiên!

Một con hải hầu tử từ bên phải điên cuồng xông lên.

Diệp Thần đại đao trực tiếp vung lên.

Hắn thậm chí không thèm nhìn con hải hầu tử một cái.

Đao quang lóe lên.

Hải hầu tử trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Hắn không ngừng đi!

Không ngừng giết!

Dần dần.

Rất nhiều hải hầu tử từ xa nhìn thấy hắn, liền tránh ra.

Bao nhiêu năm rồi!

Chúng hoành hành ngang ngược ở đây.

Thậm chí trong đại dương, chúng cũng có thể dễ dàng giết chết nhiều sinh vật biển cỡ lớn.

Thật không ngờ.

Hôm nay lại đụng phải hai tên ma quỷ.

Hai thanh đại đao tựa ma quỷ!

Rất nhiều hải hầu tử bắt đầu rút lui.

Cho đến cuối cùng.

Rút lui sạch bách. .....

Gió đã nổi lên.

Nơi đây chịu ảnh hưởng của thủy triều và nhiệt độ, có gió thổi là

điều rất bình thường.

Sương mù dần tan đi.

Sương mù không biết từ đâu đến, dần tan hết.

Điều may mắn duy nhất là trong sương mù này không có độc.

Chương 241

Bằng không, tất cả mọi người ở đây.

Ngoại trừ Trương Khởi Lân có Kỳ Lân Huyết và Diệp Thần có khả năng kháng độc cực mạnh.

Đều phải chết!

Diệp Thần vừa đi về phía trước.

Vừa nhìn khoảng không dần mở rộng xung quanh.

Phía trước một khoảng đất.

Máu tươi khắp nơi, thi thể hải hầu tử chất đống.

Ngay chính giữa những thi thể hải hầu tử này.

Đứng một bóng người trắng.

Đầu đội mũ trùm.

Tay nắm Hắc Kim Cổ Đao.

Không phải Muộn Du Bình lạnh lùng tựa thần linh, thì là ai!

Diệp Thần nở nụ cười rạng rỡ.

Đây rốt cuộc là một người tinh tế đến nhường nào chứ.

Quần áo trắng, bao nhiêu hải hầu tử bị y giết.

Thế mà!

Một giọt máu cũng không dính vào người!

Trương Khởi Lân nghe thấy tiếng bước chân sau lưng.

Lập tức quay đầu lại.

Vẻ mặt y dịu dàng, ánh mắt như nước.

Lặng lẽ nhìn Diệp Thần.

“Trụ Tử!” “Muộn Du Bình!” “Ngươi không sao chứ!” “Ta không sao, Muộn Du Bình, còn ngươi thì sao?” “Không sao.

Chỉ là.

Hơi lo cho ngươi.” “Ha ha ha!

Muộn Du Bình, ta cũng vậy!

Ta cũng rất lo lắng cho ngươi!” Diệp Thần đi qua.

Tựa sát vào Trương Khởi Lân.

Hai người nhìn nhau cười, dịu dàng đến cực điểm.

Khoảnh khắc này.

Rất nhiều khán giả trực tiếp trái tim đã tan chảy.

“Tiểu Ca, Trụ Tử ca, ở bên nhau, ở bên nhau!” “Người đàn ông tuyệt thế đẹp trai như vậy!

Ông trời ơi, ban cho con một người đi!” “Bạn nhìn ánh mắt Trụ Tử ca kìa, bạn nhìn ánh mắt Tiểu Ca kìa!

Trời ơi, trái tim nhỏ của tôi đã tan chảy.” “Một giang hồ đạo mộ hiểm nguy đến nhường nào, một cặp đôi CP đáng ghen tị đến nhường nào.

Đời người như vậy, còn cầu gì hơn nữa!” Diệp Thần nắm lấy cánh tay Trương Khởi Lân.

“Đi thôi, Muộn Du Bình.” “Đi thôi, Trụ Tử.” “Muộn Du Bình à, ngươi nói xem sao lần nào quần áo của ngươi cũng sạch sẽ vậy.

Đánh nhau xong mà vẫn sạch!” Trương Khởi Lân khóe miệng hơi nhếch lên, khẽ cười.

“Ngươi tưởng ai cũng như ngươi à, xem kìa, lần nào đánh nhau

cũng máu me đầy người." "Muộn Du Bình, ngươi đừng chạm vào quần áo ta, máu sẽ làm bẩn quần áo trắng của ngươi." "Không sao.

Bẩn thì giặt lại là được." .....

Xa xa, một bên căn nhà trắng sương mù đã tan hết.

Hai bóng người ló ra.

Một người là Ngô Tà của Ngô gia.

Một người là đạo diễn tiền nhiệm của cuộc thám hiểm đạo mộ: Vương Bàn Tử.

"Thiên Chân, đừng buồn, ngươi còn có ta mà." "Không buồn, Bàn Tử." Ngô Tà nhìn Tiểu Ca và Diệp Thần đang đi xa.

Trên mặt y lại hiện lên một nụ cười nhẹ.

"Bàn Tử, ngươi biết không?

Ta bây giờ rất vui." "Thiên Chân, thật ra, ngươi không nói, ta cũng muốn nói, Tiểu Ca như vậy chẳng phải rất tốt sao." "Đúng vậy, Bàn Tử, Mộ Táng Tinh Cầu này nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, Trụ Tử ca, quả thực thích hợp hơn bọn ta để ở bên Tiểu Ca." "Đương nhiên rồi, ngươi xem con hải hầu tử hôm nay kìa, toàn thân vảy, ta dùng súng còn không được, suýt nữa bị siết cổ chết.

Thiên Chân, ngươi xem Trụ Tử ca kìa, trời ơi, một đao chém đôi hải hầu tử!" Ngô Tà gật đầu.

Quả thực là như vậy.

Hơn nữa, có mối quan hệ đặc biệt của Ngô gia, Tiểu Ca chắc chắn sẽ không chọn y và Bàn Tử.

"Tiểu Ca ban đầu rời bỏ chúng ta, là không muốn ta khó xử ở Ngô gia.

Ta nợ y.” “Thiên Chân, Ngô gia là Ngô gia, ngươi là ngươi, đừng nghĩ nhiều như vậy.

Con người à, sống cho mình là được rồi!” .....

Tuyết Lỵ Dương vừa nãy khi sương mù bốc lên.

Cô và Quả Muội vừa đi lạc.

Cô lập tức trốn vào một căn phòng đá cẩm thạch trắng gần đó.

Cô chui lên tấm đá tầng hai của căn phòng.

Nằm bò bên cạnh một hài cốt, không nhúc nhích.

Trong lúc đó, rất nhiều hải hầu tử đã vào căn phòng này.

Cô sợ đến không dám phát ra tiếng động.

Dù quần đã ướt.

Cô cũng không dám phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Không ngờ.

Cô lại thành công tránh được rất nhiều hải hầu tử.

Dần dần.

Sương mù tan hết.

Cô không còn nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào của hải hầu tử.

Cũng không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bất kỳ đạo mộ giả nào khác.

Tuyết Lỵ Dương biết, điều này chắc chắn là an toàn rồi.

Cô liền từ trên đó từ từ leo xuống.

Cô vội vã đi tìm Hắc Quả Phụ.

“Quả Muội!

Quả Muội!

Ngươi ở đâu vậy?" "Quả Muội!

Quả Muội!" Tuyết Lỵ Dương vừa đi vừa gọi.

Cuối cùng cô nghe thấy tiếng kêu trong một căn phòng.

Cô cũng nhát gan, sợ lại gặp quái vật.

Cô sờ eo, không ngờ vừa nãy chạy trốn, vũ khí đã mất hết.

Cô nhìn thấy một cây gậy sắt bên cạnh căn nhà, cô nắm chặt trong tay.

Cô từ từ tiến vào căn nhà.

Vừa vào cửa, cô liền nhìn thấy bên trong đột nhiên xông ra một người toàn thân dính máu, người treo đầy nội tạng.

Điều này làm Tuyết Lỵ Dương sợ hãi, trực tiếp vung gậy đập tới.

"Rầm!" một tiếng, một cú đập mạnh, người đó không kêu một tiếng liền ngã xuống đất ngất xỉu.

Tuyết Lỵ Dương sợ hãi vội vàng chạy ra ngoài.

Chạy được khoảng trăm mét.

Cô đột nhiên cảm thấy người vừa nãy sao mà quen mắt thế.

Cô quay trở lại, nhìn kỹ một chút.

"Trời đất!

Lại là Quả Muội!" Quỷ gì thế này, Quả Muội!

Người máu me be bét thì thôi đi, sao còn dính đầy ruột với phân thế!

"Quả Muội, có phải ngươi rơi vào nhà xí không!

Trời ơi!

Hôi chết đi được!" Tuyết Lỵ Dương cầm cái bát, ra bờ sông nhỏ bên này múc một bát nước, trực tiếp đổ lên đầu cô ấy.

Hắc Quả Phụ tỉnh rồi, cố gắng mở mắt.

Lúc cô ấy nằm trên đất.

Diệp Thần trực tiếp ở trên đỉnh đầu cô ấy chém đôi một con hải hầu tử.

Cho nên, toàn bộ nội tạng của hải hầu tử đã văng vào mặt cô ấy.

Hắc Quả Phụ lờ mờ nhìn xuyên qua thứ màu vàng dính trên lông mày, nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương.

Cô ấy lập tức đứng dậy.

"Tuyết tỷ!

Tuyết tỷ!

Em cuối cùng cũng tìm thấy chị rồi!" Hắc Quả Phụ trực tiếp lao về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương sợ hãi, lập tức biến sắc.

Vội vàng như điên mà chạy về phía trước!

"Tuyết tỷ!

Tuyết tỷ!

Đừng chạy mà!

Đợi em với!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà vừa chỉnh lý xong đồ đạc, vừa bước ra khỏi tháp ốc đá cẩm thạch.

Liền nhìn thấy Thường Uy đang bắn súng trường.

Ồ!

Không đúng!

Trực tiếp nhìn thấy một người đầy phân đang đuổi theo Tuyết Lỵ Dương.

Khí phách anh hùng cứu mỹ nhân của Vương Bàn Tử lập tức trào dâng.

Hắn nhặt một viên gạch bên cạnh, trực tiếp ném qua.

"Bốp!" "A!" Hắc Quả Phụ trực tiếp bị gạch đập mạnh vào mặt, một lần nữa ngất xỉu.

Tuyết Lỵ Dương: .....

Diệp Thần và Trương Khởi Lân cứ đi dọc theo con đường nhỏ hai bên đầy tháp ốc đá cẩm thạch trắng.

Lúc họ vừa đi xuống.

Nơi bắt đầu những tháp ốc trắng của họ, nhìn những căn nhà phía sau, cảm thấy hoàn toàn giống nhau.

Thật sự đi sâu vào bên trong những tháp ốc này, mới thấy.

Những căn nhà trắng ở đây lớn hơn nhiều so với trước đó.

Trương Khởi Lân tùy tiện tìm một căn, chui vào xem.

Diệp Thần đi theo sau.

"Muộn Du Bình, cách bài trí căn phòng này rõ ràng phồn hoa hơn nhiều so với vừa nãy, ngươi xem trên tường còn có bích họa." Trương Khởi Lân ừ một tiếng, quay đầu nhìn những bích họa này.

Bức tranh này dường như là một lễ kỷ niệm nào đó, người chen chúc nhau, tất cả thần dân vây quanh cung điện hoàng tộc.

"Muộn Du Bình, ngươi xem ở đây có chữ, rất nhỏ, viết gì vậy." "Chủ, ngày sinh của người!" Diệp Thần nghe không hiểu, ngày sinh của Chủ gì chứ.

“Chủ gì?

Chẳng lẽ là nói về Nữ Vương Á Đặc Lan Đế Tư?” Trương Khởi Lân ở một bên khẽ lắc đầu.

“Trụ Tử, không phải Nữ Vương Á Đặc Lan Đế Tư đâu, ngươi xem ở đây!” Trương Khởi Lân chỉ một cái.

Diệp Thần thuận theo ngón tay y nhìn đi, một người phụ nữ đội vương miện đứng trước tất cả thần dân, cô ấy thế mà cũng đang hành lễ!

Chương 242

Diệp Thần gần như ngay lập tức phản ứng.

Người phụ nữ này chẳng phải là Nữ Vương Á Đặc Lan Đế Tư sao?

Cô ấy cũng đang hành lễ ở đây, vậy thì có nghĩa là, "ngày sinh của Chủ" này, căn bản không phải chỉ cô ấy.

Vậy là ai chứ?

Nhưng điều kỳ lạ hơn là, Nữ Vương Á Đặc Lan Đế Tư này, chẳng phải rất nhiều bức tranh đều là hình dạng mỹ nhân ngư sao?

Tại sao lại là như thế này, còn có chân?

"Muộn Du Bình, sao Nữ Vương này lúc có chân, lúc không có chân!

Cô ấy có phải vốn dĩ có chân, nhưng không dùng, chỉ là chơi đùa thôi?" Trương Khởi Lân khẽ cau mày, y cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng!

Y dường như có ấn tượng rất sâu sắc về bức tượng người này, trong ký ức của y.

Lúc y còn rất nhỏ, đã từng nhìn thấy Nữ Vương Á Đặc Lan Đế Tư này mặc áo xanh, đeo ngọc bích xanh.

"Muộn Du Bình, Muộn Du Bình!

Lại đây." Trương Khởi Lân lập tức giật mình tỉnh dậy, nghe thấy Trụ Tử đang gọi y.

Y ra khỏi căn nhà, đi vào một tháp ốc đá cẩm thạch khác.

Diệp Thần chỉ vào bức tranh giữa tường.

“Muộn Du Bình, mấy căn phòng bên này, chỉ còn căn nhà này có bích họa, ngươi xem đi!

Đây là cái gì?” Diệp Thần rất kích động, vì hắn hình như đã tìm thấy manh mối mới.

Trương Khởi Lân đến gần nhìn.

Thế mà lại là rất nhiều người tụ tập lại với nhau.

Chỉ là lần này nhân vật chính lại là pho tượng vàng khổng lồ kia.

Chính là pho tượng người khổng lồ bằng vàng mà Trương gia đã cướp được trong cung điện cổ dưới đáy biển Á Đặc Lan Đế Tư.

Trong bức họa, mọi người dùng rất nhiều khúc gỗ trải dưới đất, lợi dụng lực lăn của khúc gỗ.

Đang từ từ vận chuyển người khổng lồ bằng vàng đi về phía trước.

Hầu như tất cả mọi người đều hưng phấn!

Dân chúng phía sau lại quỳ một mảng lớn!

Xa xa đen kịt một mảnh, tất cả đều quỳ!

Đầu Trương Khởi Lân đột nhiên rất đau.

Điều này dường như đã chạm vào một đoạn ký ức sâu thẳm nhất trong lòng y.

Đầu đau nhói bất thường.

“Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Ngươi không sao chứ?

Muộn Du Bình!" Diệp Thần vội vàng kéo Trương Khởi Lân ra ngoài căn nhà.

Đỡ y ngồi xuống một tảng đá lớn.

"Muộn Du Bình, ngươi không sao chứ!

Đừng nghĩ nữa!

Đừng hồi ức nữa!" Hắn vội vàng từ trong túi lấy ra một chai nước.

"Nào, uống chút nước đi!

Đừng nghĩ nữa.

Xe đến núi ắt có đường." Trương Khởi Lân uống một ngụm nước, sắc mặt dần dần tốt hơn rất nhiều.

Y im lặng một lúc, khẽ nói một câu.

"Trụ Tử, pho tượng vàng kia, hình như là một người rất quan trọng, rất thân thiết với ta!" "Ta chỉ cần nhìn thấy nó, đầu óc liền đau như kim châm!" Diệp Thần biết y không dễ chịu, nên không hỏi những điều này.

Con người một khi nhớ lại ký ức đau khổ nhất, đầu óc mới đau nhói.

Hoặc!

Đó là ký ức khắc cốt ghi tâm nhất của y.

Diệp Thần vội vàng chuyển chủ đề.

"Muộn Du Bình, phía trước đều không còn đường nữa rồi.

Chúng ta đi đâu đây." Trương Khởi Lân cũng ngẩng đầu nhìn.

Tháp ốc trắng đã đi đến cuối cùng.

Phía trước chỉ còn lại vách đá.

Không còn đường đi tiếp.

Nhưng, rất nhanh, Trương Khởi Lân lại nhìn thấy ở góc xa kia rõ ràng có một đầm nước.

Có lẽ, con đường tiếp theo chính là phải xuyên qua đầm nước.

“Trụ Tử, chúng ta đi!” “Muộn Du Bình, ngươi không khỏe, đừng vội vàng như vậy.

Nào nào, ăn một cây lạt điều đi!” “Ồ, ta suýt quên mất, ngươi không ăn cay.” Không ngờ, Trương Khởi Lân trực tiếp nhận lấy lạt điều, bỏ vào miệng.

Trương Khởi Lân vừa đi vừa ăn.

“Ối giời, nhìn không ra đấy à, Muộn Du Bình, 666!

Thế mà lại ăn ớt cay!” “Trụ Tử, hồi nhỏ ta rất thích ăn cay, sau này trong ngôi mộ cổ kia, không có ngày đêm.

Không có ớt, không có gia vị.” “Ở đó ta nhớ rất rõ, nhiều nhất chỉ có nấm mọc đầy mộ địa, và một con sông nước rất mặn.” Diệp Thần đột nhiên tim hẫng chợt nhói lên.

Nhỏ như vậy, đã chịu nhiều khổ sở như vậy.

“Muộn Du Bình, sau này Trụ Tử ca ca của ngươi sẽ luôn ở bên cạnh ngươi, làm đồ ăn ngon cho ngươi.

Bù đắp cho ngươi!” “Thật sao?” “Còn giả nữa!

Lời Trụ Tử nói, tám ngựa khó đuổi kịp!” Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười, hỏi.

“Trụ Tử, người ta chẳng phải đều là bốn ngựa khó đuổi sao?

Ngươi sao lại tám ngựa!” “Để chứng minh lời hứa của ta còn hơn cả bọn họ!

Ha ha ha!" Trương Khởi Lân nhìn thấy máu trên quần áo Diệp Thần.

"Đi thôi, đến đầm nước kia nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo." "Ồ!

Được." Đầm nước này không lớn, chỉ khoảng năm mươi mét vuông.

Nước phun ra từ đáy, trong suốt nhìn thấy đáy.

Nguồn gốc của con sông nhỏ bên cạnh tháp ốc trắng này, chính là ở đầm nước này.

Diệp Thần vừa nhảy xuống nước, nước bắn tung tóe.

"Trời ơi!

Sảng khoái sảng khoái!

Sướng quá!" Trương Khởi Lân lục lọi trong ba lô.

Tìm ra một bộ quần áo, vươn tay đưa cho Diệp Thần.

"Mau thay quần áo đi, bộ quần áo đầy máu kia, mau thay ra đi." Diệp Thần lập tức cởi quần áo của mình.

Vứt áo vào nước.

Sau đó lại cởi quần của mình.

Vứt vào nước.

Sắc mặt Trương Khởi Lân hơi đỏ.

Y cũng không biết tại sao.

Y quay đầu đi, nhìn về phía xa.

"Muộn Du Bình, tắm lưng cho Trụ Tử ca ca đi!" "A?

Trụ Tử, ngươi nói gì?" "Ta là nói, ngươi qua đây, tắm lưng cho

Trụ Tử ca ca đi!

Lưng ta dính đầy máu, cứ thế không giặt sạch được." Trương Khởi Lân vừa quay đầu lại, vừa đi xuống nước.

Khán giả trực tiếp đã nổ tung rồi!

Làn bình luận cuồn cuộn bay ra.

"Tôi muốn đến, tôi có thể đến hiện trường xem không?

Oa, máu mũi của tôi chảy ra!" "Trụ Tử ca, da thật đẹp đó, trời ơi!

Bạn nhìn ánh mắt Tiểu Ca kìa. .....

Chậc chậc. ....." "Cảnh đẹp nơi này, hai người cũng tuyệt đẹp!

Đẹp như một bức tranh!

Trời ơi, tôi chua xót quá!" "Bạn xem kìa, Tiểu Ca thật sự đang tắm lưng cho Trụ Tử ca kìa!

Hắc hắc hắc. .....

Đẹp quá!

A Vĩ chết đi chết lại!" Ở hạ lưu đầm nước trong vắt này.

Hắc Quả Phụ đang rửa sạch những thứ dơ bẩn trên người.

Cô đã rửa suốt một canh giờ rồi, máu và nội tạng của quái vật này thật sự quá ghê tởm.

"Tuyết tỷ, không biết đâu, vừa nãy Trụ Tử ca thật sự lợi hại!" "Lợi hại chỗ nào, ý ngươi là phương diện nào?" "Ai nha, Tuyết tỷ, em vốn suýt bị hải hầu tử giết rồi, kết quả Trụ Tử ca lập tức nhảy vào, trực tiếp vung đại đao lên, chém hải hầu tử thành hai nửa!" "Lúc đó em đã sốc!

Vảy của hải hầu tử súng còn không bắn xuyên qua!

Trụ Tử ca thế mà lại chém thẳng được!" "Quả Muội, sau đó thì

sao!

Sau đó có phải vô số phân đã 'tắm rửa' cho ngươi không?" Hắc Quả Phụ: .....

"Tuyết tỷ, việc em lúc đó bị dính đầy thứ đó, cũng có cái hay!" "Quả Muội, ngươi không bị phát rồ chứ, bị phân dội vào người còn có cái hay?" "Đúng vậy, em lúc đó nằm mơ màng trên đất, không lâu sau lại có một con hải hầu tử khổng lồ, nhưng trong phòng chỉ có một mình em!

Em nghĩ thầm xong đời rồi xong đời rồi!" "Con hải hầu tử đó túm tóc em, nhìn một cái, em không biết tại sao nó lại vứt em đi!

Vứt thì vứt đi, nó còn đặc biệt phun vào người em nữa!" Tuyết Lỵ Dương: .....

"Quả Muội, sau này chúng ta vẫn nên tách ra đi, cái bóng tâm lý đó ta thật sự không thể vượt qua được." "Tuyết tỷ, em là quả táo nhỏ của tỷ mà, tỷ không cần quả táo nhỏ nữa sao?" "Ai, vừa nghĩ đến cái dáng vẻ người dính đầy ruột gan của ngươi vừa nãy, sau này ta làm sao mà xuống tay được nữa. ....." Hắc Quả Phụ: .....

Tuyết Lỵ Dương đi lên thượng nguồn chỗ Hắc Quả Phụ, mở bình nước ra múc một ít nước.

Nước rất trong.

Tuyết Lỵ Dương hơi khát.

Cô cầm bình nước uống ừng ực.

Hắc Quả Phụ càng trực tiếp thò đầu vào nước, uống nước ngấu nghiến, hôm nay thật sự mệt mỏi quá rồi.

Nhưng đúng lúc này.

Một bộ quần áo trôi qua.

Trên đó toàn là vết máu.

Trôi đến miệng Hắc Quả Phụ.

Cô vừa nhìn thấy, lập tức hơi buồn nôn.

“Tuyết tỷ!

Tuyết tỷ!

Trong nước có máu!

Còn có mấy bộ quần áo nữa!” Tuyết Lỵ Dương vốn cũng hơi buồn nôn, dù sao cũng đã uống nước dính máu.

Nhưng!

Cô đột nhiên nhìn thấy.

Bộ quần áo này hình như là của Trụ Tử ca.

“Quả Muội, bộ quần áo này của Trụ Tử ca đó!” “A!

Tuyết tỷ, vậy thì em vẫn phải uống nước, em yêu chết Trụ Tử ca!

Chương 243

Vị thần vĩnh cửu trong lòng tôi.” Hắc Quả Phụ một lần nữa thò đầu vào sông uống nước.

Cái gì gọi là sùng bái!

Cái gì gọi là fan cuồng nhiệt!

Không phải những người cầm cuốc sắt muốn cướp ngục.

Mà là những fan như Hắc Quả Phụ tôi đây, ngay cả máu tươi của hắn cũng thấy tốt.

Uống đến bụng căng phồng.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện Tuyết Lỵ Dương đang dùng ánh mắt rất nghiêm túc nhìn cô.

“Quả Muội!

Ngươi nghĩ, Trụ Tử ca sẽ bị thương sao?” “Đương nhiên là không!

Trụ Tử ca là ai chứ!

Đó là thần mà!” “Vậy Quả Muội, ngươi nghĩ máu trên quần áo trong nước này là của ai?” Hắc Quả Phụ lập tức buồn nôn, vậy thì máu này chắc chắn là của những con hải hầu tử ghê tởm kia rồi!

“Nôn!

Nôn!

Nôn. .....” .....

“Quả Muội, ngươi nôn đủ chưa?” “Đủ rồi, ruột gan sắp lòi ra rồi!” “Vậy chúng ta đi thôi.” “Đợi một chút, Tuyết tỷ.” Hắc Quả Phụ

nắm lấy chiếc quần lót trong nước.

Sau đó nhét vào túi của mình.

Tuyết Lỵ Dương lập tức đen mặt.

“Tuyết tỷ, chị đừng hiểu lầm, vừa nãy có người trong phòng trực tiếp nói rồi, muốn chiếc quần lót này của Trụ Tử ca, ra giá một trăm vạn tệ đấy.” “Trời ơi!

Quả Muội, ngươi nói thật đấy à?” “Thật mà!

Tuyết tỷ!

Chị không tin thì lật lại lịch sử trò chuyện mà xem!” “Vậy mau đi thôi!

Nhanh lên!

Đi đuổi theo Trụ Tử ca!” “Làm gì thế ạ?

Tuyết tỷ.” “Đi hỏi hắn xin quần lót chứ!

Xin một trăm, một nghìn cái.” Hắc Quả Phụ: .....

“Nếu hắn không cho thì sao?” “Ngốc quá ngươi, chúng ta đi theo xa xa, nhặt ở phía sau.” .....

Diệp Thần được Trương Khởi Lân tắm lưng, tắm đến sạch bách.

Trương Khởi Lân còn giúp hắn chải tóc.

“Trụ Tử, sau này đừng để tóc xõa nữa, buộc lên như thế này, thật đẹp trai.” “Nghe lời ngươi, hắc hắc.” Diệp Thần cười ấm áp pha chút tinh nghịch.

Trương Khởi Lân đứng dậy nhìn quanh đầm nước này.

Toàn bộ đều là vách đá, chắn mất lối đi.

Y lại đặt ánh mắt vào trong đầm nước này.

“Trụ Tử, rất có thể, con đường ở đây, là ở trong đầm nước này.” “Ngươi là nói dưới đầm nước có đường hầm nối liền?” Trương Khởi Lân gật đầu.

“Muộn Du Bình, ngươi ở trên chờ, ta xuống xem sao.” Trương Khởi Lân vốn còn định nói gì đó, kết quả Diệp Thần trực tiếp chỉ vào ba lô.

“Ngươi cứ ngoan ngoãn ở đây trông vật tư của chúng ta!

Ta đi rồi về ngay.” Diệp Thần lập tức lặn xuống đáy đầm nước.

Đầm nước này thật sâu, càng xuống dưới, nước càng lạnh.

Quan trọng là, những thứ này đều không là gì cả.

Điều kinh khủng nhất là, lực đẩy của đầm nước này quá đáng sợ.

Hầu như căn bản rất khó đi xuống, mỗi mét đi xuống đều cần tiêu hao sức lực cực lớn.

Nếu hơi buông lỏng một chút, sẽ bị lực đẩy trực tiếp đẩy lên.

Diệp Thần nắm lấy vách đá bên cạnh đầm nước.

Vách đá này dẫn thẳng xuống đáy nước.

Diệp Thần nắm vách đá, từng chút một cố gắng bơi xuống.

Lực đẩy thật đáng sợ.

Mặc dù Diệp Thần có thể tự do hô hấp dưới nước.

Nhưng con người dù sao cũng không phải sinh vật biển.

Trong nước, sẽ không phối hợp tốt sức lực trên người mình.

Diệp Thần tuy có sức lực đầy mình, nhưng vẫn rất khó lặn xuống.

Cuối cùng lực đẩy quá lớn, Diệp Thần quyết định lên trước.

Bàn bạc với Muộn Du Bình, rồi tìm cách khác.

Hắn vừa buông tay đang nắm vách đá, đã bị lực đẩy cực lớn của đầm nước xô đẩy, trực tiếp đẩy lên mặt đầm nước.

Muộn Du Bình thấy đầm nước có động tĩnh.

Vội vàng đứng dậy.

"Trụ Tử!" "Ai nha, Muộn Du Bình, lực đẩy quá lớn!

Ta tốn chín trâu chín hổ chi lực, đều không xuống được." Diệp Thần vừa dứt lời, hắn liền ở bên cạnh nhấc một tảng đá lớn.

Ném tảng đá vào đầm nước.

Nhưng!

Không quá mười giây, tảng đá thế mà trực tiếp bị đẩy lên.

Trương Khởi Lân cau mày.

"Trụ Tử, lên nghỉ ngơi một lát, chúng ta lại nghĩ cách khác." Đúng lúc này.

Một số đạo mộ giả khác vừa xuyên qua sương mù.

Bọn họ lần lượt đi đến đầm nước này.

Sau đó từng người một khiêm tốn cẩn thận chào Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Tiểu Ca khẽ gật đầu, Diệp Thần chỉ liếc mắt một cái.

Không nói gì.

Diệp Thần bây giờ đối với Mộ Táng Tinh Cầu này, trừ Tiểu Ca và Tiểu Thiên Lưu.

Hắn đối với bất kỳ ai cũng không có hứng thú.

Xa xa sương mù dần tan sạch.

Hai người chậm rãi đi tới.

Một người mập mạp, đeo ba lô lớn.

Một người hơi gầy, nhưng cũng mày thanh mắt tú.

Chính là Vương Bàn Tử và Ngô Tà.

Ngô Tà vừa đi tới, liền khẽ cười.

“Tiểu Ca, Trụ Tử ca.” Trương Khởi Lân khẽ cười.

“Ngô Tà.

Bàn Tử.” Diệp Thần nhìn Vương Bàn Tử, buông lời trêu chọc.

“Đây chẳng phải là đại đạo diễn thám hiểm mộ của chúng ta sao.” Vương Bàn Tử cười gượng.

“Giới giải trí không có tương lai, Trụ Tử ca, tôi vẫn thấy nghề đạo mộ này có tương lai.” Một số đạo mộ giả bình dân bên cạnh đều bị chọc cười.

Nhưng họ cũng nghe ra.

Vị đạo diễn Vương Bàn Tử, trong tình huống bình thường, câu cửa miệng là “Bàn gia ta thế nào thế nào.” Nhưng!

Khi nói chuyện trước mặt Trụ Tử ca.

Hắn đều tỏ ra rất kính trọng.

Có thể thấy!

Địa vị của Diệp Thần trong lòng mọi người bây giờ, thật sự rất thần thánh.

Còn về rất nhiều đạo mộ giả của các đại gia tộc.

Lúc này không biết đã trốn đi đâu.

Trong nhận thức của mọi người.

Những đại gia tộc này có vận may sâu xa.

Nói không chừng, lại biết bản đồ của ngôi mộ nào đó.

Ai có thể sánh với họ.

Lúc này đây!

Mọi người đều bị đầm nước này chặn lại.

Rất nhiều người xuống thử một chút, tất cả đều bị đẩy lên.

Căn bản không lặn xuống được, dù biết dưới đầm nước có đường hầm thì sao.

Nhất thời.

Mọi người lại rơi vào hoàn cảnh khó khăn và hoang mang.

Khán giả trực tiếp cũng nhao nhao đưa ra ý kiến.

Không thể không nói, Di chỉ dưới đáy biển Á Đặc Lan Đế Tư này.

Các loại cơ quan thiết bị đều được thiết kế phi thường tinh xảo.

Hơn nữa!

Luôn luôn vô cùng tinh diệu!

Lúc đầu cửa mộ huyệt thế mà lại ở trong cơ thể người khổng lồ bằng vàng.

Hơn nữa ở dưới một bàn chân khác.

Sau đó cầu thang xoắn ốc đá cẩm thạch kia lại càng làm mới nhận thức của tất cả mọi người về cơ quan mộ táng.

Bây giờ.

Nơi đây lại có một đầm nước có lực đẩy cực lớn.

Làm sao để vượt qua?

“Tôi thấy!

Hay là trở về đi.

Ngôi mộ này quá ghê gớm.

Căn bản không thể vượt qua được.” “Di chỉ dưới đáy biển Á Đặc Lan Đế Tư, thật sự đã vận dụng sức mạnh thủy triều dưới đáy biển, nhiệt độ và lực đẩy, đến cực hạn!” “Vừa nãy mọi người xuống lặn, bạn xem vất vả thế nào.

Cứ thế này, còn không lặn được mấy mét.” “Trụ Tử ca đâu rồi, Tiểu Ca đâu rồi?

Hai người họ chạy đi đâu rồi.” Ngay lúc mọi người đều không biết Tiểu Ca và Trụ Tử ca chạy đi đâu.

Trong một căn tháp ốc trắng bên cạnh, lại truyền ra một mùi thơm quyến rũ.

Trong căn tháp ốc này hơi rộng rãi một chút.

Giữa phòng đặt một cái nồi.

Trong nồi đang nấu canh nấm.

Diệp Thần ngồi trước nồi.

Bận rộn tới lui.

Hắn không chỉ cho rất nhiều nấm vào nồi.

Mà còn thêm một số loại rau đã phơi khô mua trước đó.

Thêm một ít gia vị nấm, mì chính, muối, v.v.

Nấu canh là một việc tỉ mỉ.

Rất nhiều người hiện đại cho rằng nấu canh chẳng qua là đun nước luộc đồ.

Thực ra không phải.

Diệp Thần đối với việc này ngày càng có kinh nghiệm.

Bằng không.

Chương 244

Cũng sẽ không có nhiều người bên ngoài ngửi thấy mùi canh.

Trên tấm đá tầng hai của căn nhà này.

Trương Khởi Lân đang lặng lẽ nằm, vừa nghỉ ngơi, vừa nhìn Diệp Thần.

"Muộn Du Bình, có thể uống rồi, nào, ngươi uống một bát trước đi." Diệp Thần múc một bát đưa cho y.

Trương Khởi Lân nhận lấy, uống một ngụm.

"Trụ Tử, thơm thật!" "Đùa thôi, Trụ Tử ca ca ta đây, không nói thiên hạ đệ nhất, thì cũng chắc chắn là thiên hạ đệ nhị." "Vậy đệ nhất là ai?" "Đệ nhất ư, đương nhiên là giữ cho Muộn Du Bình của ngươi rồi." Trương Khởi Lân khẽ cười, lại bắt đầu uống canh.

"Ai nha, từ xa đã ngửi thấy một mùi thơm, làm Bàn gia ta thèm quá." Vương Bàn Tử chui vào.

Hắc hắc cười.

"Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, cho ta cũng một bát thử xem?" Diệp Thần liếc nhìn Tiểu Ca một cái.

Tiểu Ca gật đầu.

"Bàn Tử, ngươi gọi Ngô Tà cũng vào đi, các ngươi đều uống một bát.

Tay nghề của Trụ Tử rất tốt." "Tuyệt vời!

Tuyệt vời!

Tiểu Ca, ta đã ngửi thấy mùi thơm rồi, Tiểu Ca ngươi thật có khẩu phúc." Ngô Tà cũng đi vào.

Đứng ở đó mỉm cười với Tiểu Ca.

Diệp Thần gọi một tiếng.

“Muốn uống thì tự múc, đừng ẻo lả, như con gái vậy.” “Hơn nữa, Ngô Tà, Bàn Tử, ta là nể tình trước đây các ngươi đối xử tốt với Muộn Du Bình.

Với lại, rất nhiều chuyện của Ngô gia trước đây, quả thực không liên quan đến Ngô Tà, điểm này, Ngô Tà, ngươi xứng đáng là một người đàn ông.” Ngô Tà khẽ động, trên mặt lộ ra nụ cười mê người.

“Trụ Tử ca, trước đây Ngô Tà ta có mắt không thấy thái sơn, lời nói có quá lỗ mãng, ta xin lỗi anh.” “Đừng mà, lời nói trắng bệch như vậy, không bằng chuyển khoản tiền lớn.” Vương Bàn Tử ha ha cười lớn.

“Trụ Tử ca, người cùng đạo!

Người cùng đạo mà!

Ha ha ha!” Ngô Tà bưng một bát canh nấm cũng uống.

Vương Bàn Tử lấy ba lô.

“Trụ Tử ca, uống rượu không, tôi có rượu ti ở đây.” “Nhanh nhanh, mau lấy ra!

Cùng quẩy lên!” Cả căn phòng ấm áp khiến tất cả cư dân mạng đều vô cùng ngưỡng mộ.

“Tôi thật sự muốn uống một bát canh nấm do Trụ Tử ca nấu, uống một ngụm thôi cũng được!” “Ba chàng đẹp trai, thêm một đạo diễn Vương Bàn Tử, căn phòng này nói cười vui vẻ, thật có cảm giác làm sao.” “Các bạn xem kìa, Tiểu Ca ngồi ở trên, nhìn Trụ Tử ca, thật ấm áp!” .....

Đêm dần se lạnh.

Mặc dù dưới đây luôn tối, ngay cả ban ngày cũng phải dựa vào đèn pin chiếu sáng.

Nhưng sự thay đổi nhiệt độ lại có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Cứ đến đêm, nhiệt độ lại hạ xuống đặc biệt dữ dội.

Lúc này!

Diệp Thần ngủ trong tháp ốc, đã thiếp đi.

Còn Trương Khởi Lân lại đứng bên cạnh đầm nước kia.

Y vẫn đang suy nghĩ xem làm thế nào để vượt qua.

"Tiểu Ca." Trương Khởi Lân quay đầu lại.

"Ngô Tà." "Tiểu Ca, anh không trách em, em thật sự rất vui." "Chuyện này, vốn dĩ không liên quan đến ngươi." "Tiểu Ca, vậy em và Bàn Tử. ....." "Ngô Tà, đừng đi theo ta.

Ta bây giờ cực kỳ nguy hiểm.

Ngươi không biết, nếu không phải Trụ Tử, ta có lẽ đã sớm chết rồi." Ngô Tà sững sờ một chút, trong lòng hơi buồn.

"Tiểu Ca, em cũng không biết gia tộc tại sao lại cố chấp như vậy.

Em đã cãi nhau với họ nhiều lần rồi." "Ngô Tà, đây là thù truyền kiếp, ngươi đừng oán họ.

Mỗi người một lập trường khác nhau.

Lợi ích cũng khác nhau." "Thiên Chân, độ khó của mộ táng ngày càng lớn, ngươi phải cẩn thận.

Ta bây giờ không bảo vệ được ngươi và Bàn Tử nữa." "Chủ yếu là, kẻ thù của ta quá nhiều, các ngươi sẽ bị liên lụy.

Đi cùng ta, các ngươi càng nguy hiểm." Ngô Tà im lặng một lúc.

"Xem ra, Trụ Tử ca quả thực rất lợi hại." Trương Khởi Lân nhìn

Ngô Tà, không biết y nói ra lời này là có ý gì.

"Ngươi xem, Tiểu Ca, bây giờ ngươi nói nhiều hơn rồi, nụ cười cũng nhiều hơn trước rồi." "A?

Có sao?" Trương Khởi Lân cũng thỉnh thoảng phát hiện mình có thay đổi.

Chỉ là khi Ngô Tà nhắc đến.

Mới phát hiện, hóa ra sự thay đổi của mình rõ ràng như vậy.

Ngô Tà trên mặt lộ ra nụ cười ngây thơ.

"Tiểu Ca, cố lên cho anh!

Cũng cố lên cho Trụ Tử ca." Trương Khởi Lân khóe miệng nhếch lên, khẽ cười.

Đúng lúc này.

Trong căn phòng đá cẩm thạch trắng, đột nhiên một cái đầu ló ra.

Dung nhan tinh xảo, ánh mắt dịu dàng.

"Muộn Du Bình, đêm khuya không ngủ làm gì thế, về ngủ đi." "Được, Trụ Tử." Trương Khởi Lân nhìn Ngô Tà khẽ cười, rồi chạy về phía căn phòng. .....

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Bờ đầm nước chật kín đạo mộ giả.

Mọi người đều cau mày khổ sở, rất nhiều người lại thử rất nhiều lần, một chút tác dụng cũng không có.

Diệp Thần thu dọn đồ đạc xong, cùng Trương Khởi Lân đi ra.

Thấy một phần đạo mộ giả đang lục tục bắt đầu rút lui.

Dù sao phía trước không có đường đi.

Không được thì quay về.

Ai mà không sợ loại sương mù trắng vừa nãy lại ập đến.

Ai mà không sợ những con hải hầu tử hung tàn, khỏe mạnh kia lại tấn công.

Trong phòng trực tiếp càng vô số bình luận cuồn cuộn bay qua bay lại.

Đúng lúc này.

Trong đầu Diệp Thần có một ý tưởng.

"Muộn Du Bình, ngươi ở đây chờ.

Đừng tự ý một mình xuống nước.

Biết chưa?" Trương Khởi Lân gật đầu.

Diệp Thần đi về phía bên kia tháp ốc.

Một số đạo mộ giả vừa nhìn thấy, đều nghĩ Trụ Tử ca đã bỏ cuộc.

Đã đi về.

Bao gồm cả phòng trực tiếp, càng vô số lời nghi hoặc.

"Trụ Tử ca thật sự bỏ cuộc rồi sao?

Không thể nào chứ?

Tiểu Ca vẫn còn ở đây mà?" "Cũng có thể là thật, Trụ Tử ca hôm qua, xuống dưới đầm nước, các bạn cũng thấy rồi, căn bản không chống lại được lực đẩy cực lớn." "Đúng vậy, ở đây thà lãng phí thời gian, chi bằng quay về đi.

Vật vã làm gì.

Nằm trên giường ở nhà thoải mái biết bao nhiêu." "Tầng ba à, bạn

nói nằm trên giường ở nhà bạn thoải mái, địa chỉ nhà bạn có thể cho tôi không?

Tôi đi thử xem." Diệp Thần đi thẳng đến giữa tháp ốc.

Hắn xuyên qua tháp ốc đến bên bờ sông kia.

Diệp Thần lờ mờ nhớ rằng, lúc đó có một con hải hầu tử đang chạy trốn đã chui xuống sông này.

Diệp Thần đứng trên bờ nhìn một lúc.

Liền trực tiếp nhảy xuống.

Đầu khán giả một trận mơ màng.

Đây lại diễn vở kịch gì?

"Ai biết Trụ Tử ca muốn làm gì?

Sao không hiểu gì cả.

Tắm sao?" "Cứ xem đi, mạch não của Trụ Tử ca là phàm phu tục tử có thể nhìn thấu sao?" "Nếu tôi không nhầm thì, chỗ này hình như là nơi hải hầu tử chui ra.

Trời ơi!" "Trời đất!

Trời đất!

Đúng vậy mà!

Trụ Tử ca đây là muốn làm gì?

Hải hầu tử ở dưới nước rất lợi hại mà." "Tôi thật sự phục Trụ Tử ca, trái tim nhỏ của tôi, đều có thể bị hắn làm cho phát điên!" Diệp Thần vừa vào sông, liền tìm kiếm cửa hang dưới đáy sông.

Con sông này cũng chỉ sâu mười mấy mét, đáy sông không rộng.

Diệp Thần tìm ở đây một lúc, thật sự không có bất kỳ cửa hang nào.

Thật kỳ lạ.

Rõ ràng đã nhìn thấy có hải hầu tử nhảy xuống.

Đúng lúc này.

Hắn nhìn thấy một nắp cống thoát nước ở đáy sông.

Nhìn thấy cái này.

Diệp Thần càng khẳng định, con hải hầu tử này chính là do người ta nuôi nhốt ở đây một cách có chủ đích.

Hắn kéo cái nắp cống thoát nước ra.

Bên trong cũng toàn bộ là nước.

Diệp Thần không nói hai lời.

Cầm Trảm Phách Đao liền nhảy vào.

Trong hang rất tối, nhưng đối với U Minh Nhãn của Diệp Thần mà nói, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Vừa mới bơi vào trong cửa cống thoát nước chưa đầy mười mấy mét.

Liền xuất hiện một cửa hang.

Diệp Thần vừa chui ra.

Trời ơi.

Thật sự là một thế giới khác.

Trước mắt là một vách đá rất cao rất rộng.

Toàn bộ chìm trong nước.

Mà trên vách đá này dày đặc, toàn bộ đều là những cái hang có đường kính khoảng một mét rưỡi.

Ngay khoảnh khắc Diệp Thần vừa ra khỏi cửa hang.

Nước biển dao động.

Trên vách đá khổng lồ này đột nhiên có động tĩnh.

Điều này khiến tất cả khán giả sợ đến ngây người.

Trụ Tử ca đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

“Ăn tiệc!

Ăn tiệc, Trụ Tử ca đã vào ổ hải hầu tử rồi!

Sức mạnh của hắn trong nước căn bản không phát huy được.” “Lớn nhỏ toàn là hang, ít nhất cũng phải hàng vạn con hải hầu tử.” “Hải hầu tử ở dưới nước sức lực đặc biệt lớn, hơn nữa thể trạng cường tráng, đầu đều trên một mét rưỡi.” “Trời đất!

Ra rồi!

Các bạn nhìn kìa!

Chương 245

Đầu hải hầu tử lộ ra rồi!" Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao đứng trước vách đá.

Trước vách đá hàng vạn cửa hang.

Rất nhiều đầu hải hầu tử lộ ra.

Cái đầu và cơ thể đầy vảy trông cực kỳ ghê tởm và đáng sợ.

Nhưng lúc này!

Chúng lại không dám manh động.

Hải hầu tử là một loại sinh vật biển tương đối thông minh.

Lúc này.

Chúng lại đầy nghi hoặc và ngơ ngác.

Từ trước đến nay đều là chúng đi săn, tìm đạo mộ giả, tìm cá tôm về ăn.

Sao bây giờ lại thế này.

Thế mà lại có một con người dám đường hoàng tiến vào ổ của chúng.

Rất nhiều hải hầu tử bắt đầu di chuyển.

Diệp Thần vẫn đứng cầm đao.

Không hề lay động.

Khán giả lại sợ hãi đến run rẩy.

Tất cả mọi người không biết, Trụ Tử ca rốt cuộc muốn làm gì.

Tại sao lại đi trêu chọc hải hầu tử!

Đúng lúc này.

Một con hải hầu tử cỡ trung bình gần nhất xông tới.

Phía sau nó, lập tức rất nhiều hải hầu tử vây lại.

Diệp Thần vẫn đứng.

Hắn nhìn những con hải hầu tử đang vây lại kia mà vẫy tay.

“Lại đây lại đây lại đây!

Đến hết đi!” Hải hầu tử vừa nhìn.

Cái này!

Có thể nhịn!

Không thể nhịn nổi nữa!

Hải hầu tử càng không thể nhịn nổi!

Con hải hầu tử gần nhất đó lập tức lao tới.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy đao quang lóe lên.

Con hải hầu tử bán trưởng thành đó, trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Các con hải hầu tử khác nổi giận.

Thật sự quá đáng rồi!

Đã chạy đến tận ổ hải hầu tử rồi, còn không ngoan ngoãn dâng hiến thân thể của mình.

Thế mà còn dám động đến đao.

Một con hải hầu tử trưởng thành rất khỏe mạnh, lập tức nhe răng nanh.

Nó gầm một tiếng giận dữ.

Tức thì!

Rất nhiều hải hầu tử toàn bộ vây lấy Diệp Thần.

Khán giả sợ hãi đến ngây người, trước đây trong sương mù, họ chỉ thấy những con hải hầu tử lẻ tẻ.

Giết người không ghê tay, sức mạnh vô cùng.

Rất nhiều đạo mộ giả đều bị chúng giết.

Nhưng!

Khán giả đâu đã từng thấy nhiều hải hầu tử như vậy.

Hàng vạn con.

Rất nhiều fan đều vô cùng đau khổ.

“Trụ Tử ca, anh đến đây làm gì thế, mau chạy đi.

Mau chạy đi!” “Trụ Tử ca lợi hại thật, nhưng đối phương số lượng thật sự quá nhiều mà.

Cái này làm sao bây giờ!” “Vảy trên người hải hầu tử ghê tởm quá.” Con hải hầu tử trưởng thành rất cường tráng đó, lập tức lao tới.

Bốn chi của nó đặc biệt có sức lực, trong nước nó càng linh hoạt hơn.

Đúng lúc này.

Một đạo đao quang lóe lên.

Trực tiếp nhằm vào đầu nó.

Hải hầu tử muốn né tránh một chút.

Nhưng.

Căn bản không ngờ tốc độ của thanh đại đao này đơn giản là quá nhanh.

“Bốp” một tiếng trầm đục.

Trảm Phách Đao trực tiếp đập vào đầu con hải hầu tử trưởng thành khỏe mạnh.

Hải hầu tử tức thì đầu óc mơ màng.

Đúng!

Không phải đau đớn bị chém giết.

Mà là lưỡi Trảm Phách Đao khổng lồ trực tiếp đập vào trán nó.

Hải hầu tử lập tức ngất xỉu.

Ngã xuống trước mặt Diệp Thần.

Khán giả rất khó hiểu.

Khán giả rất ngơ ngác.

Rốt cuộc là chuyện gì.

Tại sao lại chém ngất, mà không trực tiếp giết.

Đúng lúc này.

Lượng lớn hải hầu tử xông tới.

Trảm Phách Đao của Diệp Thần nhanh như chớp.

Ngay cả dưới nước.

Lưỡi đao của hắn vẫn có thể rất dễ dàng chém đôi sóng nước.

Từ đó chém giết hải hầu tử.

Thi thể trước mặt hắn ngày càng nhiều.

Rất nhiều hải hầu tử bắt đầu lén lút, không dám xông lên.

Con người này quá lợi hại!

Thật sự đã dọa chúng sợ rồi.

Lớp vảy trên người chúng, là do tổ tông tiến hóa nhiều năm mới có được.

Rất nhiều vết đao súng hầu như rất khó làm tổn thương chúng.

Nhưng!

Con người này cầm đại đao, thế mà lại như chém đậu phụ vậy.

"Con người này rốt cuộc là con người?

Hay là ma quỷ?" Trong lòng khán giả kinh ngạc đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được nữa.

Ban đầu rất nhiều người cho rằng Trụ Tử ca đến đây là để chịu chết.

Bây giờ.

Thi thể hải hầu tử đầy đất.

Trong lòng khán giả đã chấn động không gì sánh bằng.

Thật không ngờ.

Trụ Tử ca thế mà lại đến đây để luyện đao pháp.

"Trụ Tử ca thật sự là sức chiến đấu trong số đàn ông, quá ghê gớm!

Giết bao nhiêu rồi." "Các con hải hầu tử khác đều không dám ra, bị Trụ Tử ca chặn ở cửa giết!

Quá độc ác!" "Hải hầu tử oai phong lẫm liệt trong sương mù vừa nãy, sao bây giờ lại thảm như vậy!

Trời ơi!" "Các bạn có thấy không, tại sao một số hải hầu tử trưởng thành, Trụ Tử ca chỉ dùng đao đập vào đầu chúng làm chúng ngất.

Chứ không giết!" "Chẳng lẽ là?

Hắc hắc. .....

Không đến mức đó chứ.

Trụ Tử ca tùy tiện vẫy một cái, những người tự nguyện dâng thân không có trăm vạn cũng có chục vạn mà." Khán giả đều nghi hoặc vấn đề này.

Trụ Tử ca tại sao lại chém ngất nhiều con hải hầu tử trưởng thành như vậy.

Mặc dù hình thể tương tự con người, nhưng!

Ngoại hình này khác biệt quá lớn mà.

Ngay sau đó.

Giây tiếp theo, khán giả lại ngơ ngác.

Chỉ thấy Diệp Thần quả nhiên ngồi xổm xuống.

Kéo mười ba con hải hầu tử trưởng thành sang một bên.

Diệp Thần thò tay vào quần không ngừng lục lọi.

Không lâu sau.

Trực tiếp lấy ra một sợi dây thừng.

Khán giả sốc!

Đây là muốn làm gì?

Trói lại?

Nghệ thuật?

Quả nhiên!

Giây tiếp theo!

Diệp Thần túm lấy một con hải hầu tử, liền trói chặt cơ thể nó lại.

Dây thừng xuyên qua vảy trên người, trói chặt lại.

Sau đó Diệp Thần lại trói mười ba con hải hầu tử khác, tất cả vào với nhau.

Lại lấy ra dây thừng trói chặt miệng hải hầu tử.

Lần này, khiến khán giả sợ hãi.

“Một lần mười ba con.

Trói lại!

Ăn nổi sao?” “Tầng một, suốt ngày bạn nghĩ gì vậy.

Đầu óc suốt ngày không lành mạnh.

Tôi chỉ cảm thấy, những con hải hầu tử cái trong đó, vẫn có thể chấp nhận được.” “Trụ Tử ca tại sao lại trói tất cả chúng lại, còn trói cả miệng nữa?” “Tầng ba, bạn ngu ngốc à, không trói miệng lại, lỡ nó đau mà cắn bạn thì sao?” Mười ba con hải hầu tử trưởng thành dần tỉnh lại.

Mắt vừa mở ra, liền nhìn thấy sát thần con người này.

Từng con sợ hãi lùi lại.

Chương 246

Nhưng vừa phát hiện miệng mình bị trói, cơ thể cũng bị trói.

Nhưng!

Bốn chi của chúng không bị trói, cánh tay và chân vẫn có thể cử động.

Có con hải hầu tử vội vàng đưa tay gỡ miệng mình.

Đột nhiên!

Một cây Hắc Lư Đề Tử vừa dài vừa thô, từ trên không rơi xuống.

"Bốp bốp bốp. ....." Con hải hầu tử vừa đưa tay gỡ dây thừng, cổ tay nó trực tiếp bị đánh gãy xương.

Máu tươi chảy ra!

Nó đau đớn kêu oa oa, nhưng lại không thể kêu thành tiếng.

Các con hải hầu tử khác vừa nhìn thấy, không ai dám đưa tay nữa.

Đều đứng yên ở đó.

Cúi đầu.

"Đi!

Con đầu tiên dẫn đầu, từng con một theo sau.

Đi ra ngoài." Hải hầu tử nghe không hiểu lắm, nhưng vẫn dựa vào cử chỉ, biết phải làm gì.

Con hải hầu tử đầu tiên bắt đầu bơi về phía cửa hang.

Con thứ ba chần chừ một chút, động tác chậm nửa nhịp.

Dây thừng lập tức kéo hai con phía trước.

Nó còn chưa kịp phản ứng.

Một cây Hắc Lư Đề Tử vừa thô vừa lớn lại một lần nữa rơi xuống.

“Bốp bốp bốp. .....” Trực tiếp đập vào đầu nó.

Hải hầu tử đầu vỡ máu chảy.

Nó đã suy sụp.

Nó sợ hãi đến ngây người.

Cái này cũng quá tàn nhẫn rồi!

Nó nén đau đầu đang chảy máu, vội vàng đuổi theo.

Mười ba con hải hầu tử, từng con một chui vào cống thoát nước, bơi về phía cửa ra.

Hải hầu tử cơ bắp phát triển, khả năng bơi lội cực tốt.

Diệp Thần suýt nữa không theo kịp.

Diệp Thần nắm một đầu dây thừng, kéo mười ba con hải hầu tử lên bờ.

Từng con xếp thành hàng, đứng thành một hàng.

Có một con hải hầu tử hơi không tình nguyện, miệng tuy bị trói.

Nhưng vẫn kêu chi chi nha nha một tiếng.

Không ngờ.

Giây tiếp theo.

Gáy nó trực tiếp bị Diệp Thần bóp chặt.

Ngay sau đó.

Một cây Hắc Lư Đề Tử.

Đập vào miệng nó.

“Bốp bốp bốp bốp” trực tiếp như mưa rơi xuống.

Môi trên của nó trực tiếp bị đánh bay.

Máu chảy không ngừng.

Con hải hầu tử này sợ đến tè ra quần.

Các con hải hầu tử khác càng toàn thân run rẩy.

Cái này mà là việc con người làm sao?

Quá tàn nhẫn rồi!

Diệp Thần bây giờ ở phía sau chúng.

Khoác Trảm Phách Đao, khẽ quát một tiếng.

“Đi!” Sau đó lưỡi đao vỗ nhẹ vào phía sau.

Lập tức mười ba con hải hầu tử tất cả bắt đầu đi song song về phía trước.

Mỗi con trên người đều buộc một sợi dây thừng.

Một đầu dây thừng, tất cả đều nắm trong tay Diệp Thần.

Số lượng khán giả trực tiếp ngày càng nhiều.

Mọi người căn bản không biết Trụ Tử ca rốt cuộc muốn làm gì.

“Mười ba con hải hầu tử này, cứ như Mười ba Thái Bảo Á Đặc Lan Đế Tư vậy!” “Trụ Tử ca quá ghê gớm!

Hải hầu tử bị hắn đánh, đều thành ra thế này!

Môi con hải hầu tử kia còn rụng rồi.” “Không biết mạch não của Trụ Tử ca.

Nhưng mười ba con hải hầu tử này đi song song trên đường, quá phong cách mà!” “Nào!

Tôi cho chúng nó phối nhạc cổ hoặc tử, nữ hoàng bước đến từ

đông, nữ hoàng bước đến từ tây. .....” Diệp Thần đi theo sau.

Mười ba thái bảo hải hầu tử đi ở phía trước.

Bước chân ngày càng đều đặn.

Cả một hàng, dưới sự điều chỉnh của dây thừng của Diệp Thần, đội hình thế mà rất chỉnh tề.

“Bốp bốp bốp. .....” Hắn đến rồi!

Hắn đến rồi!

Hắn bước đi với những bước chân đều đặn mà đến!. .....

Bên bờ đầm nước, rất nhiều đạo mộ giả đầu bù tóc rối.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Hắc Quả Phụ, Tuyết Lỵ Dương, v.v.

đều ở đó.

Không biết phải làm sao.

Tâm trạng Trương Khởi Lân rất sốt ruột.

Y vừa nãy đã đi quanh tháp ốc này hai vòng.

Căn nhà nào cũng xem qua.

Đều không tìm thấy Trụ Tử.

Y rất sốt ruột!

Ngay cả Ngô Tà và Bàn Tử nói chuyện với y, y cũng không nghe thấy.

Đúng lúc này.

Ngay lúc mọi người đang bó tay.

Ngay lúc Tiểu Ca đang sốt ruột.

Đột nhiên!

Một trận tiếng bước chân "bốp bốp bốp" từ nơi xa tăm tối truyền đến.

Âm thanh còn chưa kịp phân tán.

Cùng với việc ngày càng gần.

Âm thanh thế mà ngày càng đều đặn, ngày càng lớn.

Rất nhiều người vây lại.

Đều nhìn chằm chằm vào đó!

Rất nhiều đèn pin mạnh đều chiếu tới.

Con đường giữa tháp ốc đều được chiếu sáng.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ là đội quân tử thần?

Bước chân đều đặn như vậy, quá đáng sợ rồi!

Vương Bàn Tử lập tức rút súng ra, vô cùng sốt ruột.

"Thiên Chân, nhanh, nhanh, có nguy hiểm!" Lập tức, rất nhiều đạo mộ giả cũng rút vũ khí ra.

Mọi người không dám thở mạnh một tiếng.

Đạn của họ đều đã lên nòng.

Hai tay của họ không ngừng run rẩy!

Chân họ cũng đang run rẩy!

Quá đáng sợ rồi!

Tiếng bước chân đều đặn như vậy.

Đây chắc chắn là đội quân tử thần rồi.

Nơi này không có chỗ trốn, không có chỗ chạy!

Chắc chắn là đường chết rồi.

Trương Khởi Lân khẽ cau mày.

Tay y cũng đặt lên Hắc Kim Cổ Đao.

Hiện tượng này thật sự quá hiếm thấy!

Trong mộ táng dù có tử thần, thì khi nào bước chân lại đều đặn như vậy.

Thật sự là không thể tưởng tượng được!

"Bốp bốp bốp. ....." Âm thanh ngày càng lớn.

Mọi người lạnh toát mồ hôi, nguồn gốc của âm thanh này sắp xuất hiện trong ánh đèn.

Ngay khi những đôi chân phủ đầy vảy vừa xuất hiện dưới ánh đèn.

Tức thì!

Tất cả mọi người!

Lòng lạnh như tro tàn!

Các đạo mộ giả sở hữu khả năng quan sát xa xăm đều khắc cốt ghi tâm cảnh tượng vảy cá xuất hiện dưới ánh đèn.

Vừa rồi trong làn sương mù, không biết bao nhiêu người đã chết dưới tay y.

"Là Hải Hầu Tử!

Đ*t m* nó, Hải Hầu Tử lại tới nữa!

Ô ô…" Trong đám đông lập tức có người la lớn.

Trương Khởi Lân nhìn những con Hải Hầu Tử này, bước chân sao mà đều tăm tắp thế này.

Thật không đúng chút nào.

Y nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, đứng chắn trước mặt mọi người.

“Khoan đã, đừng nổ súng.” Mọi người vốn đã giơ vũ khí lên, nghe Tiểu Ca nói vậy, đều hạ súng xuống.

Tiểu Ca, ở giới đạo mộ giang hồ, y có quyền uy tuyệt đối.

Nhưng mà!

Chương 247

Mấy con Hải Hầu Tử này, phải làm sao đây?

Đáng sợ quá đi mất!

Thế nhưng!

Khi Hải Hầu Tử xuất hiện, từ sợ hãi mọi người lại chuyển sang nghi hoặc.

Tại sao Hải Hầu Tử lại có thể đi đều bước như vậy?

Điều này sao có thể chứ!

"Mười ba con Hải Hầu Tử!

Lại còn đi thành hàng!

Bước chân đồng đều!" "Tôi nhìn thấy ma à?

Mắt tôi bị hỏng rồi sao, hay đầu óc tôi có vấn đề rồi?" "Thế giới này điên rồ quá!

Tôi thật sự không dám tin!

Hải Hầu Tử đi đội hình ư?" Những con Hải Hầu Tử trưởng thành cao lớn như người, thân cao gần hai mét.

Chúng đi ở phía trước, che khuất hoàn toàn Diệp Thần.

Rất nhiều đạo mộ giả đang kinh ngạc và nghi hoặc, căn bản không nhìn thấy Diệp Thần phía sau Hải Hầu Tử.

Nhưng mà!

Nhìn từ xa.

Những con Hải Hầu Tử này mình đầy vảy, cơ bắp phát triển, trông vô cùng đáng sợ.

Mọi người lại một lần nữa nắm chặt tay vào súng.

Trong lòng họ đều rất sợ hãi!

“Mọi người nhìn kìa, miệng của Hải Hầu Tử.

Hình như bị trói bằng dây thừng.” “Đúng vậy, chuyện gì thế này?

Sao lại bị dây thừng trói miệng?” “Không chỉ vậy, trên vảy bụng của chúng hình như cũng có dây thừng!” Lần này mọi người càng thêm ngớ người.

Trước mắt họ xuất hiện một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Điều này quá điên rồ!

Hải Hầu Tử làm sao có thể bị người ta trói lại chứ?

Lúc này.

Con Hải Hầu Tử thứ hai bên trái đi sai bước.

Bước chân của nó đột nhiên không theo kịp, vội vàng đổi chân trái sang chân phải, chân phải sang chân trái, điều chỉnh lại bước đi.

Ngớ người!

Các đạo mộ giả lập tức kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Điều này sao có thể?

Mấy con Hải Hầu Tử này đi sai bước, lại còn tự mình điều chỉnh ư?

Sức mạnh nào đã khiến chúng căng thẳng đến vậy?

Trong đầu tất cả những người chứng kiến đều là một biểu tượng dấu hỏi chấm đen khổng lồ.

Ngay lúc mọi người đang vô cùng ngớ người.

Đột nhiên!

Cả đội hình "Rắc!

Rắc!" dừng lại.

Mọi người giật mình!

Chỉ thấy hai con Hải Hầu Tử ở giữa đột nhiên xoay người sang bên.

Đội hình ở giữa lập tức trống ra một vị trí.

Ngay lúc này.

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng không hiểu của mọi người.

Một bóng người từ vị trí trống đó bước ra.

Chỉ thấy hắn tay trái vác đại đao, tay phải cầm một cây Hắc Lư Đề Tử vừa to vừa thô.

Khuôn mặt thanh tú tuấn lãng thế này, không phải Trụ Tử Ca thì là ai!

Mọi người đều ngớ người.

Trong đầu Trương Khởi Lân cũng đầy dấu hỏi chấm.

Y nhìn thấy Diệp Thần, trong lòng đã an tâm hơn rất nhiều.

Nhưng mà!

Y vẫn đầy vẻ khó hiểu.

Lúc này.

Diệp Thần một bước đi ra, đến trước mặt Hải Hầu Tử.

Hắn đi đến trước mặt con Hải Hầu Tử thứ hai đã đi sai bước.

Trực tiếp giơ Hắc Lư Đề Tử lên mà nện tới tấp.

"Bốp bốp bốp…" "Bảo mày 121, 121, mày đ*t m* không nghe

hiểu tiếng người à?" "Bốp bốp bốp…" Trương Khởi Lân: …… Các đạo mộ giả: …… Các con Hải Hầu Tử đều nói, điều này còn phải nói sao?

Vốn dĩ chúng có nghe hiểu tiếng người đâu.

Trực tiếp bị sốc, đám đông sục sôi!

Dù là người đang đi làm, hay đang đi trên phố, khán giả đều đổ xô về trước màn hình TV.

"Lần đầu tiên thấy có người có thể huấn luyện động vật đi đội hình!

Trời ơi!" "Trụ Tử Ca, đỉnh của chóp!

Kia là Hải Hầu Tử đấy, những con Hải Hầu Tử hung tàn độc ác đấy, bị Trụ Tử Ca nện thành ra cái dạng gì rồi!" "Mọi người nhìn con Hải Hầu Tử kia kìa, mũi còn bị Hắc Lư Đề Tử đập cho vẹo cả rồi!

Ác quá đi mất!

Hải Hầu Tử chắc chắn sống không bằng chết!" "Mọi người nhìn chân chúng kìa, không ngừng run rẩy, nước cứ chảy ra…" Diệp Thần nện xong.

Lại đi ra phía sau.

Dây thừng nắm trong tay.

"Đi đều bước!" Trương Khởi Lân: …… Các đạo mộ giả: …… Hắc Quả Phụ lúc này mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

Hình tượng của Trụ Tử Ca trong lòng cô ta càng thêm cao lớn.

Cô ta thật sự rất kích động!

Trời làm sao lại tạo ra một người đàn ông đẹp trai và bá đạo như vậy chứ!

“Bốp bốp bốp…” Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử đi thẳng đến trước mặt mọi người.

“Đứng lại!” Diệp Thần vừa hô, vừa kéo dây thừng.

“Bốp bốp bốp bốp!

Đứng lại nghiêm!” Các con Hải Hầu Tử đều dừng lại, không dám nhúc nhích.

Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày, đi tới.

“Trụ Tử, cậu làm gì thế?” “Muộn Du Bình, lát nữa cậu sẽ biết thôi, cậu nói xem, tôi huấn luyện đội hình cho chúng thế nào?” Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười, giơ ngón tay cái lên!

Các đạo mộ giả khác cũng vậy, đều vây lại.

“Trụ Tử Ca, Trụ Tử Ca, lợi hại quá đi!

Cả mấy con Hải Hầu Tử này mà cũng bị cậu thuần phục!” “Đúng vậy, lợi hại quá đi!

Trụ Tử Ca!

Anh chính là thần trong lòng tôi!” “Vừa nãy đồng đội của tôi bị một cái tát của Hải Hầu Tử đập nát đầu lâu, thật sự không ngờ, Hải Hầu Tử lại bị đuổi theo thuần hóa thành ra thế này!” Nhưng mà!

Vấn đề nảy sinh.

Trụ Tử Ca mang mấy con Hải Hầu Tử này về làm gì?

Không ai hiểu.

Trực tiếp gian cũng vang lên một loạt tiếng nghi hoặc.

Ai cũng không biết, mang Hải Hầu Tử về làm gì!

“Tôi đoán chắc là sau khi thuần hóa, dùng chúng để đánh nhau!” “Tôi cảm giác Trụ Tử Ca chỉ là muốn làm màu, để Tiểu Ca càng thêm

sùng bái hắn.

Hắc hắc…" "Nghĩ thôi cũng thấy kích thích, tối ngủ, có mười ba con Hải Hầu Tử khổng lồ bầu bạn!

Trời ơi!" Diệp Thần bước ra, đến trước mặt Trương Khởi Lân.

"Tiểu Du Bình, chuẩn bị đồ đạc xong rồi, chúng ta xuất phát thôi." Trong đầu Trương Khởi Lân đầy rẫy dấu hỏi chấm.

Nhưng mà!

Y vẫn đi theo sau Diệp Thần.

Diệp Thần chỉ vào Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử, rồi chỉ vào cái đầm nước kia.

Sau đó làm một thủ thế, ý là đi xuyên qua phía dưới.

Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử lập tức toàn thân run rẩy.

Đều lắc đầu lia lịa.

Dường như bên đó là một nơi vô cùng đáng sợ vậy.

Diệp Thần nhìn thấy.

"M* kiếp!

Chúng mày còn dám cứng đầu?" Hắn lại trực tiếp rút Hắc Lư Đề Tử ra.

Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử trợn tròn mắt.

Sau đó lại lập tức gật đầu lia lịa.

Dưới đầm nước chúng rất sợ.

Nhưng mà!

Cây Hắc Lư Đề Tử trước mắt này, chúng còn sợ hơn!

Chúng đều đã có ám ảnh tâm lý sâu sắc.

Cái dáng vẻ hễ không hợp lời là trực tiếp đập nát miệng này của nhân loại kia.

Con Hải Hầu Tử nào mà không run rẩy.

Diệp Thần kéo Trương Khởi Lân đến phía sau Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử.

"Muộn Du Bình, đeo thiết bị dưỡng khí của cậu vào." Diệp Thần nắm chặt sợi dây đang dắt Thập Tam Thái Bảo.

"Muộn Du Bình, đến sau lưng ta!" "Ôm chặt ta!" "Ồ!

Trụ Tử, chúng ta đang…" "Chúng ta à, chúng ta đương nhiên là vượt qua đầm sâu rồi." "Muộn Du Bình à, cậu nhất định phải ôm chặt ta, bất cứ lúc nào, tuyệt đối không được buông ra!" "Ừm ừm, Trụ Tử!" Diệp Thần vung sợi dây trong tay.

"Thập Tam Thái Bảo!

Xuất phát!" Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử bị Diệp Thần dùng dây lùa.

Vội vàng đổ xuống nước.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân nhảy xuống nước.

Ngay sau đó.

Dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc, lại vô cùng nghi hoặc của mọi người.

Hải Hầu Tử toàn bộ chui xuống nước bắt đầu bơi về phía đáy đầm.

Diệp Thần nắm dây thừng.

Trương Khởi Lân từ phía sau ôm chặt Diệp Thần.

Hải Hầu Tử ban đầu tốc độ rất nhanh.

Chúng có khả năng bơi lội cực tốt, hơn nữa sức lực vô cùng lớn!

Huống hồ Diệp Thần toàn chọn những con Hải Hầu Tử trưởng thành rất tinh ranh.

Cùng với độ sâu tăng lên.

Lực đẩy ở đáy đầm càng lúc càng lớn.

Nhưng mà!

Hải Hầu Tử vẫn bơi.

Trên thân chúng có vảy, căn bản không sợ áp lực nước.

Chương 248

Còn Diệp Thần và Trương Khởi Lân thân thể đã được cải tạo.

Sớm đã lợi hại hơn người thường rất nhiều.

Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử không ngừng lặn xuống.

Chúng khá nhiều, san sẻ lực cản dưới nước của Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Gần như nhẹ nhàng như chúng tự bơi vậy.

Cuối cùng cũng lặn xuống đáy nước.

Dưới đáy nước một bên lại có một đường hầm dưới nước hình tròn đường kính hai mét.

Hải Hầu Tử dưới sự ra hiệu của Diệp Thần.

Tiếp tục bơi về phía đường hầm.

Chúng bơi trong đường hầm ngang rất nhanh! …… Một đám đạo mộ giả đang đợi trên bờ trong lòng kinh ngạc không thể tin được.

Trong đầu họ dấy lên một cơn bão lớn.

Đặc biệt là Ngô Tà.

Hắn làm sao cũng không ngờ, Trụ Tử Ca lại có cách giải quyết thần kỳ như vậy.

Đối với hắn và Bàn Tử mà nói.

Trước đây trong thế giới của họ, Tiểu Ca chính là trời.

Một khi Tiểu Ca không có cách nào, thì bộ ba của họ sẽ đối mặt với tuyệt cảnh.

Còn bây giờ.

Đồng đội của Tiểu Ca, Trụ Tử Ca.

Lại lợi hại đến thế.

Đừng nói là hắn nghĩ ra phương pháp này lợi hại.

Ngay cả khi, người khác nghĩ ra phương pháp này.

Ai dám đi vào ổ của hàng vạn con Hải Hầu Tử hung tàn vô cùng, để bắt mười ba con Hải Hầu Tử trưởng thành.

Ai dám?

Ở đây mấy trăm đạo mộ giả, không một ai dám.

Mà đồng thời!

Trong phòng chiếu trực tiếp của Bạch gia đại trạch viện rộng lớn.

Bạch Trà, tộc trưởng mới của Bạch gia, nhìn Diệp Thần và Trương Khởi Lân đang lặn sâu dưới nước.

Hắn ta hận đến nghiến răng.

Nhưng mà!

Hắn ta còn có thể làm gì?

Các đạo mộ giả mà gia tộc phái đi.

Trừ nhóm của Bạch Hạo Thiên và Long Cửu.

Đa số các đạo mộ giả khác đều bị Trụ Kình Thiên giết chết trong pho tượng người khổng lồ vàng ròng.

Lần trước trên quảng trường kinh thành, nếu không phải hắn ta chạy nhanh, đã sớm bị Diệp Thần như Tử Thần kia giết rồi.

"Ai!

Mấy đại gia tộc, e là rất khó giết được Trương Khởi Lân và Trụ Kình Thiên rồi." Bạch Hạo Thiên tuy có bản lĩnh không tầm thường,

nhưng mà!

Bạch Hạo Thiên căn bản không nghe Bạch Trà, căn bản không giết Trương Khởi Lân, cũng không giết Trụ Kình Thiên.

Điều này khiến Bạch Trà đau đầu không ngớt.

Ngay lúc này.

Quản gia của Bạch gia đi vào.

"Gia chủ, Ảnh Tử Tướng Quân của Tào Thị Hoàng Tộc đã đến." "Ảnh Tử Tướng Quân?

Ảnh Tử khi nào lại là tướng quân của Tào Thị Hoàng Tộc?" Trong nhận thức của Bạch Trà, Ảnh Tử chính là lão đại của đoàn lính đánh thuê đạo mộ ở Mộ Táng Tinh Cầu mà.

Sao khi nào lại trở thành tướng quân của Tào Thị Hoàng Tộc rồi?

Hơn nữa!

Tào Bá đã chết, Tào Nghê Hoàng cũng chết rồi!

Ngay cả vạn cấm quân uy hiếp mấy đại gia tộc kia, cũng đã tan rã.

Tào Thị Hoàng Tộc còn có chỗ dựa gì?

Nghĩ đến đây.

Ảnh Tử mặc một bộ đồ đỏ đã đi vào.

"Bạch gia chủ." "Đoàn trưởng Ảnh Tử." "Đừng đừng, đừng gọi ta như vậy.

Ta bây giờ là Ảnh Tử Tướng Quân của Tào Thị Hoàng Tộc." Bạch Trà không hiểu, rốt cuộc là vì sao.

Hắn ta nghi hoặc nhìn Ảnh Tử.

"Bạch gia chủ trong lòng có điều nghi hoặc sao?" Bạch Trà gật đầu.

“Không giấu gì, ta phụng hoàng mệnh đến đây, tuyên ngài vào cung.” Tào Vũ mặt đầy không vui, Tào Thị Hoàng Tộc sớm đã suy tàn rồi.

Đâu còn cái oai phong lớn như vậy.

“Tào gia chủ, ngài xem ta đây, ta còn không dám có một chút chống đối.

Ngài nói ngài, dám sao?” Bạch Trà lập tức trong lòng giật mình.

Hắn ta đột nhiên phản ứng lại.

Ảnh Tử, kẻ đã giết vô số sát thủ, thực lực đáng sợ.

Hắn ta còn có thể khuất phục.

Chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện gì rồi.

Hắn ta là người thông minh.

Vội vàng đi theo sau Ảnh Tử.

“Ảnh Tử Tướng Quân, ta đi ngay đây.” “Bạch gia chủ, mời!” …… Diệp Thần và Trương Khởi Lân một đường men theo đường hầm dưới biển mà chui qua.

Dưới lực kéo của Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử, hai người họ tốc độ cực nhanh.

Cuối cùng cũng chui ra khỏi đường hầm dưới nước.

Phía bên kia lại vẫn là một cái đầm nước.

Một cái đầm nước có lực đẩy lớn.

Hai người họ lập tức nổi lên.

Đầu Diệp Thần vừa ló ra khỏi mặt nước.

Liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Nơi đây dày đặc, nhìn không thấy điểm cuối.

Toàn là lăng mộ!

Đều là những gò mộ nhỏ không lớn không bé.

Sau đó bên cạnh gò mộ dựng đứng một tấm bia đá cẩm thạch dài một mét.

Điều khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi nhất là.

Mặt đất nơi những gò mộ này tọa lạc, có một tầng nước nông.

Tầng nước này cao khoảng chưa đầy 30 centimet.

Người ta khi chôn cất mộ phần không quan tâm là chọn núi hay chọn nước.

Nhưng cuối cùng quan tài chôn người, nơi đặt xuống chắc chắn là khô ráo.

Cái đ*t m* này!

Tất cả các gò mộ ở đây, nhìn không thấy điểm cuối.

Toàn bộ nằm dưới nước.

Thật sự là gặp ma rồi.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân vỗ vỗ Diệp Thần.

Chỉ vào Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử đang sợ hãi run rẩy đứng ở bên cạnh.

Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao đi về phía chúng.

Rất nhiều Hải Hầu Tử run rẩy càng dữ dội hơn.

Vẫn nghĩ Diệp Thần muốn giết chúng.

Nhưng mà!

Giây tiếp theo.

“Vụt vụt vụt…” Liên tục nhiều đạo đao ảnh lóe qua.

Dây thừng trên người và trong miệng Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử đều bị Diệp Thần chém đứt.

Diệp Thần chỉ vào chúng, rồi lại chỉ vào đầm nước.

Ý là chúng có thể đi rồi.

Thập Tam Thái Bảo Hải Hầu Tử lập tức mừng rỡ không thôi.

“Bốp bốp bốp…” Một đầu lao xuống nước, vội vàng bỏ chạy.

“Trụ Tử, cậu làm rất tốt.” Trương Khởi Lân càng ngày càng cảm thấy Trụ Tử thật tốt.

Không ngờ hắn cuối cùng lại thả Hải Hầu Tử, không giết chúng.

Nhưng mà!

Trương Khởi Lân chuyển ý lại nghĩ.

Nếu hôm nay Trụ Tử giết chết những con Hải Hầu Tử này, y Trương Khởi Lân dường như vẫn sẽ cảm thấy Trụ Tử rất lợi hại.

Giết chóc quyết đoán!

Trương Khởi Lân phát hiện mình dường như không còn nguyên tắc gì nữa.

Đây là nhịp điệu của sự mất mát bản thân sao?

Ngay lúc này.

Diệp Thần kéo y.

“Muộn Du Bình, đi thôi!

Lên bờ.

Đứng ngẩn người ra đấy làm gì.” “Cậu nhìn khu mộ ở đây kìa,

thật sự rất kỳ lạ.

Gò mộ lại ở dưới nước.” Diệp Thần một chân bước vào nước.

“M* kiếp!

Lạnh thật đấy, nước này.” Trương Khởi Lân đi theo bước vào tầng nước nông của khu mộ.

Quả thật là lạnh buốt thấu xương.

Nếu là người thường, chắc chắn bây giờ chân đã phế rồi.

Trương Khởi Lân nhờ có Băng Sương Chi Tâm.

Y tuy có thể cảm nhận được cái lạnh, nhưng cơ thể lại không bị ảnh hưởng.

Còn Diệp Thần cũng vì trong cơ thể có dòng máu đặc biệt của Muộn Du Bình.

Cho nên.

Chân hắn cũng không sao.

Chỉ là cảm thấy nước rất lạnh rất lạnh!

“Muộn Du Bình, nước lạnh thế này, lại không đóng băng, thật sự không thể tưởng tượng nổi!” Muộn Du Bình nghe Diệp Thần nói vậy, lông mày lập tức nhíu lại.

Trương Khởi Lân trong lòng lập tức có một dự cảm không lành.

Nước cực kỳ lạnh nhưng không đóng băng.

Điều này rất có thể là do trong nước có chứa rất nhiều muối.

Nước có nồng độ muối cao, thường không dễ đóng băng.

Nhưng nước muối dưỡng thi, đây là một thủ đoạn rất cấm kỵ.

Chương 249

Nước lạnh buốt dễ khiến thi thể không bị thối rữa.

Còn nước lạnh buốt có nồng độ muối cao, lại rất dễ 'trá thi' (biến thi thể thành thây ma hoạt động).

Người đã chết!

Ai cũng muốn yên nghỉ, linh hồn được cứu rỗi.

Trá thi là điều cực kỳ không mong muốn.

Huống chi là loại nước muối dưỡng thi này.

"Trụ Tử, bên này đi chậm một chút.

Cố gắng đừng gây tiếng động." Diệp Thần thấy Muộn Du Bình thận trọng như vậy.

Vội vàng gật đầu.

Hai người bước chân rất nhẹ, dẫm nước đi về phía trước.

Trên bia đá khắc đều là tên.

Nhưng cơ bản nhìn tên là biết của dân thường.

Đi mãi đi mãi.

Gò mộ không thay đổi.

Bia mộ lại trở nên lớn hơn một chút so với ban đầu.

Chữ khắc trên bia đá cũng càng lúc càng nhiều.

Toàn là giới thiệu sơ lược về cuộc đời.

Cái này nhìn là biết mộ phần của gia đình phú quý hoặc quan lại rồi.

Khu mộ này rất lớn, hai người họ lại đi khá chậm.

Đến bây giờ còn chưa đi được một phần năm quãng đường.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân nhìn thấy bên phải khu mộ xuất hiện rất nhiều bia đá màu xanh lam.

Đây là một chuyện rất kỳ lạ.

Thông thường bia đá đa số là màu xanh lục, màu trắng cũng rất ít.

Loại màu xanh lam thế này thì càng hiếm hơn.

Quả nhiên.

Trương Khởi Lân đoán không sai.

Trong gò mộ này có những thân phận hoàn toàn khác biệt.

Y vội vàng vẫy tay về phía Trụ Tử.

Bởi vì y cảm thấy thông tin này rất hữu ích đối với Trụ Tử.

Diệp Thần không biết tình huống gì.

Nhìn một cái.

Chữ trên bia đá ghi: Hải Nữ Yêu Tộc… Diệp Thần không hiểu tại sao.

Hải Nữ Yêu Tộc có liên quan gì đến hắn.

Còn Trương Khởi Lân và rất nhiều fan trong livestream lại nhận thức khác biệt.

Vẫn nghĩ tộc Hải Nữ Yêu Tộc có thể tự do hô hấp, tự do nói chuyện dưới nước này.

Chính là chủng tộc của Trụ Tử.

Bởi vì kỹ năng hô hấp và nói chuyện dưới nước của hắn, quả

thực quá nghịch thiên.

“Muộn Du Bình, cái Hải Nữ Yêu Tộc này, không có liên quan gì đến ta.

Ta thật ra…” Nhưng mà, lời vừa nói đến đây.

Diệp Thần liền nghĩ đến hàng ức vạn khán giả trong livestream.

Hắn liền không nói tiếp nữa.

“Muộn Du Bình, lần sau ta lại nói cho cậu, bây giờ hình như hơi buồn ngủ.

Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát đi.” Trương Khởi Lân cảm thấy Diệp Thần khẳng định có khó khăn gì đó, nên mới không nói rõ thân phận của mình.

Y cũng không hỏi nữa.

Trương Khởi Lân liếc nhìn một vòng, khắp nơi đều là mộ phần, làm gì có chỗ nào để nghỉ ngơi.

Ngay lúc này.

Y nhìn thấy ở bức tường đá khổng lồ phía cực hữu của khu mộ, có một cái hang núi.

“Trụ Tử, đến đó đi, cậu có thể ngủ một lát.” “Được thôi, Tiểu Du Bình, cơn buồn ngủ này của ta mà đã lên thì cản cũng không cản nổi.” Trương Khởi Lân cười một tiếng, đạp vào vách đá một cái liền bật người lên.

Ngay sau đó.

Lại đạp thêm hai bước.

Trực tiếp nhảy vào trong động đá.

Cửa động cũng chỉ cách vách đá khoảng mười mét.

Đối với Diệp Thần mà nói, cũng không có gì khó khăn.

Hắn cũng ba chân bốn cẳng nhảy lên, tiến vào trong động.

Hang đá này rất kỳ lạ.

Tổng cộng cũng chỉ sâu năm sáu mét, cảm giác như thể là nơi lính gác đứng gác vậy.

Dù sao cũng không rõ ràng.

Diệp Thần dứt khoát nằm xuống.

"Muộn Du Bình, cậu cũng ngủ một lát đi!" "Nhanh lên!

Ngủ nhiều mới có làn da đẹp!

Cậu xem cậu gần đây da không còn mịn màng như trước nữa rồi." Mắt Trương Khởi Lân trợn to một chút.

"Trụ Tử, thật hay giả đấy?" Trương Khởi Lân sờ sờ mặt mình, có thay đổi gì đâu.

Ngay lúc này.

Diệp Thần, người đã nhắm mắt, cười gian ra tiếng.

"Lừa cậu đấy.

Hahahahaha!" Trương Khởi Lân liếc hắn một cái.

Cũng nằm xuống bên cạnh Diệp Thần.

"Trụ Tử, ngủ nhanh đi." "Trụ Tử, bỏ chân ra!

Đè lên ta rồi." "Trụ Tử, Trụ Tử…" Trương Khởi Lân thấy gọi mãi mà Diệp Thần không có chút động tĩnh nào.

Y quay đầu nhìn một cái.

Diệp Thần đã sớm chìm vào giấc mộng.

Khóe miệng Trương Khởi Lân nhếch lên, cũng nhắm mắt lại.

Y thầm ước, có thể giống như Trụ Tử.

Sống tự tại, phóng khoáng như vậy. …… …… Điều mà Diệp Thần không ngờ tới là.

Hắn đã nện mười ba con Hải Hầu Tử kia quá tàn nhẫn.

Dẫn đến việc chúng nhìn thấy người là trong lòng đều sản sinh ra nỗi sợ hãi.

Sau khi Diệp Thần thả chúng.

Mười ba con Hải Hầu Tử này quay trở lại đường cũ.

Vừa đến bờ thấy nhiều người như vậy.

Lập tức co rúm lại.

Vốn dĩ rất nhiều đạo mộ giả đều đã chĩa súng lên.

Lúc này, trong đám đông có một người bước ra.

Tóc ngắn tú khí, chính là tiểu thư Bạch gia, Bạch Hạo Thiên.

"Trụ Tử Ca, vừa nãy dùng phương pháp này để vượt qua đầm nước, chúng ta cũng có thể thử xem." Khi mọi người còn đang do dự.

Bạch Hạo Thiên và Long Cửu lấy dây thừng ra, xông lên dẫn đầu.

Buộc được ba con Hải Hầu Tử.

Chúng vốn dĩ đã có chút sợ hãi, căn bản cũng không phản kháng.

Bạch Hạo Thiên vung dây thừng.

Lập tức theo sau Hải Hầu Tử chui xuống nước.

Các đạo mộ giả phía sau nhìn thấy.

Bắt đầu lần lượt làm theo.

Vốn dĩ đều rất sợ Hải Hầu Tử.

Kết quả là, lũ Hải Hầu Tử này cứ như bị dọa cho ngốc nghếch

vậy.

Căn bản không phản kháng.

Lần lượt rất nhiều người được đưa đến khu mộ.

Bạch Hạo Thiên vừa ra khỏi đầm nước, chân vừa bước vào tầng nước nông của khu mộ.

Lập tức bị lạnh đến nỗi chân không chịu nổi.

Vội vàng rụt lại.

Cô ta đau đớn không chịu được.

Lấy trong ba lô ra đôi ủng da rất dài, vội vàng xỏ vào chân.

Long Cửu nhìn thấy lá bùa trong lòng liên tục lóe sáng màu vàng.

"Tiểu thư, cẩn thận một chút.

Nhanh chóng đi qua." Bạch Hạo Thiên gật đầu. …… Sử Trân Hương và đường đệ của mình, Sử Ngoan Hương.

Hai người này ban đầu là tầng lớp bình dân của Đại học Đạo mộ.

Vì học hành chăm chỉ.

Đã đạt được học vị kép cử nhân Đạo mộ và Thẩm định bảo vật tại Đại học Đạo mộ.

Nên được Ngô gia coi trọng.

Bề ngoài hai người họ là những đạo mộ giả bình dân độc lập.

Nhưng, thực chất họ chính là người của Ngô gia.

Hai người này theo sau Bạch Hạo Thiên vượt qua đầm nước.

Vừa qua đến, Sử Trân Hương đã bị lạnh cóng chân.

Khu mộ này toàn là nước muối lạnh buốt thấu xương nông choèn.

"Chị Trân Hương, hay em cõng chị đi." "Chờ chút, em đổi giày đã,

hai phút là xong thôi.” Em trai Sử Ngoan Hương vẫn đứng đó đợi cô.

Mười phút trôi qua.

Mười lăm phút trôi qua.

“Chị Trân Hương, sao chị chậm thế, chị bảo hai phút mà đã mười lăm phút rồi.” Sử Trân Hương ngẩng đầu liếc hắn một cái.

“Em Ngoan Hương, em nói nhiều thật đấy.

Mỗi lần em nói nửa tiếng, kết quả đều là hai phút, chị có nói gì em đâu?” Sử Ngoan Hương: …… Hai người dùng da bọc chân lại.

Ngăn không cho nước lạnh thấm vào.

May mà nước không sâu.

Hai người họ vừa đi, vừa nhìn những bia đá hai bên.

Lại còn xem từng cái tên trên mỗi bia đá.

“Em Ngoan Hương, em nhìn xem chỗ này có bia mộ màu đen, có bia mộ màu trắng.

Lạ thật đấy.” Sử Ngoan Hương nhìn nhìn, quả thật là, màu sắc bia mộ này rất kỳ lạ.

Nhưng hắn lại đặc biệt nhạy cảm với màu đen và màu trắng này.

Hắn liền nhân cơ hội này, hỏi thêm một câu.

Chương 250

“Chị Trân Hương, cái này có gì lạ đâu.

Em là người da trắng, chị cũng là người da trắng, con của chúng ta lại là người da đen, cái này em mới thấy lạ chứ!” Sử Trân Hương trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Cái này dễ giải thích mà!” Sử Ngoan Hương nhìn cô không chớp mắt.

Đây là chuyện hắn luôn canh cánh trong lòng.

Hắn muốn nhất định phải làm rõ sự thật.

Hắn da trắng, chị Trân Hương cũng da trắng.

Con của họ, lại là một đứa trẻ da đen.

Sử Trân Hương nghiêm túc tiếp lời.

“Mỗi lần em, cái đó, đều là tắt đèn.

Tối om như mực.

Đứa trẻ không phải là mò mẫm chui ra sao.

Làm sao mà không đen được chứ?” Sử Ngoan Hương nghe xong bừng tỉnh đại ngộ!

Vỗ một cái vào đầu!

“Sao em không nghĩ ra nhỉ?

Thì ra là như vậy!

Đ*t m*!

Em đúng là ngu mà!” “Em Ngoan Hương, trong lòng chị em là thông minh nhất.” “Chị Trân Hương, trong lòng em chị là xinh đẹp

nhất.” Ngay lúc này.

Sử Trân Hương nhìn thấy một bia mộ bên cạnh.

Bia mộ này rất kỳ lạ.

Các bia mộ khác phía trước đều trống không.

Nhưng trước bia mộ này, lại có một cái đài tế bằng đá.

Bên trong còn đặt một cây Đèn Dầu Thi Thể, chỉ là Đèn Dầu Thi Thể đã tắt.

“Chị Trân Hương, bên này tối quá, hay chúng ta thắp cây Đèn Dầu Thi Thể này lên đi.” “Em Ngoan Hương, em làm việc gì cũng chỉ biết một chút bề ngoài, tức là không thể triệt để đi sâu vào.

Em tại sao không cầm cây Đèn Dầu Thi Thể này đi, cầm đi thì đường của chúng ta sẽ luôn được chiếu sáng.” Sử Ngoan Hương gật đầu lia lịa.

Chị Trân Hương nói thật có lý.

Hắn lại căn bản không có lý do để phản bác.

Sử Ngoan Hương một tay nắm lấy Đèn Dầu Thi Thể, cầm trong tay.

Không ngờ bên trong không gian bị Đèn Dầu Thi Thể che khuất lại xuất hiện một cái hang động đen ngòm.

Hơn nữa phía trên Đèn Dầu Thi Thể còn buộc một sợi dây vàng mảnh.

Sử Ngoan Hương vừa bước một bước về phía trước, đột nhiên phát hiện ra sợi dây vàng này.

“Chị Trân Hương, chị nhìn kìa, sợi chỉ vàng này, mảnh như sợi tóc, lại vô cùng chắc chắn.” Sử Trân Hương đã đi ra xa hơn mười

mét, cũng không nghe thấy lời hắn nói, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Sử Ngoan Hương không ngừng kéo sợi dây vàng, hắn muốn cuộn lại, tạo bất ngờ cho chị Trân Hương.

Rất nhiều người trong livestream nhìn thấy sợi dây vàng này cũng đều tỏ vẻ ngưỡng mộ.

"Sợi chỉ vàng này mảnh như sợi tóc, lại còn chắc chắn như vậy, quả thật là một vật quý hiếm khó kiếm!" "Sợi chỉ vàng với công nghệ thế này chắc chắn một mét cũng phải hàng triệu tệ, mọi người xem Sử Ngoan Hương chỉ một lúc thôi chắc đã rút ra mấy chục mét rồi!" "Đ*t m*!

Tôi nhìn lầm rồi sao?

Sao tôi lại nhìn thấy cái hố đen nơi sợi chỉ vàng của gò mộ chui ra, hình như có cái gì đó." "Ở đâu?

Sao tôi không nhìn thấy, đ*t m*!

Tôi nhìn thấy rồi, hình như là, hình như là một bàn tay!" Dòng bình luận này vừa xuất hiện, lập tức khiến mọi người rợn tóc gáy.

Ngay vừa rồi, trong thông báo của tổ chương trình, nói rằng xung quanh khu mộ này đều là nước muối lạnh buốt.

Nước muối lạnh buốt dưỡng thi này, cực kỳ đáng sợ.

Không chỉ thi thể thịt da không thối rữa, mà còn rất dễ trá thi.

Cho nên, rất nhiều người nhìn thấy dòng bình luận về bàn tay kia, liền lập tức sợ đến hồn xiêu phách lạc.

Sử Ngoan Hương hoàn toàn không nhìn thấy mọi người trong livestream đang nói gì.

Toàn bộ tâm trí hắn đều đặt vào sợi chỉ vàng này, chỉ một cái đã

khiến hắn phát tài rồi!

Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Sợi chỉ vàng trong tay hắn bị người ta kéo ngược lại.

Sử Ngoan Hương lập tức giật mình, cánh tay lập tức đau đớn khó chịu.

Bởi vì sợi chỉ vàng toàn bộ đều quấn quanh cánh tay hắn, nhất thời nửa khắc căn bản không gỡ ra được.

Hắn bị sợi chỉ vàng kéo ngược lại, chạy thẳng đến trước ngôi mộ này.

Ngay lúc này.

Sợi chỉ vàng không kéo nữa, đột nhiên dừng lại.

Sử Ngoan Hương cầm đèn pin chiếu vào cái lỗ nhỏ trên gò mộ, không có gì cả.

Hắn đột nhiên nghĩ, m* kiếp, chắc chắn là đạo mộ giả khác thấy cái này đỏ mắt, đang lén lút tranh giành ở phía sau.

Hắn quay người dùng đèn pin liên tục chiếu khắp xung quanh.

"Ai đấy?

Ra đây!

Cái này là tao nhìn thấy trước, m* kiếp!" Ngay lúc hắn đang chửi bới, khán giả trong livestream lại sợ đến nỗi không dám nhìn màn hình.

Lần thám hiểm này, tổ chương trình đã nâng cấp cả thiết bị livestream, có chức năng nhìn đêm.

Nhưng ở phía tuyển thủ, lại không cung cấp loại thiết bị nhìn đêm

đặc biệt này.

Chủ yếu là để tăng thêm cảm giác kịch tính và bí ẩn.

Dòng bình luận của khán giả đã tràn ngập màn hình, đều đang la hét ầm ĩ.

"Sử Ngoan Hương, anh mau quay đầu nhìn cái lỗ nhỏ nơi sợi chỉ vàng chui ra kìa!

Ở đó có thứ gì đó!

Có một bàn tay." "Bàn tay đó ghê quá, trên đó dính đầy vết bẩn đen sì, cái Sử Ngoan Hương này đúng là đồ ngốc." "Đ*t m*, hai bàn tay đều vươn ra rồi, toi rồi!

Cái Sử Ngoan Hương này, chính là do ăn tường quá nhiều!" Ngay sau khi Sử Ngoan Hương tìm kiếm một vòng, phát hiện không có ai, hắn cho rằng đó là trò đùa ác ý.

Hắn liền vội vàng lại bắt đầu kéo sợi chỉ vàng về phía mình.

Điều kỳ lạ là.

Kéo sợi chỉ vàng khó hơn lúc nãy rất nhiều, phải dùng rất nhiều sức mới kéo được một mét.

Sử Ngoan Hương rất ngạc nhiên, hắn cầm đèn pin cúi xuống, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì, có phải sợi chỉ vàng bị mắc ở đâu đó, bị quấn vào rồi không.

Nhưng mà!

Ngay lúc hắn cúi xuống, hắn nhìn thấy một bàn tay.

Đây là một bàn tay thon dài nhưng dính đầy vết bẩn, móng tay dài đến mười mấy centimet.

Đầu óc hắn lập tức trống rỗng.

Hắn sợ đến toàn thân run rẩy!

Phản ứng đầu tiên của hắn là, gò mộ đã trá thi rồi.

Đạo mộ giả sợ nhất là gặp phải 'tống tử' (thây ma).

Hắn muốn vội vàng bỏ chạy, nhưng chân hắn không ngừng run rẩy.

Hắn thậm chí quên mất trên cánh tay mình vẫn còn quấn sợi chỉ vàng.

Khán giả đều đang bày mưu tính kế cho hắn, đều đang bảo hắn mau chạy.

"Mau gỡ sợi chỉ vàng trên cánh tay ra!

Nhanh lên!" "Cái thằng nhát gan này có phải mới tham gia cuộc thi đạo mộ không, sợ đến nỗi không động đậy được!" "Ăn cỗ đi!

Mọi người nhìn kìa sợi chỉ vàng đã bị kéo vào trong gò mộ rồi!" Ngay lúc này, ở xa phía gò mộ, Sử Trân Hương gọi hắn một tiếng.

Sử Ngoan Hương lập tức giật mình tỉnh dậy, bật dậy định chạy.

Nhưng mà!

Cánh tay hắn bị sợi chỉ vàng quấn chặt.

Hắn cố sức giãy giụa, trong gò mộ là hai bàn tay, hắn Sử Ngoan Hương cũng là hai bàn tay, tổng không thể nào bị kéo vào chứ!

Hắn điên rồi!

Rất sụp đổ, sợi chỉ vàng đã siết vào thịt.

Trên cánh tay hắn đã toàn là máu tươi.

Hắn lấy dao ra cúi xuống cắt sợi chỉ vàng, căn bản không cắt đứt được.

Hắn liền trực tiếp thò dao ra định cắt hai bàn tay kia.

Nhưng mà!

Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Trong gò mộ đột nhiên lại vươn ra một bàn tay!

Ngay sau đó lại là một bàn tay khác. …… Hơn mười bàn tay đột nhiên túm lấy cổ và mặt hắn.

Sử Ngoan Hương trong tiếng thét tuyệt vọng, bị kéo thẳng vào gò mộ.

Đối mặt với nhiều bàn tay như vậy, hắn ngay cả một chút không gian phản kháng cũng không có.

Tiếng "Bốp" một cái.

Cây Đèn Dầu Thi Thể kia bị ném trước gò mộ.

Trên mặt đất ngoài mấy giọt máu tươi, không còn gì nữa.

"Em Ngoan Hương!

Em Ngoan Hương!

Em chạy đi đâu rồi!" "Em Ngoan Hương, mau ra đây đi!" Sử Trân Hương vừa từ xa quay về, nghe thấy tiếng la hét yếu ớt của em Ngoan Hương.

Nhưng mà, đợi cô ta chạy đến nơi.

Lại không phát hiện ra gì cả.

Cô ta lo lắng vô cùng, sao lại đột nhiên biến mất rồi.

Lúc này.

Cô ta đột nhiên nhìn thấy mấy giọt máu tươi trên mặt đất.

Sử Trân Hương cúi xuống, nhìn kỹ một chút.

Máu tươi, xem ra là do em Ngoan Hương để lại, nhưng người hắn đâu rồi.

Đột nhiên!

Cái lỗ nhỏ dưới gò mộ, đột nhiên thò ra một cái đầu đầy máu.

Sử Trân Hương lập tức sợ đến ngây người!

Đầu óc trống rỗng!

Đây đâu phải là cái gì thây ma!

Rõ ràng chính là đầu của em Ngoan Hương, cái đầu đầy máu của em Ngoan Hương!

Cô ta vội vàng bật dậy bỏ chạy!

Sợ chết mất!

Nước muối lạnh lẽo nông choèn trong khu mộ bị cô ta dẫm phải kêu "soạt soạt".

Cô ta thở dốc, mặt tái mét vì sợ hãi!

Đây rốt cuộc là cái quỷ quái gì!

Tại sao đầu của em Ngoan Hương lại bị cắt đi, lại còn đầy máu thò ra bên ngoài.

Các gò mộ dày đặc, khắp nơi đều có!

Cô ta không biết phải chạy đi đâu, cô ta muốn tìm một chỗ ẩn nấp.

Ngay lúc này.

Từng tràng cười âm u truyền ra.

Chương 251

"Khặc khặc khặc…" Sử Trân Hương toàn thân run rẩy, cô ta không ngừng chạy, luồn lách giữa các gò mộ.

Đột nhiên!

Một bàn tay từ gò mộ bên cạnh đột nhiên thò ra, túm chặt lấy cô ta!

Sử Trân Hương ngã xuống đất, liều mạng la hét.

Nhưng mà!

Lúc này, ai lại có thể cứu cô ta.

Bàn tay trắng bệch ghê tởm này, không ngừng kéo Sử Trân Hương từ một cái lỗ, lôi vào trong lỗ gò mộ.

Chân cô ta vừa bị kéo vào, cô ta liền cảm thấy đau đớn xé ruột xé gan.

Rất nhiều móng vuốt, rất nhiều miệng đang cắn xé trên cơ thể cô ta.

Rất nhiều khán giả đã sợ đến phát khóc!

Họ nhìn Sử Trân Hương từng chút một bị tuyệt vọng kéo vào trong lỗ.

Nhìn Sử Trân Hương miệng "ộp ộp" phun ra máu tươi.

Cảnh tượng đó, thê thảm kinh hoàng, khán giả cả đời này cũng không quên được!

Cuối cùng cùng với tiếng thét tuyệt vọng cuối cùng.

Sử Trân Hương trực tiếp bị kéo hoàn toàn vào gò mộ.

Đêm tối đen, nước lạnh buốt, lại khôi phục sự yên tĩnh.

Ai cũng không biết, vừa rồi ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Trong hang động giữa vách đá cheo leo.

Trương Khởi Lân đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

Y vừa rồi rõ ràng nghe thấy tiếng người la hét ở khu mộ phía dưới.

Nhưng bây giờ lại không còn nữa.

Trương Khởi Lân nhìn thoáng qua Trụ Tử bên cạnh.

Hắn vẫn đang ngủ rất say.

Trương Khởi Lân đứng dậy, ngồi ở cửa động.

Phía dưới yên tĩnh, không có gì cả.

Trương Khởi Lân có chút kỳ lạ.

Cảnh giác của y bây giờ không cao như trước nữa.

Giấc ngủ lại sâu đến vậy.

Kể từ khi có Trụ Tử ở bên cạnh.

Y cảm thấy an toàn hơn, an tâm hơn.

Cho nên rất nhiều lúc không còn như trước kia, cả ngày cảnh giác, lo lắng bất an.

Y nhìn đồng hồ, mới hai giờ sáng.

Trương Khởi Lân lại quay về nằm xuống, tiếp tục ngủ.

Bằng không, lỡ Trụ Tử tỉnh dậy, lại sẽ nói.

Nào là không tốt cho da, nào là không ngủ không có tinh thần.

Điều buồn cười nhất là Trụ Tử nói, ngủ không ngon sẽ giảm tuổi thọ.

Y Trương Khởi Lân, còn sợ giảm tuổi thọ sao?

Y khóe miệng khẽ mỉm cười, tiếp tục ngủ. …… Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Hắc Quả Phụ, Tuyết Lỵ Dương và rất nhiều đạo mộ giả khác, đều lần lượt đi đến bên đầm nước này.

Rất nhiều người trong số họ đi giày ống dài, đối với nước muối lạnh buốt này, cũng không sợ lắm.

"Chị Tuyết, chỗ này sao mà đáng sợ thế, toàn là mộ phần!

Lại còn làm thành gò mộ." "Em Quả, đừng sợ, đi trước mặt chị, có nguy hiểm gì, chị sẽ báo cho em biết ngay lập tức." Hắc Quả Phụ đi một lúc, đèn pin chiếu tới chiếu lui.

Liền nhìn thấy có một gò mộ, phía trước nước rất nông, nhưng trước gò mộ lại có đặt một cây Đèn Dầu Thi Thể, hơn nữa đèn còn đang sáng.

Thật là kỳ lạ!

Cô ta chuẩn bị nhặt cây Đèn Dầu Thi Thể này lên, liền đột nhiên nhìn thấy máu tươi trên gò mộ.

Hắc Quả Phụ vội vàng rụt lại.

"Chỗ này có máu!

Trong gò mộ sao lại có máu, chẳng lẽ là trá thi?

Ô ô… chỗ này nhiều gò mộ thế này, trá thi thì phải làm sao." Ngô Tà và Bàn Tử cúi lại nhìn một cái.

Bàn Tử vừa nhìn thấy sợi chỉ vàng trên cái đèn lồng đó, lập tức hứng thú.

"Thiên Chân, thứ này quý hiếm quá!

Hơn cả lương cả đời của tôi khi còn ở giới giải trí nữa!" Hắn

thuận thế cúi xuống định lấy.

Ngô Tà lập tức nắm chặt Bàn Tử.

"Bàn Tử, đừng lại gần cái lỗ đó!" Những người khác đều nhìn Ngô Tà với vẻ sợ hãi, dù sao hắn là người thừa kế của Ngô gia, hiểu biết rất nhiều về phong thủy.

"Nước lạnh ở đây đảm bảo nhiệt độ, thi thể trong mộ chắc là sẽ không thối rữa." "Nước là nước muối, lại càng dễ khiến những thi thể này trá thi.

Cho nên rất nguy hiểm." "Thiên Chân, ý cậu là, những thi thể này sẽ bò ra sao?" "Cái đó thì chắc không, dù sao thi thể cũng sợ nước, cậu nhìn kìa những chỗ gò mộ có nước tràn qua đều được bịt kín bằng xi măng và đá cẩm thạch.

Chính là để ngăn nước." Hắc Quả Phụ sợ đến toàn thân run rẩy, vội vàng tránh sang một bên.

Ngay lúc này.

Rất nhiều đạo mộ giả toàn bộ đã tiến vào đây.

"Lộp bộp lộp bộp" dẫm nước, chạy về phía trước.

Mặt Ngô Tà tái nhợt, trong lòng thầm nhủ: Hỏng rồi!

"Bàn Tử!

Mau chạy!" Ngô Tà vừa hô câu này, không ngờ Bàn Tử bên cạnh hắn còn chưa phản ứng kịp.

Tuyết Lỵ Dương đã như con thỏ, mạnh mẽ chạy đi.

Hắc Quả Phụ bám sát phía sau.

"Chị Tuyết chị Tuyết, tại sao phải chạy?

Có phải 'tống tử' sắp sống lại rồi không!" "Tôi làm sao mà biết!

Em Quả, em đừng bám sát thế, em làm nước bẩn phía dưới bắn cả vào quần áo tôi rồi.” “Xin lỗi, chị Tuyết, em biết bộ tất lụa bó sát màu đen này là chị thích nhất.” “Không chỉ vậy, em không thấy hôm nay chị mặc áo trên cũng rất đẹp sao?” “Đẹp đẹp đẹp!

Chị Tuyết mặc gì cũng đẹp!” Vương Bàn Tử chạy vượt qua họ.

Trợn tròn mắt nhìn Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương.

Hắn vừa chạy vừa nhìn.

Hắn chưa bao giờ kinh ngạc đến thế.

Cái đ*t m*, mình ban đầu chọn người kiểu gì vậy?

Lúc mọi người đang chạy trốn, giữa vô số gò mộ.

Hai người phụ nữ này đang thảo luận về tất lụa sao?

Vương Bàn Tử cạn lời đến cực điểm.

Hắc Quả Phụ vừa chạy, vừa thấy Vương Bàn Tử cứ nhìn chằm chằm họ.

“Đạo diễn Bàn Tử, anh nhìn cái gì đấy, anh thật là hư hỏng!” Vương Bàn Tử: …… Tuyết Lỵ Dương cũng kêu lên một tiếng.

“Đạo diễn Bàn Tử, anh ở giới giải trí cái gì mà chưa từng thấy, đừng thế này, em Quả là bạn của tôi.

Ai da!

Đạo diễn Bàn, anh chậm một chút, nước bắn cả vào tất lụa của tôi rồi.” Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Một bàn tay từ gò mộ bên cạnh đột nhiên thò ra.

Một tay túm lấy chân Tuyết Lỵ Dương.

Cô ta sợ hãi kêu lên một tiếng.

Cơ thể lập tức mất thăng bằng.

Tiếng "Bốp" một cái, trực tiếp ngã vật xuống nước.

Đầu đập xuống đất, răng va vào môi, máu tươi chảy ra.

"A!

Bộ tất lụa mới của tôi!

Bộ quần áo mới của tôi!

Son môi của tôi!" Khán giả: …… Các fan trong livestream của họ đều ngớ người.

Ai cũng nghĩ Tuyết Lỵ Dương đột nhiên ngã đau, hơn nữa chân còn bị một bàn tay túm lấy, cô ta chắc chắn sợ chết khiếp rồi.

Không ngờ, câu đầu tiên cô ta nói sau khi ngã xuống lại là cái này.

Hắc Quả Phụ vốn dĩ cách Tuyết Lỵ Dương bảy tám mét, trong bóng tối tầm nhìn có hạn, cô ta chỉ nghe thấy Tuyết Lỵ Dương phía trước kêu lên một tiếng.

Cô ta vội vàng xông về phía trước.

Không ngờ đột nhiên bị Tuyết Lỵ Dương đang nằm vật xuống đất vướng chân, trực tiếp ngã nhào ra, đập vào người cô ta.

Tuyết Lỵ Dương vừa bị rách môi, lại một lần nữa bị va mạnh vào răng.

Hắc Quả Phụ trực tiếp ngã đè lên người Tuyết Lỵ Dương.

Cô ta ổn định lại một chút, vội vàng bò dậy.

"Chị Tuyết, chị Tuyết, chị không sao chứ?" Tuyết Lỵ Dương giãy giụa ngẩng đầu lên, cô ta cố sức bám chặt mặt đất.

Cô ta chỉ vào bàn tay đang túm chặt lấy chân cô ta ở phía sau.

Hắc Quả Phụ quay đầu nhìn một cái.

M* kiếp!

Một bàn tay ghê tởm như vậy, đang nắm chặt lấy chân phải của Tuyết Lỵ Dương.

“Chị Tuyết, em nhìn thấy rồi!

Này có một bàn tay đang túm lấy chị!” Tuyết Lỵ Dương: …… “Em Quả, nhanh lên!” Hắc Quả Phụ nghe vậy, lập tức phản ứng lại.

“Chị Tuyết, chị bảo em mau chạy sao?

Không hổ là chị!

Chị Tuyết của em!” Hắc Quả Phụ quay người bỏ chạy.

Hắc Quả Phụ ngớ người, đây có phải vẫn là chị em thân thiết nữa không?

Ngay lúc này.

Đột nhiên.

Đôi bàn tay đang túm lấy chân cô ta đột nhiên bắt đầu dùng sức.

Tuyết Lỵ Dương vừa bị túm kéo về phía sau, vừa la hét ầm ĩ.

Cô ta đã sụp đổ rồi.

Lúc này.

Hắc Quả Phụ đột nhiên từ phía trước chạy quay lại.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng la lớn: “Em Quả!

Em Quả!

Em biết ngay là em sẽ không bỏ mặc chị mà!

Ô ô…” “Không phải, chị Tuyết, phía trước căn bản không thể qua được, các gò mộ quá dày đặc, khắp nơi đều là tay, đáng sợ lắm!

Em trốn sang bên kia trước đã.” “Em Quả, mau kéo chị!

Nhanh lên!

Mau cứu chị, 100 tệ!

Tăng lương cho em!" Hắc Quả Phụ đột nhiên lóe người quay lại.

"Chị Tuyết, chị nói sớm đi, em tưởng chị không muốn em cứu chứ, 100 tệ hay không thì là chuyện nhỏ, quan trọng là chị Tuyết, chị đã nợ lương em ba tháng rồi!" Hắc Quả Phụ kéo Tuyết Lỵ Dương, bàn tay bên kia không kéo được cô ta, kết quả là xé rách cả tất lụa của cô ta!

"Xoẹt xoẹt xoẹt…" Tuyết Lỵ Dương lập tức nhảy dựng lên, chạy sang một bên.

Cô ta gào thét thảm thiết, cô ta thật sự bị dọa rồi.

Chương 252

Nếu bị kéo vào mộ, thì sẽ bị thây ma cắn xé đến chết.

Lúc này, cả khu mộ tràn ngập gò mộ, một mảnh ai oán.

Rất nhiều đạo mộ giả, đều bị những bàn tay thò ra từ những cái lỗ nhỏ của gò mộ, kéo sống vào trong hang.

Bạch Hạo Thiên một tay cầm súng, một tay cầm dao.

Chỉ cần có bàn tay đột nhiên thò ra, cô ta liền trực tiếp nổ súng.

Mặc dù những bàn tay ghê tởm của thây ma này, bị đạn bắn ra những vết thương nông.

Nhưng mà!

Chúng căn bản không sợ hãi, Bạch Hạo Thiên thử dùng dao chặt.

Căn bản không có tác dụng.

Da của thây ma cứng rắn vô cùng.

Cô ta vừa tránh né vừa lùi về phía sau.

Bởi vì mật độ gò mộ phía trước quá dày đặc, cửa hang quá nhiều, những bàn tay thò ra từ gò mộ, khắp nơi đều có.

Căn bản rất khó tránh né.

Nhưng dần dần, cô ta phát hiện phía dưới những gò mộ này, hình như là thông với nhau.

Bàn tay của thây ma bị thương ở một gò mộ, lát nữa ở các gò mộ khác, cô ta lại có thể gặp lại.

“Cửu thúc, chúng ta rút lui!

Phía trước không qua được!

Cánh tay của thây ma này quá nhiều.

Chỉ cần bị túm bị thương, rất có thể sẽ trúng độc thi thể.” Lúc này!

Một số đạo mộ giả còn sống sót đều lần lượt rút lui.

Ngay cả Bạch Hạo Thiên và Long Cửu, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, v.v… ban đầu đi trước, toàn bộ đều chạy về.

Bởi vì các gò mộ phía trước càng thêm dày đặc, những bàn tay thò ra từ gò mộ khắp nơi đều có.

Bàn tay của thây ma này, dùng súng bắn vào, chúng cũng không chảy máu, cũng không né tránh.

Đa số dao của đạo mộ giả đều là loại dao găm, chém vào tay thây ma, hoàn toàn không có tác dụng.

Đạo diễn kiêm người dẫn chương trình của chương trình, Lệ Dĩnh, đang hoảng loạn liên hệ với Đạo mộ Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng.

Cuối cùng tin tức mà tướng quân Nhị Nguyệt Hồng phản hồi lại là.

“Loại gò mộ này vì xung quanh có nước muối lạnh buốt, dẫn đến sau khi thi thể biến thành thây ma, da thịt vô cùng cứng rắn.

Rất khó chặt đứt.” “Dựa trên tình hình vừa rồi mà xem, những gò mộ này rất có thể là thông với nhau, nếu có đạo mộ giả bị kéo vào, thì sẽ phải đối mặt với vô số thây ma cắn xé!” Vừa nghe lời này, khán giả trong livestream đều rùng mình.

“Một con thây ma cắn người đã đủ đau chết người rồi, vô số con thây ma cùng nhau, thì không phát điên mới lạ!

Thà tự sát còn hơn!” “Tự sát có tác dụng gì đâu!

Thây ma vẫn sẽ cắn thịt trên người bạn sạch bong thôi!" "Tôi có một thắc mắc, tại sao thây ma không chui ra ngoài, chỉ thò tay ra!

Đang đợi online, gấp lắm!" "Tôi vừa xem blog của Nhị Nguyệt Hồng, ông ấy nói, những thây ma này không thể dẫm nước, bằng không thi thể sẽ thối rữa, bạn không thấy mặt đất bên ngoài toàn là nước sao!" "Thì ra là vậy!

Đ*t m*!

Khó khăn lắm mới qua được đầm nước, bây giờ lại tắt điện rồi." Rất nhiều đạo mộ giả lùi lại, toàn bộ co ro ở bên đầm nước, run rẩy bần bật.

Lúc này các đạo mộ giả, trừ hàng trăm đạo mộ giả của các đại gia tộc, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Nửa số đạo mộ giả khác đã chết ở đây.

Rất nhiều đạo mộ giả đều đã mất đi đồng đội của họ.

Bây giờ trong lòng họ rất sụp đổ, rất tuyệt vọng.

Lực đẩy của đầm nước rất lớn, căn bản rất khó quay lại.

Khu mộ phía trước, càng không thể qua được.

Lúc này.

Gió lại nổi lên.

Trong gió còn lẫn hơi ẩm của nước biển, rất lạnh rất lạnh.

Các đạo mộ giả bị lạnh đến run rẩy bần bật.

Họ vừa lạnh vừa đói, co rúm lại thành một đống.

Ngay lúc này.

Mọi người lại nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin được.

Trên vách đá cheo leo bên phải, lại bốc lên khói lượn lờ.

Mọi người toàn thân giật mình!

Cái quái quỷ gì thế này!

Còn có người ở đây nấu ăn sao?

Đùa à?

Bên này chết thì chết, bị thương thì bị thương, tuyệt vọng thì tuyệt vọng, sụp đổ thì sụp đổ!

Mà đ*t m*!

Ở vách đá cheo leo bên kia, lại có khói lượn lờ.

Chẳng lẽ là người giữ mộ của vương quốc Atlantis sao?

Bạch Hạo Thiên nhìn vách đá bên kia không cao lắm, cô ta hẳn có thể dễ dàng nhảy lên.

Cô ta muốn đi xem rốt cuộc là quái vật gì.

Hoặc có lẽ ở đó thật sự có người giữ mộ nào đó, cô ta sẽ tìm cách hỏi đường ra.

Có lẽ có thể thoát khỏi cảnh khốn khó này từ đây.

Cô ta một tay nắm súng, một tay cầm dao găm.

Chầm chậm đi về phía vách đá.

Long Cửu kêu lên một tiếng, Bạch Hạo Thiên ra hiệu cho cô ta, bảo cô ta đừng đi theo.

Với vóc dáng của Long Cửu, vách đá trơn trượt cao gần mười mét, cô ta chắc chắn không thể leo lên được.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Hắc Quả Phụ, Tuyết Lỵ Dương và một nhóm người khác chăm chú nhìn Bạch Hạo Thiên.

Trong lòng họ đều vô cùng căng thẳng.

Cánh tay thây ma trong các gò mộ ở đây đã khiến mọi người sụp đổ.

Nếu như!

Bạch Hạo Thiên lên đó, lại chọc phải quái vật gì đó, thì thật sự là tiêu rồi!

Tất cả các đạo mộ giả, đều sẽ chết ở đây!

Ngô Tà nắm chặt nắm đấm, trên trán hắn căng thẳng đến nỗi đổ mồ hôi.

Hắn nhớ lại Tiểu Ca đã nói với hắn, đạo mộ càng ngày càng khó, bảo hắn nên dừng lại đúng lúc.

Không ngờ, bây giờ lại liên lụy cả Bàn Tử vào con đường cùng này!

Vương Bàn Tử một tay trực tiếp đặt lên vai hắn.

"Thiên Chân, cậu không sao chứ?" Ngô Tà lắc lắc đầu!

Biểu thị mình không sao.

Bạch Hạo Thiên đi đến dưới vách đá, "Cạch" một tiếng nạp đạn vào súng!

Một tay cầm dao găm!

Cô ta hít một hơi thật dài, sau đó chân đạp lên vách đá.

Nhảy vút lên!

Mọi người đều nhìn chằm chằm về phía Bạch Hạo Thiên.

Sợ cô ta vừa mới vào, liền bị một con Huyết Thi ngàn năm lao ra tấn công.

Bạch Hạo Thiên thân pháp linh hoạt, cô ta đạp lên vách đá hai cái, lập tức nhảy vào trong động đá.

Nhưng mà!

Cô ta vừa tiến vào trong động đá, liền biến mất.

Cũng không có tiếng súng, cũng không có tiếng chiến đấu.

Những người phía dưới đều ngớ người!

Bởi vì giữa các tuyển thủ, livestream không thể xem lẫn nhau.

Còn fan livestream đều rất chuyên tâm, cơ bản fan sẽ không tùy tiện bình luận lung tung ở livestream khác.

Cho nên điều này đã dẫn đến!

Những người thám hiểm đạo mộ phía dưới này bị tắc nghẽn thông tin!

Trong lòng càng thêm sợ hãi!

"Chị Tuyết, chúng ta tìm cách chạy đi!

Ngay cả chị Thiên Thiên cũng chết ở trong đó rồi!" "Em Quả, chị Thiên Thiên không nhất định đã chết!

Cô ta ngay cả một phát súng cũng không bắn!" Tuyết Lỵ Dương không nói cái này thì không sao, vừa nói cái này, mọi người càng thêm sợ hãi!

Bản lĩnh của Bạch Hạo Thiên, mọi người đều tận mắt chứng kiến.

Cô ta chạy vào mà ngay cả một phát súng cũng không bắn, đó là khái niệm gì.

Đó chứng tỏ quái vật bên trong lợi hại đến cực điểm!

Bạch Hạo Thiên căn bản bị giết chết ngay lập tức!

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Mọi người đề nghị ai đó lại đi xem thử!

Long Cửu là người đầu tiên đứng ra, nhưng mọi người đều lắc đầu.

Với vóc dáng gần hai mét của Long Cửu, làm sao có thể leo lên được.

Lúc này!

Ngô Tà đứng ra.

"Tôi đi xem thử!

Tôi cố gắng một chút, chắc có thể lên được!" Vương Bàn Tử lập tức ngăn cản, Ngô Tà vẫy vẫy tay, ra hiệu ý mình đã quyết.

"Đây là manh mối duy nhất, lúc này ở đây đã không còn bất kỳ con đường nào có thể đi được!

Bàn Tử, tin tôi!" Ngô Tà nói xong liền đi về phía vách đá. …… Còn lúc này!

Trong vách đá lại là một cảnh tượng khác.

Hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng lạnh lẽo và đói khát ở phía dưới vách đá, một trời một vực.

Bạch Hạo Thiên sau khi lên.

Cô ta ngay lập tức giơ súng lên, nhưng xuất hiện trước mặt cô ta lại là cảnh tượng này.

Trong hang đá, gần phía trong trung tâm có một đống lửa trại đang cháy.

Bên trong lửa trại trải một ít quần áo và rơm rạ.

Còn trên quần áo và rơm rạ, có một người đang ngủ.

Là nhân vật thần thánh trong lòng cô ta.

Còn bên đống lửa trại này.

Một người đàn ông đẹp trai đến cực điểm đang nấu canh.

Hắn ta tĩnh lặng ngồi trước đống lửa trại, làn da trắng nõn mịn màng in lên ánh lửa, trông thật mê hoặc.

Không phải Trụ Tử Ca, người như Tử Thần trên quảng trường kinh thành đó sao?

Diệp Thần nhìn thấy cô ta đi vào, không nói một lời nào.

Chỉ nhìn cô ta khẽ "Suỵt" một tiếng.

Sau đó lại bắt đầu cho gia vị vào canh.

Kỳ thực.

Diệp Thần sớm đã biết phía dưới loạn thành một nồi cháo rồi.

Nhưng mà!

Chương 253

Dù có loạn đến đâu, dù họ có chết nhiều đến đâu.

Thì có liên quan gì đến hắn Diệp Thần.

Người hắn quan tâm.

Vẫn đang ngủ, ngủ rất say.

Thế là đủ rồi!

Bạch Hạo Thiên kinh ngạc đến ngây người, trong đầu như có bão tố, trong lòng như con nai con, nhảy không ngừng.

Cô ta kinh ngạc đến nỗi quên mất việc báo bình an cho những người phía dưới.

Cô ta trực tiếp đi vào trong động, chạy đến bên lửa.

Sau khi được Trụ Tử Ca cho phép, liền ở đó sưởi ấm.

Cô ta ngồi ở đó, cúi đầu.

Bạch Hạo Thiên cô ta cao quý đến mức nào, được bao nhiêu người kính trọng.

Nhưng bây giờ!

Cô ta đột nhiên cảm thấy mình sống rất thất bại.

Bao nhiêu năm phong ba bão táp, lại không có một ai có thể nấu cho cô ta một bát canh.

Cô ta nhìn Trụ Tử Ca, trái tim cô ta đập không ngừng, cũng không biết là từ khi nào bắt đầu có cảm giác này.

Cô ta trước đây gọi hắn "Tiểu Trụ Tử" sau này gọi hắn "Trụ Kình Thiên", đến bây giờ gọi hắn "Trụ Tử Ca".

Nhưng dù cô ta cam tâm tình nguyện gọi hắn Trụ Tử Ca, thì có tác dụng gì chứ.

Lúc này.

Trong lửa trại có động tĩnh.

Trương Khởi Lân tỉnh rồi.

Diệp Thần vội vàng bưng bát canh nấm đã nguội bớt, đưa cho Trương Khởi Lân.

"Tiểu Du Bình, lại đây, ngủ dậy rồi, uống một chút cho thoải mái." Trương Khởi Lân nhận lấy bát canh, nhẹ nhàng nói.

"Trụ Tử, ta vừa rồi tỉnh dậy một lần, thấy cậu vẫn đang ngủ mà, cậu dậy từ khi nào thế!" "Ta tỉnh dậy đã lâu rồi, cậu chỉ là quá mệt, vừa hay ngủ một giấc thật ngon." Bạch Hạo Thiên nhìn thấy cảnh này, trong lòng đầy ghen tị, lại đầy đau buồn.

Lúc này.

Trương Khởi Lân nhìn thấy Bạch Hạo Thiên đang ngồi ở đó.

Bạch Hạo Thiên vội vàng đứng dậy.

"Tiểu Ca, ta vừa thấy chỗ này có khói lượn lờ, nên lên xem thử." Trương Khởi Lân nhìn nhìn, canh của Trụ Tử đã hầm rất lâu rồi, cứ luôn chờ mình.

Trụ Tử tự mình không uống, Bạch Hạo Thiên ngồi một bên lại càng không thể.

"Trụ Tử, cậu múc cho cô ta một bát đi." "Ồ!" Mắt Bạch Hạo Thiên trợn tròn!

Điều này thật sự quá không thể tin được!

Không chỉ Tiểu Ca nói chuyện khác trước.

Mà còn!

Điều khiến cô ta kinh ngạc nhất là, Trụ Tử Ca, một nhân vật hô phong hoán vũ như vậy.

Lại ở trước mặt Tiểu Ca, lại nghe lời, lại dịu dàng đến thế.

Diệp Thần đi đến bên nồi, vừa chuẩn bị múc canh.

Cửa động đá lại có một nhân vật nữa bật lên.

Vẫn là tay ban đầu nắm chặt súng, vừa nhìn thấy trong hang núi, lại một trận ngớ người.

Sau đó ngượng ngùng cất súng đi.

Đi vào bên trong ngồi xuống. …… Ngay lúc này!

Những đạo mộ giả phía dưới thật sự đã phát điên!

Họ không biết phải làm sao!

Bạch Hạo Thiên lên, Bạch Hạo Thiên không bắn một phát súng nào, mất tích một cách bí ẩn.

Ngay sau đó.

Ngô Tà lên, cũng không bắn một phát súng nào, lại mất tích một cách bí ẩn!

Bây giờ trong nhóm người này.

Đã không còn ai có thể leo cao như vậy nữa.

Trước mặt toàn là cánh tay thây ma trong các gò mộ, đi cũng không được.

Trong đầm nước phía sau có lực đẩy lớn, căn bản không thể quay lại.

Đã định sẵn không còn bất kỳ đường lui nào nữa!

“Chị Tuyết, em còn không muốn chết!

Ô ô… Chú Hắc Quang Côn cho em hai mẫu ao cá, em còn chưa đi thừa kế mà!

Ô ô…” “Em Quả, đừng khóc!

Em cứ nghĩ thế này, lỡ thật sự chết, chị sẽ có thể thanh toán lương cho em!” “Thật sao?

Chị Tuyết!” “Thật!

Ông nội của chị Trà Cổ của chị rất giàu, ông ấy đang đợi chị dưới âm gian, nếu chúng ta chết, chị sẽ hỏi ông ấy tiền, chị còn sẽ cho em thêm hai tệ tiền lãi!” “Ô ô… Chị Tuyết, chị thật tốt!” …… Cùng với việc Bạch Hạo Thiên và Ngô Tà lần lượt chạy vào trong động.

Nhiều khán giả hơn mới phát hiện ra, hóa ra làn khói lượn lờ bí ẩn trong hang núi này, lại là một cảnh tượng ấm áp đến vậy.

Ngô Tà và Bạch Hạo Thiên nhân khí cũng rất cao, nhưng bây giờ đã không còn xa mức đầy đủ nữa.

Livestream có thể chứa tối đa một trăm triệu người.

Còn Bạch Hạo Thiên và Ngô Tà thì cũng chỉ khoảng bảy tám chục triệu người.

Thế nhưng!

Livestream của Diệp Thần và Trương Khởi Lân, từ trước đến nay đều đầy đủ!

Hai mươi tư tiếng một ngày, căn bản không có lúc nào trống chỗ.

Các khán giả khác muốn chen vào cũng không chen vào được.

Điều này đã dẫn đến!

Cả Mộ Táng Tinh Cầu, đều lấy việc ở livestream của Tiểu Ca và

Trụ Tử Ca làm vinh dự.

Hàng loạt fan túc trực ở livestream, căn bản không rời đi.

Treo máy suốt quá trình.

Sợ mất chỗ.

“Mọi người nhìn sự khác biệt kìa, Tiểu Ca và Trụ Tử của chúng ta ở đây vừa ngủ, vừa có khói lượn lờ.

Mọi người nhìn những đạo mộ giả phía dưới… Chậc chậc!” “Haha!

Đúng vậy, chồng tôi ở livestream của Hắc Quả Phụ, những đạo mộ giả phía dưới vừa run rẩy bần bật, vừa đói khát giao tranh!” “Không so sánh thì không sao, vừa so sánh thì quả thật đáng sợ!

Một bên là thiên đường!

Một bên là địa ngục!” “Thông báo: Ai ở livestream của Tiểu Ca hoặc Trụ Tử Ca, ai sẵn lòng tự động thoát ra, nhường một chỗ trống, giá 50 vạn!” “50 vạn? 100 vạn cũng không bán!

Bạn đã thấy ai bán chồng kiêm thần tượng kiêm thần thánh trong lòng mình với giá 100 vạn chưa?

Buồn cười!” Vương Bàn Tử dưới đất vô cùng lo lắng.

Long Cửu cũng cuống quýt không kém.

Hai người họ lúc này đã đến dưới bức tường đá.

Nhưng!

Bức tường đá này rất trơn nhẵn, mà cái động đá kia lại nằm lưng chừng núi.

Với thân hình của hai người họ, làm sao mà lên được chứ!

Ngay lúc này!

Cái động khẩu kia có động tĩnh!

Mọi người sợ hãi tột độ!

Đều rút súng ra, lỡ như thật sự là quái thú hoặc huyết thi, họ sẽ bắn ngay lập tức.

Ngay sau đó.

Khuôn mặt của Ngô Tà lộ ra.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy, trong lòng mừng thầm, nhưng vẫn vô cùng căng thẳng.

"Thiên Chân, mau chạy!

Mau xuống đi." Ngô Tà không nghe rõ tiếng anh ta gọi.

Mọi người còn tưởng anh ta bị khống chế!

Trong lòng càng thêm căng thẳng.

Ai ngờ!

Giây tiếp theo.

Ngô Tà đột nhiên giơ tay phải lên, bưng một bát canh uống một ngụm.

Vương Bàn Tử: .....

Long Cửu: .....

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Ngay sau đó.

Bạch Hạo Thiên cũng đến cửa động đá.

Trong tay cô ta cũng bưng một bát canh, vừa uống vừa nói chuyện.

Các đạo mộ giả ngơ ngác.

Cái quái gì thế này!

Đang diễn thần thoại kịch sao?

Hay là phim khoa học viễn tưởng?

Rõ ràng lên đó là để đánh huyết thi, sao lại còn uống canh?

Khi mọi người còn đang khó hiểu.

Một thân ảnh màu trắng sáng ngời thanh tú xuất hiện.

Không phải thần minh trong lòng họ, Đạo Thần Muộn Du Bình, thì còn là ai!

Hơn nữa, trên tay y cũng bưng một bát canh.

Lúc này mọi người mới vỡ lẽ!

Thì ra trên đó, đang sống cuộc sống như thần tiên.

Là gia đình ba người của Tiểu Ca a!

"Tiểu Ca, chính là khu mộ địa này, trong các mộ phần đột nhiên xuất hiện rất nhiều cánh tay, sức lực rất lớn, rất cứng rắn!" Trương Khởi Lân khẽ gật đầu.

Y chậm rãi uống canh, từng ngụm từng ngụm một.

Bạch Hạo Thiên và Ngô Tà ở bên cạnh không ngừng nói chuyện với y.

Trong lúc đó.

Diệp Thần đi qua lấy bát rồi quay lại.

Lại múc thêm cho y một bát canh nữa.

Nhìn Bạch Hạo Thiên trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, cô ta thậm chí còn không nghe thấy Tiểu Ca nói gì.

Một lúc sau.

Trương Khởi Lân bước vào khẽ nói.

“Trụ Tử, cậu mau uống chút canh đi, cậu vẫn chưa ăn gì.

Ta xuống xem một chút, rồi sẽ quay lại ngay!” Diệp Thần gật đầu.

Hắn quả thực có chút đói rồi, vừa nãy vẫn luôn chăm sóc Muộn Du Bình uống canh, lại múc cho Ngô Tà và Bạch Hạo Thiên mỗi người một bát, hắn vẫn chưa kịp lo cho mình.

Hắn vội vàng ngồi xuống, trực tiếp bưng nồi lên, bắt đầu uống.

.....

Trương Khởi Lân vừa nhảy xuống.

Chương 254

Các đạo mộ giả lập tức như có xương sống, lần lượt đi theo phía sau.

Lúc này!

Những cánh tay từ trong các mộ phần đã rụt vào.

Bạch Hạo Thiên hét lên.

"Các ngươi đều nhẹ tay nhẹ chân một chút, đừng phát ra tiếng động.

Chúng ta đi xem xét lại." Trương Khởi Lân khẽ dẫm lên nước, bước chân rất nhẹ.

Rất nhiều đạo mộ giả đi theo phía sau y.

Đi mãi đến tận sâu trong mộ địa.

Quả nhiên.

Ở đây các mộ phần vô cùng dày đặc.

Các lỗ hổng trên mộ phần cũng không cố định, có ở khắp các hướng.

Điều đó có nghĩa là, một khi đánh thức chúng.

Ở đây sẽ không có chỗ nào để trốn thoát, ngay cả khi ngươi đứng trên đỉnh mộ phần.

Cũng rất có thể bị bàn tay tóm trực tiếp.

Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Dưới nước "hoa lạp lạp" một tiếng.

Lòng mọi người lạnh ngắt!

Ai mà không tuân thủ quy tắc thế này!

Lúc này mà hành động bừa bãi, chẳng phải là đẩy tất cả mọi người vào chỗ chết sao!

"Hoa lạp lạp" một tiếng nữa.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ!

Một con cóc thật lớn!

Nhảy nhót lung tung!

Con cóc này lớn hơn cóc bình thường không chỉ 5 lần!

Con cóc nhảy về phía họ.

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, thứ này có kịch độc, một khi dính vào, da thịt sẽ thối rữa.

Con cóc đột nhiên nhảy lên.

Bất ngờ!

Từ trong mộ phần bên cạnh thò ra một cánh tay, cánh tay này có chút khô vàng, dính đầy bụi bẩn.

Vừa thò ra đã tóm chặt lấy con cóc!

Con cóc còn chưa kịp giãy giụa, đã bị trực tiếp kéo vào trong mộ phần.

Lòng mọi người lạnh ngắt!

Hỏng rồi!

Mấy con tống tử này lại mẹ nó tỉnh rồi!

Vừa nghĩ đến đây!

Bên cạnh đã vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Có đạo mộ giả đã bị tay tóm lấy.

Những người khác sợ hãi vội vàng chạy lùi lại điên cuồng.

Mộ phần gần Trương Khởi Lân nhất, một cánh tay bất ngờ thò ra.

Hắc Kim Cổ Đao trong nháy mắt bay ra.

"Xuy" một tiếng!

Cánh tay này bị chém đứt lìa.

Hai bên trái phải của y lại có thêm mấy cánh tay tống tử thò ra.

Thân pháp của Trương Khởi Lân nhanh như chớp.

Bàn tay căn bản không tóm được y, y quay đầu lại chính là một đao.

Đao liên tục lóe lên, cánh tay tống tử trong nháy mắt bị chém bay loạn xạ, máu đen bắn tung tóe khắp nơi.

Nhưng!

Dù cho máu bắn tung tóe nhiều đến vậy, vẫn không dính một chút nào lên người Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân trong bộ bạch y, như một kiếm tiên, phiêu dật lại tiêu sái.

Ngô Tà ở đằng xa bị Bàn Tử kéo chạy, cũng ngây người một chút.

Anh ta chưa bao giờ thấy Tiểu Ca mặc y phục trắng, cũng chưa từng thấy đao pháp của Tiểu Ca đã lợi hại đến mức này.

Nếu là trước đây.

Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca muốn chém đứt cánh tay tống tử này tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Thế mà bây giờ, y lại như chém đậu phụ vậy, lợi hại vô cùng!

Ngô Tà nhìn ngây người.

Nhưng!

Chỉ vì hai giây ngẩn người đó.

Từ trong mộ phần bên cạnh lập tức thò ra một cánh tay, tóm chặt lấy Ngô Tà.

Bàn Tử hét lớn một tiếng: "Thiên Chân!" Anh ta giơ súng lên bắn vào cánh tay đó.

"Ba ba ba" căn bản không có tác dụng.

Đạn dù bắn vào tay tống tử, miễn cưỡng tạo ra một vết thương nhỏ.

Tống tử không hề phản ứng.

Bàn Tử dùng dao găm đâm mạnh vào tay tống tử.

Căn bản không đâm được.

Da của tống tử này quá cứng.

Nhìn thấy Ngô Tà sắp bị kéo vào mộ.

Bàn Tử hét lớn một tiếng.

"Tiểu Ca!

Tiểu Ca!" Trương Khởi Lân giật mình, quay đầu nhìn.

Chỉ trong khoảnh khắc đó.

Mấy cánh tay tống tử bẩn thỉu, bất ngờ tóm vào y phục của Trương Khởi Lân.

"Xuy xuy xuy....." Mấy nhát đao lập tức chém xuống, mấy cánh tay đều bị chém đứt.

Y lướt qua, một đao chém đứt cánh tay đang tóm Ngô Tà.

“Lùi!” Trương Khởi Lân dẫn đầu mở đường, đao quang không ngừng bay ra.

Rất nhiều cánh tay tống tử bị chém đứt.

Họ liên tục lùi về phía sau, lùi mãi đến tận điểm xuất phát ở hồ nước đó.

Lần này, lại có hơn ba mươi đạo mộ giả mất mạng.

Lòng mọi người sợ hãi không thôi.

Chết nhiều người như vậy không phải là điều đáng sợ nhất.

Điều đáng sợ nhất là!

Vừa nãy Tiểu Ca rõ ràng đã chém đứt vô số cánh tay tống tử, nhưng!

Tại sao?

Nhìn khắp nơi, trên các mộ phần dày đặc đều là tay tống tử, không đếm xuể!

Quá đáng sợ!

Cái này căn bản không có cách nào đối phó!

Những bàn tay đó vừa cứng rắn vừa có sức lực lớn, một khi tóm được người, căn bản không có cách nào thoát ra, chỉ có thể bị kéo sống vào mộ phần mà ăn thịt.

Từng cánh tay thò ra khỏi mộ phần, vẫy loạn xạ, điên cuồng và đáng sợ!

Hơn nữa!

Trong các mộ phần còn phát ra từng trận tiếng cười “geigeigei.....” đáng sợ.

Đừng nói là các đạo mộ giả đứng ở rìa mộ địa.

Ngay cả khán giả trong phòng livestream, lờ mờ nghe thấy những tiếng cười đáng sợ đó, cũng sợ đến run rẩy khắp người!

“Cái này căn bản là vô phương cứu chữa!

Đây chính là đường chết!

Ai, lùi cũng không lùi được, định sẵn là họ sẽ chết ở đây!” “Mấy cái tay tống tử này sao càng ngày càng nhiều vậy, dưới mộ địa này mẹ nó nuôi bao nhiêu tống tử thế!

Trời ơi!” “Ơ?

Trụ Tử ca đâu?

Trụ Tử ca ở đâu?

Hắn ta chắc chắn có cách.” “Xem phòng livestream của hắn ta đi, Trụ Tử ca vẫn còn đang bưng nồi uống canh kìa!

Lại còn đang dọn dẹp giường chiếu nữa!” Khi mọi người đều đang hoảng loạn tột độ.

Diệp Thần dọn dẹp lại chỗ Trương Khởi Lân đã ngủ.

Bỏ tất cả nồi, bát, vá, chậu vào một cái túi lớn.

Vác ba lô lớn của mình từ trong động núi đá, một bước nhảy xuống.

Hắn một tay cầm Trảm Phách Đao, một tay xách cái túi lớn.

Đi về phía mọi người ở hồ nước.

Rất nhiều người bị thương, cũng có rất nhiều người bạn đồng hành vừa chết.

Họ khóc trời gào đất.

Diệp Thần nhìn thấy Trương Khởi Lân đang nói chuyện với Ngô Tà, Bạch Hạo Thiên từ đằng xa.

Không có việc gì, hắn cũng yên tâm rồi.

Một đám người bên bờ hồ nhìn thấy Diệp Thần đến.

Lần lượt đứng dậy, chào hỏi.

“Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca!” “Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca.....” Diệp Thần không nói gì, đầu khẽ động một cái.

Ý bảo mọi người tránh ra.

Mọi người rất khó hiểu, nhưng vẫn vội vàng tránh ra.

Ai cũng không dám đắc tội Trụ Tử ca.

Trụ Tử ca, người có nhân khí hot nhất trong giới đạo mộ thám hiểm hiện nay.

Khán giả cũng rất khó hiểu.

Trụ Tử ca lúc này, chẳng phải nên đi giúp mọi người giết những cánh tay tống tử đó sao?

Sao lại ngồi xuống ở thượng nguồn hồ nước vậy.

“Không biết có ý gì, tôi rất mong được thấy Trụ Tử ca đi chém cánh tay tống tử.” “Các người nghĩ gì vậy, những người ở đây dù có chết hết, Trụ Tử ca cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái, hắn ta chỉ quan tâm Tiểu Ca thôi.” “Trụ Tử ca lại ngồi xuống bên bờ thượng nguồn hồ nước.

Hắn ta định làm gì?

Trảm Phách Đao cũng bị hắn ta vứt sang một bên rồi.” Khi mọi người còn đang vô cùng khó hiểu.

Diệp Thần lấy cái túi lớn ở bên cạnh ra.

Bắt đầu lấy ra nồi, bát, vá, chậu, và cả đũa.

Nghiêm túc chậm rãi bắt đầu rửa.

Mỗi khi rửa sạch một dụng cụ nhà bếp, hắn đều dùng nước khoáng rửa lại một lần nữa.

Sau đó dùng túi nhựa sạch đựng dụng cụ nhà bếp vào.

Chương 255

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người!

Đặc biệt là các nữ fan trong phòng livestream, cảm động đến rơi nước mắt.

“Ô ô.....

Trụ Tử ca sao lại tốt bụng đến vậy!

Hắn ta nấu cơm rửa bát, nghiêm túc tỉ mỉ, không cho Tiểu Ca đụng một chút nước nào.” “Người đàn ông như vậy, trên Mộ Táng Tinh Cầu chỉ có một!

Ai!

Tôi thật sự ghen tị với Tiểu Ca!” “Trụ Tử ca khi giết người không hề chớp mắt, khi dịu dàng thì tỉ mỉ đến tận tâm can!

Trời ơi, người đàn ông hoàn hảo như vậy, làm sao mà tạo ra được?” “Quá cảm động rồi!

Chỉ có ở những chi tiết nhỏ mới có thể thấy được phẩm chất, các người xem Trụ Tử ca rửa bát, cứ như thêu hoa vậy, tỉ mỉ đến thế.” Rất nhiều đạo mộ giả thậm chí còn quên mất rằng mình vẫn đang ở trong nguy hiểm.

Những mộ phần phía trước, những cánh tay vẫy loạn xạ điên cuồng trên mộ phần, họ cũng không thèm nhìn.

Họ đều nhìn chằm chằm vào Trụ Tử ca.

Rốt cuộc đây là một người đàn ông như thế nào.

Trời sập không hoảng sợ, đất rung không xao động!

Ngay sau đó.

Mọi người càng thêm chua xót.

Hắn lấy quần áo mà hắn và Tiểu Ca đã thay ra trong ba lô.

Lấy tất cả ra giặt sạch sẽ.

Tỉ mỉ không sai sót, không vội vàng không lộn xộn.

Cách chỗ hắn hơn một mét có một cánh tay tống tử điên cuồng vẫy vẫy, muốn tóm lấy hắn.

Trụ Tử ca dường như không nhìn thấy vậy.

Thế giới dù có lớn đến đâu, xung quanh dù có nhiều chuyện đến đâu, đạo mộ giả chết thương quá nửa.

Nhưng!

Có liên quan gì đến hắn Trụ Kình Thiên chứ.

Thứ có liên quan đến hắn chính là nồi, bát, vá, chậu, quần áo trong tay.

Và người đàn ông như thần minh đang đứng ở đằng xa, cùng với Tiểu Thiên Lưu phía sau người đàn ông đó.

"Muộn Du Bình, đừng nói nữa, thay bộ bạch y trên người ra đi, ta giặt cho." Trương Khởi Lân vốn đang nói chuyện với Ngô Tà về chuyện mộ táng này.

Vừa nghe thấy Trụ Tử gọi y thay quần áo.

Vội vàng không nói hai lời, chạy qua.

Diệp Thần đưa bộ bạch y sạch sẽ khác cho Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, đi vào động núi mà thay.

Ở đây nhiều người." "Được, Trụ Tử." Muộn Du Bình tốc độ rất nhanh, nhảy lên cái động núi đó.

Hầu như không tốn chút sức lực nào.

Không lâu sau.

Y đã thay xong bộ quần áo sạch sẽ, đi ra.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử ở đằng xa nhìn cảnh này trong lòng chua xót cảm động.

Nhiều năm như vậy rồi.

Tiểu Ca vẫn luôn bị mất trí nhớ, cuối cùng cũng tìm thấy hạnh phúc của mình.

Trụ Tử ca đối xử với y lại tốt đến mức này.

Đặc biệt là.

Khi Trương Khởi Lân rất tự nhiên đưa quần áo đã thay cho Trụ Tử ca.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử trong lòng mới càng thêm chấn động.

Tiểu Ca là người như thế nào, hai người họ rất rõ.

Tiểu Ca ghét nhất làm phiền người khác.

Quần áo của mình càng không bao giờ làm phiền người khác giặt.

Bây giờ lại rất tự nhiên đưa cho Trụ Kình Thiên.

Có thể thấy!

Tiểu Ca đã coi Trụ Tử ca là người trong lòng mình.

Diệp Thần nhận lấy quần áo.

Trên bộ bạch y dính một chút bụi bẩn.

Diệp Thần nhíu mày.

Hắn biết, nếu là Muộn Du Bình tự mình đối phó với những cánh tay đó.

Căn bản sẽ không làm bẩn quần áo.

Thân thủ của Muộn Du Bình như thế nào, hắn rất rõ.

Trừ phi là vì cứu người.

Hắn càng nghĩ càng tức.

Mấy thứ rác rưởi tống tử này.

Lại làm bẩn bộ bạch y của Muộn Du Bình đến thế.

Diệp Thần lấy xà phòng ra giặt quần áo.

Nhưng!

Vết máu dính trên bộ bạch y này, rất khó giặt sạch.

Hắn cố sức giặt!

Nhưng căn bản không có cách nào giặt sạch.

Hắn rất tức giận!

Loại máu bẩn thỉu ghê tởm này, sao có thể dính lên một bộ y phục thanh bạch như của Muộn Du Bình được chứ.

Mẹ kiếp!

Diệp Thần giặt xong mặt trước quần áo, vừa lật sang mặt sau.

Đã nhìn thấy mặt sau lại bị tống tử cào mấy dấu tay!

Vừa nãy khi Ngô Tà gặp nguy hiểm, Tiểu Ca vì phân tâm.

Bị tay bẩn của tống tử tóm vào quần áo.

Mấy dấu tay này đầy máu tươi, và cả vết bẩn đen sì.

Diệp Thần tức giận đến phát điên!

Hắn cố sức giặt, nhưng vẫn không sạch.

Xà phòng cũng không giặt được!

Con tống tử đáng ghét và kinh tởm này.

Diệp Thần lập tức nổi giận đùng đùng!

Bộ đồ lặn màu trắng mà tổ chương trình đặt riêng, bộ quần áo này vừa vặn nhất.

Giờ Muộn Du Bình mặc sao đây.

Hắn đặt quần áo xuống.

Lập tức tức giận đến tột độ!

Hắn một tay cầm Trảm Phách Đao, thẳng tắp đi về phía các mộ phần.

Trương Khởi Lân vừa nhìn thấy, vội vàng.

“Trụ Tử!

Nguy hiểm lắm!” “Muộn Du Bình, ta đi rồi về ngay.

Cậu ở đây đợi ta.

Đừng vào.” Trương Khởi Lân không hiểu.

Trụ Tử rốt cuộc là sao.

Tối qua y thấy đám tống tử dưới đó hoành hành, bao nhiêu đạo mộ giả đều bị tống tử giết chết.

Trụ Tử ở trong động trên đó nấu canh, căn bản không thèm để ý đến bên dưới.

Tại sao bây giờ lại đột nhiên muốn đi chém giết cánh tay tống tử.

Trong phòng livestream cũng ồn ào, các đạo mộ giả đều phát cuồng.

“Trụ Tử ca đang làm gì vậy?

Mấy con tống tử này nhiều thế?

Mấy cánh tay ghê tởm này khắp nơi!” “Không biết Trụ Tử ca tại

sao lại đi, hắn ta còn không vác ba lô, hắn ta định rời đi sao?" "Xì, khẳng định không phải rời đi, hắn ta bảo Tiểu Ca ở đây đợi hắn ta.

Hắn ta chắc chắn là đi chém cánh tay tống tử!" "Sao lại vậy chứ?

Trụ Tử ca không phải ghét nhất quản chuyện bao đồng sao?

Tại sao lại đột nhiên đi giết tống tử?" "Không biết!

Ai mà biết được mạch suy nghĩ của Trụ Tử ca!

Các người nhìn mặt Tiểu Ca toàn dấu hỏi kìa, y chắc chắn cũng không biết." Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần đi về phía các mộ phần bên trong.

Y cũng không thể đứng yên, y vội vàng đi theo!

Trụ Tử rốt cuộc là sao?

Tại sao lại đột nhiên xông lên đi chém cánh tay tống tử?

Rất nhiều người cũng rất tò mò, từ xa đi theo phía sau Trụ Tử ca.

Mọi người không hiểu!

Đều không biết Trụ Tử ca rốt cuộc muốn làm gì.

Diệp Thần đi một lúc thì dừng lại.

Hắn đứng ở một lỗ hổng mộ phần.

Một cánh tay tống tử thò ra bên ngoài, không ngừng vẫy loạn xạ.

Trảm Phách Đao của Diệp Thần xuất ra, đao quang lóe lên trong nháy mắt.

"Xuy" một tiếng.

Cánh tay tống tử dính đầy máu này, trực tiếp bay lên trời.

Ngay sau đó!

Vừa nãy từ trong động lại thò ra một cánh tay dính đầy máu tươi

khác.

“Xuy” một tiếng.

Diệp Thần cứ thế đứng canh ở đây.

Thò ra một cánh tay, chém một nhát, thò ra một cánh tay, chém một nhát.

Nhưng!

Điều khiến tất cả mọi người kinh ngạc là.

Mấy con tống tử này đơn giản là quá nhiều!

Trước ngôi mộ phần này, đã bị Trụ Tử ca chém đến nỗi khắp nơi là cánh tay đứt lìa.

Nhưng!

Dù chém bao nhiêu đi chăng nữa, chỉ cần một cánh tay bị chém đứt, không bao lâu sau, lại có cánh tay tống tử khác thò ra.

Nhiều đạo mộ giả trong lòng sợ hãi không thôi!

May mắn là vừa nãy đã chạy về, nếu không ở sâu trong mộ địa đó, chắc chắn đều phải chết!

Nhiều cánh tay tống tử cứng rắn lại sức lớn vô cùng như vậy, làm sao có thể trốn thoát được.

Phòng livestream nhìn Trụ Tử ca chém ở đó, cánh tay chất đống như núi.

Trong lòng càng ngày càng chấn động!

Không chỉ chấn động vì Trụ Tử ca đã chém nhiều cánh tay tống tử đến vậy.

Điều càng khiến khán giả kinh ngạc là.

Tại sao mấy con tống tử này lại nhiều đến thế, vô cùng vô tận.

Chương 256

“Trụ Tử ca lợi hại quá!

Một cây đao không ngừng vung chém.

Đã chém bao nhiêu cánh tay tống tử rồi!” “Chém cánh tay cũng vô dụng thôi, mấy con tống tử này căn bản không thể chết được.” “Chủ yếu là tống tử quá nhiều, các người xem Trụ Tử ca chém ở đây, cánh tay tống tử ở các mộ phần khác dường như dần dần biến mất, đều chạy về phía này!” “Thật không thể tin nổi!

Rất kỳ lạ!

Khu mộ địa này!

Không biết phải chém đến bao giờ.” “Đừng nghĩ nữa, khẳng định không thể vượt qua được.” Trương Khởi Lân đi đến.

Vỗ vỗ Diệp Thần.

“Trụ Tử, nghỉ một chút đi.

Mấy con tống tử này nhiều quá rồi.” Vừa dứt lời.

Trương Khởi Lân còn lấy cho Diệp Thần một chai nước.

Diệp Thần lúc này mới dừng lại.

Hắn mỉm cười với Trương Khởi Lân.

“Ta chỉ là nhìn mấy cánh tay ghê tởm này không vừa mắt.” Cái lý do này, Trương Khởi Lân có chút không tin.

Trụ Tử sẽ vì chỉ một cái ghê tởm, mà chạy đến đây vung chém ròng rã hai tiếng đồng hồ ư?

Trương Khởi Lân nắm tay Diệp Thần, bảo hắn quay về chỗ hồ

nước nghỉ ngơi.

Diệp Thần gật đầu.

Hắn đi theo phía sau Muộn Du Bình, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Bước chân của mọi người đều rất nhẹ.

Lớp nước nông dưới mộ địa, hầu như không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Rất nhiều cánh tay tống tử vung vẩy hoành hành vì không phát hiện được người, từ từ đều rụt vào.

Lúc này.

Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy trên bộ quần áo mới của Trương Khởi Lân sao lại có một giọt máu.

"Muộn Du Bình, cái này dính từ bao giờ?

Là mấy con tống tử đó sao?" "Trụ Tử, bẩn rồi thì bẩn rồi, ở đây tống tử nhiều quá, ta có thể vừa nãy đứng bên cạnh cậu không chú ý, bị tống tử làm bẩn rồi." "Mấy thứ ghê tởm này!

Cậu tổng cộng chỉ có bốn bộ đồ lặn màu trắng, chốc cái đã bị làm bẩn hai bộ!

Mẹ nó! " "Muộn Du Bình, cậu ra ngoài đợi ta!

Đừng đi theo.

Ở đây bẩn quá!" Trương Khởi Lân vừa định gọi.

Không ngờ Trụ Tử lại làm dấu "suỵt" với y!

"Cứ ở đây!

Đợi ta! " Diệp Thần quay người đi thẳng.

Lúc này!

Các đạo mộ giả đều nhìn chằm chằm vào Diệp Thần.

Xem hắn làm gì.

Trương Khởi Lân đứng yên không động, Trụ Tử đã nói mấy lần bảo y đợi.

Y liền đứng yên đợi.

Trong lòng y tràn ngập sự ấm áp và cảm động.

Hành động nghĩa vô phản cố đi chém tống tử như vậy, hóa ra chỉ vì một chút bẩn trên y phục của y.

Trương Khởi Lân đột nhiên nhớ ra, vừa nãy Diệp Thần chính là đang giặt quần áo.

Đang giặt bộ quần áo đã thay ra của mình, bộ quần áo bị tay bẩn của tống tử tóm qua.

Thảo nào!

Thảo nào vừa nãy hắn ta cầm Trảm Phách Đao đột nhiên xông ra!

Hóa ra là vì mình!

Diệp Thần đột nhiên lần nữa quay trở lại giết tống tử.

Khiến tất cả mọi người không kịp trở tay.

Bao gồm cả phòng livestream cũng là một trận kinh ngạc.

Đã là tống tử vô cùng vô tận, đã là không có cách nào.

Tại sao vẫn phí công vô ích!

Nhưng!

Diệp Thần đến sau một ngôi mộ phần phía trước.

Bên cạnh còn có mấy cánh tay tống tử qua lại vẫy loạn xạ.

Diệp Thần cứ thế không giết, cũng đứng yên ở đó.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Không phải nói là đến giết tống tử sao?

Họ cũng muốn được chứng kiến uy lực liên tục của Trảm Phách Đao.

Sao Trụ Tử ca lại đứng yên ở đây, lại không động thủ, chuyện này là sao?

Phòng livestream cũng tràn ngập sự nghi hoặc.

Đối với Trụ Tử ca, họ thật sự hoàn toàn không thể đoán được.

"Các người nói xem, Trụ Tử ca rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại đứng yên ở đây không động đậy?" "Không biết, các người nhìn Tiểu Ca và những người khác cũng đứng yên ở đây, không động đậy kìa!" "Trụ Tử ca vừa nãy đã giết hai canh giờ rồi, nhiều tống tử như vậy, căn bản không có cách nào.

Hắn ta lại muốn giết hai tiếng nữa sao?" "Không biết, ai mà biết được mạch suy nghĩ của Trụ Tử ca, thì quá giỏi rồi!" Diệp Thần đứng ở đó!

Ròng rã không động đậy.

Đứng một canh giờ.

Xung quanh hắn, tất cả các cánh tay đã hoàn toàn rụt vào.

Mọi người rất khó hiểu!

Trụ Tử ca đến đây chính là để chém cánh tay tống tử!

Tại sao lại đứng yên không động, để cánh tay tống tử rụt vào.

Ngay lúc này!

Diệp Thần động rồi!

Cú động này của hắn!

Hầu như khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Trương Khởi Lân và khán giả trong phòng livestream, đều kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Diệp Thần trong tay cầm Trảm Phách Đao.

Lại!

Từ mộ phần mà cánh tay tống tử thò ra!

Bò vào!

Đúng!

Đầu hắn đã bò vào rồi!

Cơ thể hắn cũng đang chui vào trong mộ phần!

Kinh ngạc!

Chấn động mãnh liệt!

Khán giả điên rồi!

“Cái này!

Cái này!

Cái này rốt cuộc là chuyện gì?

Trụ Tử ca điên rồi sao?” “Cái này là mộ phần mà!

Trời ơi!

Hắn ta không đứng canh bên ngoài!

Sao lại còn chui vào!” “Tôi điên rồi!

Tôi điên rồi!

Tôi thật sự bội phục cái Trụ Tử ca ngốc nghếch này!

Sao lại có thần nhân như vậy!” “Dưới mộ phần này đều thông với nhau, cái này phải bao nhiêu tống tử chứ!

Trụ Tử ca dâng mình lên tận cửa!

Trời ơi!

Tiệc tùng rồi!" Ai cũng không ngờ, Diệp Thần lại trực tiếp tiến vào bên trong mộ phần.

Bất luận là khán giả trong phòng livestream.

Hay là các đạo mộ giả đang ở xa.

Ngay cả lũ tống tử trong mộ phần lúc này, cũng căn bản không hề nghĩ tới.

Phòng livestream của Diệp Thần đã bị quá tải!

Đều đang xem Diệp Thần gặp phải điều gì sau khi tiến vào mộ phần.

Sự tò mò của con người vĩnh viễn là như vậy.

Càng là thứ đáng sợ!

Họ càng muốn đi xem.

Vừa nãy trong mộ phần vô số cánh tay tống tử đã thò ra.

Giết chết nhiều đạo mộ giả đến vậy.

Nhưng!

Mọi người chỉ nhìn thấy cánh tay, tống tử bên trong rốt cuộc trông như thế nào.

Vạn người mong đợi!

"Trụ Tử ca đang bò vào bên trong, cái mộ phần này còn có một đoạn mộ đạo nhỏ." "Tại sao lại nghe thấy bên trong mộ phần yên tĩnh như vậy!

Vừa nãy nhiều tống tử như vậy đều chạy đi đâu rồi?" "Bên ngoài mộ địa có động tĩnh thì chúng mới ra, lúc này ai mà biết được!" "Trụ

Tử ca hình như đã đến cửa mộ đạo, Trụ Tử ca sắp xuống rồi, mau nhìn kìa!

Mau nhìn kìa!

Thật kích động!

Bên dưới rốt cuộc trông như thế nào!" Diệp Thần vừa xuống đến nơi.

Cũng bị mọi thứ trước mắt làm cho kinh ngạc một chút.

Động tác của hắn rất nhẹ.

Căn bản không hề kinh động đến đám tống tử.

Lúc này!

Trước mắt hắn!

Một không gian rộng lớn vô tận.

Dày đặc, đặt toàn là quan tài!

Quan tài đá cẩm thạch trắng.

Cái này sát cái kia!

Thì ra!

Mọi người đoán đúng rồi.

Các mộ phần dưới mộ địa này đều liên kết với nhau.

Khắp nơi đều là những lỗ hổng nhỏ tương tự như cái Diệp Thần vừa chui vào.

Thảo nào.

Chúng có thể thò tay ra khắp nơi để giết người.

Chương 257

Đây là một mộ địa điên rồ!

Lại đặt tất cả các quan tài thi thể cạnh nhau, sau đó dưới nước muối lạnh lẽo, nuôi xác.

Trong phòng livestream nhìn thấy cảnh tượng dưới mộ phần lại là như vậy, đơn giản là kinh ngạc đến ngây người!

"Trời ơi!

Thi thể lại ngủ trên giường tầng!

Đây là kiểu thao tác mộ táng gì vậy?" "Tại sao mấy con tống tử này không bò ra khỏi lỗ hổng để giết người?

Mà chỉ thò tay ra ngoài?" "Tầng 2, cái này ông cũng không hiểu.

Da thịt của mấy con tống tử này vì nước lạnh bên trên mà được bảo quản nguyên vẹn.

Nhưng, nếu chúng ra ngoài, một khi dẫm lên nước trên mặt đất, tống tử sẽ từ từ thối rữa." "Thảo nào!

Đám tống tử này như một đám u linh vậy, ẩn náu bên trong này tấn công đạo mộ giả!" "Tôi nói này, các người có ngốc không, lúc căng thẳng như vậy, đều đang thảo luận cái gì.

Tôi bây giờ chỉ quan tâm trong quan tài này có thi thể nữ được bảo quản nguyên vẹn không." Diệp Thần đầu tiên cẩn thận nhìn kỹ căn mộ thất khổng lồ này.

Không có cơ quan, không có đồ tùy táng.

Chỉ là một cái giường tầng, đặt quan tài.

Ngay lúc này.

Có quan tài "két két" động đậy một cái.

Phòng livestream lập tức sợ hãi kêu la.

"Trụ Tử ca, được rồi, cậu xem rồi thì mau rời đi!

Quan tài nhiều quá!

Đáng sợ quá!" "Tôi nghe thấy có quan tài động rồi, mẹ ơi, ngàn vạn lần đừng đánh thức những quan tài khác!" "Trời phù hộ!

Trụ Tử ca mau chạy đi, đừng động vào quan tài nào cả!

Đừng động!" Tuy nhiên!

Điều mà tất cả mọi người không ngờ tới là.

Diệp Thần đột nhiên đi về phía quan tài ở hàng đầu tiên.

Điều này khiến mọi người sợ đến phát khiếp!

Cũng là vô số dấu hỏi chấm trong đầu!

Tại sao nhất định phải chọc giận nhiều tống tử như vậy chứ!

Đây chẳng phải tự tìm phiền phức sao?

"Tôi đoán, Trụ Tử ca là lén lút mở một cái quan tài ra.

Xem bên trong có tống tử không?" "Mở ra rồi!

Mở ra rồi!

Trụ Tử ca lại đẩy thêm một cái quan tài nữa." Diệp Thần không dùng sức lớn.

Khẽ đẩy một cái.

Cái quan tài đầu tiên này đã mở ra.

Trước mắt là một thi thể nữ có da thịt nguyên vẹn.

Mặc bộ trang phục cổ điển bảy sắc độc đáo của vương quốc Atlantis.

Diệp Thần vừa nhìn.

Mẹ kiếp!

Lại còn không có lấy một món đồ tùy táng nào.

Cái này cũng quá keo kiệt!

Ngay khi mọi người nghĩ rằng Trụ Tử ca không tìm thấy vàng bạc châu báu, nên rút lui ngay lập tức.

Diệp Thần lại đột nhiên dùng Trảm Phách Đao, gõ gõ vào cái quan tài đầu tiên.

Âm thanh này không lớn không nhỏ.

Nhưng!

Âm thanh lại truyền khắp cả căn mộ thất.

Hơn nữa âm thanh cũng truyền khắp cả phòng livestream!

Ai cũng nín thở!

Ai cũng không dám tin Trụ Tử ca lại dám gõ quan tài ở đây!

Phát ra tiếng động lớn như vậy.

Diệp Thần lại gõ thêm một cái.

Còn hét một câu: "Dậy đi!

Dậy đi!" Khán giả: .....

Cùng với tiếng hét đó của Diệp Thần.

Các quan tài liên tục phát ra tiếng "két két".

Ngay sau đó.

"Oành long long" rất nhiều quan tài bắt đầu mở ra!

"Dậy đi!

Dậy đi!” Khán giả đều điên rồi!

Từng người một dán chặt vào màn hình livestream không dám nhìn.

Cái này cũng quá khủng khiếp!

Quá đáng sợ!

“Trụ Tử ca đang làm gì vậy?

Không sợ chết sao?

Nhất định phải gọi tất cả bọn chúng dậy!” “Trời ơi!

Từng cái quan tài tiếp nối nhau bắt đầu động đậy rồi!

Hỏng rồi, ăn tiệc ăn tiệc rồi!” “Trụ Tử ca!

Mau chạy đi!

Còn kịp đấy!

Mau chạy đi!

Trụ Tử ca.....ô ô.....” “Hỏng rồi!

Không chạy được rồi!

Trụ Tử ca đẩy cái quan tài đó ra, nữ thi ngồi dậy rồi!” Ngay khi mọi người đang nhìn chằm chằm vào nữ thi vừa ngồi dậy bên cạnh Diệp Thần.

Trụ Tử ca lại bắt đầu gõ quan tài.

Hơn nữa trực tiếp khiến mọi người càng thêm ngơ ngác!

“Dậy đi!

Dậy đi!

Bố mẹ ơi!” Hắn chỉ vào nữ thi trong quan tài đầu tiên.

“Cô đợi một chút!

Tôi nói xong đã.” “Đợi một chút rồi ra!

Ngoan, nằm xuống!” Khán giả: .....

Nữ thi: .....

Nữ thi thò đầu ra, nhìn chằm chằm vào Diệp Thần!

Hai bàn tay cô ta chậm rãi thò ra.

Diệp Thần trực tiếp rút Hắc Lư Đề Tử ra chính là một trận đánh túi bụi.

“Ba ba ba.....” “Cô mẹ kiếp!

Tôi đã nói, bảo cô đợi một chút!

Tôi đang nói chuyện.” “Cô cứ không nghe lời!

Cô mẹ nó thích ngồi dậy đến vậy sao?

Ông đây hôm nay chém đứt eo cô!” Diệp Thần trực tiếp một bước nhảy vào trong quan tài.

“Ba ba ba.....” Khán giả: .....

Eo của nữ thi tống tử thật sự bị đập đứt.

Trên cơ thể máu đen be bét.

Diệp Thần đứng dậy.

Lại cố sức nhảy dẫm hai cái!

“Đã nói, đã nói, bảo cô đừng làm loạn!

Cô cứ không nghe lời!” “Mẹ kiếp!

Tôi là người văn minh có tố chất như vậy, bị cô bức đến phát cáu!” Khán giả: .....

Diệp Thần từ trong quan tài đi ra.

Nhìn những quan tài dày đặc trước mắt, thi thể tống tử đã hoàn

toàn chậm rãi ngồi dậy.

Đều nhìn chằm chằm vào Diệp Thần.

Tất cả các thi thể tống tử chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy.

Chúng nó đã mấy nghìn năm rồi.

Trước đây đều là tống tử bò ra ở lỗ hổng tóm người.

Tóm được một người là tất cả thi thể cùng ăn thêm bữa!

Sao hôm nay!

Mẹ nó lại có một đạo mộ giả giết thẳng vào đây!

Đều còn chưa kịp phản ứng.

Đều còn đang trong trạng thái chập mạch của vỏ não tống tử.

"Ba ba!" Diệp Thần lại gõ hai cái vào quan tài.

"Lại đây!

Nghe tôi nói.

Tôi có chuyện muốn nói." Cách Diệp Thần năm mét có một cái quan tài khác lại có một con tống tử rất khỏe, bắt đầu thò chân ra.

Nhe răng trợn mắt về phía Diệp Thần, chuẩn bị tấn công.

Diệp Thần tức giận rồi.

Mẹ kiếp!

Tôi đã nói, tôi có chuyện muốn nói!

Cô lại làm loạn!

Hắn trực tiếp cầm Trảm Phách Đao đi qua!

Đối với cả cái quan tài đó chính là một trận chém xối xả như bão tố!

“Xuy xuy xuy.....” Trảm Phách Đao khổng lồ từng nhát từng nhát chém xuống.

Cái thi thể tống tử rất khỏe vừa nãy, đã sớm ngã vào trong quan tài!

Bây giờ nó thảm đến mức nào.

Góc nhìn của khán giả không thể thấy được.

Nhưng!

Họ có thể nhìn thấy.

Cả cái quan tài đá cẩm thạch lớn.

Đều bị Trảm Phách Đao chém thành mảnh vụn!

Cứ như vậy!

Lưỡi dao của Diệp Thần vẫn chưa dừng lại!

“Xuy xuy xuy.....” Các thi thể tống tử khác nhìn thấy kinh ngạc không thôi!

Chương 258

Sao đột nhiên lại là cảnh tượng như vậy?

Tại sao?

Cái thi thể tống tử rất khỏe bị loài người chém chết đó, đó là kẻ giỏi nhất trong số chúng mà!

Sao bây giờ!

Lại thành một vũng thịt nát rồi!

Diệp Thần dừng lại!

Tiếp tục gõ gõ quan tài!

"Tôi có chuyện muốn nói!

Tất cả hãy nghe đây!" Thật sự không có thi thể tống tử nào dám làm loạn nữa!

Mấy nghìn năm!

Chúng đều đã sản sinh ra linh thức.

Nếu không cũng sẽ không biết, bên ngoài có nước không thể bò ra, sẽ thối rữa mà chết.

Nhưng!

Vấn đề là!

Tất cả các thi thể tống tử, mặc dù không động đậy nữa, nhưng cơ thể vẫn còn lười biếng, chậm chạp.

Điều này khiến Diệp Thần rất khó chịu!

Lúc này!

Các đài truyền hình Mộ Táng Tinh Cầu hầu như đều đang phát sóng cảnh tượng này.

Tất cả mọi người hầu như đều đang xem Diệp Thần, làm thế nào mà nói chuyện với tống tử.

Trong hàng nghìn năm, trên Mộ Táng Tinh Cầu có một nhận thức chung, người sống và người chết căn bản không thể giao tiếp.

Ai ngờ ngày nay, mọi thứ càng ngày càng quỷ dị, càng ngày càng không thể tin nổi!

Fan của phòng livestream đương nhiên không ai muốn nhường vị trí phòng livestream của mình.

Nhưng!

Những khán giả khác bắt đầu xem qua đài truyền hình.

Đài truyền hình đã thực hiện một phóng sự đặc biệt về cảnh tượng gây chấn động lịch sử này.

Và tất cả các kênh, tất cả các nơi trên toàn cầu đều phát sóng trực tiếp.

"Quý vị khán giả thân mến, xin chào, quý vị hiện đang xem là chuyên mục Khám phá và Phát hiện của Mộ Táng Tinh Cầu.

Kỳ thứ 889." "Mọi người nhìn thấy cảnh quay, có phải tưởng rằng đây là một giảng đường của trường đại học mộ táng nào đó, bên dưới ngồi đầy học sinh, bên trên đứng là giáo viên!" "Vậy thì quý vị đã thật sự nhìn lầm rồi.

Bên dưới này không phải học sinh, chính là hàng vạn tống tử!

Chúng lúc này đều đang ngồi trong quan tài!" "Và người đứng ở hàng đầu tiên chính là Chiến Thần Trụ Kình Thiên của chúng ta!

Hắn lúc này đứng ở đó, đang nói chuyện với tống tử!" "Đúng!

Mọi người không nhìn lầm đâu!

Hắn bây giờ chính là đang nói chuyện với tống tử!

Thế giới rộng lớn, không có gì là không thể!

Năm nay đặc biệt nhiều chuyện khiến người ta không kịp trở tay!" "Nào, chúng ta hãy tiếp tục quay lại, chuyển cảnh quay về, mọi người cùng xem, Trụ Tử ca của chúng ta rốt cuộc đang nói chuyện gì với tống tử." Ngay lúc này!

Các thi thể tống tử mặc dù tạm thời không động đậy, có thể là chúng đang trong trạng thái ngơ ngác.

Chúng vẫn chưa kịp phản ứng.

Không biết rốt cuộc đây là tình huống gì?

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Chúng có thể sắp bò ra khỏi quan tài!

Ra ngoài xong sẽ cắn xé ăn thịt hết sạch cái con người này!

Chúng chuẩn bị động rồi!

Chúng không thể chịu nổi cái con người tự cho mình là đúng này!

"Tôi nói, đừng động!

Tôi đang nói cô đấy, cái con ở góc bên trái kia!

Cô gầy tong teo như cái tăm thế kia thì co lại cái gì?" "Ai, cô mẹ kiếp, còn động?" Diệp Thần nổi giận!

Ánh mắt của con tống tử gầy gò đó rõ ràng là nói: "Co lại chỗ của ông mày à!" Diệp Thần trực tiếp đi qua.

Một trận Hắc Lư Đề Tử, trực tiếp bắt đầu đánh túi bụi!

Căn bản không cho bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

“Ba ba ba.....” Cái đầu của con tống tử nam gầy gò, trực tiếp bị đánh nát!

Diệp Thần lập tức nhảy vào quan tài!

Giơ chân lên!

“Ba ba ba.....” Đối với một số bộ phận của nó chính là một trận đá túi bụi!

Đánh ròng rã mười phút!

Hắc Lư Đề Tử đã giã 500 cái!

Đá 500 cái!

Một số bộ phận bị đá 1000 cái.

Diệp Thần từ trong quan tài đi ra.

Nói với cái quan tài.

“Tôi đã nói rồi, nghe lời, cô cứ muốn co lại chỗ của tôi!” “Giờ thì hay rồi, ba cái chân đều gãy rồi!” Rất nhiều thi thể tống tử khác trong nháy mắt đều ngoan ngoãn!

Ngồi yên không động đậy.

Ai cũng không biết.

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Lúc này!

Trên Mộ Táng Tinh Cầu, Đạo Mộ Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng.

Anh ta nhìn thấy cảnh tượng này, kinh ngạc đến nỗi cằm suýt rớt xuống!

Anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng, sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Anh ta biết tống tử sẽ sản sinh ra linh trí nhất định.

Nhưng chỉ khi ở trước mặt người thân hoặc con cháu, mới có một chút linh trí.

Nhưng!

Làm sao có thể?

Tống tử lại bị dọa đến nỗi không động đậy?

Tuyệt đối không thể!

Anh ta dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của mình, và sự nghiên cứu tỉ mỉ về tống tử?

Lập tức đưa ra phán đoán!

Và đăng lên blog của mình một tin nhắn ghim: "Tống tử chắc chắn sẽ bị kinh động, nhưng ý thức của chúng có hạn!

Chỉ là hoảng hốt tạm thời mà thôi!

Ngay sau đó, đại quân tống tử sẽ phản kháng!" "Và sự phản kháng đột ngột này, sẽ là một trận gió tanh mưa máu!

Hàng vạn tống tử, sẽ xé Trụ Kình Thiên thành từng mảnh!" Nghe Đạo Mộ Tướng Quân nói như vậy.

Các fan lập tức lo lắng!

Ngay cả các sinh viên đại học mộ táng sùng bái Diệp Thần, cũng đều vô cùng lo lắng.

"Trụ Tử ca rất lợi hại!

Nhưng người không phải thần tiên!

Người thường một con tống tử cũng không đối phó được, Trụ Tử ca dù có lợi hại đến mấy, có thể giết một vạn con sao?" "Tôi cũng cảm thấy Trụ Tử ca lành ít dữ nhiều!

Hàng vạn đại quân tống tử kia!

Đáng sợ quá!" "Mẹ kiếp!

Đạo Mộ Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng nói quả nhiên không sai!

Tôi thấy có tống tử lại bắt đầu động rồi!

Chúng muốn phản kháng rồi!" "Trụ Tử ca!

Mau chạy đi!

Mau chạy đi!

Vẫn còn cơ hội!

Mau chạy đi!" "Chạy cái quái gì!

Phía sau có mấy nghìn con tống tử đã ra khỏi quan tài rồi!

Đang đi về phía trước!

Ai!" Các fan căn bản không ngờ, lại là một kết cục như vậy.

Vừa nãy Trụ Tử ca rõ ràng đã chém chết mấy con tống tử.

Chúng rõ ràng đã bị dọa rồi mà.

Sao lại bắt đầu phản kháng rồi?

Mấy con tống tử này quả nhiên linh trí rất ít, sau khi hoảng hốt tạm thời, lại muốn phản kháng giết người rồi!

"Két két!

Két két....." "Ba ba ba....." Rất nhiều quan tài ban đầu bị đẩy sang một bên.

Càng ngày càng nhiều tống tử bắt đầu muốn bò ra khỏi quan tài.

Da thịt của chúng đều nguyên vẹn không bị tổn hại!

Trên người có những vết thi ban màu đen, mắt bị thối rữa nghiêm trọng.

Trông rất đáng sợ!

Rất ghê tởm!

Từng con từng con một ra khỏi quan tài.

Bắt đầu đi về phía Diệp Thần!

Diệp Thần đứng ở đó, hắn đang xem các hoa văn trên cái quan tài đầu tiên.

Hắn còn chưa ngẩng đầu nhìn phía sau.

Nhưng lúc này!

Các fan đều sụp đổ!

Trụ Tử ca lại còn không chạy!

Hắn ta rốt cuộc đang làm gì?

Đạo Mộ Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng, lại càng cập nhật blog: "Trụ Kình Thiên bị dọa ngốc rồi!

Chết chắc không nghi ngờ gì!

Hắn ta lại không nhìn thấy hàng vạn tống tử phía sau!

Ha ha ha!" Nhị Nguyệt Hồng được sùng bái vô cùng!

Anh ta nói tống tử chỉ là hoảng hốt tạm thời, tuyệt đối sẽ phản kháng ngay lập tức.

Kết quả, chưa đầy vài phút!

Tống tử đã bắt đầu phản kháng!

Hơn nữa dường như sự phản kháng này còn điên cuồng đáng sợ hơn cả khi chúng thò tay ra ngoài mộ phần để tóm người!

Diệp Thần nhìn các hoa văn chữ viết trên quan tài, mới biết.

Nơi này chôn cất đều là một số quan viên bình thường và gia đình của họ.

Hơn nữa!

Những quan tài này của họ không được niêm phong, nên dù là nuôi xác ở nơi lạnh giá.

Uy lực của mấy con tống tử này cũng có hạn, sức chiến đấu ước tính tương đương với huyết thi mà hắn và Muộn Du Bình đã gặp trong mộ Trương Giác trước đây.

Lúc này.

Chương 259

Diệp Thần nghe thấy tiếng động.

Hắn ngẩng đầu lên!

Mẹ kiếp!

Trời ơi!

Hàng vạn tống tử đã vây quanh rồi!

Từng con từng con một thò vuốt, trên người vừa bẩn vừa ghê tởm.

Rất nhiều con mép miệng đều dính máu.

Diệp Thần khẽ thở dài một tiếng.

"Ta vốn dĩ, xuống đây chỉ để điều tra kẻ thủ ác đã làm bẩn quần áo của Muộn Du Bình!" "Chứ không phải, muốn lấy mạng tất cả các ngươi!

Tại sao lại không nghe lời như vậy chứ?" Khán giả: .....

Nhị Nguyệt Hồng: .....

Diệp Thần giơ Trảm Phách Đao lên!

"Linh áp!

Giải phóng!" Trảm Phách Đao lập tức bay ra!

Khí đen bao trùm khắp người!

Thân đao rung động kêu vang!

Ngay sau đó!

Trảm Phách Đao từ trên trời giáng xuống!

“Bốp” một tiếng cực lớn!

Trực tiếp làm nổ tung một cái quan tài đá cẩm thạch thành phấn vụn!

Sau đó cắm xuống đất!

Khí đen hừng hực!

Phát ra linh áp cực lớn!

Loại linh áp này đối với linh hồn có một sức ép cực kỳ khủng khiếp!

Ngay trong khoảnh khắc đó!

Căn mộ thất dưới lòng đất này!

Căn mộ thất của hàng vạn tống tử.

Đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng.

Khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời trong suốt một thời gian dài!

Ngay khoảnh khắc Trảm Phách Đao cắm xuống đất!

Linh áp khổng lồ giải phóng.

Hàng vạn thi thể tống tử lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Ngay sau đó!

Toàn bộ đều chạy về phía quan tài của mình!

Tốc độ và khí thế đó cứ như chuột nhìn thấy mèo vậy.

Mấy con tống tử chạy quá nhanh, lập tức ngã nhào xuống đất.

Các tống tử khác liên tục giẫm qua người chúng.

Hàng vạn tống tử chạy qua.

Mấy con tống tử đang nằm dưới đất lại bị giẫm chết!

Lại còn có một con tống tử ông lão.

Nhìn qua đã thấy run rẩy, già rồi!

Nó cũng chạy rất liều mạng!

Nó còn muốn sống thêm một thời gian nữa.

Không ngờ nó trượt chân, lập tức ngã nhào về phía trước!

Hai cái quan tài xuất hiện trước mắt.

Ông lão tống tử vừa nhìn, bên trái là một con tống tử bà lão.

Bên phải là một con tống tử nữ trẻ tuổi.

Nó mượn cớ mình trượt chân, lập tức ngã vào trong quan tài của con tống tử nữ trẻ tuổi.

Kết quả!

Bên cạnh con tống tử nữ trẻ tuổi lập tức đứng dậy ba con tống tử nam trẻ tuổi.

Nhấc bổng con tống tử ông lão ra ngoài!

Giết chết tươi!

Còn lẩm bẩm trong đầu một câu: Con gái ta, cũng dám động vào!

Khán giả nhìn thấy cảnh tượng này ngây người!

Đầu óng hoàn toàn trống rỗng!

Không chỉ tất cả các tống tử bị Trụ Tử ca dọa đến nỗi đều bò về quan tài!

Lại còn giới giang hồ của tống tử cũng phong ba máu lửa đến vậy!

“Tại sao con tống tử nữ kia, lại có ba con tống tử nam bảo vệ?

Đang chờ câu trả lời!

Gấp!" "Các người có nhìn thấy cái góc kia không?

Tôi thấy hai con tống tử nữ bò vào một cái quan tài!" "Mẹ kiếp!

Tống tử chui vào quan tài tất cả đều ngồi dậy!

Thẳng tắp luôn!

Mẹ ơi!" "Cái eo thẳng tắp này!

Trụ Tử ca đã dùng ma lực gì?

Lại khiến chúng nghe lời đến mức này?" Diệp Thần lại bắt đầu dùng Hắc Lư Đề Tử gõ quan tài.

"Gõ bảng đen!

Gõ bảng đen!" "Chuyện quan trọng nói lại một lần." "Vừa nãy chính là cái lỗ hổng này, đúng rồi cái lỗ hổng mộ phần này, ai đã thò cái tay bẩn thỉu ra?" "Thò ra xong còn làm bẩn một bộ bạch y?" Không có tống tử nào thừa nhận, đều đứng yên không động đậy.

Kinh hãi nhìn chằm chằm vào Diệp Thần!

Diệp Thần trực tiếp cầm Trảm Phách Đao lên!

Đối với một con tống tử ở bên cạnh, chính là một đao!

Đầu tống tử trực tiếp bay lên trời!

Không lâu sau!

Đầu của nó và thân thể của nó hoàn toàn hóa thành tro tàn!

Linh hồn tịch diệt!

Quá đáng sợ!

Các tống tử khác vốn dĩ là những vật âm quỷ.

Đối với thủ đoạn tịch diệt linh hồn như vậy.

Sợ hãi đến cực độ!

“Là ai, tự mình bước ra! ” Khán giả: .....

Cái này mẹ nó là cục cảnh sát sao?

Hay là xã hội đen?

Cái này mẹ nó không phải dưới mộ phần sao?

Sao lại thành ra thế này?

Vẫn không có tống tử nào động đậy.

Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao trực tiếp đi đến chỗ nhiều quan tài.

“Xuy xuy xuy xuy xuy.....” Từng nhát đao chém nhanh như gió!

Từng cái đầu tống tử tiếp nối nhau bay lên không trung.

Ngay sau đó!

Hóa thành tro tàn!

Linh hồn tịch diệt!

Các tống tử đã ngơ ngác!

Quá đáng sợ!

Cái này mẹ nó mình từng là người, tại sao con người mấy nghìn năm sau.

Lại trở thành cái bộ dạng này?

Quá tàn bạo!

Quá tàn nhẫn!

Quá đáng sợ!

“Ai?

Mau nói ra!

Nói ra, ta không thu hồn phách của các ngươi!" Tống tử đương nhiên không biết nói chuyện.

Nhưng!

Chúng biết chỉ điểm.

Ngay lúc này.

Đột nhiên đứng dậy một con tống tử nữ, toàn thân run rẩy!

Cô ta chỉ vào năm con tống tử ở một bên.

Ngay sau đó!

Mấy con tống tử khác cũng đều chỉ vào năm con tống tử đó.

Diệp Thần cầm lưỡi đao đi về phía năm cái quan tài của năm con tống tử đó.

Tốt lắm!

Cả một gia đình!

Vì trên đầu chúng đều đội những chiếc mũ kiểu dáng đặc biệt.

Toàn là mũ màu xanh lá cây, hơn nữa vải rất tốt, bây giờ cũng không bị thối rữa.

Năm con tống tử này ở gần cái lỗ hổng mộ phần mà Muộn Du Bình vừa đứng.

Khả năng rất lớn.

Bây giờ đã có nhiều tống tử chỉ điểm chúng như vậy!

Vậy thì đoán chừng là chúng rồi!

Diệp Thần đi đến chỗ năm con tống tử đó.

Năm cái quan tài của chúng sát chặt vào nhau.

Hai con tống tử già, một con tống tử nam trẻ tuổi.

Lại còn một con tống tử nữ trẻ tuổi, một con tống tử trẻ con.

Vừa nhìn, chính là ba đời tổ tông một nhà!

“Lại đây, thò tay ra!” “Nhanh lên, đều thò tay ra!” .....

Ngay lúc này.

Không chỉ phòng livestream, ngay cả chương trình truyền hình toàn cầu cũng bị hành động của Diệp Thần làm cho chấn động đến cực điểm.

Trương Khởi Lân vốn dĩ vẫn luôn rất lo lắng.

Y muốn mau chóng đi xuống.

Ngay khi y không nhịn được, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao chuẩn bị bò vào mộ phần.

Chương 260

Đột nhiên nghe thấy phía sau một đám đạo mộ giả la hét!

Ngay sau đó.

Ngô Tà đi tới.

Chỉ vào cái vòng tay livestream.

“Mặc dù các tuyển thủ không thể xem phòng livestream của nhau, nhưng, có thể xem chương trình truyền hình.

Tiểu Ca, anh xem Trụ Tử ca kìa.

Em cảm thấy, anh ta căn bản không cần lo lắng.” Ngô Tà khẽ mỉm cười.

“Trụ Tử ca, thật sự là một thần tiên!

Tiểu Ca, em bội phục anh ta!” Trương Khởi Lân vốn đang căng thẳng vội vã.

Nhưng!

Khi y nhìn thấy cảnh tượng trong phòng livestream.

Y mới thật sự yên tâm.

Y hoàn toàn không cần phải lo lắng cho Trụ Tử.

Thứ cần lo lắng là đám tống tử kia.

Trong màn hình chương trình truyền hình.

Diệp Thần đứng trước năm con tống tử, trong tay nắm Hắc Lư Đề Tử.

Trảm Phách Đao cắm trên sàn nhà bên cạnh.

Hắn chỉ vào con tống tử trẻ con bên cạnh.

“Tay không được tùy tiện chạm vào, đạo lý này bố mẹ cậu không dạy sao?” Con tống tử trẻ con sợ hãi run rẩy, liên tục lắc đầu.

Nhìn về phía bố mẹ là tống tử trẻ tuổi của mình.

Diệp Thần lại chỉ vào cặp tống tử nam nữ trẻ tuổi bên cạnh.

“Tay không được tùy tiện tóm quần áo của người khác, đặc biệt là quần áo trắng sạch sẽ.

Đạo lý này các người không biết sao?

Bố mẹ các người không dạy các người sao?” Cặp tống tử nam nữ trẻ tuổi vừa run rẩy, vừa nhìn về phía hai con tống tử già.

Đó là bố mẹ của chúng.

Con tống tử trẻ tuổi còn không ngừng lắc đầu.

Ý là chưa từng dạy.

Diệp Thần tức giận.

Đi đến bên cạnh hai con tống tử già, trực tiếp chính là Hắc Lư Đề Tử.

“Ba ba ba ba.....” Bốn cánh tay trực tiếp bị đánh gãy lìa.

Vừa nhìn đã biết xương đã gãy rồi!

Hai con tống tử già, sợ hãi đến nỗi quần ướt sũng.

Không ngừng run rẩy mạnh!

Diệp Thần chắp tay sau lưng.

Lại bắt đầu đi dạo.

“Chết rồi thì cứ chết rồi, ngoan ngoãn nằm trong quan tài không tốt sao?

Tại sao phải lừa xác?" Hắn quay sang con tống tử nam trẻ con.

"Ta hỏi ngươi, tại sao phải lừa xác?

Bố mẹ ngươi không dạy ngươi sao?" Con tống tử nam trẻ con lại bắt đầu lắc đầu, cố sức lắc đầu.

Nó nhìn về phía cặp tống tử nam nữ trẻ tuổi, đó là bố mẹ của nó.

Diệp Thần lại nhìn chằm chằm vào cặp tống tử nam nữ trẻ tuổi.

"Tại sao lại lừa xác?

Nào, các người nói xem, bố mẹ các người không dạy sao?" Hai con tống tử nam nữ đột nhiên lắc đầu mạnh.

Biểu thị thật sự chưa từng dạy.

Chúng nhìn về phía hai con tống tử già.

Hai con tống tử già toàn thân run lên!

Bốn cái chân già trong nháy mắt không đứng vững được nữa.

Ngay sau đó, chúng còn chưa kịp phản ứng.

Cái Hắc Lư Đề Tử dài và thô đã bay tới.

Đập mạnh vào miệng chúng.

"Ba ba ba....." "Tôi nói!

Tôi nói!

Tôi cứ nói là thượng bất chính hạ tắc loạn!

Hai cái lão già nhà các người!" Tống tử trẻ tuổi: .....

Tống tử trẻ con: .....

Khán giả: .....

Trương Khởi Lân: .....

Hai con tống tử già bị đánh đến nỗi miệng, môi đều rụng ra.

Máu đen chảy xối xả!

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng.

Chắp tay sau lưng, lại bắt đầu đi dạo.

“Làm một con tống tử, cái nghề nghiệp có tiền đồ như vậy, ra ngoài quang minh chính đại ăn thịt người là được rồi.

Nhút nhát, trốn trong mộ phần thò tay sờ mông người khác.” “Nào nào nào, thủ đoạn này quá hèn hạ ghê tởm, rất không văn minh.

Bố mẹ các người không dạy các người sao?” Diệp Thần lại quát một câu về phía con tống tử trẻ con.

Lần này!

Con tống tử trẻ con còn chưa nói gì.

Cách đó mấy mét hai con tống tử già, trực tiếp sợ hãi ngã sấp xuống đất.

Chết rồi!

Sợ chết rồi!

Hành động này của ông lão tống tử.

Trực tiếp khiến cả Mộ Táng Tinh Cầu cười ngây người!

“Hai ông lão tống tử này, thảm đến mức nào chứ!

Ha ha ha!

Bị dọa chết sống!” “Sao tôi lại có cảm giác, là con cháu của ông ta dọa chết ông lão tống tử vậy!

Ha ha ha!” “Tôi mà có con cháu hiếu thuận như vậy, tôi thà trực tiếp lau vào giấy vệ sinh còn hơn!” “Đừng nói nữa, nói tóm lại Trụ Tử ca yyds!” Diệp Thần lại giã hai cái vào ông lão tống tử.

Không còn chút phản ứng nào nữa.

Chết không thể chết hơn được nữa!

Hắn lại đi đến trước mặt con tống tử trẻ con.

“Ta rất không hiểu a, ở đây nhiều lỗ hổng như vậy, các ngươi tại sao cứ phải cái lỗ hổng này.

Thò tay thì thò tay đi, tại sao lại phải tóm quần áo của Muộn Du Bình?” Con tống tử trẻ con mặt mũi ngơ ngác.

“Sao?

Ngươi không biết Muộn Du Bình như thần minh sao?” Con tống tử trẻ con vô ngữ tột độ!

Mẹ kiếp, làm sao mà tôi biết Muộn Du Bình là ai!

Nó liều mạng lắc đầu!

Đột nhiên!

Nó phản ứng lại rồi!

Không thể lắc đầu.

Một tay nó chỉ vào bố mẹ bên cạnh, sau đó lắc lắc đầu.

Ý là: Bố mẹ chưa dạy!

Diệp Thần quay đầu trừng mắt!

Bà mẹ tống tử nữ trẻ tuổi ở một bên, trực tiếp sợ hãi đến nỗi quần đùi ướt sũng.

Tối qua vừa tiêu hóa một đạo mộ giả.

Không ngờ lại ra như vậy.

Diệp Thần bắt đầu lấy gói ra lựa chọn Hắc Lư Đề Tử.

Lấy ra một cây 30 ly mét.

Ngắn quá!

Lại lấy ra một cây 40 ly mét.

Mảnh quá!

Lại lấy ra một cây 50 ly mét thô.

Rất thích hợp!

Hắn trực tiếp cầm trong tay.

Nhìn về phía nữ thi trẻ tuổi!

Ngay trong khoảnh khắc đó.

Cô nữ sĩ trẻ tuổi toàn thân co giật!

Giật như bị điện giật vậy!

Sau đó!

Ngã xuống đất chết ngay!

Diệp Thần vốn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Vừa lấy ra một cây thích hợp, không ngờ còn chưa kịp phát tiết, cô ta đã tự mình chết rồi.

"Mẹ kiếp!" Diệp Thần chửi một câu, lại trừng mắt nhìn con tống tử nam trẻ tuổi.

Con tống tử nam trẻ tuổi vừa nhìn thấy, toàn thân run mạnh!

Mắt của nó vốn dĩ đã thối rữa rồi.

Nhưng lúc này!

Hai con mắt như mắt cá chết của nó lại kinh hãi động đậy một cái.

Diệp Thần nhìn nó.

"Tôi nói cậu là bố mẹ, sao lại dạy dỗ....." "A....." "Xuy" Con tống tử nam trẻ tuổi này trực tiếp xông qua đâm vào Trảm Phách Đao.

Tự sát rồi!

Cổ bị cắt đứt, hóa thành tro tàn!

Hồn phi phách tán!

Diệp Thần: .....

Cái này mẹ nó, có chuyện gì mà nghĩ không thông, nhất định phải tự sát?

Thật tình!

Tinh thần của con tống tử này cũng quá yếu ớt rồi!

Tôi đang nói đạo lý với chúng, không ngờ, chỉ trong một lát công phu.

Dọa chết ba con, một con tự sát.

Mẹ kiếp!

Tôi đẹp trai như vậy, nói chuyện lại dịu dàng như vậy.

Tôi chỉ là đang nói đạo lý với các ngươi thôi mà.

Không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy.

Chương 261

Bây giờ chỉ còn lại một con tống tử trẻ con.

Diệp Thần quyết định lại giảng đạo lý cho đứa trẻ này một lần nữa.

Hắn quay đầu nhìn về phía con tống tử trẻ con.

Không ngờ con tống tử trẻ con đã sớm nằm dưới đất.

Hơn nữa!

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là.

Nó lại thoái hóa thành thi thể.

Đã khô héo rồi.

"Có chuyện gì mà nghĩ không thông, nhóc con.

Cái nghề nghiệp có tiền đồ như tống tử không làm, nhất định phải thoái hóa trở lại làm thi thể!" "Cả gia đình năm người này, tinh thần thật yếu ớt!" Nhiều tống tử: .....

Khán giả: .....

Thế là!

Cảnh quay này được các chương trình truyền hình toàn cầu phát sóng.

Cũng được phòng livestream thám hiểm mộ địa truyền bá đi.

Vụ giết chết năm con tống tử một nhà này.

Lại được gọi là: "Vụ án diệt môn đặc biệt nghiêm trọng 121".

Trụ Tử ca giảng đạo lý, ba con tống tử bị dọa chết!

Một con tống tử tự sát!

Lại còn một con tống tử thoái hóa trở lại thành thi thể.

Đơn giản là: Tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả! (Trước không có ai, sau không có ai!) "Trụ ca đi qua, cỏ cây không mọc!" "Trụ Tử ca chiếm giữ mười vị trí đầu tiên trên bảng xếp hạng tìm kiếm nóng hổi!" "Mẹ kiếp!

Tại sao Tiểu Ca nhìn thấy cảnh tượng tàn bạo như vậy, lại cứ cười?

Đây vẫn là Tiểu Ca sao?

Tại sao lại cười?" "Cái đồ ngu nhà ngươi, không nghe thấy vừa nãy Trụ Tử ca giảng đạo lý, đang truy vấn tống tử, ai đã làm bẩn quần áo của Tiểu Ca sao." "Ô ô.....

Thật cảm động!

Trụ Tử ca vì một chút bẩn trên y phục của Tiểu Ca, lại dám trực tiếp chui vào mộ phần!

Đối mặt với nguy hiểm lớn như vậy!" "Tầng 5, anh có phải nói ngược rồi không?

Trụ Tử ca chui vào mộ phần, đối mặt với nguy hiểm lớn như vậy là ai?

Chẳng phải là tống tử sao?" Diệp Thần chắp tay sau lưng, Trảm Phách Đao cắm ở vị trí trung tâm của cả mộ thất.

Lúc này!

Tất cả các thi thể tống tử đều ngồi trong quan tài, không động đậy.

Nắp quan tài mở hé một nửa.

Cảnh tượng này giống hệt như, mùa đông thức dậy chân lạnh,

ngồi dậy lại không nỡ rút chân ra khỏi chăn vậy.

Thử tưởng tượng, bổ sung hình ảnh.

Lúc này ở đây là hàng vạn tống tử đang ngồi như vậy.

Chúng đều dùng ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn chằm chằm vào Diệp Thần.

Diệp Thần chắp tay sau lưng, bắt đầu đi dạo.

"Một cái di tích dưới nước tốt đẹp, bị các ngươi làm cho ô nhiễm khói bụi!" "Đạo mộ giả muốn vào, các ngươi cứ để chúng vào là được rồi, tại sao phải ngăn cản chứ?

Mọi người sống hòa thuận không được sao?" "Tôi cứ không hiểu mãi, thi thể và đạo mộ giả lại không có thù hận gì, cô nói xem, cô đã chết rồi.

Mang những đồ tùy táng đó có ích gì?

Chi bằng để cho người sống mua chút bánh bao ăn.

Đúng không?" Tất cả tống tử đơ ra một giây.

Sau đó vội vàng gật đầu lia lịa.

Mặc dù chúng không biết nói chuyện, nhưng hành động gật đầu dữ dội đồng loạt của chúng.

Khán giả phòng livestream: .....

Trương Khởi Lân: .....

Cái này?

Lại còn có chuyện như vậy sao?

Vốn dĩ tất cả mọi người đều nghĩ rằng Trụ Tử ca xuống mộ phần sẽ có một trận ác chiến.

Sau đó Trụ Tử ca sẽ bị ăn thịt sống.

Ai mà ngờ, cái này mẹ nó lại còn có thao tác như vậy!

Diệp Thần gật đầu, hắn đã nhìn thấy quyết tâm nhận lỗi của chúng.

“Ừm, đã như vậy, ta cũng đã thấy thái độ nhận lỗi của mọi người.

Vậy thì, ta sẽ nhân từ một chút, mỗi tống tử hãy giơ món đồ quý giá nhất trong quan tài của mình lên tay, ta sẽ kiểm tra.” “Nào, cái này là một sợi dây chuyền phỉ thúy, bỏ vào ba lô của ta đi, ta giúp ngươi mang về kiểm tra thật giả.” Tống tử: .....

Diệp Thần lại quay người nhìn về phía một con tống tử nữ khác.

“Cô sao lại chỉ có một cái trâm cài tóc sắt vậy?” Tống tử kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Thần, liên tục run rẩy!

Diệp Thần trực tiếp vung Hắc Lư Đề Tử lên chính là một trận giã mạnh!

“Ba ba ba.....” Nữ thi bị đánh sống dở chết dở!

“Cô nghèo như vậy, cô có tư cách gì mà biến thành tống tử?

Không giã cô thì giã ai?” Tống tử: .....

Diệp Thần vừa bước về phía trước một bước, có một con tống tử bà lão giơ lên mấy sợi dây chuyền phỉ thúy lục đế vương.

Diệp Thần lấy qua xem.

Trời ơi, màu sắc thượng hạng a, nhưng, vừa nãy đã nói mỗi người lấy một món.

Mấy cái này ta đều muốn, làm sao bây giờ?

Diệp Thần linh cơ khẽ động!

Hắc Lư Đề Tử trực tiếp ra tay!

“Ba ba ba.....” Trực tiếp giã chết bà lão tống tử!

Máu đen chảy đầy một quan tài!

“Tôi đã nói, phải là cái quý giá nhất, vậy mà bà ta lại dùng mấy món đồ giả để lừa tôi!” Tống tử: .....

Khán giả: .....

“Mẹ kiếp!

Trụ Tử ca có nguyên tắc quá.

Đã nói một món thì một món.” “Quan trọng là còn rất có mắt nhìn, biết giám bảo!

Người đàn ông như vậy trên thế giới đã tuyệt chủng!” “Tại sao tôi lại cảm thấy, mấy món phỉ thúy lục đế vương kia đều là thật vậy?” “Trời ơi, cái túi nhỏ của Trụ Tử ca đều đã đầy ắp rồi.....” Diệp Thần xách một cái túi lớn, liên tục thu thập đồ đạc, vừa thu vừa liên tục mắng chửi, đánh đập.

Ròng rã bốn tiếng đồng hồ.

Vì giá trị quá thấp, hắn đã đánh chết 892 thây ma.

Vì đồ vật quá lớn, túi không chứa hết, hắn đã đánh chết 426 thây ma.

Vì đồ vật quá nhiều, bị vu oan là hàng giả, hắn đã đánh chết 263 thây ma.

Vì quan tài trống rỗng, chẳng có gì, hắn bị cả nhà thây ma chất vấn, rồi đánh chết 2311 thây ma.

Trong khoảng thời gian đó, hắn còn dọa chết 1321 thây ma.

Hiện tại, số thây ma còn sống sót tương đối dai dẳng vẫn còn mấy ngàn con.

“Lần này là một bài học cho các ngươi.

Đừng có động một chút là vung tay vớ vẩn, vươn tay ra là bị tóm!” “Nhìn cái vẻ mặt từng đứa một của các ngươi xem?

Giống hệt cái mặt của người chết!” Thây ma: .....

Chúng ta vốn dĩ là người chết mà, đồ quỷ tha ma bắt!

“Ta thật sự không muốn nhìn thấy cái mặt các ngươi nữa, ta đếm đến ba, lập tức biến mất cho ta.” “Một.” Diệp Thần túm lấy một con thây ma bên cạnh rồi bắt đầu đánh tới tấp!

“Đã nói là không muốn nhìn thấy mặt các ngươi, vậy mà còn, vậy mà còn chưa biến mất!” “Bốp bốp bốp.....” Thây ma: .....

Hứa đếm đến ba đâu rồi?

Trong nháy mắt!

Lũ thây ma điên loạn!

Tất cả vội vàng bò ra khỏi quan tài, theo miệng huyệt mộ mà bò ra ngoài.

Con nào con nấy nhanh như chớp!

Lúc này, ai còn quản bên ngoài có nước hay không, chết trong nước còn hơn là bị đánh chết!

“Bốp bốp bốp.....” Con nào chậm chạp, trực tiếp bị Diệp Thần tóm lấy, đánh chết tươi!

Không hề nể nang gì cả.

Chưa đầy một phút.

Toàn bộ thây ma còn sống trong mộ thất đều biến mất, tất cả đã bò ra khỏi huyệt mộ.

Diệp Thần: .....

“Ta cái quái gì, chỉ muốn các ngươi chui vào quan tài, đâu có bảo

các ngươi tha hương cầu thực!" "Haizz, thật sự không biết mấy con thây ma này nghĩ gì, sao lại chạy nhỉ?

Đâu có ai bắt nạt các ngươi." "Các ngươi xem, thây ma cũng vậy thôi, đại nạn lâm đầu ai nấy lo thân, ngay cả nhà cũng không cần nữa." Khán giả: .....

Lúc này.

Trương Khởi Lân đang cùng các đạo mộ giả xem truyền hình trực tiếp.

Đột nhiên, những thây ma đó đều chạy đến vị trí góc khuất trong tầm nhìn.

Cũng không biết là tình huống gì!

Ngay sau đó.

Một đạo mộ giả la lớn một tiếng.

"Thây ma!

Thây ma ra rồi!" "Mọi người mau cầm súng, chuẩn bị chiến đấu!

Xong rồi, tất cả đều ra hết!" "Cái đống thây ma nhiều như vậy, đáng sợ quá, phải đối phó thế nào đây!" Trương Khởi Lân tay nắm Hắc Kim Cổ Đao!

Y cũng không ngờ những thây ma này có thể đột nhiên xông ra hết.

Đông nghịt!

Con này nối tiếp con kia!

Tất cả đều bò ra từ huyệt mộ!

Nhưng!

Điều khiến tất cả mọi người kinh ngạc là.

Sau khi thây ma ra ngoài, chúng hoàn toàn không tấn công các đạo

mộ giả.

Mà là điên cuồng lao về phía con sông bên cạnh ngôi mộ.

Đạo mộ giả: .....

“Bốp bốp bốp.....” Từng con thây ma nối tiếp nhau nhảy xuống sông.

Không hề giãy giụa, cứ thế chìm xuống đáy sông, hoàn toàn chết chìm!

Thây ma tự sát!

Thây ma hoàn toàn tự sát sao?

Cái quái gì thế này?

Mấy ngàn con thây ma đều nhảy xuống nước tự sát.

Ai lại độc ác đến vậy, dọa chúng thành ra thế này, đến cả trước khi chết chìm cũng không giãy giụa!

Ngay lúc này!

Các đạo mộ giả trong mộ địa và tất cả khán giả trong phòng trực tiếp.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ.

Quá tàn bạo!

Chương 262

Quá đáng sợ!

Lúc này!

Một huyệt mộ gần nhất với các đạo mộ giả trong mộ địa đột nhiên lại động đậy một cái.

Các đạo mộ giả tâm can thót lại, nhanh chóng lùi về sau.

Ngay sau đó.

Từ trong miệng huyệt mộ bò ra một cái bọc.

Cái bọc chứa đầy một túi lớn châu báu.

Đạo mộ giả: .....

Trương Khởi Lân: .....

Trương Khởi Lân nhanh chóng đi tới, đặt cái bọc sang một bên.

Y chăm chú nhìn vào miệng huyệt mộ.

Một lúc sau.

Một mỹ nam tử Diệp Thần từ bên trong chui ra.

Vừa ra ngoài đã mang một vẻ mặt ngây thơ vô tội vạ.

"Mấy con thây ma này thật là, ta chỉ nói lý lẽ với chúng, nói vài câu thôi, không ngờ tất cả đều tự sát rồi." Trương Khởi Lân: .....

Đạo mộ giả: .....

"Ta tổng kết lại, nguyên nhân cốt lõi là mấy con thây ma này, tâm lý quá kém, bình thường không chú trọng rèn luyện tâm lý." Trương Khởi Lân: .....

“Trụ Tử, tay có đau không?” “Hả?” “Hắc Lư Đề Tử đã vung nhiều nhát như vậy, tay có đau không?” Diệp Thần: .....

Trương Khởi Lân đột nhiên nhìn thấy trên quần áo của Trụ Tử có thêm những vết máu và bùn đất.

“Trụ Tử, trên quần áo của ta chỉ có một vết máu đó thôi, ngươi xem ngươi, cứ nhất quyết bò xuống báo thù, bây giờ thì hay rồi, quần áo thành ra cái dạng gì rồi.” “Không sao đâu, Tiểu Muộn Du Bình, quần áo đen của ta bẩn cũng không nhìn ra, cứ như thể ta là người thô lỗ, có chút tì vết cũng chẳng ai quan tâm.” “Nhưng ngươi thì khác, Muộn Du Bình à, là thần tượng trong lòng mọi người, có một chút tì vết sao mà được, ta là người đầu tiên không thể chịu đựng được.” “Trụ Tử, sau này không được nói những lời như vậy, ngươi có tì vết, ta rất quan tâm!” “Ồ!

Được rồi.” .....

Không ngờ, nhóm thây ma “vung tay ra là bị tóm” khiến tất cả mọi người đau đầu tột độ, vậy mà chưa đầy nửa ngày.

Đã bị Trụ Tử ca giải quyết sạch sẽ.

Các đạo mộ giả vây quanh bên bờ đầm nước đều ôm trong lòng sự kính sợ tột cùng đối với Trụ Tử ca!

Trước đây, rất nhiều người chỉ nghe nói, Trụ Tử ca rất lợi hại.

Không ngờ, hôm nay họ đã tận mắt chứng kiến.

Sự chấn động không thể tin nổi.

Diệp Thần tắm rửa ở đầu nguồn nước đầm.

Trương Khởi Lân đứng trên bờ, lấy cho hắn một bộ quần áo sạch.

Diệp Thần thay xong quần áo, uống một chút nước.

Sau đó đeo ba lô của mình lên, châu báu đều đã được hắn nhét vào

ba lô.

“Trụ Tử, cổ áo, đều bẻ vào trong.” Diệp Thần cười ha ha một tiếng.

Trương Khởi Lân giúp hắn bẻ lại cổ áo.

“Được rồi, bây giờ trông đẹp trai hơn nhiều rồi!

Trụ Tử!” “Đâu có đẹp trai bằng Tiểu Muộn Du Bình nhà ta!” “Trụ Tử, chúng ta xuất phát!” Diệp Thần đi phía trước, Trương Khởi Lân theo phía sau.

Theo sát không rời.

Trương Khởi Lân thậm chí quên mất phải nói lời tạm biệt với Ngô Tà và Bàn Tử đang đứng bên bờ đầm nước phía sau.

Cứ như vậy, y theo sát phía sau Diệp Thần, biến mất trong bóng tối phía trước.

Đoạn đường này đi rất yên tĩnh, bình yên vô sự.

Tất cả thây ma đã chết hết trong huyệt mộ, không còn chút uy hiếp nào.

Chưa đầy một canh giờ, hai người đã đi đến cuối mộ địa.

Trước mắt xuất hiện một vách núi.

Họ đi đến mép vách núi.

Mới nhìn thấy dưới vách núi có một tòa cung điện rất tinh xảo, rất đẹp đẽ.

Đỉnh của cung điện này được khắc một bức tượng mỹ nhân ngư rất lớn bằng vàng và mã não.

Tượng điêu khắc tinh xảo đến từng chi tiết.

Khuôn mặt của một nữ vương xinh đẹp, cộng thêm một cái đuôi

cá ngũ sắc.

Không cần nói, hai người đều đã đoán ra.

Đây chính là chúa tể của vương quốc Atlantis này: Nữ vương Atlantis!

Vậy thì cung điện bên dưới này, chắc chắn chính là lăng mộ của nàng!

Xem ra cung điện này không lớn lắm, độ sâu của vách núi này cũng chỉ hơn ba trăm mét.

Trương Khởi Lân nhìn vách đá của vách núi, y sờ thử chất liệu vách đá, rất cứng và trơn nhẵn.

Trong trường hợp này, việc trực tiếp dùng dao cắm vào vách đá để xuống dưới không khả thi lắm.

Nên y bắt đầu chuẩn bị dây thừng.

Trương Khởi Lân tìm một điểm cố định buộc một nút thắt lỏng.

Sau đó ném đầu dây còn lại xuống vách núi.

"Trụ Tử, chúng ta xuống thôi!" "Được, đi gặp nữ vương Atlantis trong truyền thuyết nào!

Hahaha!" Ba trăm mét vách núi, đối với họ mà nói, hoàn toàn không cao chút nào.

Khi hai người đến giữa chừng, họ giẫm vào một hang đá lõm vào.

"Trụ Tử, bám chắc.

Vách đá này rất trơn." "Muộn Du Bình, ta thu dây thừng đây!" Dây thừng phía trên buộc nút thắt lỏng, rất dễ thu lại.

Vì dây thừng không đủ dài, cần phải thả dây lần thứ hai.

Trương Khởi Lân trong hang đá lõm nông này.

Dùng ngón tay đào hai lỗ.

Sau đó buộc lại dây thừng.

Trương Khởi Lân nắm lấy dây thừng, y vừa định nhảy xuống thì.

Diệp Thần đã nhanh chân đi trước một bước.

“Muộn Du Bình, ta xuống trước.

Ngươi theo sau ta.” Dứt lời.

Trụ Tử ca một tay nắm dây thừng, một chân dùng sức đạp mạnh.

Một đường cong thẳng tắp, cứ thế bay xuống.

Điều Diệp Thần không ngờ tới là, dưới vách núi này lại được lát đá, những viên đá sạch sẽ tinh tươm.

Diệp Thần vừa thu dây thừng vừa nói.

“Muộn Du Bình, ta vốn tưởng rằng dưới đây ít nhất cũng có cái gì đó như nhện hay rắn chứ.

Không ngờ lại sạch sẽ như vậy.” Trương Khởi Lân không nói gì.

Diệp Thần quay đầu lại nhìn, Trương Khởi Lân đang nhìn chăm chú vào cung điện dát vàng lộng lẫy trước mặt.

Cánh cổng cung điện này trông rất khí phái!

Trên đỉnh cổng lớn khắc một con Kỳ Lân đen.

Tinh xảo đến từng chi tiết.

“Muộn Du Bình, con Kỳ Lân đen này giống hệt hình xăm Kỳ Lân đen trên người ngươi.” Trương Khởi Lân lắc đầu.

“Trụ Tử, ngươi xem, con Kỳ Lân đen mà nó khắc này chỉ có tám móng.

Còn hình xăm Kỳ Lân trên người ta, là Kỳ Lân chín móng.” Diệp

Thần nhìn kỹ bức tượng, lại kéo áo Trương Khởi Lân ra nhìn thử.

“Đúng thật!

Hoàn toàn không giống nhau.

Còn những chỗ khác thì đúng là giống hệt!” “Muộn Du Bình, ta vẫn luôn có một thắc mắc.” Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, dịu dàng nói.

“Trụ Tử, ngươi nói đi.” “Chẳng lẽ trên người ngươi chỉ có mỗi hình xăm Kỳ Lân đen này thôi sao?

Hay là ta kiểm tra giúp ngươi nhé?” Trương Khởi Lân: .....

Diệp Thần cười ha ha, trêu chọc Muộn Du Bình thật sự quá sướng rồi.

Hắn vừa cười vừa đi về phía cánh cổng đồng trước mặt.

Hắn dùng sức đẩy cửa.

Không hề nhúc nhích!

Hắn dùng Trảm Phách Đao chém mấy nhát lên cửa.

Để lại những vết đao rất sâu.

Nhưng!

Cánh cửa này dường như được làm từ đồng rất, rất dày.

Không chỉ dao không chém xuyên được, ngay cả khi Diệp Thần dùng sức rất lớn.

Cánh cửa này vẫn không hề nhúc nhích!

Không hề rung chuyển chút nào!

Trương Khởi Lân đi tới.

Chăm chú nhìn cánh cửa này.

Hai bên cánh cửa đồng trơn nhẵn, không có chút cơ quan nào.

Trên cánh cửa này ngoài bức tượng Kỳ Lân đen ra, cũng không có gì khác.

Ngay cả ổ khóa cũng không có, chốt cửa bằng sắt cũng không có.

Thật kỳ lạ!

Trương Khởi Lân đi đến gần sờ kỹ cánh cửa này.

Cánh cửa đồng rất nặng, quả nhiên đẩy không hề nhúc nhích.

Y cũng đã sờ khắp bức tượng Kỳ Lân đen.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên chú ý đến móng của con Kỳ Lân tám móng này.

Y thử sờ một cái.

Quả nhiên!

Chỗ tám móng này có thể xoay nhẹ.

Y lại sờ vào tám móng của con Kỳ Lân kia, phát hiện ngay gốc tám móng của hai con Kỳ Lân, có một quả cầu nhỏ có thể xoay.

Y thử xoay đồng thời hai quả cầu, sang trái, sang phải, lên trên, đều không có tác dụng.

Y lại xoay đồng thời hai quả cầu xuống dưới.

Đột nhiên!

Một tiếng "kẹt" nhẹ.

Ngay sau đó.

Một tiếng "ầm ầm" vang trời xuất hiện.

"Rầm" một tiếng.

Cánh cổng đồng khổng lồ đã mở ra.

Trương Khởi Lân hơi ngạc nhiên.

Tại sao cơ quan lại được đặt ở chỗ móng vuốt đó!

Dường như mọi thứ đều khó hiểu.

Mà lại dường như có ẩn ý gì đó.

“Muộn Du Bình, cái này không hề đơn giản, người bình thường tuyệt đối sẽ không nghĩ đến việc tìm cơ quan trên bức tượng Kỳ Lân đen, cho dù có tìm đi nữa, cũng chẳng ai chú ý đến chỗ tám móng của Kỳ Lân đen.” “Muộn Du Bình, chỉ có ngươi mới chú ý đến, ngươi có biết tại sao không?” Trương Khởi Lân hơi nghi hoặc, y quả thật vẫn chưa phản ứng kịp.

“Bàng quan giả thanh, Muộn Du Bình, đó là vì chủ nhân của ngôi mộ này, muốn ngươi đi vào.” Trương Khởi Lân mắt mở to, có chút kinh ngạc.

Một vẻ mặt không thể tin nổi.

“Hình xăm Kỳ Lân đen chín móng trên người ngươi, bức tượng Kỳ Lân đen tám móng trên cửa này, ngươi nhất định sẽ chú ý đến chỗ này.

Chương 263

Không phải là ám chỉ cho ngươi thì là gì.” Trương Khởi Lân suy nghĩ một chút, những gì Trụ Tử nói nghe có lý thật.

Y vừa định nói thêm thì.

Không ngờ Diệp Thần đã đi thẳng về phía trước.

Dường như không biết tại sao lại tức giận.

“Trụ Tử!

Trụ Tử!

Đợi ta.” “Trụ Tử!” Diệp Thần không nói gì, cứ thế đi thẳng vào trong mộ thất.

Trước mắt xuất hiện một đại sảnh treo đầy đèn dầu.

Hai bên đại sảnh đứng mấy bức tượng đá chiến binh mặc giáp sắt.

Ở cuối cùng chính giữa có một cầu thang đen kịt dẫn xuống không gian bên dưới.

Trương Khởi Lân nhanh chóng chạy đến trước mặt Trụ Tử.

“Trụ Tử, Trụ Tử!

Ngươi làm sao vậy?” Diệp Thần không nói gì.

Trương Khởi Lân sốt ruột.

Hai tay đặt lên vai Diệp Thần.

“Trụ Tử, ngươi giận rồi sao?” “Không có!” “Rõ ràng là giận rồi, còn không thèm nói chuyện với ta.” “Không có, ta sao có thể giận được.” “Trụ Tử, nói cho ta biết, rốt cuộc là sao?” “Cái nữ vương Atlantis này, có quan hệ gì với ngươi?” Trương Khởi Lân ngơ ngác.

“Hả?” “Lúc mới vào, bức tượng người khổng lồ vàng của Trương gia các ngươi.

Sau đó ở chỗ đài treo kia, ngươi cũng từng đến.

Còn chỗ này, lại ám chỉ cho ngươi bằng móng vuốt Kỳ Lân đen.” “Muộn Du Bình, rốt cuộc các ngươi có quan hệ gì?

Dù sao ta cũng biết ngươi đã sống mấy ngàn năm rồi.” Trương Khởi Lân đầu óc mơ màng.

Y cũng rất sốt ruột.

Nhưng, y hoàn toàn không nhớ ra rốt cuộc là chuyện gì.

“Trụ Tử, những điều ngươi nói này đúng là thật, nhưng ta đều không nhớ rõ, chúng ta đi vào bên trong, đi xem xem được không?

Nói không chừng ta sẽ có ký ức.” Diệp Thần cũng biết Trương Khởi Lân không có cách nào.

Cũng đau lòng cho y vì nỗi khổ mất trí nhớ.

Chỉ có thể nhẹ nhàng ứng một tiếng.

“Ồ.” Thế là!

Trương Khởi Lân nắm lấy tay hắn đi về phía trước.

Hai người cùng nhau đi xuống cầu thang.

Cầu thang này rất ngắn chỉ vài bậc, đại khái cũng chỉ khoảng năm sáu mét, lại đến tầng hầm thứ hai.

Điều kỳ lạ là.

Bố cục ở đây lại gần như giống hệt đại sảnh phía trên.

Điểm khác biệt duy nhất là số chiến binh giáp đá hai bên nhiều hơn vài người.

Trương Khởi Lân đi vòng quanh vách đá bên cạnh một vòng, cũng

không phát hiện ra manh mối hữu ích nào.

Diệp Thần thì vác Trảm Phách Đao đứng ở giữa.

Cũng không đi tìm, cũng không đi vòng quanh.

Tâm trạng của hắn không được tốt lắm.

Trương Khởi Lân kiểm tra xong, lại kéo Diệp Thần tiếp tục đi xuống cầu thang.

Phía trước lại là một cầu thang năm sáu mét.

Đến tầng hầm thứ ba.

Chỗ này thì không giống hai tầng trên lắm.

Giữa thạch thất này đặt bốn cỗ quan tài.

Diệp Thần nhìn thấy quan tài, hơi có chút khí thế.

Hắn đi tới một tay đẩy mở cỗ quan tài thứ nhất.

Một bộ hài cốt mục nát.

Bên cạnh đặt một thanh đoản kiếm.

Diệp Thần lấy đoản kiếm ra, thử một chút, vô cùng sắc bén!

Hắn cất đi.

Hắn lại chuẩn bị đi đẩy mở cỗ quan tài thứ hai.

Nhưng đột nhiên phát hiện, Muộn Du Bình đang đứng trước vách đá, bất động.

Diệp Thần đi qua cũng nhìn bức bích họa trên tường.

Đây là một loại tranh tổng hợp Đông Tây phương.

Họa tiết trên đó là như thế này: Một nữ tử mặc y phục màu xanh lam đội vương miện, đứng ở đầu mũi thuyền của một con thuyền khổng lồ, phía sau nàng đứng rất nhiều thị vệ.

Khuôn mặt của nữ tử mặc y phục đá quý màu xanh lam này, giống hệt khuôn mặt của nữ vương Atlantis trước đó.

Nhưng!

Tại sao!

Nữ vương Atlantis không phải là thân mỹ nhân ngư sao?

Mà trên con thuyền này, rõ ràng là một nữ vương xinh đẹp có đôi chân.

Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân đang nhìn nữ vương đó rất chăm chú.

Hắn có chút không vui.

Trương Khởi Lân cảm nhận được Diệp Thần đã đến.

Y nhẹ nhàng nói một câu: "Trụ Tử, người phụ nữ này ta hình như đã gặp qua." Diệp Thần vừa nghe, lập tức biến sắc.

"Ngươi đương nhiên đã gặp qua rồi, sao ngươi lại không gặp qua được." Diệp Thần quay người bỏ đi.

Cứ thế đi xuống tầng tiếp theo.

Trương Khởi Lân nhanh chóng đuổi theo.

"Trụ Tử, ta chỉ nói là, có chút ấn tượng thôi." "Ngươi đương nhiên có ấn tượng rồi, cửa đều đã để sẵn cho ngươi.

Còn dùng móng vuốt ám chỉ." Trương Khởi Lân: .....

"Trụ Tử, đợi ta với, đi chậm một chút." "Ta người cao lớn, bước chân dài, trời sinh đã vậy rồi." Trương Khởi Lân: .....

Diệp Thần đến tầng hầm thứ tư.

Bên trong đặt ba cỗ quan tài.

Diệp Thần không nói hai lời lại bắt đầu mở quan tài.

“Rầm” một tiếng, cỗ quan tài thứ nhất bị hắn mở ra.

Bên trong lại là một bộ hài cốt, bên cạnh đặt một ít vàng bạc.

Nhưng vàng bạc chất lượng rất kém, Diệp Thần không lấy.

Hắn lại mở cỗ quan tài thứ hai.

Vốn đầy hy vọng nghĩ rằng quan tài sẽ có một bảo vật quý giá nào đó.

Không ngờ.

Đột nhiên!

Một trận khói đen bốc ra.

Không độc không vị, một trận khói đen nồng nặc.

Trong nháy mắt phun thẳng vào mặt Diệp Thần.

Tóc và mặt Diệp Thần lập tức đen kịt một mảng.

Diệp Thần uất ức.

Cái quái gì thế!

Sát thương không lớn, nhưng tính nhục nhã quá mạnh!

Trương Khởi Lân đứng bên cạnh trực tiếp bật cười thành tiếng.

“Trụ Tử!

Trụ Tử!

Ngươi bây giờ trông cứ như..... cứ như cái bếp lò vậy.” Diệp Thần vô cùng uất ức.

Không nói một lời.

Phòng trực tiếp lúc này cũng chật kín.

Họ vừa nhìn thấy Trụ Tử ca vì tìm bảo bối mà bị khói đen trong quan tài phun vào mặt.

Ai nấy đều cười nghiêng ngả.

“Trụ Tử ca sao lại thành ra thế này?

Hahahahaha!

Đen sì như than củi!” “Cơ quan quan tài này làm ghê tởm thật, không làm hại người, nhưng cứ thích làm người ta ghê tởm!” “Sao ta cứ cảm giác Trụ Tử ca hình như vẫn đang giận dỗi nhỉ, chuyện gì thế này?” “Vừa rồi tiếng Diệp Thần nói chuyện với Tiểu Ca nhỏ quá, không nghe rõ.

Không biết vì sao!” “Hình như Trụ Tử ca giận Tiểu Ca rồi.” Diệp Thần đi thẳng đến cỗ quan tài thứ ba.

Từ xa trực tiếp đá một cước vào quan tài.

Xác định không có khói đen, hắn mới chạy tới.

Nhưng, không ngờ.

Trong cỗ quan tài này.

Chẳng có gì cả, hài cốt cũng không có, vật bồi táng càng không có.

Diệp Thần rất nghi hoặc.

Còn có người để quan tài trống rỗng sao.

Trương Khởi Lân đi tới, cầm nước suối, cầm khăn mặt.

“Trụ Tử, rửa mặt đi.” “Không rửa.” “Trụ Tử, rửa đi, mặt sạch sẽ đẹp trai mà.” “Không rửa, đẹp trai đến thế làm gì.” Trương Khởi Lân trực tiếp tự mình đi tới, một tay đỡ lấy Diệp Thần.

Dùng khăn mặt bắt đầu lau mặt cho hắn.

Diệp Thần cũng không phản kháng, cứ thế đứng yên.

Trương Khởi Lân giữa chừng rửa khăn mặt hai lần, còn đổi một chiếc khăn mặt mới.

Mới lau sạch khói đen trên mặt và tóc Diệp Thần.

Kết quả là, Diệp Thần cũng không nói gì.

Cũng không cảm ơn, lại vác dao đi xuống dưới.

Tầng hầm thứ năm.

Trong mộ thất không lớn, chẳng có gì cả.

Nhưng trên vách đá lại là một bức tranh, vẫn là phong cách hội họa kết hợp Đông Tây phương vừa nãy.

Đường nét rất thiên về đường nét uyển chuyển của phương Đông, nhưng dùng mực và màu vẽ, lại rất giống với kỹ thuật của phương Tây.

Bức tranh này Diệp Thần nhìn thấy lần đầu.

Liền nổi trận lôi đình!

Cảnh tượng trên đó lại là: Con thuyền mà nữ vương ngồi đã cập bến, trên bờ có người đến đón.

Người đến đón này mặc y phục đen, y đỡ nữ vương Atlantis, trông rất thân mật.

Nhìn qua một cái, hai người này, quan hệ không hề tầm thường.

Quan trọng là, một dòng chữ bên cạnh.

Suýt nữa khiến Diệp Thần nổ tung.

"Đông phương chi hành, ngô tâm thậm khủng.

Kỳ Lân nghênh ngã, ngô tâm thậm hỉ." Diệp Thần sắc mặt tối sầm, hoàn toàn đen kịt lại.

Cái quái gì thế này!

Còn "Đông phương chi hành, ngô tâm thậm khủng" – tức là "ta đến quốc gia cổ phương Đông, trong lòng có chút hoảng sợ." "Kỳ Lân

nghênh ngã, ngô tâm thậm hỉ!" – tức là "Kỳ Lân đến đón ta, ta rất vui mừng." Đồ khốn!

Đồ khốn!

Chương 264

Cái Kỳ Lân này là chỉ "Trương Khởi Lân"?

Muộn Du Bình?

Còn nói không có quan hệ!

"Hừ!" Diệp Thần trực tiếp một đao lên tường.

Lập tức chém nát câu thơ vốn có đó.

Sau đó!

Hắn mặt mày đen sạm đi thẳng xuống tầng dưới.

Trương Khởi Lân: .....

Trương Khởi Lân đại khái đã hiểu ra.

Thì ra!

Trụ Tử đang ghen.

Nhưng!

Y quả thật đã rất mơ hồ về đoạn ký ức này.

Chết tiệt!

Phải giải thích thế nào đây!

Chỗ này tự dưng lại xuất hiện một câu thơ như vậy.

Hơn nữa, người đàn ông áo đen này, trông cũng không giống ta mà.

Khi đến tầng hầm thứ sáu, Trương Khởi Lân phát hiện bốn cỗ quan tài ở tầng sáu đã bị đẩy mở hết.

Nhưng bóng dáng Diệp Thần cũng không có.

Chắc chắn là đã đi tiếp rồi, cơn ghen này thật lớn.

“Trụ Tử!

Trụ Tử!” Trương Khởi Lân tăng tốc chạy, nhanh chóng đuổi theo.

Ba bước làm hai, cuối cùng ở tầng hầm thứ bảy đã nhìn thấy Diệp Thần.

Hắn đang đứng trước một bức tranh.

Bức tranh này hơi mờ.

Nhưng vẫn có thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong: Người đàn ông áo đen vừa nãy đón nữ vương Atlantis đã đến trước cổng cung điện.

Cổng lớn mờ mờ, chữ trên đó không nhìn rõ.

Dù sao cũng có thể khẳng định là, người đàn ông áo đen này vẫn luôn vòng tay ôm cánh tay nữ vương Atlantis.

Trương Khởi Lân còn chưa xem xong.

Đột nhiên giữa không trung một trận đao ảnh lóe qua.

“Bốp bốp bốp bốp.....” Toàn bộ bích họa bị chém nát vụn.

Trương Khởi Lân: .....

“Trụ Tử, đừng giận nữa.

Ta thật sự không nhớ ra được.” “Không đúng không đúng, Trụ Tử, ta không hề có chút ấn tượng nào về nữ vương Atlantis đó cả.” “Ngươi xem, cũng đã mấy ngàn năm trôi qua rồi, cho dù trước đây có quen biết, nàng cũng đã thành hài cốt, ngươi còn chấp nhặt gì với hài cốt chứ.” Diệp Thần không nói gì.

Hắn ngồi xuống bậc đá bên cạnh mộ thất này.

Sau đó từ trong túi bắt đầu lấy đồ ra ăn.

Hắn tự mình lấy một gói mì cay, lấy một chai rượu nhỏ.

Nhìn thấy nấm bên cạnh.

Hắn cũng lấy ra, đặt bên cạnh mình.

Nhưng, vẫn không nói gì.

Trương Khởi Lân khóe miệng hơi nhếch lên.

Đi tới ngồi bên cạnh Diệp Thần, cầm lấy gói nấm đó.

Xé ra, từ từ ăn.

"Trụ Tử, Trụ Tử, Trụ Tử!" "Trụ Tử....." "Trụ cột?

Trụ cột gia đình?" Ngay lúc này.

Cả mộ thất đột nhiên vang lên âm nhạc quỷ dị.

Âm thanh đó giống như vô số nhạc cụ đồng cùng nhau tấu lên vậy.

Lúc thì du dương, lúc thì kinh hoàng rợn người!

Khán giả ai nấy đều nghi hoặc hơn người.

Những biểu tượng mặt đen dấu hỏi trên đầu không ngừng bay lượn.

Trụ Tử ca đẹp trai và hài hước như vậy, sao lúc giận dỗi lại đáng yêu đến thế!

"Oa ha ha!

Ta nhìn thấy Trụ Tử ca bĩu môi!

Mẹ nó!

Tuyệt đối là tin tức lớn!

Trụ Tử ca bĩu môi!" "Các ngươi xem Tiểu Ca đang dỗ dành hắn!

Hi hi.....

Đơn giản là quá ngọt ngào..... hi hi." "Cũng không biết nguyên

nhân là gì, chúng ta cũng không nhìn rõ, chúng ta cũng không dám hỏi!" "Chết tiệt, Tiểu Ca trải một cái giường đơn giản để Trụ Tử ca ngủ, Trụ Tử ca vậy mà không ngủ?" "Trụ Tử ca là một người thích ngủ như vậy, tại sao lại như thế này!

Hắn muốn tạo phản sao?" Diệp Thần không thể ngủ được, cũng không nói gì.

Trương Khởi Lân đi đi lại lại bên cạnh nói lời ngon ngọt.

Trương Khởi Lân có lẽ chưa bao giờ nói nhiều lời như vậy.

"Trụ Tử!

Trụ Tử!

Đại anh hùng!

Trụ Kình Thiên!" "Một thanh Trảm Phách Đao vô địch của Trụ Tử, gà chọi trong số đàn ông!" Diệp Thần: .....

Cái quái gì thế này, nếu không phải đang trong cơn giận.

Hắn Diệp Thần nhất định phải cười ha hả một trận!

Cái Muộn Du Bình này nói cái gì vậy chứ.

Cái từ "gà chọi" này cũng có thể thốt ra từ miệng y.

Diệp Thần ngây người!

Nhưng bây giờ nhận thua thì mất mặt quá, huống hồ trong lòng hắn thật sự rất khó chịu!

Hắn muốn lôi nữ vương Atlantis này từ quan tài ra, diệt trừ linh hồn nàng!

Nghĩ đến đây!

Nhanh chóng xuất phát!

Diệp Thần nhanh chóng bắt đầu đi xuống lầu!

Trương Khởi Lân vốn đang cố gắng hồi tưởng, vừa nhìn thấy Diệp Thần lại chạy rồi!

Y nhanh chóng đuổi theo.

Đuổi được mười mấy mét, đột nhiên nhớ ra, giường còn chưa thu.

Trương Khởi Lân lại chạy ngược lại, nhanh chóng cuộn giường lại, nhét vào một cái túi lớn.

Vốn dĩ cái này được đựng trong ba lô của Trụ Tử.

Trương Khởi Lân như ăn hoàng liên, có khổ mà không nói được.

Y nhanh chóng điên cuồng chạy, đuổi theo Trụ Tử.

Mãi đến tầng hầm thứ tám!

Trương Khởi Lân vừa xuống đến nơi, đã kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời!

Có hai bức tượng khổng lồ.

Một bức tượng rõ ràng là nữ vương Atlantis.

Bức tượng còn lại trông phong lưu phóng khoáng.

Ánh mắt của y đang dịu dàng nhìn nữ vương Atlantis.

Hai người nắm tay nhau.

Không biết tại sao, Trương Khởi Lân luôn cảm thấy bức tượng nam tử khổng lồ này, y rất quen thuộc.

Hình như đã gặp ở đâu đó.

Có cảm giác rất thân cận.

Bức tượng nam tử này và bức tượng người khổng lồ vàng mà họ nhìn thấy ở lâu đài cổ Atlantis ban đầu, trông rõ ràng không giống nhau.

Trương Khởi Lân nhìn một lúc.

Rồi cúi đầu xuống.

Lúc này.

Y nhìn thấy nam tử anh tuấn này, bên chân phải của y có một đứa trẻ đang ôm.

Bức tượng đứa trẻ này khoảng năm sáu tuổi.

Đầu búi tóc nhỏ.

Nó ôm chặt lấy chân của nam tử anh tuấn này, đang nô đùa nghịch ngợm.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên nhìn thấy một nốt ruồi son ở eo của đứa trẻ này.

Đầu y đột nhiên chấn động mạnh!

Y kinh ngạc vô cùng!

Y nhanh chóng quay đầu lại.

Nhìn Diệp Thần đang ngồi ở một góc tường ăn mì cay, giận dỗi.

"Trụ Tử!

Trụ Tử!

Mau lại đây!

Trong bức tượng này có ta!" Diệp Thần mắt mở trừng trừng!

Xem ra đoán đúng rồi!

Quả thật là Muộn Du Bình!

Nhìn cái bộ dạng thân mật của hắn và nữ vương Atlantis kia.

Diệp Thần tức giận không chỗ xả!

“Không đi!

Ngươi xem kỹ đi!

Người tình cũ của ngươi!

Quan hệ gì đến ta!” “Trụ Tử, Trụ Tử!

Mau lại đây!

Mau lại đây mà!” “Không đi, không đi, đi rồi ta sẽ chém nát bức tượng đó!” Trương Khởi Lân: .....

Cái quái gì thế này, cơn ghen này lớn đến mức có thể lên trời xuống đất.

“Trụ Tử, ta ở trong bức tượng này, ngươi rốt cuộc có xem hay không.” Diệp Thần vừa nghe, giọng Trương Khởi Lân đã lớn hơn.

Nhanh chóng đứng dậy, Muộn Du Bình mà giận thì xong đời rồi.

Hắn tuy một trăm phần trăm không tình nguyện.

Nhưng vẫn đi qua.

Diệp Thần đi đến chỗ bức tượng, nhìn bức tượng nam tử khổng lồ này.

“Ta nhìn thấy rồi, ngươi rất đẹp trai, bức tượng rất đẹp.

Được rồi.

Chương 265

Ta đi đây.” “Còn nữa, người tình cũ của ngươi nữ vương Atlantis, rất xinh đẹp, rất lộng lẫy.” Trương Khởi Lân: .....

Diệp Thần quay người lại định đi.

Trương Khởi Lân một tay giữ chặt hắn.

Kéo tay hắn, đến phía sau bức tượng này.

Trương Khởi Lân chỉ vào đứa bé đang nô đùa nghịch ngợm trên chân bức tượng nam tử cao lớn.

“Nhìn cái này!” “Ta đi!

Ngay cả đứa bé cũng có rồi!

Các ngươi đủ tàn nhẫn đấy!” “Muộn Du Bình, ngươi đúng là được đấy, không nhìn ra nha!

Không nhìn ra nha!” “Tim ta đau quá, Trảm Phách Đao của ta đâu, ta phải chém nát tất cả chỗ này!” Trương Khởi Lân: .....

“Trụ Tử, ngươi có thể nghe ta nói hết câu không?” “Được được, ngươi nói đi, nhấn mạnh một chút, làm sao quen biết, làm sao nắm tay thành công, làm sao mà lăn lộn, làm sao mà có con.

Mấy cái này thì đừng nói.” “Còn nữa!

Muộn Du Bình!” Diệp Thần chỉ vào bức tượng đứa bé này.

“Đứa con hoang này của ngươi bây giờ ở đâu?

Nói cho ta biết!

Nói cho ta biết!” Trương Khởi Lân ngơ ngác nói một câu.

“Đứa tạp chủng?

Ở ngay trước mặt ngươi đây này!" Diệp Thần vác Trảm Phách Đao đi về phía trước.

"Ngươi ra đây cho ta, ra đây, ở đâu?

Nữ vương Atlantis, ta và ngươi không đội trời chung!" Trương Khởi Lân: .....

Trương Khởi Lân thấy Trụ Tử sốt ruột đến mức này.

Cũng có chút đau lòng.

Nhanh chóng xông đến trước mặt Diệp Thần.

Trương Khởi Lân cởi ba lô xuống.

Cởi chiếc áo khoác đen đội mũ.

Diệp Thần kinh ngạc.

"Muộn Du Bình, ngươi! .....Ngươi đây là?" Trương Khởi Lân tiếp tục hành động, hoàn toàn không nói gì.

Y bắt đầu cởi cúc áo sơ mi bên trong áo khoác.

Một cúc!

Hai cúc!

Diệp Thần kinh ngạc hai mắt sáng rực.

Hắn rất hoảng hốt nói, "Muộn.....

Muộn Du Bình, cái..... cái này là?

Ngươi đây là?" Trương Khởi Lân một tay cởi chiếc áo sơ mi phía trên xuống.

Lúc này đập vào mắt Diệp Thần là làn da trắng nõn và những đường cơ bụng sáu múi của Trương Khởi Lân.

"Thấy chưa, Trụ Tử!" Diệp Thần tưởng Trương Khởi Lân bảo

hắn xem hình xăm Kỳ Lân đen đó.

“Hình xăm Kỳ Lân đen này ta đã xem rồi mà.” “Trụ Tử, nhìn chỗ này!

Eo!

Cái nốt ruồi son này!” Diệp Thần nhìn một cái.

Đúng là thật, có một nốt ruồi son.

Ở eo Trương Khởi Lân, đỏ tươi như máu.

Nhưng!

Diệp Thần hoàn toàn không hiểu, Trương Khởi Lân đây là ý gì.

Trương Khởi Lân đi tới, một tay kéo lấy hắn.

Đi về phía bức tượng này.

Y chỉ vào đứa bé đang ôm chân này.

“Ngươi xem!

Đây là cái gì?” Diệp Thần nhìn một cái, kinh ngạc vô cùng!

“Ta đi!

Muộn Du Bình, nốt ruồi son của ngươi còn di truyền sao?

Con trai ngươi trên người cũng có!” Trương Khởi Lân: .....

“Khụ khụ khụ.....” Trương Khởi Lân ho khan không ngừng!

Cái quái gì thế này, có thể cho một mạch tư duy bình thường được không.

“Cái gì mà con trai không con trai, đứa trẻ này chính là ta!” Diệp Thần mặt đầy ngơ ngác!

Hắn bò lên bức tượng quan sát kỹ càng.

Vị trí nốt ruồi son này quả thật là giống hệt.

Còn nam tử anh tuấn khổng lồ này, nhìn kỹ một chút.

Quả thật không hề giống Muộn Du Bình chút nào!

Diệp Thần đã hiểu.

Hắn gật đầu.

“Ta hiểu rồi.” Trương Khởi Lân giải thích nửa ngày, cuối cùng cũng giải tỏa được hiểu lầm, Trụ Tử không giận là tốt rồi.

Trương Khởi Lân hơi khô miệng và lưỡi.

Y muốn đi uống nước.

Nhưng, y vừa uống một ngụm.

Câu nói của Diệp Thần đã bay tới.

“Muộn Du Bình, vậy con nhân ngư này là mẹ ngươi?

Ngươi là người hay cá?

Kết tinh của cả hai?” “Phụt.....

Khụ khụ khụ.....” Trương Khởi Lân nghe Diệp Thần nói một hồi, trực tiếp ho khan không ngừng.

“Trụ Tử, ngươi, ngươi!

Ngươi đúng là đồ ngớ ngẩn.” Diệp Thần: .....

“Ồ, là ta xưng hô không đúng sao?

Muộn Du Bình.” “Ta có nên gọi là Trương thúc, Ngư di không?” “Phụt!

Khụ khụ khụ.....” Trương Khởi Lân vốn vừa mới dịu đi, không ngờ vừa nghe lời nói của Diệp Thần.

Trong nháy mắt lại không nhịn được.

Trực tiếp ho khan không ngừng.

Diệp Thần nhanh chóng chạy tới, vỗ vỗ lưng Trương Khởi Lân.

“Sao vậy, Tiểu Muộn Du Bình, không sao chứ?” “Không sao!

Trụ Tử, ta không sao.” “Ngươi nói ngươi, Tiểu Muộn Du Bình, cho dù cô là cá cũng chẳng sao, ta cũng sẽ không không tôn kính đâu.” “Khụ khụ khụ.....

Trụ Tử.....

đừng nói nữa..... khụ khụ.” Trương Khởi Lân bị nước sặc một cái, ho dữ dội.

“Không phải, Tiểu Muộn Du Bình, ngươi nói nếu đây không phải cha mẹ ngươi, ngươi ôm chân người ta làm gì.

Nhỏ như vậy đã làm kỳ đà cản mũi rồi sao?” “Trụ Tử, nam tử này ta rất quen thuộc, tuy không nhớ rõ y là ai, nhưng mẫu thân của ta, ta biết rõ.

Không phải người phụ nữ này.” “Ồ!

Được rồi, Muộn Du Bình.” “Vậy chắc là ba ngươi đã nạp thêm một con cá làm thiếp.” “Phụt..... khụ khụ khụ.....” .....

Trận ho dữ dội này, cuối cùng kết thúc sau khi Trương Khởi Lân bịt miệng Diệp Thần lại.

Trương Khởi Lân bình phục một lúc.

Hai người mới đứng dậy xem xét môi trường hiện tại.

Tầng hầm thứ tám này, không có cầu thang dẫn xuống dưới nữa.

Ngay phía sau bức tượng khổng lồ này.

Toàn bộ đều là hành lang.

Tổng cộng có tám hành lang.

Trương Khởi Lân tùy tiện nhìn thoáng qua bên ngoài một hành

lang.

Không ngờ hành lang này đi vào chưa đầy bốn năm mét.

Lại chia thành bốn hành lang nữa.

Y cảm thấy điều này rất không đúng.

Y liên tục xem xét tất cả tám hành lang bên ngoài.

Kết quả!

Mỗi hành lang đi vào, đều sẽ lại xuất hiện bốn hành lang.

Nếu y không đoán sai, bốn hành lang này tùy tiện chọn cái nào.

Lại sẽ xuất hiện nhiều hành lang nữa.

Điều này đã vượt ra ngoài phạm trù cơ quan mộ đạo thông thường rồi.

Diệp Thần vốn định đi vào xem sao.

Bị Trương Khởi Lân trực tiếp kéo lại.

"Trụ Tử, những gì ta vừa nói với ngươi, ngươi có hiểu ý ta không?" "Hiểu hiểu!

Tức là mỗi hành lang bên trong đều sẽ tương ứng với mấy hành lang cụt.

Cứ thế này, sẽ có vô số lựa chọn, một khi có một sai lầm, thì chính là cái chết!" Trương Khởi Lân gật đầu.

Ngay lúc này.

Y nghe thấy tiếng bước chân ở tầng bảy phía trên.

Y nhìn chằm chằm vào miệng động.

Tiếng bước chân dần dần đến gần.

Dần dần đến gần.

Đột nhiên!

Một khuôn mặt đen kịt đột nhiên thò ra.

Trương Khởi Lân trực tiếp tung một cước.

“A!” “Bốp!” Một tiếng nữ nhân kinh hãi kêu lên.

Trương Khởi Lân nhìn ra bên ngoài, lông mày hơi cau lại.

Tuyết Lỵ Dương lập tức từ bên ngoài chạy tới.

“Tiểu Ca, Tiểu Ca!

Đó là Quả Muội!

Đó là Quả Muội!” Trương Khởi Lân: .....

“Tiểu Ca, Quả Muội là vì mở quan tài mà thành ra thế này.

Toàn thân đều bị hun đen rồi.” “Haizz, cũng chỉ có chỉ số thông minh như Quả Muội, mới có thể bị khói đen này phun trúng.” Trương Khởi Lân bĩu môi một cái.

Quay đầu nhìn Diệp Thần đang ngồi xổm ở góc tường gặm đùi gà.

Y thầm nói một câu.

“Bị khói đen phun, còn có Trụ Tử vô nhân năng cập của chúng ta nữa.” Tuyết Lỵ Dương không nghe thấy, nhưng Diệp Thần ở góc tường thì nghe thấy.

Chương 266

Hắn quay lại im lặng nhìn Trương Khởi Lân một cái.

“Ta nói Tiểu Muộn Du Bình, ngươi bây giờ mệnh do ngươi không do trời, tự do phát triển!” Trương Khởi Lân khóe miệng hơi nhếch lên.

“Nấm!

Đưa ta!

Ngũ vị hương.” Diệp Thần nhanh chóng lục tung ba lô tìm kiếm.

“Đây đây, ngũ vị hương, Muộn Du Bình, ngồi đây mà ăn!” Trương Khởi Lân đi về phía Diệp Thần.

Chỉ chăm chăm nhìn mặt Diệp Thần.

Không hề nhìn thấy một túi nilon đựng đùi gà dưới chân mình.

Trực tiếp chân trái giẫm lên, chân phải nhấc lên liền bị vấp một cái.

Sau đó lao về phía trước.

Diệp Thần kinh ngạc!

Trong nháy mắt đứng dậy.

Một tay đã ôm lấy Muộn Du Bình.

Ngay lúc này.

Tuyết Lỵ Dương vừa đỡ Hắc Quả Phụ xong, đi vào.

Nàng nhìn thấy cảnh này.

Mồm há hốc ra.

Nàng đờ người ra!

Diệp Thần: "Tuyết Muội, không phải như ngươi nghĩ đâu!" Trương Khởi Lân: "Tuyệt đối không phải!" Tuyết Lỵ Dương lại nhìn họ ở tư thế bế công chúa này.

Vô thức gãi đầu.

"Ừm, ta tin." Nàng tiếp tục nói: "Ta có cần phải tránh mặt một chút không?" Diệp Thần và Trương Khởi Lân đồng thời lắc đầu.

Nhưng!

Hai người họ căng thẳng đến mức tim đập thình thịch.

Căng thẳng đến nỗi quên mất phải nhanh chóng tách ra.

Lúc này.

Hắc Quả Phụ cũng đi vào.

Nàng đội một khuôn mặt đen kịt như than củi.

Vừa nhìn thấy Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

"A!" Hắc Quả Phụ la lên một tiếng.

"Trụ Tử ca, các ngươi cứ tiếp tục đi, ta không nhìn thấy các ngươi là ai cả!" "Tiểu Ca, các ngươi cứ tiếp tục đi, ta không nhìn rõ các ngươi rốt cuộc là ai!" Trương Khởi Lân: .....

Diệp Thần: .....

Hai người họ nhanh chóng tách ra, sau đó lúng túng đứng sang một bên không biết làm gì.

Hắc Quả Phụ đi tới.

"Tiểu Ca, mặt ngươi sao lại đỏ vậy?" Trương Khởi Lân trừng mắt nhìn Hắc Quả Phụ ngớ ngẩn này.

Đúng là không nên nhắc đến chuyện nào!

“Tiểu Ca, ta không lừa ngươi đâu, má trái của ngươi, và cả má phải nữa, đều đỏ lên rồi!” “Đỏ thì sao, dù sao cũng hơn cái mặt đen sì như cục than của ngươi.” Hắc Quả Phụ: .....

Diệp Thần vừa nghe, lập tức cười ha hả.

“Muộn Du Bình, Muộn Du Bình, kỹ thuật công kích người khác của ngươi, có tiến bộ rồi đó!

Hahahahaha!” Hắc Quả Phụ rất uất ức.

Vốn dĩ là có ý tốt nhắc nhở Tiểu Ca một chút.

Dù sao bây giờ đang thám hiểm mộ.

Lại không có gương, Tiểu Ca cũng không nhìn thấy mặt mình.

Mặt y đỏ lên, ta nhắc nhở một chút, đâu có sai gì.

Ngay lúc này.

Hắc Quả Phụ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Lại đột nhiên quay người, nhìn Trụ Tử ca.

Diệp Thần đang cười ha hả lập tức im bặt.

Cái Hắc Quả Phụ ngớ ngẩn này, cái ánh mắt đó nhìn hắn.

Khiến hắn có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên!

Ngay sau đó.

Hắc Quả Phụ lại mang một vẻ mặt ngây thơ vô tội vạ.

“Trụ Tử ca, vừa nãy ngươi có thể không nhìn thấy, ngươi làm bẩn quần áo của Tiểu Ca rồi.” Diệp Thần đột nhiên căng thẳng.

“Nói bậy bạ gì đó, ngươi nhìn tay ta, sạch sẽ tinh tươm!

Ngươi nhìn quần áo ta sạch sẽ tinh tươm!” “Tay ta sạch sẽ, quần

áo ta sạch sẽ!

Làm sao có thể làm bẩn quần áo Muộn Du Bình được!

Toàn nói xằng bậy!" Hắc Quả Phụ sốt ruột.

Lại quay đầu nhìn Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, ta không nói xằng bậy, ta rõ ràng đã nhìn thấy." "Vừa nãy hai người các ngươi lúc 'ấy' ấy." Trương Khởi Lân ánh mắt căng thẳng.

Diệp Thần sắc mặt chấn động.

Cái quái gì gọi là lúc "ấy" ấy!

"ấy" cái gì!

"Sau đó vừa nãy, ta nhìn thấy nước bọt của Trụ Tử ca, rơi vào quần áo của ngươi." Diệp Thần: .....

Trương Khởi Lân: .....

Trương Khởi Lân sắc mặt càng đỏ hơn.

Diệp Thần rất cạn lời nhìn Hắc Quả Phụ.

Cái quái gì mà nữ nhân ngớ ngẩn cấp thần này.

Xong rồi!

Cả đời anh danh của ta Diệp Thần.

Bị nàng biến thành trò cười lớn của xã hội!

Còn chảy nước bọt?

Ta cái quái gì mà chảy nước bọt?

Rơi vào quần áo Muộn Du Bình?

Nani?

Ta điên rồi!

Ngay lúc này!

Trương Khởi Lân đang suy nghĩ làm thế nào để vào mê cung này.

Kiểu một hành lang biến thành mấy hành lang, bên trong lại là từng lớp lồng vào nhau.

Trong tình huống này, chỉ cần đi vào, về cơ bản sẽ bị lạc.

Dù bên trong không có cơ quan, cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Trương Khởi Lân cẩn thận xem xét bên ngoài một lượt.

Quả thật không phát hiện ra manh mối cơ quan hữu ích nào.

Mãi đến nửa canh giờ sau.

Trong mộ thất có thêm một số người khác đến.

Diệp Thần ngồi bên cạnh, vừa ăn vừa uống.

Hắn vẫn luôn không chủ trương là người đầu tiên ăn cua, giả heo ăn thịt hổ mới là chân lý cuộc đời.

Hai đạo mộ giả xuất sắc thuộc tầng lớp bình dân.

Một người là A Ngốc, một người là A Bỉ.

Hai người này ban đầu không phải là đối tác.

A Ngốc sau khi tốt nghiệp đại học đạo mộ, lăn lộn trong ngành đạo mộ hai năm.

Không làm nên trò trống gì, chủ yếu là tính cách hắn quá nhu nhược.

Gặp chuyện thì mềm yếu, nghĩ nhiều làm ít.

Sau đó hắn đến đại học mộ táng, tham gia khóa huấn luyện chuyên sâu kéo dài nửa năm.

Thì quen biết A Bỉ, một tuyển thủ thiên về tấn công.

A Bỉ thì là tuyển thủ tấn công, sử dụng vũ khí tinh thông đến mức xuất thần nhập hóa.

Hai người tâm đầu ý hợp.

Từ đó lang bạt mộ huyệt, lấy thây ma làm bạn.

Hôm nay, họ theo sau các đạo mộ giả khác đến trước mê cung ở tầng hầm thứ tám này.

Hai người nghiêm túc phân tích tình hình mê cung một chút.

"Ngốc Ngốc, chúng ta đi vào không?" "Bỉ Bỉ, có thể đi vào, nhưng phải đi chậm một chút." "Ngốc Ngốc, ngươi làm sao vậy?

Cơ thể không khỏe sao?" "Hơi đau.

Ngươi đi chậm một chút là được rồi." "Ồ, Ngốc Ngốc, đều là lỗi của ta.

Vậy chúng ta đi chậm một chút." Hai người trực tiếp chọn hành lang chính giữa để đi vào.

Không thể không nói.

Bí quyết tối thượng "chọn C khi có quá nhiều lựa chọn không thể phán đoán" của Trụ Tử ca, đã được đại học mộ táng liệt vào danh mục môn học kinh điển.

A Ngốc khi quay lại đào tạo chuyên sâu, khóa học chính mà hắn học chính là phân tích các trường hợp kinh điển của Trụ Tử ca.

Ví dụ như "ba dài một ngắn, thì chọn ngắn", "mười tám cách dùng Hắc Lư Đề Tử", "xào nấm thi dụ", "trí đấu cá voi sát thủ".....

A Ngốc và A Bỉ những khóa học này đều đạt điểm tuyệt đối, tự cho rằng đã nắm vững chân lý thám hiểm mộ của Trụ Tử ca.

A Ngốc sau khi vào, dùng tay kéo A Bỉ.

Hành lang chính giữa vừa đi được khoảng chưa đầy năm mét.

Trước mặt họ lại xuất hiện bốn hành lang.

Bốn hành lang giống hệt nhau.

A Ngốc gần như không chút do dự, trực tiếp đi vào hành lang thứ ba.

Việc "không thể phán đoán, C vô địch" được vận dụng tinh thông đến mức xuất thần nhập hóa.

Hành lang này được lát bằng đá cẩm thạch, đá cẩm thạch trắng rất đẹp và rất chắc chắn.

Điều kỳ lạ là.

Bên trong này lại không có bất kỳ cơ quan nào.

Hai người đi đến cuối hành lang thì.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện sáu hành lang mới.

Lúc này A Ngốc và A Bỉ đều hơi nghi hoặc.

Cái ngã rẽ này rõ ràng không hợp với lẽ thường rồi.

Sáu hành lang thì nên chọn cái nào?

"Ngốc Ngốc, chúng ta đã không thể phán đoán, thì cứ tùy tiện đi vào thôi." "Được rồi, Bỉ Bỉ thân yêu, vậy thì cái thứ tư trước mắt này đi." Thế là, Ngốc Ngốc đi vào cái thứ tư.

Bỉ Bỉ vừa mới chỉnh lại quần, ngẩng đầu lên nhìn, Ngốc Ngốc đã đi vào rồi.

Hắn nhanh chóng đi vào hành lang thứ tư, đuổi theo Ngốc Ngốc.

Nhưng chính vì thế, sau khi Bỉ Bỉ đi vào.

Lại không tài nào tìm thấy Ngốc Ngốc ở đâu nữa.

“Ngốc Ngốc!

Ngốc Ngốc!

Chương 267

Ngươi ở đâu?" Hắn cố sức la lớn, hoàn toàn không có tác dụng.

Mộ đạo này cách âm hoàn toàn.

Ngay cả một chút tiếng vọng cũng không có.

A Ngốc cũng sốt ruột điên cuồng vòng quanh.

Hắn rõ ràng vẫn luôn đợi Bỉ Bỉ ở miệng động thứ tư.

Tại sao đợi lâu như vậy, hắn vẫn không vào?

A Ngốc muốn ra ngoài tìm Bỉ Bỉ, nhưng vừa mới bước chân ra.

Hắn đã kinh ngạc.

Miệng động trước mắt vậy mà trong nháy mắt biến thành mười cái!

Vừa nãy ở đây còn mới sáu cái.

Cái này?

A Ngốc điên rồi!

Thế này thì làm sao tìm thấy Bỉ Bỉ.

Hắn cố sức gào thét, hoàn toàn không có tác dụng.

Lúc này, khán giả trong phòng trực tiếp cũng kinh ngạc tột cùng.

Sự thay đổi đột ngột của các cửa động, khiến mọi người không kịp trở tay.

"Tại sao các cửa động đột nhiên lại nhiều lên?

Trong này đường đi nhiều như vậy, đáng sợ quá." "Trông có vẻ không có cơ quan, nhưng cái mê cung không thể thoát ra ngoài này,

mới là điều khiến người ta tuyệt vọng nhất." "Có thể thấy A Ngốc và A Bỉ đều đã điên rồi, gào thét xé lòng, chạy loạn khắp nơi." "Đừng nghĩ nữa, hoàn toàn không thể thoát ra ngoài được.

Chỉ có thể chờ chết thôi!

Bây giờ ngay cả quay về cũng không thể rồi." Ngay trong khoảnh khắc A Ngốc và A Bỉ lạc đường.

Rất nhiều đạo mộ giả đã bước vào mê cung này.

Họ có người rất thông minh, trực tiếp buộc dây thừng ở miệng động ban đầu, lúc đi thì kéo dây thừng.

Như vậy, cho dù họ bị lạc, cũng vẫn có thể theo dây thừng mà đi ra.

Còn có một số đạo mộ giả làm ký hiệu trên mặt đất.

Bất kể họ đi sâu đến đâu, cũng có thể theo ký hiệu của mình mà tìm đường quay lại.

Khán giả đều khen họ thông minh.

"Quả Muội và Tuyết Muội cũng đã đánh dấu ký hiệu, họ cũng bắt đầu hành động rồi!" "Ta cảm thấy cái dây thừng đó an toàn và chắc chắn hơn.

Ký hiệu lỡ bị người khác giẫm mất, thì nguy to rồi." "Lầu hai thật ngốc, dây thừng không thể bị người khác cắt đứt sao?" "Nhiều người đi vào như vậy, tại sao Trụ Tử ca và Tiểu Ca lại bắt đầu nấu canh?" "Trời ơi.

Hai người này đúng là thần tiên rồi, đi một đường ăn một đường!" Ngay lúc này!

Gần như phần lớn đạo mộ giả đã vào mê cung.

Các loại phương pháp, các loại tuyệt chiêu đều đã được sử dụng.

Khán giả cũng theo dõi động thái của họ bất cứ lúc nào, số lượng người trong các phòng trực tiếp khác đều không đầy đủ, khán giả có thể tự do đi lại.

Hắc Quả Phụ kéo Tuyết Lỵ Dương vừa mới bước vào một hành lang.

Lượng người xem của họ cũng rất cao.

Đi theo hành lang này một lúc.

Đột nhiên!

Tuyết Lỵ Dương kinh hãi kêu lên một tiếng.

"Quả Muội, chỗ đó!

Chỗ đó!

Một đống thịt nát!" "Tuyết Tỷ, đừng sợ đừng sợ, ta đi xem thử." Hai người họ còn chưa kịp phản ứng.

Kết quả phòng trực tiếp đã bùng nổ.

"Cái này không phải A Ngốc sao?

Sao lại biến thành một đống thịt rồi?" "Chết tiệt!

Vừa mới đây không gặp hắn, chuyện gì thế này?" "Nhìn cái kiểu này, chắc là bị hành lang ép chết!

Thi thể đều bị ép bẹp!

Xương cốt đều nát thành vụn rồi!" "Cái gì?

Ngươi nói hành lang sẽ động?

Sẽ ép lại sao?" Hắc Quả Phụ vừa nhìn thấy phòng trực tiếp nói, liền lập tức cảm thấy không đúng.

"Tuyết Tỷ, phòng trực tiếp đều nói hành lang sẽ động?

Làm sao bây giờ?" "Quả Muội, yên tâm, chúng ta có dây thừng, thật sự không được, chúng ta cứ theo dây thừng mà ra thôi." "Tuyết Tỷ, hay là, hay là chúng ta ra ngoài, lén lút theo sau Trụ Tử ca và họ đi?" "Quả Muội, ngươi lại muốn nhặt quần lót sao?" "Tuyết Tỷ, xem ngươi nói kìa, sao ta lại nghĩ đến việc tự mình đi nhặt quần lót chứ, nếu đi, cũng là chúng ta cùng đi!" "Được được!

Chúng ta ra ngoài!" Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương không nói hai lời.

Nhanh chóng theo dây thừng đi ra ngoài.

Nhưng!

Hai người họ vừa ra khỏi hành lang này liền ngớ người ra!

Cái hành lang mà hai người họ vừa nãy kéo dây thừng đi vào, đã biến mất!

Cụ thể mà nói, chính là hoàn toàn bị bịt kín lại với nhau.

Đâu có còn hành lang nào nữa.

Lúc họ vừa vào, chỉ có bốn hành lang.

Không ngờ bây giờ lại biến thành tám hành lang!

Và lúc hai người họ đến, kéo dây thừng.

Bị một vách đá kẹp chặt ở giữa!

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy.

Lập tức!

Lòng như tro nguội!

Diệp Thần và Trương Khởi Lân trong phòng trực tiếp.

Comment như tuyết rơi dày đặc.

Rất nhiều người đang không ngừng nhắc nhở họ phía trước nguy

hiểm như thế nào.

“Trụ Tử ca!

Tiểu Ca, các ngươi ăn xong rồi, có thể hành động rồi!

Các đạo mộ giả đã vào hết rồi!” “Ta rất mong chờ Trụ Tử ca và Tiểu Ca sẽ vượt qua mê cung này như thế nào, khó quá!” “Ta điên rồi, ta nhìn thấy cái gì, Tiểu Ca đang rửa bát, Trụ Tử ca nằm dài?

Địa vị gia đình của Trụ Tử ca đã được nâng cao rồi sao?” “Ta chết mất!

Trụ Tử ca ngủ rồi..... ta đang mong chờ hắn dũng mãnh xông vào mê cung, sao hắn lại ngủ rồi.” Trương Khởi Lân hai tay ôm ngực.

Dựa vào tường.

Y đang nghĩ, nên đối phó thế nào với mê cung khủng khiếp trước mắt này.

Điều này trong sự nghiệp đạo mộ của y.

Thật sự chưa từng xảy ra.

Một hành lang đồng thời thông đến mấy cửa động, sau đó cửa động lại thay đổi.

Tường chắn bên trong khắp nơi.

Đây đơn giản là một mê cung vô cùng lợi hại.

Trước tiên cứ để ngươi không ngừng chạy đi chạy lại, dần dần mất đi tự tin.

Mơ hồ phát điên!

Sau đó trong lúc đạo mộ giả không để ý, vách đá hành lang bắt đầu ép lại với nhau.

Hoàn toàn giết chết đạo mộ giả.

Trương Khởi Lân lông mày hơi cau lại.

Ngay lúc này.

Y nghe thấy một trận ngáy ngủ.

Trương Khởi Lân quay đầu nhìn, Trụ Tử vậy mà lại ngủ rồi.

Trương Khởi Lân khẽ cười, nhanh chóng đi tới đắp áo cho hắn.

Vừa rồi hai người mới nấu canh nấm, vừa ăn xong.

Trụ Tử đã ngủ trưa rồi.

Trời sập cũng không kinh ngạc, mặc cho nơi này có khó khăn và mâu thuẫn đến cực điểm, hắn vẫn giữ thái độ bình thường.

Trương Khởi Lân trong lòng ngày càng khâm phục Diệp Thần.

Đồng thời cũng ngày càng quan tâm Diệp Thần.

Y bây giờ vừa nhìn thấy Diệp Thần, đều cảm thấy trong lòng có một sự ấm áp khó tả.

Trương Khởi Lân thấy dù sao cũng không thể nghĩ ra manh mối để phá vỡ mê cung trong chốc lát.

Y liền ngồi xuống bên cạnh Diệp Thần.

Lúc này!

Người sốt ruột nhất chính là khán giả trong phòng trực tiếp.

Vốn dĩ đều đang mong chờ họ biểu diễn, sao lại đột nhiên ngủ rồi.

“Các ngươi có biết không, cái A Bỉ đó đã đi sâu vào mê cung!

Còn có mấy đạo mộ giả khác cũng đã đi vào!

Chết tiệt!

Bên trong đáng sợ quá!” “Ta nhanh chóng mở tivi ra, rất nhiều đài truyền hình cũng đang phát sóng lại, phòng trực tiếp của Trụ Tử ca ta

thề chết cũng không thoát ra, dù hắn có ngủ, ta cũng sẽ chờ." "Các ngươi đi đi, ta cứ xem Trụ Tử ca ngủ, Tiểu Ca ngẩn người.

Ta cứ nhìn họ, cứ nhìn mãi." "Đừng đi xem nữa, những người đi sâu vào đều đã chết hết rồi!

Tất cả đều chết hết rồi!

Đáng sợ quá!

Ở đó có quái vật....." "Chết tiệt, ta toát mồ hôi hột, sâu trong mê cung, có người yêu!

Không đúng!

Yêu rắn!" Lúc này màn hình tivi cũng chuyển cảnh.

Vì những đạo mộ giả vô tình xông vào sâu trong mê cung.

Vốn dĩ đã tuyệt vọng vì không tìm thấy lối ra.

Đột nhiên lại xuất hiện yêu rắn toàn thân vảy, camera trong phòng trực tiếp hoàn toàn rung lắc không ngừng.

Chỉ nghe thấy tiếng la hét xé lòng khắp nơi.

Cuối cùng máu tươi nhuộm đỏ cả màn hình trực tiếp! ... ...

Khi Diệp Thần tỉnh lại, vốn dĩ vừa định đứng dậy.

Không ngờ, nhìn thấy Trương Khởi Lân đang dựa vào người hắn ngủ.

Diệp Thần vốn định đặt Trương Khởi Lân xuống, để y nằm ngủ.

Nhưng!

Hắn lại sợ làm Muộn Du Bình tỉnh giấc.

Giấc ngủ của Muộn Du Bình vẫn luôn rất nông.

Cứ để y ngủ thêm một lát đi.

Diệp Thần lợi dụng khoảng thời gian này, đại khái xem qua comment.

Hiểu rõ tình hình cụ thể bên trong hiện tại.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân vẫn chưa đi vào.

Dựa theo thông tin phản hồi, mê cung này vô cùng phức tạp, bên trong đối mặt với vô số ngã rẽ lựa chọn.

Trong tình huống này, chỉ cần đi sai một ngã rẽ, sẽ đối mặt với nguy hiểm cực lớn.

Chương 268

Hơn nữa!

Khả năng rất lớn chính là.

Đi vào rồi, đừng hòng nghĩ đến việc đi ra nữa.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân tỉnh lại.

Y mỉm cười với Trụ Tử.

"Trụ Tử, ngươi tỉnh từ khi nào vậy." "Ta à, ta tỉnh được một lúc rồi." "Vậy sao ngươi không gọi ta dậy?" "Gọi ngươi làm gì, khó khăn lắm mới được ở gần như vậy, nhìn ngươi." Trương Khởi Lân khóe miệng nhếch lên, đứng dậy chỉnh lại quần áo của mình.

"Trụ Tử, chúng ta đi vào chứ?" "Muộn Du Bình, mở màn có tám hành lang, ngươi biết chọn cái nào không?" Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần.

"Ta không biết, không phải, có ngươi sao?" Diệp Thần mắt mở to, thần sắc mừng rỡ.

"Có lý!

Theo ta Trụ Tử, bao ăn cả thiên hạ!" Diệp Thần bật dậy, vác ba lô lên vai.

Khán giả hứng thú!

Từng người từng người nhìn chằm chằm Trụ Tử ca.

Bao gồm cả tổ chương trình dưới sự lãnh đạo của Lệ Dĩnh cũng vậy, tất cả đều dồn sự chú ý vào Trụ Tử ca.

Là người được Mộ Táng Tinh Cầu công nhận là người dẫn đường số một!

Trụ Tử ca có quyền uy tuyệt đối.

"Trụ Tử ca cuối cùng cũng hành động rồi!

Các ngươi đoán trong tám hành lang đầu tiên, hắn sẽ chọn cái nào?" "Ta cảm thấy hắn sẽ chọn cái thứ năm hoặc thứ sáu.

Định lý Trụ Tử ca: tình huống không rõ thì chọn vị trí C!" "Ta cảm thấy cũng có thể là 5 hoặc 6.

Mong đợi quá!" Trương Khởi Lân đứng ở vị trí miệng động thứ năm.

"Trụ Tử!

Đi thôi!" "Muộn Du Bình, lại đây!

Bên này!" Diệp Thần dưới sự chú ý của vạn người, trực tiếp đi vào hành lang thứ nhất.

Trương Khởi Lân kinh ngạc không thôi.

Điều này rõ ràng hoàn toàn không phù hợp với những gì Trụ Tử từng nói, tình huống không rõ thì chọn C!

"Trụ Tử, ngươi đây là?" "Muộn Du Bình, đi theo ta, lần này những phương pháp đó không thể dùng được." Trương Khởi Lân kinh ngạc không hiểu, theo sau Diệp Thần.

Từ miệng động thứ nhất đi ra, trước mắt xuất hiện bốn miệng động.

Trương Khởi Lân vốn nghĩ, bốn miệng động thì nên chọn C rồi chứ.

Không ngờ!

Diệp Thần lại đi vào hành lang thứ nhất.

Lúc này khán giả hoàn toàn ngơ ngác.

Bao gồm cả các giáo sư của đại học mộ táng.

"Bí kíp Đạo mộ của Trụ Tử ca" đã phổ biến khắp toàn cầu.

Những câu khẩu quyết đạo mộ này, đã trở thành môn học bắt buộc đối với các tiến sĩ, hậu tiến sĩ của đại học mộ táng.

Sao hôm nay!

Người sáng lập ra "Bí kíp Đạo mộ của Trụ Tử ca" này, vậy mà lại không theo lẽ thường mà ra bài!

Vốn dĩ hai lựa chọn C, hắn đều chọn cái thứ nhất.

Chuyện này rốt cuộc là sao.

Diệp Thần tiếp tục xuyên qua hành lang này.

Sau khi đi qua.

Phía trước xuất hiện một bức tường, hai bên trái phải đều có một lối rẽ cong.

Diệp Thần không hề nhìn.

Trực tiếp chọn bên trái!

Điều này khiến Trương Khởi Lân kinh ngạc không thôi!

Chẳng lẽ Trụ Tử có kính xuyên thấu sao?

Sao lại không hề quan sát phán đoán, trực tiếp chọn lối rẽ bên trái.

Tiếp theo!

Diệp Thần lại liên tiếp chọn 6 hành lang thứ nhất.

Chọn 8 lối rẽ cong về bên trái.

Chưa đầy mười phút!

Giai đoạn đầu tiên của mê cung đã được vượt qua.

Vì mọi người đã nhìn thấy, kiến trúc sâu trong mê cung mà những đạo mộ giả vô tình xông vào vừa nãy đã thấy.

Vách tường sâu bên trong này đều là màu trắng, hoàn toàn khác với những viên đá màu xanh trước đó.

Lúc này khán giả kinh ngạc!

Các chuyên gia của đại học đạo mộ kinh ngạc!

"Vừa nãy mấy người vô tình xông vào, đều phải mất nửa ngày trời, loạn xạ lung tung xông vào sâu bên trong.

Sao Trụ Tử ca lại chỉ mất mười phút!" "Thật không thể tin nổi!

Đây lại là nguyên lý gì?" "Mau ghi lại trường hợp này, nghiên cứu kỹ đoạn phim này.

Rốt cuộc là sao?

Tại sao lại luôn chọn hành lang thứ nhất bên trái, rồi lại luôn rẽ trái?" Trương Khởi Lân vừa ra khỏi giai đoạn một của mê cung, thần sắc đã kinh ngạc đến mức không thể tin nổi.

Y lập tức nắm lấy tay Diệp Thần.

"Trụ Tử, Trụ Tử, cái này lại chọn thế nào?" Diệp Thần quay đầu lại.

Vừa nhìn thấy ánh mắt dịu dàng mà chứa đầy sùng bái của Trương Khởi Lân, Diệp Thần liền cảm thấy vô cùng thành tựu.

"Muộn Du Bình, cái này, có lẽ ta có nói, ngươi cũng sẽ không hiểu rõ lắm đâu." "Muộn Du Bình, ngươi đã từng chơi game chưa?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

Trong cổ mộ cô độc trăm năm, khổ thủ Thanh Đồng Môn năm

mươi năm, sau đó là các cuộc đạo mộ thám hiểm khắp nơi.

Y làm gì có thời gian chơi game chứ.

Diệp Thần vỗ vỗ vai Trương Khởi Lân.

"Cho nên ta mới nói, ngươi sẽ không hiểu rõ lắm đâu.

Bình thường trong game, loại mê cung này chỉ có một cách giải quyết." Trương Khởi Lân chăm chú nhìn Diệp Thần.

Cả kênh trực tiếp, bao gồm các chuyên gia đạo mộ toàn quốc, đều đang dán mắt vào kênh của Diệp Thần.

Hiệu trưởng trường Đại học Đạo mộ, tay cầm bút, cũng đang canh trước màn hình.

Một câu định lý thần thánh của Trụ Tử ca có thể sẽ làm mới hoàn toàn các quy tắc đạo mộ của giới đạo mộ!

"Muộn Du Bình, loại mê cung này, chỉ có một cách giải quyết, đó chính là cứ đi sát bên trái!" Trương Khởi Lân rất nghi hoặc.

"Trụ Tử, nếu bên trái không có đường thì sao?" "Thì cứ đi sát bên phải!" Trương Khởi Lân thấy Diệp Thần nói dứt khoát như vậy, y cũng tin tưởng không chút nghi ngờ.

Trụ Tử vừa nãy chính là cứ đi dọc theo bên trái.

Hơn nữa chỉ vài phút đã đến giai đoạn hai của mê cung rồi.

Không thể không nói, phương pháp này tuyệt đối là chính xác.

Giờ khắc này!

Cả Mộ Táng Tinh Cầu sôi sục.

Đặc biệt là các sinh viên đại học và giáo viên.

Đối với quy tắc đạo mộ mới mẻ mà Trụ Tử ca vừa đề xuất, họ tràn đầy nhiệt huyết!

“Thầy ơi, cái mê cung này cứ đi sát bên trái, bên trái không thông thì đi sát bên phải.

Tuyệt vời quá ạ!” “Đúng vậy, thầy đã dạy ở Đại học Mộ Táng bốn mươi năm, học sinh của thầy khắp nơi trên Mộ Táng Tinh Cầu, nhưng, trong một hai tháng nay, thầy đã bị Trụ Tử ca thuyết phục hoàn toàn rồi!” Trương Khởi Lân và Diệp Thần đứng ở lối vào giai đoạn hai của mê cung.

Nơi đây có bốn lối đi.

Bên trong tối đen như mực.

“Trụ Tử, nghe nói vừa nãy các đạo mộ giả khác ở đây đã gặp cá?” “Ta nghe người ta nói là nhân yêu mà, Muộn Du Bình.” “Nhân yêu thì nhân yêu đi, cũng gần giống nhau cả!” “Gần giống nhau chỗ nào, khác biệt lớn lắm đấy!

Muộn Du Bình!” “Ngư yêu là nửa thân dưới hoàn toàn khác.

Nhân yêu là một phần khác.” Trương Khởi Lân đột nhiên dừng bước, mắt mở lớn, vẻ mặt nghiêm túc.

“Trụ Tử, ngươi từng thấy?” “A?

Không có!

Không có!

Tuyệt đối không có!

Ta chỉ là nghe nói!

Nghe nói thôi!” “Nghe ai nói?” “À, nghe... nghe Hắc Hạt Tử nói!

Đúng, chính là Hắc Hạt Tử nói đó.” “Trụ Tử, sau này đừng theo y học thói xấu.

Hắc Hạt Tử sao lại thành ra thế này.” “Được được được!

Sau này không qua lại với tên Hắc Hạt Tử đầu óc ác ôn đó nữa!" Cách xa tận cùng phía tây của Á Đặc Lan Đế Tư Hải Để Di Chỉ, trong một con đường mộ, Hắc Hạt Tử đột nhiên hắt hơi liên tục!

Hắt hơi không ngừng!

Chiếc kính đeo mắt suýt chút nữa rơi xuống!

"Mẹ kiếp, đứa nào đang chửi mình thế!" "Hắt xì!

Hắt xì!..." "Trụ Tử, đi thôi, chúng ta vào." "Ừ ừ, đi thôi, lối ngoài cùng bên trái, ngoài cùng bên trái đó, Muộn Du Bình." Hai người vừa vào mê cung giai đoạn hai.

Khác biệt lớn nhất so với trước đây là đá mê cung đều trở thành đá cẩm thạch trắng.

Giai đoạn một trước đó là đá màu xanh.

"Muộn Du Bình, ngươi xem khắp nơi máu chảy đầy đất.

Nhưng lại không có thi thể, chắc là thật sự có nhân yêu, à không, ngư yêu!" Trương Khởi Lân gật đầu.

Y rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nắm chặt trong tay.

Lối đi ngoài cùng bên trái rộng khoảng hơn hai mét, vừa mới vào thì tối đen.

Đi được một đoạn thì xuất hiện đèn dầu thắp từ thi du.

Con đường này không dài, chỉ khoảng hơn 50 mét.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần rất nhanh đã đi đến cuối.

Tiếp theo phía trước xuất hiện các bức tường chắn.

Vẫn là cách cũ, Diệp Thần vẫn chọn lối ngoài cùng bên trái, nếu bên trái bị chặn thì sẽ vòng một chút, rồi tiếp tục đi sát bên trái.

Cách này không chỉ là do Diệp Thần đúc kết được khi chơi game ở

kiếp trước.

Mà còn là một kinh nghiệm, đi theo rìa bên trái, sớm muộn gì cũng đến được điểm cuối, đây là một điểm yếu của những người thiết kế mê cung.

Đúng lúc này.

Một tiếng động vô cùng quỷ dị vang lên.

Mới nghe thì giống như một khúc nhạc rất hay.

Nhưng, nếu lắng nghe kỹ, ngươi sẽ nghe thấy bên trong tràn ngập những tiếng quỷ khóc sói tru.

Trương Khởi Lân nhíu mày.

Vội vàng móc nút tai từ trong túi ra.

"Trụ Tử, đây là Quỷ Phạm Âm, không thể nghe, sẽ khiến người ta mất đi thần trí." Diệp Thần còn chưa kịp phản ứng, đã bị Trương Khởi Lân kéo lại.

Sau đó nhét hai nút tai vào tai hắn.

Diệp Thần vừa nghĩ Trương Khởi Lân không có nút tai, muốn đưa cho y.

Ai ngờ.

Trương Khởi Lân lấy một ít giấy vệ sinh từ trong túi, vo thành hai cục nhỏ, nhét vào tai mình.

Khán giả lập tức đồng loạt cảm thấy ghen tị.

"Trời ơi, Tiểu Ca thật chu đáo!

Tiểu Ca đối xử với Trụ Tử ca thật tốt!" "Tôi thật muốn hóa thành một cục giấy vệ sinh, đi nhét vào tai Tiểu Ca!" "Lầu hai, nhìn avatar khô khan của cậu kìa, cậu mà biến thành giấy vệ sinh chắc chắn sẽ bị

kẹp giữa hai chân thôi.” “Tôi nghe Quỷ Phạm Âm này khá hay mà, chúng ta có bị mất thần trí không?” “Sau khi qua tháp tín hiệu xử lý, tần số của Quỷ Phạm Âm sẽ bị thay đổi, không gây hại cho khán giả đâu.” Diệp Thần và Trương Khởi Lân nhét nút tai xong, đi về phía ngoài cùng bên trái.

Chương 269

Vừa mới vào đã thấy máu chảy đầy đất.

Trên mặt đất chỉ còn lại một ít thịt vụn, và những bộ xương bị gặm nhấm.

Cực kỳ kinh tởm!

Diệp Thần vác Trảm Phách Đao bước qua vệt máu, đi qua bức tường chắn này.

Vừa rẽ qua, liền thấy một bóng xanh lam lướt qua.

"Thứ quỷ quái gì thế, muốn đánh thì ra sớm, không đánh thì cút xa ra!" Diệp Thần quay đầu kéo Trương Khởi Lân một cái.

"Muộn Du Bình, đi nhanh lên.

Chỗ này xương cốt nhiều quá, thối hoắc!" Đúng lúc này.

Trương Khởi Lân cảm giác thấy trên đỉnh đầu có điều không ổn.

Diệp Thần cũng cảm nhận được.

Hai người vừa ngẩng đầu lên, liền thấy một con ngư yêu khổng lồ.

Phần thân trên giống hệt con người.

Nhưng phần thân dưới, lại là điển hình của loài cá.

Hơn nữa, đuôi còn chia nhánh, trông giống như hai cái chân.

Trên tay nó còn cầm một vũ khí giống như cây đinh ba.

Nhìn khuôn mặt nó, trông cực kỳ già nua, chắc hẳn là loại nhân ngư rất già rồi.

Điều kỳ lạ là!

Cả thân thể nó dán sát trên đỉnh tường đá, cứ thế lặng lẽ nhìn Trương Khởi Lân, cũng không phát động tấn công.

Diệp Thần vừa nhìn liền đại nộ!

Dám nhìn Muộn Du Bình như thế!

"Nhân yêu, chết đi!

Cái ánh mắt cá chết tiệt của ngươi!" Đúng lúc này!

Trương Khởi Lân hô lớn một tiếng.

"Trụ Tử, đừng giết nó!" Diệp Thần nhìn ánh mắt Trương Khởi Lân, lại nhìn ánh mắt con nhân ngư già trên tường.

Nhìn là biết có chuyện!

Diệp Thần không nói hai lời, lập tức tắt thẳng vòng tay trực tiếp của Trương Khởi Lân.

Sau đó hắn hướng về vòng tay trực tiếp của mình hét lớn: "Trong này bị nhiễu sóng điện từ, nhiễu sóng điện từ, hết pin rồi nha, cái vòng tay rách nát gì thế này!" Mắng xong, Diệp Thần liền vội vàng tắt vòng tay trực tiếp của mình.

Ngay sau đó, đột nhiên, con nhân ngư già nhảy xuống!

Diệp Thần lập tức chắn trước mặt Trương Khởi Lân.

Nếu nhân ngư có bất kỳ hành vi bất chính nào, hắn sẽ giết chết con nhân ngư này ngay lập tức.

Không ngờ!

Con nhân ngư này nhảy xuống xong!

Liền cắm cây đinh ba của mình xuống đất.

"Lão nhân ngư, đừng thấy ngươi già như vậy, ta sẽ không đánh ngươi đâu!

Đừng có làm màu, cầm vũ khí lên!" Giây tiếp theo!

Điều khiến Diệp Thần ngớ người là.

Con nhân ngư già trực tiếp quỳ xuống.

Hai tay chắp lại làm lễ, nhẹ nhàng nói: "Bái kiến Thiếu chủ!" Diệp Thần vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng.

Sao nhân ngư lại biết nói chuyện!

Trời ơi!

Sau đó hắn chuyển ý nghĩ, nhân ngư có một nửa là người mà!

Hình như biết nói chuyện cũng rất bình thường!

Nhưng lại gọi mình là Thiếu chủ gì đó, nhận nhầm người rồi sao.

"Đừng gọi như vậy chứ, nhân yêu, à không, lão bà nhân ngư!

Ta tuy rằng đẹp trai, nhưng cũng không phải Thiếu chủ a!" "Thiếu chủ!

Một biệt số thiên niên!

Người vẫn ổn chứ?" "Nhân yêu, ngươi đùa ta sao, ta mới đến hành tinh này chưa đến nửa..." Diệp Thần vừa nói đến đây, liền im bặt!

Hắn từ từ quay đầu lại, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Muộn Du Bình.

"Thiếu...

Thiếu chủ?

Là ngươi?

Tiểu Muộn Du Bình?" Trương Khởi Lân hơi ngẩn người một lát, sau đó gật đầu.

Con nhân ngư già này y đã nhớ ra rồi, y đã từng gặp khi đến đây trước kia.

“Lam Ngư Trưởng Lão.” Con nhân ngư già lập tức lại quỳ xuống, không ngừng hành lễ, nước mắt già nua chảy dài trên mặt!

“Thiếu chủ!

Thiếu chủ!

Thật sự là người ạ!

Ô ô... ha ha...” Không biết từ lúc nào, phía sau lão bà nhân ngư đã có rất nhiều nhân ngư khác đến.

Từng người nối tiếp nhau, có gần mấy trăm nhân ngư.

Tất cả đều kinh ngạc nhìn lão bà nhân ngư.

“Các ngươi còn không mau quỳ xuống!

Quỳ xuống!” Rõ ràng, lão bà nhân ngư có uy tín rất cao trong số những nhân ngư này.

“Soạt soạt soạt...” Tất cả nhân ngư lập tức đồng loạt quỳ xuống!

“Bái kiến Thiếu chủ!

Bái kiến Thiếu chủ!

Bái kiến Thiếu chủ!” Trương Khởi Lân có chút ngơ ngác, y vẫn không thể nhớ ra rốt cuộc là chuyện gì.

Diệp Thần bên cạnh lại càng ngớ người không biết làm sao!

“Muộn Du Bình, ngươi là nhân ngư sao?

Đuôi cá của ngươi đâu?” “Muộn Du Bình, cởi quần ra ta xem xem, đuôi nhân ngư của ngươi đâu?” Trương Khởi Lân: ...

“Thiếu chủ, vị này là?” Trương Khởi Lân còn chưa trả lời, Diệp Thần đã nhanh hơn một bước!

“Ta là CP của y.” “CP?” Lão thái thái vẻ mặt không hiểu.

“Thứ lão hủ kiến thức kém cỏi, CP này có phải ý tứ là phu thê không?” Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần gãi gãi đầu, sau đó lại trịnh trọng gật đầu.

“Lão hủ biết rồi, Thiếu chủ không nói ta cũng hiểu.

Vạn vật trên thế gian, tự có nhân quả của nó.

Tộc Hải Nữ Yêu chúng ta, đều là nữ, cũng đều là nữ nữ kết làm phu thê.” “Hải Nữ Yêu Tộc!” Trương Khởi Lân và Diệp Thần gần như đồng thanh kêu lên.

Trương Khởi Lân đã quên tên chủng tộc này, nhưng trước đó toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu đồn đại rằng Diệp Thần là Hải Nữ Yêu Tộc, giờ đây cuối cùng đã được xác nhận.

Hóa ra Hải Nữ Yêu Tộc lại thật sự toàn là nữ.

Diệp Thần rất kinh ngạc, vì hắn nhớ hình như người khác đều nói, nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư chính là Hải Nữ Yêu Tộc.

“Lão thái thái, à không, Lam Ngư Trưởng Lão, vậy Nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư là?” “Đó là thủ lĩnh của Hải Nữ Yêu Tộc chúng ta, cũng là Bệ hạ Nữ vương của toàn bộ Á Đặc Lan Đế Tư, đáng tiếc là mấy nghìn năm trước người đã qua đời rồi.

Ai!” “Lam Ngư Trưởng Lão, ngươi nói Nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư là thủ lĩnh của các ngươi, vậy ngươi lại gọi Muộn Du Bình là Thiếu chủ, chẳng lẽ Á Đặc Lan Đế Tư là mẹ của Muộn Du Bình sao?” Diệp Thần vừa hỏi câu này, lòng Trương Khởi Lân cũng treo đến cổ họng.

Lam Ngư Trưởng Lão cười ha ha một tiếng.

Sau đó bà lại lắc đầu.

“Không phải không phải!

Thân phận Thiếu chủ tôn quý!

Tuyệt không phải chủng loại Hải Nữ Yêu Tộc của ta.

Ta nhận ra Thiếu chủ, cũng là từng gặp một lần khi người còn nhỏ mà thôi.” “Lam Ngư Trưởng Lão, ngươi nói khi gặp Muộn Du Bình, y vẫn còn là một đứa trẻ?” “Ha ha ha, đúng vậy, đó là một ngày tốt đẹp a, lúc đó Trương Tiên Nhân cũng đến, Nữ vương chúng ta vô cùng vui mừng, mở đại yến tiệc.

Ta chính là vào lúc đó, gặp Thiếu chủ một lần.” “Vậy ngươi sao nhận ra, mặt Muộn Du Bình lúc nhỏ và bây giờ giống nhau y chang?” “Vị tiểu hỏa CP này, tâm tư thật tinh tế a, ta không phải dựa vào dung mạo của người đâu, ta là nhìn thấy hình xăm của người.” Trương Khởi Lân lập tức chấn kinh!

Diệp Thần cũng kinh ngạc!

Sao có thể chứ, Muộn Du Bình mặc quần áo chỉnh tề, sao lại lúc nào đó lại bị "lộ hàng".

Diệp Thần chạy qua, kéo Muộn Du Bình, nhìn trái nhìn phải.

Xác định quần áo không hề rách nát, cũng không hề "lộ hàng".

“Ha ha ha, tiểu hỏa CP, ngươi hiểu lầm rồi, Hải Nữ Yêu Tộc chúng ta trời sinh đối với Kỳ Lân Đồ Đằng, có một cảm ứng đặc biệt mà thôi.” Thì ra là vậy!

Diệp Thần thở phào nhẹ nhõm.

Thật là không thể tin nổi.

Diệp Thần vốn nghĩ, kênh trực tiếp nói nhân ngư nguy hiểm như vậy, mình chuẩn bị vào đại chiến một trận.

Không ngờ lại không tốn công chút nào!

“Lam Ngư Trưởng Lão, ta rất tò mò a, các ngươi sao có thể sống thọ như vậy chứ!

Có phương pháp gì không, dạy ta với!” “Đây là Thiếu chủ phụ thân, từng ban tặng cho tộc nhân chúng ta thuộc tính đặc biệt!” Diệp Thần lại một lần nữa ngớ người!

Phụ thân của Muộn Du Bình?

Ban tặng?

Cái quỷ gì thế này!

Muộn Du Bình là hoàng tử?

Vương tử?

Đồ Đâu Đâu Mạo Vương tử?

Vương tử suốt ngày động một chút là rút dao?

Vương tử suốt ngày thích ăn nấm?

“Lam Ngư Trưởng Lão, phụ thân của Muộn Du Bình là ai?

Thật không dám giấu giếm, vị Thiếu chủ của các ngươi đã mất trí nhớ rồi.” Diệp Thần vốn còn mong muốn moi thêm một chút bí mật.

Kết quả vừa nghe Diệp Thần nói Trương Khởi Lân mất trí nhớ.

Lam Ngư Trưởng Lão lập tức quỳ xuống, sau đó không ngừng dập đầu, chắp tay làm lễ!

“Thượng Thiên thụ tội, lão hủ nói nhiều!

Lão hủ nói nhiều!” Trương Khởi Lân cũng bị lão thái thái này làm cho ngớ người.

Diệp Thần truy hỏi mãi, cuối cùng chỉ biết được sáu chữ: Thiên cơ bất khả tiết lộ! ...

Một lát sau, Lam Ngư Trưởng Lão mời Trương Khởi Lân và Diệp

Thần đến nơi ở của họ, dùng bữa.

Diệp Thần đã mấy ngày không ăn đại tiệc rồi, trong lòng vô cùng mong đợi.

Trương Khởi Lân cũng không tiện từ chối, hơn nữa y còn muốn xem có thể nhận được thêm thông tin nào không.

Nơi ở của Lam Ngư Trưởng Lão, chính là một tòa cung điện rất đổ nát nằm sâu nhất trong mê cung này.

Hoàn toàn khác với những gì Diệp Thần tưởng tượng.

Hắn vốn nghĩ ít nhất cũng phải vàng son lộng lẫy, ít nhất cũng phải châu báu vàng bạc khắp nơi chứ.

Không ngờ lại đổ nát đến vậy!

Những nhân ngư đứng gác bên cạnh, cũng toàn là nữ nhân ngư, nhìn thấy Trương Khởi Lân đều đồng loạt hành lễ!

Diệp Thần đi trước Trương Khởi Lân, cảm thấy thật tuyệt vời!

Mỗi lần người ta hành lễ, hắn lại quay lại, khẽ gật đầu.

Cứ như mình đang duyệt binh vậy!

Đi với Muộn Du Bình lâu như vậy, Diệp Thần đây cũng là lần đầu tiên hưởng thụ loại đãi ngộ vinh dự cấp bậc này.

Vừa đi đến cửa đại sảnh bên trong.

Chương 270

Liền có một tiểu la lỵ nhân ngư chạy đến.

“Thiếu chủ!

CP của Thiếu chủ, Trưởng lão, món ăn đã chuẩn bị xong rồi!” Diệp Thần vốn định nói, tên mình là Diệp Thần, sau này nghĩ lại, thôi vậy CP của Thiếu chủ, không phải cũng bao hàm hai chữ Thiếu chủ sao!

Ha ha!

Hơn nữa!

CP nghe có vẻ ấm áp.

Diệp Thần đói cực!

Mấy ngày rồi, hắn và Muộn Du Bình vẫn luôn là luộc nấm, nướng nấm, xào nấm!

Không còn cách nào khác!

Muộn Du Bình thích ăn nấm, vả lại, nấm khô dễ bảo quản, tiện mang theo!

Thật đúng là lương thực thiết yếu khi ra ngoài thám hiểm, đạo mộ tìm chết!

“Muộn Du Bình, ngươi trước đây có ăn cơm ở đây chưa, có phải là sơn hào hải vị không?

Có món gì như cua hoàng đế kho tàu, cá mú hấp béo ú gì đó không?” Trương Khởi Lân cũng tâm trạng không tệ, dù sao hôm nay cũng biết được rất nhiều thông tin thân phận.

“Trụ Tử, ta quên có ăn cơm chưa!

Nhưng, dù sao cũng là yến tiệc chiêu đãi chúng ta, chắc chắn sẽ rất ngon." "Trụ Tử, đoạn thời gian này ngươi chịu khổ rồi, ăn thêm chút bồi bổ." "Ta có khổ gì đâu, Tiểu Muộn Du Bình nhà ta mới chịu khổ, mấy nghìn năm không ai thương không ai yêu, ngươi ăn thêm chút đi." Đúng lúc này!

Có một cô bé phục vụ tộc Hải Nữ Yêu hô lên: "Lên món!" Ngay sau đó một nhân ngư bưng một cái chậu rất lớn đi lên.

Cái chậu được đậy kín, bên cạnh còn bốc hơi nóng.

"Muộn Du Bình, ngươi thấy không, nói là đại tiệc thì đúng là đại tiệc mà!

Ha ha ha!" Cô bé phục vụ vừa đặt món ăn lên bàn.

Diệp Thần liền vô cùng mong đợi.

Vội vàng đưa tay đi mở cái chậu ra.

Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt!

Một mùi thịt không hề bốc ra!

Diệp Thần xuyên qua làn khói nhìn kỹ.

Cái thứ quái quỷ gì đây?

Tròn tròn, đầu người?

Thịt đầu heo?

Diệp Thần dùng đũa lật một cái.

Trời đất!

Cú lật này, khiến hắn suýt chút nữa nôn hết số nấm đã ăn mấy ngày qua ra ngoài.

Cái quái gì đây!

Cái quái gì đây lại là cái đầu khỉ biển vảy cá đó!

“Ối óe...” “Ối óe...” Trương Khởi Lân cũng rất muốn nôn, nhưng y đã kìm lại.

Nhưng cả hai đều không động đũa.

Cô bé thị nữ la lỵ đi đến: “Thiếu chủ, CP của Thiếu chủ, mời hai vị nếm thử!

Đây là một trong những món đại tiệc ngon nhất dưới đáy biển của chúng ta!” Trương Khởi Lân ngượng ngùng gật đầu.

Y cầm đũa đưa ra, làm một tư thế trong không khí.

Lại thu đũa về, miệng giả vờ như đang ăn.

“CP của Thiếu chủ, người ăn đi!

Thiếu chủ đều ăn rồi, người không ăn sao?” Diệp Thần: ...

Diệp Thần cầm đũa lên, muốn giả vờ một chút.

Dù sao người ta cũng coi mình là CP của Thiếu chủ, thân phận này cao quý biết bao.

Người ta mời mình ăn, mình không thể nào cầm đại đao mà hét lớn.

“Lão tử không ăn!

Cút mẹ mày đi!

Dám nói nữa tao chém mày!” Làm vậy thì mình, một CP của Thiếu chủ, sẽ trông thật không có phong độ tao nhã, cao quý.

Diệp Thần học theo cách của Muộn Du Bình vừa nãy, đưa đũa vào không khí gắp đại một cái, giả vờ.

Sau đó đưa vào miệng.

Giả vờ như mình ăn rất ngon.

“Không tệ!

Không tệ!

Mùi vị rất ngon!" Diệp Thần trêu ghẹo một câu, vừa giả vờ nhai vừa ngẩng đầu lên.

Chết tiệt!

Con bé thị nữ la lỵ này đang trợn mắt nhìn Diệp Thần!

Thị nữ ngớ người!

Cái người này có phải bị chập mạch không, hắn ăn không khí?

Hắn nói mùi vị rất ngon?

Cô bé thị nữ tính cách khá thẳng thắn.

"Thiếu chủ, CP của người, hắn ăn không khí sao?" Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần: ...

"Trụ Tử, ngươi ăn không khí sao?

Ngươi sao lại ăn không khí chứ?" Diệp Thần kinh ngạc nhìn Muộn Du Bình.

Đây vẫn còn là Muộn Du Bình sao?

Sao lại trở nên trơn trượt như vậy!

"Ta không ăn không khí!

Ta thật sự không có!" "Ta phải đi nói với Trưởng lão, bà ấy làm món đầu khỉ biển hấp quá khó ăn, CP của Thiếu chủ đều không chịu ăn!" "Quay lại quay lại, Trụ Tử hắn sẽ ăn, vừa nãy hắn chỉ là nếm thử không khí trước, nếm thử cái mùi vị đó thôi!" Trương Khởi Lân cười trộm.

Y cảm thấy trêu chọc Trụ Tử thật thú vị.

Diệp Thần vừa nghe liền sốt ruột.

“Muộn Du Bình, ngươi không phải cũng ăn không khí sao?” “Trụ Tử, người ta đang nhìn kìa, ăn nhanh lên!” Diệp Thần không còn cách nào, đưa đũa ra, gắp bừa một miếng.

Không ngờ lại gắp trúng mũi của con khỉ biển.

Trời đất quỷ thần ơi!

Diệp Thần vừa nhìn, bên dưới mũi khỉ biển còn chảy ra chất nhầy màu vàng.

Diệp Thần suýt chút nữa nôn.

Nhưng!

Đúng lúc này!

Có mấy cô bé phục vụ nữa đi tới, đều đứng bên cạnh.

“CP của Thiếu chủ, sao người vẫn chưa ăn, hay là chỗ chúng ta còn có thịt thăn khỉ biển kho tàu, ta bưng lên cho người và Thiếu chủ nếm thử nhé?” Trương Khởi Lân vừa nghe, khó khăn lắm mới lấp liếm cho qua, giờ lại bưng lên một món thăn khỉ biển kho tàu nữa.

Thế thì thật sự quá mất mặt rồi.

Trương Khởi Lân lại trêu chọc nói.

“Trụ Tử, ta vừa nãy ăn rồi, rất ngon đấy, ăn nhanh đi, nếu không, ta và ngươi còn phải ăn cái mông khỉ biển kho tàu đó nữa!” Diệp Thần dùng đũa gắp miếng mũi khỉ biển, từ từ đưa đến gần miệng.

Trương Khởi Lân khẽ nghiêng mặt tới gần.

Nhẹ nhàng nói bên tai Diệp Thần: “Ngươi mà thật sự ăn, sau này ngươi sẽ tiêu đời đấy, ngươi hiểu mà...” Diệp Thần: ...

Cái quái gì thế này!

Muộn Du Bình!

Bây giờ thật sự đã thay đổi quá nhiều, lươn lẹo thật!

Đúng lúc này!

Diệp Thần chợt linh cơ lóe lên.

Hắn hướng về mấy cô bé phục vụ nhân ngư bên cạnh, lớn tiếng hô: "Các ngươi nhìn kia là cái gì?" Sau đó hắn nhanh chóng ném cái mũi khỉ biển trên đũa ra ngoài.

Rồi miệng cố ý giả vờ "chẹp chẹp" như đang ăn.

"Ừm!

Thật thơm!

Quả nhiên là mỹ vị nhân gian!

À không phải!

Mỹ vị yêu gian!" Đúng lúc này!

Phía sau Diệp Thần có một bé gái khoảng 6 tuổi chạy tới.

Cô bé vỗ vỗ Diệp Thần.

"Đại ca ca, đại ca ca!" Diệp Thần nhìn, là một đứa trẻ nhân ngư.

"Tiểu bằng hữu, có chuyện gì vậy?" "Đại ca ca, mũi khỉ biển của anh rơi rồi!" Trương Khởi Lân: ...

Lòng Diệp Thần thót một cái, cái quái gì thế này!

Ném một thứ cũng có thể bị nhìn thấy sao?

"Tiểu bằng hữu, đừng nói bậy, vừa nãy cái mũi khỉ biển đó, ca ca đã ăn rồi!

Mùi vị a, thật sự là..." "Đại ca ca, mũi khỉ biển của anh ở đây này!

Vừa nãy em nhặt được." Đứa trẻ nhân ngư trực tiếp giơ tay lên, trong lòng bàn tay vừa vặn đặt cái mũi khỉ biển đó.

Trương Khởi Lân: ...

Diệp Thần mắt mở to, cái quái gì thế này!

Trời đất lại tàn nhẫn đến vậy sao?

“Tiểu bằng hữu, đừng nói lung tung, vừa nãy đại ca ca đã ăn rồi, cái trong tay ngươi không phải cái mũi khỉ biển mà ta đã ăn!” “Thúc thúc, hôm nay chúng ta chỉ bắt được một con khỉ biển thôi!” “Na còn không đơn giản!

Thật là!

Con khỉ biển này nha, nó đã tiến hóa rồi, nó có hai cái mũi!

Ta ăn một cái, trong tay ngươi một cái, vừa đủ!” Đứa trẻ nhân ngư: ...

Trương Khởi Lân: ...

Một đám phục vụ nhân ngư: ...

Trương Khởi Lân muốn cười, cố gắng nhịn!

Mặt y cũng hơi đỏ lên vì nhịn.

Để làm dịu bầu không khí này.

“Đúng rồi, các ngươi có món nướng nào không, Trụ Tử hắn thích ăn đồ nướng!” Diệp Thần vừa nghe, lập tức có hứng thú!

Vẫn là Tiểu Muộn Du Bình hiểu lòng hắn nhất!

“Đúng đúng đúng!

Có đồ nướng không, ta chỉ thích ăn đồ nướng!” Cô bé phục vụ la lỵ vội vàng đáp: “Thiếu chủ, có đồ nướng ạ, người đợi một lát!

Ta đi phân phó ngay!” Diệp Thần ngồi thẳng người, nhưng tay trái hắn đưa xuống dưới bàn, vỗ vỗ Muộn Du Bình.

Sau đó, giơ ngón cái lên!

Sau đó Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, Diệp Thần cũng nhìn Trương Khởi Lân một cái.

Hai người trao nhau ánh mắt, mỉm cười với nhau! ...

Khoảng chưa đầy hai mươi phút sau.

Cô bé nhân ngư la lỵ chạy vào.

“Lên món cho Thiếu chủ!

Đồ nướng!” Diệp Thần kích động ngồi thẳng người, cuối cùng cũng có đồ nướng để ăn rồi!

Trương Khởi Lân cũng ngóng trông.

Chương 271

Cả đời y cô độc, ký ức thân phận đều mất hết, Trụ Tử đi theo mình chịu không ít khổ.

Khó khăn lắm bây giờ mới có một chút cảm giác vinh dự.

Hy vọng đồ nướng này, Trụ Tử có thể ăn vui vẻ.

Cuối cùng cũng đến rồi!

Mắt Diệp Thần sáng rực!

Trời ơi, bốn nhân ngư khiêng một cái mâm khổng lồ tới.

"Muộn Du Bình, đây là?

Dê quay nguyên con?

Bò quay nguyên con?" "Mẹ kiếp!

Muộn Du Bình!

Hết sẩy luôn!

Ta đói có thể ăn hết một con bò!" Một tiếng "Bùng".

Cả món nướng khổng lồ được đặt lên bàn.

Bên trên được đậy một cái nắp rất lớn.

Cô bé phục vụ còn chưa động tay, Diệp Thần đã vội vàng đứng dậy.

Một cái vén mạnh toàn bộ cái nắp trên món nướng.

Hơi nước bốc lên nghi ngút, Diệp Thần ghé sát vào nhìn.

Vừa đưa mắt vào, hắn đã thấy những lớp vảy cá dày đặc.

Sợ đến mức Diệp Thần vội vàng rụt đầu lại!

Cái quái gì!

Đây đâu phải dê quay nguyên con, bò quay nguyên con gì!

Đây lại chính là khỉ biển quay nguyên con!

"Vẫn... vẫn là khỉ biển?" Diệp Thần kinh ngạc hỏi một câu.

"CP của Thiếu chủ, đây là đãi ngộ chỉ dành cho quý khách tôn quý nhất của chúng ta.

Những tộc nhân Hải Nữ Yêu khác của chúng ta, mấy năm cũng không ăn được một lần." Trương Khởi Lân vốn định từ chối thẳng món ăn này, nghe cô thị nữ này nói vậy, y ngược lại có chút không tiện từ chối.

Đúng lúc này!

Từ trong phòng nhỏ bước ra một nhân ngư, vừa tới liền hành lễ với Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

"Thiếu chủ, CP của Thiếu chủ, bữa đại tiệc hôm nay là do Lam Ngư Trưởng Lão đích thân xuống bếp làm, bà ấy đã nghìn năm không đích thân xuống bếp rồi.

Nhưng vì muốn Thiếu chủ có thể ăn được món ngon nhất thiên hạ này, Lam Ngư Trưởng Lão đã đích thân tự tay làm từng món một!

Không cho phép người khác chạm vào." Diệp Thần vừa nghe.

Cái quái gì thế này, chuyện này lại rắc rối rồi.

Hắn vốn định từ chối thẳng cho xong.

Nhưng vừa nghĩ đến lão nhân ngư đã sống mấy nghìn năm này, cứ "Thiếu chủ này, Thiếu chủ nọ" gọi Muộn Du Bình, lại còn đích thân xuống bếp.

Điều này khiến Diệp Thần càng thêm khó xử.

Mặt mũi của hắn là nhỏ, mặt mũi của Muộn Du Bình mới là lớn a.

“À, đúng rồi, Thiếu chủ, CP của Thiếu chủ.

Lam Ngư Trưởng Lão bảo ta phục vụ hai vị dùng bữa.

Hai vị ai ăn cái đó?” Diệp Thần vừa nghe.

Nghi hoặc không hiểu.

“Cái đó?” Trương Khởi Lân cũng nhìn về phía cô bé phục vụ nhân ngư này.

“Chính là cái ấy ạ!” Cô bé phục vụ nhân ngư vừa nói, vừa dùng một chiếc đũa đưa qua, gạt gạt.

Diệp Thần: ...

Trương Khởi Lân: ...

“Thiếu chủ, CP của Thiếu chủ, con nhân ngư này rất cường tráng, cái này ít nhất cũng nửa mét, hơn nữa giá trị dinh dưỡng của nó cực cao.” Trương Khởi Lân vẻ mặt mờ mịt.

Tình cảnh này, hoàn toàn không biết làm sao để ứng phó.

Diệp Thần nhìn cô bé phục vụ, lại nhìn cái "nửa mét" kia.

“Giá trị dinh dưỡng gì?

Không hiểu lắm.” “Chính là hành vi sinh sản mà loài người các vị thường nói đó.

Cái ấy có thể tăng cường năng lực đáng kể!” Mắt Diệp Thần mở to.

“Có huyền hồ đến vậy sao?

Hơn cả thận bảo còn hiệu nghiệm?” “Đúng vậy!

CP của Thiếu chủ, mấy nghìn năm trước, loài người các vị có một vị đế vương, thường xuyên ép buộc tộc nhân chúng ta cống nạp cái

thứ này!" Vừa nghe điều này, Diệp Thần lập tức hứng thú.

Đế vương loài người?

Mấy nghìn năm trước?

Trời ơi!

Là ai mà dũng mãnh vô địch đến vậy?

"Vị đế vương đó là?" "Chúng ta đều là hậu bối, ta cũng chỉ hơn 400 tuổi, ta là nghe bà nội ta kể, tên vị đế vương đó không rõ lắm, nhưng, người đó hình như, hình như đặc biệt thích vợ của người khác." Diệp Thần vừa nghe.

Lập tức kinh ngạc ho khan không ngừng.

"Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ..." "Trụ Tử, ngươi không sao chứ.

Ta vỗ vỗ cho ngươi!" "Đến đây, Trụ Tử, mau uống chút nước." Trương Khởi Lân vừa ho khan, vừa uống một ngụm nước.

Đúng lúc này.

Cô bé phục vụ nhân ngư lại đột nhiên nói một câu.

"Nghe nói vị đế vương đó, cả đời đã ăn hơn một vạn cây!" "Phụt!

Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ..." Diệp Thần phun cả nước trong miệng ra, ho không ngừng!

Vừa ho vừa cười lắp bắp nói.

"Tào...

Tào Tháo, Tào Tháo thích... thích vợ của người khác." "Hắn ta!

Hắn ta vậy mà ăn hơn một vạn cây?

Mẹ kiếp!

Suốt ngày ăn à.

Ghê thật!

Người ghê gớm thật!" Trương Khởi Lân: ...

Giờ khắc này!

Mấy cô bé thị nữ nhân ngư đều đang nhìn bọn họ.

Khuyên bọn họ mau dùng bữa.

Nhưng!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần căn bản không nuốt nổi!

Diệp Thần nhìn Trương Khởi Lân, cười khổ.

Trương Khởi Lân cũng vẻ mặt cực kỳ ngượng ngùng.

Diệp Thần trong lúc nguy cấp chợt nảy ra ý.

"Đúng rồi, các ngươi còn có món ăn nào khác không, chúng ta muốn được biết thêm một chút." "Ôi!

Đúng rồi!

Thiếu chủ!

CP của Thiếu chủ, hai vị vừa nói, ta mới nhớ ra, quả thật có.

Mấy món mới bắt được hai hôm nay." Diệp Thần vừa nghe, lập tức hứng thú!

Đây chắc chắn là cua hoàng đế, tôm hùm, tôm tích gì đó chứ.

"Vậy, có thể cho chúng ta xem không?

Ta là người thích thử những món ăn mới, loại thức ăn phong phú, ta ăn cơm mới thấy vui." Diệp Thần thầm nghĩ, mẹ kiếp, cứ đưa thêm nhiều món lên, chọn cái mình ăn được, thì sẽ không quá ngượng ngùng.

"Thiếu chủ, CP của Thiếu chủ, hai vị đợi một lát.

Lập tức bưng lên cho hai vị.” Diệp Thần thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không còn ngượng ngùng nữa.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần một cái, trực tiếp giơ ngón cái lên.

“Trụ Tử, làm tốt lắm!” “Đùa thôi, Tiểu Muộn Du Bình, Trụ Tử ca ca của ngươi rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc, nhưng lại luôn dựa vào tài hoa.” “Đúng đúng, Trụ Tử, ngươi lợi hại!

Xem ngươi đắc ý chưa kìa.” “Muộn Du Bình, bây giờ món ăn của họ đều đã lên, chúng ta cứ động đũa qua loa, tổng không đến nỗi ngượng ngùng.

Hắc hắc!” “Muộn Du Bình, nói không chừng còn có cua hoàng đế, sơn hào hải vị gì đó, có thể ăn uống thả ga một bữa!” Trương Khởi Lân gật đầu.

Không còn cách nào khác, món đầu khỉ biển hấp, khỉ biển quay nguyên con này căn bản không nuốt nổi!

Đúng lúc này.

Cô bé phục vụ nhân ngư vừa nãy rời đi, chạy tới hô lên.

“Các ngươi tất cả đều qua đây, bưng món cho Thiếu chủ và CP của Thiếu chủ.

Mau lại đây!” “Vâng!” Diệp Thần vỗ hai tay một cái!

“Muộn Du Bình, đại tiệc sắp đến rồi!

Ai nha, thật không thể ngờ a, Tiểu Muộn Du Bình nhà ta lại là Thiếu chủ, lại là vương tử?” “Muộn Du Bình a, Trương gia của các ngươi trước đây oách đến vậy sao?” Trương Khởi Lân khẽ cười, y cũng không rõ lắm.

Đúng lúc này!

Một giọng nói truyền đến.

“Lên món cho Thiếu chủ!

CP của Thiếu chủ!” Sau đó từng cô bé phục vụ nối tiếp nhau, tất cả đều bưng mâm đi vào!

Diệp Thần phấn khích không thôi, nhiều mâm như vậy, chắc chắn có món ngon, hắn hận không thể lập tức mở nắp ra xem!

Tám cái mâm, mỗi cái đều đựng trong những vật chứa khác nhau.

Bên trên đều được đậy những cái nắp tinh xảo.

Cô bé nhân ngư la lỵ đi đến, nhẹ nhàng nói.

“Thiếu chủ, CP của Thiếu chủ, đây là những món chúng ta mới bắt được trong hai ngày gần đây, Lam Ngư Trưởng Lão sợ hai vị sẽ không thích, cho nên lúc đầu không mang lên.

Nhưng, đối với hoàn cảnh hiện tại của chúng ta, đây đã là những món mỹ thực quý giá không thể có được rồi!” Diệp Thần gật đầu.

“Cảm ơn đã khoản đãi!

Cảm ơn đã khoản đãi!

Các ngươi lấy những món ngon nhất của mình để khoản đãi chúng ta, thật sự rất cảm ơn.

Ha ha!” Trương Khởi Lân khẽ gật đầu, bày tỏ ý cảm ơn.

Diệp Thần vội vàng đứng dậy, bắt đầu mở nắp.

Cái nắp đầu tiên được mở ra!

Lập tức ngớ người!

Lại là!

Lại là!

Đầu người!

Nói cụ thể hơn, cái quái gì đây chính là cái đầu của đạo mộ giả tên A Tỷ!

Trời đất!

Diệp Thần vừa ghê tởm vừa ngớ người!

Hắn liên tiếp mở mấy cái nắp khác.

Chương 272

Toàn bộ là thân thể và tứ chi của con người.

Diệp Thần cảm thấy buồn nôn, hắn quay người ho khan không ngừng.

"Ối óe...

Ối óe..." Trương Khởi Lân cũng rất ghê tởm, nhưng y đã kìm lại.

Y vội vàng lại rót nước cho Trụ Tử, vội vàng vỗ lưng cho Trụ Tử.

"Không sao chứ, Trụ Tử, mau uống chút nước." Diệp Thần uống một ngụm nước, dịu đi một chút, hắn cũng không dám nhìn bàn nữa.

Bình thường gặp bao nhiêu chuyện kinh khủng, bao nhiêu máu me, đó đều là giết chóc!

Diệp Thần không hề cảm giác.

Nhưng!

Mẹ kiếp!

Những thứ này một khi đặt trước mặt ngươi, lại còn bảo ngươi ăn!

Ai mà chịu nổi?

Diệp Thần thật sự muốn chửi người, hắn ngẩng đầu nhìn Muộn Du Bình.

Lúc này mới phát hiện sắc mặt Muộn Du Bình xanh mét!

Rất rõ ràng y đang rất tức giận!

Diệp Thần rất ít khi thấy Trương Khởi Lân tức giận, nhưng lần

này, y hình như thật sự muốn bùng nổ rồi.

“Mang hết những thứ này xuống!” “A?” Thị nữ không hiểu.

Trương Khởi Lân lại lớn tiếng hô một lần nữa!

“Mang hết những thứ này xuống cho ta!

Mẹ kiếp, nghe thấy không!” “Bốp!” Trương Khởi Lân buông một câu tục tĩu, lại vỗ mạnh xuống bàn một cái!

Lập tức!

Tất cả nhân ngư xung quanh đều quỳ xuống!

Toàn thân run rẩy!

Ngay cả thị vệ đứng gác ở cửa cũng đồng loạt quỳ xuống!

“Bộp bộp...” Một tiếng bước chân nhanh chóng chạy tới.

Người đó vừa đến liền quỳ xuống trước mặt Trương Khởi Lân.

Hóa ra là Lam Ngư Trưởng Lão!

“Thiếu chủ!

Thiếu chủ!

Xin người thứ tội!

Thứ tội!” Diệp Thần thật sự rất kinh ngạc, hắn vẫn luôn quan sát các tình huống trên sân.

Hắn không ngờ Muộn Du Bình vỗ một cái xuống bàn.

Những nhân ngư này lại sợ đến mức này.

Ngay cả vị lãnh đạo nhân ngư Lam Ngư Trưởng Lão, cũng toàn thân run rẩy!

Ánh mắt Trương Khởi Lân lạnh lùng, lộ ra hàn quang.

Y thở dài một hơi.

“Mang hết đồ đi!

Ta không muốn nhìn thấy!” Lập tức!

Lam Ngư Trưởng Lão vội vàng ra hiệu cho thị nữ nhanh chóng mang đồ đi.

Còn bản thân Lam Ngư Trưởng Lão, lại không dám có chút lơ là nào, bà vẫn quỳ ở đó, toàn thân run rẩy.

“Thiếu chủ thứ tội!

Thiếu chủ thứ tội!

Hải Nữ Yêu Tộc chúng ta đã mấy nghìn năm không ra khỏi mộ táng này rồi.

Thức ăn khan hiếm, tất cả đều dựa vào các loại sinh vật thực vật trong mộ địa này mà ăn.

Đại dương chúng ta càng không thể đi ra ngoài, sẽ phá hủy tính mật bế của mộ táng dưới lòng đất này, hơn nữa ở cửa ra còn có bạch tuộc khổng lồ do Nữ vương sắp xếp canh giữ, cho nên, chúng ta đã mấy nghìn năm không ăn hải sản rồi.” “Lão bà già này trước đây còn được biết đến những món ngon hải sản, nhưng những hậu bối này đều chưa từng thấy qua, xin người thứ tội!

Xin người thứ tội!” Sắc mặt Trương Khởi Lân hơi dịu lại.

Diệp Thần bên cạnh thấy tình hình như vậy, cũng vội vàng kéo kéo Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình, Muộn Du Bình, đừng giận nữa, có lẽ những thứ này trong mắt họ đã là tốt nhất rồi!” Lam Ngư Trưởng Lão cảm kích nhìn Diệp Thần, sau đó không ngừng gật đầu.

Sắc mặt Trương Khởi Lân dịu lại, lại nhìn về phía Diệp Thần.

“Trụ Tử, ngươi không sao rồi chứ?

Hay là ngươi ăn chút nấm đi, thật sự là... ai!" Lam Ngư Trưởng Lão vừa nghe, chợt bừng tỉnh.

"Thiếu chủ!

Thiếu chủ, nấm chúng ta có!

Chúng ta có!

Nấm trong mộ địa này rất nhiều, chúng ta có rất nhiều, ta sẽ đi làm cho hai vị." Trương Khởi Lân nhẹ nhàng nói một câu: "Ngươi bảo người khác đi làm đi, bỏ chút ớt vào, à, đúng rồi, các ngươi có ớt không." "Cái này..." Lam Ngư Trưởng Lão ấp úng nói, "Cái này thật sự không có." Trương Khởi Lân từ trong lòng lấy ra gói ớt.

"Dùng cái này đi." Có một cô bé phục vụ nhân ngư vội vàng nhận lấy, chạy đi nhà bếp.

"Lam Ngư Trưởng Lão, ngươi đứng dậy đi." "Tuân lệnh, Thiếu chủ." "Ta vừa nãy đang suy nghĩ một vấn đề, vì sao phụ mẫu ta không phải Hải Nữ Yêu Tộc, mà các ngươi lại luôn gọi ta là Thiếu chủ." "Thiếu chủ, chẳng lẽ người ngay cả cái này cũng không nhớ sao?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

Lam Ngư Trưởng Lão suy nghĩ một chút, chậm rãi nói một câu.

"Cái này người vẫn là nên đến mộ thất của Nữ vương chúng ta, tìm kiếm đáp án đi.

Thứ ti chức không dám nói lung tung." Diệp Thần nhanh nhảu hỏi một câu.

"Vậy mộ thất Nữ vương của các ngươi đi thế nào?

Chúng ta bây giờ đi ngay." Lam Ngư Trưởng Lão do dự một chút, vẻ mặt lộ rõ sự lo lắng.

"Lam Ngư Trưởng Lão, ngươi vì sao vậy?

Chẳng lẽ ngươi không muốn ta và Muộn Du Bình đi qua?" "Không không không!

Không phải!

Nữ vương đã từng dặn dò, nếu Thiếu chủ đến, nhất định phải gặp, chỉ là..." "Ai nha, chỉ là cái gì?

Nói đi, ngươi!" "Bên trong cùng của cung điện nhân ngư chúng ta, có một cánh cửa, mộ thất Nữ vương lại chính ở cánh cửa đó.

Nhưng, bên trong có những thứ rất kinh khủng." Lam Ngư Trưởng Lão hơi dừng lại một chút, tiếp tục nói.

"Không biết Thiếu chủ còn nhớ Xích Viêm Giao Long không?" "Xích Viêm Giao Long?" Trương Khởi Lân gật đầu, y sau đó hỏi một câu.

"Xích Viêm Giao Long không phải đã chết rồi sao?

Có liên quan gì đến nó?" "Xích Viêm Giao Long không chết, năm đó nó chỉ bị Đế Hoàng Bệ Hạ phong ấn.

Tình hình cụ thể thế nào, ta cũng không hiểu rõ.

Mà vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư của chúng ta chìm xuống, càng có liên quan lớn đến nó.

Các người vào nơi an nghỉ của Nữ vương, sẽ hiểu." "Lam Ngư Trưởng Lão, nguy hiểm mà ngươi nói là?" "Năm đó Xích Viêm Giao Long đã để lại một tia Linh Hồn Chi Lực trong vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư của chúng ta, khi Nữ vương qua đời, đã phong ấn nó vào trong mộ huyệt của mình." Trương Khởi Lân trong lòng chấn kinh.

Y không ngừng hồi tưởng lại chuyện Xích Viêm Giao Long.

Nhưng!

Y cũng không rõ, lời Lam Ngư Trưởng Lão vừa nói về phong ấn

Xích Viêm Giao Long có ý nghĩa gì.

Vì nơi đây có đáp án.

Vậy thì cứ vào xem rồi nói sau.

Trên mặt Trương Khởi Lân hiện lên một vẻ lo lắng nhẹ.

Diệp Thần ngược lại đầy kích động, nhiệt huyết sôi trào.

Nếu thật sự những thứ này đều là thật, phải chăng báo hiệu phía sau, đánh nhau sẽ càng điên cuồng hơn!

Tuyệt vời quá!

Ha ha!

Chém người chém nhiều rồi, bây giờ còn có rồng, chém nó thì phải đã cỡ nào!

"Ta cứ nói mà, mấy gia tộc kia hoàn toàn không đủ chém, cuối cùng cũng có món mới cho ta rồi!

Ha ha!" ...

Chưa lâu sau.

Đầu bếp bưng lên ba cái mâm, nấm xào, nấm kho tàu, nấm hấp.

Một tô canh nấm lớn.

Mặc dù đều là nấm, nhưng vẫn khiến Diệp Thần và Trương Khởi Lân thèm ăn.

Hai người ăn vui vẻ không thôi.

Trong khi đó.

Lam Ngư Trưởng Lão đứng cách đó không xa, lại nước mắt lưng tròng.

Lòng bà không ngừng run rẩy.

Lẩm bẩm nói: “Không ngờ Thiếu chủ nhân tôn quý, có một ngày lại đáng thương như vậy.

Nữ vương, Đế Hoàng Bệ Hạ, bảo hộ Thiếu chủ!

Bảo hộ Thiếu chủ!” ...

Hai người ăn xong cơm, không kịp nghỉ ngơi.

Trương Khởi Lân muốn nhanh chóng tiến vào mộ thất Nữ vương Á Đặc Lan Đế Tư.

Y muốn sớm làm rõ những chuyện này, tìm kiếm một số ký ức.

Diệp Thần đương nhiên hiểu tâm trạng cấp bách của Trương Khởi Lân.

Hai người từ biệt Lam Ngư Trưởng Lão, theo con đường mà Lam Ngư Trưởng Lão chỉ, vội vàng lên đường!

Bên trong cùng của tòa cung điện này là một con đường mộ dài.

Vừa vào đường mộ họ lại vội vàng mở vòng tay trực tiếp ra.

Ban đầu có giao ước với Lão Phật Gia, vòng tay trực tiếp sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tỷ suất người xem, không thể tắt quá lâu.

Khán giả kênh trực tiếp cuối cùng sau nửa ngày, lại một lần nữa nhìn thấy Tiểu Ca và Trụ Tử ca đẹp trai bức người.

“Tiểu Ca, Trụ Tử ca, hai người chạy đi đâu vậy?

Làm tôi khóc ròng nửa ngày trời!

Ô ô...” “Chắc là tín hiệu vòng tay trực tiếp của cái tổ chương trình rách nát này không ổn định.

Các bạn xem, Tiểu Ca và Trụ Tử ca đã vào bên trong mộ táng rồi kìa.” “Đúng vậy, nhìn chỗ này hình như là một con đường mộ, bọn họ chắc chắn đã qua mê cung rồi!” “Quá lợi hại!

Quả nhiên bí kíp độc môn của Trụ Tử ca chính là thiên tú!

Quá lợi hại!

Cái mê cung khó như vậy mà hắn cũng có thể dễ dàng vượt qua.” “Lạ thật!

Vừa nãy thấy xà yêu đâu rồi?

Sao không thấy?

Chẳng lẽ bị Trụ Tử ca và Tiểu Ca giết rồi?” Khán giả đương nhiên sẽ không biết, vừa nãy kẻ giết hại các đạo mộ giả khác không phải là xà yêu.

Mà chính là Hải Nữ Yêu Tộc!

Trương Khởi Lân vừa nãy đối với cách ăn thịt người của họ, rất không vui.

Cho nên, sau khi Trương Khởi Lân và Diệp Thần rời đi.

Hải Nữ Yêu Tộc cũng không còn đi tàn hại đạo mộ giả nữa.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi khoảng một canh giờ.

Đến trước một cánh cổng đồng đen khổng lồ.

Diệp Thần dùng đao cạo cạo.

Hóa ra cánh cổng đồng này vốn là màu đỏ, nhưng không biết vì nguyên nhân gì.

Cứ như bị lửa thiêu qua vậy.

Trên cánh cổng này đen kịt một mảng lớn.

“Muộn Du Bình, cánh cửa này bị thiêu thành ra thế này, Thanh Đồng Môn biến thành Hắc Đồng Môn.

Chương 273

Vì sao lại phải phóng hỏa ở đây?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

Y cũng không nghĩ thông.

Y tiến lên tìm kiếm phương pháp mở Hắc Đồng Môn này.

Nhưng, dù tìm thế nào, trên hai bên bức tường đá căn bản không có cơ quan.

Diệp Thần giơ Trảm Phách Đao lên chém mạnh một cái.

Trên Hắc Đồng Môn khổng lồ bị Trảm Phách Đao chém ra một vết nứt rất sâu.

Diệp Thần cúi xuống, ghé vào vết nứt nhìn.

Mặc dù không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nhưng, hắn lại cảm nhận được một tia khí tức cực nóng.

Khán giả thấy Diệp Thần không ngừng vung đao chém lên Hắc Đồng Môn, đều khuyên Trụ Tử ca tìm kiếm cơ quan, đừng chém lung tung, cánh cửa này làm sao có thể chém ra được.

"Đồng môn từ xưa đã kiên cố vô cùng!

Làm sao có thể chém ra được." "Mặc dù tôi rất thích Trụ Tử ca, nhưng, tôi vẫn cảm thấy, cánh cửa này rất khó chém!" "Nhưng Tiểu Ca cũng đã tìm khắp xung quanh rồi mà.

Căn bản không có chìa khóa." Diệp Thần thấy liên tiếp mấy nhát đao sau, có thể cảm nhận được khí tức cực nóng.

Chứng tỏ Hắc Đồng Môn này không dày như tưởng tượng.

Hắn vung Trảm Phách Đao chém mạnh vào cánh cửa.

“Bốp bốp bốp...” Trương Khởi Lân tìm kiếm rất lâu, thực sự không còn cách nào.

Y thấy Diệp Thần vung đao chém không ngừng, mà chỗ bị Trụ Tử chém, rõ ràng đã xuất hiện vết nứt.

Trương Khởi Lân vô cùng kinh ngạc.

Y vội vàng xông tới.

Vung Hắc Kim Cổ Đao, hai người cùng liều mạng vung chém.

Cánh cổng đồng đen bị hai người hợp lực chém liên tục nửa canh giờ.

Cuối cùng xuất hiện một vết nứt rất dài.

“Muộn Du Bình, lùi lại một chút, xem ta đây!” Diệp Thần lùi lại mấy bước sau đó, đột nhiên xông tới.

Thuận thế vung đại đao ra.

Một tiếng “Bốp”.

Trên Hắc Đồng Môn xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

“Mẹ kiếp, cuối cùng cũng chém ra được!

Ta suýt nữa là muốn Thủy Giải Trảm Phách Đao rồi!

Thủy Giải xong thì chẳng phải là một nhát dao thôi sao.” Trương Khởi Lân khẽ cười, y đã dặn Diệp Thần, cố gắng không để hắn sử dụng Thủy Giải và Linh áp, vì thủ đoạn nghịch thiên sẽ hại thân.

Diệp Thần “ầm ầm...” đá mạnh mấy cú.

Cuối cùng đã mở được một lối ra.

Diệp Thần đi trước chui vào.

Trương Khởi Lân theo sát phía sau.

Vừa bước vào đây, đập vào mắt chính là một mộ thất siêu cấp khổng lồ ở phía trước.

Ở giữa cuối mộ thất này đặt một cỗ quan tài vàng rất lớn.

Xung quanh đầy rẫy bích họa.

Điều kỳ lạ nhất là.

Nơi đây thật sự rất nóng!

Nhiệt độ siêu cao!

Hơn nữa, ở bốn góc tường của mộ thất, đều có một đài đèn.

Trong đài đèn đang cháy rực ngọn lửa thi du.

Theo lý mà nói.

Dù là bốn ngọn lửa lớn cháy rực, cũng không đến nỗi khiến mộ thất này nóng bỏng đến vậy.

“Muộn Du Bình, đi sau ta.

Chỗ này rất kỳ lạ!” Lời Diệp Thần vừa dứt.

Trước mặt hai người liền có một cái bóng màu lam từ từ hiện ra.

Đây là một con giao long màu lam vô cùng, vô cùng khổng lồ.

Trên đầu nó có một cái sừng, mắt đỏ như máu, cứ như trong hốc mắt đang cháy rực lửa vậy.

“Xích Viêm Giao Long!

Trụ Tử, Xích Viêm Giao Long!” “Muộn Du Bình, cái này chắc chỉ là một tia hồn phách của nó thôi.

Thân thể nó lúc ẩn lúc hiện, rõ ràng căn bản không phải thực thể.” Trương Khởi Lân nhớ lại, trong cái hang động đầy băng tinh đó.

Bộ hài cốt khổng lồ ở đó mới là chân thân của Xích Viêm Giao

Long.

Đúng lúc này.

Huyễn ảnh Xích Viêm Giao Long khổng lồ kia đột nhiên chậm rãi cúi đầu xuống.

Cái đầu rồng của nó to bằng một căn nhà, từ từ vươn đến trước mặt Trương Khởi Lân.

"Trương Khởi Lân... khà khà khà... ngươi vậy mà còn sống..." Trương Khởi Lân nhíu mày, vô số hình ảnh lập tức hiện ra trong đầu y.

Ấn tượng sâu sắc nhất chính là cảnh Xích Viêm Giao Long hoành hành giết người trên biển.

Diệp Thần chắn trước mặt Trương Khởi Lân.

"Xích Viêm Giao Long?

Tên ngươi cũng bá khí đấy, chỉ là trông quá kinh tởm thôi!" "Ngươi là ai?

Một nhân loại nhỏ bé, ngươi gan lớn thật đấy." "Thân thể to lớn như vậy, cái vảy rồng trên đầu lại bé tí, với cái dáng vẻ nhút nhát của ngươi, ngươi có hùng phong gì chứ?" "Ngươi!

Thật là tìm chết!

Đó là sừng rồng của ta!" Xích Viêm Giao Long cực kỳ phẫn nộ.

"Đừng che giấu nữa!" Diệp Thần cố ý nói, "Bé thì là bé, trách gì các ngươi rồng đều sắp tuyệt chủng rồi.

Dáng vẻ này cũng chẳng có năng lực gì đáng kể a... chậc chậc." "Ngươi nhân loại này!

Ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Xích Viêm Giao Long

lập tức quay đầu, trừng mắt nhìn Trương Khởi Lân.

“Trương Khởi Lân, ta ngửi thấy mùi Thiên Châu trên người ngươi.

Ngươi giao nó cho ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Còn về cái nhân loại này, ta sẽ xé xác hắn ra!” Trương Khởi Lân hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Lạnh lùng nói: “Xích Viêm Giao Long, có phải ngươi đã giết phụ mẫu ta không?” “Ồ?

Khà khà khà...

Ta làm gì có bản lĩnh giết cha ngươi a, ông ấy bị...

ồ, không thể nói, không thể nói a, còn về mẫu thân ngươi, ta căn bản chưa từng gặp.” “Trương Khởi Lân, đừng hỏi nhiều nữa, dù sao ngươi cũng chắc chắn phải chết!” Diệp Thần thấy nó chửi Muộn Du Bình, trong lòng nổi giận đùng đùng.

“Trông xấu xí như vậy, lại còn thích làm màu, thật là một súc sinh!” Diệp Thần vác Trảm Phách Đao, trừng mắt nhìn nó một cách hung dữ.

“Một tiểu ấu miêu của Trương gia, một nhân loại nhỏ bé.

Muốn đối phó với ta, thật là quá buồn cười.” “Ngày hôm nay!

Ta sẽ khiến các ngươi hóa thành tro bụi!” Phải nói rằng giờ khắc này người chấn kinh nhất.

Chắc chắn không phải Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Hai người họ sớm đã nghe nói về Xích Viêm Giao Long, cho nên khi thực sự gặp được, cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút.

Tuy nhiên!

Cả Mộ Táng Tinh Cầu, đặc biệt là khán giả kênh trực tiếp.

Lần này!

Hoàn toàn bùng nổ!

“Rồng?

Đó là rồng sao?

Trời ơi, tôi có đang nằm mơ không?” “Tôi cũng thấy rồi!

Bóng rồng đó lúc ẩn lúc hiện, nó cuộn tròn ở đó, cũng cao gần trăm mét!

Trời đất ơi!” “Rốt cuộc là chuyện gì thế này, thế giới sắp hủy diệt sao?

Có phải tận thế đến rồi không?

Vì sao lại có rồng?

Vì sao?” “Ô ô, Tiểu Ca, Trụ Tử ca, mau chạy đi, đây là rồng mà, hai người làm sao có thể đánh lại!

Ô ô...” “Tôi cảm thấy, sắp có biến rồi!

Thế giới này sắp có biến rồi!” Cảm giác thế giới sắp có biến, còn xa không chỉ là những khán giả này.

Chủ Môn Quỷ Môn của Tứ Hợp Viện, Lão Phật Gia Hoắc Hương Cô.

Lúc này vẻ mặt ngưng trọng.

Thần sắc bà kinh ngạc vạn phần!

Dù bà từng nhiều lần nghe nói về truyền thuyết rồng.

Nhưng!

Bà vẫn khó có thể hiểu, vì sao rồng lại thực sự tồn tại.

Nếu rồng thực sự tồn tại, vậy thì không cần nói nhiều, rất nhiều bí mật về mộ táng trên Mộ Táng Tinh Cầu, cũng có thể là thật.

Lần này thật sự tệ rồi!

Tận thế sắp đến rồi!

Lão Phật Gia sắc mặt nặng nề, nhẹ nhàng phân phó quản gia đi theo phía sau.

"Thông báo các Đường chủ của các đường khẩu, và đạo diễn tổ chương trình, đến bàn bạc việc trọng đại!" "Minh bạch!

Lão Phật Gia!" ...

Cổ quốc phương Đông, Tào thị hoàng tộc.

Tào Nhĩ với vẻ mặt vô cùng hí hước nhìn kênh trực tiếp.

Đúng lúc các tử đệ tông tộc khác của Tào thị hoàng tộc từng người một sợ hãi đến toàn thân run rẩy vì con giao long này.

Thì Tào Nhĩ lại vẻ mặt vui mừng.

"Xích Viêm à, ha ha, mảnh hồn phách của ngươi cũng sắp xuất hiện rồi.

Ngươi cũng sắp rồi nhỉ." "Giang sơn đa kiều như vậy, ta phải nhanh chân lên thôi!

Ha ha ha..." ...

Diệp Thần đối mặt với lời nói của huyễn ảnh Xích Viêm Giao Long.

Hắn không hoảng không vội, phẫn nộ quát mắng.

"Nếu bản thể của ngươi đến đây, ta thừa nhận, ngươi có tư cách nói mình trâu bò.

Nhưng, ngươi bây giờ chỉ là một tia linh hồn tàn dư mà thôi!"

Huyễn ảnh Xích Viêm Giao Long lập tức kinh ngạc vạn phần.

"Ồ?

Xem ra, ngươi không phải người bình thường a.

Ta cứ nói mà, có thể cùng với người thừa kế Trương gia, chắc chắn ngươi không phải phàm nhân.

Nhưng, tia linh hồn này của ta đủ để giết chết các ngươi.

Các ngươi quá yếu rồi!" Lời vừa dứt.

Huyễn ảnh Xích Viêm Giao Long há miệng ra.

Một đạo hỏa diễm khổng lồ tức khắc xông tới.

Diệp Thần che Trương Khởi Lân ở phía sau, hắn giơ Trảm Phách Đao chống đỡ ngọn lửa hùng hùng liệt liệt.

Ngọn lửa hung mãnh ập tới, lập tức khiến cả mộ thất nóng bỏng vô cùng.

Quần áo trên người Diệp Thần, nhiều chỗ bị lửa thiêu cháy.

Chương 274

Tay hắn cầm Trảm Phách Đao cũng bị thiêu rất nóng.

Diệp Thần thật sự rất chấn động.

Nếu, một tia huyễn ảnh của Xích Viêm Giao Long đã lợi hại như vậy.

Vậy thì bản thể của nó sẽ khủng khiếp đến mức nào.

May mắn thay, Muộn Du Bình nói.

Bản thể của Xích Viêm Giao Long bây giờ là một bộ hài cốt.

Đúng lúc này.

Ngọn lửa hùng hùng xông về phía Diệp Thần.

Trương Khởi Lân lập tức đưa tay ra.

Một mảnh băng tinh từ trong tay y bay ra, hàn khí lập tức bao trùm toàn bộ không gian mộ thất.

Ngọn lửa của huyễn ảnh Xích Viêm Giao Long ngày càng nhỏ, dần dần tắt lịm!

"Trương Khởi Lân!

Ngươi vậy mà đã đạt được Băng Sương Chi Tâm?

Ngươi vậy mà đã đạt được Băng Sương Chi Tâm?" Diệp Thần lập tức cảm thấy toàn thân mát lạnh vô cùng, vô cùng thoải mái.

Hắn nhìn Trương Khởi Lân, trên mắt và mặt y có một lớp băng tinh mỏng, trông cực kỳ mê người.

Trên bộ quần áo trắng của y, dường như phủ đầy bông tuyết, vô cùng thần bí.

“Trụ Tử, ngươi không sao chứ?” “Không sao!

Muộn Du Bình, ngươi biết không?

Ngươi thật sự đẹp trai đến nổ tung!” Trương Khởi Lân khẽ cười.

“Trương Khởi Lân, ngươi đã đến động băng giá linh hồn?

Ngươi đã gặp bản thể của ta?” Diệp Thần quay lại đối diện với Xích Viêm Giao Long.

“Tiểu Long, ngươi có sợ không, bản thể là một bộ hài cốt, bây giờ lửa cũng bị Băng Sương Chi Tâm khắc chế, ngươi còn có thể làm gì?” Không ngờ Xích Viêm Giao Long lại đột nhiên cười lớn.

Tiếng cười này nghe cực kỳ rợn người.

“Khà khà khà...

Băng Sương Chi Tâm...

Băng Sương Chi Tâm...” “Trương Khởi Lân, ta cảm ơn ngươi a, ha ha ha!

Ngươi cuối cùng, ngươi cuối cùng đã giúp bản thể của ta, giải phong ấn... khà khà khà...” Trương Khởi Lân nhíu mày, chuyện này là sao?

Y đang suy nghĩ lời nói của Xích Viêm Giao Long.

Diệp Thần nắm lấy cánh tay Trương Khởi Lân.

“Đừng nghe nó nói bậy, chúng ta cứ giết nó trước rồi tính?” “Khà khà khà...

Ngươi nhân loại nhỏ bé ngu dốt này, ta là linh hồn, linh hồn biết có ý nghĩa gì không?

Ngươi dùng cái đao rách nát đó, có tác dụng quái gì!” Mắt Diệp Thần bị khí đen bao phủ.

Hắn trừng mắt nhìn Xích Viêm Giao Long.

“Thật sao?

Vừa hay ngươi là linh hồn!” “Vừa hay!

Ta chuyên trị linh hồn!” Linh áp của Diệp Thần tức khắc phóng thích!

Trong khoảnh khắc!

Toàn bộ Trảm Phách Đao đen kịt!

Cả mộ thất tràn ngập một áp lực kinh khủng đến từ linh hồn, lan rộng ra.

Xích Viêm Giao Long hiển nhiên căn bản không ngờ.

Sao lại có tình huống như vậy xảy ra.

Nhưng!

Đối mặt với áp lực linh áp khổng lồ.

Nó liều mạng tăng cường thực lực, giây tiếp theo.

Nó há to miệng máu.

Lập tức nhắm thẳng Diệp Thần cắn tới.

Diệp Thần nhảy lên một cái.

Một đao chém vào sừng rồng của Xích Viêm Giao Long.

Cái sừng rồng này cứng rắn vô cùng, vậy mà chỉ chém ra một vết nứt rất nông.

Trương Khởi Lân cũng vội vàng chạy tới giúp.

Hắc Kim Cổ Đao của y phủ đầy băng tinh lạnh lẽo.

Điều này khiến Xích Viêm Giao Long vốn sống nhờ lửa, có chút kiêng kỵ.

Nhưng!

Dù sao con Xích Viêm Giao Long khổng lồ này cũng có tu vi khủng khiếp, đối phó với công kích của Diệp Thần và Trương Khởi Lân, hoàn toàn là nhẹ nhàng ứng phó.

Trái tim của mọi người trên kênh trực tiếp đều thắt lại!

Vốn dĩ, hai người họ có thể sống sót dưới ngọn lửa của Xích Viêm Giao Long đã rất khó khăn.

Ai có thể nghĩ rằng hai người này lại có thể chủ động phát động tấn công Xích Viêm Giao Long!

"Tiểu Ca và Trụ Tử ca, bây giờ đã thành thần tiên rồi sao?

Vì sao ngay cả rồng cũng có thể đối phó!" "Xích Viêm Giao Long này là thần thú thượng cổ, vừa nãy Đạo Mộ Tướng Quân Nhị Nguyệt Hồng nói, một tia phân thân của nó cũng có thể hủy diệt tất cả nhân loại hiện tại của chúng ta." "Mẹ kiếp!

Tôi thật sự nội tâm kích động bừng bừng!

Tôi chỉ cần nhìn thấy động tác nhảy vồ dũng mãnh vô cùng của Tiểu Ca và Trụ Tử ca, tôi liền hưng phấn!" "Nhưng, Xích Viêm Giao Long là thần thú thượng cổ, mặc dù chỉ có một tia huyễn ảnh, nhưng, làm sao có thể gây ra thương hại cho nó." Mỗi lần Xích Viêm Giao Long há miệng cắn tới, đều bị Diệp Thần và Trương Khởi Lân dễ dàng né tránh.

Dù sao đây là một mộ thất, nó không thể triển khai hết sức mạnh.

Nó thỉnh thoảng phun lửa, tấn công Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Đúng lúc này.

Xích Viêm Giao Long thân thể dựng thẳng lên, phát ra một tràng

cười quỷ dị.

"Khà khà khà..." "Để các ngươi thử tuyệt chiêu của ta đi, tuy rằng chỉ có một phần mười uy lực của thực thể ta.

Nhưng, muốn khiến hai ngươi tan thành tro bụi, vẫn là thừa sức!" Lời vừa dứt.

Hai cái móng vuốt khổng lồ của Xích Viêm Giao Long, lập tức vươn lên không trung!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần chăm chú nhìn chằm chằm vào chiếc móng vuốt khổng lồ này.

Năm cái gai nhọn dài hai mét chợt phóng ra từ móng vuốt của nó.

Lập tức vồ tới Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Hai người thân pháp cực nhanh, trong nháy mắt đã lăn mình né tránh.

Nhưng móng vuốt của Xích Viêm Giao Long lại đâm thẳng xuống đất.

Toàn bộ nền đá cứng rắn như thể đậu phụ, lập tức bị khoét ra mười cái hố sâu hai mét.

Ngay sau đó.

Hai người nhảy vọt lên, men theo lớp vảy của Xích Viêm Giao Long mà nhảy lên đỉnh đầu nó.

Những chiếc móng vuốt khổng lồ của Giao Long không ngừng vồ tới.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần liên tục né tránh, cuối cùng nhảy đến đỉnh đầu Xích Viêm Giao Long.

Trương Khởi Lân vung Hắc Kim Cổ Đao đầy hàn khí chém ra thật

nhanh.

Hắc Kim Cổ Đao lập tức chém vào đầu Xích Viêm Giao Long.

Không ngờ.

Cái bóng của Xích Viêm Giao Long bỗng dần vỡ vụn, rồi từ từ biến mất.

Điều này khiến Trương Khởi Lân không khỏi bất ngờ, xem ra ảo ảnh linh hồn quả thực rất dễ bị đánh tan.

Kênh trực tiếp lập tức vang lên một tràng reo hò cổ vũ.

“Tiểu Ca thật lợi hại!

Tiểu Ca thân thể thật linh hoạt, công phu của Tiểu Ca thật giỏi!” “Oa!

Tôi muốn cả hai người họ, ai cũng được hết!

Quá đỉnh luôn!

Rồng cũng giết được!” “Mấy người không thấy con Xích Viêm Giao Long này chết hơi vội vàng sao?” “Chẳng phải vô nghĩa sao?

Dù sao nó cũng chỉ là một ảo ảnh thôi mà.” Diệp Thần đứng đó, bất động.

Theo như hiểu biết của hắn về linh hồn, thì không có chuyện nó chết dễ dàng như vậy, hơn nữa Hắc Kim Cổ Đao của Muộn Du Bình bản thân cũng không có tác dụng khắc chế linh hồn.

Đúng lúc này.

Trong toàn bộ mộ thất lại vang lên tiếng cười rợn người.

“Kee kee kee……” “Trương Khởi Lân, ngươi cũng quá ngây thơ rồi, Hắc Kim Cổ Đao của ngươi đâu có khai phong, đối với thể linh hồn của ta mà nói, hoàn toàn vô dụng.

Ha ha ha……” Đột nhiên!

Tiếng cười đáng sợ vang vọng khắp tám hướng trong mộ thất.

Trương Khởi Lân giật mình.

Hắc Kim Cổ Đao chưa khai phong?

Đây là lần đầu tiên y nghe thấy điều này.

Con Xích Viêm Giao Long này làm sao mà biết được.

Hơn nữa!

Rõ ràng vừa nãy y đã chém trúng con Xích Viêm Giao Long, tại sao nó lại có thể tái tạo hình thái?

Trương Khởi Lân liền chuyển đao sang tay trái.

Sau lưng y bắt đầu phát ra ánh sáng nhạt, ánh sáng trắng từ Cửu Đại Thiên Châu đồ tuôn ra.

Lập tức hội tụ toàn bộ vào ngón Trấn Khâu của y.

Hai ngón Trấn Khâu lập tức trở nên trong suốt tinh xảo.

Xích Viêm Giao Long vừa nhìn thấy, hai mắt lập tức trợn trừng!

“Trương Khởi Lân, ngươi lại đã sở hữu ba viên Thiên Châu!

Ngay cả tuyệt kỹ Trương gia cũng đã giải phong.

Là ta đã đánh giá thấp ngươi rồi!” Trương Khởi Lân mặt mày lạnh lẽo, tựa như một đế vương băng tuyết.

Y đưa ngón tay ra.

Nhẹ nhàng nói: “Một chỉ, Tiên nhân quỳ!” Trong nháy mắt, một đạo bạch quang đáng sợ cực kỳ bắn ra.

Xích Viêm Giao Long kinh hãi thất sắc.

Ngay cả nó, với thực lực cường đại như vậy, cũng có bóng ma

tâm lý rất lớn đối với chiêu Tiên nhân quỳ này!

Nó nhanh chóng né tránh.

Nhưng!

Vẫn bị bạch quang xuyên qua lồng ngực.

Bạch quang xuyên thẳng qua vách đá, bay về phía xa.

Trước ngực Xích Viêm Giao Long xuất hiện một vết thương lớn.

Trên vết thương kết lại những tinh thể băng nhàn nhạt.

Nó lập tức đứng không vững, suýt nữa ngã nhào.

Cái đầu rồng khổng lồ của nó cúi xuống.

Chỉ một lát sau.

Trên cơ thể nó bắt đầu xuất hiện ánh sáng đỏ.

Từng luồng, từng luồng như ngọn lửa.

Ánh sáng này hội tụ ở vết thương của nó.

Sau đó.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần liền thấy.

Chương 275

Vết thương băng tinh trên ngực Xích Viêm Giao Long vậy mà đã hoàn toàn hồi phục.

Trương Khởi Lân kinh hãi.

Thực lực của con Xích Viêm Giao Long này vậy mà đáng sợ đến thế.

"Kee kee…… Trương Khởi Lân, ngươi cũng chỉ có ba viên Thiên Châu mà thôi.

Loại thủ đoạn nghịch thiên như Tiên nhân quỳ này, ngươi thi triển ra, còn kém xa cha ngươi đó." Diệp Thần cười lạnh một tiếng.

"Ngươi nghĩ ngươi lợi hại lắm sao?" "Xích Viêm Giao Long, tuy Muộn Du Bình không giết được ngươi, nhưng khí tức của Băng Sương Chi Tâm đã khiến ngươi bị thương rồi phải không!" Bóng ảo ảnh Xích Viêm Giao Long đang trốn ở một góc tường, sắc mặt kinh hãi!

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Sao ngươi biết ta bị thương?" "Ta không chỉ biết ngươi bị thương, ta còn biết ngươi đã bắt đầu di chuyển rồi, hơn nữa ảo ảnh đang trốn ở góc tường bên phải của ta!" "Ha ha ha, đồ ngốc!

Chẳng có bản lĩnh gì mà còn làm ra vẻ ta đây!" Xích Viêm Giao Long đang trốn ở góc tường bên trái của Diệp Thần, đang điều chỉnh ngọn lửa, chuẩn bị phát động đợt tấn công lửa thứ hai.

Nó nhìn Diệp Thần như nhìn một trò hề.

Rõ ràng bản thân đang ở bên trái của con người đó, mà hắn ta lại nói bừa là bên phải.

Thật nực cười.

"Xích Viêm Giao Long, chịu chết đi!" Diệp Thần giơ đao chém về phía bên trái của mình.

Hầu như ngay trong khoảnh khắc đó.

Trảm Phách Đao của hắn đột nhiên vẽ một đường vòng cung, lao ra từ dưới nách hắn!

"Đao đi!

Một tiễn xuyên tâm!" Chiêu này là chiêu thức mở rộng từ "Trảm Phách, quy lai".

"Vút!" Xích Viêm Giao Long năm móng còn chưa kịp phản ứng, không ngờ thanh đao này đã xuyên qua cơ thể nó.

Rồi mạnh mẽ cắm vào vách đá phía sau.

Làm sao có thể?

Rõ ràng con người này chém đao sang bên phải, tại sao trong nháy mắt thanh đao lại bay sang bên trái.

Sao nó có thể nhìn thấy mình?

Mình là thể linh hồn!

Là hình thái ảo ảnh!

Làm sao có thể nhìn thấy được!

Trên bụng Xích Viêm Giao Long xuất hiện một vết thương.

Tại vết thương chảy ra dòng máu đỏ như dung nham.

Xích Viêm Giao Long nổi giận.

Nó hoàn toàn phẫn nộ!

Nó lập tức hiện ra chân thân, một thân rồng khổng lồ cao 300 mét.

Nó gầm lên một tiếng hướng về trời.

Sau đó cái đầu rồng lập tức cúi xuống.

Miệng nó bắt đầu bốc khói.

Cổ nó bắt đầu đỏ rực.

Trương Khởi Lân vội vàng lao tới, ôm Diệp Thần nép vào một bên.

Đột nhiên!

Từ miệng Xích Viêm Giao Long, một luồng hỏa diễm còn đáng sợ hơn cả vừa nãy lập tức ập xuống.

Ngọn lửa khổng lồ đáng sợ khiến mộ thất này lập tức như một lò nướng.

Đá dường như cũng bị nung chảy.

Trương Khởi Lân kéo Diệp Thần chạy điên cuồng khắp mộ thất.

"Muộn Du Bình, thứ này chỉ là một ảo ảnh thôi mà sao phun lửa lợi hại vậy." "Xích Viêm Giao Long vốn là thần thú thượng cổ, thực lực đáng sợ, vô cùng mạnh mẽ." Đúng lúc này.

Xích Viêm Giao Long lại một lần nữa cười một cách âm trầm.

"Chỉ hai đứa oắt con các ngươi, hai thanh đao nhỏ bé, cũng dám thử thách ta." "Thời kỳ cường thịnh của ta, Trương Khởi Lân, cho dù là cha ngươi có tám viên Thiên Châu, cũng không giết được ta.

Gai gai gai……" Diệp Thần vừa nghe lời này, lập tức bốc hỏa.

Hắn đứng trước mặt Xích Viêm Giao Long.

Lớn tiếng mắng: "Ngươi nghĩ ngươi lợi hại lắm sao?

Trong mắt ta, ngươi và một con dê con chẳng khác gì nhau." "Ha ha ha, chủ nhân của ta nói quả nhiên đúng.

Loài người ngu xuẩn, vĩnh viễn đều tự cho mình là đúng.” “Các ngươi vẫn nên chết đi!” Lời của Xích Viêm Giao Long vừa dứt.

Cổ nó lại bắt đầu đỏ rực.

Thấy một trận hỏa diễm đáng sợ sắp phun ra lần nữa.

Diệp Thần đặt Trảm Phách Đao trước người.

Nhẹ nhàng nói với lưỡi đao: “Tịch diệt đi, dã Sái!” Trảm Phách Đao, Vạn Giải!

Trong khoảnh khắc!

Cả mộ thất đột nhiên biến đổi.

Lập tức tiếng quỷ khóc sói gào vang lên khắp nơi.

Một thanh đại đao dài 40 mét bốc lên khói đen dày đặc, chợt xuất hiện.

Tóc Diệp Thần bay phấp phới.

Đầu hắn từ từ ngẩng lên.

Hai mắt bốc ra khói đen đáng sợ dị thường.

Xích Viêm Giao Long trong lòng chấn kinh!

Nó đột nhiên mơ hồ cảm thấy sợ hãi.

Nó vội vàng phun thẳng một luồng lửa lớn xuống.

Nó trực tiếp chọn nhắm vào Trương Khởi Lân.

Nó nghĩ trước tiên đốt chết một người, rồi đối phó với người còn lại.

Ngọn lửa đáng sợ dày đặc bay xuống.

Lửa ngập trời, lập tức ập tới.

Trương Khởi Lân không còn chỗ nào để tránh.

Đúng lúc này.

Một bóng người chợt xuất hiện trước mặt y.

Thanh đại đao dài 40 mét dựng đứng chắn phía trước.

Dù lửa có lợi hại đến mấy.

Cũng hoàn toàn không thể phá vỡ thanh Trảm Phách Đao khổng lồ này.

Xích Viêm Giao Long vô cùng kinh ngạc.

Theo lẽ thường, cho dù là vũ khí bằng thép chấn kim, dưới ngọn lửa khủng khiếp của nó.

Cũng sẽ bị đốt đỏ rực, rồi tan chảy.

Nhưng!

Thanh đại đao này, từ đầu đến cuối đều bốc ra khí đen.

Màu sắc hoàn toàn không thay đổi chút nào.

Xích Viêm Giao Long có chút sợ hãi.

Ngọn lửa của nó vừa dừng lại, nó liền nhanh chóng di chuyển đổi vị trí.

Nhưng!

Ngay khi nó vừa bắt đầu động đậy.

Đã không kịp nữa rồi.

Một thanh đại đao dài 40 mét đã xuyên qua cơ thể nó!

Ảnh đao trực tiếp chém xuyên qua cơ thể nó.

Cơ thể nó chỉ là ảo ảnh.

Đao xuyên qua một cái.

Xích Viêm Giao Long thầm nghĩ.

Mình chỉ là ảo ảnh.

Đại đao 40 mét có lợi hại đến mấy, cũng chỉ là chém vào ảo ảnh thôi.

Ảo ảnh làm sao có thể bị giết chết.

"Loài người!

Loài người ngu xuẩn, ta đã nói ta là thể linh hồn rồi, ngươi cho dù nhìn thấy, cho dù dùng đao làm ta bị thương thì có thể làm gì?" Diệp Thần nhìn chằm chằm Xích Viêm Giao Long, lạnh lùng nói: "Vậy sao?

Không làm ngươi bị thương được sao?" "Ta nói cho ngươi một bí mật, tiểu giao long, ta Diệp Thần, chuyên môn tịch diệt linh hồn!" Sắc mặt Xích Viêm Giao Long lập tức biến đổi.

Ngay sau đó, cơ thể nó truyền đến một trận đau đớn dữ dội!

Loại đau đớn này như thể bị ném vào máy xay thịt vậy, cơ thể nó từng chút từng chút biến mất.

Cái đuôi của nó biến mất, hóa thành tro bụi!

Móng vuốt của nó biến mất, hóa thành tro bụi!

Ngay sau đó cơ thể nó dần dần biến mất, dần dần hóa thành tro bụi!

Ảo ảnh Xích Viêm Giao Long tuyệt vọng gào thét, thê thảm kêu la.

Nó phát ra tiếng gầm linh hồn cuối cùng: "Bản thể của ta đã được giải phong, ta sẽ quay lại!

Các ngươi cứ đợi đấy, ta nhất định sẽ giết chết các ngươi!" "Thôi được rồi!

Thôi được rồi!

Mau cút đi, chết rồi mà lời vô nghĩa nhiều quá!" Khán giả: …… Đối với Tào Nhĩ của Tào thị gia tộc mà nói.

Hắn lần đầu tiên bắt đầu coi trọng người tên Diệp Thần này.

"Ảnh Tử!" "Thuộc hạ có mặt!" "Diệp Thần này vẫn luôn có thể tịch diệt linh hồn sao?" "Bẩm bệ hạ, lần đầu tiên thấy hắn ra tay là ở dưới Tháp Vong Linh, khi đó bốn năm mươi sát thủ của Trần gia đã bị hắn tịch diệt linh hồn." "Thật cẩn thận điều tra lại bối cảnh của hắn, xem tổ tiên nhà hắn làm gì?

Ngoài ra, nói với Nhị Nguyệt Hồng đó, tìm cơ hội thích hợp, đóng sập cánh cổng đá khổng lồ dưới đáy biển lại!" "Đã rõ!" …… Trương Khởi Lân chạy đến bên Diệp Thần, đỡ lấy hắn.

Trương Khởi Lân biết, việc sử dụng Trảm Phách Đao Vạn Giải, linh áp tịch diệt linh hồn là một việc rất tiêu hao tinh lực.

Mặc dù đối với Diệp Thần mà nói, điều này hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Nhưng Trương Khởi Lân vẫn rất quan tâm, y thậm chí hoàn toàn không muốn Diệp Thần sử dụng chiêu thức nghịch âm dương như vậy.

Y không muốn để lại bất kỳ tổn hại nào cho cơ thể Diệp Thần.

Điều này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tuổi thọ.

Trương Khởi Lân bảo Diệp Thần mau chóng nghỉ ngơi.

Diệp Thần không còn cách nào, ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn được Trương Khởi Lân đỡ đi vào bên trong mộ thất.

Đúng lúc này.

Giọng nói của Hệ thống lại một lần nữa vang lên.

“Đinh!

Độ hóa thân Kenpachi của túc chủ đã đạt 90%.” “Kỹ năng thưởng, Khống chế ý niệm động vật nhỏ.

Ở trạng thái bình thường, chỉ giới hạn khống chế ý niệm động vật rất nhỏ, nếu muốn khống chế sinh vật lớn, cần phải tiến hành ở trạng thái Shikai hoặc thậm chí là Bankai.” Kỹ năng này khiến Diệp Thần rất vui, hắn không hứng thú lắm với việc khống chế sinh vật lớn, không hợp ý là chém thôi!

Nhưng mà, khống chế mấy con cáo nhỏ, bướm, chim chóc gì đó, Muộn Du Bình chẳng phải lại bị trêu chọc sao.

Hì hì, vui quá đi.

“Túc chủ, cho chút mặt mũi được không, lời tôi còn chưa nói xong mà.

Tư tưởng của ngài đã bị sự dâm tục chiếm lĩnh rồi.” Diệp Thần: …… “Hệ thống ba ba, còn có phần thưởng gì nữa không?” “Phần thưởng đương nhiên là rút thẻ nhân vật rồi.” Diệp Thần do dự một chút.

“Hệ thống ba ba, vậy Trảm Phách Đao Chung Cực Vạn Giải của tôi không còn nữa sao?” “Túc chủ, có, kỹ năng nhân vật được bảo lưu.

Chung Cực Vạn Giải cần đạt đủ điều kiện, hiện tại điều kiện chưa đủ.

Ngài rốt cuộc có rút hay không?” “Bây giờ tôi không muốn rút, có thể vài ngày nữa rút không?” “Cái này tùy ngài thôi.

Dù sao giữa các nhân vật ngài có thể chuyển đổi qua lại mà.” Ở sâu trong mộ thất, Diệp Thần ngồi trên một bậc đá.

Hắn tạm thời không muốn thay đổi vai trò.

Chương 276

Hắn không muốn sự thay đổi đột ngột khiến Muộn Du Bình lại rơi vào trạng thái lo âu.

Khoảng thời gian này Muộn Du Bình đã đủ khó khăn rồi.

Diệp Thần nghĩ, còn nửa tháng nữa, hắn và Trương Khởi Lân sẽ đến Nguyệt Lão Bí Cảnh.

Đến lúc ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, tính cách vai trò nhân vật vốn dĩ sẽ có sự thay đổi tinh tế.

Vậy thì, hắn nhân tiện chuyển đổi vai trò.

Muộn Du Bình cũng có thể rất tốt thích nghi.

Cứ thế mà vui vẻ quyết định.

Diệp Thần nhìn mộ thất này.

Hắn và Trương Khởi Lân gần như ngay lập tức đã nhìn thấy bức bích họa đầu tiên trên tường.

Đó là một thanh niên phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, trong tay cầm một cây pháp trượng.

Pháp trượng?

Pháp trượng hồ lô?

"Muộn Du Bình, đó là Trương Giác thúc thúc của ngươi sao?" Trương Khởi Lân gật đầu!

"Trụ Tử, bức tượng bên ngoài có nữ vương chính là ông ấy.

Ta lúc đó là đi theo thúc thúc đến đây!

Ta nhớ ra rồi!" Diệp Thần nhìn kỹ khuôn mặt đường nét.

Quả nhiên là đúng!

Lần này Diệp Thần hoàn toàn yên tâm.

Có bằng chứng rõ ràng rồi!

Cái người dắt tay nữ vương Atlantis, nói chuyện tình tứ qua lại, hóa ra là thúc thúc của Muộn Du Bình!

Vậy thì xem ra, cái thằng nhóc con bên cạnh vừa nãy quả thực là Muộn Du Bình.

"Ha ha!

Sớm biết thế vừa nãy đã bóp má thằng nhóc đó nhiều hơn, véo tai nó, hoặc vỗ mông nó…… Hắc hắc!" "Trụ Tử, ngươi cười cái gì vậy?" "A?

Không có gì, ta chỉ là suy nghĩ lung tung một chút thôi.

Nghĩ đến ta vỗ mông ngươi…… À không không, nghĩ đến ngươi vỗ mông ta…… Ta có thể nói là ta nói sai rồi không……" Trương Khởi Lân: …… Trương Khởi Lân vẫn đang nhìn bích họa, gần như toàn bộ bức tường bên trái đều là hình vẽ thúc thúc Trương Giác và nữ vương Atlantis.

Có thể thấy nữ vương này và thúc thúc của y thật sự là đôi tình nhân.

Diệp Thần cũng đứng dậy, cùng Muộn Du Bình, nhìn sang bức bích họa bên phải.

Vừa nhìn thấy bức đầu tiên, hai người đã kinh ngạc!

Trên bức tranh đầu tiên bên phải, vậy mà lại là cảnh tượng như thế này: Xích Viêm Giao Long với thân thể khổng lồ ngẩng cao trên mặt biển.

Ngọn lửa của nó không ngừng phun ra thiêu đốt toàn bộ vương

quốc Atlantis.

Cả vương quốc bị thiêu thành biển lửa!

Hàng vạn vạn dân chúng bị lửa thiêu chết trực tiếp, cảnh tượng đó thật sự thảm không nỡ nhìn!

“Muộn Du Bình, lúc chúng ta mới đến, toàn bộ khu vực bên ngoài vương quốc Atlantis đều là phế tích bị thiêu rụi!

Thảo nào!

Toàn bộ đều bị con súc sinh này thiêu hủy!” Trương Khởi Lân gật đầu, thần sắc y có vẻ hơi kích động.

Y ngay sau đó lại đi xem bức tranh thứ hai: Trong tranh, nữ vương Atlantis đang đứng trên đỉnh cổ bảo, đau lòng nhìn những dân chúng đã chết của mình.

Xích Viêm Giao Long sau khi thiêu rụi vương quốc Atlantis, lại bắt đầu lặn xuống nước, gây sóng gió!

Sóng lớn dần dần hội tụ thành sóng thần cao trăm mét.

Diệp Thần nhìn đến đây, liền biết Atlantis này sắp bị nước biển nhấn chìm.

Nhưng!

Cơn sóng thần cao trăm mét này tuy rất mạnh mẽ, nhưng muốn nhấn chìm toàn bộ vương quốc Atlantis khổng lồ xuống đáy biển, e rằng không đơn giản như vậy.

Dù sao sóng thần có ập tới, đợi sóng thần qua đi, thành phố vẫn có thể nổi lên mặt biển mà.

“Muộn Du Bình, cơn sóng thần này có thể nhấn chìm toàn bộ vương quốc Atlantis không?

Dưới hòn đảo này toàn là vách đá, hẳn là rất chắc chắn, cho dù sóng thần tấn công, sau khi sóng thần rút đi, hòn đảo vẫn sẽ nổi lên chứ!" Trương Khởi Lân cũng có chút nghi hoặc, y gật đầu với Trụ Tử.

"Muộn Du Bình, với lại, ngươi xem những binh sĩ nữ trong tranh.

Sao lại không thấy họ có đuôi cá của tộc hải yêu?" "Trụ Tử, ngươi xem mặt mũi và trang phục của những nữ binh đó có hơi giống tộc hải yêu không, không biết tại sao họ lại không có đuôi cá." Trên bức tường bên phải cũng chỉ có hai bức tranh này, mặc dù xuất hiện rất nhiều thông tin, nhưng Diệp Thần và Trương Khởi Lân vẫn còn rất nhiều nghi hoặc.

"Muộn Du Bình, chúng ta xem quan tài này đi, quan tài của nữ vương Atlantis, hẳn là sẽ không bật dậy đâu nhỉ." Trương Khởi Lân nhíu mày.

"Trụ Tử, chúng ta xem trước, ngươi phải cẩn thận một chút." Mãi đến khi hai người đi đến cuối mộ thất, mới phát hiện ra quan tài này, ngoài việc bốn phía được làm bằng vàng.

Mặt trên của nó lại là một loại vật chất giống như thủy tinh.

Hoàn toàn trong suốt!

Đập vào mắt Diệp Thần vậy mà là: Một người phụ nữ mặc đồ rất giản dị, da thịt vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, sắc mặt trắng bệch đến cực độ.

Dựa vào dung mạo, họ lập tức nhận ra.

Chính là nữ vương Atlantis.

Điều kỳ lạ là, trong lòng di thể của nàng còn ôm nửa bộ hài cốt!

Cụ thể mà nói chính là nửa thân dưới của hài cốt từ bụng trở

xuống.

Diệp Thần thoáng giật mình, hắn nhìn Trương Khởi Lân, hiển nhiên Trương Khởi Lân chắc chắn cũng đã nghĩ đến.

Nửa bộ hài cốt này chẳng phải là nửa bộ hài cốt đã mất của thúc thúc Trương Giác của Trương Khởi Lân sao?

Trước đó ở trong ngôi mộ dưới rừng Amazon, mộ huyệt của Trương Giác bị người ta mở ra, thi thể của ông chỉ còn lại nửa bộ bị vứt ở đó, nửa thân dưới hài cốt của ông không cánh mà bay!

Hóa ra!

Là ở đây!

Diệp Thần đột nhiên có một chút cảm động!

Nữ vương Atlantis yêu sâu đậm thúc thúc của Muộn Du Bình.

Ngay cả khi nàng đã chết, vẫn ôm hài cốt Trương Giác trong lòng.

Tình yêu thật bi tráng và đẹp đẽ biết bao, nhìn dáng vẻ này, nữ vương Atlantis hình như cũng chỉ khoảng hơn 20 tuổi.

Tức là, nàng và Trương Giác đều đã chết khi còn rất trẻ!

Vậy thì vấn đề là gì?

Trương Giác và nữ vương Atlantis đều chết như thế nào?

Trương Khởi Lân vẫn đang ngẩn ngơ ở đó, vành mắt y đỏ hoe, hiển nhiên y đã nhớ ra một vài chuyện.

Diệp Thần kéo tay y.

“Muộn Du Bình, đừng buồn, thế sự vô thường, chúng ta cũng lực bất tòng tâm thôi!” Trương Khởi Lân quay người lại, dựa vào vai Diệp Thần.

Rất lâu, rất lâu!

Không nói một lời.

Y càng muốn tìm kiếm chân tướng, nhưng, đợi đến khi chân tướng dần dần được phơi bày, trong lòng y mới thực sự đau khổ.

Nhưng!

Thù cha mẹ, thù dì Dao!

Thù thúc thúc!

Y có thể không báo sao?

Không thể không báo!

Y vẫn phải trấn tĩnh lại!

Y vẫn phải điều tra đến cùng!

Trương Khởi Lân ngẩng đầu, nhẹ nhàng nhặt lấy Hải Dương Chi Tâm kia.

"Trụ Tử, đặt nó lên lưng ta." Diệp Thần cầm lấy Hải Dương Chi Tâm, trong lòng có chút lo lắng.

Hắn sợ viên Thiên Châu này lại gây hại cho Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, hay là, chúng ta sau này tìm hiểu rõ nó có tác dụng phụ hay không rồi hãy hấp thu?" "Trụ Tử, đặt nó lên Cửu Châu Đồ, ta đã quyết rồi!" "Ồ!

Vậy ta nói trước nhé, nếu ngươi không kiểm soát được, ta sẽ trói ngươi lại, mang về nhà." "Được!" Diệp Thần từ từ cởi áo sau lưng y, nhẹ nhàng đặt Hải Dương Chi Tâm vào vị trí màu xanh lam kia.

Lưng Trương Khởi Lân phát ra một luồng ánh sáng xanh lam rất dịu nhẹ.

Hải Dương Chi Tâm thuận thế bay vào, đến vị trí thuộc về nó.

Toàn bộ cơ thể Trương Khởi Lân đều được bao phủ trong một

luồng ánh sáng xanh lam.

Ánh sáng này vừa dịu dàng lại vừa thần bí.

Ngay sau đó.

Vô số dòng nước từ từ chảy qua xung quanh cơ thể y, những giọt nước trong suốt tinh xảo hoàn toàn bao bọc lấy y.

Trương Khởi Lân cứ đứng yên lặng như vậy.

Lần này mắt y không nhắm lại, trong mắt y vẫn là ánh nhìn như nước.

Diệp Thần hơi yên tâm một chút.

Trương Khởi Lân có thể cảm nhận sâu sắc sự thay đổi bên trong cơ thể mình.

Như thể các cơ quan trong cơ thể đang được tái tạo lại.

Trở nên càng thêm tươi mới và mạnh mẽ.

Đặc biệt là trái tim y, y cảm thấy trái tim mạnh mẽ hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Hải Dương Chi Tâm màu xanh lam tràn ngập sức mạnh thần bí của đại dương.

Đồng thời, cũng sở hữu lực lượng dịu dàng và tĩnh lặng.

Tâm Trương Khởi Lân trở nên trầm ổn hơn, sức mạnh cuồng bạo mà y đã hấp thu từ Trấn Hồn Châu trước đây, dường như cũng được từ từ tưới nhuần.

Ánh mắt y trở nên càng thêm thâm thúy, làn da y trở nên càng thêm mịn màng.

Cơ thể y trở nên càng thêm mạnh mẽ.

Ngay cả khi toàn bộ xung quanh y đều bị bao phủ bởi những giọt

nước, những giọt nước bao trùm toàn bộ xung quanh y, y vẫn có thể tự do hô hấp.

Bởi vì Trương Khởi Lân sở hữu Hải Dương Chi Tâm, đã có được năng lực hô hấp dưới nước và ngôn ngữ dưới nước giống như sinh vật đáy biển.

Y yên lặng đứng đó.

Yên lặng hấp thu.

Rất lâu, rất lâu. …… Một canh giờ sau.

Những giọt nước trên người Trương Khởi Lân hoàn toàn biến mất.

Cơ thể y cũng đã hồi phục bình thường.

Hải Dương Chi Tâm đã bị y hấp thu hoàn toàn.

Khi y tỉnh lại, ngửi thấy một mùi hương.

Y quay đầu lại.

Ngay tại góc khuất nhất của mộ thất, người mà y quan tâm nhất.

Đang ngồi trên một tảng đá, phía trước khói bốc nghi ngút, trong một cái nồi đang bốc hơi nghi ngút!

"Trụ Tử!" Trương Khởi Lân đi tới.

"Muộn Du Bình, lần hấp thu này của ngươi thật sự khiến ta rất bất ngờ, Hải Dương Chi Tâm này quả nhiên ôn thuận dịu dàng." "Trụ Tử, sức mạnh Thiên Châu của ta thần bí khó lường, bây giờ ta cũng chỉ mới sở hữu một chút sức mạnh nhỏ nhoi mà thôi." "Muộn Du Bình, trên TV chẳng phải đều diễn thế sao, ngươi nhất định phải thu thập đủ tất cả Thiên Châu, đến lúc đó mới phát sinh chất biến, sức mạnh của Cửu Đại Thiên Châu mới thực sự phát huy ra được." Trương Khởi Lân gật đầu.

“Trụ Tử, ngươi nói đúng, vừa nãy nhìn giọng điệu cuối cùng của dì Dao, ta cảm thấy, mẫu thân ta rất có thể vẫn còn sống, hơn nữa rất có thể bà đang ở một nơi vô cùng vô cùng nguy hiểm.” “Muộn Du Bình, không sao, ta sẽ đi cùng ngươi, nhân tiện gặp mẫu thân của ngươi, à không, gặp dì!

Hắc hắc……” Nhìn thấy dáng vẻ lúc nào cũng lạc quan phóng khoáng của Trụ Tử, tâm trạng Trương Khởi Lân lập tức tốt hơn rất nhiều.

Y ngồi xuống bên cạnh Diệp Thần, nhẹ nhàng nói một câu: “Trụ Tử, ăn canh!” “Được thôi!” …… Tại cổ bảo của di tích Atlantis.

Một nhóm người mặc đồ đen đã đến.

Những người này đi theo sau một người mặc y phục xanh lục đậm.

Họ đến chỗ bức tượng người khổng lồ vàng của cổ bảo Atlantis này.

“Nhị Nguyệt Hồng tướng quân, bệ hạ phân phó, mau chóng hạ cánh cổng đá khổng lồ dưới đáy biển xuống.

Nhốt tất cả mọi người chết bên trong.” Nhị Nguyệt Hồng mặc y phục xanh lục đậm từ từ gật đầu.

Trước đây, khi Tào Bá còn làm gia chủ Tào thị hoàng tộc, đối với y Nhị Nguyệt Hồng và mấy vị gia chủ khác đều vô cùng tôn kính.

Nhưng!

Hiện tại không hiểu vì sao.

Chương 277

Vị tân hoàng đế Tào Nhĩ này, đơn giản như một u linh.

Không chỉ tất cả người của Tào thị hoàng tộc đều hết lòng thần phục hắn.

Ngay cả tất cả sát thủ của đoàn lính đánh thuê đạo mộ cũng đều phụ thuộc vào Tào thị hoàng tộc.

Nhị Nguyệt Hồng tuy không biết nguyên nhân là gì, nhưng trực giác mách bảo y.

Vị tân đế vương Tào Bá này tuyệt đối không thể đắc tội.

Y chỉ vào người khổng lồ vàng và nói: "Các ngươi đặt thuốc nổ vào giữa hai chân người khổng lồ vàng.

Sau đó kích nổ.

Cánh cổng đá khổng lồ dưới đáy biển này, coi như bị phong tỏa hoàn toàn." "Mộ táng dưới đáy biển Atlantis này, theo ghi chép sử liệu, chỉ có một con đường thông qua này." Nhị Nguyệt Hồng nói xong liền quay người bước ra ngoài.

Y chỉ nói một câu nên làm thế nào, còn việc thi hành cụ thể thì để mấy người của Tào thị hoàng tộc lo liệu.

Mấy người mặc đồ đen đều tháo ba lô của mình xuống.

Bên trong chứa đầy thuốc nổ.

Bọn họ cố định thuốc nổ hạng nặng vào giữa hai chân người khổng lồ vàng.

Sau đó cầm thiết bị điều khiển từ xa, bắt đầu rời đi.

Bọn họ không ngừng lùi ra ngoài, muốn nhanh chóng rời khỏi

phạm vi xung kích của vụ nổ thuốc nổ.

Mấy người bò ra khỏi cống ngầm từ ban đầu của cổ bảo.

Đứng ở rìa ngoài cổ bảo.

Một người mặc đồ đen lập tức nhấn nút điều khiển từ xa.

"Oanh long long……" "Oanh long long……" Sức công phá của thuốc nổ rất lớn, không chỉ làm đổ sập hoàn toàn người khổng lồ vàng, mà ngay cả cổ bảo hoàng gia Atlantis cũng bị nổ sập trực tiếp.

Trong chốc lát!

Cổ bảo khổng lồ sụp đổ, toàn bộ lối ra của mộ táng dưới lòng đất đều bị chặn lại.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần lúc này, đang uống canh ăn đồ ăn.

Đột nhiên!

Một tiếng nổ lớn truyền đến, cả mộ thất đều cảm thấy rung chuyển, còn có không ít đá vụn rơi xuống.

Trương Khởi Lân nhíu mày, lập tức đứng dậy.

"Trụ Tử, tiếng này là sao?" "Không lẽ có người đã phá hủy lối vào rồi sao?" Trương Khởi Lân gật đầu, nhíu mày nói: "Khả năng rất lớn!

Mộ táng dưới lòng đất này ta nhớ hình như chỉ có một lối ra duy nhất." Diệp Thần tức giận mắng thẳng: "Đám người này đúng là âm hồn bất tán, thà rằng đi giết sạch bọn chúng cho rồi!

Mẹ kiếp!

Một lũ chó chết!" "Muộn Du Bình, vậy làm sao đây?

Hay là chúng ta đợi lát nữa đi tìm tộc hải yêu hỏi xem có cách nào không?" Trương Khởi Lân gật đầu, lại bắt đầu uống canh. …… Nhóm người mặc đồ đen này vừa mới phá hủy cổ bảo, chuẩn bị rời

đi.

Đột nhiên bóng người xanh lục đậm đi phía sau bọn họ chợt ra tay.

"Hưu hưu hưu……" Sáu người mặc đồ đen đều ngã xuống đất bỏ mạng.

Nhị Nguyệt Hồng lau sạch con dao.

Trong lòng nhẹ nhàng nói: "Chuyện bệ hạ giao phó đã hoàn thành, nhưng nhiều đạo mộ giả như vậy bị nhốt bên trong, ta thật sự không muốn đắc tội với Quỷ Môn, cho nên chỉ có thể khiến các ngươi vĩnh viễn ngậm miệng!" Nhị Nguyệt Hồng cười lạnh một tiếng, men theo phế tích di chỉ Atlantis, từ từ bước về phía trước. …… Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải lúc này cũng giống như nhiều đạo mộ giả khác.

Vừa mới thoát ra khỏi giai đoạn đầu tiên của mê cung.

Thực sự đã mất hai ngày thời gian.

Vừa thở phào nhẹ nhõm thì họ nghe thấy một loạt tiếng bom nổ rất điên cuồng.

Các đạo mộ giả khác đều hoang mang mất vía, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng Hắc Hạt Tử lại là người đầu tiên phản ứng lại.

"Lối vào mà chúng ta đi vào, chắc là bị phong tỏa rồi!" Tiểu Giải giật mình, sắc mặt hơi biến đổi.

Y vội vàng nhìn vào chiếc vòng tay trực tiếp.

Quả nhiên trong vòng tay trực tiếp của y, Lão Phật gia đã gửi rất nhiều tin nhắn hỏi cụ thể chuyện gì đã xảy ra.

Tiểu Giải vội vàng dùng chiếc vòng tay trực tiếp đã cải trang, gọi điện thoại lại cho Lão Phật gia Hoắc Tiên Cô.

Tiểu Giải vội vàng giải thích, báo cáo từng tình huống cụ thể.

Lão Phật gia đang ở trong Tứ Hợp Viện tại Kinh thành, tức giận đập một chưởng xuống bàn!

"Đây là muốn cắt đứt tài lộ của Quỷ Môn ta sao?

Đồ khốn nạn!" "Lão Phật gia, tình huống cụ thể chúng ta vẫn chưa rõ, bây giờ con và Hạt Tử trước tiên xem có thể tìm thấy lối ra khác không." Sau khi cúp điện thoại.

Sắc mặt Tiểu Giải rất khó coi, Hắc Hạt Tử đi tới, nhẹ nhàng vỗ vai y.

"Đừng lo lắng, rồi sẽ có cách thôi!

Người sống sao có thể để nước tiểu làm chết ngạt được!" "Hạt Tử, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, cánh tay này vừa mới nối lại không lâu, đừng dùng sức!

Sao anh lại không nghe lời chứ!" Hắc Hạt Tử cười ngượng ngùng.

"Nghe nghe nghe!

Tôi không dùng sức, không dùng sức!" Rất nhiều đạo mộ giả nhìn thấy hành lang giai đoạn thứ hai của mê cung phía trước toàn là máu.

Bây giờ lối ra ban đầu bên ngoài lại bị phá hủy.

Bọn họ lập tức cảm thấy một trận nản lòng thất vọng!

"Đây chẳng phải là cuộc thi thám hiểm đạo mộ sao?

Tại sao lại có người phá hủy cánh cổng lớn của mộ táng dưới lòng đất?" "Quỷ Môn tổ chức cuộc thi này kiểu gì vậy, đây là muốn tất cả đạo mộ giả đều chết sao?" "Đừng nói bừa, Hạt gia và Giải gia đều ở đó!

Bọn họ sẽ có cách thôi.” Đúng lúc này.

Từ nơi ban đầu của mê cung, lại có hai mỹ nữ bước ra.

Một người chính là sát thủ đặc chủng Black Widow nổi tiếng trong và ngoài nước, khiến người ta “nghe danh đã mất mật”.

Còn một người chính là truyền nhân Bàn Sơn “danh tiếng vang xa vì ngốc” Shirley Yang.

Black Widow hiển nhiên là mệt không chịu nổi, trong mê cung này nàng suýt chút nữa đã mất mạng.

Nàng vừa ra ngoài liền vội vàng ngồi xuống.

“Tuyết tỷ, thật sự mệt chết tôi rồi!

Chỗ quỷ quái gì thế này!” “Quả muội, cô cởi giày làm gì?

Nhiều đàn ông nhìn thế kia, cô cũng phải văn minh chút chứ.” “Tuyết tỷ, trong giày em có đá lọt vào, cấn chân khó chịu quá, với lại, những người đàn ông khác em cũng không quan tâm.” Shirley Yang hơi ngượng ngùng, nũng nịu hỏi: “Vậy cô quan tâm ai?” “Đương nhiên là Trụ… Tuyết tỷ chị!” “Quả muội, em thật tốt!” “Tuyết tỷ, chị cũng không tệ!” Hắc Hạt Tử ở bên cạnh nghe mà thấy chóng mặt.

“Hai người có thể ngồi xích ra một bên được không, hai người nói chuyện tình tứ thế này nghe mà tôi rùng mình hết cả người!” Black Widow vốn định mắng người, nhưng nhìn thấy lại là hai anh chàng đẹp trai.

Nàng lập tức có hứng thú.

“Hạt gia, Giải ca ca, trùng hợp quá.

Hai người cũng đến đạo mộ à?” Hắc Hạt Tử hơi gật đầu, Tiểu Giải mỉm cười ôn hòa, cả hai đều không nói gì.

Shirley Yang rất khó chịu, vừa nãy Hắc Hạt Tử mắng bọn họ, bây

giờ Quả muội lại không có cốt khí.

Nàng trực tiếp nhìn Hắc Hạt Tử.

“Hai người cũng chẳng tốt đẹp gì hơn đâu, còn bảo tôi và Quả muội nói chuyện tình tứ.

Hai người không tình tứ sao!” “Thầy chùa cười ni cô, cướp măng à!” Hắc Hạt Tử: …… Giải Vũ Thần: …… Đúng lúc mọi người đang rất hoang mang ở đây.

Đột nhiên.

Trong giai đoạn thứ hai của mê cung trước mặt họ, xuất hiện một trận Phạm Âm dễ nghe.

Âm thanh này du dương kéo dài, khiến người ta say mê.

Lập tức!

Kênh trực tiếp lại bắt đầu xuất hiện mưa bình luận.

“Vừa nãy rất nhiều đạo mộ giả đã chết dưới Phạm Âm này, Phạm Âm này sẽ khiến ý thức con người hỗn loạn.” “Trụ Tử ca và Tiểu Ca đã tắt kênh trực tiếp rồi, không biết họ chạy đi đâu mất tiêu?” “Tôi lại thấy Quả muội và Tuyết muội kìa!

Oa, nhìn thôi đã sướng!” “Trời ơi, tôi mới thấy Hạt gia vậy mà cũng đến, còn có Tiểu Giải ca ca, oa, đẹp trai quá!” Đúng lúc này.

Rất nhiều đạo mộ giả đột nhiên bắt đầu kêu la kinh hoàng, hành vi cử chỉ bắt đầu xuất hiện vấn đề.

Hắc Hạt Tử trừng mắt, vội vàng lấy nút tai ra.

Y nhét vào tai Tiểu Giải.

Không ngờ Tiểu Giải lại lấy ra một đôi nút tai khác từ trong túi.

Nhét vào tai Hắc Hạt Tử.

Black Widow như bị trúng tà, vừa la hét vừa xoay vòng loạn xạ tại chỗ.

Miệng nàng không ngừng kêu lên: "Lái xe!

Lái xe!

Trụ Tử ca lái xe!" Shirley Yang còn quá đáng hơn.

Nàng nằm đó, tay vò vò loạn xạ trên quần áo.

Khiến khán giả kênh trực tiếp đều chảy máu mũi.

"Tư thế của Black Widow tôi thật sự không hiểu.

Sao lại bò ra xoay vòng vòng vậy?" "Tôi cũng không hiểu Quả muội, nhưng tư thế của Tuyết muội thì tôi hiểu.

Mong sao, tay nàng cứ thò vào trong……" "Mẹ kiếp, Phạm Âm này đỉnh thật.

Nhiều đạo mộ giả như vậy đều như phát điên." "Vẫn là Hạt gia và Giải ca ca lợi hại, đứng đó chẳng sao cả." "Đừng nói nữa, con yêu quái người cá kia sắp đến rồi!

Những đạo mộ giả này sẽ chết rất thảm." Đột nhiên!

Phạm Âm đột ngột dừng lại.

Vừa nãy những tiếng gào thét điên cuồng, hành động quái dị cũng đã ngừng.

Tất cả bọn họ đều rơi vào hôn mê.

Hắc Hạt Tử nháy mắt với Tiểu Giải.

Hai người ngồi xuống, nửa nhắm mắt giả vờ bất tỉnh.

Đúng lúc này.

Ở sâu trong mê cung giai đoạn thứ hai, dần dần có tiếng động truyền đến.

Chẳng mấy chốc.

Một con người cá với nửa thân dưới đầy vảy từ từ bước ra.

Trong tay còn cầm một cây tam xoa kích đơn giản.

Hắc Hạt Tử kinh hãi.

Y sớm đã nghe nói về truyền thuyết người cá này, nhưng đây là lần đầu tiên được nhìn thấy.

Ngay sau đó.

Con thứ hai, con thứ ba…… Lập tức xuất hiện hơn hai mươi con người cá.

Người dẫn đầu là một người cá lão nhân.

Hắc Hạt Tử trong lòng sóng trào biển động.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, điều khiến y kinh hãi hơn là.

Những người cá này vậy mà lại mở miệng nói chuyện.

“Lam Ngư trưởng lão, chúng ta còn bắt người sao, lỡ thiếu chủ biết được thì sao?” “Những đạo mộ giả này không phải là đồ tốt, rất nhiều người trong số họ đang đối đầu với thiếu chủ.

Chết đi càng tốt.” “Vậy nếu lại ăn họ, lỡ thiếu chủ quay về sẽ trách tội thì sao.” “Ai, thiếu chủ không biết chúng ta thiếu thốn thức ăn đến mức nào.

Chúng ta gần đây không ăn, trước tiên làm thành thịt khô đã, đợi sau này rồi ăn.” “Đã rõ, Lam Ngư trưởng lão!” Sau đó.

Rất nhiều người cá cầm lưới bắt toàn bộ những đạo mộ giả này.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải cũng tiếp tục giả vờ ngủ, cũng bị người cá gói lại.

Vừa nãy họ vượt qua đoạn mê cung này quá khó khăn.

Nếu đi theo người cá trực tiếp đi vào, vậy sẽ là việc ít công sức mà hiệu quả cao!

"Bắt tất cả bọn họ lại, nhốt vào trong ngục tù dưới địa cung, sau đó từng người từng người làm thành thịt khô." "Vâng, Lam Ngư trưởng lão." …… Cung điện đơn sơ tang thương của người cá này.

Trước đây Diệp Thần và Trương Khởi Lân đã từng đến.

Nhưng hai người họ chỉ ăn một bữa ở đại sảnh phía trên.

Tuy nhiên!

Lúc này, những đạo mộ giả này lại bị dẫn toàn bộ vào tầng hầm, nhốt vào từng chiếc lồng nhỏ.

Hai người một lồng, lồng làm bằng đồng và sắt, giám sát cực kỳ nghiêm ngặt.

Chương 278

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải cũng bị nhốt vào một chiếc lồng.

Hắc Hạt Tử chờ tất cả người cá đi hết, mới lặng lẽ mở mắt.

“Hạt Tử, đây…… là tộc hải yêu sao?” Hắc Hạt Tử gật đầu.

“Chắc là vậy!

Tộc hải yêu trông thật kỳ lạ.” “Trước đây tôi còn nghi ngờ Trụ Tử ca là tộc hải yêu, bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải.

Trụ Tử ca đẹp trai thế kia mà!” “Hạt Tử, bây giờ chúng ta có ra ngoài không?

Nếu không ra, sẽ bị làm thành thịt khô mất.” “Đợi thêm chút nữa, kênh trực tiếp cũng có thể thấy ở đây, chúng ta xem phản ứng của các đại gia tộc.

Báo cáo tình hình ở đây cho Lão Phật gia.” Thế là!

Tộc cổ xưa này hoàn toàn bị lộ ra trong kênh trực tiếp của Mộ Táng Tinh Cầu.

Rất nhiều khán giả kinh ngạc vạn phần.

Bọn họ căn bản khó mà tin được, trên thế giới này vậy mà lại thật sự có tộc hải yêu.

“Tộc hải yêu vậy mà thật sự toàn là nữ!

Nửa thân trên thật đẹp, nửa thân dưới lại là thân cá.” “Đuôi cá của họ phân ra, có thể đi bộ nhanh, trời ơi, đáng yêu quá!

Tôi muốn nuôi một con.” “Tôi rất tò mò, họ có ‘đen xì đen xì’ không?” “Mấy người không thấy, rất đáng sợ sao?

Tiếp theo, những đạo mộ giả kia sẽ bị làm thành thịt khô người rồi!" Trong tầng hầm.

Lam Ngư trưởng lão dẫn theo một đoàn binh sĩ, khoảng hơn 500 người, đi xuống.

Tuy họ là đội quân nữ người cá, nhưng quân kỷ nghiêm minh.

Mỗi người tay cầm tam xoa kích, uy phong lẫm liệt.

Hắc Hạt Tử lúc này đang nhìn chằm chằm hai đạo mộ giả ở góc tường xa xa.

Hai người đó Hắc Hạt Tử quen biết, là người của đoàn lính đánh thuê đạo mộ.

Võ công rất tốt.

Hai người một người tên Đinh Bất Tam, một người tên Đinh Bất Tứ.

Hai người họ đã tỉnh dậy từ sớm, hơn nữa từ trong lòng lấy ra một khẩu vũ khí mini có thể phát ra tia laser cực mạnh.

Đang từng chút từng chút cắt chiếc lồng sắt.

Cánh cửa lồng sắt này bên ngoài có thể dễ dàng kéo ra, nhưng bên trong lồng lại căn bản không thể mở được.

Hắc Hạt Tử ra hiệu cho Tiểu Giải, bên kia hai huynh đệ kia sắp ra ngoài phản kháng rồi.

Lam Ngư trưởng lão đi về phía trước một lát.

Nàng vừa vặn chỉ vào chỗ hai huynh đệ Đinh Bất Tam Đinh Bất Tứ kia.

Sau đó bắt đầu ra lệnh.

"Bắt đầu từ bên kia, tất cả làm thành thịt khô!

Mỗi người không được để miệng và người dính máu.

Thiếu chủ có lẽ sắp quay về rồi.

Đừng để ngài ấy trách tội.” “Vâng!” Nghe lời Lam Ngư trưởng lão nói, không chỉ Hắc Hạt Tử, Black Widow và các đạo mộ giả khác nghi hoặc không hiểu.

Khán giả kênh trực tiếp cũng trong trạng thái ngơ ngác.

“Thiếu chủ?

Thiếu chủ của tộc hải yêu sao?” “Tộc hải yêu trong truyền thuyết sẽ sử dụng ma pháp, không biết có thật hay không.” “Trời ơi, binh sĩ người cá đã đi rồi, hai người phía trước kia xong đời rồi!” “Không hiểu, tại sao tộc hải yêu lại ăn thịt người!” “Chẳng phải vô nghĩa sao?

Vạn vật tương sinh tương khắc, chúng ta ăn động vật, tự nhiên sẽ có chủng tộc ăn chúng ta.” Đúng lúc hai binh sĩ người cá dần tiếp cận chỗ Đinh Bất Tam.

Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ lập tức cắt đứt lồng sắt, hai người lập tức nhảy ra.

Vừa ra ngoài, không nói hai lời, bọn họ thả tất cả mấy đạo mộ giả bên cạnh mình ra.

Đinh Bất Tam giơ súng, phía sau là hơn mười khẩu súng.

“Tộc hải yêu?

Không ngờ nha, các ngươi vậy mà thật sự tồn tại.

Nhưng, vô dụng thôi!

Cầm cái xiên sắt, cũng muốn giết người sao?” “Ha ha ha!

Xiên sắt, buồn cười quá đi mất!” Hơn mười đạo mộ giả lập tức cười phá lên.

Lam Ngư trưởng lão cầm tam xoa kích của mình từ từ bước tới.

Từng bước từng bước, trông nàng như một mụ phù thủy già.

Đinh Bất Tam lấy ra hộp đạn, gầm lên một tiếng.

“Nạp đạn, kéo cò, hôm nay chúng ta sẽ dạy cho lũ người cá này một bài học.” “Để lại mấy con người cá trẻ tuổi, tối nay ta muốn dùng.” Hắc Hạt Tử đứng từ xa nhìn, sắc mặt cười cợt một tiếng.

“Đồ biến thái và ngu ngốc!

Chẳng sống được bao lâu.” Tiểu Giải tiếp lời một câu.

“Nhưng mà, dù sao thì trước mặt vũ khí nóng là súng, cái vũ khí lạnh là tam xoa kích kia trông quá yếu ớt.” “Tiểu Giải, anh nhìn con người cá bà lão kia, nàng không phải là nhân vật đơn giản đâu.” Lúc này!

Khán giả kênh trực tiếp cũng đều đứng về phía Đinh Bất Tam Đinh Bất Tứ.

Ai nấy đều cười nhạo tộc hải yêu cầm vũ khí lạnh.

“Thời đại nào rồi, một cái tam xoa kích có tác dụng gì chứ?” “Bọn họ còn muốn ăn thịt người, hai huynh đệ Đinh Bất Tam Đinh Bất Tứ lần này sắp lập công lớn rồi!” “Bà lão người cá kia đi lên phía trước làm gì?

Thật sự không sợ chết sao?” Đinh Bất Tam nhìn Lam Ngư trưởng lão càng lúc càng gần mình.

Hắn trực tiếp hô một tiếng: “Bắn cho ta!

Giết bà lão kia trước!” Trong khoảnh khắc!

“Ba ba ba……” “Tháp tháp tháp……” Vô số viên đạn bắn về phía Lam Ngư trưởng lão.

Hắc Hạt Tử nheo mắt.

Đúng lúc này.

Ai cũng không ngờ tới.

Tam xoa kích của Lam Ngư trưởng lão chợt vung lên.

Một dòng chảy không gian bỗng xuất hiện giữa không trung.

Tạo thành một bức tường nước mỏng manh giữa không trung.

Đạn vừa chạm vào bức tường nước này.

Lập tức bị dòng nước cuốn vào, rồi rơi xuống đất.

Trong chốc lát!

Đinh Bất Tam Đinh Bất Tứ kinh hãi!

Hắc Hạt Tử dụi dụi hai mắt!

Một lượng lớn khán giả kênh trực tiếp đều trống rỗng trong đầu!

“Làm sao có thể?

Làm sao có thể?

Trên thế giới này làm sao có thể có ma pháp?” “Tộc hải yêu!

Thảo nào tên của họ là tộc hải yêu!

Đáng sợ quá!” “Trời ơi!

Bọn họ nhiều đạn như vậy, không một viên đạn nào có thể xuyên qua tường nước!

Quá đỉnh rồi!” Ngay lúc này!

Lão Phật gia đang ở trước màn hình trực tiếp thực sự vô cùng chấn kinh!

Ông ấy kiến thức rộng rãi, trước đây từng nghe sư phụ mình nhắc đến.

Vương quốc Atlantis trước kia có một tộc hải yêu, vô cùng lợi hại!

Là chủng tộc còn sót lại từ thời thượng cổ.

Không ngờ!

Không ngờ!

Hôm nay thực sự đã mở mang tầm mắt!

Một chủng tộc mạnh mẽ như vậy, nếu có người cá gia nhập Quỷ Môn, thì sẽ thực sự vô địch.

Vì vậy!

Ông ấy đã gửi tin nhắn cho Hắc Hạt Tử, dặn không được gây xung đột.

Xem có thể giao lưu thân thiện được không.

Đinh Bất Tam trong lòng có chút sợ hãi, hắn từ từ lùi lại.

Đạn bắn ra căn bản không có tác dụng.

Đinh Bất Tứ ở phía sau hắn hô một tiếng.

"Tam ca, có thể dùng dao, cận chiến không!

Có lẽ có một tia hy vọng sống!" Đinh Bất Tam nghe vậy, ý hay!

"Các ngươi đều tản ra, chúng ta tiếp cận từ bên cạnh.

Cận chiến giết nàng ta!" Trong chốc lát.

Hơn mười đạo mộ giả nghe lời Đinh Bất Tam, người đã thả họ ra khỏi lồng sắt.

Bắt đầu tản ra, lén lút tiếp cận Lam Ngư trưởng lão từ bốn phía.

Lam Ngư trưởng lão tay nắm tam xoa kích, cúi đầu lẩm nhẩm chú ngữ.

Sau đó.

Nàng chợt ngẩng đầu lên.

Ánh mắt sắc bén!

“Tiên tổ tộc hải yêu, xin ban cho chiến sĩ sức mạnh vô thượng!” Lời vừa dứt, lại là một trận Phạm Âm dễ nghe.

Chỉ có điều Phạm Âm lần này hơi khác một chút, các đạo mộ giả cũng không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào.

Nhưng!

Hơn bốn trăm nữ chiến sĩ người cá ở đằng xa.

Chợt bắt đầu biến thân.

“Ba ba ba……” Đuôi cá của họ hóa thành hai chân, vảy cá của họ hóa thành áo giáp.

Trong khoảnh khắc!

Bốn trăm nữ chiến sĩ hải yêu, khí thế hừng hực, sát ý dâng trào.

Cơ thể Hắc Hạt Tử chợt run lên.

Chủng tộc viễn cổ này thực sự quá thần bí!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Kênh trực tiếp không ngừng xuất hiện các dấu chấm than cảm thán!

Đinh Bất Tam trong lòng càng dâng lên nỗi sợ hãi vô hạn.

Hắn vừa thấy tình hình không ổn, vốn dĩ định bao vây giết Lam Ngư trưởng lão.

Ai có thể ngờ đột nhiên xảy ra chuyện như vậy.

Hắn vội vàng lùi lại.

Ai ngờ lúc này.

Đột nhiên mười nữ chiến sĩ lao lên, người còn chưa đến.

Tam xoa kích trong tay họ đã bay ra.

Đinh Bất Tam muốn né tránh, nhưng lại phát hiện căn bản không thể né được, hắn vung con dao trong tay.

Định dùng dao đỡ tam xoa kích.

Không ngờ, con dao vừa chạm vào.

Liền gãy thành hai khúc.

Ngay sau đó.

Tam xoa kích đã chém tới.

"Hưu hưu hưu……" Mười hai đạo mộ giả phản kháng đều bị đóng đinh lên tường.

Khán giả phát điên!

Chương 279

Tổ chế tác hỗn loạn thành một đoàn!

Mấy đại gia tộc càng kinh ngạc dị thường!

Làm sao có thể?

Làm sao có thể?

“Tại sao chủng tộc cổ xưa lại vẫn còn sống đến bây giờ?

Tại sao vẫn còn biết ma pháp?

Làm sao có thể?” “Đáng sợ nhất là những nữ chiến sĩ sau khi biến thân.

Lực chiến đấu kinh người a!

Mẹ kiếp!” “Mộ Táng Tinh Cầu sắp biến thiên rồi!

Sắp biến thiên rồi!” …… Gia chủ Bạch gia Bạch Trà, ban đầu vẻ mặt đầy kinh ngạc!

Ngay sau đó trong lòng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Hắn vội vàng lật tung tủ kệ bắt đầu tìm chìa khóa.

Tìm rất lâu, mới tìm thấy một chiếc chìa khóa dài làm bằng đồng.

Hắn mở chiếc hộp bí mật nhất được truyền lại qua các đời trong gia tộc.

Bạch gia có tổ huấn: Khi chủng tộc cổ xưa xuất hiện, hãy mở chiếc hộp gấm bí mật.

Tay hắn run rẩy không ngừng.

Mấy nghìn năm, chiếc hộp gấm này chưa bao giờ được mở.

Không biết bên trong có thứ gì.

“Két!” Bạch Trà cẩn thận mở chiếc hộp.

Một tấm bản đồ da dê xuất hiện trước mắt hắn.

Trên bản đồ có đánh dấu một chấm tròn màu đỏ.

Trên chấm tròn có mấy chữ: Vân Nam Trùng Cốc.

Bạch Trà vừa kinh ngạc vừa rất phấn khích.

“Chẳng lẽ ở đây chôn giấu bí mật của Bạch gia ta?

Vậy chẳng phải nói, Bạch gia ta sắp quật khởi sao?

Ha ha ha!” “Chủng tộc thượng cổ xuất thế, mới khiến ta mở chiếc hộp gấm này, rất rõ ràng Bạch gia chúng ta cũng có liên hệ với chủng tộc thượng cổ.” “Nếu Bạch gia có một đội quân chiến sĩ như tộc hải yêu vừa nãy, thì sẽ thực sự xưng bá thiên hạ!” …… Lam Ngư trưởng lão phân phó kéo tất cả mười mấy đạo mộ giả vừa bị giết xuống.

Mười mấy đầu bếp người cá đi tới, kéo các đạo mộ giả đi.

Tất cả mọi người đều biết, những đạo mộ giả đó sắp phải đối mặt với điều gì.

Black Widow đang ở trong lồng sắt, toàn thân run rẩy.

Shirley Yang càng mềm nhũn cả hai chân, môi không ngừng run lên.

“Tuyết tỷ, tại sao…… tại sao bọn họ lại lợi hại đến vậy!

Đinh Bất Tam cũng là sát thủ có tiếng trên giang hồ, vậy mà lại bị giết chết trong nháy mắt?” “Quả muội, hôm nay chúng ta coi như xong đời rồi.

Vốn dĩ ta còn muốn cùng cô sống chung, chết cùng một huyệt, bây giờ thì hoàn toàn kết thúc rồi.” “Tuyết tỷ, tại sao chúng ta không thể

chết cùng một huyệt nữa?" "Quả muội, chỉ số IQ đáng cảm động của cô.

Cô biết những người này bị kéo đi làm gì không?" "Chẳng lẽ không phải đi chôn sao?" "Quả muội, Thượng đế rắc trí tuệ xuống nhân gian, chỉ riêng cô là che ô.

Ai…… Bọn họ bị kéo đi ăn rồi." "A?

Tuyết tỷ, chị nói những đạo mộ giả đó bị người cá kéo đi làm món ăn sao?" Shirley Yang bi thương gật đầu.

Black Widow tỏ ra vô cùng sốt ruột.

"Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Tuyết tỷ!

Em có bệnh sạch sẽ.

Em có nên giao tiếp với họ không?" Shirley Yang càng nghe càng thấy không ổn.

"Cô sắp bị ăn rồi, liên quan gì đến việc cô có bệnh sạch sẽ?

Cô còn muốn giao tiếp, cô có thể dùng chỗ nào mà thổi sáo tử?" "Không phải, Tuyết tỷ, em chỉ đang nghĩ bọn họ rốt cuộc sẽ thanh chưng hay hồng thiêu?" Shirley Yang: …… "Mẹ kiếp!

Cái này có liên quan sao?" "Tuyết tỷ, em cho dù chết cũng phải thanh chưng, giữ lại sự trong sạch ở nhân gian.

Cái món hồng thiêu kia, một lớp xì dầu một lớp giấm, em có bệnh sạch sẽ, em không chịu nổi!" Shirley Yang: …… "Quả muội, chẳng lẽ cô quên ba ngày trước, cô bị tắm phân rồi sao?" Black Widow: …… Hắc Hạt Tử nắm tay Tiểu Giải.

Mọi thứ vừa rồi đã khiến y kinh ngạc đến tột độ.

Y chưa bao giờ nghĩ trên đời này lại có một chủng tộc cổ xưa biết ma pháp.

Lần này tiêu rồi!

"Tiểu Giải, nếu lát nữa đến lượt chúng ta, tôi sẽ giữ chân chúng, cậu mau chạy đi." "Cậu nghĩ tôi có thể chạy được sao?" Hắc Hạt Tử thở dài.

"Vậy thì, cùng chết đi." "Được!" Lúc này.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương bắt đầu run rẩy.

Vì sắp đến lượt hai người họ rồi.

Hai chiến binh người cá đã đi về phía họ.

Hắc Quả Phụ run lẩy bẩy.

"Tuyết Tỷ, làm sao bây giờ?

Ai, chị còn nợ tôi ba tháng lương đấy." "Sau khi chết tôi sẽ thanh toán một lần, ông nội tôi có tiền mà." "Thật sao, Tuyết Tỷ?" Tuyết Lỵ Dương vội vàng gật đầu.

Hai chiến binh người cá đã đi tới.

"Két!" Cánh cửa lồng sắt của Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương bị mở ra.

Ánh mắt Hắc Quả Phụ đột nhiên thay đổi.

Cô nhìn Tuyết Lỵ Dương, lại nhìn người cá bên cạnh.

"Là các người ép tôi!

Đừng trách tôi độc ác vô tình." Hắc Quả Phụ đưa tay chạm vào con dao găm giấu ở thắt lưng mình.

Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc mở to mắt!

Không ngờ Quả Muội lúc quan trọng lại lợi hại đến vậy!

Hắc Hạt Tử càng trợn tròn mắt nhìn sang đó.

Y từng nghe nói Hắc Quả Phụ này có chút danh tiếng trên đạo.

Chẳng lẽ cô ta thực sự là người thâm tàng bất lộ sao?

Lúc này, Hắc Quả Phụ lập tức bùng nổ khí chất!

"Mẹ kiếp!

Quả Muội sắp bộc phát rồi!

Lâu lắm rồi chưa thấy thực lực thật sự của Quả Muội!" "Tôi đã sớm nói cô ấy là cao thủ mà, danh tiếng Hắc Quả Phụ không phải tự thổi phồng đâu!

Rất ngầu, rất ngầu đó!" "Tôi nghe nói hồi ở nhà trẻ cô ấy đã xưng bá xưng vương rồi!" "Trời ạ, mọi người nhìn cánh tay Quả Muội kìa, đặt trên dao, đúng là tư thái của một siêu sát thủ!" Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm tay Hắc Quả Phụ đang nắm dao.

Vẻ mặt sùng bái xen lẫn mê đắm!

Cánh cửa lồng sắt đã được kéo ra!

Hắc Quả Phụ lập tức lao ra khỏi lồng sắt, sau đó thuận thế rút dao!

"Tôi muốn giết… người… người!" "Dao của tôi, ai, chết tiệt!

Dao đâu!" "Tôi rút!

Tôi rút!

Sao không rút ra được!" "Dao của tôi sao không rút ra được?" Tuyết Lỵ Dương: … Khán giả: … Hắc Quả Phụ một chân trước, một chân sau, tạo thành tư thế rút dao tiêu chuẩn của sát thủ.

Nhưng mà!

Con dao của cô bị mắc kẹt, không rút ra được!

Hắc Quả Phụ cố hết sức kéo dao!

Hai chiến binh người cá đi đến bên cạnh cô.

"Có cần giúp đỡ không?" "Ồ, không cần đâu, cảm ơn!

Tôi tự làm được." Tuyết Lỵ Dương: … Chiến binh người cá đi đến bên cạnh Hắc Quả Phụ, một tay nắm lấy con dao của cô, sau đó cắt đứt sợi dây bị mắc kẹt.

Chiến binh người cá cầm con dao của Hắc Quả Phụ trên tay.

Rất nghiêm túc hỏi Hắc Quả Phụ.

"Cô, muốn cái này sao?" "Đúng vậy, đúng vậy, cảm ơn!

Làm ơn đưa dao cho tôi!" Chiến binh người cá: … Ngay sau đó.

Một chiến binh người cá khác thuận thế đặt một con dao lớn lên cổ Hắc Quả Phụ.

Hắc Quả Phụ lập tức hét to một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương sợ hãi run rẩy.

Quả Muội chắc chắn đã sợ chết khiếp rồi!

Con dao lớn thế kia mà!

Hắc Quả Phụ với ánh mắt kinh hoàng nhìn chiến binh người cá.

Cô ta trực tiếp hét lên: "Lạnh!

Lạnh!

Lạnh!

Ôi trời, con dao lạnh quá!" Trưởng lão Lam Ngư: … Mấy nghìn năm trôi qua, loài người đã tiến hóa thành cái dạng gì thế này!

Tuyết Lỵ Dương sợ đến nỗi nước mắt sắp rơi xuống rồi!

Ngay sau đó.

Một chiến binh người cá trực tiếp kéo Tuyết Lỵ Dương ra!

Trưởng lão Lam Ngư đi tới.

Bà chỉ vào Tuyết Lỵ Dương.

"Nữ tử này da thịt mềm mại, hấp cách thủy đi, thêm vào bữa ăn cho đại gia đình!" Tuyết Lỵ Dương nghe xong, sợ đến nỗi hai chân run rẩy, một dòng nước nóng đột nhiên chảy xuống.

Hắc Quả Phụ quay đầu thấy Tuyết Lỵ Dương toàn thân run rẩy.

"Tuyết Tỷ!

Tôi sẽ cứu chị!

Chị đừng sợ!" Lại thấy ở thắt lưng Tuyết Lỵ Dương có một con dao găm.

Hắc Quả Phụ lập tức rút con dao găm của Tuyết Lỵ Dương ra.

Đang chuẩn bị nhân cơ hội phản kháng.

Nhưng mà!

Ngay lập tức, bàn tay của chiến binh người cá trực tiếp tóm lấy cánh tay cô.

"Ngươi, lúc này còn dám rút dao phản kháng, ngươi muốn sớm lên thớt sao?" Hắc Quả Phụ bị chiến binh người cá nắm chặt cánh tay, không thể động đậy.

Cô ta cười gượng gạo.

"Không có, không có, không phản kháng đâu, các người không phải muốn ăn Tuyết Tỷ của tôi sao?

Con dao găm này sắc lắm!

Thật đấy!

Cắt thịt nhanh lắm!" Tuyết Lỵ Dương: … Trưởng lão Lam Ngư vô ngữ chỉ chỉ Hắc Quả Phụ.

"Cái nữ nhân ngốc nghếch này, ta nhìn thấy đã thấy phiền rồi, băm vụn cô ta ra, làm thành thịt nướng đi." "Vâng!

Trưởng lão!" Quả Muội sắp chết rồi!

Trong lòng lập tức sợ hãi đến sụp đổ.

Cô ta hét lớn một tiếng.

"Khoan đã, trước khi chết tôi còn có một yêu cầu." Trưởng lão Lam Ngư tức đến phát điên, loài người này đã tiến hóa thành cái dạng gì rồi.

Sao lại còn có người như vậy, trong tình huống này, trước khi chết còn có yêu cầu.

Hắc Quả Phụ trước khi bị lôi đi, lại một lần nữa khóc lóc hét lên.

"Trước khi chết tôi chỉ có một yêu cầu, chỉ có một yêu cầu, cầu xin các người đó!

Vì tôi đã dâng mình cho các người ăn!" Trưởng lão Lam Ngư đột nhiên động lòng trắc ẩn.

Chương 280

Hắc Hạt Tử cũng hiện lên vẻ trầm mặc trong mắt.

Rất nhiều fan trong kênh livestream bắt đầu khóc. 【Lương Thành Thính Noãn: Có phải Quả Muội muốn nhờ chăm sóc gia đình cô ấy không, trước khi chết vẫn không quên người nhà của mình, cảm động quá!】 【Đường Gia Tam Chước: Quả Muội có người nhà sao?

Ba cô ấy không phải đã chết rồi à?】 【Thỉ Giáp Bất Đoạn: Chẳng lẽ yêu cầu của cô ấy là muốn viết thư cho Tiểu Cương Hiệp?

Hoặc cho Tiểu Hạo Khắc?】 Trưởng lão Lam Ngư bước tới.

"Chúng ta tộc người cá, cũng không còn cách nào khác, mộ thất dưới đáy biển này không có nhiều thực vật.

Ngươi đã nói như vậy, ta có thể cho ngươi nói ra di nguyện của mình." "Nhưng mà, ta nhiều nhất cũng chỉ thắp cho ngươi nén hương mà thôi, chúng ta sẽ không tiếp xúc với loài người." Hắc Quả Phụ thấy Trưởng lão Lam Ngư đã nói như vậy.

Cô ta liền vội vàng đưa ra yêu cầu cuối cùng.

"Tôi không muốn nướng, tôi muốn hấp cách thủy!" Trưởng lão Lam Ngư đột nhiên sững người.

"Không được!

Ngươi quá đen!

Không thể hấp cách thủy!" "Tôi không đen!

Thật mà, thật mà, không tin, các người hỏi Tuyết Tỷ của tôi!" Hắc Quả Phụ vội vàng nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương tuy rất tuyệt vọng, nhưng lúc này, cô biết mình

phải giúp Quả Muội một tay.

Vì đây là lần cuối cùng trong đời rồi.

Tuyết Lỵ Dương nhẹ nhàng nói.

“Quả Muội cô đừng nhìn mặt cô ấy đen, hai chân cô ấy trắng lắm!” Hắc Quả Phụ gật đầu lia lịa.

Trưởng lão Lam Ngư suy nghĩ một chút.

“Vậy thì chặt cô ta ra, nửa thân trên nướng, nửa thân dưới hấp cách thủy.” Hắc Quả Phụ: … Tuyết Lỵ Dương: … Hắc Quả Phụ tuyệt vọng hét lớn một tiếng.

“Tôi có bệnh sạch sẽ mà, đừng cho tôi thì là, đừng cho tôi rắc ớt bột, đừng cho tôi bôi dầu…!” Trưởng lão Lam Ngư đầu óc choáng váng.

Cái thời buổi này, “thái giám” cũng “trung nhị” đến vậy sao.

“Mau đưa đi!

Băm vụn!

Băm vụn!

Còn không thêm gia vị?

Cho ta thêm, thêm mạnh vào, ướp!

Đúng, ướp cô ta đi!

Dùng giấm ngâm!” Hắc Quả Phụ ngất xỉu.

Hắc Hạt Tử nhìn thấy chiến binh người cá bên kia đã đi về phía mình.

Y nắm tay Tiểu Giải.

“Tiểu Giải, sợ chết sao?” “Không sợ.

Nhưng, không thích kiểu chết này." "Vậy chúng ta liều một phen đi?

Chết trong chiến đấu, dù sao cũng tốt hơn là bị người ta bỏ vào nồi hầm chín." Tiểu Giải gật đầu.

Hai người nắm chặt dao.

Súng ống thì họ không định dùng.

Đối với bà lão người cá kia, đạn hình như vô dụng.

Thà cận chiến còn hơn!

Lần này có ba chiến binh người cá đến.

Họ lập tức mở lồng sắt của Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải.

"Ra ngoài!" Hắc Hạt Tử chỉnh lại cặp kính đen của mình.

Từ trong lồng sắt chui ra.

Tiểu Giải cũng từ bên trong chui ra.

Hắc Hạt Tử nháy mắt ra hiệu.

Hai người nhanh chóng rút dao, tấn công về phía chiến binh người cá bên cạnh.

Khán giả kinh hô một trận!

Hạt Gia trong nhận thức của họ, thực lực mạnh mẽ!

Tin rằng nhất định có thể đối phó với những chiến binh người cá này!

Giây tiếp theo!

Hắc Hạt Tử một đao đâm tới.

Đâm vào vị trí tim của chiến binh người cá.

Chiến binh người cá rõ ràng không ngờ người đàn ông đeo kính

đen này lại lợi hại như vậy.

Cô ta lập tức không kịp phản ứng.

Bị dao găm đâm trúng!

Tất cả khán giả, bao gồm cả Hắc Hạt Tử cũng cho rằng.

Chiến binh người cá này chắc chắn sẽ chết!

Tuy nhiên!

Chỉ nghe "rầm" một tiếng.

Con dao của Hắc Hạt Tử vậy mà bị vảy của chiến binh người cá kẹp lại, bật ngược trở về.

Hắc Hạt Tử kinh ngạc.

Lập tức lùi lại.

Giây tiếp theo!

Chiến binh người cá một cước đá tới.

Hắc Hạt Tử thân thủ linh hoạt, lập tức né tránh.

Từ bên cạnh một cước bay qua.

Đánh ngã một chiến binh người cá xuống đất.

Ai ngờ.

Chiến binh ngã trên đất lại lộn một vòng cá chép, lập tức đứng dậy.

Trưởng lão Lam Ngư búng tay.

Lập tức có mười chiến binh người cá vây quanh.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải đứng tựa lưng vào nhau.

Y cảm thấy những người cá này đã biến hình, vậy thì chân của họ chắc chắn là bộ phận yếu nhất.

Hắc Hạt Tử thuận thế dùng dao tấn công vào chân của họ.

Tốc độ của y rất nhanh, trực tiếp đâm ra.

"Rầm" một tiếng.

Ai cũng không ngờ, chân của họ vậy mà cũng cứng rắn đến vậy.

"Bốp bốp bốp…" Mấy cú đá bay tới.

Trực tiếp đá Hắc Hạt Tử văng vào góc tường!

Hắc Hạt Tử va vào tường, lại bò dậy.

Y thấy cách đó mười mét, Tiểu Giải cũng bị đá bay đi.

Hắc Hạt Tử một trận đau lòng.

Y lao về phía Tiểu Giải.

"Tiểu Giải, Tiểu Giải, cậu sao rồi?" "Không sao, Hạt Tử, đám phụ nữ này, lợi hại quá!

Vảy của họ căn bản không thể xuyên thủng." "Mẹ kiếp!

Chủng tộc cổ xưa này, tại sao lại xuất hiện?

Bug quá!" Trong phòng dưới lòng đất của cung điện này, rất nhiều đạo mộ giả khác đều đã sụp đổ.

Tiếng khóc vang lên từng trận!

Ngay cả nhân vật đỉnh cao trong giới, Hắc Hạt Tử còn không phải đối thủ của chiến binh người cá, những người khác còn đánh đấm gì được nữa.

Trong kênh livestream càng là một mảnh tuyệt vọng.

"Chiến binh người cá của tộc người cá sao mà lợi hại thế?

Mới có mấy người đã đánh cho đạo mộ giả không có sức chống cự!" "Hạt Gia vậy mà cũng sắp chết rồi, ai!

Đáng thương quá!" "Binh lính của người cá tôi cảm thấy ít nhất cũng phải hàng nghìn người!

Trời ơi!

Kinh khủng quá, sức mạnh chiến đấu này!" "Mọi người có biết Tiểu Ca và Trụ Tử Ca đi đâu rồi không?

Hai người họ biết đâu có thể đối phó với người cá." … Lúc này Diệp Thần và Trương Khởi Lân, quả thật đã quay trở lại từ mộ thất.

Lối vào di tích dưới đáy biển đã bị nổ tung, họ phải quay lại hỏi Trưởng lão Lam Ngư người cá, còn có lối ra nào khác không.

Họ mở kênh livestream, muốn xem tổ chương trình có thông tin gì về lối ra không.

Ai ngờ vừa mở ra.

Đã là những dòng tin nhắn bay rợp trời, về việc các đạo mộ giả bị hấp cách thủy, nướng thịt.

Bao gồm cả Hắc Hạt Tử, Tiểu Giải, và Hắc Quả Phụ, Tuyết Lỵ Dương… Trương Khởi Lân nhíu mày.

Vội vàng đứng dậy chạy đi.

Diệp Thần bám sát phía sau.

Fan của họ, tuy biết Tiểu Ca và Trụ Tử Ca rất lợi hại.

Nhưng mà!

Họ căn bản không muốn, Tiểu Ca và Trụ Tử Ca lại đi mạo hiểm nữa.

Dù sao thì tộc người cá này thật sự quá lợi hại rồi!

Họ có hàng nghìn chiến binh nữ, ai nấy đều có sức chiến đấu kinh người!

“Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, đừng đi nữa, hai người mau đi đi!

Đừng xung đột với chủng tộc cổ xưa này!” “Đúng vậy, Tiểu Ca đã có nhiều kẻ thù như vậy rồi, thật sự không muốn anh ấy lại gây thù chuốc oán với một chủng tộc cổ xưa nữa!

Ai!” “Mấy chiến binh nữ đó đáng sợ quá, vảy trên người họ rất cứng cáp, lực phòng ngự kinh người, Hạt Gia còn bị đánh đến thổ huyết!” “Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, cầu xin hai người đó, đừng đi!

Tôi không muốn hai người đi chịu chết, nguy hiểm lắm!” … Hắc Hạt Tử một lần nữa đứng dậy, liều mạng chiến đấu.

Lại một lần nữa gục xuống!

Trưởng lão Lam Ngư khẽ nhíu mày.

“Ngươi là một chiến binh kiên cường.

Khiến ta rất khâm phục.” Hắc Hạt Tử cười lạnh một tiếng.

“Có giỏi thì một đối một đi, một đám người đối phó với tôi, tính là anh hùng hảo hán gì!” Trưởng lão Lam Ngư cười.

“Họ vốn là nữ tử, không phải hảo hán.

Họ có thể đối phó với ngươi, cũng là nhờ tuổi tác, tộc nhân trẻ tuổi như ngươi của chúng ta, chắc chắn không phải đối thủ của ngươi.” Tiểu Giải cố gắng ngồi dậy, khóe miệng toàn là máu tươi, môi khô khốc.

Hắc Hạt Tử vội vàng đỡ y.

Y nói với Trưởng lão Lam Ngư bên cạnh.

“Bà lão người cá, cho tôi một bát nước.” “Đằng nào cũng chết, uống nước hay không thì có liên quan gì?” “Cho dù có chết, tôi cũng không muốn y khát khô cổ mà ra đi.” Trưởng lão Lam Ngư sững lại một chút, bà ra hiệu cho người bên cạnh.

Một bát nước được mang đến cho Hắc Hạt Tử. … Trương Khởi Lân xông vào cung điện tộc nữ yêu biển.

Tức giận đùng đùng, tốc độ đi rất nhanh.

Diệp Thần cũng bám sát, hắn biết Muộn Du Bình không muốn Hạt Tử gặp chuyện.

Hạt Tử đối với Muộn Du Bình, đối với Diệp Thần đều có ân tình.

Mặc cho khán giả có gào thét đến thế nào trên bàn phím.

Trương Khởi Lân căn bản không thèm nhìn.

Họ đều lo lắng đến chết, đều nói ở dưới có nguy hiểm thế nào.

Nhưng mà!

Chương 281

Tiểu Ca và Trụ Tử Ca căn bản không nghe!

Đồng thời!

Tướng Quân Bóng Đêm và Bạch Gia Gia Chủ Bạch Trà, đang ngồi cùng nhau thưởng trà.

Hai người họ nhìn tình hình hiện tại, lại đặc biệt vui vẻ.

"Quỷ Môn lần này tổn thất thảm trọng rồi, hahaha, nhiều đạo mộ giả đều chết cả rồi!" "Đáng mừng nhất là Trương Khởi Lân và Trụ Kình Thiên, hai kẻ không biết sống chết này, còn dám cố tình tự dâng mình đến." "Mà nói, người cá của tộc nữ yêu biển này, cũng quá lợi hại đi.

Chủng tộc cổ xưa đều đáng sợ như vậy sao?" "Bạch huynh, chủng tộc cổ xưa ta từng xem qua một chút trong tài liệu, họ từng là chúa tể của vùng đại lục này, không biết vì sao, sau này đều biến mất rồi." "Nếu tộc nữ yêu biển thật sự xuất hiện, vậy thì những tộc khác có lẽ cũng có thể xuất hiện.

Mộ Táng Tinh Cầu, sắp đại loạn!" … Trương Khởi Lân vừa tiến vào cung điện, trên bậc thang đối diện có hơn hai mươi chiến binh người cá đứng đó.

Khán giả thấy Tiểu Ca và Trụ Tử Ca, vậy mà ngay cả dao cũng không rút ra.

Họ lập tức cảm thấy lạnh cả người.

Thế này thì làm sao bây giờ?

Đây không phải cố ý chịu chết sao?

Trương Khởi Lân căn bản không nhìn những chiến binh người cá bên cạnh.

Trực tiếp xông thẳng vào bên trong.

Khán giả đều ngây người!

Chiến binh người cá lập tức hành động!

Khán giả đều cho rằng chiến binh người cá của tộc nữ yêu biển, sẽ rút dao chiến đấu!

Tuy nhiên!

Giây tiếp theo!

Họ lại "rầm rầm rầm…" quỳ rạp xuống một hàng lớn!

"Bái kiến Thiếu chủ!" "Bái kiến Thiếu chủ CP!" Khán giả: … Bạch Gia Bạch Trà: … Kênh livestream một mảnh ngơ ngác.

Tất cả mọi người căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

"Tiểu Ca là tộc trưởng Trương Gia mà, sao tộc nữ yêu biển lại gọi anh ấy là Thiếu chủ?" "Giá trị nhan sắc hoàn toàn nghiền nát chỉ số IQ.

Đầu óc tôi trống rỗng!" "Chủng tộc cổ xưa tộc nữ yêu biển, vì sao lại gọi Tiểu Ca là Thiếu chủ?

Ai có thể nói cho tôi biết!

Ai có thể nói cho tôi biết?" "Thật không ngờ Tiểu Ca lại có lai lịch lớn đến vậy, anh ấy còn luôn khiêm tốn như thế!

Trời ơi!" "Mọi người có nghe thấy họ gọi Trụ Tử Ca là Thiếu chủ CP không, hì hì…" … Hắc Hạt Tử cho Tiểu Giải uống xong nước.

Y định phá phủ trầm chu rồi.

Chết trong chiến đấu liều mạng, cũng không muốn hèn nhát bỏ mạng!

Lúc này!

Hàng trăm đạo mộ giả khác, đều bị chiến binh người cá kéo ra.

Những đạo mộ giả này về cơ bản đều đến từ tầng lớp bình dân.

Các đạo mộ giả của mấy đại gia tộc và đạo mộ giả của Tào thị hoàng tộc.

Đã sớm nhận được tin tức phong tỏa mộ địa dưới đáy biển, toàn bộ đã rút lui.

Lúc này!

Tất cả đạo mộ giả khóc cha gọi mẹ.

Cuối cùng của sinh mệnh vậy mà phải bị người ta ăn thịt.

Đáng thương quá!

Hèn nhát quá.

Hắc Hạt Tử từ từ đứng dậy.

Trong tay cầm một con dao găm.

"Hạt Gia ta, vĩnh không khuất phục!" Tiểu Giải cũng đứng dậy.

"Giải Gia Gia ta, cũng quyết không khuất phục!" Sắc mặt Trưởng lão Lam Ngư khẽ động đậy một chút.

Sau đó, bà vẫy tay.

"Giết họ đi.

Cho họ chết một cách thống khoái." Hơn hai mươi chiến binh người cá bắt đầu đi tới.

Fan của hai người họ trong kênh livestream, đều rơi nước mắt.

Rất nhiều người đều nhắm mắt lại, không nỡ nhìn thấy hai người đàn ông đẹp trai này, chết như vậy.

Trưởng lão Lam Ngư bình tĩnh hô một tiếng: "Giết." Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Trên cầu thang dưới lòng đất truyền đến một tiếng nói.

"Dừng tay!" Giọng nói bình tĩnh, nhưng tràn đầy sức mạnh.

Hắc Hạt Tử nhìn chằm chằm vào lối ra cầu thang dưới lòng đất đối diện.

Đột nhiên!

Một bóng dáng trắng bay xuống, ngay sau đó lại một bóng dáng đen bay xuống.

Lại chính là Tiểu Ca và Trụ Tử Ca.

Hắc Hạt Tử lén vẫy tay với họ, ý bảo họ mau rời đi.

Y biết thực lực của Tiểu Ca và Trụ Tử Ca rất mạnh.

Nhưng mà!

Những chiến binh người cá này quá mạnh, hơn nữa có đến hàng trăm người ở trong phòng dưới lòng đất này.

Áo giáp vảy cá được trang bị đầy đủ, căn bản không thể đối phó.

Nhưng mà!

Y vừa vẫy tay, lập tức sững sờ.

Đầu tiên là tám chiến binh người cá đứng gác ở lối vào phòng dưới lòng đất.

Lập tức quỳ xuống.

“Bái kiến Thiếu chủ!

Bái kiến Thiếu chủ CP!” Ngay sau đó.

Trưởng lão Lam Ngư hoảng sợ quay người, lập tức quỳ xuống đất.

Năm trăm chiến binh người cá khác đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

“Bái kiến Thiếu chủ!

Bái kiến Thiếu chủ CP!” “Bái kiến Thiếu chủ!

Bái kiến Thiếu chủ CP!” Các đạo mộ giả khác: … Tiểu Giải: … Hắc Hạt Tử: … Hắc Hạt Tử kinh ngạc đến không nói nên lời.

Trong đời y số lần kinh ngạc rất ít, nhưng lần này, y thật sự kinh ngạc đến nỗi cằm muốn rớt xuống.

Rốt cuộc là tình huống gì thế này?

Ban ngày mà nằm mơ sao?

Hắc Hạt Tử lau lau kính, rồi đeo lại.

Trước mặt, tất cả lớn nhỏ của tộc nữ yêu biển, đều đang quỳ.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đi đến chỗ Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải.

“Hạt Tử, cậu có sao không?” “Không sao, Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, đây là?

Tình huống gì thế này?” “Một lời khó nói hết, lát nữa hãy nói.” Trương Khởi Lân không để ý đến Trưởng lão Lam Ngư, tất cả họ lúc này đều đang quỳ trên đất.

Không dám động đậy!

Trương Khởi Lân cởi trói cho một số đạo mộ giả bình dân.

Bảo họ đi đến nhà bếp giải cứu những người khác.

“Hạt Tử, hai người lên trước đi, đợi ta bên ngoài.” Hắc Hạt Tử trong lòng có vạn điều kinh ngạc.

Nhưng mà!

Y biết, trong tình huống này, nên giữ lại chút bí mật cho Tiểu Ca.

Hầu như tất cả đạo mộ giả đều rút lui.

Trương Khởi Lân trực tiếp tắt vòng tay livestream của mình và Diệp Thần.

“Trưởng lão Lam Ngư, ngươi vì sao lại đối xử với loài người như vậy?

Chẳng lẽ ngươi không biết họ là chủng tộc của ta sao?” Giọng nói của Trưởng lão Lam Ngư có chút run rẩy.

Nhưng bà vẫn nói: “Họ không phải chủng tộc của Thiếu chủ.

Thiếu chủ là… thứ lão hủ không dám tiết lộ thiên cơ.” Nghe bà nói vậy.

Trương Khởi Lân ngược lại sững sờ.

Đã làm người mấy nghìn năm rồi, bây giờ có người nói cho y, y không phải nhân tộc.

“Thiếu chủ, chúng ta tộc nữ yêu biển cũng là chủng tộc cổ xưa, ngài thấy thân phận của ngài có thể đơn giản sao?” Trương Khởi Lân sững lại một chút.

Sau đó lại nói.

“Vậy thì các ngươi cũng không thể ăn thịt loài người, cho dù ta không phải, Trụ Tử cũng là, các ngươi càng không nên ăn thịt loài người!” Trưởng lão Lam Ngư ngẩng đầu lên kinh ngạc một chút.

Bà dường như đang nghĩ vì sao Thiếu chủ của mình lại không rõ

nhiều chuyện như vậy.

Trên mặt bà lộ vẻ khó tin.

Trương Khởi Lân cảm thấy kỳ lạ.

“Trưởng lão Lam Ngư, chẳng lẽ lời ta nói không đúng sao?” “Không dám không dám, lão hủ không dám làm trái lời Thiếu chủ.

Chỉ là, Thiếu chủ thật sự không nhìn ra thân phận của vị CP này sao?

Hắn cũng không phải loài người.” Trương Khởi Lân: … Diệp Thần: … Lần này không chỉ Trương Khởi Lân ngơ ngác.

Diệp Thần càng lộ vẻ mặt mờ mịt.

Tôi chết tiệt không phải loài người?

Chính tôi còn không biết mình có phải người không?

Bà lão này đang nói bậy bạ gì thế?

“Này, Trưởng lão Lam Ngư, cơm có thể ăn bậy, lời thì đừng nói bậy.

Tôi chính là người?

Bà nói tôi không phải người, bà đang mắng tôi đó.” Trưởng lão Lam Ngư liên tục dập đầu.

“Ngài thật sự muốn lão hủ nói sao?” Diệp Thần càng thêm nghi ngờ.

“Bà nói đi, bà nói đi, xem bà có thể nói ra được cái gì hay ho không.” Trưởng lão Lam Ngư dẹp tất cả người của tộc nữ yêu biển bên cạnh.

Sau đó nhẹ giọng nói với Diệp Thần.

“Thân phận lão hủ ti tiện, nếu nói ra lời làm mạo phạm ngài.

Xin ngài tha thứ.” “Bà nói đi.

Ta nghe đây.” Diệp Thần chấp tay sau lưng, đứng đó, ra vẻ ngầu lòi nhìn Trưởng lão Lam Ngư cũng ra vẻ ngầu lòi.

Diệp Thần chỉ muốn xem bà ta có thể lừa bịp ra cái gì hay ho.

“Ta cảm nhận được ngài, là đại nhân Tử Thần đến từ địa ngục!” Diệp Thần toàn thân chấn động.

Vội vàng cúi đầu nhìn chằm chằm Trưởng lão Lam Ngư.

“Bà có thể cảm nhận được, ta là Tử Thần?” Trưởng lão Lam Ngư mạnh mẽ gật đầu.

Hơn nữa bò rạp trên đất toàn thân run rẩy.

Diệp Thần không biết phải phản bác thế nào.

Nhưng mà!

Hắn rõ ràng là con người Trái Đất mà, xuyên không đến Mộ Táng Tinh Cầu này.

Sao lại biến thành Tử Thần.

Chẳng lẽ có liên quan đến hệ thống vai trò.

Cho dù có liên quan, sao thân phận con người của mình cũng thay đổi!

Trương Khởi Lân ban đầu có chút nghi ngờ lời của bà lão Lam Ngư.

Nhưng mà!

Chương 282

Y vừa nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Thần, ngay sau đó Diệp Thần căn bản không phản bác.

Thêm vào đó là đủ loại chuyện kỳ diệu xảy ra trên người Trụ Tử từ trước đến nay.

Y liền biết.

Chắc chắn rồi!

Chắc chắn rồi!

Trụ Tử chính là Tử Thần đến từ địa ngục!

Trương Khởi Lân cũng không biết nên tức giận hay không.

Vì y và Trụ Tử bản thân đã không phải loài người.

Vậy thì những tộc nữ yêu biển này cũng chẳng có gì sai cả.

Y bảo Trưởng lão Lam Ngư đứng dậy trước.

Thực ra nguyên nhân chủ yếu khiến Trương Khởi Lân tức giận, vẫn là vì Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải.

Y dù sao cũng có ân tình với bản thân và Trụ Tử.

"Những chuyện này không nhắc đến nữa, Trưởng lão Lam Ngư, ở đây ngoài lối vào ban đầu ra, còn có lối ra nào khác không." Trưởng lão Lam Ngư lắc đầu.

"Nếu có thể ra ngoài, chúng ta tộc nữ yêu biển đã có thể ra biển tìm kiếm thực vật, tổng không thể thành ra bộ dạng hiện tại." "Vương quốc Á Đặc Lan Đế Tư dưới đáy biển của chúng ta, là một ngọn núi đá khổng lồ.

Mộ thất dưới đáy biển này được xây dựng bên trong ngọn núi đá khổng lồ đó.

Ban đầu cũng chỉ có một lối ra vào duy nhất là nơi các ngài đã đi vào.” Trương Khởi Lân nhíu mày, lần này quả thật có chút rắc rối.

Lối ra bức tượng người khổng lồ vàng đã bị nổ tung.

Lối ra đó chắc chắn không thể được.

Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân lo lắng, trong lòng y chắc chắn muốn sớm làm rõ những chuyện đó.

Ban đầu khi y không biết gì cả, ngược lại có thể an tâm hơn một chút.

Nhưng mà!

Cùng với việc Muộn Du Bình dần dần có chút ký ức, y liền muốn làm rõ rốt cuộc là chuyện gì?

Cha y là ai?

Y lại là ai?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dao Di, Chú Trương Giác và cả một đống người Trương Gia, tất cả đều đã chết.

Diệp Thần nhìn thấy, vội vàng đi tới nắm tay y.

“Muộn Du Bình, chúng ta nhất định sẽ nghĩ ra cách, đừng lo lắng.” “Tôi còn không tin, ngọn núi đá khổng lồ dưới đáy biển này còn có thể nhốt được người sao?

Cùng lắm thì, tôi sẽ chém cho cậu một con đường đi ra!” Trương Khởi Lân nhìn Trụ Tử.

Sau đó Diệp Thần kéo y, đi lên phía trên.

Lúc này!

Rất nhiều đạo mộ giả đã rời đi, lũ lượt đi tìm lối ra rồi.

Hắc Hạt Tử, Tiểu Giải đều đứng ở đại sảnh đợi Tiểu Ca và Trụ Tử Ca.

Còn Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương hai người vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh.

Vừa rồi hai người đã bị bắt đầu cạo lông, may mà các đạo mộ giả khác kịp thời đến.

Nhưng mà!

Kể cả như vậy, tóc của hai người này đã bị cạo trọc lốc.

Lúc này trông vô cùng hài hước!

Hắc Hạt Tử thấy Diệp Thần và Tiểu Ca đi ra.

Y nhìn Tiểu Ca, vốn định hỏi tình hình, lại không biết mở lời thế nào.

Trương Khởi Lân tựa vào tường, không nói một lời.

Y không phải không muốn nói cho Hạt Tử, chỉ là rất nhiều chuyện lộn xộn, y không biết phải mở lời ra sao.

Diệp Thần nói với Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải.

"Hai người đừng hỏi nữa, sau này sẽ hiểu.

Chuyện quan trọng nhất hiện tại của chúng ta, là làm sao để thoát khỏi mộ địa dưới đáy biển đã bị phong tỏa này." Lời Diệp Thần vừa dứt, mấy người họ đều nhíu chặt mày, tất cả đều rơi vào trầm tư.

Diệp Thần đi qua đi lại, suy nghĩ cách.

Đột nhiên!

Hắn nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ đầu trọc lốc trên

ghế ở góc tường.

Diệp Thần đầy mặt ngơ ngác.

“Hai cô này sao lại thành ra thế này?

Xuất gia rồi à?” Hắc Hạt Tử cười một tiếng.

“Trụ Tử Ca, hai người mà đến muộn một bước nữa, Tuyết Muội Muội sẽ bị hấp cách thủy, Quả Muội Muội sẽ bị nướng thịt.” Diệp Thần rót một cốc nước, tạt vào Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ làm họ tỉnh lại.

Hắc Quả Phụ mắt vừa mở ra, đã nhìn thấy Trụ Tử Ca anh tuấn tiêu sái đứng trước mặt mình.

“Trụ Tử Ca, đây là kiếp sau sao?

Em cuối cùng đã có được anh rồi sao?” Diệp Thần: … Trương Khởi Lân nhìn sang bên này một cái.

Vẻ mặt không vui.

“Trụ Tử Ca, Trụ Tử Ca, em có phải đã chết rồi không, anh đến anh hùng cứu mỹ nhân sao?” Diệp Thần: … Tuyết Lỵ Dương nắm lấy mặt Hắc Quả Phụ, rất không vui nói.

“Quả Muội, kiếp sau, em đã muốn bỏ chạy rồi sao?

Mặt chị để đâu?” Tuyết Lỵ Dương lại đột nhiên nhìn thấy cái đầu ngốc của Hắc Quả Phụ.

“Trời ạ, Quả Muội, đầu của em, em tự do rồi!

Xấu quá!

Chị không cần em nữa!” “Trời ơi, Tuyết Tỷ, đầu trọc của chị đẹp quá à!

Sáng loáng sáng loáng!

Lại đây!

Em sờ thử!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy vội vàng sờ đầu mình, vẻ mặt tuyệt vọng.

"Quả Muội, vừa rồi chúng ta có phải bị cạo trọc không?" "Tuyết Tỷ, đúng vậy, hơn nữa chị bị cạo trước.

Chị bị cạo trọc toàn thân luôn rồi." Tuyết Lỵ Dương: … Diệp Thần: … Ngay lúc này.

Có ba đầu bếp tộc nữ yêu biển, mang theo một ít canh nấm, nấm xào các loại, đi tới.

"Thiếu chủ, Thiếu chủ CP, các vị, xin dùng bữa." Hắc Quả Phụ vẻ mặt mờ mịt.

Cái tên đầu bếp này vừa nãy không phải là người đã cứng rắn kéo tôi đi, cạo lông cho tôi sao?

Hắc Hạt Tử thật sự đói rồi, y cũng không khách khí, vội vàng cầm bát, múc canh.

Ra hiệu cho ba người kia, Diệp Thần đang nói chuyện với Trương Khởi Lân, cũng không muốn uống canh.

Hắc Hạt Tử tự mình uống.

Lúc này!

Một đầu bếp bị Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương kéo lại, không cho đi!

"Cô nói, rốt cuộc có phải cô đã cạo lông cho tôi không?" Đầu bếp gật đầu, vẻ mặt rất lúng túng.

"Vậy lông của Tuyết Tỷ tôi đâu?

Cô cạo lông rồi vứt đi đâu rồi?" "Tôi không rõ, vừa nãy tôi đang

cạo lông, sau đó nhận được lệnh, tôi liền đi nấu canh nấm." Hắc Hạt Tử đột nhiên dừng lại.

Y nhìn bát canh nấm, lại nhìn tên đầu bếp người cá kia.

"Này, đầu bếp người cá, cô đã rửa tay chưa?" "Rửa tay?

Rửa tay gì?" "Đầu bếp người cá, cô vừa cạo lông toàn thân cho họ, vừa nấu canh nấm.

Cô không thấy mình nên rửa tay sao?" "Ồ!

Ngài nói cái này sao, tôi tuy không rửa tay, nhưng tôi đã rửa sạch lông của hai người họ, rồi mới cạo.

Cho nên tay tôi sạch mà." Hắc Hạt Tử: … Tiểu Giải: … Cái kiểu logic trời ơi đất hỡi này! … Diệp Thần nhìn ánh mắt Trương Khởi Lân, hai tay đặt trên vai y.

"Muộn Du Bình, cậu vui vẻ lên đi, đang nghĩ chuyện gì không vui thế?" Trương Khởi Lân nói với Diệp Thần, giọng rất nhẹ.

"Trụ Tử, ta có thể đã làm một chuyện sai lầm." Diệp Thần nheo mắt.

"Chuyện sai lầm gì?

Trong đầu xuất hiện hình ảnh không lành mạnh rồi à?

Hay cậu lại có âm mưu gì xấu xa." "Trụ Tử, nói chuyện nghiêm túc đó?" Diệp Thần thần sắc nghiêm lại.

"Muộn Du Bình, chuyện gì, cậu nói đi?" "Trụ Tử, ta vừa nãy đột nhiên phản ứng lại, cái phong ấn Xích Diễm Giao Long, hình như đã bị ta mở ra rồi." Diệp Thần nhíu mày.

Giọng nói rất khẽ.

"Cậu nói, cái Băng Sương Chi Tâm của cậu sao?" Trương Khởi

Lân gật đầu.

Diệp Thần nắm chặt tay Trương Khởi Lân.

“Cậu đừng vội, chúng ta mau nghĩ cách ra ngoài, sau đó đến đó xem sao.” Diệp Thần lại sợ lời Muộn Du Bình nói về việc giải phong Xích Diễm Giao Long là sự thật.

Trong lòng Muộn Du Bình sẽ có khúc mắc.

Diệp Thần lại nói.

“Tuy nhiên, Muộn Du Bình, thực ra rất nhiều chuyện trên đời này đều là nhân quả tuần hoàn.” Trương Khởi Lân nghi hoặc nhìn Trụ Tử.

“Nếu cậu không đi lấy Băng Sương Chi Tâm, cậu sẽ không thể cứu tôi.

Và tôi, đáng lẽ đã sớm chết trên quảng trường ở kinh thành rồi.” “Cho nên, Muộn Du Bình, đừng nghĩ nữa.

Nhân nhân quả quả, cái gì đến rồi sẽ đến, chúng ta không sợ!” Vẻ mặt Trương Khởi Lân lập tức thư thái hơn rất nhiều.

Trụ Tử nói rất đúng.

Những thứ nhân quả tuần hoàn, ai có thể nhìn thấu.

Diệp Thần vỗ y một cái.

“Dũng cảm ngưu ngưu không sợ khó khăn!” Trương Khởi Lân lập tức bật cười, trên mặt như nở một đóa hoa.

Mọi người vẫn luôn nghĩ cách, nghĩ cho đến tận chiều tối.

Thậm chí Trưởng lão Lam Ngư còn mang cả bản đồ xây dựng mộ thất dưới đáy biển này ra.

Nhìn trên bản đồ xây dựng, dù là chỗ nào cũng không có lối ra.

Xung quanh mộ thất dưới đáy biển này đều bị núi đá khổng lồ bao

vây.

Ngay lúc này.

Diệp Thần đột nhiên hỏi.

“Trưởng lão Lam Ngư, bà nói mộ thất dưới đáy biển của các người thiếu thực vật sao?” Trưởng lão Lam Ngư gật đầu.

“Chúng tôi cơ bản chỉ sống dựa vào việc ăn khỉ biển, và một số loại nấm dại mọc lên.

Đã tìm khắp tất cả các con sông ngầm dưới mộ thất, không có bất kỳ cá hay thứ gì khác để ăn.” Hắc Quả Phụ vừa nghe đến khỉ biển, toàn thân không hiểu sao run rẩy một chút.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, không biết hắn vì sao đột nhiên lại hỏi cái này.

Bao gồm cả Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải, cũng căn bản không hiểu.

Diệp Thần tiếp tục nói.

“Trưởng lão Lam Ngư, chỗ hang động nơi khỉ biển sinh sống, các người đã từng đến đó chưa?” Trưởng lão Lam Ngư lắc đầu.

“Khỉ biển vốn là do Nữ Vương nuôi ở đó để canh giữ mộ địa.

Chúng tôi cũng thật sự không có gì để ăn nữa, mới đi bắt một con về.

Nhưng mà, hang động của chúng, chúng tôi thật sự chưa từng đi vào.” “Muộn Du Bình, các cậu đều chưa từng đến đó, nhưng tôi thì đã đến rồi.” Mọi người đều nhìn Diệp Thần, không biết hắn nói cái này rốt cuộc có ý gì.

“Chỗ hang động của khỉ biển là một vách đá cheo leo rộng lớn, trên vách đá có vô số hang động.

Số lượng khỉ biển càng nhiều đến kinh ngạc." "Ngày hôm đó tôi đại khái đã giết khoảng bốn năm trăm con, nhưng tôi ước tính sơ bộ, số lượng khỉ biển ở đó không dưới vạn con!" Điều này lập tức khiến Trưởng lão Lam Ngư kinh ngạc một phen.

Tự nhủ Tử Thần quả nhiên là Tử Thần, khỉ biển đâu có dễ đối phó như vậy, ngài ấy vậy mà đã giết nhiều đến thế.

Hắc Quả Phụ như nghe thiên thư, nhìn chằm chằm khuôn mặt Trụ Tử Ca, nước dãi sắp chảy ra rồi.

Tuyết Lỵ Dương tuy nghe rất chăm chú, nhưng cũng như nghe kể chuyện, chẳng biết gì cả.

Nhưng mà!

Trương Khởi Lân, Tiểu Giải, Hắc Hạt Tử lại lập tức hiểu ra.

"Trụ Tử, cậu nói số lượng khỉ biển ở đó có gần một vạn con sao?" "Đúng vậy, có thể còn hơn thế!

Chương 283

Hơn nữa, con nào con nấy đều béo tốt khỏe mạnh!" Hắc Hạt Tử đứng dậy bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Trụ Tử Ca, giỏi thật đó!

Nơi ẩn kín như vậy mà anh cũng có thể phát hiện ra!" Trương Khởi Lân cũng bắt đầu thu dọn ba lô, đồng thời bảo Trưởng lão Lam Ngư sắp xếp người bế Tiểu Thiên Lưu ra.

Tiểu Thiên Lưu vừa nãy bị thị nữ người cá đưa đi tắm rửa thay quần áo.

"Hạt Tử, cậu nghĩ, ngoài Trụ Tử ra, ở đâu tìm được người thứ hai có thể đi sâu vào hang động khỉ biển chứ." Hắc Hạt Tử hoàn toàn đồng ý, liên tục gật đầu.

"Đúng là vậy!

Trừ Đại Trụ Tử Ca của tôi ra, thử hỏi thiên hạ ai có thể một mình xông vào hang ổ khỉ biển, còn bắt chúng xếp thành hàng, haha!" Mấy người vừa nói vừa cười, không lâu sau, đồ đạc đã hoàn toàn thu dọn xong.

Hắc Quả Phụ vội vàng chạy tới.

"Hạt Gia, Hạt Gia, các người đã tìm thấy lối ra, lời các người nói tôi sao lại không hiểu gì hết vậy?" "Quả Muội, em nghĩ xem, khỉ biển là động vật ăn thịt, số lượng của chúng tăng lên nhiều như vậy, có đến cả vạn con.

Nhưng dưới mộ này căn bản không có nhiều thực vật, điều này nói lên điều gì?" Hắc Quả Phụ vẻ mặt mờ mịt.

"Nói lên điều gì?

Nói lên chúng không ăn thịt?

Chuyển sang ăn cỏ?" Hắc Hạt Tử: … "Chúng lần trước không giết đạo mộ giả để ăn thịt sao?" "Điều này nói lên nơi ở của chúng chắc chắn thông ra đại dương, ít nhất có chỗ có thể đi ra.

Chúng mới có thực vật!" Hắc Quả Phụ chợt hiểu ra.

Lúc này.

Trưởng lão Lam Ngư lập tức triệu tập 500 chiến binh người cá.

"Thiếu chủ, bên ngoài nguy hiểm trùng trùng, một đợt đại kiếp nạn mới của hành tinh này sắp đến.

Năm trăm tinh binh này mỗi người đều có thân thủ phi phàm, mong họ có thể đi theo Thiếu chủ, bảo vệ ngài." Trương Khởi Lân không hề nghĩ ngợi mà từ chối.

Y và Trụ Tử đã quen độc hành.

Không thích có nhiều người đi theo như vậy.

Ai mà ngờ.

Trưởng lão Lam Ngư lập tức quỳ xuống.

"Thiếu chủ, bảo vệ ngài là trách nhiệm của chúng tôi, xin ngài đừng từ chối." Hắc Hạt Tử và những người khác vẻ mặt ngơ ngác.

Trương Khởi Lân biết nói lời mềm mỏng không có tác dụng gì.

Liền trực tiếp thản nhiên nói một câu.

"Trưởng lão Lam Ngư, tuân lệnh!" Trưởng lão Lam Ngư thở dài, chỉ đành đồng ý.

Nhưng mà!

Bà lại nhìn về phía Diệp Thần.

Bà nghĩ thế giới này có thể khiến Thiếu chủ thay đổi ý định, chỉ có

Thiếu chủ CP.

Diệp Thần hiểu cục diện lúc này.

Hắn ra hiệu Trưởng lão Lam Ngư đến căn phòng bên cạnh.

Diệp Thần tắt vòng tay livestream, mỗi lần chỉ cần liên quan đến chuyện của Trương Khởi Lân.

Hắn đều vô cùng cẩn thận.

"Trưởng lão Lam Ngư, hiện tại mọi tình huống chưa rõ ràng, bà và tộc nhân của mình cứ ở lại dưới biển này, ra ngoài ngược lại sẽ mang đến nguy hiểm cho Muộn Du Bình." "Chúng tôi cũng mơ hồ cảm nhận được hành tinh này đang có sự thay đổi, có một luồng sức mạnh hắc ám đang trỗi dậy.

Nhưng mà, tôi và Muộn Du Bình không rõ ràng, các người không thể tùy tiện ra ngoài." "Còn nữa, chỗ có nhiều ngôi mộ kia, chúng tôi không thể vượt qua cái hồ nước đó, bà dẫn người giúp đỡ, như vậy cũng coi như tận chức tận trách." "Tôi cũng cảm nhận được, sau này kẻ địch của Muộn Du Bình sẽ rất mạnh, đến lúc đó, nhất định cần các người tương trợ!" Trưởng lão Lam Ngư nghe xong, nghiêm túc gật đầu!

"Vậy thì nhờ Thiếu chủ CP chăm sóc tốt Thiếu chủ của chúng tôi, lão hủ xin tạ ơn ngài." "Yên tâm đi, bà không nói, tôi cũng sẽ vĩnh viễn bảo vệ y!" … Tộc nữ yêu biển với tư cách là bá chủ từng thống trị đáy biển, kỹ thuật lặn và điều khiển nước, tự nhiên là phi thường lợi hại.

Hơn nữa Trưởng lão Lam Ngư cũng sở hữu một trình độ ma pháp nhất định.

Cho nên với sự giúp đỡ của họ.

Mọi người nhanh chóng vượt qua cái hồ nước có lực nổi rất lớn

kia.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Diệp Thần.

Họ đến hang ổ khỉ biển.

Hang ổ này nằm ở cuối một đường hầm cống dài.

Ở đây có một vách đá rất lớn, sừng sững dưới nước.

Trên vách đá toàn là những hang động lớn nhỏ.

Ban đầu, bên ngoài đầy những con khỉ biển lớn nhỏ.

Đều đang vui đùa.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân ở phía sau, dặn dò Trưởng lão Lam Ngư một số chuyện.

Sau đó bảo bà và tộc nhân rời đi, tạm thời ở lại đây.

Hắc Hạt Tử, Hắc Quả Phụ, Tiểu Giải, Tuyết Lỵ Dương sau khi chui ra khỏi cuối đường cống.

Đều bị cảnh tượng trước mắt thực sự dọa sợ!

Đặc biệt là Hắc Quả Phụ, nhìn thấy nhiều khỉ biển đáng sợ như vậy, hai chân mềm nhũn.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải càng là rút dao ra, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Khỉ biển từ từ hình thành đội hình chiến đấu.

Đặc biệt là những con khỉ biển trưởng thành, vẻ mặt hung tợn hiện ra ở hàng đầu.

Chiều cao của chúng gần hai mét.

Cơ bắp phát triển, móng vuốt sắc bén!

Hắc Quả Phụ muốn nói chuyện, nhưng vì đeo thiết bị dưỡng khí

nên căn bản không thể nói ra lời.

Cô ta chỉ có thể trốn ở phía sau cùng, toàn thân run rẩy.

Tuyết Lỵ Dương càng là cố sức chen vào sau lưng Hắc Quả Phụ.

Khỉ biển nhe răng trợn mắt dần dần vây lại.

Chúng phấn khích hét lớn.

Dường như nhìn thấy một bữa đại tiệc thịnh soạn!

Hắc Hạt Tử tay trái cầm dao, tay phải vì chưa hồi phục, căn bản không thể dùng sức.

Tiểu Giải nắm chặt hai con dao găm.

Chăm chú nhìn chằm chằm những con khỉ biển trước mặt.

Lúc này.

Đột nhiên!

Diệp Thần chui ra!

Ngay trong khoảnh khắc này!

Đám quân khỉ biển vốn đã vây Hắc Hạt Tử và đồng bọn kín như bưng.

Lập tức sững sờ!

Cái người vác đại đao này, chúng nhận ra!

Chúng không chỉ nhận ra, mà còn để lại trong lòng nỗi kinh hoàng sâu sắc!

Mắt khỉ biển trừng lớn!

Ngay sau đó!

Lập tức quay người bắt đầu tứ tán bỏ chạy!

Dáng vẻ cứ như chuột thấy mèo vậy!

Tất cả khỉ biển gần như trong nháy mắt.

Chạy sạch bách!

Hắc Hạt Tử: … Hắc Quả Phụ: … Vừa nãy còn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thậm chí còn ôm thái độ quyết tử, đối mặt với đám khỉ biển này.

Ai có thể ngờ, vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy!

Trong kênh livestream tất cả khán giả đầu tiên là kinh ngạc một mảng lớn, ngay sau đó tất cả đều bùng nổ tiếng cười liên tục.

"Khỉ biển, khỉ biển, mày không giỏi lắm sao?

Sao nhìn thấy Trụ Tử Ca chạy còn nhanh hơn thỏ, hahaha!" "Đúng rồi, mọi người nói Tiểu Ca và tộc nữ yêu biển kia rốt cuộc có quan hệ gì vậy." "Không rõ, dù sao có thể khẳng định là, sau này có tộc nữ yêu biển giúp đỡ Tiểu Ca rồi, tôi xem mấy gia tộc kia còn dám vênh váo!" "Lần trước một trận chiến ở kinh thành, Trụ Tử Ca suýt nữa giết sạch bọn chúng, hahaha!

Trụ Tử Ca Yyds!" Trương Khởi Lân từ phía sau chui vào.

Đầu y vừa nhô ra, Diệp Thần đã đưa tay đỡ lấy y.

"Muộn Du Bình, cậu xem, nơi ở của khỉ biển này oai vệ biết bao!

Cả một vách đá khổng lồ dưới đáy biển, toàn bộ là nhà của chúng." Trương Khởi Lân quả thật có chút kinh ngạc, y gật đầu.

Lúc này y cũng đang đeo mặt nạ hô hấp, thực ra sau khi có được Hải Dương Chi Tâm.

Y đã có thể tự do hô hấp và nói chuyện dưới đáy biển rồi.

Nhưng mà, Trương Khởi Lân để không gây nghi ngờ.

Bí mật của Hải Dương Chi Tâm không thể lộ ra.

Cho nên, y vẫn như mọi khi đeo thiết bị dưỡng khí.

Hắc Hạt Tử bơi đến bên cạnh Diệp Thần, chỉ chỉ vách đá.

Lại ra hiệu bằng tay.

Diệp Thần hỏi: "Hạt Tử, cậu nói nên đi lối hang động nào?" Hắc Hạt Tử kích động gật đầu.

Diệp Thần nhìn một chút.

"Các cậu đợi tôi ở đây!" Hắn lập tức phóng người bơi lên.

Hướng về phía vạn ngàn hang động trên vách đá bơi tới.

Khỉ biển lén lút thập thò ở cửa hang.

Vừa nhìn thấy Diệp Thần đến, sợ đến nỗi con nào con nấy run lẩy bẩy!

Mỗi con khỉ biển đều sợ Diệp Thần để mắt đến mình, cho nên đều lén lút nhìn Diệp Thần, giấu cơ thể trong hang.

Diệp Thần đối mặt với vách đá, chỉ vào mấy con khỉ biển hét lên.

"Ngươi lại đây, còn ngươi nữa!

Cả lũ lại đây!" Khỉ biển không hề động đậy, chúng căn bản không hiểu.

Lúc này!

Rất nhiều khán giả trong kênh livestream cười rất vui vẻ, họ bây giờ thích nhất là nhìn Trụ Tử Ca làm trò hề.

Hầu như ngay khi Trụ Tử Ca nói chuyện với khỉ biển.

Mọi người bắt đầu cười đùa ầm ĩ.

"Trụ Tử Ca, cười chết tôi rồi, khỉ biển làm sao mà nghe hiểu anh ấy nói chuyện chứ.

Hahaha!" "Trụ Tử Ca, vẫn là tên ngốc đó, một chút cũng không thay đổi!

Hahaha!" "Chỉ cần Tiểu Ca ở bên cạnh hắn, hắn sống thật tiêu sái và tếu táo!" "Đúng vậy, đến bây giờ tôi vẫn không quên những ngày tháng Trụ Tử Ca biến thành Tử Thần, tôi mãi mãi yêu anh ấy!" Diệp Thần thấy những con khỉ biển này không nghe, hắn làm một động tác vẫy tay.

Lần này khỉ biển nhìn hiểu.

Đặc biệt là trong số đó còn có một con khỉ biển trưởng thành, chính là con đã bị Diệp Thần kéo đi xếp đội hình lần trước.

Nó nhìn thấy động tác này, nó hiểu rồi.

Đó là gọi chúng qua.

Nhưng mà!

Con khỉ biển này nó sợ Diệp Thần.

Nó không dám qua, trong lòng nó đã có bóng ma tâm lý từ trước rồi.

Trương Khởi Lân và Hắc Hạt Tử thấy những con khỉ biển này cũng không hiểu lời nói.

Sau đó chúng lại trốn vào hang động.

Hai người họ từ phía sau bơi tới.

Ra hiệu bằng tay.

Ý là: Chúng ta cứ tùy tiện tìm hang động thử, biết đâu có thể tìm thấy.

"Đừng vội, Muộn Du Bình, xem tôi đây." Diệp Thần lại hét lên một tiếng.

“Nhìn đây!” Khỉ biển tuy không hiểu, nhưng sự chú ý đều tập trung lại.

Diệp Thần lại làm một động tác vẫy tay.

Sau đó!

Chương 284

Tay hắn lục lọi trong quần.

Đột nhiên!

Một cây Hắc Lư Đề Tử xuất hiện trong tay hắn!

Con khỉ biển từng bị hắn làm cho méo mồm kia, lập tức run rẩy cả người!

Nó có bóng ma tâm lý với cái thứ vừa đen vừa thô này.

Con khỉ biển này rất tự giác, bơi về phía Diệp Thần.

Nó vừa bơi, vừa kêu la chí chít.

Không lâu sau.

Diệp Thần dùng ngón tay chỉ, năm con khỉ biển đều bơi tới.

Trương Khởi Lân: … Hắc Hạt Tử: … Hắc Lư Đề Tử bình thường!

Trong tay Trụ Tử biến thành vô địch!

Khóe miệng Trương Khởi Lân nhếch lên, cười rất vui vẻ.

Hắc Hạt Tử ở bên cạnh nhìn Tiểu Ca.

Cái quái gì thế này!

Vẫn là Tiểu Ca mà tôi quen biết sao?

Sao lại biến thành thế này?

Sự thanh lãnh đâu?

Sự kiêu ngạo đâu?

Sao còn lén lút cười chứ, trời ơi.

Nhân thiết của anh đã sụp đổ thành cái gì rồi. … Trước mặt Diệp Thần, năm con khỉ biển đứng thẳng tắp.

Đơn giản còn hơn cả đội hình quân sự!

Diệp Thần vừa ra hiệu bằng tay.

Vừa nói chuyện.

"Dẫn chúng ta xuyên qua hang động." Khỉ biển vẻ mặt mờ mịt, căn bản không biết có ý gì.

Trương Khởi Lân từ phía sau đi tới.

Sau đó dùng tay ra hiệu.

Ý là, trong số những cửa hang này, cái nào có thể đi ra biển lớn?

Khỉ biển biểu thị: Người trông rất đẹp trai, sao hai tay cứ động qua động lại, làm cái quái gì vậy.

Hoàn toàn không hiểu!

Hắc Hạt Tử cũng thử một chút.

Y làm một động tác tay.

Ý là: Trong số những hang động này, đường nào có thể đi ra ngoài?

Khỉ biển biểu thị: Người cũng đẹp trai, mắt cũng mù, nhưng cái động tác tay này thực sự không hiểu.

Hắc Quả Phụ từ phía sau chạy tới.

Cô ta từng theo "Liên minh Tương Du Tử" của mình học qua thủ ngữ.

Cô ta đứng trước mặt khỉ biển.

Đầu tiên chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ khỉ biển, sau đó dang rộng hai tay, làm động tác ôm biển lớn.

Ý của Quả Muội là: Chúng tôi muốn ra ngoài, các bạn dẫn chúng tôi, ra biển lớn!

Mấy con khỉ biển nhìn nhau.

Có một con khỉ biển đứng ra.

Quả Muội thấy vậy mừng như điên.

Thậm chí cả Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cũng kinh ngạc!

Không ngờ Quả Muội lại có tuyệt chiêu giao tiếp như vậy.

Khỉ biển vậy mà động đậy rồi!

Vừa nãy họ ra hiệu thế nào khỉ biển cũng sợ hãi vẻ mặt mờ mịt.

Bây giờ, khỉ biển vậy mà động đậy rồi!

Vậy là đại biểu khỉ biển đã hiểu rồi sao!

Quả Muội nhìn khỉ biển, lại quay đầu nhìn Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương trực tiếp giơ ngón cái lên.

Hắc Quả Phụ trong lòng càng thêm vui vẻ!

Càng thêm kích động.

Khỉ biển động đậy.

Nó từ từ đi về phía Hắc Quả Phụ.

Vừa nãy nó nhìn thấy ngôn ngữ cơ thể của nữ nhân loại này.

Cô ấy đầu tiên chỉ chỉ mình.

Lại chỉ chỉ chúng tôi khỉ biển.

Tiếp theo đó.

Người phụ nữ này lại dang rộng hai tay, làm tư thế ôm.

Giữa đám khỉ biển lập tức hỗn loạn, sau đó nhất trí cử nó đến

thỏa mãn tâm nguyện của nữ nhân loại này.

Đây là thiếu tình yêu đến mức nào.

Nhưng mà, khỉ biển nghĩ bụng, mình cũng không thiệt thòi gì, nữ nhân loại này, thật sự là to bất thường.

Hắc Quả Phụ nhìn khỉ biển đi tới.

Cô ta cười với Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử.

Sau đó chỉnh lại dây đeo ba lô.

Nghĩ bụng: Xuất phát thôi, xuất phát thôi, lúc quan trọng vẫn phải dựa vào tôi!

Nhưng mà!

Ai cũng không ngờ tới.

Giây tiếp theo.

Con khỉ biển cao hai mét, thân thể cơ bắp phát triển cường tráng, toàn thân mọc đầy vảy xanh lục kia.

Trực tiếp dang rộng hai tay, sau đó một phát ôm chặt lấy Hắc Quả Phụ!

Hắc Quả Phụ toàn thân chấn động.

Sau đó một dòng nước ấm đột nhiên chảy xuống đũng quần.

Trương Khởi Lân: … Hắc Hạt Tử: … Khán giả: … "Quả Muội, trời ạ!

Cô ấy rốt cuộc đã làm ngôn ngữ bí mật gì, vậy mà khiến khỉ biển dâng hiến thân mình!" "Tôi thấy cô ấy đưa tay chỉ chỉ, chỉ vào khỉ biển, lại chỉ vào mình, sau đó dang rộng hai tay…" "Chẳng lẽ là bảo khỉ biển… trời ơi.

Quả Muội, tôi hiểu ý cô ấy đưa ngón tay ra rồi!" "Khỉ biển khỏe

thật đó, Quả Muội bị ôm đến thở không ra hơi rồi!" Tuyết Lỵ Dương lúc này tức điên rồi!

Cô ta lập tức bơi tới.

Rút dao ra chĩa vào khỉ biển!

Ngay lúc này.

Diệp Thần từ bên cạnh tới.

Ra hiệu khỉ biển mau buông ra.

Khỉ biển, buông tay, rồi lùi lại.

"Tôi nói Quả Muội, vừa nãy tôi ở bên kia đã thấy cô làm thủ ngữ này không đúng rồi.

Cô là cầu ái sao, còn đưa tay chỉ chỉ, còn dang rộng hai tay." Tuyết Lỵ Dương tức chết rồi!

Quả Muội vậy mà bị một con khỉ biển xấu xí như vậy ôm!

Tuyết Lỵ Dương kiểm tra Hắc Quả Phụ từ trên xuống dưới một lượt.

Không có chuyện gì khác.

Chỉ là bụng Quả Muội đỏ bừng.

Đơn giản là quá đáng ghét!

Mặc dù Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh đi qua đi lại lo lắng.

Nhưng mà, Hắc Quả Phụ lại vẻ mặt say sưa.

Không nói một tiếng.

Trên mặt treo nụ cười mãn nguyện.

Mấy người nhìn biểu cảm của Hắc Quả Phụ này, đơn giản là say luôn rồi.

Khán giả đều đang đoán Hắc Quả Phụ đang nghĩ gì.

"Quả Muội, chắc chắn từ trước đến nay chưa từng được vòng tay mạnh mẽ như vậy ôm qua." "Xì!

Lầu một cậu hiểu cái quái gì, Tiểu Hạo Khắc cậu quên rồi sao?" "Ồ, vậy thì tôi biết, Quả Muội chắc chắn nhớ lại cảm giác quen thuộc của Tiểu Hạo Khắc rồi!" "Xem ra, Tuyết Muội Muội không được rồi… hì hì…" … Mọi người nhưng cũ vẫn đang nghĩ cách, làm sao để giao tiếp với khỉ biển.

Vì trên vách đá này có hàng vạn hang động, nếu tùy tiện đi vào, chắc chắn sẽ bị lạc.

Diệp Thần đi đến vách tường bên cạnh một đao chém xuống.

Chém xuống một tảng đá lớn.

Sau đó hắn vác tảng đá đi tới.

Trương Khởi Lân không hiểu.

Hắc Hạt Tử càng là đau đầu nhức óc.

Ban đầu còn tưởng khỉ biển đã nghe lời như vậy.

Vậy thì chắc chắn sẽ dẫn họ ra ngoài.

Nhưng mà.

Không ngờ, lại không thể giao tiếp được.

Diệp Thần đặt tảng đá xuống.

Rút Trảm Phách Đao ra.

Khỉ biển nhìn thấy con dao này, lập tức run rẩy một chút.

"Phập phập phập…" Diệp Thần trực tiếp chém ra mấy chục đao.

Tảng đá vậy mà bị chém thành hình một con cá.

Diệp Thần cầm con cá đá này.

Đung đưa trước mặt khỉ biển.

Khỉ biển lập tức tất cả đều gật đầu!

Thì ra là muốn tìm cá à!

Sao không nói sớm.

Khỉ biển từng con từng con đi trước dẫn đường, theo hang đá chính giữa chui vào.

Mọi người vội vàng đi theo.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, giơ ngón cái lên.

Mặt y đầy nụ cười.

Trụ Tử đúng là lợi hại!

Hắc Hạt Tử, Tiểu Giải, vỗ vỗ vai Diệp Thần.

Giơ ngón cái lên. … Hang đá khá lớn, nhưng đến tận cuối cùng.

Dần dần trở nên rất chật hẹp.

Mấy con khỉ biển dẫn đường rất tích cực.

Vừa bơi vừa đợi họ.

Một canh giờ sau!

Chương 285

Mọi người cuối cùng cũng ra khỏi hang động.

Từ một hang đá chui ra, liền nhìn thấy đầy rẫy san hô và cá đủ màu sắc.

Cuối cùng!

Thoát ra rồi!

Mọi người phấn khích vô cùng!

Tiểu Ca nắm tay Diệp Thần, bơi lên trên.

Chui ra khỏi mặt biển.

Mọi người cởi mặt nạ dưỡng khí.

"Trụ Tử, cuối cùng cũng ra rồi!" "Haha!

Muộn Du Bình, cảm giác không đeo mặt nạ sảng khoái chứ!" Trương Khởi Lân nhìn thấy phía sau cổ Diệp Thần dính đầy rong biển.

Khẽ mỉm cười.

"Trụ Tử, quay lại, quay lại.

Cậu xem cổ cậu toàn là rong biển kìa." "Ồ." Trương Khởi Lân giúp Diệp Thần làm sạch hết rong biển phía sau lưng hắn.

Hắc Hạt Tử lập tức chui ra khỏi mặt nước.

"Trời ạ, vừa mới ra đã thấy cảnh tượng ái muội thế này." "Ôi, trời ơi!

Tiểu Ca!

A, anh còn lộ cả khóe miệng cười!

Tôi không nhìn nhầm chứ.” Giải Vũ Thần cũng lắc đầu, tiếp lời một câu.

“Trước đây, tôi thà tin lợn biết trèo cây, cũng không tin Tiểu Ca lại cười tươi như vậy.” “Bây giờ thì, lợn còn chưa trèo cây, khóe miệng Tiểu Ca ngày nào cũng không khép lại được.

Kỳ lạ thật.” Diệp Thần ở bên cạnh, mặt mày cười tươi vô cùng.

“Tôi nói hai người có phải rảnh rỗi quá không, đi chỗ khác, đi chỗ khác!” Ngay lúc này.

Trên mặt biển xa xa bay tới một chiếc trực thăng màu đỏ.

Hắc Hạt Tử vừa nhìn, liền biết đó là trực thăng của tổ chương trình Quỷ Môn.

“Ở đây!

Ở đây!” Hắc Hạt Tử không ngừng vẫy tay.

Trực thăng lượn một vòng sau đó.

Từ từ dừng lại trên đầu họ.

“Quả Muội, Quả Muội, chúng ta cuối cùng cũng ra rồi!

Cuối cùng cũng ra rồi!” “Tuyết Tỷ!

Mộ địa này đáng sợ quá.

Còn đáng sợ hơn cả phế tích khủng bố và tháp vong linh trước đây.” “Quả Muội, vậy em tiếp theo còn tham gia không?” “Tuyết Tỷ, nói thật em có chút chùn bước, em còn muốn về kế thừa ao cá.” “Quả Muội, nếu thêm một trăm đồng tiền lương thì sao?” “Thật sao?” “Ừ!

Thật!

Quả Muội!

Chị thêm cho em một trăm đồng tiền lương.” “Được được được!

Tuyết Tỷ, em đi, em đi, tiền bạc em thực ra không quan trọng, em chỉ là không nỡ xa chị thôi." "Quả Muội, em tốt thật đó!" "Tuyết Tỷ, chị cũng không tệ!" Hắc Hạt Tử ở bên cạnh cứ nhìn chằm chằm hai người này.

Miệng y há hốc.

Cái quái gì thế này, trên đời sao lại có cặp đôi kỳ cục như vậy.

"Hạt Gia, anh nhìn gì?

Quả Muội là của tôi." "Tuyết Tỷ, Hạt Gia thân thể tốt, bản lĩnh cao cường, nếu anh ấy nguyện ý, tôi nguyện ý chúng ta thành lập đội ba người.

Chắc chắn sẽ có nhiều niềm vui hơn." Hắc Hạt Tử toàn thân run lên.

"Đừng đừng đừng, tôi vẫn là nên trân trọng sinh mệnh!" Tiểu Giải trên trực thăng hét một tiếng.

"Hạt Tử, mau lên đi." "OK rồi." Hắc Hạt Tử nắm lấy thang dài leo lên.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương cũng theo sau. … Lệ Dĩnh đích thân pha trà, rót trà cho họ.

"Tiểu Ca, uống trà." "Trụ Tử Ca, uống trà.

Hi hi." Diệp Thần lấy bát trà của Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình không uống trà, cho y một cốc nước ấm.

Cảm ơn." Lệ Dĩnh sững lại một chút, vội vàng đi rót nước.

"Tiểu Ca, uống nước, ấm." Trương Khởi Lân đột nhiên sốt ruột hỏi.

"Tôi đặt thịt nướng xiên que đâu rồi?" Lệ Dĩnh đột nhiên phản

ứng lại, vội vàng đi lấy.

“Tiểu Ca, ở đây, ở đây!

Hai bộ dụng cụ ăn và găng tay.” “Trụ Tử, mau ăn!” Diệp Thần thèm ăn lắm.

Vội vàng “ba” một tiếng mở một lon bia.

Đưa cho Trương Khởi Lân.

Sau đó hắn tự mình lại mở một lon.

“Nào, Muộn Du Bình, cạn ly!” “Cạn ly, Trụ Tử!” “Trụ Tử, cậu ăn cái rau hẹ nướng này, ăn ngon lắm!” Diệp Thần cắn một miếng, hương vị rất ngon.

Hắn trực tiếp đưa cái này đến trước mặt Trương Khởi Lân.

“Cái rau hẹ nướng của tiệm này thật sự không tệ, Muộn Du Bình, lại đây, cắn một miếng!” Ngay lúc này!

Hắc Hạt Tử, Tiểu Giải, Hắc Quả Phụ, Tuyết Lỵ Dương đang ngồi phía sau.

Vẻ mặt vô ngữ!

Cái quái gì thế này!

Chúng ta đều không tính là người sao?

Chúng ta đều không đói sao?

Hắc Hạt Tử lục lọi trong túi.

Lấy ra một chiếc bánh mì nguội.

Y đưa cho Tiểu Giải.

Tiểu Giải bẻ đôi chiếc bánh mì.

Hai người bắt đầu gặm bánh mì nguội.

“Tiểu Giải, cậu nói Tiểu Ca không phải là người tàn phế cấp chín trên đất liền sao?

Sao y lại biết gọi đồ ăn ngoài?” Tiểu Giải ngơ ngác.

“Tôi thà tin lợn biết trèo cây, thế giới này điên rồ quá!” “Hạt Tử, còn nước không?” Hắc Hạt Tử nghe Tiểu Giải khát, vội vàng hét về phía Lệ Dĩnh.

“Người dẫn chương trình, ôi, bây giờ phải gọi là đạo diễn rồi nhỉ, nước, rót ít nước đi.” Lệ Dĩnh bưng một ly nước đến.

“Hạt gia, Giải ca ca, uống nước ạ.” Hắc Hạt Tử nhìn nước lọc, rồi lại nhìn Lệ Dĩnh.

“Chúng ta đều là người nhà Quỷ Môn, cô lại cho tôi uống cái này?

Trà đâu?

Trụ Tử ca và Tiểu Ca đều có mà.” “Hi hi, Hạt gia, nước lọc này là nước chương trình chúng tôi cung cấp ạ, còn trà của Trụ Tử ca và Tiểu Ca ấy.

Đó là trà tôi tự mua, mua riêng cho hai người đó.

Người khác không được uống đâu ạ.” Hắc Hạt Tử: “…” Tiểu Giải: “…” “Được rồi được rồi!

Chương trình các người hay lắm.

Nhưng mà, tôi và Tiểu Giải, hai người, cô lại chỉ bưng một ly nước, chẳng lẽ nước lọc cũng phải tiết kiệm sao?

Quỷ Môn chúng ta không đến nỗi nghèo vậy chứ?” “Hạt gia, anh và Giải ca ca là một cặp CP, dùng chung một ly nước thì có gì không hợp ạ?” Hắc Hạt Tử: “…” Cái này thật sự là không có vấn đề gì!

Quá hợp lý rồi!

Hắc Hạt Tử không nói nên lời!

Tiểu Giải khẽ cười.

“Lệ Dĩnh muội muội, gần đây phải chú ý nghỉ ngơi, thân thể cô có vẻ hơi tệ đó.” Lệ Dĩnh vội vàng cảm ơn Tiểu Giải.

Tiểu Giải là một bác sĩ rất nổi tiếng.

Diệp Thần và Tiểu Ca chớp mắt đã mỗi người uống hết ba lon bia.

Thật sự sảng khoái vô cùng!

Ăn nấm mấy ngày liền, thật sự rất nhớ mùi thịt.

“Muộn Du Bình, bây giờ cậu dùng hệ thống gọi đồ ăn ngoài xuất thần nhập hóa rồi đó.” Trương Khởi Lân khóe miệng nhếch lên, vừa ăn vừa nhìn Diệp Thần.

“À phải rồi, Muộn Du Bình, túi lớn của cậu đựng thứ gì vậy?” “Đó là kim bình đường (kẹo thỏi).

Lỡ may hôm nào Tiểu Thiên Lưu tỉnh lại, thì cho con bé kẹo mà ăn.” “Muộn Du Bình, cậu đừng lo lắng.

Tiểu Thiên Lưu con bé chỉ có thể dựa vào ngủ để khôi phục linh áp, linh áp khôi phục rồi, con bé sẽ tỉnh lại.

Chắc là sẽ rất nhanh thôi.” Ngay lúc này.

Hắc Quả Phụ đứng cạnh Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

“Trụ Tử ca, Tiểu Ca, Tuyết tỷ của em nói chị ấy muốn ăn vài xiên đồ nướng, không biết…” Trương Khởi Lân lấy ba xiên thịt cừu đưa cho cô.

“Cảm ơn Tiểu Ca.” Hắc Quả Phụ cắn một miếng, ăn ngấu nghiến.

Thật sự thơm!

Ngon quá!

Diệp Thần không hiểu.

“Quả muội, không phải em nói, là Tuyết muội muốn ăn sao?” “À?

Ồ, Trụ Tử ca, em thử vị giúp Tuyết tỷ thôi.” “Em thử vị, mà ăn hết ba xiên thịt cừu luôn sao?” Hắc Quả Phụ: “…” Cô do dự một chút.

Rồi tiếp tục nói.

“Trụ Tử ca, Tiểu Ca, Tuyết tỷ của em nói, có thể thử thêm một chút nữa không ạ?” Diệp Thần: “…” Trương Khởi Lân: “…” Trương Khởi Lân biết hai cô gái này không có tâm địa xấu, hơn nữa đã nhiều lần giao thiệp.

Trương Khởi Lân cười khẽ, lại đưa cho cô ba xiên cánh gà nướng.

Hắc Quả Phụ vui vẻ nhận lấy.

Ăn ngay!

Ăn ngấu nghiến!

Cắn mạnh!

Diệp Thần: “…” Đúng là cặp chị em dối trá này.

Hắc Quả Phụ ăn hết sạch, đến cả que tre cũng liếm sạch một lượt.

Sau đó cô hài lòng trở về chỗ ngồi.

Tuyết Lỵ Dương ngạc nhiên nhìn cô.

“Quả muội, không phải em nói, đi lấy thịt xiên về sao?

Sao lại ăn hết rồi?” “Tuyết tỷ, em rất rất muốn mang về, dù bản thân em không ăn, em cũng sẽ cho chị ăn!” “Nhưng mà!

Trụ Tử ca không cho phép ạ!

Anh ấy bắt em phải đứng ở đó mà ăn!” “Tại sao vậy, Quả muội?” “Tuyết tỷ, Trụ Tử ca nói tư thế em ăn rất đẹp.

Đặc biệt là lúc liếm que tre xiên nướng đó." Tuyết Lỵ Dương: "…" "Tuyết tỷ, chị muốn ăn thì tự mình đi xin đi, chị cứ nói chị đói, Trụ Tử ca chắc chắn sẽ đồng ý thôi." Tuyết Lỵ Dương quả thực rất muốn ăn.

Lát nữa lại phải đi đến một mộ địa khác.

Một bữa đồ ăn nóng hổi còn chưa được ăn.

Cô đi đến.

Đứng trước bàn của Diệp Thần và Trương Khởi Lân, ngượng ngùng cười.

"Tuyết muội muội, có chuyện gì sao?" "Không có gì không có gì!

Hai người ăn đi, hai người ăn đi!

Cốc cốc…" Bụng Tuyết Lỵ Dương kêu lên.

Sau đó cô cứ đứng nhìn.

Diệp Thần và Tiểu Ca vừa gặm vừa uống!

Năm phút sau, Tuyết Lỵ Dương vẫn đứng đó.

"Tuyết muội, có chuyện gì thì nói đi!" "À, là thế này, Trụ Tử ca, Tiểu Ca, thật sự ngại quá.

Chương 286

Em đã làm hỏng cái Quả muội này của em rồi.” Diệp Thần không hiểu, vẻ mặt nghi hoặc.

Hai chị em này, thật là hết nói nổi.

“Trụ Tử ca, Tiểu Ca, Quả muội của em nói bản thân còn muốn ăn thêm vài xiên nữa.

Hai người xem thử?” Diệp Thần vươn tay trực tiếp lấy hai xiên thịt ức cừu.

“Cảm ơn Trụ Tử ca.” Cô vừa định đi, Tiểu Ca đã gọi cô lại.

Y lấy ba xiên dương tiên.

“Tuyết muội, cái này gọi nhiều rồi, em mang qua cho cô ấy đi.” Tuyết Lỵ Dương vội vàng cảm ơn.

Sau đó.

Quay người ăn.

Ăn ngấu nghiến!

Cắn mạnh!

Ăn đến nghẹn luôn.

Diệp Thần: “…” Trương Khởi Lân: “…” “Tuyết muội, em không phải nói, là Quả muội muốn ăn sao?” “Trụ Tử ca, em chủ yếu cân nhắc, ăn gì bổ nấy, cái thịt ức này, Quả muội không cần, cô ấy bây giờ còn không có áo để mặc.” Diệp Thần vẻ mặt ngớ ngẩn.

Cái loại phụ nữ thần kỳ gì thế này.

“Nhưng mà, Tuyết muội muội, em nói ăn gì bổ nấy, vậy em gặm

dương tiên này, lại là vì sao…" Tuyết Lỵ Dương: "…" Trương Khởi Lân suýt chút nữa phun nước ra.

Câu hỏi này của Trụ Tử.

Chẳng phải là đâm thẳng vào tim sao.

Lúc này.

Mọi người trên vòng tay đều đã sáng lên.

Bắt đầu nhận được tin tức đợt mới.

"Các đạo mộ giả, xin chào.

Địa điểm mộ táng tiếp theo, Tây Hải Cuồng Sa." "Tây Hải Cuồng Sa: còn gọi là cấm địa tử vong.

Vạn năm trước, nơi đây là một vùng biển lớn, sau này nước biển rút đi, tang thương biến đổi, trở thành sa mạc như ngày nay." "Điều này đã dẫn đến địa hình Tây Hải Cuồng Sa sau khi chết vô cùng phức tạp.

Trong truyền thuyết, nơi đây chôn vùi vô số đại nhân vật từ xưa đến nay." "Mục đích cuối cùng của chuyến thám hiểm đạo mộ lần này, là tìm kiếm mộ táng của Quỷ quân sư trong truyền thuyết, người giỏi hô phong hoán vũ, thuật Kỳ Môn Độn Giáp." "Ban tổ chức chương trình đã vận chuyển tất cả vật tư cần bổ sung đến rìa Tây Hải Cuồng Sa.

Mọi người có thể bổ sung tại đó, đương nhiên, cần tiêu hao điểm đạo mộ." Lệ Dĩnh lúc này.

Đang ngây người ngồi ở một chỗ giữa trực thăng.

Hai bàn tay ngọc ngà của cô, chống cằm!

Cứ thế nhìn vào một góc của trực thăng.

Nơi đó có hai người đàn ông.

Đường nhân như ngọc, công tử thế vô song.

Mỗi cử chỉ, hành động của hai người đều động lòng người đến vậy.

Đặc biệt là Trụ Tử ca.

Ngay cả gia vị dính ở khóe miệng.

Lệ Dĩnh cũng cảm thấy đó là một cảnh đẹp.

"Thật muốn, lau lau cái gia vị đó, cũng không biết gia vị vị gì." Lệ Dĩnh đột nhiên cười nhẹ.

Bởi vì trong lòng cô tự giễu một tiếng.

"Mày rốt cuộc là muốn lau miệng, hay là gia vị… giả vờ cái gì…" Nơi Tây Hải Cuồng Sa này.

Nằm ở phía tây cùng của toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu.

Sở dĩ cái tên này kỳ lạ như vậy.

Vừa là Tây Hải, lại có Cuồng Sa.

Chính là bởi vì, nơi đây trước kia từng là một vùng biển lớn.

Biển ở đây, trong sử sách gọi là Tây Hải.

Truyền thuyết nói vùng biển này từng là biển lớn nhất trên Mộ Táng Tinh Cầu.

Nhưng mà!

Mấy nghìn năm trước, một trận đại chiến kinh thiên động địa, phá núi dời biển, khiến nước biển ở đây từ đó biến mất, thay vào đó lại xuất hiện một vùng sa mạc vô biên vô tận.

Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết.

Mộ Táng Tinh Cầu rất ít người xem đó là thật.

Ngay lúc này!

Trực thăng màu đỏ đã đậu ở một trạm dịch tại rìa Tây Hải Cuồng Sa.

Hàng trăm đạo mộ giả đều phân tán khắp nơi.

Ban tổ chức chương trình đã thiết lập trạm bổ sung vật tư ở đây.

Gần như có tất cả vật tư có thể nghĩ đến.

Nhưng, phải dùng điểm đạo mộ để đổi lấy.

Diệp Thần xem điểm đạo mộ của mình.

Hắn nhớ lần trước từ Tháp Vong Linh ra, điểm đạo mộ của hắn hình như chỉ còn 90 điểm.

Diệp Thần khởi động giao diện điểm vòng tay trực tiếp.

Vừa nhìn, lập tức khiến Diệp Thần ngớ người!

"M* nó!

Cái quái gì thế này?

Cái quái gì thế này?" "Muộn Du Bình, cậu xem!

Cái quái gì thế này?" "Vòng tay trực tiếp của tôi có vấn đề rồi!" Trương Khởi Lân vẻ mặt không hiểu.

Y đi tới.

"Sao vậy, Trụ Tử, có vấn đề gì?" "Cậu xem điểm đạo mộ của tôi, đ*o phải giả chứ." Trương Khởi Lân nhìn một cái.

M* nó!

Điểm đạo mộ của Trụ Tử lại cao đến 100900 điểm!

Cái này?

Làm sao có thể?

Diệp Thần mở menu chi tiết xem một chút.

Phía trước đều là các mục chi tiết.

Nào là giết điện man 100 điểm.

Nào là bắt cá voi sát thủ 400 điểm… Cuối cùng, trực tiếp ghi chú một dòng: "Trận chiến Kinh Thành, danh tiếng vang khắp thiên hạ.

Đánh bại các gia tộc lớn, làm rạng danh chương trình.

Quỷ Môn đặc biệt thưởng điểm đạo mộ, 100000 điểm." Diệp Thần lập tức tâm trạng bùng nổ.

Đơn giản là không thể sướng hơn!

Mấy lần trước, mỗi lần đều bị ban tổ chức chương trình lừa hết lần này đến lần khác.

Bây giờ đột nhiên lại tốt đến vậy!

Thưởng tới tận 100000 điểm!

Hắc Hạt Tử bên cạnh liếc nhìn một cái, lập tức ngớ người.

"Trụ Tử ca, điểm đạo mộ của tôi mới có 900 điểm.

Cậu… cậu quá đáng thật!" Hắc Quả Phụ trực tiếp hét lớn!

"Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, sao tôi chỉ có 200 điểm?" "Đúng vậy, Trụ Tử ca, tôi chỉ có 120 điểm!

Trụ Tử ca, cậu phải khao!" Tuyết Lỵ Dương, Hắc Hạt Tử đều kêu Diệp Thần khao.

Diệp Thần nghiến răng.

"Được!

Khao thì khao!

Tôi sẽ ‘chảy máu’ một lần!” Hắc Hạt Tử, Tiểu Giải, Tuyết Lỵ Dương, Hắc Quả Phụ vô cùng vui mừng, lần này vật tư bổ sung của họ có chỗ dựa rồi.

“Trụ Tử ca, cho tôi mượn vòng tay một chút, tôi đi mua đồ.” Hắc Quả Phụ kích động vô cùng.

“Vòng tay của tôi sao có thể cho người khác, không thể nào!” “Trụ Tử ca, cậu không phải nói sẽ ‘chảy máu’, khao sao?” “Khao chứ, ở đây, mỗi người một gói que cay!

Tôi nói được làm được!” Hắc Quả Phụ: “…” Hắc Hạt Tử: “…” “Trụ Tử ca, cái ‘chảy máu’ của cậu, là chảy máu mao mạch à.” “Một gói que cay còn chưa đủ à, tôi bình thường còn không dám mua một que cay nào.” Lúc này.

Trương Khởi Lân từ bên cạnh quay lại.

“Trụ Tử Trụ Tử, ta đi mua đồ trước, bổ sung vật tư.

Cậu muốn ăn gì?” “Muộn Du Bình, tôi á, tôi muốn 50 gói que cay!” Hắc Hạt Tử: “…” Cái này, Trụ Tử ca vừa nãy không phải nói bản thân một que cay cũng không nỡ mua sao? 50 gói là cái quỷ gì.

“Tiểu Ca, tôi thấy 50 gói que cay quá xa xỉ, Trụ Tử ca ăn không hết đâu.” “Trụ Tử muốn ăn thì cứ ăn đi.” Hắc Hạt Tử nhận một vạn điểm bạo kích!

Y hét lên với Giải Vũ Thần.

“Tiểu Giải, tôi cũng muốn ăn que cay! 50 gói!” “Anh đâu có nhiều điểm vậy, Hạt Tử, một gói là được rồi!

Ngoan!” Hắc Hạt Tử: “…” Trương Khởi Lân chuẩn bị đi mua đồ.

Diệp Thần trực tiếp tháo vòng tay của mình ra.

“Muộn Du Bình, quẹt của Trụ Tử ca ca này, nhiều tiền tha hồ

tiêu!" Hắc Quả Phụ: "…" "Trụ Tử ca, cậu không phải nói vòng tay tuyệt đối không đưa người khác sao?

Sao nhanh vậy đã tự vả?" "Quả muội, tôi nói vòng tay không thể đưa người khác, nhưng mà!

Muộn Du Bình, y là người của tôi!" Hắc Quả Phụ: "…" Cái này!

Cái bát cẩu lương này, đột nhiên ập đến!

Mặt Hắc Quả Phụ, nóng bừng.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh ngồi trên tảng đá.

"Quả muội, đi mua đồ đi.

Rồi mua xong thì tự mình vác về.

Chị nghỉ một lát." Hắc Quả Phụ vừa định đi.

Liền nghe Diệp Thần hét lớn về phía Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, cậu cứ gọi món thoải mái, đồ đạc tuyệt đối đừng bỏ sót, tất cả tôi sẽ vác!

Tôi sẽ cõng!" Lần này, Hắc Quả Phụ sụp đổ.

Không có so sánh thì không có tổn thương, câu này thật sự đ*o đúng!

Thật là có lý!

Buổi tối.

Nơi Tây Hải Cuồng Sa này, phong cảnh đẹp đến mức bùng nổ.

"Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên!" (Khói cô tịch trên sa mạc thẳng tắp, mặt trời tròn lặn trên dòng sông dài) Trạm dịch ở rìa sa mạc nằm rải rác rất nhiều tảng đá lớn, đôi khi còn dài đến mười mấy mét.

Ngay giữa ba tảng đá khổng lồ.

Diệp Thần và Tiểu Ca nằm một chỗ.

Tiểu Giải và Hắc Hạt Tử nằm một chỗ.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương ngồi trên một tảng đá khác.

Mỗi người ba lô đều căng phồng.

Vừa nãy họ đi mua đồ, tình hình cuối cùng là: Tiểu Ca đã trả tiền cho tất cả mọi người.

Đương nhiên, quẹt thẻ của Diệp Thần.

Diệp Thần có cáu giận không?

Không một chút nào.

Bởi vì trong mắt hắn, chỉ có Tiểu Ca.

Đã y muốn quẹt, thì cứ quẹt thoải mái.

Mười vạn điểm đổi lấy một nụ cười của y, cũng là một việc rất tốt.

Tiểu Ca là một người thanh lãnh, nhưng, không phải là người không niệm tình cảm.

Chương 287

Trong mắt y, lâu như vậy rồi, Hắc Hạt Tử, Ngô Tà, Tiểu Giải, bao gồm cả hai cô gái Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương, đều có chút tình bạn.

Y biết.

Trụ Tử không phải như vậy.

Trụ Tử như Tử Thần, trong mắt hắn chỉ có Trương Khởi Lân y, những người khác Trụ Tử chưa từng có bất kỳ tình cảm nào, thậm chí là ngay cả hứng thú giao lưu cũng không có.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Lân lén lút cười một tiếng.

Diệp Thần đã ngủ.

Hắn đi vào giấc mộng rất nhanh.

Hắn luôn sống phóng khoáng như vậy.

Trương Khởi Lân ngồi bên cạnh hắn.

Hoàng hôn, gió mát thổi.

Trương Khởi Lân đắp một chiếc áo cho Diệp Thần.

Y nhìn dung nhan tuấn tú của Diệp Thần, mái tóc bay phấp phới trong gió.

Một người tinh tế đến vậy!

Một người phóng khoáng đến vậy!

Một người chân thành đến vậy!

Mấy ngày trước.

Vì Trương Khởi Lân y, hắn lại như một Tử Thần.

Máu nhuộm thiên hạ!

Trương Khởi Lân cũng nằm xuống.

Trên tảng đá lớn vẫn còn hơi ấm của mặt trời.

Rất ấm áp, rất thoải mái.

Sự thoải mái này trong một khoảnh khắc.

Lại khiến y tạm thời quên đi mối thù biển máu sâu nặng đó!

Quên đi những ký ức khiến y không ngừng chịu giày vò.

"Thật thích, những ngày tháng bình yên như thế này." Trương Khởi Lân nghĩ: "Đợi khi mọi chuyện kết thúc.

Sẽ tìm một nơi có ánh nắng, có hoa cỏ, có núi, có nước, rồi ở lại." "Đương nhiên!

Còn phải có Trụ Tử.

Có Tiểu Thiên Lưu.

Một đời không còn ưu sầu, một đời không còn thù hận." Mọi người ngủ trọn một đêm.

Đặc biệt là Diệp Thần.

Từ khi ngủ từ chiều, căn bản chưa tỉnh lại.

Mãi cho đến hơn bốn giờ sáng.

Diệp Thần ngửi thấy mùi nấu nướng.

Sau đó bò dậy từ trên tảng đá.

Hắn nhìn thấy không xa, Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ đang bận rộn vô cùng.

Hai người vừa nhóm lửa, vừa thái rau.

Nơi đây dù sao cũng là trạm bổ sung, mua rau tươi rất dễ.

Diệp Thần nhìn thấy Tiểu Ca bên cạnh.

Lúc này!

Y vẫn đang ngủ say.

Chiếc áo khoác trắng trên người y, vẫn đang đắp trên người Diệp Thần.

Diệp Thần cởi áo ra, đắp lại cho Muộn Du Bình.

Hắn biết.

Muộn Du Bình chắc chắn lại ngủ rất muộn.

Y luôn suy nghĩ rất nhiều chuyện sau khi nằm xuống.

Lúc này.

Hắc Quả Phụ khẽ đi tới.

"Trụ Tử ca, đói chưa?

Ăn cơm." Diệp Thần "suỵt" một tiếng.

Rồi đi đến chỗ bếp.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ cũng không biết dậy từ khi nào.

Đã nấu tổng cộng mười món ăn.

Điều này khiến Diệp Thần vẫn có chút cảm động.

Trên Mộ Táng Tinh Cầu này.

Hầu hết tất cả mọi người đối với Muộn Du Bình đều kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng tránh xa).

Sợ gây rắc rối cho bản thân.

Bây giờ đối với Diệp Thần hắn.

Những người khác cũng là tránh được bao xa thì tránh bấy xa.

Không thể không nói.

Hạt Tử, Tiểu Giải, bao gồm cả Quả muội và Tuyết muội đều rất tốt.

"Quả muội, Tuyết muội, vất vả rồi." "Trụ Tử ca, không sao đâu ạ, Tiểu Ca đã quẹt thẻ mua cho chúng tôi nhiều đồ như vậy.

Ngay cả sữa chua yêu thích nhất của em cũng có.

Đừng nói em cảm động đến mức nào nữa." "Đúng vậy, Trụ Tử ca, lần này tôi vác rất nhiều bia, nếu anh uống hết rồi thì hỏi tôi nhé." "Trụ Tử ca, trong số các món này, có năm món cay, năm món không cay, được không ạ?" "Được chứ, được chứ, Tuyết muội Quả muội.

Hai người ăn trước đi.

Tôi đợi Muộn Du Bình." "Tuyết muội, Quả muội, tôi đi xung quanh xem thử." Sau đó.

Diệp Thần cứ thế đi dạo một lúc dọc theo rìa sa mạc.

Diệp Thần đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Đó là chuyện về việc bản thân hóa thân nhân vật.

Hiện giờ.

Hắn vẫn luôn hóa thân Kiếm Bát.

Mà tính cách và linh hồn của Kiếm Bát dường như đã ăn sâu vào cốt tủy hắn.

Hơn nữa, hình tượng nhân vật này, cũng đã ăn sâu vào lòng Muộn Du Bình.

Giả như.

Bản thân hắn đổi sang nhân vật tiếp theo.

Liệu Muộn Du Bình có thích nghi được không.

Đây thật sự là một vấn đề.

Diệp Thần cũng không biết phải làm sao.

Hắn nghĩ, tốt nhất là đợi giá trị diễn xuất của Kiếm Bát đạt 100% rồi tính sau.

Lúc này.

Trương Khởi Lân đã đi tới.

Từ xa gọi Diệp Thần.

"Trụ Tử, Trụ Tử, ăn cơm rồi." "Được rồi được rồi, đến ngay đây!" Bình minh.

Trăng sáng sao thưa.

Tiếng dế kêu khúc khích khắp nơi.

Trạm dịch rìa Tây Hải Cuồng Sa.

Sáu người, quây quần bên nhau.

Bắt đầu ăn cơm.

Ngay lúc này.

Đột nhiên từ xa truyền đến một tràng cười lớn thô lỗ.

"Tôi đã nói ngửi thấy mùi thơm như vậy, trời ơi, ở đây hóa ra có bữa tiệc lớn." "Thiên Chân, cậu xem, tôi nói đến sớm không bằng đến khéo phải không.

Bữa cơm ngon biết bao." Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn một cái.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử, mỗi người một ba lô.

Từ xa đi tới.

Chưa đợi Tiểu Ca nói chuyện.

Diệp Thần đã từ bên cạnh lấy ra hai cái bát nữa.

Đặt chỗ Hắc Hạt Tử.

Sau đó.

Diệp Thần dựa sát vào Tiểu Ca.

Vị trí này.

Những người khác không thể đến.

Ngô Tà và Bàn Tử vừa đến, cũng rất tự giác ngồi chỗ Hắc Hạt Tử.

Ngô Tà cười nhẹ.

“Tiểu Ca, Trụ Tử ca!

Hạt Tử, Tiểu Giải.” “À phải rồi, còn Quả muội và Tuyết muội nữa.

Chào các bạn.” Tiểu Ca nói một câu.

“Ngô Tà, Bàn Tử, hai người mau ăn đi.” Bàn Tử vội vàng ăn ngấu nghiến.

“Ôi trời, bao nhiêu ngày rồi, chưa được ăn bữa cơm ngon như vậy!” Mọi người vừa ăn, vừa trò chuyện.

Hắc Hạt Tử hỏi Ngô Tà.

“Sau đó hai người làm sao thoát ra khỏi mộ thất dưới đáy biển?” Ngô Tà chưa kịp nói.

Bàn Tử đã giành nói trước.

“Không phải là các cậu đã tiết lộ thông tin sao, rất nhiều đạo mộ giả xem bình luận mới chạy đến chỗ lũ hải hầu tử đó.” “Bàn gia tôi cả đời này chưa từng thành tâm thành ý phục ai mấy người, Tiểu Ca thì khỏi nói, nhưng, Trụ Tử ca, tôi thật sự phục sát đất.” “Trụ Tử ca, Tiểu Ca, hai người không biết đâu, lũ hải hầu tử trước đó thật sự bị

Trụ Tử ca dọa cho ngu người.

Hôm đó chúng tôi đi qua, còn có hải hầu tử chủ động dẫn đường nữa.

Trời đất quỷ thần ơi!" "Không phải sao." Ngô Tà cũng chen vào.

"Trụ Tử ca, Ngô Tà tôi kính anh một ly.

Tôi thành tâm thành ý kính phục anh!

Cũng thành tâm thành ý cảm ơn anh!" Diệp Thần cũng nâng ly, uống với Ngô Tà một ly.

Muộn Du Bình từng nói với hắn, Ngô gia là Ngô gia, Ngô Tà là Ngô Tà.

Bảo Diệp Thần đừng giận lây Ngô Tà.

Diệp Thần ghi nhớ trong lòng.

Nhưng mà!

Kỳ lạ là.

Rõ ràng là Ngô Tà đang cụng ly nói chuyện vui vẻ nhất với Diệp Thần.

Mà người mặc y phục trắng, đội nón che mặt Trương Khởi Lân kia.

Lại là người cười vui vẻ nhất.

Hắc Quả Phụ không biết nguyên nhân.

Tuyết Lỵ Dương không biết nguyên nhân.

Ngay cả Hắc Hạt Tử, cũng không biết.

Nhưng mà!

Diệp Thần biết.

Chương 288

Không gì khác chính là.

Muộn Du Bình cảm thấy: Trụ Tử mà y quan tâm nhất, và người bạn đồng hành từng hóa giải mâu thuẫn.

Người bạn đồng hành cũ của y, cũng đã bước ra khỏi ảnh hưởng của chính Tiểu Ca.

Con người, ai cũng có con đường riêng.

Ai cũng có chốn về riêng.

Trương Khởi Lân y đã sống mấy nghìn năm.

Mới hiểu ra.

Chốn về của y, không phải ở Trương gia Cổ Lâu!

Không phải ở Ngô Tà!

Không phải ở Bàn Tử!

Mà là, ở Trụ Tử.

Trời vừa tờ mờ sáng.

Mọi người chính thức xuất phát, đi Tây Hải Cuồng Sa.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi ở phía trước.

Những người khác đi theo sau.

"Muộn Du Bình, cái Tây Hải Cuồng Sa này, nói là Quỷ quân sư gì đó." "Còn nói họ hô phong hoán vũ, Kỳ Môn Độn Giáp, người này rốt cuộc là ai vậy?" Trương Khởi Lân nghĩ một lúc, vẫn lắc đầu.

"Dù là ai, mộ táng của người này, tuyệt đối rất khó vào." "Trụ Tử, người rất hiểu Kỳ Môn Độn Giáp, mộ địa sau khi chết của họ, rất khó

xâm nhập!” Diệp Thần nghĩ cũng đúng.

Cái nơi quỷ quái này.

Khắp nơi là sa mạc, nói không chừng vào mộ địa xong.

Cát sụp lún, còn có thể chôn vùi tất cả mọi người ở bên trong.

Vốn dĩ, lúc mới bắt đầu.

Đoàn người Diệp Thần.

Trước, sau, trái, phải, đều có rất nhiều đạo mộ giả đi theo.

Đi khoảng chưa đến nửa ngày.

Đã tản mát không còn thấy nữa.

Vùng sa mạc này thực sự quá lớn.

Cát vàng óng ánh, có một vẻ đẹp khác lạ.

Buổi trưa.

Mặt trời thiêu đốt như lửa.

Cát bị nung nóng đến sôi sùng sục.

Mọi người đi ủng da dày cộm, cũng không chịu nổi cái nóng rát từ lòng bàn chân truyền lên.

Mọi người càng đi càng nhợt nhạt.

Mồ hôi trên người tuôn như tắm.

Lượng nước họ mang theo, vốn dĩ có hạn.

Không dám tiêu hao vô hạn ngay từ đầu.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương càng bị nắng làm cho đen sạm.

Hắc Hạt Tử từ phía sau đi lên.

“Tiểu Ca, nóng quá rồi.

Chúng ta phải tìm một chỗ trú, cứ thế này sẽ chín mất.” Diệp Thần cũng gật đầu.

“Nhưng mà, nơi này mênh mông vô tận, đâu có chỗ nào để trú.” Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên dừng lại.

Rồi nhìn xung quanh.

“Trụ Tử, ta nhớ bên trái, cách hơn năm trăm mét, hình như có một hồ nước.” Hắc Hạt Tử: “…” Cái này đúng là Tiểu Ca là một bug (lỗi game/siêu năng lực).

Diệp Thần lần này không ngớ người.

Ngược lại vẻ mặt tự hào.

“Hạt Tử, không sợ nói cho cậu biết, Muộn Du Bình nhà tôi, đặt chân khắp cả hành tinh, lưu lại ngàn vạn mộ táng!” “Không phải khoác lác, y ngầu vậy đó!” Hắc Hạt Tử: “…” Nghe Tiểu Ca nói bên trái có hồ.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương kích động vô cùng.

“Tuyết tỷ, Tuyết tỷ, có hồ nước kìa!

Có thể tắm rồi!

Chị xem em bị nắng làm cho thành cái dạng gì rồi.” “Quả muội, em vốn dĩ đã đen rồi, nắng hay không khác biệt không lớn.

Yên tâm đi!” “Tuyết tỷ, em chỉ là trắng không rõ ràng thôi!

Hơn nữa, em đâu có nói bị nắng làm đen đâu, em nói là sắp bị nắng làm tróc da rồi!” “Quả muội!

Tróc da càng tốt, em lột một lớp da sẽ trắng hơn!” Hắc Quả Phụ: “…” “Tuyết tỷ, em đi trước đây!

Em phải chạy tới đó.” Hắc Quả Phụ nói xong, liền liều mạng chạy.

Đối với cô mà nói, không có gì quan trọng bằng việc nhìn thấy một cái hồ bây giờ.

Uống chút nước, tắm rửa, sảng khoái biết bao.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng theo sau.

Khoảng cách 500 mét, trên mặt đất bằng phẳng, có lẽ rất nhanh có thể chạy tới.

Nhưng mà!

Cái sa mạc mềm oặt, mỗi bước chân lún xuống liền mắc kẹt này, thật sự không thể chạy nhanh được.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương thật sự đã dốc hết sức.

Lúc đầu cố gắng hết sức để chạy, sau chạy không nổi thì bắt đầu đi từng bước lớn.

“Tuyết tỷ, cố lên, chúng ta sắp đến bờ hồ rồi.” “Quả muội!

Quả muội!

Em nóng quá, em muốn tắm!” Hắc Quả Phụ cuối cùng cũng bò đến bên một cái hố cát lớn màu vàng.

Cái hố cát khổng lồ này dài rộng ít nhất cũng hơn 500 mét.

Mà dưới đáy hố cát này, rõ ràng có một mặt hồ xanh biếc.

Hắc Quả Phụ đứng ở bờ cát, dường như đã nhìn thấy những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước do gió nhẹ thổi qua.

Dường như cảm nhận được sự mát lạnh và ngọt ngào của nước!

“Tuyết tỷ, nhanh lên, em nhìn thấy rồi!

Chị nhìn phía dưới này, thật sự là hồ nước đó!

Mặt hồ xanh biếc!" Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy, quả nhiên có hồ.

Một hồ nước rất lớn, nhưng nước hồ màu xanh trong vắt, đâu phải màu xanh lục như Quả muội nói.

Quả muội này đúng là mù màu.

Từ khi quen người khổng lồ xanh Tiểu Hạo Khắc (Hulk) xong, cái gì trong mắt cô ấy dường như cũng phải màu xanh mới đẹp.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

Cô nhìn thấy Hắc Quả Phụ đã điên cuồng chạy xuống dưới.

"Tuyết tỷ!

Nhanh lên!

Tuyết tỷ!

Tận hưởng suối nguồn hạnh phúc hôm nay!" "Quả muội, đợi em!

Chị đến đây!" Tuyết Lỵ Dương cũng bắt đầu tăng tốc điên cuồng, nóng không chịu nổi nữa.

Trong thời tiết nắng cháy như thế này, thật sự mỗi phút giây đều là hiểm nguy.

Cô tăng tốc điên cuồng, tốc độ ngày càng nhanh.

Dường như sắp lao xuống hồ để tận hưởng sự mát lạnh.

Nhưng mà!

Đột nhiên!

Chân cô trượt một cái, điên cuồng lăn xuống.

Đầu và chân thay nhau chúi vào cát, nhanh chóng lăn xuống phía dưới.

Hắc Quả Phụ vẫn luôn chạy xuống, cô vô cùng vui vẻ!

“Tuyết tỷ, nhanh lên!” Không ai đáp lại.

Hắc Quả Phụ quay đầu lại nhìn.

Không thấy bóng Tuyết tỷ đâu, mà lại nhìn thấy một quả cầu cát khổng lồ điên cuồng lăn từ trên đỉnh xuống.

Tốc độ cực nhanh!

Hắc Quả Phụ dùng sức dưới chân, cố gắng nhảy sang bên cạnh.

Nếu là trước đây, khi cơ thể chưa bị hỏng, khi còn ở trên mặt đất.

Cô nhảy như vậy, tuyệt đối rất nhanh có thể tránh được quả cầu cát khổng lồ này.

Nhưng hôm nay.

Mặc dù cô rất cố gắng dùng chân, nhưng vẫn không thể dùng hết sức.

“Rầm!” một tiếng.

Quả cầu cát khổng lồ trực tiếp đâm vào người Hắc Quả Phụ.

Hắc Quả Phụ bị quả cầu cát cuốn đi, lăn xuống.

“Rầm rầm rầm…” Cái quả cầu cát khổng lồ to bằng hai người cuốn lại, cứ thế lăn xuống phía dưới.

Lúc này!

Tuyết Lỵ Dương vẫn tỉnh táo, chỉ là đầu bị chân Hắc Quả Phụ kẹp chặt, không nói nên lời.

Hắc Quả Phụ cũng vẫn tỉnh táo, chỉ là đầu cô cũng bị chân Tuyết Lỵ Dương kẹp chặt, không nói nên lời.

Hai người dọc theo sườn dốc hố cát, điên cuồng lao xuống!

Tuyết Lỵ Dương nghĩ, dù sao phía dưới là hồ nước, rơi xuống nước cũng không sao.

Hắc Quả Phụ cũng nghĩ như vậy, vừa hay lăn xuống nước, tốt quá rồi.

Quả cầu cát lăn càng lúc càng nhanh!

Càng lúc càng nhanh.

Rất nhanh!

Quả cầu cát đột nhiên lăn đến tận đáy hố cát.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương căn bản không ngờ tới.

Dưới này hóa ra là một mặt hồ đã khô cạn từ lâu, không có chút nước nào, mặt hồ cứng rắn.

"Rầm!

Rầm!" Hắc Quả Phụ đập xuống đất, nhưng tiếc là cơ thể vẫn bị Tuyết Lỵ Dương kẹp chặt, căn bản không thể rút ra.

Tuyết Lỵ Dương cũng vậy, đập xuống đất toàn thân đau nhức, nhưng đầu và chân cô, đều bị Hắc Quả Phụ kẹp chặt, căn bản không thể rút ra.

Hai người cuộn thành một quả bóng, lăn xa mấy chục mét, đâm vào mấy lần.

Cuối cùng cũng dừng lại.

Tuyết Lỵ Dương ngất đi.

Hắc Quả Phụ cũng ngất đi!

Khán giả đau đầu, đặc biệt là fan chân chính của Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương.

Họ đều bị màn thao tác thần sầu này làm cho phát điên.

"Quả muội và Tuyết muội đây là tạo hình gì?

Sao lại kỳ lạ như vậy?" "Tôi đoán, hai người họ chắc chắn đã

quen với tạo hình này rồi.

Đừng hỏi tôi sao biết, vì tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng rồi.” “Hai người đầu kẹp như vậy mà ngất đi sao?

Trời ơi.

Trên người họ toàn là cát.

Chương 289

Haiz, Quả muội, Tuyết muội đáng thương của tôi!" "Trời ơi!

Các ông không nói tôi còn không phát hiện ra, tôi cứ tưởng đó là một quả cầu cát, hóa ra là hai người họ quấn lấy nhau!" Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi phía sau, Trương Khởi Lân vừa đi vừa nhìn trời.

Bầu trời nắng cháy như lửa, nhưng kỳ lạ là, ở phía đông nhất của bầu trời, có một vệt mây nổi lên, rất kỳ lạ.

"Muộn Du Bình, cậu đến đây từ khi nào vậy?

Nơi này khó đi thế, ngày xưa một mình cậu chắc vất vả lắm." "Trụ Tử, ta hình như không phải một mình đến." "Cái gì?" Diệp Thần lập tức dừng bước, nghiêm túc kéo Trương Khởi Lân lại.

"Cậu còn có đồng đội khác?

Cái tên Ngô Tà Bàn Tử kia căn bản chưa từng đến đây!" "Không phải, Trụ Tử, ta nhớ ta hình như đã đến đây cùng với chú ta.

Ký ức lờ mờ, nhưng chắc là chú ta." "Ồ!

Ra là vậy.

Chú à, haha, tôi cứ tưởng…" Trương Khởi Lân cười khẽ lắc đầu.

Lúc này!

Diệp Thần đột nhiên trừng lớn mắt.

"Muộn Du Bình, cậu nói cậu đến đây cùng chú cậu?" "Đúng vậy!" "Cậu trước đây nói, lúc chú cậu mất, cậu còn nhỏ?" Trương Khởi Lân gật đầu, đúng vậy.

"M* nó!

Muộn Du Bình, vậy cậu nói ở đây có hồ, chuyện này đã qua mấy nghìn năm rồi… còn nữa sao…" Trương Khởi Lân cũng chợt nhận ra, mấy nghìn năm, cái hồ này thật sự không chắc còn đó!

Ngay lúc này!

Họ đã đi đến bờ vực của hố sâu khổng lồ này.

Quả nhiên!

Diệp Thần dùng U Minh Nhãn nhìn một cái, phía dưới khô cạn, không có chút nước nào.

Trương Khởi Lân nhờ có Trấn Hồn Châu, cũng nhìn một cái là thấy đáy hố cát, không có gì cả.

Nhưng mà!

Kỳ lạ là!

Hắc Hạt Tử, Tiểu Giải, Ngô Tà, Bàn Tử tất cả đều đang liều mạng chạy xuống.

Cái sự phấn khích này, còn hơn cả vào động phòng.

Diệp Thần nhìn ngớ người, những người này rốt cuộc bị làm sao vậy?

Hắn gọi một tiếng, căn bản không ai đáp lại.

Trương Khởi Lân nhíu mày!

"Trụ Tử, nhiệt độ sa mạc quá cao, sẽ tạo ra ảo giác trong hố cát." "Hơn nữa, nơi này từng là hồ nước, không chừng họ nhìn thấy chính là nước hồ." Diệp Thần gật đầu.

Hắn hình như đã từng đọc trong "Đào Hố Bút Ký Hậu Truyện".

"Muộn Du Bình, dưới hố cát này chắc chắn như lò hơi, cậu ở đây đợi, tôi đi đưa họ trở về." Trương Khởi Lân vừa định nói.

Diệp Thần vỗ vỗ cánh tay y.

"Cậu canh giữ phía trên, tôi cũng yên tâm." Lời vừa dứt, Diệp Thần lập tức chạy xuống.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải có ơn với hắn và Muộn Du Bình.

Hắc Hạt Tử khi đó vì Muộn Du Bình mà bị người ta chặt mất cánh tay.

Diệp Thần luôn ghi nhớ trong lòng.

Và mấy người họ đã ở bên nhau lâu như vậy.

Ít nhiều cũng có tình nghĩa.

Diệp Thần bước dài, bước vững.

Kiểu chạy xuống dốc trong sa mạc này.

Bước dài thì càng vững, không bị vấp ngã.

Hắn vừa nghĩ đến đây, liền nhìn thấy.

Bàn Tử ở phía xa đã vấp ngã, lăn xuống.

Mà Ngô Tà cũng hoàn toàn không thể phanh lại, mắt thấy cũng sắp ngã xuống đất.

Kỳ lạ là.

Diệp Thần căn bản không phát hiện Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương ở đâu.

Hai người này không phải là người đầu tiên đến hồ sao?

Lẽ nào, không xuống?

Không thể nào chứ.

Diệp Thần nghĩ: Nếu có ảo giác, hai người họ chắc chắn là người đầu tiên trúng chiêu.

Vương Bàn Tử vốn đã mập, lại thêm mấy năm lăn lộn trong giới giải trí.

Thân thủ đã không còn như xưa.

Chân trượt một cái, trực tiếp lăn xuống.

Nhưng may mắn, lăn không xa, liền đập xuống đáy hồ khô cạn.

"Ối giời ơi, mẹ ơi!

Suýt chết Bàn gia tôi rồi!" "Đây đâu có hồ, đâu có nước gì đâu, sao tôi ở trên lại nhìn thấy là hồ, gặp ma rồi!

Mẹ kiếp." Ngay lúc này.

Bàn Tử nhìn thấy Ngô Tà chân đứng không vững, đang lao xuống.

Cát bụi bay mù mịt, che khuất tầm mắt Bàn Tử.

Anh ta vừa đứng dậy, Ngô Tà đã lao xuống.

Trực tiếp úp sấp lên người Bàn Tử.

Mười giây sau.

Ngô Tà vỗ vỗ cát trên đầu, dụi dụi cát trên mắt.

"Phì phì phì!" Miệng Ngô Tà đầy cát.

"Phì phì phì…" Lúc này.

Ngô Tà cảm thấy có một bàn tay đang vỗ tới vỗ lui người mình.

Mỗi lần vỗ, cát lại bay lên.

Miệng Ngô Tà lại chui vào thêm nhiều cát.

"Phì phì phì…" "Cát này, thật ghê tởm, phì phì phì…" Bàn tay đó lại bắt đầu vỗ Ngô Tà, Ngô Tà lúc này mới nhận ra bàn tay đó.

Trên tay đeo một chiếc nhẫn lớn, đây không phải tay Bàn Tử sao?

Ngô Tà vội vàng dùng tay xua tan cát và bụi trước mắt.

“Phì phì phì!” Ngay lúc này.

Trong cát trước mắt dần dần hiện ra một cái đầu người.

“Tôi nói… khụ khụ khụ… Thiên Chân… khụ khụ khụ.” “Bàn Tử?

Bàn Tử?

Tôi đã nói tôi vừa rơi xuống, sao lại va phải một con lợn mập, haha.” “Thiên Chân, cậu có thể xuống được không?

Tôi sắp bị đè chết rồi.” Ngô Tà chợt nhận ra vội vàng bò xuống.

Ngay lúc này.

Hắc Hạt Tử từ bên cạnh lại lao xuống.

Lập tức cát bụi bay khắp trời, lại một lần nữa lao vào mặt Ngô Tà.

Lại một đống cát chui vào miệng anh ta.

“Phì phì phì…” “Phì phì phì…” Lúc này!

Bàn Tử không nhịn được nữa.

“Thiên Chân, chúng ta có thể đừng khạc nữa không?” Ngô Tà vẻ mặt nghi hoặc.

“Bàn Tử?” “Thiên Chân, đừng khạc nữa, mặt tôi bị cậu rửa sạch rồi.” Ngô Tà: “…” Bàn Tử từ từ ngồi dậy.

Cát trên người lập tức chảy xuống.

Chỉ có cát trên mặt anh ta dính lẫn với nước bọt, bám đầy khắp mặt.

Giống như đeo mặt nạ.

Khán giả xem trực tiếp bị họ chọc cười chết đi được.

Không ngờ Tiểu Tam Gia luôn trầm ổn lại hài hước như vậy.

“Mấy người nhìn cái mặt của đạo diễn Vương Bàn Tử kìa, hahaha!

Nước bọt còn đang chảy xuống.” “Tôi vừa thấy Tiểu Tam Gia cứ phì phì phì ở đó, tôi biết tiêu rồi!

Hahaha!” “Trời ơi, mấy người xem, vẫn là Trụ Tử ca đẹp trai!

Anh ấy chạy nhanh như vậy, nhưng bước chân lại vô cùng vững chắc!” “M* nó, Trụ Tử ca bước đi như bay, cát bụi bay mù mịt, nhưng vẫn đẹp trai không thể cản phá!

Yêu rồi yêu rồi!” Ngay lúc này.

Diệp Thần đã xuống, hắn từ trên cao chạy như bay xuống.

Diệp Thần nhìn Hắc Hạt Tử, Tiểu Giải, Ngô Tà, Vương Bàn Tử đang nằm dưới đất.

Diệp Thần khẽ cười.

Hắn trực tiếp không chạy nữa, mà như lướt sóng, lướt trên sườn hố cát.

Dựa vào quán tính cơ thể mà trượt xuống!

Tốc độ cực nhanh, gió thổi tóc hắn bay phấp phới.

Đơn giản là đẹp trai đến cực điểm.

Diệp Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

“Toàn là trình độ gì, cái hố cát nhỏ này, chẳng phải như đi qua vũng bùn sao?” Tuy nhiên.

Không ai ngờ tới.

Trên cát này lại có một tảng đá.

Ai có thể ngờ, trong hố cát yên lành lại có một tảng đá.

Trụ Tử ca của chúng ta cứ thế bay ra.

Hắn vốn định trong khoảnh khắc bay lên.

Dùng sức dưới chân, xoay chuyển tư thế của mình.

Nhưng mà!

Cát quá mềm, đạp lên căn bản không dùng sức được.

Diệp Thần bay lên.

Lao xuống trong cát bay mù mịt.

Ngô Tà lấy một ít giấy vệ sinh, đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử lau trái lau phải.

“Tôi nói, Thiên Chân cậu, sa mạc này thiếu nước như vậy, cậu ở đâu ra nhiều nước bọt thế.” “Bàn gia tôi từ nhỏ đến lớn, chưa từng bị người ta nhổ nước bọt vào mặt, cậu nhóc này một lần nhổ một cân.” Ngô Tà cười ngượng.

“Với lại, Thiên Chân, lưng tôi, bị cậu đâm cho thẳng cũng không thẳng nổi.

Bàn gia tôi nửa đời sau dựa vào cậu rồi.” “Thiên Chân, cậu xem, mặt tôi đã lau khô chưa?” “Khô rồi!

Bàn Tử.” “Thật sự khô rồi?” “Khô rồi, khô rồi.” Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Trên sườn cát trước mặt Bàn Tử lại một đống bụi bặm bay lên.

Trong cát vàng bay mù mịt, dường như nhìn thấy một bóng người.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng.

Bóng người đó đã lao xuống, đâm vào người anh ta.

Bàn Tử lại một lần nữa nằm thẳng cẳng.

Câu nói cuối cùng trong đầu trước khi ngã: “Tôi… ôi!

Tại sao… người bị thương luôn là tôi.” Ngô Tà ở bên cạnh bị cát bay xuống làm cho mặt mũi đầy cát.

Anh ta vội vàng vẫy tay, phủi cát.

Cát dần tan.

Chương 290

Anh ta mới nhìn rõ, hóa ra là Trụ Tử ca.

"Trụ Tử ca, anh…?" "Khụ khụ khụ… phì phì phì… cái cát quỷ này… phì phì phì…" "Trụ Tử ca, không được khạc!

Trụ Tử ca, đừng khạc nước bọt." "Phì phì phì… tôi đ*o cát chui vào miệng, không khạc, còn nuốt xuống à, phì phì phì…" Ngô Tà: "…" "Trụ Tử ca, dưới người anh là Bàn Tử, Bàn Tử đó!" "Sao cậu không nói sớm, phì phì phì… cái cát ghê tởm này, sao cậu không nói sớm, phì phì phì…" Ngô Tà say rồi.

Anh ta nhìn Bàn Tử đang nằm đó, không nói nên lời.

Bàn Tử mặt đầy nước bọt, anh ta một bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc.

Dường như đã tuyệt vọng với thế giới này.

"M* nó, đây là chuyện người làm sao…" Diệp Thần đứng dậy, hắn nhìn Bàn Tử đang được Ngô Tà đỡ dậy.

"Bàn Tử, vì sao mặt cậu nhiều nước thế?" Bàn Tử: "…" "Quả nhiên, người ta thường nói, người mập nhiều mồ hôi, Bàn Tử à, cậu nên giảm béo rồi!" Bàn Tử: "…" Diệp Thần cảm giác, dưới này đơn giản là quá nóng, như lò lửa.

Phải nhanh chóng rời đi!

Hắn quét một vòng, cũng không phát hiện bóng dáng Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương.

Cũng không biết hai bông hoa này đi đâu mất rồi.

Ngay lúc này.

Tiểu Giải đột nhiên nói.

“Trụ Tử ca, trên đống cát bên kia hình như có một bức tượng hình tròn.” Diệp Thần nhìn theo.

Quả nhiên là vậy!

Bức tượng hình tròn, dường như khắc hình người.

Nhưng mà!

Trên đó bám đầy cát.

“Chúng ta đi xem thử.” Vương Bàn Tử vẫn ngồi dưới đất lau mặt.

Anh ta rất uất ức.

Đây là phúc khí tu hành mấy đời mới liên tiếp gặp hai đợt “dưỡng da bằng nước bọt”.

“Bàn Tử, cậu đi không, chúng ta theo Trụ Tử ca qua xem thử.” “Không đi, nhìn thấy hai người các cậu, mặt tôi đau!” “Vậy tôi đi xem thử, nói không chừng cái bức tượng đó làm bằng vàng.” “Cái gì?

Thiên Chân?

Vàng?

Tôi đi!

Tôi đi!” Bàn Tử bật dậy nhanh như cắt, vội vàng lao về phía cái tượng hình người tròn đó.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương khi lăn xuống.

Vốn đã đổ rất nhiều mồ hôi.

Quần áo trên người đều ướt đẫm mồ hôi.

Vốn định xuống tắm.

Không ngờ lăn qua lăn lại.

Trên người ngược lại lại bám đầy cát.

Đến nỗi hầu như không nhìn rõ đây là người nữa.

Hai người bị kẹp chặt vào chân nhau, dây đeo trên người cũng quấn vào nhau.

Kéo cũng không ra.

Ở đáy hố cát lăn mấy cái, trực tiếp lăn đến mức ngất đi.

Mọi người đứng trước bức tượng hình người tròn này.

"Cái này, người xưa cũng thoáng đến vậy sao?" Bàn Tử vừa nhìn thấy liền haha cười lớn một tiếng.

"Đầu đuôi tương liên?

Cái tư thế này thật là tiêu hồn." Tiểu Giải tâm tư tương đối tinh tế hơn.

Anh ta quay một vòng, phát hiện chỗ không bị cát che lấp hoàn toàn, dường như có dấu vết của quần áo.

"Mấy người, không thấy cái này giống người sao?" Diệp Thần kinh ngạc nhìn Tiểu Giải.

"Giống người?

Cậu nói hai người thật?

Sao có thể?

Cái đ*o nào thằng ngốc nào lại như vậy." Bàn Tử tiếp lời một câu.

"Tôi đồng ý ý kiến Trụ Tử ca, cho dù là đến ngoại ô tìm cảm giác mạnh, cũng không đến nỗi chạy đến sa mạc này, chạy đến cái hố lớn này chứ." Bàn Tử muốn thử xem cái này rốt cuộc có phải vàng không.

Anh ta rút dao ra, khẽ chọc một cái.

Lập tức.

Một tiếng kêu "oẹt" như lợn bị thiến bỗng hét lên.

Bàn Tử: "…" Diệp Thần: "…" Ngô Tà: "…" Cái đ*o nào, âm thanh sao lại giống một người đến vậy.

Hắc Hạt Tử hét lên một tiếng.

"Quả muội!

Trời ơi!" Mọi người vội vàng đi phủi cát, phủi dần người liền lộ ra.

Quả nhiên là Quả muội và Tuyết muội.

Tư thế kỳ lạ như vậy, xuất hiện ở nơi kỳ lạ này.

Diệp Thần rất ngơ ngác.

"Quả muội, Tuyết muội, hai người, chơi quá trớn rồi đó." Bàn Tử tiếp lời nói.

"Đúng vậy đúng vậy, Quả muội, Tuyết muội, buổi tối chơi thì được rồi, ban ngày ban mặt thế này, hai người xem, thật không hay chút nào." Hắc Hạt Tử lắc đầu.

"Thật không hiểu mấy người trẻ bây giờ, sao lại không có đạo đức nghề nghiệp gì cả?" Ngô Tà mắt vẫn trừng lớn, mặt đầy vẻ không thể tin được.

"Tuyết muội, ông ngoại em là một người đứng đắn như vậy, haiz… tôi không biết nói gì nữa." Tiểu Giải thở dài một hơi.

"Đơn giản là làm mới tạo hình các chốn phong nguyệt của Quỷ Môn chúng ta…" Tuyết Lỵ Dương: "…" Hắc Quả Phụ: "…" "Các vị, tôi muốn hỏi một câu hỏi?

Được không ạ?" "Em nói đi Quả muội, chúng tôi đều lắng nghe." "Mấy người không thấy lúc này, tình huống này, giải thoát cho chúng tôi trước, thì hợp lý hơn sao?" Diệp Thần rất nghi hoặc, giải thoát còn

cần người khác sao?

"Quả muội, bình thường mấy người mở khóa tư thế như vậy, giải thoát đều cần người khác hoàn thành sao?

Mấy người còn có người thứ ba?" "Khụ khụ khụ…" Hắc Quả Phụ ho khan không ngừng.

Hơi thở yếu ớt của Tuyết Lỵ Dương truyền đến.

"Trụ Tử ca, cứu… cứu em, em sắp bị kẹp chết rồi." Bàn Tử: "…" Diệp Thần: "…" Cái đ*o nào Quả muội này quá dữ dội!

Cái lực chân này!

"Quả muội, đừng như vậy, ôn nhu chút, dù là Tuyết Lỵ Dương cũng không chịu nổi em như vậy đâu." Hắc Quả Phụ: "…" Ngay lúc này.

Ngô Tà đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Trụ Tử ca, mấy người xem, Tuyết muội sùi bọt mép!" Lần này mọi người hốt hoảng.

Xem ra hai người này thật sự không thể tự giải thoát.

Vội vàng giúp họ tháo dây trói trên người.

Lại gỡ đầu của người này, từ giữa kẹp chân của người kia lấy ra.

Tuyết Lỵ Dương thở hổn hển.

Hắc Quả Phụ cũng vậy, mồ hôi trên trán tuôn như mưa.

Diệp Thần lấy một chai nước đưa cho họ.

"Chơi đùa đến mức không gỡ được, chơi đùa đến mức cận kề cái chết, hai người thật là nhân tài, Trụ Tử ca chơi đùa cái chết, còn càng sáng tạo hơn." Hắc Quả Phụ uống chút nước.

"Cảm ơn Trụ Tử ca." Cô muốn đứng dậy, đột nhiên mông một

trận đau nhói.

Diệp Thần nghi hoặc không hiểu.

“Quả muội, em bị cắn à?” Hắc Quả Phụ mắt trừng lớn, nhìn Diệp Thần.

“Trụ Tử ca, đừng nói bậy, cô ấy sẽ không làm vậy đâu.” Tuyết Lỵ Dương càng kinh ngạc đến tột độ.

“Trụ Tử ca, đừng nói bậy, em không nỡ đâu.” Diệp Thần: “…” “Trụ Tử ca, em muốn hỏi một chút.” “Quả muội, em nói.” “Rốt cuộc là ai thất tâm bệnh cuồng, dùng dao đâm vào mông em, còn đ*o nói đó là vàng.” Bàn Tử: “…” Diệp Thần: “…” Hắc Hạt Tử ở bên này ho khan không ngừng.

Anh ta đã bị Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương làm cho kinh ngạc mấy lần rồi.

Quan trọng là mỗi lần đều là đủ loại “cẩu lương” với nhiều khẩu vị khác nhau, kèm theo tiếng cười.

Mấy chuyện quái lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.

“Cái giới đạo mộ thám hiểm này, tuyển người kiểu gì vậy, cái người tuyển chọn đó chắc chắn là một cái đầu óc lợn.” Vương Bàn Tử vừa nghe lời này, sao càng nghe càng thấy không ổn.

Anh ta quay đầu nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử.

“Hạt Tử, cậu nói vậy, là nói tôi sao?

Tôi là đầu óc lợn?” “Bàn Tử, sao có thể nói cậu, tôi nói cái người tuyển chọn đó là đầu óc lợn, không liên quan gì đến đạo diễn như cậu.” “Hạt Tử, tôi có thể nói cho cậu biết, đ*o mẹ tôi chính là đạo diễn kiêm người tuyển chọn.” Hắc Hạt Tử: “…” “Đi thôi, đi thôi, chúng ta mau lên trên.

Muộn Du Bình vẫn đang đợi ở trên.” Hắc Quả Phụ ngồi dưới đất không đứng dậy được.

“Em đau quá, em không đi được, vị nào hảo tâm, cõng em một chút đi.” Diệp Thần và Hắc Hạt Tử cùng Tiểu Giải, không hẹn mà cùng nhìn về phía Bàn Tử.

Ý tứ là: ai gây ô nhiễm, người đó trị lý.

Ai đâm người ta bằng dao, người đó đi cõng.

Tuyết Lỵ Dương lúc này đột nhiên đứng dậy.

“Không thể để họ cõng, đàn ông trên người có mùi hôi.” “Tuyết tỷ, chị tốt nhất rồi, vậy chị cõng em!” “Em tự đi đi Quả muội, nghe lời, chị cõng em làm sao mà bò lên được.” “Em không đi, hôm nay Hắc Quả Phụ em, dù có chết ở đây, cũng không tự mình đi!” Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân từ trên đỉnh cao nhất của hố cát hét lớn: “Bão cát đến rồi!” Mọi người kinh hãi!

Sao lúc này lại có bão cát.

Họ vội vàng chuẩn bị bò lên.

“Quả muội, mau đi, bão cát đến rồi, ơ?

Quả muội đâu?” Tuyết Lỵ Dương quay đầu lại.

Hắc Quả Phụ đã lao ra xa một trăm mét, đang điên cuồng chạy lên phía trên hố cát!

Tuyết Lỵ Dương: “…” Diệp Thần: “…” Hắc Quả Phụ sắt đá kiên cường, gặp nguy hiểm liền phản quốc.

Trương Khởi Lân sớm đã cảm thấy bầu trời không ổn.

Sớm hơn một canh giờ.

Rõ ràng bầu trời trong xanh.

Phía đông nhất lại nổi lên một đám mây đen đỏ.

Khi Trụ Tử xuống đưa người, y vẫn luôn theo dõi đám mây trên bầu trời này.

Nó giống như một đám mây hình nấm khổng lồ, màu đen đỏ.

Trương Khởi Lân phán đoán, có thể là cuồng phong sắp đến.

Y vẫn luôn quan sát xem cuồng phong này sẽ đi đâu.

Không ngờ sau khi cuồng phong đổ bộ và xoay tròn ở rất xa.

Hướng của nó lại chính là về phía Trương Khởi Lân y.

Cuồng phong cuốn theo cát vàng khắp trời.

Hình thành một cột cát khổng lồ cao hơn ba trăm mét.

Rìa cột cát là những luồng gió xoáy khổng lồ, tạo thành một mặt chính rộng một cây số.

Che trời lấp đất, vô cùng đáng sợ đang dần ập đến.

Lúc này rất khó tránh.

Trương Khởi Lân vội vàng bảo mọi người nhanh chóng quay lại.

Cái hố cát khổng lồ này tuyệt đối không thể ở lại.

Rất có thể sẽ bị chôn vùi trực tiếp.

Việc quan trọng nhất hiện tại là.

Lập tức tìm một nơi có thể trú ẩn, hoặc ít nhất có một điểm cố định.

Tuy nhiên, Trương Khởi Lân quét một vòng sau đó, toàn là cát vàng, không có một chỗ nào có thể trú ẩn.

Bão cát cuồng phong cách họ có lẽ chỉ còn chưa đến 2000 mét.

Trên mặt sa mạc dù có chạy điên cuồng, tốc độ cũng rất chậm.

Lúc này.

Trong sâu thẳm sa mạc này.

Chương 291

Những người đã xuất phát trước đó ở rìa Tây Hải Cuồng Sa, vừa hay đang tiếp cận trung tâm bão cát cuồng phong.

Vì mặt chính của bão cát cuồng phong quá rộng, trung tâm cuồng phong lại là cột cát xoáy cao 300 mét.

Họ chỉ có thể điên cuồng chạy ngược lại!

Một nhóm lớn đạo mộ giả, ít nhất có hơn trăm người đang điên cuồng bỏ chạy thoát thân.

Bốn đạo mộ giả nổi tiếng của Nhật Bản: Đông Dâm, Tây Tiện, Nam Đãng, Bắc Sắc.

Bốn người này nằm trong số hàng trăm người đang bỏ chạy.

Bốn người này ở Nhật Bản rất nổi tiếng.

Rất nhiều đàn ông hâm mộ họ không thôi.

Rất nhiều phụ nữ càng mơ ước được có họ.

Bốn người này vốn dĩ vì khả năng tự kiểm soát ở một số phương diện thực sự không được.

Dẫn đến việc họ vào tù từ năm mười một tuổi.

Trong tù, bốn người tụ tập lại một chỗ, mùi vị tương đồng, thế là kết nghĩa huynh đệ.

Năm 21 tuổi, bốn người tất cả đều ra tù.

Vào Học viện chuyên khoa "Đạo mộ Nhị nhân chuyển" của Nhật Bản để học chuyên sâu.

Sau khi tốt nghiệp, họ lập tức nổi danh trong giới đạo mộ Nhật

Bản.

Được mệnh danh: Đông Dâm, Tây Tiện, Nam Đãng, Bắc Sắc.

“Đông Dâm ca, chúng ta phải nhanh chóng tìm một chỗ trốn!” “Tây Tiện đệ, cậu đúng là tiện, vừa nãy ở cái mộ địa đó.

Chỗ có ba xác nữ thi, tôi đề nghị ở thêm một ngày, cậu cứ nhất định phải ra, nói là cơ thể không chịu nổi.

Bây giờ thì hay rồi, ra ngoài chịu chết đây!” “Đông Dâm ca, anh đừng trách em, đó không phải là vấn đề của Bắc Sắc đệ sao, tên đó cứ nhất định nói biết một ngôi mộ công chúa, nói gì mà đẹp như tiên giáng trần, em bị nó lừa rồi.” Lúc này!

Nam Đãng đột nhiên không vui.

“Mấy người ba người đang nói chuyện đó, người ta không vui rồi, khó khăn lắm tôi mới có một tấm chân tình với mấy người!

Hừ…” Đông Dâm cảm thấy có cát đập vào mặt, quay đầu lại nhìn.

Trời ơi!

Bão cát cuồng phong chỉ còn cách chưa đến 500 mét.

Cái thứ này quá khủng khiếp!

Đông Dâm sợ đến nỗi hai chân run lẩy bẩy.

Đột nhiên!

Anh ta nhìn thấy cách mình 50 mét về phía bên phải, có một gốc cây khô, gốc cây khô này vẫn cắm sâu dưới sa mạc.

Đông Dâm lập tức kích động, lúc này, bảo toàn tính mạng mình mới là quan trọng.

“Ba người các cậu chạy trước đi, tôi mắc tè!” Đông Dâm vội vàng chạy về phía bên phải của mình.

Ba người kia ngớ người.

Cái đ*o nào lúc này mà ai lại mắc tè.

Điên rồi sao.

Bắc Sắc trực tiếp than vãn một câu: "Cái loại IQ này sao lại làm đại ca được.

Lẽ ra phải là tôi làm đại ca!" Tây Tiện nghe vậy liền không vui.

"Bắc Sắc đệ đệ, lúc đó bốn người chúng ta đã trải qua kỳ thi tuyển chọn IQ nghiêm ngặt, bài thi là do tôi tự mình chấm điểm cẩn thận!

Cậu làm lão tứ có ý kiến gì sao?" "Vậy đại ca Đông Dâm thi được bao nhiêu điểm?" Nam Đãng vẫn bám lấy đại ca không buông.

"Điểm tối đa 100, đại ca đạt thành tích xuất sắc 8 điểm!

Bắc Sắc đệ, cái đồ chết bầm, cậu chỉ thi được 1 điểm!

Cậu còn có mặt mũi mà nói!" Thấy Bắc Sắc vẫn không cam tâm!

Tây Tiện quyết định một lần kích thích trái tim bé bỏng của anh ta!

"Bắc Sắc đệ, bài thi tôi chấm, đ*o mẹ cậu trừ một câu 1+1=5 mà làm đúng thì tất cả còn lại đều là một đống cứt." Bắc Sắc: "…" Nam Đãng cuối cùng không nhịn được nữa.

Nhẹ nhàng nói một câu: "Mấy người đang có cuồng phong phía sau, nói cái này, có hợp lý không?" "Nam Đãng đệ, vậy cậu thấy nói gì hợp lý?" "Nói mấy người yêu tôi chứ!

Yêu tôi sống chết, yêu tôi cả đời không con." Tây Tiện lúc này, đột nhiên nhìn sang bên trái.

Thấy đại ca Đông Dâm lại đang nằm ở đó, tay anh ta lại túm chặt một cái cây!

Cái này!

Lúc này!

Có một cái cây để bám víu, đó chính là mạng thứ hai!

Anh ta vội vàng hét lên: “M* nó!

Tôi cũng mắc tè!

Hai người các cậu chạy trước đi!” Lúc này!

Khán giả Nhật Bản đang quây quần xem trực tiếp rất thú vị.

“Đông Dâm, Tây Tiện, Nam Đãng, Bắc Sắc, bốn vị ca ca thật lợi hại, các bạn xem họ khi đối mặt với nguy hiểm, lâm nguy bất cụ (không sợ hãi khi gặp nguy hiểm), còn không ngừng làm toán cao cấp!” “Đúng vậy!

Đúng vậy!

Tôi cũng rất ngưỡng mộ!

Đặc biệt là đối mặt với bão cát cuồng phong tấn công, họ còn ung dung đi tiểu tiện.

Tôi thật sự yêu rồi yêu rồi!” Lúc này!

Một khán giả từ cổ quốc phương Đông vì tò mò, đến xem trực tiếp này, nhìn thấy hai bình luận này, trực tiếp bắn hai bình luận công kích dữ dội.

“Cái này, 1+1=mấy, là toán cao cấp của các người à?

Toán của các người là do thầy thể dục hàng xóm dạy sao?” “Còn đ*o ung dung đi tiểu tiện trong bão cát cuồng phong, không sợ cát làm tắc sao?” Phòng trực tiếp Nhật Bản lập tức im lặng như tờ!

Lúc này!

Phía sau cái cây khô sắp chết trong sa mạc đó.

Đông Dâm, Tây Tiện, Nam Đãng ba người đang bám víu.

Bắc Sắc vẫn đang chạy về phía trước, anh ta căn bản không thể hiểu được, ba người này lần lượt đều đ*o mắc tè.

Từng người từng người thận đều kém đến mức này.

Đông Dâm nhìn bão cát cuồng phong chỉ còn cách mặt mình 200 mét nữa là ập đến.

Lại nhìn hai người em Tây Tiện và Nam Đãng vẫn đang bám vào bên cạnh gốc cây.

“Cái cây này, căn bản không chịu nổi ba người!

Hai người các cậu buông tay một người đi!” “Tây Tiện ca, anh buông tay đi, tôi và đại ca thân nhất.

Anh buông tay!” “Tôi không!

Nam Đãng đệ, cậu buông tay đi, tôi và đại ca quen biết sớm hơn cậu nhiều.

Lần đầu tiên của tôi đều là đại ca.” Nam Đãng nghe vậy, lập tức nổi điên.

“Tôi đ*o!

Đông Dâm đại ca, anh đã nói chỉ yêu mình tôi thôi mà!

Vừa nãy Tây Tiện ca nói cái gì ý nghĩa gì?

Anh mau trả lời tôi!” “Nam Đãng, Tây Tiện, hai người đừng tranh nữa, ta yêu là Bắc Sắc.” Lúc này!

Cái cây khô đã sống ngàn năm trên sa mạc, có một chút linh trí, không chịu nổi nữa.

Nó thiếu nước 500 năm, mất đi người yêu là cây dương liễu nhỏ đã gần 300 năm rồi.

Ba tên ngốc này, nói những lời này ở đây.

Mối quan hệ này thật sự loạn đến mức không chịu nổi.

Cây khô tức giận.

“Hủy diệt đi!

Cùng nhau chết!” Thế là!

Ngay khi ba người đang tranh cãi không ngừng.

Cây khô tự gãy!

Đúng!

Tự mình nhổ tận gốc, gãy rời ngay lập tức.

Vừa đúng lúc bốn đại kỳ tài đạo mộ 'Đông Dâm, Tây Tiện, Nam Đãng, Bắc Sắc' chết đi.

Khán giả trong phòng trực tiếp mới thực sự chứng kiến sự kinh khủng của cơn bão cát này.

Lốc xoáy khổng lồ bao trùm cả một vùng trời đất, cuốn theo cát đá điên cuồng xoay tròn bay lượn.

Bốn người Đông Dâm, Tây Tiện, Nam Đãng, Bắc Sắc bị cuốn lên, thoáng chốc đã biến mất vào trung tâm cơn lốc.

Chưa đầy hai giây, cổ tay họ đã xuất hiện chữ X màu đỏ, chứng minh những người này đã hoàn toàn tử vong.

Về điều này, ê-kíp chương trình đưa ra lời giải thích: Lốc xoáy quay với tốc độ cao, con người khi vừa lọt vào sẽ bị ngạt thở, sau đó bị cát xé nát.

Điều này khiến tất cả mọi người kinh hãi không thôi.

Ngay lúc này, rất nhiều fan cũng vô cùng lo lắng cho Diệp Thần và Tiểu Ca.

Cơn lốc xoáy này quá lớn.

Mặc dù họ liên tục chạy, nhưng vẫn không thể thoát khỏi phạm vi của nó.

Diệp Thần kéo Trương Khởi Lân điên cuồng chạy.

Những người khác đều theo sát phía sau.

“Muộn Du Bình, bám chắc ta!” “Trụ Tử, phía trước không có chỗ nào để tránh, chúng ta...” “Muộn Du Bình, liều mạng chạy về phía rìa nơi gió yếu hơn, chắc chắn có thể tránh được.

Cái vòi rồng chết tiệt này, cũng quá kinh khủng rồi.” “Cơ bản là lớp cát dày mấy mét trên mặt đất đều có thể bị cuốn đi.” Đúng lúc này, cơn bão cát cuốn theo đá đã bay xa tắp đến.

Diệp Thần vừa chạy vừa đội mũ trùm đầu cho Trương Khởi Lân, sau đó kéo cổ áo y lên.

“Trụ Tử, ngươi cũng tự mình mặc đồ cho kín vào!

Cát đá lớn quá.” “Ta da dày, không sao!

Muộn Du Bình, ngươi còn chạy được không?

Chúng ta phải nhanh hơn một chút.” “Trụ Tử, ta không sao.” Trương Khởi Lân nhìn thoáng qua những người phía sau.

Lác đác có mấy người đã bị tụt lại.

Hơn nữa, cứ chạy thẳng về phía trước thế này, e rằng cũng khó mà tránh được.

Có lẽ chỉ có thể tìm một chỗ nhanh chóng ẩn nấp.

Trương Khởi Lân nhìn thấy cách đó không xa có một hố cát sâu hơn ba mét.

Loại hố cát này nằm sát rìa, có tác dụng che chắn nhất định, hơn nữa cũng không dễ bị gió trực tiếp vùi lấp!

“Trụ Tử!

Chỗ này, ẩn nấp một chút!

Nhanh lên.” Trương Khởi Lân một tay kéo Diệp Thần chạy về phía hố cát phía sau, vừa chạy vừa vẫy tay ra hiệu cho những người phía sau.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải là những người đầu tiên lao đến, theo sát Diệp Thần và Trương Khởi Lân, trực tiếp nhảy vào hố cát.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân kéo cao quần áo, che mũi và miệng lại.

Cơn bão cát cuồng nộ ập đến, cách chỗ Diệp Thần và bọn họ chỉ còn chưa đầy 300 mét.

Vô số cát đá đã điên cuồng bay đến.

Diệp Thần kéo Trương Khởi Lân vào lòng mình, đỡ lấy tất cả cát đá bay tới.

Lúc này, Ngô Tà và Bàn Tử khó khăn chạy về phía này, họ cách hố cát cũng chỉ còn khoảng mười mét.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một khối đá bay tới, ngay lập tức đập vào đầu Bàn Tử.

Lực của khối đá khổng lồ khiến đầu Bàn Tử choáng váng ngay lập tức.

“Bàn Tử!

Bàn Tử!” Ngô Tà lớn tiếng gọi Bàn Tử, Ngô Tà đỡ hắn không dám dừng lại một bước.

Thấy cơn lốc sắp ập đến, nếu bị cuốn vào, chắc chắn chỉ có một cái chết.

Trương Khởi Lân mơ hồ nghe thấy tiếng Ngô Tà gọi Bàn Tử.

Y ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Đầu Bàn Tử đã chảy máu, Ngô Tà đang khó khăn đỡ hắn.

Trương Khởi Lân lập tức đứng dậy.

Chương 292

"Trụ Tử, ta đi rồi về ngay!" Diệp Thần biết việc Muộn Du Bình đã quyết định thì không có cách nào.

Hắn gật đầu.

Trương Khởi Lân lao ra ngoài, rất nhiều cát bay vào người y.

Trương Khởi Lân chạy đến đỡ lấy Bàn Tử.

"Ngô Tà, nhanh lên!" Ngô Tà nhìn thấy Tiểu Ca, như thể sức mạnh đột nhiên trở lại, hai người dìu Bàn Tử nhanh chóng chạy về phía hố cát.

Lúc này, Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương cũng chạy đến, Tuyết Lỵ Dương sợ đến mặt trắng bệch.

Họ cuộn mình trong hố cát, run rẩy bần bật.

Vô số cát đá bay rơi xuống người họ.

Khán giả trong phòng trực tiếp lo lắng không yên, họ từng thấy sa mạc, từng thấy bão cát.

Nhưng làm gì có chuyện kinh khủng như hôm nay.

Cơn lốc xoáy này cuốn theo cát, cao hơn 300 mét!

Quá kinh khủng!

"Mấy người xem, Trụ Tử ca cũng đi qua, đang bám chặt Tiểu Ca!

Cảm động quá, trong lòng Trụ Tử ca mãi mãi chỉ có một mình Tiểu Ca." "Bàn Tử đạo diễn có vẻ chóng mặt, hắn hình như bị đá lớn đập trúng!

Đầu cũng máu chảy đầm đìa!" "Hai cô Quả và cô Tuyết đang nằm

dưới đáy hố cát có điên không?

Nhất định phải nằm sát rìa hố cát, nếu không sẽ bị chôn vùi!" Thấy cơn bão cát ập đến ngay lập tức, Diệp Thần hét lớn một tiếng: "Muộn Du Bình, nhảy nhanh!

Nhanh!" Trương Khởi Lân, Ngô Tà, Diệp Thần cùng kéo Bàn Tử, ngay lập tức nhảy vào hố cát.

Cơn lốc khổng lồ ngay lập tức thổi bay cát đá xung quanh họ.

Trương Khởi Lân một tay che mặt, vừa hét lên: "Một người nắm chặt một người!

Nhanh!" Ngay lập tức, tất cả những người phía sau đều nắm chặt lấy nhau.

Diệp Thần nhắm mắt lại, ôm lấy Trương Khởi Lân.

Hắn đặt hai tay y thật chặt vào eo mình, sau đó lấy dây thừng, nhanh chóng quấn một vòng quanh eo hắn và Trương Khởi Lân.

Diệp Thần quay lại nhìn Trương Khởi Lân, hét lên: "Muộn Du Bình!

Ôm chặt ta!

Nhất định phải ôm chặt ta!" "Ôm chặt rồi!

Trụ Tử!

Ôm chặt rồi!" Hắc Hạt Tử theo sát phía sau Tiểu Ca, nắm chặt lấy quần áo của y, mấy người phía sau lần lượt nắm chặt lấy nhau.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đều cắm dao xuống cát.

Cơn lốc khổng lồ cuốn theo vô số cát đá đập vào người mọi người, thổi bay khiến chân mọi người không thể đứng vững.

Hắc Quả Phụ ở cuối đội ngũ cũng bị thổi bay lên.

Cô liều mạng ôm lấy Tuyết Lỵ Dương phía trước.

Cô cảm thấy nguy hiểm tột cùng, sức mạnh xé rách của cơn lốc như thể muốn xé nát toàn thân cô.

"Thử thử thử..." Dao của Trương Khởi Lân và Diệp Thần bị gió thổi bắt đầu di chuyển về phía sau.

Diệp Thần vừa động, cả đội ngũ phía sau đều di chuyển về phía sau.

Trong nháy mắt, Tuyết Lỵ Dương cũng bị thổi bay lên.

Hắc Quả Phụ phía sau cô bay cao hơn nữa.

Tuyết Lỵ Dương liều mạng nắm lấy Bàn Tử phía trước.

Quần của Bàn Tử suýt nữa bị kéo tuột xuống.

Ngay lúc này, tất cả áp lực của cả đội ngũ đều đổ dồn lên Diệp Thần.

Diệp Thần bị tất cả những người phía sau kéo đau không muốn sống.

Trương Khởi Lân xót xa vô cùng, nhưng lúc này gió cát quá lớn, y không thể nói nên lời.

Khán giả đều sốt ruột không yên, rất nhiều người đều xót xa cho Trụ Tử ca.

"Trụ Tử ca đúng là nhân vật như thần, mỗi lần gặp nguy hiểm, đều là hắn gánh vác tất cả." "Tiểu Ca cũng vô địch mà, nhưng Trụ Tử ca cứ xót y, không cho làm gì cả." "Tình yêu đích thực đấy, tôi mong sao có một người đối xử với tôi như vậy, đời này tôi mãn nguyện rồi!" "Mấy người đừng ồn ào nữa, nhìn xem Trụ Tử ca đáng thương thế nào!

Thân thể hắn sắp bị kéo đứt rồi!" Diệp Thần thật sự rất đau khổ!

Ngay lúc này, mắt hắn bắt đầu xuất hiện màu đen.

Trảm Phách Đao trong tay hắn bắt đầu run rẩy khắp người.

Trảm Phách Đao hiện tại và Diệp Thần tâm linh tương thông, vừa đúng lúc ý niệm trong lòng Diệp Thần vừa động.

Trảm Phách Đao đã cảm nhận được, thân đao không ngừng run rẩy, phát ra một trận ong ong dữ dội.

Diệp Thần trong lòng hét lên một tiếng: "Nuốt chửng đi!

Hoang dã!" Trong khoảnh khắc!

Thân Trảm Phách Đao bành trướng, ngay lập tức dài tới 10 mét.

Diệp Thần gầm lên một tiếng giận dữ, dùng hết sức bình sinh.

Một tiếng "xùy", thân đao 10 mét của Trảm Phách Đao cắm thẳng vào sa mạc.

Ngay lập tức, thân hình Diệp Thần ổn định lại.

Những người phía sau cũng lần lượt từ không trung rơi xuống, nằm sát trên mặt cát.

Cho dù cơn bão cát có kinh khủng đến đâu, sức mạnh có khổng lồ đến đâu, cũng căn bản không thể lay chuyển Trảm Phách Đao dù chỉ một ly.

Nắm chặt Trảm Phách Đao, Diệp Thần như một cây Định Hải Thần Châm, vững vàng đứng sừng sững ở đó.

Cho đến khi cơn bão cát dần dần cuộn đi xa.

Cát đá rơi xuống ngày càng ít, ngày càng ít, cho đến khi không còn một hạt cát đá nào.

Ngay lúc này, mảnh sa mạc này lại khôi phục sự yên tĩnh, ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Diệp Thần một mặt nắm dao, một mặt ngoan ngoãn bị Trương Khởi Lân chỉ huy tới chỉ huy lui.

“Trụ Tử, ngẩng đầu lên.” Diệp Thần ngẩng đầu lên, Trương Khởi Lân “bộp bộp bộp” vỗ cát cho hắn, vỗ xong còn dùng khăn giấy ướt lau sạch từng chút một.

“Trụ Tử, cởi áo trên ra.” “À!” Trương Khởi Lân cầm lấy áo trên của hắn, ra sức rũ đi rũ lại, sau đó lại mặc vào cho hắn.

“Muộn Du Bình, ngươi sẽ không phải quần cũng muốn...” “Đúng vậy, quần, nhanh lên.” Diệp Thần rất ngoan ngoãn, quần nhanh chóng cởi xuống.

Trương Khởi Lân ra sức rũ cho hắn, vỗ vỗ đập đập.

Sau khi làm sạch, lại bảo Diệp Thần nhanh chóng mặc vào.

“Muộn Du Bình, ta nóng, ta cởi ra, hóng gió một chút.” “Không được, da sẽ bị cháy nắng, nhanh mặc quần áo vào!” Diệp Thần vốn còn muốn nói thêm một câu, nhưng vừa quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt sắc bén của Trương Khởi Lân đang nhìn hắn.

“Mặc mặc mặc!

Mặc vào!

Ai không mặc quần áo bị mặt trời chiếu, đó chẳng phải là đồ ngốc sao!” Vương Bàn Tử vì bị thương nặng ở trán, với tư cách là đạo diễn tiền nhiệm của chương trình, dù sao cũng có một số đặc quyền.

Quỷ Môn phái trực thăng đến đón hắn, Ngô Tà không yên tâm, cũng đi theo Bàn Tử.

Trước khi đi, họ đến chỗ Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

“Trụ Tử ca, cảm ơn ngươi!

Lại cứu ta nữa rồi!” “Ngô Tà, đừng khách sáo.” “Trụ Tử ca, đầu

ta đau quá, ta và Ngô Tà đi trước một bước, ngươi và Tiểu Ca phải bảo trọng.” Trương Khởi Lân bước tới, vỗ vỗ Ngô Tà, lại vỗ vỗ Bàn Tử.

“Ngô Tà, Bàn Tử, các ngươi về nghỉ ngơi thật tốt, bên này quá nguy hiểm, đừng đến đây vội!” “Cái Tây Hải Cuồng Sa này, ta có chút ấn tượng, bên trong vô cùng vô cùng đáng sợ.” Ngô Tà khẽ cười, gật đầu.

Bàn Tử cũng nhịn đau trên đầu.

“Tiểu Ca, yên tâm đi.

Trụ Tử ca, Tiểu Ca giao lại cho ngươi đó!

Ta và Thiên Chân đi đây!” Diệp Thần cười gật đầu.

“Yên tâm đi, y còn quan trọng hơn cả mạng sống của ta!” Ngô Tà và Bàn Tử vừa định lên máy bay thì Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ chạy tới.

“Bàn Gia, Bàn Gia, chúng ta hai người đi nhờ máy bay được không?” “Không được, điều này không phù hợp với quy tắc.” “Ngô Tà ca ca, chúng ta đi nhờ máy bay được không?” “Các ngươi hai người không tham gia thám hiểm đạo mộ nữa sao?

Vì sao muốn quay về?” “Ngô Tà ca ca, ta và cô Quả bị thương ở cổ rất nặng, hơn nữa vật tư của hai chúng ta đều bị lốc xoáy cuốn đi hết rồi, chúng ta đi đến trạm dịch vụ ở rìa để bổ sung rồi sẽ quay lại.” Ngô Tà nhìn thoáng qua Bàn Tử, Bàn Tử vẫn ấp úng, dù sao đây là quy tắc mà Quỷ Môn đã định ra từ rất sớm.

Đạo mộ giả một khi đã tiến vào khu vực mộ táng, ê-kíp chương trình không thể cung cấp trợ giúp.

Bản thân hắn cũng chỉ là nhờ thân phận mà được ưu ái, lão Phật Gia mới đặc biệt ban ân.

Hắc Quả Phụ vừa thấy cầu xin họ vô dụng, thì người nói có trọng lượng nhất ở nơi này chính là gã đẹp trai đang nằm phơi nắng kia.

Cô vội vàng chạy tới.

"Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, giúp một tay đi mà.

Ta và Tuyết tỷ đi bổ sung vật tư một chút." Diệp Thần nằm ở đó, vừa ăn nấm nướng, vừa uống bia, không nói một lời.

"Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, ngươi xem, ta và cô Tuyết đều bị thương rồi, đồ đạc của chúng ta cũng đều bị cuốn đi hết rồi, làm ơn đi mà." Hắc Quả Phụ thấy nói cái này chẳng có tác dụng gì, cô lại đổi cách khác.

"Trụ Tử ca, cái nồi niêu xoong chảo để nấu cơm của ngươi đều bị gió thổi bay mất rồi, ngươi xem chúng ta đáng thương thế nào." Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều đã bắt đầu lên máy bay.

Lúc mấu chốt, Tuyết Lỵ Dương bổ sung một câu: "Trụ Tử ca, ta sẽ mang bia cho ngươi!

Mang đến cho ngươi!" Diệp Thần lập tức ngồi dậy.

"Mấy lon?" "Ba lon!" "Tám lon!" "Tám lon nặng quá, Trụ Tử ca!" "Mười lon!" Tuyết Lỵ Dương: "..." Hắc Quả Phụ nghiến răng, nói: "Mười lon thì mười lon." "Thêm mười gói nấm nướng!

Phải là loại không cay, ngũ vị hương hoặc vừng." Hắc Quả Phụ: "..." Trương Khởi Lân vẫn dựa vào Diệp Thần, y nhìn về phía Ngô Tà và Bàn Tử đã sắp rời đi.

"Trụ Tử, họ đều làm việc dưới quyền người khác, quy tắc không cho phép, họ e rằng sẽ không đồng ý đâu." Diệp Thần mỉm cười với Trương Khởi Lân.

Không ngẩng đầu lên, hắn lớn tiếng hét về phía trực thăng: "Quy

tắc là quy tắc!

Tình cảm là tình cảm!

Nếu vì quy tắc mà vứt bỏ tình cảm, cuối cùng sẽ không có gì cả!" Câu nói này vừa thốt ra, tim Ngô Tà và Bàn Tử đều nhảy thót lên.

Đặc biệt là Ngô Tà, như thể bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu hắn sớm nhận ra điều này, có lẽ Thiết Tam Giác đã không như ngày nay.

Ngô Tà lập tức bám vào cửa khoang trực thăng.

"Cô Quả, cô Tuyết, lên đi!

Quy tắc vớ vẩn gì chứ!" Bàn Tử cũng thò đầu ra, cười ha ha.

"Đúng, nhanh lên nhanh lên!

Trụ Tử ca nói đúng!

Quy tắc chó má gì chứ!" Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải nằm trên cát bên cạnh nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, cổ tay của Tiểu Giải vang lên.

Hắn nhìn, tin nhắn của lão Phật Gia: "Thông tin từ người cung cấp phía Đông, phát hiện có một người ngốc tử rất lợi hại, các ngươi hãy điều tra rõ thân phận của người này." Hắc Hạt Tử lập tức ngồi dậy.

"Tiểu Giải, ngươi nói lão Phật Gia những năm này vẫn luôn tìm người ngốc tử đó, bà ấy có phải yêu người ngốc tử đó rồi không?" "Hạt Tử, ngươi lại nói bậy rồi, chẳng phải là vì ân cứu mạng mà người ngốc tử đó đã dành cho bà ấy trong ngôi mộ cương thi năm xưa sao." "Tiểu Giải, chỉ dựa vào đặc điểm một cái đầu ngốc, làm sao phân biệt được thật giả chứ.

Hơn nữa, lúc đó bà ấy còn nhỏ, ân nhân cứu mạng đó đã là người

lớn rồi, bây giờ người đó chắc chắn đã là ông già rồi, bây giờ đi lại e rằng còn là vấn đề, còn đến đạo mộ làm gì." "Lão Phật Gia nói bà ấy cảm thấy người đó không phải phàm nhân.

Bà ấy từng nói riêng rằng, người ngốc tử này hình như có hình xăm gì đó trên người, cả bả vai đều có." Vừa đúng câu nói này, bị Diệp Thần ngồi xa xa nghe thấy.

Hắn nhìn Trương Khởi Lân, Trương Khởi Lân lắc đầu với Diệp Thần.

Diệp Thần liền chọn im lặng.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải đứng dậy cáo từ, họ phải đi đến ngôi mộ ở phía Đông để xem.

"Trụ Tử ca, Tiểu Ca, chúng tôi đi trước một bước." Trương Khởi Lân gật đầu.

Diệp Thần phất tay.

Diệp Thần tắt chức năng đàm thoại trên cổ tay hắn và Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, người ngốc tử mà lão Phật Gia Quỷ Môn nhắc đến, có phải là ngươi không?" "Ta nhớ không rõ lắm, nhưng, hình như có chuyện đó!" Trương Khởi Lân đoán Diệp Thần chắc chắn sẽ hỏi, vì sao không muốn Quỷ Môn biết.

Y kỳ thực chỉ là không rõ lão Phật Gia Quỷ Môn rốt cuộc là vì ân tình mà đến, hay là vì đồ án Cửu Đại Thiên Châu trên lưng y mà đến.

Ai ngờ giây tiếp theo, Diệp Thần đột nhiên hỏi: "Muộn Du Bình, ta rất tò mò." "Tò mò gì?" "Cái khoảng thời gian ngươi ngốc tử trông thế nào?" Trương Khởi Lân: "..." Trương Khởi Lân cười một tiếng.

"Khoảng thời gian đó, ta khắp nơi tiến vào cổ mộ, tìm kiếm một

số ký ức trước đây.

Nhưng, lại không muốn nhiều người biết hành tung của ta." "Cho nên, Trụ Tử, khoảng thời gian đó, ta đã hóa trang một chút..." "Chậc chậc, không nhìn ra, Muộn Du Bình nhà ta, còn có kỹ thuật dịch dung như vậy cơ đấy." "Ngươi không biết còn nhiều lắm!" Diệp Thần cười ha ha.

"Vậy ta muốn biết hết thì làm sao đây, làm sao đây?" "Làm sao ư?

Trụ Tử, ngươi cứ thành thật đi theo ta, ngươi sẽ biết thôi." "Được thôi, nhìn xem lão Muộn nhà ta yêu cầu khăng khăng như vậy, ta đây, da mặt lại quá mỏng, cho nên, ta không từ chối đâu nha!" "Tiểu Du Bình, sau này, ta sẽ bám lấy ngươi đó." Trương Khởi Lân khóe miệng nhếch lên, khẽ cười.

Y nhìn Diệp Thần mặt đầy cát bụi.

Đột nhiên nhớ ra.

"Trụ Tử, ta nhớ phía trước hình như còn có một hồ nước." "A?

Muộn Du Bình, ngươi chắc chắn chứ?

Không phải nền đất cứng khô cằn sao?" "Cái này...

Chương 293

chắc là không, ta nhớ cái hồ này khá lớn." "Muộn Du Bình, ngươi không biết vừa rồi đâu, cô Quả và cô Tuyết đều tưởng bên dưới có nước, sau đó hai người liền lao xuống... sau đó đầu cô Tuyết còn bị cô Quả kẹp vào chân... còn nữa, sau khi Bàn Tử ngã xuống đất, Ngô Tà căn bản không nhìn thấy gì... hắn liền phun phun phun không ngừng, trực tiếp phun đầy mặt Bàn Tử... sau đó ta cũng lăn xuống..." Trương Khởi Lân vừa đi vừa nghe Diệp Thần nói chuyện.

Lúc thì trầm ngâm suy tư, lúc thì cười ha ha.

Có những đoạn Diệp Thần nói chuyện đặc sắc, Trương Khởi Lân cười đến đau cả bụng.

"Muộn Du Bình, ta có một thắc mắc?" "Trụ Tử, ngươi nói đi, thắc mắc gì?" "Vừa rồi nghe họ nói, lão Phật Gia hồi nhỏ nhìn thấy hình xăm trên người ngươi, ta chỉ muốn hỏi, bà ấy làm sao nhìn thấy xuyên qua quần áo?" Trương Khởi Lân: "..." "Trụ Tử, lúc đó, ta vì cứu người, quần áo lại bị con cương thi kia kéo trúng, cho nên liền bị rách." "Thì ra là thế, vậy sau đó thì sao?

Không xảy ra chuyện gì nữa à?" "Trụ Tử, đừng nói bậy.

Cương thi vừa chết, ta trực tiếp liền rời đi." Ngày hôm đó, khi mặt trời lặn về phía Tây.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đi đến cửa một hang động ở phía Tây của Tây Hải Cuồng Sa.

Hang động này nằm gọn trong một hố cát.

Trương Khởi Lân kiểm tra trong hang động.

Bên trong hang động này lại được lát bằng đá phiến.

Loại đá phiến màu xanh này, chất liệu cứng rắn, nhìn qua là loại quy cách thường dùng từ ngàn năm trước.

Diệp Thần cũng xích lại gần.

“Muộn Du Bình, hang động này hình như có người đã vào rồi.

Ngươi xem kia có rất nhiều dấu chân.” Trương Khởi Lân gật đầu.

“Trụ Tử, hang động này khá kỳ lạ, hình như không giống đường hầm mộ, hơn nữa ngửi mùi không khí bên trong cũng không đúng.” Diệp Thần mặt đầy ngơ ngác.

Mùi không khí không đúng?

Cái này đặc biệt là kỹ năng gì.

Trương Khởi Lân thấy Diệp Thần không hiểu rõ lắm, vội vàng giải thích.

“Trụ Tử, không khí này ngửi thấy chính là mùi của sự phong bế đã lâu, nếu ta đoán không sai, hang động này chắc chắn là do cơn lốc thổi bay cát mà tạo thành.” Diệp Thần vừa nghe, vội vàng chui vào hang.

Ngửi bên trái, ngửi bên phải.

Sau đó Diệp Thần gật đầu.

“Quả nhiên là thế!

Không khí có một hương vị độc đáo khác!” Trương Khởi Lân kinh ngạc.

“Trụ Tử, ngươi cũng ngửi ra sao?” Diệp Thần bịt mũi.

“Ngửi được ngửi được, Muộn Du Bình, ngươi vào đây, đứng chỗ ta mà ngửi!

Mùi vị này tuyệt đối có một hương vị độc đáo khác.” “Muộn Du

Bình, ngươi thử xem." Trương Khởi Lân đi vào, đứng ở chỗ Diệp Thần vừa đứng.

Ngửi tới ngửi lui, cái mùi này thật sự rất thối!

Hình như là...

Trương Khởi Lân đột nhiên nhìn thấy ở góc hang động, cái đạo mộ giả kia đã đại tiện ở đó.

Trương Khởi Lân vội vàng bịt miệng.

Cái Trụ Tử này, dám trêu chọc ta!

Y quay đầu chuẩn bị tìm Diệp Thần tính sổ.

Kết quả, vừa quay lại thì nhìn thấy.

Cách y 50 mét, sâu trong hang động, Diệp Thần vừa chạy vừa cười lớn, miệng còn la hét: "Có một hương vị độc đáo khác!

Có một hương vị độc đáo khác..." Trương Khởi Lân: "..." "Trụ Tử, ngươi đứng lại!" "Ta không đứng, ta không đứng!

Đứng lại để ngươi đánh ta à.

Ta ngốc sao mà đứng." Trương Khởi Lân đuổi không kịp.

Y đột nhiên "A" lên một tiếng.

Diệp Thần lập tức phanh gấp, dừng lại.

Hắn không nói hai lời, liều mạng chạy về.

"Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!

Ngươi sao thế?" "Muộn Du Bình!

Người đâu?" "Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình!" Đúng lúc này, từ một hõm tường bên trái hang

động của Diệp Thần, một bàn tay thò ra, ngay lập tức véo tai Diệp Thần.

“Chạy chạy chạy, tiếp tục chạy đi!

Còn cố ý bắt ta ngửi mùi thối.

Trụ Tử, bây giờ ngươi gan lớn rồi đó.” “Không có, không có, Tiểu Du Bình, đó hoàn toàn chỉ là hiểu lầm.

Thật sự chỉ là hiểu lầm thôi, ta đây, gần đây bị cảm, không ngửi thấy mùi gì, cho nên mới bảo ngươi ngửi thử.” Diệp Thần bị kéo tai, vẻ mặt nham nhở.

“Muộn Du Bình, ta quyết định trừng phạt chính mình!

Ta quyết định nhất định phải trừng phạt chính mình!” “Trừng phạt thế nào, Trụ Tử, ta hài lòng thì sẽ buông ra.” Diệp Thần đột nhiên đứng tấn.

“Ta quyết định, ta sẽ làm ngựa cho Tiểu Du Bình, cõng y một đoạn đường.” Trương Khởi Lân còn chưa kịp phản ứng, đã bị Diệp Thần cõng lên ngay lập tức.

“Đi thôi!

Đi thôi!” “Này, Muộn Du Bình, ngươi gần đây ăn béo lên rồi đó.” “Béo nữa cũng không béo bằng ngươi, Trụ ngốc nghếch!” Diệp Thần ngơ ngác.

Từng nghe qua ngốc nghếch, từng nghe qua béo ngốc, từng nghe qua đần độn.

Cái Trụ ngốc nghếch này, có ý gì?

Thế là, trong hang động vốn cao khoảng một mét bảy này, lại có một cảnh tượng không thể tin nổi.

Diệp Thần khom lưng rất thấp.

Trên lưng hắn, lại cõng một nam tử ánh mắt như nước.

Diệp Thần khom lưng rất thấp, hắn sợ đụng đầu Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Lại thật sự nằm trên lưng Diệp Thần.

Con đường đá ngầm dưới sa mạc này không dài, chỉ khoảng mười cây số.

Nhưng, lại đi ra một đoạn đường đẹp nhất thế giới.

Rất nhiều fan nữ trong phòng trực tiếp đều nước mắt lưng tròng.

"Ghen tị với họ quá!

Ghen tị với Tiểu Ca quá, có một Trụ Tử ca đối xử tốt với y như vậy." "Tiểu Ca đối với Trụ Tử ca cũng rất tốt mà.

Một đoạn đường thật đẹp." "Hang đá dưới sa mạc này vốn kinh khủng đáng sợ, nhưng, tại sao tôi lại muốn đi tham quan một chút." "Tôi cũng muốn đi!

Tôi cũng muốn đi!

Có ai cõng tôi đi một đoạn từ đó không?" Con đường này tối tăm.

Diệp Thần bước đi rất vững vàng.

Mặc dù hắn khom lưng, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến bước chân trầm ổn của hắn.

Diệp Thần đi rất chậm.

Hắn muốn đoạn đường này dài thêm một chút.

Bởi vì, Muộn Du Bình đã ngủ rồi.

Liên tục đi đường ở Tây Hải Cuồng Sa, cộng thêm cơn bão cát hoành hành, Trương Khởi Lân mệt mỏi không chịu nổi.

Y trước đây tuyệt đối không như vậy.

Nhưng, khi y bắt đầu thoát ly sự thanh lãnh cô tịch của thần linh, quay về với tình duyên nhân gian khói lửa, y đã ngủ nhiều hơn trước rất nhiều.

Đoạn đường này, lúc đầu khá khô ráo và bằng phẳng.

Sau đó đường hầm đá ngày càng dốc xuống, liên tục dốc xuống.

Hơn nữa, hang động dần dần trở nên ẩm ướt.

Điều này khiến Diệp Thần vô cùng khó hiểu.

Cái Tây Hải Cuồng Sa này nằm ở vùng sa mạc nóng bức vô cùng, lại còn có hang động ẩm ướt như vậy.

Hai bên hang động phủ đầy các loài sinh vật đặc sản sa mạc lớn nhỏ khác nhau.

Rết dài đến một mét, dơi treo ngược trên đỉnh hang.

Còn có những con rắn độc ngũ sắc thỉnh thoảng xuất hiện trước mắt, ưỡn người lên.

Diệp Thần tỏa sát khí.

Khí tức Tử Thần khiến rất nhiều sinh vật xung quanh đều nhìn thấy mà lùi bước.

Có một số con thậm chí còn chui thẳng vào sâu trong hang động.

Rắn độc thấy vậy cũng cúi đầu xuống, không dám tùy tiện.

Vạn vật đều có linh tính!

Huống chi là những loài độc vật đã có chút biến dị này.

Đường hầm đá ngày càng dốc, khiến Diệp Thần phía sau cũng đi rất chậm.

Hắn sợ mình vấp ngã, làm Muộn Du Bình cũng ngã theo.

Nửa sau đường hầm lại mọc ra một số loại hoa cỏ kỳ lạ trên vách đá.

Diệp Thần, người ở kiếp trước đã học được rất nhiều kiến thức, cũng vô cùng khó hiểu.

Trong đường hầm đá tối tăm không ánh sáng này, không có bất kỳ nguồn sáng nào, thực vật lấy đâu ra quang hợp mà cũng có thể sinh trưởng.

Một nơi kỳ quái ma quỷ.

Cuối cùng, sau hai canh giờ, Diệp Thần cõng Muộn Du Bình đi ra khỏi đường hầm đá.

Vừa bước ra, đập vào mắt lại là những bụi cỏ rậm rạp vô tận, khắp nơi nở rộ những bông hoa kỳ lạ.

Lúc này, Trương Khởi Lân cũng ngủ đủ rồi, y mở mắt ra và từ lưng Diệp Thần bước xuống.

Trương Khởi Lân cũng kinh ngạc không nói nên lời trước sự thay đổi ở đây.

Y thậm chí còn tưởng mình chưa tỉnh, vẫn đang nằm mơ trên lưng Diệp Thần.

Cho đến khi nghe thấy Diệp Thần nói chuyện.

"Muộn Du Bình, chỗ này sao lại kỳ lạ vậy!

Nếu không phải hôm qua vừa trải qua cơn bão cát, ta đơn giản không dám tin, ở đây còn có một nơi như thế này." Trương Khởi Lân cũng đầy nghi hoặc.

Nơi này y thậm chí không có chút ấn tượng nào.

"Trụ Tử, ngươi cẩn thận một chút, chỗ này rất kỳ lạ!

Hình như là một đầm lầy.” “Đầm lầy?

Tôi điên mất!” Diệp Thần lúc này mới nhìn thấy, bên dưới những bãi cỏ này đều là mặt nước cạn.

Có chỗ dưới mặt nước là cát đá khá cứng, có chỗ là bùn.

Cái quỷ quái gì thế này!

Sao ở một vùng sa mạc bao la lại có một nơi kỳ lạ như vậy.

Lúc này!

Rất nhiều fan của Diệp Thần và Trương Khởi Lân cũng kinh ngạc không thôi, ai cũng không ngờ, lại có một nơi như thế này.

“Mấy lão gia, ai có thể phổ cập cho tôi biết, vì sao trong sa mạc lại có đầm lầy không?” “Cái quỷ này ai mà biết, tôi còn là sinh viên đại học Mộ Táng liên thông thạc sĩ, nhìn thấy cái này cũng một mặt ngơ ngác!” “Hình như cũng không hoàn toàn là đầm lầy, có chỗ dưới lớp nước là cát và đá, loại này thì không có nguy hiểm.” “Lầu bốn, ngươi thật là ngốc, tôi vừa xem ở phòng trực tiếp của chồng tôi rồi.

Rất nhiều đạo mộ giả ở Mỹ đã gặp phải nguy hiểm cực lớn!

Vô cùng kinh khủng!

Phòng trực tiếp số 044, mấy người có thể vào xem thử.” Fan này vừa nói vậy, rất nhiều fan quả nhiên cầm điện thoại của người thân mình lên, đăng nhập vào phòng trực tiếp số 044 để xem, rốt cuộc là chuyện gì.

Tài khoản của mình, đương nhiên phải để ở phòng trực tiếp của Tiểu Ca và Trụ Tử ca, không thể chuyển đổi được.

Phòng trực tiếp số 044 là một cặp nam nữ người Mỹ tên Đại Vệ Cẩu và Ái Lôi Ti.

Hai người vốn sau khi tốt nghiệp đại học đạo mộ, lại lần lượt gia

nhập lực lượng đặc biệt để rèn luyện.

Đại Vệ Cẩu gầy gò thấp bé, trông như thể bị rút cạn sức lực.

Ái Lôi Ti lưng hùm vai gấu, trông có vẻ thức ăn trong quân đội của họ chắc chắn rất tốt.

Đơn vị đặc nhiệm mà Đại Vệ Cẩu thuộc về, lang thang tác chiến khắp nơi.

Chương 294

Kỳ thực những nơi đó vốn dĩ không có chiến tranh gì cả, toàn là do đơn vị của Đại Vệ Cẩu đến đó, gây ra đủ chuyện.

Sau này, Đại Vệ Cẩu vì một lần ra ngoài đã phạm phải vấn đề tác phong rất nghiêm trọng, bị người dân địa phương phản đối kịch liệt.

Đại Vệ Cẩu bị trục xuất về nước.

Vừa khéo bạn gái của hắn là Ái Lôi Ti vì đội tác chiến của mình có lãnh đạo quá đáng.

Ái Lôi Ti đang trở về để điều trị tâm lý.

Hai người ở bên nhau một thời gian sau, liền quyết định bắt đầu tham gia nghề nghiệp thám hiểm đạo mộ rất có tiền đồ này.

Tính cả giải đấu thám hiểm đạo mộ lần này, hai người họ đã tham gia tổng cộng tám lần.

Cho nên về kỹ thuật và kinh nghiệm, đương nhiên không cần phải nói, vô cùng tinh xảo.

Hai người họ đã đi trước Trương Khởi Lân và bọn họ, tiến vào con hang động bị cơn lốc thổi bay kia.

Hai người họ không giống Diệp Thần cõng người đi chậm, họ đi rất nhanh.

Kể cả sau khi tiến vào đầm lầy này, cũng nhanh chóng tiến về phía trước.

Robert Ripley, nhân vật cấp độ tông sư của giới đạo mộ Mỹ, vẫn luôn theo dõi phòng trực tiếp của cặp vợ chồng đặc nhiệm này.

Khi họ đến đầm lầy này.

Robert Ripley phán đoán đầu tiên là: Ở đây có đại mộ!

Vì sao ở vùng sa mạc lại hình thành đầm lầy.

Rất nhiều khán giả hoàn toàn không rõ, nhưng đối với các chuyên gia thâm niên mà nói, thì có thể biết nguyên nhân.

Mảnh sa mạc rộng lớn này gọi là Tây Hải Cuồng Sa.

Nơi đây từ rất rất lâu trước đây từng là một vùng biển, gọi là Tây Hải.

Vậy thì, cứ đi mãi dưới hang đá sa mạc này, thông đến một nơi vẫn còn giữ lại một số mạch nước, điều này không có gì lạ.

Nước trong sa mạc, còn quý hơn cả vàng.

Không nghi ngờ gì, ở gần hoặc không xa cái đầm lầy có nước này, có đại mộ!

Cho nên hắn ngay lập tức báo tin này cho Đại Vệ Cẩu và Ái Lôi Ti đang điên cuồng tiến về phía trước.

Hai người họ lúc này, vừa nói chuyện, vừa đi nhanh dọc theo rìa đầm lầy.

"Cẩu ca, nghe nói anh ở bên đó khi chấp hành nhiệm vụ đã phạm rất nhiều lỗi tác phong?" "Sao có thể chứ, Ti Ti muội muội, anh chỉ chuyên nhất với em thôi.

Anh tuyệt đối sẽ không đâu." "Cẩu Cẩu ca, vậy tại sao anh lại bị trục xuất về nước?

Em nghe nói là anh đã bắt rất nhiều dân thường, giam trong phòng nói là thẩm vấn?" "Ti Ti muội, đúng vậy, cấp trên yêu cầu đó, anh thẩm vấn họ rất mệt mỏi." "Cẩu Cẩu ca, vậy tại sao em nghe nói, anh đã thả hết đàn ông về, giữ lại phụ nữ, vì sao?" "Cái này em không hiểu rồi, đàn ông cứng miệng, phụ nữ thì mềm miệng, anh vừa dùng

hình, họ lập tức khuất phục, liền cung cấp cho anh rất nhiều thông tin." "Được thôi, thì ra là vậy, xem ra em đã hiểu lầm anh.

Cẩu Cẩu ca, anh vẫn như mọi khi, tràn đầy tinh thần Husky với em." Đại Vệ Cẩu đi trước dẫn đường.

Đầm lầy trước mắt này ngũ sắc rực rỡ, mọc đầy các loại hoa cỏ.

Hơn nữa, dưới mặt nước đầm lầy là cát đá, không phải bùn.

Điều này có nghĩa là có thể đi thẳng qua đầm lầy này.

Hắn vừa bước một bước, Ái Lôi Ti vỗ vỗ hắn, đưa cho hắn một chai nước.

"Cẩu Cẩu ca, uống chút nước đi, trời oi bức quá." Đại Vệ Cẩu vừa uống nước, đột nhiên nhớ ra điều gì, lại bắt đầu hỏi Ái Lôi Ti.

"Ti Ti muội muội, em ở đội đặc nhiệm, em có từng tiếp xúc thân thể với binh lính nam khác không?

Anh nói là loại tiếp xúc rất gần gũi đó." Câu hỏi của Đại Vệ Cẩu đã rất rõ ràng, chỉ thiếu lời lẽ trần trụi.

Không ngờ câu trả lời của Ái Lôi Ti, trực tiếp nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Có chứ!" Đại Vệ Cẩu sốt ruột, vội vàng hỏi tiếp: "Số lần có nhiều không?" "Nhiều lắm chứ!

Ngày nào cũng có!

Thỉnh thoảng từ sáng đến tối!" Khán giả phòng trực tiếp: "..." Đại Vệ Cẩu: "..." Câu trả lời của Ái Lôi Ti, trực tiếp khiến Đại Vệ Cẩu run bắn cả người, hắn biết vợ tương lai của mình đã không còn trong sạch nữa.

Nhưng, hắn vẫn quyết định vòng vo hỏi dò, hỏi trực tiếp có thể khiến Ti Ti muội nghi ngờ.

Lúc này!

Một đám đông ăn dưa hóng chuyện trong phòng trực tiếp của họ, vừa ăn dưa hấu, vừa ăn dưa của Đại Vệ Cẩu.

Ngay từ khi Ái Lôi Ti trả lời "có tiếp xúc thân thể", khán giả đã đoán ra.

Lần này hai người chắc chắn có mâu thuẫn cấp độ cuồng phong bão vũ.

"Tôi vừa nghe lời Đại Vệ Cẩu, tôi tưởng hắn chỉ là một tên tra nam, nhưng tôi thật sự không ngờ cô Ái Lôi Ti này tại sao cũng là người như vậy." "Cô ấy nói khi ở đội đặc nhiệm ngày nào cũng có tiếp xúc thân mật, tôi điên mất!

Có lúc còn từ sáng đến tối." "Sao cảm giác cô Ti Ti muội lưng hùm vai gấu này, không giống loại người đó nhỉ!

Cô ấy sao lại có tác phong không đứng đắn như vậy." "Tôi đang nghĩ, với vẻ ngoài lưng hùm vai gấu của cô Ti Ti muội này, có đội viên nam nào nguyện ý không?

Chẳng lẽ cô Ti Ti muội trả tiền cho người khác?" Khi đám đông ăn dưa đang suy đoán kịch liệt, đột nhiên!

Đại Vệ Cẩu lại nói chuyện, phòng trực tiếp lập tức không ai nói gì, đều đang chăm chú ăn dưa lớn của cặp đôi cẩu nam nữ này.

"Ti Ti muội, em đã nắm tay binh lính nam chưa?" "Có chứ!

Đấu vật tay!

Cả đội không ai đấu lại em!" Khán giả: "..." Đại Vệ Cẩu: "..." "Ti Ti muội, em đã chạm mặt binh lính nam chưa?" "Có chứ!

Thỉnh thoảng họ không nghe lời em trực tiếp tát bạt tai, Như Lai Thần Chưởng!" Khán giả: "..." Đại Vệ Cẩu: "..." "Vậy Ti Ti muội,

em có từng khoác tay binh lính nam chưa.” Câu hỏi này rất hiểm, khán giả lập tức mở to mắt.

“Khoác rồi chứ!

Em một ngày có thể khoác mười mấy binh lính nam!” “A?

Tôi điên mất!

Giữa thanh thiên bạch nhật mà khoác tay sao?

Mười mấy người?” “Cẩu Cẩu ca, đúng vậy!

Giữa thanh thiên bạch nhật đó.

Chính là chiến đấu vật lộn qua vai!

Em có thể đánh mười người!” Khán giả: “...” Cái quỷ gì thế này, đơn giản là một nữ tử như thần!

Thế gian không có từ ngữ nào thích hợp để hình dung cô ấy.

Đại Vệ Cẩu càng hỏi càng không ra điều gì, cảm thấy Ti Ti muội hình như không có hành vi không đứng đắn nào.

Nhưng, hắn vẫn quyết định tung chiêu lớn, hỏi câu hỏi cuối cùng!

Nếu Ti Ti muội thật sự không có vấn đề gì, thì hắn sẽ rất vui mừng.

“Ti Ti muội, em và binh lính nam có làm chuyện gì lén lút, loại chuyện rất kích thích rất sảng khoái đó chưa.” Đại Vệ Cẩu cảm thấy câu hỏi này Ti Ti muội nhất định sẽ trả lời là không, câu hỏi lộ liễu thế này, nếu cô ấy thật sự làm rồi, thì tuyệt đối là đã ngoại tình!

Đại Vệ Cẩu đã chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Kết quả Ái Lôi Ti lại trả lời một câu.

“Có chứ!

Đơn giản là quá kích thích!

Cẩu Cẩu ca, em nói cho anh biết, em và binh lính nam đó không những không bị phát hiện, còn được biểu dương nữa!" Đại Vệ Cẩu lập tức mặt mày tái xanh.

Hắn không muốn nói chuyện.

Nhưng!

Bình luận trong phòng trực tiếp bùng nổ rồi!

Đạo mộ có đặc sắc thì có đặc sắc!

Nhưng!

Ăn dưa cũng rất kích thích chứ!

Đặc biệt là dưa của một nữ tử thân hình cường tráng, tứ chi phát triển, đầu óc lại đơn giản như vậy.

Ăn vào càng thêm kích thích!

"Cái quỷ này nói phòng trực tiếp có nguy hiểm, tôi mới vào xem, kết quả vừa vào đã thấy một cái mũ xanh to đùng!

Ha ha!" "Cô Ti Ti muội này thật thà quá!

Một nữ tử như vậy ai mà sở hữu được, tuyệt đối là vũ khí sát thương dương thọ đó." "Tôi rất phấn khích!

Nhanh nói đi!

Ti Ti muội, tôi muốn nghe!

Tôi muốn nghe!" Đại Vệ Cẩu cuối cùng nhịn không nổi, vẫn hỏi một câu.

"Các em tổng cộng mấy lần?" "Nhiều lần rồi, cơ bản là mỗi tuần đều có." "Ở địa điểm nào?

Ti Ti muội!

Em!

Em...

Em sao lại dám lớn mật như vậy!" "Ở phòng học chứ!

Cẩu Cẩu ca.

Anh ấy nhát gan, chủ yếu là em gan lớn!" Phòng trực tiếp lại một lần nữa bùng nổ bình luận!

Khán giả phát điên rồi!

Các loại quà tặng giường chiếu bay loạn xạ!

"Thần Du Ba Ba tặng 1 thùng dầu trượt Ấn Độ!" "Dạ Tập Quả Phụ Thôn tặng 100 viên Đại Lực Thần!" "Ta Là Ông Nội Ngươi tặng 10 gói Hoan Lạc Đoạt Mệnh Tán!" Đại Vệ Cẩu đã tức giận không chịu nổi, hắn trừng mắt nhìn Ái Lôi Ti lưng hùm vai gấu.

"Ti Ti muội, em là bảo bối của anh, tại sao em lại lén lút như vậy với người khác, tại sao?

Em còn nói anh ấy nhát gan, em gan lớn!

Em bây giờ sao lại biến thành như vậy?" Lúc này!

Ái Lôi Ti lại một mặt ngơ ngác.

Cô không biết vì sao Cẩu Cẩu ca của mình lại hỏi một câu như vậy.

"Ti Ti muội!

Năm nào tháng nào ngày nào, trên cái đống rơm cao ngất kia.

Anh hỏi em có được không, em nói em nhát gan.

Nhưng!

Bây giờ với người khác, em lại gan lớn như vậy!

Cho nên, tình yêu biến mất rồi phải không?" "Cẩu Cẩu ca, anh có phải hiểu lầm không." "Còn có hiểu lầm gì nữa, em nói rõ ràng như

vậy.

Bằng chứng rành rành!" "Cẩu Cẩu ca, em nói là bài kiểm tra hàng tuần của đội tác chiến của chúng ta đó, em và binh lính nam đó mỗi lần đều lén lút gian lận, anh ấy nhát gan, em mỗi lần trực tiếp lấy bài của anh ấy chép, kết quả thành tích quá tốt, còn được lãnh đạo biểu dương." Đám đông ăn dưa: "..." Cái quỷ gì thế này!

Ăn dưa ăn phải sự cô đơn!

Đại Vệ Cẩu: "..." Mắt hắn mở to, nội tâm cảm động không thôi.

Quả nhiên!

Ti Ti muội vẫn là Ti Ti muội đó!

Không những thân hình lưng hùm vai gấu không thay đổi, ngay cả trái tim cũng không thay đổi.

Hắn quay đầu ôm lấy khuôn mặt của Ái Lôi Ti, khuôn mặt mà hai tay hắn không thể ôm hết.

Khẽ nói một câu: "Tiểu tâm can, chúng ta đi thôi!" Hai người dẫm lên lớp nước nông trên nền cát đá này đi thẳng về phía trước.

Nước đại khái ngập đến đầu gối.

Nước mát lạnh, đặc biệt trong vắt.

Trong sa mạc khô nóng cháy da này, thật sự là đặc biệt khó tìm!

Đại Vệ Cẩu càng đi càng thoải mái.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy Ti Ti muội không theo kịp.

Quay đầu nhìn lại.

Ái Lôi Ti đang đứng đó ngắm nhìn những bông hoa tuyệt đẹp trước mắt.

"Cẩu Cẩu ca, anh xem những bông hoa này nở đẹp chưa kìa!

Với lại những cây thủy thảo này cũng xanh biếc, đẹp quá đi!" Đại Vệ Cẩu cũng phóng tầm mắt nhìn một chút.

Vùng đầm lầy rộng lớn này, chỗ họ đang đứng là một vũng nước cạn.

Thực vật mọc rất nhiều, hoa nở lá xanh, đặc biệt đẹp.

Đúng lúc này, Ái Lôi Ti đột nhiên kêu lên một tiếng.

Đại Vệ Cẩu vội vàng đỡ lấy Ái Lôi Ti.

"Ti Ti muội, em sao thế?" "Vừa rồi chân em bị thứ gì đó đụng vào một cái." Đại Vệ Cẩu vội vàng cúi đầu, tìm kiếm trên chân cô.

Lúc này, Ái Lôi Ti đột nhiên, cười tà mị một tiếng.

Sau đó vỗ Đại Vệ Cẩu một cái.

Chương 295

“Cẩu Cẩu ca, anh thật đáng ghét!

Sao lại đụng vào chỗ đó của em nữa.” Đại Vệ Cẩu mặt đầy ngơ ngác.

“Chỗ nào?

Anh không có mà.

Ti Ti muội.” “Ôi chao, thật là hay giả vờ ngây thơ.

Cẩu Cẩu ca, anh hư rồi đó.

Nhưng mà, em thích lắm.” Đại Vệ Cẩu: “...” “Ôi chao!” Ái Lôi Ti lại kêu lên một tiếng.

Cô trực tiếp đánh Đại Vệ Cẩu một cái.

“Cẩu Cẩu ca, anh có thể đừng thô lỗ như vậy không!

Lại đụng nữa!

Lại còn ra tay mạnh như vậy.” Đại Vệ Cẩu càng ngày càng ngơ ngác.

“Anh đụng chỗ nào?

Anh không có.” “Còn giả vờ!

Cẩu Cẩu ca, anh bây giờ thật sự lợi hại đó.

Tối hôm qua lợi hại như vậy, hôm nay còn... hi hi...” Cô Ti Ti muội vừa cười, tất cả cơ bắp lưng hùm vai gấu của cô ấy đều không ngừng rung động.

Phòng trực tiếp đã cười điên rồi.

Đều tưởng hai người này thật sự điên rồi.

Ban ngày ban mặt muốn làm gì.

“Một chút cũng không học giỏi, hai đạo mộ giả này sao thế?

Nhanh lên chút đi, tôi còn đang chờ xem, rốt cuộc là hư hỏng đến mức nào đây.” “Tôi chết mất!

Tối qua tôi ngủ mất, không xem phòng trực tiếp.

Tôi có phải đã bỏ lỡ điều gì không!

Trời ơi!” “Mấy người có thấy không, tôi sao lại cảm giác trong nước này, hình như có thứ gì đó đang bơi vậy.

Tôi có phải hoa mắt rồi không.” “Ngươi không hoa mắt đâu, ngươi nhìn cô Ti Ti muội kìa!

Trời ơi!

Kinh khủng quá, không dám nhìn.” Hầu như ngay lập tức khi mọi người trong phòng trực tiếp còn đang ăn dưa hóng chuyện.

Ái Lôi Ti đột nhiên ôm lấy bụng mình kêu khóc lớn.

Cô vô cùng đau đớn.

“A!

A!

Cẩu Cẩu ca, có thứ gì đó, chui vào bụng em, bụng em.

A...” “Nhanh cứu em!

Nhanh cứu em!” Đại Vệ Cẩu sợ hãi.

Hắn căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vội vàng quan tâm đỡ lấy Ti Ti muội.

Đại Vệ Cẩu cũng nhìn thấy.

Trong bụng Ti Ti muội có thứ gì đó đang bò.

Qua da thịt cũng có thể nhìn thấy nó không ngừng bơi tới bơi lui.

Ái Lôi Ti điên cuồng giãy giụa.

Điên cuồng la hét.

Kết quả, chưa đầy một phút, cô liền ngã thẳng xuống nước.

Nước ở đây không sâu, nhưng vừa đủ nhấn chìm thân thể Ái Lôi Ti.

Đại Vệ Cẩu nhìn Ti Ti muội toàn thân biến thành màu xanh đen, liền biết cô đã trúng kịch độc.

Nhưng!

Thứ gì đã cắn cô?

Tại sao lại chui vào bụng cô?

Đúng lúc này, Đại Vệ Cẩu lại than vãn khe khẽ một câu.

“Anh bảo em mặc quần dài, mặc quần dài.

Em cứ đòi mặc váy!

Mặc váy thì em rất đẹp thật.” Nhưng!

Em không thấy nguy hiểm sao?

Bây giờ không biết thứ quỷ quái gì đã chui vào rồi.

Ai!

Chẳng trách vừa nãy em cứ nói anh đụng vào em.

Nghĩ đến đây, Đại Vệ Cẩu chăm chú nhìn mặt nước.

Rốt cuộc là thứ gì.

Quá kinh khủng rồi.

Đột nhiên, hắn cảm thấy dưới chân có thứ gì đó.

Đại Vệ Cẩu nhìn.

Một thứ màu vàng giống như rắn, ngay lập tức biến mất.

Ngay sau đó, hắn phát hiện xung quanh mình vây quanh ngày càng nhiều những thứ giống như rắn.

Dài khoảng nửa mét, màu vàng.

Có rất nhiều con.

Hắn biết thứ này có kịch độc.

Đại Vệ Cẩu rút dao ra ra sức vung lên.

Đúng lúc này, trên chân hắn đột nhiên có một thứ giống như muỗi đốt một cái.

Ngay sau đó lại có mấy thứ giống như muỗi đốt vào chân hắn.

Thứ đó vừa đốt vào da thịt, đau đớn vô cùng, lại ngứa ngáy khó chịu.

Hắn vội vàng quay người lại.

Vừa nhìn!

Trực tiếp sợ đến hồn vía lên mây.

Những bông hoa mà hắn vừa cùng Ti Ti muội thưởng thức, lúc này!

Đều đã biến đổi!

Những bông hoa biến thành như cái miệng, hút chặt vào chân hắn.

Rễ hoa lúc này như những ống kim tiêm, không ngừng hút máu của hắn.

Đại Vệ Cẩu đau đớn không muốn sống.

Hắn trực tiếp vung dao chém vào những bông hoa.

“Xùy xùy xùy” mấy bông hoa trực tiếp bị hắn chém đứt.

Đại Vệ Cẩu điên cuồng chạy trốn.

Hắn la hét lớn tiếng!

Như phát điên!

Lúc này!

Hắn đột nhiên nhìn thấy, cách chỗ hắn khoảng 200 mét, có bốn người đang liều mạng chạy về phía hắn.

Đại Vệ Cẩu ngơ ngác!

Cái quỷ gì thế này, bên kia trong nước khắp nơi là rắn độc, hoa hút máu.

Vừa chạy đến phía trước.

Các ngươi lại còn chạy ngược về!

Đại Vệ Cẩu nắm chặt dao, đề phòng rắn và hoa hút máu phía sau.

Nhưng!

Kỳ lạ là, lại không có một con rắn nào đuổi theo.

Hoa hút máu cũng không đuổi theo hắn.

Đại Vệ Cẩu nhìn bốn người càng ngày càng đến gần.

“Mấy đại ca, các ngươi đây là?

Phía trước chẳng lẽ có nguy hiểm gì sao?” “Nhanh chạy!

Nhanh...” Một người vừa chạy vừa la hét.

“Ngưu!

Ngưu!

Nhanh... nhanh chạy!” Vốn dĩ, Đại Vệ Cẩu định bỏ chạy, bốn người kia đều đang chạy.

Vừa nghe họ nói “Ngưu!”.

Đại Vệ Cẩu cạn lời.

Cái quỷ gì mà nhát gan vậy.

Ngưu cũng sợ!

Phía sau kia có rắn độc và hoa hút máu.

Các ngươi cứ đi chịu chết đi.

Đại Vệ Cẩu trực tiếp đi về phía trước.

Phía trước rõ ràng xuất hiện một vách đá.

Rất nhiều nước đầm lầy, chảy về phía vách đá.

Cùng với tầm nhìn ngày càng tốt hơn.

Đại Vệ Cẩu mới nhìn thấy.

Thì ra vách đá này cũng không cao.

Dựa theo địa hình lờ mờ xuất hiện từ xa.

Vách đá này cũng chỉ sâu khoảng ba mươi mét.

Đại Vệ Cẩu tiếp tục đi về phía trước, hắn chuẩn bị đến mép vách đá.

Trước tiên cứ trượt xuống dọc theo mép vách đá.

Sau đó từ thung lũng bên dưới, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn sợ rắn và hoa hút máu rồi.

Mặc dù Ái Lôi Ti đã chết, hắn rất đau lòng.

Nhưng, hắn vẫn phải tiếp tục thám hiểm đạo mộ, tranh thủ giành được tiền thưởng.

Cuối cùng cũng đến bờ.

Thung lũng bên dưới khói mù bao phủ.

Lúc này, Đại Vệ Cẩu vội vàng tìm một điểm, buộc chặt dây thừng, sau đó trượt xuống!

Cứ trượt!

Trượt đến giữa đoạn vách đá này, vẫn không nhìn thấy đáy.

Khói mù quá dày.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng đều nghi hoặc, không ngừng đặt câu hỏi.

"Ở đây rõ ràng không có nguy hiểm gì, tại sao mấy người kia lại la hét đau đớn như vậy." "Có khả năng là khói mù sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác.

Mấy người kia đã bị ảo giác rồi." "Đúng là mấy kẻ ngốc, cho dù nguy hiểm do ảo giác tạo ra, cũng chỉ là loại rắn lớn, hổ, sư tử gì đó thôi.

Chương 296

Mấy người này lại nói là ngưu!

Cười chết tôi mất!" Đúng lúc này, bình luận trong phòng trực tiếp đột nhiên dừng lại.

Mọi người nhìn thấy phía sau lưng Đại Vệ Cẩu hình như có thứ gì đó.

Đại Vệ Cẩu lúc này, đang vội vàng trượt xuống.

Cách đáy thung lũng còn khoảng 10 mét.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy phía sau có một luồng gió lạnh thổi qua.

Hắn run rẩy cả người.

Ngay sau đó, lại có mấy giọt chất lỏng rơi xuống đầu hắn.

Nhớt nhát.

Mỗi giọt đều lớn bằng bàn tay.

Đại Vệ Cẩu còn tưởng là nước đầm lầy phía trên chảy xuống chỗ hắn.

Nhưng!

Hắn rõ ràng đã chọn một chỗ không có nước chảy xuống để trượt xuống mà.

Đúng lúc này, phía sau hắn lại truyền đến một luồng hơi nóng.

Ngay sau đó, một thứ gì đó không biết là gì, to lớn ướt át ấm áp.

Trực tiếp lướt qua người hắn một cái.

Đại Vệ Cẩu sợ đến suy sụp.

Hắn từ từ ngẩng đầu lên.

Một thứ đen khổng lồ xuất hiện trước mắt hắn.

Thứ đen khổng lồ này, dường như giống như một cái mũi.

Đại Vệ Cẩu vừa nghĩ như vậy, thứ vừa lướt qua hắn lại đến.

Lần này!

Đại Vệ Cẩu nhìn rõ rồi.

Thứ khổng lồ lướt qua hắn, đó là một cái lưỡi!

Đại Vệ Cẩu ngơ ngác!

Hai chân điên cuồng run rẩy!

Nhũn ra!

Hắn thậm chí còn quên nắm chặt dây thừng.

Hắn lập tức rơi xuống khỏi vách đá này.

Không ngờ, vừa rơi chưa đầy năm sáu mét.

Cái lưỡi màu đỏ khổng lồ kia, ngay lập tức cuốn lấy hắn.

Và cái lưỡi bắt đầu từ từ kéo về phía sau.

Đại Vệ Cẩu liều mạng giãy giụa, hắn đã sợ đến ngất xỉu rồi.

Hắn như một miếng mồi rơi vào miệng hổ.

Hắn run rẩy bần bật, muốn liều mạng bỏ chạy.

Nhưng lại phát hiện trên cái lưỡi này quá nhiều dịch nhầy.

Hắn căn bản không thể bước đi dù chỉ một bước.

Cuối cùng!

Hắn bị cái lưỡi đưa đến trước mặt quái vật.

Lần này hắn nhìn rõ rồi!

Một con ngưu!

Đúng thật là một con ngưu!

Chỉ là con ngưu này quá lớn!

Nó lại cao hai mươi mét.

Đại Vệ Cẩu tuyệt vọng.

Hắn còn chưa kịp nghĩ rõ vì sao thì đã bị con ngưu khổng lồ này trực tiếp nuốt vào miệng.

Khán giả đều sợ ngây người!

Cái quỷ gì thế này?

"Sao ở đây lại có thứ như vậy?

Tại sao?

Kinh khủng quá đi mà!

Mẹ ơi!" "Vừa nãy ê-kíp chương trình nói là loài sinh vật tiền sử còn sót lại ở Tây Hải này." "Đơn giản là gặp quỷ rồi cái chỗ này, phía trên là sa mạc, dưới sa mạc lại là đầm lầy, bây giờ lại thêm một con ngưu sắt khổng lồ!" "Con ngưu trực tiếp nuốt chửng Đại Vệ Cẩu...

Trời đất ơi!" Lúc này, không gian đầm lầy này ngày càng nóng.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần không ngừng đổ mồ hôi.

Nơi đây dù sao tầng trên là sa mạc, cho nên mặc dù bên dưới có nước, cũng vô cùng oi bức.

"Muộn Du Bình, đi theo sau ta, ngươi đừng dẫm loạn.

Ngươi xem ngươi kìa, bảo ngươi đi theo dấu chân ta, như vậy sẽ không làm bẩn giày." "Không sao đâu, Trụ Tử.

Đạo mộ thám hiểm giả ai mà giày không bẩn." "Ngươi không giống đâu, Muộn Du Bình, ngươi xem ngươi cả người bạch y, như

thần tiên vậy.

Nếu đi một đôi giày bẩn thỉu, người khác chắc chắn sẽ nói, nhìn xem Trương Khởi Lân kia, làm giày bẩn như vậy, như đứa trẻ ba tuổi vậy.

Nhân tiện, họ có thể còn nói.

Nhìn xem Trụ Tử, bạn đồng hành của Tiểu Ca kia, làm công tác bảo đảm phục vụ thế nào, một chút cũng không được, còn đòi gỡ xuống, để ta lên đi, vậy ta tủi thân biết bao!" "Ha ha...

Trụ Tử, ngươi thật sự là một bảo bối sống." "Ai muốn làm bảo bối sống, bảo bối của ngươi là được rồi." Trương Khởi Lân ngừng cười thành tiếng, nhưng nụ cười trên mặt y còn khoa trương hơn trước.

Fan nữ trong phòng trực tiếp đều trực tiếp "ghen" rồi, hủ nữ!

"Hai ông chồng tuyệt thế của tôi tương thân tương ái!

Nhưng, hai người có phải quên tôi rồi không?

Tôi tham gia được không?" "Nhìn thấy khóe miệng nhếch lên của Tiểu Ca, tôi chỉ muốn qua hôn một cái." "Lầu hai, ngươi không sợ Trảm Phách Đao sao?

Ngươi cứ đi đi, Trụ Tử ca còn tặng ngươi combo linh hồn tịch diệt đó." "Trụ Tử ca này thú vị quá, sống cả đời với hắn, không biết sẽ thú vị đến mức nào." Đúng lúc này, hai người đi ra từ một đoạn đầm lầy.

Trước mắt xuất hiện một tầng nước nông.

Độ sâu vừa đủ ngập đến đầu gối.

Bên trong đều là cát và đá, trông rất sạch sẽ.

Diệp Thần ngồi xuống mép nước nông.

“Muộn Du Bình, giày đưa ta, ta giặt cho ngươi.” “Trụ Tử, không cần đâu, giày sạch lắm rồi.

Ngươi nhanh nghỉ ngơi đi.” Diệp Thần đi tới, lấy một đôi ủng sạch khác.

Đổi giày của Trương Khởi Lân xuống.

Sau đó Diệp Thần bước vào khu vực nước nông, từ từ giặt giày cho Trương Khởi Lân thật sạch sẽ.

Diệp Thần cầm đôi giày sạch sẽ trên tay.

Ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy vũng nước nông xinh đẹp này, chất nước đặc biệt trong vắt.

Hơn nữa quan trọng là bên dưới không phải bùn, mà là cát và đá.

Hoa cỏ thủy thảo đều rất đẹp và tràn đầy sức sống.

Đúng lúc này, Trương Khởi Lân gọi Diệp Thần một tiếng.

“Trụ Tử, ngươi có phải muốn ngủ trưa không?” “Trụ Tử, ngươi đi ngủ đi.

Lát nữa ta gọi ngươi.” “Vậy được, ta ngủ một lát, Muộn Du Bình, ngươi cũng nghỉ ngơi một chút đi nha.

Chúng ta ngủ dậy rồi sẽ xuất phát.” Diệp Thần lấy ba lô của mình ra, đặt chăn cho Trương Khởi Lân.

“Ngươi ngủ ở đây, chỗ này sạch sẽ.” “Trụ Tử, vậy còn ngươi?” “Ta đi bên kia xem sao, ta rửa ráy trước, rồi xem có chỗ nào để ngủ không.” Diệp Thần vẫn đi về phía trước.

Chất nước rất trong vắt.

Hắn biết Muộn Du Bình không thích bị nước làm ướt người, y cần sạch sẽ.

Nhưng Diệp Thần thì khác.

Hắn vừa nhìn thấy vũng nước nông đẹp đẽ và trong vắt như vậy, hắn liền muốn nhanh chóng nằm xuống nước.

Trong vắt như vậy, mát lạnh như vậy, thoải mái biết bao.

Diệp Thần tìm một chỗ có nhiều hoa tươi và bụi cỏ.

Trực tiếp nằm xuống nước.

Có khả năng hô hấp dưới nước, hắn lập tức an an tĩnh tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Điều này khiến fan sốt ruột không thôi.

Rất nhiều fan vừa rồi thông qua các tài khoản khác đều đã xem Đại Vệ Cẩu và Ái Lôi Ti gặp nạn.

"Trụ Tử ca, trong nước này có rất nhiều thứ cực độc giống như rắn, rất kinh khủng.

Trúng độc sẽ khiến thân thể có màu xanh." "Tôi biết Trụ Tử ca đánh nhau rất lợi hại, nhưng, rắn độc này quá nhiều, trúng độc sâu Trụ Tử ca sẽ mất mạng đó!" "Trời ơi!

Xung quanh mấy chục bông hoa hút máu đã đến rồi.

Đang lao về phía mặt và người Trụ Tử ca." "Trụ Tử ca ngủ rồi, những bông hoa này cứ hút máu, có khi nào hút khô Trụ Tử ca không!

Ai." "Chồng lớn của tôi cứ khiến tôi lo lắng thót tim.

Vẫn là chồng nhỏ của tôi tốt, đang yên tĩnh ở mép nước." Chưa đầy một phút, phòng trực tiếp lập tức bùng nổ.

Họ đều nhìn thấy.

Xung quanh Diệp Thần bắt đầu có vô số thứ dài nửa mét giống như rắn bơi tới.

Những bông hoa xung quanh cũng từ từ vươn rễ ra, chuẩn bị hút máu.

Khán giả và fan lo lắng thót tim, đều không ngừng lo lắng cho Trụ Tử ca.

Thậm chí rất nhiều người đều bình luận ở phòng trực tiếp của Tiểu Ca, bảo Tiểu Ca nhanh cứu Trụ Tử ca.

Nhưng!

Tiểu Ca căn bản không xem phòng trực tiếp.

Y đang làm một việc, rất rất quan trọng! ...Những bông hoa hút máu dính vào da thịt Diệp Thần.

Rất nhiều sinh vật giống như rắn cũng lần lượt chui vào xung quanh Diệp Thần.

Khán giả và fan đều lo lắng phát điên.

Tuy nhiên!

Đúng lúc này, đột nhiên, Trảm Phách Đao khẽ động một chút.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, tất cả các sinh vật tương tự rắn trong phạm vi trăm mét đều bỏ chạy sạch sẽ!

Những bông hoa vừa bám trên da Diệp Thần cũng co rút lại, tất cả đều run rẩy.

Thậm chí rất nhiều bông hoa co rút thành nụ hoa.

Khán giả: ...

Từng người một đều nhìn như thấy quỷ.

Trụ Tử ca giết người họ đã thấy.

Máu nhuộm kinh đô họ cũng đã thấy.

Nhưng mà!

Ngủ mà cũng đáng sợ đến vậy sao?

Người hâm mộ rơi vào trạng thái cực độ cuồng hỉ. ... ...

Phía bờ vùng nước nông này có một khoảng đất trống, rộng khoảng năm mét vuông.

Lúc này, Trương Khởi Lân đang vung Hắc Kim Cổ Đao ở đó.

Y đang dũng mãnh giết quái vật sao?

Ồ!

Chương 297

Không phải!

Y đang đào bếp đất.

Ở đây thậm chí không tìm thấy vài viên đá, chỉ có thể đào một cái bếp đất đơn giản.

Y nghĩ, Trụ Tử chắc chắn đói rồi.

Đúng lúc này, từ hướng cửa động sa mạc mà Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã đi vào, có hai người đang tiến đến.

Một người mặc bộ đồ bó sát màu vàng, thân hình lồi lõm duyên dáng, chính là Bạch Hạo Thiên của Bạch gia.

Người còn lại vóc dáng to lớn, cơ bắp cuồn cuộn, chính là Long Cửu, con trai của Cửu Thúc đạo môn.

Bạch Hạo Thiên đi phía trước, bước chân nhẹ nhàng.

Long Cửu đi theo sau cô.

"Tiểu thư, vì sao người không nhận vị trí gia chủ Bạch gia?" "Cửu Thúc, ta không thích cuộc sống như vậy, ta chán ghét việc gia tộc đấu đá nội bộ." Bạch Hạo Thiên đi rất nhanh dọc theo rìa đầm lầy.

Cô đi mãi, đột nhiên dừng lại.

Cô thấy Tiểu Ca đang liên tục chém qua chém lại ở đằng kia.

Tiểu Ca ở đây, có lẽ người được gọi là Tử Thần kia cũng ở đây.

Không biết Tiểu Ca đã gặp phải nguy hiểm gì mà cứ chém qua chém lại như vậy.

Bạch Hạo Thiên muốn đi qua xem thử.

Long Cửu ở phía sau gọi một tiếng.

“Tiểu thư, Diệp Thần đã giết gia chủ, người còn muốn qua đó sao?” “Cửu Thúc, cha ta tội đáng chết.

Chuyện ông ấy đã làm với Trương gia, Trụ Tử ca giết ông ấy... cũng không có gì sai cả.” Long Cửu có chút kinh ngạc.

Hắn không biết Bạch Hạo Thiên có ý gì.

“Cửu Thúc, người không biết.

Khi cha ta và Tào Bá còn trẻ, họ từng phát hiện ra một đệ tử ngoại môn ẩn cư của Trương gia ở một thị trấn nhỏ.

Họ đã giết toàn bộ tám mươi bảy người trong gia đình đó!

Tất cả đều tay không tấc sắt!” “Tiểu thư, những chuyện này người biết bằng cách nào?” “Tối hôm cha ta chết, ta đã đọc tất cả những bức thư riêng tư của ông ấy.” Long Cửu không nói gì nữa.

Hắn đi theo Bạch Hạo Thiên cho đến chỗ Trương Khởi Lân.

“Tiểu Ca.” “Tiểu Ca!” Long Cửu và Bạch Hạo Thiên đồng loạt cúi chào.

Trương Khởi Lân ngẩng đầu nhìn một cái, hơi ngạc nhiên một chút, nhưng rõ ràng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Bạch Hạo Thiên vô cùng kinh ngạc.

Cô đứng ngây ra đó.

Bởi vì cô thấy, Trương Khởi Lân căn bản không phải đang giết quái vật gì, thậm chí không phải là đang luyện đao pháp.

Y chỉ không ngừng chém đất, đào lỗ.

Thậm chí còn dùng tay bới đất.

“Tiểu Ca, y đang làm gì vậy?” Trương Khởi Lân không nói gì, chỉ

làm việc của mình.

“Tiểu Ca, cái đó...

Trụ Tử ca đâu rồi?” Trương Khởi Lân vẫn không nói gì.

Bạch Hạo Thiên ngượng ngùng nhìn Long Cửu, rồi đứng sang một bên.

Ngay lúc này, Trương Khởi Lân đã đào xong lỗ thoát khói của bếp đất.

Ba lỗ thoát khói hình chữ nhật dài, đào cực kỳ chuyên nghiệp.

Ngay sau đó, y bắt đầu sửa sang chỗ đặt nồi, sửa thành một cái bệ đặt nồi tròn.

Lúc này Bạch Hạo Thiên mới hiểu ra.

Hóa ra Tiểu Ca đang đào bếp.

Mắt Bạch Hạo Thiên trợn tròn, trong lòng chấn động không thôi.

Phải biết rằng!

Trương Khởi Lân, Đạo Thần Muộn Du Bình!

Từ nhỏ, y đã là một sự tồn tại như thần tiên trong lòng họ.

Một người không ăn khói lửa nhân gian.

Nhưng mà!

Hôm nay!

Y lại đang đào bếp ở đây!

Điều này đơn giản là đã phá vỡ nhận thức của Bạch Hạo Thiên.

Phải biết rằng, ngay cả cô Bạch Hạo Thiên cũng chưa từng làm công việc như vậy.

Nhưng mà!

Tiểu Ca như thần minh lại đang đào bếp ở đây.

Đúng lúc này, không xa lại xuất hiện hai bóng người.

Hai người vừa đi vừa cười nói.

Điều buồn cười nhất là, mỗi người họ đều đeo một vòng cố định cột sống cổ.

Một người có vóc dáng khá vạm vỡ, da hơi đen, vòng cổ của cô ấy màu xanh lá cây.

Người còn lại có thân hình gọn gàng hơn, vòng cổ của cô ấy màu đỏ.

Hai người này vừa đi vừa trò chuyện.

Một người là sát thủ đặc nhiệm: Hắc Quả Phụ!

Một người là truyền nhân phái Bàn Sơn: Tuyết Lỵ Dương!

"Tuyết tỷ, chị nói hôm đó vì sao chị lại kẹp em chặt thế, hại em cái cổ này!

Ôi mẹ ơi!" "Quả muội!

Em còn có mặt mũi nói chị, đôi chân đó của em đã luyện qua rồi, suýt chút nữa làm gãy đầu chị." "Tuyết tỷ, cái vòng cố định cột sống cổ mà bác sĩ đưa cho chúng ta, nói là có thể trị liệu phục hồi, rốt cuộc có tác dụng không?" "Có tác dụng chứ, yên tâm đi.

Trước đây nhà chị có dùng qua rồi, hiệu quả tốt lắm." "Tuyết tỷ, nhà chị ai dùng qua vậy, sao em chưa từng nghe chị nhắc đến?" "Con Husky mà ông ngoại chị nuôi, có lần bị hỏng cột sống cổ, bác sĩ cho nó dùng." Hắc Quả Phụ: ...

"Tuyết tỷ, em có một thắc mắc, con Husky nhà chị, vì sao cái đầu lại bị vẹo vậy?" "Quả muội, em nghĩ gì thế, chị không giống em đâu, tác phong không đứng đắn!

Người ngoài đều có thể nhìn ra!" "Tuyết tỷ, sao chị lại nói chuyện như vậy, sao em lại tác phong không đứng đắn, người ngoài nào có thể nhìn thấy?

Ai có thể nhìn ra?" Tuyết Lỵ Dương như người máy, vặn cổ qua, nhìn Hắc Quả Phụ một cái.

Rồi lại từ từ vặn về phía trước.

"Em xem, vì sao chúng ta đều bị vấn đề cột sống cổ, đều dùng vòng cố định cột sống cổ, vì sao vòng của em lại màu xanh lá cây?" Hắc Quả Phụ: ...

Hắc Quả Phụ kinh ngạc vô cùng!

Chẳng lẽ thực sự bị phát hiện?

Không thể nào!

Chẳng lẽ bác sĩ này thực sự nhìn ra được?

Cái thế giới này càng ngày càng điên rồ rồi.

Bác sĩ không chỉ khám bệnh, giờ còn kiêm bói toán nữa. ... ...

Khi Trương Khởi Lân nhóm lửa trong bếp đất xong, Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vừa vặn đi tới.

Hai người họ vừa đến nơi, liền vội vàng giúp Tiểu Ca.

Rửa nồi, đun nước.

"Tuyết tỷ, chị nói vì sao Tiểu Ca nhóm lửa lại cứ cháy bừng bừng lên thế, không thể bình tĩnh một chút sao?" "Quả muội!

Chuyện này em cũng không hiểu!

Tiểu Ca là chàng trai tinh thần!

Nhóm lửa chắc chắn phải là chàng trai tinh thần!

Sao có thể bình tĩnh được!" Hắc Quả Phụ: ...

Trương Khởi Lân: ...

Trương Khởi Lân nhẹ nhàng lắc đầu, quả là hai đóa hoa kỳ lạ hiếm có trên đời!

Trương Khởi Lân lấy ra một ít nấm và các loại đồ khô khác trong ba lô của mình.

Y nhìn về phía vùng nước nông này.

Trong đó có rất nhiều hoa cỏ, chắc chắn có rất nhiều thực vật ăn được tươi ngon và không độc hại.

Hắc Quả Phụ lập tức đoán được ý của Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, để em đi, em đã tham gia rất nhiều khóa huấn luyện đặc nhiệm, rất hiểu rõ đặc tính của thực vật." Trương Khởi Lân không nói gì.

Tuyết Lỵ Dương lại vội vàng tiếp lời.

"Tiểu Ca, em và Quả muội đi, lần này phải cảm ơn anh và Trụ Tử ca, anh có biết không?

Trực thăng đưa chúng em đến bệnh viện, sau khi chữa trị còn đưa chúng em đến cửa động cát đó!" Trương Khởi Lân không từ chối, gật đầu.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương vô cùng vui vẻ, tháo ba lô của mình xuống, rồi từ từ đi vào vùng nước nông này.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương đeo vòng cố định cột sống cổ.

Họ hầu như không thể nhìn thấy dưới chân.

Hai người chỉ có thể cúi lưng miễn cưỡng nhìn thấy các loại thủy tảo trong vùng nước nông.

"Quả muội, những bông hoa bên này đẹp quá!" "Tuyết tỷ, chị thích

bông nào, em đi hái cho chị!" "Chị muốn bông màu đỏ kia!" Hắc Quả Phụ từ từ cúi lưng, hái bông hoa đỏ đó.

Cô cầm bông hoa đỏ cài lên tóc Tuyết Lỵ Dương.

"Tuyết tỷ!

Đẹp thật!

Em chụp cho chị một tấm ảnh kỷ niệm nhé!" "Quả muội!

Em có máy ảnh sao?" "Haha, em vừa rồi trên trực thăng tiện tay vớ được.

Hì hì...

Cứ lưu lại nhiều kỷ niệm cho chúng ta!" Hắc Quả Phụ cầm máy ảnh "tách" một tiếng, chụp cho Tuyết Lỵ Dương một tấm ảnh.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy, sao lại đẹp đến thế!

Mình đẹp từ khi nào vậy!

"Quả muội!

Em nói trước đây chị thường đi xem mắt, vì sao họ đều không đồng ý chứ, em xem chị trong bức ảnh này đẹp đến thế mà!" "Tuyết tỷ!

Đừng lo lắng!

Giả như cuộc sống lừa dối chị, chị cứ lấy máy ảnh làm đẹp ra, đi lừa dối cuộc sống!" Tuyết Lỵ Dương: ...

Ngay lúc này!

Tuyết Lỵ Dương đột nhiên cảm thấy dưới chân mình hình như có thứ gì đó.

Cô cúi đầu nhìn, một bóng vàng lập tức lao vào nước rồi biến mất.

"Quả muội!

Dưới nước có thứ gì đó!" "Cái gì?

Cái gì?" Hắc Quả Phụ vội vàng khó khăn cúi đầu xuống, căn bản không nhìn thấy có thứ gì cả.

"Tuyết tỷ, dạo này chị có phải lao lực quá độ rồi không!

Mắt chị hoa rồi đúng không!

Bảo chị buổi tối nghỉ ngơi một chút, chị cứ không nghe lời." Hắc Quả Phụ vừa nói vậy, Tuyết Lỵ Dương lại thực sự ngây ra.

Cô nhìn mặt nước, quả thật không có gì cả.

Tuyết Lỵ Dương đi theo sau Hắc Quả Phụ, tiếp tục đi về phía trước.

Ngay lúc này!

Hắc Quả Phụ nhìn thấy trên mặt nước nông phía trước, nổi lên một xác chết!

Điều này thực sự làm Hắc Quả Phụ giật mình!

Nếu ở thế giới hiện thực nhìn thấy xác chết, Hắc Quả Phụ căn bản không sợ.

Chương 298

Nhưng mà, trong lúc thám hiểm có đạn mạc này, gặp phải xác chết, rất nhiều khi sẽ gặp phải thi biến thi vương tống tử!

Hắc Quả Phụ có một nỗi sợ sâu sắc đối với thi vương tống tử.

Hắc Quả Phụ rút dao đi tới!

Cô đi đến trước xác chết, thi thể hình như bị thứ gì đó cắn chết, nhìn có vẻ là đạo mộ giả của thế giới này.

"Tuyết tỷ, Tuyết tỷ, ở đây có người chết rồi!" "Chị biết!" "Chị còn chưa đến chỗ em, sao chị biết?" "Quả muội, em ngốc quá, em ngẩng đầu nhìn xa xa đi." Hắc Quả Phụ nhìn về phía đó.

Trời ơi, dưới mặt sông nông đó, nổi lên mấy chục xác chết.

Trong đó có mấy người chính là những đạo mộ giả mà David Cẩu và Alice đã gặp.

Không ngờ đi đến đây, lại tất cả đều chết ở đây.

Tuyết Lỵ Dương đi về phía trước vài bước.

Cô muốn xem những xác chết này rốt cuộc chết như thế nào.

Là bị đạo mộ giả khác giết hại, hay là vấn đề gì khác.

Tuyết Lỵ Dương đi đến trước một xác nữ.

Xác nữ này sắc mặt không chút máu, da thịt thân thể như bị xẹp xuống.

Cứ như là, cứ như là bị người hút khô máu tươi vậy.

Tuyết Lỵ Dương dùng chân nhẹ nhàng chạm một cái.

Không có động tĩnh.

Cô hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chứng tỏ những xác chết này ít nhất không bị thi biến.

Ngay lúc này, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nhìn thấy trong miệng xác nữ này hình như có thứ gì đó.

Một vật màu vàng dài, lúc thì thò đầu ra, lúc thì co rút lại.

Tuyết Lỵ Dương giật mình.

Thứ này thực sự giống một con rắn.

Thật kinh tởm!

Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Hắc Quả Phụ vừa từ bên cạnh đi tới, lập tức giẫm phải một cái chân dưới nước.

Trong bụi cỏ dưới nước ẩn hiện, hình như có một bóng người nằm trong đó.

Chân Hắc Quả Phụ vừa giẫm lên, cái chân của người dưới nước kia lại trực tiếp động đậy một cái.

Làm Hắc Quả Phụ sợ đến mức bị vấp ngã.

Cô lập tức ngã nhào về phía trước.

Mà lúc này, Tuyết Lỵ Dương đang quay lưng về phía Hắc Quả Phụ, cô đang nhìn thứ kinh tởm trong miệng xác chết kia.

Tuyết Lỵ Dương thề, đời này chưa từng thấy thứ gì kinh tởm đến vậy.

Hắc Quả Phụ vừa ngã nhào tới, liền va vào người Tuyết Lỵ Dương.

Cú va này, Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ trực tiếp ngã nhào về phía xác chết kia.

Tuyết Lỵ Dương vừa sấp lên xác chết.

Đầu cô thuận thế chúc xuống.

Lập tức dán vào miệng xác chết.

Con rắn màu vàng lúc ẩn lúc hiện trong xác chết lập tức chui ra.

"Rẹt!" chui vào miệng Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương phản ứng nhanh chóng.

Lập tức dùng răng cắn chặt đầu con rắn vàng này.

Nhưng mà!

Con rắn này thực sự quá cứng, căn bản không cắn ra bất kỳ vết thương nào.

Tuyết Lỵ Dương căn bản không dám buông miệng, vừa buông miệng hoặc là trực tiếp bị rắn chui vào bụng mà chết, hoặc là trực tiếp bị cắn một miếng, trúng kịch độc mà chết.

Hắc Quả Phụ vừa bò dậy từ dưới đất.

Lại gần Tuyết Lỵ Dương, muốn đỡ cô.

Tuyết Lỵ Dương vừa quay đầu lại, Hắc Quả Phụ còn chưa kịp phản ứng, cái đuôi rắn dài hơn nửa mét, như một cái roi da.

"Bốp bốp bốp..." Hắc Quả Phụ bị quất đến mức mặt lập tức đỏ bừng và sưng vù!

Cô lập tức ngớ người!

Con rắn cứ liên tục quất, cô đầu óc ngớ người, không kịp phản ứng.

Tuyết Lỵ Dương nắm chặt lấy Hắc Quả Phụ, không buông tay.

Hắc Quả Phụ bị đánh đập quất mạnh một trận.

Cảm thấy Tuyết Lỵ Dương ôm chặt lấy mình, trong lòng vô cùng cảm động.

Tuyết Lỵ Dương nắm chặt lấy Hắc Quả Phụ.

Lúc này!

Chỉ cần cô buông tay, cái đuôi rắn này sẽ trực tiếp quất vào mặt mình.

Nếu ông trời cho cô một cơ hội lựa chọn nữa, cô vẫn sẽ chọn: quất vào mặt Quả muội.

Vô số bông hoa bên cạnh bắt đầu ngọ nguậy, từ từ bò về phía hai người.

Xuyên qua giữa hai chân, xuyên qua quần áo.

Những bông hoa hút máu này tìm kiếm vị trí thích hợp.

Lập tức đâm xuống, bắt đầu hút máu.

Tuyết Lỵ Dương cảm thấy cơ thể ngứa ngáy, như bị rất nhiều muỗi khổng lồ đốt máu.

Hắc Quả Phụ đã có chút tê dại.

Sức mạnh của cái đuôi rắn này quá mạnh, quất đến mức cô suýt ngạt thở.

Huống chi có ý thức gì nữa.

Cảm giác của cô lúc này là, khi sắp hôn mê, Tuyết tỷ thân yêu của mình, ôm chặt lấy cô, một chút cũng không buông tay.

Trên người cô còn ngứa ngáy, cứ như là bàn tay của Tuyết tỷ vậy.

Diệp Thần vừa rồi ngủ rất ngon dưới nước.

Nước trong mát mẻ.

Hắn ngủ trên những xác chết này, cũng không có rắn hay thực vật

gì dám động vào hắn.

Vì vậy giấc ngủ này rất thoải mái.

Nhưng mà!

Vừa rồi hắn đang mơ thấy mình và Tiểu Ca, trong một đêm trăng đen gió lớn thích hợp giết người.

Xung quanh đều là những dãy núi âm u đen kịt.

Hai người họ trốn trong một cái lều.

"Một đôi 2!" "Ta ra!" "Một đôi hậu!" "Ta ra!" "Một đôi 5!" "Ta ra!" "Trụ Tử, ngươi có biết chơi đánh địa chủ không, ngươi đánh sai rồi!" "Không đánh sai a, ta ra!

Hắc hắc..." ... ...

Đúng lúc này, đột nhiên không biết bị tên khốn nào giẫm phải một cái.

Diệp Thần từ từ tỉnh lại, ngồi dậy từ dưới nước.

Liền nhìn thấy một cảnh tượng khó tin trên thế giới này!

So với cảnh tượng này!

Trò đánh địa chủ của mình thật sự chẳng là gì.

Cảnh tượng trước mắt Diệp Thần là như vậy.

Hai người phụ nữ, trên cổ đeo những cái vòng kỳ lạ.

Trên người họ còn quấn đầy hoa.

Hai người đứng trong nước ôm chặt lấy nhau.

Diệp Thần chỉ nhìn thấy bóng lưng.

Chỉ thấy người có da đen hơn một chút, đầu cô ấy không ngừng run rẩy sang trái phải.

“Thật là kịch liệt!” “Quên cả trời đất!” “Hoa cỏ đều che chắn cho các ngươi.” Diệp Thần nhẹ nhàng mắng vài câu.

Thật muốn đánh cho hai người này một trận.

Lúc này, hắn nhìn về phía xa, chỗ Trương Khởi Lân đang có khói bốc lên.

Trong lòng Diệp Thần ấm áp.

Cũng không thèm quan tâm đến đôi CP mê đắm này.

Diệp Thần gọi về phía hai người này một tiếng.

“Ê, nằm xuống đi.

Nằm xuống sẽ tiện hơn.” “Quần áo trên người... chậc chậc... còn là đồ da... hai người các ngươi thật là.” “Ngứa ngáy quá mức!” Tuyết Lỵ Dương nghe thấy giọng Diệp Thần, liền liều mạng vung tay cầu cứu.

Cô muốn gây sự chú ý của Trụ Tử ca, mau cứu họ.

Đúng lúc Diệp Thần chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhìn thấy.

Trong hai người, có một người liều mạng vươn tay vẫy vẫy.

“Cái thứ này, vui sướng đến mức này.

Đây là tư thế thần tiên gì chứ.” Tuyết Lỵ Dương: ...

Cô thấy vẫy tay căn bản không có tác dụng, liền ôm chặt Hắc Quả Phụ, lắc lư sang trái phải.

Chỉ muốn mau chóng gây sự chú ý của Diệp Thần.

Nhưng mà!

Động tác này lại làm Diệp Thần kinh ngạc đến mức mở to mắt.

“Run rẩy à?

Trời ơi!

Đứng yên mà còn giỏi thế!

Hai người kỳ quái này thật đỉnh của chóp!

Chắc là từng học đại học ở Nhật Bản nhỉ!

Chỉ là không có máy ảnh điện thoại, nếu không chụp lại cảnh hai người này nhảy múa, thêm phúc lợi cho cư dân mạng." Ngay lúc này, cái đuôi rắn sau một lúc tạm dừng, lại một lần nữa điên cuồng quất đánh.

"Bốp bốp bốp..." Cái đuôi rắn lại một lần nữa đánh vào mặt Hắc Quả Phụ.

Diệp Thần đã đi xa hơn năm mét, lập tức chấn động.

"Bốp bốp bốp?

Cái này cũng được sao?" "Cái thế giới này quá điên rồ rồi!

Mình phải đi xem thử.

Chẳng lẽ thực sự có thứ gì đó mọc trên mặt sao." Diệp Thần vừa đến gần, góc nhìn thay đổi.

Mới nhìn rõ.

Cái thứ này hóa ra là Quả muội và Tuyết muội.

Trong miệng Tuyết Lỵ Dương đang ngậm một thứ đồ chơi giống rắn, cứ quất qua quất lại trên mặt Hắc Quả Phụ.

Mắt Tuyết Lỵ Dương trợn to, mặt đỏ bừng.

Hắc Quả Phụ mặt sưng thành đầu heo, mở to mắt không nói một lời.

Thấy Diệp Thần ngớ người.

Hai người này thực sự chơi điên rồi.

Cái thứ này lại là đồ chơi mới nào vậy.

“Quả muội?” Hắc Quả Phụ không nói một lời.

Chương 299

“Tuyết muội, đủ rồi đó, em cũng chơi quá đáng rồi.” “Cứ tiếp tục thế này, Quả muội sẽ bị đánh hỏng mất.

Cái đồ chơi rắn nhỏ này của em, mua ở đâu vậy?

Pin gì mà bền thế.” Tuyết Lỵ Dương: ...

Lúc này, Diệp Thần mới phát hiện hình như có điều gì đó không đúng.

Con rắn này không giống loại rắn trong tiệm đồ chơi.

Hình như là rắn thật.

“Mẹ kiếp!

Hai người chơi thật à!

Đỉnh của chóp!” Đột nhiên, Diệp Thần nhìn xuống chân mình.

Hình như có thứ gì đó đang động đậy.

Hắn dùng U Minh Nhãn nhìn kỹ một cái.

Lập tức nhìn thấy trong dòng nước nông dưới đất.

Có rất nhiều con rắn loại này đang xuất hiện.

Diệp Thần lúc này mới biết hai người này đã trúng chiêu.

Nhưng mà!

Cái thứ này hai con kỳ lạ, mỗi lần đều ở tư thế kỳ lạ như vậy.

“Tuyết muội, em buông Quả muội ra đi.

Cứ tiếp tục thế này cô ấy sẽ bị đánh chết mất.” Con rắn này quá gần mặt họ, Trảm Phách Đao không tiện chém, dao găm thông thường

lại không được.

Hiện tại cách tốt nhất là đưa về trước.

Diệp Thần không có ý định cõng họ.

Hắn gọi lớn về phía xa.

Bạch Hạo Thiên lập tức nhìn thấy, cô và Long Cửu vội vàng chạy tới.

Bạch Hạo Thiên vừa nhìn thấy tình hình này, liền ra hiệu một cái.

Long Cửu và Bạch Hạo Thiên trực tiếp khiêng Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương quay về.

"Trụ Tử ca." Bạch Hạo Thiên gọi.

Diệp Thần không nói gì, trực tiếp đi về phía Tiểu Ca.

"Trụ Tử ca, em chỉ muốn nói với anh một tiếng.

Chuyện ở kinh thành, trong lòng em một chút cũng không để bụng." Diệp Thần vác đại đao cứ đi thẳng, không nói một lời.

Trương Khởi Lân lúc này đang cho nấm vào nồi.

Cũng không có món rau gì khác.

Liền nhìn thấy Long Cửu khiêng Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương quay về.

Trương Khởi Lân cũng ngớ người.

Cái thứ này hai người đi hái rau dại, rau dại không hái được.

Nhưng lại ôm chặt lấy nhau.

Đợi đến khi Long Cửu đặt hai người xuống, Trương Khởi Lân mới nhìn rõ.

Hóa ra trong miệng Tuyết Lỵ Dương cắn một con rắn.

Mà Hắc Quả Phụ thì bị con rắn dài nửa mét quất đến bất tỉnh.

Long Cửu dùng tay nắm đuôi rắn.

Bạch Hạo Thiên đặt Hắc Quả Phụ sang một bên.

Mặt Hắc Quả Phụ sưng vù như bị tai họa, còn đang bất tỉnh.

Nhưng mà!

Con rắn trong miệng Tuyết Lỵ Dương làm sao lấy ra đây.

Bạch Hạo Thiên nói.

"Hay là Tuyết muội, chị cứ buông ra, em sẽ kéo nó ra." Tuyết Lỵ Dương không ngừng lắc đầu.

Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày, nói.

"Đây không phải rắn, là Cửu Độc Hoàng Thiện.

Toàn thân nó cứng như thép, dao thường không thể chém đứt, cho dù chém đứt, đầu nó vẫn sống.

Cửu Độc Hoàng Thiện tốc độ cực nhanh, ngay khoảnh khắc ngươi buông miệng, nó sẽ cắn xé phóng độc.

Độc tính rất lợi hại, người thường chắc chắn chết." Bạch Hạo Thiên nhất thời không có chủ ý, không biết làm thế nào.

Long Cửu cũng ấp úng nói một câu.

"Vậy thì Tuyết muội, chị cứ cắn như vậy đi, để nó chết đói." Tuyết Lỵ Dương: ...

Trương Khởi Lân lại đi đến con sông này tìm một ít rau dại ăn được.

Bỏ một gói lẩu vào nồi.

Lập tức, hương thơm tỏa ra khắp nơi.

Diệp Thần thèm ăn không thôi.

Tuyết Lỵ Dương cô độc ngồi ở đó, vẻ mặt sầu não.

Hai tay cô nắm chặt đuôi Cửu Độc Hoàng Thiện.

Đầu Hoàng Thiện thì đang cắn trong miệng cô.

Không còn cách nào!

Hiện tại không nghĩ ra được cách nào thích hợp hơn.

Bạch Hạo Thiên cho Hắc Quả Phụ uống một chút nước.

Cô muốn giúp Tuyết Lỵ Dương, nhưng mà, mình cũng không có cách nào tốt.

Nếu tùy tiện cắt đứt đuôi nó, tay không giữ được, cái lưỡi đó sẽ chui thẳng vào cổ họng.

Sẽ rất phiền phức.

Lúc này, kênh livestream đã được bảo trì cả buổi sáng để nâng cấp, cũng đã đúng giờ lên sóng.

Khán giả không ai ngờ được, vừa vào livestream đã nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy.

"Các ngươi nói Tuyết muội đang làm gì vậy, cắn cái thứ dài như vậy." "Cái đứa bé này chắc đói thịt đến phát điên rồi.

Ôm một con Cửu Độc Hoàng Thiện mà gặm.

Tuyết muội, đến nhà tôi đi, tôi có thịt đây." "Có phải chỉ mình tôi nhìn thấy Tiểu Ca và Trụ Tử ca đang ăn lẩu không?

Mẹ kiếp!

Tôi cũng muốn ăn!" "Không ngờ Thiên Thiên tỷ cũng ở đây.

Cô ấy lại không hận Trụ Tử ca đã giết cha mình." "Hận cái gì mà hận, Thiên Thiên tỷ còn mong cái ông cha kinh tởm đó của mình chết

sớm hơn.

Các ngươi xem cô ấy bây giờ thoải mái biết bao, cũng không ai ép buộc cô ấy.” “Các ngươi đừng nói mấy chuyện đó nữa, xem cái thứ trong miệng Tuyết muội, rốt cuộc làm sao mà giải quyết đây.” Ai có cách nào chứ.

Khán giả nào cũng không nghĩ ra cách.

Loại Cửu Độc Hoàng Thiện này còn không thể chém đứt, nếu tay không giữ được, cái lưỡi dễ bị kích thích chui vào bụng.

Trương Khởi Lân nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương bên kia.

Nghĩ rằng họ đều vì tìm rau mà ra nông nỗi này.

Y tuy rằng không có cách tốt.

Nhưng mà!

Trụ Tử chắc chắn có chứ.

Trong lòng y, Trụ Tử là vô địch.

“Trụ Tử, giúp cô ấy đi.” “Được thôi.” Bạch Hạo Thiên vừa nghe Tiểu Ca gọi Diệp Thần giúp đỡ, cô lập tức kích động.

Cô thích nhìn Trụ Tử ca, điều này rất nhiều khán giả, rất nhiều người, không biết.

Đây là bí mật tận đáy lòng cô.

Diệp Thần đứng dậy nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái.

Vô cùng tốn sức phân tích trong 0.5 giây.

Hắn đi tới, kéo Tuyết Lỵ Dương sang một bên.

Sau đó nắm chặt lấy Cửu Độc Hoàng Thiện.

Một tay cầm Trảm Phách Đao.

Khán giả vừa nhìn đã kinh hãi, nhao nhao kêu lên.

“Trụ Tử ca, cái đó không thể dùng Trảm Phách Đao chém đứt, cái lưỡi vừa kích động là sẽ chui vào.

Tuyết muội sẽ trúng độc mà chết.” “Đúng vậy, sau khi chém đứt, tay sẽ không giữ được, đầu rắn sẽ cắn chặt Tuyết muội, Tuyết muội sẽ thực sự ăn tiệc.” “Ăn tiệc ăn tiệc!

Tuyết muội là người của cổ quốc phương Đông, nhưng lại sống ở Mĩ, có thể ăn hai bữa tiệc!

Ô yeah!” “Trời ơi!

Trụ Tử ca đang làm gì vậy?

Tôi ngớ người.” Chỉ thấy Diệp Thần một đao chém mở Cửu Độc Hoàng Thiện.

Thân rắn liều mạng giãy giụa.

Diệp Thần bắt đầu làm sạch bên trong cơ thể Cửu Độc Hoàng Thiện.

Lại lấy nước khoáng ra rửa sạch.

Tuyết Lỵ Dương nghiến răng nghiến lợi.

Cái đầu rắn này đang liều mạng giãy giụa.

Cửu Độc Hoàng Thiện đã bị mổ xẻ rồi, đầu nó lại vẫn sống.

May mắn vừa rồi không trực tiếp chém đứt, nếu không cái lưỡi này chắc chắn sẽ chui vào cổ họng cô.

Diệp Thần thu dọn xong xuôi.

Hắn lấy một cái hộp đựng đồ từ trong ba lô ra.

Mở hộp ra, làm một cái mặt nạ đơn giản.

Buộc một sợi dây, đeo lên đầu Tuyết Lỵ Dương.

Sau đó lấy Cửu Độc Hoàng Thiện ra khỏi mặt nạ.

Diệp Thần xách Cửu Độc Hoàng Thiện, Tuyết Lỵ Dương đi theo tới.

Đi thẳng đến bên nồi.

“Tuyết muội, vất vả chút, lát nữa nó sẽ chết, tin ta đi.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu lia lịa.

Vẫn là Trụ Tử ca có cách!

Lời Diệp Thần vừa dứt, hắn liền bỏ con Cửu Độc Hoàng Thiện đã làm sạch này vào nồi lẩu.

Tuyết Lỵ Dương sấp ở bên nồi, nhưng Diệp Thần đã đeo mặt nạ cho cô.

Nên mặt cô cũng không lộ.

Hiện tại Bạch Hạo Thiên đang ở không xa, lúc này trong đầu cô là một cơn bão vô hạn, ngớ người không thể tả.

Cô biết loại sinh vật có sức sống mạnh mẽ này, trực tiếp chém đứt chắc chắn đầu sẽ sống.

Chết từ từ, đầu chắc chắn sẽ chết.

Nhưng mà!

Ai có thể tìm ra được phương pháp kỳ lạ đỉnh cao như vậy!

Trụ Tử ca, thực sự vô đối!

Bạch Hạo Thiên trong lòng vô cùng chấn động.

Cô nhìn thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca vây quanh nồi.

Bạch Hạo Thiên liền đi trước.

“Trụ Tử ca, em đi trước đây.” “Tiểu Ca, chúng ta đi trước.” Trương Khởi Lân khẽ gật đầu.

Bạch Hạo Thiên và Long Cửu đi thẳng về phía xa.

Long Cửu đi theo phía sau, hắn biết trong lòng tiểu thư chắc chắn có chút buồn.

“Tiểu thư, người có thích Diệp Thần không.” Bạch Hạo Thiên không nói gì, không ngờ, lại bị Long Cửu nhận ra.

“Vậy người có thể nói với Diệp Thần mà, sao người lại không nói một lời nào.” “Cửu Thúc, trong lòng và trong mắt Trụ Tử ca chỉ có một mình Tiểu Ca.

Chương 300

Ta sẽ không đi quấy rầy đâu.” Long Cửu còn muốn nói thêm.

Bạch Hạo Thiên tiếp lời.

“Cửu Thúc, sau này, đừng nhắc đến nữa.” Long Cửu thở dài, gật đầu. ... ...

Lúc này, bên bờ vùng nước nông này, có một cảnh tượng kỳ lạ như vậy.

Hai nam tử tuyệt mỹ nhân gian.

Ngồi quanh một cái lẩu.

Điều kỳ lạ là, bên nồi nước nóng bốc hơi nghi ngút, còn có một nữ tử đeo mặt nạ đang sấp ở đó.

Trong miệng cô ấy có một con Cửu Độc Hoàng Thiện dài, thân Hoàng Thiện đang được luộc trong nồi.

Còn đầu nó thì đang liều mạng động đậy trong miệng Tuyết Lỵ Dương.

“Muộn Du Bình, ăn cọng rau này đi, chín rồi, ngon lắm.” “Không tệ.

Trụ Tử, ngươi cũng ăn đi, nấm này không tệ, đưa bát cho ta.” “Không không, ngươi trực tiếp đút vào miệng ta đi.” “Trụ Tử, có thể.” “Ta thích ăn có thể.” Tuyết Lỵ Dương: ...

Cái thứ này!

Đời này nhục nhã nhất chính là lúc này đây.

Ta đang sấp ở bên nồi.

Cái thứ này, hai người họ đang thể hiện tình cảm ở bên nồi!

Còn ngươi đút ta, ta đút ngươi!

Cái quỷ gì thế.

Ngay lúc này, Hắc Quả Phụ cuối cùng cũng tỉnh lại.

Mặt cô ấy bị con Cửu Độc Hoàng Thiện này quất đến đỏ bừng và sưng vù.

Cô ấy vừa tỉnh dậy, liền nhìn thấy Tuyết tỷ đang ngồi ở đằng kia.

"Tuyết tỷ, Tuyết tỷ, chị sao thế?

Sao lại ở tư thế kỳ lạ như vậy." Tuyết Lỵ Dương: ...

Cô có lời mà không nói ra được.

"Muộn Du Bình, thịt Hoàng Thiện này chín rồi.

Nào, ăn một chút đi." Diệp Thần gắp một miếng thịt Cửu Độc Hoàng Thiện cho Trương Khởi Lân.

"Ừm, không tệ.

Miếng thịt này rất dai.

Trụ Tử, ngươi cũng ăn một chút đi." Hai người mỗi người một đũa.

Con Hoàng Thiện này không bao lâu đã bị ăn hết.

"Trụ Tử ca, Tuyết tỷ của em là sao vậy?" "Không sao, đây là đang cứu cô ấy đấy." Hắc Quả Phụ ngớ người.

Đây là tư thế cứu rỗi gì chứ.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương cảm thấy đầu Cửu Độc Hoàng Thiện, đã cơ bản không động đậy nữa.

Xem ra phương pháp của Trụ Tử ca thực sự hiệu nghiệm.

Cửu Độc Hoàng Thiện dù lợi hại đến đâu, cũng không chịu nổi việc bị ăn từ từ, đi đến sự tuyệt vọng.

Cửu Độc Hoàng Thiện đã chết hoàn toàn rồi.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng lấy đầu Hoàng Thiện ra, chạy đến một bên vội vàng súc miệng.

“Tuyết tỷ, Tuyết tỷ, chị không sao chứ.” “Không sao!

Trời ơi, Quả muội, sao mặt em lại sưng đỏ thế này.” “Tuyết tỷ, cái này chẳng phải vừa nãy bị chị ôm chặt, bị con Cửu Độc Hoàng Thiện này quất sao.” “Tuyết tỷ, mặc dù em rất đau, nhưng mà, chị ôm em kích động như vậy, em đương nhiên không thể đẩy chị ra a.” “Quả muội em tốt thật.

Nếu không phải em, cái con Cửu Độc Hoàng Thiện kia đã quất vào mặt chị rồi.” Hắc Quả Phụ: ...

“Khụ khụ khụ...” Diệp Thần đang ăn uống bên cạnh, trực tiếp ho liên tục.

“Muộn Du Bình, ngươi xem, hai cái CP thần tiên này, khụ khụ khụ... cười chết ta rồi.” Trương Khởi Lân cũng bị tình cảm chân thành của Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương cảm động đến mức khóe miệng cong lên, khẽ lắc đầu.

Ngay lúc này, ở nơi xa nhất.

Đột nhiên!

Long Cửu và Bạch Hạo Thiên, đang điên cuồng chạy về.

Diệp Thần nhìn xa xa một cái, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Sao rõ ràng đã đi rồi lại chạy về.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Quả Phụ cũng nhìn chằm chằm về phía

Bạch Hạo Thiên.

Bạch Hạo Thiên và Long Cửu chạy rất nhanh rất gấp!

Họ hoàn toàn không để ý đến bùn nước đầm lầy dưới chân, trực tiếp điên cuồng chạy!

Vừa chạy vừa la hét lớn!

Nhưng khoảng cách quá xa, mấy người bên này căn bản không nghe rõ, rốt cuộc họ đang hét gì.

Nhưng mà!

Lúc này.

Rất nhiều người trong kênh livestream lại phát cuồng trên màn hình.

"Trụ Tử ca, Tiểu Ca, đằng kia có một con bò khổng lồ!

Đúng vậy, chính là bò!

Đáng sợ quá!" "Cao hai mươi mét hình như, rốt cuộc đây là loài động vật gì, bị biến dị rồi sao." "Vừa nãy tổ chương trình phát tin tức nói, đây có thể là sinh vật biển nguyên thủy, nơi đây là di tích do Tây Hải Cuồng Sa để lại." "Vừa nãy rất nhiều người đã chết trong miệng con bò khổng lồ này, nó trực tiếp ăn thịt người!

Rất đáng sợ!" "Xong rồi, đáng sợ quá!

Cái thế giới này càng ngày càng điên rồ rồi!" Ngay lúc này, theo một tiếng "Mô... mô..." kêu.

Một con bò lớn màu nâu khổng lồ, lập tức từ trong màn sương mù xa xa, chui ra!

Con bò lớn màu nâu khổng lồ, lập tức lao vào vùng nước nông này.

Tốc độ nó chạy rất nhanh, trên đầu mọc một cái sừng dài hơn hai mét.

Long Cửu và Bạch Hạo Thiên vừa chạy về, vừa cầm súng.

"Bốp bốp bốp..." Bắn.

Nhưng mà!

Căn bản không có chút tác dụng nào.

Con bò nâu lớn này da rất dày, hơn nữa thân hình nó to lớn, hoàn toàn miễn nhiễm với loại đạn này.

Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày, vội vàng đứng dậy.

Khán giả nhìn Tiểu Ca lập tức đứng dậy, đều rất kích động.

"Các ngươi đoán Tiểu Ca có phải sắp ra tay rồi không, Tiểu Ca có dùng Bát Liên Trảm không." "Tôi nghĩ chắc chắn là một chỉ Tiên Nhân Quỳ!

Nhưng mà, con bò nâu lớn này, nhìn có vẻ đáng sợ quá." "Các ngươi xem, Trụ Tử ca kéo Tiểu Ca lại, hắn chắc chắn sẽ lập tức cầm Trảm Phách Đao lên, hắn chắc chắn sẽ ra tay rồi." Diệp Thần kéo tay Trương Khởi Lân.

Hắn không đứng dậy, cũng không ra tay.

Chỉ vội vàng nói thêm một câu.

"Muộn Du Bình, ăn trước đi, nếu không sẽ luộc nát mất." "Ngồi xuống mau, ăn mau." Diệp Thần vớt rất nhiều nấm cho Trương Khởi Lân vào bát.

Trương Khởi Lân bị Diệp Thần kéo một cái, lại ngồi xuống bưng bát.

Hai người lại vô tư ăn uống.

Khán giả xem trong lòng lại ngớ người, đồng thời lại chua xót ngọt ngào.

Trong tình huống này, có thể thản nhiên như vậy ở đây ăn uống, cũng chỉ có Trụ Tử ca và Tiểu Ca thôi nhỉ.

“Mô... mô...” “Tháp... tháp...” Con bò lớn màu nâu khổng lồ điên cuồng lao đến.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương, lúc này đang trốn trong một cái hố nước ở phía đối diện.

“Tuyết tỷ, em sợ quá!

Cái thứ này có cắn chết em không.

Em sợ đau.” “Yên tâm đi, Quả muội, miệng nó lớn như vậy, lớn như em, nó chắc chắn là nuốt trực tiếp, không cần cắn đâu.” “Tuyết tỷ, sao chị lại tài giỏi đến vậy, em yêu chị quá.” “Quả muội, biết là tốt rồi, chị vẫn luôn kiên trì vẻ đẹp và tài hoa cùng tiến bộ.” Trương Khởi Lân lại gắp một miếng nấm cắn một cái.

Không cẩn thận cắn phải lưỡi.

Y lập tức đau nhói một cái.

Làm Diệp Thần lo lắng hỏng cả rồi.

“Muộn Du Bình, Muộn Du Bình, sao thế?

Nào, ta xem nào.” “Không sao, Trụ Tử.

Chỉ là cắn phải lưỡi một chút.” “Nào, ta thổi cho ngươi.

Sao lại cắn phải lưỡi chứ.” Diệp Thần sấp lại bên cạnh Trương Khởi Lân.

“Không đau nữa rồi, Trụ Tử.” “Muộn Du Bình, ngươi có phải muốn ăn thịt không.

Sao lại cắn phải lưỡi của mình.

Ta biết rồi, Muộn Du Bình, lần cuối cùng ăn thịt là mười ngày trước ở trạm dịch đó." "Muộn Du Bình, ngươi đợi ta!" Diệp Thần trực tiếp đứng dậy.

Cầm Trảm Phách Đao trong tay liền đi ra.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương đều kinh ngạc ngớ người.

Hai người ngẩng đầu nhìn Diệp Thần.

Trong lòng thực sự vừa hâm mộ lại vừa nghi hoặc.

"Tuyết tỷ, chị nói Trụ Tử ca sao lại đối xử tốt với Tiểu Ca như vậy.

Em thật hâm mộ." "Tuyết tỷ, chị xem Tiểu Ca cắn phải lưỡi, làm Trụ Tử ca lo lắng." "Quả muội, em nói Trụ Tử ca đi đâu vậy?

Anh ấy đi tìm thịt gì?" "Còn có thể là gì nữa, trong sông này có Cửu Độc Hoàng Thiện, vừa nãy Trụ Tử ca đã ăn rồi, chắc chắn thấy mùi vị không tệ." Trương Khởi Lân đứng dậy, nhìn Diệp Thần từ xa.

Lúc này!

Tất cả khán giả cũng đều nhìn Diệp Thần.

Đối với họ mà nói.

Mỗi lần nhìn Trụ Tử ca biểu diễn, đó là lúc kích động lòng người nhất.

"Các ngươi nói, Trụ Tử ca rốt cuộc đi làm gì vậy." "Trời ơi!

Chẳng lẽ là con bò lớn kia?

Không thể nào!

Hai mươi mấy mét mà!

Nhưng đối với Trụ Tử ca mà nói, thực sự cũng không là gì cả."

“Trụ Tử ca chẳng lẽ là?

Giết bò?

Ăn thịt bò?” “Chúa ơi, con bò này thực sự không dễ giết, lớn như vậy!

Ước chừng lại là một trận huyết chiến!” “Một trận chiến kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ sắp bắt đầu rồi!

Trời ạ!

Thật đáng mong đợi!” Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao, cứ đi thẳng về phía đó.

Dưới sự chú ý của vạn người, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hắn, đều muốn sớm được xem đại chiến.

Con bò lớn màu nâu khổng lồ, vẫn đang điên cuồng đuổi theo Long Cửu và Bạch Hạo Thiên.

“Tiểu thư, để ta cản nó lại, người mau chạy đi!” Long Cửu dừng bước.

Hắn cầm hai khẩu súng, trực tiếp chĩa vào con bò khổng lồ và xả một tràng đạn.

“Bốp bốp bốp...” Đạn lớn bay về phía con bò lớn.

Nhưng mà!

Căn bản không có tác dụng gì.

Con bò nâu khổng lồ lao về phía Long Cửu.

Bạch Hạo Thiên rất lo lắng.

Chương 301

Cô chạy được một đoạn lại quay lại.

Nhìn thấy con bò nâu khổng lồ lập tức sát đến trước mắt.

Bạch Hạo Thiên lo lắng muốn phát điên.

Cửu Thúc từ nhỏ còn tốt với cô hơn cả cha cô, lúc này, nếu hắn thực sự gặp chuyện, Bạch Hạo Thiên sẽ hối hận cả đời.

Bạch Hạo Thiên lao về, lập tức nhảy lên, rút súng bắn vào mắt con bò nâu lớn.

Nhưng mà!

Đầu con bò nâu lớn vừa động, viên đạn lập tức bay chệch.

Nó gầm lên một tiếng giận dữ, lập tức vang vọng trời đất.

Âm thanh rất lớn lập tức làm Long Cửu bị đánh bật ngồi xuống đất.

Đầu con bò nâu lớn lao xuống.

Nó há cái miệng lớn.

Lập tức làm Long Cửu kinh hãi.

Lúc này, Bạch Hạo Thiên lập tức chạy đến, nắm lấy Long Cửu.

“Cửu Thúc, Cửu Thúc, mau dậy đi.” “Tiểu thư, đừng quản ta.

Mau đi!” Bạch Hạo Thiên vừa ngẩng đầu, cái đầu bò lớn đã lao xuống.

Kênh livestream của Bạch Hạo Thiên lập tức vang lên một tràng tiếng khóc.

Mặc dù đã lâu như vậy, ấn tượng của Bạch gia trong lòng dân

chúng vẫn không mấy tốt đẹp.

Nhưng mà!

Tiểu thư Bạch gia Bạch Hạo Thiên, từ trước đến nay vẫn giữ vững bản tâm.

Chưa bao giờ cậy thế hiếp người, cũng chưa bao giờ nảy sinh ý nghĩ hại người.

Vì vậy từ trước đến nay, kênh livestream của cô ấy, vẫn luôn có một nhóm người hâm mộ kiên định.

"Thật đau lòng Thiên Thiên tỷ a!

Con bò nâu lớn này thật sự quá đáng sợ!

Tây Hải Cuồng Sa sao lại có thứ đáng sợ như vậy!" "Thiên Thiên tỷ vì cứu Long Cửu, ôi!

Cũng không còn cách nào, cô ấy chính là do Long Cửu nuôi lớn mà!" "Ước chừng sẽ bị con bò già này ăn trực tiếp!

Quá tàn nhẫn!" Bạch Hạo Thiên rất tuyệt vọng!

Cô ngây ngốc nhìn cái đầu bò lớn đang há miệng cắn xuống giữa không trung.

Cô nghĩ, chết thì chết thôi!

Đời này cũng chỉ đến thế, cô cảm thấy sống rất vô nghĩa.

Ngay lúc này!

Đột nhiên!

Con bò lớn màu nâu lập tức rụt đầu lại!

Đúng vậy!

Cứ như là nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ vậy.

Nó lập tức rụt đầu lại.

Bạch Hạo Thiên kinh ngạc không thôi!

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy!

Ngay sau đó!

Ngay trước mặt con bò lớn màu nâu khổng lồ, một thanh đại đao bốc khói đen lập tức cắm xuống đất.

Thanh đao này khói đen cuồn cuộn!

Dài đến bốn mươi mét!

Con bò lớn màu nâu khổng lồ hầu như không hề phản kháng, liền cong gập bốn chi quỳ rạp xuống đất.

Bạch Hạo Thiên kinh ngạc không thôi, cô biết thanh đao này là của ai.

Nhưng mà!

Hắn sẽ đến cứu cô sao?

Sẽ sao?

Bạch Hạo Thiên quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Thần đang đi tới phía sau.

Trên mặt hắn nở một nụ cười, cô mỉm cười với Diệp Thần.

Nhưng mà!

Khi Diệp Thần đi tới, căn bản còn không thèm nhìn Bạch Hạo Thiên một cái, liền đi ngang qua cô.

Bạch Hạo Thiên một trận thất vọng.

Nhưng mà!

Cô rất tò mò Trụ Tử ca định làm gì!

Diệp Thần đi đến bên cạnh con bò lớn màu nâu.

“Lão đệ, ta muốn bàn bạc với ngươi một chuyện.” Con bò lớn màu nâu cấp độ này đã tu luyện ra linh trí.

Mặc dù không biết nói, nhưng nó hiểu ngôn ngữ, sống cả ngàn năm nó, không biết đã nghiền nát bao nhiêu trái tim nhỏ bé của loài người.

Con bò lớn màu nâu quỳ trên mặt đất, quay đầu nhìn Diệp Thần, run lẩy bẩy.

Nghe Diệp Thần nói muốn bàn bạc một chuyện, con bò lớn màu nâu liền phiền muộn.

Có chuyện gì thì nói thẳng đi, ta còn dám phản kháng sao.

Con bò lớn màu nâu nhìn thấy thanh đại đao bốn mươi mét khói nghi ngút, cùng với Diệp Thần toát ra khí tức tử thần khắp người, nó còn không dám động đậy!

“Lão đệ bò nâu, cho ta mượn mười cân, ồ, không phải, năm mươi cân thịt dùng một chút đi!” “Lão đệ, đừng lo lắng, sau này ta mua thịt bò rồi sẽ mang đến trả lại ngươi.” Con bò lớn màu nâu: ...

Cái thứ này cắt thịt ta, rồi dùng thịt bò khác trả lại ta?

Logic gì thế...

Khán giả: ...

“Trụ Tử ca, cái này quá đỉnh rồi, bò nâu vừa gặp mặt đã quỳ!

Phải sợ đến mức nào chứ!” “Cười chết mất, Trụ Tử ca vô đối, vừa gặp mặt đã đòi người ta mượn thịt bò!

Còn năm mươi cân!

Quá đáng thật!” “Các ngươi có nhìn thấy con bò nâu lớn này đang

run rẩy không!

Các ngươi nhìn đi, nó đang run rẩy!" Diệp Thần nhìn thấy trong đôi mắt mơ màng của con bò nâu lớn, không có bất kỳ ý đồng ý nào.

Diệp Thần trực tiếp lại mở miệng.

"Một trăm cân!" Con bò lớn màu nâu: ...

Cái thứ này loài người khi nào lại có người hung ác đến vậy!

Vừa gặp mặt đã đòi một trăm cân thịt ta!

Con bò lớn màu nâu vừa thấy ánh mắt Diệp Thần không đúng, nó sợ đến mức toàn thân run rẩy, lập tức gật đầu đồng ý!

Diệp Thần vác Trảm Phách Đao, đứng bên cạnh con bò lớn màu nâu khổng lồ, hắn dùng đao vỗ vỗ lên người con bò lớn màu nâu.

"Miếng thịt đùi này không tệ, chất thịt tinh tế, có độ dai!

Muộn Du Bình chắc chắn thích." Diệp Thần lại vỗ một cái vào bụng con bò lớn màu nâu.

Con bò lớn màu nâu sợ đến mức toàn thân run rẩy một cái.

"Miếng thịt này dài nhiều mỡ như vậy, ngươi nói ngươi cả ngày cũng không biết rèn luyện một chút!" "Bốp bốp bốp..." Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao dài bốn mươi mét trên đầu nó mà quất mạnh một trận!

"Mọc nhiều mỡ như vậy!

Cái thứ này!

Ngươi cũng không biết vì người ăn ngươi mà suy nghĩ một chút!

Ta đánh chết ngươi cái đồ không cầu tiến!" Con bò lớn màu nâu toàn thân run rẩy!

Cái thứ này ức hiếp bò quá đáng!

Ta mọc thịt chính là để cho người ăn sao?

Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao đi một vòng, vỗ vỗ đánh đánh.

“Muộn Du Bình, chắc chắn thích ăn thịt nạc, nhưng mà, thịt mỡ cũng không thể không ăn, dù sao kết hợp một chút sẽ tốt hơn.” “Muộn Du Bình thích ăn thịt đùi bò, hình như còn thích ăn thịt ức bò, hình như... hình như còn thích ăn thịt thăn.” “Còn ta, ta cứ ăn...

ừm... mỗi thứ một ít đi.” Con bò lớn màu nâu khổng lồ run lẩy bẩy.

Cơ thể nó đã không còn kiểm soát được, đầu óc nó trống rỗng.

Nó nhớ cha mẹ mình từng nói.

Tây Hải Mang Ngưu là bá chủ Tây Hải, loài người chỉ là rác rưởi, chỉ là đồ ăn vặt, cứ ăn trực tiếp là được rồi.

Nhưng hôm nay!

Cái loài người này!

Cái thứ này cầm một thanh đại đao dài bốn mươi mét!

Sát khí đằng đằng!

Toàn thân toát ra mùi vị tử thần, thực sự không dám phản kháng một chút nào.

Ngay lúc này, Tây Hải Mang Ngưu nghe thấy Diệp Thần nói những lời chọn thịt, nó lại một lần nữa tuyệt vọng.

Cái thứ này là người sao?

Là người sao?

Còn mỗi loại thịt đều lấy một ít!

Quá đáng thật!

Diệp Thần cuối cùng hạ quyết tâm.

Nói với con bò lớn màu nâu.

“Thịt đùi à, ta chỉ lấy một cái thôi.” Tây Hải Mang Ngưu: ...

“Thịt ức của ngươi ta lấy mười cân.” “Thịt thăn trên lưng năm mươi cân.” Tây Hải Mang Ngưu: ...

Diệp Thần quay đầu lại, nhìn về phía Bạch Hạo Thiên và Long Cửu.

“Giúp một tay.” Bạch Hạo Thiên kích động không thôi.

Cô và Long Cửu lập tức chạy tới.

“Trụ Tử ca, cần chúng em làm gì.

Cảm ơn anh đã cứu em... chúng em.” “Hai người giúp ta nhận thịt.” Bạch Hạo Thiên và Long Cửu ngớ người.

Nhận thịt gì?

Họ vừa nãy ở đằng kia, căn bản không nghe thấy Diệp Thần và Tây Hải Mang Ngưu đối thoại.

Nhìn thấy con bò quỳ trước mặt Diệp Thần, hai người vốn đã kinh ngạc không ít.

Hiện tại Diệp Thần đang cầm dao vỗ vỗ đánh đánh lên người con bò, họ càng kinh ngạc không thể tả.

Diệp Thần sấp lên người con bò.

Con bò này cao khoảng hai mươi mét, sấp xuống cũng gần mười mét.

Diệp Thần cầm một thanh đại đao đứng trên lưng nó.

“Lão đệ, đao của ta rất lớn, ngươi chịu khó một chút.” Tây Hải Mang Ngưu: ...

“Xoẹt!” Một đao liền chém xuống lưng con Tây Hải Mang Ngưu

màu nâu.

Nhưng Diệp Thần không dùng sức quá mạnh.

Chỉ chém sâu khoảng nửa mét.

Tây Hải Mang Ngưu lập tức đau đớn "Mô mô..." kêu không ngừng.

Nhưng mà!

Nó căn bản không dám phản kháng.

Chỉ cái thanh đại đao bốn mươi mét này, nếu dùng hết toàn lực, ước chừng nó sẽ trực tiếp bị chém chết.

Diệp Thần trên lưng bắt đầu cắt thịt thăn.

Chương 302

“Xì xì...” Tây Hải Mang Ngưu chảy rất nhiều máu xuống.

Diệp Thần vốn đang chọn thịt nạc, lập tức bị che khuất tầm nhìn.

Hắn tức giận vô cùng.

Cầm đại đao trực tiếp chĩa vào Tây Hải Mang Ngưu mà đánh đập mạnh một trận.

“Cái thứ này!

Cái thứ này!

Chảy nhiều máu như vậy!

Che khuất tầm nhìn của lão tử rồi!

Cái thứ này!” “Bốp bốp bốp...” “Ngươi con bò chết tiệt, nhiều máu như vậy, ta làm sao cắt thịt nạc được...

Mẹ kiếp!” Tây Hải Mang Ngưu: ...

Nó bày tỏ đã sống mấy đời, từ trước đến nay chưa từng vô ngữ đến vậy.

Cái thứ này cắt thịt người khác, lại không cho người ta chảy máu!

Cái thứ này ức hiếp bò quá đáng!

Diệp Thần lập tức cắt một miếng lớn xuống.

“Bộp” một tiếng, ném cho Long Cửu ở phía dưới.

Long Cửu: ...

Bạch Hạo Thiên: ...

Khán giả phát điên!

Khán giả trong thế giới thám hiểm mộ đạo này.

Thật sự sắp bị Trụ Tử ca làm cho phát điên rồi!

“Tôi thật sự không ngờ tới!

Trời ơi!

Cứu tôi với, vì sao trên đời lại có Trụ Tử ca lợi hại như vậy!” “Chỉ mình tôi đang thương hại con Tây Hải Mang Ngưu kia sao?

Thịt bị cắt rồi, lại còn không cho người ta chảy máu!” “Nó đáng thương cái gì mà đáng thương!

Nó không biết đã giết và ăn bao nhiêu đạo mộ giả rồi, Trụ Tử ca đây là thay trời hành đạo!” “Tôi quá sùng bái Trụ Tử ca!

Tôi thực sự quá sùng bái rồi!

Tôi nguyện ý chết dưới thân hắn.” Ngay lúc này, Diệp Thần nhảy xuống.

Hắn chuẩn bị cắt thịt ức.

Hắn vỗ vỗ Tây Hải Mang Ngưu.

“Lão đệ, nằm xuống đi.

Nghe lời.

Nếu không không dễ cắt đâu.” Tây Hải Mang Ngưu: ...

Bạch Hạo Thiên: ...

Nhưng mà!

Tây Hải Mang Ngưu không còn cách nào.

Nó nhịn đau cực lớn trên lưng, nằm xuống.

Diệp Thần một đao xuống ngay ngực nó, cắt một miếng thịt xuống.

“Cái thứ này, miếng thịt ức này, hình như cắt nhiều quá.” Tây Hải Mang Ngưu: ...

Long Cửu giữ lấy miếng thịt trong tay.

“Trụ Tử ca, cái này hình như cắt nhầm, đây là thịt bụng, không phải thịt ức.” “Nhưng mà, Trụ Tử ca, thịt bụng cũng rất ngon.” Diệp Thần vừa nghe.

“Không được, cái thứ này sao có thể phạm sai lầm.

Ta làm sao có thể phạm sai lầm sơ đẳng như vậy.” Tây Hải Mang Ngưu: Cái thứ này, ngay cả thịt cũng không phân biệt được, ngươi còn ăn thịt bò, mẹ ơi, đau chết ta rồi a.

Ô ô...

Nhưng mà!

Ngay sau đó.

Nó nghe thấy Diệp Thần lại nói một câu.

“Cắt nhầm thì vứt đi thôi.

Ta lại cắt một miếng thịt ức nữa.” Tây Hải Mang Ngưu toàn thân run rẩy một cái!

Sợ đến mức đại não gần như đoản mạch!

Ức hiếp bò quá đáng!

Ức hiếp bò quá đáng!

Bạch Hạo Thiên và Long Cửu nhìn con Tây Hải Mang Ngưu này.

Trong lòng có cảm xúc không nói nên lời.

Con Tây Hải Mang Ngưu vừa rồi suýt chút nữa ăn thịt hai người họ.

Sao đến chỗ Trụ Tử ca, nó lại thành thịt bò rồi.

Trong lòng Bạch Hạo Thiên lúc này tràn đầy sùng bái!

Tràn đầy hâm mộ.

Cô quá hâm mộ Tiểu Ca!

Quá hâm mộ rồi!

Ngay lúc này, Diệp Thần lại một lần nữa ra đao.

Một miếng thịt ức liền được cắt xuống.

Long Cửu vội vàng đỡ lấy.

Hắn hiện tại đối với Tử Thần đã giết khắp kinh thành này, trong lòng kính sợ không thôi!

Diệp Thần nắm chặt Trảm Phách Đao, gõ gõ vào bốn cái chân.

"Lão đệ, ta không lấy nhiều, chỉ một cái chân thôi, ngươi chịu khó một chút." Tây Hải Mang Ngưu: ...

Hai mắt nó nước mắt chảy ròng ròng!

Cái thế giới này sao lại biến thành như vậy.

Bốn cái chân, cái thứ này nói không lấy nhiều, lại muốn lấy đi một cái.

Thôi thà giết ta đi cho rồi.

Ta làm sao mà đi lại được!

"Long Cửu, chân trước và chân sau, thịt nào ngon hơn." "Trụ Tử ca, thịt chân sau ngon hơn một chút!" Bạch Hạo Thiên bên cạnh chen vào một câu.

"Trụ Tử ca, thịt chân trước ngon hơn.

Mềm hơn một chút." Diệp Thần còn chưa phản ứng.

Ngược lại là Tây Hải Mang Ngưu, lập tức toàn thân run rẩy một

cái.

Quả nhiên, giây tiếp theo.

Diệp Thần liền nói.

“Lão đệ, hay là, cho ta mượn hai cái chân dùng chút đi.

Một cái chân trước, một cái chân sau.” Tây Hải Mang Ngưu: ...

Bạch Hạo Thiên: ...

Khán giả lúc này đã phát điên, từng người một đập bàn, ôm bụng cười lớn.

“Tôi cái thứ này!

Tôi cái thứ này bái phục... bái phục Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca chính là thiên tài!” “Sao mỗi lần nhìn những sự tồn tại tưởng như vô địch, vừa đến tay Trụ Tử ca, lại biến đổi...

Tử Thần a, ngươi đùa à, Tử Thần lợi hại đến mức nào!” Tây Hải Mang Ngưu toàn thân không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Lão đệ bò, ngươi, có phải bị cảm sốt không?

Sao lại còn run rẩy nữa.” Diệp Thần trực tiếp bắt đầu ra đao.

“Xoẹt!” Một đao, một cái chân trước rơi xuống.

Quá nặng!

Trực tiếp làm Long Cửu bị đè sấp xuống đất!

Tây Hải Mang Ngưu “Mô mô...” kêu điên cuồng, xé lòng xé phổi.

Nó cố gắng kiểm soát vết thương chảy máu.

Trời ơi!

Tổ tiên bò ơi!

Cứu mạng!

Mẹ bò ơi!

Cứu mạng!

Mẹ bò ơi, mẹ không phải nói, mẹ từng bị một kẻ tên gì Ngưu Ma Vương bắt nạt, rồi mới có con sao?

Cứu con với.

Ngay lúc này.

"Xoẹt!" Một đao.

Một cái chân sau lại rơi xuống.

Long Cửu dùng sức vác, vác không nổi.

"Trụ Tử ca, hai cái chân này đều dài bảy tám mét, rất khó vác a." Diệp Thần suy nghĩ một chút.

Cầm Trảm Phách Đao "xoẹt xoẹt" vài đao xuống.

Chém đứt từ đầu gối chân bò.

"Long Cửu, cứ lấy cái đùi bò này là được rồi." Bạch Hạo Thiên hỏi một câu.

"Trụ Tử ca, vậy cái bắp chân bò này, làm sao đây?" "Ồ!

Cái này còn không biết sao?

Các ngươi xem các ngươi có lòng đồng cảm không!

Có lòng đồng cảm không?" "Hai cái bắp chân này trả lại cho lão đệ bò đi, chúng ta ăn một cái đùi là được rồi!

Trả lại cho người ta." Bạch Hạo Thiên: ...

Mắt cô ấy trợn tròn!

Đầu cô ấy còn không kịp phản ứng!

Tây Hải Mang Ngưu: ...

Cái thứ này!

Ức hiếp bò quá đáng!

Lấy đi đùi, cho ta bắp chân?

Ta cần bắp chân làm gì?

Cái thứ này!

Ô ô...

Lúc này, Diệp Thần vác một cái đùi.

Long Cửu vác một cái đùi.

Bạch Hạo Thiên ôm những miếng thịt khác.

Mọi người vừa chuẩn bị rời đi, không ngờ Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương lại chạy tới.

Hai người mỗi người đeo một vòng cố định cột sống cổ, một cái màu đỏ, một cái màu xanh lá cây.

Nhìn từ xa, cứ như cái mào gà trên cổ vậy.

"Trụ Tử ca, Trụ Tử ca!" "Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, chúng em cũng muốn ăn thịt bò." Diệp Thần vừa nhìn.

"Hai người loại chỉ số IQ này, ăn thịt bò chẳng phải là lãng phí sao?" "Trụ Tử ca, em muốn ăn thịt bò mà." Diệp Thần trực tiếp không để ý, không nói một lời.

Chương 303

Hắc Quả Phụ sốt ruột.

“Trụ Tử ca, Trụ Tử ca, em mang rượu gạo cho anh rồi.” Diệp Thần vừa nghe!

Lập tức hứng thú!

“Rượu gạo?

Mấy bình!” “Tám bình!

Trọn vẹn tám bình a!” “Được, Quả muội, nói đi, ăn miếng thịt bò nào!” Câu nói này vừa thốt ra.

Con Tây Hải Mang Ngưu đang thoi thóp nằm ở đó, trực tiếp sợ đến tè ra quần.

“Trụ Tử ca, chúng em cũng thích ăn thịt đùi!” “Thịt đùi?

Thịt đùi?

Nhưng chúng ta đã lấy đi hai cái chân của người ta rồi.

Tổng cộng cũng phải có lòng đồng cảm chứ.

Không thể quá tàn nhẫn được.” Con Tây Hải Mang Ngưu đang nằm ở đó nghe thấy câu nói này, nước mắt đều trào ra.

Cái thứ này!

Cuối cùng cũng có chút nhân tính một lần!

Biết phải có lòng đồng cảm.

Là một con Tây Hải Mang Ngưu to lớn, ta cái thứ này dễ dàng lắm sao?

Nhưng mà!

Ngay lúc này.

Diệp Thần đột nhiên linh cơ chợt lóe.

“Quả muội, em đợi đó!” Diệp Thần vác đao, lại đi về phía Tây Hải Mang Ngưu.

Tây Hải Mang Ngưu lập tức hai mắt trắng dã, sắp sụp đổ rồi.

Diệp Thần đi tới, đi đến phía sau con bò.

“Trời ơi!

Dài ba mét.

Bò!” “Lão đệ bò, cái này à, ngươi sau này cũng không dùng đến nữa đâu.” “Ngươi đứng còn không vững, loại chuyện đó đừng nghĩ nữa.

Quả muội và Tuyết muội nhà ta, tương đối thiếu thốn tình cảm, ngươi cứ hy sinh một chút đi.” Tây Hải Mang Ngưu còn chưa hiểu rốt cuộc Diệp Thần có ý gì.

Cái thứ này ta đứng không vững, không cần dùng, cái quỷ gì thế.

Nhưng mà!

Giây tiếp theo!

Nó đột nhiên hiểu ra!

Diệp Thần lấy một cái găng tay đeo vào tay.

Sau đó, tay trực tiếp nắm lấy pín bò.

Tây Hải Mang Ngưu toàn thân run lên.

Trực tiếp bất tỉnh nhân sự!

Sùi bọt mép!

Bất tỉnh nhân sự!

Diệp Thần ra tay chém xuống.

Một cái pín bò dài ba mét lập tức bị chém đứt.

Hắn nói với Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương.

“Cầm lấy!

Cái này rất bổ.

Hai người các ngươi đủ ăn rồi.” Quả muội vừa nắm lấy trong tay, lập tức ngớ người.

Đại não Tuyết Lỵ Dương trống rỗng!

Mặt Bạch Hạo Thiên bên cạnh đỏ bừng.

Long Cửu thì cười đến mức tang tâm bệnh cuồng.

Hắc Quả Phụ yếu ớt hỏi một câu.

“Trụ Tử ca, chúng em muốn là... là thịt đùi.” “Quả muội, cái này cũng là đùi!

Cái đùi thứ năm!” Hắc Quả Phụ còn muốn nói thêm.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh vội vàng kéo Hắc Quả Phụ.

Sau đó ghé vào tai cô ấy thì thầm nói.

“Quả muội, cái này là đồ tốt, ăn vào rất bổ cơ thể, hơn nữa... hắc hắc...” “Tuyết tỷ, chị nói gì?

Hơn nữa cái gì?” “Quả muội, hơn nữa, ăn không hết, còn có thể dùng nữa.” Tuyết Lỵ Dương nói xong liền ha ha cười lớn, đi về phía trước.

Để lại Hắc Quả Phụ với vẻ mặt ngớ người.

Dùng?

Dùng cái gì?

Cô nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu.

Cô gọi lớn về phía Tuyết Lỵ Dương đang đi cùng Trụ Tử ca, Bạch Hạo Thiên và những người khác.

“Tuyết tỷ, chị nói cái thứ này có thể dùng, rốt cuộc dùng như thế nào vậy?” Tuyết Lỵ Dương: ...

Bạch Hạo Thiên: ...

Diệp Thần: ...

Tuyết Lỵ Dương giả vờ không nghe hiểu, còn ngượng ngùng nói một câu.

“Quả muội, đừng nói bậy, chị khi nào nói câu đó.” Kết quả điều mà Tuyết Lỵ Dương không ngờ tới là.

Hắc Quả Phụ dùng giọng to hơn vừa nãy, vang vọng đến long trời lở đất.

Hét lớn: “Chị vừa nãy rõ ràng đã nói!

Nói ăn không hết có thể dùng!

Rõ ràng đã nói!

Chị nói mà!” Tiếng hét này vừa vang lên, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương tái nhợt.

Cô nhìn màn hình bình luận trực tiếp như tuyết rơi.

Nhẹ nhàng nói một câu: “Cái chết xã hội này, chết triệt để rồi!” Trương Khởi Lân nghỉ ngơi một lúc, lại nhặt thêm củi, nhóm lửa lẩu cháy lớn hơn một chút.

Y kiếm thêm một ít rau dại, bỏ vào nồi.

Lúc đầu, y thấy con Tây Hải Mang Ngưu kia quỳ xuống trước Diệp Thần, biết Trụ Tử cũng không có nguy hiểm gì.

Sau đó sương mù càng lúc càng dày đặc, y cũng không biết Trụ Tử rốt cuộc đi đâu.

Ngay lúc đó, vài bóng người ẩn hiện trong sương mù.

Trương Khởi Lân nhanh chóng đứng dậy.

"Trụ Tử, Trụ Tử, ngươi không sao chứ?" "Không sao cả, Muộn Du Bình, nhìn xem ta mang gì cho ngươi này." "Ngươi chẳng phải cắn lưỡi muốn ăn thịt sao, đến đây, cho ngươi ăn no một thể!" Trương Khởi Lân nhìn kỹ, Diệp Thần cùng với Long Cửu và Bạch Hạo Thiên phía sau, mang theo hai cái đùi bò dài mấy mét, còn có một đống thịt bò!

Trương Khởi Lân lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Khóe miệng y chợt cong lên.

"Cái loại chuyện này, cũng chỉ có Trụ Tử nhà ta mới làm ra được." Ngay lúc đó, Trương Khởi Lân thấy Hắc Quả Phụ cầm một thứ dài hơn ba mét, vừa đỏ vừa đen.

Trương Khởi Lân lập tức phản ứng lại.

"Cái này..." Trương Khởi Lân nhìn hai người phụ nữ kia, lại lắc đầu.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân bắt đầu ngồi bên nồi, xiên thịt bò ăn lẩu.

Hắc Quả Phụ chạy tới.

"Trụ Tử ca, chúng ta cũng muốn ăn lẩu." Bạch Hạo Thiên và Long Cửu vừa đặt thịt bò xuống, bọn họ rõ ràng thấy lẩu của Tiểu Ca và Trụ Tử ca thơm lừng như vậy, trong lòng không khỏi ghen tị.

Trương Khởi Lân liếc nhìn Hắc Quả Phụ và những người khác.

Y nhẹ nhàng nói một câu.

“Trụ Tử.” Diệp Thần vốn đang gắp thịt cho mình và Trương Khởi Lân, nghe Muộn Du Bình gọi mình một tiếng, lại nhìn xung quanh mấy người đang vây quanh, nước miếng chực trào ra.

Diệp Thần quay người lục trong túi, lấy ra một gói lẩu Hậu Lao.

“Các ngươi, tự mình làm đi.” Hắn chỉ vào nồi lẩu mình và Trương Khởi Lân đang ăn.

“Cái nồi này, các ngươi không được đụng vào.” Sau đó, hắn ném gói lẩu cho Hắc Quả Phụ.

Hắc Quả Phụ là người rất dễ thỏa mãn, đối với cô ấy mà nói, như vậy đã rất tốt rồi.

Cô ấy vội vàng nhận lấy.

“Cảm ơn Trụ Tử ca!

Ha ha!

Tuyết tỷ, Thiên Thiên tỷ, mau tới đi.” Tuyết Lỵ Dương vội vàng đi theo.

Long Cửu lập tức bắt đầu đào bếp.

Bạch Hạo Thiên thực ra trong lòng cũng không có ý kiến gì.

Anh ta vốn không phải là người nhỏ nhen.

Chỉ là!

Trái tim anh ta lại có chút buồn.

Hai người đàn ông tuyệt mỹ như vậy.

Một Trụ Tử ca tốt như vậy.

Trong lòng anh ta tràn đầy bi thương. . . . . .

“Muộn Du Bình, đây là thịt đùi trước, lại đây, cái này ngon lắm!” Trương Khởi Lân cúi đầu lại, cắn một miếng.

“Ừm, không tệ, Trụ Tử.

Ngon!

Ngon!” “Muộn Du Bình, miếng thịt ức này cũng ngon.

Lại đây!

Ăn một miếng.” Trương Khởi Lân lại cúi đầu cắn một miếng.

“Ừm, ngon ngon, Trụ Tử, ngươi cũng ăn đi.” “Muộn Du Bình, miếng thịt thăn lưng này cũng ngon, có độ dai!

Nhanh lên nhanh lên, thử một miếng đi.” Trương Khởi Lân cười không ngớt.

“Trụ Tử, ta ăn không kịp rồi.

Ngươi đừng gấp nha.” “Trụ Tử, lại lại lại, ngươi cũng ăn nha!

Ta đút cho ngươi.” Diệp Thần cúi đầu lại, cắn một miếng.

“Ối da, ngon thật đó!

Không ngờ nha!

Thật sự không ngờ đó.” “Trong không gian dưới Tây Hải Cuồng Sa này, lại có lẩu thịt bò để ăn.” Diệp Thần cười lớn một tiếng.

“Muộn Du Bình, ngươi nói có đúng không, ngươi vừa muốn ăn thịt, con Tây Hải Mang Ngưu kia, liền tự mình dâng tới cửa.” Trương Khởi Lân: ...

Ngay lúc này!

Trong vụ khí ở vịnh nước nông xa xa.

Một con Tây Hải Mang Ngưu đang nằm, máu chảy đầy mình, nước mắt lưng tròng, phảng phất như đang chịu đựng sự tra tấn khủng khiếp về thể xác và tinh thần.

Nó đau khổ phát ra một tiếng tuyệt vọng.

“Mu.....mu.....” ...

Chương 304

...

Khi Trương Khởi Lân và Diệp Thần ăn no nê.

Bạch Hạo Thiên, Hắc Quả Phụ, Tuyết Lỵ Dương, Long Cửu bọn họ mới vừa nấu xong nước lẩu.

Mấy người vô cùng phấn khích.

Vây quanh nồi lẩu thơm lừng, thịt bắt đầu được cho vào.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần dọn dẹp đồ của mình.

Rửa sạch nồi niêu xoong chảo.

Diệp Thần đóng gói tất cả lại.

“Muộn Du Bình, ngươi có muốn ngủ một lát không.

Ta vừa nãy đã ngủ rồi.” “Không cần đâu, hôm nay không buồn ngủ, chúng ta đi tiếp thôi.” “Được rồi.

Đi thôi!” Hai người đứng dậy, đi về phía sâu trong đầm lầy phủ đầy sương mù.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương ăn rất vui vẻ.

Hai người vừa ăn vừa gắp thịt cho đối phương.

Chỉ có Bạch Hạo Thiên, đũa rõ ràng đã gắp một miếng thịt bò, nhưng anh ta lại ngẩn ngơ nhìn hai bóng lưng dần biến mất trong sương mù xa xa.

Ánh mắt Bạch Hạo Thiên vô cùng u buồn.

Một giọt lệ âm thầm trượt dài trên gương mặt thanh tú.

Lúc này.

Hắc Quả Phụ đưa cho Bạch Hạo Thiên một tờ khăn giấy.

“Thiên Thiên tỷ, có phải lẩu cay bay vào mắt chị không?

Mau lau đi.” Bạch Hạo Thiên phản ứng lại, gật đầu.

Nhét miếng thịt bò trên đũa vào miệng.

Thịt bò rất thơm và dai.

Nhưng!

Anh ta lại hoàn toàn không nếm được mùi vị gì. ... ...

Trương Khởi Lân và Diệp Thần vừa đi vừa nói chuyện.

Chuyện trên trời dưới biển, những chuyện thú vị của nhân gian.

Trương Khởi Lân kể một số chuyện đạo mộ trước đây của mình, đôi khi phổ cập kiến thức cho Diệp Thần.

Còn Diệp Thần thì đa số là nói đùa, trêu chọc Trương Khởi Lân.

Gần đây, Diệp Thần vẫn luôn suy nghĩ một chuyện.

Đó là vấn đề về vai trò sắp tới của mình.

Diệp Thần có cảm giác rằng mức độ nhập vai đã đạt đến, đã có thể chuyển sang vai trò tiếp theo.

Nhưng hắn lại đau lòng một khi tính cách mình thay đổi.

Liệu Muộn Du Bình có thích ứng được không.

Hắn nghe Muộn Du Bình nói về thông tin bí cảnh Nguyệt Lão và Vân Thâm Bất Tri Xứ, nói rằng trong bí cảnh tính cách nhân vật sẽ thay đổi.

Vậy thì, đến lúc đó.

Diệp Thần thuận thế thay đổi vai trò của mình.

Chẳng phải là vừa khéo sao!

Vì vậy gần đây hắn vẫn không nghe theo yêu cầu của hệ thống.

“Trụ Tử, ngươi xem mặt đất càng lúc càng khô ráo.

Nếu ta đoán không sai, e rằng rất nhanh lại đến sa mạc rồi.” “Muộn Du Bình, ngươi nói khu đầm lầy vừa rồi, chỉ là một thung lũng dưới sa mạc, ra khỏi thung lũng lại phải nhìn thấy cuồng sa ngập trời sao?” Trương Khởi Lân gật đầu.

Y kéo tay Diệp Thần.

“Chỗ này ngươi phải đi sát theo ta, Trụ Tử.

Cát ở đây rất dễ sụp lún.” “Muộn Du Bình, trước đây ngươi nói ngươi đã từng đến Tây Hải Cuồng Sa này.

Chỗ này chẳng lẽ ngươi cũng đã đến rồi sao?” “Ta hình như là đi cùng chú của ta, lúc đó ta còn nhỏ, chú ấy vẫn luôn tìm kiếm thứ gì đó.

Cụ thể chúng ta đã đến đâu, ta không nhớ rõ.” “Nhưng mà, Trụ Tử, điều ta nhớ rõ chính là, chú ta lần đó đã không công mà về.” Diệp Thần hơi ngần ngại.

Hắn đoán, chẳng lẽ ở đây cũng có một viên Thiên Châu.

Chẳng lẽ chú của Muộn Du Bình, Trương Giác, là đến tìm Thiên Châu sao?

Rất có khả năng.

“Muộn Du Bình, trước đây nghe người ta nói, chỗ này là mộ táng của một cái Quỷ Quân Sư gì đó.

Ngươi nói là ai?” Trương Khởi Lân lắc đầu.

“Trụ Tử, đã có thể gọi là Quỷ Quân Sư, chắc chắn Kỳ Môn Độn Giáp vô cùng lợi hại, ngươi phải dựa sát vào ta, đừng rời khỏi ta.” “Không đâu mà, ngươi đuổi ta đi, ta cũng không đi.

Ta chính là một cục kẹo cao su, dính chặt chặt chặt lấy ngươi.” Trương Khởi Lân nhếch khóe miệng, kéo quần Diệp Thần.

“Đi thôi!

Đi thôi!

Cái miệng dẻo quẹo của ngươi.” Chiều tối.

Đầm lầy đã hoàn toàn biến mất.

Xuất hiện trước mặt hai người, lại là vùng đất cát mênh mông.

Chất đất cát khá cứng, không có nhiều cát như vậy.

Trên đó mọc đầy các loại cây xương rồng có gai và nhiều loại cây họ đại kích không có lá.

Ngay lúc đó.

Diệp Thần thấy có một cái cây rất lớn và rất kỳ lạ.

Cái cây này toàn thân đều là cành cây xanh mướt dày đặc.

Nhìn từ xa, rất giống cây liễu.

Nhưng mà, cành cây to hơn cây liễu rất nhiều.

“Muộn Du Bình, cây gì thế này, sao lại không có lá vậy.” “Cây này gọi là Quang Côn Thụ.

Cây này lớn chậm, lớn được như vậy, chắc phải có mấy nghìn năm.” Lời của Trương Khởi Lân vừa dứt.

Không ngờ Diệp Thần lại đột nhiên “khà khà” cười lớn.

“Muộn Du Bình, cái cây này thật sự giống ngươi đó.

Hắc hắc...” “Đương nhiên, ta chỉ là nói ngươi trước đây thôi.

Ngươi xem Quang Côn, còn mấy nghìn năm.” Trương Khởi Lân nhếch khóe miệng.

“Trụ Tử, lại đây lại đây.” “Làm gì.

Phi lễ ta à?” “Trên cổ ngươi có thứ gì đó, ta giúp ngươi gỡ xuống.” “Ồ!” Diệp Thần đi tới.

Kết quả Trương Khởi Lân một tay đột nhiên nhét vào nách Diệp Thần.

Y dùng sức cù lét.

Khiến Diệp Thần đột nhiên cười ha hả.

Hắn không ngừng chạy trốn, Trương Khởi Lân bám sát cù tới cù lui.

“Muộn Du Bình, được được được, ngươi lợi hại, ngươi lợi hại... ta nhận thua ta nhận thua... ha ha...” Ngay lúc đó.

Trương Khởi Lân một tay kéo Diệp Thần ra sau lưng mình.

Y chăm chú nhìn Quang Côn Thụ kia.

“Trụ Tử, cẩn thận.

Cái cây này có điều quái lạ.” Diệp Thần nhìn kỹ.

Trên Quang Côn Thụ này không chỉ có những cành cây xanh thô, mà còn treo hàng trăm, hàng nghìn con Lục Liễu Xà màu xanh.

Từng con rắn phun ra cái lưỡi đỏ chót.

“Trụ Tử, loại rắn này có kịch độc, nọc độc của nó có tính ăn mòn rất mạnh.

Chúng ta rời khỏi đây đi.” Diệp Thần gật đầu.

Loại rắn này rất nhiều, đối với Diệp Thần mà nói cũng không có uy hiếp gì.

Quan trọng là nọc độc có tính ăn mòn rất ghê tởm.

Vạn nhất làm hỏng da, ảnh hưởng đến nhan sắc thì rất không

đáng.

Khoảnh khắc cái cây này xuất hiện.

Toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu lập tức bùng nổ.

“Vừa nãy tổ chương trình nói cái Quang Côn Thụ này là cây giữ cổng, đây là ý gì?

Ai giải đáp với.” “Loại Quang Côn Thụ này thường được trồng trước mộ táng.

Mà vùng sa mạc hầu như không có bóng mát, cái cây này rất hiếm, rắn sẽ trú ngụ trên cây.” “Thì ra là vậy, là một loại quan hệ cộng sinh nhỉ.

Con rắn này nhìn ghê quá.” “Cái đó không quan trọng, đi vào cổ mộ này mới đáng sợ!

Mộ có cây giữ cổng đều là đại hung chi mộ.” Ngay lúc cuộc thảo luận trên livestream đang diễn ra sôi nổi.

Trương Khởi Lân cũng kể cho Diệp Thần biết tình hình này.

“Trụ Tử, xem ra chúng ta đi đúng chỗ rồi!

Bát Môn trong Kỳ Môn Độn Giáp là: Hưu Môn, Tử Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Khai Môn, Kinh Môn, Sinh Môn, Cảnh Môn.” Diệp Thần biểu thị mình chẳng hiểu gì cả, hắn ngây ngốc nhìn Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân nhìn ánh mắt cầu tri như khát của hắn.

Y lại tiếp tục nói.

“Hưu Môn ở cung Khảm nhất, Tử Môn ở cung Khôn nhị, Thương Môn ở cung Chấn tam, Đỗ Môn ở cung Tốn tứ, Khai Môn ở cung Càn lục, Kinh Môn ở cung Đoài thất, Sinh Môn ở cung Cấn bát, Cảnh Môn ở cung Ly cửu, Trung ngũ cung vô môn.” Diệp Thần: ...

“Muộn Du Bình, ngươi có thể đơn giản hóa một chút không.

Cái ngươi nói này hơi hơi có một chút phức tạp.

Trái tim ta gần đây đều bị ngươi câu đi mất rồi, thực sự là chỉ số IQ không theo kịp nhan sắc.” Trương Khởi Lân mỉm cười.

Lại nói.

“Trụ Tử, nói chuyện nghiêm túc.” “Được được được, nghiêm túc đây, Muộn Du Bình, ngươi nói đi.” “Đơn giản hơn thì là, Sinh Môn trong Bát Môn, chính là cái Quang Côn Thụ kia!

Quang Côn Thụ chặn Sinh Môn ở đó, thì đại biểu rằng bảy cánh cửa còn lại dưới mộ táng đều là Tử Môn.” Diệp Thần nghe vậy, trên mặt hơi lộ vẻ tức giận.

“Cái thứ Quỷ Quân Sư gì đó, thiết lập nhiều cơ quan như vậy làm gì.

Không thấy mệt à.” “Muộn Du Bình, vậy chúng ta làm sao vào đây?

Ta cảm thấy hay là chúng ta nhổ cái cây này lên.

Cái Quang Côn Thụ này mất đi, Sinh Môn chẳng phải sẽ xuất hiện sao.” Trương Khởi Lân nhìn cái Quang Côn Thụ đằng kia, nhẹ nhàng nói.

“Trụ Tử, cái này không được đâu, cây này mà nhổ, cát đá lập tức sụp lún, cửa và đường hầm đều sẽ bị bịt kín.” Trên livestream cũng đang bàn tán sôi nổi về cái Sinh Môn duy nhất này, còn có người đã tìm ra tư liệu về loại rắn này.

“Vừa nãy một chuyên gia cổ sinh vật học nói, loài rắn này là Lục Liễu Xà, tốc độ siêu nhanh, nọc độc có tính ăn mòn rất đáng sợ, nọc độc có thể ăn mòn sắt thép.” “Tôi cũng đã xem tư liệu chuyên gia công

bố, nhưng loài rắn này có một khuyết điểm, đó là nó rất thích bóng râm, một khi phơi nắng quá một tiếng, sẽ chết." "Thấy hàng trăm hàng nghìn con rắn này, thật sự là ghê tởm quá, Trụ Tử ca và Tiểu Ca, các anh mau rời đi đi, đừng để nọc độc làm tổn thương da thịt." Trương Khởi Lân từ xa nhìn cái Quang Côn Thụ kia, xung quanh cái cây này đều là cát mềm.

Một khi đào cây đi, chắc chắn sẽ gây ra sụp lún, sau khi cát sụp lún, đường mộ sẽ hoàn toàn bị bịt kín.

Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân hơi nhíu mày.

Hắn không khỏi lo lắng.

Hắn suy nghĩ một chút, cái Quang Côn Thụ có đường kính ít nhất ba mét này, trên nó có rất nhiều Lục Liễu Xà, quan trọng là loài rắn này còn thích bóng râm.

Ở vùng sa mạc này mà thích bóng râm, vậy thì chỉ có một khả năng.

Cái cây này thông đến bóng râm, có lẽ khi mặt trời mọc, loài rắn này sẽ trốn trong đường mộ bên dưới.

Xung quanh Quang Côn Thụ toàn là cát, vậy thì chỉ có một khả năng.

Diệp Thần trực tiếp cầm Trảm Phách Đao đi về phía Lục Liễu Thụ.

Trương Khởi Lân lo lắng kêu lên: "Trụ Tử, nọc độc kia có tính ăn mòn, đừng lại gần." "Muộn Du Bình, không sao đâu!

Đợi ta ở đây, ta đi xem thử!" Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao, từng bước từng bước tiếp cận cái Quang Côn Thụ khổng lồ bị Lục Liễu Xà bò kín kia.

Muộn Du Bình không hy vọng hắn sử dụng Trảm Phách Đao Vạn Giải, nói là sẽ làm tổn hại đến căn bản cơ thể, tổn hại tuổi thọ.

Diệp Thần trước mặt y, trong tình huống bình thường, đều sẽ không sử dụng thủ đoạn nghịch thiên, nghịch âm dương đó.

Chương 305

Hàng trăm hàng nghìn con Lục Liễu Xà, mỗi con đều dài hơn ba mét.

Loại rắn này quanh năm sống trong mộ địa, được âm khí tưới nhuận, nên gan lớn hơn rắn bình thường rất nhiều.

Chúng thấy Diệp Thần cầm đao đi tới.

Từng con ngẩng đầu rắn lên, phun ra cái lưỡi đỏ chót, tích tụ nọc rắn của mình, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Khán giả đều lo sốt vó.

Bọn họ bây giờ không lo Trụ Tử ca sẽ không đánh lại, Trụ Tử ca là người có thể đánh chết cả cá voi sát thủ, quái vật bạch tuộc.

Bọn họ chỉ là không muốn những nọc rắn ghê tởm này, làm tổn hại đến da thịt, hoặc là dung nhan của Trụ Tử ca.

Trong lòng đông đảo fan hâm mộ, Trụ Tử ca bây giờ chính là một mỹ nam tuyệt thế, không thể có bất kỳ sự vấy bẩn nào.

Tuy nhiên!

Ngay lúc mọi người đang vô cùng lo lắng.

Diệp Thần đột nhiên cầm Trảm Phách Đao, một đao bay ra!

Chỉ nghe "vù" một tiếng.

Trảm Phách Đao lập tức nhanh chóng bay về phía Quang Côn Thụ.

Chưa đầy ba giây.

"Rầm" một tiếng.

Trảm Phách Đao dài một mét trực tiếp cắm vào Quang Côn Thụ.

Ban đầu những con Lục Liễu Xà này đều giận dữ nhìn Trảm Phách Đao!

Thậm chí có một số Lục Liễu Xà đã phun ra nọc độc.

Tuy nhiên!

Ngay lúc đó.

Trảm Phách Đao phát ra một luồng khí đen nhàn nhạt.

Trong nháy mắt!

Những con Lục Liễu Xà này cứ như thấy quỷ, tất cả đều chui vào thân cây, chưa đầy một lúc, hàng nghìn con rắn độc biến mất hoàn toàn.

Diệp Thần đi đến dưới cây, nhấc Trảm Phách Đao, nhảy vọt lên!

Hắn leo lên đỉnh Quang Côn Thụ.

Quả nhiên!

Trên cây này chi chít những vết thủng, chắc chắn là đường hầm mà những con Lục Liễu Xà này chui ra chui vào.

Diệp Thần vung Trảm Phách Đao, một đao chém đứt cành cây Quang Côn Thụ.

Ngay lúc đó!

Phép màu đã xảy ra.

Cái cây này lại là cây rỗng ruột!

Một đường hầm rỗng ruột!

Ai có thể nghĩ được!

Ai có thể nghĩ được!

Diệp Thần cười lạnh một tiếng, vốn dĩ cái Quang Côn Thụ này

mọc trên Sinh Môn, canh giữ cửa mộ.

Những kẻ đạo mộ không có cách nào với nó, nếu nhổ cây đi, thì cát mềm sẽ sụp lún.

Nhưng mà!

Ai có thể nghĩ rằng những con Lục Liễu Xà trông hung tợn kia lại vô tình tiết lộ bí mật của cái cây này.

Lục Liễu Xà thích bóng râm, khi mặt trời mọc phải tránh né.

Ở vùng hoang mạc cát vàng mênh mông này, tìm đâu ra bóng râm.

Vậy thì!

Rất có khả năng cái cây này là rỗng ruột.

Diệp Thần đoán đúng rồi!

Trương Khởi Lân thấy biểu cảm của Diệp Thần, y đã đi tới.

"Muộn Du Bình, cái Quang Côn Thụ này lại là rỗng ruột!" Trương Khởi Lân nhảy lên đỉnh cây, thấy cái lỗ cây, trong nháy mắt mừng rỡ.

Y kích động vỗ vỗ Diệp Thần, giơ ngón tay cái lên.

"Trụ Tử, Trụ Tử, ngươi thâm tàng bất lộ nha!" "Muộn Du Bình, đùa thôi, ta thâm tàng bất lộ nhiều thứ lắm, ngươi muốn xem thì ta cho ngươi xem bất cứ lúc nào." Trương Khởi Lân trong nháy mắt hiểu ra.

Y nhìn chằm chằm Diệp Thần ba giây.

"Trụ Tử, ngươi lại không đứng đắn." "Ai, Muộn Du Bình, ta không đứng đắn chỗ nào, thứ ta nói thâm tàng bất lộ là một nốt ruồi trên eo ta.

Ngươi nghĩ đi đâu rồi." "Cái Muộn Du Bình nhà ngươi, bây giờ tư tưởng cực kỳ không đứng đắn, cả ngày nghĩ bậy nghĩ bạ, nhìn thấy ta

là hai mắt sáng rực.” Trương Khởi Lân: ...

Trương Khởi Lân cầm đèn pin chiếu vào trong lỗ cây, tối đen như mực.

Trông có vẻ khá sâu.

Y vừa định xuống, liền bị Diệp Thần giữ lại.

“Lúc này, ca ca Trụ Tử nhà ngươi không tiên phong, vậy sao được.” “Muộn Du Bình, đi theo ta, đừng lạc mất.” Lời vừa dứt.

Diệp Thần một chân đạp vào lỗ cây, trực tiếp nhảy xuống.

Cái lỗ cây này không cao ba mươi mét như bề mặt sa mạc.

Diệp Thần hạ xuống khoảng hơn 50 mét, dùng Trảm Phách Đao cắm vào rễ bên trong lỗ cây.

Hắn từ từ đáp xuống đất.

Hắn còn chưa kịp nhìn xung quanh, đã nhìn chằm chằm lên đỉnh lỗ cây.

Thấy Trương Khởi Lân sắp đáp xuống.

Diệp Thần vươn tay ôm chặt lấy y.

Trương Khởi Lân đáp đất an toàn.

Bên dưới lỗ cây này thực sự nối liền với một đường mộ rộng ba mét.

Con đường mộ này thẳng tắp dẫn về phía xa.

Hai bên vách đá đường mộ có rất nhiều lỗ nhỏ, trong các lỗ đều là loại Lục Liễu Xà vừa nãy.

Vừa nhìn thấy Trảm Phách Đao trong tay Diệp Thần.

Tất cả Lục Liễu Xà đều chui vào trong lỗ, ngay cả đầu cũng không dám lộ ra.

“Trụ Tử, chúng ta đi thôi.” Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, thẳng tiến về phía trước.

Diệp Thần bám sát phía sau.

“Muộn Du Bình, đi chậm một chút, với kinh nghiệm đạo mộ phong phú hai tháng của ta, ở đây rất có thể có cơ quan.” “Trụ Tử, với kinh nghiệm đạo mộ phong phú nghìn năm của ta, con đường mộ này không có cơ quan.” Diệp Thần: ...

“Muộn Du Bình, vì sao ở đây không có cơ quan?” “Đây là tầng bề mặt sa mạc, rất dễ sụp lún, xung quanh vách đá không tiện bố trí cơ quan.” Diệp Thần chợt bừng tỉnh.

“Muộn Du Bình, thật lợi hại.

Kinh nghiệm đạo mộ nghìn năm của ngươi quả nhiên hơn xa kinh nghiệm đạo mộ mấy tháng của ta.” Trương Khởi Lân suýt nữa lại bị hắn chọc cười, y lắc đầu.

Vội vàng đi về phía trước.

Con đường mộ này dài khoảng một cây số.

Càng đi càng nóng, càng đi càng nóng.

Hai người đi đến đổ mồ hôi đầm đìa.

Bọn họ đi mãi cho đến cuối con đường mộ.

Trước mặt xuất hiện một vách đá sâu hun hút.

Đáng sợ là bên dưới vách đá này, có hơi nóng khủng khiếp bốc lên.

Đứng trên vách đá cứ như đang ở trong phòng xông hơi.

Trương Khởi Lân cũng nóng đến đổ mồ hôi đầm đìa.

Diệp Thần vội vàng lấy khăn ướt ra lau mồ hôi cho Trương Khởi

Lân.

“Muộn Du Bình, chúng ta phải xuống dưới đó sao?” Trương Khởi Lân gật đầu.

“Muộn Du Bình, bên dưới này có phải là suối nước nóng không, hơi nước bốc lên nghi ngút.” “Rất chắc chắn, ước chừng nhiệt độ sẽ rất cao, chúng ta cứ ở đây thích nghi nhiệt độ một lát, rồi hãy xuống.” Diệp Thần biết Trương Khởi Lân có ý gì.

Trong trường hợp bình thường, khi đi vào nơi lạnh giá hoặc cực kỳ nóng.

Không thể đột nhiên xông vào.

Như vậy các chức năng cơ thể không thể thích nghi, rất có thể sẽ ngất xỉu.

Nên thích nghi một chút trong môi trường tương đối gần, rồi mới hành động.

Diệp Thần tìm một hòn đá lau sạch.

Hắn ngồi một bên, Trương Khởi Lân tựa vào hắn ngồi xuống.

“Muộn Du Bình, ăn thịt bò!” Diệp Thần khi ăn lẩu thịt bò hôm qua, đã nấu chín rất nhiều thịt bò dư thừa mang theo.

“Trụ Tử, uống nước.

Nhưng mà, phải uống tiết kiệm.

Bên dưới này nóng như vậy, chúng ta chắc chắn sẽ tiêu hao rất nhiều nước.” Ngay lúc đó.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân nghe thấy tiếng bước chân từ lối đi họ vừa đến.

Chắc chắn là những kẻ đạo mộ khác đã đến.

Khóe miệng Diệp Thần nhếch lên một nụ cười tà mị.

Chương trình livestream, có thể cho rất nhiều tuyển thủ nắm bắt thông tin ngay từ đầu.

Đặc biệt là tuyến đường di chuyển của Trương Khởi Lân và Diệp Thần, có nhiều người theo dõi nhất.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân trong lòng rất rõ.

Nhưng chưa bao giờ ngăn cản, thậm chí Diệp Thần còn không bịt kín cái lỗ cây mà mình đã đi qua.

Nguyên nhân chính là: để cho những kẻ ham công tiếc việc kia đi dò đường, dù sao thì bọn họ căn bản cũng chẳng được gì.

Sau đó Diệp Thần và Trương Khởi Lân ngồi hưởng lợi.

Lúc này.

Đại sảnh tổ chương trình.

Đạo diễn kiêm MC chương trình thám hiểm mộ, Lệ Dĩnh.

Cô ấy đang nói chuyện với hai nhân viên sản xuất chương trình.

"Đạo diễn, hiện tại chương trình thám hiểm mộ chỉ còn chưa đến 300 người, hôm qua lại có 50 người rút lui." "Đúng vậy, đạo diễn, hình như độ khó thám hiểm mộ táng càng lúc càng lớn, lần trước ở Á Đặc Lan Đế Tư Hải Để, hơn một trăm đạo mộ giả căn bản đều không vào được." Lệ Dĩnh suy nghĩ một chút.

Nói.

"Cái này là xem điểm.

Bọn họ muốn rút lui hoặc cảm thấy độ khó quá lớn, không vào mộ táng cũng không có cách nào.

Tùy bọn họ." "Các anh thông báo cho đội kỹ thuật, tiết lộ thông tin

lộ trình của Tiểu Ca và Trụ Tử ca cho những đạo mộ giả bình dân khác, xem có nâng cao tỷ lệ tham gia không." "Nhưng mà, các anh nhớ kỹ, không được tiết lộ cho nhân viên của các gia tộc lớn, nếu phát hiện có nhân viên có ý đồ bất chính thì báo cho tôi ngay lập tức, tôi sẽ tìm cách thông báo cho Tiểu Ca và Trụ Tử ca." Hai nhân viên sản xuất chương trình vội vàng gật đầu.

Bọn họ tuy bề ngoài vẫn luôn gật đầu, nhưng trong lòng toàn là dấu hỏi.

Vị đạo diễn Lệ Dĩnh này rõ ràng biết rất nhiều nguyên tắc không thể phá vỡ.

Lại còn bảo chúng ta nếu phát hiện nguy hiểm, cô ấy sẽ tự mình thông báo cho Tiểu Ca và Trụ Tử ca.

Rốt cuộc là vì sao chứ? ... ...

Diệp Thần và Trương Khởi Lân tựa lưng vào nhau ngồi trên một hòn đá.

Diệp Thần đã đi vào giấc mộng.

Trương Khởi Lân ngủ được vài phút liền tỉnh dậy.

Y vẫn luôn chú ý đến mấy người vừa vào.

Họ là ba anh em bá khí Giảm Phổ Trại.

Lão đại, Ốc Thận Hư.

Lão nhị, Ốc Yêu Toan.

Lão tam, Ốc Dương Nuy.

Ba anh em, một đường vượt qua chông gai, nổi bật trong vòng tuyển chọn thám hiểm mộ ở trong nước.

Sau đó tham gia giải đấu lớn thám hiểm mộ toàn cầu này.

Chương 306

Lần trước ở Á Đặc Lan Đế Tư Hải Để mộ táng.

Ba người này cứ loanh quanh dưới biển, căn bản không tìm thấy lối vào.

Sau khi không công mà về.

Lần này bọn họ học được bài học, vẫn luôn liên lạc với trong nước.

Lấy thông tin từ livestream của Tiểu Ca và Trụ Tử ca.

Đây không phải sao.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần vừa mới xuống đây không lâu, bọn họ đã theo sau tới rồi.

“Tiểu Ca, Trụ Tử... ca.” “Suỵt!” Trương Khởi Lân trực tiếp làm một động tác im lặng.

Ý là bọn họ đừng làm phiền Diệp Thần ngủ.

Ba người thấy Trương Khởi Lân và Diệp Thần đang ngồi nghỉ ở đây.

Bọn họ ngược lại lại có chút phấn khích không rõ nguyên do.

Vốn dĩ đi theo sau lo không tìm thấy bảo bối, bây giờ lại chạy đến phía trước rồi.

Ba người làm một động tác ôm quyền.

Sau khi chào hỏi, bọn họ liền chạy đến chỗ vách đá, bắt đầu buộc dây thừng.

“Thận Hư ca, bên dưới này rốt cuộc là chuyện gì, sao lại nóng như

vậy!" "Yêu Toan đệ, có thể là suối nước nóng, ngươi xem hơi nước bốc lên nghi ngút kìa." Ốc Dương Nuy nhìn tình huống này, phấn khích lắm.

"Thận Hư ca, anh còn nhớ không, cái suối nước nóng lớn mờ ảo của Giảm Phổ Trại chúng ta." "Đương nhiên nhớ rồi!

Ba anh em chúng ta một tuần đi bảy lần, sao ta có thể không nhớ chứ." Ốc Yêu Toan quay lại nhìn Ốc Dương Nuy.

"Dương Nuy đệ đệ, đều tại ngươi và đại ca, làm cho ta bây giờ vẫn còn đau lưng mỏi gối." Ba người vừa nói chuyện vừa nắm dây thừng bắt đầu trượt xuống.

Khán giả fan của Giảm Phổ Trại, rất nhiều người đều tập trung trong livestream của bọn họ.

Ba người này ở Giảm Phổ Trại nổi tiếng như cồn.

"Thích Yêu Toan ca ca quá, nghe tên anh ấy, tôi liền biết anh ấy là một người đặc biệt đặc biệt có trách nhiệm, đặc biệt đặc biệt nỗ lực." "Tôi thích Thận Hư ca ca, nghe nói anh ấy luôn là sinh mệnh bất chỉ, phấn đấu bất tức." "Sao các người đều không thích Dương Nuy ca ca chứ, tôi thấy anh ấy cũng tốt mà, anh ấy nếu cứ như vậy, mỗi ngày an an tĩnh tĩnh, một chút không làm phiền người khác.

Tốt biết bao." "Tầng ba, ngươi thật sự nghĩ quá nhiều rồi, ngươi đừng nghĩ Dương Nuy ca ca tốt đến vậy.

Nguồn gốc tên của Yêu Toan ca ca và Thận Hư ca ca, ngươi nghĩ là không có căn cứ sao." Ngay giữa lúc một đám quần chúng ăn dưa đang thảo luận điên cuồng.

Trương Khởi Lân đã ôm Diệp Thần vào lòng.

Trương Khởi Lân dứt khoát để đầu Diệp Thần gối lên đùi mình.

Diệp Thần ngủ mê man.

Trương Khởi Lân nhìn cái cửa động ở vách đá xa xa một lúc, ba anh em đã xuống rồi.

Cứ nhìn mãi, Trương Khởi Lân cũng có chút buồn ngủ.

Y trực tiếp tựa vào vách đá phía sau ngủ thiếp đi. ... ...

Ba anh em Giảm Phổ Trại, lúc đầu cảm thấy rất nóng rất nóng.

Ba người không ngừng trượt xuống.

Cứ trượt mãi, thì phát hiện sau khi thích nghi, dường như không còn nóng nữa.

Ba người vẫn cứ nói nói cười cười trượt xuống.

Nhưng mà!

Lúc này!

Đối với tổ chương trình mà nói, vô cùng kinh ngạc.

Vì căn cứ vào chức năng đo nhiệt độ của vòng tay livestream.

Nhiệt độ dưới vách đá mà ba anh em Giản Bộ Trại xuống, đã lên tới 50 độ.

Theo lẽ thường ba người này chắc chắn đã nóng đến phát cáu, thậm chí là ngất xỉu.

Nhưng mà, tổ chương trình và khán giả livestream lại thấy bọn họ tinh thần phấn chấn, không ngừng nói chuyện.

“Thận Hư ca, em thấy thoải mái quá, em không muốn mặc quần áo nữa.” Ốc Dương Nuy cởi hết quần áo của mình ném xuống.

“Em cũng vậy, không mặc cũng được!

Em bây giờ cảm thấy toàn thân có sức lực dùng không hết!” Ốc Thận Hư cũng cởi bỏ quần áo của mình.

Ốc Yêu Toan cũng vậy, cùng nhịp điệu với anh trai và em trai, ném quần áo của mình đi.

Ba người thao tác thần kỳ này, làm cho tổ chương trình và livestream sụp đổ.

Cái này vốn dĩ mọi người đến xem thám hiểm mộ.

Kết quả!

Lại xem thành chương trình tạp kỹ khỏa thân chạy!

Ba người một đường xuống, cuối cùng cũng đến tận cùng.

Bên dưới này lại là những suối nước nóng lớn nhỏ.

Toàn bộ suối nước nóng đều bốc hơi nghi ngút.

Điều này làm cho ba người vui mừng khôn xiết.

"Thận Hư ca, mau, mau, tắm suối nước nóng!" "Yêu Toan đệ đệ, lại đây, chỗ này thoải mái." "Yêu Toan ca ca, lại chỗ em, suối nước nóng này nhiệt độ thật tốt." Ba người vừa bước vào suối nước nóng.

Livestream lập tức chấn động.

Vòng tay livestream hiển thị nhiệt độ: 55 độ.

Tổ chương trình phát cái nhiệt độ này ra.

Toàn cầu chấn động.

"60 độ là người đã bị bỏng chết rồi, 55 độ bọn họ làm sao chịu được?" "Bọn họ không biết bị bỏng sao?

Không cảm giác sao?

Các người xem da bọn họ đều đỏ lừ đỏ lừ rồi." "Sao tôi lại cảm thấy bọn họ rất không đúng, có phải đã mất đi cảm giác đau rồi không?" "Trong sương mù ở nơi này, rất có thể có thứ gì đó khiến người ta mê hoặc." Lúc này.

Ba anh em vẫn đang vừa nói chuyện vừa tắm.

Chỉ là tần suất nói chuyện đã không còn thường xuyên như vừa nãy nữa.

“Yêu Toan ca, anh nên qua chỗ em.

Anh đã ở đó với đại ca lâu như vậy rồi.” “Dương Nuy đệ, đại ca gọi ngươi qua, cùng nhau tắm đi.” Con số trên thiết bị hiển thị dữ liệu của tổ chương trình vẫn luôn thay đổi.

Lúc này!

Toàn bộ livestream đã điên loạn, vì trên thiết bị hiển thị nhiệt độ vòng tay livestream, nhiệt độ suối nước nóng đã lên tới 75 độ.

Mà ba người này, vẫn còn ở bên trong.

Hành động của bọn họ đã khá chậm chạp.

Nhưng.

Bọn họ vẫn không ra khỏi dòng nước nóng này, vội vàng leo lên.

Lúc này.

Ốc Thận Hư thấy Ốc Dương Nuy đang không ngừng ăn thứ gì đó.

Miệng nhai chóp chép.

“Dương Nuy đệ, ngươi ăn.....ngươi ăn gì?” “Thịt đó, thơm lắm.....thơm lắm.” Ốc Thận Hư lơ mơ, toàn thân anh ta đã mất hết tri giác.

Anh ta không biết mình đang làm gì.

Anh ta chỉ nghe Dương Nuy đệ nói mình đang ăn thịt.

“Dương Nuy đệ, ngươi ăn thịt ở đâu vậy.

Cho ta ăn một ít.” “Chính là ở đây này.

Miếng thịt trên này, đã chín rồi.” Ốc Dương Nuy nháy mắt ra hiệu cho bên cạnh mình.

Sau đó, anh ta lại cố hết sức vươn cánh tay mình ra.

Cánh tay anh ta đã hoạt động rất khó khăn.

Anh ta giơ thứ mình vừa ăn lên.

Rồi đưa cho Ốc Thận Hư.

Ốc Thận Hư nhìn thấy, cũng cắn một miếng.

Quả nhiên rất thơm.

Anh ta ăn rất ngon miệng!

Anh ta vừa cười vừa ăn.

Tuy nhiên!

Khán giả livestream đã sợ ngây người.

Bọn họ vô cùng hoảng sợ nhìn hai người trong suối nước nóng.

“Các người có thấy không, miếng thịt hai người bọn họ đang gặm lại là hai cánh tay của Ốc Yêu Toan.” “Ba người này có phải ngốc rồi không, bị nước sôi sống sờ sờ bỏng chín.

Cũng không chịu ra.

Thành thịt luộc hết rồi.” “Ôi, thảm nhất là Yêu Toan ca ca, đáng thương quá, bị hai huynh đệ này ăn hết rồi.” “Bọn họ đã mất ý thức rồi, ngất xỉu rồi, cho nên, căn bản không biết mình đang làm gì.” Ngay lúc đó.

Tổ chương trình và khán giả thấy một cảnh tượng còn đáng sợ hơn.

Ngay lúc mọi người đang điên cuồng la hét bảo ba người này mau rời khỏi suối nước nóng sôi sùng sục.

Lão đại Ốc Thận Hư vẫn còn giãy giụa nói chuyện.

Lão tam Ốc Dương Nuy miệng cũng đang từ từ cử động.

Tuy nhiên!

Giây tiếp theo.

Đột nhiên!

Đầu của hai người này gục xuống.

Sau đó.

Đầu liền nổi trên mặt nước.

Thân thể bên dưới lại đã không còn từ lúc nào.

Điều này thật sự làm khán giả sợ đến tái xanh mặt.

"Cái thứ chuyện quỷ dị gì thế này?

Vì sao rõ ràng miệng còn đang nói chuyện, mà thân thể lại không còn?" "Chết tiệt!

Tối nay không ngủ được rồi.

Cái này đáng sợ quá!" "Vừa nãy chuyên gia của tổ chương trình nói, thần kinh của bọn họ đã bị tê liệt từ lâu, căn bản không cảm nhận được bất kỳ cảm giác đau đớn nào." "Quan trọng là thân thể sao lại không còn?

Cái này quỷ dị quá!" Ngay lúc tổ chương trình đang vô cùng kinh ngạc.

Nhân viên thao tác chuyển góc nhìn, đặt vào vòng tay livestream của ba anh em rơi xuống đáy nước.

Lập tức!

Từng con cá nhỏ, chỉ dài năm sáu ly, màu đỏ, đang bơi điên cuồng dưới nước.

Cá ăn thịt người?

Trong loại nước này sao lại có cá ăn thịt người?

Nước nhiệt độ cao như vậy!

Đúng lúc tổ chương trình định xem kỹ con cá này rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ nghe.

"Rắc" một tiếng.

Vòng tay livestream trực tiếp bị cắn thành mảnh vụn. ... ...

Khi Diệp Thần tỉnh dậy.

Thấy mình đang gối đầu lên đùi Trương Khởi Lân.

Hắn vội vàng nhẹ nhàng đứng dậy, xem xem đùi Trương Khởi Lân có bị hắn đè đỏ lên không, có bị hắn đè tê liệt không.

Trương Khởi Lân tựa vào vách đá ngủ thiếp đi.

Chương 307

Diệp Thần yên lặng ngồi bên cạnh y, nhìn y.

Trên gương mặt sạch sẽ tinh tế của Muộn Du Bình.

Mang theo một loại hàn khí nhàn nhạt như băng tinh.

Trông vô cùng đẹp mắt.

Diệp Thần trong khoảnh khắc đó.

Lại nhìn đến ngây người. . . . . .

Khi Trương Khởi Lân tỉnh dậy.

Diệp Thần vội vàng lấy nước cho y uống.

Nhiệt độ ở đây cao hơn bên ngoài, khát nước là chuyện rất bình thường.

Diệp Thần tắt vòng tay livestream của mình và Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân biết Diệp Thần chắc chắn có chuyện gì đó.

"Muộn Du Bình, ngươi cho ta xem lưng ngươi." Trương Khởi Lân không biết Diệp Thần làm gì, trực tiếp cởi áo trên của mình.

Diệp Thần chăm chú nhìn vào đồ hình Cửu Đại Thiên Châu trên lưng y.

Trong đó có một viên Thiên Châu màu đỏ rực như ngọn lửa.

"Muộn Du Bình, viên Thiên Châu màu đỏ lửa này, có liên quan đến lửa không." Trương Khởi Lân gật đầu.

"Theo ấn tượng của ta thì là vậy, hình như là Xích Diễm Thiên Châu." "Môi trường ở đây nóng như vậy, ta có cảm giác.

Liệu Xích Diễm Thiên Châu có ở đây không." Trương Khởi Lân

hơi nhíu mày.

Sau đó lại gật đầu.

“Bên này nóng như vậy, theo lý mà nói là vậy.

Nhưng mà, đây là mộ táng của Quỷ Quân Sư mà.

Điều này hình như cũng không hợp lý lắm.” Diệp Thần nghi hoặc không hiểu.

“Sao lại không hợp lý, Muộn Du Bình.” “Trụ Tử, thông thường thi thể hoặc âm linh đều phải tránh xa lửa, ai lại chôn mình cùng với lửa.” “Đúng vậy.

Mẹ kiếp!

Đúng là đạo lý này.” Trương Khởi Lân lại suy nghĩ một chút, tạm thời cũng không có đầu mối gì.

Dứt khoát đứng dậy.

“Trụ Tử, chúng ta cứ xuống trước rồi tính.” “Được, đi thôi!” Livestream lại được mở, trong thông báo cũng không có tin tức giá trị gì.

Hai người buộc dây thừng rất nhanh, đều là nút thắt sống có thể thu hồi.

Vốn dĩ Trương Khởi Lân nói chỉ dùng một sợi dây, tức là chỉ buộc một sợi dây.

Diệp Thần lại lo lắng bên dưới có nguy hiểm, nhìn vách đá bốc hơi nghi ngút này.

Diệp Thần rất không yên tâm.

Thế là hắn lại buộc thêm một sợi dây nữa.

Hai người cùng nhau, từng bước từng bước trượt xuống.

Trương Khởi Lân cũng không còn là cái tính cách làm một lần đến cùng nữa.

Diệp Thần cũng không còn là cái tính cách qua loa không quan tâm nữa.

Hai người không chỉ chú ý đến dây của mình, mà còn luôn quan tâm đến dây của đối phương.

Mười phút sau.

Hai người xuống đến đáy.

"Muộn Du Bình, ở đây thật sự nóng quá!

Trời đất quỷ thần ơi!" "Ối giời, Muộn Du Bình, ngươi xem còn có nhiều suối nước nóng như vậy." "Muộn Du Bình, hay là chúng ta cùng nhau tắm đi." Diệp Thần vừa nói, liền muốn cởi quần áo.

Hắn cầm áo trên của mình, vừa cởi được một nửa.

Livestream liền bùng nổ.

"Nhanh lên nhanh lên!

Tôi muốn ăn thịt!" "Trụ Tử ca, giơ tay lên một chút, tôi ẩn phạm lỗi rồi!" "Tôi còn muốn xem Tiểu Ca, nhanh lên đi.

Suối nước nóng, sự mê hoặc của ngươi đến mãnh liệt hơn nữa đi." Trương Khởi Lân hơi chút hoảng hốt.

Y vừa ngửi thấy một chút mùi, Kỳ Lân Huyết lập tức phát nhiệt.

Y lập tức tỉnh táo lại.

Y một tay nắm chặt lấy Diệp Thần.

"Chỗ này có vấn đề.

Trụ Tử." Diệp Thần lập tức tỉnh ngộ.

U Minh Nhãn của hắn có thể nhìn rõ mọi huyễn cảnh, thức biệt

mọi sinh linh.

Nhưng mà.

Đối với loại thuốc thôi miên trong không khí này, lại không có tác dụng lớn.

Diệp Thần vừa nãy, đặc biệt muốn chính là.

Mau mau nhảy vào tắm suối nước nóng!

Tắm cho thật sảng khoái.

Cứ như ba anh em Giảm Phổ Trại vừa nãy.

Bọn họ nhảy vào dòng nước nóng, hoàn toàn mất đi ý thức.

Trương Khởi Lân đi đến bên cạnh hồ nước suối nước nóng.

Dùng tay thử một chút.

Nhiệt độ này trước đó là trên 60 độ.

Y kéo Diệp Thần.

"Trụ Tử, chúng ta đi tiếp về phía trước, ở đây có rất nhiều hồ nước, xem có hồ nào nhiệt độ thích hợp không, để ngươi tắm một chút." "Ồ!

Chỗ này quả thực làm người ta rất hưng phấn.

Hơi nóng bốc lên từ suối nước nóng không biết là sao, ngửi thấy làm ta huyết mạch phún trương." Trương Khởi Lân kéo Diệp Thần trực tiếp đi về phía trước, men theo bờ suối nước nóng.

Các hồ nước suối nước nóng ở đây lớn nhỏ khác nhau.

Liên tiếp nhau.

Hơn nữa nhìn kỹ, nhiều màu nước cũng không giống nhau.

Thật sự rất kỳ lạ!

Điều kiện địa chất nào mới có thể hình thành nơi tinh xảo như vậy.

“Muộn Du Bình, nếu chúng ta mở một trung tâm tắm rửa ở đây, thì sẽ có tiền tài không ngừng chảy vào.” “Ngươi xem, bãi tắm tự nhiên, đa tình điều.” “Trụ Tử, ai lại chạy đến mộ táng dưới lòng đất này để tắm suối nước nóng.” “Hắc hắc, cũng đúng.

Muộn Du Bình, thế giới mà ta ở trước đây, nếu ở đâu có suối nước nóng tự nhiên, ở đó nhất định sẽ xây khách sạn, sau đó xây thành bãi tắm.

Kinh doanh hưng thịnh.

Một năm mấy chục triệu, mấy trăm triệu tùy ý kiếm.” Trương Khởi Lân không hề nghĩ ngợi, ôn hòa nói.

“Trụ Tử, chúng ta không thiếu số tiền đó.” Diệp Thần: ...

Diệp Thần trong lòng thật sự ghen tị với kiểu nói chuyện “phàm là ngươi cứ nói” này.

Mấy chục triệu, mấy trăm triệu cũng chỉ là một chút tiền.

Trương Khởi Lân đi một đoạn, thấy suối nước nóng hơi nóng không quá lớn, liền dừng lại sờ nước.

Xem nhiệt độ có thích hợp không.

Cuối cùng ở khu vực ven, tìm thấy một suối nước nóng trong vắt.

Nước ở đây vì giao thoa với một con suối nhỏ bên cạnh.

Cho nên nhiệt độ khoảng 40 độ.

Rất thích hợp, rất thoải mái.

“Trụ Tử, có thể tắm rồi, ngươi chẳng phải muốn tắm sao?” Diệp Thần bắt đầu ném quần áo của mình đi.

Vừa định ném quần, đột nhiên bị Tiểu Ca một tay nắm lấy.

“Livestream, đừng quá triệt để.

Lộ hết rồi.” Diệp Thần cười ngượng ngùng, nhảy vào suối nước nóng.

Lúc này trên người hắn chỉ còn lại một chiếc quần đùi.

Toàn bộ livestream trên thế giới, các nhóm fan hâm mộ, lập tức bùng nổ!

Vì cập nhật fan cũ, hiện tại sách đã bị gỡ xuống, sách không còn thì không tìm được nữa.

Sắp kết thúc rồi.

Các fan hâm mộ từng người từng người một bám sát trước màn hình livestream, nước miếng chảy ròng ròng.

“Oa tắc, tôi thật sự lần đầu tiên nhìn thấy Trụ Tử ca, cơ bụng sao mà đẹp thế.

Tôi sắp ngất rồi.” “A Vĩ chết rồi!

A Vĩ chết rồi!

Tôi căn bản không thể kiểm soát nhịp tim của mình!” “Tôi thật mong đợi, tôi thật mong đợi Tiểu Ca cũng xuống.

Tôi thật mong đợi.

Trời ơi, trái tim bé bỏng của tôi.” “Các người đám người này à, nhìn chồng tôi như vậy, không sợ tôi tức đến treo cổ tự tử sao?” Trương Khởi Lân đứng trên suối nước nóng.

Diệp Thần ở dưới nước, suối nước nóng thật thoải mái.

“Muộn Du Bình, xuống đây đi.” Trương Khởi Lân không biết là vì ngại hay vì kích động, trên mặt hơi hồng lên một chút.

Diệp Thần đi tới.

Chuẩn bị đóng vòng tay livestream.

Đột nhiên thấy trên livestream vô số quà tặng đang bay điên cuồng.

“Ta là Chu Trúc Thanh của ngươi, đã tặng một chiếc máy bay lớn, cầu xin đừng đóng livestream.” “Để đàn ông yêu mệt mỏi, đã tặng ngươi một trăm xô dầu, cầu xin đừng đóng livestream.” “Ta là Tiểu Yêu Tinh, đã tặng ngươi một vạn chai sữa dưỡng da, cầu xin đừng đóng livestream.” “Tình nhân nhỏ của Trụ Tử ca, đã tặng ngươi hai chiếc Lamborghini, cầu xin ngươi mau lái xe.” Dòng bình luận này vừa xuất hiện.

Lập tức phong cách đã thay đổi.

Quà tặng xe hơi cho Diệp Thần cứ như mưa rào, chiếc này nối tiếp chiếc kia.

Điều này làm Diệp Thần phấn khích vô cùng.

Một chiếc xe quy đổi ra, phải mười vạn tệ đó.

Trời ơi.

Diệp Thần quá kích động rồi.

Địa vị hiện tại của mình, đơn giản là hơn cả ngôi sao.

Không đóng thì không đóng chứ, thật là.

Cứ để quà tặng bay tới tấp là được.

“Muộn Du Bình, mau xuống, mau xuống.” Chưa đầy ba giây.

Trương Khởi Lân cởi áo trên, trực tiếp nhảy vào suối nước nóng.

Diệp Thần vội vàng một tay nắm lấy y.

Trương Khởi Lân hơi căng thẳng.

“Trụ Tử, ngươi?

Không ổn đâu.” Diệp Thần lập tức hiểu ra ý nghĩa lời nói của Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình, cái đầu nghìn năm của ngươi, toàn nghĩ cái gì vậy.

Hắc hắc...” Diệp Thần kéo y dựa vào vách đá.

Hắn nháy mắt với Muộn Du Bình, ý là đồ hình Cửu Đại Thiên Châu trên lưng, không thể tiết lộ ra ngoài.

Diệp Thần tựa vào Trương Khởi Lân.

Hai người dựa sát vào nhau.

Hơi nước suối nước nóng lượn lờ.

Chương 308

Ấm áp thoải mái.

Diệp Thần lập tức cảm thấy tâm hồn say đắm.

“Muộn Du Bình, sảng khoái quá.

Dòng nước này, tắm thật thoải mái.” Trương Khởi Lân khẽ “ừ” một tiếng.

Thấy cảnh tượng hai người như vậy, fan hâm mộ cứ như phát điên.

“Vì sao máu mũi tôi cứ chảy mãi.

Ai có thể nói cho tôi biết.

Nguyên nhân gì vậy?” “Tôi cũng vậy nè, cả phòng ngủ của chúng tôi đều đang chảy máu mũi!

Làm sao bây giờ chứ.

Không cầm lại được.” “Các người đóng livestream đi, thì sẽ ổn thôi, tin tôi đi.” “Không được, nếu bỏ lỡ cảnh tượng này, tôi thà để máu mũi chảy khô.” Ngay lúc đó.

Trong cái suối nước nóng nhiệt độ chỉ có 40 độ, diện tích chỉ bốn năm mét vuông này.

Đột nhiên đáy nước bắt đầu chuyển sang màu đỏ.

Hai người bọn họ vẫn chưa phát hiện.

Nhưng mà!

Vì cánh tay của Tiểu Ca để dưới nước.

Khán giả livestream lại là người đầu tiên phát hiện ra những con

cá ăn thịt người màu đỏ này.

Cảnh tượng những con cá này ăn thịt ba anh em Giảm Phổ Trại vừa nãy, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Mọi người lập tức hoảng loạn không thôi.

“Trụ Tử ca, Tiểu Ca, có cá ăn thịt người kỳ lạ kìa, các anh mau dậy mau dậy!” “Trụ Tử ca và Tiểu Ca lợi hại quá, nhưng mà, tôi chỉ lo những con cá ăn thịt người nhỏ bé này sẽ cắn vào da thịt của bọn họ.” “Đúng vậy, răng của những con cá ăn thịt người nhỏ bé này sắc nhọn, hai người bọn họ lại không nhìn thấy, chẳng phải là gặp rắc rối rồi sao!

Ôi.” “Mẹ kiếp, Trụ Tử ca vẫn còn nằm ở đó, Tiểu Ca lại tựa vào hắn!

Đây là cảnh tượng thần tiên gì vậy.” Những con cá ăn thịt người rất nhỏ và màu đỏ càng lúc càng tụ tập đông hơn.

Tất cả vây quanh cơ thể bọn họ.

Càng lúc càng nhiều.

Fan hâm mộ khán giả càng lúc càng lo lắng.

Ai cũng biết những con cá ăn thịt người này rất đáng sợ, ăn thịt người không chớp mắt.

Nhưng mà!

Đột nhiên!

Phong cách này đã xảy ra một sự thay đổi.

Diệp Thần đặt tay lên vai Trương Khởi Lân.

Hắn một bộ cười toe toét, nhìn Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân trên mặt mang theo nụ cười.

Hai người lắc lư chân trong nước.

Chơi rất vui vẻ.

“Ha ha, Muộn Du Bình, cảm giác thế nào?

Sảng khoái không?” “Sảng khoái, Trụ Tử, ngươi hảo bổng.” “Ha ha, chân ngươi lại đây một chút, chỗ này thoải mái hơn.” “Trụ Tử, ngứa quá.” “Ta cũng ngứa quá.” “Muộn Du Bình, ta sắp không chịu nổi rồi.” “Trụ Tử, phải kiên trì.

Phải kiên trì.” Khán giả ngơ ngác!

Fan hâm mộ vô hạn chấn động!

“Cái tình huống quái gì thế này?

Hai người này chân chạm vào nhau, còn vui vẻ không thôi.” “Ngứa quá à?

Đây là ý gì.

Hai người này đang làm gì?

Ở một nơi nguy hiểm như vậy, làm như vậy, ồ ồ, kích thích quá.” “Nghe cuộc đối thoại của hai người bọn họ, tôi nghĩ lệch rồi!

Tôi thật sự nghĩ lệch rồi!” “Sao tôi lại cảm giác, hai người này, hai người này, hình như đang làm mát xa chân vậy.” “Không phải chứ?

Không phải chứ?

Cá ăn thịt người mát xa chân?” Điên rồi!

Mắt khán giả mở to.

Bọn họ căn bản không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Những con cá ăn thịt người này không những không cắn bọn họ.

Quan trọng là.

Còn làm mát xa chân!

Trong lúc khán giả đang ngơ ngác.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân lại thật sự đang tận hưởng mát xa chân.

Những con cá này rất nhỏ, Diệp Thần trực tiếp tiến hành ý niệm khống chế.

Khi cá ăn thịt người đang điên cuồng tụ tập, điên cuồng chuẩn bị ăn bữa tiệc lớn.

Đột nhiên bị Diệp Thần khống chế.

Từng con cá ăn thịt người, bắt đầu mát xa chân cho hai người bọn họ.

Nhẹ nhàng cắn những miếng da chết nhỏ trên chân và đùi của hai người.

“Muộn Du Bình, ngươi thật được đó, ta sắp không chịu nổi rồi.” “Kiên trì, Trụ Tử!

Ngươi nhất định làm được.” Khán giả: ...

Cái này.

Cái cuộc đối thoại này.

Thật sự rất muốn mạng đó.

“Muộn Du Bình, nằm xuống, nằm xuống sẽ sảng khoái hơn.” “Ta không nằm, ngươi cứ nằm đi.” Khán giả: ...

Chưa đầy một lúc.

Hai người này thật sự đã nằm trong suối nước nóng.

Đầu gối lên vách đá bên cạnh.

Vô số cá ăn thịt người dày đặc, đang mát xa cho bọn họ.

Nước hồ ấm áp, vốn dĩ đã vô cùng sảng khoái.

Lại thêm mát xa nhẹ nhàng của cá ăn thịt người.

Diệp Thần không bao lâu đã đi vào giấc mộng.

Hắn ngủ rồi, nhẹ nhàng lật người.

Đầu lăn lên vai Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân đầu hơi nghiêng một chút.

Đột nhiên mỉm cười.

Y điều chỉnh cánh tay mình một chút, để Diệp Thần nằm thoải mái hơn.

Y dùng tay kia nắm tay Diệp Thần.

Cũng nhắm mắt lại.

Suối nước nóng thoải mái như vậy, nhiều cá nhỏ chăm chỉ mát xa như vậy.

Điều này làm Trương Khởi Lân lập tức thư giãn.

Mấy ngày nay thật sự chưa tắm rửa.

Thật thoải mái!

Thật thoải mái!

Nghĩ đến những lần đạo mộ trước đây, thật sự vô cùng gian nan, mỗi lần đều là ăn gió nằm sương.

Ai có thể tìm thấy.

Từ khi có Trụ Tử.

Mọi thứ này thật sự đã thay đổi.

Đạo mộ này thật sự cứ như đi du lịch vậy. ... ...

Cổ quốc phương Đông.

Tào Thị Hoàng Tộc.

Hoàng đế Tào Nhĩ đang triệu tập các tộc trưởng gia tộc lớn, quý tộc để họp.

Tào Nhĩ đoạn thời gian này rất kín tiếng.

Hắn không gây chú ý cho bất kỳ ai.

Hắn đã hoàn thành việc thích nghi với cơ thể mình, cũng hoàn thành việc nắm giữ hoàn toàn sức mạnh lôi điện.

Sức mạnh Lôi Đình Thiên Châu đã bị hắn hấp thu hoàn toàn.

Năng lực triệu hồi của bản thân hắn cũng đang không ngừng hồi phục.

Hắn nhớ lại vô số bùa chú và thần chú, thực lực của bản thân hắn cũng đang không ngừng hồi phục.

Lần này.

Hắn triệu tập các gia tộc lớn, chính là có chuyện quan trọng muốn làm.

Tào Bá ngồi ở vị trí cao nhất, lộ ra vẻ bá khí ngút trời!

Bên dưới đứng rất nhiều tộc trưởng và quý tộc.

Mọi người đều rất khó hiểu.

Vì sao trong đại sảnh này không có ghế.

Đặt vào trước đây, trong đại sảnh này chắc chắn là có ghế mà.

Một gia tộc mới nổi, Gia chủ Vương gia Vương Bái, anh ta vô cùng khó hiểu.

Anh ta cũng là một người nóng tính.

“Tào gia chủ, vì sao trên đại điện này không có ghế?” “Chẳng lẽ, là để chúng ta những tộc trưởng gia tộc này, cùng với quý tộc đều

đứng sao?" Trên mặt Tào Nhĩ không có biểu cảm gì.

Ảnh Tử đứng ở phía trước nhất đại điện, nhìn mọi người.

Hắn lạnh lùng nói: "Từ nay về sau, trên đại điện này, không có ghế." Mọi người lập tức bàn tán xôn xao.

"Ý gì?

Ảnh Tử.

Ngươi quá đáng rồi!

Ngươi tính là cái thứ gì." "Đúng vậy, dựa vào đâu, chúng ta các gia tộc lớn đều là chúa tể của Mộ Táng Tinh Cầu này, các ngươi dựa vào đâu?" "Đúng vậy, đúng vậy, quá đáng rồi.

Sao không cho chúng ta ngồi.

Trước đây đều là ngồi họp mà." Ảnh Tử quét mắt một vòng.

Lại nói một cách âm dương quái khí.

"Tất cả mọi người, nghe đây.

Sau này không những ở đây bất kỳ ai cũng không được ngồi, hơn nữa, các ngươi tất cả đều phải quỳ xuống!" Lời này vừa nói ra!

Lập tức bùng nổ.

Các tộc trưởng quý tộc đến tham gia hội nghị lập tức nổi giận.

Không ai từng chịu sự sỉ nhục như vậy.

Gia chủ Vương gia Vương Bái dẫn đầu mắng chửi.

"Các ngươi Tào Thị thật sự cho rằng mình là hoàng đế.

Lại còn bắt quỳ.

Thật là nực cười." "Quá đáng như vậy, chúng ta đi đây.

Họp cái hội chó má gì.

Thời đại nào rồi, còn kiêu ngạo đến thế.” “Đúng vậy, đúng vậy, quá đáng rồi.” “Phải đó, Lý gia chúng ta cũng không đồng ý.

Thật là nực cười.” Ba gia tộc lớn nhất Bạch gia, Ngô gia, Trần gia.

Chương 309

Tuy trong lòng rất bất mãn.

Nhưng mà!

Ba tộc trưởng mới nhậm chức của ba gia tộc đều là những người tinh ranh.

Bạch gia, Bạch Mang.

Trần gia, Trần Thải.

Ngô gia, Ngô Tứ Sát.

Bọn họ muốn xem tình hình cụ thể.

Tào Thị Hoàng Tộc đột nhiên như vậy, rất bất thường!

Ngay lúc đó.

Gia chủ Vương gia đã phẫn nộ đến cực điểm.

Hắn trực tiếp hất tay áo chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên!

Ảnh Tử đột nhiên thoắt cái đến bên cạnh hắn.

Trực tiếp một tay bóp chặt cổ Vương Bái.

Vương Bái bị nhấc lên không trung.

Mọi người lập tức nổ tung.

Từng người từng người một trên mặt tuy vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà!

Càng nhiều hơn là phẫn nộ.

"Ảnh Tử, ngươi quá đáng rồi!

Mau buông xuống!" "Ảnh Tử, binh đoàn đạo mộ các ngươi tuy lợi hại, nhưng có phải là đối thủ của tất cả mọi người không?

Đừng đắc tội tất cả mọi người." "Mau buông Vương Bái ra!

Buông xuống!" Ảnh Tử lạnh lạnh một tiếng cười.

"Rắc" một tiếng.

Cổ Vương Bái trực tiếp bị vặn đứt.

Sau đó.

Ảnh Tử ném thi thể hắn xuống đất.

Vương Bái giây trước còn phẫn nộ mắng người, đột nhiên liền biến thành tử thi.

Điều này làm mọi người lập tức tức giận đến cực điểm.

Lúc nào rồi.

Các gia tộc, cùng với quý tộc lại thấp kém như vậy.

Lại còn bị Tào Thị Hoàng Tộc đã suy tàn làm cho ra nông nỗi này.

Ngay cả Bạch gia, Trần gia và Ngô gia, đều phẫn nộ bất bình.

Tào Thị Hoàng Tộc này có phải điên rồi không.

Ảnh Tử lại hét một tiếng.

"Mọi người, quỳ xuống!

Bái kiến Hoàng!" Các đại gia tộc lý diện căn bản không ai lý hội.

Ngay lúc đó.

Sát thủ hộ vệ số một của Vương gia, Tác La.

Trực tiếp xông vào.

Vừa nãy anh ta đang ở bên ngoài hoàng cung Tào Thị canh gác.

Đột nhiên nghe thấy rất nhiều người đang bàn tán xôn xao.

Là vệ sĩ thân cận của gia chủ.

Bảo vệ gia chủ là trách nhiệm hàng đầu.

Không ngờ.

Gia chủ lại bị Ảnh Tử của binh đoàn đạo mộ giết chết.

Tác La vừa xông vào.

Liền lớn tiếng quát Ảnh Tử.

"Ảnh Tử, binh đoàn của các ngươi tuy lợi hại, nhưng cũng không thể ức hiếp người quá đáng!" "Lại dám giết gia chủ của ta, ta và ngươi không đội trời chung!" "Ảnh Tử, ta muốn khiêu chiến ngươi!" Tác La cầm một cây trường thương, thân thể vừa động, sát khí lập tức tràn ngập.

Là sát thủ số một của Vương gia Tác La quả nhiên danh bất hư truyền.

Ảnh Tử cười hai tiếng.

Thực lực của Tác La này hắn biết, ở kinh thành là có tiếng.

Chính là hắn Ảnh Tử cũng không có chắc chắn, trong thời gian rất ngắn chế phục anh ta.

Các tộc trưởng gia tộc bắt đầu trên mặt lộ ra vẻ chế giễu.

Bảo các ngươi Tào Thị Hoàng Tộc không hỏi trắng đen, liền trực tiếp giết gia chủ Vương gia.

Cái tên Tác La này khét tiếng.

Tào Thị Hoàng Tộc và binh đoàn đạo mộ tuy lợi hại, nhưng đó là trước đây.

Từ sau trận chiến lần trước của Diệp Thần và Trương Khởi Lân

ở kinh thành.

Tào Thị Hoàng Tộc bị giết đến gần như diệt tộc.

Các sát thủ xếp đầu của binh đoàn đạo mộ của Ảnh Tử đều đã chết.

Thấy Tác La trực tiếp khiêu chiến, mọi người đều hả hê.

Ngay lúc đó.

Tào Nhĩ đang ngồi trên ngai vàng hoàng đế đứng dậy.

Hắn bước xuống khỏi ngai vàng của mình.

Đi về phía sát thủ Tác La.

Mọi người đều kinh ngạc.

Thái tử nguyên thủy của Tào Thị Hoàng Tộc, cũng chính là hoàng đế Tào Thị Hoàng Tộc hiện tại Tào Nhĩ.

Từ nhỏ đã là một bệnh nhân yếu ớt.

Võ nghệ lại càng kém cỏi đến cực điểm.

Hắn đi qua như vậy.

Chẳng phải là tìm chết sao?

"Tào gia chủ, ta tìm Ảnh Tử báo thù, không liên quan đến ngươi, ngươi tốt nhất đừng xen vào chuyện này." Tào Nhĩ không nói gì.

Thẳng tiến về phía Tác La.

Tác La lo lắng.

"Tào gia chủ, ngươi còn tiến lên, ta sẽ không khách khí nữa!" Nào ngờ Tào Nhĩ căn bản không quan tâm đến anh ta.

Vẫn cứ đi về phía anh ta.

Tác La trực tiếp không cần biết ba bảy hai mươi mốt, trực tiếp

cầm trường thương liền đâm tới.

Ngay lúc mọi người đang vô cùng lo lắng.

Đột nhiên!

Trường thương của Tác La lại dừng lại giữa không trung.

Trường thương của anh ta dù thế nào cũng không thể đâm ra.

Cứ dừng lại trước mặt Tào Nhĩ.

Tác La dùng sức hết mình, trên đầu anh ta đầy mồ hôi.

Nhưng mà!

Vẫn không thể đâm ra.

Trên mặt Tào Nhĩ lộ ra nụ cười tà mị.

Một tay của hắn vươn ra.

Nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Tác La.

Trong nháy mắt!

Một tia sét màu xanh lam đột nhiên đánh xuống.

Chưa đầy một giây.

Tác La trong trận chiến rung chuyển của tia sét, hóa thành xác khô.

Thân thể Tác La cứ như bị thiêu rụi, khô quắt bốc khói.

Điều này làm tất cả mọi người đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Trong nháy mắt.

Gia chủ Bạch gia Bạch Mang đột nhiên quỳ xuống.

"Thần bái kiến Hoàng!" Trần gia, Ngô gia lập tức cũng phản ứng lại.

“Thần bái kiến Hoàng.” Rất nhiều gia tộc và quý tộc bên ngoài cũng vậy.

Đều quỳ xuống, miệng run rẩy không ngừng.

Ngay lúc đó.

Trên quảng trường bên ngoài hoàng cung.

Hơn năm mươi hộ vệ do Vương gia mang đến, từ bên ngoài xông vào.

Bọn họ vừa thấy thủ lĩnh Tác La của mình không ra, vội vàng xông vào xem thử.

Vừa nhìn thấy thi thể gia chủ.

Hơn năm mươi hộ vệ này lập tức rút đao.

Kết quả.

Ngay trong nháy mắt.

Tào Nhĩ chỉ tay về phía cửa.

Lập tức!

Nhiều tia sét đột nhiên nổ tung trên người hơn năm mươi người.

“Xì xì xì.....” “Xì xì xì.....” Chưa đầy ba giây.

Hơn năm mươi người, tất cả đều biến thành xác khô.

Mọi người đều kinh hãi!

Rất nhiều tộc trưởng gia tộc, lại trong khoảnh khắc đó, đại tiểu tiện mất kiểm soát!

Ngay khi Diệp Thần và Trương Khởi Lân đang ngủ.

Nhân viên giám sát chương trình đột nhiên chạy đến văn phòng của Lệ Dĩnh.

“Đạo diễn, đạo diễn, không hay rồi!

Dường như có nhân viên khả nghi.” Lệ Dĩnh vốn đang viết lách, nghe vậy liền lập tức chạy ra, cúi xuống màn hình chương trình.

Nàng vừa nhìn.

Trong đường hầm này có rất nhiều người mặc đồ xanh lam, đeo mặt nạ phòng độc.

Những người này trà trộn vào rất nhiều đạo mộ giả.

Trông họ cứ như người của Tào thị hoàng tộc vậy.

Huấn luyện nghiêm chỉnh, hành động nhất quán.

Thế nhưng!

Ngay khi Lệ Dĩnh vội vàng gửi tin nhắn nhắc nhở Tiểu Ca và Trụ Tử Ca, những người áo xanh này lại hoàn toàn không đi gây phiền phức cho Diệp Thần và Tiểu Ca.

Bọn họ trực tiếp tản ra, hướng thẳng đến lối đi ngoài cùng bên phải của suối nước nóng ngầm.

Điều này khiến Lệ Dĩnh vô cùng chấn kinh.

Những người này dường như biết bản đồ lăng mộ ngầm vậy.

Sao lại lợi hại đến thế.

Chương 310

Không cần phán đoán đường, cứ thế đeo mặt nạ phòng độc chạy thẳng vào.

Tốc độ lại còn cực nhanh.

Lệ Dĩnh vội vàng báo cáo tình hình này cho Quỷ Môn Lão Phật Gia.

Hoắc Hương Cô biết, chắc chắn là do Tào thị hoàng tộc giở trò.

Thế nhưng!

Quỷ Môn gần đây thực lực đại bất như tiền.

Rất nhiều nơi, rất nhiều ngành nghề đã bị Tào thị hoàng tộc xâm thực.

Nàng đã bắt đầu thu hồi nhân viên.

Nếu không phải bất đắc dĩ, nàng không muốn chọc giận Tào thị hoàng tộc. …… Cùng với những người áo xanh này đi xuống, còn có rất nhiều đạo mộ giả.

Bọn họ cũng lần lượt đeo mặt nạ phòng độc, những người không có mặt nạ phòng độc thì dùng khăn che miệng mũi.

Bọn họ đã nhận được tin tức trong livestream.

Không khí dưới vách đá này có vấn đề.

Dù sao thì các đạo mộ giả khác đâu thể so sánh với Trụ Tử Ca và Tiểu Ca, những người đứng đầu chuỗi thức ăn của loài người.

Bọn họ cân nhắc khám phá một chút.

Rất nhiều đạo mộ giả tự mình thành lập tiểu đội, tiểu tổ, tản ra

bốn phía. …… Diệp Thần và Trương Khởi Lân ngâm suối nước nóng quá thoải mái, thoáng chốc đã ngủ hai canh giờ (bốn tiếng).

Trương Khởi Lân tỉnh dậy từ trong mộng.

"Trụ Tử, chúng ta lại ngủ rồi." "Ngủ là chuyện quan trọng mà.

Muộn Du Bình, sau này chúng ta ngủ cả ngày lẫn đêm luôn." Trương Khởi Lân: "……" Đúng lúc này.

Toàn bộ vách đá ngầm truyền đến một tiếng gầm rống khủng bố.

Âm thanh này dường như muốn làm sập cả lăng mộ ngầm!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần chấn kinh không thôi!

Rất nhiều khán giả trong livestream cũng liên tục thắc mắc.

"Đây sẽ là thứ gì vậy?

Không giống tiếng gầm của Thi Vương." "Cách màn hình livestream mà âm thanh còn đáng sợ như vậy, chắc chắn là một con quái vật!" "Vừa nãy có nhiều người tiến vào như thế, bây giờ thì náo nhiệt rồi.

Những người này đều phải dậy thôi." "Tôi chỉ sợ lăng mộ ngầm này sập, Tiểu Ca và Trụ Tử Ca sẽ gặp nguy hiểm.

Những người khác sống chết ra sao tôi thật sự không muốn quản." Trương Khởi Lân nhíu mày.

Y nhìn xung quanh, phán đoán âm thanh dường như đến từ phía đông.

"Trụ Tử, ngươi có cảm thấy âm thanh này có chút quen thuộc không?" Diệp Thần lắc đầu.

Tiếng gầm rống mạnh mẽ như vậy, hắn thật sự chưa từng thấy qua.

“Muộn Du Bình, ngươi chắc chắn đã gặp nó trong ký ức của mình rồi.” Vừa thấy Muộn Du Bình lại đi hồi ức, nghĩ xem có tìm được manh mối không.

Diệp Thần vội vàng nói: “Đừng quan tâm là cái gì, chúng ta cứ lên là được.

Đi thôi.” Trương Khởi Lân gật đầu.

Hai người tay trong tay lập tức nhảy lên, mặc quần áo, đeo trang bị vật tư.

Sau đó đi về phía lối đi tận cùng phía đông.

Nơi đây quả thật càng ngày càng nóng.

Nhiệt độ càng ngày càng cao.

Nóng đến nỗi, thậm chí không thể dùng tay chạm vào vách đá bên cạnh.

Bởi vì nhiệt độ của vách đá còn nóng hơn cả không khí.

Mộ đạo này rất dài, bên trong khắp nơi đều là ngã rẽ và lối đi.

Ban đầu không có bất kỳ cơ quan nào.

Thế nhưng, khi hai người dần dần đi sâu vào bên trong.

Tình huống bắt đầu trở nên không ổn.

Trương Khởi Lân kéo Diệp Thần một cái.

Hai người chậm lại bước chân.

Đạo mộ nguy hiểm nhất không phải là gặp phải quái vật.

Quái vật còn có thể dễ dàng giết chết.

Nguy hiểm nhất chính là những cơ quan thần bí trong mộ đạo này.

Ngay lúc này.

Phía trước hai người, đột nhiên xuất hiện rất nhiều tiếng bước chân.

Trương Khởi Lân lập tức nắm chặt đao.

Bóng người đột nhiên xông tới, là mười mấy đạo mộ giả.

Vừa nhìn thấy Trương Khởi Lân, bọn họ hoảng hốt kêu lớn.

"Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, phía trước đột nhiên có đá lớn rơi xuống, mộ đạo bị chặn rồi." Trương Khởi Lân nhíu mày.

Tình huống không ổn!

"Trụ Tử, quay lại đường cũ!

Nhanh!" Hai người vừa định chạy.

Liền nghe thấy tiếng "cà sát cà sát" không ngừng vang lên từ hướng đến.

Ngay sau đó.

Tiếng "oanh long long" khổng lồ.

Một tiếng "phanh".

Trương Khởi Lân lập tức biết, mộ đạo này đã bị phong tỏa.

Mấy đạo mộ giả lòng nóng như lửa đốt, chạy đến đó xem.

Kết quả đúng là bị phong tỏa.

"Muộn Du Bình, hay là ta chặt cánh cửa đá này đi." "Loại cửa đá này thường nặng trên vạn cân.

Rất khó chặt động." Trương Khởi Lân dừng lại một chút, ngay sau đó lại nói: "Hơn nữa, dù có chặt được, cũng phải cẩn thận, rất dễ trực tiếp gây sụp đổ." Trương Khởi Lân đi đi lại lại trong mộ đạo này.

Mộ đạo phía trước, phía sau đều bị phong tỏa, không gian còn lại

bên trong chưa đầy trăm mét.

Diệp Thần ngồi đó uống nước, ăn snack cay.

Mười mấy đạo mộ giả khác đều điên cuồng oán trách lẫn nhau.

Đặc biệt là ba chị em Tùng Hạ (Matsushita) đến từ Nhật Bản: Tùng Hạ Thấu Hán Tử, Tùng Hạ Xuyên Khố Tử, Tùng Hạ Kết Khấu Tử.

"Khố Tử muội muội, ta đã nói rồi, lần này chúng ta đừng xuống!

Quỷ quân sư sa mạc này thần quỷ mạc trắc.

Ngươi cứ nhất quyết muốn đến." "Đúng vậy, ai, Khố Tử tỷ tỷ, ngươi đã hại chết chúng ta rồi.

Lối đi này bị đá vạn cân bịt kín.

Còn sống cái quái gì nữa." Tùng Hạ Xuyên Khố Tử lập tức nổi nóng.

Trực tiếp bắt đầu mắng người.

"Khấu Tử muội muội, ngươi còn mặt mũi mà nói, chính ngươi ngày nào cũng nói quỷ quân sư trong mộ đẹp trai thế nào, thi thể vạn năm không thối." Ba chị em Tùng Hạ, ngươi một câu, ta một câu bắt đầu oán trách lẫn nhau.

Đúng lúc này.

Diệp Thần đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó rơi trên người.

Hắn khẽ ngẩng đầu nhìn.

Cát rất mịn, từ từ chảy xuống.

Rất nhẹ, chảy rất chậm.

Diệp Thần lập tức đứng dậy.

Chạy đến chỗ Trương Khởi Lân đang nhìn cửa đá.

“Muộn Du Bình, cát!” Lời Diệp Thần vừa dứt.

Tiếng “hưu hưu……” liền lớn dần lên.

Lập tức toàn bộ đỉnh mộ đạo, bắt đầu đổ mưa cát.

Mười mấy đạo mộ giả lập tức la hét ầm ĩ.

Diệp Thần lập tức lấy ra một bộ quần áo, giơ lên.

Sau đó kéo Trương Khởi Lân vào lòng mình.

Hai người nấp dưới quần áo của Diệp Thần.

Cát ào ào rơi xuống.

Cứ như mưa lớn trên trời vậy.

Theo tốc độ này.

Không quá một canh giờ.

Mộ đạo này sẽ hoàn toàn bị cát vùi lấp.

Mà theo định lý được giới đạo mộ công nhận.

Đạo mộ giả gặp phải tình huống này, chắc chắn sẽ chết.

Hơn nữa!

Hầu như tất cả mọi người trước khi bị cát vùi lấp hoàn toàn, đều sẽ sợ hãi mà chết.

Cố gắng chống cự, cũng sẽ bị cát vùi lấp hoàn toàn, rồi chết ngạt!

Diệp Thần nắm chặt Trương Khởi Lân.

Hắn sốt ruột không thôi.

“Muộn Du Bình, ta trực tiếp dùng đại đao 40 mét chém nát cái nơi quỷ quái này đi.” “Trụ Tử, chúng ta sang bên đó xem thử.” Diệp Thần hai tay giơ quần áo lên, che chắn Trương Khởi Lân ở dưới.

Đi về phía cửa đá lớn mà Trương Khởi Lân chỉ.

Trương Khởi Lân muốn kiểm tra lại xem, liệu có thể thoát ra từ cánh cửa bên này không.

Tốc độ cát chảy vào càng lúc càng nhanh.

Đã ngập đến dưới bắp chân.

Ba chị em Tùng Hạ khóc thét điên cuồng, cố gắng níu lấy nhau.

Cát này rất mịn, chân ở trên đó căn bản không thể đứng vững.

Lập tức sẽ chìm xuống.

Càng lúc càng nhiều cát từ trên đổ xuống.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần vừa chạy đến đây.

Diệp Thần thấy mấy đạo mộ giả nằm ngổn ngang chặn đường.

Hắn lập tức gầm lên một tiếng.

"Cút ngay!" Đạo mộ giả sợ chết, nhưng càng sợ Trụ Tử Ca, kẻ được mệnh danh là Tử Thần.

Bọn họ vừa khóc thét, vừa lăn lê bò lết sang bên cạnh.

Diệp Thần dùng sức kéo Trương Khởi Lân, không để Trương Khởi Lân bị lún sâu.

Mà đùi Diệp Thần đã lún vào quá nhiều.

Trương Khởi Lân nhanh chóng kiểm tra cửa đá lớn này, căn bản không có bất kỳ cơ quan nào.

Cửa đá lớn cứng rắn chặn kín hoàn toàn toàn bộ lối đi.

Trương Khởi Lân sốt ruột muốn chết.

Trong lòng y không ngừng niệm: "Bồng, Nhuế, Hoạt, Phụ, Cầm, Tâm, Trụ, Nhậm, Anh" – Đối với pháp giải cứu Bát Môn khi đường hầm gặp ngõ cụt.

Trương Khởi Lân đối chiếu đi đối chiếu lại.

Theo pháp giải cứu Bát Môn.

Vị trí của Hoạt Môn (Cửa Sống) lại chỉ thẳng lên trên đỉnh.

Thế nhưng!

Trên đó cát đá tràn ngập, rõ ràng là tử lộ mà.

Chương 311

Mạo hiểm mở ra, chắc chắn sẽ có lượng lớn cát đá trực tiếp đổ xuống.

"Trụ Tử, nằm sấp xuống, đừng đứng." Trương Khởi Lân kêu một tiếng, vội vàng kéo Diệp Thần nằm sấp trên cát.

Cát càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều.

Bốn đạo mộ giả đã bị cát vùi lấp.

Vừa bị vùi lấp, không quá bốn giây.

Đồng hồ livestream của đạo mộ giả đã hiện lên chữ X màu đỏ lớn.

Nửa thân trên của ba chị em Tùng Hạ đã bị vùi.

Vốn dĩ Tùng Hạ Thấu Hán Tử vẫn luôn nằm sấp trên mặt cát.

Chân của cô ta chưa bị vùi.

Thế nhưng!

Hai cô em Tùng Hạ Xuyên Khố Tử và Tùng Hạ Kết Khấu Tử, không ngừng kéo cô ta.

Tùng Hạ Thấu Hán Tử cuối cùng không chống đỡ được.

Hai chân chìm vào trong cát lún.

Ba người lún ngày càng sâu.

Cát đã ngập đến trên eo.

Livestream vang lên một trận kinh hô.

Tất cả mọi người đều như phát điên mà nhìn chằm chằm vào màn hình livestream.

“Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, hai người nhất định không được có chuyện gì nha, ô ô……” “Sở dĩ Trụ Tử Ca không dám chém mở chỗ đó, là vì lo lắng trên đó toàn bộ là cát, sẽ trực tiếp sụp xuống.” “Mộ của quỷ quân sư này thật sự hại người không ít nha.

Hắn lại có thể làm được, dự đoán có người tiến vào liền đóng cửa đá lớn, khởi động trận cát đá.” Trương Khởi Lân nắm chặt Diệp Thần, bò về phía trước trên cát.

“Trụ Tử, nắm chặt ta!

Tuyệt đối không được buông tay!

Không được buông tay.” “Muộn Du Bình, nắm chặt vào.

Ta là thuốc dán chó, ngươi không vứt đi được đâu.” Trương Khởi Lân trong lòng suýt chút nữa bật cười, trong tình huống này.

Trụ Tử còn có thể phong khinh vân đạm như vậy.

Thật không hổ là Trụ Tử.

Trương Khởi Lân vừa bò về phía trước, vừa kiểm tra hai bên vách tường.

Xem xem có cơ quan nào không.

Đúng lúc này!

Ba chị em Tùng Hạ đã cận kề tuyệt vọng.

Cát đã vùi đến ngực bọn họ.

Cả ba đều sắp không thở nổi.

Bọn họ vừa nhìn thấy Trương gia (Trương Khởi Lân) bò đến từ bên cạnh.

Tùng Hạ Thấu Hán Tử lập tức vươn tay ra túm lấy Trương Khởi Lân.

Cô ta nghĩ có một điểm tựa, có thể giúp mình nhanh chóng bò lên.

Tay cô ta dùng sức túm lấy đó.

Sắp sửa túm được Trương Khởi Lân.

Đột nhiên!

Một thanh đại đao từ trên trời giáng xuống.

Cánh tay của Tùng Hạ Thấu Hán Tử lập tức bay lên.

Máu tươi văng tung tóe.

Tùng Hạ Thấu Hán Tử đau đớn khóc thét.

Vốn dĩ đã sắp bị cát vùi lấp, bây giờ lại bị chém mất một cánh tay.

Cô ta thê tâm liệt phế kêu lên.

"Tại sao lại chém tay ta, tại sao lại chém tay ta?" "Cái tay bẩn thỉu của ngươi, cũng xứng chạm vào y sao?" Diệp Thần vừa dứt lời.

Giơ đại đao lên liền trực tiếp chém tới.

"Ba ba ba……" Tùng Hạ Thấu Hán Tử trực tiếp bị đao chém chìm vào trong cát.

Đầu cô ta thậm chí còn bị chém biến dạng.

Hai cô em gái khác nhìn thấy tình huống, sợ đến toàn thân run rẩy.

Vốn dĩ đã cận kề cái chết ngạt.

Bị dọa một cái như vậy.

Lập tức cả hai đều ngất đi.

Không lâu sau.

Hoàn toàn bị cát vùi lấp.

Lúc này.

Trong mộ đạo còn sống sót ngoài Diệp Thần và Trương Khởi Lân ra, chỉ còn lại hai người.

Hai người kia cũng đang bò qua bò lại trên mặt cát, hoảng loạn tìm kiếm cơ quan.

Trương Khởi Lân nhíu chặt mày.

Y đã tìm khắp các vách tường mộ đạo và cửa đá lớn.

Căn bản không có bất kỳ cơ quan hay lối thoát nào.

Trương Khởi Lân sốt ruột đến nỗi trán đổ mồ hôi lạnh.

Cát không ngừng chảy xuống, rơi vào người y và Diệp Thần.

Diệp Thần một tay ôm chặt Trương Khởi Lân.

Lớn tiếng hỏi.

"Muộn Du Bình, ngươi vừa nói sinh môn ở trên đỉnh đầu?

Đúng không?" Trương Khởi Lân gật đầu.

Sinh môn tuy phán đoán là ở đỉnh đầu.

Thế nhưng!

Xưa nay!

Hễ gặp trận cát đá, ai cũng không dám dùng đao chém mở đỉnh đầu.

Cát đá đều từ trên mà đến.

Chém mở phía trên chẳng phải là trực tiếp tìm chết sao?

Nhìn không gian trong mộ đạo bị cát đá lấp đầy càng ngày càng ít.

Bắp chân Trương Khởi Lân cũng đã lún vào trong cát.

Mắt Diệp Thần hung hăng trừng một cái.

Lập tức hắc khí ngùn ngụt.

Ngay trong khoảnh khắc này.

Trảm Phách Đao trong tay hắn lập tức biến thành 40 mét.

Khói đen cuồn cuộn, trông cực kỳ đáng sợ!

“Muộn Du Bình, ôm chặt ta!

Tin ta!” “Dù trên đó có sập xuống, ta cũng phải chém nát chỗ này!” Trương Khởi Lân ôm chặt eo Diệp Thần.

Diệp Thần gầm lên một tiếng.

Một thanh Trảm Phách Đao dài 40 mét, trong nháy mắt chém lên phía trên.

“Phanh!” “Oanh long long……” Đỉnh vách đá phía trên trực tiếp bị chém mở.

Trong tích tắc!

Từng đống cát đá như hồng thủy ào ào đổ xuống.

“Muộn Du Bình, nín thở!

Ôm chặt ta!” Trương Khởi Lân lập tức chui vào lòng Diệp Thần.

Vùi mặt y vào lồng ngực Diệp Thần.

Giả như.

Hôm nay.

Thật sự là tuyệt cảnh, cứ thế này mà chết.

Trương Khởi Lân cũng không oán không hối tiếc!

Cát lún điên cuồng tràn vào.

Toàn bộ mộ đạo rất nhanh đã bị cát đá lấp đầy.

Livestream vang lên một tràng âm thanh bi thương, rất nhiều người gõ bàn phím.

“Quỷ quân sư cái quái gì!

Mẹ kiếp, hại Tiểu Ca của tôi, hại Trụ Tử Ca của tôi.” “Loại mộ táng này không nên đưa ra!

Tổ chương trình điên rồi à!

Mẹ kiếp!” “Chủ yếu là tầng cát đá quá dày, với lại cát quá mềm, căn bản không đứng vững được, người cứ chìm xuống.” Diệp Thần nín thở.

Tay hắn nắm chặt Trương Khởi Lân.

Trảm Phách Đao nằm trong tay.

Diệp Thần trong lòng khẽ giao tiếp với Trảm Phách Đao.

Cánh tay hắn không còn dùng sức được nữa.

Hắn nín thở cũng ngày càng khó khăn.

Trảm Phách Đao đến từ sự tương thông tâm linh, Diệp Thần đang không ngừng giao tiếp.

Ngay lúc này.

Trong Trảm Phách Đao truyền đến một âm thanh.

“Tiểu Kiếm Ba Ba.

Con đã nghe thấy tiếng gọi của người.” “Tiểu Kiếm Ba Ba, con sẽ đưa hai người ra ngoài!” …… Ngay dưới vách đá lăng mộ của quỷ quân sư này.

Có một khối đá cao độc lập.

Trên khối đá này đứng một nam tử âm tà gầy yếu.

Trong tay hắn cầm một thanh kiếm.

Phía sau theo sau một nam tử mặc đồ đỏ.

“Bệ hạ, Trụ Kình Thiên và Trương Khởi Lân đã bị chôn vùi dưới cát đá.” “Ảnh Tử, các ngươi tuyệt đối không được xem thường Trương Khởi Lân, càng không được xem thường Diệp Thần này.” “Vâng, Bệ hạ.” “Diệp Thần này mang khí tức của Tử Thần, Âm Thi Giới đã bắt đầu chú ý đến hắn.” Ảnh Tử nghe lời Hoàng đế Tào Nhĩ của Tào thị hoàng tộc.

Hắn vẫn cho rằng Trụ Kình Thiên và Trương Khởi Lân đã chết.

Cát đá sụp đổ đã được năm phút.

Người bình thường ai có thể nín thở năm phút, chắc chắn không thể.

Đúng lúc này.

Đột nhiên!

Nơi cát đá sụp đổ phía trước phát ra tiếng “oanh long long”.

Ngay sau đó.

Một thanh đại đao khổng lồ bốc khói đen, bay vút lên trời.

Ở cán đao, Diệp Thần một tay nắm chặt đại đao, một tay ôm chặt Trương Khởi Lân.

Ảnh Tử đột nhiên cảm thấy thất vọng, kế hoạch hoàn hảo như vậy.

Hắn bực bội giậm chân xuống đất.

Ảnh Tử quay đầu lại.

Vừa nhìn đã thấy Hoàng đế Tào Nhĩ đã xuống khỏi khối đá cao, đi về phía xa.

Ảnh Tử trong lòng bội phục sát đất.

Hoàng đế Tào Nhĩ hoàn toàn khác với phụ thân hắn, Tào Bá.

Chương 312

Hoàng đế Tào Nhĩ nhìn nhận mọi việc đều rất chính xác, có mưu lược, có thủ đoạn, có thực lực.

Ảnh Tử đôi khi còn hoài nghi, Hoàng đế Tào Nhĩ này không phải thật.

Hắn vội vàng đuổi theo.

"Bệ hạ, ngài quả nhiên đoán không sai, bọn họ đã thoát ra rồi." Tào Nhĩ lưng chắp tay, khẽ nói: "Đừng nghĩ Trương Khởi Lân đơn giản.

Y và phụ thân y, đều là tồn tại siêu phàm.

Không chỉ thực lực, mà còn là khí vận." "Ảnh Tử." "Thuộc hạ có mặt." Tào Nhĩ từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy đã ố vàng, đưa cho Ảnh Tử.

"Đây là địa đồ và bố trí cơ quan của chủ mộ thất.

Ngươi tiến vào đó, gọi người nằm trong quan tài đến gặp ta." Ảnh Tử chấn động, toàn thân run rẩy.

Hoàng đế Tào Nhĩ này rốt cuộc là thân phận gì, người nằm trong quan tài chẳng phải là quỷ quân sư nổi danh từ mấy ngàn năm trước sao?

Làm sao có thể nói đến gặp là đến gặp.

Tuy nhiên, Ảnh Tử căn bản không dám phản bác một câu.

Hắn đáp một tiếng, vội vàng tuân lệnh mà đi.

Tào Nhĩ chắp tay đứng đó.

Hắn nhìn Diệp Thần và Trương Khởi Lân đã thoát ra khỏi cát đá.

Khẽ nói.

“Trương Khởi Lân, ngươi thật sự khó đối phó hơn cha ngươi nhiều.

Tuy nhiên, cha ngươi thật sự không phải ta giết, dù ta muốn cũng không đánh lại.” “A a a……” Đúng lúc này.

Một nam tử tóc đỏ, mắt đỏ, da đỏ.

Từ trong bóng tối đi tới.

Hắn mỗi bước đi, đá dưới chân đều “tư tư” phát ra âm thanh.

Dường như đá sắp bị đốt cháy vậy.

Hắn cứ thế đi, hướng về phía Tào Nhĩ.

Nam tử tóc đỏ vừa đi tới, liền lập tức quỳ xuống.

“Chủ nhân.

Ta đến rồi.” Tào Nhĩ “a a” cười một tiếng.

“Xích Diễm, bao năm qua, ngược lại ngươi còn trẻ hơn không ít.” “Chủ nhân quá khen.” Tào Nhĩ ánh mắt sâu thẳm, nhìn nam tử tóc đỏ.

“Xích Diễm, ngươi đến tìm Hỏa Linh Châu đúng không?” “Vâng, Chủ nhân.” “Hỏa Linh Châu có tính bá đạo, ngươi có hấp thu được hay không còn là vấn đề.

Ngươi xác định muốn đi?” “Chủ nhân, thuộc hạ đã quyết tâm.

Ta nhất định phải đoạt Hỏa Linh Châu, trả thù Trương gia.” “À à, vậy ngươi đi đi.

Bất luận thành bại, xong việc đến Kinh Thành tìm ta.” “Vâng, Chủ nhân.” …… Diệp Thần và Trương Khởi Lân vừa bò ra từ cát đá phía dưới.

Hai người nằm trên một tảng đá lớn ở rìa.

Diệp Thần nắm chặt Trảm Phách Đao.

Vừa nói chuyện, vừa thở hổn hển.

“Muộn Du Bình, ngươi có biết, có biết ai đã cứu chúng ta không?” Trương Khởi Lân tựa vào Diệp Thần, vừa thở hổn hển.

Vừa nói: “Ai à, không phải Trụ Tử dũng cảm vô úy nhà chúng ta sao?” “Dũng cảm vô úy thì ta đúng là thừa nhận.

Nhưng, lần này Trảm Phách Đao bay lên trời, đưa chúng ta ra khỏi chỗ cát đá sụp đổ khổng lồ này, không phải công lao của ta đâu.” “Vậy là ai?

Chẳng lẽ là…… Trụ Tử, ngươi nói Tiểu Thiên Lưu sao?” “Trời ạ, Muộn Du Bình, sao cái đầu ngươi lại thông minh thế.

Đoán đúng ngay lập tức.” “Không đúng, phải là hai chúng ta tâm linh tương thông, một chút đã hiểu!

Như vậy mới đúng!” Trương Khởi Lân “a a” cười, khóe môi cong lên không khép lại được.

“Vậy Tiểu Thiên Lưu đâu, nó sao lại không ra ngoài?” “Đang ngủ đó, nó chỉ là nghe thấy ta hô hoán, rồi đưa chúng ta ra ngoài thôi.” “Được rồi.

Trụ Tử, lần đầu tiên ta cảm thấy không khí cũng là thứ tốt đẹp đến vậy.” Diệp Thần mắt đảo qua đảo lại một chút.

Hắn đưa cổ tay đặt lên miệng mình.

Khẽ thổi một tiếng.

“Tư lưu……” Trương Khởi Lân vẫn đang thở hổn hển, vừa nãy quả thật bị ngạt thở rất khó chịu.

Ngay lúc này, lại một tiếng vang lên.

“Tư lưu……” Trương Khởi Lân lúc này mới đột nhiên phản ứng lại, hai mắt mở to.

“Trụ Tử, tiếng gì vậy?” Diệp Thần làm như không có chuyện gì.

“Sáng ăn thịt bò khô, tiêu hóa tiêu hóa.” “Nói một cách tao nhã, thì là khí hút vào từ trên, thoát ra từ dưới.” Trương Khởi Lân: “……” Diệp Thần vốn còn giả vờ ngây ngô, tay che miệng, lại đang cười trộm.

Ai ngờ.

Giây tiếp theo.

Một bóng người đột nhiên bổ nhào lên người hắn.

Hai tay nhanh chóng chui vào nách Diệp Thần.

Một loạt thao tác mạnh như hổ.

Diệp Thần suýt chút nữa cười đứt hơi.

“Muộn…… Muộn Du Bình, ngươi lợi hại.

Ngươi lợi hại.” “Trời…… Trời ban cho ngươi…… cái Phát Khâu Chỉ bá đạo.” “Ngươi lại dùng nó…… dùng nó để cù lét.” Trương Khởi Lân khóe miệng cong lên.

“Ai bảo ngươi dùng khí lưu hát hò, còn để ta hít nhiều hơi như vậy.” Diệp Thần đứng dậy, nhìn Muộn Du Bình.

“Nói nhỏ cho ngươi biết, vừa nãy cái rắm đó, là ta dùng miệng tạo ra.” Diệp Thần vừa nói xong, liền ha ha cười lớn.

Ý là hắn vô tình đã lừa được Muộn Du Bình.

Cảm giác thành tựu siêu cấp.

Thế nhưng.

Diệp Thần cười ngượng mấy tiếng, suýt chút nữa đập đỏ cả đùi.

Kết quả, Trương Khởi Lân đứng đó căn bản không cười.

Ngược lại còn vẻ mặt nghi hoặc.

Diệp Thần càng thêm ngượng.

“Muộn Du Bình, ngươi có phải không nghe thấy ta nói không, ta nói, ta vừa nãy là lừa ngươi đó, cái rắm vừa nãy, là ta dùng miệng tạo ra.” Trương Khởi Lân mắt trợn càng lớn.

Y nhìn Diệp Thần.

“Ngươi chắc chứ?

Dùng miệng?” Diệp Thần gật đầu lia lịa.

Ý là mình không nói dối, vừa nãy không phóng rắm, là trêu Muộn Du Bình chơi thôi.

“Trụ Tử, ta không ngờ đấy, cái rắm của ngươi đều là từ miệng ra.” Diệp Thần: “……” Trương Khởi Lân làm ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Vậy cái miệng này của ngươi, sau này ta không chạm vào đâu.

Trụ Tử, ngươi hiểu mà.” Diệp Thần lập tức sốt ruột.

“Ai da, ai da, Muộn Du Bình, ta không phải ý đó, ta là nói miệng ta phát ra âm thanh trên cánh tay……” “Ai da, Muộn Du Bình, đợi ta, đợi ta với.” Trương Khởi Lân đi phía trước.

Ngay khoảnh khắc thân thể y khuất vào bóng tối.

Khóe môi treo đầy nụ cười trêu chọc.

Sau khi trải qua trận cát đá trong mộ đạo vừa nãy.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi rất lâu, đều an an ổn ổn.

Đây là một mộ đạo nằm ở rìa ngoài cùng.

Trước khi tiến vào Trương Khởi Lân đã kiểm tra kỹ lối vào, không có cơ quan cửa đá lớn.

Có thể thấy mộ đạo này ít nhất sẽ không bị phong tỏa.

“Muộn Du Bình, càng ngày càng nóng.

Chỗ quỷ quái này.” “Trụ Tử, mộ đạo này bắt đầu hơi nghiêng rồi.

Nắm chặt ta, đi chậm thôi.” Mộ đạo tuy hơi nghiêng, nhưng không ẩm ướt.

Nhiệt độ ở đây quá cao.

Toàn bộ mộ đạo đều cực kỳ khô ráo.

Vách đá hai bên đều nóng hổi, chạm vào một cái liền nóng rát rất khó chịu.

Không ngờ.

Hai người càng đi, mộ đạo càng chật.

Đến cuối cùng chỉ còn lại một động mộ hình tròn vừa đủ một người.

Trương Khởi Lân bò ở phía trước.

Diệp Thần theo sau.

“Trụ Tử, chỗ này bò nhanh lên một chút, nếu không sẽ nóng đến mức mất nước.” “Cái quỷ quân sư này quả nhiên là ma ranh ma mãnh.

Thiết kế mộ táng cũng khác người.

Hình thù kỳ quái.” Diệp Thần vừa bò, vừa nói chuyện.

“Hai bên vách đá nóng thế này.

Muộn Du Bình, ngươi kéo tay áo xuống đi, kẻo bị bỏng.” “Trụ Tử, ngươi quên ta có Băng Sương Chi Tâm sao?

Ta không hề thấy nóng.” Diệp Thần vừa nghe, lập tức có hứng thú.

“Ai da, chỗ này nóng quá, ta có thể ôm một cây kem (ice cream) không?

Hay có ông già băng nào cõng ta không?” Trương Khởi Lân cười đến dừng lại.

“Trụ Tử, chỗ này thấp quá, ra ngoài rồi cõng.

Nhanh ra ngoài đi.

Nghe lời nha.” “Được được, ngươi đã hứa rồi đó, Muộn Du lão băng côn.” Trương Khởi Lân bò rất nhanh, y sợ Trụ Tử ở phía sau quá nóng.

Diệp Thần thấy Trương Khởi Lân tăng tốc.

Hắn cũng bắt đầu điên cuồng tăng tốc.

Bò nhanh như vậy, mới không cảm thấy nóng.

Đúng lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên phanh gấp, Diệp Thần căn bản không kịp phản ứng.

Hắn trực tiếp đầu đội vào mông Trương Khởi Lân.

Diệp Thần bò rất nhanh, cho nên khi va vào, lực rất mạnh.

Lập tức đẩy Trương Khởi Lân chúi về phía trước nằm bò trên đất.

“Trụ Tử, cái đầu ngươi cũng quá dữ dội rồi.” “Muộn Du Bình, ngươi đột nhiên phanh gấp như vậy, tốc độ dũng mãnh vô cùng của ta làm sao mà dừng lại kịp.” “Nhưng mà, Muộn Du Bình, ngươi nên may mắn đấy.” “May mắn?” “Ngươi quên cái ‘mười một cột chống trời’ trước đây của ta sao?

Nếu cái kiểu tóc cứng ngắc đó không thay đổi.

Hôm nay sẽ thảm đến mức nào.” Trương Khởi Lân: “……” Âm

thanh cười nham hiểm của Diệp Thần vang lên từ phía sau.

Đúng lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên vươn tay ra vỗ vỗ Diệp Thần.

“Trụ Tử, ngươi nghe này, hình như có tiếng gì đó.” “Cà sát……” “Cà sát……” Diệp Thần vừa nghe, trong lòng lập tức giật mình!

Âm thanh này chính là tiếng cơ quan kích hoạt.

Trong cái động huyệt chật hẹp này, hắn và Trương Khởi Lân vốn dĩ đã bò đi về phía trước.

Bây giờ đột nhiên lại có thêm một cơ quan, làm sao mà đỡ đây.

Diệp Thần nghĩ đến đây.

Lập tức bò lên người Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân kinh ngạc không thôi.

“Trụ Tử, ngươi?” “Muộn Du Bình, ta ở phía trước.

Ngươi theo sau ta.” Trương Khởi Lân vốn dĩ vừa định nói mình ở phía trước chặn lại.

Không ngờ động tác của Diệp Thần cực nhanh.

Lập tức bò qua Trương Khởi Lân, đến phía trước y.

“Muộn Du Bình, theo sau ta.” Trương Khởi Lân không còn cách nào khác.

Y nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, lắng nghe kỹ âm thanh cơ quan phía trước mộ đạo.

Chương 313

Đột nhiên!

Trương Khởi Lân dự cảm được phía trước trong bóng tối có một luồng nguy hiểm cực lớn.

Đang ập đến.

Trương Khởi Lân nắm chặt Diệp Thần.

Y đưa Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra phía trước.

Diệp Thần hiển nhiên cũng cảm nhận được.

Hắn nhẹ nhàng nắm chặt Trảm Phách Đao.

Mắt nhìn chằm chằm vào lối đi vừa hẹp vừa tối phía trước.

Đột nhiên!

Trong phạm vi U Minh Nhãn của Diệp Thần, một cây Kim Ti Mộc tiễn vừa thô vừa sắc bén từ xa bay tới.

Vốn dĩ ở bên ngoài, loại tiễn này căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào đối với Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

Thế nhưng.

Mộ đạo ở đây chật hẹp, hai người vốn dĩ đã bò đi về phía trước.

Cây Kim Ti Mộc tiễn này bay tới, quả thật rất khó xử lý.

Kim Ti Mộc, độ cứng sánh ngang thép.

Đặc biệt là sau khi được xử lý.

Kim Ti Mộc thường chứa kịch độc.

Trương Khởi Lân ở phía sau sốt ruột không thôi.

Diệp Thần lấy Trảm Phách Đao ra dựng trước người.

Trong tích tắc!

Kim Ti Mộc tiễn lập tức bay đến trước mắt.

Trảm Phách Đao của Diệp Thần nhanh chóng điều chỉnh, trực tiếp chặn Kim Ti Mộc tiễn.

Lực xung kích khổng lồ, nổ tung trên lưỡi Trảm Phách Đao.

Một tiếng "phanh" cực lớn.

Hoa lửa bắn tung tóe!

Bay loạn khắp nơi.

Hai tay Diệp Thần nắm cán đao đều cảm thấy chấn động cực lớn.

Diệp Thần còn chưa kịp thở phào một hơi.

Ngay sau đó lại là một cây Kim Ti Mộc tiễn ngang không bay tới.

Diệp Thần tiếp tục trực tiếp chống đỡ, lần này Kim Ti Mộc tiễn hiển nhiên uy lực còn lớn hơn.

Lập tức đập vào mặt đao Trảm Phách Đao.

Một tiếng "phanh" cực lớn.

"Tư tư tư" hoa lửa bay loạn khắp nơi!

Trương Khởi Lân từ phía sau bò qua.

"Muộn Du Bình, ở sau ta.

Đừng lại đây." "Trụ Tử, cẩn thận.

Trụ Tử." Lời Trương Khởi Lân vừa dứt.

Cuối mộ đạo rất hẹp lập tức truyền đến rất nhiều tiếng mũi tên.

Những mũi tên Kim Ti Mộc khổng lồ tốc độ cực nhanh, dường như muốn xé rách không khí.

“Hưu hưu hưu……” Từ phía trước phá không mà đến.

Mắt Diệp Thần trong nháy mắt hóa đen.

Trảm Phách Đao biến dài chắc chắn không thể thi triển được.

Tuy nhiên chiều dài không thay đổi.

Thế nhưng.

Trên thân Trảm Phách Đao cũng là khói đen cuồn cuộn.

“Phanh phanh phanh……” Từng mũi tên Kim Ti Mộc khổng lồ bay tới, đập vào Trảm Phách Đao.

Mắt Diệp Thần hắc khí ngùn ngụt.

Hai tay nắm chặt Trảm Phách Đao, vững vàng chặn đứng Kim Ti Mộc tiễn.

Mà thân thể lại không hề lay chuyển.

“Hưu hưu hưu……” “Phanh phanh phanh……” Trọn vẹn mười lăm phút.

Hơn trăm cây Kim Ti Mộc tiễn khổng lồ tấn công.

Toàn bộ đều bị Diệp Thần từng cái chặn lại.

Kim Ti Mộc tiễn đã dừng lại.

Không còn mũi tên Kim Ti Mộc nào bắn tới nữa.

Trương Khởi Lân vội vàng bò qua.

“Trụ Tử, Trụ Tử, ngươi không sao chứ?” “Không sao, chỉ là rất nóng, rất nóng.” Trương Khởi Lân lập tức ôm lấy Diệp Thần.

Thân thể lạnh như băng của y, giống như một quả cầu băng vậy.

Lập tức khiến Diệp Thần mát mẻ trở lại.

“Thật thoải mái.

Muộn Du Bình, ngươi đơn giản còn mạnh hơn cả điều hòa.” “Sau này nhà chúng ta không cần điều hòa nữa.

Ngươi chính là điều hòa của ta.” Khi Diệp Thần nói chuyện, tuy rằng đang cười.

Thế nhưng.

Trán hắn mồ hôi chảy ròng ròng.

“Trụ Tử, chúng ta nhanh chóng ra ngoài đi.

Ra mồ hôi thế này, ngươi sẽ kiệt sức mất.” Hai người nhanh chóng bò về phía trước.

Mộ đạo chật hẹp này.

Đã tiến vào rồi.

Vậy thì chắc chắn phải đi một đường đến cùng.

Nếu muốn xoay người quay đầu lại, thì quá khó.

Diệp Thần vẫn ở phía trước.

Mặt đất càng ngày càng nóng.

Càng ngày càng nóng.

Vừa qua một ngã rẽ.

Diệp Thần liền nhìn thấy, trong mộ đạo phía trước, nằm mấy thi thể đạo mộ giả.

Có người bị Kim Ti Nam Mộc tiễn trực tiếp xuyên thấu mà chết.

Có người trên người không tìm thấy một vết thương nào.

Trong đó có một đạo mộ giả hai mắt mở to, tròng mắt suýt nữa rơi ra ngoài.

Điều này khiến Diệp Thần kinh ngạc không thôi.

Trương Khởi Lân nhìn thấy những thi thể chết một cách thần bí này cũng kinh ngạc không thôi.

Những người này xem ra, đã đến sớm hơn Trương Khởi Lân và Diệp Thần khoảng một canh giờ.

Máu cơ bản đã khô cạn.

"Muộn Du Bình, đi sát mép, chậm một chút, đừng dính máu." Trương Khởi Lân chậm rãi, từng chút một di chuyển qua bên cạnh thi thể.

Mộ đạo chật hẹp, nhưng y và Diệp Thần vẫn tránh được một số thi thể ghê tởm và máu.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên nhìn thấy thi thể vừa nãy không có vết thương nào, ở vị trí đầu của y có một lượng lớn nước đọng.

Điều này rất kỳ lạ.

Nước đọng không giống nước tiểu, chính là nước.

Tại sao ở đây lại có nhiều nước như vậy.

Đột nhiên.

Toàn bộ mộ đạo chật hẹp truyền đến một tiếng "oanh long long".

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đều nghe thấy âm thanh khổng lồ này.

Vách tường xung quanh mộ đạo đều không ngừng chấn động.

Hơn nữa âm thanh chấn động càng lúc càng lớn.

Trương Khởi Lân cảm giác đầu tiên chính là: có thứ gì đó đang lăn tới.

Hơn nữa là thứ rất nặng.

Quả nhiên!

Chưa đầy ba giây, một quả cầu kim loại khổng lồ đã xuất hiện phía trước.

Tốc độ cực nhanh, khí thế hung hãn lăn tới.

Diệp Thần nắm chặt Trảm Phách Đao.

Hắn chuẩn bị dùng sức cắm Trảm Phách Đao vào vách đá, xem có thể chặn lại được không.

Thế nhưng.

Khả năng này rất nhỏ.

Trảm Phách Đao không có một điểm chịu lực tốt.

Trương Khởi Lân trong nháy mắt lưng bắt đầu phát sáng ẩn ẩn, một đạo quang mang màu trắng ôn hòa, bắt đầu tụ lại hướng về Phát Khâu Chỉ.

Hai ngón Phát Khâu Chỉ của y càng lúc càng trong suốt và sáng rực.

Hai đạo quang mang màu trắng càng lúc càng sáng.

Trương Khởi Lân đối diện phía trước.

"Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỵ." Một luồng đao kiếm khí, tiên nhân cũng phải quỳ xuống.

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Quang mang màu trắng trong nháy mắt bay ra.

"Hưu hưu……" Lập tức lao thẳng vào quả cầu kim loại.

"Ba!" "Oanh long long" Quả cầu kim loại khổng lồ đang lăn với tốc độ cao, gặp phải quang mang màu trắng.

Lập tức nổ tung.

Toàn bộ quả cầu kim loại đều nổ thành mảnh vỡ.

“Muộn Du Bình, tuyệt vời!” “Lão Muộn dũng cảm, không sợ khó khăn!

Một chỉ bay ra, tro bay khói tan.” Trương Khởi Lân nhìn quả cầu kim loại bị nổ tung ở xa.

Y như có điều suy nghĩ.

Đầu tiên là trận cát đá, tên là “Thổ”.

Sau đó là Kim Ti Mộc tiễn, tên là “Mộc”.

Rồi đến quả cầu kim loại.

Tên là “Kim”.

Mà nơi đây vốn đã nóng, tên là “Hỏa”.

Theo Ngũ hành “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ” mà nói.

Còn thiếu một “Thủy”.

Vừa nãy đạo mộ giả bị dọa chết kia, rõ ràng bên cạnh toàn là nước đọng.

Vậy thì.

Cái thứ đại diện cho “Thủy” này là gì đây.

Trương Khởi Lân đem toàn bộ suy nghĩ và nghi hoặc của mình nói cho Diệp Thần.

Diệp Thần nghĩ nghĩ.

Chương 314

“Chẳng lẽ là nước trực tiếp tràn vào.” “Trụ Tử, chắc chắn không phải, nước trực tiếp tràn vào, thì động này sẽ hạ nhiệt, Hỏa sẽ mất đi.” “Như vậy sẽ không phù hợp với thiết kế Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ này.” Diệp Thần vừa nghe liền trực tiếp chửi lớn một câu.

“Cái quỷ quân sư này, làm như mình uyên bác lắm, còn thiết kế Ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, để khảo nghiệm giết người.” “Cũng quá xem thường ông nội Trụ Tử đây rồi, quỷ quân sư.” “Muộn Du Bình, chúng ta đi, ta muốn xem cái Thủy đó rốt cuộc là thứ quái gì.” Diệp Thần bò ở phía trước, Trương Khởi Lân theo sau.

Khi đi ngang qua những mảnh vỡ của quả cầu kim loại vừa nãy.

Diệp Thần một trận kích động.

“Vàng kìa!

Vàng kìa!

Muộn Du Bình!

Chậc chậc!

Những người này đều không biết tiết kiệm sao?” “Muộn Du Bình, ta có thể nhặt mấy mảnh vàng mang theo không?” “Không được!

Chúng ta không thiếu.” “Ồ.” Diệp Thần trong lòng cuồng hỉ một chút.

Hắn thích Muộn Du Bình cái kiểu trả lời bất ngờ này.

Không ngờ, mình đến Mộ Táng Tinh Cầu này.

Lại còn tìm được một cặp đôi phú nhị đại (CP).

Đúng lúc này.

Phía trước đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Trương Khởi Lân nhíu mày.

“Trụ Tử, cẩn thận một chút.” “Không sao, Muộn Du Bình, núp sau ta, chúng ta qua xem thử, có đánh nhau không.” …… Phía trước Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

Chính là bốn tên thích khách áo xanh của Tào thị hoàng tộc: Tào Cẩu, Tào Châu, Tào Lữ, Tào La Tử.

Trong đó Tào Châu là nữ tử.

Mấy tên còn lại đều là những kẻ quái dị.

Bọn họ vốn dĩ đã vào rất sớm.

Có bản đồ do Tào thị hoàng tộc cấp.

Bọn họ thuận lợi tiến vào mộ đạo chật hẹp này.

Bọn họ đã tránh được mộ đạo cát đá.

Bọn họ đi từ một mộ đạo phụ nhỏ khác qua, tránh được những Kim Ti Mộc tiễn bay tới.

Sau đó bọn họ căn cứ vào bản đồ và thuyết minh giới thiệu của Tào thị hoàng tộc.

Biết quả cầu kim loại này là một canh giờ bay tới một lần.

Bọn họ đã khéo léo tránh được.

Thế nhưng!

Điều bọn họ lo lắng nhất chính là tồn tại khủng bố đại diện cho “Thủy” kia.

Đây cũng là yếu tố bất định lớn nhất.

Bởi vì nó là vật sống.

Chạy qua chạy lại trong toàn bộ mộ đạo.

Cho nên, căn bản không có cách nào dự đoán.

Bốn người cẩn thận từng li từng tí bò về phía trước.

Lão tứ Tào La Tử dẫn đầu, bò ở vị trí đầu tiên.

“Cẩu đại ca, sao ngươi lại nấp ở phía sau cùng.” “La Tử đệ, đừng hỏi mấy câu hạ thấp IQ như thế.

Đại ca ở phía sau yểm trợ cho các ngươi.” “Châu Châu tỷ tỷ, ngươi bò nhanh thế làm gì.

Khiến ta không theo kịp.” Tào Cẩu ở phía sau nghe thấy.

Tên lão tam Tào Lữ này quá vô sỉ rồi.

Chỗ nào không theo kịp.

Đầu đã đụng vào Tào Châu rồi.

Còn qua lại không ngừng va chạm.

“Lữ đệ đệ, đại ca nói cho ngươi biết.

Làm việc phải biết điểm dừng.

Châu Châu muội, rất có thể sau này là đại tẩu của ngươi, đừng quá đáng.” “Đại ca, ta không quá đáng, ta nào dám.” Tào Cẩu trực tiếp đi qua một tay túm lấy Tào Lữ.

Hung hăng nói.

“Ngươi mẹ nó chui cả xuống người cô ta rồi.

Còn không quá đáng.

Ta đánh chết ngươi!” Đúng lúc này.

Lão tứ Tào La Tử lập tức la hét thất thanh một tiếng.

Điều này làm ba người kia sợ đến dựng tóc gáy.

“Đại ca, phía trước có một người chết.” “La Tử đệ, ngươi ngay cả người chết cũng sợ, ngươi làm sát thủ cái quái gì.” Tào Cẩu chửi một tiếng.

Hai người kia cũng trực tiếp chế giễu không ngừng.

Sát thủ nào lại sợ xác chết.

“La Tử đệ, ngươi đúng là nhát gan, học đại ca đây này.

Đừng nói là xác chết, dù là xác chết sống dậy ta cũng xử gọn.” Tào Cẩu vừa nói vừa dùng tay vuốt vuốt tóc mình.

Không biết tại sao.

Tóc mình hôm nay đặc biệt dài.

Luôn có tóc rụng xuống mặt.

Thế nhưng.

Dường như không đúng.

Tóc mình cũng không dài đến thế.

“Các ngươi đừng theo sát ta vậy, đừng để tóc dính vào người ta.” Ba người phía trước vừa nghe, lập tức rợn cả tóc gáy.

Lão đại Tào Cẩu vốn dĩ là người cuối cùng.

Sau lưng hắn làm gì có người.

Lão nhị Tào Châu lén lút quay đầu lại.

Lập tức đầu suýt nổ tung.

Chỉ thấy một nữ Cấm Bà có mái tóc dài mấy chục mét, thậm chí còn dài hơn.

Đang bò phía sau lão đại Tào Cẩu.

Nó có một bộ xương khô, một khuôn mặt phụ nữ.

Trên những chiếc răng đen khổng lồ, treo đầy máu tươi.

Toàn thân nó ướt sũng.

Muốn đáng sợ đến mức nào thì có bấy nhiêu.

Khoảnh khắc Tào Châu quay đầu.

Cấm Bà lập tức ngẩng đầu lên, nhìn cô ta, cười nham hiểm một tiếng.

Sợ đến nỗi Tào Châu trực tiếp trợn trắng mắt, ngất lịm đi.

Tào Cẩu nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của ba người phía trước.

Hắn lập tức quay đầu lại.

Hắn muốn xem phía sau rốt cuộc là cái gì.

Kết quả.

Ngay khoảnh khắc hắn quay đầu.

Vô số sợi tóc của Cấm Bà lập tức ập tới.

Quấn chặt lấy toàn bộ thân thể hắn.

Tào Cẩu căn bản không thể động đậy.

Lại còn một bó tóc lớn lập tức chui vào miệng hắn, cứ thế chui sâu vào bên trong cơ thể hắn.

Khuôn mặt vô cùng dữ tợn của Cấm Bà từng chút từng chút tiến lại gần.

Nó vừa tiếp cận Tào Cẩu, còn vừa phát ra tiếng cười khẽ, mặt mũi dữ tợn, chảy nước dãi.

Nước dãi máu tươi từ miệng nó không ngừng chảy, chảy xuống mặt Tào Cẩu.

Chưa đầy ba giây.

Tào Cẩu đã trực tiếp trợn trắng mắt.

Trái tim ngừng đập.

Tào Lữ, người ở phía trước Tào Cẩu, sợ đến nỗi lập tức đại tiểu tiện mất kiểm soát.

Hắn điên cuồng bò về phía trước, nhưng không thể bò được.

Bởi vì một bó tóc rất rất dài, một lần nữa quấn lấy chân hắn.

Tào Lữ toàn thân run rẩy.

Hắn như phát điên mà chậm rãi quay đầu lại.

Liền nhìn thấy.

Dưới vô số sợi tóc che phủ, một khuôn mặt Cấm Bà khủng bố dị thường đáng sợ.

Đang mỉm cười với hắn.

Hơn nữa Cấm Bà thật sự đang chậm rãi bò về phía hắn.

Tào Lữ toàn thân kịch liệt run rẩy.

Trái tim hắn đập điên cuồng, đập điên cuồng!

Rồi sau đó.

Một tiếng "Hưu!".

Một bó tóc lập tức chui vào miệng hắn.

Cứ thế chui sâu xuống, cứ thế chui sâu xuống.

Tào Lữ cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt.

Đầu hắn đã hoàn toàn tê dại, ý thức hắn dần dần mơ hồ.

Hắn nhìn sợi tóc chậm rãi rút ra từ miệng mình.

Cuối cùng.

Ở tận cùng sợi tóc, quấn lấy một thứ đỏ tươi như máu, vẫn còn đang đập.

Đó là trái tim hắn.

Tào Lữ trong nháy mắt đứt hơi.

Đối với việc Cấm Bà xuất hiện ở đây, toàn bộ tổ chương trình bao gồm các đại gia tộc.

Là căn bản không ngờ tới.

Theo lý mà nói khí hậu nóng bức như vậy, môi trường nóng như vậy.

Sinh vật Cấm Bà chuyên sống ở "âm thủy chi địa" (nơi có âm khí và nước), bình thường sẽ không xuất hiện.

Cấm Bà trong các quái vật ngũ hành, thường là đại diện cho thuộc tính Thủy.

Cho nên, rất nhiều chuyên gia ngay lập tức nhìn thấy Cấm Bà xuất hiện ở đây đều ngơ ngác.

Bao gồm rất nhiều nhân vật cấp bậc thái đấu trong giới đạo mộ.

Đối với tình huống này cũng không thể đưa ra lời giải thích hợp lý.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phía trước, bọn họ tăng tốc độ một chút.

Mộ đạo phía trước vẫn rất hẹp.

Chỉ vừa đủ một người bò qua.

Trương Khởi Lân theo sau Diệp Thần.

"Trụ Tử, chú ý an toàn, cầm vũ khí trong tay!" Diệp Thần vừa nghe, vươn tay ra sau rút đao, hắn đột nhiên nghĩ.

Trong cái động này, đại đao căn bản không thể thi triển được.

Thế là!

Chương 315

Diệp Thần trực tiếp lại lấy ra một cây Hắc Lư Đề Tử dài 60 ly mét.

Trương Khởi Lân vừa nhìn thấy vũ khí thần bí Hắc Lư Đề Tử của Diệp Thần, lại cầm trong tay.

Trương Khởi Lân lập tức không nhịn được, liền bật cười.

Cây Hắc Lư Đề Tử này, Trụ Tử cầm nó có thể lên trời xuống đất!

Đúng lúc này.

Phía trước Diệp Thần, đột nhiên có động tĩnh.

Dường như có tiếng người điên cuồng bò.

Diệp Thần nhìn về phía trước, phía trước xuất hiện một ngã rẽ, tầm nhìn bị hạn chế, hắn cũng không nhìn thấy.

Livestream ngay lúc này!

Lại náo loạn cả lên!

"Trụ Tử Ca!

Phía trước xuất hiện Cấm Bà kinh tởm, ngươi và Tiểu Ca cẩn thận nha!" "Đúng vậy, Cấm Bà đó vừa nãy đã giết ba trong bốn người của Tào thị, còn một người đang cố gắng chạy trốn." "Nếu ở bên ngoài, Trụ Tử Ca chắc chắn có thể một đao giết chết Cấm Bà này, nhưng bây giờ ở trong mộ đạo chật hẹp này, tôi rất lo lắng!

Ô ô……" "Tôi thật sự không muốn Trụ Tử Ca và Tiểu Ca của tôi bị thương nữa!

Thật sự không muốn họ bị thương!" Diệp Thần không có thời gian xem livestream, hắn nóng đến toát mồ hôi, tâm trạng rất sốt ruột.

Hắn điên cuồng bò về phía trước, chỉ muốn nhanh chóng thoát ra ngoài.

“Muộn Du Bình, theo kịp không?

Chúng ta nhanh hơn một chút, thật sự quá nóng rồi.” “Trụ Tử, theo kịp, ta sẽ bám sát ngươi!” Đúng lúc này!

Diệp Thần đột nhiên cố ý phanh gấp!

Trương Khởi Lân lập tức va vào hắn.

Diệp Thần cười tặc lưỡi một tiếng.

“Trụ Tử, phía trước làm sao rồi?” “À?

Ồ, Muộn Du Bình, theo ta quan sát kỹ, phía trước có chút tình hình.” Trương Khởi Lân nghiêng người sang một bên, nhìn về phía trước.

Chẳng có gì cả.

Lập tức hiểu ra, cái tên Trụ Tử này.

Trương Khởi Lân cố ý chậm lại bước chân, cách Diệp Thần một đoạn.

Diệp Thần tiếp tục bắt đầu bò nhanh.

“Muộn Du Bình, theo kịp đi, nhanh chóng theo kịp.” “Đang theo đây, Trụ Tử!” Diệp Thần lại một lần nữa đột nhiên phanh gấp.

Trên mặt hắn nở nụ cười gian xảo.

Kết quả căn bản không đợi được đầu Trương Khởi Lân, va vào hắn.

Diệp Thần hơi kinh ngạc, hắn ngẩng đầu quay lại nhìn.

Trời ạ, Muộn Du Bình cách hắn năm mét.

Hơn nữa, trên mặt Muộn Du Bình nở nụ cười nhạt.

Ý là: Tiểu Trụ Tử, mấy trò vặt này của ngươi, ta hiểu rõ lắm.

“Muộn Du Bình, ngươi theo sát đi.

Ta đảm bảo lần này tuyệt đối không phanh.” “Thật sự không phanh?

Trụ Tử, ngươi chắc chứ?” “Chắc chắn, chắc chắn!

Tuyệt đối không!

Ta dùng cái đó của tân hoàng đế Tào Nhĩ của Tào thị hoàng tộc mà thề!” Trương Khởi Lân: “……” “Muộn Du Bình, ta đùa thôi mà, lần này ta tuyệt đối không phanh, không để ngươi va vào, ngươi theo xa như vậy, nhỡ lạc mất thì ta làm sao.” Vừa nghe Trụ Tử nói như vậy, Trương Khởi Lân lập tức mềm lòng.

Vội vàng theo sát lại.

Mộ đạo này khúc khuỷu, vạn nhất hai người bọn họ lại lạc nhau, thì rất phiền phức.

Trương Khởi Lân đến gần Diệp Thần.

“Đi thôi, ta theo sát rồi, Trụ Tử, đi nhanh lên!” Diệp Thần bắt đầu tăng tốc bò.

Trương Khởi Lân theo rất sát.

Thế nhưng!

Chưa đầy 30 giây.

Diệp Thần trong nháy mắt lại phanh gấp.

Trương Khởi Lân đầu đội vào mông Diệp Thần.

“Trụ Tử, ngươi!” Trương Khởi Lân vừa ngẩng đầu lên, chuẩn bị véo tai Diệp Thần.

Đột nhiên, y liền nhìn thấy.

Phía trước.

Ở một ngã rẽ bên phải, một người đột nhiên chui ra.

Người này điên cuồng bò về phía Diệp Thần.

Thần sắc hắn vô cùng căng thẳng, trên người mặc đồ xanh lam.

Hắn chính là Tào La Tử, kẻ sống sót duy nhất vừa thoát chết.

Diệp Thần nhìn chằm chằm vào Tào La Tử áo xanh đang bò tới từ phía trước.

Tào La Tử như phát điên mà bò về phía trước để chạy trốn.

Phía sau hắn mấy con Cấm Bà đang cố gắng đuổi theo hắn.

Vừa nãy hai người anh, một người chị của hắn, toàn bộ đều bị Cấm Bà dọa chết rồi.

Chỉ còn lại mình hắn sống sót.

Hắn như phát điên mà bò về theo con đường mình đã đến.

Bây giờ chậm một giây, rất có thể sẽ mất mạng.

Ngay lúc này.

Hắn nhìn thấy Diệp Thần và Trương Khởi Lân đang chặn đường phía trước.

“Phía trước tránh ra!

Tránh ra!” “Bảo các ngươi tránh ra!

Có nghe thấy không!” Tào La Tử điên cuồng bò về phía Diệp Thần.

Ý định của hắn chính là.

Mình trực tiếp từ bên cạnh dùng sức chui qua.

Để Cấm Bà này trực tiếp đi giết hai người phía trước.

Như vậy, hắn có thể được cứu.

“Tránh ra, để ta qua, nhanh lên!

Nếu không ta rút súng đó!” “Tránh ra!

Mẹ kiếp, ta sắp nổ súng rồi!” Ngay khi Tào La Tử điên cuồng la hét.

Đột nhiên.

Một cây Hắc Lư Đề Tử đen sì từ trên trời giáng xuống.

Trực tiếp vững vàng nện vào đầu Tào La Tử.

Hắn trực tiếp bị nện đến mơ màng!

“Ba ba ba……” Một trận đánh đập dữ dội!

Não Tào La Tử chảy máu không ngừng, cả cái đầu đều suýt bị đập bẹp.

“Cái thứ quái gì, hống hách ầm ĩ, hại Muộn Du Bình nhà ta còn bị đụng xe.” Trương Khởi Lân: “……” Diệp Thần cứ thế nện, nện đến khi Tào La Tử nằm bệt dưới đất không còn thở nữa.

Hắn ngẩng đầu lên.

Một thứ tóc rất dài, tóc che khuất cả mặt.

Miệng nó còn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ kinh dị.

Khán giả hít một hơi khí lạnh.

“Trời ạ, Cấm Bà này thật sự mẹ nó kinh tởm!” “Dưới tóc của nó còn kinh tởm hơn!

Nguyên một cái mặt xương xẩu của phụ nữ, đáng sợ quá!” “Trụ Tử Ca không thể sử dụng Trảm Phách Đao ở đây, phải làm sao đây!” “Lo gì chứ, Trụ Tử Ca và Tiểu Ca đều ở đây, yêu ma quỷ quái nào có thể đánh bại họ.” Diệp Thần vừa nện chết Tào La Tử, liếc mắt nhìn

Cấm Bà này một cái.

Con Cấm Bà này cứ thế rên rỉ.

Tóc vẫn không ngừng bò.

Diệp Thần lập tức cười.

“Ngươi mẹ nó để tóc dài như vậy, là để cho người ta linh (tóc) à?” Cấm Bà: “……” Nó tỏ vẻ không hiểu, cái con người này sao lại hơi kỳ quái, lúc này không phải nên sợ đến ngất xỉu sao.

Hoặc là nhanh chóng quay người bỏ chạy chứ.

Rồi sau đó con Cấm Bà này sẽ vươn tóc ra, từ từ cuốn hắn về.

Từ từ vừa ăn vừa dùng.

Nửa năm nay, không lo đói.

Thế nhưng!

Cái con người này mẹ nó, lại còn đang trêu ghẹo tóc của mình.

Mình nhất định phải cho hắn xem mặt mũi một chút.

Nghĩ đến đây.

Tóc của Cấm Bà vươn ra, lộ ra hàm răng lớn dính đầy máu.

Thế nhưng.

Giây tiếp theo.

Tóc của nó đột nhiên bị người ta túm lấy.

Nó căn bản không kịp phản ứng.

Nó còn không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Trong tích tắc.

Hàm răng Cấm Bà vừa nhọn vừa dài, chuyên dùng để cặm xương, ăn chuột của nó.

Liền bị một cây Hắc Lư Đề Tử vừa dài vừa thô trực tiếp đập tới.

“Ba ba ba……” Cái mẹ nó này!

Cấm Bà đơ ra!

“Ba ba ba……” Cấm Bà vươn móng vuốt ra vội vàng chống cự.

Chỉ nghe thấy người kia, gầm lên một tiếng.

“Bỏ tay ra!

Đừng quậy!” Cấm Bà: “……” Khán giả: “Trụ Tử Ca, vẫn là Trụ Tử Ca đó!” Cấm Bà vẻ mặt ngơ ngác.

Cái mẹ nó này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ba ba ba……” Cây Hắc Lư Đề Tử cực lớn không ngừng đập xuống.

Toàn bộ hàm răng của Cấm Bà đều rơi xuống đất.

Miệng nó toàn là máu đen.

Nó muốn gầm rống, nhưng nó đau quá!

Nó cố gắng vươn móng vuốt ra, muốn một phát giết chết con người này.

Kết quả.

Móng vuốt của nó vừa vươn ra, liền bị Hắc Lư Đề Tử đập tới.

Bị đánh đến gãy xương, đứt lìa.

Cấm Bà sụp đổ.

Nó vô năng vô lực rồi.

Ba pháp bảo mà nó tự hào.

Tóc bị người ta trực tiếp nắm lấy.

Hàm răng sắc nhọn đầy miệng, bị người ta sống sờ sờ đánh rụng

hết.

Ngay cả móng vuốt vô cùng lợi hại, cũng bị đánh gãy xương trực tiếp.

Cấm Bà nằm bệt dưới đất, dần dần mất đi ý thức.

Chương 316

Thế nhưng!

Cây Hắc Lư Đề Tử khổng lồ vẫn không ngừng lại.

"Ba ba ba……" Một cú đập lại một cú đập vào đầu nó.

Cấm Bà cuối cùng cũng tắt thở.

"Cái thứ quái gì, tóc dài thế này.

Ngươi tưởng ngươi là Trinh Tử à." Diệp Thần chửi một câu.

Vừa ngẩng đầu lên.

Cách mắt hắn hai mét, một con Cấm Bà đang trợn to mắt nhìn hắn.

Diệp Thần liếc nhìn nó một cái.

Con Cấm Bà đó trực tiếp run lên một cái.

"Nhìn cái gì mà nhìn?

Ngươi mẹ nó không mua vé sao?" Cấm Bà thân thể run lên một cái, chuẩn bị quay người lùi lại.

Kết quả nó cố gắng vặn đầu, đầu vẫn không động đậy.

Thì ra, tóc của nó và tóc của con Cấm Bà đầu tiên quấn vào nhau rồi.

Nó muốn chạy trốn biết bao, nhưng không thoát được.

Diệp Thần nhìn nó một cái.

"Ngươi mẹ nó rất dũng cảm đấy, lúc này, còn dám ở đây.

Lại đây lại đây, để Trụ Tử Ca dạy cho ngươi một bài học, dạy ngươi làm người." Cấm Bà toàn thân run rẩy.

Khắp người nước không ngừng chảy xuống.

Diệp Thần một tay túm lấy tóc của nó.

Trực tiếp là Hắc Lư Đề Tử một trăm liên phát.

“Ba ba ba……” “Ba ba ba……” Khán giả không ngừng gõ chữ cho Trụ Tử Ca, không ngừng gửi đạn mạc.

“Trụ Tử Ca, đừng đập nữa.

Bẹp dí rồi, không đúng, nát bét rồi.” “Tóc của Cấm Bà đều bị nhổ sạch rồi.

Chậc chậc…… Sợ chết tôi rồi, đúng là chọc quỷ cũng đừng chọc Trụ Tử Ca mà.” “Từ xưa đến nay, ba pháp bảo mà Cấm Bà tự hào, tóc dài quấn người, răng dài ăn người, móng vuốt sắc giết người, không ngờ lại bị một cây Hắc Lư Đề Tử phế bỏ.” “Thế thì ngươi phải xem Hắc Lư Đề Tử ở trong tay ai, trong tay ta, Cấm Bà có mà ăn ta, dùng Hắc Lư Đề Tử cạy răng.” Hai con Cấm Bà khủng bố dị thường trong cái động chật hẹp này, xưng vương xưng bá đã mấy ngàn năm.

Không ngờ đấy.

Trong nháy mắt bị người ta phế bỏ tu vi, rút gân lột xương.

Lúc này, Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Bởi vì phía trước Diệp Thần, liên tục có mười mấy con Cấm Bà.

Diệp Thần vẫn luôn vung vẩy Hắc Lư Đề Tử, căn bản không phát hiện phía trước rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

“Trụ Tử, được rồi được rồi, đập thành thịt nát rồi.” “Phía trước còn rất nhiều, giết hết sẽ tốn sức lắm.” Diệp Thần nghe lời liền dừng lại.

Hắn nghe thấy Trương Khởi Lân nói phía trước còn rất nhiều.

Hắn lại nghe thấy Trương Khởi Lân nói, muốn giết hết tất cả bọn chúng.

Diệp Thần vừa ngẩng đầu lên.

Đột nhiên!

Mười mấy con Cấm Bà phía trước như đầu Thiên Thủ Quan Âm, từ bốn phía vươn ra, nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Diệp Thần vừa nhìn.

Số lượng này quả thật không ít.

Mười mấy con Cấm Bà, thậm chí là mấy chục con.

Có những con còn khủng bố hơn, hung tàn hơn hai con vừa nãy.

Livestream rất nhiều fan, đều có chút lo lắng.

"Sao lại có nhiều Cấm Bà thế này, thế này không phải làm Trụ Tử Ca mệt chết sao.

Trời ơi, Trụ Tử Ca, ngươi đừng mệt quá." "Các ngươi nhìn Tiểu Ca kìa, dao của y đã rút ra rồi, y muốn lên giúp, nhưng mộ đạo quá chật, không thể thi triển được." "Lại là một trận ác chiến!

Nhiều Cấm Bà thế này, giết đến tối cũng không hết!" Ngay khi tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào livestream.

Diệp Thần động đậy.

Hắn cử động cánh tay một chút.

Một tiếng "lạc chi" (khớp kêu).

Không ngờ, mười mấy con Cấm Bà phía trước toàn bộ đều run lên một cái.

Diệp Thần lại một lần nữa giơ Hắc Lư Đề Tử lên, duỗi duỗi Hắc Lư Đề Tử, cử động cử động cánh tay.

Không ngờ mười mấy con Cấm Bà đang nằm bò phía trước lại một lần nữa run lên một cái.

"Trụ Tử, cẩn thận." Diệp Thần gật đầu.

Hắn cầm Hắc Lư Đề Tử trực tiếp đi về phía trước.

Không ngờ vừa mới động thân.

Mười mấy con Cấm Bà lập tức hoảng loạn.

Bọn chúng toàn bộ thân thể thẳng đứng, nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Trương Khởi Lân nghĩ những con Cấm Bà này lập tức muốn phát động tấn công.

Nhất định phải nhanh chóng theo kịp.

Trương Khởi Lân đặt Hắc Kim Cổ Đao trước người.

Một khi bọn chúng lao tới, Trương Khởi Lân sẽ bảo vệ Trụ Tử ngay lập tức.

Tuy nhiên!

Điều Trương Khởi Lân hoàn toàn không ngờ tới là.

Ngay khi Diệp Thần lại bò thêm một bước về phía trước.

Tất cả mười mấy con Cấm Bà, lập tức toàn bộ quay người, nhất loạt bắt đầu bỏ chạy!

Diệp Thần nhìn.

Mẹ kiếp!

Muộn Du Bình vừa bảo giết sạch, giờ chúng nó chạy hết rồi, tôi còn giết kiểu gì!

Hắn nghiến răng ken két.

“Muộn Du Bình, đuổi!” Trương Khởi Lân còn chưa kịp nói gì, Diệp Thần đã lao thẳng ra ngoài.

Thế là!

Một trong mười cảnh quay kinh điển nhất của giải đấu thám hiểm đạo mộ lớn này lại một lần nữa ra đời.

Trong một con mộ đạo hẹp, u ám, mấy chục con cấm bà vô cùng đáng sợ, hoành hành khắp nơi, giờ đang điên cuồng chạy trốn!

Chạy trốn điên cuồng!

Đằng sau chúng, một nam tử khuôn mặt tuấn mỹ, tay lăm lăm cây Hắc Lư Đề Tử dài 60 ly, đang càng điên cuồng hơn mà đuổi theo bọn cấm bà này.

Khán giả xem mà sướng phát điên!

Thật sự quá sướng đến cực điểm!

Thế giới này đúng là điên rồ!

Ban đầu, giải đấu thám hiểm đạo mộ trên Mộ Táng Tinh Cầu này toàn là những chương trình kinh dị.

Rất nhiều fan nữ thậm chí còn chẳng dám xem.

Nhiều sinh vật khủng bố, cương thi đáng sợ như vậy, đạo mộ giả chạm mặt cơ bản là chết chắc.

Nhưng!

Kể từ khi Trụ Tử ca tham gia giải đấu đạo mộ lớn này, mọi thứ đã thay đổi!

Thay đổi hoàn toàn.

Tất cả những sinh vật đáng sợ vốn là thợ săn, giờ đều trở thành con mồi.

“Giờ tôi nhìn mấy con cấm bà đang chạy trốn kia là muốn cười!

Mẹ ơi!

Điên quá đi thôi!” “Trụ Tử ca!

Đỉnh của chóp!

Quá trâu bò, trong con mộ đạo hẹp không thể dùng đao này, vẫn lợi hại như vậy!” “Tiểu Ca theo sát phía sau, cứ cười mãi, mọi người xem!

Mọi người xem!

Tiểu Ca cười đẹp quá!” “Các cậu đoán xem, Tiểu Ca trong lòng đang nghĩ gì?” “Tôi đoán, chắc chắn là đang nghĩ, Trụ Tử nhà mình đúng là quá tuyệt vời!” “Tôi đoán, Tiểu Ca chắc chắn bị Trụ Tử ca làm cho mơ hồ rồi, ha ha ha…” Trương Khởi Lân lúc này, theo sát phía sau Diệp Thần, vừa tiến về phía trước vừa cười, cười không sao dừng lại được.

Cái thằng Trụ Tử này đúng là hết chỗ nói!

Lần nào cũng bày ra những trò quỷ dị không ai ngờ tới.

“Trụ Tử, cậu chậm lại chút, coi chừng vấp đầu gối.” “Muộn Du Bình, theo sát ta, ta đập chết bọn chúng!” Trương Khởi Lân vừa định nói thì thấy Diệp Thần túm lấy một túm tóc, rồi từ một khúc cua bên cạnh, từ từ kéo nó ra!

Một con cấm bà run rẩy khắp người.

Khoảnh khắc nó bị kéo ra, rất nhiều khán giả lo lắng nó sẽ lập tức quay đầu lại, cắn xé Trụ Tử ca.

Không thể để hủy hoại khuôn mặt đẹp trai như vậy được!

Nhưng!

Điều tất cả mọi người không ngờ tới là, sau khi cấm bà bị kéo ra, nó hoàn toàn không chọn tấn công Trụ Tử ca, mà dùng hai cái móng vuốt ôm chặt miệng mình, rồi rụt đầu xuống thân thể run lẩy bẩy!

"Trời ơi, sao tôi tự nhiên thấy con cấm bà này đáng thương quá vậy!

Ôm miệng run rẩy." "Tầng một, nếu cậu thông cảm cho nó thì tự mình đi nằm dưới Hắc Lư Đề Tử của Trụ Tử ca đi." "Tôi nghĩ tầng một có lẽ thích cấm bà, dù sao hắn cũng đã độc thân hơn 70 năm rồi." "Con cấm bà này run rẩy sợ hãi thế này chắc chẳng còn uy hiếp gì nữa, Trụ Tử ca chắc sẽ không đánh nữa đâu nhỉ." Thế nhưng!

Dòng bình luận này vừa xuất hiện trên màn hình, cây Hắc Lư Đề Tử khổng lồ như mưa rơi của Diệp Thần đã bay xuống, nhắm thẳng vào miệng và mặt lộ ra ở bên cạnh cấm bà mà điên cuồng đập tới tấp!

"Bốp bốp bốp…" "Bốp bốp bốp…" Sau một phút, Trương Khởi Lân nhẹ nhàng nói một câu: "Trụ Tử, được rồi, nát bét cả rồi." "À, xin lỗi nha, cấm bà.

Tự dưng không kiểm soát được lực." Khóe miệng Trương Khởi Lân hơi nhếch lên, suýt chút nữa lại bật cười.

Cái thằng Trụ Tử này.

Hết chỗ nói!

Đỉnh của chóp!

Nhưng.

Trương Khởi Lân còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe Diệp Thần hô một tiếng: "Muộn Du Bình, theo sát, tiếp tục đập!" Trương Khởi Lân: "…" Trương Khởi Lân không chút do dự, vội vàng theo kịp.

Trụ Tử chắc là mấy ngày không đánh nhau, ngứa tay rồi.

Diệp Thần theo phía sau, hắn điên cuồng đuổi theo những con cấm bà này trong hang động.

Hễ bắt được một con là lập tức đập chết!

Bắt được một con là lập tức đập chết!

Thế là!

Trong con mộ đạo ngầm của Quỷ Quân Sư, tiếng quỷ khóc sói gào vang lên.

Giữa những mộ đạo đan xen, vô số cấm bà như phát điên mà chạy trốn khắp nơi!

Còn Diệp Thần mắt đã đỏ ngầu, hoàn toàn không ngừng nghỉ!

Ai bảo các ngươi chọc ta, đã chọc rồi thì làm gì có chuyện dễ dàng xóa bỏ hận thù như vậy.

Trương Khởi Lân luôn theo sát phía sau.

Khi Diệp Thần đuổi theo cấm bà, Trương Khởi Lân sẽ bám sát.

Khi Diệp Thần bắt được cấm bà và đập túi bụi, Trương Khởi Lân sẽ ngồi nghỉ trong mộ đạo.

Thỉnh thoảng còn thốt lên một câu: "Trụ Tử!

Tuyệt vời!" Đội ngũ chương trình đã ghi lại toàn bộ đoạn video này.

Đại học Đạo Mộ thậm chí còn biến đoạn này thành tài liệu giảng dạy âm thanh chuyên biệt.

Trong phòng học 101 của Đại học Mộ Táng, một nữ giáo viên thân hình bốc lửa đang giảng bài.

Ban đầu, bài giảng hôm nay của cô là: Làm thế nào để đối phó với Thi Miết, tổ chức sát thủ theo nhóm trong mộ táng.

Nhưng!

Một phút trước khi vào lớp, cô đã xem màn biểu diễn điên cuồng của thần tượng Trụ Tử ca.

Cô cười đến rạng rỡ, và lập tức thay đổi nội dung bài giảng: "Cấm bà nên đối phó thế nào?

Cấm bà đáng sợ nhất trong đạo mộ, nghe phong thanh đã sợ mất mật, nên đối phó thế nào?" "Tất cả các em học sinh phải khắc cốt ghi tâm!

Chương 317

Hôm nay, nhân vật nổi tiếng của Mộ Táng Tinh Cầu chúng ta, Trụ Tử ca, đã làm mẫu chuẩn mực cho tất cả mọi người!" "Các em học sinh, với tư cách là giáo viên của các em, cô từng đi đạo mộ 10 năm, nhưng!

Kể từ khi gặp Trụ Tử ca, cô cảm thấy 10 năm đạo mộ của mình thật sự là vô ích!" "Sau này tất cả mọi người hãy nhớ, bất kể là ai, chỉ cần xuống mộ táng, đều phải mang theo đủ Hắc Lư Đề Tử!

Mang theo cây Hắc Lư Đề Tử vạn năng!" Lúc này!

Một học sinh đeo kính đứng dậy, rụt rè hỏi: "Cô giáo!

Trụ Tử ca trực tiếp làm mẫu, đã bị nhiều quốc gia liệt vào danh sách bí mật cấp mật.

Chúng em đều chưa được xem, rốt cuộc Hắc Lư Đề Tử có thể làm gì ạ?" Cô giáo thở dài một hơi, nhìn về phía Sa Mạc Gió Lốc xa xăm, cô cảm thán mà lớn tiếng hô: "Hắc Lư Đề Tử có thể làm gì?

Đây thật sự là một vũ khí thần bí mang tính thời đại." "Một cây Hắc Lư Đề, thây chết toàn thân run!

Đập nát mộ công chúa, phá tan trấn hồn nhai!

Hắc Quả Phụ ôm miệng, Tuyết Lỵ Dương run rẩy.

Cương thi nứt miệng, cá voi sát thủ nằm đáy nước.

Hải hầu luyện đội hình, cấm bà sợ vỡ mật!" Từ đó.

Câu chuyện anh hùng Trụ Tử ca sử dụng "Hắc Lư Đề Tử" mà vị giáo viên này ứng biến nói ra, lập tức truyền khắp Mộ Táng Tinh Cầu.

Bao nhiêu người đã điên cuồng vì bài vè này.

Tuy nhiên, đồng thời.

Trên Mộ Táng Tinh Cầu này, có một loài động vật bị dọa đến tè ra quần.

Đó chính là lừa đen.

Hàng vạn con lừa đen bị trộm mất móng.

Hắc Lư Đề Tử cũng trở thành vũ khí mạnh nhất, được săn đón nhất trong các cuộc đấu đạo mộ!

Nó còn trở thành vật phẩm tiêu chuẩn của mỗi đạo mộ giả.

Đại học Mộ Táng còn mở các khóa học riêng để nghiên cứu "Ác Pháp", "Chùy Pháp", "Sáp Pháp" của Hắc Lư Đề Tử.

Nhất thời!

Tượng điêu khắc hình tượng dũng cảm vô úy của Trụ Tử ca mọc lên khắp các con phố lớn nhỏ.

Khi Trương Khởi Lân theo Diệp Thần đi khắp nơi đập cấm bà, y vẫn luôn nghĩ.

Nơi này có thể nuôi nhiều cấm bà như vậy, vậy chắc chắn phải có nguồn nước.

Quả nhiên!

Sau khi Trụ Tử đập chết con cấm bà thứ 107, theo sau con cấm bà hoảng loạn cuối cùng, y chạy đến một vách đá sâu một trăm mét.

Cấm bà không nói hai lời, nhảy xuống.

Khoảnh khắc nó nhảy xuống, nó mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Cả "108 cấm bà Tây Hải" đã bị tên quỷ đó giết chỉ còn lại mình nó.

Trước đây, khi Quỷ Quân Sư thiết lập mộ đạo kim mộc thủy hỏa

thổ này, đã thi triển cấm kỵ lên chúng, những cấm bà nữ thi.

Mỗi ngày chúng chỉ được phép ở trong hồ nước một canh giờ.

Thời gian còn lại đều phải tuần tra và giết người trong mộ đạo.

Vì vậy!

Hôm nay, 107 cấm bà khác đã tiềm thức không dám xuống hồ nước dưới vách đá này.

Chỉ có một mình nó còn sót lại, dám phá vỡ quy tắc mà nhảy xuống.

Khoảnh khắc rơi xuống nước, con cấm bà này cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Cuối cùng thì nó cũng thoát khỏi cái tử thần chết tiệt kia rồi.

Vách đá này sâu một trăm mét, bên dưới là hồ nước ngầm sâu không thấy đáy.

Vậy thì loài người dù có lợi hại đến đâu cũng không đến mức có gan đó.

Cấm bà nghĩ vậy, liền nhẹ nhàng bơi trên mặt nước, mái tóc dài mười mấy mét xõa tung trên mặt nước.

Nó muốn nghỉ ngơi, muốn lấy lại bình tĩnh cho trái tim nhỏ bé của mình.

Thế nhưng!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, nó hoàn toàn không kịp phản ứng.

Một bóng người đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Tay hắn nắm cây Hắc Lư Đề Tử vô địch kia!

Cấm bà lập tức toàn thân cứng đờ, sợ đến hai mắt trắng dã, ngất đi.

Lần ngất này, nó không bao giờ tỉnh lại nữa.

Dưới cơn mưa Hắc Lư Đề Tử liên tiếp, con cấm bà này không bao giờ còn nhìn thấy những con ếch con nở từng ổ vào mỗi mùa xuân trên vách đá kia nữa.

Đến đây!

"108 cấm bà Tây Hải" từng xưng bá mộ Quỷ Quân Sư, toàn quân bị tiêu diệt! … Trương Khởi Lân đến đây, đương nhiên cũng không chút do dự mà nhảy xuống.

Ban đầu, Diệp Thần cho rằng đây là một cái ao, hắn và Muộn Du Bình bơi về phía trước một lúc, thì thấy đây hóa ra là một dòng nước chảy, trước mắt họ có một đầm nước phun.

Nước trong liên tục phun ra, cột nước thật sự không nhỏ.

Bên cạnh đầm nước phun là một phiến đá xanh rộng mười mét vuông.

Phiến đá xanh này quanh năm bị nước trong rửa trôi, đặc biệt sạch sẽ.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân leo lên.

Diệp Thần lập tức đến phiến đá xanh bên cạnh đầm nước, nằm xuống.

Hắn nhìn Muộn Du Bình đang ngồi đó, liền trực tiếp đưa tay kéo một cái, Muộn Du Bình lập tức cũng nằm xuống.

Bị ảnh hưởng bởi môi trường mộ táng dưới lòng đất, phiến đá xanh ấm áp.

Dòng nước trong xanh sàn sạt chảy qua phiến đá.

Hai người nằm trên phiến đá này cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Muộn Du Bình, không ngờ, ở dưới cái mộ nóng bức này lại có chỗ thoải mái đến thế.” “Vừa nãy chúng ta được cá nhỏ massage chân ở cái hồ nước kia, giờ lại được massage bằng dòng nước chảy trên phiến đá thoải mái như vậy.” Trương Khởi Lân nhắm mắt, thả lỏng bản thân, nhẹ nhàng nói: “Chứ còn gì nữa, vì có Trụ Tử cậu chứ sao.

Không có cậu thì làm gì có chuyến du lịch nghỉ dưỡng tốt thế này.” Thấy Diệp Thần không trả lời, Trương Khởi Lân lại nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Trụ Tử.” Vẫn không có tiếng trả lời.

Trương Khởi Lân mở mắt, định ngồi dậy thì đột nhiên, một tiếng ngáy khe khẽ truyền đến.

Trương Khởi Lân mỉm cười, rồi y cũng nằm xuống.

Nghĩ đến mỗi lần xuống mộ trước đây, thật sự không dễ dàng chút nào.

Lần nào cũng là ăn gió nằm sương, lần nào cũng tất bật ngược xuôi.

Giờ đây, đi cùng Trụ Tử, dường như cái mộ địa đầy rẫy nguy hiểm đáng sợ này, bỗng trở nên yên bình đẹp đẽ.

Trương Khởi Lân, người trước đây luôn cho rằng mình sống đủ lâu rồi, khoảnh khắc này!

Y đột nhiên nhận ra.

Trường sinh bất lão, là một điều quý giá biết bao.

Nếu sau này Trụ Tử cũng trường sinh bất lão, vậy thì mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp biết bao. … Đội quân đánh thuê đạo mộ, Ảnh Tử.

Hắn nhận được lệnh của đế vương Tào Nhĩ của Tào thị hoàng tộc, đi gọi người trong mộ đến bái kiến đế vương.

Vì có bản đồ, nên hắn đi rất nhanh.

Rất nhiều cơ quan hắn đều có thể khéo léo tránh khỏi.

Có những nơi có lối đi an toàn, hắn trực tiếp đi lối an toàn.

Không lâu sau, hắn từ bên cạnh đi vào một mộ thất.

Mộ thất này rất rất lớn.

Cảm nhận trực quan nhất là, bên trong rất nóng, nóng như một lò lửa vậy.

Khoảnh khắc Ảnh Tử bước vào, liền cảm thấy như sắp bị nướng cháy.

Ở giữa mộ thất này đặt một cỗ quan tài huyết hồng.

Còn sâu bên trong mộ thất là một mộ đạo.

Mộ đạo này cảm giác như đang đốt cháy vô tận ngọn lửa.

Toàn bộ mộ đạo đều màu đỏ.

Ảnh Tử không dám trì hoãn, nơi này quá nóng.

Hắn phải hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng tốt rồi nhanh chóng rời đi.

Hắn theo các bước chân đặc biệt được đánh dấu trên bản đồ, tránh né tất cả các cơ quan.

Đi thẳng đến trước cỗ quan tài huyết thạch màu đỏ khổng lồ ở giữa.

Cỗ quan tài này đặc biệt kỳ lạ.

Ở giữa nó có một cột thủy ngân giống như nhiệt kế.

Trên đó khắc các vạch 1000, 2000, 3000.

Ảnh Tử biết đây là để đánh dấu năm.

Tức là, cỗ quan tài này phải đạt đến niên hạn cao nhất là 3000 năm

mới có thể mở ra.

Và hiện tại, cột thủy ngân đã đầy vạch.

Điều này có nghĩa là, cỗ quan tài này đã tồn tại hơn 3000 năm rồi.

Ảnh Tử có chút kinh ngạc.

Hơn 3000 năm?

Rốt cuộc đây là ai?

Đế vương Tào Nhĩ đã bảo hắn mở quan tài, đánh thức người đó.

Nhưng làm thế nào để đánh thức cụ thể, Ảnh Tử cũng không biết.

Bởi vì, đế vương Tào Nhĩ hoàn toàn không nói.

Ảnh Tử nghĩ, đã đế vương Tào Nhĩ nói thế có thể đánh thức, thì nhất định có thể!

Vị đế vương Tào Nhĩ này đúng là thâm tàng bất lộ, vô cùng đáng sợ.

Ảnh Tử không dám làm trái lệnh của ngài ta.

Ảnh Tử theo lời Tào Nhĩ dặn dò về cách mở quan tài, từ từ đẩy cỗ quan tài huyết thạch này ra.

Cỗ quan tài đá này rất rất nặng.

Ảnh Tử đã phải tốn rất nhiều sức lực mới đẩy được nắp quan tài huyết thạch ra.

Một thi thể đã khô quắt xuất hiện trước mặt Ảnh Tử.

Thi thể này mặc một bộ áo bào quan phục màu lam nhã nhặn.

Mặc dù đã trải qua niên đại lâu xa, nhưng y phục của y dường như không hề mục nát.

Nhưng!

Thi thể của y đã hoàn toàn khô quắt.

Ảnh Tử đã thấy rất nhiều đại mộ trên Mộ Táng Tinh Cầu.

Việc thi thể chủ nhân mộ không mục nát là chuyện rất bình thường.

Còn thi thể này mục nát gần hết, có lẽ có liên quan đến mộ đạo có ngọn lửa bên trong này.

Quá nóng, thi thể dễ bị khô quắt và phong hóa.

Ảnh Tử nói với quan tài: "Chủ nhân, để ngài ấy đến gặp ngài." Quan tài không có động tĩnh.

"Chủ nhân bảo ngài!

Đến!

Gặp ngài ấy!" Vẫn không có động tĩnh.

Ảnh Tử cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Mẹ kiếp, đối mặt với một cái xác khô quắt mà nói ra những lời như vậy.

Ảnh Tử đi hai bước đến bên quan tài, lớn tiếng hô: "Chủ nhân!

Bảo ngài!

Đến gặp ngài ấy!

Nghe thấy chưa?" Vẫn không có động tĩnh.

Ảnh Tử rất tức giận, cứ như bị chơi xỏ vậy, hoàn toàn không được.

Thi thể đã khô quắt thế này, còn đánh thức, đánh thức cái quái gì.

Chương 318

Đúng lúc này, một bức tranh trên tường quan tài đã thu hút sự chú ý của Ảnh Tử.

Trên bức tranh có một nam tử mặc y phục màu lam, mái tóc dài phiêu dật.

Tay phải hắn cầm một chiếc quạt lông vũ.

Tay trái dường như cầm một… Ảnh Tử nhìn không rõ, dường như bị y phục của thi thể che khuất.

Ảnh Tử theo bản năng gạt y phục ra, để xem tay trái của người trong tranh rốt cuộc là cái gì.

Hắn nhìn rõ rồi, hóa ra là một cây pháp trượng màu lam.

Ảnh Tử rất ngạc nhiên.

Hiện tại trên Mộ Táng Tinh Cầu, việc dùng pháp trượng làm vũ khí gần như đã không còn nữa.

Hoặc nói cách khác, hiện tại trên Mộ Táng Tinh Cầu, cơ bản không có người biết pháp thuật.

Đương nhiên trừ đế vương Tào Nhĩ.

Đúng lúc này, Ảnh Tử đột nhiên cảm thấy một tiếng thở nhẹ nhàng xuất hiện phía sau gáy.

Hắn giật mình, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ảnh Tử vận dụng tốc độ nhanh nhất của mình, định nhanh chóng né tránh.

Thế nhưng!

Đúng lúc này, hai cánh tay khô quắt nhưng đầy sức mạnh của thi thể đã siết chặt lấy hắn.

Ảnh Tử đưa tay rút kiếm, giằng co kịch liệt.

Đột nhiên!

Hai bàn tay khô quắt đầy sức mạnh kia chợt dùng lực.

Ảnh Tử gần như không thể phản kháng, liền bị kéo vào trong quan tài.

"A a a… 5000 năm rồi.

Cảm giác hít thở thật thoải mái.

Chủ công, ngài tìm cho ta cơ thể này thật cường tráng.

A a a… Kiếp này, cuối cùng ta cũng không cần phải uống thuốc nữa rồi…" … Diệp Thần và Trương Khởi Lân tỉnh dậy.

Hai người tắm rửa sạch sẽ ở đầm nước phun trong vắt.

Tiện thể còn kỳ lưng cho nhau.

Sau đó, từ con đường nhỏ bên cạnh đầm nước phun, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Con đường nhỏ này dường như là do những người xây mộ năm xưa để lại.

Trên đó toàn là bụi đất, cát đá, không có một dấu chân nào.

Cả mộ táng dưới lòng đất vẫn vô cùng nóng bức.

Mặc dù không thể biết mộ thất cuối cùng của mộ địa này rốt cuộc nằm ở hướng nào, nhưng trực giác mách bảo Trương Khởi Lân.

Vì cân nhắc đến Xích Viêm Linh Châu, nên cứ đi về phía có nhiệt độ dần tăng lên là đúng. … Trong mộ thất dưới lòng đất này, ở sâu bên trong một con đường nhỏ men vách đá.

Hai nam tử, một người trông có vẻ gầy yếu, nhưng xương cốt lại toát lên vẻ kiên cường.

Người còn lại thân hình mập mạp, trên đầu còn băng bó vết thương.

Hai người này lúc này đều trông vô cùng thảm hại.

Toàn thân bọn họ đều lấm lem bùn đất, dính đầy cát đá.

Nhìn từ trang phục là có thể thấy, họ đã trải qua rất nhiều khó khăn mới đi đến đây.

“Thiên Chân, cái mộ này cũng thật xui xẻo.

Lão Phật Gia đã đưa bản đồ bí mật, mà hai anh em mình cũng suýt mất mạng.” “Bàn Tử, cậu cũng thấy đó, cái mộ này càng lúc càng khủng khiếp.

Kể từ mộ táng đáy biển Á Đặc Lan Đế Tư bắt đầu, tôi đã cảm thấy, mỗi cái mộ táng bên trong đều có những thứ đặc biệt đáng sợ.” “Thiên Chân, cậu nói đến boss cuối à?

Đúng vậy, chúng ta ở mộ táng đáy biển Á Đặc Lan Đế Tư, còn chưa thấy cái quan tài cuối cùng nữa.” “Đó là đương nhiên, vốn dĩ Tiểu Ca đã lợi hại rồi, giờ bên cạnh còn có Trụ Tử ca như một Tử Thần hộ vệ, ai mà cản nổi.

Với cây đại đao dài 40 mét của Trụ Tử ca, rồng cũng phải quỳ gối.

Đừng nói gì đến cương thi.” Ngô Tà cười nhẹ, gật đầu.

Hiện tại cậu ta đối với Trụ Tử ca, quả thực là vô cùng sùng bái.

Bản thân và Bàn Tử không có cách nào bảo vệ Tiểu Ca, giờ có người như vậy bảo vệ y.

Ngô Tà cảm thấy rất tốt, cũng rất an tâm.

“Bàn Tử, cuốn cơ bản võ công tổng hợp nâng cao năng lực bản thân mà Lão Phật Gia đưa cho cậu, cậu luyện chưa?” “Luyện rồi chứ, đương nhiên là đang luyện rồi, nếu không thì làm sao vượt qua tai nạn chứ.

Giờ cái mộ này, đáng sợ hơn cái Lỗ Vương Cung trước đây của chúng ta nhiều.” Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía trước.

Khi hai người đi đến một mỏm đá nhô ra, là một phiến đá hình vuông rộng 100 mét vuông.

Đột nhiên.

Ngô Tà dừng lại.

Cậu ta nhìn xung quanh, thấy có vẻ không ổn.

Vòng tay thông tin trực tiếp của cậu ta cũng phát ra tiếng “xẹt xẹt xẹt”, hơn nữa màn hình còn toàn là tuyết, dường như bị thứ gì đó chắn sóng.

“Bàn Tử, dừng lại.

Không ổn.” Nghe Ngô Tà nói, Vương Bàn Tử lập tức rút dao ra, nắm chặt trong tay.

Bình thường trong mộ địa, hắn và Ngô Tà đã quen không dùng súng.

Không chỉ vì tiếng súng dễ gây chú ý, mà còn dễ gây rung động sụp đổ mộ đạo.

Càng dễ gây ra tình trạng thi thể sống dậy.

Sau đó cảnh giác nhìn xung quanh.

“Thiên Chân, sao vậy?” Ngô Tà dùng tay khẽ chỉ vào vòng tay thông tin trực tiếp, rồi lại chỉ vào vách đá phía xa.

Vương Bàn Tử cũng thấy tín hiệu của vòng tay thông tin trực tiếp đã bị chặn.

Hắn ngẩng đầu nhìn.

Cách đó trăm mét, toàn bộ vách đá ẩn hiện khắp nơi là những bóng dáng màu lam.

Phản ứng đầu tiên của Vương Bàn Tử là, đây là ám vệ áo lam của Tào thị hoàng tộc.

Thực ra, họ chính là những sát thủ của đội quân đạo mộ đánh thuê trước đây.

Sau khi được Tào thị hoàng tộc thu nhận, họ được ban cho danh hiệu ám vệ áo lam.

Ngô Tà khẽ ra hiệu bằng tay, hai người chuẩn bị rút lui.

Nhưng, không ngờ.

Họ vừa quay người, thì thấy một ám vệ áo lam đang đi đến đối diện.

Tay hắn chắp sau lưng, trên mặt nở nụ cười ghê tởm.

"Ngô gia Ngô Tà?

Quỷ môn Vương Bàn Tử?" "Ngươi là ai?" Nam tử áo lam cười một tiếng lạnh lẽo: "Ta là ai không quan trọng.

Quan trọng là, có người muốn mạng của các ngươi." Ngô Tà ngây người.

Tào thị hoàng tộc muốn giết mình?

Không đúng.

Phản ứng đầu tiên của Ngô Tà là trong gia tộc có nội gián.

Vương Bàn Tử túm lấy Ngô Tà, quay người định chạy.

Kết quả vừa quay người thì thấy, xung quanh đã vây kín những thích khách áo lam, ít nhất cũng hơn một trăm người.

Đối với Ngô Tà và Vương Bàn Tử mà nói, đây là điều rất khó đối phó.

Ngô Tà nhìn quanh.

"Vậy các ngươi giết ta, là ai?" Người áo lam cười ha hả một tiếng: "Thuê chúng ta?

Không không, chúng ta hiện tại nghe lệnh của hoàng tộc, có người thỉnh cầu đế vương ra tay, giết ngươi.

Và cả tên Quỷ môn Vương Bàn Tử này." Vương Bàn Tử một bên đảo mắt khắp nơi, xem có chỗ nào có thể đột phá không.

"Thiên Chân, đừng nghĩ nữa, chắc chắn là cái chú tư Ngô Tứ Sát có dã tâm của cậu, vốn dĩ hắn chỉ là con nuôi của ông nội cậu mà thôi.

Giết cậu chẳng phải rất bình thường sao.

Chẳng qua là muốn vị trí gia chủ Ngô gia của mình vững chắc hơn một chút thôi." Ngô Tà chợt hiểu ra.

Trên mặt cậu ta đầy vẻ phẫn nộ.

Đúng lúc này, sát thủ áo lam đột nhiên phất tay, hơn một trăm người kia lập tức xông lên.

"Giết!" Ngô Tà từ thắt lưng rút ra hai thanh phi đao, nhanh chóng phóng đi.

"Xoẹt xoẹt" hai thanh đao nhanh như chớp, lập tức đâm thẳng vào cổ hai tên sát thủ gần nhất.

Vương Bàn Tử túm lấy một tên sát thủ đang lao đến, nghiêng người, một nhát dao đâm thẳng vào ngực tên sát thủ này.

Ngay sau đó, bốn năm tên sát thủ lập tức xông đến.

Vương Bàn Tử ném thi thể trong tay về phía trước, đập vào mấy tên sát thủ.

Thuận thế đó, hắn lại hai nhát dao, cắt cổ hai tên sát thủ.

Ngô Tà vốn dĩ có hai mươi mấy thanh đoản đao ở thắt lưng.

Lần này đã phóng ra tất cả mười sáu thanh.

Đương nhiên, đao của Ngô Tà không trượt phát nào.

Mười sáu tên sát thủ, cũng đều mất mạng nơi hoàng tuyền.

Nhưng, dao của cậu ta rốt cuộc có hạn.

Đánh giáp lá cà không phải sở trường của cậu ta.

Bàn Tử đánh cũng rất chật vật.

Nhất thời, hai người đều bị thương.

Ngô Tà bị thương dao ở chân.

Cánh tay của Vương Bàn Tử bị người ta cứa một nhát.

Sát thủ áo lam lập tức cười man rợ: "Ngô Tà, Vương Bàn Tử, đừng giãy giụa nữa.

Ngươi nghĩ chỉ có bấy nhiêu người sao?" Lời của sát thủ áo lam vừa dứt, từ phía bên kia con đường đá, lại xông ra hơn một trăm người nữa, vây kín Ngô Tà và Vương Bàn Tử không lọt một giọt nước.

Vốn dĩ hai người đối phó với bấy nhiêu sát thủ đã vô cùng chật vật.

Tổng cộng chỉ giết được hai mươi mấy tên.

Giờ lại xông ra nhiều sát thủ như vậy.

Ngô Tà trong lòng biết, hôm nay lành ít dữ nhiều.

Cậu ta vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Bàn Tử, liên lụy cậu rồi." "Thiên Chân, nói gì vậy, nhà tôi đây sợ cậu liên lụy?" Ngô Tà mắt đỏ hoe, cậu ta ôm lấy cổ Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, hôm nay e là lành ít dữ nhiều rồi." "Chết thì chết, Thiên Chân, chúng ta cùng chết, trên đường hoàng tuyền có bạn đồng hành." Ngô Tà nhìn Vương Bàn Tử một cái: "Được, cùng chết!" Tất cả sát thủ đều rút đao, bắt đầu xông về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Khí thế ấy như muốn xé xác họ thành thịt nát vậy.

Ngô Tà nắm chặt con dao găm ở thắt lưng.

Cậu ta có thể đảm bảo mười con dao găm còn lại, mỗi con sẽ trúng cổ một tên sát thủ.

Nhưng!

Đối với gần một trăm tám mươi tên thích khách xung quanh hiện tại, cậu ta dù có giết được mười mấy tên cũng chẳng có tác dụng gì.

Bàn Tử tuy cũng rất anh dũng, nhưng!

Cũng không thể đối phó với nhiều người như vậy chứ.

Cho đến khoảnh khắc này!

Ngô Tà mới thật sự cảm nhận được, khi nhiều sát thủ như vậy toàn lực vây công Tiểu Ca, Tiểu Ca và Trụ Tử ca đã nguy hiểm đến mức nào.

Thật không ngờ có một ngày, chuyện như vậy cũng xảy ra với cậu ta và Bàn Tử.

Sát thủ áo lam trên mặt đầy nụ cười quỷ dị thành công: "Giết chết bọn chúng, mang đầu về." Lập tức.

Hơn trăm thanh đại đao, cùng lúc chém xuống.

Ngô Tà tuyệt vọng nắm chặt tay Bàn Tử.

Bàn Tử một tay ôm Ngô Tà.

Vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh này, họ nhìn nhau thêm một lần.

“Kiếp sau gặp, Thiên Chân.” “Kiếp sau gặp, Bàn Tử!” Đúng lúc này!

Đột nhiên!

Một thanh đại đao sát khí đằng đằng, bốc khói đen, lập tức bay xuống!

Chương 319

"RẦM!" Một tiếng động lớn vang lên.

Đại đao lập tức đâm thẳng xuống trước mặt Ngô Tà và Bàn Tử.

Toàn bộ nền đá, trực tiếp bị nổ tung thành mấy vết nứt lớn.

Khí đao bốc khói đen ngùn ngụt, lập tức lan tỏa quanh thanh đao.

Hơn một trăm tên sát thủ vừa vây đến, lập tức bị chấn văng, điên cuồng bay ngược về phía sau.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, hơn năm mươi người đã chết ngay lập tức, bị sát khí màu đen do thanh đao mang đến chấn chết.

Đại đao đứng sừng sững trước mặt vô số sát thủ.

Khói đen bốc lên dữ dội, sát khí tràn ngập.

Một trăm tên sát thủ còn lại, không một ai dám động đậy.

Ngay cả sát thủ áo lam bên cạnh có hô lớn đến đâu, cũng không một ai dám tiến lên.

Chỉ một thanh đao này!

Đã trấn áp tất cả mọi người!

Ngô Tà trong lòng vừa kinh ngạc vừa kích động.

Bàn Tử càng kích động hơn mà lớn tiếng hô: "Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca!

Trụ Tử ca!" Sát thủ áo lam run rẩy khắp người, hắn nhìn quanh nhưng vẫn không tìm thấy chủ nhân của thanh đao này, Trụ Kình Thiên đang ở đâu.

Nhưng!

Hắn vẫn không tìm thấy.

Hắn cố gắng ra lệnh, nhưng không một ai dám tiến lên.

Sát thủ áo lam cũng hoàn toàn sụp đổ, hắn run rẩy vội vàng lao vào mộ đạo tối tăm mà bỏ chạy.

Trong nháy mắt!

Hơn một trăm tên sát thủ, cũng theo đó mà chạy trốn sạch sẽ!

Vương Bàn Tử: "…" Ngô Tà: "…" Bàn Tử đỡ Ngô Tà ngồi xuống bên cạnh.

Bàn Tử cũng tự mình ngồi phịch xuống bên cạnh.

"Thiên Chân, cậu xem, cái gì gọi là bá khí!

Đây mới gọi là bá khí!

Trụ Tử ca còn chưa đến, chỉ một thanh đao thôi đã dọa lùi tất cả mọi người!" "Trụ Tử ca!

Quá trâu bò!

Nhà tôi đây thật sự là ngũ thể phục địa." Ngô Tà cười nhẹ.

Vết thương dao trên chân cậu ta hơi đau.

Cậu ta cũng cảm thán nói: "Trụ Tử ca đúng là như một vị thần tiên vậy, tôi cũng vô cùng khâm phục." "Bàn Tử, có Trụ Tử ca ở bên bảo vệ Tiểu Ca, tin rằng cậu ấy nhất định có thể đối mặt với mọi nguy hiểm." "Đúng vậy, Trụ Tử ca có thể giết sạch lũ khốn nạn kia!" Đúng lúc này.

Trảm Phách Đao đột nhiên bắt đầu rung động.

Rung động không ngừng!

Rồi!

Lập tức bay lên, lao vào bóng tối phía xa!

Bàn Tử và Ngô Tà kinh ngạc há hốc mồm.

Đây còn là người sao?

Đây rõ ràng là thần tiên mà!

Trong lúc Ngô Tà và Vương Bàn Tử há hốc mồm kinh ngạc, hai người bước ra từ bóng tối.

Một người tuấn mỹ u tà, gợi cảm đẹp trai.

Một người ánh mắt trong veo như nước, thanh tịnh như thần minh.

Chính là Diệp Thần đẹp trai đến mức khiến người ta xao xuyến, và Tiểu Ca Kỳ Lân đẹp trai không ai bằng.

Ngô Tà lập tức đứng dậy.

Bàn Tử cũng đứng dậy.

"Trụ Tử ca, Tiểu Ca!" "Trụ Tử ca, Tiểu Ca.

Cảm ơn." Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười: "Ngô Tà, Bàn Tử, vết thương của hai cậu, không sao chứ?" Ngô Tà cười nói: "Tiểu Ca, đã xử lý rồi, vết thương nhỏ thôi." Bàn Tử cũng cười ha hả: "Tiểu Ca, vết thương nhỏ này đối với nhà tôi đây thì chẳng là gì cả.

Nhưng lần này thật sự phải cảm ơn Trụ Tử ca." "Trụ Tử ca à, cậu đúng là thần tiên, một thanh đao đúng là xuất thần nhập hóa!

Bá khí vô cùng!" Diệp Thần mỉm cười nhạt, hắn không nói gì.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên quay người, lục lọi trong ba lô của mình.

Không lâu sau, hắn trực tiếp lấy ra một lốc mười hai lon bia, còn lấy ra bốn gói snack cay.

"Trụ Tử ca, tôi biết phương châm của cậu là, hỏi han ân cần

không bằng cho một khoản tiền lớn.” “Trụ Tử ca, cậu xem bia và snack cay này, có hợp ý cậu không.” Diệp Thần lập tức mắt sáng rực, hắn cười ha hả một tiếng: “Bàn Tử!

Bàn Tử!

Không tệ không tệ.” Thấy Diệp Thần vui vẻ như vậy, Trương Khởi Lân cũng bật cười.

Ngô Tà càng lén lút giơ ngón cái lên cho Bàn Tử.

Bàn Tử cười: “Nào, Trụ Tử ca, Tiểu Ca, Thiên Chân, chúng ta uống một ly.” “Được, cạn ly!” “Cạn ly!” “Cạn ly!” “Nào nào, ăn snack cay đi, ăn snack cay đi!” Đối với đạo mộ giả mà nói, snack cay là một món đồ rất tốt.

Snack cay rất tiện lợi để bảo quản, có thể mang theo rất lâu.

Trong mộ địa, đạo mộ giả thường chỉ ăn lương khô, miệng chẳng có vị gì.

Ăn snack cay sẽ khiến lương khô ngon hơn.

Thế là.

Trong mộ Quỷ Quân Sư Tây Hải Cuồng Sa này, bốn nam tử, ngồi vây quanh trên một tảng đá lớn.

Vừa uống bia, vừa ăn snack cay, vừa nói nói cười cười.

Tiểu Ca rất vui, Ngô Tà trong lòng cũng thoải mái, khiến Tiểu Ca càng thêm vui vẻ.

Còn một người vô cùng vui vẻ nữa, đương nhiên chính là Ngô Tà.

Bao nhiêu người trong gia tộc, trước đây ân oán với Tiểu Ca.

Khiến Ngô Tà vô cùng khó xử.

Giờ đây, ít nhất Tiểu Ca không oán cậu ta.

Ngô Tà cũng thuận theo bản tâm.

Tốt biết bao! … Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải.

Ngày hôm đó nhận được lệnh của Lão Phật Gia Hoắc Hương Cô.

Hai người họ đi thẳng về phía đông nhất của Sa Mạc Gió Lốc Tây Hải.

Ở đây, là địa điểm bí mật của phân bộ Quỷ môn.

Và tin tức về đạo mộ giả ngốc nghếch được đồn đại trong nội bộ Quỷ môn, cũng chính là từ nơi đây truyền ra.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải đến đây ngay lập tức.

Bên ngoài địa điểm bí mật này, đứng hai đại hán vạm vỡ.

Vừa thấy Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải, họ vội vàng đón lên: "Hạt gia, Giải gia." Hắc Hạt Tử phất tay: "Người đâu?" "Ở bên trong, Hạt gia, chúng tôi đã bắt được hắn rồi." Hắc Hạt Tử vốn định đi vào, vừa nghe lời này, lập tức dừng bước.

Cái này mẹ kiếp, vừa nghe là có thể phán đoán người này tuyệt đối không phải là người cần tìm.

Cái tên ngốc mà Lão Phật Gia muốn tìm, có thể trực tiếp đối phó với cương thi.

Thân thủ như vậy, sao có thể bị những người này bắt được.

"Chắc chắn là giả, không có gì đáng xem." Cái tên đại hán vạm vỡ kia ngẩn người: "Hạt gia, ngài còn chưa xem, sao đã biết là giả." Hắc Hạt Tử nhàn nhạt nói một câu: "Người đó mà có thể bị các cậu tóm được, sao có thể là người đánh thắng được cương thi." Tiểu Giải cũng gật đầu.

Cậu ta chuẩn bị trả lời Lão Phật Gia, rồi cùng Hắc Hạt Tử tiếp tục đi đến mộ Quỷ Quân Sư Tây Hải Cuồng Sa.

Đúng lúc này, tên đại hán vạm vỡ kia, đột nhiên nói một câu!

Thấy Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải sắp rời đi, tên đại hán vạm vỡ kia vội vàng.

Nếu bị Lão Phật Gia biết, hắn đã cung cấp một manh mối vô nghĩa như vậy, thì gay go rồi.

Hắn vội vàng kể những gì mình biết cho Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải: "Hạt gia, Giải gia, cái tên ngốc đó, nói rằng 20 năm trước, hắn quả thực đã đến Đại Hoang Sa!

Hơn nữa đã ở đó gần ba năm tròn." Lời của tên đại hán vạm vỡ vừa nói ra, lập tức thu hút sự chú ý của Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải.

Hai người họ lập tức quay đầu lại: "20 năm trước?

Ngươi chắc chắn?" "Hạt gia, chắc chắn!

Chắc chắn!" "Còn có manh mối nào khác không?" Tên đại hán vạm vỡ trầm tư.

Hắn nghĩ một lúc, đột nhiên nhớ ra: "Còn một điểm nữa, Hạt gia, cái tên ngốc này hình như nói, nói rằng tạo hình của hắn là mô phỏng một người nào đó." Hắc Hạt Tử vừa nghe, lập tức giật mình!

"Đi!

Dẫn ta đi gặp hắn!" Tên đại hán vạm vỡ vừa nghe tin tức của mình có ích, lập tức cười toe toét.

Trên khuôn mặt béo tròn, như thể ném đá xuống hồ nước, nụ cười lan tỏa.

"Hạt gia, Giải gia, hai vị, mời." Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải trực tiếp đi vào.

Nơi này điều kiện thô sơ.

Vốn dĩ là một điểm tình báo của Quỷ môn, nơi người từ nam chí bắc qua lại.

Nên chỗ rất nhỏ.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải đi vào một căn phòng bên trong, ngồi xuống.

Tên đại hán vạm vỡ đã sắp xếp người nhanh chóng đi đưa tên ngốc đó đến.

Đồng thời pha cho Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải một tách trà.

Không lâu sau, một người đàn ông khoảng hơn 50 tuổi được mời ra.

Đầu của hắn quả thực hoàn toàn trọc lóc, hơi giống đặc điểm ngoại hình mà Lão Phật Gia đã nói.

Tuy nhiên, theo giọng điệu của Lão Phật Gia, người đã cứu bà ấy dường như đã cải trang.

Cái này rất khó phán đoán.

Tên ngốc hơn 50 tuổi đi đến, cũng trực tiếp ngồi xuống.

"Quỷ môn có phải quá đáng không, tôi chỉ là một tiêu sư áp tiêu mà thôi." "Hạt gia, tôi nhận ra ngài, ngài là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng, xin đừng ức hiếp dân đen chúng tôi, được không?" Hắc Hạt Tử vừa nghe tên ngốc này nói chuyện, liền trừng mắt nhìn tên đại hán vạm vỡ kia.

Cái này không phải thẩm vấn kẻ thù, hoặc cũng không phải người bình thường.

Lỡ đâu thật sự là ân nhân cứu mạng mà Lão Phật Gia đang tìm, các ngươi đối xử như vậy, chẳng phải là tìm chết sao?

Tiểu Giải lập tức lên tiếng hòa hoãn không khí: "Vị đại ca này,

thuộc hạ của Quỷ môn có chút thô lỗ, tiếp đãi không chu đáo, xin ngài thứ lỗi." Tên ngốc vừa nghe Tiểu Giải nói chuyện, sắc mặt mình dịu đi rất nhiều: "Vị này chắc chắn là Tạ Vũ Thần nổi danh lừng lẫy rồi, quả nhiên ôn văn nhã nhặn, ngọc thụ lâm phong." Hắc Hạt Tử vừa nghe tên ngốc này nói chuyện khéo léo như vậy, lại còn khen Tiểu Giải.

Trên mặt Hắc Hạt Tử cũng hiện lên nụ cười.

Hắn nói với tên đại hán vạm vỡ kia: "Tổn thất của vị tiêu sư đại ca này, Quỷ môn sẽ bồi thường gấp năm lần." "Vâng, Hạt gia!" Tên ngốc cười tươi rói: "Vị đại ca này, xưng hô thế nào?" "Tôi họ Tát, tên Cáp Lạp." Hắc Hạt Tử lại tiếp tục hỏi: "Vị đại ca Tát này, 20 năm trước, ngài từng ở Đại Hoang Sa?" "Ở đó ba năm." "Đầu của ngài, tức là tóc hoàn toàn cạo trọc, nghe nói ngài là mô phỏng một người nào đó?" Vừa nghe Hắc Hạt Tử nói điều này, Tát Cáp Lạp lập tức hào hứng.

Hắn liền hai mắt sáng rực: "Các ngài không biết đâu, đó là vào một mùa đông 20 năm trước, tôi đi áp tiêu ở Đại Hoang Sa.

Cái nơi quỷ quái đó, quanh năm đều nóng, mùa đông cũng nóng." "Nhưng, đừng thấy nơi đó nóng, nhưng người qua lại nam bắc không biết bao nhiêu mà kể, đa số đều là đạo mộ giả.

Các ngài cũng biết đó, giải đấu thám hiểm đạo mộ lớn năm năm trước, và cuộc thi bảy năm trước, các mộ táng ở khu vực Đại Hoang Sa đều ở trong đó mà." Hắc Hạt Tử gật đầu.

Cái này quả thực là vậy, nhưng hắn có chút sốt ruột, Tát Cáp Lạp này cứ không nói vào trọng tâm.

Hắn vốn định ngắt lời, bảo Tát Cáp Lạp nói ngắn gọn, nói nội dung quan trọng.

Kết quả hắn bị Tiểu Giải trực tiếp vỗ một cái, rồi Hắc Hạt Tử nghe lời không nói gì.

"Hạt gia, Giải gia, cái khu vực Đại Hoang Sa đó sản sinh ra một thứ rất đáng sợ.

Đó chính là cương thi!

Cương thi các ngài biết mà.

Mồm đầy máu, nanh già!

Nhảy cao mười mấy mét, rất đáng sợ." "Vốn dĩ, chúng tôi những tiêu sư này cũng giống như dân thường, không chọc giận những thứ trong mộ địa đó.

Nhưng, ngày hôm đó có hai người lại cứ chọc giận cương thi." "Hai người này, một là một lão đạo sĩ, một là một đứa trẻ, khoảng, khoảng mười tuổi gì đó." Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải vừa nghe, lập tức đứng dậy: "Đại ca Tát, đứa trẻ đó là… bé gái sao?" "Đúng vậy!

Lúc đó tôi cứ nghĩ một bé gái, sao lại cứ theo người ta chạy đi chạy lại vào mộ địa, nguy hiểm biết bao." Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải gần như ngay lập tức phán đoán ra.

Bé gái này chính là Lão Phật Gia Hoắc Hương Cô.

Còn vị đạo sĩ kia chính là sư phụ của Hoắc Hương Cô.

"Đại ca Tát, rồi sao nữa?" "Rồi thì, họ chọc giận cương thi, lão đạo sĩ kia hình như vì cứu đồ đệ, bị cương thi cắn chết ngay tại chỗ." Tát Cáp Lạp uống một ngụm nước: "Bé gái kia vốn cũng sắp bị cắn chết, kết quả đúng lúc này, thần tượng của tôi xuất hiện." "Đó là một tên ngốc, ít nhất cũng cao một mét tám.

Hắn đưa bé gái từ dưới mộ táng đầy nguy hiểm đó, trốn thoát.

Nhưng, con cương thi kia cũng đuổi theo ra.

Chương 320

Kết quả, các ngài đoán xem thế nào.” Hắc Hạt Tử nhìn Tát Cáp Lạp.

Tát Cáp Lạp lại uống một ngụm nước: “Cái tên ngốc đại ca đó, hắn quá lợi hại.

Ba đường năm nhát, con cương thi kia liền quỳ xuống.” “Rồi sao nữa?” Tiểu Giải gấp gáp hỏi.

“Rồi thì, rồi thì tôi liền coi hắn là thần tượng, tôi cứ cạo trọc đầu mãi, thoắt cái hai mươi năm trôi qua.” Hắc Hạt Tử nhìn Tiểu Giải một cái.

Hắn cảm thấy cái này cũng không có tin tức gì đặc biệt hữu ích.

Tiểu Giải liền tiếp tục hỏi một câu: “Đại ca Tát, vậy tên ngốc đó, có đặc điểm gì đặc biệt không?

Hay nói cách khác, ngài có biết thông tin gì về hắn không.” Tát Cáp Lạp suy nghĩ một chút: “Từ đó về sau, tôi thật sự chưa từng gặp lại người này.

Đời tôi đi khắp nam bắc không ít nơi, thật sự chưa từng gặp lần thứ hai.” Hắc Hạt Tử có chút thất vọng.

Vẫn không tìm được tin tức nào đặc biệt hữu ích.

Xem ra người mà Lão Phật Gia Hoắc Hương Cô muốn tìm, kiếp này e là rất khó.

Tên đại hán vạm vỡ lấy tiền đến, trả cho Tát Cáp Lạp gấp năm lần tiền bồi thường.

Tát Cáp Lạp cười tươi rói: “Cảm ơn Hạt gia, cảm ơn Giải gia.

Tôi xin cáo từ đây.” Tát Cáp Lạp đứng dậy cất tiền, rồi chắp tay chào.

Hắn đi về phía cửa, từ từ rời đi.

Hắc Hạt Tử uống một ngụm trà, dở khóc dở cười.

Tìm một tên ngốc này, thật sự là mò kim đáy bể mà.

Đúng lúc này, Tát Cáp Lạp lại quay trở lại.

Hắn vừa bước vào, liền trực tiếp hô: “Hạt gia, Giải gia, còn một chuyện nữa, tôi quên nói, đó là cái tên ngốc này, hắn rất kỳ lạ.” “Đại ca Tát, kỳ lạ thế nào?

Ngài nói rõ xem.” “Đó là khi hắn giết con cương thi đó, trực tiếp hai ngón tay đâm vào tảng đá.” “Đúng!

Chính là trên tảng đá, tảng đá cứng rắn bằng phẳng vốn dĩ, vậy mà lại bị hắn dùng ngón tay, đâm thủng hai lỗ!” Hắc Hạt Tử lập tức kinh ngạc, đứng bật dậy!

Tạ Vũ Thần cũng vậy, khuôn mặt rạng rỡ mừng như điên!

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đi ở phía trước.

Bàn Tử và Ngô Tà theo phía sau.

Đoạn mộ đạo này càng lúc càng nóng, nóng đến mức người ta không ngừng đổ mồ hôi và thở dốc.

Con mộ đạo này rất dài, giữa chừng gặp hai ngã rẽ.

Đều là chọn đường theo “bí kíp đạo mộ của Trụ Tử ca”.

Giữa chừng còn gặp một lần Thi Miết, trực tiếp bị Trảm Phách Đao bốc khói đen ngùn ngụt của Diệp Thần dọa cho Thi Miết nghe tiếng đã sợ mất mật, chạy trốn sạch sẽ!

Làm Ngô Tà và Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người.

Giờ Tiểu Ca không cần dùng Kỳ Lân Huyết, cũng có thể dễ dàng đánh bại Thi Miết!

Thật sự không dám tin!

Hai canh giờ sau.

Bốn người cuối cùng cũng đến được cuối con mộ đạo này.

Ở đây xuất hiện một cánh cửa.

Phải nói là một cánh cửa rất quỷ dị.

Không giống như những cánh cửa mộ khác, hoặc là đá, hoặc là đồng, hoặc là sắt.

Cánh cửa này là gỗ.

Rất thơm, rất thơm.

Trương Khởi Lân vừa ngửi lần đầu, đã phán đoán ra.

Đây là kim tơ nam mộc!

Hơn nữa là kim tơ nam mộc đã được ngâm tẩm thuốc đặc biệt.

Ngàn năm không mục nát, không sinh côn trùng, hương thơm lan tỏa.

Trên cánh cửa lớn kim tơ nam mộc này, vẽ một hình đồ âm dương bát quái.

Chia từ giữa cửa ra, mỗi bên một nửa hình đồ.

Diệp Thần lúc này, trong lòng không thể tả nổi sự kích động.

Kim tơ nam mộc này ở đời sau quá đáng giá tiền!

Thật sự quá đáng giá tiền rồi!

Nếu có thể mang cái cánh cửa này về đấu giá, chẳng phải sẽ phát tài lớn sao!

Bàn Tử tiến lên, trực tiếp dùng tay đẩy.

Bị Trương Khởi Lân lập tức cản lại: "Đừng động, Bàn Tử, trên cánh cửa này có thứ gì đó." Trương Khởi Lân quan sát kỹ một chút: "Các cậu xem, giữa cánh cửa này, bôi đầy vảy đỏ, nếu đẩy cửa ra, cửa sẽ bốc cháy.

Bình thường đạo mộ giả nếu trực tiếp dùng tay đẩy cửa, sẽ dính vảy đỏ, khi cửa bốc cháy, đạo mộ giả cũng sẽ bị thiêu chết." Diệp Thần cũng là lần đầu tiên thấy loại vảy đỏ này được dùng trên cửa mộ.

"Không thể không nói, Quỷ Quân Sư quả nhiên là một quỷ tài." "Tuy nhiên Quỷ Quân Sư, có một khuyết điểm chí mạng." Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần: "Trụ Tử, cậu nói là?" "Quỷ tài đa số là văn nhân, suy nghĩ quá nhiều, luôn tính toán cái này cái kia, đối phó bọn họ chỉ có một cách." "Đó chính là đơn giản thô bạo!

Cửa bốc cháy à?

Cứ cháy đi, cháy được lớn đến mức nào." Bàn Tử lúc này nghi hoặc hỏi: "Trụ Tử ca, nhỡ cánh cửa này cháy, cả mộ thất cũng cháy theo, chẳng phải chúng ta công cốc sao?" Diệp Thần điềm nhiên hỏi một câu: "Bàn Tử, nếu là cậu, cậu có chọn đốt cháy quan tài của mình không?" "Đương nhiên là không rồi!

Ai mà ngu chứ.

Quan tài cháy thì linh hồn không có chỗ nương tựa, còn đầu thai chuyển kiếp cái quái gì nữa." Chưa đợi lời Bàn Tử dứt, Trảm Phách Đao của Diệp Thần lập tức vung lên!

"Xoẹt" một tiếng.

Toàn bộ cánh cửa kim tơ nam mộc trực tiếp bị hắn chém đứt.

Lửa theo cánh cửa lập tức bốc cháy.

Bốn người dưới sự dẫn dắt của Diệp Thần, lập tức chui vào.

Quả nhiên!

Diệp Thần đoán không sai.

Cánh cửa này cháy đi cháy lại, cũng chỉ cháy ở chỗ cửa mà thôi.

Lửa hoàn toàn không lan sang những nơi khác.

Trương Khởi Lân kéo Diệp Thần: "Trụ Tử, sao cậu thông minh thế." "Muộn Du Bình, ta chỉ là cảm thấy, những văn nhân quân sư này, đa số trường hợp, đều sợ chết.

Cho nên…" Bàn Tử trực tiếp giơ ngón cái lên: "Trụ Tử ca, đỉnh của chóp!" … Trước mắt mộ thất này không gian rất lớn.

Chắc hẳn chính là chính mộ thất của Quỷ Quân Sư.

Ở giữa mộ thất đặt một cỗ quan tài huyết thạch màu đỏ.

Phía xa quan tài có một hành lang.

Hành lang đó dường như đang đốt cháy vô tận ngọn lửa.

Trương Khởi Lân nhìn những phiến đá màu đỏ trên nền mộ thất.

Y nhíu mày: "Trụ Tử, cậu xem phiến đá màu đỏ này." Diệp Thần nhìn kỹ.

Trong mộ thất, từ cửa vào đến giữa quan tài, cả một khoảng nền rộng lớn, lát toàn bộ bằng những phiến đá màu đỏ.

Từng phiến một, mỗi phiến là một hình vuông cạnh 60 ly, màu đỏ.

Và trên mỗi phiến đá đều cắm một cây lông vũ.

Diệp Thần luôn ở bên cạnh Trương Khởi Lân, hắn kéo Trương Khởi Lân lại, không cho y mạo hiểm thân mình: "Muộn Du Bình, cái này hình như là một trận pháp rất kỳ lạ!

Cậu đừng vội!

Tôi đi xem thử.” Trương Khởi Lân túm lấy Diệp Thần: “Trụ Tử, đừng đi, cứ xem đã!

Ta không cho phép cậu có bất kỳ chuyện gì.” Trương Khởi Lân suy nghĩ vài giây: “Trận pháp này ta hình như có chút ấn tượng!

Phiến đá màu đỏ, trên đó cắm lông vũ màu đen!

Chắc hẳn gọi là Hỏa Vũ Trận!” “Hỏa Vũ Trận?” Ngô Tà vội vàng hỏi một câu.

Trương Khởi Lân nhíu mày một cái, rồi lại gật đầu.

Ngô Tà kinh ngạc không thôi: “Tiểu Ca, nếu đúng là Hỏa Vũ Trận, vậy thì không thể qua được rồi, trong bí thuật Thập Lục Tự Âm Dương Xuất Thủy của ông nội tôi, có nhắc đến Hỏa Vũ Trận này.

Nói là thập tử vô sinh!” Bàn Tử nhìn những phiến đá màu đỏ và lông vũ màu đen yên tĩnh trước mắt, trông có vẻ vô hại: “Cái này cũng không thấy có nguy hiểm gì.” Diệp Thần nhìn quanh một lượt.

Hắn muốn xem thử, có thể trực tiếp ném Trảm Phách Đao qua cắm vào tường, rồi bò dây qua không.

Nhưng!

Hắn đột nhiên phát hiện.

Bốn phía tường vách của mộ thất này toàn bộ đều là những phiến đá màu đỏ.

Trên phiến đá cắm những cây lông vũ màu đen, y hệt trên nền đất.

“Quỷ Quân Sư à, Quỷ Quân Sư!

Chẳng lẽ thật sự bày ra trận pháp nghịch thiên như vậy.” Nếu là trước đây, Diệp Thần sẽ trực tiếp nắm Trảm Phách Đao mà xông thẳng qua.

Nhưng.

Vừa nãy Trương Khởi Lân đã trực tiếp túm lấy, không cho hắn đi mạo hiểm.

Diệp Thần cũng không còn bốc đồng nữa!

Bàn Tử từ bên cạnh nhặt một hòn đá, ném lên phiến đá màu đỏ này.

Hòn đá lăn qua lăn lại, "lạch cạch" mãi cho đến chỗ quan tài.

Nhưng.

Phiến đá màu đỏ này vậy mà không hề có chút phản ứng nào.

Bàn Tử sốt ruột trực tiếp hô một câu: "Cái mẹ này là sao vậy?

Đá ném lên trên, một chút phản ứng cũng không có.

Chẳng lẽ không có nguy hiểm sao." Ngô Tà lập tức túm lấy Bàn Tử: "Bàn Tử, đừng cử động bừa." Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Diệp Thần vỗ vỗ tay: "Muộn Du Bình, cậu xem, người thăm dò thực hư thay chúng ta đến rồi." Trương Khởi Lân kéo Diệp Thần đi đến bên cạnh: "Trụ Tử, dù sao thì chúng ta cứ xem đã.

Cậu không được tùy tiện mạo hiểm." "Được được được, không đi không đi.

Cứ xem đã." Lời vừa dứt.

Từ chỗ cửa lửa, liền lần lượt nhảy vào mười sáu người.

Họ vừa nhìn đã biết là đến từ các quốc gia khác nhau.

Mỗi người mặc trang phục cũng không giống nhau lắm.

Trong giới đạo mộ giả, mặc dù thường hai người kết bạn, nhưng nếu gặp mộ táng quá nguy hiểm, vài tiểu đội hợp tác với nhau cũng là

chuyện rất bình thường.

Mười sáu người này vừa bước vào.

Ba người dẫn đầu ngông nghênh.

Vừa vào đã muốn nhanh chóng lao đến chỗ quan tài.

Chỉ có bốn người phía sau, đi đến hành lễ với Tiểu Ca và Trụ Tử ca.

Ba người dẫn đầu lần lượt tên là Tả Tử, Triệu Tử, Khúc Tử.

Tả Tử nhìn phiến đá màu đỏ này, bình thường không có gì đặc biệt: "Nhị đệ, Tam đệ, các cậu xem, phiến đá màu đỏ này cắm lông vũ màu đen.

Cái này là trò đùa sao?" "Đại ca, đừng quản nhiều như vậy, trong quan tài của Quỷ Quân Sư có Xích Viêm Linh Châu trong truyền thuyết, chúng ta mau đi lấy!" Tả Tử vừa nói xong, hắn liền trực tiếp bước lên một bước, đạp lên phiến đá màu đỏ đầu tiên.

Không có chút động tĩnh nào.

"Cứ theo sát, không có chuyện gì cả." Những người khác do dự một chút.

Tả Tử lại đi thêm một bước.

Vẫn không có chút động tĩnh nào.

Tả Tử cười ha hả, liên tục đi thêm mấy bước: "Không có chuyện gì cả, phiến đá màu đỏ này và cây lông vũ màu đen kia, đều là để trang trí.

Mọi người mau theo sát." Chỉ trong chớp mắt, mười sáu người lần lượt theo phía sau.

Họ đi thẳng về phía quan tài.

Khóe miệng Diệp Thần khẽ nhếch lên: "Đúng là người như tên vậy, tự tìm chết, tự tìm chết!" Ngay sau khi mười sáu người bọn họ toàn bộ bước vào phiến đá màu đỏ này.

Việc di chuyển của nhân viên đã khiến toàn bộ lông vũ màu đen trên phiến đá rung động.

Ban đầu, lông vũ màu đen đều chỉ nhẹ nhàng lắc lư không theo quy tắc.

Một lúc sau, lông vũ màu đen như có ai chỉ huy vậy, toàn bộ đều lắc lư về phía bên phải.

Đúng lúc mọi người đều đang hoang mang không hiểu thì đột nhiên, từ bên dưới phiến đá màu đỏ này truyền đến một âm thanh kỳ lạ: "Hô hô hô…" Âm thanh này giống như lửa đang cháy.

Ngay sau đó.

Phiến đá bên dưới lông vũ màu đen trở nên càng lúc càng nóng, càng lúc càng đỏ.

Mười sáu người kinh hãi thất sắc, muốn nhanh chóng chạy thoát khỏi phiến đá màu đỏ.

Chương 321

Nhưng!

Ngay khi họ phản ứng lại, quay đầu chạy ngược, đã không kịp.

Mỗi phiến đá màu đỏ đều phun ra một ngọn lửa màu đỏ kèm theo ánh sáng xanh nhạt, lông vũ màu đen vừa vặn nằm ở trung tâm ngọn lửa này.

Nhìn từ xa lúc này, ngọn lửa giống như một cây nến, lông vũ màu đen vừa vặn là sợi bấc.

Mười sáu đạo mộ giả đứng trên phiến đá màu đỏ, gần như còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp bị thiêu thành tro bụi!

Không có tiếng la hét, không có sự giãy giụa.

Trong nháy mắt!

Những người còn sống sờ sờ, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Điều này không chỉ khiến bốn người Diệp Thần kinh ngạc không thôi.

Kênh trực tiếp còn bùng nổ!

“Rốt cuộc đây là trận pháp gì vậy?

Quỷ Quân Sư là quỷ sao?

Cái này cũng quá đáng sợ rồi!” “Tại sao dưới phiến đá này lại có lửa phun ra?

Trời đất ơi!

Càng lúc càng kỳ lạ, cái cuộc thám hiểm đạo mộ này.” “Tôi thật sự lo cho Trụ Tử ca và Tiểu Ca!

Rất lo lắng!

Ngọn lửa này quá đáng sợ!

Người bị thiêu cháy thành tro trong chớp mắt." "Ai dám đi chứ, phiến đá màu đỏ này chắc chắn không thể qua được rồi!

Mẹ kiếp!

Quan tài ngay trước mắt." Ngô Tà và Vương Bàn Tử chưa từng trải qua cảnh tượng như vậy.

Họ thấy những đạo mộ giả kia lập tức thành tro bụi, trong lòng vô cùng kinh hãi.

"Thiên Chân, đây đúng là một lò hỏa táng tự nhiên mà.

Vừa bước vào đã thành tro bụi, thế thì chơi làm sao được!" Ngô Tà mặt đầy vẻ hoang mang.

Cậu ta chưa từng thấy cơ quan trận pháp như vậy.

Trước đây xuống mộ táng, nhiều nhất là gặp cương thi hay Thi Miết gì đó, giờ thì càng lúc càng quái dị.

Cậu ta hoàn toàn không có cách nào.

Cậu ta hướng ánh mắt về phía Tiểu Ca.

Ánh mắt Tiểu Ca lại hướng về phía Diệp Thần.

Bởi vì Trương Khởi Lân bản thân cũng không có bao nhiêu chắc chắn.

Mộ thất này quá lớn, toàn bộ đều là một vùng phiến đá màu đỏ.

Dù có nhảy lên, chắc chắn cũng phải chạm đất.

Chỉ cần chạm đất là sẽ bị thiêu đốt, hóa thành tro bụi.

Lúc này.

Bàn Tử đột nhiên tiến lên một bước.

Hắn nhìn quanh mộ thất một lượt, nhìn tất cả các bức tường, toàn bộ đều là phiến đá màu đỏ.

Hắn quay người từ chỗ cửa lửa đang cháy, đi ra ngoài.

Trương Khởi Lân không biết hắn đi làm gì.

Kênh trực tiếp còn đang một phen tán dương và khen ngợi: "Trời ơi, thật không ngờ Vương Bàn Tử khi làm đạo diễn thì bình thường không có gì đặc biệt, một khi đạo mộ lập tức có cách.

Quá trâu bò." "Các cậu mau vào kênh trực tiếp của Vương Bàn Tử, xem hắn rốt cuộc đã nghĩ ra cách hay gì." "Bàn Tử tuy không đẹp trai, nhưng trông rất có sức lực!

Chuyện đó chắc chắn rất bá đạo, tôi thích." "Các cậu xem, đạo diễn Bàn Tử quay lại rồi!

Hắn đến rồi!

Hắn đến rồi, hắn ôm đá đến rồi." Vương Bàn Tử quay lại.

Trong vòng tay hắn lỉnh kỉnh, ôm rất nhiều đá lớn nhỏ.

Ngô Tà còn chưa kịp phản ứng.

Trương Khởi Lân đã hiểu ra.

Y khẽ nhíu mày, hỏi: "Bàn Tử, cậu định dùng đá này thử à?" Bàn Tử gật đầu: "Tiểu Ca, Trụ Tử ca, Thiên Chân, tôi đây tâm tư tỉ mỉ như tơ.

Vừa nãy tôi phát hiện khi mấy người kia đi vào, đạp lên tảng đá này.

Sau khi tảng đá có chút rung động thì mới có lửa." Ngô Tà vẫn chưa hiểu ý hắn: "Thiên Chân, ý của tôi là, cái này cần trọng lượng

đạt đến yêu cầu nhất định thì phiến đá màu đỏ này mới bốc cháy.

Nên tôi đã lấy những hòn đá có trọng lượng khác nhau để kiểm tra." Ngô Tà lập tức hiểu ra, cậu ta giơ ngón cái lên: "Bàn Tử, 666!" Kênh trực tiếp một phen sôi sục, một phen tán thưởng: "Tôi thấy đạo diễn Bàn Tử nói rất đúng, phiến đá màu đỏ này chắc chắn là trọng lượng đạt tiêu chuẩn thì mới bốc cháy." "Dù là như vậy, nhưng tìm ra tiêu chuẩn này thì có ý nghĩa gì chứ." "Cái này cậu không hiểu rồi.

Nếu trọng lượng tiêu chuẩn là 100 cân, thì bọn họ cứ bò qua là được, trọng lượng tương ứng của tay và chân đặt lên từng tảng đá sẽ không vượt quá 100 cân." "Nói vậy thì tôi hiểu rồi!

Vậy chắc chắn không vấn đề gì, bò qua sẽ phân tán trọng lượng, chắc chắn sẽ qua được." Vương Bàn Tử cũng thấy mọi người đều tán đồng phương pháp của mình, càng thêm vui mừng khôn xiết.

Hắn đầu tiên ném một hòn đá khoảng 50 cân vào, phiến đá màu đỏ không phản ứng.

Hắn lại ném một hòn đá nặng gần 90 cân vào, phiến đá màu đỏ vẫn không phản ứng.

Điều này khiến Vương Bàn Tử kinh ngạc không thôi: "Tiểu Ca, Trụ Tử ca, Thiên Chân, các cậu xem, 90 cân cũng không sao.

Vậy chúng ta bò qua chắc chắn sẽ được." Ngô Tà gật đầu.

Cậu ta cảm thấy phương pháp này quả thực khả thi.

Vương Bàn Tử chuẩn bị bò vào.

Hắn nhẹ nhàng đặt một tay lên phiến đá màu đỏ.

Không sao.

Hắn lại đặt cả hai tay lên phiến đá màu đỏ.

Vẫn không hề có động tĩnh.

Xem ra phương pháp này khả thi.

Bàn Tử bò thêm một ô.

Hai tay và hai chân của hắn lần lượt đặt trên một phiến đá màu đỏ.

Cân nặng của hắn hiện tại cũng chỉ hơn 170 cân, không quá 180.

Vừa nãy hòn đá 90 cân cũng đã kiểm tra rồi.

Nên Bàn Tử rất tự tin, chân và tay của hắn là tách biệt, áp lực lên phiến đá màu đỏ không lớn hơn 90 cân.

"Thiên Chân, cậu xem cậu xem, thật sự có thể được đó." Đúng lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên nhíu mày: "Bàn Tử, khoan đã tiến lên." Lời Trương Khởi Lân vừa dứt, trên phiến đá màu đỏ nơi Bàn Tử đang đứng, cây lông vũ màu đen bắt đầu nhẹ nhàng lắc lư.

Ngay sau đó.

Toàn bộ lông vũ trên các phiến đá màu đỏ đều bắt đầu đồng loạt lắc lư.

Vương Bàn Tử lập tức kinh hãi thất sắc.

Hắn muốn nhanh chóng rút lui.

Nhưng than ôi, phiến đá màu đỏ dưới tay hắn lập tức trở nên nóng bỏng vô cùng.

Tay hắn dường như bị dính chặt, hoàn toàn không thể nhấc lên được.

Lòng Bàn Tử nguội lạnh, cảm thấy lần này thật sự không cứu được rồi.

Đúng lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên lao ra, một tay tóm lấy Vương Bàn

Tử.

Ngay khi Vương Bàn Tử đã tuyệt vọng, Trương Khởi Lân như phi vọt tới, một tay túm lấy y và nhảy ra khỏi tấm đá đỏ.

Ngay sau đó, tấm đá đỏ liền bùng lên ngọn lửa.

Lông vũ màu đen như bấc đèn, cả ngọn lửa cháy bùng lên như đuốc, trông cực kỳ đáng sợ.

Vương Bàn Tử sợ hãi vã mồ hôi lạnh, ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

"Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, hòn đá này đều đã kiểm tra rồi, tại sao người đi lên lại không được?" Trương Khởi Lân cau mày.

Theo lý mà nói thì không nên như vậy.

Chẳng lẽ tấm đá đỏ này không phải dùng trọng lượng để khống chế?

Vậy rốt cuộc là dùng cái gì?

Y nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần vẫn luôn chăm chú nhìn tấm đá đỏ này, như thể đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

"Trụ Tử, cái này, ngươi có ý kiến gì không?" Trong mắt Trương Khởi Lân, sự sáng tạo của Trụ Tử nhà y là vô địch, không ai có thể sánh bằng.

"Muộn Du Bình, ngươi nói trận pháp này tên là Hỏa Vũ Trận đúng không?" Trương Khởi Lân gật đầu.

"Trụ Tử, Hỏa Vũ Trận, phía dưới có lửa, lông vũ làm bấc, sau khi đốt cháy sẽ như một cây đuốc, uy lực vô cùng." Diệp Thần suy nghĩ một lát.

Lúc nãy hắn quan sát tới lui, tấm đá đỏ này liên tiếp phát động lửa, căn bản không phải dựa vào trọng lượng khi giẫm lên.

Mà là... sau khi người giẫm lên, sự thay đổi của nhiệt độ và luồng khí đã kích hoạt những sợi lông vũ màu đen này rung động, sau đó ngọn lửa đỏ theo bấc lông vũ bắt đầu phun ra đốt cháy.

Vậy thì quá đơn giản rồi.

Diệp Thần đã có chủ ý.

"Muộn Du Bình, ta đi qua trước rồi ngươi hãy đi sau." Trương Khởi Lân túm chặt lấy Diệp Thần.

"Trụ Tử, ngươi không mang gì cả, như vậy quá nguy hiểm." "Yên tâm đi Muộn Du Bình, đừng quên, ta chính là Tử Thần đấy.

Hắc hắc." Trương Khởi Lân buông tay, đứng sang một bên, sẵn sàng mọi thứ.

Chỉ cần có tình huống xảy ra, y sẽ lập tức bay vào để cứu Trụ Tử.

Không thể cùng sống, vậy thì cùng chết.

Khán giả trong livestream lúc này đã được chứng kiến sự đáng sợ của ngọn lửa này.

Trận pháp này lúc này trong mắt mọi người chính là một con quỷ không thể vượt qua.

"Trụ Tử Ca, đừng đi mà, ngọn lửa này sẽ thiêu cháy anh đó!" "Trụ Tử Ca còn chưa chuẩn bị gì cả, rốt cuộc là đi làm gì vậy?

Tôi biết Trụ Tử Ca rất lợi hại, nhưng mà thế này sao?

Ai!" "Thật sợ Trụ Tử Ca có chuyện, anh ấy mà bị thương, tim tôi đau nhói chảy máu." Trương Khởi Lân chăm chú nhìn Diệp Thần.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng tiến gần hơn đến tấm đá đỏ.

Nếu Trụ Tử Ca có chuyện, bọn họ sẽ cố gắng hết sức để cứu mạng anh.

Diệp Thần nhanh chóng bước tới, đi đến cạnh tấm đá đỏ đầu tiên.

Hắn ngồi xổm xuống.

Ngay khi mọi người đều nghĩ hắn sẽ cúi người đi vào, thì kết quả là, giây tiếp theo, Diệp Thần trực tiếp vươn tay tóm lấy sợi lông vũ màu đen, dùng sức rút thẳng xuống.

Trương Khởi Lân: .....

Khán giả: .....

Sợi lông vũ màu đen này rõ ràng được làm từ chất liệu đặc biệt, ngay cả ngọn lửa cũng không thể thiêu hủy.

Diệp Thần một chân giẫm lên tấm đá đỏ đầu tiên, sau đó vươn tay rút sợi lông vũ màu đen trên tấm đá đỏ thứ hai.

Hắn lại bước lên tấm đá đỏ thứ hai, rút sợi lông vũ màu đen trên tấm đá đỏ thứ ba. .....

Cứ như vậy, nhẹ nhàng không tốn sức, Diệp Thần chưa đầy 30 giây đã xuyên qua Hỏa Vũ Trận bằng đá đỏ.

Mắt của khán giả trợn to hơn cả mắt ốc vít, từng người từng người biểu cảm không thể tin nổi, như thể ban ngày ban mặt bị chó bắt nạt vậy.

“Cái gì?

Cái gì thế này!!!

Trời ơi!

Tôi đang ở đâu vậy?

Tôi đã thấy cái gì?” “Rút lông vũ ra là... là xong ư?

Thế là kết thúc rồi sao?" "Trời của tôi ơi!

Thần tiên ơi, Trụ Tử Ca!

Thần tiên ơi!" Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần đang gọi mình ở phía bên kia, trong lòng vừa chấn động vừa vui mừng.

Trụ Tử đôi khi tuy có chút cẩu thả, nhưng một khi có chuyện, y lại thực sự cẩn thận tỉ mỉ!

Chương 322

Trận Hỏa Vũ này là sự kết hợp giữa lửa và lông vũ.

Rất nhiều người đều chú ý đến việc làm sao để đối phó với lửa, mà lại bỏ qua chữ "Vũ" (lông vũ).

Sợi lông vũ màu đen này giống như bấc đèn vậy, nếu thiếu nó, ngọn lửa này căn bản không thể bùng lên được.

Trương Khởi Lân khóe môi cong lên, Trụ Tử thật lợi hại.

Ngay cả y cũng không nghĩ ra phương pháp này!

Y vừa đi vừa giơ ngón cái về phía Diệp Thần.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử càng thêm bội phục Diệp Thần sát đất.

Bốn người đứng trước cỗ quan tài màu đỏ máu này.

"Muộn Du Bình, cái này chắc là quan tài của Quỷ Quân Sư rồi phải không?" Trương Khởi Lân gật đầu.

"Thứ này đúng là hại người không ít, thiết kế ra nhiều cơ quan kỳ lạ như vậy.

Chúng ta lôi hắn ra, trước tiên là thiến." "Đúng, Trụ Tử Ca nói đúng, Bàn Tử ta tuyệt đối phải tè một bãi vào mặt hắn mới được!

Suýt nữa thì mất mạng rồi." Trương Khởi Lân đi vòng quanh quan tài một vòng, tìm thấy cơ quan chốt cài ở bên cạnh.

Y dùng Phát Khâu Chỉ cắm vào, dùng sức gạt một cái.

Chỉ nghe thấy tiếng "cạch" rất nhỏ.

Sau đó, Trương Khởi Lân nhẹ nhàng đẩy một cái, quan tài liền được mở ra.

Mọi người nhìn vào!

Lập tức kinh ngạc lớn!

Không chỉ Trương Khởi Lân cau mày, ngay cả Diệp Thần cũng có chút kinh ngạc!

Ngô Tà và Vương Bàn Tử càng không thể tin nổi mà há hốc miệng.

Cái gì?

Quan tài này sao lại trống rỗng?

"Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, cái này không thể nào chứ?

Tại sao quan tài lại trống rỗng?" Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Thiên chân, chúng ta một đường thiên nan vạn hiểm như vậy, sao lại tìm thấy một cỗ quan tài trống rỗng chứ.

Chẳng lẽ đây là giả mộ thất?" Trương Khởi Lân và Diệp Thần cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Mộ là giả?

Cái này không thể nào!

Nếu là mộ thất giả thì quá khoa trương rồi, một loạt các cơ quan trên đường, chỉ để tạo ra một mộ thất giả sao?

Ngay lúc này, Trương Khởi Lân ghé sát vào thành trong quan tài nhìn một chút.

Bên trong quan tài có một bộ y phục làm từ tơ lụa đặc biệt.

Trương Khởi Lân đeo găng tay, dùng tay sờ sờ bộ y phục, sau đó ngửi một cái.

"Trụ Tử, cái này không phải giả.

Bên trong này từng có một thi thể đã ngủ hơn ngàn năm.

Chất liệu của bộ y phục này là của mấy ngàn năm trước, mùi thi thể nồng nặc trên y phục, nếu không có sự tẩm ướp hơn ngàn năm thì căn bản không thể hình thành.

Hơn nữa, căn cứ vào mùi thi thể thoang thoảng trên bộ y phục này, có thể phán đoán, bộ y phục này chính là thứ y đã mặc trên người." Diệp Thần gật đầu.

Bao gồm cả Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều tin tưởng không chút nghi ngờ.

Phán đoán của Tiểu Ca, tuyệt đối sẽ không sai.

Vậy thì!

Vấn đề đến rồi!

Thi thể đâu?

Thi thể đi đâu rồi?

Tự mình biến thành Tống Tử (xác chết biết đi) mà chạy mất?

Chuyện này lập tức gây chấn động khắp Mộ Táng Tinh Cầu.

Bao gồm cả Quỷ Môn Lão Phật Gia và rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn đều vô cùng kinh ngạc!

Vốn dĩ, một Tống Tử không phải là chuyện gì quá kỳ lạ.

Nhưng mà!

Có Tống Tử nào khi đi ra lại cởi bỏ y phục của mình chứ?

Nếu một Tống Tử có thể có ý thức tự chủ đến mức cởi bỏ y phục như vậy, thì đó sẽ là một chuyện đáng sợ đến mức nào.

Hơn nữa!

Thi thể đâu?

Tống Tử lại ở đâu?

Tất cả các đạo mộ giả, tất cả các kênh livestream, căn bản không hề phát hiện bất kỳ dấu vết nào của Tống Tử của Quỷ Quân Sư.

Chuyện này lập tức leo lên trang đầu tiêu đề của Mộ Táng Tinh Cầu.

Quỷ Quân Sư mất tích, rốt cuộc đã đi đâu?

Ngay lúc này, Diệp Thần nhìn thấy một bức họa trong thành trong quan tài.

Trong tranh là một nam tử tóc dài, mặc một thân y phục màu lam, trông cực kỳ nho nhã.

Tay phải hắn cầm một chiếc quạt lông vũ, tay trái còn nắm một cây pháp trượng màu lam.

Nhân vật này thật quen thuộc!

Diệp Thần cảm thấy ngay lập tức, nhân vật có trang phục này, hắn hình như đã từng gặp.

Quỷ Quân Sư?

Quạt lông vũ?

Y phục màu lam?

Tào thị Hoàng tộc?

Đúng rồi!

Quách Gia, Quách Phụng Hiếu!

Đúng!

Chắc chắn là hắn!

Cũng chỉ có Quỷ Tài Quân Sư này mới có thể nghĩ ra nhiều trận pháp ám khí đáng sợ như vậy.

“Quách Gia!

Ta vốn dĩ có ấn tượng rất tốt về hắn!

Sao trên Mộ Táng Tinh Cầu này, hắn lại làm chuyện tàn ác vậy chứ!

Lại còn suýt nữa chôn sống ta và Muộn Du Bình vào trong cát đá!

Khốn kiếp!" Ngay khi Diệp Thần không ngừng mắng mỏ trong lòng, ở một vách đá đoạn tuyệt phía tây nhất trong địa mộ của Quỷ Quân Sư, một nam tử trẻ tuổi vừa đi vừa hắt hơi.

Hắn dừng lại, nhìn về phía chủ mộ thất kia, nhẹ giọng nói.

"Nhanh vậy đã đoán ra thân phận của ta rồi sao?

Còn mắng ta nữa?

Ai mà lợi hại thế!" Tiếp theo, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười thâm sâu khó lường.

Gương mặt này!

Gương mặt này!

Rõ ràng chính là gương mặt của Ảnh Tử, thủ lĩnh đội lính đánh thuê đạo mộ!

Nhưng mà!

Lời nói và hành động của hắn đã hoàn toàn khác.

Ảnh Tử ban đầu giống như một sát thủ, hành động nhanh nhẹn, vẻ mặt lạnh lùng.

Còn bây giờ, Ảnh Tử này đột nhiên trở nên nho nhã hòa nhã, trên mặt nở một nụ cười khiến người ta khó lòng đoán được.

Hắn bước vài bước về phía đỉnh vách đá.

Hắn thấy trên đỉnh có một người mặc trường bào tím vàng đang đứng.

Từ xa, Ảnh Tử vội vàng quỳ xuống.

"Thần, tham kiến Bệ hạ!" "Phụng Hiếu à, biệt ly 5000 năm, ngươi vẫn khỏe chứ?" "Nhờ hồng phúc của Bệ hạ." "Ngươi tại sao không gọi chủ công, mà lại gọi Bệ hạ?" "Bởi vì trong mắt thần, Mộ Táng Tinh Cầu này đã là vật trong túi của Bệ hạ, trở thành Nhân Gian Đại Đế là lẽ đương nhiên!" Đế Vương Tào Nhĩ lập tức ha ha cười lớn.

"Vẫn là Phụng Hiếu của ta, lời nói rất hợp ý ta!

Rất hợp ý ta a!

Ha ha ha..." "Chủ công, tiểu tử Trương gia bên mộ thất kia, Trương Khởi Lân, có cần động đến không?" Tào Nhĩ suy nghĩ một lát.

"Ta đã sắp xếp xong rồi, bên ngoài mộ táng đã chuẩn bị một món quà lớn cho bọn chúng!

Bên cạnh Trương Khởi Lân có một tiểu tử lông lá không biết từ đâu đến tên Trụ Kình Thiên, sở hữu năng lực như Tử Thần.

Rất lợi hại." "Bệ hạ, Xích Diễm Linh Châu bên trong kia thì sao?" "Xích Diễm Linh Châu thuộc tính liệt hỏa, ngươi và ta đều không có cách nào.

Xích Diễm đã đi rồi.

Để nó tự xử lý." Tào Nhĩ vừa nói xong, giọng điệu liền thay đổi, âm thanh trở nên nhẹ hơn.

"Phụng Hiếu, những kẻ đang ngủ say kia, ngươi phải dần dần đánh thức bọn chúng.

Chờ đến khi tất cả đều tỉnh lại, Trương Khởi Lân và Diệp Thần kia, cũng sẽ hoàn toàn chết không có chỗ chôn thân." "Vâng, Bệ hạ!

Thần sẽ về bắt đầu đánh thức từng bước." "Được, bây giờ hãy để chúng ta đi giải quyết hai tên đáng ghét này trước.

Thần, tuân mệnh!" Cỗ quan tài này trống rỗng, bên trong chỉ có một chút đồ án.

Đương nhiên cũng không có nhiều giá trị nghiên cứu.

Ngay lúc này!

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đã dồn sự chú ý của mình vào một hành lang đỏ rực phía sau mộ thất này.

Sâu trong hành lang mộ này, dường như có một đám lửa khủng khiếp đang bùng cháy không ngừng, ngọn lửa chập chờn không ngừng.

Từ xa, Diệp Thần đã cảm nhận được luồng nhiệt lượng vô cùng khó chịu.

Diệp Thần cảm thấy, chỉ cần tiến thêm một chút nữa thôi, chắc chắn sẽ bị nung chín.

Nhưng mà, Trương Khởi Lân toàn thân vẫn lạnh buốt.

Y vẫn không cảm thấy nóng.

Uy lực của Băng Sương Chi Tâm quả thực đáng sợ đến nhường này!

Diệp Thần nhìn ngọn lửa sâu trong mộ đạo một lúc.

Hắn có một cảm giác, Xích Diễm Linh Châu chính là ở bên trong.

Hắn trực tiếp đóng vòng tay của mình và Trương Khởi Lân lại.

Sau đó Diệp Thần ra hiệu cho Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng đóng vòng tay.

Hai người bọn họ tuy có chút không hiểu, nhưng Ngô Tà đã kéo kéo Vương Bàn Tử, bảo hắn đừng hỏi nhiều.

Thân phận của Tiểu Ca thần bí, có một số bí mật vốn dĩ rất bình

thường.

Ngay lúc này, đột nhiên, ở cửa vòm lửa của chủ mộ thất này, một nam tử bước vào.

Y phục đỏ rực như lửa, tóc đỏ rực như lửa, da cũng đỏ rực như lửa.

Hắn vừa bước vào, Diệp Thần và Trương Khởi Lân đã cảm thấy, người này hình như đã từng gặp, có một cảm giác rất quen thuộc.

Nam tử tóc đỏ đứng ở cửa mộ thất này, lạnh lùng cười một tiếng.

"Trương Khởi Lân, Diệp Thần, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Sao?

Mới mấy ngày mà đã không nhớ ta sao?" Giọng nói này, Diệp Thần và Trương Khởi Lân lập tức nhận ra.

"Xích Diễm Giao Long?

Ngươi là Xích Diễm Giao Long?" Nam tử tóc đỏ cười lớn một tiếng.

"Xem ra vẫn còn nhớ mà.

Ta là Xích Diễm Giao Long, nhưng mà, các ngươi có thể gọi ta là Xích Diễm." Trương Khởi Lân nhìn Xích Diễm, trong lòng mơ hồ nhớ lại động băng tinh ở Linh Thần.

"Xích Diễm, ngươi chính là bộ hài cốt giao long trong động băng tinh đó?" "Ha ha ha!

Không sai.

Trương Khởi Lân, rất cảm ơn ngươi đã giúp đỡ a, lấy đi Băng Sương Chi Tâm, giúp ta thuận lợi giải trừ phong ấn." Diệp Thần biết, bản thể của Xích Diễm Giao Long này vô cùng lợi hại.

Chương 323

Nó đến đây chắc chắn chỉ có một mục đích, đó chính là lấy Xích Diễm Linh Châu.

Diệp Thần quay đầu nhìn Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình, ngươi đi lấy Xích Diễm Linh Châu, ta cản hắn lại!” “Trụ Tử, thực lực của hắn rất đáng sợ!

Ta sẽ ở lại cùng ngươi.” “Muộn Du Bình, mau đi!

Nghe lời ta!

Mau đi!” Trương Khởi Lân bị Diệp Thần đẩy một cái, trong lòng y hơi chua xót, vội vàng đi vào phía ngọn lửa bên trong.

Diệp Thần lấy ra những sợi lông vũ màu đen vừa rút xuống từ trong người, thuận tay ném ra.

“Bộp bộp bộp...” Tất cả lông vũ màu đen đều cắm vào tấm đá đỏ.

Lần này Hỏa Vũ Trận lại bắt đầu vận hành.

Diệp Thần từ từ rút Trảm Phách Đao ra, nói với Ngô Tà và Bàn Tử, những người đang khó hiểu và chấn động không thôi: “Hai người các ngươi, trốn kỹ vào.

Tên này rất lợi hại!” Ngô Tà kinh ngạc há hốc mồm.

Có thể khiến Trụ Tử Ca coi trọng như vậy, thì chắc chắn là một cao thủ tuyệt đối.

Ngô Tà rút mấy thanh phi đao ra trong tay.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ dốc toàn lực giúp Trụ Tử Ca, cũng giúp Tiểu Ca.

Bàn Tử đứng dậy.

Hắn muốn thử xem có thể dụ tên xấu xí tóc đỏ này vào Hỏa Vũ Trận hay không.

Chỉ cần hắn ta bước vào, sẽ bị Hỏa Vũ Trận thiêu thành tro bụi.

"Đồ xấu xí tóc đỏ, lại đây đi, Bàn gia ta ở đây đợi ngươi." Xích Diễm lấy ra một chiếc quạt, vừa quạt vừa đi về phía Hỏa Vũ Trận.

Bàn Tử đắc ý, cảm thấy tên tóc đỏ này đã mắc bẫy.

Ngô Tà mặt lạnh như băng.

Người đàn ông màu đỏ này cho hắn một cảm giác quá đáng sợ!

Nhưng mà!

Hỏa Vũ Trận lợi hại như vậy, chắc hẳn có thể trực tiếp đối phó với hắn!

Tuy nhiên, Diệp Thần lại không nghĩ vậy.

Hỏa Vũ Trận có thể hạn chế hành động của Xích Diễm một chút, nhưng một khi nó hóa thành rồng, có thể trực tiếp bay qua.

Cho nên, Diệp Thần mới bảo Trương Khởi Lân nhanh chóng đi vào đoạt Hỏa Diễm Linh Châu.

Xích Diễm vừa quạt vừa bước lên khối đá đỏ đầu tiên.

Hắn đứng trên tấm đá, trên mặt nở một nụ cười cực kỳ điềm tĩnh.

Ngay lúc này, lông vũ màu đen bắt đầu động đậy.

Ngay khi Xích Diễm giẫm lên tấm đá đỏ này, lông vũ màu đen bắt đầu rung động, một trận tiếng lửa "ù ù" phát ra.

Tiếp theo, một luồng lửa đỏ rực đột nhiên phun ra, trực tiếp bắn vào người Xích Diễm.

Nhưng mà!

Điều khiến Diệp Thần, Ngô Tà, Bàn Tử chấn kinh là Xích Diễm không những không sao, ngược lại còn há miệng, hút một hơi những ngọn lửa đó.

Ngọn lửa hung mãnh bị hắn hút vào miệng trong chốc lát.

Diệp Thần trước đây đã từng thấy Xích Diễm Giao Long phun lửa nên vẫn có chút chuẩn bị tâm lý.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì làm sao từng thấy chuyện như vậy.

Hai người ở góc đó, đầu óc trống rỗng.

Xích Diễm từng bước từng bước đi tới.

Đột nhiên, hắn dừng lại, lặng lẽ nhìn Diệp Thần.

"Diệp Thần, rốt cuộc ngươi là ai?

Ta muốn đi lấy Xích Diễm Linh Châu, ngươi tốt nhất nên tránh ra." Diệp Thần dựng Trảm Phách Đao trước người.

"Ta cứ không nhường đấy, ngươi làm gì được ta?

Phun một ngọn lửa mà hù dọa được ta, thì ta cũng mất mặt quá rồi." Xích Diễm đã tìm hiểu được từ phân thân Ảnh Tử trước đây của mình ở Atlantis.

Diệp Thần trước mắt này, thực lực rất mạnh mẽ.

Tuy rằng đối với Xích Diễm Giao Long lúc này mà nói, nó hoàn toàn tự tin có thể đánh thắng Diệp Thần.

Nhưng mà!

Nó thực sự không muốn lãng phí thời gian.

Bởi vì Trương Khởi Lân đã đi vào rồi.

Chậm trễ một giây, là mất đi một phần cơ hội.

"Ngu xuẩn bướng bỉnh.

Diệp Thần, ta là đi lấy lại đồ của mình.

Ngươi nhất định phải phân thắng thua với ta sao?" "Đồ của ngươi?

Con rồng ngu ngốc nhà ngươi, sao ngươi không nói, cả đống phân ở nhà xí của ta cũng là của ngươi đi.

Ngươi đi hốt đi!" Vương Bàn Tử: .....

Hắn nhìn Ngô Tà, sau đó lén lút giơ ngón cái về phía Diệp Thần!

Một chữ: Tuyệt!

Xích Diễm rất tức giận, nó vô cùng chấn nộ.

"Ta là Xích Diễm Giao Long, bên trong là Xích Diễm Linh Châu, ngươi nói, nó có phải của ta không?" Diệp Thần thản nhiên đáp lại một câu.

"Xì!

Tên ta còn gọi là Trụ (Châu) Tử đây, vậy Xích Diễm Linh Châu này vẫn là của ta nữa là!" Hai mắt Xích Diễm bùng lửa, lập tức trở nên nóng nảy bất thường.

Chiếc quạt trong tay nó cũng lập tức bốc lên lửa cuồn cuộn.

Xích Diễm vung tay phải một cái, chiếc quạt cháy rực lao thẳng về phía Diệp Thần.

Diệp Thần vươn tay.

Cả Trảm Phách Đao lập tức chấn động dữ dội trong làn khói đặc.

Tiếng "ung ung" căn bản không ngừng lại.

Diệp Thần vồ lấy Trảm Phách Đao, trực tiếp phi ra hai nhát dao.

"Vù vù" Chiếc quạt đang bốc cháy trực tiếp bị Diệp Thần chém bay xuống đất.

Chiếc quạt này vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Sau khi rơi xuống đất vẫn đang bùng cháy.

Diệp Thần trực tiếp giơ đao, "Bộp bộp bộp..." chém liên tiếp mười mấy nhát.

Cả chiếc quạt bị chém một lỗ hổng lớn.

Diệp Thần một đao gạt chiếc quạt nát bét sang một góc tường.

Xích Diễm vươn tay.

Chiếc quạt không ngừng giãy giụa, muốn bay về tay Xích Diễm.

Diệp Thần chạy đến góc, dùng Trảm Phách Đao đè chặt nó lại.

Sau đó... bắt đầu cởi quần.

Ngay khi Ngô Tà, Bàn Tử và Xích Diễm đang nghi hoặc không hiểu, Diệp Thần giống như một cột nước hình vòng cung, tiểu tiện.

Toàn bộ tè một bãi vào chiếc quạt.

Bàn Tử: .....

Ngô Tà: .....

Xích Diễm: .....

Diệp Thần rời khỏi góc tường.

Chiếc quạt, dưới tác dụng của Xích Diễm lúc nãy, trực tiếp bay trở lại.

Xích Diễm vẫn chưa hoàn hồn từ trận chiến vừa rồi, chỉ nghe thấy tiếng "bốp" một cái, chiếc quạt dính nước tiểu của Diệp Thần bay về, trực tiếp phang vào mặt nó.

"Phi phi phi..." Xích Diễm lập tức phát điên!

"Phi phi phi..." Nó trực tiếp phun lửa lên chiếc quạt của mình, lại

phun lửa để rửa mặt và tay mình.

“Quá đáng ghét!

Diệp Thần!

Ta muốn giết ngươi!” “Không sao, không sao, ta cứ đợi ngươi giết thôi.

Nhưng mà?” Xích Diễm trừng mắt giận dữ.

“Nhưng mà gì?” “Nhưng mà, ta thấy lúc nãy ngươi ăn nước tiểu của ta ngon lắm, có muốn ta cho thêm chút nữa không?

Đừng ngại, cái này ta thật sự không thu phí đâu.” Xích Diễm lập tức hai mắt bốc hỏa, tay nắm chiếc quạt đang cháy rực, lập tức lao tới.

“Diệp Thần!

Chết đi!” “Chà chà, uống nước tiểu xong, khẩu khí lớn ghê nhỉ!” Nhìn thấy Xích Diễm tay cầm quạt lửa lao tới trong chớp mắt.

Trảm Phách Đao của Diệp Thần lập tức bay lên.

“Rầm rầm rầm...” Trảm Phách Đao và quạt lửa va chạm vào nhau mười mấy lần!

Diệp Thần đánh đến phát ngán.

“Mẹ kiếp!

Ngươi không thể dùng chiêu nào mạnh hơn sao?

Yếu như phế vật vậy!” Diệp Thần trực tiếp hai tay nắm đao, lập tức nhảy lên, trực tiếp chém thẳng xuống Xích Diễm.

“Rầm rầm rầm...” Liên tiếp tám nhát đao chém xuống.

Xích Diễm không ngừng lùi lại.

Nó vừa đỡ được nhát đao cuối cùng của Diệp Thần, liền lùi lại

mấy chục mét.

Xích Diễm đứng dậy lần nữa, phát ra một tiếng cười quái dị rất đáng sợ.

"Diệp Thần, ngươi thật sự khiến ta bất ngờ, nhưng mà, ngươi nghĩ ta chỉ có chút năng lực này thôi sao?" Xích Diễm lập tức toàn thân bắt đầu bốc lửa, hai tay nó vươn ra những móng vuốt dài màu đỏ.

Điều này khiến Diệp Thần hét lên ngay lập tức.

"Ta giết!

Chó kim cương!" Xích Diễm hai móng vuốt cùng lúc vỗ mạnh vào nhau, lập tức lửa tóe ra tứ tung.

Nó điên cuồng lao về phía Diệp Thần.

Diệp Thần cũng cười lạnh một tiếng.

"Ngươi nghĩ, ta chỉ có chút năng lực này sao?" "Nuốt chửng đi, Dã Sái!" Ngay lập tức!

Trảm Phách Đao biến thành thanh đại đao dài năm mét, khói đặc cuồn cuộn.

Đôi mắt Diệp Thần cũng bốc lên khí đen ngùn ngụt.

Trong khoảnh khắc Xích Diễm lao tới, một thanh đại đao khủng bố dài năm mét, trực tiếp bổ xuống hai móng vuốt của nó.

Móng vuốt này lại cứng rắn đến thế, có thể cứng rắn chịu đựng một nhát đao mãnh liệt của Trảm Phách Đao.

Tốc độ của Diệp Thần cực nhanh, di chuyển khắp nơi.

Ngay cả khi giẫm lên tấm đá đỏ, hắn cũng không hề bị thương chút nào.

Bởi vì giây tiếp theo, ngọn lửa vừa phun lên, Diệp Thần đã di chuyển nhanh đến mức không thấy bóng dáng.

Tốc độ di chuyển của Xích Diễm cũng rất nhanh.

Nhưng mà!

Nó căn bản không thể khóa chặt bóng dáng Diệp Thần, ngược lại còn bị Diệp Thần dùng thanh đại đao dài năm mét khủng bố chém mấy chục nhát.

Nó vốn là Thượng Cổ Thần Thú Xích Diễm Giao Long, nhưng không ngờ, hôm nay lại bị một nhân loại ngược đãi!

Tuy móng vuốt của Xích Diễm Giao Long không bị chém hỏng, nhưng!

Khắp nơi trên móng vuốt đều có vết thương do đao chém ra.

Xích Diễm dùng sức giẫm mạnh xuống sàn, bay vọt lên.

Nó giữa không trung, lập tức vung chiếc quạt tấn công cổ Diệp Thần.

Diệp Thần lập tức né sang bên phải.

Tiếp theo, một thanh đại đao năm mét khói đặc cuồn cuộn chém ra.

Chương 324

Cánh tay Xích Diễm bị Trảm Phách Đao chém ra những vết thương nhỏ, máu tươi từ từ chảy ra.

Bản thân nó cũng bị đánh bay ra ngoài, khóe miệng đầy máu tươi.

Xích Diễm khóe miệng cười lạnh một tiếng.

“Diệp Thần, ngươi thực sự đã ép ta rồi!

Ta vốn dĩ thật sự không định giết ngươi.

Nhưng mà!

Là ngươi đã ép ta!” Lời Xích Diễm vừa dứt, kèm theo một trận tiếng rồng gầm lớn, cả mộ thất lập tức vang vọng âm thanh.

Tiếng rồng gầm lớn khiến Bàn Tử và Ngô Tà chấn kinh không thôi.

Sao tự nhiên lại xuất hiện rồng?

“Mẹ kiếp, Thiên Chân, tôi thật sự điên rồi, hoa mắt lại nhìn thấy rồng.” Ngô Tà chăm chú nhìn vào đó, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Bàn Tử, Mộ Táng Tinh Cầu này sắp có biến rồi...” Bản thể Xích Diễm Giao Long của Xích Diễm thực sự vô cùng khổng lồ!

Xích Diễm Giao Long dài 300 mét, uốn lượn thân mình cũng đạt đến độ cao gần trăm mét.

Mộ thất này cũng chỉ cao hơn trăm mét một chút, bị nó trực tiếp chống lên đỉnh mộ thất.

Xích Diễm Giao Long toàn thân tản ra ngọn lửa nhàn nhạt, trên đầu nó mọc một chiếc sừng lớn.

“Ke ke ke...

Diệp Thần, sợ rồi phải không?

Nhiều năm rồi, ta đều không hiện bản thể, bởi vì căn bản không có đối thủ.” Cơ thể Xích Diễm Giao Long hơi động một cái, mộ thất này liền trực tiếp bắt đầu rung chuyển.

Thân thể nó di chuyển qua lại trên tấm đá đỏ.

Dù cho lửa phun ra từ dưới đất có lớn đến mấy, đối với nó cũng không hề cảm giác.

Diệp Thần lạnh lùng nhìn nó.

Trong đôi mắt hắn không ngừng tuôn ra khí đen.

“Xích Diễm Giao Long, ngươi dù biến đổi thế nào, cũng chỉ là một súc sinh!” “Mấy ngàn năm trước, vương quốc Atlantis chìm xuống có phải do ngươi gây ra không?” Xích Diễm Giao Long ha ha cười một tiếng.

“Phải thì sao, ta chỉ muốn Hàng Dương Chi Tâm mà thôi, người phụ nữ kia không biết thời thế.

Ta liền để toàn bộ quốc gia của bọn chúng chôn cùng!” Diệp Thần càng ngày càng tức giận.

Hắn nhớ lại Muộn Du Bình đã đau buồn thế nào trong mộ thất Atlantis.

Vợ của chú của y, Nữ Vương Atlantis, người từng rất tốt với Muộn Du Bình, đã bị súc sinh này giết chết!

“Diệp Thần, nếu ngươi bây giờ nhường đường cho ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Ta hiện tại có việc chính, Xích Diễm Linh Châu ta nhất định phải lấy được!” Diệp Thần bây giờ không chỉ muốn đánh nhau, mà còn

muốn kéo dài thời gian, để Muộn Du Bình có thêm thời gian tìm thấy Xích Diễm Linh Châu.

“Xích Diễm súc sinh, vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi vì sao nhất định phải lấy được linh châu này?” “Nhân loại ngu xuẩn, Xích Diễm Linh Châu vốn dĩ là ta!” “Của ngươi?

A a, ta thấy, ngươi chỉ là một súc sinh sinh ra từ trong Xích Diễm Linh Châu thôi chứ gì, vậy mà cũng dám thôn phệ bản thể linh châu.

Ngươi không sợ bị no căng mà chết sao!” Không ngờ, Diệp Thần tùy tiện đoán một cái, lại đoán đúng.

Thần sắc của Xích Diễm Giao Long rõ ràng căng thẳng một chút.

“Ngươi!

Rốt cuộc ngươi là ai?

Tại sao ngươi lại biết?” “Ta là ông nội của ngươi, đương nhiên biết.

Đồ ngu.” Xích Diễm Giao Long lập tức giận tím mặt, trực tiếp phun ra một ngụm lửa lớn về phía Diệp Thần!

Ngọn lửa hung mãnh này không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần so với ngọn lửa mà phân thân Ảnh Tử ở dưới đáy biển Atlantis đã phun ra trước đó.

Lửa lớn ngập trời lập tức ập xuống.

Diệp Thần vồ lấy Trảm Phách Đao đỡ ngọn lửa.

Lửa lớn như trút giận, không ngừng cháy trên Trảm Phách Đao.

Nhưng mà!

Đối với Trảm Phách Đao mà nói, căn bản không có tác dụng.

Diệp Thần lúc này, hình tượng cũng không tốt đẹp gì.

Tuy đã đỡ được ngọn lửa, thân thể hắn không bị thương, nhưng mà!

Dưới ngọn lửa hùng hùng, tóc của Diệp Thần bị cháy xoăn cả lên.

Trên người hắn cũng bị lửa nung đến dính tro đen.

Diệp Thần nổi giận, nộ khí bùng phát.

"Xích Diễm, ngươi, đúng là tự tìm cái chết!" Diệp Thần vồ lấy Trảm Phách Đao.

"Tịch Diệt đi!

Dã Sái!

Trảm Phách Đao cấp sơ: Vạn Giải!" Ngay lập tức!

Toàn bộ mộ thất vang vọng tiếng quỷ khóc sói gào.

Trảm Phách Đao lập tức biến thành thanh đại đao dài 40 mét.

Bản thân Diệp Thần trực tiếp bị bao phủ trong khói đen.

Cả người hắn đáng sợ như Tử Thần!

Ngô Tà và Vương Bàn Tử trong lòng run rẩy.

Trận chiến kinh thiên động địa, quỷ thần cũng phải khóc than thế này, hai người bọn họ ở đây, đơn giản là quá nguy hiểm.

Bọn họ phải nhanh chóng tìm một chỗ để trốn đi.

Lúc này!

Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà, chui vào trong cỗ quan tài đá đỏ kia!

Xích Diễm Giao Long vừa nhìn thấy sự biến hóa của Diệp Thần, trong lòng nó lập tức chấn kinh!

Nhân loại này rốt cuộc là sao?

Tại sao lại biến thân hết lần này đến lần khác!

Hơn nữa!

Thanh đao bình thường không có gì đặc biệt này, lúc đầu chỉ dài 1.5 mét, tại sao chốc lát lại biến thành 5 mét, chốc lát lại biến thành 40 mét?

Xích Diễm Giao Long dù sao cũng là Thượng Cổ Hung Thú.

Nó lập tức chấn động, lại một lần nữa phun ra một ngụm lửa lớn!

Diệp Thần bay vọt sang một bên!

Tiếp theo trực tiếp bổ xuống một đao!

Sát khí cực kỳ khủng bố kèm theo khói đen cuồn cuộn, lập tức xông về phía Xích Diễm Giao Long!

"Bốp!" Lớp vảy đỏ rực của Xích Diễm Giao Long bị đao khí trực tiếp làm nổ tung!

Bụng nó lập tức chảy ra một vệt máu tươi!

"Diệp Thần!

Ngươi dám phá giáp Phượng Hoàng của ta!

Đúng là tự tìm cái chết!" Lời Xích Diễm Giao Long vừa dứt.

Hai móng vuốt lớn đột nhiên bổ tới!

Diệp Thần cầm đao né sang một bên.

"Rầm rầm!

Cạch cạch!" Trên mặt đất xuất hiện hai hố sâu rất lớn!

Diệp Thần thuận thế lại bổ ra hai nhát đao!

Xích Diễm Giao Long dùng móng vuốt chống đỡ!

"Rầm rầm!" Diệp Thần lại tiến lên một bước, lần nữa vung thanh đại đao 40 mét điên cuồng chém!

Nhát đao này tiếp nối nhát đao kia!

Hắn điên cuồng lao về phía trước không ngừng chém mạnh!

Xích Diễm Giao Long liều mạng dùng hai móng vuốt của mình chống đỡ!

Trong mộ thất này, vốn dĩ nơi chật hẹp.

Nó căn bản rất khó thi triển.

"Diệp Thần, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!

Rồi giết cả Trương Khởi Lân!" Xích Diễm Giao Long cúi đầu xuống, một cột lửa khổng lồ rất đáng sợ lại một lần nữa phun ra!

Diệp Thần dùng đao đỡ ngọn lửa lớn.

Hắn trực tiếp bay vọt lên!

"Tử Thần Phẫn Nộ!" Một bóng đao khổng lồ lập tức từ trên không bổ xuống!

Bóng đao khổng lồ này giống như lưỡi hái phán xét của địa ngục vậy, toàn thân bốc lên khí đen tử vong nồng nặc!

Xích Diễm Giao Long trong lòng đại kinh!

Nó cảm nhận được một luồng sát khí rất đáng sợ.

Để bảo vệ thân thể mình, nó vội vàng vươn hai móng vuốt ra để chống đỡ bóng đao đáng sợ này!

"Rầm rầm..." Bóng đao lập tức bổ xuống móng vuốt khổng lồ của nó, phát ra từng trận tiếng nổ.

Tiếp theo, "Vút!" một tiếng, một móng vuốt của Xích Diễm Giao Long trực tiếp bị chém đứt!

Nó lập tức chấn kinh không thôi!

Đau đớn không thôi!

Nơi cứng rắn nhất trên thân rồng chính là móng vuốt, vậy mà lại bị thanh đại đao này chém đứt!

Xích Diễm Giao Long sợ hãi rồi!

Nó nghĩ nhanh chóng phải trốn thoát.

Tên điên này, đại đao lại chém tới!

"Bốp bốp bốp..." Trảm Phách Đao 40 mét của Diệp Thần, nhát đao này tiếp nối nhát đao kia chém tới!

Xích Diễm Giao Long vẫn luôn dùng chiếc móng vuốt còn lại để chống đỡ.

Nhưng sau khi liên tục chống đỡ nhiều lần, lại bị Diệp Thần một chiêu "Tử Thần Phẫn Nộ" trực tiếp chém đứt!

Lần này!

Xích Diễm Giao Long không còn kiêu ngạo như vừa rồi nữa.

Nó lập tức điên cuồng bay vọt lên!

Đâm thủng đỉnh mộ thất!

Sau đó đâm thủng cả bức tường đá trên đỉnh mộ thất, bay thẳng lên trời!

Diệp Thần vội vàng nhảy qua theo sau.

"Muốn trốn?

Ngươi trốn thoát được sao?" Ngay khi Xích Diễm Giao Long bay lên, Diệp Thần lập tức nhảy lên lưng nó, cùng Xích Diễm Giao Long bay lên trời!

Ngày này!

Cả thế giới chấn kinh!

Toàn cầu chấn kinh!

Ngay tại Tây Hải Cuồng Sa, trong mộ huyệt Quỷ Quân Sư.

Một con Xích Diễm Giao Long khổng lồ dài 300 mét, từ địa mộ bay vọt lên!

"Oanh long long!

Oanh long long!" Diệp Thần vừa chạm đất, lập tức từ lưng nó nhảy xuống.

Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao khổng lồ, thân đao dài 40 mét bị hắn kéo lê sau lưng.

Xích Diễm Giao Long bay lên trời, rồi lại bay xuống!

"Vừa rồi ở dưới đó, ta không thể thi triển được, ngươi lại dám chém đứt móng vuốt của ta, ta nhất định phải giết chết ngươi!" Từ khi Trương Khởi Lân vừa tiến vào hành lang khổng lồ đầy lửa này, y vẫn luôn đi về phía trước.

Hành lang này, khi nhìn từ bên ngoài, cảm giác ngọn lửa không ở quá xa.

Nhưng mà!

Khi thực sự bước vào và đi, mới phát hiện, ngọn lửa ở tận sâu nhất.

Trương Khởi Lân bản thân có Băng Sương Chi Tâm trên người, lúc đầu y hoàn toàn không cảm thấy nóng chút nào.

Chương 325

Mãi đến khi đi vào sâu nhất, cơ thể mới bắt đầu hơi nóng lên.

Nếu như!

Ngay lúc này!

Có người khác ở đây, chắc chắn sẽ hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Trước mắt là một ngọn núi lửa khổng lồ đang hoạt động.

Ngọn núi lửa này có hoạt tính rất cao, bởi vì nó không ngừng phun ra dung nham đỏ rực như lửa.

Và ở giữa nhất của dung nham đó, có một viên Thiên Châu tròn màu đỏ máu.

Trương Khởi Lân nhìn một cái đã thấy ngay.

Đây chính là Xích Diễm Linh Châu!

Trương Khởi Lân từ từ tiếp cận ngọn núi lửa này.

Cơ thể y bắt đầu nóng lên, càng lúc càng nóng!

Thậm chí trên da còn có cảm giác nóng bỏng.

Trương Khởi Lân không có thời gian mà do dự.

Y biết Trụ Tử đang vất vả chống đỡ bên ngoài.

Xích Diễm Giao Long thực lực mạnh mẽ, vạn nhất Trụ Tử gặp nguy hiểm.

Trương Khởi Lân lúc này lo lắng không thôi, nhất định phải nhanh chóng lấy được Xích Diễm Linh Châu.

Y bước vào dung nham, vươn tay qua.

Khi sắp chạm tới, tay lập tức đỏ rực, nóng bỏng vô cùng.

Trương Khởi Lân vội vàng rút cánh tay mình về.

Sau khi rút tay về vẫn nóng bỏng vô cùng, toàn bộ da thịt trên đó bị bỏng rát.

Trương Khởi Lân lập tức bắt đầu hội tụ hàn khí của bản thân vào tay phải.

Tất cả hàn khí cuối cùng hội tụ trên hai ngón Phát Khâu Chỉ của tay phải.

Trương Khởi Lân vươn hai ngón Phát Khâu Chỉ trực tiếp vào trong núi lửa, lập tức kẹp lấy Xích Diễm Linh Châu và lấy ra.

Xích Diễm Linh Châu vừa được kẹp ra, liền lập tức bay lên, lao thẳng về phía sau lưng Trương Khởi Lân.

Vị trí thuộc về Xích Diễm Linh Châu trên Cửu Đại Thiên Châu Đồ lập tức sáng lên.

Xích Diễm Linh Châu trong nháy mắt bay vào.

Ngay lúc này, Xích Diễm Linh Châu lập tức bắt đầu phát tác.

Toàn bộ cơ thể Trương Khởi Lân dần dần trở nên đỏ bừng, cơ thể y nóng bỏng vô cùng.

Đặc biệt là vị trí Cửu Đại Thiên Châu Đồ, lập tức biến thành một mảng đỏ rực.

Trương Khởi Lân đau đớn không thôi, y rất đau, rất suy sụp.

Nhưng mà, y vẫn kiên trì bước ra ngoài.

Mỗi bước y đi, đều như trải qua một nỗi đau lớn.

Ngay lúc này, hình xăm Kỳ Lân đen trên vai phải của Trương Khởi Lân đột nhiên sáng lên một cái, chỉ hơi sáng nhẹ thôi.

Xích Diễm Linh Châu đang điên cuồng làm loạn, lập tức ngừng lại.

Chưa đầy một giây, Xích Diễm Linh Châu bất động.

Làn da của Trương Khởi Lân lập tức trở lại trạng thái bình thường.

Tiếp theo, Hàng Dương Chi Tâm mà y vốn hấp thụ trong cơ thể, dường như bị đánh thức, bắt đầu từ từ chảy ra dòng nước màu lam.

Dòng nước này và ánh lửa phát ra từ Xích Diễm Linh Châu từ từ hội tụ vào nhau.

Trong đầu Trương Khởi Lân dần dần hiện lên một hàng chữ cổ.

"Lưỡng Nghi Sát: Tuyệt kỹ cổ xưa của Trương gia, phối hợp với Hắc Kim Cổ Đao sử dụng.

Khi sử dụng, thân đao Hắc Kim Cổ Đao bốc lên liệt hỏa hùng hùng, đao khí bá đạo, thân pháp xuất đao tựa hành vân lưu thủy, như đại hải tùy tâm sở dục, nhưng lại sức mạnh khổng lồ, miên diên vô cùng!" Ngay lúc này!

Xích Diễm Giao Long mang theo Diệp Thần bay ra ngoài mộ táng.

Phía trên đỉnh toàn là khu vực cát vàng.

Diệp Thần đứng ở xa, trong tay một thanh đại đao sát khí đằng đằng.

Ra đến không gian rộng lớn, Xích Diễm Giao Long càng thêm cuồng vọng hung mãnh.

Nó lại một trận lửa lớn kinh thiên địa, quỷ thần cũng phải khóc than phun ra.

Ngọn lửa này khí thế hung hăng, che khuất trời đất.

Diệp Thần dù cầm thanh đại đao 40 mét chắn trước người, nhưng vẫn bị ngọn lửa này thiêu cho y phục rách nát không chịu nổi.

Xích Diễm Giao Long không ngừng phun lửa, cái đuôi khổng lồ của nó không ngừng quật về phía Diệp Thần.

Mỗi lần Diệp Thần tránh thoát, liền tiếp đó là một nhát đao bổ ra tàn nhẫn.

Trảm Phách Đao mang theo sát khí nồng nặc, mỗi lần chém xuống, trên người Xích Diễm Giao Long lại thêm một vết thương.

Nó căn bản không dám tin, giáp bảo vệ cứng rắn như vậy của mình, tại sao thanh đao này lại lợi hại đến thế.

Cứ thế này, hôm nay chẳng lẽ lại bị chém chết sao?

Đại đao 40 mét a, ai có thể chịu đựng được nhát đao này tiếp nối nhát đao kia!

Diệp Thần nhìn Xích Diễm Giao Long khắp người đầy thương tích, lạnh lùng nói.

"Chết đi, súc sinh." Diệp Thần lập tức bay vọt lên không trung.

Hắn lớn tiếng hô: "Tử Thần Phẫn Nộ!" Ngay lập tức!

Trảm Phách Đao dường như hội tụ một năng lượng khổng lồ, khắp nơi vang lên tiếng kêu như quỷ khóc sói gào.

Đôi mắt Diệp Thần khói đen cuồn cuộn.

Hắn hai tay nắm chặt đại đao, lập tức chém thẳng xuống đầu Xích Diễm Giao Long.

Lần này, trong không gian rộng lớn này.

Năng lượng của Trảm Phách Đao được phát động đến cực hạn.

"Vút..." "Rầm!" Một tiếng vang lớn.

Trảm Phách Đao dài 40 mét trực tiếp bổ thẳng vào trong cơ thể Xích Diễm Giao Long.

Diệp Thần tay nắm Trảm Phách Đao, nghiến răng nghiến lợi gào thét lớn.

"A..." Sức mạnh của Trảm Phách Đao càng lớn hơn, từng chút một chém sâu vào trong cơ thể Xích Diễm Giao Long cứng rắn vô cùng.

Xích Diễm Giao Long trong nháy mắt dường như nghẹn lại, lập tức ầm ầm đổ xuống đất.

"Rầm!

Oanh long long!" Cát vàng bay lượn!

Xích Diễm Giao Long khổng lồ cao 300 mét, thẳng tắp đổ xuống đất.

Chưa đầy một giây, nó lại biến trở lại thành nam tử áo đỏ, tóc đỏ, da đỏ đó.

Chỉ là Xích Diễm lúc này khóe miệng không ngừng thổ huyết, bụng nó bị trọng thương rất nghiêm trọng.

Diệp Thần kéo lê Trảm Phách Đao khổng lồ, từng bước từng bước đi về phía nó.

Trong lòng Xích Diễm sợ hãi vô cùng, lúc này nó gần như đã mất đi sức chiến đấu!

Trong lòng nó vô cùng sợ hãi, đặc biệt là thanh đao này của Diệp Thần!

Thanh đại đao dài 40 mét bốc khói đặc, như lưỡi hái đoạt mệnh của địa ngục vậy, khiến Xích Diễm trong lòng sợ hãi không thôi.

"Diệp Thần, tha cho ta một mạng!

Ta sau này sẽ vì ngươi mà hiệu lực!

Ta nói được làm được.

Tha cho ta!

Diệp Thần, cầu xin ngươi, ta làm tọa kỵ cho ngươi, làm tọa kỵ cho ngươi được không?

Tha cho ta!

Tha cho ta!" Diệp Thần căn bản không hề lay động, vẫn kéo lê đại đao đi về phía nó.

Trên mặt hắn sát khí đằng đằng, không nói một lời.

Xích Diễm Giao Long phát hoảng rồi!

Nó điên cuồng gào lên: "Ta là Thượng Cổ Hung Thú!

Ngươi giết ta sẽ gặp phải phản phệ!

Phản phệ sẽ lấy mạng ngươi!

Diệp Thần!" Thấy Diệp Thần vẫn không hề lay động, cầm đại đao từng bước từng bước tiếp cận.

Xích Diễm Giao Long tuyệt vọng rồi.

"Được, đã ngươi cố chấp muốn mạng ta, vậy ngươi cũng đừng hòng sống!" Xích Diễm hội tụ tất cả năng lượng lửa của mình vào đan điền.

"Diệp Thần, ngươi nghĩ kỹ đi, giết ta, ngươi chắc chắn sẽ bị phản phệ nổ chết ngay tại chỗ!" Diệp Thần mặt lạnh như băng.

"Hôm nay dù Diêm Vương lão tử có đến, ngươi cũng phải chết!" Ngay lúc này!

Ở một khúc cua tường thành trong sa mạc này, đột nhiên xuất hiện hai người.

Một người là Hoàng đế của Tào thị Đế Quốc, Tào Nhĩ.

Một người là Quỷ Quân Sư Quách Gia của Tào thị Hoàng tộc.

Chỉ là Diệp Thần vẫn tưởng Quỷ Quân Sư kia vẫn là Ảnh Tử.

Bởi vì lúc này, Quỷ Quân Sư này chỉ là trông rất giống Ảnh Tử mà thôi, còn những thứ khác thì sớm đã không phải Ảnh Tử của đội lính đánh thuê đạo mộ nữa rồi.

"Diệp Thần, dừng tay.

Tha cho nó một mạng, ngươi muốn gì cũng được!" Diệp Thần quay đầu nhìn một cái.

"Thật sự muốn gì cũng được sao?" Mắt Tào Nhĩ co rút lại một chút.

"Đều có thể!" Diệp Thần đặt thanh đại đao 40 mét lên đầu Xích Diễm Giao Long.

Hắn nhìn Tào Nhĩ, không chút suy nghĩ mà trả lời.

"Ta muốn ba mạng!

Các ngươi đồng ý không?" "Đồng ý!

Ngươi nói, giết ai, cái gì cũng được." Diệp Thần không vội không vàng, điềm tĩnh nói.

"Ta muốn cái súc sinh trong tay này, ngươi Tào Nhĩ, và cả tên quân sư chó má của ngươi, ba mạng!

Được không?" Mắt Tào Nhĩ nheo lại, ha ha cười một tiếng.

"Thú vị!

Tên Trụ Kình Thiên này, thú vị!" Diệp Thần mắng một câu.

"Thú vị sao?

Rất thú vị phải không?" Sau đó!

Tiếp theo!

Hắn giơ đao lên và chém xuống.

Đầu lâu Xích Diễm, trực tiếp bị Diệp Thần chém lìa!

Diệp Thần cầm đầu lâu này, ném về phía Tào Nhĩ và Quách Gia.

Quách Gia nhìn đầu lâu Xích Diễm Giao Long một cái, liền thấy.

Không chỉ đầu lâu Xích Diễm, mà cả thi thể của nó, cũng đã toàn bộ hóa thành tro bụi.

"Lại là Linh Hồn Tịch Diệt!" Quách Gia lẩm bẩm một câu.

Trên mặt Tào Nhĩ không thấy bi thương, không thấy cừu hận, thậm chí trên mặt hắn căn bản không có biểu cảm gì.

"Trụ Kình Thiên, Thượng Cổ Hung Thú không dễ giết như vậy đâu, ngươi sẽ gặp phải phản phệ trí mạng!" Lời Tào Nhĩ vừa dứt.

Đột nhiên!

Một luồng khí tức đỏ máu từ nơi Xích Diễm vừa chết, lập tức chui vào cơ thể Diệp Thần.

Luồng khí tức này chính là khí phản phệ tích tụ trong đan điền của Xích Diễm trước khi chết.

Luồng khí tức đỏ này lập tức nổ tung trong cơ thể Diệp Thần.

Diệp Thần lập tức khóe miệng thổ ra một ngụm máu tươi!

Ngũ tạng lục phủ của hắn bị trọng thương!

Tào Nhĩ nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Đúng là nghé con không sợ hổ a.

Chương 326

Trụ Kình Thiên, ngươi nghĩ 5000 năm trước Xích Viêm Giao Long vì sao chỉ bị trấn áp mà không bị giết sao?

Chính là vì sự phản phệ trí mạng này!

Đó là lời nguyền của vạn năm tuổi thọ của nó, ngươi sẽ chết đấy!" Diệp Thần khóe miệng lại lần nữa thổ ra một ngụm máu tươi, tay hắn nắm chặt Trảm Phách Đao.

Nếu không phải Trảm Phách Đao chống đỡ cơ thể hắn, hắn có thể đã trực tiếp ngã xuống đất.

Chuyện Thượng Cổ Hung Thú sẽ phản phệ, hắn trước đây đã từng nghe nói.

Nhưng mà, thật sự không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này.

Quách Gia đứng ra, nhẹ nhàng nói: "Bệ hạ, thần đi giết hắn?" "Đừng đi, đợi Trương Khởi Lân đến cứu, ngươi bố trí lại Hỏa Vũ Trận Pháp!" "Thần tuân chỉ!" Tào Nhĩ chắp tay sau lưng đứng đó, sau đó tay hắn nhẹ nhàng vươn lên không trung.

Một tia sét nổ tung trên không.

Ngay lập tức!

Tiếng quân đội hành tiến đột nhiên truyền đến.

Quân đội của Tào thị Hoàng tộc, của các đại gia tộc, đội lính đánh thuê đạo mộ, và rất nhiều sát thủ đạo mộ mới chiêu mộ.

Toàn bộ mặc y phục màu lam, tất cả trong tay đều cầm đao kiếm, trường kích, cầm tấm chắn kim loại rung động!

Kể từ khi Tào Nhĩ lên ngôi, hắn đã dần dần kiểm soát nguyên liệu

vũ khí nóng trên toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu.

Hắn không muốn dân chúng tiếp tục sử dụng loại vũ khí sát thương có thể uy hiếp đến hoàng vị.

Thời đại binh khí lạnh, dưới sự ủng hộ của hắn, đã dần dần bắt đầu trở lại.

Đại quân dàn trận sau lưng Tào Nhĩ.

Một cái nhìn không thấy điểm cuối!

Đội quân này ít nhất cũng có 5 vạn sát thủ.

"Gào!

Gào!

Gào!" "Giết!

Giết!

Giết!" Diệp Thần kiên trì nắm chặt Trảm Phách Đao đã trở lại trạng thái ban đầu.

Đôi mắt hắn đầy tơ máu.

Hôm nay lại sẽ là một trận ác chiến.

Đoàn quân sát thủ càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Tiếng bước chân đều đặn vang động trời!

Tào Nhĩ mỉm cười một tiếng, nhẹ nhàng vẫy tay về phía sau.

"Bốp!" Tất cả các đội hình sát thủ lập tức dừng lại!

Vị tướng lĩnh dẫn đầu chính là Vương gia Tào Duẩn của Tào thị Hoàng tộc.

Hắn chạy đến phía trước, lập tức quỳ xuống trước mặt Tào Nhĩ.

"Bệ hạ, quân đội sát thủ 5 vạn người!

Đã dàn trận xong!" Tào Nhĩ phất phất tay.

Tào Nhĩ tiến lên một bước.

"Trụ Kình Thiên, nếu ngươi lúc này tuyên thệ trung thành với ta, ta không chỉ tha mạng cho ngươi, mà còn phong ngươi làm Binh Mã Đại Nguyên Soái!" Quách Gia tiến lên một bước, cũng lên tiếng khuyên nhủ.

"Khí số Trương gia đã tận, Trụ Kình Thiên, ngươi đừng chấp mê bất ngộ, mối thù ngươi đồ sát Tào thị và các đại gia tộc ở kinh thành, Bệ hạ đều có thể bỏ qua.

Nhưng mà, nếu ngươi chấp mê bất ngộ, ngươi sẽ chết ngay lập tức!

Lực lượng nguyền rủa vạn năm của Thượng Cổ Hung Thú, không ai có thể sống sót.

Trừ khi thần lực lôi điện tái sinh của Bệ hạ có thể cứu ngươi!" Diệp Thần ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Tào Nhĩ, nhìn Quách Gia, nhìn 5 vạn đại quân phía sau bọn họ.

Hắn điên cuồng cười lên, tiếng cười vang động trời.

"Buồn cười a!

Buồn cười!

Thật sự buồn cười!

Ha ha ha..." "Tào Nhĩ súc sinh.

Bọn chó săn các ngươi, các ngươi làm chuyện gì, ta vốn dĩ cũng không có hứng thú!

Nhưng mà!

Các ngươi lại dám muốn bắt nạt Muộn Du Bình, ha ha ha!" Diệp

Thần đột nhiên ngừng cười, hung tợn nhìn Tào Nhĩ.

“Muốn động đến y, trừ phi ngươi giết chết ta!

Hoặc là ta giết chết ngươi!” Mắt Tào Nhĩ nheo lại!

Hắn hít sâu một hơi.

“Thật không ngờ, Trương gia sau 5000 năm, lại có biến số là ngươi!

Đã là như vậy, vậy ngươi và Trương Khởi Lân hãy xuống địa phủ làm một cặp uyên ương khổ mệnh đi!” “Bao vây cho ta!

Chém loạn đao cho chết!” Tào Duẩn tuân lệnh.

“300 người phía trước, giết hắn cho ta!” Ngay lập tức! 300 sát thủ lập tức vây lấy Diệp Thần đang trọng thương.

Diệp Thần nắm chặt Trảm Phách Đao, trực tiếp dùng sức vung đao, chém chết mười mấy người xông lên.

Nhưng mà!

Có thể thấy rõ ràng, Diệp Thần chỉ cần dùng sức, khóe miệng hắn liền có máu tươi trào ra!

Ngũ tạng lục phủ của hắn quả thực đã bị trọng thương!

Tào Duẩn lạnh lùng cười một tiếng!

“Trụ Kình Thiên, không ngờ, ngươi cũng có ngày hôm nay!

Ha ha!

Giết cho ta!

Ai đoạt được thi thể sẽ trọng thưởng!” Ngay lúc này!

Một giọng nói trong trẻo vang vọng trời xanh!

“Ta xem ai dám động đến hắn!” Tiếp theo, chỉ thấy một bóng dáng

màu trắng lập tức bay đến.

Bóng dáng y nhanh đến mức căn bản không thể bắt kịp, như một cơn gió vậy.

Trên đại đao của y bùng lên ngọn lửa hùng hùng.

Mỗi nhát đao bổ ra, lập tức bốn năm người đều sẽ bị đánh bay ra ngoài, không chết thì cũng trọng thương.

Chỉ chưa đầy 20 giây!

Đám 300 sát thủ vây quanh này, lập tức toàn bộ bị giết chết!

Tào Duẩn như nhìn thấy ác quỷ, sợ hãi đã sớm lùi lại.

Diệp Thần khẽ mỉm cười.

"Muộn Du Bình, ngươi đến rồi!" Hắn vừa nhìn thấy đao pháp của Trương Khởi Lân tràn đầy khí tức lửa, liền biết y đã hấp thu Xích Diễm Linh Châu.

Trương Khởi Lân nhanh chóng lao qua, một tay ôm lấy Diệp Thần.

Y nhìn thấy tro bụi trên mặt đất, lại không thấy Xích Diễm.

Trương Khởi Lân liền hiểu ra, Xích Diễm chắc chắn đã bị Diệp Thần giết chết!

Diệp Thần chắc chắn đã gặp phải phản phệ của Thượng Cổ Hung Thú.

"Trụ Tử, ngươi phải kiên trì!

Kiên trì!

Ngươi không thể có chuyện, Trụ Tử!" "Không sao, Muộn Du Bình, ta sẽ không có chuyện gì đâu!

Ta còn muốn đi Huyễn Cảnh, đi Nguyệt Lão Bí Cảnh với ngươi nữa mà!" Tào Nhĩ chăm chú nhìn Trương Khởi Lân một hồi.

Sau đó hắn lạnh lùng hô.

“Trương Khởi Lân, không ngờ thoáng một cái, ngươi lại đã đoạt được 5 viên Thiên Châu rồi a!

Cái này... sao có thể chứ?” Tào Nhĩ nhìn Quách Gia.

“Chẳng phải năm đó đã phong tỏa khí vận của Trương gia rồi sao?

Tại sao y vẫn có thể có đại cơ duyên lớn như vậy?” Quách Gia không vội không vàng nói một câu.

“Bệ hạ, rất có khả năng chính là Trụ Kình Thiên này, hắn đột nhiên xông vào, đã phá vỡ rất nhiều thứ!

Bao gồm cả lời nguyền đối với cơ duyên của Trương gia!” Tào Nhĩ suy nghĩ một lát, cười nói với Trương Khởi Lân.

“Trương Khởi Lân, nếu ngươi chịu giao 5 viên Thiên Châu cho ta, hôm nay, ta sẽ tha mạng cho ngươi, cũng sẽ tha mạng cho Trụ Kình Thiên!” “Trương Khởi Lân, ta hy vọng ngươi đừng cố chấp như phụ thân ngươi!

Giao Thiên Châu cho ta, ta hứa với ngươi, sau này tuyệt đối sẽ không tìm phiền phức cho Trương gia nữa!” Trương Khởi Lân mặt lạnh như băng, trong mắt tràn đầy cừu hận.

“Ngu ngốc nói mớ!

Ta dù có chết, cũng sẽ hủy đi Thiên Châu!” Tào Nhĩ có chút tức giận, hắn hạ lệnh cho Tào Duẩn.

“Đại quân tiến lên, toàn bộ bao vây cho ta, y chẳng phải rất giỏi đánh nhau sao?

Xem y có lúc nào thể lực cạn kiệt không!” “Mạt tướng tuân mệnh!” Tào Nhĩ rút bảo kiếm của mình ra, vẫy vẫy về phía 5 vạn đại quân.

Quân đội trong nháy mắt chia thành hai đội, lần lượt vây quanh Trương Khởi Lân!

“Giết!

Giết!

Giết!” “Gào!

Gào!

Gào!” Mỗi bước đại quân tiến lên, đều khiến đất rung núi chuyển!

Diệp Thần cũng đứng dậy, mặc dù khóe miệng hắn vẫn luôn chảy máu.

Trương Khởi Lân một tay ôm lấy eo Diệp Thần, một tay nắm Hắc Kim Cổ Đao.

“Trụ Tử, đều là ta liên lụy ngươi!

Ta xin lỗi ngươi!” “Muộn Du Bình, nói bậy gì thế, ta biết bao mong muốn ngươi có thể liên lụy ta cả đời, không, tám đời đều phải như vậy!” Mắt Trương Khởi Lân đỏ hoe.

“Trụ Tử, còn có thể giết nữa không?” “Có thể!” “Đừng dùng linh áp, Trụ Tử, cơ thể ngươi đã không chịu đựng nổi rồi!” Diệp Thần gật đầu, Linh áp và Thủy Giải đối với ngũ tạng lục phủ của hắn lúc này mà nói, quả thực rất khó chịu đựng.

Ngay lúc này!

Đại quân đã tràn lên!

Diệp Thần hai tay nắm chặt Trảm Phách Đao, bắt đầu điên cuồng vung chém.

Ngay cả khi không dùng Linh áp, ngay cả khi không Thủy Giải, uy lực của Trảm Phách Đao cũng không thể coi thường.

Thân pháp Trương Khởi Lân nhanh nhẹn, Hắc Kim Cổ Đao trên tay toàn là liệt hỏa hùng hùng.

Mỗi nhát đao y chém xuống, liền có một đám người bay ngược ra sau.

Cả hai người toàn thân đều thấm đẫm máu tươi, xác chết la liệt khắp nơi.

Mấy ngàn người đã bị bọn họ giết chết!

Cơ thể Diệp Thần đã đến giới hạn.

Sức mạnh phản phệ của Xích Viêm Giao Long vạn năm tuổi thọ này thực sự quá khủng bố.

Mỗi khi hắn xuất một đao, bên trong cơ thể hắn liền đau đớn kịch liệt như bị xé rách, khóe miệng hắn cũng không ngừng chảy máu.

Trương Khởi Lân một đao phi ra, giết chết một đám người, sau đó nhanh chóng nhảy đến bên Diệp Thần, một tay ôm lấy hắn.

Tào Nhĩ "a a" cười một tiếng, hắn vẫy vẫy tay.

Quân đội nhanh chóng lui về phía biên.

"Trương Khởi Lân, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?

Giao 5 viên Thiên Châu ra, ta sẽ tha mạng cho các ngươi!" Trương Khởi Lân mặt lạnh như băng, cau mày.

Y có chút do dự, y không muốn Trụ Tử phải trả giá bằng sinh mệnh!

Ngay cả y chết, y cũng không muốn Trụ Tử gặp chuyện.

Viên Thiên Châu này nếu y chết đi, y có thể khống chế Cửu Đại Thiên Châu Đồ trên lưng hủy diệt, cũng có thể hủy đi Thiên Châu.

Nhưng mà!

Nếu y cam tâm tình nguyện giao Thiên Châu ra, năm viên Thiên Châu cũng có thể bay ra từ Cửu Đại Thiên Châu Đồ.

Cho nên, Tào Nhĩ vẫn muốn Trương Khởi Lân có thể cam tâm tình nguyện giao ra.

Chương 327

Trên trán Trương Khởi Lân rịn ra một chút mồ hôi lạnh.

Ngay lúc này!

Diệp Thần lập tức nắm chặt tay y.

“Muộn Du Bình, đừng, chúng ta dù có chết, cũng phải mang Thiên Châu đi theo.” Trương Khởi Lân rất không đành lòng, trong lòng y rất khó chịu.

Đặc biệt là Trụ Tử lúc này khóe miệng vẫn đang chảy máu.

“Muộn Du Bình, ngươi nghĩ xem, mang Thiên Châu đi cùng, đợi đến Âm gian, đây chính là tín vật định tình của chúng ta!” Trương Khởi Lân không ngừng gật đầu!

Không ngừng gật đầu!

“Trương Khởi Lân, ngươi đừng có không ăn rượu mời lại muốn ăn rượu phạt!

Ngươi thật sự muốn chết sao?” Tào Duẩn vừa mắng xong một câu, chỉ nghe thấy từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng: “Giết Tiểu Ca, các ngươi có phải quên Bàn gia ta rồi không!

A, lũ tôn tử!” “Còn có ta!

Ngô gia, Ngô Tà!” Trương Khởi Lân và Diệp Thần quay đầu nhìn một cái.

Từ xa!

Dưới cát vàng ngập trời, hai người từ từ đi tới.

Một nam tử thanh tú đẹp trai, một nam tử đầu tròn béo ục ịch.

Chính là Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Trên mặt Trương Khởi Lân nở một nụ cười nhàn nhạt.

Đợi đến khi hai người đi gần tới.

"Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, chúng ta đến rồi!" "Tiểu Ca, Trụ Tử Ca!" Trên mặt Diệp Thần không thể hiện nhiều cảm xúc, nhưng trong lòng hắn vẫn rất vui mừng cho Muộn Du Bình.

Rốt cuộc, chân tâm không đặt sai chỗ!

Trương Khởi Lân nói một câu: "Bàn Tử, Ngô Tà, các ngươi... nơi này rất nguy hiểm." Vương Bàn Tử rút đao ra, hướng về phía quân đội sát thủ bên cạnh.

"Nếu không có Tiểu Ca, hai chúng ta đã chết cả trăm lần, nếu không có Trụ Tử Ca, chúng ta sớm đã bị băm thành thịt nát rồi, bây giờ còn sợ chết cái gì nữa!" Ngô Tà cũng mỉm cười nhàn nhạt.

"Bàn Tử nói đúng, Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, hôm nay liều mạng thôi!" Diệp Thần nắm chặt Trương Khởi Lân, hắn nhìn Ngô Tà và Bàn Tử, có chút cảm kích nói: "Tốt!

Bàn Tử, Ngô Tà, hai người các ngươi thật không tệ!" "Trụ Tử Ca, anh nói vậy là tôi không vui rồi đó, người không tệ không chỉ có hai người bọn họ đâu!

Ha ha ha!" Trương Khởi Lân, Diệp Thần, Bàn Tử, Ngô Tà nhìn về phía sau.

Chỉ thấy hai nam tử phong thái ngọc thụ lâm phong, trong đó một người đeo kính râm, bước đi vô cùng tiêu sái.

Hắc Hạt Tử!

Tạ Vũ Thần!

Trương Khởi Lân trong lòng khẽ động.

Đột nhiên cảm thấy, ở thế gian ngàn năm này, y cũng đã kết giao được một vài bằng hữu sinh tử!

Diệp Thần nhìn Hắc Hạt Tử, nhịn đau kịch liệt ha ha cười một tiếng.

"Hạt Tử!

Tiểu Giải!" Vương Bàn Tử kích động chạy đến trước mặt Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải.

"Hạt Tử, Tiểu Giải, hai người các ngươi đúng là phu xướng phụ tùy a!

Ha ha!" Hắc Hạt Tử khẽ mỉm cười, dưới gương mặt lạnh lùng càng lộ vẻ ưu nhã.

Hắn đi đến trước mặt Diệp Thần và Trương Khởi Lân.

"Tiểu Ca, Trụ Tử Ca, chúng ta đến muộn rồi!" "Trụ Tử Ca, vết thương của anh?

Có nghiêm trọng không?" Diệp Thần phất phất tay.

"Không sao!

Không đáng ngại!" Vương Bàn Tử với vẻ mặt coi nhẹ sinh tử, hét lên với Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải.

"Các ngươi không biết đâu, Trụ Tử Ca đã giết con Xích Viêm Giao Long khổng lồ dài 300 mét đó rồi!

Oa, Bàn gia ta bội phục sát đất a!" Trương Khởi Lân nghe lời bọn họ nói, trong lòng càng thêm vui mừng.

Y quay đầu dịu dàng nhìn Diệp Thần.

"Trụ Tử, ngươi xem, ngươi tuyệt vời đến mức nào!

Được mọi người công nhận đó!" Diệp Thần vươn tay ôm lấy

Trương Khởi Lân.

"Người khác có công nhận ta hay không ta không quan tâm lắm, chỉ cần ngươi cảm thấy ta tuyệt vời là được rồi!" Bàn Tử và những người khác ở một bên lập tức cười phá lên, cười vô cùng vui vẻ.

Trong sa mạc vô tận của Tây Hải Cuồng Sa này, mặt trời lặn về tây, phong cảnh đẹp đẽ đến nhường này.

Sáu nam tử vai kề vai đứng thẳng.

Xung quanh bọn họ là thiên quân vạn mã sát khí đằng đằng.

Nhưng mà!

Đối với sáu người bọn họ mà nói, những nguy hiểm này dường như không hề tồn tại.

Sống cũng vui, chết cũng sợ gì!

Trên Mộ Táng Tinh Cầu này, dưới gió táp mưa sa, có thể vì tình cảm, vì ân tình, vì nghĩa khí mà chiến đấu như vậy, lại có được mấy người!

Tào Nhĩ đứng ở xa, nhìn sáu người này.

Hắn vẫn chưa ra lệnh giết người, bản thân hắn dường như nhớ lại chuyện gì đó, nhẹ nhàng nói một câu.

"Tuổi trẻ thật tốt a.

Năm đó ta và phụ thân ngươi, cũng từng có thể gan dạ tương chiếu.

A a, nhưng mà, con người đều sẽ thay đổi, đặc biệt là sau khi gặp phải những thứ quý giá bị cướp mất." Quách Gia đứng một bên.

Hắn nghe những lời Tào Nhĩ nói, nửa hiểu nửa không.

Hắn biết người mà Bệ hạ Tào Nhĩ nói là ai, đó chính là phụ thân

của Trương Khởi Lân đang đứng đối diện.

Nhưng Quách Gia không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, hắn thậm chí lần đầu tiên mới biết giữa Bệ hạ và phụ thân Trương Khởi Lân còn có những năm tháng đồng cam cộng khổ như vậy.

Vậy rốt cuộc là vì sao, lại trở thành thù hận sâu sắc như bây giờ!

Tào Nhĩ nhìn một lúc, vẫn nhẹ nhàng vẫy tay.

Hậu bối Tào Duẩn lĩnh mệnh.

"Nghe lệnh!

Giết cho ta!

Không một ai sống sót!" Hàng vạn sát thủ lập tức xông lên.

Sáu người lưng tựa lưng, tạo thành một vòng tròn.

Từng đợt sát thủ xông lên, bị sáu người không ngừng giết lùi.

Trương Khởi Lân vung Hắc Kim Cổ Đao, mỗi lần đều giết chết rất nhiều người, y không ngừng để ý đến mấy người xung quanh.

Diệp Thần bị thương rất nặng, nhưng Trảm Phách Đao của hắn chưa từng hạ xuống.

Bất luận là ai xông đến trước mặt hắn, đều sẽ bị hắn chém thành hai nửa.

Tào Nhĩ thấy đội ngũ đại đao xung kích phía trước không đạt được hiệu quả.

Hắn vung trường kiếm, lớn tiếng hô: "Đội quân giáp sắt xông lên, vây chết bọn chúng!" Dứt lời.

Những binh sĩ mặc giáp sắt nặng nề lập tức xông lên.

Toàn thân bọn chúng đều là áo giáp chấn kim dày cộp.

Trừ Trảm Phách Đao của Diệp Thần và Hắc Kim Cổ Đao của

Trương Khởi Lân có thể chém giết, còn lại bốn người kia căn bản không thể chém xuyên.

Nhìn thấy quân đội giáp sắt toàn bộ vây lên, bốn người bọn họ nhất định sẽ chết trước!

Ngay lúc này!

Đột nhiên!

Từ xa truyền đến một trận âm thanh kỳ lạ.

Mọi người chấn kinh!

Lập tức nhìn về hướng âm thanh truyền đến!

"Hưu hưu hưu……" Trong chớp mắt!

Vô số mũi tên dài từ trên trời giáng xuống!

Những mũi tên bay theo quỹ đạo hình vòng cung trực tiếp xuyên thẳng vào đội quân sát thủ của Tào thị hoàng tộc!

"Hưu hưu hưu……" "Hưu hưu hưu……" Mũi tên như mưa bay đầy trời, lập tức trút xuống.

Năm vạn quân mà Tào Duẩn chỉ huy, gần như chưa đầy một phút, đã có mấy ngàn người bị bắn chết.

Đội quân sát thủ giáp sắt đang vây công Trương Khởi Lân và đồng đội cũng bị mũi tên từ trên trời giáng xuống ghim vào cổ.

Trong giây lát, quân đội sát thủ diện rộng bắt đầu rút lui!

Không ngừng rút lui!

Tào Nhĩ nheo mắt, lông mày khẽ cau lại.

Hắn đang phỏng đoán, rốt cuộc là tình huống gì.

Trương gia?

Không thể nào!

Mũi tên như mưa bay đầy trời, quân đội Tào thị tổn thất nặng nề.

Ngay cả Quách Gia và Tào Nhĩ cũng không ngừng đỡ những mũi tên từ trên trời giáng xuống.

Ngay lúc này!

Mũi tên ngừng lại!

Quân đội sát thủ Tào thị đã rút lui.

Tào Nhĩ nhìn chằm chằm về hướng mũi tên bắn tới.

Hắn muốn xem, là ai có thực lực này, là ai dám đối đầu với Tào thị hoàng tộc.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân cũng nhìn chằm chằm về phía sau.

Thủ pháp bắn tên này rất đặc biệt, đều là quỹ đạo hình vòng cung, vừa khéo tránh Trương Khởi Lân và đồng đội, chỉ sát thương quân đội Tào thị.

"Phanh phanh phanh……" Tiếng bước chân long trời lở đất truyền đến.

Từ xa, ở đường chân trời sa mạc, xuất hiện một vùng bóng đen quân đội rộng lớn.

Tất cả đều mặc y phục màu đen, tất cả đều cầm cung tên, trường đao.

"Phanh phanh phanh……" Cát bụi không ngừng bay lên, che khuất cả trời đất.

Lúc này!

Một chiếc xe việt dã màu đen, lập tức từ phía sau những đội quân

đó phóng ra.

Tốc độ rất nhanh, lao vút đến!

Vừa đến bên cạnh Trương Khởi Lân và Diệp Thần, chiếc xe lập tức dừng lại.

Cửa xe mở ra, từ bên trong bước ra một người phụ nữ.

Khoảng bốn năm mươi tuổi, tay cầm một cây gậy, đeo kính râm.

Không phải Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô, thì là ai!

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải kích động không thôi.

Hoắc Tiên Cô chống gậy, đi đến trước mặt Trương Khởi Lân và Diệp Thần.

"Tiểu Ca, ơn cứu mạng nhiều năm trước, xin nhận của ta một lạy!" Nàng vứt gậy, lập tức quỳ xuống hành lễ!

Trương Khởi Lân nghi hoặc không thôi, nhưng vẫn vội vàng đỡ nàng dậy.

"Lão Phật Gia, đây là?" Diệp Thần cũng rất nghi hoặc, hắn cũng không biết là chuyện gì.

Bất quá Quỷ Môn có thể đến cứu vào lúc này, Diệp Thần cũng rất cảm kích.

Hơn nữa!

Thực lực của Quỷ Môn lại cường đại đến thế!

Lại một lần xuất động gần năm vạn binh sĩ!

Điều này là tất cả mọi người không ngờ tới!

Hắc Hạt Tử thấy Tiểu Ca rất nghi hoặc, hắn vội vàng chạy đến.

"Tiểu Ca, chúng ta đều đã điều tra rõ ràng rồi!

Người hai mươi mấy năm trước đến khu Đại Hoang Sa, cứu Lão Phật Gia, chính là ngươi đó!" Trương Khởi Lân nhớ không rõ lắm, ký ức mơ hồ không nắm bắt được.

"Tiểu Ca, chúng ta đã tìm được người lúc đó ở hiện trường, người ta đều nói, người đó chính là ngươi!

Chương 328

Bất quá, ta rất tò mò nha Tiểu Ca, lúc đó ngươi tại sao phải giả trang thành một tên ngốc vậy!" Diệp Thần sớm đã biết chuyện này, nhưng hắn vẫn trêu chọc nhìn Trương Khởi Lân.

"Muộn Du Bình, không thì ngươi diễn một tên ngốc nữa cho mọi người xem đi, ha ha ha… Khụ khụ…" Chuyện Trương Khởi Lân cứu người tuy đã quên, nhưng chuyện giả trang thành ngốc tử thì y vẫn nhớ.

Lúc đó, y chạy khắp thiên hạ cổ mộ tìm kiếm ký ức đã mất, thăm dò các loại tin tức.

Nhưng!

Điều đó đã gây ra sự chú ý điên cuồng của các đại gia tộc.

Điều này cũng khiến vài nơi bí mật ẩn cư của Trương gia bị các đại gia tộc phát hiện.

Chuyện Bạch Hạo Thiên trước đây nói phụ thân hắn là Bạch Vũ, dẫn người sát lục một nơi bí mật của Trương gia, chính là chuyện xảy ra vào thời kỳ đó.

Sau này!

Trương Khởi Lân không thể không giả trang thành các loại hình tượng, việc giả trang thành ngốc tử này y cũng đã duy trì khoảng ba năm.

Lão Phật Gia đứng dậy bên cạnh Trương Khởi Lân.

"Tiểu Ca, những năm qua Quỷ Môn chúng ta âm thầm chiêu mộ quân đội, chính là biết Tào thị hoàng tộc tặc tâm bất tử!" "Không ngờ!

Hôm nay lại thật sự có đất dụng võ!" Từ xa cách 200 mét, Tào Nhĩ lớn tiếng hô về phía Hoắc Tiên Cô.

"Hoắc Tiên Cô, ngươi thật đúng là nữ trung hào kiệt nha!

Ta thật sự đã coi thường ngươi!

Ha ha……" "Ta vốn tưởng rằng Quỷ Môn các ngươi chỉ là một thương gia biết làm ăn mà thôi, không ngờ, ngươi lại bí mật nuôi dưỡng quân đội!" "Ha ha, Tào thị một lòng bá quyền tặc tâm bất tử!

Ai trên Mộ Táng Tinh Cầu này mà không biết!

Ngươi thật sự cho rằng người trong thiên hạ đều là lũ ngốc sao?" Hoắc Tiên Cô lạnh lùng nhìn Tào Nhĩ.

"Tiểu Ca, ngươi xem, chúng ta có nên bắt đầu tấn công không?" Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn kiên nghị và băng lãnh.

Hắn nhẹ giọng nói: "Giết!" Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô phất tay, lớn tiếng hô: "Trận chiến ngày hôm nay, mỗi người giết được một kẻ, thưởng một ngàn lượng hoàng kim!

Giết cho ta!" Hoắc Tiên Cô vừa tuyên bố, quân đội lập tức hưng phấn không thôi.

Hơn năm vạn binh sĩ hùng hậu lập tức xông ra.

Tào Nhĩ nhanh chóng chỉ huy Tào Duẩn nghênh chiến.

Tào Duẩn lĩnh mệnh, dẫn đội quân sát thủ toàn bộ xông ra.

Ngay lập tức!

Hai quân giao chiến, trời đất u ám, tiếng giết chấn động trời đất!

Tào Nhĩ đứng ở phía sau cùng của binh sĩ, bên cạnh hắn là Quách

Gia ôn văn nhĩ nhã.

“Bệ hạ, có cần khởi động Hỏa Vũ Trận không?” Tào Nhĩ lắc đầu.

“Hỏa Vũ Trận loại trận pháp nghịch thiên này, tạm thời không dùng.

Chẳng mấy chốc, đại quân Thi Vương của ta sẽ đến!

Thật không ngờ, hôm nay lại thật sự có đất dụng võ!” Trương Khởi Lân đỡ Diệp Thần.

Diệp Thần ôm Trương Khởi Lân.

Hai người hình ảnh không rời.

Trương Khởi Lân cầm dao ở tay trái, y dùng tay phải đặt ở eo Diệp Thần.

Hai người một đường chém giết, dưới sự trợ lực của đại quân Quỷ Môn, một đường phi kinh trảm cức, cao ca mãnh tiến.

Đội quân sát thủ của Tào thị hoàng tộc, dù sao cũng đến từ các đại gia tộc và các đoàn đạo mộ lính đánh thuê.

Đây là quân đội tạm thời được tổ chức, căn bản không có sức chiến đấu đặc biệt mạnh!

Cũng không phải đối thủ của đội quân Quỷ Môn đã luyện tập nhiều năm.

Chưa đầy một canh giờ, quân đội của Tào thị hoàng tộc đã tử thương hơn ba vạn người!

Tào Duẩn quỳ trước mặt đế vương Tào Nhĩ, báo cáo tình hình.

“Bệ hạ, chúng ta có nên rút lui trước, rồi tính kế lớn không?” Tào Nhĩ không nói gì, yên lặng nhìn về phía xa.

Dù lúc này đã bệnh thối như núi đổ, một lượng lớn lính đào ngũ

cũng bắt đầu xuất hiện, Tào Nhĩ vẫn không nhúc nhích.

Khiến Tào Duẩn cuống cuồng xoay quanh.

"Bệ hạ, bọn chúng đã giết tới.

Chúng ta mau đi thôi!" Ngay lúc này, Tào Nhĩ nhẹ nhàng nói một câu: "Đến rồi." Trương Khởi Lân và Diệp Thần hai người nương tựa vào nhau.

Hai người hai thanh đao, uy lực tuyệt luân.

Không biết có bao nhiêu người chết dưới đại đao của bọn họ.

Diệp Thần vì thân thể yếu ớt, Trương Khởi Lân luôn ôm chặt hắn, không cho hắn phóng thích linh áp, cũng không cho hắn thủy giải Trảm Phách Đao.

Ngay lúc này, Diệp Thần đột nhiên cảm thấy một tia chấn động.

Trương Khởi Lân cũng vậy, y vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Trên sa mạc hoàng sa qua bích than, dần dần xuất hiện những bóng người màu đỏ.

Dẫn đầu là một đại tướng mặc áo giáp.

Trong tay hắn có một cây búa lớn.

Bóng người càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều.

Ánh mặt trời chiều tà bên sườn núi xa xa gần như bị che khuất.

Những binh sĩ điên cuồng này, lại không phải đang đi bộ, mà là đang điên cuồng chạy!

Tất cả binh sĩ đều có làn da đỏ bầm như máu.

Trương Khởi Lân cau chặt lông mày.

"Trụ Tử, đây hình như là Huyết Thi!" "Đúng vậy, Muộn Du Bình, Tào thị hoàng tộc này tại sao lại có nhiều đại quân Huyết Thi như

vậy!" Mọi người Quỷ Môn trong giây lát cũng ngừng chiến đấu.

Dưới sự chỉ huy của Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô, bắt đầu thu hẹp đội hình!

Nhiều binh sĩ Quỷ Môn, nào đã từng thấy trận thế như vậy.

Trước đây rất nhiều người cũng chỉ nghe nói qua.

Trong trận chiến ở Kinh Thành, Tào thị hoàng tộc đã phái ra đại quân Thi Vương.

Nhưng, cơ bản không ai tận mắt thấy khi đại quân Thi Vương xuất hiện.

Dân chúng cơ bản đã sợ hãi chạy hết.

Mà lần này!

Bọn họ đối mặt lại là đại quân Huyết Thi còn khủng bố hơn cả Thi Vương.

Ai trong lòng mà không run sợ!

Nhiều binh sĩ Quỷ Môn run rẩy, bắt đầu lùi về phía sau.

Nếu không phải Quỷ Môn từ trước đến nay kỷ luật nghiêm minh, e rằng binh sĩ đã sợ hãi chạy tán loạn hết rồi.

"Ba ba ba……" "Giết giết giết……" Đại quân Huyết Thi vô biên vô tận, nhìn không thấy điểm cuối.

Diệp Thần ước chừng, ít nhất mười vạn Huyết Thi trở lên!

Đại tướng cầm cây búa lớn dẫn đầu, Diệp Thần đã nhìn rõ.

Trên ngực hắn có tên: Hổ tướng quân, Hứa Chử!

Đối với việc chế tạo Huyết Thi, có lẽ Tào thị hoàng tộc sợ hậu bối không phân biệt được, cho nên trên ngực bọn chúng đều đánh dấu tên.

Hứa Chử!

Một cái tên lừng lẫy biết bao!

Diệp Thần đương nhiên có ký ức rất sâu sắc!

Kẻ đứng đầu trong bát đại mãnh tướng của Tào Tháo!

Lưng hổ eo sói, võ công thâm bất khả trắc!

Nay đã trở thành Huyết Thi, càng thêm khủng bố dị thường.

Đại quân Hứa Chử vừa đến, hắn lập tức chạy về phía Tào Nhĩ.

Vừa đến trước mặt Tào Nhĩ, Hứa Chử lập tức quỳ xuống!

"Bái kiến!

Bệ hạ!

Vi thần đến chậm!" Vốn dĩ những người khác quỳ Tào Nhĩ, Diệp Thần cũng không thấy kỳ quái.

Thế nhưng!

Hứa Chử là ai?

Là một kẻ tính tình nóng nảy điển hình, cũng là kẻ điển hình không coi ai ra gì.

Sao lại có thể nghe lời quỳ trước mặt Tào Nhĩ như vậy.

Trương Khởi Lân nhìn đại quân Huyết Thi mênh mông như biển.

Y hít một hơi thật sâu.

"Trụ Tử, ngươi còn chịu được không?" "Chịu được, không sao!

Muộn Du Bình, ta nghĩ…" Trương Khởi Lân biết Diệp Thần muốn triệu hoán vong linh đại quân.

Nhưng mà!

Trong trạng thái điên cuồng đó, đặc biệt tiêu hao tinh thần lực và cơ thể.

Với cơ thể Diệp Thần hiện tại, căn bản không chịu nổi một lát.

Nếu tinh lực của con người cạn kiệt, thì khác gì tự sát!

Trương Khởi Lân lắc đầu.

“Trụ Tử, đừng!

Ta không muốn ngươi xảy ra chuyện.” Diệp Thần nhìn Trương Khởi Lân, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Diệp Thần chỉ vào những người Quỷ Môn phía sau, nhẹ giọng nói.

“Bọn họ, không phải đối thủ của Huyết Thi.

Đao kiếm không thể gây ra sát thương cho Huyết Thi.” Hắn nắm tay Trương Khởi Lân.

“Chúng ta cùng nhau!

Đi giết!” “Được!” Diệp Thần lau vệt máu nơi khóe miệng.

Hắn và Trương Khởi Lân đi về phía trước.

Hai người đứng trước mặt mười vạn Huyết Thi.

Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô ở phía sau gọi một tiếng.

“Tiểu Ca, Diệp Thần Tiểu Ca.” Diệp Thần vẫy tay với nàng, ý bảo bọn họ nhanh chóng rút lui.

Hoắc Tiên Cô biết.

Đám người của mình, bao gồm Hắc Hạt Tử và những người dưới trướng, căn bản không phải đối thủ của Huyết Thi.

Đừng nói là đại quân Huyết Thi, ngay cả một Huyết Thi đơn lẻ, đối với bọn họ mà nói, cũng rất rất khó để giết chết!

Bọn họ thực sự là lực bất tòng tâm!

Lúc này khắc này!

Đại chiến sắp bùng nổ!

Hứa Chử cầm cây búa lớn của mình, đã đến trước trận.

Phía sau hắn, có mười vạn đại quân Huyết Thi!

Hắn nhìn hai người cô độc trước mắt.

"Ngươi là Trương Khởi Lân phải không, Bệ hạ đã nói, chỉ cần ngươi đầu hàng, những người ở đây sẽ không cần phải chết!

Bao gồm cả vị Trụ Kình Thiên này!

Bằng không, hôm nay không ai được phép rời đi!" Trương Khởi Lân nhìn thoáng qua gần bốn vạn quân Quỷ Môn phía sau.

Số lượng tuy không ít, nhưng từng người đều run rẩy toàn thân!

Người, dù sao cũng là người, chiến đấu với người còn có dũng khí.

Nhưng!

Nếu chiến đấu với Huyết Thi, thì cơ bản là khó khăn cho bọn họ rồi!

Trong lòng Trương Khởi Lân có chút lay động.

Y không muốn Diệp Thần xảy ra chuyện.

Y cũng không muốn những người đến cứu y xảy ra chuyện.

Chương 329

Trương Khởi Lân quay đầu nhìn Diệp Thần.

Y đưa cánh tay ra ôm chặt lấy Diệp Thần.

Ôm chặt lấy.

Cứ như đây là cái ôm cuối cùng vậy.

Nước mắt của y rơi xuống, chảy xuống cổ Diệp Thần.

Cũng rơi vào lòng Diệp Thần.

Diệp Thần đột nhiên hiểu ra.

Muộn Du Bình muốn hy sinh bản thân, cứu tất cả mọi người.

Diệp Thần cười, khóe miệng khẽ cười một cách dịu dàng.

"Muộn Du Bình, chuyện này xong rồi, ngươi đưa ta đi Nguyệt Lão Bí Cảnh, được không?" Nước mắt Trương Khởi Lân càng nhiều hơn.

"Được, Trụ Tử!

Ta đưa ngươi đi!" Giọng y run rẩy không thôi.

Vì Trương Khởi Lân đã hạ quyết tâm, hy sinh bản thân!

Y không muốn lừa Diệp Thần, nhưng y cũng không muốn Diệp Thần đau lòng.

Diệp Thần ôm Trương Khởi Lân thật sâu.

Hắn một chưởng vỗ vào gáy Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân căn bản không chú ý, bị Diệp Thần vỗ một cái như vậy, trực tiếp ngất đi.

"Muộn Du Bình, ta xin lỗi.

Đời này, ta chết, ta cũng không thể để ngươi xảy ra chuyện.” Diệp Thần lập tức ôm Trương Khởi Lân.

Hắn xoay người đi đến chỗ Ngô Tà và Bàn Tử.

“Y ngất rồi, đừng gọi y tỉnh dậy.

Ta sẽ giữ chân tất cả bọn chúng, các ngươi tìm cơ hội rút lui!” Ngô Tà, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và những người khác, bao gồm cả Lão Phật Gia đều lo lắng!

“Trụ Tử Ca!

Trụ Tử Ca……” “Diệp Thần Tiểu Ca!” Diệp Thần nhẹ nhàng nói một câu: “Nghe lời ta.

Đưa y đi!

Ta Diệp Thần vốn dĩ không thuộc về thế giới này, ta chết nhiều nhất cũng chỉ là từ đâu đến, trở về nơi đó mà thôi.

Các ngươi đừng nói nữa, nghe lời ta!

Lát nữa nắm lấy cơ hội, nhanh chóng rút lui!

Đại quân Huyết Thi các ngươi căn bản không có bất kỳ cách nào, ở đây ngược lại sẽ cản trở ta.” Diệp Thần dứt lời, liền xoay người đi về phía đại quân Huyết Thi.

Hắn vừa đi vừa ho khan.

Hắn cố sức che miệng, hắn không muốn tiếng ho quá lớn, nhưng lại không thể nhịn được.

Bàn tay che miệng của hắn, toàn là máu tươi.

Trong tay hắn cầm Trảm Phách Đao của mình, từng bước từng bước, đi rất chậm.

Hắn biết trạng thái tinh thần của mình rất tệ, hắn biết mình bị

thương rất nặng.

Vốn dĩ trên thế giới này, hắn chỉ là một kẻ hỗn hỗn, hệ thống thăng cấp đánh quái.

Không ngờ, từ khi trong lòng hắn có sự ràng buộc, mọi thứ đều đã thay đổi.

Hứa Chử dùng cây búa lớn đập xuống đất.

"Ầm ầm ầm" một tiếng vang lớn.

Cát đá trên mặt đất trực tiếp bị đập ra một cái hố lớn.

"Trụ Kình Thiên!

Theo kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm của ta mà nói, ngũ tạng lục phủ của ngươi bị thương rất nặng.

Ngươi có cái gan này, khiến ta rất bội phục.

Bất quá Xích Diễm Giao Long phản phệ mà ngươi có thể sống sót, ta tự hỏi toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu ngươi là người duy nhất!

Trụ Kình Thiên, ngươi chắc chắn không biết.

Rồng là thần thú trên trời, từ xưa giết rồng tất sẽ gặp thiên khiển phản sát, đạo lý này ngươi lại không hiểu." Diệp Thần lạnh lùng nhìn hắn.

"Lời vô nghĩa của ngươi, dường như rất nhiều!" "Ha ha ha… Trụ Kình Thiên, hiếm có nha, ngươi lại có cái gan này!

Một mình đối mặt mười vạn đại quân Huyết Thi!

Ngay cả phụ thân Trương Khởi Lân là Trương Thần Vương, cũng không hơn gì!" Diệp Thần tay phải run lên, miệng nhẹ nhàng hô: "Thôn Phệ Đi, Dã Sái!" Trong khoảnh khắc!

Khí thế của hắn liền hoàn toàn thay đổi!

Hai mắt hắn tức thì bốc lên hắc khí, Trảm Phách Đao của hắn lập tức biến dài đến năm mét!

Trảm Phách Đao cuồn cuộn khói đen, không ngừng rung động.

Hứa Chử kinh ngạc.

"Thì ra, ngươi là tu luyện giả!

Chẳng trách lại có năng lực này!

Trụ Kình Thiên, bất quá ngươi bị thương quá nặng, không phải đối thủ của ta!

Đừng tưởng Lý Điển chết trong tay ngươi, ngươi liền có tư bản kiêu ngạo.

Lý Điển đó trong tay ta, ngay cả ba chiêu cũng không đỡ nổi." Diệp Thần không tiếp lời hắn.

Cơ thể hắn vô cùng đau đớn.

Chỉ một Thủy Giải Trảm Phách Đao đã khiến cơ thể hắn khó có thể chịu đựng.

Sa mạc gió cát cuồng loạn.

Tóc Diệp Thần toàn bộ bay lên, tung bay theo gió!

Hứa Chử không nói hai lời, trực tiếp cầm cây búa lớn sát đến.

Khí thế bàng bạc, tựa như một sát thần!

Hắn muốn nhanh chóng xông đến bên cạnh Diệp Thần.

Hắn muốn một búa giết chết tu luyện giả Diệp Thần này, dùng cái này làm món quà vừa mới phục sinh tặng cho Bệ hạ!

Hứa Chử mặt mũi dữ tợn, điên cuồng lao đến.

Diệp Thần cứ thế nhìn hắn.

Trảm Phách Đao trong tay hắn, tựa như cây thương phán quyết địa ngục.

Ong ong vang lên, sát khí đằng đằng!

Ngay khi Hứa Chử xông đến, một búa đập xuống trong khoảnh khắc, Diệp Thần lập tức vọt lên trời!

Búa của Hứa Chử trượt mục tiêu, đầu hắn lập tức ngẩng lên, liền thấy một thanh đại đao khói đen cuồn cuộn lập tức chém xuống.

Chấn Thiên Chùy của Hứa Chử cũng là thần binh lợi khí, từng cùng hắn chinh chiến tứ phương.

Thấy đại đao của Diệp Thần chém xuống, Hứa Chử lập tức giơ Chấn Thiên Chùy lên đỡ.

"Phanh" một tiếng.

Hứa Chử trực tiếp lùi hơn mười mét về phía sau!

Tay hắn suýt nữa bị chấn tê liệt.

Diệp Thần rơi xuống.

Khóe miệng chảy máu tươi, hắn cắn răng cố gắng chống đỡ.

Phía sau hắn, có hơn bốn vạn sinh mạng.

Nếu Diệp Thần gục xuống, thì tất cả những người vừa rồi xông đến cứu hắn và Muộn Du Bình sẽ lập tức bị Huyết Thi giết chết!

"Trụ Kình Thiên, ta thật sự đã coi thường ngươi, thật không ngờ, ngươi bị trọng thương thành ra như vậy mà vẫn lợi hại đến thế!" "Lời vô nghĩa thật nhiều!" Hứa Chử cười lớn một tiếng, tay nắm cây búa lớn, lại một lần nữa xông tới!

Diệp Thần lau vệt máu nơi khóe miệng, hắn kéo Trảm Phách Đao dài năm mét, đi về phía Hứa Chử.

Hứa Chử vừa xông đến trước mặt Diệp Thần, liền lớn tiếng hô: "Chùy Phá Vạn Địch!" Lập tức!

Cây búa lớn nặng trăm cân, trong tay hắn như một thanh đao lướt qua.

Lập tức nhiều chùy đập tới Diệp Thần.

Diệp Thần hai tay nắm chặt Trảm Phách Đao, gầm lên một tiếng hung ác: "Không sợ chết!

Vì vui thích cái chết!" Trảm Phách Đao lập tức chém ra.

Một đao chém ra!

Hai đao chém ra!

Diệp Thần không ngừng vung chém.

Mặc kệ chùy pháp chiêu thức của Hứa Chử có nhiều đến đâu, Diệp Thần chỉ không ngừng chém ra!

Hứa Chử càng đánh càng kinh hãi!

Hắn đã dốc toàn lực, tất cả tuyệt chiêu đều đã sử dụng!

Hắn vốn tưởng rằng, Trụ Kình Thiên này đã là nỏ mạnh hết đà, căn bản không thể chống lại chùy pháp liên hoàn của mình.

Không ngờ, Trụ Kình Thiên khủng bố như vậy!

Hứa Chử bị Diệp Thần lại một đao trực tiếp chém bay ngược ra sau!

Hứa Chử vội vàng chui vào trong đại quân Huyết Thi.

Hắn không muốn tiếp tục đánh với Diệp Thần nữa.

Đánh tiếp hắn rất có thể sẽ bị chém chết.

"Đại quân Huyết Thi!

Nghe lệnh!

Giết!" Gần như trong khoảnh khắc lời Hứa Chử vừa dứt.

Tiếng gầm thét khủng bố của Huyết Thi, khiến toàn bộ sa mạc vang vọng trời đất.

Trong Quỷ Môn có rất nhiều binh sĩ thậm chí trực tiếp bị dọa ngất.

Người dù sao cũng là người.

Chiến đấu với Huyết Thi, khoảng cách thực sự rất xa.

Diệp Thần nhìn thoáng qua tất cả những người Quỷ Môn không kịp chạy thoát phía sau.

Hắn lớn tiếng hô: "Lát nữa, đưa A Lân đi!" Diệp Thần quay đầu lại, đối mặt với mười vạn đại quân Huyết Thi đang tiến tới trước mặt.

Hắn gầm lên một tiếng hung ác: "Lũ quỷ đáng lẽ phải xuống địa ngục, còn ở đây làm hại nhân gian!" Vừa nói xong câu, cơ thể Diệp Thần chợt khó chịu, khóe miệng suýt nữa lại phun ra máu tươi.

Hắn cố sức nhịn xuống.

Sau đó giơ Trảm Phách Đao đến trước mặt mình.

Diệp Thần nhẹ nhàng hô: "Diệt Vong Đi, Dã Sái!" Trảm Phách Đao Sơ Cấp Vạn Giải!

Trong khoảnh khắc Diệp Thần toàn thân sát khí đại chấn, mặc dù cơ thể hắn đã gần như sụp đổ, nhưng hắn vẫn cố gắng chống đỡ.

Trảm Phách Đao bốc khói dày đặc dài 40 mét của hắn, lập tức khiến tốc độ của toàn bộ đại quân Huyết Thi chậm lại.

Hứa Chử càng kinh ngạc không thể tin được!

Nếu vừa rồi, Diệp Thần đã dùng chiêu này, thì ước chừng hắn có

lẽ đã bị trọng thương, thậm chí là… Diệp Thần không ngừng ho khan, máu tươi không ngừng trào ra từ khóe miệng.

Hắn tiêu hao nốt chút năng lượng cuối cùng của cơ thể.

Hắn cầm Trảm Phách Đao lướt lên không trung.

Miệng hắn khẽ hô ra.

"Quỷ!

Khốc!

Lang!

Hào!" Trong khoảnh khắc!

Cả trời đất bắt đầu đổi sắc.

Bầu trời quanh Tây Hải Cuồng Sa, lập tức có mây đen bao phủ.

Khắp nơi đều là những tiếng gào thét khủng bố trước đây, tiếng rống khóc thê lương!

Diệp Thần ném Trảm Phách Đao lên không trung.

Trảm Phách Đao bốc khói dày đặc dài 40 mét bắt đầu chiến đấu một cách điên cuồng hưng phấn.

Ngay sau đó!

Chương 330

Vô số quỷ hỏa quái vật từ bên trong Trảm Phách Đao bò ra.

Bọn chúng lập tức rơi xuống đất, có quỷ hồn, có khô lâu!

Từng con từng con, dày đặc!

Hàng vạn quỷ hồn, đại quân khô lâu toàn bộ xếp hàng!

Tiếng gào thét khủng bố nổ ra giữa đám khô lâu quỷ hồn.

"Gai gai… cuối cùng cũng ra rồi, ta muốn giết người quá…" "Chiến đấu với Huyết Thi sao?

Thật kích thích nha!

Ha ha ha…" "Nhớ mùi máu tươi trên người Huyết Thi!

Thật thích nha!" Hứa Chử lập tức kinh hãi không thôi!

"Cái gì?

Sao có thể chứ?

Sao có thể triệu hoán quỷ hồn khô lâu?

Đây là vong linh đại quân sao?" Hứa Chử vội vàng điều chỉnh đội hình Huyết Thi.

Những Huyết Thi cầm khiên giáp ở phía trước cùng, đại đao trường thương theo sát phía sau.

Hắn biết, trận chiến hôm nay tuyệt đối là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu!

Tào Nhĩ ở phía xa, ánh mắt cũng tràn đầy sự không thể tin được!

Hắn đã nghe nói khi Diệp Thần sát lục trên quảng trường Kinh Thành, từng triệu hoán vong linh.

Nhưng hắn dù thế nào cũng không thể ngờ được, lại có thể triệu hoán một vong linh đại quân lớn như vậy.

Nhìn khắp nơi, thoáng cái lại có ít nhất bảy tám vạn vong linh quân đội.

Điều này cũng quá không thể tưởng tượng nổi!

Đại quân Huyết Thi năm đó đã phải tốn bao nhiêu năm mới chế tạo thành.

Lại tốn thêm mấy ngàn năm để dần dần phục hồi linh khí.

Mãi đến bây giờ mới hình thành một đại quân quy mô.

Thế nhưng!

Diệp Thần này trong chớp mắt lại có thể tập hợp nhiều vong linh quân đội như vậy.

Điều này khiến hắn kinh hãi không thôi!

"Quách Gia, ngươi thấy thế nào?" "Bệ hạ, người này trên người có khí tức Tử Thần, rất có khả năng là Tử Thần chuyển thế." Tào Nhĩ nghe xong đại kinh.

"Tử Thần chuyển thế?

Chẳng trách!

Chẳng trách mà!" Giọng Quách Gia thay đổi, lại tiếp tục nói.

"Bất quá, Bệ hạ, phổi và nội tạng của Trụ Kình Thiên đã vỡ nát không chịu nổi.

Hắn không chống đỡ được bao lâu đâu.

Hơn nữa nếu lúc này công kích Trụ Kình Thiên, là cơ hội tốt nhất.

Đao của hắn hình như cũng đã rời khỏi hắn, đang ở trên không trung giải phong phóng thích vong linh quân đội." Tào Nhĩ gật đầu.

Trong lòng bàn tay hắn, một sức mạnh sét đánh màu lam không ngừng tuôn trào, trông khủng bố dị thường!

Lúc này khắc này!

Diệp Thần từ trên không nhảy xuống.

Sắc mặt hắn tái nhợt, không một chút huyết sắc.

Hắn nhìn đại quân vong linh triệu hoán ra trước mắt, vẫn nhẹ nhàng hô một câu: "Giết!" Lập tức!

Trời đất thất sắc, quỷ khốc lang hào!

Tám vạn đại quân vong linh đối đầu với mười vạn đại quân Huyết Thi.

Huyết Thi lấy máu nuôi thi, cho nên thực lực càng mạnh hơn cả Thi Vương!

Lúc này khắc này!

Bóng đao khổng lồ của Trảm Phách Đao đứng sừng sững giữa không trung.

Phía trên nó cuồn cuộn khói đen, những làn khói đen này chảy vào mỗi vong linh, khiến bọn chúng càng thêm điên cuồng, càng thêm khát máu.

Tuy nhiên, lúc này khắc này!

Cơ thể Diệp Thần đã tiêu hao cực lớn.

Hắn đứng đó, cố gắng nhẫn nhịn máu tươi sắp phun ra từ cổ họng.

Khóe miệng hắn đầy vị đắng chát của máu.

Những sát thủ Quỷ Môn và Lão Phật Gia đều đã rút lui xa.

Trận chiến như vậy, đã vượt quá phạm vi mà bọn họ có thể chịu

đựng.

Ngô Tà và Bàn Tử dẫn theo Trương Khởi Lân đang bất tỉnh, cũng đã rút lui.

Diệp Thần nhìn thoáng qua phía bên kia từ xa.

Trong lòng hắn tràn đầy sự an ủi.

"Muộn Du Bình, nhất định phải, thật tốt!" Ngay khi quân đội đang điên cuồng chiến đấu trên quy mô lớn.

Hứa Chử cầm cây búa lớn chậm rãi đi tới.

Hắn biết lúc này, nhân lúc Diệp Thần đã suy yếu đến mức này, giết chết Diệp Thần là cơ hội tốt nhất.

"Trụ Kình Thiên, ngươi là một nhân vật!

Nếu ta không phải cái bộ dạng Huyết Thi quỷ dị này, nếu ngươi sinh sớm 5000 năm, có lẽ chúng ta có thể trở thành bạn bè." "Không có khả năng này, chỉ cần các ngươi động đến Muộn Du Bình, vậy chỉ có một con đường, chết!" Hứa Chử trên mặt vẫn treo nụ cười, hắn không biết Diệp Thần vào lúc này, vẫn có thể kiên cường đến vậy.

Hắn không ngừng thổ huyết, nhưng vẫn có thể nghĩ đến việc đối kháng với ta Hứa Chử.

Hứa Chử cảm thấy điều này thật sự rất buồn cười.

Sắc mặt hắn đột nhiên lạnh đi.

Nhân lúc đại đao của Diệp Thần không ở trong tay hắn, Hứa Chử lập tức tập kích.

Hứa Chử chân đạp trên hoàng sa, bụi bay tứ tung.

Khi cách Diệp Thần còn gần mười mét, Hứa Chử lập tức nhảy lên.

Cây búa lớn nặng trăm cân trong tay, giơ cao lên.

"Chết đi!

Trụ Kình Thiên!" Tóc Diệp Thần tán loạn, bay phấp phới.

Đôi mắt đen kịt cuồn cuộn hắc khí của hắn nhìn chằm chằm Hứa Chử.

Ngay khi Hứa Chử chỉ còn cách hắn vỏn vẹn năm mét, Diệp Thần tay phải lập tức đưa ra.

Trảm Phách Đao khổng lồ dài 40 mét trên không trung lập tức bay trở về!

Hứa Chử vốn cho rằng vũ khí của Diệp Thần cách rất xa, mình có cơ hội.

Không ngờ Diệp Thần lại có thần lực như vậy, thanh đại đao đó lại có thể tự động bay trở về.

Sát khí tràn ngập thanh đại đao 40 mét, khiến Hứa Chử sau lưng chợt lạnh.

Hắn lập tức lăn một vòng, thu búa lớn lại, lùi nhanh về phía sau!

Ngay khi hắn lùi lại trong khoảnh khắc.

Trảm Phách Đao lập tức bay trở về tay Diệp Thần.

Diệp Thần nắm lấy đại đao, lập tức nhảy vọt lên.

Hắn ho mạnh một tiếng, nhẹ nhàng hô: "Tử Thần Phẫn Nộ." Hứa Chử không ngừng rút lui, điên cuồng rút lui.

Hắn chui vào trong đại quân Huyết Thi, chạy sâu vào trong đại quân.

Hắn cảm thấy phía sau có nguy hiểm cực lớn.

Hắn thậm chí cảm thấy mình chỉ cần chần chừ một chút, sẽ chết

không có chỗ chôn thân.

Ngay lúc này, Hứa Chử nghe thấy một trận tiếng vang trời, hắn cảm thấy phía sau có một trận gió thổi tới.

Hứa Chử quay đầu nhìn lại.

Dưới bầu trời cuồng sa bay lượn mênh mông này, một thanh sát đao đoạt mệnh dài 40 mét khủng bố, chém thẳng xuống đầu.

"Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!" Hứa Chử tuy đã rút lui cách đó hai trăm mét, nhưng!

Đao khí khổng lồ của Trảm Phách Đao, vẫn lập tức đánh bay hắn xa 500 mét.

Cánh tay trái của Hứa Chử, trực tiếp đứt lìa.

Bụng hắn có một vết thương cực lớn.

Trước mặt hắn, nơi Trảm Phách Đao chém xuống, tất cả Huyết Thi đều chết!

Không một ai sống sót!

Hứa Chử trong lòng sợ hãi kinh hoàng!

Hắn chưa từng gặp đối thủ nào cường đại như vậy.

Một người, chống lại mười vạn đại quân Huyết Thi!

Điều này cũng quá khủng bố rồi!

Lúc này khắc này.

Tinh lực của Diệp Thần đã tiêu hao hết.

Hắn hai tay nắm chặt Trảm Phách Đao, cố gắng giữ cho mình không ngã xuống.

Tay hắn không ngừng run rẩy.

Chân hắn cũng gần như không thể đứng vững!

Hắn nhìn về phía xa, mọi người Quỷ Môn đã hoàn toàn rút lui.

Diệp Thần cũng an lòng!

Ngay lúc này, đế vương Tào Bá của Tào thị hoàng tộc đột nhiên đi về phía Diệp Thần.

Ở nơi cách trăm mét, Tào Nhĩ dừng lại.

"Trụ Kình Thiên, ngươi nghĩ bọn chúng chạy thoát sao?

Biên giới sa mạc này cũng đã bị vây lại.

Một con kiến cũng không thoát được.

Bất quá ta thật sự rất tò mò, ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại lợi hại đến vậy?" Diệp Thần lạnh lùng thốt ra mấy chữ.

"Không liên quan!

Chuyện chó má!" Tào Nhĩ cũng không tức giận, tay hắn nhẹ nhàng giơ lên.

Một đạo sét đánh màu lam xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Hắn đối với Diệp Thần nhẹ nhàng hô.

"Tinh lực tiêu hao hết rồi phải không?

Vậy thì bây giờ, ngươi hãy tận hưởng tẩy lễ của lôi điện này đi." Tào Nhĩ vừa dứt lời, tay phải hắn hướng về phía Diệp Thần vung ra.

Sét đánh màu lam lập tức xuất hiện trên người Diệp Thần.

"Tư tư tư……" "Tích lý ba lạp……" Diệp Thần lập tức bị lôi điện tra tấn đến chết đi sống lại.

Cơ thể hắn dường như muốn bị điện thành xác khô.

Diệp Thần đã đau đớn đến cực hạn.

Đôi mắt hắn càng thêm đen kịt!

Ngay lúc này!

Đột nhiên trên không trung một đạo bạch quang cực kỳ khủng bố xé toạc bầu trời, sát thẳng về phía Tào Nhĩ!

Tào Nhĩ đại kinh, hắn đương nhiên biết luồng khí lưu màu trắng này là gì.

Năm đó hắn và phụ thân Trương Khởi Lân là Trương Tiên Nhân đã giao thủ quá nhiều lần.

Đối với chiêu "Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỳ" này, hắn một chút cũng không xa lạ.

May mắn thay Trương Khởi Lân hiện tại thực lực vẫn chưa cường đại.

Nhưng, chiêu "Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỳ" này hắn cũng căn bản không dám coi thường.

Tào Nhĩ lập tức lùi về phía sau, tốc độ cực nhanh.

Chương 331

Hai tay hắn phun ra lực lôi điện, nhanh chóng kết ấn.

Một đạo bát quái ấn màu lam lóe điện quang, xuất hiện trước mặt hắn.

"Tư tư tư……" Hắn liên tục kết ra ba ấn, ba ấn chồng chất lên nhau, bên trên ẩn chứa sức mạnh lôi đình cực lớn!

Trong khoảnh khắc.

Bạch quang của Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỳ sát tới.

"Ba!

Ba!

Ba!" Đạo bát quái ấn thứ nhất nổ tung.

Đạo bát quái ấn thứ hai nổ tung.

Bạch quang lập tức công kích vào đạo bát quái ấn thứ ba.

"Phanh!" một tiếng.

Quang quyển khổng lồ nổ tung, Tào Nhĩ lùi về phía sau ba bước.

Đồng thời, Nhất Chỉ Tiên Nhân Quỳ, cũng tan thành mây khói!

Quách Gia nhanh chóng tiến lên.

"Bệ hạ, công lực của ngài chỉ mới hồi phục một chút, vẫn là không nên đối đầu trực diện thì hơn." Tào Nhĩ gật đầu.

Diệp Thần vừa quay đầu lại, một bóng người màu trắng đã lao đến.

Trực tiếp ôm Diệp Thần vào lòng.

“Muộn Du Bình, ngươi… ngươi sao lại đến?” “Trụ Tử, ngươi đây là hà tất chứ?

Tại sao phải đánh ngất ta, một mình chịu đựng.

Nếu ngươi xảy ra chuyện, ta phải làm sao?

Ta phải làm sao?” Nước mắt trong mắt Trương Khởi Lân trực tiếp rơi xuống mặt Diệp Thần.

“Muộn Du Bình, trong lòng ta mãi mãi mãi mãi, đều không muốn ngươi xảy ra chuyện.” “Ngươi không muốn ta xảy ra chuyện, ngươi xảy ra chuyện thì được sao?

Thì được sao?

Ngươi thật đúng là đồ ngốc mà.

Trụ Tử, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi xảy ra chuyện, ta cũng sẽ không sống một mình.” Diệp Thần trong lòng vừa chua xót vừa ấm áp.

Hắn nằm trong lòng Trương Khởi Lân, hai tay ôm chặt lấy y.

Lúc này, nhiều người Quỷ Môn tản mát lại chạy về.

Ngô Tà, Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và những người khác, toàn thân đầy máu tươi.

Trương Khởi Lân vừa tỉnh dậy, liền trực tiếp xông vào cứu Diệp Thần.

Y căn bản không để ý bên kia rốt cuộc có chuyện gì.

“Tiểu Ca, Tiểu Ca, bên kia lại có năm vạn đại quân Huyết Thi nữa.” “Tiểu Ca, hơn bốn vạn người còn lại của Quỷ Môn cơ bản đều bị giết rồi!” Trương Khởi Lân trong lòng chợt đau đớn.

Nếu không phải y, có phải những người này đều sẽ tránh khỏi cái

chết không.

Diệp Thần nắm chặt tay Trương Khởi Lân.

“Muộn Du Bình, đừng nghĩ lung tung, Huyết Thi này chỉ cần phục sinh, mỗi ngày đều phải hút máu tươi, cho dù không có thù hận của ngươi, bách tính cũng sẽ gặp tai ương.” Trương Khởi Lân gật đầu.

Y nhìn thoáng qua phía xa, đại quân Huyết Thi ban đầu xung quanh lại một lần nữa vây tới.

Tám vạn vong linh quân đội mà Diệp Thần triệu hoán ra, càng lúc càng không phải đối thủ.

Gần năm vạn vong linh quân đội còn lại, bị gần mười mấy vạn đại quân Huyết Thi, vây chặt.

Tình hình rất tệ.

Đế vương Tào Nhĩ của Tào thị hoàng tộc, trên mặt treo một nụ cười ghê tởm.

Hắn nói với quân sư Quách Gia.

“Khởi dụng Hỏa Vũ Trận, nhốt bọn chúng toàn bộ vào trong, thiêu thành tro bụi.” “Tuân mệnh, Bệ hạ.” Quách Gia trên mặt nở một nụ cười, hắn bước lên phía trước.

Cây quạt lông trong tay hắn nhẹ nhàng vẫy một cái.

Trong khoảnh khắc!

Xung quanh Trương Khởi Lân và những người khác, lập tức xuất hiện những ngọn lửa màu đỏ như nến.

“Bá bá bá……” Lửa lập tức xuất hiện khắp nơi, giữa mỗi cột lửa đều có một ngọn bấc tương tự như tim đèn.

Ngọn lửa này cháy một cách yên tĩnh.

Thế nhưng, cảm giác mà nó mang lại lại đặc biệt khủng bố.

Dường như bên trong ngọn lửa này, ẩn chứa một năng lượng khủng bố vô cùng vô tận.

Những người còn sót lại của Quỷ Môn, bao gồm cả Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô cũng bị vây trong ngọn lửa cùng Trương Khởi Lân và đồng đội.

Đại khái chưa đến một trăm người.

Còn lại đã toàn bộ chết!

Hoắc Tiên Cô đứng bên cạnh Trương Khởi Lân, nhìn trận pháp Hỏa Vũ Trận kỳ lạ này.

"Tiểu Ca, trận pháp này ngươi đã gặp bao giờ chưa?" "Trận pháp này rất giống Hỏa Vũ Trận ta nhìn thấy trong mộ thất vừa rồi, nhưng, cảm giác lại rất khác!" Lão Phật Gia thở dài một hơi, ngồi xuống.

Nàng trông rất mệt mỏi, cũng rất chật vật.

Cả đời nàng bá khí ưu nhã, chưa từng như ngày hôm nay, bị đánh đến không có sức hoàn thủ.

Trương Khởi Lân đỡ Diệp Thần, nói với Lão Phật Gia.

"Lão Phật Gia, lần này, là Trương Khởi Lân ta nợ các ngươi!" Lão Phật Gia trong khoảnh khắc kinh ngạc, vội vàng quay người làm lễ ý.

"Đâu có!

Đâu có!

Không có Tiểu Ca, ta đã sớm chết rồi!

Chỉ là hôm nay lần đầu tiên thấy thực lực của Tào thị hoàng tộc, thật sự có chút đặc biệt kinh hãi!

Tiểu Ca, đại quân Huyết Thi này bọn chúng đã nuôi dưỡng mấy

ngàn năm rồi!

Tào thị hoàng tộc này thật sự quá tang tâm bệnh cuồng rồi!

Cho dù hôm nay Quỷ Môn chúng ta không đến, cũng không qua được kiếp nạn này, Mộ Táng Tinh Cầu này, đều không qua được kiếp nạn này!" Trương Khởi Lân đỡ Diệp Thần ngồi xuống.

"Trụ Tử, ngươi nghỉ ngơi một chút đi, tuyệt đối đừng động nữa.

Nghe lời, được không?" Diệp Thần gật đầu.

"Được, A Lân, cẩn thận một chút." Diệp Thần biết Trương Khởi Lân muốn đi phá Hỏa Vũ Trận rồi.

"A Lân, nhất định phải cẩn thận!" "Yên tâm đi, Trụ Tử." Trương Khởi Lân vừa đứng dậy, trong khoảnh khắc khí thế bá đạo toát ra.

Tào thị hoàng tộc này quả thực là tang tâm bệnh cuồng.

Ngay cả loại trận pháp Hỏa Vũ Trận này cũng mang ra.

Trương Khởi Lân đứng bên cạnh, quan sát kỹ lưỡng.

Lúc này, trong Quỷ Môn có mấy người đã bị dọa đến phát điên.

Bọn họ gần như đã mất đi lý trí vốn có, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi Hỏa Vũ Trận này, chạy thoát thân.

Hoắc Tiên Cô vừa định lên tiếng ngăn cản, không ngờ bọn họ đã xông vào.

Sát thủ Quỷ Môn đầu tiên, vừa xông vào, hắn thử tránh ngọn lửa, đi từ bên cạnh.

Ngay khi đi qua ngọn lửa thứ ba, đột nhiên, hai bên cơ thể hắn những cột lửa lập tức lao đến.

Lập tức, sát thủ này hóa thành tro bụi.

Mọi người kinh hãi không thôi.

Ngọn lửa này rốt cuộc là thứ gì.

Quân sư bóng tối này sao lại lợi hại như vậy.

Thế nhưng!

Điều khiến mọi người kinh hãi còn ở phía sau.

Ngay sau khi sát thủ đó chết, nơi hắn bị thiêu chết, lập tức xuất hiện một người giống hệt sát thủ đó.

Người này lờ mờ, như một linh hồn, cầm vũ khí, đứng giữa ngọn lửa.

Trương Khởi Lân nhìn thoáng qua, lập tức nhớ ra.

Đây là cấp độ cao nhất của Hỏa Vũ Trận!

Linh hồn của người đã chết sẽ bị giam cầm trong trận pháp, mãi mãi trở thành khôi lỗi.

Trương Khởi Lân còn đang suy nghĩ, liền nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Y vừa quay đầu lại, liền thấy bốn người vừa xông vào đã toàn bộ bị thiêu thành tro bụi.

Mà linh hồn của bọn họ lúc này toàn bộ đứng trong ngọn lửa, cầm vũ khí, đối mặt với Trương Khởi Lân, nhe răng trợn mắt, giống như những ác linh của ngọn lửa!

Trương Khởi Lân cau chặt lông mày.

Trận pháp này quả thực quá quỷ dị, ngọn lửa trông có vẻ yếu ớt, nhưng cảm giác nó mang lại lại là, bên trong ẩn chứa năng lượng khủng bố vô tận!

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, từng bước từng bước đi về phía Hỏa Vũ Trận.

Trên người y lập tức tỏa ra ngọn lửa.

Ngọn lửa này đỏ như máu, dường như giữa đó lại có chút màu lam.

Trương Khởi Lân một bước đạp vào Hỏa Vũ Trận.

Y trực tiếp tiếp cận ngọn lửa.

Quả nhiên!

Những ngọn lửa đó cháy trên người Trương Khởi Lân, y không hề cảm giác gì.

Từ khi hấp thu Xích Diễm Linh Châu, y đã có khả năng kháng cự mạnh mẽ đối với ngọn lửa.

Thế nhưng, y lại không biết làm thế nào để sử dụng những sức mạnh nghịch thiên này trong cơ thể.

Một linh hồn vừa chết cầm vũ khí xông về phía Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân mặt mũi băng lãnh, một đao chém ra.

Đao khí như lửa lập tức bay ra.

"Phanh" một tiếng.

Sát thủ linh hồn trực tiếp hóa thành bóng ảo.

Ngay khi Trương Khởi Lân định đi sang một bên khác.

Đột nhiên.

Ngay tại nơi sát thủ linh hồn vừa chết, lại xuất hiện hai sát thủ linh hồn.

Ngoại hình giống hệt nhau!

Trương Khởi Lân đại kinh!

Sao lại có trận pháp kỳ lạ như vậy!

Y vung đao một cái.

Hai đạo đao khí lập tức sát ra.

“Phanh phanh!” Hai sát thủ linh hồn vừa được ảo hóa, lập tức hóa thành bóng ảo.

Thế nhưng!

Chưa đầy một giây!

Ngay tại nơi hai sát thủ linh hồn biến mất, lập tức lại xuất hiện hai cái.

Nghĩa là.

Sát thủ linh hồn đầu tiên đã chết, đã biến thành bốn cái.

Trương Khởi Lân lần này không động thủ.

Y đứng đó không ngừng suy nghĩ, loại trận pháp này y đã từng nghe qua.

Nhưng!

Lần đầu tiên thực sự chứng kiến uy lực này!

Trương Khởi Lân nhìn trường, cộng với những sát thủ đã chết trước đó, tổng cộng có tám sát thủ linh hồn.

Y nghĩ nếu một lần giết hết những cái này, có phải sẽ không xảy ra chuyện như vậy không.

Trương Khởi Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, lập tức nhảy lên.

Y hai tay nắm đao liên tục chém ra tám lần trong chớp mắt.

“Hưu hưu hưu……” Đao khí bay xuống, đập vào người sát thủ linh hồn.

Chương 332

“Phanh phanh phanh……” Tám sát thủ linh hồn trong khoảnh khắc tan thành tro bụi.

Thế nhưng!

Chưa đầy hai giây.

Trong Hỏa Vũ Trận này, lập tức lại xuất hiện 16 sát thủ linh hồn.

Thậm chí còn gấp đôi trước đó.

Trương Khởi Lân rơi xuống đất, kinh ngạc không thôi.

Lúc này.

Diệp Thần ở phía xa bên ngoài không ngừng ho khan.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng ngồi dưới đất, toàn thân đầy máu.

Trương Khởi Lân đau lòng không thôi.

Y xoay người, ra khỏi Hỏa Vũ Trận, chạy đến bên cạnh Diệp Thần.

Lại ôm lấy Diệp Thần.

“Trụ Tử, Hỏa Vũ Trận này giết một cái, liền sẽ xuất hiện hai cái.

Ai…” “Trụ Tử, ngươi phải kiên trì lên!

Kiên trì lên!

Ngươi không thể xảy ra chuyện!” Lúc này khắc này!

Tám vạn vong linh đại quân đã tử thương gần hết.

Mười vạn đại quân Huyết Thi, từng bước vây tới.

Toàn bộ trấn giữ bên ngoài Hỏa Vũ Trận.

“Hống!

Hống!

Hống!” “Giết!

Giết!

Giết!” Tào Nhĩ và quân sư Quách Gia đứng cách đó trăm mét, trên mặt một vẻ kiêu ngạo nắm chắc thắng lợi.

“Quách Phụng Hiếu, trận pháp của ngươi lại có tiến bộ rồi!” “Bệ hạ, thần 5000 năm trước, lựa chọn ngủ say bên cạnh Xích Diễm Linh Châu, chính là không ngừng tham ngộ sức mạnh của ngọn lửa này.” “Bệ hạ, Hỏa Vũ Trận này, chính là vận dụng nguyên lý phản xạ ngọn lửa, ngọn lửa không diệt, linh hồn phục chế, vô cùng vô tận!” “Ha ha ha!

Phụng Hiếu!

Ngươi thật đúng là quân sư tốt của ta!

Ha ha ha!” Tào Nhĩ cười lớn một tiếng.

Xoay người hô về phía Hứa Chử ở phía xa.

“Hứa Chử, bắn tên!

Buộc bọn chúng xông trận, hoặc trực tiếp bắn chết!” “Thần tuân chỉ!” Hứa Chử nhịn vết thương đau ở bụng, giơ cây búa lớn lên.

“Nghe lệnh, cung tiễn thủ chuẩn bị!

Giết!” Lập tức!

Vô số mũi tên bay tới.

Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần cố sức vung đao chống đỡ.

Những người khác cũng đều chống đỡ.

Hơn trăm người còn lại, trong chớp mắt lại chết mất một nửa.

Mũi tên không ngừng, dày đặc.

Trương Khởi Lân dùng hết sức lực, dùng tốc độ cao nhất, chắn trước mọi người.

Y cố sức gạt tất cả mũi tên ra.

Diệp Thần nắm chặt nắm đấm.

Hắn phẫn nộ không thôi.

Hắn nhìn Trương Khởi Lân đã bị thương vào lúc này, trong lòng đau khổ không thôi.

Hắn không ngừng hô hoán hệ thống trong lòng.

Cuối cùng, sau vô số lần hô hoán, hệ thống đã xuất hiện!

"Túc chủ, ngài vì sao luôn rơi vào hiểm cảnh như vậy?" "Hệ thống ba ba, có thể nào cho ta hóa thân độ thăng cấp không?

Hoặc trực tiếp cho ta trọng tạo hình thể, phục hồi vết thương." "Túc chủ, điều kiện chưa đạt.

Không thể thăng cấp.

Vốn dĩ ngài bây giờ đã bắt đầu vai trò mới rồi, là do chính ngài tạm thời không muốn." "Vậy cần điều kiện gì?

Hệ thống!

Mau nói!" "Túc chủ, Chung Cực Vạn Giải, không chỉ cần độ hóa thân, còn cần Đao Linh Hiến Tế!" "Cái gì?

Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Tiểu Thiên Lưu hiến tế?

Cút đi đồ khốn!

Nói bậy nói bạ." "Túc chủ, ta nói là thật!

Cần sinh mệnh cam nguyện hiến tế cho Trảm Phách Đao!

Hơn nữa sinh mệnh này phải sinh trưởng bên trong Trảm Phách Đao." "Túc chủ, cho nên, Tiểu Thiên Lưu chỉ có chết, mới có thể hoàn thành Chung Cực Vạn Giải cuối cùng!" Diệp Thần không nói gì.

Hắn giả vờ mình căn bản không nghe hiểu.

Sao có thể để Tiểu Thiên Lưu đi hiến tế!

Sao có thể.

Nhưng!

Mặc dù Diệp Thần tự mình giả vờ không nghe hiểu, Tiểu Thiên Lưu lại nghe hiểu rồi.

Ngay khi Trảm Phách Đao lại một lần nữa khởi động "Quỷ Khốc Lang Hào", Tiểu Thiên Lưu đã tỉnh dậy.

Lần này nó thật sự nghe rõ rồi.

Thì ra Tiểu Kiếm ba ba của nó, thật sự đã mất trí nhớ.

Hắn căn bản không thể nhớ ra, Chung Cực Vạn Giải, rốt cuộc phải dùng thế nào.

Lúc này nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc.

Tiểu Thiên Lưu từ trong Trảm Phách Đao chui ra.

Hai mắt nó toàn là nước mắt!

"Tiểu Kiếm ba ba, Tiểu Soái…" "Tiểu Thiên Lưu, Tiểu Thiên Lưu!

Tiểu Thiên Lưu!" Trương Khởi Lân và Diệp Thần đều đại kinh!

Tiểu Thiên Lưu vốn dĩ vẫn ngủ say, không ngờ lại tỉnh dậy vào lúc này.

Diệp Thần dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Hắn một tay tóm lấy Tiểu Thiên Lưu.

“Tiểu Thiên Lưu, ngươi vừa rồi có nghe thấy không?

Tiểu Thiên Lưu.” Tiểu Thiên Lưu vành mắt đỏ hoe, nó nói dối lắc đầu.

“Không có, Tiểu Kiếm.

Không nghe thấy gì cả.” Diệp Thần thở phào một hơi!

Không nghe thấy thì tốt!

Không nghe thấy thì tốt!

Ngay lúc này.

Đợt tên đá máu thứ hai lại một lần nữa sát tới.

“Hưu hưu hưu……” Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần và Tiểu Thiên Lưu lập tức lướt đi.

Không ngừng xuyên qua vạn tiễn.

“Phanh phanh phanh……” Trương Khởi Lân vẫn cố sức đánh đỡ những mũi tên xung quanh.

Y cũng đang dốc chút sức lực cuối cùng của mình.

Giúp đỡ Ngô Tà, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và những người bên cạnh.

Trán Trương Khởi Lân toàn là mồ hôi, khắp người đầy máu tươi.

Diệp Thần nắm chặt nắm đấm.

Hắn gào thét muốn quay lại chiến đấu.

Nhưng.

Vừa nắm chặt nắm đấm, lại một trận ho khan kịch liệt.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ khóe miệng.

Hắn vội vàng lau đi máu tươi nơi khóe miệng.

Hắn thậm chí căn bản không nhìn thấy.

Tiểu Thiên Lưu bên cạnh đã âm thầm cầm đi Trảm Phách Đao của hắn.

Tiểu Thiên Lưu cầm Trảm Phách Đao, lập tức rạch một đường trên cổ tay mình.

Máu tươi hồng phấn lập tức tuôn ra, nhỏ giọt trên Trảm Phách Đao.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đều nhìn thấy.

Bọn họ sốt ruột vội vàng đưa tay ra tóm lấy Tiểu Thiên Lưu.

"Hai người đừng lại đây, không được lại đây!" "Tiểu Kiếm!

Tiểu Soái, hai người phải thật tốt!

Nhất định phải thật tốt!" Trương Khởi Lân đau lòng không thôi.

"Tiểu Thiên Lưu, ngươi đừng tự làm hại mình chứ!

Không được đâu mà!" "Tiểu Soái, Tiểu Kiếm, chỉ có sinh mệnh trong Trảm Phách Đao này, cam tâm tình nguyện hiến dâng sinh mệnh, Vạn Giải cuối cùng của nó mới có thể phát động!" Nước mắt Diệp Thần ào một cái liền rơi xuống!

Thì ra Tiểu Thiên Lưu vừa rồi đã nghe thấy rồi!

Nó lại nghe thấy rằng mình phải hiến dâng sinh mệnh!

"Tiểu Thiên Lưu, Tiểu Thiên Lưu, không được đâu mà!

Ngươi không thể tự làm hại mình!

Không thể!" Tiểu Thiên Lưu khóc nức nở, nước mắt chảy đầy mặt.

"Tiểu Kiếm, Tiểu Soái, ta đau." "Ta thật sự không nỡ xa hai người, Tiểu Kiếm!

Tiểu Soái!

Ta không muốn rời xa hai người!" Diệp Thần lúc này mới đột nhiên nhìn thấy.

Trên cổ Tiểu Thiên Lưu đã xuất hiện một vết thương.

Máu hồng phấn chảy ra rất nhiều, vương vãi trên Trảm Phách Đao.

"Tiểu Kiếm, bảo vệ tốt, bảo vệ tốt… Tiểu Soái…" Lời Tiểu Thiên Lưu vừa dứt, nó liền chui vào Trảm Phách Đao, Trương Khởi Lân xông tới!

Muốn ngăn cản đã không kịp!

"A!

A…" "Tại sao?

Tại sao?

Tại sao…" "Tiểu Thiên Lưu……" Tiểu Thiên Lưu tự sát, chui vào Trảm Phách Đao.

Cơ thể nó đã chết.

Bây giờ chỉ cần linh hồn nó chết trong đó, Trảm Phách Đao sẽ triệt để giải phong!

Ngay khi nó đang chuẩn bị linh hồn tan biến, một bàn tay nhỏ khô héo, như một cây gậy đen, lập tức tóm lấy Tiểu Thiên Lưu.

Tiểu Thiên Lưu chợt nghi hoặc, bàn tay này hình như đã từng thấy qua.

Tiểu Thiên Lưu quay đầu nhìn, không ngờ lại là cái thứ bẩn thỉu từng ở trên vai Hắc Hạt Tử.

"Ngươi?

Ngươi!

Đây là?" "Tiểu Thiên Lưu, cảm ơn ngươi đã từng cứu ta.

Chương 333

Từ khi sinh ra, ta đã mang bộ dạng xấu xí này.

Không ai muốn để ý đến ta, ai nhìn thấy ta cũng muốn giết ta.

Thế nhưng, duy chỉ có ngươi!

Tiểu Thiên Lưu, ngươi đã cứu ta.

Trong Trảm Phách Đao này, ta thấy được sự lương thiện của ngươi, thấy được nỗi buồn của ngươi.

Ta không muốn…" "Ngươi không phải đã nói sao?

Trảm Phách Đao giải phong, cần linh hồn trong Trảm Phách Đao cam tâm tình nguyện hiến tế!

Ta cũng ở trong đó mà, ta nguyện ý!" "Trảm Phách, Dã Sái!

Ta nguyện ý hiến tế linh hồn của ta!

Ta nguyện ý dâng hiến thân thể, linh hồn của ta, ta cam tâm tình nguyện, tuyệt không hối hận!

Hãy dùng máu của ta, hồn phách của ta, để ta tan thành tro bụi, cho Trảm Phách Đao giải phong đi!

Ta không hối hận!

Ta tuyệt đối không hối hận!" Tiểu Thiên Lưu tự sát khiến Trương Khởi Lân trong khoảnh khắc đau lòng không thể tả.

Y thậm chí quên cả việc tránh né những mũi tên đang lao tới.

"Hưu hưu hưu……" Vô số mũi tên lại một lần nữa sát tới, lần này mũi tên còn đáng sợ hơn trước!

Diệp Thần nhìn thấy những mũi tên này, hắn không kịp nhắc nhở.

Diệp Thần dùng hết toàn thân sức lực để bảo vệ Trương Khởi Lân.

"Hưu hưu hưu……" Cung tiễn trong khoảnh khắc sát tới.

Năm mũi tên hung hăng ghim vào cơ thể Diệp Thần.

Máu tươi trong miệng Diệp Thần không ngừng chảy ra.

Hắn muốn nói chuyện, nhưng lại không thể nói ra một câu nào.

"Trụ Tử… đừng rời xa ta mà…" "A… Trụ Tử… đừng rời xa ta!

Đừng rời xa ta…" Diệp Thần đưa tay, nhẹ nhàng nhẹ nhàng vuốt ve mặt Trương Khởi Lân.

Hắn khẽ mỉm cười một chút.

"Muộn Du Bình… Ta… ta thích… ngươi." Lời vừa dứt, cánh tay Diệp Thần liền buông thõng.

Lần này hoàn toàn ngừng thở.

Trương Khởi Lân trong khoảnh khắc tâm như tro tàn.

Tào Nhĩ ở phía xa nhìn thấy Diệp Thần trúng tên chết đi, tâm trạng đại hảo.

Hắn vẫy tay.

Mũi tên lập tức dừng lại!

"Trụ Kình Thiên a, Trụ Kình Thiên!

Ngươi cuối cùng cũng chết rồi!

Ngươi cuối cùng cũng chết rồi!

Ha ha ha……" Quách Gia cũng vô cùng hưng phấn.

Vốn dĩ từ khi phục sinh, hắn đối mặt với Diệp Thần không biết từ đâu đến này, trong lòng sợ hãi không thôi.

Cho nên, hôm nay cùng đế vương Tào Nhĩ đã thiết lập trận tử địa này.

Không ngờ!

Cuối cùng cũng đã giết được Diệp Thần!

Cuối cùng cũng đã giết được!

“Ha ha ha!

Chúc mừng Bệ hạ!

Hạ hỉ Bệ hạ!

Toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu này, đều sẽ là thiên hạ của Bệ hạ!

Ha ha ha……” Hứa Chử một bên vung búa lớn, kích động không thôi.

Hắn chỉ huy toàn bộ mười vạn đại quân Huyết Thi, lớn tiếng gầm thét: “Chúc mừng Bệ hạ!

Diệp Thần đã chết!” “Chúc mừng Bệ hạ!

Thiên thu vạn đại!” “Hống!

Hống!

Hống!” “Giết!

Giết!

Giết!” Đại quân Huyết Thi khí thế bàng bạc!

Vây chặt mười người còn sống sót đến mức không một giọt nước lọt qua.

Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô trúng một mũi tên.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Giải cũng toàn thân đầy thương tích.

Sắc mặt Ngô Tà tái nhợt, chân trúng hai mũi tên.

Bàn Tử bò tới, lớn tiếng gào thét Diệp Thần.

“Trụ Tử Ca!

Trụ Tử Ca!

Trụ Tử Ca!” Trương Khởi Lân ghì chặt mặt mình vào mặt Diệp Thần.

Y khóc thê tâm liệt phế.

Cơ thể hắn dường như muốn bị xé nát.

Trong một ngày.

Trước là Tiểu Thiên Lưu chết.

Sau là Diệp Thần chết.

Căn bản không thể chấp nhận được!

Nước mắt của y trượt theo mặt Diệp Thần.

“Trụ Tử, ngươi không phải nói sao?

Ngươi không phải nói muốn cùng ta đi Nguyệt Lão Bí Cảnh sao?

Ngươi tự mình đồng ý mà!

Mau tỉnh lại!

Mau tỉnh lại!

Ngươi đồng ý rồi mà!

Ngươi không phải nói sao?

Ngươi nói muốn cùng ta trở về Trương gia Cổ Lâu!

Ngươi nói mà!

Ngươi đồng ý rồi mà!

Tại sao?” “Trong Nguyệt Lão Bí Cảnh còn có rất nhiều rất nhiều

thứ vui chờ chúng ta!

Ngươi mau tỉnh lại!

Mau tỉnh lại!

Mau tỉnh lại!" "Trương gia Cổ Lâu, còn có rất nhiều vàng bạc châu báu, nhà vàng chờ ngươi ở!

Mau tỉnh lại!

Mau tỉnh lại!" "Trụ Tử!

Mau tỉnh lại!

Mau tỉnh lại đi!" Lúc này.

Trên không trung một tiếng sét lớn nổ tung.

"Rắc!" "Ầm ầm ầm!" Mây đen giăng kín.

Tây Hải Cuồng Sa đã lâu không mưa, lại đột nhiên bắt đầu có những giọt mưa rơi xuống.

"Tích lý ba lạp……" Những giọt mưa to từ trên trời giáng xuống.

Tạo ra những hố cát nhỏ li ti trên sa mạc.

Nhưng không thể gọi Diệp Thần mà y vô cùng yêu thương trở lại!

Y ôm Diệp Thần, lập tức đứng dậy!

Y đối mặt với trời xanh, đối mặt với mưa lớn ngập trời!

Đối mặt với mây đen giăng kín!

Lớn tiếng bắt đầu mắng: "Lão thiên hỗn trướng!

Trương gia ta rốt cuộc đắc tội ngươi cái gì?" "Lão thiên hỗn trướng!

Ngươi tại sao phải mang Trụ Tử đi!

Tại sao!

Tại sao!" "Lão thiên hỗn trướng!

Ngươi miệng thì nói hữu tình nhân chung thành quyến thuộc, tại sao đến chỗ ta lại phải âm dương cách biệt!

Tại sao!" "Rắc!" Lại một tiếng sét lớn đánh qua!

"Ầm ầm ầm!" Toàn bộ khu Tây Hải Cuồng Sa gió cát cuồng loạn!

"Ta!

Nhận ra ngươi!

Ngươi chính là Tào Tháo phải không!

Ngươi đồ súc sinh!" Tào Nhĩ vừa nghe, lập tức lớn tiếng gầm lên.

"Trương Khởi Lân, ngươi câm miệng!" "Tào tặc!

Ngươi vốn dĩ là một người hầu của Trương gia ta, cha ta chân thành đối đãi ngươi, cùng ngươi xưng huynh đạo đệ, ngươi lại lang tâm cẩu phế!

Ngươi chính là súc sinh!" Mặt Tào Nhĩ nóng ran, hắn có chút điên cuồng.

Hắn căn bản không muốn nghe những lời này.

"Câm miệng!

Câm miệng!" Hắn đưa tay ra, một đạo sét đánh màu lam lập tức bay tới.

Lực lôi điện cuồng bá đạo.

Lập tức khiến Trương Khởi Lân bị trọng thương, da thịt bốc khói trắng!

Đau đớn không thôi!

Thế nhưng!

Y vẫn phẫn nộ mắng!

“Tào tặc, ngươi tìm mọi cách đoạn tuyệt khí vận Trương gia ta, câu thông Âm Thi Giới, âm mưu biến toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu này thành mộ táng, thành thây ma biết đi!

Ngươi thật sự là một súc sinh từ đầu đến cuối!” Tào Nhĩ tức giận đến mức điên lên!

Hắn tay kia lại một lần nữa đưa ra.

Hai đạo sét đánh bá đạo vô cùng lại một lần nữa sát tới.

“Trương Khởi Lân, ngươi cũng chỉ có năm viên Thiên Châu mà thôi!

Hôm nay số phận ngươi phải chết là không thể thay đổi.” Trên người Trương Khởi Lân bị sét đánh khắp nơi đều là vết thương, bốc lên khói trắng.

Y trừng mắt nhìn Tào Nhĩ một cách dữ tợn!

“Tào tặc, ngươi cái súc sinh!

Ngươi đã dùng máu tươi của vạn người để lột da, chế thành huyết thi!

Ngươi bày ra âm mưu phục sinh to lớn này, ngươi nghĩ rằng, ngươi có thể giấu được cả thiên hạ sao!” “Trương Khởi Lân, câm miệng!

Ngươi nghĩ ta cam tâm sao?

Ngươi nghĩ ta cam tâm phản bội Trương gia sao, tất cả không phải đều vì cha ngươi!

Chính là cha ngươi!” Trương Khởi Lân nhìn chằm chằm Tào Nhĩ.

Chương 334

Tào Nhĩ bị Trương Khởi Lân mắng, không nhịn được nữa, liền bắt đầu nói.

“Ngươi có biết, vì sao ngươi không có ký ức về mẹ ngươi không?

Ngươi cho rằng ta có thủ đoạn lớn đến vậy sao?” Tào Nhĩ vốn không nhịn được, còn muốn nói tiếp, chỉ nghe trên trời đột nhiên liên tục mấy đạo lôi lớn nổ vang!

“Rắc!

Rắc!

Rắc…”.

“Ầm ầm!

Ầm ầm!

Ầm ầm…”.

Tào Nhĩ ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn ngậm miệng, không dám nói thêm một lời nào với Trương Khởi Lân.

Hắn trầm mặc một lát.

Rồi quay người.

Hắn khẽ vẫy tay với Hứa Chử.

“Giết sạch!” Hứa Chử vâng lệnh.

“Năm vạn cung tiễn thủ toàn bộ chuẩn bị!” “Bắn chết một lần!

Kéo cung!” Ngay lúc này!

Ngô Tà nhắm mắt lại!

Ôm chặt lấy Bàn Tử.

Tiểu Giải được Hắc Hạt Tử che chở dưới thân.

Lão Phật Gia ngồi ở đó, nhắm hai mắt, phảng chừng đã coi nhẹ sinh tử.

Mà Trương Khởi Lân dù trên người đầy thương tích.

Vẫn hai tay ôm chặt Diệp Thần.

Ôm thật chặt!

"Trụ Tử, ta kiếp này, sống 5000 năm, nhưng có nửa năm có ngươi, ta hạnh phúc nhất." "Trụ Tử, ta đến bầu bạn với ngươi, trên cầu Nại Hà âm gian, ngươi chờ ta.

Nhất định phải chờ ta." Ngay lúc này.

Đột nhiên!

Cả bầu trời mây đen cuồn cuộn, càng lúc càng dữ dội.

Giữa trung tâm mây đen, xuất hiện một hắc động, giống như một hắc động đang xoay tròn.

Trảm Phách Đao trong tay Diệp Thần bắt đầu run rẩy, bắt đầu lay động.

Trong đầu Diệp Thần vốn đã mất đi ý thức, đột nhiên vang lên một tiếng thật lớn.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đạt được điều kiện Vạn Giải cuối cùng của Trảm Phách Đao!

Một là độ phù hợp đạt 95%, hai là Trảm Phách Đao hiến tế sinh mệnh!" "Đinh!

Túc chủ nhận được phần thưởng trùng tạo hình thái!

Toàn bộ thuộc tính tăng 1000 điểm.” “Đinh!

Túc chủ nhận được phần thưởng: giao tiếp với vong linh giới, nhận được sự tăng viện của vong linh.” “Đinh!

Túc chủ nhận được khẩu quyết Vạn Giải cuối cùng: Hủy diệt đi, Dã Sái!” “Đinh!

Túc chủ nhận được kỹ năng tối thượng Tử Thần: Bất Diệt Bất Tử.” “Đinh!

Túc chủ nhận được kỹ năng Ngự Kiếm Phi Hành.” Trương Khởi Lân vẫn luôn mong chờ kỳ tích xuất hiện, y biết bao muốn Diệp Thần lúc này như trước đây, lại có thể mang đến kỳ tích cho y.

Thế nhưng, dù y có lớn tiếng gọi thế nào, Diệp Thần cũng không có chút động tĩnh nào.

Trương Khởi Lân điên cuồng lay Diệp Thần, nước mắt không ngừng tuôn chảy.

Ngay lúc này.

Trương Khởi Lân đột nhiên cảm giác được, trên mặt y có một bàn tay khẽ vuốt qua.

Y giật mình, vội vàng nhìn lại.

Tay của Diệp Thần!

Là tay của Diệp Thần!

Trương Khởi Lân kích động không thôi, lớn tiếng hô: “Trụ Tử!

Trụ Tử!” Y nhìn Diệp Thần, thân thể hắn đang biến hóa.

Các vết thương trên người đang không ngừng phục hồi, dù vết thương có lớn đến đâu cũng nhanh chóng lành lại.

Làn da Diệp Thần trở nên trắng mịn bóng bẩy hơn, mái tóc vốn bị lửa của Xích Diễm Giao Long thiêu rụi cũng mọc ra mới.

Đen nhánh, phiêu dật trong gió.

Ngay lúc này.

Hai mắt Diệp Thần đột nhiên mở ra.

Trương Khởi Lân nhìn rõ ràng, trong mắt Diệp Thần có những hắc động sâu thẳm như bầu trời.

Hai đồng tử xoay tròn như hắc động, trông vừa đáng sợ vừa thần bí.

Diệp Thần khẽ vươn tay, Trảm Phách Đao trên mặt đất phía xa lập tức bay vào tay hắn.

Hắn nắm chặt đao, nhảy vọt lên, bay thẳng lên trời!

Trên không trung, khói đen cuồn cuộn càng lúc càng lớn!

Càng lúc càng đáng sợ!

Diệp Thần trực tiếp chui vào trong làn khói đen cuồn cuộn giống như hắc động trên bầu trời.

Ngay lúc này!

Tất cả mọi người đều bị trận thế này dọa sợ!

Tào Nhĩ và Quách Gia phía xa, chấn động không thôi.

Bọn họ hoàn toàn không hiểu, vì sao phàm nhân lại có năng lực như vậy.

Diệp Thần này rốt cuộc đã chết hay còn sống, vì sao lại trực tiếp bay vào làn khói đen trên trời.

Hứa Chử cũng bị dọa cho nội tâm run rẩy.

Hắn cầm đại chùy, dường như đã quên mất việc ra lệnh cho quân

đội bắn tên tấn công.

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Diệp Thần này chẳng lẽ thật sự đã chết sao?

Thi thể lại chui vào hắc động?

Ngay lúc này.

Hắc động kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng sâu.

Dường như thông đến một thế giới xa lạ vậy.

Hứa Chử và mười vạn huyết thi của hắn, nhìn chằm chằm hắc động kia.

Trực giác mách bảo Hứa Chử, bên trong hắc động kia đang thai nghén một sức mạnh cường đại.

Trương Khởi Lân cùng Ngô Tà, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử bọn họ, tất cả đều đứng dậy.

Bọn họ đều nhìn lên bầu trời, nhìn về hướng Diệp Thần bay tới.

Trương Khởi Lân vô cùng lo lắng, trong lòng bất an.

Vừa nãy Diệp Thần mới vừa tỉnh lại.

Liền chui vào trong hắc động đáng sợ này.

Tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì a.

Tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì a!

Ngay lúc này.

Một đạo thiên lôi kinh thiên động địa khổng lồ, nổ tung ở rìa hắc động.

Ngay sau đó.

Giữa làn khói đen cuồn cuộn khắp trời của hắc động.

Đột nhiên một thân ảnh bước ra.

Tuấn mỹ tà mị, một thân hắc y, tóc dài phiêu dật, trong tay cầm một thanh đại đao dài 100 mét.

Đôi mắt hắn đen kịt một màu, bốc khói đen.

Hắn từ từ bước ra từ hắc động!

Trương Khởi Lân vui mừng khôn xiết!

Hốc mắt y đã đỏ hoe!

Nước mắt kích động suýt chút nữa lại rơi xuống.

"Trụ Tử!

Trụ Tử!" Tào Nhĩ đại kinh thất sắc.

Diệp Thần lúc này giống như tử thần ác ma, đơn giản là quá đáng sợ!

"Phụng Hiếu, mau mở rộng toàn bộ Hỏa Vũ Trận.

Mau lên!" "Hứa Chử, điều động toàn bộ mười vạn huyết thi đại quân, bao vây bọn chúng!" "Tuân mệnh!

Bệ hạ!" Tào Nhĩ trong lòng có chút hoảng sợ, mối đe dọa mà Diệp Thần mang lại cho hắn, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Trương Thần Vương, phụ thân của Trương Khởi Lân năm xưa.

Diệp Thần men theo làn khói đen từ hắc động, đi thẳng ra đến rìa ngoài cùng của hắc động.

Hắn nhìn Tào Nhĩ, mắt tóe lửa giận.

"Tào Nhĩ, ngươi cái súc sinh, hôm nay ta không giết ngươi không xong!" Tiếng nói đột nhiên vang vọng trên trời, chấn động cả mây trời.

Tào Nhĩ vừa giận vừa tức, hắn nhìn chằm chằm Diệp Thần.

“Trụ Kình Thiên, ta có mười vạn huyết thi đại quân, chỉ dựa vào một mình ngươi, muốn giết ta, đúng là si nhân thuyết mộng!” “Ngươi thật sự đã quá coi thường sức mạnh của ta, dù ta hiện tại chỉ có một nửa thực lực, ngươi cũng không phải đối thủ của ta.” Diệp Thần đột nhiên cười điên cuồng.

“Mười vạn huyết thi đại quân?

Ha ha ha… Tính cái rắm!” Diệp Thần quay người lại, đối mặt với hắc động đen kịt, khẽ hô một tiếng.

“Vong linh quân đoàn, nghe ta triệu hoán, giết!” Lời Diệp Thần vừa dứt.

Chỉ nghe bên trong hắc động lập tức quỷ khóc lang gào, khắp nơi đều là tiếng kêu la điên cuồng.

Tiếng động này vang vọng cả mây trời, đến cả Mộ Táng Tinh Cầu cũng bị kinh động.

Ngay lúc này.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Một đội quân vong linh khủng bố, điên cuồng, từ trong hắc động, xông ra!

Tào Nhĩ và quân sư Quách Gia, không thể nào ngờ tới.

Thân phận của Diệp Thần vậy mà là Tử Thần, Tử Thần đó chính là chí tôn của vong linh giới trong truyền thuyết!

Đặc biệt là khi thân ảnh màu đen khổng lồ của Diệp Thần bước ra từ hắc động, trong tay hắn kéo lê thanh đại đao dài 100 mét, khí thế hung hăng, khói đen cuồn cuộn.

Trong khoảnh khắc, Tào Nhĩ trong lòng run sợ.

Ngay cả Hỏa Vũ Trận mà Quách Gia vừa bố trí, cũng dường như

yếu đi rất nhiều vào thời khắc này.

Đội quân vong linh dày đặc như kiến từ trong hắc động xông ra, căn bản không thể nhìn rõ rốt cuộc có bao nhiêu số lượng.

Bọn chúng có kẻ cầm đao, kẻ cầm trường thương, kẻ cầm kiếm, lại có kẻ cầm rìu.

Thậm chí có vong linh còn giơ cao những móng vuốt vừa nhọn vừa dài.

Ngay khi bọn chúng nhảy ra khỏi hắc động, lập tức xông về phía mười vạn huyết thi đại quân phía xa.

Mười vạn huyết thi đại quân trong lòng Tào Nhĩ, đây là tâm huyết mấy ngàn năm của hắn mới tích góp được, là binh lực có thể thống trị toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu.

Năm xưa hắn chỉ dựa vào năm vạn huyết thi đại quân đã diệt sạch Trương gia.

Mà hiện tại, mười vạn huyết thi đại quân này, vậy mà căn bản không địch lại đội quân vong linh kia.

Trương Khởi Lân cố gắng đứng dậy, nhìn lên bầu trời nơi Diệp Thần uy nghiêm như ma thần.

Y trong lòng kích động không thôi, y lớn tiếng nói với Ngô Tà, Bàn Tử, Tiểu Giải và Hắc Hạt Tử bên cạnh.

"Đó là Trụ Tử, các ngươi có thấy không?

Đó là Trụ Tử." Ngô Tà không ngừng gật đầu, Bàn Tử cũng không ngừng gật đầu.

Chương 335

“Thấy rồi Tiểu Ca, thấy rồi!” Hắc Hạt Tử kích động vỗ tay.

“Thấy rồi, Tiểu Ca, Trụ Tử ca thật sự là Yyds!

Ai có thể đánh lại hắn.” Ngay cả Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô, bà cũng kích động nhìn lên trời.

Bà trong lòng không ngừng tự nhủ: Mộ Táng Tinh Cầu này từ giờ phút này bắt đầu, đã hoàn toàn thay đổi, tất cả mọi thứ, sẽ không còn như xưa nữa.

Trương gia trở lại!

Trương Khởi Lân trở lại!

Tất cả nguyên nhân, chỉ vì bên cạnh Trương Khởi Lân có sự tồn tại như thần: Diệp Thần.

Mười vạn huyết thi đại quân liên tục bại lui.

Hứa Chử không ngừng chém giết vong linh.

Thế nhưng, làm sao đội quân vong linh số lượng lại quá nhiều.

Vết thương trên người Hứa Chử càng lúc càng nhiều.

Cánh tay hắn cuối cùng cũng không thể vung lên được nữa, hắn bắt đầu tiến về phía Tào Nhĩ.

Hắn biết chủ công Tào Nhĩ của mình tuyệt đối có cách.

Tào Nhĩ nhìn toàn bộ cục diện chiến đấu, Quách Gia bên cạnh khẽ nói.

“Bệ hạ!

Lúc này, ngài cần phải ra tay.” Tào Nhĩ gật đầu.

Hắn nhìn Diệp Thần phía xa, gầm lên một tiếng.

“Diệp Thần, Trụ Kình Thiên!

Kế hoạch hoàn hảo như vậy của ta, vậy mà bị ngươi phá hỏng.

Ngươi thật sự nghĩ mình đã vô địch rồi sao?” Tào Nhĩ hai tay vung lên.

Trong khoảnh khắc, thân thể hắn vậy mà từ từ bay lên khỏi mặt đất.

Điều này khiến mọi người kinh hãi.

Bao gồm Trương Khởi Lân, trong tay y nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Mặc dù lúc này đao pháp của y đã vô cùng lợi hại, y cũng đã học được mấy đạo bí kíp bí quyết của Trương gia.

Thế nhưng y không biết, vì sao Tào Nhĩ này lại có thể bay lên.

Diệp Thần đạp hắc vân mà đến, hắn lạnh lùng nhìn Tào Nhĩ.

“Ngươi của hiện tại, hẳn là đã không còn là Tào Nhĩ nữa rồi, đừng che giấu thân phận.

Ngươi có phải chính là Tào tặc Tào Tháo ngàn năm trước không?” “Ha ha, ha ha ha ha!

Trụ Kình Thiên, ta không ngờ ngươi lại thông minh như vậy.” “Không sai!

Ta chính là Tào Tháo!” Trương Khởi Lân đứng dưới, vừa nghe thấy lời này, lập tức nghiến răng nghiến lợi, tay y nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Trước đây chính là Tào Tháo này đã tàn sát toàn bộ gia đình y.

Diệp Thần không nói hai lời, trực tiếp giơ cao Trảm Phách Đao dài

dằng dặc, trong khoảnh khắc chém xuống từ không trung.

Trảm Phách Đao uy lực cực lớn, khí thế hung hăng, khiến Tào Nhĩ liên tục lùi bước.

Tào Nhĩ triển khai tốc độ cực nhanh, lập tức nhảy đến bên cạnh, sau đó hắn ngửa mặt lên trời gào thét.

Một tiếng rồng ngâm cổ xưa, lập tức vang lên!

Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Trương Khởi Lân, Lão Phật Gia đều chấn kinh không thôi.

"Tiểu Ca, ngươi thấy không?

Hóa ra truyền thuyết này là thật, truyền thuyết Tào Tháo vốn là một con rồng, hóa ra thật sự là như vậy!" Bàn Tử vừa đỡ Ngô Tà, vừa phẫn nộ nói.

"Mẹ kiếp, cái Mộ Táng Tinh Cầu này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại có một con rồng xuất hiện vậy?" Lão Phật Gia mắt trừng lớn, bà thở dài một hơi.

"Ta rất sớm trước đây đã đọc một cuốn cổ tịch, trên đó có ghi chép.

Tào Tháo này bản thân không phải là một con rồng.

Mà là dựa vào việc cướp đoạt một phần khí vận của Trương gia.

Mới khiến mình hóa thân thành hình rồng.

Thế nhưng lúc đó ta đọc trong điển tịch ghi chép Tào Tháo, hắn chỉ là hóa thành nửa thân rồng, tức là, chỉ có một cái đầu rồng, thân người, không ngờ!

Hiện giờ hắn vậy mà hoàn toàn biến thành một con rồng!" Trương

Khởi Lân nhíu mày.

“Mấy ngàn năm đã trôi qua.

Hắn khẳng định vẫn luôn tự mình dưỡng thi, hắn có dự mưu, dựa vào thời gian để tự mình tiến hóa.” “Hèn chi, hèn chi!” Lão Phật Gia gật đầu.

Ngô Tà, Bàn Tử cũng như chợt bừng tỉnh.

Trương Khởi Lân đứng trước mặt mọi người.

“Các ngươi mau lùi về phía sau!

Trận chiến này, không phải là các ngươi có thể tham gia.” Ngô Tà, Bàn Tử và những người khác, nghe lời Trương Khởi Lân, đều lùi lại.

Dù sao bọn họ cũng là phàm nhân, muốn đối đầu với một con rồng, đó căn bản là chuyện không thể.

Diệp Thần lúc này, xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại với nhau.

Hắn nhớ khi xưa hắn và Trương Khởi Lân ở Khủng Phố Phế Khư, đã nhìn thấy Tào Tháo hình người đầu rồng trong nhà thờ kia.

Tào Tháo lúc đó, khẳng định còn chưa hoàn toàn tu luyện thành hình rồng, cho nên mấy ngàn năm nay hắn vẫn luôn ẩn mình trong quan tài để tu luyện, dưỡng thi ròng rã ngàn năm, hiện tại hắn cuối cùng cũng hóa thành hình rồng.

Trên thân Bát Trảo Kim Long mà Tào Tháo hóa thành, không ngừng có tiếng sét đánh “tư tư” vang lên.

Hắn liếc nhìn Diệp Thần trên không trung, trực tiếp vươn ra một móng vuốt, một đạo thiểm điện màu xanh khổng lồ, trong khoảnh khắc đánh thẳng về phía Diệp Thần.

Diệp Thần thu hồi Trảm Phách Đao, chắn trước mặt mình.

Đạo thiểm điện khổng lồ "ầm ầm" đánh vào thân Trảm Phách Đao.

Phải nói rằng, sau khi Tào Tháo hóa thành hình rồng, uy lực tăng vọt!

Đạo thiểm điện hắn đánh ra uy lực cũng cực kỳ đáng sợ, dù có Trảm Phách Đao dài cả trăm mét chắn trước mặt, Diệp Thần vẫn cảm nhận được năng lượng khổng lồ chứa trong đạo lôi này.

"Trương Khởi Lân.

Trụ Kình Thiên, tử kỳ của các ngươi đã đến." Lời Tào Tháo vừa dứt, hắn lập tức vọt vào mây.

Ngay sau đó, hai móng vuốt chụm lại, từ miệng lại lần nữa phun ra mấy đạo thiểm điện màu tím.

Đạo thiểm điện này đan xen vào nhau trên không trung, hình thành một đạo điện áp đáng sợ vô cùng, đánh thẳng về phía Trương Khởi Lân.

Diệp Thần từ không trung đạp xuống, lập tức bay đến trước mặt Trương Khởi Lân.

Ngay sau đó Trảm Phách Đao trực tiếp chém ra một đao, Trảm Phách Đao và lôi điện va chạm giữa không trung, hình thành một quầng sáng khổng lồ!

Lập tức chấn động sa mạc xung quanh, khói bụi bốc lên bốn phía!

Giống như động đất vậy!

Diệp Thần nhân lúc này, lập tức bay vút lên!

Hắn đối diện với Bát Trảo Kim Long do Tào Tháo biến thành, giơ cao Trảm Phách Đao dài trăm mét, trực tiếp hô lên một tiếng.

"Tử Thần Phẫn Nộ!" Trong chớp mắt!

Một đạo đao ảnh khổng lồ, từ không trung bay xuống!

Đạo đao ảnh màu đen bốc khói này.

Khiến Tào Tháo lập tức kinh hãi!

Hắn biết vừa rồi Xích Diễm Giao Long do ảo ảnh hóa thành, chính là chết dưới chiêu này của Diệp Thần.

Cho nên Tào Tháo không dám lơ là, hắn nhanh chóng bay về phía mây.

Đại đao lập tức chém xuống, Tào Tháo vươn cự trảo của mình, muốn nhanh chóng đỡ lấy.

Thế nhưng, khi đạo đao ảnh khổng lồ hàm chứa Tử Thần chi lực chém đến trước mặt Tào Tháo!

Hắn mới thật sự hiểu rõ, Trảm Phách Đao này hàm chứa năng lượng khủng khiếp đến mức nào.

Đây là sức mạnh của Tử Thần!

Đây là sức mạnh đến từ Thần!

Mà hắn Tào Tháo cũng nhiều nhất chỉ là một viễn cổ thần thú hóa thành!

Giữa Bát Trảo Kim Long và thần, vẫn còn một khoảng cách rất lớn.

Đạo đao cực lớn này, trực tiếp chém đứt cái đuôi của Tào Tháo trong khoảnh khắc!

Máu vàng nhạt từ đuôi hắn điên cuồng chảy xuống.

Tào Tháo lại lần nữa chui vào mây, hắn muốn nhanh chóng thoát ra để trị thương!

Thế nhưng, điều hắn không ngờ tới là, chiêu "Tử Thần Phẫn Nộ"

thứ hai của Diệp Thần lại lần nữa chém tới.

Lần này, trực tiếp chém đứt toàn bộ hai móng vuốt phía trước của Tào Tháo.

Tào Tháo đau đớn từ trên trời rơi xuống!

"Rầm!" Một tiếng, hắn rơi xuống trước mặt Quách Gia.

Lúc này hắn, đã hóa thành hình người.

Tào Tháo miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Quách Gia và Hứa Chử đều vây quanh hắn.

"Bệ hạ, Bệ hạ!

Bệ hạ!" "Phụng Hiếu, Hứa Chử, ta hối hận a!

Trời muốn diệt ta Tào Tháo a, trời muốn diệt ta Tào Tháo." Hứa Chử nắm chặt đại chùy của mình, nếu là trước đây hắn sẽ trực tiếp chắn trước mặt Tào Tháo, trực tiếp xông lên quân địch.

Nào ngờ ngàn năm đã trôi qua, hắn không ngờ Mộ Táng Tinh Cầu này đã xảy ra biến hóa như vậy.

Dù sau khi hóa thành huyết thi, công lực võ công tăng lên mấy chục lần.

Thế nhưng!

So với Diệp Thần đã thành thần trước mắt, đơn giản chỉ như đom đóm mà thôi.

Quách Gia liếc nhìn Diệp Thần đang bước tới trên trời.

Hắn vội vàng thi triển pháp lực, muốn dùng Hỏa Vũ Trận vừa bố trí để chắn Diệp Thần.

Không ngờ, Diệp Thần trực tiếp một đao cực lớn trong khoảnh khắc chém xuống.

Toàn bộ Hỏa Vũ Trận uy lực tuyệt luân, bị Trảm Phách Đao dài trăm mét trực tiếp chém nát thành tro bụi, bay tán loạn khắp nơi.

Mặt Quách Phụng Hiếu lập tức tái mét, ngã quỵ xuống đất.

"Bệ hạ!

Không phải chúng ta tính toán không chính xác.

Mà là vì Trụ Kình Thiên xuất hiện một cách khó hiểu này, hắn chính là một biến số, hắn là khắc tinh của chúng ta!" "Khí vận trên người Trụ Kình Thiên này quá đáng sợ!

Ai!" Tào Tháo nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

"Ta vốn nghĩ, sau khi ta xuất hiện lần này, ta sẽ thật sự thực hiện được trường sinh bất lão, thật sự diệt sạch Trương gia, cướp đoạt toàn bộ khí vận, thống trị toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu.

Điều ta không ngờ tới là, vì sao lại xuất hiện một Trụ Kình Thiên như vậy, ngăn cản tất cả kế hoạch của ta." "Khụ khụ khụ khụ khụ…" Tào Tháo vừa nói vừa ho, máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng.

Lúc này, Trương Khởi Lân từ xa chạy tới, y nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao của mình, đi đến trước mặt Tào Tháo.

"Phụ thân ta rốt cuộc chết thế nào?

Nếu ngươi nói cho ta biết, ta có thể giữ cho ngươi toàn thây." Diệp Thần từ trên trời bước xuống, đứng cạnh Trương Khởi Lân.

"Tào Tháo.

Muộn Du Bình đang hỏi ngươi, ngươi thành thật trả lời." Lời Diệp Thần vừa dứt, không ngờ Tào Tháo đột nhiên cười lớn.

"Hiện tại tha cho ta toàn thây, lại có tác dụng gì?

Ngươi đã rút cạn đuôi rồng và máu rồng của ta, kế hoạch mấy ngàn năm của ta toàn bộ đổ bể, mười vạn huyết thi của ta bị ngươi giết sạch sành sanh.

Ta muốn cái toàn thây này, còn làm gì nữa?" Trương Khởi Lân lập tức sững sờ, y nhìn Diệp Thần, y không biết phải làm sao, mới có thể khiến Tào Tháo nói ra.

Dù sao đối với một người hoàn toàn muốn chết, rất khó có thứ gì có thể bức bách được hắn.

Diệp Thần nhìn chằm chằm Tào Tháo lạnh lùng nói.

"Ngươi chết không sao!

Nhưng nếu hôm nay ngươi không nói, không trả lời vấn đề.

Tào thị tông tộc của ngươi trên Mộ Táng Tinh Cầu này sẽ hoàn toàn bị xóa sổ." Tào Tháo trong lòng kinh hãi, mắt hắn trừng lớn, hắn nhìn Diệp Thần, vẫn nhịn không nói.

Diệp Thần tiếp tục nói: "Cái sự xóa sổ ta nói đây.

Không chỉ là giết sạch tất cả những người họ Tào còn sống các ngươi.

Ta sẽ đào mồ mả tổ tông Tào thị tông tộc của ngươi lên.

Chương 336

Cái gọi là hoàng lăng của ngươi, những thi thể con cháu đời đời của các ngươi được chôn cất, ta sẽ toàn bộ dùng Trảm Phách Đao, từng đao từng đao tịch diệt linh hồn của bọn chúng!

"Tào Tháo, linh hồn tịch diệt ngươi hiểu chứ, ngươi hẳn là hiểu rõ hơn ai hết, bao gồm cả ngươi Tào Tháo, ngươi cũng sẽ bị ta linh hồn tịch diệt.

Ngươi cam tâm sao?

Ngươi một người đã tiến hóa thành viễn cổ thần thú mà sau khi bị linh hồn tịch diệt, sẽ triệt để tiêu tán trên thế gian này, thật đáng thương." Tào Tháo bị lời nói của Diệp Thần làm cho trong lòng chấn động.

Nếu nói chỉ là sinh mệnh chết đi thì không sao.

Là Bát Trảo Kim Long thượng cổ thần thú, hắn có thể theo dòng chảy thời gian, từ từ sống lại.

Thế nhưng!

Nếu bị linh hồn tịch diệt, thì sẽ triệt để biến mất.

Bao gồm tất cả con cháu đời sau của Tào thị tông tộc hắn.

Nếu tất cả bị Diệp Thần linh hồn tịch diệt.

Thì đó sẽ là một chuyện vô cùng đáng sợ, vô cùng tàn nhẫn.

Tào Tháo thở dài một hơi!

"Thôi được rồi, ta sẽ nói cho ngươi một phần những gì ta biết." "Trương Khởi Lân, phụ thân ngươi Trương Tiên Nhân, từ tên của y ngươi đã biết y là một vị tiên nhân.

Ban đầu ta là một hắc giao long thành tinh, sau này trở thành một phó nhân được gia đình ngươi nuôi dưỡng.

Có một lần ta vô tình đụng phải.

Vị thần linh của Âm Thi Giới có thù với gia đình ngươi." "Đương nhiên ta gặp như thế nào, cũng là vì khi ta đào mộ, đào xuyên qua Âm Thi Giới.

Liền đụng phải Thi Thần.

Hắn nói với ta, con giao long nhỏ bé này của ta nếu muốn tiến hóa thành thượng cổ thần thú, chỉ có một cách, đó là cướp đoạt khí vận của Trương gia các ngươi." "Trong đan điền cơ thể Trương gia các ngươi, có chứa khí vận tiên khí, chỉ cần hấp thụ thì có thể trở thành Cửu Trảo Kim Long đỉnh cấp nhất.

Cho nên lúc đó ta mới tiến hành diệt tộc Trương gia các ngươi." "Bao gồm chú của ngươi Trương Giác, thi thể phần đan điền dưới của y bị ta cướp đi, khí vận tiên khí trong đan điền cũng bị ta hấp thu.

Cho nên ta mới hóa thành Bát Trảo Kim Long." Tào Tháo đột nhiên cười khổ một tiếng đầy bất lực.

"Chính là vì, ta vẫn luôn không thể giết ngươi.

Nếu ta giết cả ngươi Trương Khởi Lân, hấp thu khí vận tiên khí thì.

Ta đã sớm trở thành Cửu Trảo Kim Long.

Cửu Trảo Kim Long đó có thể sánh ngang với tiên nhân, các ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta." "Thế còn phụ thân ta?

Phụ thân ta thì sao, y chết thế nào?" Trương Khởi Lân gấp gáp hỏi.

"Ta đã sớm nói với ngươi, kỳ thực ta thật sự không phải đối thủ

của phụ thân ngươi.

Phụ thân ngươi Trương Tiên Nhân là tộc trưởng của Trương gia.

Cảnh giới pháp lực của y cao cường.

Kẻ giết y không phải là ta." "Là ai?

Rốt cuộc là ai đã giết y?" "Trương Khởi Lân, nếu ta biết, ta sẽ nói cho ngươi.

Nhưng ta chỉ phỏng đoán có thể là Thi Thần đại nhân." "Thế còn mẫu thân ta?

Mẫu thân ta rốt cuộc là ai?" "Trương Khởi Lân, vấn đề của ngươi dường như hơi nhiều rồi.

Ta đã nói nhiều đến vậy, ngươi còn muốn hỏi mãi sao?" Diệp Thần trừng mắt nhìn Tào Tháo, lớn tiếng quát!

"Phế thoại lảm nhảm, bảo ngươi trả lời thì trả lời, không trả lời thì chém ngươi, đơn giản vậy thôi." Tào Tháo liếc mắt một cái, thở dài một hơi, ngay sau đó lại nói.

"Trương Khởi Lân.

Mẫu thân ngươi ta từ trước đến nay chưa từng gặp.

Hơn nữa ta gần như chưa từng nghe nói, năm xưa khi ta theo phụ thân ngươi, mẫu thân ngươi đã không còn ở bên y.

Thế nhưng có một điều, ta có thể khẳng định là, mẫu thân ngươi nàng không hề chết, hơn nữa thân phận của nàng có liên quan đến Cửu Đại Thiên Châu." Tào Tháo suy nghĩ một lát, rồi nói tiếp.

"Có một lần nghe phụ thân ngươi say rượu nói.

Cửu Đại Thiên Châu này, là mẫu thân ngươi tặng cho ngươi." Trương Khởi Lân nghe đến đây, trong lòng lập tức chấn động.

Hóa ra Tào Tháo phản diện lớn nhất trên Mộ Táng Tinh Cầu này mà y vẫn tưởng, vậy mà không hề biết, chưa từng gặp mẫu thân mình.

Trương Khởi Lân chìm vào trầm tư, còn cái gọi là Thi Thần của Âm Thi Giới kia, đây rốt cuộc là nhân vật thế nào?

"Tào Tháo ta hỏi ngươi, khi ngươi ở Trương gia, Muộn Du Bình đã sinh ra chưa?" Tào Tháo gật đầu.

"Vậy mẫu thân Muộn Du Bình, chẳng lẽ chưa từng xuất hiện ở nhà sao?" "Ta nhớ hình như có một lần Trương Tiên Nhân từ một cái huyễn cảnh nào đó đi ra, trong lòng ôm ngươi trở về.

Những thứ khác ta cũng không rõ." Trương Khởi Lân trong lòng chấn động, huyễn cảnh?

Chẳng lẽ là Vân Thâm Bất Tri Xứ?

Trương Khởi Lân trong lòng đầy một đống dấu hỏi!

Diệp Thần nhìn chằm chằm Tào Tháo hỏi: "Lôi Đình Thiên Châu ở chỗ ngươi đúng không.

Giao ra đây!" Tào Tháo kinh ngạc một lát, sau đó thở dài một hơi.

Hắn từ trong tay mình, lập tức lấy ra một viên châu màu xanh.

Diệp Thần cầm Lôi Đình Thiên Châu trong tay giao cho Trương Khởi Lân.

Lúc này, mười vạn huyết thi đại quân đã bị vong linh đại quân giết chết gần như toàn bộ.

Sau khi huyết thi toàn bộ chết.

Vong linh đại quân vẫn còn trên toàn bộ chiến trường cầm đao, chạy đi chạy lại khắp nơi.

Bọn chúng khi nhìn thấy thi thể vẫn không ngừng từng đao từng đao chém xuống.

Diệp Thần nhìn xung quanh một vòng, sau đó đối diện với hướng của tất cả vong linh đại quân, vẫy vẫy tay áo.

Trong khoảnh khắc, vong linh đại quân dường như nhận được mệnh lệnh, với tốc độ cực nhanh toàn bộ nhảy vào hắc động giữa không trung.

Bọn chúng đã trở về vong linh giới.

Quách Gia kinh ngạc vô cùng!

Là một quân sư vô cùng lợi hại từ thời Tam Quốc, hắn giỏi Kỳ Môn Bát Quái, giỏi Ngự Hỏa Chi Thuật.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy Diệp Thần như vậy có thể khống chế vong linh.

Quách Gia trong lòng đã không thể dùng từ chấn động để hình dung nữa rồi.

Quách Gia cúi đầu hành đại lễ với Diệp Thần, sau đó nói.

"Hạ thần sắp chết, nhưng trong lòng có một điều nghi hoặc.

Xin hỏi Diệp Thần, ngài rốt cuộc là ai?" Diệp Thần liếc nhìn Quách Gia.

"Kỳ thực ta quen ngươi.

Trong lịch sử, tiếng tăm của ngươi vẫn rất tốt, thế nhưng ta không biết vì sao ngươi lại trợ trụ vi ngược, loại phương pháp dưỡng khí tàng thi, mấy ngàn năm sau lại phục sinh độc ác như vậy, các ngươi cũng nghĩ ra được." Quách Gia thở dài một hơi, nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần tiếp tục nói: "Người chết, đã chết thì thôi, thế giới này vốn có đời đời con cháu kế thừa.

Các ngươi chết rồi, lại lần nữa bò dậy thành những người sống dở chết dở.

Lại cần gì phải vậy?

Còn về thân phận của ta, nếu ngươi nhất định muốn biết, cứ coi ta là Tử Thần đi." Diệp Thần ngẩng đầu, Trương Khởi Lân vỗ vỗ vai hắn.

"Trụ Tử, chúng ta đi thôi." Trương Khởi Lân vừa quay người định đi, chỉ thấy Diệp Thần giơ cao đại đao dài trăm mét, trong khoảnh khắc chém ngang xuống Tào Tháo.

Rõ ràng, Tào Tháo căn bản không ngờ tới, khi hắn đã trả lời câu hỏi, Diệp Thần vậy mà vẫn sẽ giết hắn.

Bao gồm Quách Gia và Hứa Chử bên cạnh, trong lòng chấn kinh không thôi, mắt trợn tròn há hốc mồm.

Khi Trảm Phách Đao cực lớn chém ngang xuống, Tào Tháo trực tiếp bị chém hồn phi phách tán, ngay cả một tia tàn dư cũng không còn.

Diệp Thần nhìn Quách Gia và Hứa Chử, nhàn nhạt nói một câu.

"Vì bệ hạ của các ngươi đã chết rồi.

Các ngươi cũng đừng sống nữa." Còn chưa đợi Quách Gia và Hứa Chử nói chuyện.

Trảm Phách Đao lại một lần nữa chém xuống, hai người bọn họ cũng chịu kết cục giống như Tào Tháo, trong khoảnh khắc hồn phi phách tán.

Ngay lúc này, cả sa mạc này, lập tức trở nên yên tĩnh.

Vừa rồi mười vạn huyết thi đại quân do Tào Tháo dẫn dắt, đã toàn bộ chết.

Vết thương trên người Trương Khởi Lân khá nghiêm trọng, Diệp Thần đi qua.

Lập tức nắm lấy cánh tay y, đặt Trương Khởi Lân lên lưng mình.

“Muộn Du Bình, chúng ta về nhà.” Đến đây, trận chiến sa mạc Tây Hải, toàn bộ Tào thị hoàng tộc triệt để diệt vong.

Cho dù người dân của cả Mộ Táng Tinh Cầu có vắt óc suy nghĩ, bọn họ cũng căn bản không thể ngờ Tào Nhĩ này lại chính là Tào Tháo của ngàn năm trước.

Mọi người kinh ngạc, không khỏi có một cảm giác khoái cảm sau tai ương sống sót.

“Các ngươi biết không?

Mấy trăm năm trước, khi Tào Tháo này thống trị Mộ Táng Tinh Cầu, mạng người không bằng mạng chó a!

Khắp nơi giết người, xác chết chất đống khắp đồng.” “Cái này đương nhiên biết.

Thật không ngờ a, linh hồn Tào Tháo này, vậy mà lại ẩn trong thân thể con cháu đời sau của hắn là Tào Nhĩ.” “Vẫn là Tiểu Ca và Trụ Tử ca lợi hại, nếu không phải bọn họ, đoán chừng chúng ta hiện tại đã sớm mất mạng rồi.” “Cái đó khẳng định là mất mạng rồi, mười vạn huyết thi đại quân a, mười vạn huyết thi đại quân a!

Quá đáng sợ, hơn nữa nghe nói những huyết thi này còn thường xuyên phải dùng máu người, vậy thì ngươi nói.

Chúng ta những con người này còn có thể sống sót cái rắm!” … Ngay lúc này, trong một sân viện cổ kính tại kinh thành.

Đang tổ chức một nghi thức hoan khánh long trọng.

Lão Phật Gia Quỷ Môn làm chủ tiệc, bày ra đầy đủ mười bàn.

Tất cả các quản lý cấp cao của Quỷ Môn và một phần tuyển thủ tham gia đạo mộ đều đến tham dự dạ tiệc.

Lão Phật Gia làm vậy, không chỉ là để chúc mừng đã loại bỏ hoàn toàn âm mưu lớn nhất của Tào thị tông tộc trên Mộ Táng Tinh Cầu.

Lý do lớn hơn là bà muốn tạ ơn, ân cứu mạng của Tiểu Ca đối với bà năm xưa.

Trương Khởi Lân, Diệp Thần, Hắc Hạt Tử, Ngô Tà, Tiểu Giải, Bàn Tử, ngồi ở bàn đầu tiên.

Khi bọn họ mấy người ngồi xuống, vừa hay còn trống ba chiếc ghế.

Lão Phật Gia cũng đi qua ngồi xuống.

Ngay lúc này, ở cửa sân, đột nhiên lóe lên hai bóng người.

Hắc Hạt Tử liếc mắt nhìn.

"Cha mẹ ơi.

Vậy mà là Quả muội và Tuyết muội, hai người bọn họ sao lại đến đây?" Bàn Tử vội vàng ra hiệu bằng mắt với hai người bọn họ, ý là bảo hai người tìm cái ghế ở cửa mà ngồi xuống.

Thế nhưng Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương sau khi đi vào, những người bên cạnh bọn họ đều không quen biết.

Hắc Quả Phụ vừa nhìn đã thấy Trụ Tử ca và Tiểu Ca đang ngồi ở bàn đầu tiên.

Cô vui vẻ chạy tới, tự nhiên như ở nhà, một phát ngồi xuống chiếc ghế trống kia.

"Trụ Tử ca tốt!

Tiểu Ca tốt!" Vừa chào hỏi Trụ Tử ca và Tiểu Ca xong, Hắc Quả

Phụ lập tức nhìn thấy Lão Phật Gia đang ngồi bên cạnh.

Hắc Quả Phụ và Tuyết Lỵ Dương cùng nhau đứng dậy hành lễ với Lão Phật Gia.

"Lão Phật Gia tốt." Hoắc Tiên Cô gật đầu, bà biết hai người này là tuyển thủ đạo mộ, có một số giao tình với Trương Khởi Lân và Hắc Hạt Tử bọn họ.

Lão Phật Gia phất phất tay, ý bảo bọn họ ngồi xuống.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Lão Phật Gia rót đầy một ly rượu rồi đứng dậy.

"Chư vị, hôm nay ta Quỷ Môn tổ chức dạ tiệc long trọng.

Ở đây ta muốn đặc biệt cảm ơn hai người, người thứ nhất là đại ân nhân đại cứu tinh của toàn bộ Mộ Táng Tinh Cầu chúng ta Diệp Thần.

Cũng chính là Trụ Tử ca thân yêu của chúng ta." Lời Lão Phật Gia vừa dứt, trong khoảnh khắc tiếng vỗ tay vang dội như sấm.

Diệp Thần đứng dậy, gật đầu.

Diệp Thần nâng ly, cụng ly với rượu mà Lão Phật Gia đưa tới, một hơi uống cạn!

"Người thứ hai cần cảm ơn, là tộc trưởng Trương gia chúng ta Trương Khởi Lân.

Người ân nhân cứu mạng mà Lão Phật Gia ta tìm nửa đời người, thật không ngờ, y vẫn luôn ở ngay trước mắt ta.

Trời cao có phúc a, để ta vậy mà sau hai mươi mấy năm.

Vẫn có thể tìm được ân nhân cứu mạng của mình.

Tiểu Ca, ta kính ngươi một ly!" Lập tức!

Tất cả mọi người nâng ly rượu đầy, sau đó đồng thanh hô.

“Đặc biệt cảm ơn Tiểu Ca, cảm ơn Diệp Thần!” Sau đó mọi người cùng uống cạn.

Khách nhân uống cạn một ngụm rượu, tất cả đều ngồi xuống.

Thế nhưng lúc này, đột nhiên, Hắc Quả Phụ vừa uống một ngụm rượu xong lập tức ho sặc sụa, hơn nữa ho không ngừng, suýt chút nữa nôn ra.

Cô vừa ôm bụng, vừa ho nôn.

Diệp Thần ngồi bên cạnh nghi hoặc không hiểu, hắn liếc nhìn Hắc Quả Phụ, lại nhìn Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Chương 337

“Tuyết muội à, Quả muội đây là có rồi, là của ngươi sao?” Tuyết Lỵ Dương: … Tuyết Lỵ Dương đầu óng.

“Trụ Tử ca, ngươi nói đùa gì vậy?

Ta nào có cái năng lực đó chứ?” Hắc Quả Phụ vừa nghe, vội vàng xua tay, cô càng xua tay mọi người càng nghi hoặc.

Diệp Thần vội vàng lại hỏi: “Quả muội, ngươi là ý gì?

Ý ngươi là cái này không phải của Tuyết muội?

Vậy là của ai?” Lời Diệp Thần vừa hỏi ra.

Tuyết Lỵ Dương lập tức đứng dậy, cô có chút tức giận nhìn Hắc Quả Phụ.

“Quả muội.

Ngươi vậy mà thật sự phản bội ta, trách không được mỗi lần ngươi mua mũ đều mua cho ta một chiếc mũ màu xanh lá cây.

Hóa ra là như vậy!

Hôm nay ta cuối cùng cũng phát hiện ra rồi, hóa ra là như vậy!” Hắc Quả Phụ ho không ngừng, vốn dĩ đã hơi đỡ một chút, thế nhưng bị Tuyết Lỵ Dương chất vấn như vậy, cô ho càng nghiêm trọng hơn.

Hắc Quả Phụ vội vàng vừa giơ tay ra, vừa vẫy vẫy tay với Tuyết Lỵ Dương.

Cô chỉ vào ly rượu trên bàn, muốn nói cho Tuyết Lỵ Dương, là vì rượu trên bàn quá cay, lúc uống cô bị sặc, bụng có chút không thoải mái.

Thế nhưng cái bàn này vốn là một bàn xoay, ngay khi Hắc Quả

Phụ định chỉ vào rượu, chai rượu này đã xoay đến trước mặt Hắc Hạt Tử.

Hắc Quả Phụ vội vàng giơ tay chỉ vào chai rượu trước mặt Hắc Hạt Tử.

Thế nhưng trong mắt mọi người, Hắc Quả Phụ lúc này, ngón tay rõ ràng đang chỉ vào Hắc Hạt Tử.

Mọi người đều, mắt trừng lớn, nhìn Hắc Hạt Tử.

Vừa rồi mọi người thấy Hắc Quả Phụ ho kèm nôn, bây giờ Tuyết Lỵ Dương hỏi cô ấy rốt cuộc là của ai?

Cô ấy vậy mà lại chỉ vào Hắc Hạt Tử.

Cái qua này lớn quá!

Lần này thì mọi người bị kinh hãi rồi!

Hắc Hạt Tử còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Giải bên cạnh một bàn tay đã vỗ vào cánh tay hắn.

"Chuyện gì vậy?

Hạt Tử!

Nói rõ ràng!" Hắc Hạt Tử có chút ngơ ngác.

Hắn nhìn Tiểu Giải, lại nhìn Hắc Quả Phụ.

"Tôi nói Quả muội, cô điên rồi!

Lời không thể nói bừa, cô chỉ bừa cái gì?" Hắc Quả Phụ ho không ngừng, cô ấy vừa nãy vốn định chỉ vào chai rượu kia, kết quả lại khiến người khác hiểu lầm.

Lúc này chai rượu kia lại bắt đầu xoay, tiếp tục xoay đến trước mặt Bàn Tử, Hắc Quả Phụ lại lần nữa chỉ vào rượu trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử vốn đang hả hê, không ngừng ăn rau.

Thế nhưng bị Hắc Quả Phụ chỉ như vậy, Ngô Tà bên cạnh lập tức lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

“Bàn Tử!

Ngươi và hai người Hắc Quả Phụ kia, đã làm gì rồi?

Chuyện này xảy ra khi nào?” Bàn Tử: …… Buổi tối.

Vốn dĩ Hoắc Tiên Cô đã sắp xếp hai căn phòng, thế nhưng dưới sự nhắc nhở của Hắc Hạt Tử, đã sắp xếp cho Diệp Thần và bọn họ một căn phòng.

Hơn nữa Hoắc Tiên Cô còn rất thân thiện, trong phòng đã trải giường rất mềm, lại còn đặt một chiếc chăn hoa ấm áp.

“Ngươi tắm xong chưa?” “Vẫn chưa mà!

Muộn Du Bình.” “Vừa nãy không phải bảo ngươi tắm trước sao?

Ngươi còn chưa tắm, ngươi làm gì ngồi trên giường, mau xuống đây.” “Ồ!

Hay là?

Muộn Du Bình, ta thấy chúng ta nên tiết kiệm nước… cùng nhau tốt hơn.” “Ngươi mau đi tắm đi!

Tắm xong ngủ sớm.” “Muộn Du Bình, gấp gáp vậy, tối nay có chuyện gì sao?” “Chuyện gì?” Trương Khởi Lân lén cười một tiếng, nói, “Trụ Tử, ngươi đừng nghĩ nhiều.” “Ta không có nghĩ nhiều a, là ngươi bảo ta tắm sớm, lên giường sớm mà.” “Ta chỉ là bảo ngươi lên giường ngủ sớm, chứ đâu phải bảo ngươi làm chuyện khác đâu.” “Muộn Du Bình, cái chuyện khác mà ngươi vừa nói là chuyện gì vậy?

Sao ta hình như không hiểu lắm a, có thể giải thích cho ta nghe không?” Diệp Thần cười tít mắt đầy gian xảo.

Diệp Thần cười hềnh hệch nhìn Trương Khởi Lân.

“Hoặc là, Muộn Du Bình ngươi nói cái chuyện khác kia, nếu ngươi không tiện giải thích, thì lát nữa ngươi diễn thử cho ta xem được không?

Hoặc là, hai chúng ta cùng nhau diễn thử.” Trương Khởi Lân liếc nhìn Diệp Thần, sau đó mỉm cười.

“Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa, mau đi tắm đi.” Nửa tiếng sau, hai người yên tĩnh nằm trên giường.

“Trụ Tử.

Ngày mai chúng ta xuất phát sớm.” “Đi đâu?

Là đi Nguyệt Lão Bí Cảnh sao?” “Đúng vậy.

Sáng mai ta đi mua một số thứ, mua chút quần áo, rồi sắm sửa một số vật phẩm, sau đó sẽ xuất phát.” “Muộn Du Bình, ngươi nói Nguyệt Lão Bí Cảnh kia, rốt cuộc ở đâu vậy?” Trương Khởi Lân hơi suy nghĩ, sau đó nói: “Ở trên trời.” “Cái gì?

Trên trời?” “Vân Thâm Bất Tri Xứ, vốn là một tiên gia bí cảnh, mấy ngàn năm trước chú út của ta đã từng đi một lần, thế nhưng chú ấy chỉ kết được nhân duyên, lại không mang về Thiên Châu.

Khi chú ấy đi vào, chỉ ở nhân gian, ngay cả đất tu tiên Vân Thâm Bất Tri Xứ cũng không thể vào được.” “Không cho vào sao?

Vậy mà ngay cả vào cũng không thể vào được.” Trương Khởi Lân lắc lắc đầu nói: “Chú út ta nói pháp lực của chú ấy thấp kém, không thể vào được.” Diệp Thần nghĩ thầm, cách thời điểm chú út của Muộn Du Bình đến Vân Thâm Bất Tri Xứ đã mấy ngàn năm, đứng ở thời điểm này thì pháp lực ở đó há chẳng phải càng lợi hại hơn sao.

“Muộn Du Bình, vậy chúng ta phải đi đến đó bằng cách nào?” “Cụ

thể thì không rõ, phải đi thẳng về phía đông.

Chỉ có ở gần Đại Hạp Cốc, mới có thể tìm thấy manh mối.

Trước đây ta nghe chú út ta nói, ở đó hẳn là có một thông đạo." Diệp Thần "Ừm" một tiếng.

Ngay sau đó, hai người chìm vào trầm mặc.

Một lát sau.

"Muộn Du Bình, ngươi có thấy hơi lạnh không a?" "Trụ Tử ngươi đắp chăn đi, đắp chăn thì sẽ không lạnh nữa." "Ta là nói ta đắp chăn rồi, cảm giác vẫn hơi lạnh." Trương Khởi Lân đương nhiên biết Diệp Thần không có ý tốt.

Y giả vờ không hiểu, trêu chọc Diệp Thần.

"Trụ Tử, ngươi gần đây có phải thận hư không a?

Sao lại cảm thấy lạnh chứ?

Có phải lâu rồi không uống Thận Bảo?" Diệp Thần: … "Ngươi đừng nói Muộn Du Bình, khoảng thời gian này ta đều không kịp xem chỉ hoàn trực tiếp của ta, trước đây nhiều Thận Bảo như vậy, ta đều không kịp đi đổi, lần này ta nhất định phải tích trữ thêm một chút Thận Bảo." "Ngươi tích trữ nhiều Thận Bảo như vậy làm gì?" "Dùng khi kết hôn a, đợi đến khi hai chúng ta kết hôn, ta sẽ vô địch…".

Trương Khởi Lân cười không ngậm được miệng.

Diệp Thần khẽ kéo rèm cửa lên.

"Trụ Tử.

Vừa nãy bên này còn có chút ánh sáng, ngươi kéo rèm cửa lên, bên trong này hoàn toàn tối đen rồi a!

Cần gì phải tối như vậy chứ?" "Trụ Tử ngươi đâu rồi, Trụ Tử."

Trương Khởi Lân đột nhiên cảm giác được, hình như có hơi thở xuất hiện trước mặt mình.

Y còn chưa kịp phản ứng, Diệp Thần đã hôn xuống.

Đêm nay, thật ôn nhu!

Thật tràn đầy niềm vui!

Thật đáng ngưỡng mộ!

Ngày thứ hai.

Hai người đến con phố cổ trang lớn nhất kinh thành.

Nơi đây từ xưa đến nay, quần áo của các triều đại đều có đủ.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần hai người đi dạo khắp phố này.

Ròng rã đi hết nửa ngày.

Bọn họ cũng không biết cụ thể nên mua quần áo của triều đại nào.

"Muộn Du Bình, ngươi nói Vân Thâm Bất Tri Xứ mà chúng ta đi, rốt cuộc cần mặc loại cổ trang nào a?" Trương Khởi Lân lắc lắc đầu.

"Ta cũng là lần đầu tiên a.

Thật sự không rõ lắm." "Muộn Du Bình, không phải nói Vân Thâm Bất Tri Xứ ở trên trời sao?

Thần tiên trên trời, trong tình huống bình thường, chẳng phải đều hoặc là một thân bạch y tiên khí phiêu phiêu, hoặc là một thân y phục màu xanh lam, trông uy nghiêm vô cùng, tự mang khí tức phiêu diêu, ngoài ra còn có loại dạ hành y màu đen kịt, cũng không tệ." Trương Khởi Lân dịu dàng nhìn Diệp Thần, y gật đầu.

"Trụ Tử, ngươi nói có lý, chúng ta cứ dựa vào ba loại này mà mua đi.

Ừm… trước tiên mỗi người mỗi loại y phục cứ mua một bộ đi, cụ

thể, sau khi đến Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Đại không thì dựa vào tình hình bên đó mà mua y phục sau vậy." Hai người mua sắm mấy bộ y phục, mua một số vật phẩm sinh hoạt.

"Muộn Du Bình, ngươi nói chúng ta có nên mỗi người mua một cây sáo không?" "Sáo?" "Đúng vậy a, ngươi xem trong mấy bộ phim truyền hình kia chẳng phải đều diễn như vậy sao?

Trong phim cổ trang những đại hiệp hay những tiên nhân kia, đều cầm một cây sáo bay qua bay lại, trông biết bao tiêu sái." Trương Khởi Lân nghĩ thầm, quả thực là như vậy.

Y chợt nhớ ra vừa rồi khi đi dạo phố cùng Diệp Thần, y đã nhìn thấy một cửa hàng bán ngọc tiêu.

Có lẽ lúc đó Diệp Thần không nhìn thấy.

Trương Khởi Lân y trực tiếp nắm lấy tay Diệp Thần.

"Trụ Tử, đi theo ta, ta biết chỗ nào có bán sáo rất tốt." Hai người đến một cửa hàng chuyên bán cổ trang ngọc tiêu.

Diệp Thần vừa vào cửa hàng, đã bị vô số sáo trong cửa hàng hấp dẫn ngay lập tức.

Những cây ngọc tiêu lớn nhỏ, đủ màu sắc, đủ kiểu dáng.

Chất liệu của chúng đều là ngọc, có bạch ngọc, dương chi ngọc, phỉ thúy thậm chí có cả ngọc xanh lam.

Diệp Thần nhìn một vòng, cũng không biết nên mua cây sáo nào tốt.

Hắn thấy Trương Khởi Lân đang ghé vào quầy, cẩn thận quan sát một chiếc hộp gỗ ở dưới cùng của quầy.

Diệp Thần chạy qua.

“Muộn Du Bình, ngươi đang nhìn gì vậy?” “Trụ Tử, ngươi xem hai cây sáo này thế nào?” Diệp Thần ghé qua nhìn.

“Hai cây phỉ thúy tiêu, xanh mượt ôn nhuận, trông vô cùng tinh xảo, trên hai cây sáo, khắc hình uyên ương.” Diệp Thần nhìn thấy hình ảnh này, lập tức vui vẻ không thôi.

“Lão bản.

Đôi sáo này bao nhiêu tiền?” Lão bản vừa nghe hai người này muốn đôi sáo này, trong lòng lập tức vui vẻ, hắn vội vàng lấy ra đôi sáo này.

“Đây là phỉ thúy đế vương xanh thượng hạng.

Cần 100 vạn nhân dân tệ.” “Mẹ kiếp, 100 vạn nhân dân tệ.” Diệp Thần kinh ngạc một lát.

“Lão bản, đạo mộ tích phân có được không?” “Đương nhiên có thể.” Diệp Thần lấy ra thẻ đạo mộ tích phân của mình.

“Lão bản, ngươi xem đạo mộ tích phân của ta ở đây có đủ không?” Lão bản cầm thẻ tích phân, quẹt một cái trên máy, trực tiếp hiển thị gần ba trăm vạn đạo mộ tích phân.

Điều này trực tiếp khiến lão bản kinh ngạc đến không nói nên lời.

“Vị đại ca này, đạo mộ tích phân ở đây của ngươi.

Có thể mua cả cửa hàng của ta hơn trăm lần.” Diệp Thần nhìn thấy nhiều đạo mộ tích phân như vậy, hơi nghi hoặc.

Trương Khởi Lân bên cạnh nói: “Khẳng định là Lão Phật Gia Hoắc Tiên Cô đã chuyển cho ngươi.” “Lão Phật Gia Quỷ Môn này, quả nhiên biết điều, không tệ, không tệ!” Hai người mua một đôi ngọc tiêu, sau đó lại mua một số lương khô trên phố.

Sau đó chính thức lên đường về phía đông!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Diệp Thần lúc này, độ phù hợp Kenpachi của hắn đã đạt một trăm phần trăm, cường độ và thể chất đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Mà trên người Trương Khởi Lân cũng có sáu viên Thiên Châu gia trì.

Dù là thân pháp tốc độ hay cường độ cơ thể, cũng đều mạnh hơn gấp trăm lần so với trước đây.

Cho nên, hai người bọn họ lần này đi đường, đi cực kỳ nhanh chóng.

Ban ngày đêm tối không ngừng nghỉ, vẫn luôn đi đường.

Trương Khởi Lân rất muốn nhanh chóng tiến vào Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Y trong lòng nghĩ đến lời Tào Tháo nói trước khi chết, ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, có thể có bí mật thân thế của y.

Hơn nữa điều khiến Trương Khởi Lân có chút mong đợi hơn, chính là y và Diệp Thần ở Nguyệt Lão Bí Cảnh trong Vân Thâm Bất Tri Xứ, sẽ đạt được mấy kiếp tình duyên.

Hy vọng lần này có thể thành công!

Quy định của Trương gia là, ít nhất phải đạt được ba kiếp tình duyên trở lên, nếu không đạt được, dù bọn họ có trở về cổ lâu Trương gia, cũng sẽ không được tổ tiên đã khuất công nhận.

Đến lúc đó sẽ phải đối mặt với cục diện vô cùng lúng túng.

Mà Diệp Thần lúc này, một mặt hắn nghĩ sau khi tiến vào Vân Thâm Bất Tri Xứ, phải dốc toàn lực cùng Trương Khởi Lân tranh thủ thành công!

Giành được nhân duyên tốt đẹp.

Mặt khác, hắn nghĩ sau khi tiến vào Vân Thâm Bất Tri Xứ hắn muốn đổi nhân vật, không biết Trương Khởi Lân có thích nghi được không, có chấp nhận không.

Ngày này, với tốc độ cực nhanh, đi đường gần một tháng.

Hai người cuối cùng cũng đến Đông Trạch Đại Hạp Cốc.

Hẻm núi này, giống như là một góc bị Thượng Đế lãng quên vậy.

Trong hẻm núi toàn là đá màu đỏ, đỏ thẫm như máu.

Chương 338

Hai người men theo hẻm núi đi thẳng vào bên trong, càng đi vách đá đỏ hai bên hẻm núi càng cao.

Cho đến cuối cùng, căn bản không thể nhìn thấy đỉnh của vách đá ở đâu.

Mà đáy hẻm núi này cũng càng lúc càng tối, dần dần, ngay cả mặt trời cũng không nhìn thấy nữa.

Hai người vẫn men theo hẻm núi tối tăm này, lại đi gần nửa tháng.

"Muộn Du Bình, ngươi đi đi lại lại nhìn khắp vách đá hai bên hẻm núi, đang tìm gì vậy?" "Trụ Tử, vì năm xưa chú út ta đã từng đến nơi này, ta đang nghĩ chú ấy có để lại dấu hiệu gì đó không, biết đâu có một vài chỉ dẫn.

Thế nhưng ta tìm lâu như vậy, trên vách đá hai bên hẻm núi này, vậy mà ngay cả một chút dấu hiệu cũng không tìm thấy." Diệp Thần lấy ra Trảm Phách Đao, khẽ lướt nhẹ trên vách đá đỏ hai bên, vậy mà chỉ tạo ra một vết hằn rất nông.

"Muộn Du Bình, đá đỏ này cứng rắn vô cùng, đoán chừng chú út ngươi muốn làm dấu hiệu cũng rất khó.

Vì chú ấy năm xưa đã nói với ngươi, ở trong Đông Trạch Tông Trạch Đại Hạp Cốc này, vậy thì chúng ta chỉ cần men theo Đông Trạch Đại Hạp Cốc đi vào bên trong, nhất định sẽ tìm thấy con đường thông đến Vân Thâm Bất Tri Xứ." Trương Khởi Lân gật đầu.

"Được!

Trụ Tử, nghe ngươi!" Ngày này, hai người cuối cùng cũng đi đến cuối cùng của Đại Hạp Cốc đá đỏ này.

Nơi tận cùng này, là một cái động khẩu hẹp chỉ cao hơn một người.

Diệp Thần cầm Trảm Phách Đao trong tay, trực tiếp một bước bước vào động khẩu.

Thế nhưng, điều hai người hoàn toàn không ngờ tới là.

Sau khi tiến vào trong động, vách tường hai bên giống như những tinh tú ngũ sắc, đi bên trong có một cảm giác rất mộng ảo.

Giống như đã hoàn toàn thoát ly khỏi thế giới mà bọn họ đang ở vậy.

Xung quanh khắp nơi ánh vàng lấp lánh, mặt trời, mặt trăng, tinh tú bay lượn xung quanh bọn họ.

"Trụ Tử, nắm chặt lấy ta, tuyệt đối đừng tách ra." Diệp Thần càng đi càng chắc chắn, nơi đây tuyệt đối chính là con đường dẫn đến một thế giới khác, Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Vì tất cả mọi thứ bên trong này đều tràn ngập màu sắc kỳ huyễn.

Hơn nữa dần dần xung quanh đều tràn ngập sương mù trắng nhạt, giống như tiên cảnh nhân gian vậy.

Ngửi trong không khí, đều tràn ngập một loại linh khí thanh hương nhàn nhạt, cảm giác vô cùng thoải mái.

Ngay lúc này, âm thanh của hệ thống lại vang lên. 【Túc chủ.

Phát hiện ngươi đang tiếp cận một thế giới khác Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Mời túc chủ rút thẻ nhân vật đóng vai của thế giới tiếp theo.

Khi ngươi đến thế giới khác, sẽ lập tức chuyển đổi nhân vật. 】

Diệp Thần suy nghĩ một lát, ta rốt cuộc nên đổi nhân vật nào đây?

Hắn mở hệ thống, lật đi lật lại các thẻ bài bên trong.

Rất nhiều nhân vật, Sebastian, Kakashi, Zoro và Ngũ Lục Thất, Ma Đạo Tổ Sư vân vân.

Những nhân vật này dường như đều rất tốt. 【Hệ thống, ta có thể chọn Ma Đạo Tổ Sư không? 】 【Túc chủ, nhân vật này bản thân đang ở trong thế giới Vân Thâm Bất Tri Xứ, và là tổ sư pháp lực đỉnh cấp nhất, nếu đóng vai dễ gây hiểu lầm, đối với đạo lữ Hàm Quang Quân của y cũng sẽ tạo thành ấn tượng không tốt, túc chủ có xem xét lại không? 】 【Túc chủ, phát hiện Trương Khởi Lân và nhân vật này bản thân có duyên phận sâu sắc, không kiến nghị túc chủ gây tranh chấp với người này. 】 Nghe hệ thống nói như vậy, Diệp Thần trực tiếp từ bỏ.

Điều khiến Diệp Thần không ngờ tới lại là chuyện như vậy.

Nếu đã vậy, vẫn là đừng gây hiểu lầm.

Diệp Thần nhất thời, không biết nên chọn cái gì tốt. 【Túc chủ.

Nếu ngươi không thể phán đoán, hệ thống sẽ căn cứ vào tình hình thế giới hiện tại để tổng hợp phán đoán, tự động chọn nhân vật đóng vai cho ngươi. 】 Diệp Thần suy nghĩ một lát, hắn gật đầu. 【Được, vậy khi ta tiến vào thế giới này, hệ thống có thể tự động chọn nhân vật cho ta. 】 【Được thôi, túc chủ. 】 Động phủ ngũ sắc rực rỡ này, đi được khoảng hai ngày, cuối cùng cũng đến điểm cuối.

Xung quanh điểm cuối này giống như tiên cảnh nhân gian, tràn ngập sương mù trắng xóa dày đặc.

Hắn đang nghĩ: đi tìm ở cuối sương mù trắng này xem có thông đạo nào không.

Ngay khi hắn đi được vài bước.

Đột nhiên, ở phía trước, nơi linh khí nồng đậm.

Xuất hiện một lão nhân tóc bạc.

Ông ta chống gậy trong tay, trên gậy treo một quả bầu.

Vị lão nhân này lưng còng, mặt đầy ý cười.

“Mấy ngàn năm rồi.

Vân Thâm Bất Tri Xứ này mấy ngàn năm rồi, không có người nào đến.

Hai ngươi là đến tìm nơi này sao?

Là muốn đi đến nơi này sao?” “Đúng vậy đúng vậy, chúng ta chính là muốn đi đến nơi này.” Lão già tóc bạc gật đầu, nói.

“Trước khi các ngươi đi, có một số quy tắc và tình huống ở đây.

Ta vẫn phải nói cho các ngươi biết.” “Lão gia gia, ngài xin cứ nói.” “Vân Thâm Bất Tri Xứ so với tinh cầu mà các ngươi đang ở, nơi đây chính là nơi tu tiên ở vị diện cao cấp, trong thế giới này, pháp tu tiên mạnh hơn rất nhiều so với tinh cầu mà các ngươi vốn đang ở.” “Thế nhưng, ta cũng có thể cảm nhận được trên người hai vị.

Tràn đầy sức mạnh thần kỳ!

Ta tin rằng hai ngươi ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này, nhất định có thể đạt thành sở nguyện.” Mắt Diệp Thần hơi sáng lên.

Lão nhân tóc bạc nói tiếp.

“Ở trong Vân Thâm Bất Tri Xứ này.

Các ngươi chỉ có trải qua đủ loại chuyện.

Mới cuối cùng đạt được tình duyên.

Tình duyên từ một kiếp tình duyên đến ngàn kiếp tình duyên.” “Thế nhưng điều ta muốn nhắc nhở các ngươi là, Vân Thâm Bất Tri Xứ này đã trải qua mấy ngàn năm.

Bây giờ rất nhiều sự vật bên trong đều đã thay đổi, thế giới này và thế giới mà các ngươi đang ở, sinh mệnh là tương thông.

Giả như ngươi chết trong thế giới này, thì linh hồn và thân thể của ngươi cũng sẽ đồng thời chết đi, sẽ không quay trở lại Mộ Táng Tinh Cầu của các ngươi." Diệp Thần gật đầu, hắn đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Loại huyễn cảnh thông thường này đều có cơ chế như vậy.

Lão già đưa tay ra, vuốt vuốt râu của mình.

Sau đó cười nói.

"Ta thấy hai người các ngươi.

Ở Mộ Táng Tinh Cầu này cũng đã trải qua kiếp nạn, tình cảm chân thành.

Cho nên lão hủ ở đây cũng nói thêm vài câu, kỳ thực Vân Thâm Bất Tri Xứ này, tuy là để người ta kết thành tình duyên ở đây, thế nhưng kỳ thực bí mật lớn nhất trong Vân Thâm Bất Tri Xứ này chính là Cô Tô Thiên Mộ." "Cô Tô Thiên Mộ?" Diệp Thần kinh ngạc một chút.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc không hiểu của hai người, lão già tóc bạc ha ha cười lớn.

"Các ngươi không biết có Cô Tô Thiên Mộ, cũng là chuyện bình thường, trong Vân Thâm Bất Tri Xứ này, cũng chỉ có một số ít người biết mà thôi." "Thế nhưng, Cô Tô Thiên Mộ này còn có một tên gọi khác, gọi là Nguyệt Lão Bí Cảnh!

Nguyệt Lão Bí Cảnh này mới là bí mật lớn nhất trong Vân Thâm Bất Tri Xứ, ta thấy trên người hai ngươi có đại cơ duyên, cho nên mới nói cho các ngươi chuyện này, cũng hy vọng có thể mang lại may mắn cho các ngươi." Lão già tóc bạc quay người lại, dùng quả bầu

trên cây gậy của mình, nhẹ nhàng vẽ một đồ án hình bát quái phía sau lưng.

Ngay sau đó phía sau đồ án hình bát quái, xuất hiện một thông đạo tràn ngập hà quang ngũ sắc.

"Đi đi!

Từ đây đi xuống, các ngươi sẽ đến Vân Thâm Bất Tri Xứ rồi." Lão già tóc bạc chống gậy đứng sau lưng hai người, trên mặt ông ta nở một nụ cười nhàn nhạt, tự lẩm bẩm nói.

"Thật không ngờ a!

Vân Thâm Bất Tri Xứ, trải qua vạn năm.

Vậy mà lại nghênh đón hai vị khách nhân tôn quý như vậy, đại nhân Tử Thần tôn quý và tộc trưởng Trương gia, chúc các ngươi may mắn a!" Đột nhiên lão già tóc bạc vỗ vỗ đầu mình một cái.

"Ai nha, sao ta lại quên mất, quên nhắc nhở hai người bọn họ.

Khi hai người hữu tình duyên rơi vào Vân Thâm Bất Tri Xứ, sẽ ngẫu nhiên, trong đó có một người sẽ mất trí nhớ." Và thân phận của hai người cũng giống như đầu thai chuyển thế vậy, sẽ được phú cho một thân phận mới!

Một bối cảnh mới!

Thế nhưng chỉ có một người trong đầu giữ lại tất cả ký ức trước đó, còn ký ức của người kia sẽ bị phong ấn.

Trừ khi có cơ hội thích hợp, phong ấn này mới mở ra, ký ức mới phục hồi.

Lão già tóc bạc, tiến lên hai bước muốn đuổi theo.

Ông ta vốn định nói tất cả những điều này cho hai người bọn họ, sau đó ông ta lại dừng lại.

Vì ông ta đã không còn kịp nữa, hai người đã theo hà quang ngũ sắc chui vào bên trong.

“Thôi được rồi thôi được rồi.

Vạn vật trên thế gian đều có nhân duyên, cứ xem tạo hóa của hai ngươi vậy!” “Vân Thâm Bất Tri Xứ này lại sắp náo nhiệt rồi!” Trương Khởi Lân và Diệp Thần sau khi nhảy xuống từ miệng động đầy sương mù dày đặc.

Ngay sau đó, một cơn lốc xoáy cực kỳ mạnh mẽ từ trên trời cuộn lấy hai người họ, bay vút lên cao.

Vốn dĩ, khi nhảy xuống, Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã nắm chặt tay nhau.

Thế nhưng, khi độ cao càng lúc càng tăng, vô số lốc xoáy lớn nhỏ ập đến, trong gió chứa đầy kiếm khí, hơn nữa còn có một sức mạnh hoàn toàn không thể chống cự, trực tiếp xé toạc bàn tay đang nắm chặt của hai người họ.

“Trụ Tử, Trụ Tử, ngươi ở đâu?” “Muộn Du Bình… Muộn Du Bình...” “Trụ Tử!

Trụ Tử!

Ngươi rốt cuộc ở đâu?

Trụ Tử, ngươi rốt cuộc ở đâu?” Trương Khởi Lân không ngừng gọi tên Diệp Thần, dần dần, y hoàn toàn không nghe thấy Diệp Thần đáp lời.

Ngay sau đó, y bị cơn lốc xoáy thổi thẳng vào một miệng động màu xanh lam.

Trong miệng động tràn ngập nhật nguyệt tinh thần, kiếm quang lóe lên.

Trương Khởi Lân bị vô số kiếm quang ập đến áp chế.

Giây tiếp theo, y trực tiếp ngất lịm.

Cùng lúc đó, Diệp Thần lại bị cuốn vào một miệng động màu trắng khác, cùng với kiếm khí nồng đậm bên trong, áp bức lên não bộ của hắn.

Hắn cuối cùng cũng không chịu nổi uy áp của tiên khí này, trực tiếp ngất đi. ***** Trên biển cả mênh mông, sóng vỗ hung dữ, điện chớp sấm rền.

Trên mặt biển vô cùng đáng sợ này, một con thuyền đang lướt đi.

Điều cực kỳ kỳ lạ là con thuyền này rõ ràng không có ai chèo lái.

Nó lại lướt đi rất nhanh trên mặt biển, cứ như được tiên lực thúc đẩy vậy.

Lúc này, từ trong khoang thuyền bước ra một lão giả, râu bạc dài thướt tha.

Đứng sau lão giả râu bạc là một nam tử trẻ tuổi có vóc dáng thấp bé.

Lão giả quay đầu lại nói với nam tử trẻ tuổi.

“Giang Lăng.

Sư huynh con tỉnh chưa?” “Vẫn chưa, sư phụ.” Nam tử trẻ tuổi nhíu mày, nói, “Sư phụ.

Người nói Diệp Thần sư huynh đã ngủ gần một năm rồi, xem ra mạch đập và tim đều hoàn toàn bình thường, sao lại ngủ lâu như vậy?” Lão giả râu bạc thở dài một hơi nói.

“Diệp Thần sư huynh con, từ nhỏ đã đáng thương, không cha không mẹ.

Từ hai mươi năm trước, ta nhặt nó về từ bờ sông, đưa về Vân Mộng Giang Thị của chúng ta.

Chớp mắt đã bao nhiêu năm trôi qua, ta và Quỷ Y Thánh Thủ đã đo mạch cho nó, nó rất có thể sẽ tỉnh lại trong hai ngày này." "Vậy thì tốt quá rồi, sư phụ!

Nếu sư huynh tỉnh lại, lần này chúng ta đi Vân Thâm Bất Tri Xứ, vừa hay có thể tu hành thật tốt ở đó." Lão giả râu bạc cười nói: "Ta tuy là sư phụ của con, nhưng cũng là phụ thân con.

Sở dĩ từ nhỏ đến lớn ta không cho con gọi ta là phụ thân, mà để con cùng sư huynh con gọi ta là sư phụ!

Chính là để ý đến cảm nhận trong lòng Diệp Thần sư huynh con." Lão giả râu bạc tiếp tục nói.

"Vân Mộng Giang Thị chúng ta, mấy nghìn năm qua, kiếm pháp chuyển hướng tu tiên chi pháp khá chậm.

Lần này đưa các con đến Cô Tô Lam Thị ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, chính là hy vọng các con tu hành tiên pháp ở đó, trở thành một tiên nhân thực sự tạo phúc cho chúng sinh." "Mặt khác, lần này để các con đi chủ yếu là học tập đạo mộ thám hiểm chi thuật." "Đạo mộ thám hiểm chi thuật?

Sư phụ, sao trước đây chưa từng nghe người nhắc đến?" "Đợi con đến Vân Thâm Bất Tri Xứ rồi, từ từ sẽ hiểu." "Vâng, sư phụ!" Đúng lúc này, từ trong khoang thuyền truyền ra một tiếng ho khan.

Lão giả râu bạc và nam tử áo lam kia vội vàng chạy vào khoang thuyền.

Diệp Thần trong khoang thuyền vừa mới tỉnh lại.

Lập tức vô số ký ức ùa ra từ não hải hắn, hắn nhớ mình là một cô nhi, hắn nhớ mình từng không biết từ đâu tới, đột nhiên xuất hiện ở

bờ biển, sau đó được sư phụ Giang Hạc thu làm đệ tử.

Lần này, họ phải đến Vân Thâm Bất Tri Xứ, ở đó tham khảo học hỏi, tu luyện tiên nhân chi pháp.

Nhưng ẩn ẩn ước ước, trong lòng Diệp Thần lại có một cảm giác chua xót nhàn nhạt lan tỏa.

Hắn không ngừng hồi tưởng!

Hắn như thể đã đánh mất thứ gì đó, lại như thể đã đánh mất rất nhiều ký ức!

Trong lòng hắn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Chương 339

Trong suốt một năm ngủ say này, trong mơ của hắn lặp đi lặp lại xuất hiện một nam tử áo trắng, đầu đeo mạt ngạch, dung nhan tuấn mỹ, thanh lãnh thoát tục!

Y ngồi trên đỉnh tiên sơn, dùng một cây mộc cầm màu đen, tấu lên một khúc nhạc cực kỳ du dương.

Mỗi lần Diệp Thần trong mơ nghe thấy khúc nhạc này, trong lòng cứ như thể bị Vấn Linh triệu hoán vậy.

Nhưng vào giờ phút này, Diệp Thần đang tỉnh táo ngồi trên giường, lại không thể nhớ ra.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên trong não hải hắn.

Ngay khoảnh khắc âm thanh hệ thống xuất hiện, Diệp Thần nhớ lại, hắn vốn là một dân làm công trên Địa Cầu, vô ý xuyên việt.

Nhưng sau đó xuyên việt đến thế giới nào?

Rồi tại sao lại vô duyên vô cớ đến được nơi đây, Diệp Thần vẫn không thể nhớ ra.

"Đinh!

Chào mừng túc chủ hóa thân nhân vật mới, đến với thế giới mới!"
"Đinh!

Đã ngẫu nhiên lựa chọn nhân vật hóa thân Ngũ Lục Thất cho túc chủ.

Thân phận Ngũ Lục Thất Đại Hào Thất chưa kích hoạt." Diệp Thần giật mình!

Mọi thứ tưởng chừng là lựa chọn, nhưng lại là số phận đã định!

Trong ấn tượng, Ám Ảnh Thích Khách Đại Hào Thất rơi xuống biển mất trí nhớ, trở thành Ngũ Lục Thất.

Còn bây giờ, Diệp Thần trọng sinh trên biển, cũng trở thành Ngũ Lục Thất.

Mà thân phận Đại Hào Thất hóa thân thì hiện tại không thể kích hoạt.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được vũ khí chuyên dụng của Ngũ Lục Thất: Ma Đao Thiên Nhận, Thất Đoạn Tiễn.

Túc chủ sau này có thể tùy ý lựa chọn sử dụng." Diệp Thần nghĩ nghĩ, trực tiếp nói trong lòng với hệ thống.

"Cứ chọn Ma Đao Thiên Nhận đi.

Đây là một thế giới tu tiên, hơn nữa sắp tới Vân Thâm Bất Tri Xứ, một nơi linh thiêng như vậy, ta không thể lúc nào cũng cầm một cây kéo chứ." "Túc chủ.

Hiện tại độ hóa thân quá thấp.

Chỉ có thể sử dụng Thất Đoạn Tiễn.

Khi độ hóa thân vượt quá 40%, có thể sử dụng Ma Đao Thiên Nhận." Diệp Thần trong lòng chợt nở nụ cười khổ.

"Cái quái gì thế này!

Cầm một cây kéo lớn đi xông Vân Thâm Bất Tri Xứ, thật là nực cười hết sức, cũng quá xấu xí rồi." "Đinh!

Túc chủ hiện đang mặc một thân y phục đen của Vân Mộng Giang Thị.

Có thay đổi ngoại hình thành dáng vẻ của Ngũ Lục Thất không?"

Diệp Thần do dự một lát.

"Hệ thống, thay đổi ngoại hình có ảnh hưởng lớn đến độ thành thạo hóa thân không?" "Không ảnh hưởng nhiều, túc chủ!" "Vậy ta không muốn biến đổi nhân vật, đến Vân Thâm Bất Tri Xứ, một tiên gia thánh địa như vậy, ta vẫn nên ăn mặc giống tiên nhân một chút, đỡ bị người ở đó cười chê, ừm đúng vậy, ta vẫn thấy đẹp trai hơn một chút thì tốt." "Đinh, chúc mừng túc chủ!

Nhận được phần thưởng hóa thân sơ cấp, độ tương tự hóa thân Ngũ Lục Thất vượt quá 10%.

Nhận được kỹ năng Dĩ Khí Ngự Tiễn." Diệp Thần khẽ nhíu mày, vội vàng hỏi.

"Hệ thống.

Trước đây ta xuyên việt là đến đâu?

Sao ta không thể nhớ ra, hơn nữa trong lòng ta sao hình như luôn có một bóng hình thấp thoáng.

Nhưng ta lại không thể nhớ nổi người đó rốt cuộc là ai." "Túc chủ như vậy, là do thế giới hiện tại được tạo thành bởi một thiết lập khổng lồ, hệ thống vô năng vô lực, chỉ có thể dựa vào túc chủ từ từ khám phá, từ từ tìm kiếm." "Vậy hệ thống.

Nhiệm vụ của ta ở thế giới này là gì?" "Cái này ta có thể nhắc nhở túc chủ một chút, ngươi từ trước đến nay vẫn tham gia một cuộc thi đạo mộ thám hiểm, trong thế giới tràn ngập tiên nhân này, có một ngôi mộ cấp cao nhất, gọi là Cô Tô Thiên Mộ, đây là mục tiêu cuối cùng của ngươi ở thế giới này, sau khi thám hiểm xong Cô Tô Thiên Mộ, ngươi có thể sẽ rời khỏi thế giới này, coi như hoàn thành nhiệm vụ." Diệp Thần cuối cùng cũng hiểu ra, tuy hắn không thể nhớ nhiều chuyện, nhưng cuối cùng hắn cũng biết, hóa ra mình tham gia một

cuộc thi đạo mộ thám hiểm, và thế giới này chính là điểm đến cuối cùng của cuộc thi đạo mộ thám hiểm.

Ngôi mộ lớn nhất, gọi là Cô Tô Thiên Mộ!

Diệp Thần thầm hạ quyết tâm, phải sớm tìm thấy nơi này, sớm tìm hiểu sự thật!

Giang Hạc và Giang Lăng lập tức xông vào.

"A Thần, con tỉnh rồi!

Đã đỡ hơn chút nào chưa?

Từ lần trước con tu hành pháp thuật bị thương ngoài ý muốn, vậy mà đã hôn mê tròn một năm rồi!

Ta đã nhờ Quỷ Y Thánh Thủ chữa trị cho con, chúng ta dự đoán con sẽ tỉnh lại trong mấy ngày này, không ngờ hôm nay con cuối cùng cũng tỉnh rồi, A Thần, con bây giờ cảm thấy thế nào?" Diệp Thần ngẩng đầu lên, nói với Giang Hạc.

"Sư phụ, con đã đỡ hơn nhiều rồi.

Chúng ta đây là đang đi Vân Thâm Bất Tri Xứ sao?" Giang Hạc gật đầu.

"Lần này ta đưa con và sư đệ Giang Lăng, cùng đi Vân Thâm Bất Tri Xứ, các con sẽ cầu học ở đó ba năm, chủ yếu học tập tu tiên chi pháp của họ, và cả đạo mộ thám hiểm chi thuật nữa." Diệp Thần gật đầu.

"Sư phụ, Vân Thâm Bất Tri Xứ này rốt cuộc là nơi nào?" Giang Hạc đưa tay xoa đầu Diệp Thần, cười nói.

"Con ngủ một năm này, ngủ đến ngốc rồi.

Vân Thâm Bất Tri Xứ này, đương nhiên là nơi cố giao của Vân Mộng Giang Thị chúng ta rồi.

Tổ sư tiên nhân của chúng ta từng là một đôi đạo lữ với tổ sư tiên nhân của Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Chuyện này đã qua vạn năm rồi.

Họ đã sớm phi thăng thành thần.” Giang Hạc cười, tiếp tục nói.

“Bây giờ chúng ta đến, ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này, đa số đều là con cháu đời sau của họ.” Giang Hạc khẽ thở dài một hơi.

“Ta từ khi sinh ra đã từng đến đây một lần, thoáng cái đã gần trăm năm trôi qua rồi, đây là lần thứ hai đến.” Đúng lúc này, con thuyền “rầm” một tiếng, va vào bờ.

Giang Lăng cười lớn tiếng kêu lên: “Sư phụ, A Thần sư huynh, chúng ta đến rồi!” Diệp Thần nhảy xuống giường, hắn vừa đứng trên mặt đất, liền thấy chỗ mình vừa ngủ, vứt một cây kéo lớn.

“Sư huynh, cây kéo này của huynh dùng để làm gì?” Diệp Thần hơi ngượng.

“Cái này...

đây là vũ khí của ta mà!” “Hả?

Sư huynh, trước đây huynh không phải dùng kiếm sao?

Cho dù không dùng kiếm, huynh cũng dùng đao chứ, sao lần này đột nhiên lại cầm một cây kéo ra?” “Nói thật không dối sư đệ, trong một năm hôn mê này, ta đã tu hành một loại Kéo Sát Nhân Đại Pháp.

Cây kéo này cũng là thứ ta cất giấu trên người từ trước.” Giang Lăng cười ha hả.

“Cười cái gì mà cười, chúng ta mau vào Vân Thâm Bất Tri Xứ đi.” “À phải rồi, A Thần sư huynh, cây sáo phỉ thúy này của huynh, sao trước đây ta chưa từng thấy nhỉ.” Diệp Thần rút cây sáo phỉ thúy từ bên hông ra, nhìn kỹ một cái.

Trên đó lại được khắc một đôi uyên ương vô cùng kỳ lạ.

Diệp Thần thấy quen thuộc nhưng lại không nhớ ra.

Hắn thuận tay nhét cây sáo vào trong lòng.

"Đi thôi, sư phụ đã đợi ở bên ngoài rồi." ***** Thực ra Diệp Thần không hiểu rõ lắm về Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Trên Địa Cầu nơi hắn từng sống, hắn cũng thường nghe người ta nhắc đến nơi này, nhưng bên trong cụ thể có gì, trông như thế nào, hắn cũng hoàn toàn không biết.

Ba người từ thuyền bước xuống, đi chưa được bao lâu, liền thấy một dãy núi trùng điệp.

Trên đỉnh núi hùng vĩ này, tre trúc và các loại thực vật mọc dày đặc.

Giữa ngọn núi này, có một cầu thang đá quanh co uốn lượn đi lên.

Điều khiến Diệp Thần phấn khích nhất là cánh cổng lớn ở lối vào cầu thang, lại được làm bằng bạch ngọc.

Diệp Thần vội vàng chạy tới ôm lấy cây cột bạch ngọc.

Diệp Thần thầm nghĩ, lại có bút tích lớn như vậy, lẽ nào tất cả bạch ngọc này đều là ngọc thật sao?

Hắn sờ một cái, chất ngọc bạch ngọc ấm áp trơn nhẵn, tuyệt đối là dương chi bạch ngọc thượng hạng.

Diệp Thần trong lòng cảm thán một tiếng: Vân Thâm Bất Tri Xứ này thật là giàu có nha, nếu mang cánh cổng bạch ngọc này về Địa Cầu bán, chẳng phải đời này ta sẽ phát tài sao.

Giang Lăng ở xa nhìn Diệp Thần ôm cột, mắt trợn tròn miệng há hốc.

Cậu ta nói với sư phụ Giang Hạc bên cạnh.

"Sư phụ, người nói A Thần sư huynh ngủ một giấc dậy, có phải ngủ đến ngốc rồi không?" Giang Hạc khẽ nhíu mày, dùng tay vuốt vuốt bộ râu của mình.

"Sư phụ!

Người không biết đâu, lúc nãy A Thần sư huynh thức dậy, trong tay hắn cầm một cây kéo lớn, nói đó là vũ khí của mình.

Cái này thật sự đã dọa con sợ chết khiếp, người nói Vân Mộng Giang Thị chúng ta, đều sống bằng kiếm hoặc dùng ngọc sáo làm vũ khí.

Nhưng A Thần sư huynh, sao đột nhiên lại dùng một cây kéo lớn làm vũ khí?" Nghe Diệp Thần dùng một cây kéo lớn, Giang Hạc cũng hơi nghi hoặc.

"Hơn nữa sư phụ.

Người nói Vân Mộng Giang Thị chúng ta cũng không thiếu bạch ngọc nha, khắp nơi đều là phỉ thúy bạch ngọc.

A Thần sư huynh này lại chạy đến cổng sơn môn nhà người ta, ôm lấy cây cột bạch ngọc của họ, cái này lại là... cái này lại là hành vi gì vậy?

Hắn có phải là đặc biệt yêu thích cột không!" Giang Hạc mỉm cười.

"Con người đôi khi hôn mê quá lâu, có thể trong mơ sẽ có một số hành vi tiềm thức, suy nghĩ tiềm thức, sau đó ảnh hưởng đến hành vi.

Điều này cũng là bình thường, chỉ cần A Thần sư huynh con không sao về thân thể là tốt rồi, hành vi có kỳ quặc một chút cũng không sao, sau này ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này, con phải bao dung

nhiều hơn, nếu sư huynh con có chuyện gì, con phải giúp đỡ nhiều vào." "Vâng!

Sư phụ!" Lúc này, từ sâu trong bậc thang đá uốn lượn trong rừng rậm.

Đột nhiên bước xuống hai nam tử mặc y phục màu lam nhạt.

Họ đi đến bên cạnh Diệp Thần, khẽ chắp tay.

"Xin hỏi ba vị có phải là Giang Hạc gia chủ, Diệp Thần sư huynh, và Giang Lăng sư huynh của Vân Mộng Giang Thị không?" Giang Hạc bước tới, gật đầu.

"Giang gia chủ, hai vị sư huynh, Lam Sơn gia chủ của chúng ta đã cung kính đợi từ lâu rồi." Diệp Thần khẽ hành lễ, nói: "Xin hỏi hai vị sư huynh tôn tính đại danh?" Hai nam tử áo trắng này, một người lớn tuổi hơn nói: "Tại hạ Lam Vô Ưu, vị bên cạnh đây là sư đệ Ngụy Vô Lự của ta." Diệp Thần nghe vậy, suýt bật cười thành tiếng.

"Tên của hai vị sư huynh thật đặc sắc, vô ưu vô lự." "À phải rồi, Vô Ưu Vô Lự, hai vị sư huynh, tại hạ có một điều không hiểu." "Diệp Thần sư huynh, xin mời cứ nói." "Huynh nói Vân Thâm Bất Tri Xứ các huynh, đệ tử ngoại môn họ thì tạp nham, nhưng đệ tử nội môn chẳng phải thường được ban họ mới sao?

Hai vị nhìn bộ y phục màu lam nhạt này, đều là đệ tử nội môn, Cô Tô Lam Thị...

đệ tử nội môn chẳng phải đều mang họ Lam sao?

Tại sao vị sư đệ này lại tên là Ngụy Vô Lự nhỉ." Đệ tử tên Ngụy Vô Lự khẽ nhíu mày, thầm nghĩ vị Diệp Thần sư huynh này nghe nói trước đây bị bệnh, có thể đã quên một số chuyện, cậu ta vội vàng cười nói.

"Diệp Thần sư huynh quý nhân đa vong sự.

Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta, tổng cộng có ba hệ tông tộc.

Một hệ họ Lam, thừa kế tổ tiên Hàm Quang Quân Lam Trạm.

Một hệ họ Ngụy, thừa kế tổ tiên Ngụy Vô Tiện.

Tổ tiên Ngụy Vô Tiện này cũng xuất thân từ Vân Mộng Giang Thị các huynh.

Ngoài ra...

ừm... còn có một hệ họ Trương." Diệp Thần hơi nghi hoặc.

"Tổ sư họ Lam Vong Cơ này, và cả tổ sư Ngụy Vô Tiện của Vân Mộng Giang Thị chúng ta, ta nhớ ra rồi, y sau này vẫn ở Vân Thâm Bất Tri Xứ các huynh.

Nhưng sao lại còn có một tông tộc họ Trương, là sao vậy?" Ngụy Vô Lự nhất thời á khẩu không nói nên lời, cậu ta cũng không rõ lắm về chuyện này.

Lam Vô Ưu bên cạnh khẽ hành lễ, nói.

"Diệp Thần sư huynh có lẽ chưa biết.

Tông tộc họ Trương này cũng là một đại tông tộc ở Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta.

Nói họ lớn là vì lai lịch của họ rất lớn.

Truyền thuyết tổ tiên tông tộc họ Trương có duyên phận sâu xa với tổ tiên tông tộc họ Lam chúng ta, và cả tổ tiên tông tộc họ Ngụy.

Nhưng cụ thể là quan hệ gì, con cháu đời sau chúng ta thì không rõ lắm, hơn nữa bây giờ các vị tổ sư gia đó, họ đã sớm phi thăng thành thần rồi.

Chúng ta lại càng chưa từng gặp mặt." "Nhưng đồng thời, tông tộc họ Trương này lại rất nhỏ, tại sao nói họ nhỏ ư?

Là vì từ xưa đến nay, trong tông tộc họ chỉ có duyền duy nhất một người thừa kế.

Mà người này chính là Kỳ Lân sư tổ của chúng ta!" Không biết vì sao?

Khi Diệp Thần nghe thấy cái tên Kỳ Lân, trong lòng hắn khẽ run lên một chút.

Tiềm thức mách bảo hắn, hình như quen biết người này, nhưng ký ức của hắn lại hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng nào về người này.

Lúc này, Lam Vô Ưu nói với Giang Hạc bên cạnh.

"Giang gia chủ, theo quy tắc của Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Xin các vị giao vũ khí cho chúng ta bảo quản trước.

Sau khi vào Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Sau khi được Lam Sơn gia chủ của chúng ta đồng ý, các vị mới có thể lấy lại vũ khí của mình." Giang Hạc biết điều luật này, nên Giang Hạc trực tiếp giao ra thanh trường kiếm màu lam của mình.

Còn Giang Lăng bên cạnh cũng rút ra một thanh trường kiếm màu trắng của mình.

Đến lượt Diệp Thần, hắn cứ mò mẫm sau lưng.

Lam Vô Ưu và Ngụy Vô Lự đều rất nghi hoặc, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao lại có vũ khí nhét vào bên hông chứ?

Đúng lúc này, Diệp Thần trong sự nghi hoặc của mọi người, đột nhiên rút ra một cây kéo lớn đặt trước người.

"Đây chính là vũ khí của ta." "Cái này...

Chương 340

đây là vũ khí ư?

Kéo lớn màu đen?" Lam Vô Ưu vô cùng nghi hoặc, Ngụy Vô Lự lại càng kinh ngạc đến mức không thể tin được, với tư cách là người của danh môn chính phái, loại vũ khí kéo lớn này, cậu ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cậu ta nhìn Diệp Thần, rồi lại nhìn Giang gia chủ bên cạnh.

"Theo ta được biết.

Mấy nghìn năm nay, Vân Mộng Giang Thị tuy ít giao thiệp với Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Nhưng các vị vẫn luôn lấy kiếm và sáo làm chủ, sao đột nhiên từ lúc nào lại bắt đầu dùng kéo?" Giang Hạc nhất thời ngượng nghịu, không biết trả lời thế nào, Diệp Thần vội vàng nói.

"Trong một năm này, ta đã học được một loại Mộng Trung Kéo Đao Công Pháp." "Ồ?" Lam Vô Ưu và Ngụy Vô Lự chợt bừng tỉnh, họ đưa tay ra nhận lấy cây kéo trong tay Diệp Thần.

"Diệp Thần sư huynh quả nhiên là biệt xuất tâm tài, tâm tư độc đáo a!" Diệp Thần, Giang Hạc và Giang Lăng ba người đi theo sau Lam Vô Ưu và Ngụy Vô Lự, cứ thế đi lên núi.

Đường núi quanh co uốn lượn, rừng núi xung quanh lại càng xanh tươi rậm rạp, phong cảnh đẹp đẽ.

Ở một khúc quanh, từ xa Diệp Thần nhìn thấy một thác nước khổng lồ.

Hai bên thác nước, suối trong vắt róc rách chảy.

Xung quanh thác nước có rất nhiều tảng đá lớn nằm bên cạnh, và ở rìa tảng đá đó, một số đệ tử áo trắng đang luyện kiếm.

Diệp Thần nhìn một cái, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Mỗi kiếm đâm ra, chém xuống của các đệ tử luyện kiếm, đều như mang theo tiên khí.

Kiếm khí ngũ sắc hình thành bên cạnh thác nước, cực kỳ đẹp mắt.

Diệp Thần trong lòng thầm kinh ngạc.

Thật không ngờ nơi này lại là một địa điểm tu tiên đẹp đến vậy.

"Vậy Ngũ Lục Thất mà ta đang hóa thân, khi nào mới có thể đạt đến cảnh giới như vậy?

Phải tăng tốc độ tu luyện lên thôi." "Hệ thống ba ba.

Ngũ Lục Thất của ta trong tình huống nào mới có thể tăng độ hóa thân?" "Túc chủ, xét thấy trước đây ngươi đã từng hóa thân thành công một nhân vật hoàn mỹ một trăm phần trăm, nên lần này khi hóa thân Ngũ Lục Thất, tốc độ thăng cấp sẽ được đẩy nhanh.

Một là biểu hiện hành vi bình thường sẽ làm tăng độ hóa thân, thứ hai quan trọng nhất là công pháp của Ngũ Lục Thất, cùng với việc ngươi hiểu sâu hơn về công pháp, có thể tăng mạnh độ hóa thân." Diệp Thần nghe đến đây, vừa nãy hệ thống nói lỡ một câu, nói hắn từng hóa thân nhân vật, nhưng tại sao hắn lại không có chút ấn tượng nào về nhân vật mình từng hóa thân đó.

"Hệ thống ba ba, trước đây ta từng hóa thân nhân vật nào?

Tại sao bây giờ ta không có chút ấn tượng nào?" Hệ thống hơi dừng lại, một phút sau.

Trong não hải Diệp Thần, hệ thống lại nói.

"Có thể tiết lộ là, nhân vật đầu tiên túc chủ hóa thân là Tử Thần

Kenpachi.

Chỉ là lúc này túc chủ đang ở thế giới này, một phần ký ức đã bị phong ấn.

Nếu có một ngày có thể thành công giải trừ phong ấn, túc chủ có thể tùy ý chuyển đổi nhân vật để thi triển năng lực của Kenpachi." "Vậy hệ thống, ta phải làm thế nào để giải trừ phong ấn?" "Túc chủ, hiện tại ngươi đang ở thế giới này, ta không rõ lắm.

Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết là, thông thường giải trừ phong ấn chính là vào đúng thời điểm gặp đúng người, sau đó trải qua đúng chuyện, khi thiên thời địa lợi nhân hòa đạt đến một mức độ nào đó, năng lực của ngươi tự khắc sẽ được giải phong, hơn nữa nói không chừng ký ức mà ngươi từng lãng quên cũng sẽ được giải phong hoàn toàn." Diệp Thần gật đầu, thật không ngờ, hắn trước đây lại từng hóa thân một nhân vật bá đạo như vậy.

Nếu có một ngày nhân vật này hoàn toàn được giải phong, hắn nhất định phải cảm nhận thử sức mạnh của Tử Thần Kenpachi rốt cuộc là như thế nào.

Đúng lúc này, từ một đầu khác của rừng cây, đột nhiên như mưa trút xuống một vài giọt nước.

Diệp Thần hơi ngạc nhiên, hắn ngẩng đầu lên liền thấy trên cành cây có một cô bé mũm mĩm.

Cô bé tết một bím tóc nhỏ, đang cười hì hì ngốc nghếch.

Lam Vô Ưu vội vàng nói với mọi người xung quanh.

"Mọi người xin đừng để ý!

Đây là Sỏa Nữu sư tổ!" Diệp Thần kinh ngạc nói: "Đây rõ ràng trông như một cô bé, sao lại là sư tổ của các huynh?" "Diệp Thần sư huynh, huynh ngàn vạn lần đừng thấy Sỏa Nữu sư tổ của ta trông nhỏ

bé, nhưng thực ra bà ấy đã sống mấy nghìn năm rồi, cùng bối phận với Kỳ Lân sư tổ.” Diệp Thần trợn tròn mắt.

Toàn là yêu quái gì thế này, trên Địa Cầu hắn thấy người sống thọ nhất cũng chỉ khoảng 100 tuổi, sao đến đây lại toàn là sống mấy nghìn năm?

Diệp Thần nghĩ, vừa nãy hai người này nói, tông tộc họ Trương có một Kỳ Lân sư tổ sống mấy nghìn năm, sao ở đây lại xuất hiện thêm một Sỏa Nữu sư tổ cũng mấy nghìn năm tuổi.

Diệp Thần chỉ chỉ vào đầu mình, rồi nghi hoặc nói.

“Đầu của bà ấy... có phải là?” Vô Ưu và Ngụy Vô Lự do dự một chút, rồi nói rất khẽ và nhỏ.

“Diệp Thần sư huynh, chúng ta cũng không rõ lắm, chỉ là nghe tin đồn vặt.

Mấy nghìn năm trước, lúc Sỏa Nữu sư tổ còn nhỏ, hình như đã theo một vị tổ sư đi vào một ngôi mộ, sau đó đầu bà ấy bị thương, mãi cho đến mấy nghìn năm trôi qua, liền trở thành bộ dạng như vậy.” “Nhưng huynh đừng thấy Sỏa Nữu sư tổ, trông hành vi cử chỉ rất hoang đường, nhưng bà ấy là người rất tốt, đối xử với mọi người chúng ta đều rất tốt.

Thực ra chúng ta cũng không muốn gọi bà ấy là Sỏa Nữu sư tổ, là chính bà ấy nói để mọi người gọi là Sỏa Nữu, nói là một vị tổ sư ngày xưa vẫn luôn gọi bà ấy như vậy.” Diệp Thần hơi ngạc nhiên, hắn nhớ hệ thống từng nói với hắn.

Diệp Thần bản thân vẫn luôn tham gia đạo mộ thám hiểm, sau khi đến thế giới này, ngôi mộ lớn nhất ở đây chính là Cô Tô Thiên Mộ.

Diệp Thần thầm nghĩ: Lẽ nào lúc nhỏ Sỏa Nữu sư tổ đã từng đi Cô Tô Thiên Mộ sao?

“Hai vị sư đệ, lẽ nào Sỏa Nữu sư tổ này, bà ấy đi là Cô Tô Thiên Mộ sao?” Điều Diệp Thần hoàn toàn không ngờ tới là, Lam Vô Ưu và Ngụy Vô Lự vội vàng lắc đầu, quay người đi về phía trước.

Họ căn bản không hề nhắc đến, hình như có chút kiêng dè đối với Cô Tô Thiên Mộ.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Diệp Thần trực tiếp thừa hưởng cái tính tọc mạch hỏi đến cùng của Ngũ Lục Thất, cố ý trêu chọc nói.

“Hai vị sư đệ, rốt cuộc là chuyện gì vậy, sao vừa nhắc đến Cô Tô Thiên Mộ là hai huynh liền im bặt, lẽ nào ở đó có yêu quái hay sao?” Lời Diệp Thần vừa dứt, Lam Vô Ưu và Ngụy Vô Lự phía trước lập tức quay đầu lại.

“Diệp Thần sư huynh, ngàn vạn lần đừng nói lung tung!

Cô Tô Thiên Mộ, đó là nơi linh thiêng nhất của toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta.

Truyền thuyết ở đó chôn cất một vị nhân vật phi thường vĩ đại.” Diệp Thần còn muốn hỏi thêm một câu nữa, không ngờ, Lam Vô Ưu và Ngụy Vô Lự lại không nói một lời nào, trực tiếp dẫn họ đi lên núi.

Đi đến gần đỉnh núi, Diệp Thần nhìn thấy từ xa trong một khu rừng trúc, lại có mấy con thỏ trắng chạy ra.

Hơn nữa những con thỏ này đều to hơn nhiều lần so với những con thỏ ở nhân gian.

“Sư đệ, bình thường các huynh nuôi nhiều thỏ như vậy, là...

để ăn sao?” “Là nướng?

Kho tàu?

Hay lẩu xiên?” Lam Vô Ưu quay đầu lại, vô cùng kinh ngạc nhìn

Diệp Thần.

“Những con thỏ đó tuyệt đối không thể ăn.

Đó là do Lam Trạm tổ sư và Ngụy Anh tổ sư để lại.” Diệp Thần: .....

Thời buổi này, thỏ cũng có lai lịch lớn như vậy.

Lên đỉnh núi, đến nghị sự sảnh Cô Tô Lam Thị.

“Giang gia chủ, Diệp Thần sư huynh, Giang Lăng sư huynh, các vị xin đợi một lát.

Chúng ta đi bẩm báo gia chủ.” Diệp Thần đánh giá một lượt, nghị sự sảnh của Cô Tô Lam Thị này trang nhã, đoan trang.

Điều quan trọng nhất khiến Diệp Thần động lòng là, bên trong khắp nơi đều bày biện ngọc khí phỉ thúy thượng hạng.

Thậm chí nhiều chiếc ghế, đều là gỗ hoàng hoa lê trị giá liên thành trên Địa Cầu nơi hắn sống.

“Thật là xa xỉ, quá xa xỉ rồi!

Nếu ta có thể trộm một ít về Địa Cầu, vậy chẳng phải đời này ta sẽ không lo ăn mặc sao.” Diệp Thần đứng ở cửa nhìn nhìn, phong cảnh nơi này thật sự đẹp đến cực điểm.

Một bên là hồ sen cực kỳ đẹp, ở xa có một căn phòng lớn yên tĩnh.

Diệp Thần nghĩ, nơi đó rất có thể là học đường.

Diệp Thần trong lòng một trận vui sướng, ở lại nhân gian tiên cảnh này tu tiên, thật sự là một đại sự khoái lạc trong đời.

Đúng lúc này, từ cửa bên cạnh phòng trong đột nhiên truyền ra một trận tiếng cười.

“Ha ha ha!

Giang Hạc gia chủ.

Nhiều năm không gặp, mọi việc vẫn ổn chứ?" "Lam Sơn gia chủ, mọi việc đều ổn.

Lần này hai đồ đệ của ta, Diệp Thần và Giang Lăng đến Cô Tô Lam Thị học tập tu tiên, còn phải làm phiền Lam Sơn gia chủ tốn nhiều tâm sức rồi." "Giang gia chủ quá khách khí rồi.

Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta và Vân Mộng Giang Thị từ xưa đến nay đều là thế giao, quan hệ mật thiết!

Nói lời như vậy, chẳng phải là quá khách khí sao." Giang Hạc vội vàng gọi Diệp Thần và Giang Lăng ở xa: "A Thần, Giang Lăng, mau lại đây bái kiến Lam Sơn gia chủ!" Diệp Thần chạy lại, khẽ hành lễ với Lam Sơn.

"Bái kiến Lam gia chủ." Lúc này Lam Vô Ưu và Ngụy Vô Lự lần lượt bưng trà vào.

Lam Sơn cười nói.

"Trà ở Vân Thâm Bất Tri Xứ của ta, có lẽ không bằng trà Đào Hoa Ổ của Vân Mộng Giang Thị các ngươi.

Nhưng cũng có một hương vị riêng biệt." "Lam gia chủ khách khí rồi." Giang Hạc ngồi xuống uống một ngụm trà nói.

"Không biết hai đồ đệ của ta đây, đến Vân Thâm Bất Tri Xứ bái sư học nghệ, sẽ lần lượt bái nhập môn hạ của ai?

Không biết có duyên phận bái vào môn hạ của Lam Sơn gia chủ tu vi thâm hậu không." Lam Sơn vội vàng cười cười, xua tay.

"Giang gia chủ thật là khách khí.

Ngươi đã lâu không đến đây rồi.

Thực ra ta Lam Sơn không phải là người có tu vi sâu nhất ở Vân

Thâm Bất Tri Xứ này.

Mấy nghìn năm nay, người có tu vi sâu nhất ở Vân Thâm Bất Tri Xứ của ta, đã đạt đến Tam Trọng Thượng Tiên cảnh giới." "Vân Thâm Bất Tri Xứ quả nhiên lợi hại.

Lại có Tam Trọng Thượng Tiên cảnh giới tọa trấn!" Giang Hạc kinh ngạc một chút.

"Chính là Kỳ Lân sư tổ, truyền nhân họ Trương." Giang Hạc tiếp tục hỏi.

"Ta vẫn luôn nghe nói.

Kỳ Lân sư tổ này cô ngạo dị thường, vô cùng thanh lãnh, là người tuyệt tình tuyệt nghĩa nhất.

Mấy nghìn năm qua, y chưa từng thu một đồ đệ nào, cũng gần như chưa từng rời khỏi tĩnh thất nửa bước.

Muốn đồ đệ của ta bái nhập môn hạ của y, quả thật khó như lên trời, là chuyện không thể nào." Lam Sơn cũng gật đầu.

"Kỳ Lân sư tổ quả thật không bao giờ nhận đồ đệ.

Ta tuy là gia chủ, nhưng ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này, tất cả mọi chuyện ta đều phải thỉnh ý Kỳ Lân sư tổ sau đó mới có thể quyết định, phải biết Kỳ Lân sư tổ là hậu nhân truyền thừa trực hệ của đời tổ sư gia đó." Diệp Thần vừa nãy ở dưới núi, hỏi Lam Vô Ưu một số vấn đề nhưng vẫn không nhận được câu trả lời, nên lúc này hắn đứng dậy.

"Lam gia chủ.

Đệ tử vẫn luôn có một điều nghi hoặc." "Ồ?

A Thần, con nói xem." "Chính là Vân Thâm Bất Tri Xứ này, tại sao lại xuất hiện thêm một tông tộc họ Trương?

Chẳng phải trước đây vẫn luôn là Cô Tô Lam Thị và Ngụy Thị sao?

Tại sao lại xuất hiện ba tông tộc.

Vừa nãy lúc ở dưới núi, Lam Vô Ưu sư đệ từng giải thích sơ qua, nhưng đệ tử vẫn chưa rõ lắm, xin Lam gia chủ giải đáp nghi hoặc cho đệ tử." Lam Sơn cười cười.

"Thực ra đây cũng không phải là bí mật gì, chỉ là con cháu đời sau chúng ta biết ít mà thôi.

Chuyện là thế này, tổ sư ban đầu của Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta tổng cộng có ba vị." Giang Hạc nhíu mày.

"Ba vị?

Ta trước đây vẫn luôn cho rằng chỉ có hai vị." "Đúng vậy, có ba vị.

Vị thứ nhất, Lam Trạm tổ sư.

Vị thứ hai, là Ngụy Anh tổ sư.

Lam Trạm tổ sư và Ngụy Anh tổ sư đã kết làm đạo lữ phi thăng, tuy rằng không để lại con cái, nhưng ngàn vạn năm qua, một số đệ tử mà họ thu dưỡng đều lần lượt quy về họ của họ.

Khiến họ Lam và họ Ngụy cũng dần dần sinh ra rất nhiều thành viên tông tộc." Lam Sơn uống một ngụm trà, rồi tiếp tục nói.

"Còn về tông tộc họ Trương này, ta cũng không rõ lắm, chỉ biết năm đó sau khi Lam Trạm tổ sư và Ngụy Anh tổ sư gia kết thành đạo lữ, đã kết bái với một sư muội có tu vi cao thâm mạt trắc, tông tộc họ Trương này rất có thể là bắt nguồn từ một tộc của sư muội của Lam Trạm tổ sư." "Còn về thân thế của Kỳ Lân sư tổ, ta cũng đã hỏi y nhiều lần, nhưng y chưa từng nói cho ta biết.

Kỳ Lân sư tổ vốn luôn không cười đùa, không bao giờ nói thêm một câu nào, điều này trong số hàng vạn đệ tử của toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, là một chuyện mặc định đã thành thông lệ." Lam Sơn nói đến đây, đánh giá một lượt Diệp Thần và Giang Lăng, rồi tiếp tục nói.

"Giang gia chủ, hai đồ đệ của ngươi thật sự là nhân trung kiều sở.

Đặc biệt là Diệp Thần này, dung nhan tuấn mỹ dị thường, còn đẹp hơn mấy phần so với nữ đệ tử đẹp nhất của toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ này." "Lam gia chủ, quá lời rồi!" "Hai vị cứ ở lại trước đã, ngày mai ta sẽ đến tĩnh thất thỉnh ý Kỳ Lân sư tổ, y chắc chắn sẽ không nhận đồ đệ, nhưng cũng cần bẩm báo cho y một tiếng." Lam Sơn từ trên bàn bên cạnh, mang một chồng thẻ tre đến đặt vào lòng Diệp Thần.

"Đây là một vạn gia quy của Vân Thâm Bất Tri Xứ ta.

Hai vị nhất định phải thuộc lòng." Diệp Thần trực tiếp kinh ngạc một chút.

"Ta trước đây nghe nói không phải chỉ có hơn bốn nghìn điều sao?

Sao đột nhiên lại biến thành một vạn điều?" "Trước đây chỉ có hơn bốn nghìn điều, sau này Kỳ Lân sư thúc đã hoàn thiện gia quy của Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta.

Nên bây giờ đã biến thành hơn một vạn điều, hàng vạn đệ tử đều phải tuân thủ!" Diệp Thần buồn bực cúi đầu nhìn một cái, không ngờ mười điều gia quy đầu tiên này, lại toàn bộ có liên quan đến Trương Khởi Lân sư tổ.

"Điều thứ nhất: Đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ, không được phép tiếp cận tĩnh thất rừng trúc nơi Kỳ Lân tổ sư ở." "Điều thứ hai: Đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ, không được phép nhìn thẳng vào Kỳ Lân tổ sư." "Điều thứ ba: Đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ, không được phép lớn

tiếng ồn ào, càng không được phép để tiếng động truyền đến nơi ở của Kỳ Lân sư tổ." "Điều thứ tư: Đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ, hễ thấy đệ tử nào mang họ Diệp trong thiên hạ, nhất định phải bẩm báo Kỳ Lân sư tổ ngay lập tức." "Điều thứ năm: Đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ, hễ thấy ai dùng đao làm vũ khí, nhất định phải bẩm báo Kỳ Lân sư tổ ngay lập tức." ***** Thấy Diệp Thần đang lật gia quy, Lam Sơn gia chủ khẽ cười một tiếng.

"Vậy nên, Diệp Thần đệ tử, ngươi biết vì sao ta nhất định phải bẩm báo Kỳ Lân sư tổ rồi chứ." "Lam gia chủ, Kỳ Lân sư tổ này tại sao lại tìm người họ Diệp ạ?" "Nguyên nhân cụ thể thì không ai rõ, mọi người đoán rất có thể là tìm kẻ thù." "Kẻ thù?

Tình huống gì?" "Cái này cũng là mọi người dựa vào tình hình mà đoán, trăm năm nay, không biết bao nhiêu người họ Diệp bị đưa lên sơn môn, nhưng đều bị đuổi ra khỏi Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Đến nay toàn bộ sơn môn không có lấy một người họ Diệp nào." Diệp Thần một trận buồn bực, vội vàng hỏi: "Tại sao lại tìm người họ Diệp, rồi tìm được lại đuổi ra khỏi sơn môn?" "Ta từng hỏi một câu, Kỳ Lân sư tổ trả lời là: Những vạn người bị đuổi ra ngoài kia, không xứng mang họ Diệp!

Không chỉ đuổi ra, còn bắt họ đổi họ nữa." Diệp Thần: .....

Diệp Thần thầm nghĩ, Kỳ Lân sư tổ này cũng quá bá đạo rồi!

"Diệp Thần đệ tử, vừa nãy nghe nói vũ khí của ngươi là một cây kéo lớn, điều này khác xa so với người mà Kỳ Lân sư tổ muốn tìm.

Tuy nhiên... ngươi không cần lo lắng, Kỳ Lân sư tổ và Ngụy Anh tổ sư của Vân Mộng Giang Thị có duyên phận sâu xa, ngươi đã đến từ Vân Mộng Giang Thị, y tuyệt đối sẽ không làm khó ngươi đâu." Diệp Thần thở dài một hơi.

Chương 341

Hắn lật xem những gia huấn này, vô ý thấy.

Điều 380 ghi: Đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ phải nỗ lực tu luyện, tranh thủ đạt đến Thượng Tiên cảnh giới.

Điều 381: Đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ, mục tiêu tu luyện cuối cùng, phải lấy việc có thể tiến vào Cô Tô Thiên Mộ làm nhiệm vụ của mình.

Diệp Thần vô cùng nghi hoặc, vừa nãy ở dưới núi, Lam Vô Ưu và Ngụy Vô Lự nhắc đến Cô Tô Thiên Mộ đều không nói nhiều, sao trong quy tắc gia huấn này, lại có điều khoản về việc tiến vào Cô Tô Thiên Mộ.

Hắn nghi hoặc hỏi.

"Lam gia chủ.

Con thấy điều 381 của quy tắc ghi, đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ phải lấy việc tiến vào Cô Tô Thiên Mộ làm nhiệm vụ của mình.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lam Sơn nhíu mày suy nghĩ một lát, ông ta cũng không biết đệ tử tên Diệp Thần này sao lại có nhiều vấn đề đến vậy.

Nhưng ông ta không biết rằng, Diệp Thần khác với những đệ tử học tập tu luyện khác, những người khác chỉ cần tu luyện là được.

Nhưng Diệp Thần, hắn muốn sớm ngày tiến vào điểm đến cuối cùng của đạo mộ thám hiểm, Cô Tô Thiên Mộ, như vậy mới có thể điều tra rõ ràng ký ức bị mất của mình, cũng có thể giải phong năng lực của bản thân.

"Cô Tô Thiên Mộ này, còn gọi là Nguyệt Lão Bí Cảnh.

Là nơi cốt lõi nhất của toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ ta.

Truyền thuyết bên trong cất giữ bí mật tối thượng để mấy vị tổ sư có thể tu luyện thành thần.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, truyền thuyết Cô Tô Thiên này, có một thông đạo dẫn đến một thần giới khác, tổ sư Lam Vong Cơ và Ngụy Anh của chúng ta, nghe nói chính là ở trong thế giới khác đó." "Nếu có thể đột phá, tiến vào Cô Tô Thiên Mộ, nói không chừng có thể gặp được họ, vậy nên đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta, mục đích tu luyện cuối cùng, chính là đi đến Cô Tô Thiên Mộ, đạo mộ thám hiểm." "Nhưng, Cô Tô Thiên Mộ này, nghe nói hiểm nguy trùng trùng, đến nay cũng chưa ai dám tiến vào.

Bởi vậy mấy nghìn năm nay, Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta, cũng đã thêm một môn khóa, chính là chuyên môn học tập cách đạo mộ, cách tiến vào mộ táng thám hiểm." "Nhưng, Cô Tô Thiên Mộ này, lại không giống với mộ táng phàm trần, bên trong rắn côn trùng chim thú, bao gồm cả cơ quan, cũng không giống phàm trần.

Dùng hiểm nguy trùng trùng, thập tử vô sinh để hình dung một chút cũng không quá đáng.

Bởi vậy khi hai ngươi học tập ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, cũng sẽ học được rất nhiều khóa học đạo mộ thám hiểm." "Bao gồm cả trong kỳ hạch tân nhân của các ngươi cũng sẽ có một số môn đạo mộ thám hiểm, các ngươi phải nỗ lực nhiều hơn." Diệp Thần gật đầu, trước đây hệ thống đã nói với hắn.

Hắn vốn dĩ đang tham gia một cuộc thi đạo mộ thám hiểm, thật không ngờ đến thế giới này, mục tiêu thám hiểm cuối cùng lại chính là tiên giới Cô Tô Thiên Mộ này.

Thì ra là vậy!

Thì ra tất cả mọi chuyện đều được kết nối lại.

Chỉ là trước đây, hắn thám hiểm rốt cuộc là loại mộ táng nào?

Hắn lại gặp phải loại người nào, trải qua những chuyện gì, Diệp Thần vẫn không thể nhớ ra.

Chắc là phải ở đây, từ việc nghiên cứu Cô Tô Thiên Mộ mà tìm kiếm sự thật thôi!

Diệp Thần thầm hạ quyết tâm, hắn nhất định phải tiến vào Cô Tô Thiên Mộ này, hắn cũng nhất định phải tìm thấy, hai vị tổ sư Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ được cho là đã thành tiên đó.

Họ nói là thần tiên đạo lữ, nếu có thể, Diệp Thần nhất định cũng phải thành thần, hắn muốn trở thành nhân vật như các vị tổ sư. ***** Diệp Thần và Giang Lăng, ở lại một biệt viện nhỏ tại Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Sư phụ Giang Hạc của họ, cũng vào chiều cùng ngày, chuẩn bị từ biệt rời đi.

"A Thần, Giang Lăng, sư phụ đợi một lát nữa sẽ về.

Về Đào Hoa Ổ, trước khi đi có vài chuyện muốn dặn dò các con." Diệp Thần thần sắc trấn tĩnh nhìn sư phụ mình.

Trong ký ức của chính Diệp Thần, hắn đến thế giới này.

Ký ức trong não hải nói cho hắn biết, khi hắn còn là một đứa trẻ sơ sinh, Giang Hạc đã nhặt hắn từ bờ biển về, sau đó nuôi dưỡng Diệp Thần lớn lên.

Giang Hạc sư phụ coi hắn như con ruột của mình.

"Sư phụ, người cứ yên tâm, con và Giang Lăng ở đây, nhất định sẽ không làm mất mặt Vân Mộng Giang Thị chúng ta." Giang Hạc gật đầu.

“Cái này thì không có gì lớn lao, quan hệ của chúng ta và Vân Thâm Bất Tri Xứ, từ xưa đến nay đều vô cùng bền chặt.

Quan hệ hòa mục giữa Vân Mộng Giang Thị và Vân Thâm Bất Tri Xứ, được ghi vào tổ huấn của họ, không ai dám không tuân theo, các con ở đây cũng sẽ không có vấn đề gì.” “Nhưng, điều sư phụ cần dặn dò các con là.

Trong thế giới này, có một thế lực hắc ám vẫn luôn tồn tại.

Tuy rằng trước đây các con ở Vân Mộng Giang Thị chưa từng đụng phải.

Đó là vì Ngụy Anh tổ sư ngày xưa, đã để lại một đạo pháp lực bình chướng vô cùng mạnh mẽ ở Vân Mộng Giang Thị, nên những thế lực hắc ám đó căn bản không thể xâm nhập vào.” “Nhưng, ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này.

Pháp lực bình chướng của họ trong những năm gần đây dần trở nên lỏng lẻo, có thể sẽ có một số thế lực hắc ám xâm nhập vào, A Thần, con và Giang Lăng ở đây nhất định phải chú ý an toàn.” Diệp Thần hơi kinh ngạc, hắn nhíu mày, rồi vội vàng hỏi.

“Sư phụ, thế lực hắc ám người nói là?” “Là Âm Thi Giới.” “Âm Thi Giới?” Diệp Thần hỏi ngược lại một tiếng, không biết vì sao, khi hắn nghe thấy Âm Thi Giới này, lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, như thể từng nghe nói qua vậy.

Lại như thể từng giao đấu rất nhiều lần với người của Âm Thi Giới.

Giang Hạc hạ thấp giọng, khẽ nói.

“Trong Âm Thi Giới này, có hắc ám ma vương Thi Thần lợi hại nhất.

Từng vạn năm trước, Thi Thần này đã kết oán thâm sâu với vợ

chồng Lam Trạm tổ sư và Ngụy Anh tổ sư, đánh nhau rất nhiều năm, mấy nghìn năm qua, tạm thời yên bình một chút." "Nhưng, Âm Thi Giới vẫn luôn không từ bỏ ý đồ xấu.

Họ cũng vẫn luôn nhòm ngó đồ vật bên trong Cô Tô Thiên Mộ này, vậy nên hai con ở đây nhất định phải chú ý an toàn." "Vâng, sư phụ!" "Vâng, sư phụ!" Diệp Thần và Giang Lăng vội vàng đáp lời.

Lời vừa dứt.

Giang Hạc cáo từ rời đi.

Diệp Thần vào phòng mình, hắn lại giao tiếp với hệ thống một lúc.

Hắn phát hiện hệ thống cũng ấp úng rất nhiều chuyện, căn bản không nói ra được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Diệp Thần trong lòng có chút buồn bực.

Hắn đã quên rất nhiều chuyện trong ký ức.

Nhưng cố tình hắn lại cảm thấy một số chuyện như rất quen thuộc.

Ví dụ như hôm nay nói đến Kỳ Lân tổ sư của Vân Thâm Bất Tri Xứ này, Diệp Thần liền có một cảm giác quen thuộc.

Lại còn vừa nãy sư phụ Giang Hạc khi ra đi có nhắc đến Âm Thi Giới, và cả Thi Thần gì đó.

Diệp Thần lại có chút cảm giác quen thuộc, như thể từng nghe nói qua vậy.

Nhưng hắn cố sức hồi tưởng, lại căn bản không thể nhớ ra bất kỳ manh mối hữu ích nào.

Diệp Thần lấy ra mấy điều gia huấn của Vân Thâm Bất Tri Xứ này, trong lúc trăm sự vô vị, bắt đầu từ từ lật xem.

Từ trong đó hắn cũng nhận được một số thông tin hữu ích.

Ví dụ như sự phân chia cảnh giới tu hành ở thế giới này: Tri Vi, Nhập Linh, Tán Tiên, Thượng Tiên, Thần.

Tri Vi, Nhập Linh, Tán Tiên, Thượng Tiên, Thần, năm cảnh giới này, mỗi cảnh giới chia thành cửu giai.

Ví dụ như cảnh giới Tri Vi, chính là khởi đầu tu hành ở thế giới này, cảnh giới chia thành cửu trọng giai tầng.

Còn ở cảnh giới Nhập Linh, thì có thể bắt đầu học tập Ngự kiếm phi hành cơ bản, cảnh giới cũng chia cửu trọng giai tầng.

Cảnh giới Tán Tiên, thực lực cường đại khủng bố, có thể thắng được đa số tu tiên giả trên thế giới này, cũng chia thành cửu trọng.

Còn cảnh giới Thượng Tiên ở thế gian này, đã đứng ở đỉnh cao của tu tiên.

Diệp Thần từ tài liệu của Vân Thâm Bất Tri Xứ mà biết được, toàn bộ thế giới này, người ở cảnh giới Thượng Tiên không quá năm người.

Còn sư phụ Giang Hạc của họ, cũng chỉ đang ở cửu trọng Tán Tiên cảnh giới.

Theo đó, Kỳ Lân sư tổ của Vân Thâm Bất Tri Xứ này, chính là Tam Trọng Thượng Tiên cảnh giới.

Còn trong truyền thuyết Cửu Trọng Thượng Tiên, đó là giới hạn cao nhất gần nhất với cảnh giới Thần, cảnh giới cường đại đến không thể tưởng tượng, có thể chém sơn hà!

Có thể chặn dòng sông!

Trên Cửu Trọng Thượng Tiên, đó chính là thành thần rồi!

Nghe nói, mấy vị tổ sư của Vân Thâm Bất Tri Xứ, đều đã thành

thần.

Thấy đến đây, Diệp Thần trong lòng đột nhiên tràn ngập nghi vấn.

Hắn vội vàng triệu hồi hệ thống.

“Hệ thống ba ba!

Hệ thống ba ba!

Gọi hệ thống!” “Túc chủ, có chuyện xin cứ nói.” “Ta có một nghi vấn, thế giới này toàn là những pháp môn cảnh giới tu tiên, nhân vật Ngũ Lục Thất mà ngươi giúp ta lựa chọn này, rốt cuộc có thể đạt đến cảnh giới tu tiên cao như vậy không?

Dù sao ta nhớ trạng thái mạnh nhất của Ngũ Lục Thất chỉ là một ám ảnh thích khách.” “Túc chủ xin yên tâm!

Hệ thống cung cấp cho ngươi nhân vật phù hợp nhất với thế giới này.

Tu hành của Ngũ Lục Thất từ pháp môn võ công đơn giản ban đầu, đã được nâng cấp thành pháp môn tu hành, cùng với việc độ thành thạo của ngươi tăng lên, cảnh giới tu tiên của ngươi cũng sẽ không ngừng thăng cấp.” “Túc chủ, khi độ thành thạo của ngươi đạt đến 40%, sẽ giải phong một nhân vật khác của Ngũ Lục Thất, Đại Hào Thất.

Nếu độ thành thạo hóa thân Ngũ Lục Thất đạt đến một trăm phần trăm, ngươi sẽ đột phá Cửu Trọng Tiên Nhân, tiến tới thành thần.” Diệp Thần thật không ngờ, nhân vật Ngũ Lục Thất này lại được nâng cấp lợi hại đến vậy, hắn vốn dĩ cho rằng Ngũ Lục Thất chỉ là một thiếu niên võ công cao cường, thích trêu chọc, đùa giỡn.

Chỉ là Đại Hào Thất sau khi hắc hóa là một sát thủ ám ảnh tốc độ cực nhanh, ra tay không chớp mắt.

Nhưng Diệp Thần không ngờ tới là, ở thế giới này, năng lực nhân vật hóa thân Ngũ Lục Thất bị nâng cao vô hạn, lại trực tiếp thăng cấp thành năng lực tu tiên.

Như vậy, cũng đã đạt được sự nhất quán với hệ thống tu tiên trên thế giới này.

Diệp Thần thầm nghĩ, vì Kỳ Lân tổ sư này trong mắt mọi người lạnh nhạt tuyệt tình, vậy y chắc chắn sẽ không thu đồ đệ.

Nếu vậy, nếu có thể bái Lam Sơn gia chủ làm sư phụ, cũng là một lựa chọn cực kỳ không tồi.

Hơn nữa nếu học tập tu tiên thổ nạp chi pháp của Vân Thâm Bất Tri Xứ, cộng thêm duyên cớ được hệ thống bản thân Diệp Thần gia trì, tốc độ tu hành của hắn sẽ được nâng cao rất nhiều.

Diệp Thần nghĩ, hắn muốn sớm ngày thăng cấp cảnh giới, sớm ngày nắm vững kỹ năng đạo mộ, sau đó hắn muốn sớm ngày đi đến Cô Tô Thiên Mộ, hắn muốn xem bên trong Cô Tô Thiên Mộ rốt cuộc là gì.

Biết đâu ở đó, năng lực và ký ức của Diệp Thần đều sẽ được giải phong.

Diệp Thần nghĩ mãi, rồi chìm vào giấc ngủ sâu. ***** "Cộp cộp cộp cộp..." Diệp Thần vẫn còn trong giấc mộng, liền nghe thấy có người không ngừng gõ cửa.

"A Vũ sư huynh, A Vũ sư huynh!" "Chuyện gì vậy Giang Lăng, sáng sớm đã gõ cửa cái gì?" "A Thần sư huynh!

Đã 8 giờ rồi đó!

Đây không phải ở Vân Mộng Xuyên, chúng ta đang ở Vân Thâm Bất Tri Xứ!

Phải đi làm sớm khóa rồi!

Nhanh lên!" Diệp Thần lập tức bật dậy khỏi giường.

"Sao ngươi không nói sớm?

Sao ngươi không nói sớm chứ?

Ngươi nói sớm chẳng phải ta đã dậy sớm rồi sao?" "A Thần sư huynh, đây đã là lần thứ năm ta gõ cửa huynh rồi.

Sao huynh gõ mãi cũng không tỉnh!" "Khoan đã, Giang Lăng, khóa sớm ở đây là để làm gì?" "Luyện kiếm chứ, đương nhiên là luyện kiếm rồi." "Nhất định phải dùng vũ khí để luyện công sao?" "Đương nhiên rồi, A Thần sư huynh, phải dùng vũ khí!" "Được rồi, ngươi đợi ta một lát." Diệp Thần quay người về phòng, một tay túm lấy cây kéo lớn màu đen vứt trên bàn, trực tiếp cầm trong tay đi ra.

Giang Lăng: .....

Trên quảng trường luyện công phía trước đại điện Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Hàng vạn đệ tử xếp hàng đứng, đều đang luyện tập Cô Tô kiếm pháp, không ngừng thổ nạp hấp khí, kiếm khí thoát ra.

Cũng có một số nữ đệ tử dùng phất trần, yên tĩnh tu luyện ở một bên.

Diệp Thần vừa theo Giang Lăng chạy đến quảng trường, liền thu hút vô số lời xì xào bàn tán và những tiếng cười nhạo.

"Này, mọi người mau nhìn kìa!

Hai người kia là ai vậy?

Sao có một người trong tay lại cầm một cây kéo?" "Đúng vậy, ta cũng thấy kỳ lạ.

Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta từ lúc nào lại thu nhận một người cầm kéo vậy, cây kéo này cũng có thể làm vũ khí sao?" "Ai biết được?

Nói không chừng kéo là dùng để cắt cỏ đại pháp.

Ha ha..." Mọi người đều cười hì hì.

Diệp Thần liếc nhìn bên kia một cái, khẽ cười nhạt một tiếng, hắn căn bản không cần phải khổ luyện như những người bình thường này.

Chỉ cần Ngũ Lục Thất mà Diệp Thần hóa thân càng lúc càng giống, tu vi của hắn cũng sẽ không ngừng thăng cấp.

Diệp Thần lớn tiếng nói với bốn năm đệ tử đang cười phía trước.

"Nhân sinh giống như Angry Birds, khi ngươi vấp ngã, luôn có một đám heo đang ha ha cười lớn!" Tuy rằng bốn năm đệ tử này không biết Angry Birds là cái gì, nhưng họ rõ ràng nghe ra Diệp Thần đang mỉa mai họ.

Bốn năm đệ tử vừa định tiến lên tranh luận một phen, đột nhiên, từ trong rừng cây bên cạnh chui ra một nữ tử vóc dáng nhỏ bé, tết một bím tóc nhỏ!

Nữ tử này cứ chỉ hoang đường, cười hì hì không ngừng.

Bà ấy không phải ai khác, chính là Sỏa Nữu sư tổ đức cao vọng trọng nhất trên ngọn núi này ngoài Kỳ Lân sư tổ, đã sống mấy nghìn năm.

Mấy nghìn năm qua, Sỏa Nữu sư tổ tuy có bối phận cực cao, nhưng bà ấy chưa từng muốn mọi người quỳ bái, hơn nữa bản thân bà ấy hành vi quả thật kỳ quặc, suốt ngày cười hì hì, nên mọi người cũng đã quen không còn quỳ bái nữa.

Nhưng!

Dù sao cũng là sư tổ, rất nhiều người trong lòng vẫn rất kiêng dè.

Thấy Sỏa Nữu sư tổ, các đệ tử khác vội vàng chuyên tâm bắt đầu huấn luyện, không dám nói bừa một câu.

Sỏa Nữu chạy đến bên cạnh Diệp Thần.

"Câu vừa nãy ngươi nói, có ý gì?

Angry Birds là cái gì?" Diệp Thần hơi ngượng.

"Sỏa Nữu sư tổ, Angry Birds là một loại trò chơi." Diệp Thần nhìn Sỏa Nữu vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn bên cạnh.

Diệp Thần cũng biết, Sỏa Nữu sư tổ này ở toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ tuy điên điên khùng khùng, nhưng uy vọng cực cao.

Diệp Thần cũng không có ấn tượng xấu về bà ấy, liền vội vàng tiếp tục giải thích cho bà ấy.

"Trò chơi này là thế này.

Tức là, ví dụ như ở bên phải ngươi, chuẩn bị mười mấy hoặc hai mươi cái đầu heo, chất đầu heo từng cái một lên, chất thành một đống nhỏ.

Chương 342

Sau đó, ngươi ở một bên khác cầm một con chim nhỏ, đặt lên một cái ná cao su rất lớn, rồi bắn về phía đầu heo, đập vào đống đầu heo nhỏ đã chất lên, có mấy cái đầu heo rơi xuống, ngươi sẽ được mấy điểm, nếu tất cả đầu heo đều rơi xuống, vậy là ngươi thắng rồi." Diệp Thần vốn dĩ nghĩ, Angry Birds vốn là một loại trò chơi trên thiết bị điện tử ở Địa Cầu, hắn cũng chỉ là tùy tiện nói ra như vậy.

Hắn nghĩ, Sỏa Nữu sư tổ này cũng không nhất định có thể hiểu, chỉ cần đối phó cho xong chuyện là được.

Diệp Thần hoàn toàn không ngờ rằng, cô nàng ngốc này, lại thật sự coi lời đó là thật!

"Thì ra là chuyện như vậy, nghe có vẻ vui đấy!

Ta đi tìm hai mươi cái đầu heo, ta đi thử xem sao." Cô nàng ngốc quay người chạy về phía rừng cây. .....

Khi mặt trời lên cao, buổi tập luyện buổi sáng của vạn đệ tử sắp kết thúc thì.

Không ngờ, Gia chủ Lam Sơn của Vân Thâm Bất Tri Xứ, dẫn theo năm vị Trưởng lão đi từ bên cạnh đến.

Tất cả các đệ tử lập tức quỳ xuống.

"Bái kiến Gia chủ.

Bái kiến năm vị Trưởng lão!" "Tất cả đứng lên đi!

Theo thông lệ, mỗi đệ tử tu luyện nhập môn đều phải có tất cả đệ tử chứng kiến." Gia chủ Lam Sơn chỉ vào Diệp Thần và Giang Lăng.

"Hôm nay, hai vị đệ tử của Vân Mộng Giang thị có quan hệ mật

thiết nhất với chúng ta, Diệp Thần và Giang Lăng, đã đến Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta để học tiên." Khi tất cả đệ tử xung quanh nghe vậy, ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Thần và Giang Lăng.

Những người vừa rồi có cái nhìn khác về Diệp Thần cũng lập tức thu lại vẻ trêu chọc, Vân Mộng Giang thị cũng là một nơi linh thiêng, một nơi khiến họ vô cùng khao khát.

Ai ai cũng biết, Vân Mộng Giang thị và Vân Thâm Bất Tri Xứ có mối quan hệ cực kỳ thân thiết.

Diệp Thần và Giang Lăng bước về phía trước đài.

Gia chủ Lam Sơn tiếp lời.

"Sáng nay, ta đã thỉnh ý Kỳ Lân Sư Tổ, ngài ấy đã nói rõ là không có ý định thu đồ, cho nên hôm nay ta dẫn theo năm vị Trưởng lão đến đây." Gia chủ Lam Sơn quay sang nói với năm vị Trưởng lão.

"Ta đã nói với Kỳ Lân Sư Tổ rằng đệ tử này họ Diệp, Sư Tổ còn hỏi vũ khí của hắn có phải là đao không, nhưng ta thấy vũ khí của hắn là một cây kéo, nên ta đã thật sự báo cáo.

Bây giờ càng xác định rồi, đệ tử Diệp Thần này thật sự không có đao." "Chư vị Trưởng lão, ta chỉ xem xét qua hai vị đệ tử này.

Đệ tử Giang Lăng này, tu vi của hắn đã đạt đến Nhập Linh Nhất Trọng Cảnh Giới.

Theo lứa tuổi của hắn mà nói, thì coi như là cực kỳ ưu tú." "Nhưng đệ tử tên Diệp Thần này.

Theo lời Giang Hạc Gia chủ từng nói, Diệp Thần này trước khi hôn mê đã đạt đến Nhập Linh Nhất Trọng Cảnh Giới.

Nhưng không biết vì sao sau khi hôn mê một năm, cảnh giới lại rớt xuống Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới.

Cho nên trên người hắn cũng không thấy bất kỳ dao động tiên khí nào.

Chuyện này cần các Trưởng lão chúng ta, sau khi thu hắn làm đồ đệ thì phải tận tâm dạy bảo." Năm vị Trưởng lão nghe lời Gia chủ Lam Sơn xong, nhìn Diệp Thần và Giang Lăng.

Họ nhìn Giang Lăng đều gật đầu hài lòng, nhưng khi ánh mắt nhìn Diệp Thần thì ai nấy đều lộ vẻ khó xử.

"Rõ ràng nhìn đã là người 18 tuổi rồi, sao lại mới chỉ Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới, thấp quá rồi." "Đúng vậy, cho dù trước đây cảnh giới của hắn đã là Nhập Linh, nhưng sau khi hôn mê một năm, cảnh giới lại rớt xuống, nếu muốn tu luyện lại đến Nhập Linh cảnh giới thì khó như lên trời vậy." "Ta vẫn không nên thu đồ đệ thì hơn." "Ta vẫn thu Giang Lăng làm đồ đệ đi, các ngươi đừng tranh giành Giang Lăng với ta, còn Diệp Thần, ai muốn thì nhận đi." "Ưm... ta cũng không muốn!" "Ta cũng không muốn đâu, ta cũng không muốn nữa!" Gia chủ Lam Sơn nhìn thấy, lộ vẻ khó xử.

Lập tức!

Tất cả đệ tử bên dưới đều xôn xao bàn tán. .....

Khi tia nắng đầu tiên của bình minh xuyên qua sâu trong rừng trúc.

Sâu trong khu rừng trúc vô cùng tĩnh mịch này, cánh cửa gỗ thanh nhã của một sân viện khẽ mở ra.

Từ trong cánh cửa này bước ra một nam tử vận y phục trắng, trên đầu đeo mạt ngạch, dung nhan tuấn mỹ, ánh mắt như nước.

Y trông như một Tiên nhân, toàn thân bao phủ một cỗ tiên khí nhàn nhạt.

Y bước ra khỏi phòng, ngồi trước một cây cổ cầm trong sân, chậm rãi gảy đàn, tiếng đàn thanh nhã du dương, vang vọng khắp rừng trúc.

Ngay lúc này, y nghe thấy trên mái nhà của mình có người dẫm lên ngói chạy lạch bạch, sắc mặt y lập tức hơi khó chịu.

Trong tĩnh thất nơi y cư ngụ, cả Vân Thâm Bất Tri Xứ, không một ai dám đến làm phiền.

Sao hôm nay, lại có người dám dẫm lên ngói trên nóc nhà?

Y ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà.

Một tiếng "Hưu", từ trên nóc nhà nhảy xuống một bóng người điên điên khùng khùng, dáng người nhỏ bé, mặc một bộ quần áo màu xanh lá cây không vừa vặn.

Chính là cô nàng ngốc của Vân Thâm Bất Tri Xứ.

"Kỳ Lân sư ca, Kỳ Lân sư ca.

Ta có chuyện muốn hỏi huynh." Nam tử được gọi là Kỳ Lân sư ca này, chính là Trương Khởi Lân, người có vai vế cao nhất ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, pháp lực đã đạt đến Tam Trọng Thượng Tiên Cảnh Giới.

Trương Khởi Lân vừa thấy là cô nàng ngốc, y khẽ lắc đầu, rồi lại ngồi xuống bên đàn, bắt đầu gảy đàn.

"Kỳ Lân sư ca, ta có chuyện muốn hỏi huynh." "Chuyện gì?" "Huynh có biết ở Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta chỗ nào có heo không?" "Cái gì?" "Kỳ Lân sư ca, ta nói là chỗ nào nuôi heo, con heo thịt ấy." Ngón tay Trương Khởi Lân khẽ đặt lên dây đàn, tiếng đàn lập tức ngừng hẳn.

Y khẽ nói: "Làm gì?" "Ta tìm heo để chơi trò chơi mà!" Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày, y nhìn cô nàng ngốc, không nói gì.

Y múc một bát cháo hoa đào từ nhà bếp, ngồi xuống bàn đá, tĩnh lặng thưởng thức.

"Kỳ Lân sư ca, sao huynh không nói gì vậy.

Hôm nay có một người, hắn nói cho ta một trò chơi rất hay, ta muốn làm thử trò chơi này, xem rốt cuộc nó hay đến mức nào." Trương Khởi Lân nghe có người bày trò chơi cho cô nàng ngốc, liền lạnh lùng thốt ra ba chữ.

"Kẻ lang thang." "Đệ tử mới sắp đến, cũng không tính là kẻ lang thang đâu, hắn cũng khá là đẹp trai, ừm... so với huynh Kỳ Lân sư ca cũng không kém là bao." Trương Khởi Lân không nói gì, yên lặng ăn cơm, dường như không có chút hứng thú nào với những chuyện này.

"Kỳ Lân sư ca, huynh nói cho ta biết đi, rốt cuộc chỗ nào có heo vậy?" Trương Khởi Lân chỉ về phía Bắc.

Cô nàng ngốc cười hì hì!

"Cảm ơn Kỳ Lân sư ca, cảm ơn Kỳ Lân sư ca!" "Đợi đã." "Kỳ Lân sư ca, huynh cuối cùng cũng chịu nói chuyện rồi.

Mấy ngàn năm huynh cứ im lặng như vậy, huynh không mệt sao?" "Ai là người dạy ngươi chơi trò chơi?" Cô nàng ngốc thấy Trương Khởi Lân mặt mày lạnh lẽo, nàng không trả lời.

"Gia quy Vân Thâm Bất Tri Xứ điều 638, đệ tử phải chuyên tâm tu luyện, tuyệt đối cấm chơi đùa.

Kẻ nào dạy ngươi chơi trò chơi, phế bỏ tu vi, đuổi xuống núi." "Kỳ Lân sư ca, sao huynh lại khắc nghiệt và tuyệt tình như vậy chứ.

Hắn chỉ tiện miệng nói thôi mà.

Huynh đã muốn phế bỏ tu vi của người ta rồi.

Hơn nữa, đệ tử mới này là đệ tử của Vân Mộng Giang thị.

Là người cùng gia tộc với Tổ sư Ngụy Anh, huynh làm vậy..." Trương Khởi Lân thậm chí không ngẩng đầu lên.

"Sai là sai, vi phạm gia quy thì phải bị xử phạt." Cô nàng ngốc uất

ức nhảy nhót trên nóc phòng, như một đứa trẻ con.

“Diệp Thần a Diệp Thần, ta Sỏa Nữu không phải cố ý bán đứng ngươi, ta không ngờ...” Không ngờ Trương Khởi Lân chợt đứng dậy khỏi bàn đá.

Y nhìn chằm chằm cô nàng ngốc, vội vàng hỏi.

“Ngươi vừa nói... hắn tên là gì?” “Diệp Thần!

Hắn tên Diệp Thần.” Trương Khởi Lân chợt căng thẳng, chiếc quạt trong tay y rơi xuống đất.

“Sỏa Nữu, ngươi mau nói cho ta biết.

Hắn là Diệp Thần đúng không?

Đúng không?” “Đúng vậy!

Ta Sỏa Nữu đâu thể đến cả tên cũng không nhớ chứ.” “Diệp Thần ở đâu?” Cô nàng ngốc kinh ngạc không thôi!

Mấy ngàn năm nay, nàng chưa bao giờ thấy Kỳ Lân sư ca thất thố như vậy.

“Chính là... chính là ở chỗ bọn họ tập luyện buổi sáng, hình như hôm nay phải bái sư học nghệ.” “Hỗn trướng Lam Sơn!

Ngay cả tên cũng không nói rõ ràng!” “Kỳ Lân sư ca, sao huynh lại kỳ lạ như vậy chứ...” Khi cô nàng ngốc còn đang nói, nàng ngẩng đầu lên.

Không ngờ ở chỗ Trương Khởi Lân vừa đứng, nào còn một bóng người, y đã biến mất không dấu vết.

Cô nàng ngốc nghi hoặc không thôi.

“Suốt ngày nói ta điên điên khùng khùng, ta thấy huynh cũng chẳng khá hơn là bao.

Hoặc là mấy ngàn năm không nói một lời, hoặc là hỏi một đống câu hỏi.

Diệp Thần này rốt cuộc là ai vậy chứ.” “Hừ!

Kỳ Lân sư ca ngốc nghếch... la la la.” “Ta đi tìm đầu heo đây.

Ha ha...” Diệp Thần cũng không ngờ.

Trong ký ức của hắn có một khoảng trống, vì vậy hắn chỉ nhớ mình vốn là một phàm nhân trên Địa cầu.

Vậy thì khi đến thế giới tu tiên này, đương nhiên chỉ là ở trình độ thấp nhất, đó chẳng phải là chuyện rất bình thường sao.

Không ngờ hiện tại Diệp Thần, người đang ở Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới, lại không có Trưởng lão nào nguyện ý thu hắn làm đồ đệ, Diệp Thần thật sự cảm thấy vô cùng uất ức.

Ít ra hắn cũng là đệ tử lớn của Vân Mộng Giang thị, sao lại có thể lúng túng như vậy?

Gia chủ Lam Sơn một lần nữa nói với năm vị Trưởng lão bên cạnh.

“Đệ tử Diệp Thần này.

Hắn là vì trước đây tu luyện một loại công pháp nào đó, nên đã hôn mê suốt một năm trời.

Tu vi tuy từ Nhập Linh cảnh giới rớt xuống Tri Vi cảnh giới, nhưng gốc rễ tu tiên của hắn vẫn còn đó.

Các vị Trưởng lão cũng đừng nên chê bai như vậy.” “Gia chủ, đây không phải là vấn đề chê bai hay không, khi chúng ta tuyển chọn đệ tử từ nhân gian, lúc nhập môn đều là những đứa trẻ năm sáu tuổi, hơn nữa sau khi nhập môn, cơ bản trong vòng một hai tháng là có thể đạt đến Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới.

Nhưng giờ đây đệ tử Diệp Thần này, hắn rõ ràng đã 18 tuổi rồi.

Sao lại chỉ mới Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới?

Chuyện này... ai!" "Đúng vậy, Gia chủ Lam Sơn, chuyện này thực sự gây khó dễ cho chúng ta, nếu nói hiện tại 18 tuổi mà vẫn ở Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới thì sau này muốn tiến bộ thần tốc là gần như không thể.

Năm sau chúng ta còn phải tiến hành Đạo Mộ thí luyện.

Đệ tử dưới Nhập Linh cảnh giới căn bản không có tư cách tham gia, đến lúc đó thì biết làm sao." Gia chủ Lam Sơn quay sang nhìn vị Trưởng lão trẻ tuổi nhất.

"Trưởng lão Ngụy, ngươi chuyên trách khóa học Đạo Mộ thám hiểm của chúng ta.

Đệ tử Diệp Thần này, tuy tu vi hiện tại của hắn không ra sao, nhưng nếu ngươi tận tâm dạy hắn khả năng Đạo Mộ thám hiểm, có lẽ sẽ có tác dụng cho việc thám hiểm Cô Tô Thiên Mộ trong tương lai, cũng không chừng." Trưởng lão Ngụy lộ vẻ khó xử trên mặt, y ấp úng một hồi rồi nói.

"Gia chủ, không phải ta không muốn, chỉ là ngài vốn dĩ cũng biết, tu tiên không khó, khó là tiến vào mộ Tiên nhân, kỹ năng Đạo Mộ thám hiểm của chúng ta còn khó hơn cả tu tiên, không có tiên lực nhất định để chống đỡ, làm sao có thể tiến vào mộ Tiên nhân được." "Hàng năm Đạo Mộ thí luyện của chúng ta đều có rất nhiều đệ tử trên Nhập Linh cảnh giới gặp tai nạn bỏ mạng.

Chuyện này ngài đâu phải không biết.

Diệp Thần này tu vi thấp kém như vậy, làm sao có thể học tốt Đạo Mộ thám hiểm." Lam Sơn lập tức lâm vào thế khó, chẳng lẽ lại để hắn, một Gia chủ, thu đồ đệ sao?

Nhưng số đệ tử hiện tại của hắn đã vượt quá giới hạn, đã đạt đến mấy ngàn người.

Nếu hắn lại thu thêm một Diệp Thần làm đệ tử nữa, hoàn toàn không có đủ tinh lực để chăm sóc, như vậy chẳng phải cũng phụ lòng Gia chủ Giang Hạc của Vân Mộng Giang thị đã phó thác sao?

Trưởng lão Ngụy Đại Niên đứng ra nói.

"Gia chủ, ta có một ý này, hay là chúng ta chọn trong số đệ tử bên dưới những người lớn tuổi hơn, tu vi tốt hơn để làm sư phụ cho Diệp Thần, tuy những đệ tử này vai vế thấp hơn, nhưng dù sao tu vi cũng ở trên Diệp Thần, cũng có thể có tác dụng dạy dỗ nhất định cho hắn." Gia chủ Lam Sơn trầm tư, hắn chợt cảm thấy vô cùng lúng túng, nếu thật sự là như vậy, hắn cũng không tiện giải thích với Giang Hạc.

Nhưng, nếu không làm như vậy, lúc này mấy vị Trưởng lão bao gồm cả hắn, thực ra trong lòng cũng không muốn thu Diệp Thần, người chỉ quanh quẩn ở Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới, làm đồ đệ.

Trên quảng trường hàng vạn đệ tử, nhất thời xôn xao bàn tán, mọi người bắt đầu trêu chọc, họ cũng không ngờ, mấy ngàn năm nay lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, đệ tử mới lại không có Trưởng lão nào nguyện ý thu làm đồ đệ, ngay cả Gia chủ Lam Sơn cũng không muốn.

"Diệp Thần này trông khí vũ bất phàm, vì sao Gia chủ và năm vị Trưởng lão đều không muốn thu hắn làm đồ đệ chứ?" "Ta nghe nói trước đây hắn là Nhập Linh cảnh giới, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, đã hôn mê suốt một năm, đợi đến khi hắn tỉnh lại, cảnh giới của hắn lại rớt xuống Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới." "Vậy thì phiền phức rồi.

Từ trước đến nay chưa từng nghe nói cảnh giới còn có thể rớt xuống, nếu hắn đã rớt xuống Tri Vi cảnh giới, muốn nâng cao cảnh

giới nữa thì quá khó!

E rằng kiếp này cũng không có khả năng." "Đúng vậy, cho nên đây mới là nguyên nhân cơ bản khiến mấy vị Trưởng lão và Gia chủ không muốn thu hắn làm đồ đệ." Mọi người đều gật đầu, nhất thời trên toàn bộ quảng trường.

Tiếng bàn tán của mọi người ngày càng lớn.

Một số đệ tử không có ý tốt, thậm chí còn bật cười thành tiếng.

Giang Lăng trong lòng vô cùng tức giận, hắn rất bất bình thay cho sư huynh Diệp Thần của mình, nhưng hắn nhìn Diệp Thần.

Lúc này, Diệp Thần lại tỏ ra bình thản, căn bản không hề bị những lời nói xung quanh làm lay động.

Giang Lăng hơi kinh ngạc, sư huynh Diệp Thần này bình thường hay cười đùa, nhưng mỗi khi gặp trường hợp lớn lại tỏ ra bình tĩnh đến vậy.

Giang Lăng trong lòng hơi uất ức, vốn dĩ Diệp Thần là sư huynh của hắn, nếu thật sự như lời Gia chủ Lam Sơn nói, để sư huynh Diệp Thần của mình bái những đệ tử bên dưới làm sư phụ, vậy chẳng phải là loạn vai vế sao?

Sau này vai vế của Giang Lăng thậm chí còn cao hơn vai vế của sư huynh Diệp Thần.

Giang Lăng đứng ra, khẽ chắp tay với Gia chủ Lam Sơn.

"Gia chủ Lam.

Đệ tử cảm thấy, bất luận thế nào sư huynh Diệp Thần của ta cũng không thể bái những sư huynh đệ bên dưới làm sư, nếu thật sự là như vậy, vai vế chẳng phải sẽ loạn sao?" Trưởng lão Ngụy Đại Niên xua tay.

“Đệ tử Giang Lăng.

Diệp Thần hắn vào Vân Thâm Bất Tri Xứ ta học tập, vậy thì phải tuân thủ quy định và nguyên tắc ở đây.

Hắn ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này trở thành vãn bối của ngươi, hắn ra khỏi Vân Thâm Bất Tri Xứ này, trở về Vân Mộng Giang của các ngươi, hắn vẫn là trưởng bối của ngươi, hắn là sư huynh của ngươi.

Điều này cũng không phải là không thể.” Gia chủ Lam Sơn gật đầu.

Hắn nói với hai hàng đệ tử lớn tuổi hơn đứng phía trước nhất trong số hàng vạn đệ tử bên dưới.

Chương 343

"Mấy ngươi là những người kế nhiệm ưu tú nhất trong số đệ tử của chúng ta, ai nguyện ý thu Diệp Thần làm đệ tử?" Vốn dĩ trong nhận thức của Lam Sơn, thông thường, những đệ tử bên dưới này từ trước đến nay đều không có tư cách thu đồ đệ, hôm nay cho họ cơ hội này, có lẽ những đệ tử này trong lòng đều sẽ rất vui, cũng sẽ rất tích cực.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, ngay khi Gia chủ Lam Sơn nói ra câu này, các đệ tử bên dưới lại không hề lay động, không một ai đồng ý.

Gia chủ Lam Sơn đợi suốt năm phút, cũng không có một đệ tử nào đứng ra, nguyện ý thu Diệp Thần làm đồ đệ, điều này khiến Gia chủ Lam Sơn vô cùng uất ức!

Vô cùng lúng túng!

Hắn không ngờ, sẽ là cục diện như vậy.

Chẳng trách rất nhiều truyện cùng thể loại đều đã kết thúc, lưu lượng...

Ngay tại lúc cục diện vô cùng lúng túng này, ngay tại lúc Diệp Thần trong lòng cũng vô cùng uất ức này, ngay tại lúc hàng vạn đệ tử bên dưới, rất nhiều người đang chờ xem trò vui này!

Đột nhiên!

Từ sâu trong rừng trúc truyền đến một tràng tiếng địch du dương, tiếng địch này, trong trẻo du dương tựa như tiếng hoàng ly hót trong rừng vào một ngày xuân.

Lập tức khiến mọi người say đắm không thôi.

Gia chủ Lam Sơn chợt phản ứng lại.

"Sư Tổ đến rồi, mau quỳ xuống!" Ngay sau đó năm vị Trưởng lão, chợt tỉnh lại từ tiếng địch, lập tức quỳ xuống, thậm chí không dám ngẩng đầu.

Hàng vạn đệ tử trên quảng trường, tất cả đều quỳ xuống!

"Bái kiến Kỳ Lân Sư Tổ!

Bái kiến Kỳ Lân Sư Tổ!" "Bái kiến Kỳ Lân Sư Tổ!

Bái kiến Kỳ Lân Sư Tổ!" Tất cả tiếng hô vang vọng trời xanh!

Diệp Thần quay đầu lại, nhìn thấy từ xa.

Ngay tại sâu trong rừng trúc ở xa xa, một bóng người chậm rãi bay đến, y bay lượn trên không trung một cách tao nhã như cưỡi mây đạp gió vậy.

Dáng vẻ ấy trông thật suất khí và tuấn mỹ, thật sự như một Tiên nhân.

Diệp Thần nhất thời ngẩn ngơ quên hết mọi thứ!

Giang Lăng đã cùng với các đệ tử khác, quỳ xuống.

Nhưng hắn lại phát hiện, sư huynh Diệp Thần bên cạnh mình căn bản không hề quỳ xuống.

Giang Lăng vội vàng đưa tay kéo áo Diệp Thần.

"Sư huynh, mau quỳ xuống, đây là Kỳ Lân Sư Tổ, sư huynh mau quỳ xuống!" Diệp Thần căn bản không nghe thấy.

Giang Lăng tiếp tục sốt ruột gọi, hắn liên tục gọi mấy tiếng, ngay cả Gia chủ Lam Sơn và năm vị Trưởng lão đang quỳ ở phía trước đài cũng đều nghe thấy tiếng gọi của Giang Lăng.

Họ rụt rè chậm rãi ngẩng đầu nhìn một cái.

Diệp Thần ở bên này một mình đứng đó, nhìn về phía bóng người ở xa xa, cứ như ngẩn người không nhúc nhích.

Lam Sơn thở dài một hơi, lắc đầu.

"Ai, thật không ngờ!

Sư Tổ khó khăn lắm mới ra khỏi tĩnh thất một lần.

Lại gặp phải cục diện lúng túng như vậy.

Đệ tử Vân Mộng Giang thị này sao lại ngốc nghếch thế, gặp Sư Tổ mà không quỳ." Năm vị Trưởng lão khác trong lòng càng oán hận lại càng tức giận.

"Đắc tội Sư Tổ, chắc chắn sẽ bị đuổi xuống núi." "Chẳng trách, ta đã nói Diệp Thần này tu vi thấp như vậy.

Thì ra chắc chắn là đầu óc có chút hồ đồ, hàng vạn đệ tử trên quảng trường này, bao gồm cả các Trưởng lão Gia chủ chúng ta đều quỳ xuống hết rồi, hắn lại còn đứng đó ngẩn người, hoàn toàn không hiểu chuyện gì." Diệp Thần nhìn bóng người màu trắng ở xa dần dần bay về phía này.

Nhưng điều khiến Diệp Thần kỳ lạ là, Kỳ Lân Sư Tổ mà mọi người nhắc đến này, lại căn bản không bay về phía cao đài phía trước nhất, mà lại thẳng tắp bay về phía chính Diệp Thần.

Điều này khiến Diệp Thần trong lòng vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Khi bóng dáng Kỳ Lân Sư Tổ ngày càng gần, ngày càng gần.

Diệp Thần mới cuối cùng nhìn rõ dung mạo của y.

Dung nhan tuấn mỹ đến vậy!

Phản ứng đầu tiên của Diệp Thần là có một cảm giác quen thuộc, nhưng hắn căn bản không thể nhớ ra mình đã gặp y ở đâu.

Lúc này, Gia chủ Lam Sơn đã sốt ruột không chịu nổi trên đài vẫn liên tục gọi Diệp Thần, ý muốn Diệp Thần quỳ xuống.

Diệp Thần quay đầu lại nhìn về phía Gia chủ Lam Sơn.

Gia chủ Lam Sơn vừa định nói thêm một tiếng với Diệp Thần, bảo hắn mau quỳ xuống.

Nhưng ngay khi Lam Sơn khẽ ngẩng mắt lên, hắn nhìn thấy Kỳ Lân Sư Tổ ở xa đã hạ xuống đất.

Gia chủ Lam Sơn lập tức không dám phát ra một tiếng động nào.

Hắn lại cúi đầu xuống, trong lòng nghĩ, lần này xong rồi.

Kỳ Lân Sư Tổ vốn lạnh lùng tuyệt tình này, chắc chắn sẽ trừng phạt nặng nề đệ tử mới bất kính này, ngay cả hắn, Gia chủ Lam Sơn, bao gồm cả năm vị Trưởng lão cũng sẽ không thoát khỏi trừng phạt.

Lúc này, năm vị Trưởng lão trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự.

Trong nhận thức của họ, năm xưa gia quy Vân Thâm Bất Tri Xứ tổng cộng cũng chỉ có bốn ngàn điều.

Nhưng sau này, Kỳ Lân Sư Thúc lại mở rộng toàn bộ gia quy lên hơn một vạn điều, có thể thấy sự cẩn trọng của y, sự nghiêm khắc khi bình thường dạy dỗ đệ tử.

Vậy thì đối với đệ tử bất kính, chắc chắn không cần nói, Diệp Thần hôm nay nhất định sẽ bị đuổi xuống núi, hoặc sẽ phải đối mặt với hình phạt nghiêm trọng hơn.

Và các Trưởng lão như họ cũng sẽ bị Kỳ Lân Sư Tổ hỏi tội.

Ngay lúc mọi người than thở, ngay lúc Diệp Thần trong lòng hoang mang.

Đột nhiên, từ phía sau Diệp Thần, khẽ truyền đến một tiếng.

“Trụ Tử!” Diệp Thần nghe thấy câu này, những người xung quanh cũng nghe thấy câu này.

Nhưng mọi người đều không biết đây là ý gì.

Diệp Thần nhìn xung quanh mình, hắn tưởng Kỳ Lân Sư Thúc phía sau đang nói rằng cây cột ở đại điện bên cạnh có vấn đề.

Hắn nhìn qua, bốn cây cột vàng son lộng lẫy ở đại điện xa xa, đâu có vấn đề gì.

Ngay sau đó lại một tiếng từ phía sau truyền đến.

“Trụ Tử, là ngươi sao?

Trụ Tử.” Diệp Thần quay người lại, hắn nhìn Trương Khởi Lân Sư Tổ đang nhìn chằm chằm hắn.

Diệp Thần dùng ngón tay, chỉ vào chính mình, hỏi.

“Kỳ Lân Sư Tổ, ngài... ngài gọi ta sao?

Ta tên Diệp Thần, mọi người đều gọi ta A Thần.” Diệp Thần vừa dứt lời, hắn rõ ràng cảm nhận được Trương Khởi Lân Sư Tổ đang đứng đối diện, toàn thân chợt run rẩy.

Lúc này, trước toàn bộ đại điện, trên toàn bộ quảng trường, bao gồm Gia chủ Lam Sơn và năm vị Trưởng lão, hàng vạn đệ tử, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, vùi đầu vào đất, họ căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Vị thế của Tam Trọng Thượng Tiên Trương Khởi Lân mang theo khí thế khiến họ không dám nhìn thẳng, đều sợ ánh mắt mình chạm vào Kỳ Lân Sư Tổ, vạn nhất bị quái tội, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Và Diệp Thần, người vẫn luôn đứng trên quảng trường, lại nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng không thể tin nổi, Kỳ Lân Sư Thúc đang

đứng trước mắt hắn, khóe mắt y lại đỏ hoe, cứ như thể sắp chảy lệ vậy.

Điều này khiến Diệp Thần vô cùng khó hiểu.

Và lúc này, trong lòng Trương Khởi Lân đang đứng đối diện Diệp Thần, lại thật sự vừa đau khổ vừa vui mừng.

Y từ ngày đó từ Mộ Táng Tinh Cầu rơi xuống từ hang động, tỉnh lại sau đó cả thế giới ban cho y thân phận, chính là Sư Tổ đức cao vọng trọng nhất trong Vân Thâm Bất Tri Xứ này.

Và vì sao y lại trở thành người có thân phận cao quý như vậy trong môn phái này, y cũng không rõ sự thật đằng sau rốt cuộc là gì.

May mắn là, Trương Khởi Lân bản thân lại không hề mất trí nhớ.

Trong thế giới này, Trương Khởi Lân bỗng chốc trở thành Tam Trọng Thượng Tiên cảnh giới.

Sau khi đến đây, y đã đi khắp thế giới này để tìm kiếm Diệp Thần, tìm kiếm Trụ Tử của y.

Tìm kiếm này, đã tìm rất lâu rất lâu.

Ký ức của y nói cho y biết, y đã tìm kiếm suốt mấy ngàn năm trời.

Y không ngờ, hôm nay, đệ tử mới đăng nhập vào Vân Thâm Bất Tri Xứ này, đến đây bái sư học nghệ.

Lại chính là Diệp Thần của y, Trụ Tử của y!

Mặc dù lúc này, Diệp Thần trước mắt Trương Khởi Lân dường như hoàn toàn không biết gì.

Nhưng Trương Khởi Lân biết, khuôn mặt này của Diệp Thần sẽ không lừa người, vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của Trụ Tử.

Nhưng kỳ lạ là, Trụ Tử từng cao gần một mét chín, giờ đây chiều

cao của hắn lại chỉ còn chưa đến một mét tám, dáng người cũng gầy hơn một chút so với trước, nhưng đôi mắt của Trụ Tử không hề thay đổi, vẫn chan chứa tình ý như xưa.

"Trụ Tử.

Ta là Muộn Du Bình, ngươi còn nhớ không?" "Muộn Du Bình?" Diệp Thần lắc đầu.

"Không tiện, Kỳ Lân Sư Tổ, ta thật sự không nhớ." Trương Khởi Lân trong lòng hơi đau khổ, y thật sự không ngờ, y và Trụ Tử nhảy xuống từ cái hang động đó.

Vốn dĩ đến Nguyệt Lão Bí Cảnh ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này, họ là để kết duyên.

Nhưng, ở đây lại gặp phải trở ngại như vậy!

Trụ Tử lại mất trí nhớ!

Hơn nữa tu vi hiện tại của Trụ Tử, lại không còn một chút nào.

Trương Khởi Lân trong lòng đau khổ, y không biết Trụ Tử ở bên ngoài đã chịu những khổ sở gì.

Là Tam Trọng Thượng Tiên Trương Khởi Lân, trong thế giới này y đã đạt đến cảnh giới tu vi cực kỳ cao thâm.

Nhưng Trụ Tử của y, năng lực tu vi lại bị thế giới này thiết lập thay đổi thành yếu ớt như vậy.

Trương Khởi Lân trong lòng vô cùng thương xót, ánh mắt y nhìn Diệp Thần vô cùng dịu dàng.

Y trong lòng nghĩ: Ngày xưa khi còn ở Mộ Táng Tinh Cầu.

Trụ Tử suốt ngày dùng hết sức lực để bảo vệ y, che chở y.

Giờ đây ở Nguyệt Lão Bí Cảnh trong Vân Thâm Bất Tri Xứ này, y

Trương Khởi Lân nhất định phải dùng hết sức lực của mình để bảo vệ Trụ Tử, cả đời vẹn toàn.

Trương Khởi Lân vốn còn muốn gọi Trụ Tử, nhưng y xét thấy Trụ Tử đã mất trí nhớ, y liền trực tiếp đổi cách xưng hô, khẽ gọi.

“A Thần, ngươi có muốn...

đi theo ta không?” “A?” Diệp Thần nghi hoặc một chút, kích động nói, “Kỳ Lân Sư Tổ, ngài là nói?” “Ngươi có muốn đi theo ta không?

Cùng ta đi.” Diệp Thần ngẩn ra một chút.

Trên khuôn mặt lạnh lẽo thanh minh của Trương Khởi Lân hiện lên một tia hoảng loạn.

“A Thần, ta là nói, ngươi có muốn bái ta làm sư phụ không, ta làm sư phụ của ngươi.” “Nguyện ý a!” Diệp Thần lập tức, trong lòng vô cùng vui mừng và chấn động.

Vốn dĩ hắn đang phải đối mặt với cảnh lúng túng khi không ai chịu thu hắn làm đồ đệ ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này.

Vừa rồi khi Diệp Thần nhìn thấy Kỳ Lân Sư Tổ đẹp trai không ai sánh bằng, trong lòng hắn đã nảy sinh một cảm giác vô cùng tốt đẹp.

Nhưng lúc này, hắn lại không ngờ, vị Kỳ Lân Sư Tổ trước mắt này, lại muốn thu hắn làm đệ tử.

Điều này khiến Diệp Thần trong lòng cực kỳ vui mừng.

Hắn vội vàng muốn quỳ xuống, bái Trương Khởi Lân làm sư.

Không ngờ, Diệp Thần vừa định quỳ xuống, Trương Khởi Lân lại chợt một tay giữ chặt lấy hắn.

“Những nghi thức này không quan trọng, đừng quỳ, đừng quỳ.” “Không được đâu, Kỳ Lân Sư Tổ, Gia quy Vân Thâm Bất Tri Xứ điều 103, đệ tử bái sư phải ba lạy chín vái.” “Không cần quỳ!

A Thần!

Ngươi không cần quỳ ta!

Gia quy này định sai rồi.” “A?” Diệp Thần mặt mày ngơ ngác.

“Gia quy này chẳng phải Kỳ Lân Sư Tổ ngài định sao?

Mọi người bái sư đều quỳ mà.” “Ta định ư?” Trên khuôn mặt thanh lãnh của Trương Khởi Lân, hiện lên vẻ hoảng loạn và bối rối.

“A Thần, người khác quỳ thì quỳ, nhưng trên quy tắc chỉ cần khiến ngươi quỳ, vậy thì quy tắc đó sai rồi.” Diệp Thần: .....

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần.

“A Thần, ngàn vạn lần đừng quỳ ta, cũng đừng quỳ bất cứ ai.

Ta không muốn sau này ngươi trách ta.” Trương Khởi Lân vừa dứt lời, y liền bước về phía đài phía trước toàn bộ đại điện.

Các đệ tử, Gia chủ Lam Sơn và năm vị Trưởng lão trong lòng đã dậy sóng, kinh ngạc không nói nên lời.

“Các ngươi đều đứng lên đi!” Gia chủ Lam Sơn và năm vị Trưởng lão rụt rè bò dậy từ mặt đất, vội vàng chạy xuống quảng trường bên dưới.

Họ và hàng vạn đệ tử đều đứng im không nhúc nhích.

Trương Khởi Lân sắc mặt vô cùng âm lãnh, y nghiêm khắc nói với những người bên dưới.

“Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Từ xưa đến nay là gia tộc coi trọng lễ số.

Các ngươi sao có thể vô lễ với A Thần như vậy?

Là một hình phạt, vốn dĩ Hàn Đàm Mộ Táng thí luyện phải tổ chức sau một năm sẽ được tổ chức sớm hơn, một tháng sau, tất cả đệ

tử trên Nhập Linh Cảnh Giới nhất định phải tham gia, vốn dĩ ở trong Hàn Đàm Mộ Táng chỉ cần ở đủ bảy ngày bảy đêm là được.

Lần này, như một cái giá cho việc các ngươi ức hiếp A Thần, trong Hàn Đàm, mỗi người phải ở đủ 30 ngày, sống chết mặc bay!" "Người sống sót trở về sẽ được ban một viên Tiên Đan, người chết thì sống chết mặc bay, tự gánh lấy hậu quả!" Lời này vừa thốt ra!

Mọi người đại kinh!

Mặc dù họ vốn dĩ biết, Kỳ Lân Sư Tổ này gia pháp nghiêm khắc, nhưng pháp bất trách chúng!

Chương 344

Nhiều nhất mỗi lần cũng chỉ trừng phạt một phần nhỏ người.

Không ngờ, lần này hàng vạn đệ tử bị trừng phạt cùng lúc, hơn nữa lại còn ở trong Hàn Đàm, ở đủ 30 ngày!

Phải biết rằng toàn bộ nhiệt độ trong Hàn Đàm đều ở khoảng âm 60 độ.

Người có tu vi dưới Nhập Linh Tam Trọng Cảnh Giới, ở trong đó thậm chí không trụ nổi một ngày.

Bảy ngày bảy đêm, là giới hạn của rất nhiều đệ tử, giờ đây lại phải ở đủ 30 ngày!

Điều này sẽ chết bao nhiêu người đây!

Gia chủ Lam Sơn khẽ ngẩng đầu lên, hắn vốn định xem có thể cầu xin một chút, để thời gian rút ngắn lại một chút, nhưng hắn vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Trương Khởi Lân, Gia chủ Lam Sơn không dám phát ra một lời nào.

Ngay sau đó, Trương Khởi Lân lại một lần nữa nói.

"Trong Hàn Đàm này.

Năm xưa Tổ sư Ngụy Anh, và Tổ sư Lam Trạm, khi diện bích tư quá ở trong đó, từng viết xuống Vong Tiện Khúc nổi tiếng.

Các đệ tử nếu có thể tìm thấy, có thể có được chút lĩnh ngộ, cũng nhất định có thể vượt qua cái lạnh khắc nghiệt, tất cả đều xem tạo hóa của các ngươi." Trương Khởi Lân vừa dứt lời, lập tức, rất nhiều người vừa rồi còn mang ý nghĩ mười phần chết không sống, chợt trong lòng như bùng cháy lên một tia hy vọng.

Trong đó lại có tâm đắc Vong Tiện Khúc do Tổ sư Lam Trạm và Ngụy Anh từng để lại, nếu thật sự là như vậy, thì họ tiến vào Hàn Đàm sẽ có đại kỳ ngộ!

"Vẫn còn một số chuyện, ta muốn tuyên bố ở đây." Gia chủ Lam Sơn và năm vị Trưởng lão vừa rồi trong lòng đã vô cùng khó hiểu.

Kỳ Lân Sư Tổ và Diệp Thần này rốt cuộc có quan hệ gì?

Kỳ Lân Sư Tổ lại không trừng phạt Diệp Thần?

Kỳ Lân Sư Tổ muốn thu Diệp Thần làm đồ đệ?

Trong ánh mắt kinh ngạc vô cùng của mọi người.

Vị Kỳ Lân Sư Tổ, một vị thần linh lạnh lùng mấy ngàn năm chưa từng nói một lời này.

Hôm nay y lại nói nhiều lời đến vậy!

Điều khoa trương nhất là, giây phút tiếp theo!

Kỳ Lân Sư Tổ lại trực tiếp bước xuống đài, khẽ nắm lấy tay Diệp Thần, đi lên đài.

Y bá khí tuyên ngôn với mọi người: "Kể từ hôm nay.

Diệp Thần chính là đệ tử thân truyền của ta.

Tất cả các ngươi!

Phải cung kính với hắn, nếu còn phát hiện bất kỳ lời giễu cợt nào, ta nhất định sẽ xé xác hắn thành vạn mảnh." "Ngoài ra, sửa đổi gia quy." "Gia quy Vân Thâm Bất Tri Xứ điều 101, loại vũ khí đệ tử sử dụng, thêm kéo!" "Gia quy Vân Thâm Bất Tri Xứ điều đầu tiên đổi thành: Tất cả đệ tử phải cung kính với A Thần!" "Gia quy Vân Thâm Bất Tri Xứ điều 10008: Tất cả đệ tử học trồng nấm, làm canh nấm, xào nấm cho A Thần." "Tất cả vàng bạc của Vân Thâm Bất Tri Xứ tập trung lại, xây nhà vàng cho A Thần ở hậu sơn." Lam Sơn: .....

Các Trưởng lão: .....

Hàng vạn đệ tử: .....

Trương Khởi Lân vừa dứt lời, tâm trạng của tất cả mọi người lập tức nổ tung.

Trương Khởi Lân quay đầu lại, dịu dàng nhìn Diệp Thần.

"A Thần, như vậy, ngươi có vui không?" Gia chủ Lam Sơn lúc này kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Đầu óc hắn điên cuồng vận chuyển, cũng căn bản không thể nghĩ rõ, rốt cuộc chuyện này là sao.

Giang Lăng đang quỳ bên cạnh, tuy trong lòng cũng vui mừng thay sư huynh Diệp Thần, nhưng hắn cũng hoàn toàn mờ mịt.

Lúc này, đừng nói đến hàng vạn đệ tử bên dưới, ngay cả Diệp Thần đang đứng cạnh Trương Khởi Lân, cũng vô cùng khó hiểu.

Dường như một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, lập tức đập trúng đầu mình vậy.

Diệp Thần quay đầu lại nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Trương Khởi Lân, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác kỳ lạ nhàn nhạt.

Ngay lúc này, Trương Khởi Lân đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Diệp Thần.

Diệp Thần đối diện với ánh mắt y, hắn chợt lo lắng xúc phạm đến Kỳ Lân Sư Tổ, hắn vội vàng muốn thu lại ánh mắt.

Không ngờ ngay lúc này, Trương Khởi Lân lại khẽ mỉm cười với hắn.

Ánh mắt như nước, trong trẻo như thần minh!

Một nụ cười nhàn nhạt từ từ hiện lên trên khuôn mặt Kỳ Lân Sư

Tổ.

Điều này khiến Diệp Thần nhất thời trong lòng kinh ngạc đến ngây người.

Trong đầu hắn hỗn loạn, đây chính là Kỳ Lân Sư Tổ mà mọi người trong lòng vẫn nói là tuyệt tình, ngoan độc đến cực điểm sao?

Vì sao lúc này, Kỳ Lân Sư Tổ lại dịu dàng đến mức này chứ?

Diệp Thần lén nhìn Trương Khởi Lân một cái, sau đó vội vàng quay đầu nhìn xuống đài.

Nhưng điều khiến hắn vô cùng chấn động là, lúc này hàng vạn đệ tử bên dưới và Gia chủ Lam Sơn, năm vị Trưởng lão đều nhìn chằm chằm lên đài, nhìn chằm chằm Diệp Thần!

Mắt họ đều trợn tròn, miệng họ cũng há hốc, trong đầu như nổi lên một cơn cuồng phong bão tố.

"Trời ơi, các ngươi có thấy Kỳ Lân Sư Tổ cười không.

Các ngươi có thấy Kỳ Lân Sư Tổ cười không!" "Ta thấy rồi!

Ta thấy rồi!

Ta thấy rồi!

Chuyện này thật sự còn khó hơn cả cây sắt nở hoa!" "Mấy ngàn năm.

Trong sách giáo khoa của Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta luôn ghi chép, Kỳ Lân Sư Tổ từ trước đến nay chưa từng cười, nhưng bây giờ, y lại cười rồi!" "Trời ạ!

Y lại cười rồi, Diệp Thần này rốt cuộc là ai vậy?

Vì sao Kỳ Lân Sư Tổ lại cười chứ?" "Mau im miệng, lúc này còn gọi Diệp Thần, vì Diệp Thần đã trở thành đệ tử của Kỳ Lân Sư Tổ,

vậy sau này chúng ta đều phải gọi hắn là Sư Thúc.” “Đúng vậy, sau này gọi hắn là Sư Thúc, trời ạ!

Thật sự là cuồng phong bão tố mà, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại xuất hiện tình huống như vậy!” Trương Khởi Lân vẫn luôn nhìn chằm chằm Diệp Thần, ánh mắt y căn bản không nhìn sang chỗ khác.

Diệp Thần nhìn xung quanh một vòng xong, thu lại ánh mắt, lại đối mặt với ánh mắt của Trương Khởi Lân.

“A Thần.

Đao của ngươi đâu?” “Đao?

Ta hiện tại không có đao a.” Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày.

“A Thần, ngươi có nhớ Trảm Phách Đao không?” “Trảm Phách Đao?” Diệp Thần lắc đầu, nói, “Không nhớ, ngươi là nói Trảm Phách Đao của Thần Chết Kenpachi (Kiếm Bát) sao?” Trương Khởi Lân gật đầu.

“Là đao Thần Chết, nhưng cái gì Kenpachi (Kiếm Bát), ta chưa từng nghe nói.” Diệp Thần trước đây từng nghe hệ thống nói, thân phận mà hắn từng đóng vai chính là Thần Chết Kenpachi (Kiếm Bát), vậy thì Trảm Phách Đao trong miệng Trương Khởi Lân, rất có thể chính là Trảm Phách Đao mà hắn từng dùng.

Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, Diệp Thần trong lòng xác định, trước đây hắn khẳng định đã quen biết Trương Khởi Lân.

“A Thần, không có đao cũng không sao, vậy vũ khí hiện tại của ngươi là kéo?” Vừa nghe Trương Khởi Lân hỏi như vậy, Diệp Thần chợt có chút lúng túng.

Vừa rồi trước mặt những người khác, mặt hắn vẫn khá dày, mặc dù hàng vạn đệ tử xung quanh đều xì xào bàn tán về vũ khí kỳ lạ của hắn.

Nhưng lúc này trước mặt Trương Khởi Lân, Diệp Thần lại hơi ngượng ngùng.

"Không sao, vạn vật đều có thể làm vũ khí.

Bất luận là vũ khí gì, đều có thể." Trương Khởi Lân nói.

"Từ xưa đến nay, đao kiếm kích chạc bao gồm cả cành cây, lá cây, hoa, đều có thể trở thành vũ khí tu hành của một người.

Những thứ này đều không quan trọng, đưa cho ta xem." Diệp Thần thầm nghĩ, đã Trương Khởi Lân nói như vậy, hắn liền rút cây kéo lớn màu đen phía sau ra.

Trương Khởi Lân: .....

Y vốn nghĩ cho dù vũ khí là kéo, nhưng trước đây cũng là một cây kéo vô cùng tinh xảo!

Nhưng cây kéo xấu xí màu đen này, thật sự rất giống Trụ Tử!

Trụ Tử, quả nhiên vẫn là Trụ Tử đó, ngay cả vũ khí cũng thanh tân thoát tục như vậy.

"Vũ khí của ta chính là nó.

Ta gọi nó là Thất Đoạn Tiễn." Mắt Trương Khởi Lân chợt sáng lên.

Trong lòng y tuy bề ngoài trông lạnh lùng vô tình, nhưng trong lòng đã bật cười thành tiếng.

Y thầm nghĩ, nếu lúc này Trụ Tử không mất trí nhớ, thì tốt biết bao, Trương Khởi Lân y lúc này hẳn phải cười lớn một phen.

Vốn dĩ vẫn luôn cầm cây Trảm Phách Đao vô địch dài trăm mét, giờ đây vũ khí của hắn lại biến thành một cây kéo nhỏ đen thui.

Khóe miệng Trương Khởi Lân vẫn khẽ nhếch lên.

Diệp Thần nhìn nhìn, lúng túng cất cây kéo của mình đi.

"Kỳ Lân Sư Tổ, vũ khí của ta có phải không tốt lắm không?" "Không không, vạn vật đều có thể làm vũ khí.

Kéo...

Kéo cũng là một... cũng là vũ khí không tồi, chỉ là ta đang nghĩ, ta nên dạy ngươi vũ khí này như thế nào, tìm cho ngươi công pháp phù hợp." "Kỳ Lân Sư Tổ, đệ tử có công pháp luyện kéo, không sao đâu." Trương Khởi Lân cười gật đầu, y biết công pháp mà Diệp Thần từ trước đến nay tu luyện, đều dựa vào chính hắn.

Y cũng không biết Trụ Tử rốt cuộc dựa vào năng lực gì, nhưng Trụ Tử luôn có thể mang đến cho y những bất ngờ không ngờ, y hoàn toàn tin tưởng Trụ Tử.

Ngay lúc này, Trưởng lão Ngụy Đại Niên khẽ ngẩng đầu lên, hắn nhìn Kỳ Lân Sư Tổ trên đài.

Ngụy Đại Niên thầm nghĩ: Trương Khởi Lân Sư Tổ hẳn là không biết Diệp Thần, từng là Nhập Linh cảnh giới, bây giờ rớt xuống Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới, nếu chỉ là thăng cảnh giới chậm thì còn có thể tha thứ, nhưng nếu cảnh giới lùi lại, cơ bản tiên căn đã bị hủy, căn bản không có khả năng tu tiên, hắn vẫn nên nhắc nhở Kỳ Lân Sư Tổ một chút.

Ngụy Đại Niên khẽ nói: "Kỳ Lân Sư Tổ.

Diệp Thần này hắn vốn là Nhập Linh cảnh giới, sau đó rớt xuống Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới.

Đệ tử xin báo cáo với ngài.” Nhưng Ngụy Đại Niên vừa nói xong câu này, hắn liền hối hận, bởi vì hắn phát hiện Kỳ Lân Sư Tổ vốn đang nói cười nho nhỏ với Diệp Thần trên đài, đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt như muốn giết người vậy, ánh mắt đó tràn đầy sự sắc bén bá khí.

Điều này lập tức khiến Ngụy Đại Niên trong lòng vô cùng sợ hãi, hắn run rẩy quỳ xuống đất.

Trương Khởi Lân lạnh lùng quát: “Ngụy Đại Niên, cái miệng của ngươi, thật sự rất nhiều chuyện.” Ngụy Đại Niên đầu đập xuống đất, không ngừng dập đầu!

Không ngừng dập đầu!

“Kỳ Lân Sư Tổ, đệ tử biết sai rồi, Kỳ Lân Sư Tổ, đệ tử sai rồi.” “Tháng này, miệng vẫn đừng động đậy nữa.” Trương Khởi Lân vung tay áo, một đạo tiên khí bay ra, miệng Ngụy Đại Niên lập tức bị phong kín.

“Phong kín một tháng, nếu cố gắng gỡ ra, ta sẽ tự tay phế bỏ tiên căn của ngươi.

Đuổi ra khỏi Vân Thâm Bất Tri Xứ.” Gia chủ Lam Sơn nhìn thấy dù sao Trưởng lão Ngụy Đại Niên còn phải dạy học cho học sinh, hắn yếu ớt nói một câu.

“Sư Tổ, phong kín một tháng như vậy, Trưởng lão Ngụy ăn cơm...” “Để đói!

Chết thì cho chó ăn.

Sau này nhớ kỹ, nếu còn ai bất kính với A Thần, ta tuyệt đối không khách khí.” Lam Sơn: .....

Ngụy Đại Niên trên đất run rẩy không ngừng dập đầu, đầu hắn đã bị dập chảy máu rồi.

Trương Khởi Lân không hề lay động, các vị Trưởng lão bên cạnh càng không một ai dám ra cầu xin.

Họ đều cúi đầu xuống, không nói một lời.

Lúc này, ngay cả Diệp Thần đang đứng bên cạnh, trong lòng cũng hơi chấn động.

Hắn nghĩ, khi hắn ở Địa cầu vẫn luôn là một thanh niên nhỏ sống ở tầng lớp đáy, cuộc sống không hề hạnh phúc, cũng suốt ngày uất ức.

Hắn rất ít khi thấy người bá khí đến vậy.

Cho nên hôm nay Diệp Thần nhìn thấy trên người Trương Khởi Lân có khí thế như vậy, Diệp Thần trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Trương Khởi Lân dường như nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt Diệp Thần, y quay đầu lại, nhìn Diệp Thần.

Khuôn mặt vốn lạnh lùng sắc bén chợt trở nên vô cùng dịu dàng, y nhìn Diệp Thần, khẽ mỉm cười.

"A Thần, ngươi đang nghĩ gì?" "A?

Kỳ Lân Sư Tổ...

ơ không đúng, Sư phụ, ta đang nghĩ... ngài bá khí quá đi mất!

Ta rất ngưỡng mộ, ta cũng muốn tu hành thật tốt, ta rất sùng bái." Nhưng điều khiến Diệp Thần không ngờ là, Trương Khởi Lân nghe hắn nói xong câu này, đột nhiên trên mặt lại lần nữa lộ ra nụ cười.

Những người bên dưới lại một lần nữa ngất xỉu.

Thế giới này thật sự điên rồi!

Cây sắt ngàn năm ngàn năm, nở hoa rồi!

Kỳ Lân Sư Tổ mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện nụ cười, hôm nay lại cười điên loạn.

Nhân thiết đâu?

Thế giới này thật sự điên rồi sao?

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần khẽ nói.

“Trong lòng ta. sự bá khí của ta bây giờ còn không bằng một phần mười của ngươi ngày xưa.” Diệp Thần: .....

Trong đầu Diệp Thần một trận cuồng phong bão tố, hắn cũng không biết Trương Khởi Lân nói rốt cuộc là ý gì.

Ngay lúc này, Trương Khởi Lân đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy cánh tay Diệp Thần, sau đó khẽ nói một câu.

“A Thần, chúng ta về nhà!” Trương Khởi Lân vừa dứt lời, dẫn theo Diệp Thần bay vút lên trời!

“A... cao quá, Kỳ Lân Sư phụ...

Kỳ Lân ca ca...

Chương 345

bay cao quá!" Vân Thâm Bất Tri Xứ, trên quảng trường phía trước toàn bộ đại điện.

Gia chủ Lam Sơn dẫn theo hàng vạn đệ tử, dù cho Kỳ Lân Sư Tổ đã rời đi trọn một khắc, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng.

Ngày hôm nay thật sự quá điên rồ!

Đặc biệt là khoảnh khắc vừa rồi!

Mấy ngàn năm nay, toàn bộ quán tính tư duy của Vân Thâm Bất Tri Xứ, hoàn toàn bị phá vỡ.

Kỳ Lân Sư Tổ thường xuyên không ra khỏi nhà, có khi mười năm, hai mươi năm, thậm chí có một số đệ tử từ khi nhập sơn môn cho đến khi chết đi sau trăm năm, cũng chưa từng gặp mặt Kỳ Lân Sư Tổ một lần.

Và bây giờ!

Sau khi đệ tử mới Diệp Thần này đến Vân Thâm Bất Tri Xứ, Kỳ Lân Sư Thúc lại đích thân từ tĩnh thất chạy ra, sau đó thu hắn làm đồ đệ.

Trong sách giáo khoa của Vân Thâm Bất Tri Xứ từ lâu đã ghi chép, muốn luyện tốt tất cả pháp môn tu tiên của Vân Thâm Bất Tri Xứ, thì phải noi gương Kỳ Lân Sư Thúc, không nói cười, lạnh lùng tuyệt tình.

Chỉ có như vậy mới có thể dồn hết tâm tư vào việc tu hành.

Nhưng hôm nay, tất cả nhận thức của họ lại bị lật đổ, ngay cả cuốn sách giáo khoa Vân Thâm Bất Tri Xứ này, cũng bị lật đổ.

Ngay lúc vừa rồi, trong vòng mấy phút ngắn ngủi.

Hầu hết tất cả mọi người đều đã nhìn thấy Kỳ Lân Sư Thúc liên tục cười mấy lần.

Nụ cười này không chỉ khiến mấy ngàn nữ đệ tử phía trước đại điện, mà ngay cả trái tim của hàng vạn nam đệ tử cũng chợt như bị tan chảy.

Trên đời lại có nam tử khiến người ta thần vọng đến vậy! .....

Tĩnh thất của Vân Thâm Bất Tri Xứ, vốn dĩ chỉ là một căn phòng yên tĩnh, là nơi Lam Trạm Tổ sư ngày xưa sinh hoạt và nghỉ ngơi.

Truyền thuyết vạn năm trước Lam Trạm Tổ sư và Ngụy Anh Tổ sư đã ở đây rất lâu.

Sau này toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ dần dần mở rộng tĩnh thất này, xung quanh trồng đầy những rừng trúc lớn nhỏ, bao bọc toàn bộ tĩnh thất.

Bên cạnh còn xây một con sông nhỏ, con sông trong xanh này chảy thẳng đến thác nước lớn dưới chân núi.

Và Trương Khởi Lân thì vẫn luôn ở trong tĩnh thất này.

Diệp Thần vì đoạn ký ức trước đây của mình hoàn toàn bị đứt đoạn, nên lúc này trong lòng hắn đã chấn động đến cực điểm.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày mình có thể cưỡi mây đạp gió.

Lần này bị Trương Khởi Lân trực tiếp từ quảng trường, dẫn theo từ trên trời bay lên, đến tĩnh thất, trong lòng hắn đã chấn động đến không thể tả.

Trên Địa cầu, bay lượn chỉ là đặc quyền riêng của loài chim mà thôi, đối với con người mà nói, đó căn bản là điều không thể.

Nhưng lúc này, nhìn Kỳ Lân Sư Tổ bên cạnh khi bay lượn lại an

an tĩnh tĩnh như Tiên nhân, căn bản không cần làm bất kỳ động tác nào, chỉ là đạp mây nhẹ nhàng mà di chuyển.

Điều này khiến Diệp Thần thật sự vô cùng ngưỡng mộ!

Hắn trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, ta nhất định phải luyện công pháp này đến Thượng Tiên cảnh giới, cho dù không đạt được Thượng Tiên, ta cũng phải nắm lấy thời gian học được cách bay lượn, điều này đơn giản là quá ngầu rồi!

Chớp mắt một cái, hai người đã đến trước tĩnh thất.

Diệp Thần từ trên không trung hạ xuống, sắc mặt hơi tái đi.

Hắn thở hổn hển, trên vầng trán tuấn mỹ lấm tấm những giọt mồ hôi nhàn nhạt.

Diệp Thần đưa tay áo ra muốn lau mồ hôi, không ngờ, tay hắn chợt bị Trương Khởi Lân nắm lấy.

Trương Khởi Lân từ trong ngực mình lấy ra một chiếc khăn tay, khẽ lau những giọt mồ hôi trên trán Diệp Thần.

"Sư phụ.

Chuyện này..." "A Thần, vừa rồi ở đó, ta không tiện nói, bây giờ ta nói lại cho ngươi nghe, ngươi đừng gọi ta là sư phụ.

Huống hồ quan hệ của chúng ta cũng không phải là quan hệ sư đồ." Diệp Thần ngẩn ra một chút, vô cùng nghi hoặc.

Vừa rồi Trương Khởi Lân rõ ràng nói muốn thu hắn làm đồ đệ, sao bây giờ lại không cho hắn xưng hô sư phụ, vậy phải làm sao đây?

Chẳng lẽ Kỳ Lân Sư Tổ hối hận rồi sao?

"A Thần, ngươi đừng hiểu lầm.

Trước mặt người ngoài ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, ngươi có thể gọi

ta là sư phụ, ngươi chính là đồ đệ của ta.

Cũng là trưởng bối của tất cả đệ tử bên dưới Vân Thâm Bất Tri Xứ này, ta cũng sẽ dạy ngươi pháp tu hành tu tiên, nhưng ở trong tĩnh thất này, sau này ngươi đừng gọi ta là sư phụ, gọi tên ta là được." "Hoặc, gọi Muộn Du Bình cũng được, ừm, cũng có thể là Tiểu Du Bình." "Hoặc, giống như vừa rồi ngươi căng thẳng trên trời, gọi ta là Kỳ Lân ca ca cũng được." Diệp Thần: .....

Diệp Thần thụ sủng nhược kinh, hắn vừa định quỳ xuống hành lễ bái tạ.

Kết quả cánh tay lại một lần nữa bị Trương Khởi Lân nắm lấy.

"A Thần, ngàn vạn lần đừng quỳ ta!

Ngươi muốn quỳ xuống, vậy ta cũng phải quỳ xuống vái lại ngươi, chúng ta hai người là bình đẳng.

Vĩnh sinh vĩnh thế đều là như vậy!" "Ồ!" Diệp Thần tuy trong lòng tràn đầy dấu hỏi, nhưng hắn vẫn đứng lên.

Hắn thầm nghĩ, Kỳ Lân Sư Tổ này để mình gọi y là ca ca, tuy hơi chấn động, nhưng cũng tạm thời có thể lý giải.

Nhưng!

Cái Muộn Du Bình này là tình huống gì?

Hắn thầm nghĩ: "Muộn...

Du...

Bình?

Tiểu Du Bình?" Diệp Thần ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Lân ánh mắt như nước, tiên khí phiêu phiêu, trong lòng hắn càng thêm khó hiểu.

Một nam tử tuyệt mỹ như vậy, làm sao có thể liên hệ với Muộn Du Bình chứ?

“Vậy ta cứ luân phiên gọi nhé, Sư phụ...

Kỳ Lân...

Kỳ Lân ca...

Kỳ Lân ca ca.” Trương Khởi Lân một chút cũng không giận, ngược lại khóe miệng cười càng tươi hơn.

Diệp Thần hơi bạo dạn hơn một chút.

“Sư phụ...

Kỳ Lân ca ca, vì sao ngài lại đẹp trai tuấn mỹ đến vậy?

Khi ta ở nhân gian, bao gồm cả ở Vân Mộng Giang thị chúng ta, ta đều có danh xưng mỹ nam số một, không ngờ so với ngài, lại bị lu mờ đi.” Trương Khởi Lân khẽ cười nói.

“A Thần.

Kỳ thực ngươi sinh ra còn đẹp hơn ta rất nhiều, chỉ là lúc này cảnh giới của ngươi quá thấp, chỉ là Tri Vi Nhất Trọng Cảnh Giới, trên người ngươi thiếu đi một loại cảm giác siêu phàm thoát tục, phiêu dật của Tiên nhân.

Đợi đến khi ngươi nhập vào cảnh giới Tiên nhân, ngươi sẽ phát hiện, khí chất của ngươi sẽ lập tức trở nên vô song, đến lúc đó ta đứng trước mặt ngươi cũng sẽ bị lu mờ!” Diệp Thần ngẩn ra, trong lòng dâng lên một sự dịu dàng khác lạ.

Hắn nhìn thấy trên bàn đá đặt một cây cổ cầm màu đen, tuy là màu đen, nhưng lại có ánh sáng đẹp đẽ!

“Kỳ Lân ca ca, cây cầm này đẹp quá.” “Đây gọi là Vấn Linh Cầm, năm xưa Lam Trạm Tổ sư để lại.

Vấn Linh Cầm không chỉ có thể khống chế linh hồn thi thể, mà còn có thể dựa vào linh hồn để tìm kiếm vạn vật chúng sinh." Diệp Thần chợt giật mình!

Trong khoảng thời gian dài hắn hôn mê đó, thường xuyên trong mơ xuất hiện một nam tử tuấn mỹ áo trắng như tuyết, đầu đeo mạt ngạch.

Chẳng lẽ thật sự là?

Kỳ Lân Sư Tổ?

"Kỳ Lân ca ca, có phải ngươi đã từng dùng cầm tìm ta không?" Trương Khởi Lân ánh mắt dịu dàng, khẽ ngồi xuống bên đàn.

"Ta đã đàn khúc Vấn Linh tìm ngươi.

Mỗi ngày sáng sớm và tối mỗi lần một khúc!

Mấy ngàn năm nay, ngày qua ngày, tháng qua tháng!

Năm qua năm!

Chưa từng gián đoạn một ngày!" "Ta từng Vấn Linh chim chóc tinh linh, Vấn Linh tiên hạc yêu hồ!" "Ta từng Vấn Linh tiên hoa linh thảo, Vấn Linh ức vạn phù du!" "Than ôi, chúng nó đều không tìm được ngươi cho ta." Trong một khoảnh khắc!

Diệp Thần trong lòng, vô cùng cảm động!

Mấy ngàn năm!

Mấy ngàn năm a!

Trương Khởi Lân đưa tay ra, khẽ kéo tay áo Diệp Thần.

"A Thần, đi theo ta, ta dẫn ngươi thưởng thức một bảo vật của Vân Thâm Bất Tri Xứ!" "Kỳ Lân sư phụ, người nói muốn dẫn ta đi xem thứ gì hay ho vậy?" Trương Khởi Lân chợt dừng lại, quay người,

nhìn Diệp Thần với vẻ mặt tuấn mỹ vô cùng, tĩnh lặng, y khẽ nói: “A Thần, ta vừa nói với ngươi rồi, sau này không có người ngoài thì không được gọi ta là sư phụ.” “Ồ, ta suýt quên mất, Kỳ Lân ca ca.” Diệp Thần đi theo sau Trương Khởi Lân, tiến sâu vào tĩnh thất.

Căn đình viện này thật yên tĩnh.

Mặc dù đã đến mùa xuân vạn vật phục sinh, nhưng xung quanh đình viện lại không nghe thấy tiếng chim chóc hay côn trùng ồn ào.

“Kỳ Lân ca ca, rốt cuộc người dẫn ta đi tìm cái gì vậy?” “Đi theo ta thì biết.” Trương Khởi Lân đi thẳng vào căn phòng trong cùng, y đến bên một bức tường.

Trương Khởi Lân đưa tay sờ lên bức tường, tìm thấy hai lỗ nhỏ.

Ngón trỏ và ngón giữa của tay phải y lập tức cắm vào hai lỗ.

Diệp Thần chợt ngây người.

Hắn nhìn chằm chằm vào động tác này, cảm giác quen thuộc đến lạ.

Ngay khoảnh khắc tay Trương Khởi Lân cắm vào lỗ đá.

“Rắc rắc!

Oong long long!” Một tiếng vang lên, một cánh cửa đá phía trước chợt mở ra.

Trương Khởi Lân quay đầu lại gọi một tiếng: “A Thần, đi theo ta.” Diệp Thần “ồ” một tiếng, vội vàng đi theo sau.

Hắn đến chỗ hai lỗ nhỏ, đưa tay phải ra, thò vào thử một chút.

Bức tường đá này cứng vô cùng, dường như còn cứng hơn đá bình thường.

Hắn không thể hiểu nổi, Kỳ Lân sư tổ này cho dù là Thượng Tiên,

sao hai ngón tay yếu ớt kia lại có thể không dùng pháp lực mà lại lập tức thò sâu vào lỗ đá như vậy.

Diệp Thần vừa bước vào, lập tức kích động đến mức không nói nên lời, trong động này chất đầy vàng!

Ngay cả hành lang bên trong cũng dần được làm bằng vàng.

Mắt Diệp Thần sáng rực, điên cuồng chạy vào.

"Kỳ Lân ca ca, sao ở đây nhiều vàng vậy?

Tuyệt vời quá đi!" Diệp Thần vội vàng chạy tới, lật qua lật lại trong một đống châu báu.

Hắn đang tìm kiếm một số viên ngọc trai hoặc kim cương nhỏ gọn, dễ mang theo và cực kỳ quý giá.

Hắn lại không hề nhận ra Trương Khởi Lân đang đứng cách đó mười mấy mét, mỉm cười nhìn hắn.

Lúc này, Trương Khởi Lân khẽ cười thầm trong lòng.

Quả nhiên!

Mặc dù Trụ Tử khi từ sơn động rơi xuống có thể bị tiên khí ảnh hưởng mà mất trí nhớ, nhưng bản tính của hắn vẫn không hề thay đổi.

Trụ Tử vẫn là Trụ Tử ngày nào!

Trương Khởi Lân không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Diệp Thần ngượng ngùng ngẩng đầu lên: "Kỳ Lân ca ca, ta chỉ là giúp người đếm số lượng châu báu vàng bạc ở đây thôi, chỉ là nhiều quá, ta nhất thời chưa ra được." "Ồ?

Đếm số à, vậy ngươi vừa đếm rõ chưa?

Có bao nhiêu vàng, bao nhiêu bảo thạch?" "Ừm… số lượng này

thật sự quá nhiều, ta vẫn chưa đếm rõ.

Lần sau người giao cho ta bí quyết dùng hai ngón tay mở động đá đi, sau đó lúc nào rảnh rỗi, ta sẽ vào sơn động này giúp người đếm số tài bảo." "Kỳ Lân ca ca, người đừng hiểu lầm, ta chủ yếu lo lắng tài bảo của người lỡ một ngày nào đó bị mất thì không hay." "Mất thì mất, những tài bảo này đối với ta chỉ là vật ngoài thân." "Thật sao, Kỳ Lân ca ca, vậy chẳng phải những người khác có thể tùy tiện lấy sao?" "Đương nhiên không phải rồi, thế gian này, trừ ngươi ra có thể tùy tiện lấy, bất kỳ ai khác cũng không được!" Diệp Thần đột nhiên cảm thấy ấm áp trong lòng một cách khó hiểu.

Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Lân một cái, ánh mắt dịu dàng đó dường như rất quen thuộc.

"Kỳ Lân ca ca, tại sao ở đây lại có nhiều vàng bạc châu báu như vậy?" "Những năm đó, ta vẫn luôn đi tìm một người, mỗi khi đến một nơi, ta đều nghĩ đến việc người đó thích vàng bạc châu báu!

Ta liền thu thập một ít!

Không ngờ, mấy ngàn năm trôi qua, lại có nhiều đến vậy." Trương Khởi Lân nói đến đây, rồi tiếp tục nói: "Người mà ta tìm, chính là ngươi đó, A Thần!" Diệp Thần tuy không hiểu vì sao, nhưng trong lòng lại rất cảm động.

"Kỳ Lân ca, những vàng bạc châu báu này quả thực quá quý giá!

Người dẫn ta đến đây xem bảo bối này, ta vô cùng thích." "A Thần, những thứ này đương nhiên không phải quý giá nhất, bên trong đây có một thứ ta đã cất giữ rất lâu, vẫn luôn đợi ngươi đến uống." "Còn có thứ như vậy, vẫn luôn đợi ta đến uống?" "Đương nhiên rồi, ngàn năm nay, ta vẫn luôn tìm ngươi, tìm rất lâu, rất lâu.

Ta chạy khắp thế giới này, rất nhiều đại gia tộc ta đều đã đến,

thậm chí là Vân Mộng Giang thị của các ngươi ta cũng đã đến, có lẽ khi ta đến, ngươi đang ngủ say, nên không nhìn thấy ngươi." Diệp Thần kinh ngạc không thôi, hắn hoàn toàn không ngờ, Kỳ Lân sư tổ lại vì hắn mà đã đi khắp ngũ hồ tứ hải.

Diệp Thần thầm nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ trước đây hắn và Kỳ Lân sư tổ có mối quan hệ tốt đến vậy sao?

Ngay lúc này, hắn chợt nghĩ, nếu có thể có mối quan hệ tốt đẹp với một nam tử thanh lệ vô cùng như vậy, dường như cũng là một đại hạnh phúc trong đời người!

Diệp Thần lén nhìn Kỳ Lân sư tổ một cái.

Một nam tử hoàn mỹ vô song biết bao!

Mắt tựa thanh phong minh nguyệt, dung nhan thắng cả nữ tử tuyệt thế, thân mang tiên khí lượn lờ!

"A Thần, ngươi đang nghĩ gì vậy?" "À, ta không nghĩ gì cả!

Kỳ Lân ca ca, đồ vật ở đâu vậy?" "Ngay đây, ngươi xem!" Diệp Thần chạy lại xem.

Kỳ lạ là, trước mắt hắn ngoài một cái ao nước ra, không có gì cả, trong ao này có một hồ nước phun trào, chảy ra dòng suối trong mát lạnh.

"Kỳ Lân ca, người nói là dòng suối này sao?" Trương Khởi Lân khẽ cười, nói: "A Thần, dòng suối này vô cùng trong mát sảng khoái." Diệp Thần thò tay vào nước ao, lập tức một luồng khí lạnh đậm đặc từ tay hắn dường như thấm vào, như muốn đóng băng tâm can.

Chương 346

Diệp Thần vội rụt tay về.

"Sao nước này lạnh thế!" "Đương nhiên là lạnh rồi, ta chính là chọn hàn trì này, như vậy mới tiện cất giữ đồ vật!" Trương Khởi Lân đứng bên bờ, tay phải từ từ nâng lên, khẽ chỉ vào ao, chỉ thấy một đạo pháp thuật lập tức thấm vào nước ao.

Chỉ thấy, trong ao nước, một hũ rượu màu đen chợt bay ra.

Khoảnh khắc hũ rượu bay ra, cả sơn động lập tức tràn ngập một mùi hương thanh khiết.

Mùi hương này khiến Diệp Thần say đắm không thôi!

"Thơm thật!

Kỳ Lân ca ca, thơm quá!" Diệp Thần vội nhìn về phía hũ rượu, chỉ thấy trên đó khắc ba chữ lớn: Thiên Tử Tiếu!

Cả Vân Thâm Bất Tri Xứ, tất cả các nơi.

Từ giảng đường, cho đến bên hồ tu luyện võ công, cạnh thác nước.

Thông thường, khi màn đêm buông xuống, mọi nơi đều trở nên yên tĩnh, mọi người đều rất ăn ý trở về phòng nghỉ ngơi, hoặc lặng lẽ đọc sách dưới ánh đèn dầu.

Nhưng!

Tất cả những điều này đều có một điểm chung, đó là tuyệt đối không được phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bởi vì toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, Kỳ Lân sư tổ chí cao vô thượng, mỗi khi màn đêm buông xuống, y đều không thắp đèn, sau khi

tấu một khúc Vấn Linh Khúc, y đều đi ngủ rất sớm.

Thói quen này đã được duy trì hàng ngàn năm.

Và trong mấy ngàn năm đó, toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, mọi người đã hình thành thói quen.

Thậm chí chuyện này còn được viết vào gia quy của Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Chỉ cần màn đêm buông xuống, không được phát ra một chút âm thanh nào, để tránh ảnh hưởng đến giấc ngủ của Kỳ Lân sư tổ.

Tuy nhiên, ngày hôm nay, tất cả các quy tắc đã thực sự bị phá vỡ.

Trên đỉnh núi cao nhất của Vân Thâm Bất Tri Xứ, tĩnh thất vốn dĩ không bao giờ thắp đèn, hôm nay lại kỳ diệu thắp lên mấy cây nến.

Đặc biệt là bên cạnh bàn đá trước núi tĩnh thất, thắp một cây nến rất to và sáng.

Cây nến này chiếu sáng cả đình viện hơi sáng lên.

Rất nhiều đệ tử dưới núi đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đồng loạt chạy ra nhìn về hướng tĩnh thất.

"Các ngươi mau nhìn, thật là mặt trời mọc đằng Tây rồi, Kỳ Lân sư tổ, tại sao trong sân lại thắp nến?" "Không chỉ trong sân thắp nến, các ngươi nhìn căn phòng đằng kia cũng thắp nến kìa.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Chẳng lẽ là vị đệ tử Diệp Thần mà Kỳ Lân sư tổ mới thu hôm nay?

Ồ, phải gọi là Diệp Thần sư thúc.

Diệp Thần sư thúc ấy mà không biết quy tắc, chắc là hắn thắp." "Các ngươi nói, Diệp Thần sư thúc ấy thật sự không biết quy tắc, chọc giận Kỳ Lân sư tổ, có bị trừng phạt không nhỉ?" "Hai người các ngươi cảnh giới quá thấp, chỉ cần đạt đến Nhập Linh cảnh giới là có

thể nhìn rõ, lúc này hai người đang ngồi cạnh bàn đá trên núi đó." Nghe đệ tử có tu vi cao hơn nói xong câu này, tất cả các đệ tử xung quanh đều kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

"Ngồi cạnh bàn đá, hai người còn thắp nến.

Trời ơi!

Ngàn vạn năm qua là lần đầu tiên, rốt cuộc là cách làm gì vậy!

Vị tân đệ tử Diệp Thần sư thúc này rốt cuộc là ai vậy?" Cùng lúc đó, Ngụy Đại Niên trưởng lão và Lam Sơn gia chủ, người có tu vi đạt đến Cửu Trọng Tán Tiên cảnh giới.

Lúc này, họ đang đứng giữa quảng trường Thần Luyện, họ từ xa nhìn về hướng tĩnh thất của Kỳ Lân sư tổ.

Cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

"Lam Sơn gia chủ.

Ta từ ba tuổi đã vào Vân Thâm Bất Tri Xứ, đến nay đã gần 200 năm, ta tổng cộng gặp sư tổ ba lần, nhưng cả ba lần đó, ta chưa từng thấy y uống rượu." Lam Sơn gia chủ nhíu mày, khẽ nói: "Không chỉ ngươi.

Ta đã làm gia chủ Vân Thâm Bất Tri Xứ gần bốn trăm năm.

Ta cũng chưa từng thấy sư tổ y uống rượu.

Hơn nữa lại còn uống Thiên Tử Tiếu có nồng độ rất cao của Cô Tô Lam thị chúng ta!" Vừa dứt lời, Lam Sơn dường như chợt nhớ ra điều gì, chợt hiểu ra vỗ đùi một cái.

"Ta biết rồi, ta cứ nghĩ rằng ngàn năm trước, đệ tử phụ trách hầm rượu của chúng ta đến bẩm báo rằng.

Trong hầm rượu Cô Tô Lam thị, mấy trăm hũ Thiên Tử Tiếu được cất giữ mấy ngàn năm đều biến mất, lúc đó ta còn nghĩ, rất có thể là

do thời gian quá lâu, vật chứa Thiên Tử Tiếu đã hỏng, bây giờ xem ra chắc là sư tổ đã lấy đi rồi." Ngụy Đại Niên kinh ngạc nói: "Gia chủ, ngài nói sư tổ đã chuẩn bị rượu từ rất sớm sao?

Chẳng lẽ y đã dự đoán được Diệp Thần này sẽ đến Vân Thâm Bất Tri Xứ của chúng ta?

Hay nói cách khác, y vẫn luôn đợi Diệp Thần này?" Gia chủ Lam Sơn hít một hơi sâu nói.

"Chuyện này ta thật sự không rõ lắm, nhưng theo ánh mắt của sư tổ lúc đó, y hẳn đã quen biết Diệp Thần này từ rất sớm, không biết Diệp Thần này rốt cuộc có thân phận gì?

Hy vọng có thể mang lại may mắn cho Cô Tô Lam thị chúng ta!" "Đúng vậy, gia chủ, hy vọng có thể mang lại may mắn cho Cô Tô Lam thị chúng ta, chúc chúng ta sớm ngày mở ra Cô Tô Thiên Mộ!

Từ đó có thể học được pháp thành thần của tiên nhân, tốt nhất là có thể tìm được Ngụy Anh tổ sư và Lam Trạm tổ sư của chúng ta, hoặc có lẽ còn tìm được vị tổ sư có pháp thuật cao cường hơn trong truyền thuyết cũng không chừng." Lam Sơn gật đầu, nói: "Đúng vậy!

Vị tổ sư trong truyền thuyết.

Mặc dù từng là sư muội của Lam Trạm tổ sư, nhưng nàng có thiên phú cực mạnh, từ rất sớm đã tu luyện thành Cửu Trọng Thượng Tiên.

Nghe nói sau này nàng gặp được người hữu duyên của mình, chỉ sau một đêm, lại trực tiếp đột phá thành thần.

Người như vậy, thật sự là có thể gặp mà không thể cầu!"… Lúc này, trong tĩnh viện tràn ngập tiên khí, giữa sân tĩnh thất.

Trước bàn đá phía trước nhất, có hai nam tử dung nhan tuấn mỹ, cử thế vô song đang ngồi.

Hai người họ mỗi người bên cạnh đều đặt một hũ Thiên Tử Tiếu.

Hai người thỉnh thoảng lại nâng hũ rượu chạm vào nhau, rồi sau đó uống cạn.

"Kỳ Lân ca, ta muốn hỏi người, vì đã từng quen biết ta, rốt cuộc ta là người như thế nào?" Trương Khởi Lân gật đầu.

"Ta quen biết ngươi, ngươi là một người…" Trương Khởi Lân nhớ lại đủ thứ chuyện đã qua, Trụ Tử mỗi lần khi y gặp nguy hiểm, đều xông pha chắn trước mặt y.

Trương Khởi Lân nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu, mắt y hơi ửng đỏ.

Y suy nghĩ một lát, rồi khẽ nói với Diệp Thần: "Ngươi là một người cực kỳ tốt… một người cực kỳ tốt!" "Lời đánh giá này có vẻ hơi cao rồi.

Ta bây giờ pháp lực chỉ mới cảnh giới Trúc Cơ tầng một, sao có thể được coi là người cực kỳ tốt?" Trương Khởi Lân lắc đầu.

"Ngươi trước đây không phải như vậy.

Ngươi cùng ta đến thế giới này, có lẽ do ảnh hưởng của một yếu tố nào đó, mà mất trí nhớ rồi chăng." "Vậy… Kỳ Lân ca, người có thể kể một chút được không?

Chuyện của ta, và chuyện của ta với người." Trương Khởi Lân im lặng một lát, sau một hồi, y nâng hũ rượu lên uống một ngụm thật mạnh, rồi khẽ nói: "A Thần, chi bằng sau này ngươi từ từ nhớ lại, ta nói ra dường như không tốt lắm.

Hơn nữa đã là trời cao an bài, ngươi trong lúc này cần phải mất trí nhớ, vậy cứ mất trí nhớ như vậy đi, dù sao kết quả hiện tại có thể tìm thấy ngươi ở thế giới này, ta đã cảm thấy rất tốt rồi." Diệp Thần cầm hũ rượu lên uống một ngụm, không ngờ lại cạn.

Hắn cười nói với Trương Khởi Lân: “Ca ca, Thiên Tử Tiếu, chia cho ta một ít được không?” “Ta vốn dĩ luôn nghĩ Trương Khởi Lân ta là người bị trời cao nguyền rủa, cả Trương thị gia tộc của ta đều vô cùng đau khổ, gặp vận rủi.

Nhưng ta cũng không ngờ, khi đến thế giới này, ta lại trở thành sư tổ được tất cả mọi người ở Vân Thâm Bất Tri Xứ kính trọng, mặc dù tất cả những điều này đối với ta, cũng có rất nhiều điều bí ẩn, ta cũng không thật sự rõ ràng.” “Vậy Kỳ Lân ca ca, nếu những khúc mắc này muốn giải đáp, chúng ta phải làm thế nào để tìm ra đáp án?” “Tất cả các đáp án đều chỉ cùng hướng về một nơi, đó chính là Cô Tô Thiên Mộ.” “Muốn đến Cô Tô Thiên Mộ?

Vậy chúng ta có thể đi ngay bây giờ không?” Trương Khởi Lân lắc đầu.

“Cô Tô Thiên Mộ không đơn giản như vậy, nếu ngươi muốn đến đó, ít nhất cảnh giới của ngươi cũng phải đạt đến Thượng Tiên cảnh giới mới được.

Nếu không thì ngay cả cánh cửa Cô Tô Thiên Mộ cũng không vào được.” Diệp Thần chợt kinh ngạc.

“Thượng Tiên cảnh giới?

Vậy thì phải lợi hại đến mức nào chứ!” Hiện giờ Diệp Thần mới chỉ ở cảnh giới Trúc Cơ tầng một, muốn đạt đến Thượng Tiên cảnh giới.

Trời ơi!

Trương Khởi Lân tiếp tục nói: “Không chỉ tu vi phải đạt đến Thượng Tiên cảnh giới.

Ngay cả các loại năng lực thám hiểm mộ cổ của ngươi cũng phải được nâng cao toàn diện.

Nếu không thì, khi vào Cô Tô Thiên Mộ, rất có thể ngay cả vài phút, vài giây cũng không sống nổi." Diệp Thần thầm nghĩ: Cô Tô Thiên Mộ này rốt cuộc là một sự tồn tại như thế nào, lại khiến nhiều người phải sợ hãi đến vậy!

Hơn nữa còn khiến cả Cô Tô Lam thị của Vân Thâm Bất Tri Xứ coi việc thám hiểm Cô Tô Thiên Mộ là mục tiêu của cả gia tộc.

"A Thần, từ ngày mai, ngươi vào học ở học đường Vân Thâm Bất Tri Xứ của chúng ta.

Vừa học pháp tu tiên, vừa học thuật thám hiểm mộ cổ." "Đi học ư?

Kỳ Lân ca ca, người lợi hại như vậy, trực tiếp dạy ta không phải tốt hơn sao.

Tại sao lại bắt ta phải xuống núi học tập?" "A Thần, rất nhiều công pháp trong cơ thể ta đều đến từ Lục Đại Thiên Châu.

Pháp môn tu hành như vậy không thích hợp với ngươi.

Vì vậy, ngươi cần phải học tập cùng với các đệ tử khác trong học đường dưới núi." "Vậy Kỳ Lân ca, người có xuống giảng bài không?" Trương Khởi Lân khẽ lắc đầu.

"A Thần, ta chưa từng xuống giảng bài." Diệp Thần suy nghĩ một chút, Kỳ Lân sư tổ đã là Thượng Tiên cảnh giới tam trọng.

Điều này trên cả đại lục này, y đều thuộc về nhóm người đỉnh cao nhất.

Còn giáo viên giảng bài ở học đường phía dưới, thường là trưởng lão, Kỳ Lân sư tổ chắc chắn sẽ không đi.

Diệp Thần nhớ lại khi còn ở Trái Đất, hắn thường xuyên thấy giáo viên giảng bài trên lớp.

Giáo viên đứng trên bục giảng và hình ảnh họ trong cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Không biết vì sao, trong lòng Diệp Thần lại đặc biệt muốn nhìn thấy Trương Khởi Lân khi giảng bài trên bục giảng.

Diệp Thần giả vờ thất vọng nói: "Ta còn tưởng Kỳ Lân ca ca người sẽ xuống lớp giảng bài chứ.

Đáng tiếc là người không đi." Trương Khởi Lân uống một ngụm rượu, dịu dàng nhìn Diệp Thần.

"A Thần, nếu ngươi muốn ta xuống giảng bài, vậy ta cũng có thể đi." "Thật sao?" "Thật!" "Kỳ Lân ca ca, hôm nay người nói trên quảng trường, một tháng sau tất cả mọi người sẽ vào Hàn Đàm thám hiểm, Hàn Đàm đó rốt cuộc là nơi nào vậy?" "Hàn Đàm đó là nơi Ngụy Anh tổ sư năm xưa sao chép gia huấn.

Cũng là nơi Lam Trạm tổ sư năm xưa từng diện bích tư quá.

Trong động phủ Hàn Đàm này, có rất nhiều pháp môn và tâm đắc tu luyện.

Điều đặc biệt quan trọng là, bên trong có một khúc thần khúc đã thất truyền, Vong Tiện Khúc." Diệp Thần thầm nghĩ, cho dù có hệ thống không ngừng tu luyện gia thành, nhưng bản thân hắn cũng phải cố gắng tu luyện nhanh nhất có thể, tranh thủ để cảnh giới của mình có thể tiến bộ một ngày ngàn dặm.

"Kỳ Lân ca ca, ta cũng muốn tham gia cuộc thử luyện Hàn Đàm này." "Không được!" Trương Khởi Lân không nghĩ ngợi gì, trực tiếp từ chối.

"Sao lại không được?

Ta chính là muốn đi tham gia.

Ta muốn vào trong đó xem pháp tu luyện tâm đắc mà hai vị tổ sư để lại.” Trương Khởi Lân nhíu mày.

“Trong Hàn Đàm này vô cùng lạnh lẽo, trình độ tu luyện hiện tại của ngươi quá thấp, sau khi vào rất có thể không chống đỡ nổi.” “Kỳ Lân ca ca, ta muốn tu luyện nhanh nhất có thể.

Nếu ta thật sự không chống đỡ nổi, ta sẽ gửi tín hiệu cầu cứu cho người, người đến cứu ta không phải sao.” Trương Khởi Lân mỉm cười.

Y thầm nghĩ, A Thần nói cũng có lý, khi còn ở Mộ Táng Tinh Cầu, Diệp Thần vì y mà chưa từng sống một ngày yên ổn, mỗi lần nguy hiểm xuất hiện, đều chắn trước mặt y.

Mà bây giờ y vốn dĩ muốn Diệp Thần có thể sống bình an, vui vẻ, tùy tâm sở dục ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này.

Nhưng Trương Khởi Lân lại thầm nghĩ: Diệp Thần là một người có ý chí mạnh mẽ như vậy, hắn chắc chắn rất muốn sớm ngày tu luyện thành công, để không bị nhiều đệ tử trong môn phái cười chê.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Lân gật đầu.

“Được, vậy cứ quyết định như vậy đi, nếu ngươi gặp nguy hiểm, hãy gửi tín hiệu cho ta, ta sẽ đến cứu ngươi!” Diệp Thần lập tức vui mừng khôn xiết, hắn giơ hũ Thiên Tử Tiếu lên.

“Kỳ Lân ca, cạn chén!” “Cạn chén!” Một làn gió nhẹ thổi qua, thổi tắt cây nến trên bàn, ngọn lửa lập tức run rẩy không ngừng, suýt chút nữa thì tắt hẳn.

Diệp Thần nhìn cây nến, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời, hắn khẽ nói.

“Tối nay, sao không có ánh trăng vậy?

Nếu có ánh trăng thì tốt rồi.” “A Thần, tại sao ngươi lại thích ánh

trăng đến vậy?" Diệp Thần lắc đầu.

"Ừm… không nói rõ được nguyên nhân cụ thể, dù sao thì ta cứ cảm thấy ánh trăng này dường như rất quan trọng đối với ta.

Luôn cảm thấy từng có rất nhiều chuyện đã xảy ra dưới ánh trăng này." Diệp Thần vừa nói lời này, suy nghĩ của Trương Khởi Lân lập tức bị kéo về quá khứ.

Không biết từ bao giờ, dưới ánh trăng đó, y và Trụ Tử ngồi trước cửa đại phật tự, vừa ăn thịt nướng, uống rượu nhạt, vừa đối mặt với 500 thích khách sát thủ đang ập đến.

Đêm tối gió lớn giết người!

Lần đó, họ đã biến nguy thành an, sinh tử có nhau.

Lại không biết từ bao giờ, dưới tháp vong linh, sinh mệnh chỉ mành treo chuông, gặp phải ám sát và bị người khổng lồ u nhọt truy sát, sau khi thoát ra.

Họ ngồi trên tảng đá lớn đầy đom đóm.

Hàng ngàn đom đóm khẽ chiếu sáng, tựa như ánh trăng nhàn nhạt.

Y cũng là lần đầu tiên phát hiện ra, hóa ra Trụ Tử lại tuấn mỹ đến vậy.

Sau này, khi trên chiếc thuyền nhỏ đi đến mộ dưới đáy biển Atlantis, hai người đón ánh trăng.

Trương Khởi Lân dựa vào thuyền ngồi, Diệp Thần khẽ tựa vào bên cạnh y.

Hai người vừa đùa giỡn, vừa cười nói về tương lai.

Sau đó nữa, lại trên tảng đá lớn ở rìa sa mạc Tây Hải, dưới ánh trăng, họ vừa trò chuyện, vừa đón gió nhẹ chìm vào giấc ngủ sâu.

Tất cả mọi thứ này, dường như mới chỉ trải qua ngày hôm qua.

Tuy nhiên, lúc này đây, Diệp Thần đã mất đi ký ức, nhưng trong lòng hắn lại không mất đi cảm giác tốt đẹp về ánh trăng.

Trương Khởi Lân đứng dậy, nhìn lên bầu trời, nơi những đám mây dày đặc che khuất mặt trăng.

Y lập tức đưa tay vào trong căn nhà của mình.

Trong khoảnh khắc, một thanh Hắc Kim Cổ Đao màu đen chợt bay ra.

"Phanh" một tiếng.

Trương Khởi Lân nắm chặt nó trong tay, rồi hướng lên bầu trời chém mạnh một nhát, một luồng đao quang màu trắng khổng lồ, lập tức chém thẳng vào đám mây đó.

Chém thẳng vào tầng mây.

Chỉ nghe "oong long long" một tiếng, toàn bộ tầng mây dày đặc, bị luồng đao khí khổng lồ mà Trương Khởi Lân chém ra, trực tiếp chém làm đôi!

Chưa đầy ba giây, đám mây đen kịt vừa che khuất mặt trăng lập tức tan biến không còn dấu vết.

Giây tiếp theo.

Chương 347

Ánh trăng sáng dịu như nước từ trên trời đổ xuống.

Lập tức bao phủ tràn ngập khắp Vân Thâm Bất Tri Xứ trúc lâm tĩnh viện yên tĩnh và thanh bình này.

Diệp Thần kinh ngạc đến mức không thể tin được.

Hắn nhìn mặt trăng trên trời, rồi lại nhìn Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Khởi Lân.

Hắn giơ tay lên, giơ ngón cái tán thưởng một tiếng.

"Kỳ Lân ca ca, người thật tuyệt vời!

Chiêu này của người là chiêu thức gì vậy?

Sao lại bá đạo đến thế?" "A Thần, trong cơ thể ta vốn dĩ có Lục Đại Thiên Châu.

Sau khi đến thế giới Vân Thâm Bất Tri Xứ này, ta đã có sự dung hợp quán thông sâu sắc hơn với Lục Đại Thiên Châu này, vì vậy cảnh giới cũng tiến bộ vượt bậc, đạt đến Thượng Tiên cảnh giới tam trọng." Diệp Thần nửa hiểu nửa không.

"Thiên Châu?" Hắn lẩm nhẩm một tiếng, dường như rất quen thuộc!

"A Thần, Thiên Châu này tổng cộng có chín viên, hiện tại ta chỉ có sáu viên, ta mơ hồ cảm thấy thế giới này ít nhất có hai viên Thiên Châu!" "Vậy Kỳ Lân ca ca, người nhất định sẽ có được những viên khác, đến lúc đó người sẽ có thể chẻ núi chặn sông, đoạn nhật nguyệt!

Kỳ Lân ca ca phi kinh trảm cức!" Ngày hôm đó.

Tất cả các đệ tử Vân Thâm Bất Tri Xứ, vừa thức dậy đã nghe

được hai tin tức kinh thiên động địa.

Tin tức thứ nhất: Đệ tử mới của Kỳ Lân sư tổ, Diệp Thần.

Lại không theo Kỳ Lân sư tổ học tu tiên, mà lại muốn cùng các đệ tử bình thường khác đến học đường đọc sách học tập, hơn nữa còn phải học tập một cách có hệ thống thuật thám hiểm mộ cổ.

Thuật thám hiểm mộ cổ nguy hiểm này, khiến rất nhiều đệ tử đều khó hiểu.

"Ôm một cái đùi lớn như vậy, trở thành đệ tử của sư tổ.

Diệp Thần sư thúc này rốt cuộc nghĩ gì trong lòng vậy, theo sau Kỳ Lân sư tổ học tập, kiểu gì cũng có thể trở thành một tiên nhân, hơn nữa không cần phải chịu khổ chịu mệt chứ, nếu là ta, ta sẽ chăm sóc tốt cho Kỳ Lân sư tổ.

Để y truyền thụ cho ta một số pháp môn tu tiên là được rồi." "Chủ yếu là cảnh giới lên rồi không phải là được rồi sao, Diệp Thần sư thúc lại cứ nhất quyết đi học thuật thám hiểm mộ cổ nguy hiểm nhất." "Cái này ngươi không hiểu rồi, Vân Thâm Bất Tri Xứ của chúng ta, hiện tại mọi người cả ngày liều mạng tu tiên học tập, mục đích cuối cùng không phải là muốn mở ra Cô Tô Thiên Mộ sao?" "Nếu một ngày nào đó chúng ta có thể vào được Cô Tô Thiên Mộ, vậy Vân Thâm Bất Tri Xứ, chẳng phải sẽ xưng vương xưng bá trên thế giới này sao?" "Xưng vương xưng bá những lời như vậy tuyệt đối không được nói bừa, hiện tại thế giới vừa mới ở thời bình, đừng gây ra tranh chấp." "Sợ gì!

Gia tộc Ôn thị Kỳ Sơn đó, bây giờ cũng chỉ là Thượng Tiên cảnh giới tam trọng, Kỳ Lân sư tổ của chúng ta cũng là Thượng Tiên cảnh giới tam trọng, có gì mà phải sợ?" "Mấy người các ngươi đừng ồn ào, sắp công bố tin tức tốt thứ hai rồi." "Tin tức tốt thứ hai: Từ hôm nay trở đi, Kỳ Lân sư tổ của chúng ta quyết định, mỗi ngày đều xuống

giảng bài cho các đệ tử, và giải đáp tất cả các nghi vấn trong tu hành." Tin tức này vừa công bố, lập tức mấy vạn đệ tử liền bùng nổ.

"Mấy ngàn năm rồi, ta chưa từng thấy Kỳ Lân sư tổ, y sao lần này lại muốn xuống giảng bài cho chúng ta?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Không rõ, nhưng ta cảm thấy nguyên nhân, có thể có liên quan nhất định đến Diệp Thần sư thúc." "Có liên quan gì chứ?" "Ngươi nghĩ xem, Diệp Thần sư thúc ấy muốn xuống học, nhưng Kỳ Lân sư tổ của chúng ta, y thấy Diệp Thần sư thúc xuống học, nên y cũng xuống giảng bài đó." "Ồ, ta hiểu rồi, chẳng lẽ Kỳ Lân sư tổ thật sự là đi theo Diệp Thần sư thúc xuống?" "Ừm, ta cũng cảm thấy khả năng rất lớn!" Từng có mấy ngàn, thậm chí vạn năm trước, số lượng người ở Vân Thâm Bất Tri Xứ không nhiều lắm.

Lúc đó cũng chỉ là một gia tộc Cô Tô Lam thị, cộng thêm một số đệ tử ngoại môn mà thôi.

Nhưng sau đó Lam Vong Cơ tổ sư thành thần, Ngụy Anh tổ sư thành thần.

Lại thêm cả sư muội của Lam Vong Cơ, người phụ nữ được cả đại lục gọi là truyền thuyết thành thần sau này.

Cô Tô Lam thị của Vân Thâm Bất Tri Xứ, được người thiên hạ ngưỡng mộ, lũ lượt kéo đến tu hành học tập.

Mặc dù đã nâng cao ngưỡng cửa, nhưng vẫn thu nhận đệ tử lên đến mấy vạn người.

Và tất cả các kiến trúc ban đầu của Vân Thâm Bất Tri Xứ, bao gồm cả học đường cũng đã được mở rộng gấp mấy lần.

Hiện tại học đường, chiếm gần 1/3 diện tích toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Trước đây, trong giảng đường Vân Thâm Bất Tri Xứ, cũng chỉ có một số trưởng lão nhỏ của gia tộc, những sư huynh có tu vi sâu hơn một chút, hoặc năm vị trưởng lão có địa vị tôn sùng, thậm chí là Lam Sơn gia chủ cũng thỉnh thoảng đến giảng bài.

Nhưng chưa từng nghe nói, Kỳ Lân sư tổ sẽ nguyện ý xuống giảng bài.

Mà hôm nay lại là một ngoại lệ!

Giảng đường nơi Kỳ Lân sư tổ giảng bài đầu tiên, chỉ có thể chứa khoảng 100 người.

Nhưng hôm nay!

Giảng đường này lại chật kín mấy ngàn, thậm chí vạn người.

Mọi người đều bị tin tức Kỳ Lân sư tổ giảng bài làm chấn động mà tìm đến.

Sáng 8 giờ, khi tia nắng ban mai đầu tiên chiếu rọi cả Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Trên giảng đường từ cửa sổ cũng chiếu vào những đốm sáng lấp lánh.

Ngay lúc này, cửa phòng học đột nhiên mở ra.

Toàn bộ phòng học vốn đang ồn ào chợt trở nên im phăng phắc.

Tất cả mọi người.

Bỗng nhiên đứng thẳng dậy, không chút nhúc nhích!

Từ ngoài cửa phòng học bước vào một nam tử ánh mắt thanh lãnh, một thân bạch y uyển nhược thần minh, chính là Kỳ Lân sư tổ.

Phía sau Kỳ Lân sư tổ, đi theo là đệ tử thân truyền của y, Diệp Thần.

Trương Khởi Lân đi đến bục giảng, nhìn xuống phía dưới, lại thấy chật kín gần vạn người.

Xung quanh tất cả các ghế đều chật kín người.

Trương Khởi Lân đi đến bục giảng, dùng hai tay bưng chiếc ghế rất thoải mái và đẹp đẽ trên bục giảng xuống, nhẹ nhàng đặt bên cạnh Diệp Thần.

"A Thần, ngươi cứ ngồi đây, ngồi cạnh ta, nghe giảng cho tốt." Các đệ tử: …… "Được, Kỳ Lân ca… sư phụ!" Vạn đệ tử đứng phía dưới, đều kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt.

Từ xưa đến nay, luôn là đệ tử phục vụ sư phụ, vì sư phụ dâng trà rót nước, nấu cơm, rửa bát.

Nhưng ai ngờ được?

Kỳ Lân sư tổ, là người lợi hại nhất toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, y lại tự tay bưng một chiếc ghế từ bục giảng xuống, cho Diệp Thần sư thúc.

Trời ơi!

Điều này khiến tất cả mọi người trong lòng chợt bị chấn động như vừa trải qua một trận bão lớn.

"Chào các đệ tử!" "Sư… tổ… chào!" Trương Khởi Lân vốn dĩ chỉ khẽ hỏi một tiếng, không ngờ tất cả các đệ tử dưới đài, khi hô "Sư tổ chào" lại lập tức quỳ xuống!

Cả phòng học vốn đã chật chội, kết quả là xuất hiện cảnh tượng buồn cười khi có người trực tiếp quỳ lên người người khác.

Diệp Thần nhìn một cái, suýt nữa bật cười thành tiếng.

Hồi trước ở Trái Đất, hắn luôn không hiểu tại sao các sư phụ giáo viên thời cổ đại lại có quyền lực lớn đến vậy?

Thường thì rất nhiều đệ tử nghe theo lệnh sư phụ, trực tiếp đi chịu chết cũng không từ nan!

Cho đến lúc này, Diệp Thần mới thực sự hiểu rõ, trong tư tưởng của người xưa, sư phụ có nghĩa là như lệnh của cha mẹ vậy!

Nghe lệnh sư phụ, giống như mệnh trời.

Huống hồ Trương Khởi Lân là sư tổ của tất cả mọi người ở đây, họ càng vô cùng kính trọng!

Trương Khởi Lân khẽ vẫy tay.

"Đứng dậy đi." Lập tức, tất cả các đệ tử phía dưới, đều đứng dậy.

Trương Khởi Lân quay đầu lại, dịu dàng mỉm cười với Diệp Thần.

"Tiếp theo, chúng ta bắt đầu vào học." "Được rồi, các vị đệ tử!

Vừa rồi ta đã trình bày sâu sắc về các cảnh giới cơ bản và một số pháp môn tu hành của chúng ta." "Tiếp theo chúng ta sẽ tiến hành phần hỏi đáp.

Có thể thời gian của ta không nhiều lắm.

Vì vậy khi các đệ tử đặt câu hỏi, hãy cố gắng ngắn gọn và súc tích." Lời của Trương Khởi Lân vừa dứt, phía dưới lập tức có vô số đệ tử giơ tay lên.

Trương Khởi Lân chỉ vào một đệ tử gần y nhất.

Rồi ra hiệu, đệ tử này lập tức hỏi: "Xin hỏi sư thúc, từ trước đến nay chúng ta ở Vân Thâm Bất Tri Xứ khi học tập, vừa phải học pháp môn tu hành, lại vừa phải tu luyện năng lực thám hiểm mộ cổ.

Chúng ta vẫn luôn thắc mắc, chỉ cần cảnh giới pháp lực đủ cao là được rồi, tại sao lại còn phải học năng lực thám hiểm mộ cổ?"

Trương Khởi Lân khẽ gật đầu rồi nói: "Đối với các đệ tử bình thường của chúng ta, có thể cho rằng việc học năng lực thám hiểm mộ cổ chỉ là vì mục đích đơn giản là đi đến Cô Tô Thiên Mộ, thực ra không phải vậy, Vân Thâm Bất Tri Xứ mà chúng ta hiện đang ở còn được gọi là Nguyệt Lão Bí Cảnh.

Nhưng tất cả chúng ta đều đang ở vùng rìa của Nguyệt Lão Bí Cảnh này." "Vùng rìa?" Lời của Trương Khởi Lân vừa dứt, tất cả mọi người phía dưới, ngay cả Diệp Thần cũng vô cùng khó hiểu.

Rõ ràng đã ở trong Vân Thâm Bất Tri Xứ rồi, tại sao Kỳ Lân sư tổ lại nói đây chỉ là ở vùng rìa của Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Trương Khởi Lân tiếp tục nói: "Thực ra, Vân Thâm Bất Tri Xứ này, hay nói đúng hơn là nơi cốt lõi nhất của Nguyệt Lão Bí Cảnh, thực ra chính là ở trong Cô Tô Thiên Mộ, tiên khí chống đỡ cả đại lục này cũng là từ trong Cô Tô Thiên Mộ phát ra." Mọi người lập tức hiểu ra: Khi nơi cốt lõi của một đại lục là một ngôi mộ, thì việc nâng cao năng lực thám hiểm mộ cổ trên đại lục này cũng trở thành trọng điểm hàng đầu.

Lại một đệ tử khác đứng ra.

"Xin hỏi Kỳ Lân sư tổ, vậy trong Cô Tô Thiên Mộ rốt cuộc có gì?" "Trong đó cụ thể có gì, chỉ có người đã vào mới biết, mà mấy ngàn năm, thậm chí vạn năm qua, chưa từng có ai vào được, ta từng thử vào Cô Tô Thiên Mộ, nhưng đều bị Nguyệt Lão Bình Chướng ở cửa ngăn cản quay lại." "Nguyệt Lão Bình Chướng?" Mọi người đều khó hiểu Nguyệt Lão Bình Chướng rốt cuộc là gì.

"Nguyệt Lão Bình Chướng chính là một ngưỡng cửa của Cô Tô Thiên Mộ.

Bắt buộc phải hai người cùng vào, hơn nữa khi vào hai người này phải tâm ý tương thông đạt đến một cảnh giới nhất định mới có thể

vào được.

Nếu không phải hai người hoặc tâm ý không thể tương thông, cho dù pháp lực của ngươi có cao cường đến đâu, cũng khó có thể vào được Nguyệt Lão Bí Cảnh này." Trương Khởi Lân vốn dĩ không muốn nói nhiều như vậy, nhưng khi y quay đầu nhìn Diệp Thần, phát hiện ánh mắt hắn dịu dàng, vẻ mặt chăm chú như một học sinh.

Trương Khởi Lân liền tiếp tục giảng bài.

"Trong Cô Tô Thiên Mộ này, không chỉ tồn tại những tâm đắc và phương pháp thành thần cụ thể, mà còn có các loại bí tịch công pháp.

Quan trọng hơn, nó là nơi khởi nguyên và bí mật của cả đại lục mà chúng ta đang ở hiện nay.

Chỉ khi tiến vào sâu nhất Cô Tô Thiên Mộ, mới có thể biết ý nghĩa tồn tại của cả đại lục chúng ta rốt cuộc là gì." Trương Khởi Lân giải thích một hồi, mọi người chợt hiểu ra, gật đầu liên tục.

Ngay cả Diệp Thần ở một bên cũng dường như chợt hiểu ra, hắn vốn dĩ cũng như các đệ tử khác, đều cho rằng trong Cô Tô Thiên Mộ nhiều nhất là đặt một số tâm pháp bí quyết, nhưng không ngờ bên trong lại ẩn chứa một bí mật to lớn đến vậy. … Với việc kết thúc buổi học này, Trương Khởi Lân lập tức rời khỏi phòng học, nhưng Diệp Thần vẫn ở lại, bởi vì tiếp theo còn có hai vị trưởng lão khác sẽ giảng bài về các kiến thức liên quan đến thám hiểm mộ cổ.

Vị trưởng lão đầu tiên lên bục giảng, chính là Ngụy Đại Niên trưởng lão, người trước đó từng từ chối Diệp Thần ở quảng trường đại điện.

"Kính chào các vị đệ tử!

Hôm nay, chúng ta cũng có hai tân đệ tử gia nhập nội dung môn học thám hiểm mộ cổ này của chúng ta, ta sẽ giới thiệu sơ lược một

số kiến thức cần học trong môn học này cho mọi người." "Mọi người nên đọc kỹ hai quyển sách này, đây cũng là những quyển sách mà Kỳ Lân sư tổ đã truyền lại từ năm xưa." "Quyển thứ nhất: 《Trụ Tử Ca Đạo Mộ Thám Hiểm Bí Tịch》." Diệp Thần ngồi thẳng lưng chăm chú lắng nghe.

Hắn thầm nghĩ: "Trụ Tử Ca là ai?

Có vẻ rất lợi hại.

Còn xuất bản sách nữa!

Người có thể xuất bản sách đều là cao nhân!" Ngụy trưởng lão tiếp tục nói: "Quyển thứ hai, chính là 《Oạt Khanh Bút Ký》, Kỳ Lân sư tổ từng nói trong quyển bút ký này đa số đều là một số kiến thức cơ bản.

Nhưng quyển sách của Trụ Tử Ca thì toàn là tinh hoa và những phương pháp thám hiểm mộ cổ tuyệt diệu!

Mọi người nhất định phải thuộc lòng, ngộ ra thật nhiều!" Không biết vì sao, Diệp Thần khi nhắc đến thám hiểm mộ cổ, trong lòng luôn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Giống như chính mình đã đi vào mộ rất nhiều lần vậy.

Hiện tại ký ức trong đầu hắn, đa số đều là những gì từng thấy trong các bộ phim truyền hình hoặc một số sách vở khi còn ở Trái Đất.

"Diệp Thần sư thúc." Diệp Thần nghe Ngụy Đại Niên gọi mình, hắn lập tức đứng dậy.

"Diệp Thần sư thúc, theo vai vế người là đệ tử của sư tổ, ta phải gọi người một tiếng sư thúc, nhưng lúc này là trên lớp học, ta lại là thầy giáo của người, nên xưng hô thì thôi vậy.

Người thấy được không?" Diệp Thần gật đầu.

“Diệp Thần đồng học, ta thấy vừa rồi ngươi ở dưới dường như có điều suy tư, trong lòng ngươi có nghi vấn nào không, ngươi có thể nói ra.” “Ngụy trưởng lão, ta chỉ muốn hỏi mộ tiên nhân và mộ phàm nhân trong thám hiểm mộ cổ rốt cuộc có gì khác nhau?” Ngụy Đại Niên trưởng lão hơi trầm tư một lát, rồi nói: “Mộ phàm gian và mộ tiên giới, khác biệt một trời một vực.

Nói chung, có mấy khía cạnh này, trước hết cách bố trí mộ táng hoàn toàn khác nhau.

Mộ táng của phàm nhân nhiều nhất cũng chỉ là do một số thợ thủ công đào bới xây dựng mà thành, cho dù cơ quan bố trí có khéo léo đến đâu đi nữa, đó cũng chỉ là những suy nghĩ nhỏ mọn của phàm nhân mà thôi.” Ngụy Đại Niên vuốt râu, tiếp tục nói.

“Cái này khác biệt rất lớn so với mộ tiên giới, đối với tiên nhân mà nói, trước khi chết thường sẽ tự mình xây dựng mộ táng, và tiên nhân vốn dĩ đã hiểu tiên thuật, khi bố trí mộ táng, đa số đều sẽ dùng tiên thuật và đại thần thông của mình.

Bố trí các chướng ngại trùng trùng bên trong toàn bộ mộ táng tạo thành công trình ma quỷ thần công.

Đôi khi nhìn như không có lối đi, thực ra lại có lối đi, chỉ là bị tiên thuật ngăn cách, đôi khi bạn nhìn như có lối đi, thực ra lại hoàn toàn là một con đường cụt, bạn đi vào sau đó lối đi này lập tức biến mất, sẽ nhốt bạn trong không gian.” Diệp Thần chợt kinh ngạc, chỉ riêng điểm này, hắn đã phát hiện mộ tiên giới lại khác biệt lớn như vậy so với mộ phàm gian.

Ngụy Đại Niên thấy Lâm Vũ nghe rất chăm chú, các đệ tử khác trong phòng học cũng nghe rất chăm chú, hắn liền tiếp tục nói: “Còn có điểm khác biệt lớn thứ hai, là một số thi thể quỷ quái trong mộ táng hoàn toàn khác nhau, trong mộ phàm gian nhiều nhất cũng chỉ là tiến

hóa thành một số huyết thi tống tử loại.

Hoặc một số động vật hoặc côn trùng hơi lớn một chút mà thôi." "Nhưng trong mộ tiên giới, thi thể quỷ quái, bao gồm thực vật, côn trùng và động vật hấp thụ tiên khí, chúng dần dần cũng sở hữu linh thức.

Các đệ tử cảnh giới thấp sau khi vào, sẽ lập tức bị những vật phẩm có linh thức quỷ quái này giết chết.

Từ đó tiên lực của bản thân cũng bị chúng hấp thụ.

Đây cũng chính là nguyên nhân cơ bản tại sao mộ tiên nhân lại khó khăn trùng trùng." Diệp Thần lập tức hiểu ra không ít.

Ngụy Đại Niên lão sư vẫn không ngừng giảng bài, nhưng tâm tư của Diệp Thần lại đặt trên những thẻ tre giáo trình này.

Kỳ lạ là, mỗi trang cuối cùng của mỗi thẻ tre đều khắc một khúc cầm địch thâm thúy và khó hiểu.

Diệp Thần nhìn khúc nhạc này mà hoàn toàn không hiểu gì.

Thứ duy nhất hắn nhận ra là dòng chữ nhỏ phía dưới bản nhạc: 《Lân Thần Khúc》.

Khúc Lân Thần từ xa, khúc tàn người chẳng tan.

Vấn Linh mấy ngàn năm, cầm sắt đợi địch về.

Kỳ Lân viết.

Diệp Thần thầm nghĩ, nếu mình có thể học được khúc nhạc này thì tốt quá.

Lân Thần Khúc!

Nghe tên thì chữ Lân chắc là chỉ Kỳ Lân sư tổ, chẳng lẽ chữ Thần này là chỉ hắn, Diệp Thần?

Diệp Thần chợt hiểu ra! … Diệp Thần lại bắt đầu nghe trưởng lão giảng bài.

Nghe xong tất cả những gì trưởng lão giảng, hắn cuối cùng cũng hiểu ra.

Chẳng trách mọi người đều nói Cô Tô Thiên Mộ này khó vào đến vậy.

Nếu bên trong thực sự chôn cất một vị tiên nhân hoặc thần tiên, thì trước khi chết, họ nhất định đã xây dựng mộ táng của mình vô cùng quỷ dị.

Thêm vào đó là bản thân sở hữu các pháp thuật mạnh mẽ, hơn nữa lại chiếm giữ Nguyệt Lão Bí Cảnh, bảo địa phong thủy cốt lõi của cả Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, sau nhiều năm mộ táng phát triển và dưỡng sức, thực vật, quỷ quái, động vật, bao gồm cả thi thể bên trong, chắc chắn đã trở nên vô cùng lợi hại!

Các đệ tử cảnh giới thấp, có thể sẽ bị chúng tiêu diệt trong chớp mắt.

Hai buổi học thám hiểm mộ cổ kết thúc, Lâm Vũ đã học được thêm rất nhiều kiến thức.

Chương 348

Hắn cũng nhận về rất nhiều sách vở tài liệu từ các thầy giáo.

Hệ thống có tốc độ gia thành mạnh mẽ trong tu hành cho Diệp Thần.

Đồng thời cũng nâng cao thể chất của hắn một cách mạnh mẽ.

Mặc dù Diệp Thần đọc sách rất nhanh, nhưng hắn cũng có thể ghi nhớ toàn bộ.

Buổi học tu hành hôm nay cuối cùng cũng kết thúc, Diệp Thần vừa dọn dẹp sách vở, vừa định đi thì vai hắn bị người khác vỗ một cái.

Diệp Thần quay người lại, chính là sư đệ Giang Lăng của hắn.

Giang Lăng tươi cười.

"Sư huynh!

Người đi theo sư tổ có bị khổ không, y có bắt người làm nhiều việc vặt không?

Dọn dẹp vệ sinh, nấu cơm, rửa bát, bổ củi." Diệp Thần ngây người, chưa kịp nói gì.

Giang Lăng lại lập tức nói tiếp.

"Thấy người không nói gì thì chắc chắn là vậy rồi, A Thần sư huynh người chịu khổ rồi.

Nhưng thực ra ta cũng giống người, ta bây giờ bái dưới trướng Vương trưởng lão.

Tất cả những việc nấu cơm, rửa bát, bổ củi mà ta vừa nói, ta cũng đang làm hết!" Diệp Thần nhìn Giang Lăng sư đệ trước mắt, người đã cùng mình từ Vân Mộng Giang thị đến đây.

Hắn khẽ mỉm cười.

“Giang Lăng, những việc này, ta thật sự không làm.

Thật sự không làm!” Diệp Thần lắc đầu, nói, “Thật sự không làm!” “Trời ơi, còn có công bằng không chứ?

Sư tổ chẳng lẽ không phải là vị sư tổ tuyệt tình tuyệt nghĩa trong truyền thuyết sao?

Vậy người không làm những việc vặt đó, trên núi của các người ăn gì chứ?” “Đều là Kỳ Lân ca ca… sư phụ làm những việc đó.” Giang Lăng: …… Chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều!

“Vậy A Thần sư huynh, người không làm gì trong tĩnh thất, người làm gì?” “Ta?

Ta ngủ, ăn cơm, uống rượu, nói chuyện phiếm.” Giang Lăng: …… “A Thần sư huynh, ta hỏi người nữa, tối qua khắp Vân Thâm Bất Tri Xứ đều lan truyền chuyện Kỳ Lân sư tổ và một nam tử ngồi trước bàn, đối mặt với ánh trăng uống rượu cả đêm, còn nghe nói loại rượu đó là Thiên Tử Tiếu được cất giữ mấy ngàn năm trong hầm rượu.

Nam tử đó rốt cuộc là ai vậy?

Sao lại có phúc khí lớn như vậy.” Khóe miệng Diệp Thần khẽ nhếch lên.

“Nếu ta nói người đó chính là ta, ngươi có tin không?” Giang Lăng lập tức vỗ vai Diệp Thần.

“A Thần sư huynh, ta tin chứ, ta đương nhiên tin, nếu nói trước hôm qua, ta có chết cũng không tin, nhưng hôm qua ta nhìn ánh mắt Kỳ Lân sư tổ nhìn người, ta liền cảm thấy không đúng.

Chẳng trách y lại tốt với người đến vậy.

Ai!

A Thần sư huynh người thật sự có phúc khí lớn!" Diệp Thần cuộn tất cả các thẻ tre giáo trình lại, rồi cầm trong tay.

Hắn nói với Giang Lăng một câu: "Nếu có cơ hội thích hợp, ta sẽ nói với Kỳ Lân sư tổ một tiếng.

Để Vương trưởng lão sư phụ của ngươi.

Dạy cho ngươi nhiều pháp môn tu tiên hơn, bớt bắt ngươi làm những việc vặt vãnh, nặng nhọc." "Thật sao?

A Thần sư huynh, người thật sự có thể nói giúp sao?

Ai da!

Sư đệ ta thật sự phải cảm ơn người rồi, ta thật sự yêu người chết mất!

Ha ha." "Ít nói nhảm đi, ta phải nhanh chóng lên núi rồi." Diệp Thần kẹp sách rời khỏi phòng học.

Giang Lăng đi theo phía sau hắn, miệng không ngừng nói.

Khi Diệp Thần đi đến con đường nhỏ dẫn đến tĩnh thất ở phía xa, hắn vừa định bước đi thì đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng.

"A Thần, ngươi tan học rồi sao." Diệp Thần quay đầu lại, chỉ thấy một người, một thân bạch y đầu còn buộc một dải ruy băng trán màu xanh tinh xảo và sạch sẽ, dung nhan tuấn mỹ, làn da trắng nõn.

Không phải Trương Khởi Lân, người mạnh nhất Vân Thâm Bất Tri Xứ, thì còn ai nữa?

Diệp Thần gật đầu, vui vẻ nói: "Ta vừa mới tan học, Kỳ Lân ca ca, sao người còn ở đây vậy?

Ta tưởng người đã về rồi." "Ta ở đây đợi ngươi!" Diệp Thần kinh

ngạc một lát, nhìn về phía Trương Khởi Lân.

Sau khi Trương Khởi Lân tan học, Diệp Thần lại ở trong phòng học giảng bốn canh giờ, hắn hoàn toàn không ngờ, trong bốn canh giờ này, Kỳ Lân sư tổ vẫn luôn ở đây đợi hắn.

Hơn nữa, Diệp Thần không hề nhìn thấy vẻ sốt ruột nào trên mặt y.

Điều này khiến Diệp Thần trong lòng hơi cảm động.

Ánh mắt Kỳ Lân tràn đầy dịu dàng và yêu thương.

Diệp Thần thầm nghĩ, rốt cuộc mình và Kỳ Lân sư tổ trước đây trong đoạn ký ức đã mất đó có duyên phận sâu sắc đến mức nào, có thể khiến lúc này đây, ở Vân Mộng Vân Thâm Bất Tri Xứ này, Kỳ Lân sư tổ lại từ bỏ tất cả uy nghiêm và sự tuyệt tình của mình.

Lại cả ngày chăm sóc hắn chu đáo đến vậy.

“A Thần, đừng ngẩn người nữa, chúng ta mau về thôi!” Diệp Thần “ừm” một tiếng.

Hắn thầm nghĩ, Kỳ Lân tổ sư chắc chắn sẽ trực tiếp nắm tay hắn, rồi bay vút lên trời đến tĩnh thất lưng chừng núi.

Thế nhưng, điều Diệp Thần không ngờ tới là, Trương Khởi Lân đi đến, cười nói một câu: “Đi thôi, A Thần, chúng ta cùng đi bộ lên núi.” “Kỳ Lân ca ca, cái cầu thang này ta ngẩng đầu nhìn lên, thoáng nhìn ít nhất cũng có mấy ngàn bậc thang chứ.

Kỳ Lân ca, chúng ta thật sự phải đi bộ lên sao?” “A Thần, ngươi vừa mới bắt đầu tu hành, nền tảng nhất định phải vững chắc, muốn nâng cao thể chất, phải luyện tập nhiều.

Mỗi ngày đi bộ trên cầu thang này một chút, tốc độ tu luyện của ngươi sẽ càng nhanh hơn.” “Ta sẽ đi cùng ngươi, A Thần!” Diệp

Thần chợt hiểu ra, thì ra là như vậy.

Hai người cứ thế đi thẳng lên đỉnh núi, đi đúng một canh giờ sau, Diệp Thần ngẩng đầu lên, nhìn bậc thang này, lại vẫn còn dài đến vậy.

Lúc này Diệp Thần, hơi choáng váng.

Hơn nữa trong đầu hắn hồng hồng trướng trướng, dường như có vô số ký ức và vô số chuyện đang lật đi lật lại bên trong.

Diệp Thần bản thân cũng không biết.

Rốt cuộc là nguyên nhân nào?

Rốt cuộc là vì bản thân hắn diễn vai Ngũ Lục Thất, nhưng Ngũ Lục Thất bản thân lại là một thân phận khác được sinh ra sau khi Đại Hào Thất Ảnh Tử thích khách bị mất trí nhớ.

Diệp Thần không biết đầu hắn đau, có phải là vì Ngũ Lục Thất kế thừa công pháp ký ức của Đại Hào Thất, hay là đoạn ký ức đã mất trong đầu hắn.

Ngay lúc này, cánh tay Diệp Thần chợt bị đỡ lấy.

"A Thần, ngươi có chỗ nào không thoải mái sao?" "A Thần, ta cõng ngươi!" Diệp Thần làm sao dám để sư tổ cõng mình.

"Kỳ Lân ca, ngồi xuống nghỉ ngơi năm phút đi, đầu ta hơi choáng." "Ngươi sao vậy?

A Thần, đầu không thoải mái sao?

Ta xem nào, hay là chúng ta đừng đi nữa?" "Đã đi đến đây rồi, vẫn phải kiên trì luyện tập một chút.

Ta mới nhập môn luyện tập thân thể, tăng cường thể chất vẫn rất quan trọng." Diệp Thần bắt chước cách Trương Khởi Lân vừa nói chuyện với hắn, hắn nói một câu.

Diệp Thần muốn Trương Khởi Lân có thể vui vẻ hơn vì mình ngoan ngoãn và hiểu chuyện như vậy.

Nhưng điều Diệp Thần không ngờ là, câu nói này của hắn thốt ra, lại hoàn toàn không nhận được sự đồng ý nào từ Kỳ Lân sư tổ.

"Chuyện tu tiên là nhỏ, sức khỏe của ngươi là lớn." Diệp Thần còn chưa kịp phản ứng, cánh tay hắn chợt bị Kỳ Lân sư tổ nắm lấy, rồi Diệp Thần như gặp phải bá đạo tổng tài vậy, trực tiếp bị cõng trên lưng.

Diệp Thần: …… Tim Diệp Thần đập thình thịch, trong khoảnh khắc này, đầu hắn dường như càng choáng váng hơn.

Nhưng Diệp Thần rất khẳng định.

Nguyên nhân của sự choáng váng lần này, không phải là Kỳ Lân sư tổ cõng hắn trên lưng.

Mà là từ trên người Kỳ Lân sư tổ, toát ra một mùi hương thanh khiết nhàn nhạt.

Diệp Thần không biết mùi hương thanh khiết này là từ mùi đàn hương vốn có trong tĩnh thất, hay là mùi hương cố hữu trên người Kỳ Lân sư tổ.

Dù sao thì, khoảnh khắc Diệp Thần ngửi thấy, hắn lập tức say đắm không thôi.

Đầu hắn vốn đã choáng váng, lúc này, hắn dứt khoát trực tiếp khẽ tựa đầu vào vai Kỳ Lân sư tổ.

Ngay lúc này, Trương Khởi Lân chợt bay vút lên trời!

Diệp Thần cũng không biết nguyên nhân là gì.

Kể từ khi đến thế giới Vân Thâm Bất Tri Xứ này, hắn dùng thân phàm nhân, trực tiếp tiến vào nơi tu tiên, cảm thấy cơ thể dường như

không thể thích nghi ngay lập tức.

Thêm vào đó là vô số hình ảnh ký ức trong đầu không ngừng va chạm lẫn nhau.

Điều này khiến Diệp Thần hơi cảm thấy mệt mỏi, mà lúc này hắn đang tựa vào lưng Kỳ Lân sư tổ tràn ngập mùi hương thanh khiết.

Diệp Thần chợt không kiềm chế được, chìm vào giấc ngủ sâu.

Trương Khởi Lân bay đến con đường nhỏ trúc lâm đẹp nhất trên lưng chừng núi.

Y hạ xuống, y vốn dĩ muốn vừa đi vừa giới thiệu cho Diệp Thần về trúc lâm này, rốt cuộc nó đẹp ở đâu?

"A Thần, ngươi nhìn những cây trúc bên phải này, có phải mọc khá mảnh mai không, đây là trúc liễu diệp." Diệp Thần không đáp lại, hắn cũng không nói gì.

"A Thần, ngươi nhìn những cây trúc bên trái này, có phải mọc khá to không?

Đây là trúc hắc tiết." Diệp Thần vẫn không đáp lại, hắn cũng không nói gì.

Trương Khởi Lân hơi kỳ lạ một chút.

Trương Khởi Lân khẽ quay sang bên phải một chút, y liền nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Diệp Thần đang tựa trên lưng y.

Hóa ra A Thần đã ngủ rồi, Trương Khởi Lân khẽ mỉm cười.

Y thầm nghĩ: Hóa ra khi còn ở Mộ Táng Tinh Cầu, Trụ Tử mỗi ngày đều mệt mỏi đến vậy, nhưng mỗi ngày hắn đều kiên trì, tuyệt đối không hề than mệt than khổ trước mặt Trương Khởi Lân y!

Cho dù mỗi lần chiến đấu, bị trọng thương, cận kề sinh tử, Trụ Tử cũng vẫn luôn kiên trì.

Bây giờ ở thế giới này, cơ thể Trụ Tử dường như vì mất trí nhớ mà hơi suy yếu.

Điều này khiến Trương Khởi Lân đau lòng không thôi.

Nhưng đồng thời, Trương Khởi Lân lại thầm nghĩ: Có lẽ đây là một thử thách mà lão thiên dành cho mình.

Ở Mộ Táng Tinh Cầu trước đó, Trụ Tử cả ngày chăm sóc y.

Mà bây giờ, ở thế giới Vân Thâm Bất Tri Xứ này.

Thì đến lượt Trương Khởi Lân y chăm sóc Trụ Tử thật tốt.

Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần đi vào đình viện tĩnh thất, y vốn dĩ định cõng Diệp Thần đi thẳng vào phòng ngủ, đặt hắn vào trong phòng, để hắn ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng khi đi đến cửa, Trương Khởi Lân lại do dự.

Y thầm nghĩ: Nếu lúc này y đặt A Thần xuống khỏi lưng, A Thần chắc chắn sẽ đột nhiên giật mình tỉnh dậy, hơn nữa A Thần tuyệt đối sẽ không chịu ngủ nghỉ nữa.

Dù sao trong lòng A Thần, mặc dù cả ngày gọi y là Kỳ Lân ca, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn coi Trương Khởi Lân như sư tổ mà kính trọng.

Trương Khởi Lân thầm nghĩ: Vậy thì cứ… vậy thì cứ để A Thần ngủ một giấc thật ngon trên lưng mình đi.

Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần, cứ thế đứng trong đình viện này.

Thỉnh thoảng!

Khi chân y hơi mỏi, y lại đi vài bước tản bộ.

Rồi Trương Khởi Lân lại yên lặng đứng đó!

Nếu cảnh tượng này mà để các đệ tử khác trong môn phái nhìn thấy, chắc chắn sẽ hóa điên tại chỗ.

Toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, mấy ngàn năm qua, vị Kỳ Lân sư tổ có tu vi cao thâm nhất, thanh lãnh tuyệt tình nhất, và uy nghi như thần minh.

Lại vì muốn Diệp Thần ngủ một giấc thật ngon, mà đứng thẳng trong đình viện đã ba canh giờ!

Trời dần tối.

Gió nổi lên.

Gió lướt qua rừng trúc, giống như tiếng chuông gió kêu không ngừng.

Trương Khởi Lân ngẩng đầu lên, nhìn những đám mây đen kịt trên trời.

Chẳng mấy chốc, một giọt mưa từ trên trời rơi xuống, đậu trên chóp mũi Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần, vội vàng đi đến dưới mái hiên.

Ngay lúc này, mưa càng lúc càng lớn.

Cả bầu trời, những hạt mưa dày đặc "lộp bộp" một tiếng, từ trên trời đổ xuống.

Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần, đứng dưới mái hiên.

Nhìn những hạt mưa từ trên trời rơi xuống mái nhà, rồi lại dọc theo rãnh ngói nhẹ nhàng chảy xuống, rồi rơi xuống đất, làm bắn lên những vũng nước nhỏ.

Lúc này Trương Khởi Lân, trong lòng vô cùng ấm áp, vô cùng ngọt ngào.

Năm xưa, y từng nhiều lần nói với Diệp Thần, nếu có một ngày có thể "dựa lầu nghe phong vũ, đạm khán giang hồ lộ" thì tốt biết bao.

Nhưng ở Mộ Táng Tinh Cầu thì, cuộc sống như vậy thật xa xỉ.

Mà bây giờ!

Ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này, lại có được sự thanh tịnh quý giá, hơi thở nhân gian hiếm có này.

Diệp Thần nằm mơ một giấc mộng.

Hắn trong giấc mơ này, không ngừng bảo vệ một người.

Hắn không nhìn rõ khuôn mặt người đó, nhưng Diệp Thần hắn lại nhìn rõ thanh đao trong tay mình.

Thanh đao đó dường như có thể lớn có thể nhỏ, lúc đầu cũng chỉ khoảng 1 mét 5.

Sau đó thanh đao này dài đến 5 mét, sau đó lại dài đến 40 mét.

Chương 349

Đến cuối cùng, hắn lại dùng hai tay giơ một thanh đại đao dài cả trăm mét.

Khi Diệp Thần tỉnh dậy từ giấc mơ này, hắn tự giễu lắc đầu.

“Lại nghĩ linh tinh rồi.

Thế gian này làm sao có thể có thanh đao dài đến 40 mét, thậm chí là dài trăm mét chứ, làm sao có thể?” “Tích tắc tích tắc!” “Tích tắc tích tắc!” Diệp Thần nghe thấy tiếng mưa rơi bên tai, lập tức khiến hắn tỉnh giấc.

Hóa ra đã mưa rồi!

Đột nhiên!

Diệp Thần phát hiện, hắn vốn dĩ vẫn luôn tựa trên lưng Kỳ Lân sư tổ.

Hắn nhớ lại, vừa rồi khi Kỳ Lân sư tổ ở lưng chừng núi đã cõng hắn lên.

Lúc đó, chỉ mới qua buổi trưa không lâu.

Mà bây giờ trời đã tối rồi.

Khoảng giữa đó ít nhất đã trôi qua năm canh giờ!

Diệp Thần vừa nghĩ đến đây, chợt hiểu ra, mình đã ngủ đúng năm canh giờ trên lưng Kỳ Lân tổ sư!

Ngay lúc này.

Một giọng nói dịu dàng truyền đến.

“A Thần, ngươi tỉnh rồi sao?

Đều tại tiếng mưa, làm ngươi tỉnh giấc.” Diệp Thần vội vàng tụt xuống khỏi lưng Trương Khởi Lân.

“Kỳ Lân ca ca, xin lỗi, sao anh không đặt tôi lên giường ngủ chứ?

Xin lỗi, thật sự xin lỗi!

Dạo này tôi không biết sao đầu cứ choáng váng.” “Không sao đâu, A Thần, là ta không muốn đặt ngươi lên giường.” “Vì sao chứ?

Anh đặt tôi lên giường ngủ, chẳng phải sẽ không mệt mỏi như vậy sao?

Đã cõng tôi suốt năm canh giờ, vai anh có đau không?

Có cần tôi đấm bóp cho anh không?” “Hay là… tôi xoa bóp cho anh nhé?” Trương Khởi Lân quay đầu dịu dàng nhìn Diệp Thần.

“Dạo này ngươi học tập tu hành áp lực lớn, cần nghỉ ngơi nhiều, đừng bận tâm xoa bóp vai cho ta.

Ta là Thượng tiên, những bệnh vặt này căn bản sẽ tự khỏi mà không cần chữa.” “Vừa rồi ta không đặt ngươi vào phòng, chủ yếu là vì trong phòng lạnh lẽo vắng vẻ, ta sợ để ngươi một mình trong phòng, ngươi sẽ giật mình tỉnh giấc, hoặc nếu ngươi tỉnh dậy sẽ thấy cô đơn.” Những lời này của Trương Khởi Lân vừa thốt ra, lòng Diệp Thần lập tức run lên.

Cứ thế khẽ khàng run lên một chút, cơ thể có một cảm giác dị thường.

Không biết vì sao, giờ phút này Diệp Thần nhìn thấy Trương Khởi Lân trước mắt, trong lòng lại vui vẻ, hoan hỉ vô cùng.

Lúc này, mưa gió ngập trời!

Khói mù bao phủ vạn dặm!

Tại Vân Thâm Bất Tri Xứ, trên đỉnh núi cao nhất.

Một rừng trúc xanh um bao quanh căn tĩnh thất nhỏ bé yên tĩnh và thanh bình này.

Dưới mái hiên tĩnh thất, đứng một đôi ngọc nhân.

Người thường nói: "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song." Nhưng lúc này đây, nếu ngươi phóng tầm mắt nhìn ra xa, đôi nam tử đứng dưới mái hiên đang tí tách mưa rơi này sẽ khiến ngươi kinh ngạc.

Thế gian nào có một đôi ngọc nhân như thế!

Một người áo trắng, toàn thân bao phủ tiên khí, dung nhan tuấn mỹ, ánh mắt như nước!

Người còn lại đứng bên cạnh y, một thân hắc y, làn da trắng nõn, khuôn mặt âm tà diễm lệ!

Hai người cứ thế đứng dưới mái hiên lặng lẽ ngắm mưa.

Lúc này, lòng Trương Khởi Lân tĩnh lặng và đạm nhiên, cuối cùng cũng có một ngày, y có thể cùng Trụ Tử yêu dấu của mình đứng dưới mái hiên này, tựa lầu nghe mưa gió, thong dong nhìn con đường giang hồ.

Đó là một ngày đẹp đẽ biết bao!

Còn đối với Diệp Thần lúc này, tuy hắn không nhớ rõ mình và Kỳ Lân ca ca mặc áo trắng bên cạnh đã từng trải qua những chuyện gì.

Nhưng trực giác của hắn mách bảo rằng, hắn và nam tử này có mối quan hệ phi thường, thậm chí còn vượt xa tình tri kỷ và tình bằng hữu thông thường!

"Kỳ Lân ca ca, ngày đó tiếng đàn anh tấu trên luyện võ trường thật sự rất hay!

Đó là khúc nhạc gì vậy?" Trương Khởi Lân quay đầu nói.

“Mấy ngày nay ta vẫn luôn đợi ngươi hỏi ta câu này.

Ta cứ nghĩ ngày đó tiếng đàn ngươi không nghe rõ, hoặc ta nghĩ ngươi không thích nghe tiếng đàn.” “Tôi đương nhiên là thích rồi, chỉ là mấy ngày nay khá bận, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Hôm nay trời đang mưa, cũng không có công khóa.

Nghe tiếng nước mưa tí tách rơi từ mái hiên, tôi liền nhớ ra hình như ngày đó nghe anh đánh đàn, trong đó có tiếng hoa rơi nước chảy, không biết tôi nói có đúng không.” Mắt Trương Khởi Lân sáng lên.

“A Thần, ngươi hiểu âm luật sao?” Diệp Thần lắc đầu.

Hắn vốn dĩ khi ở Trái Đất, từng đến một trung tâm đào tạo âm nhạc học được một thời gian, nhưng vì cuộc sống mưu sinh, căn bản cũng chưa học được gì đến nơi đến chốn đã vội vàng kết thúc.

Hơn nữa, lúc đó học toàn là nhạc cụ hiện đại, nào là guitar, trống jazz các loại.

Hoàn toàn khác với cầm âm và tiếng sáo của người xưa.

“Không sao.

Nếu ngươi thích, A Thần, ta có thể dạy ngươi!” “Thật sao?

Kỳ Lân ca ca, anh thật tốt!” Trương Khởi Lân mỉm cười nói.

“Ta vốn dĩ khi ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này, luôn nghe người ta nói Kỳ Lân Sư Tổ này luôn thanh lãnh tuyệt tình, căn bản không nói chuyện với người ngoài, nhưng không ngờ lại không phải như vậy, bọn họ đều sai rồi.” Khóe môi Trương Khởi Lân hơi cong lên.

“Bọn họ không sai, ta đúng là không nói chuyện với người ngoài, nhưng trong lòng ta, ngươi không phải người ngoài.” Diệp Thần lập tức ngây người.

Hắn thầm nghĩ, nhất định phải tranh thủ thời gian tu luyện, nhất

định phải tranh thủ thời gian khôi phục trí nhớ của mình.

Trương Khởi Lân vào phòng lấy ra Vấn Linh Cầm của mình, đặt lên bàn dưới mái hiên.

"Kỳ Lân ca ca, tôi thường thấy đàn làm bằng gỗ hồng hoặc gỗ vàng, vì sao Vấn Linh Cầm này lại màu đen?" "Cây đàn này là Vấn Linh Cầm do Lam Vong Cơ Sư Tổ để lại, được chế tác từ Hắc Linh Mộc.

Vì vậy cây đàn này có thể tra hỏi linh hồn." Diệp Thần chợt nhớ lại, trong suốt một năm hắn hôn mê, mỗi lần trong mộng hắn đều thấy một nam tử áo trắng trên vách núi không ngừng tấu cầm âm du dương, trong đó chứa đầy nỗi ai tư.

Người này chắc chắn là Kỳ Lân Sư Tổ trước mặt.

Nghĩ đến đây, Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Trương Khởi Lân.

Ngón tay Trương Khởi Lân đã khẽ khàng lướt trên dây đàn.

Theo những chuyển động nhẹ nhàng của dây đàn, âm thanh du dương tuyệt đẹp vang lên từ Vấn Linh Cầm.

Diệp Thần lặng lẽ nhìn Trương Khởi Lân, rồi lắng nghe tiếng đàn y tấu.

Trương Khởi Lân bắt đầu tấu những âm điệu đơn giản, tràn đầy một cảm giác cô độc, dường như vẫn luôn tìm kiếm ai đó, nhưng mãi không tìm thấy, trong lòng tràn ngập cô đơn tịch mịch.

Theo tiếng đàn dần dần nhiều lên, âm thanh tấu đàn cũng ngày càng lớn.

Lại thỉnh thoảng từ tiếng đàn toát ra một không khí vui vẻ, hoàn toàn khác với không khí cô tịch lúc ban đầu.

Theo ngón tay Trương Khởi Lân không ngừng tăng tốc, âm nhạc

tấu ra từ Vấn Linh Cầm trước mắt ngày càng vui vẻ, ngày càng hỉ khánh, dường như tràn đầy niềm vui vô tận.

Đoạn nhạc này khiến Diệp Thần nghe xong, dường như tràn đầy niềm vui của cuộc trùng phùng sau bao năm xa cách, kích động hưng phấn!

Nhưng ngay sau đó tiếng đàn chuyển điệu, lại rơi vào một nỗi ai luyến, trong đó chứa đầy tình yêu và nỗi nhớ dành cho sự vật.

Giống như thổ lộ với người mình yêu, dư âm còn vương vấn, mãi không dứt.

Khi Trương Khởi Lân tấu tiếng đàn đến cuối cùng, Diệp Thần lập tức ngây người.

Phản ứng đầu tiên của hắn là tiếng đàn này hắn đã nghe qua, không chỉ nghe qua, mà còn vô cùng quen thuộc!

Thật sự là trong suốt một năm hắn hôn mê, trong suốt một năm đó tiếng đàn xuất hiện trong mộng của hắn chính là như vậy!

Giống y hệt!

Trương Khởi Lân đã tấu xong khúc nhạc này, còn Diệp Thần lại khẽ nhắm mắt, mãi không thoát khỏi dư vị.

Sau ba phút, Diệp Thần từ từ mở mắt.

Hắn nhìn Trương Khởi Lân, ánh mắt của hắn từ Vấn Linh Cầm di chuyển lên khuôn mặt Trương Khởi Lân.

Lúc này Trương Khởi Lân, ánh mắt như nước tràn đầy dịu dàng, đang bất động nhìn Diệp Thần.

"A Thần, khúc nhạc này ngươi có hiểu không?" Diệp Thần gật đầu.

"Không chỉ hiểu, mà còn như đã nghe rất nhiều lần." Trương Khởi

Lân kinh ngạc!

"Ngươi nói là đã nghe rất nhiều lần?" Diệp Thần gật đầu.

Trương Khởi Lân hiểu ra.

"A Thần, chắc là những năm đó ta tấu Vấn Linh Cầm tìm ngươi, chính là tấu khúc nhạc này." "Kỳ Lân ca ca, khúc nhạc anh vừa tấu tên là gì vậy?" "Đây là khúc nhạc ta tự sáng tác sau khi đến thế giới này, tên là 《Lân Thần Khúc》." Diệp Thần do dự một chút, hỏi: "Kỳ Lân ca ca, chữ 'Thần' trong đó, là… là chỉ tôi sao?" Trương Khởi Lân gật đầu.

"Ngươi nói không sai, 'Lân' trong đó là ta, 'Thần' chính là ngươi!" Trương Khởi Lân đứng dậy.

"Đáng tiếc khúc nhạc này tổng cộng phải tấu sáu đoạn, cho đến hôm nay, ta suy nghĩ nát óc cũng chỉ phổ ra bốn đoạn nhạc phổ đầu tiên.

Nếu có thể hoàn thiện toàn bộ hai đoạn cuối, thì khúc nhạc này không chỉ du dương mà còn có uy lực vô cùng." Diệp Thần kinh ngạc, hắn quay đầu nhìn Trương Khởi Lân, ngạc nhiên hỏi.

"Tiếng đàn này cũng có thể giết người sao?" "Cầm âm đương nhiên có thể giết người!

Vấn Linh Cầm bản thân đã có Huyền sát thuật.

Nhưng uy lực sát thương của Huyền sát thuật có hạn.

Ta trên cơ sở này, đã cải tiến nó." Trương Khởi Lân thấy Diệp Thần vẻ mặt khó hiểu, y liền nói tiếp.

"Khúc Lân Thần Khúc này là song phổ song nhân diễn tấu.

Cũng là khúc cầm địch hợp tấu!

Nếu cầm âm lại phối hợp với tiếng sáo, uy lực vô cùng!

Theo ước tính hiện tại của ta, nếu có thể phổ viết ra toàn bộ hai đoạn phổ nhạc cuối cùng, thì ngay cả đối thủ ở Thượng tiên cảnh giới cũng căn bản không phải đối thủ của Huyền sát thuật." "A Thần, nếu khúc Lân Thần Khúc này cầm địch hợp tấu, sau khi sáu đoạn nhạc phổ hoàn chỉnh, thì uy lực chắc chắn hủy thiên diệt địa!" "Lợi hại như vậy sao?

Hủy thiên diệt địa!" Diệp Thần không khỏi chấn động!

"A Thần, ngươi muốn học không?" "Tôi đương nhiên muốn học." Diệp Thần dừng lại một chút rồi nói tiếp.

"Học sáo sao?" Trương Khởi Lân gật đầu nói: "Đúng vậy.

Khi xưa ta viết khúc Lân Thần Khúc này, bản thân nó chính là khúc cầm địch hợp tấu.

Những nốt sáo này, tất cả đều là ta viết cho ngươi, tuy rằng cũng chỉ có bốn đoạn đầu.

Nhưng ta tin rằng hai đoạn sau, chúng ta chắc chắn sẽ rất nhanh phổ viết ra được!" "Được, vậy anh dạy tôi!" Trương Khởi Lân gật đầu.

Diệp Thần đưa tay vào lòng, lập tức rút ra cây sáo uyên ương bạch ngọc mà mình vẫn luôn mang theo bên người.

Vừa nhìn thấy cây sáo trong tay Diệp Thần, lòng y lại hơi run lên.

Đã bao giờ, y và Trụ Tử cùng nhau, sau khi từ buổi tụ họp của Lão Phật Gia trở về, trên phố lớn kinh thành của Mộ Táng Tinh Cầu.

Hai người cùng nhau mua quần áo, rồi lại mua một đôi sáo.

Không ngờ Trụ Tử tuy mất trí nhớ, nhưng cây sáo này lại luôn mang theo bên mình, giữ gìn cẩn thận.

"A Thần, tiếng sáo của chúng ta khi tấu giảng về thất âm giai, bảy

âm tiết này lần lượt là cung, thương, giác, biến, trưng, vũ, biến." "A Thần, ta vừa chỉ cho ngươi xem, ngươi vừa theo ta học." Ngay lúc này, dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Diệp Thần, Trương Khởi Lân cũng từ trong lòng rút ra một cây sáo, mà cây sáo này cũng là sáo uyên ương bạch ngọc, giống y hệt cây sáo trong tay Diệp Thần, trừ hình dáng một đực một cái ra, những chỗ khác hoàn toàn giống nhau.

Diệp Thần trong lòng chấn động vô cùng, hắn càng thêm tin tưởng vào suy nghĩ trong lòng mình.

Hắn của ngày xưa chắc chắn có mối quan hệ phi thường với Kỳ Lân Sư Tổ trước mặt.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Thần bỗng hơi ngọt ngào, nếu thật sự là như vậy.

Có thể cùng một nam tử ngọc thụ lâm phong, tĩnh mỹ ưu nhã như vậy trải qua một đời, đó cũng là điều cực tốt!

Thật sự là một chuyện cực tốt.

"A Thần, những gì ta vừa nói, ngươi có nghe thấy không?" "Kỳ Lân ca ca, anh vừa nói gì vậy?

Vừa rồi tôi bị cây sáo anh lấy ra làm kinh ngạc, lại giống y hệt sáo của tôi, nên tôi cũng không nghe thấy anh nói gì." Trương Khởi Lân dịu dàng cười một tiếng.

"Sáo của chúng ta đương nhiên giống nhau, vì vốn dĩ là mua ở cùng một cửa hàng, hơn nữa là chúng ta cùng nhau mua." "Những chuyện đó… Vậy Kỳ Lân ca ca, anh có thể kể cho tôi nghe một vài chuyện trước đây không?" "Chuyện dài lắm.

Nhiều chuyện không thể dùng lời lẽ diễn tả được, ta tin rằng không lâu nữa, trí nhớ của ngươi cũng sẽ dần dần khôi phục.

Đến đây, chúng ta học sáo trước đã!" "Được!" Trận mưa phùn kéo

dài của mùa thu này, kéo dài suốt bảy ngày bảy đêm.

Trong bảy ngày bảy đêm này, toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, tất cả các công khóa cũng gần như tạm dừng.

Nhiều đệ tử lợi dụng thời gian này, tự mình đọc sách học tập trong ký túc xá.

Cũng có đệ tử khổ luyện trong rừng cây, trong hang động.

Còn trong tĩnh thất rừng trúc, ban đầu chỉ có tiếng sáo vụng về đơn thuần, theo những âm điệu dần dần liên tục.

Mãi đến ngày thứ bảy, toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, lại nghe thấy tiếng cầm địch hợp tấu đã biến mất vạn năm.

Nhất thời, rất nhiều người đều bị tiếng hợp tấu du dương này mê hoặc sâu sắc.

Các đệ tử bình thường, không cảm nhận được bất kỳ manh mối nào trong tiếng sáo và tiếng đàn này.

Nhưng trên vách núi không xa tĩnh thất này, vô số tảng đá khổng lồ trong ngày hôm đó, lại bị Huyền sát thuật và tiếng sáo xuyên phá trực tiếp làm vỡ vụn.

Thậm chí khi cầm âm và địch âm tấu đến cao trào đoạn thứ tư, dòng thác nước của toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, dường như lập tức bị ngắt dòng!

Cứ thế tạm dừng một giây!

Toàn bộ dòng thác nước khổng lồ cứ thế tạm dừng trên không trung một giây!

Nếu lúc này, có đệ tử khác ở thác nước nhìn thấy cảnh này.

Chương 350

Chắc chắn sẽ kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời!

Thời gian trôi rất nhanh.

Ngay khi Diệp Thần đã luyện tập tiếng sáo của mình đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, cuộc thử thách Hàn Đàm Mộ Táng cũng theo đó kéo màn khai mạc!

Diệp Thần cùng các đệ tử khác, đứng trên quảng trường trước đại điện.

Gia chủ Nam Sơn và năm vị trưởng lão đều đứng ở bên cạnh.

Vị trí trung tâm nhất của đài quảng trường, đặt một chiếc ghế tựa bạch ngọc lớn, đó là chuẩn bị cho Trương Khởi Lân, Sư Tổ của Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Nhưng lúc này, Trương Khởi Lân vẫn chưa đến.

Ngọ thời tam khắc vừa qua, Nam Sơn lại một lần nữa cung kính truyền ý niệm đến Kỳ Lân Sư Tổ ở tĩnh thất.

Bày tỏ rằng cuộc thử thách thám hiểm đạo mộ Hàn Đàm sắp bắt đầu, xem Sư Tổ có dặn dò gì không?

Từ xa, giọng nói đầy khí chất của Kỳ Lân truyền từ trên đỉnh núi gần đó xuống.

“Thử thách Hàn Đàm Mộ Táng, tất cả đệ tử không được làm tổn thương A Thần!” “Thử thách Hàn Đàm Mộ Táng, tất cả đệ tử không được tranh đoạt đồ vật của A Thần, tất cả vật phẩm quý giá pháp bảo mà A Thần nhìn thấy, đều là của hắn.” Các đệ tử: …… Gia tộc Lam

Sơn vừa nghe lời này, trong lòng lập tức nghi hoặc không ngừng.

Từ xưa đến nay, mỗi lần thử thách thám hiểm đạo mộ.

Đều là kẻ mạnh thắng, kẻ yếu bị đào thải.

Hơn nữa một khi đã tiến vào thử thách, sống chết ai tự lo!

Để tranh giành tài nguyên, mọi người thường dựa vào năng lực của mình mà ra tay đánh nhau.

Nhưng lúc này Kỳ Lân Sư Tổ lại trực tiếp nói, không được làm tổn thương Diệp Thần.

Điều càng khiến Nam Sơn há hốc mồm là, trong thử thách chỉ cần Diệp Thần nhìn thấy vật phẩm quý giá pháp bảo, đều là của hắn!

Điều này khiến Nam Sơn thật sự không ngờ tới.

Nam Sơn nghĩ đến rất nhiều gia huấn của Vân Thâm Bất Tri Xứ, đã có quy định rõ ràng về quy tắc thử thách.

Vì vậy Nam Sơn run rẩy lại hỏi thêm một câu: "Kỳ Lân Sư Tổ.

Thử thách đạo mộ, có thể có quy tắc đào thải tự nhiên, vì vậy…" Không ngờ lời này của Nam Sơn vừa thốt ra, lại thật sự rước họa vào thân!

Từ xa!

Từ sườn núi truyền đến một luồng kiếm khí!

Luồng kiếm khí này trực tiếp lao đến Gia chủ Nam Sơn, kiếm khí của Tam trọng Thượng tiên cảnh giới, nào phải Cửu trọng Tán tiên Nam Sơn có thể cản được!

Nam Sơn lập tức sợ hãi toát mồ hôi lạnh, trơ mắt nhìn luồng kiếm khí màu trắng sắp chém vào mặt mình, nhưng đột nhiên nó hóa thành vô hình giữa không trung.

“Lam Sơn.

Ngươi nói nhiều rồi.

Ta đã nói không được làm tổn thương A Thần, thì phải nghiêm khắc tuân thủ!

Ai động đến một sợi tóc của hắn, ta chỉ sẽ xé xác người đó thành vạn mảnh.” Nam Sơn lập tức quỳ xuống, bao gồm hàng vạn đệ tử trên quảng trường cũng lập tức quỳ xuống.

“Cẩn tuân Sư Tổ dặn dò, cẩn tuân Sư Tổ dặn dò.” Vốn dĩ Diệp Thần đang vô cùng lo lắng về quy tắc đào thải của thử thách, lúc này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng hắn nổi lên một cảm giác an toàn được bảo vệ nồng đậm.

Thế nào là “thân trong phúc”?

Trong cảnh giới như thế này, chính là thân trong phúc!

Dù làm bất cứ chuyện gì, cũng có BOSS lớn nhất của Vân Thâm Bất Tri Xứ từ phía sau ủng hộ và giúp đỡ hắn.

Diệp Thần lúc này, mặt mày đặc biệt rạng rỡ.

Nhưng hắn lại nghĩ đến trong cuộc thử thách đạo mộ này, có thể sẽ gặp đủ loại cơ quan hoặc linh thú, linh thảo biết một chút pháp thuật, thậm chí là phái Âm Thi đáng ghét cũng không chừng.

Theo tiếng “Ầm” vang trời.

Trên một vách đá bên phải toàn bộ cung điện.

Lập tức xuất hiện hàng ngàn cái động lớn nhỏ.

Và ở mỗi cửa động, đều được bố trí một tầng cấm chế màu xanh nhạt.

Gia chủ Nam Sơn chỉ vào hàng ngàn cái động ở đằng xa, nói với

mọi người.

"Tất cả đệ tử, hàng ngàn cái động này thông vào bên trong hang động, bên trong lại có thể có vô số hang động, tất cả đều thông nhau.

Nhưng Hàn Đàm thật sự chỉ có một chỗ!" "Tức là.

Hàn Đàm nơi Lam Vong Cơ Sư Tổ và Ngụy Anh Sư Tổ từng cùng nhau ở, chỉ có một chỗ là thật, các đệ tử sau khi vào, phải dựa vào năng lực của mình, tiến vào Hàn Đàm thật sự.

Nếu có thể phát hiện tâm đắc tu tiên do Sư Tổ để lại, hoặc có được pháp tu tiên, thì phải dựa vào cơ duyên của mỗi người rồi." Lời Gia chủ Nam Sơn vừa dứt, ông ra hiệu cho Trưởng lão Ngụy Đại Niên đang đứng bên cạnh.

Trưởng lão Ngụy Đại Niên bước ra, rồi nói với mọi người.

"Ở cửa hàng ngàn cái động phủ này, có một tầng cấm chế màu xanh nhạt.

Đệ tử dưới Nhập linh cảnh giới sẽ bị chặn lại bên ngoài.

Vì vậy trong số hàng vạn đệ tử trên quảng trường, nếu có đệ tử dưới Nhập linh cảnh giới, xin hãy tự động từ bỏ trước, nếu không không những không thể vào được mà còn bị cấm chế làm bị thương." Lời Trưởng lão Ngụy Đại Niên vừa dứt, trên quảng trường lập tức có gần hai ngàn đệ tử từ trong đám đông, tiếc nuối lắc đầu rút lui.

"Đã là thử thách để người ta vào đạo mộ thám hiểm, vì sao lại phải thiết lập một cấm chế Nhập linh cảnh giới chứ!" "Cái này ngươi còn không biết sao?

Nếu không thiết lập cấm chế Nhập linh cảnh giới này, thì sau khi chúng ta vào, số người chết sẽ còn nhiều hơn.

Nghe nói bất kể là Hàn Đàm Mộ Táng này, hay một số ngôi mộ

khác, bên trong đều vô cùng hiểm ác, nếu đệ tử cảnh giới thấp, căn bản chưa đi được mấy bước đã bị cơ quan và độc khí bên trong trực tiếp giết chết." "Đúng vậy, chúng ta có gì mà phải tiếc nuối chứ?

Người đáng tiếc nhất chắc phải là Diệp Thần Sư Thúc, đệ tử của Sư Tổ rồi, trước đây khi đến, vẫn chỉ là Tri vi nhất trọng cảnh giới, mới chỉ một tháng.

Hắn nhiều nhất cũng chỉ đạt đến Tri vi nhị trọng cảnh giới, cái kết giới cửa động Nhập linh cảnh giới đó, Diệp Thần Sư Thúc chắc chắn cũng không vào được." "Ừm, nghe ngươi nói vậy, lòng ta cân bằng hơn nhiều rồi, có Diệp Thần Sư Thúc, đệ tử của Sư Tổ, bầu bạn với chúng ta, thì việc rút lui có quan hệ gì đâu chứ?" Diệp Thần đứng bên cạnh, hắn vừa lúc cũng nghe thấy mọi người thì thầm to nhỏ, trong lòng hắn cũng nghi hoặc một chút.

Sao dạo này hắn vẫn luôn không ngừng tu luyện, không ngừng hấp thụ thiên địa chi khí, để luyện tập kỹ năng Ngự khí bằng kiếm của Thích Khách Ngũ Lục Thất.

Hơn nữa hắn còn cùng Trương Khởi Lân không ngừng học tập công pháp cầm địch hợp tấu siêu phàm này.

Theo lý mà nói, cảnh giới của hắn hẳn phải đã được nâng cao rồi chứ!

Ngay lúc này, Gia chủ Nam Sơn và Trưởng lão Ngụy Đại Niên cùng đi tới.

Bọn họ nhìn thoáng qua tu vi hiện tại của Diệp Thần, rồi khẽ lắc đầu.

Gia chủ Nam Sơn hòa ái nói: "Diệp Thần Sư Thúc, ngươi về phải bẩm báo Sư Tổ một tiếng, kết giới Thượng linh cảnh giới ở cửa động này.

Là do Sư Tổ năm xưa thiết lập, chúng ta cũng lực bất tòng tâm, vì vậy tu vi của ngươi lúc này chỉ là Tri vi nhất trọng cảnh giới, không vào được cũng là chuyện rất bình thường, hãy theo Sư Tổ tu luyện cho tốt, đợi đến năm sau lại tham gia cuộc thử thách thám hiểm đạo mộ." Ngụy Đại Niên cũng từ bên cạnh vội vàng phụ họa.

"Đúng, đúng, đúng, Diệp Thần đừng nản lòng, tu luyện cho tốt mới là thật.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, ngươi về nhất định phải giải thích rõ ràng cho Sư Tổ, ngàn vạn lần đừng để người trách tội chúng ta, ngàn vạn lần đừng để người trách tội chúng ta!

Cảm ơn Diệp Thần Sư Thúc!" Ngay khi lời Gia chủ Nam Sơn và Trưởng lão Ngụy Đại Niên vừa dứt.

Tiếng hệ thống trong đầu Diệp Thần đột nhiên vang lên.

"Túc chủ, tôi đến đây!" "Hệ thống ba ba.

Anh không phải nói ở thế giới này, vì tôi có độ thành thạo vai diễn gốc đạt một trăm phần trăm, nên tốc độ thăng cấp cảnh giới sẽ tăng nhanh sao?" "Đương nhiên sẽ tăng nhanh." "Vậy Hệ thống ơi, dạo này anh sao không nhắc nhở tôi?" "Xin lỗi túc chủ.

Gần đây thế giới Hệ thống của chúng ta hơi bận, chạy tới chạy lui khắp nơi." Diệp Thần: …… "Không ngờ, các anh Hệ thống cũng có thế giới, tôi vốn dĩ ở Trái Đất ngày ngày xem tiểu thuyết, thấy khắp nơi đều có bóng dáng các anh Hệ thống." "Túc chủ, ngươi có điều không biết, gần đây giới Hệ thống của chúng ta đang tổng kết cuối năm, bình công bình thưởng.

Tất cả những gì Hệ thống đã làm trong năm nay và mức độ lợi hại của từng túc chủ, đều phải đem ra so tài một phen.

Vì vậy túc chủ, ngươi phải cố gắng lên!

Hiện tại còn khoảng một tháng nữa là đến cuối năm.” Diệp Thần thầm nghĩ: Thế giới này thật điên rồ!

Mình ở Trái Đất gặp phải Hệ thống vai diễn này, không ngờ bọn họ còn có thế giới Hệ thống, thật sự là kỳ diệu đến không tưởng.

“Hệ thống mau tranh thủ thời gian, tôi sắp phải vào Hàn Đàm Mộ Táng thám hiểm, mau chóng thăng cấp.” “Đinh, chúc mừng túc chủ!

Diễn xuất Ngũ Lục Thất với tính cách nhiệt tình, đối xử với người khác dịu dàng, đặc biệt là khi tương tác với CP của mình, càng phát huy sự dịu dàng như nước của Ngũ Lục Thất, độ thành thạo tăng lên 20%!” “Cảnh giới túc chủ đạt được thăng cấp, trực tiếp từ Tri vi nhất trọng cảnh giới, liên tục thăng mười tầng, đạt đến Nhập linh nhị trọng cảnh giới!” “Thưởng kỹ năng, Chia tay đi, Kiếm Nhận!” “Đinh, chúc mừng túc chủ!

Nhận được phần thưởng tăng toàn bộ thuộc tính cơ bản 1000 điểm.” Tiếng hệ thống vừa dứt.

Diệp Thần liền cảm thấy trong ngũ tạng lục phủ mình có một luồng khí tức kiên cường, bền bỉ, thấm qua mạch máu tiến vào từng thớ xương và làn da.

Hắn vốn dĩ còn muốn hỏi một chút, Hệ thống tăng 1000 điểm thuộc tính là cái gì?

Sẽ xuất hiện hiệu quả gì.

Nhưng lúc này, hắn đã cảm nhận được rất rõ ràng.

Tuy Diệp Thần về ngoại hình tuấn mỹ và làn da trắng nõn không có gì thay đổi.

Nhưng các cơ quan trong cơ thể Diệp Thần đã trở nên vô cùng kiên cố.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, trước đây sau khi đến thế giới này, Diệp Thần vì hôn mê mà cơ thể đôi khi có hiện tượng suy yếu, lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy một sức mạnh vô tận.

Diệp Thần giơ hai tay lên, đặt trước mắt nhìn một cái, tuy nhìn có vẻ trắng nõn và thon dài, nhưng lúc này bên trong lại chứa đựng một sức mạnh cường đại.

Lúc này, Gia chủ Nam Sơn và Trưởng lão Ngụy Đại Niên vừa quay người rời đi, cảm nhận được ý hướng từ phía sau Diệp Thần.

Bọn họ vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Diệp Thần lúc này, tiên khí ngoại dật từ trong cơ thể, toàn thân bao phủ một luồng tiên khí nhàn nhạt.

Hai người đều trong lòng chấn động.

Tiên khí ngoại dật, chính là dấu hiệu của Nhập linh cảnh giới!

Hơn nữa tiên khí ngoại dật ở Nhập linh cảnh giới, đã có thể bắt đầu học tập nhiều kỹ năng tiên pháp hơn.

Ví dụ như kỹ năng ngự kiếm, chính là tiên khí ngoại dật trên kiếm, từ đó đạt được mục đích phi hành.

Gia chủ Lam Sơn vội vàng chạy tới.

"Diệp Thần Sư Thúc, đây là chuyện gì vậy?

Vừa rồi ta rõ ràng thấy ngươi vẫn là Tri vi nhất trọng cảnh giới.

Vì sao lúc này lại đột nhiên nhảy vọt lên Nhập linh nhị trọng cảnh giới?" Diệp Thần quay người lại.

Nhìn Gia chủ Nam Sơn, cười trêu chọc một tiếng.

"Không biết sao nữa, vừa rồi các vị nói vào động phủ này, cần

Nhập linh cảnh giới mới vào được, tôi trong lòng nghĩ, vậy thì tu luyện đến Nhập linh cảnh giới đi.

Cứ thế đột nhiên liền đạt đến Nhập linh nhị trọng cảnh giới rồi." Lời Diệp Thần vừa dứt, Gia chủ Nam Sơn lập tức trợn trắng mắt, cái tên này lại nghĩ rằng muốn đạt đến Nhập linh cảnh giới là có thể đạt được.

Mãi đến lúc này, Gia chủ Nam Sơn mới thật sự hơi hiểu ra một chút, trách không được Kỳ Lân Sư Tổ có thể trực tiếp chọn Diệp Thần này làm đệ tử của mình.

Điều này thật sự quá không thể tin nổi!

"Gia chủ Nam Sơn, giờ tôi có thể đi tham gia thử thách đạo mộ Hàn Đàm chưa?" "Có thể, có thể, đương nhiên có thể!

Diệp Thần Sư Thúc!

Xin mời!" "Diệp Thần Sư Thúc, tuy ngươi đã đạt đến Nhập linh cảnh giới, nhưng sau khi tiến vào Hàn Đàm Mộ Táng này, cũng phải cẩn thận hơn." "Cảm ơn Gia chủ đã nhắc nhở, tôi biết rồi." Trưởng lão Ngụy Đại Niên cũng bước lên phía trước.

"Diệp Thần Sư Thúc, ta thật sự không ngờ, ngươi lại có thiên phú tu luyện đến như vậy!

Thật sự khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Sau khi tiến vào Hàn Đàm Mộ Táng, nhất định phải cẩn thận hơn, theo như ta được biết, các cơ quan và rắn rết chim muông bên trong vô cùng nhiều.

Nếu thật sự khó đối phó, thì hãy rút lui, cũng không có gì đáng xấu hổ cả, chúng ta cứ tiếp tục tu luyện là được!" Diệp Thần gật đầu, nói: "Cảm ơn Trưởng lão Ngụy." Rồi hắn quay người đi về phía động phủ Hàn Đàm Mộ Táng.

Lúc này, Kỳ Lân Sư Tổ đang đứng trước bàn đá trên sườn núi, y tay cầm một vò Thiên Tử Tiếu, vừa uống rượu vừa nở nụ cười nhàn nhạt.

Y khẽ nói.

“A Thần.

Quả nhiên ngươi vẫn là ngươi của ngày xưa.

Dù cho quy tắc thiên địa của Vân Thâm Bất Tri Xứ này khiến ngươi mất đi tu vi ban đầu, lại mất đi trí nhớ ban đầu, nhưng thiên phú của ngươi vẫn chói mắt như vậy.” “Hôm nay ta vốn dĩ rất lo lắng cấm chế Hàn Đàm này cần Nhập linh cảnh giới, mà ngươi từ khi đến Vân Thâm Bất Tri Xứ đến nay vẫn luôn là Tri vi nhất trọng cảnh giới.

Nhưng điều khiến ta kinh ngạc là, ngươi chỉ đứng trên quảng trường hai phút, mà khí tức lại đột nhiên thăng cấp đạt đến Nhập linh nhị trọng cảnh giới, thật sự khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác.” Trương Khởi Lân nhấc vò rượu lên, lại một lần nữa uống một ngụm Thiên Tử Tiếu.

Trong lòng y lại ngọt ngào và vui vẻ.

“Nói đến việc phải nhìn bằng con mắt khác!

Đã sớm phải nhìn ngươi bằng con mắt khác rồi!

Nào còn phải đợi đến hôm nay!” “Từ khi chúng ta bắt đầu thám hiểm đạo mộ, từ lúc xuống trực thăng, ngươi ném cây gậy nướng thịt thẳng ra phía sau, rồi cầm đao nhảy xuống vực sâu vào khoảnh khắc đó.

Đã khiến ta phải nhìn ngươi bằng con mắt khác.

Không ngờ bây giờ vẫn như xưa!” “Trụ Tử cố lên!” “A Thần, cố lên!

Đợi đến khi tu vi của ngươi đủ, ta sẽ dẫn ngươi cùng đi Cô Tô Thiên Mộ!" "Ở Nguyệt Lão Bí Cảnh trong Cô Tô Thiên Mộ đó, chắc chắn sẽ giúp chúng ta đạt được mục đích đến Vân Thâm Bất Tri Xứ lần này!" "A Thần, cố lên!" Trương Khởi Lân lần này trực tiếp cầm Thiên Tử Tiếu lên, hào sảng phóng khoáng uống cạn.

Trương Khởi Lân vốn dĩ rất muốn đi theo sau Diệp Thần cùng tiến vào ngôi mộ này để bảo vệ hắn, không để hắn bị thương.

Nhưng ngày đó khi cuộc thám hiểm mộ chưa bắt đầu, Trương Khởi Lân đã từng đến cửa động Hàn Đàm một lần.

Cấm chế ở đây vô cùng kỳ lạ, tuy nói Nhập linh cảnh giới là có thể vào được, nhưng nó lại hạn chế cảnh giới Tán tiên trở lên căn bản không thể tiến vào.

Ngay cả khi Trương Khởi Lân dùng hết sức lực để đột phá cưỡng chế cấm chế này cũng căn bản không có tác dụng.

Trương Khởi Lân thầm nghĩ, Sư Tổ Ngụy Vô Tiện và Lam Trạm ban đầu của Vân Thâm Bất Tri Xứ, bao gồm cả vị Sư Tổ bí ẩn mà y đến giờ cũng không biết thân phận, rốt cuộc lợi hại đến mức nào!

Tất cả những đáp án này, có lẽ chỉ có thể tìm thấy trong Cô Tô Thiên Mộ của Vân Thâm Bất Tri Xứ mà thôi!

Cơ thể Diệp Thần kể từ khi được hệ thống gia trì vừa nãy, thân pháp đã nhanh hơn rất nhiều.

Vốn dĩ sau khi tiến vào Nhập linh cảnh giới, đã có thể học tập kỹ năng ngự kiếm.

Nhưng Diệp Thần không còn nhiều thời gian, thời gian rất gấp gáp.

Vì vậy hắn liền trực tiếp đi đến cửa động, ở một cửa động tầng dưới cùng, hắn lập tức chui vào.

Chương 351

Gia chủ Lam Sơn đang quan sát mọi thứ từ xa, khẽ cau mày.

Ông ta nói với Trưởng lão Ngụy Đại Niên bên cạnh.

"Chẳng lẽ Sư Tổ không nói với Diệp Thần Sư Thúc rằng, trong số hàng ngàn cửa động cấm chế Hàn Đàm này, cửa động càng lên cao thì nguy hiểm càng ít, còn cửa động càng gần mặt đất thì nguy hiểm càng lớn sao?" Ngụy Đại Niên gật đầu.

"Có lẽ Sư Tổ muốn khảo nghiệm Diệp Thần Sư Thúc cũng không chừng.

Hắn tiến vào sơn động dưới cùng này, cũng chưa hẳn là chuyện xấu, ít nhất ở đây không có đệ tử nào khác muốn tranh giành với hắn." Lam Sơn nghe đến đây, lập tức cười phá lên, ông ta quay đầu nhìn về phía Ngụy Đại Niên.

"Trưởng lão Ngụy, ngươi đang nói đùa sao?

Toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ này có đệ tử nào dám tranh giành với Diệp Thần Sư Thúc chứ!" Ngụy Đại Niên cười ha hả.

"Đúng rồi, đúng rồi, ta suýt chút nữa quên mất.

Đừng nói các đệ tử khác.

Ngay cả ta Ngụy Đại Niên và ngươi Gia chủ Lam Sơn cũng không dám tranh giành với Diệp Thần Sư Thúc chứ!

Chẳng phải sẽ bị Kỳ Lân Sư Tổ trực tiếp đánh chết sao." Gia chủ Lam Sơn khẽ nói: "Chỉ mong lần này.

Diệp Thần Sư Thúc có được kỳ ngộ tốt, như vậy không chừng Kỳ Lân Sư Tổ vui vẻ sẽ điểm hóa cho ta một chút, giúp ta sớm ngày từ

Cửu trọng Tán tiên cảnh giới tiến vào Thượng tiên cảnh giới.” Ngụy Đại Niên cười một tiếng, nói với Gia chủ Lam Sơn.

“Cảnh giới trên Tán tiên.

Mỗi một cấp đều khó đột phá, có người cả đời có thể cũng không thể thăng tiến một bước.

Cảnh giới Thượng tiên lại cao hơn cảnh giới Tán tiên, không chỉ là ngàn dặm vạn dặm.

Sức mạnh của 100 Tán tiên có thể cũng không sánh bằng một Thượng tiên.” Gia chủ Nam Sơn thở dài.

“Đúng vậy, quả thật là như vậy.” … Diệp Thần xông vào động đá, hắn vốn dĩ nghĩ rằng sẽ gặp phải trùng trùng nguy hiểm ở đây, hắn đã chuẩn bị chiến đấu.

Và chuẩn bị liều mạng một phen!

Hắn phải liều mạng!

Hắn phải cố gắng chém giết!

Truyền thuyết nói rằng, bên trong này rắn rết chim muông, vô cùng nguy hiểm, chín phần chết một phần sống!

Diệp Thần đã chuẩn bị tinh thần liều mạng chiến đấu!

Nhưng!

Hắn đi vào trong động đá suốt một canh giờ, lại không hề gặp phải một mối nguy hiểm nào.

Ngược lại, xác chết của một số thực vật và động vật trên mặt đất thì không ít.

Diệp Thần trong lòng kinh ngạc không thôi.

Hắn nghĩ rằng phía trước mình chắc chắn là có đệ tử khác đã tiến

vào, và đã giết chết tất cả những thứ này.

Nhưng hắn đi thêm chưa đầy trăm mét, hắn liền bác bỏ suy nghĩ này.

Bởi vì linh căn trong thực vật bị giết chết, bao gồm linh đan trong động vật, đều không bị mang đi.

Điều này thì không thể là do các đệ tử khác giết chết!

Bởi vì đối với tất cả những người tu tiên, linh căn trong thực vật và linh đan trong những dã thú này là quý giá nhất!

Không những có thể tăng tu vi, mà còn có thể cường thân kiện thể!

Lúc này những thứ này đều rải rác khắp nơi, điều đó có nghĩa là chắc chắn không phải do các đệ tử khác làm, vậy là ai chứ?

Chỉ trong một khoảnh khắc, trong đầu Diệp Thần liền hiện ra hình bóng nam tử áo trắng, cả ngày quan tâm chăm sóc hắn vô vi bất chí — Kỳ Lân ca ca.

Diệp Thần từ trong lòng lấy ra cây sáo, khẽ truyền âm qua sáo.

"Kỳ Lân ca ca.

Động phủ này của tôi có nhiều rắn rết chim muông như vậy đều đã chết hết, có phải có phải là anh làm không?" Trong truyền âm ngàn dặm của cây sáo, khẽ truyền ra tiếng cười nhàn nhạt của Trương Khởi Lân.

Diệp Thần vừa nghe đã xác định, tuyệt đối là Trương Khởi Lân làm.

Tuy Trương Khởi Lân bản thân không thể vào động phủ này, nhưng pháp lực của y có thể vào được mà!

Dù sao y đã là Thượng tiên cảnh giới có pháp lực cao cường nhất toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ này.

Đó đã là mạnh đến mức quá đáng rồi.

“Tôi nói Kỳ Lân ca ca.

Tôi vào đây muốn lịch luyện một phen, tôi muốn giết quái vật cho đã ghiền.

Sao anh lại giết hết mọi thứ rồi chứ?” “A Thần, ta đã nói, kiếp này ta muốn bảo vệ ngươi.” “Kỳ Lân ca ca, tôi biết, tôi biết anh muốn bảo vệ tôi, nhưng những con rắn rết chim muông này, cùng với những thực vật thành tinh này, đối với tôi hiện tại cũng không gây ra uy hiếp gì cả.” “Ngươi của ngày xưa.

Ở thế giới đó, mỗi lần đứng trước mặt ta, ngay cả khi đối mặt với kẻ địch yếu nhất, ngươi cũng không muốn ta ra tay.

Chính là vì ngươi sợ máu sẽ làm vấy bẩn y phục của ta.” “Mà nay ta cũng vậy!

Không muốn máu ô uế làm vấy bẩn y phục của ngươi!” Lời Trương Khởi Lân vừa truyền ra từ cây sáo truyền âm ngàn dặm.

Diệp Thần lập tức trong lòng vô cùng ấm áp, hắn không biết nên nói gì.

Những chuyện xưa Trương Khởi Lân nói tuy hắn không nhớ lại được.

Nhưng giờ phút này, trong lòng Diệp Thần chỉ muốn hét to một tiếng.

“Cảm giác được người khác bảo vệ này thật sự là cực sướng a!” Hắn vừa hưng phấn hét lên, vừa nhẹ nhàng thong thả bước về phía trước.

Hắn vừa đi vừa nhặt linh đan và linh căn.

Người khác ở ranh giới sinh tử, hắn thật sự là trang bị toàn dựa

vào vận may!

Hai bên động đá, vô số côn trùng điểu thú đã bị kiếm khí giết chết.

Ngay cả một cơ quan đá lăn cực lớn được bố trí ở cửa động cũng đã bị kiếm khí của Trương Khởi Lân làm vỡ nát.

Diệp Thần nhìn thấy những mảnh vỡ khắp nơi, hắn khẽ lắc đầu cười một tiếng.

Hắn liền tiếp tục đi vào trong động.

Chưa đầy mười phút, Diệp Thần nghe thấy tiếng nước chảy, hắn nhìn thấy bên trái và bên phải đều có một con sông nhỏ đang chảy róc rách.

Nước sông trong vắt vô cùng!

Diệp Thần đã đi được nửa ngày, lúc này hắn hơi khát, hắn muốn uống chút nước.

Hắn đi đến bên cạnh một dòng sông, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trên vách đá ven sông, lại có chữ khắc bằng kiếm khí.

"A Thần, uống nước sông phía sau ngươi, cái đó tốt hơn." Diệp Thần: …… Hắn thầm nghĩ Kỳ Lân Sư Tổ này, rốt cuộc là ai chứ?

Kiếm khí này xông vào lúc nào vậy?

Hắn căn bản còn chưa phát hiện!

Còn ở đây, lại có thể khắc chữ, cảnh giới Thượng tiên này cũng quá cường đại rồi!

Diệp Thần ngọt ngào cười một tiếng, rồi quay người lại ở dòng sông phía sau múc một ít nước, uống mấy ngụm.

Ngọt lành dễ uống!

Thật sự rất sảng khoái!

Diệp Thần lấy cây sáo ra, lại một lần nữa tiến hành truyền âm ngàn dặm.

“Kỳ Lân ca ca.

Anh bảo tôi uống nước sông phía sau này, thật sự là khá ngon, anh không cho tôi uống nước sông phía trước, có phải là vì nước ở đó có độc không?” “A Thần.

Nước đó không có độc, chỉ là nước đó hơi lạnh một chút, lúc này ngươi đã đi nửa ngày, uống nước quá lạnh không tốt cho cơ thể!” Diệp Thần: …… Diệp Thần nhớ lại lúc hắn chuẩn bị tiến vào Hàn Đàm đạo mộ thám hiểm.

Gia chủ Lam Sơn nói với hắn, bên trong nguy hiểm trùng trùng, bảo hắn chú ý an toàn.

Diệp Thần lại nhớ lại Trưởng lão Ngụy Đại Niên nói với hắn, bên trong khắp nơi là cơ quan, bảo hắn chú ý an toàn!

Nhưng lúc này đây, Diệp Thần đã vào trong hơn nửa ngày rồi.

Lại không hề có chút nguy hiểm nào.

Điều quan trọng nhất là, hai suối nước hai bên này, một bên hơi ấm áp một chút, một bên hơi lạnh một chút.

Sự khác biệt như vậy, Kỳ Lân ca ca cũng nói rõ ràng cho hắn!

Trời ơi!

Diệp Thần trong lòng nổi lên một sự ấm áp nồng đậm.

Sao lại có người đối xử tốt với mình như vậy chứ?

Lúc này, trong các hang động khác, rất nhiều đệ tử đều đã trải qua cảnh chín phần chết một phần sống!

Thậm chí có gần 3000 đệ tử đã bị một số cơ quan rắn rết chim

muông, cùng với thực vật thành tinh trong Hàn Đàm Mộ Táng giết chết, tu vi cũng bị hút cạn.

Nhưng Diệp Thần, lại không hề cảm nhận được bất kỳ mối đe dọa nào.

Điều này dẫn đến, hai kỹ năng Ngự khí bằng kiếm mà hắn học được kể từ khi diễn Ngũ Lục Thất và kỹ năng Chia tay đi, Kiếm Nhận vừa mới học được, lại hoàn toàn không có đất dụng võ.

Điều Diệp Thần làm nhiều nhất, chính là cầm một cái túi lớn đi mãi, nhặt mãi linh đan của rắn rết chim muông và linh căn của một số thực vật, thu hoạch bội thu!

Ngay lúc này, Diệp Thần đột nhiên cảm thấy.

Phía sau sơn động hắn vừa đi qua, có một vật không rõ từ đâu, đột nhiên bay vào.

Diệp Thần kinh hãi.

Đồng thời trong lòng hắn nổi lên một cảm giác vui sướng chiến đấu.

Hắn lấy ra đại tiễn đao của mình, bắt đầu không ngừng truyền tiên lực vào tiễn đao, hắn muốn thử một chút, Ngự khí bằng kiếm!

Hắn muốn thử một chút Chia tay đi, Kiếm Nhận!

Xem xem hai kỹ năng này rốt cuộc có uy lực thế nào!

Nhìn vật đang dần bay đến từ bên ngoài động phủ xa xa.

Diệp Thần hô lớn một tiếng: "Chia tay đi, Kiếm…" Nhưng chữ cuối cùng hắn còn chưa kịp hô ra.

Hắn đã nhìn thấy vật đang bay về phía mình.

Lại là một chiếc bát sứ trắng!

Và trong chiếc bát đó, đang vững vàng đựng đầy một bát canh!

Diệp Thần: …… Chiếc bát này bay đến một tảng đá lớn cách Diệp Thần mười mấy mét, nhẹ nhàng hạ xuống.

Ngay sau đó, lại từ xa đột nhiên bay đến một đôi đũa và một cái muỗng.

Diệp Thần đưa tay ra tóm lấy đũa và muỗng vào tay.

Canh nấm!

Lại là canh nấm!

Diệp Thần nhìn bát canh nấm này, có một cảm giác quen thuộc.

Nhưng hắn lại không nhớ mình đã từng uống ở đâu.

Diệp Thần truyền âm qua sáo, một lần nữa.

"Tôi nói Kỳ Lân ca ca, tôi đây dù sao cũng là vào đạo mộ thám hiểm, sao anh lại để tôi giống như khách du lịch nghỉ dưỡng trong đó, sao ngay cả cơm cũng gửi vào vậy?" "À?

Nga!

A Thần, ta đang luyện tập tài nấu ăn của mình, đang học nấu món canh nấm này.

Vừa rồi ta nấu bát này, cảm thấy hương vị không tồi, liền gửi vào cho ngươi nếm thử." Chưa kịp đợi Diệp Thần nói chuyện, giọng Trương Khởi Lân lại một lần nữa truyền đến.

"Ngươi uống thử bát canh nấm này trước đã, đợi lát nữa, ta còn phải xào nấm, cùng với một số rau củ khác, nấu thêm một vài món ăn vặt gửi đến cho ngươi." Diệp Thần: …… Hắn thầm nghĩ, Kỳ Lân ca ca này từ khoảng cách xa như vậy lại dùng tiên lực, đưa bát và đĩa, đũa, muỗng tất cả vào trong động phủ.

Còn phải định vị vị trí của Diệp Thần ở đâu, cái này không cần hao phí pháp lực sao?

Cái này không vất vả sao?

Diệp Thần nhìn cây đại tiễn đao đã súc thế đãi phát, bất đắc dĩ cười một tiếng, hắn cất đại tiễn đao của mình đi.

Vốn dĩ Diệp Thần nghĩ rằng công pháp Ngũ Lục Thất của mình đã có đất dụng võ.

Không ngờ lại là gửi đồ ăn vào!

Diệp Thần bưng bát canh nấm lên, uống một ngụm vào miệng.

"Ừm!" Diệp Thần lập tức gật đầu, nói một tiếng, "Hương vị thật sự không tồi." … Cuộc thử thách thám hiểm đạo mộ hàng năm đang diễn ra sôi nổi.

Gia chủ Lam Sơn trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Năm vị trưởng lão khác cũng lần lượt đến dưới vách đá hiểm trở này.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào vô số cửa động trên vách đá dốc đứng này, trong lòng vô cùng lo lắng.

Gần vạn đệ tử tiến vào bên trong, đa số đều là đệ tử của năm người bọn họ.

Nhưng lúc này đây, các lệnh bài thân phận đại diện cho sinh mệnh an nguy của đệ tử.

Rất nhiều đã mất đi ánh sáng!

Điều này cũng có nghĩa là những đệ tử này đã bỏ mạng tại chỗ.

"Gia chủ Lam Sơn, nơi thử thách Hàn Đàm này, ngươi trước đây đã từng vào chưa?

Sao lần này thương vong của chúng ta lại lớn đến vậy, đệ tử của ta đã có 500 người chết ở bên trong.

Các nơi thử thách đạo mộ khác từ trước đến nay chưa bao giờ hiểm ác đến vậy.” Tộc trưởng Nam Sơn thở dài.

“Mỗi năm địa điểm thử thách đều không giống nhau, Hàn Đàm Mộ Táng này cũng là lần đầu tiên được mở ra, ta thật sự chưa từng vào, ta cũng không biết bên trong tình hình thế nào.” “Thử thách Hàn Đàm năm nay quả thật vô cùng hiểm ác, chín phần chết một phần sống a!” Trưởng lão Ngụy Đại Niên bên cạnh hít một hơi thật sâu, nói với mọi người.

Chương 352

"Vân Thâm Bất Tri Xứ của chúng ta, để thám hiểm Cô Tô Thiên Mộ, trong hàng ngàn năm qua chúng ta không ngừng luyện tập kỹ năng đạo mộ, cũng đã đào thải những đệ tử có tư chất yếu kém hơn.

Đây cũng là điều bất đắc dĩ, đành thuận theo thiên mệnh vậy!" "Đúng vậy, Trưởng lão Ngụy nói có lý, con đường tu luyện mỗi người tự có mệnh số, cũng tự có kiếp nạn.

Điều này cũng không có gì đáng trách, nhưng điều khiến ta lo lắng nhất là, Diệp Thần, đệ tử duy nhất của Sư Tổ, đã tiến vào cửa động dưới cùng đó, nếu hắn có bất kỳ nguy hiểm nào trong cuộc thử thách Hàn Đàm này, chúng ta phải giải thích thế nào với Sư Tổ?" "Nói đúng, gia tộc Lam Sơn, đặc biệt là vừa rồi chúng ta hai người tận mắt chứng kiến, Diệp Thần này chỉ trong vòng hai phút, từ Tri vi nhất trọng cảnh giới, trực tiếp thăng cấp lên Nhập linh nhị trọng cảnh giới, suýt nữa hù chết ta, thiên tài như vậy!

Hắn cũng sẽ là hy vọng cốt lõi của chúng ta trong việc khám phá Cô Tô Thiên Mộ, nếu hắn xảy ra chuyện, tổn thất của chúng ta sẽ rất lớn!" Ngay lúc này, Trưởng lão Vương bên cạnh lập tức đưa tay chỉ vào vật đang bay xuống từ trên trời, lớn tiếng hô với mọi người!

"Các ngươi nhìn!

Đó là cái gì?" Theo tiếng hô của Trưởng lão Vương.

Gia chủ Lam Sơn và Trưởng lão Ngụy Đại Niên cùng mọi người đều phóng mắt nhìn ra.

Chỉ thấy trên bầu trời từ không trung bay xuống vô số vật thể màu trắng giống như pháp bảo, bay về phía động phủ mà Diệp Thần đã tiến vào.

Gia chủ Lam Sơn trực tiếp rút kiếm ra.

"Đây là cái gì?

Đây là pháp bảo gì?

Là muốn tấn công Diệp Thần Sư Thúc sao?" Ngụy Đại Niên vừa nhìn, tình hình dường như không ổn, ông ta vội vàng kéo Gia chủ Lam Sơn lại.

"Gia chủ, ngươi nhìn xem cái này hình như không phải pháp bảo gì, ta sao lại cảm thấy hơi giống… bát!

Mấy cái phía sau hình như lại hơi giống đĩa!" "Ta cũng cảm thấy hơi giống bát!

Phía sau còn theo sau mấy cái đĩa nữa!" Nghe các trưởng lão nói vậy, Gia chủ Lam Sơn lập tức trấn tĩnh lại.

Ông ta phóng ra tu vi Tán tiên của mình để thăm dò một phen.

Lập tức, toàn bộ người ông ta ngớ ra!

Cái mà ông ta vừa rồi tưởng là pháp bảo bay vào động phủ tấn công Diệp Thần Sư Thúc, khi ông ta thật sự thăm dò xong, ông ta mới phát hiện đây thật sự chỉ là mấy cái bát, mấy cái đĩa!

Không chỉ vậy, trong mỗi cái bát này còn đựng canh, trong đĩa này còn có xào một vài món rau!

"Gia chủ Lam Sơn, tu vi của chúng ta không bằng ngươi, cũng không thể thăm dò ra trong bát và đĩa này rốt cuộc đựng vật gì, có thể cho biết không?" Gia chủ Lam Sơn vuốt vuốt râu của mình.

"Canh nấm!" Các trưởng lão: …… "Canh rau xanh!" Các trưởng lão: …… "Nấm xào!" Các trưởng lão: …… "Hơn nữa ta vừa rồi còn thăm dò được…" Gia chủ Lam Sơn vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nhìn năm vị trưởng lão khác nói.

“Ta còn thăm dò được những chiếc bát và đĩa này, đều là bay ra từ tĩnh thất của Sư Tổ.” Các trưởng lão: …… Diệp Thần vừa uống xong canh nấm, đang định đứng dậy.

Không ngờ từ trên trời lại tiếp tục bay xuống mấy chiếc bát và đĩa.

Canh rau xanh, canh cà chua, còn có nấm xào, rau xanh xào… một đống đĩa bát tất cả đều nhẹ nhàng rơi xuống trên đá.

Diệp Thần: …… Hắn cười lắc đầu, rồi tiếp tục ngồi xuống.

Hắn lại bắt đầu ăn.

Sơn động này, vốn dĩ cách âm không tốt.

Hắn có thể nghe thấy tiếng đánh nhau điên cuồng từ trong động đá bên cạnh, còn có rất nhiều tiếng kêu thảm thiết của người chết.

Diệp Thần ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa nơi tiếng động truyền đến.

Rồi hắn lại cúi đầu xuống, dùng đũa gắp một ít nấm xào, ăn một cách ngon lành.

Diệp Thần thầm nghĩ: Đây đúng là kiểu thám hiểm đạo mộ hưởng thụ mà!

Thật sự là sướng a!

Diệp Thần ăn xong, truyền âm qua sáo một tiếng.

“Kỳ Lân ca ca, tài nấu ăn của anh thật sự là lợi hại!” “Ngươi thích là được, A Thần.” “Thích!

Vô cùng thích!” “A Thần, ngươi ăn no chưa?

Nếu chưa no ta lại nấu thêm một ít.” Diệp Thần: …… “Giờ tôi ăn no đến nỗi không đi nổi nữa rồi.” “Vậy ngươi có muốn nằm xuống nghỉ ngơi không, ta mang chiếu và gối vào cho ngươi?” Diệp Thần:

…… … Diệp Thần tiếp tục đi về phía trước, khi hắn đi đến một ngã ba, phía trước xuất hiện bốn cửa động.

Vẫn chưa đợi Diệp Thần lựa chọn đi cửa động nào, bên cạnh trên vách đá có một hàng chữ khắc bằng kiếm.

“Ba dài một ngắn chọn cái ngắn nhất.” Diệp Thần ngớ ra.

“Đây không phải là khẩu quyết mà hắn khi thi ở Trái Đất thường dùng sao?

Sao Kỳ Lân ca ca cũng biết chứ?

Rốt cuộc là tình huống gì?” Diệp Thần đi theo cửa động thấp nhất bên trái.

Trên đường này lại bình an vô sự.

Diệp Thần nhặt được vô số linh đan.

Hắn tiếp tục đi chưa đầy hai canh giờ.

Diệp Thần cuối cùng cũng tìm thấy mục đích cuối cùng của cuộc thám hiểm Hàn Đàm lần này.

Hàn Đàm!

Vì sao nơi này lại gọi là Hàn Đàm?

Trong khoảnh khắc Diệp Thần bước vào, hắn mới cảm nhận sâu sắc.

Nhiệt độ bên trong thật sự rất thấp, vô cùng lạnh lẽo.

Toàn bộ trong động đá, được bố trí vô cùng đơn giản và trang nhã.

Ở vị trí trung tâm nhất của thạch thất đặt một bàn đá.

Trên bàn đá còn đặt một ít bút mực và một số giấy tờ đã ngả vàng.

Diệp Thần đi qua, ngồi trước bàn đá, cầm lấy tờ giấy phía trước xem.

Chỉ thấy trên đó viết: Gia quy Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Trong Vân Thâm Bất Tri Xứ giờ Hợi nghỉ ngơi, giờ Mão thức dậy.

Trong Vân Thâm Bất Tri Xứ không được nấu ăn thừa thãi, không được sát sinh trong cảnh nội.

Trong Vân Thâm Bất Tri Xứ không được tự ý đánh nhau, không được dâm loạn.

Trong Vân Thâm Bất Tri Xứ không được du đêm, không được ồn ào, không được đi nhanh. … Trong Vân Thâm Bất Tri Xứ không được đánh bạc, không được chơi lửa.

Chép đầy đặc kín mít.

Diệp Thần lật đến trang cuối cùng, nhìn thấy chữ ký.

Trên đó trực tiếp viết Ngụy Anh.

Hóa ra là gia quy do Ngụy Anh Sư Tổ năm xưa chép.

Diệp Thần lại nhìn thấy bên cạnh đặt một chồng giấy khác.

Hắn cầm lấy lật một chút, nét chữ thanh tú, đẹp hơn nhiều so với chữ do Ngụy Anh Sư Tổ viết vừa nãy.

Cũng là chép gia quy, Diệp Thần lật mãi đến trang cuối cùng, trên đó ký tên: Lam Trạm.

Diệp Thần hơi kinh ngạc.

Hắn cũng không biết vì lý do gì, mà Ngụy Anh Sư Tổ và Lam Trạm Sư Tổ lại đều chép gia quy trong thạch thất Hàn Đàm này.

Diệp Thần lật xem xong tất cả những thứ trên bàn đá.

Hắn ngồi một lát, rồi lại đứng dậy, nghiêm túc kiểm tra xung quanh.

Trên vách đá bên trái thạch thất, có vô số chữ khắc bằng kiếm, trên đó viết: "Đệ tử Vân Mộng Giang thị Ngụy Anh đến Vân Thâm Bất Tri Xứ học tập, vì phạm gia quy, bị phạt chép gia quy tại đây.

Gia quy này thật sự vô vị, may mắn Hàm Quang Quân gửi đến hai vò Thiên Tử Tiếu, thật sự may mắn!" Diệp Thần đã ở Vân Thâm Bất Tri Xứ một thời gian, cũng biết Hàm Quang Quân chính là Lam Vong Cơ Sư Tổ.

Hắn thầm nghĩ, mối quan hệ của Lam Vong Cơ Sư Tổ và Ngụy Vô Tiện Sư Tổ năm xưa thật khiến người ta ngưỡng mộ!

Lại còn có một đoạn kinh nghiệm thú vị như vậy!

Diệp Thần lại quay người lại, nhìn thấy trên vách đá bên phải cũng có nhiều chữ khắc bằng kiếm, rõ ràng nét chữ bên này đẹp hơn nhiều so với chữ do Ngụy Anh Sư Tổ khắc vừa nãy.

Trên đó viết: "Không thể cứu Ngụy Anh khỏi tay mọi người, không biết sống chết của y, trong lòng đau khổ vô cùng.

Dù bị phạt đến Hàn Đàm chép gia quy mấy chục lần, nhưng vẫn không thể nhận ra lỗi lầm của mình ở đâu!" "Ngụy Anh, ngươi rốt cuộc ở nơi nào?

Mong ngươi sớm ngày trở về!" Diệp Thần dùng sáo truyền âm đọc toàn bộ chữ trên vách đá ở đây cho Trương Khởi Lân nghe.

Trương Khởi Lân nghe xong, nhẹ nhàng kể cho Diệp Thần nghe về đoạn kinh nghiệm vạn năm trước đó.

"Toàn bộ Vân Thâm Bất Tri Xứ, tài liệu còn lại đã rất ít, chỉ là mơ hồ nghe nói Ngụy Anh Sư Tổ năm xưa từng cùng Hàm Quang Quân Lam Trạm kết thâm hậu tình nghĩa!" "Ngụy Anh Sư Tổ từng vì phạm lỗi mà bị phạt chép gia quy ở đây.

Rồi sau này Ngụy Anh Sư Tổ bị thiên hạ chính đạo liên hợp đàn

áp, Lam Trạm Sư Tổ tưởng rằng y đã chết, trong lòng đau khổ dị thường!" "Sau này Lam Trạm Sư Tổ bị phạt chép gia quy trong thạch thất này, nhưng dù y chép gia quy mười lần trăm lần, y cũng chưa từng cảm thấy việc mình giúp đỡ Ngụy Anh là sai!" Diệp Thần nghe xong, suy tư.

Hắn thầm niệm trong lòng.

"Quá khứ của đôi thần tiên đạo lữ này, thật sự khiến người ta ngưỡng mộ!" "A Thần, ta kiểm tra lại xem, trong thạch thất này còn có chữ nào khác không.

Theo ghi chép, Hàm Quang Quân Lam Vong Cơ Tổ Sư và Ngụy Vô Tiện Tổ Sư sau khi phi thăng, cả hai từng cùng nhau đến thạch thất này, rất có thể cũng để lại một số ghi chép."Lời Trương Khởi Lân vừa dứt, Diệp Thần đã nhìn thấy.

Ngay trên bức tường không lớn phía sau lưng, khắc rất nhiều chữ.

Diệp Thần bước lại gần xem xét kỹ lưỡng.

Khắc chính là cầm phổ và địch tử âm phổ.

Bên cạnh có một hàng chữ nhỏ viết: Hàm Quang Quân, Ngụy Anh hợp tấu 《Vong Tiện Khúc》.Diệp Thần vốn dĩ đã có chút cơ sở về âm luật, lại thêm việc cùng Trương Khởi Lân tấu Lân Thần Khúc.

Diệp Thần đã học thêm không ít kiến thức âm luật.

Lúc này, hắn đứng trước Vong Tiện Khúc phổ này, hắn dường như có thể cảm nhận được tiết tấu âm luật được tấu lên trong khúc phổ.

Hắn dường như có thể cảm nhận được đoạn giang hồ đầy phong ba bão táp đó!

Hắn dường như cũng có thể cảm nhận được tình cảm tâm tâm

tương tích giữa Vong Tiện.

Vong Tiện Khúc này so với Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc hắn từng nghe trước đây, càng thêm tinh tế nhu tình, càng thêm tràn ngập tình ý nồng đậm.

Khiến người ta sau khi nghe xong cảm động vô cùng.Diệp Thần đứng trước khúc phổ này, thế mà lẳng lặng ngây người ra.

Trong đầu hắn không ngừng hiện lên phổ tử, không ngừng hiện lên âm phù.

Ngay cả khi Trương Khởi Lân thông qua địch tử truyền âm thiên lý nói chuyện với hắn, Diệp Thần cũng không nghe thấy.

Rất lâu, rất lâu sau, khóe mắt Diệp Thần thế mà xuất hiện một màu đỏ nhạt ướt át.

Một loại tình cảm kiên định muốn bên nhau mãi mãi, từ trong lòng hắn hiện ra!Trong đầu Diệp Thần xuất hiện một bóng dáng.

Bóng dáng với dung nhan tuấn mỹ, ánh mắt thanh minh đó.

Trong tích tắc, Diệp Thần lại một lần nữa nhớ đến khúc Lân Thần Khúc mà Trương Khởi Lân đã diễn tấu.

Tiết tấu du dương vang lên trong đầu Diệp Thần.

Hòa cùng Vong Tiện Khúc lúc này thành hợp hai làm một, hai khúc này có diệu dụng dị khúc đồng công.

Tiết tấu âm thanh tuyệt đẹp khiến Diệp Thần say mê không thôi.

Đột nhiên, trong đầu hắn linh cơ nhất động.

Trong khoảnh khắc vô số âm phù hiện ra!

Vô số tiết tấu âm nhạc càng thêm vui vẻ, dồn dập, du dương hiện ra.Diệp Thần từ phía sau lập tức dĩ khí ngự tiễn, khiến cây kéo lớn

của mình lơ lửng trước mặt.

Hắn không ngừng vung hai tay, kéo lớn xung kích mà ra!

Cây kéo dưới tác dụng của ngự khí, liên tục khắc ra âm phù trên bức tường phía trước.

"Vù vù vù…" Từng âm phù được khắc liên tục.

Cầm phổ và địch phổ hoàn thành trong một hơi!

Trọn một khắc đồng hồ sau!

Diệp Thần tỉnh lại từ trạng thái say mê!

Trên tường trước mặt khắc đầy cầm phổ và địch phổ!

Chính vào lúc này!

Lân Thần Khúc đệ ngũ đoạn cầm phổ và địch phổ, đã hoàn thành viên mãn!Diệp Thần lấy địch tử ra, theo khúc phổ đệ ngũ đoạn đó, tấu cho Trương Khởi Lân nghe một lần!

Trương Khởi Lân đang ngồi trước bàn đá trên sườn núi nửa chừng gảy đàn, khi nghe khúc Lân Thần Khúc đệ ngũ đoạn này, đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Từng đoạn khúc phổ giống như những công pháp Thiên Thư kinh người, mà điểm khó nhất của công pháp không phải là giai đoạn khởi đầu, mà là sự thăng hoa tiếp nối của công pháp.

Và cầm phổ cùng địch phổ cũng như vậy.

Trương Khởi Lân đã ghi nhớ hoàn toàn khúc phổ mà Diệp Thần tạo ra, khắc sâu vào lòng!

Y đặt hai tay lên đàn, hít một hơi thật sâu.

Sau đó, Trương Khởi Lân trực tiếp tấu liền mạch Lân Thần Khúc từ đoạn thứ nhất đến đoạn thứ năm!

Trong khoảnh khắc hoàn thành, toàn thân Trương Khởi Lân chấn động ánh sáng trắng rực rỡ!

Cả bầu trời, cả Vân Thâm Bất Tri Xứ, dường như đều được thắp sáng.

Năm sắc cầu vồng từ trên trời giáng xuống, phủ lên người Trương Khởi Lân.

Trong khoảnh khắc này, Trương Khởi Lân trực tiếp liên thăng hai cấp.

Từ Tam Trọng Thượng Tiên cảnh giới đột phá tiến vào Ngũ Trọng Thượng Tiên cảnh giới!Trên quảng trường, các đệ tử chưa đi tham gia thí luyện, Gia chủ bao gồm các Trưởng lão, trực tiếp quỳ xuống trước Kỳ Lân Tổ Sư trên đỉnh núi.

Từng người một xúc động rơi lệ.

“Ngũ Trọng Thượng Tiên, Ngũ Trọng Thượng Tiên ư!

Đã bao nhiêu ngàn năm rồi!

Chương 353

Vân Thâm Bất Tri Xứ của chúng ta, chưa bao giờ xuất hiện Ngũ Trọng Thượng Tiên.

Ông trời có mắt a!" "Chúc mừng Kỳ Lân Sư Tổ!" "Chúc mừng Kỳ Lân Sư Tổ!" "Chúc mừng Kỳ Lân Sư Tổ!"...Diệp Thần thông qua địch tử truyền âm thiên lý đã đạt đến cảnh giới tâm ý tương thông với Trương Khởi Lân.

Tất cả mọi chuyện vừa rồi Diệp Thần đều nghe rõ trong lòng.

Diệp Thần biết rằng khi hắn nhập định để sáng tạo Lân Thần Khúc đệ ngũ đoạn khúc phổ, tu vi và cảnh giới của bản thân hắn cũng đang đột phá mãnh liệt!

Đúng lúc này, âm thanh của Hệ thống vang lên như đã hẹn.

"Đinh, chúc mừng túc chủ!

Vừa rồi tiến vào cảnh giới tu luyện nhập định.

Trong giấc mộng kiểm soát ý niệm, dĩ khí ngự tiễn.

Kỹ năng sử dụng thành thạo, đạt đến đỉnh cao." "Túc chủ.

Độ thành thạo diễn vai Ngũ Lục Thất tăng lên 35%.

Thưởng các thuộc tính thêm 1000!" "Đinh, chúc mừng túc chủ, hiện tại cảnh giới tu luyện tăng lên bảy cấp, đạt đến Nhập Linh Cửu Trọng cảnh giới." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được kỹ năng độc quyền của Ngũ Lục Thất.

Bách Biến Gai Ba Đản."Diệp Thần vừa nghe tên kỹ năng này, thấy thật kỳ lạ.

Nhưng hắn biết.

Kỹ năng này là một kỹ năng biến thân vô cùng thần kỳ.

Có thể giúp Diệp Thần ngụy trang trong những tình huống thích hợp.

Tuy nghe tên có vẻ không ra gì, nhưng kỹ năng này quả thực là một sự tồn tại nghịch thiên.

Có thể khiến ngươi ngụy trang thành gần như tất cả mọi thứ.

Điều này khi đối địch, có thể mang lại hiệu quả to lớn không ngờ tới.

Diệp Thần thu cây kéo lớn của mình lại, trên mặt nở nụ cười hài lòng.

Trước đó Hệ thống nói rằng hắn trong vai diễn đầu tiên đã đạt 100% độ thành thạo, vì vậy lúc này trong vai Ngũ Lục Thất thứ hai, tốc độ thăng cấp của hắn sẽ rất nhanh.

Không ngờ nhanh như vậy đã ứng nghiệm, trong vòng một ngày ngắn ngủi, hắn thế mà liên tục thăng cấp hai lần.

Hơn nữa thể chất của hắn lại một lần nữa được tăng cường 100 điểm.

Diệp Thần cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, hắn siết chặt nắm đấm, mạnh mẽ đấm một cái vào vách đá bên cạnh.

Chỉ nghe "ầm ầm ầm" một tiếng!

Vách đá bên cạnh lập tức rơi xuống rất nhiều mảnh vụn.

Diệp Thần nhìn nắm đấm của mình, kinh ngạc không thôi.

Hắn vừa rồi căn bản không dùng toàn lực, nếu hắn dùng toàn lực thì hắn tuyệt đối có khả năng xuyên thủng cả bức tường đá này.

Lúc này, hắn tuy vẫn là Nhập Linh cảnh giới.

Nhưng cơ thể hắn nhờ có Hệ thống gia tăng, các thuộc tính tăng trưởng nghịch thiên.

Tu luyện giả Tán Tiên cảnh giới bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn.Diệp Thần quay người lại, quét mắt nhìn toàn bộ Hàn Đàm thạch thất.

Trước đây mọi người đều nghĩ trong thạch thất này sẽ có linh đan diệu dược gì đó, hoặc sẽ cất giữ công pháp thần kỳ hay tâm đắc tu tiên gì đó.

Không ngờ trong thạch thất này, thứ hữu dụng nhất lại là Vong Tiện Khúc này.

Nhưng người bình thường, ai sẽ nghĩ rằng, một khúc phổ như vậy lại có sức mạnh cường đại đến thế?

Huống hồ ngày nay trong thế giới này, người tu tiên nhiều như lông trâu.

Nhưng người tu tiên chịu khó trong lúc rảnh rỗi lấy đàn ra diễn tấu một phen hoặc lấy địch tử ra dụng tâm học tập nghiên cứu một phen.

Những người tu tiên như vậy cũng rất ít!

Huống chi là những người có thể hiểu được cầm phổ và địch phổ! Diệp Thần khoanh tay trước ngực.

Hắn khẽ bái một cái về phía thạch thất mà Hàm Quang Quân và Ngụy Anh từng ở, sau đó nói.

“Cảm ơn hai vị Tổ Sư đã giúp ta lĩnh hội được tinh túy tuyệt diệu của cầm địch hợp tấu.

Đã thành công phổ tả được Lân Thần Khúc đệ ngũ đoạn khúc

phổ.” Diệp Thần bái xong, quay người rời đi.

Diệp Thần đi theo tuyến đường vừa vào, trực tiếp đi ra ngoài.

Khi đi đến ngã ba ba dài một ngắn đã chọn ban đầu.

Diệp Thần đột nhiên nghe thấy, ngay trong hang động bên cạnh truyền đến một tiếng hét chói tai.

Vốn dĩ trong động phủ này tiếng hét chói tai rất hiếm và bình thường, Diệp Thần đã quen rồi.

Nhưng lúc này, hắn lại không thể không để tâm đến âm thanh này.

Âm thanh này chính là của Giang Lăng, sư đệ của hắn, người cùng Diệp Thần đến Vân Thâm Bất Tri Xứ học tập.

Lúc đó Diệp Thần đang ở cảnh giới Tri Vi Nhất Trọng sơ cấp nhất, còn lúc đó sư đệ của hắn đã đạt đến Nhập Linh Nhất Trọng cảnh giới.

Diệp Thần không nói hai lời, trực tiếp quay đầu chui vào một động khẩu khác bên cạnh.

Trong động phủ mà hắn ban đầu tiến vào, gần như tất cả nguy hiểm đều đã bị Trương Khởi Lân quét sạch.

Tuy nhiên lúc này, hắn đột nhiên vì cứu sư đệ Giang Lăng mà tiến vào hang động bên cạnh này.

Điều này Trương Khởi Lân không hề nghĩ tới.

Lúc này Trương Khởi Lân vẫn còn đang đắm chìm trong bầu không khí xúc động khi Diệp Thần vừa phổ tả Lân Thần Khúc đệ ngũ đoạn.Trong cuộc thám hiểm đạo mộ Hàn Đàm lần này, đa số đệ tử vì lệnh cấm ở cửa mà bị hạn chế, chỉ những người dưới Nhập Linh cảnh giới mới được vào.

Đồng thời cũng hạn chế những người trên Nhập Linh cảnh giới.

Nhưng trong số nhiều đệ tử đã vào, hơn 80% là đệ tử Nhập Linh Nhất Trọng đến Tam Trọng cảnh giới.

Những đệ tử có thể vượt qua Nhập Linh Ngũ Trọng cảnh giới thì hiếm như lông phượng sừng lân.

Giang Lăng hôm nay sau khi chọn động phủ để vào, trước đó, cậu ta vẫn luôn nghĩ rằng sư huynh Diệp Thần của mình là Tri Vi Nhất Trọng cảnh giới chắc chắn sẽ không mạo hiểm tham gia thám hiểm đạo mộ Hàn Đàm.

Vì vậy sau khi cuộc thi bắt đầu, cậu ta đã chọn một động khẩu và nhanh chóng tiến vào.

Giang Lăng dựa vào tu vi của bản thân và một số pháp bảo của Vân Thâm Bất Tri Xứ mang theo, cuối cùng đã chém ra một con đường máu.

Cậu ta chui vào sâu trong động phủ.

Mặc dù Giang Lăng không tìm thấy thạch thất quý giá nhất mà hai vị Tổ Sư để lại trong Hàn Đàm.

Nhưng Giang Lăng đã thành công giết chết một con Tam giai linh thú sắp chết.

Con Tam giai linh thú này tương đương với cảnh giới Nhập Linh Bát Trọng của con người.

Chỉ là con Tam giai linh thú này quá già rồi, đã gần chết.

Vừa đúng lúc bị Giang Lăng đụng phải.

Giang Lăng sau khi giết linh thú, khi lấy linh đan ra.

Lại bị một sư huynh Nhập Linh Tam Trọng cảnh giới khác là Ngụy Bằng nhìn thấy.

Ngụy Bằng tham lam lao đến cướp linh đan.

Cậu ta và Giang Lăng giao chiến.

Giang Lăng tuy là Nhập Linh Nhất Trọng cảnh giới, nhưng dựa vào một số pháp bảo Vân Mộng Giang Thị của bản thân, vẫn có thể đối phó với Ngụy Bằng Nhập Linh Tam Trọng cảnh giới.

Nhưng vận may không kéo dài.

Ngụy Phi, huynh đệ đồng bào của Ngụy Bằng, cũng đến đây.

Ngụy Phi tuy là đệ đệ của Ngụy Bằng, nhưng tu vi của Ngụy Phi thế mà đạt đến Ngũ Trọng Nhập Linh cảnh giới đáng sợ.

Giang Lăng hoàn toàn không phải đối thủ!

Dưới sự kẹp đánh của hai huynh đệ, cậu ta bị trọng thương chỉ sau chưa đầy hai hiệp!

Giang Lăng chật vật chạy khắp động phủ.

Cậu ta lợi dụng động phủ chằng chịt, thông suốt bốn phương tám hướng để nhanh chóng thoát thân.

Nhưng hai huynh đệ Ngụy Bằng và Ngụy Phi, khứu giác cực kỳ linh mẫn, vẫn luôn đuổi sát phía sau không buông tha.

Giang Lăng bị thương rất nặng ở bụng, trên chân cậu ta còn bị mấy vết kiếm chém.

Máu tươi đã nhuộm đỏ chiếc áo choàng màu lam cậu ta đang mặc.

Cậu ta chật vật lao ra một động khẩu bên ngoài, đột nhiên bị một viên đá dưới chân vấp ngã.

Thân thể Giang Lăng đột nhiên đổ nhào sang một bên.

Đây là một con dốc liên tục nghiêng xuống phía dưới.

Thân thể Giang Lăng theo đó lăn xuống con dốc.

Lăn vào một sơn động rất sâu bên trong, cậu ta lập tức đau đớn

đến vã mồ hôi lạnh.

Trong sơn động này vô cùng ẩm ướt, khắp nơi đều là nước.

Rõ ràng, nơi đây từ trước đến nay chưa từng có ai đến.

Giang Lăng lấy thuốc bột từ trong lòng ra, nhẹ nhàng bôi lên vết thương của mình.

Lập tức vết thương đau đớn đến sống dở chết dở.

Giang Lăng trước đây khi còn ở Vân Mộng Giang Thị, phụ thân cậu ta từng cảnh cáo cậu ta.

Mặc dù họ có mối quan hệ mật thiết với Vân Thâm Bất Tri Xứ, nhưng cũng chỉ giới hạn ở những người có đức cao vọng trọng.

Còn về các đệ tử con cháu bên dưới đa số đều là những kẻ lạm quyền, lòng dạ hiểm độc.

Lần này Giang Lăng đoạt được linh đan, bị Ngụy Bằng nhìn thấy, liền đuổi sát phía sau muốn giết Giang Lăng.

Mặc dù Ngụy Bằng và Ngụy Phi rất rõ ràng nhìn thấy Giang Lăng mặc y phục màu lam nhạt, chính là đệ tử Vân Mộng Giang Thị.

Nhưng đối với bọn chúng, đoạt được linh đan mới là quan trọng nhất.

Những thứ khác chỉ cần giết người diệt khẩu là được.

Đúng lúc này, Giang Lăng nghe thấy âm thanh từ trong sơn động phía trên đầu mình vọng xuống.

“Ngụy Phi sư đệ, ngươi có cảm nhận được Giang Lăng rốt cuộc đã đi đâu không?” “Ngụy Bằng sư huynh.

Khí tức của Giang Lăng đến đây thì không còn nữa.

Cậu ta rất có thể ở gần đây.

Chúng ta tìm kỹ một chút." "Sư đệ, mau lại đây, đây có một sơn động." Giang Lăng vừa nghe thấy lời này, cậu ta biết sơn động mà mình rơi xuống đã không còn là nơi an toàn nữa.

Hai huynh đệ Ngụy Bằng và Ngụy Phi sẽ rất nhanh tìm đến đây.

Giang Lăng cố gắng đứng dậy, cậu ta đi về phía sâu nhất trong sơn động.

Nhưng vết thương ở chân đau đớn không chịu nổi, cậu ta vừa đi được hai bước thì cảm thấy sau lưng có một luồng kiếm khí đột nhiên ập đến.

Giang Lăng nhảy sang một bên, lập tức ngã xuống đất.

Ngay tại động khẩu nơi Giang Lăng vừa rơi xuống, hai huynh đệ Ngụy Bằng thuận thế đi tới.

"Giang Lăng.

Ngươi thật biết chọn chỗ đó.

Vừa rồi khi ngươi ở phía trên, ta giết ngươi còn cần phải lo lắng một chút, dù sao thân phận của ngươi là đệ tử Vân Mộng Giang Thị, khá nhạy cảm, nhưng ngươi tự mình lại nhảy vào trong động huyệt sâu như vậy, đến đây chúng ta giết ngươi, ai có thể biết, thật là thần không biết quỷ không hay nha!" "Giang Lăng, ngươi thật sự biết chọn chỗ đó.

Giao linh đan ra.

Ta có thể để lại cho ngươi toàn thây." "Ngụy Bằng, Ngụy Phi, hai huynh đệ các ngươi thật là ti tiện vô sỉ.

Chúng ta đều là đệ tử dưới trướng Lục Trưởng lão.

Theo lý mà nói ta là sư đệ của các ngươi, các ngươi thế mà lại ra tay độc ác như vậy!" Ngụy Bằng cười ha hả.

“Sư đệ gì chứ, trong mắt ta sư đệ của ta cũng chỉ có một mình Ngụy Phi mà thôi, còn về ngươi, chết thì cứ chết.

Mệnh như cỏ rác!”Giang Lăng thấy đã đến đường cùng rồi.

Cậu ta lấy linh đan từ trong lòng ra, nắm chặt trong tay.

“Hai người các ngươi đừng lại gần.

Nếu các ngươi đến gần, ta sẽ bóp nát linh đan này thành mảnh vụn.” “Ngươi dám!

Giang Lăng, thật không dễ dàng gì có được một linh đan Tam giai linh thú, nếu ngươi bóp nát nó.

Chúng ta nhất định sẽ xé xác ngươi thành vạn đoạn.” “Đúng, Giang Lăng, ta sẽ nhốt hồn phách ngươi vào Luyện Hồn Bình, để ngươi ngày đêm chịu đủ tra tấn.

Ngươi tốt nhất nên giao linh đan cho chúng ta.

Như vậy ta sẽ để ngươi chết một cách thống khoái.” Giang Lăng cười lạnh.

“Chẳng lẽ người Vân Mộng Giang Thị chúng ta lại sợ chết ư?

Nếu hai người các ngươi dám lại gần, ta sẽ bóp nát linh đan này.

Để các ngươi công cốc.

Ta dù có chết cũng sẽ không để các ngươi chiếm tiện nghi.” Ngụy Bằng hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn nhìn Ngụy Phi một cái.

Hai người nhìn nhau, rồi gật đầu.

Ngụy Bằng lấy từ trong lòng ra một cây sáo nhỏ, khẽ thổi một cái.

Giang Lăng nhận ra cây sáo này, đây là sáo truyền âm giữa nhiều người.

Chương 354

Điều khiến Giang Lăng không hiểu là, rõ ràng bản thân đã cận kề đường cùng, cũng không phải đối thủ của Ngụy Bằng và Ngụy Phi, sao hai người này còn phải thổi sáo làm gì?

Đột nhiên!

Giang Lăng nghe thấy từ xa, ở động khẩu nơi cậu ta rơi xuống.

Một bóng người nhảy xuống, trong bóng tối, cậu ta lờ mờ nhìn thấy có một người mặc y phục trắng, đi tới.

Cho đến khi nhìn rõ mặt người này, Giang Lăng lập tức kinh ngạc không thôi.

Người này thế mà lại là Ngụy Vĩ, nhị đệ tử dưới trướng Lục Trưởng lão nơi Giang Lăng đang ở.

Lúc này, Ngụy Vĩ đã đạt đến Nhập Linh Lục Trọng cảnh giới.

Y vừa đi tới, Ngụy Bằng và Ngụy Phi vội vàng hành lễ!

Không ngờ Ngụy Vĩ sư huynh trực tiếp vươn bàn tay ra.

"Bốp bốp" hai cái tát đánh vào mặt Ngụy Bằng và Ngụy Phi.

Điều này khiến Giang Lăng kinh ngạc không thôi.

Ngụy Vĩ mắng: "Đều là đồng môn sư huynh đệ, hai người các ngươi thật ti tiện vô sỉ.

Sao có thể cướp đồ của chính đồng môn sư huynh đệ mình?" Ngụy Bằng lập tức đứng lên, hắn nói với Ngụy Vĩ.

"Nhị sư huynh, không phải chúng ta cố ý cướp đồ của Giang Lăng, là linh đan thú này vốn dĩ là hai huynh đệ chúng ta nhìn thấy trước, chúng ta đã sắp giết chết con linh thú này rồi.

Giang Lăng từ một bên đột nhiên nhảy ra ngư ông đắc lợi.” Ngụy Phi cũng bổ sung một câu.

“Đúng vậy a!

Nhị sư huynh, đây quả thật là hai huynh đệ chúng ta giết linh thú trước.

Giang Lăng cậu ta cướp của chúng ta.” “Ngươi nói bậy, hai người các ngươi thật là nói năng hồ đồ!

Rõ ràng con linh thú này là ta giết, linh đan này cũng là ta tìm thấy, các ngươi vẫn luôn truy sát ta.

Nếu không phải ta đe dọa sẽ hủy hoại linh đan này, các ngươi đã sớm giết ta rồi.” “Nhị sư huynh, oan uổng a, huynh đệ hai người chúng ta.

Từ trước đến nay chưa từng làm chuyện như vậy a, nếu chúng ta thật sự muốn giết cậu ta, với cảnh giới của hai huynh đệ chúng ta, giết Giang Lăng Nhập Linh Nhất Trọng cảnh giới này chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.” Ngụy Vĩ chắp tay sau lưng, khẽ gật đầu, y nhìn cả hai bên, sau đó quay đầu lại nói với Giang Lăng.

“Rốt cuộc bên nào trong hai ngươi nói đúng?” Ngụy Vĩ trầm tư!

“Ta có một cách để kiểm tra.

Nếu các ngươi từng chiến đấu với linh thú, thì trên linh đan sẽ còn sót lại một tia kiếm khí mà các ngươi phát ra.

Nếu chưa từng chiến đấu, thì trên linh đan cũng sẽ không có kiếm khí của các ngươi.” Ngụy Vĩ đi tới, đến bên cạnh Giang Lăng.

“Đưa linh đan cho ta, ta sẽ kiểm tra.” Giang Lăng thấy nhị sư huynh Ngụy Vĩ nói có lý, hơn nữa bình thường trong môn phái, trong một tháng Giang Lăng đến đây, nhị sư huynh Ngụy Vĩ mà cậu ta nhìn

thấy, luôn tự xưng là chính nhân quân tử.

Thanh danh của y khá tốt!

Giang Lăng trực tiếp giao linh đan trong tay cho Ngụy Vĩ.

Ngụy Vĩ cầm linh đan lên tay xem xét kỹ lưỡng một lúc, sau đó trên mặt y lập tức tràn đầy nụ cười.

"Thế mà thật sự là Tam giai linh đan a, thế mà thật sự là linh đan của Tam giai linh thú a.

Nếu ta ăn viên linh đan này, chẳng phải ta có thể đột phá đến Nhập Linh Thất Trọng cảnh giới rồi sao, ha ha ha ha, tốt quá rồi!" Giang Lăng vừa nhìn.

Sao nhị sư huynh có thể nói ra lời như vậy?

Đột nhiên, Giang Lăng nhận ra mình đã mắc bẫy, cậu ta vươn tay ra muốn lấy lại linh đan từ tay Ngụy Vĩ.

Nhưng không ngờ, Ngụy Vĩ trực tiếp dùng tay phải đẩy ra một luồng tiên lực khổng lồ.

Trong khoảnh khắc hất Giang Lăng văng xa năm sáu mét!

Giang Lăng va vào tường, quỳ trên mặt đất thổ huyết không ngừng.

Ngụy Vĩ cười ha hả!

"Thật là không có chút kinh nghiệm xã hội nào a, người trẻ tuổi.

Trong giang hồ này không thể mắc sai lầm.

Một khi phạm sai lầm, tính mạng của ngươi sẽ không còn nữa.

Ngụy Bằng, Ngụy Phi, hai người lần này làm rất tốt, trở về ta sẽ xin sư phụ một ít tiên đan ban cho hai ngươi, và những tâm đắc khi ta thăng cấp lên Lục Trọng Nhập Linh cảnh giới, ta sẽ chia sẻ toàn bộ

với hai ngươi.” Ngụy Bằng và Ngụy Phi trong lòng lập tức vui mừng không thôi.

“Nhị sư huynh, vậy Giang Lăng này…” “Còn phải hỏi ư?

Mau giết đi.” Ngụy Bằng và Ngụy Phi cầm kiếm trực tiếp đi về phía Giang Lăng.

Đúng lúc này, trong toàn bộ động phủ, đột nhiên truyền ra một tràng cười.

“Ai?” Ngụy Bằng và Ngụy Phi, Ngụy Vĩ đều kinh ngạc, bọn chúng quay đầu nhìn bóng dáng dần hiện ra ở động khẩu.

“Ngươi là ai?” “Ta vốn tưởng rằng, Vân Thâm Bất Tri Xứ ít ra cũng là thánh địa tu tiên do ba vị Tổ Sư để lại.

Không ngờ ngày nay bên trong đây cũng tràn ngập ô uế.

Cũng khắp nơi tràn ngập tiểu nhân.” Sắc mặt Ngụy Vĩ lạnh đi.

“Bất luận ngươi là ai.

Chỉ từ câu nói vừa rồi của ngươi, hôm nay ngươi tuyệt đối phải chết ở đây.” “Ha ha!

Chỉ có nhân tâm là không thể nhìn thẳng a, dù gia quy có nhiều đến mấy, dù gia huấn có nhiều đến mấy.

Cũng không thể ngăn cản những tiểu nhân các ngươi làm điều xằng bậy a!” Đúng lúc này, Ngụy Vĩ, Ngụy Bằng, Ngụy Phi cả ba đều cầm kiếm nhìn về phía động khẩu.

Bao gồm cả Giang Lăng đang nằm bò trên mặt đất, miệng thổ huyết từ xa, cũng nhìn bóng dáng dần bước ra từ bóng tối.

Dần dần, bóng dáng đó cuối cùng cũng lộ diện.

Giang Lăng một trận xúc động.

Người này không phải ai khác, chính là sư huynh Diệp Thần của mình.

Nhưng ngay sau đó trong lòng Giang Lăng lại lập tức trở nên vạn phần lo lắng, cậu ta chật vật kêu lên từ trong miệng.

"Đi đi, sư huynh, đi đi, sư huynh đi đi!" Trong nhận thức của Giang Lăng, Diệp Thần sư huynh của cậu ta.

Một tháng trước khi cùng cậu ta đến Vân Thâm Bất Tri Xứ, tu vi chỉ vỏn vẹn là Tri Vi Nhất Trọng cảnh giới, kém cậu ta Nhập Linh Nhất Trọng cảnh giới cả chín cấp bậc.

Nếu Diệp Thần đến đây, chắc chắn sẽ thảm hơn cả mình.

Nhưng trong chớp mắt, Giang Lăng lại nghĩ đến phong ấn ở động khẩu thí luyện lần này.

Chẳng phải phải là Nhập Linh thượng cảnh giới mới có thể vào sao?

Chẳng lẽ sư huynh Diệp Thần của mình đã đạt đến Nhập Linh trở lên cảnh giới rồi sao?

Nhưng cho dù vừa đạt đến Nhập Linh trở lên cảnh giới, cũng không thể đối phó với Ngụy Bằng, Ngụy Vĩ và Ngụy Phi a!

Đặc biệt là Ngụy Vĩ này, đã đạt đến Lục Trọng Nhập Linh cảnh giới.

Trong số các đệ tử tham gia thí luyện lần này, tu vi cao nhất cũng chỉ là Lục Trọng.

Nghĩ đến đây, Giang Lăng lo lắng không thôi, cậu ta lại một lần nữa kêu lên với Diệp Thần.

"Sư huynh, đi đi, mau đi đi!""Đi?

Đi đâu?

Lúc này còn có thể đi sao?" Ngụy Bằng cười lớn kêu lên một tiếng, Ngụy Phi bên cạnh thì có chút căng thẳng, vội vàng nói.

"Sư huynh!

Đây là Sư Thúc Diệp Thần, đệ tử của Kỳ Lân Sư Tổ.

Chúng ta…" Ngụy Vĩ nhíu mày.

Y cũng biết Diệp Thần tuy tu vi không cao, trước đó vẫn luôn là Tri Vi Nhất Trọng cảnh giới, hiện tại cho dù là Kỳ Lân Sư Tổ cưỡng chế để hắn tiến vào động phủ này, tu vi của hắn cũng không thể so sánh với người khác.

Nhưng mấu chốt chính là thân phận của Diệp Thần, cực kỳ nhạy cảm, hắn là đệ tử của Kỳ Lân Tổ Sư đương nhiệm Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Điều này khiến Ngụy Vĩ lập tức rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Đột nhiên Ngụy Bằng nhìn Ngụy Vĩ một cái, lại nhìn Ngụy Phi một cái, gào lớn một tiếng.

"Ngụy Vĩ Nhị sư huynh, hôm nay chúng ta làm là chuyện giết người cướp của, huynh đã làm Giang Lăng của Vân Mộng Giang Thị bị thương.

Nếu bây giờ chúng ta để Diệp Thần chạy thoát, thì ba người chúng ta chỉ có một con đường chết.

Chi bằng giết luôn cả Diệp Thần này, sau khi ra ngoài không ai biết." Ngụy Phi nhíu mày một cái, sau đó hạ quyết tâm, sắc mặt lạnh đi.

Ngụy Vĩ hạ quyết tâm, y ra hiệu cho Ngụy Bằng và Ngụy Phi nhanh chóng chạy ra sau Diệp Thần, chặn đường lui của Diệp Thần.

“Diệp Thần, theo bối phận mà nói, chúng ta còn phải gọi ngươi một tiếng Sư Thúc.

Nhưng không có cách nào, đường lên thiên đường ngươi không đi, cửa địa ngục không có mà ngươi lại tự chui vào.

Hôm nay ngươi đã nhìn thấy chuyện này, cho nên ngươi cũng phải chết, đừng trách chúng ta.” Diệp Thần cười lạnh nhạt một tiếng.

“Giết ta, các ngươi giết được ta sao?” Nghe Diệp Thần nói vậy, Ngụy Phi, Ngụy Bằng, Ngụy Vĩ dường như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thiên hạ, bọn chúng không nhịn được đột nhiên bật cười thành tiếng.

“Thật là buồn cười!

Một tháng trước, Diệp Thần mới đến Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Một tháng trước ngươi chỉ là Tri Vi Nhất Trọng cảnh giới.

Một tháng qua đi, ta cho dù ngươi là thiên tài đỉnh cấp, ngươi cũng nhiều nhất chỉ là Tri Vi Tam Trọng cảnh giới mà thôi chứ.

Lần này ngươi có thể tiến vào Hàn Đàm đầy phong ấn này, chắc chắn cũng là Sư Tổ giúp ngươi gian lận giải trừ phong ấn chứ!” Diệp Thần trên mặt mang biểu cảm lạnh lùng khinh thường.

Hắn căn bản không thèm để ý ba người kia, mà trực tiếp đi về phía Giang Lăng.

Giang Lăng lo lắng không thôi, cậu ta thấy sư huynh Diệp Thần của mình, không màng nguy hiểm đi về phía mình, trong lòng Giang Lăng vừa cảm động lại vừa đau lòng.

Sư phụ Giang Hạc của cậu ta trước khi đi đặc biệt kéo Giang Lăng sang một bên dặn dò.

Nói Đại sư huynh Diệp Thần của Giang Lăng đã hôn mê cả một

năm trời, thân thể không tốt, dặn Giang Lăng nhất định phải chăm sóc tốt cho hắn.

Nhưng không ngờ, nay Giang Lăng cậu ta ở đây gặp nguy hiểm, lại còn liên lụy đến Đại sư huynh Diệp Thần của mình.

Điều này khiến Giang Lăng trong lòng vô cùng khó chịu, cậu ta vô cùng đau khổ.

"Sư huynh, A Thần sư huynh, vì sao huynh lại vào?

A Thần sư huynh, đệ không muốn liên lụy huynh, đều là lỗi của sư đệ." Diệp Thần chạy tới, đỡ Giang Lăng đứng dậy, ngồi xuống đất.

Diệp Thần lấy từ trong lòng ra một viên đan dược, đan dược chữa thương ra, nhanh chóng cho Giang Lăng uống.

Ngụy Phi vốn dĩ chạy đến động khẩu phía sau Diệp Thần, chặn cửa động.

Lo lắng Diệp Thần sẽ bỏ chạy.

Nhưng điều khiến bọn chúng không ngờ là, Diệp Thần này thế mà lại ngốc nghếch trực tiếp đi vào sâu trong động khẩu, còn ở lại bên cạnh Giang Lăng.

Ngụy Bằng và Ngụy Phi trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc, ba người bọn chúng đứng cạnh nhau, chặn kín lối đi của động khẩu dưới lòng đất.

"Diệp Thần chúng ta đều đã nghe nói, lần này ngươi tiến vào động phủ này đã được Kỳ Lân Tổ Sư dọn sạch mọi chướng ngại rồi.

Ngươi cũng đã nhặt được không ít đồ tốt, như vậy, chỉ cần ngươi giao tất cả đồ ngươi nhặt được ra.

Ba người chúng ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một con đường

sống.” “Đúng, Diệp Thần.

Ngươi đừng ngốc như Giang Lăng, cố chấp muốn bóp nát linh đan của mình.

Sau đó tự mình rơi vào tuyệt cảnh.

Ngươi giao linh đan mà ngươi có được an toàn vào tay ba người chúng ta, chúng ta tuyệt đối tha cho ngươi một con đường sống.” Diệp Thần không nói một lời, hắn không thèm để ý đến ba người đứng từ xa.

Ngược lại hắn sau khi cho sư đệ Giang Lăng uống thuốc, lại cho cậu ta uống một ít nước.

“Diệp Thần, chúng ta đang hỏi ngươi đó, ngươi còn không trả lời, chúng ta sẽ giết ngươi.” “Ồ?” Diệp Thần quay người lại.

“Ta vừa rồi đã hỏi các ngươi.

Ba người các ngươi nghĩ mình giết được ta sao?” “Thật là buồn cười!

Giờ thế giới này rốt cuộc đã làm sao?

Một đệ tử Tri Vi cảnh giới, cũng có thể so sánh ngang hàng với đệ tử Nhập Linh Lục Trọng cảnh giới sao?

Thật sự là tìm chết mà!” Ngụy Bằng là người đầu tiên không nhịn được, hắn siết chặt thanh trường kiếm của mình.

“Nhị sư huynh Ngụy Vĩ, không phiền ngài động thủ nữa, đệ trực tiếp làm thịt Diệp Thần này.” Ngụy Vĩ đột nhiên ngăn Ngụy Bằng lại, ra hiệu cho hắn, nhẹ nhàng nói.

“Để Diệp Thần giao vũ khí ra, đừng để hắn sử dụng pháp lực, nếu không pháp khí lực tức tiết ra ngoài, rất có thể sẽ bị Kỳ Lân Sư Tổ phát giác.” Ngụy Bằng lập tức hiểu ra.

“Diệp Thần giao vũ khí của ngươi ra.

Chỉ cần ngươi giao vũ khí ra.

Hôm nay chúng ta sẽ không làm khó ngươi, chúng ta hôm nay cũng có thể sẽ tha cho Giang Lăng cũng không chừng.” Vốn dĩ Ngụy Bằng cũng không ôm hy vọng, Diệp Thần có thể chủ động giao vũ khí của mình ra, nhưng điều khiến hắn không ngờ là, lời hắn vừa dứt.

Diệp Thần trực tiếp từ sau lưng lấy ra cây kéo lớn màu đen của mình, lập tức ném qua.

“Rầm” một tiếng.

Cây kéo lớn màu đen của Diệp Thần, trong khoảnh khắc rơi xuống đất.

Ngụy Bằng suýt chút nữa bật cười.

Ngay cả Ngụy Vĩ vốn luôn nghiêm nghị, lúc này trên mặt cũng hiện lên nụ cười.

“Đã sớm nghe nói.

Hai đệ tử Vân Mộng Giang Thị gửi đến.

Trong đó có một đệ tử cảnh giới thấp, hơn nữa cả ngày dùng một món vũ khí kỳ quái là cây kéo lớn, không ngờ lại là thật a!

Chương 355

Ha ha ha…" "Biết sớm vũ khí của ngươi là cây kéo lớn này thì đã không bảo ngươi giao ra rồi, cầm kéo mà giết người, ngươi còn không bằng cầm kéo đi cắt cỏ thì hơn." Lời Ngụy Vĩ vừa dứt, Diệp Thần quay đầu lại cười một tiếng.

"Thế ư?

Kéo thì không thể giết người sao?" Ngay trong khoảnh khắc lời Diệp Thần vừa dứt.

Hắn lập tức phát động Dĩ khí ngự tiễn.

Cây kéo lớn màu đen đó trong khoảnh khắc, tức thì tản ra hắc quang lơ lửng giữa không trung.

Mà trong khoảnh khắc Thất Đoạn Tiễn lơ lửng giữa không trung.

Ngụy Bằng đại kinh, hắn vội vàng giơ kiếm lên.

Cây kéo lớn màu đen với thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ (nhanh như chớp) lao về phía hắn.

Lúc này, Diệp Thần đang ở xa, đột nhiên lại hét lớn một tiếng.

"Phân thủ ba, kiếm nhận." Ngụy Phi vốn dĩ đang đứng một bên nhìn cây kéo lớn màu đen tấn công Ngụy Bằng, cậu ta thấy cây kéo không nhắm vào mình, trong lòng hơi có chút thả lỏng.

Nhưng điều khiến cậu ta không ngờ là!

Theo câu "Phân thủ ba, kiếm nhận" của Diệp Thần vừa hô lên.

Toàn bộ cây kéo đột nhiên tách ra.

Biến thành hai cây kéo nhọn, một cái bay về phía Ngụy Bằng, một cái bay về phía Ngụy Phi.

Tốc độ cực nhanh!

Khiến người ta kinh hãi táng đởm!

Lập tức!

Lòng bọn chúng như tro tàn!Ngụy Phi giơ thanh trường kiếm của mình lên, cậu ta dốc toàn lực muốn chống đỡ.

Nhưng trong khoảnh khắc cậu ta vung kiếm, tốc độ của hắn thế mà lại phán đoán sai, tốc độ của cây kéo thật sự quá nhanh.

Trong khoảnh khắc đã xuyên qua cổ họng cậu ta.

Còn Ngụy Bằng trong lúc liều mạng chạy trốn, bị lưỡi kéo tách ra, trực tiếp xuyên qua trái tim.

Ngụy Bằng cho đến khoảnh khắc trước khi chết, hắn cũng không hiểu vì sao Diệp Thần, một tháng trước mới chỉ là Tri Vi Nhất Trọng cảnh giới.

Lúc này thế mà một chiêu đã có thể giết chết mình.

Hắn ngã xuống đất, máu chảy không ngừng, chết không nhắm mắt.

Lúc này, Ngụy Vĩ mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán.

Hắn nắm chặt thanh trường kiếm của mình, một khắc cũng không dám lơ là.

Hắn nghĩ thầm, ở cảnh giới Nhập Linh, mỗi lần thăng cấp đều phải trả giá rất lớn, mà mỗi một giai đoạn đều là sự khác biệt một trời một vực.

Cho dù Ngụy Bằng và Ngụy Phi không thể chặn được cây kéo này của Diệp Thần.

Nhưng là Lục Trọng Nhập Linh cảnh giới, bản thân hắn, liều

mạng một phen, ít nhất còn có hy vọng sống sót.

Ngụy Vĩ trừng mắt nhìn hai lưỡi kéo từ xa, đột nhiên hợp lại thành một.

Diệp Thần đứng sâu trong sơn động dĩ khí ngự tiễn, trong lúc khói mù cuồn cuộn, cây kéo trong khoảnh khắc lại bay về phía Ngụy Vĩ!

"Bốp bốp…" Ngụy Vĩ dốc toàn lực chống đỡ cây kéo năm lần.

Thấy cây kéo một lần nữa trực tiếp chém về phía cổ họng hắn.

Ngụy Vĩ giơ hai tay cầm kiếm chắn trước người, cây kéo lập tức va vào kiếm của Ngụy Vĩ, đâm về phía cổ họng hắn.

"Bốp" một tiếng.

Kéo và kiếm va vào nhau, ngay khi cây kéo cách cổ họng Ngụy Vĩ một ly.

Kiếm của Ngụy Vĩ và cây kéo mắc kẹt vào nhau, cuối cùng đã chặn được cây kiếm đó.

Lúc này, Ngụy Vĩ đã thành công chặn được cây kéo này sáu lần, và hắc khí trên cây kéo cũng đã dần tiêu tán.

Trong lòng Ngụy Vĩ thả lỏng một chút, cuối cùng cũng chặn được đòn chí mạng này của Diệp Thần.

"Diệp Thần, chiêu thức này của ngươi rốt cuộc là gì?

Thế mà lại có uy lực đến thế!

Khiến ta phải dốc toàn lực mới chặn được một chiêu này của ngươi." Diệp Thần cười lạnh.

"Ồ?

Ngươi cho rằng mình đã dốc toàn lực chặn được một chiêu này của ta sao?" Ngụy Vĩ nhíu mày, hắn không hiểu Diệp Thần rốt cuộc

có ý gì.

Diệp Thần tiếp tục nói: "Ngươi có biết cây kéo này của ta tên là gì không?

Tên của nó là Thất Đoạn Tiễn!

Không những có thể cắt mọi thứ thành bảy đoạn, mà quan trọng hơn là mỗi lần nó phát động tấn công, đều là liên tục phát động bảy lần." Lời Diệp Thần vừa dứt, lập tức!

Da đầu Ngụy Vĩ tê dại, mồ hôi lạnh chảy ròng trên mặt, ngay trong khoảnh khắc này.

Đòn tấn công thứ bảy của Thất Đoạn Tiễn trong khoảnh khắc phát động.

"Rắc" một tiếng.

Cây kéo trực tiếp chém ngang cổ Ngụy Vĩ trong khoảnh khắc.

Cho dù Ngụy Vĩ đã đạt đến Lục Trọng Nhập Linh cảnh giới, cho dù da thịt gân cốt của hắn đã tu luyện đến cảnh giới vô cùng kiên cố.

Nhưng lúc này dưới Thất Đoạn Tiễn này, da thịt gân cốt của hắn dường như yếu ớt như đậu phụ, trong khoảnh khắc đã bị đòn tấn công thứ bảy của Thất Đoạn Tiễn cắt thành hai đoạn.

Cổ Ngụy Vĩ thuận thế rơi xuống.

"Bịch" một tiếng, cổ Ngụy Vĩ, tức thì rơi xuống đất.

Thân thể hắn không ngừng run rẩy máu tươi trào ra!

Ba giây sau, "bịch" một tiếng.

Thân thể Ngụy Vĩ đổ xuống đất, chết không nhắm mắt.

Lúc này Giang Lăng, người dựa vào vách tường đã uống thuốc, vết thương đã hơi thuyên giảm.

Kinh ngạc đến sững sờ.

Niềm vui to lớn tràn ngập trong lòng cậu ta.

Khoảng thời gian này, từ khi đến Vân Thâm Bất Tri Xứ từ Vân Mộng Giang Thị.

Giang Lăng tu vi thấp kém, mặc dù Diệp Thần sư huynh được Tổ Sư nhận làm đồ đệ, nhưng nhiều người không mấy xem trọng điều này, cảm thấy tu vi của Diệp Thần sư huynh thấp kém, căn bản không xứng làm đồ đệ của Tổ Sư.

Tuy nhiên lúc này, ngay trước mặt Giang Lăng.

Cây kéo lớn màu đen của Diệp Thần ra tay, chỉ dùng một chiêu đã trực tiếp giết chết ba cường giả Nhập Linh cảnh giới.

Cảnh tượng này toàn bộ được Giang Lăng nhìn thấy, cậu ta kinh ngạc đến sững sờ.

"A Thần sư huynh, huynh luyện từ khi nào vậy, đây đây là… là… là Tổ Sư dạy huynh sao?" Diệp Thần lắc đầu.

"Chuyện này sau này hãy nói." "A Thần sư huynh, vậy huynh hiện tại là cảnh giới gì rồi?" "Chắc là Nhập Linh Cửu Trọng cảnh giới." "Nhập Linh Cửu Trọng?

Trời ơi!

A Thần sư huynh!

Huynh là yêu nghiệt hay thiên tài vậy?

Hai chúng ta một tháng trước đến đây, huynh mới chỉ là Tri Vi Nhất Trọng cảnh giới a!

Huynh trong một tháng này đã nhảy vọt 18 tầng cấp a, quá đáng sợ!" Diệp Thần cười một tiếng, hắn nghĩ thầm có Hệ thống ba ba của mình ở đây, chuyện này hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Đúng lúc này, cả sơn động "ầm ầm ầm" một tiếng rung chuyển.

Còn chưa kịp phản ứng, ngay sau đó lại là một tiếng "ầm ầm ầm" nữa.

Vách đá phía trên đầu bọn họ khẽ rơi xuống những mảnh đá vụn.

Diệp Thần vội vàng đỡ Giang Lăng.

"Giang Lăng, chúng ta mau ra ngoài, động huyệt này sắp sụp đổ rồi." "A Thần sư huynh cái này cũng quá kỳ lạ rồi, cái này rõ ràng là động huyệt do Tổ Sư gia để lại, vì sao lại sụp đổ chứ?

Theo lý mà nói không nên chút nào a!" "Không biết, ta cũng không rõ nguyên nhân gì." Giang Lăng chật vật đứng dậy, vừa đi theo Diệp Thần được vài bước.

Cậu ta vội vàng dừng lại.

"Huynh đợi đệ một chút.

A Thần sư huynh, huynh đợi đệ một chút, vừa rồi ba người bọn chúng tranh đoạt Tam giai linh đan của đệ, đệ đã lén giấu Tam cấp linh đan vào trong vách đá bên này, đệ lấy nó ra, huynh đợi một lát, Tam giai linh đan này.

Rất có ích cho tu vi.

Đệ lấy ra đưa cho huynh, huynh ăn huynh dùng, nói không chừng có thể một lần đột phá Tán Tiên cảnh giới." Giang Lăng vừa nói chuyện, vừa đi về phía vách đá phía sau lưng, cậu ta sờ đi sờ lại trên vách đá.

Vừa rồi rõ ràng ba người kia dồn cậu ta vào đường cùng ở vách đá bên này, trong lúc hoảng loạn.

Giang Lăng đã nhét viên Tam giai linh đan này vào khe hở của vách đá này.

Nhưng trên vách đá này có rất nhiều khe hở lớn nhỏ.

Trong chốc lát nhìn qua, Giang Lăng căn bản không tìm thấy rốt cuộc ở đâu, thấy động huyệt khắp nơi đều có tiếng ầm ầm, Giang Lăng toát đầy mồ hôi.

Đúng lúc này, Diệp Thần đột nhiên đi tới túm lấy Giang Lăng.

"Đi!

Linh đan này chúng ta không cần nữa." "A Thần sư huynh, huynh dùng linh đan này có thể đạt đến Tán Tiên cảnh giới, không thể không cần." "Tán Tiên cảnh giới nào có dễ dàng như vậy, không phải một viên linh đan dùng vào là có thể đạt được.

Mau đi." "Nhưng mà A Thần sư huynh, tiếc quá, đó là Tam giai linh đan!" "Giang Lăng Tam giai linh đan đáng tiếc ư?

Hiếm ư?" Giang Lăng ngạc nhiên nhìn Diệp Thần.

"A Thần sư huynh, linh đan đương nhiên hiếm rồi, huynh tuy ở chỗ Sư Thúc, nhưng Tổ Sư y từ trước đến nay không hỏi thế sự.

Cũng chưa thấy y giết linh thú gì, chỗ y chắc chắn cũng không có linh đan rồi, Tam cấp linh đan này huynh dùng thì chắc chắn có thể giúp huynh sớm ngày đăng đỉnh Tán Tiên cảnh giới!" Diệp Thần cười một tiếng, sau đó từ trên lưng mình lấy xuống cái ba lô lớn mà hắn đã đeo khi vào.

Hắn mở ba lô ra nói với Giang Lăng.

"Tam giai linh đan hiếm lắm sao?

Ngươi xem chỗ ta không nhiều, chỉ có cả một bao lớn này, nếu ngươi muốn thì ta cho ngươi mười cân đi." Giang Lăng: ……Diệp Thần sau khi ra khỏi Hàn Đàm động phủ, mặc dù trên người hắn không hề bị thương.

Nhưng vừa rồi đã dính máu của Ngụy Bằng và những người khác, lúc này Diệp Thần trông như thể đã bị thương rất nặng vậy.

Hắn vừa ra khỏi cửa động phủ Hàn Đàm, người nghênh đón chính là Kỳ Lân Tổ Sư.

Trương Khởi Lân nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Diệp Thần.

Y nhíu mày, lập tức đại nộ.

Vừa rồi Diệp Thần rơi xuống vực sâu phía dưới, vì quá sâu, pháp lực của Trương Khởi Lân cũng không thể thăm dò được bên trong đã xảy ra chuyện gì.

"A Thần bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Là thế nào?" "A Thần, ngươi bị thương ở đâu?" "Kỳ Lân ca ca, là như thế này,…" Diệp Thần kể lại tất cả mọi chuyện vừa rồi cho Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân giận dữ vô cùng.

Y trực tiếp chất vấn các Trưởng lão và Gia chủ Vân Thâm Bất Tri Xứ đang đứng sau lưng.

"Ngụy Vĩ, Ngụy Bằng, Ngụy Phi này rốt cuộc là đệ tử môn hạ ai?" Trương Khởi Lân khi nói chuyện, trực tiếp trừng mắt nhìn Trưởng lão Ngụy Đại Niên.

Ngụy Đại Niên sợ hãi đến hai chân run rẩy, vội vàng quỳ xuống.

"Khải bẩm Kỳ Lân Sư Tổ, ba người này… không phải đệ tử môn hạ chúng ta.

Mà là đệ tử môn hạ của Lục Trưởng lão Ngụy Vân." Trương Khởi Lân vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lục Trưởng lão đang run rẩy vừa chạy vừa lao về phía động khẩu Hàn Đàm từ xa.

Y vừa đến nơi, lập tức quỳ xuống trước mặt Trương Khởi Lân.

“Kỳ Lân Sư Tổ, Kỳ Lân Sư Tổ.

Đệ tử có lỗi, đệ tử có lỗi, ta đã không dạy dỗ tốt đệ tử của mình.” Trương Khởi Lân trừng mắt nhìn Lục Trưởng lão đang run rẩy, không ngừng dập đầu này.

Y trực tiếp vung tay áo.

“Bốp” một tiếng.

Chỉ thấy một đạo tiên lực cuồn cuộn phun trào ra, trực tiếp hất Trưởng lão Ngụy Vân bay lên, ngã xuống trăm mét phía sau.

Đến khi mọi người kiểm tra lại lần nữa, Trưởng lão Ngụy Vân đã ngừng thở từ lâu.

Trương Khởi Lân lạnh lùng nói với Gia chủ Lam Sơn và các Trưởng lão đang quỳ dưới đất lúc này.

“Trải qua mấy vạn năm.

Vân Thâm Bất Tri Xứ sao vẫn còn đệ tử lại ác độc đến thế.” Gia chủ Lam Sơn và các Trưởng lão bên cạnh lập tức run rẩy không ngừng.

“Nam Sơn!” “Đệ tử có mặt.” “Ngụy Vĩ và những người đó, rốt cuộc là vào môn phái từ khi nào?” “Ngụy Vĩ bản thân họ Trương, sau khi đến Vân Thâm Bất Tri Xứ, đổi sang họ Ngụy.” “Truy trách nhiệm toàn bộ gia tộc họ Trương mà hắn thuộc về.

Phàm là những người họ Trương trong Vân Thâm Bất Tri Xứ đều bị phế bỏ tiên căn đuổi ra ngoài.

Ngụy Bằng, Ngụy Phi cũng vậy, tất cả thân nhân và gia tộc mà bọn chúng thuộc về đều bị phế bỏ tu vi đuổi ra khỏi Vân Thâm Bất Tri Xứ, đối với những người có tư tâm bất chính, tất cả đều giết!” “Đệ tử tuân mệnh.” Trương Khởi Lân xử lý xong chuyện này, quay đầu lại

nói với Diệp Thần.

"Ta xử lý như vậy, ngươi có hài lòng không, A Thần." Diệp Thần vội vàng gật đầu.

Lúc này, trong lòng hắn chấn động vô cùng.

Hắn không biết mình đã trải qua tất cả những chuyện này bên trong, sau khi ra ngoài, Trương Khởi Lân thế mà lại nổi giận lớn đến vậy.

Đúng lúc này, Trương Khởi Lân đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện.

Y dẫn Diệp Thần trở về Tĩnh Thất.

Chương 356

Diệp Thần lần này trong Hàn Đàm đã phổ tả 《Lân Thần Khúc》 đệ ngũ đoạn.

Khiến hắn cũng một lần thăng cấp mấy cảnh giới.

“A Thần, hai ngày nay ta đã cảm nhận được ta đã đến Thượng Tiên Thất Trọng cảnh giới.” Diệp Thần kinh ngạc không thôi.

Hắn biết Lân Thần Khúc này có thể tăng mạnh tu vi diệu dụng!

Nhưng hắn không ngờ Kỳ Lân Sư Tổ thế mà lại thăng cấp nhanh đến vậy.

“A Thần, hai người chúng ta lại tiếp tục luyện tập Lân Thần Khúc này.” “Được, Kỳ Lân ca ca, đệ thổi địch tử huynh gảy đàn.” Chẳng bao lâu sau.

Tiếng đàn du dương, tiếng địch thanh thúy lại một lần nữa từ Vân Thâm Bất Tri Xứ vang vọng ra.

Âm thanh lúc trầm bổng, lúc cao vút.

Khi âm trầm khiến người ta vô cùng hưởng thụ, thậm chí nhiều đệ tử khi nghe bản nhạc này còn mơ hồ có cảm giác sắp đột phá.

Khi âm thanh đạt đến cao trào, bất kể là nước thác sôi trào không ngừng, thậm chí là rất nhiều đá trên các ngọn núi trùng điệp của Vân Thâm Bất Tri Xứ đều vỡ vụn.

Khúc nhạc này, khiến các Trưởng lão và đệ tử vô cùng chấn động.Diệp Thần trong một tháng tiếp theo, ngoài việc gảy đàn với Trương Khởi Lân trên núi.

Thì là xuống núi học bài.

Diệp Thần dần dần dùng hết số linh đan mang ra từ Hàn Đàm.

Sau đó, tu vi của Diệp Thần có sự đề thăng rất lớn.

Hai tháng sau, Diệp Thần đã đạt đến Tán Tiên Tứ Trọng cảnh giới.

Khi hắn một lần nữa xuất hiện trước mặt các Trưởng lão và đệ tử xung quanh, lập tức mọi người ồ lên, kinh ngạc không thôi.

Cứ như vậy, Trương Khởi Lân hàng ngày dẫn Diệp Thần xuống học bài.

Đợi khi tan học, y cũng đợi Diệp Thần học xong tất cả các khóa, cùng hắn lên Tĩnh Thất.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Hai người bọn họ đã ở trong Tĩnh Thất này trọn mười năm.Trong mười năm này, Diệp Thần trong quá trình khổ luyện và không ngừng mài giũa.

Độ thành thạo diễn vai Ngũ Lục Thất của hắn đã tăng lên 60%.

Vai diễn Đại Hào Thất cũng đã sớm giải phong.

Cảnh giới của bản thân hắn cũng đã đạt đến Thượng Tiên Nhị Trọng cảnh giới.

Điều này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, bao gồm cả Trương Khởi Lân cũng bị tốc độ tu luyện của hắn làm cho kinh ngạc.

“Kỳ Lân ca ca.

Giờ đệ cũng đã đến Thượng Tiên Nhị Trọng cảnh giới.

Huynh cũng là Thượng Tiên Thất Trọng cảnh giới, vậy Cô Tô Thiên Mộ của Vân Thâm Bất Tri Xứ, chúng ta chắc là có thể mở

được rồi chứ.” Trương Khởi Lân gật đầu.

“Có thể mở được.

Chỉ là còn thiếu một thứ.” “Thiếu thứ gì?” Diệp Thần nghi hoặc một chút, Trương Khởi Lân vươn tay ra.

“A Thần, đưa tay ngươi cho ta, ta muốn cảm nhận một chút.” Diệp Thần nhẹ nhàng đặt tay mình vào lòng bàn tay Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân thăm dò pháp lực tiến vào lòng bàn tay Diệp Thần, sau đó tiến vào trong lòng hắn.

Y thăm dò tâm lý Diệp Thần, cũng tràn ngập ý ấm áp nồng đậm, một luồng tình cảm xen lẫn sùng bái và yêu mến.

Mà cùng lúc đó, Diệp Thần cũng cảm nhận được Trương Khởi Lân và hắn tâm ý tương thông.

Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần một cái, Diệp Thần cũng vừa lúc quay người lại nhìn Trương Khởi Lân.

Lúc này.

Hai người đều biết tâm ý của đối phương, đặc biệt là trong mười năm này, khi ngày đêm ở bên nhau.

Diệp Thần tuy chưa khôi phục ký ức ban đầu.

Nhưng trong những câu chuyện mà Trương Khởi Lân thỉnh thoảng kể, Diệp Thần cũng biết rất nhiều về những trải nghiệm mà họ từng có.

Và dần dần trong lòng hắn cũng đã yêu thích Trương Khởi Lân.

Hắn căn bản không thể từ chối mọi sự dịu dàng mà Trương Khởi Lân dành cho hắn.“A Thần, điều kiện thứ hai chúng ta cũng đã đạt được rồi.” “Kỳ Lân ca ca, huynh nói điều kiện thứ hai là chỉ gì?” “A Thần, Cô Tô Thiên Mộ này còn có tên là Nguyệt Lão Bí Cảnh, cửa vào

đây người bình thường không thể vào được, không những phải có Thượng Tiên cảnh giới, mà hơn nữa hai người phải tâm ý tương thông.” Diệp Thần lẳng lặng lặp lại một câu: tâm ý tương thông.

Trương Khởi Lân quay đầu lại, dịu dàng nhìn hắn.

“Cái gọi là tâm ý tương thông này chính là hai người phải tương ái lẫn nhau, đây mới là điều chân thật nhất của Nguyệt Lão Bí Cảnh.” Diệp Thần đột nhiên trong lòng hoàn toàn hiểu rõ, hắn cảm nhận được tình yêu nồng đậm của Trương Khởi Lân.

Diệp Thần trong lòng ngọt ngào như vừa ăn kẹo mạch nha.

“Đi thôi.

Chúng ta bây giờ đi đến Cô Tô Thiên Mộ của Vân Thâm Bất Tri Xứ.” Trương Khởi Lân đáp lại một câu: “Được!

A Thần!”Cô Tô Thiên Mộ của Vân Thâm Bất Tri Xứ, vẫn luôn nằm giữa các ngọn núi trùng điệp của Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Ở một vách đá dưới đó.

Trương Khởi Lân nắm tay Diệp Thần trực tiếp nhảy xuống, bay đến tận đáy vách đá.

Ở đáy này, cỏ dại mọc um tùm, khắp nơi đều là các loại cây dại, linh thú, và thực vật.

Các vách đá hai bên đều là vách đá cẩm thạch trắng, trông vô cùng nhẵn bóng.

Nhưng căn bản không nhìn thấy bất kỳ cánh cửa nào.

Trương Khởi Lân nắm tay Diệp Thần cứ thế đi về phía trước.

“Kỳ Lân ca ca cẩm thạch bên này nhẵn bóng như vậy.

Đệ cũng không nhìn thấy có cửa nào cả.” “A Thần.

Ngươi dùng tâm mà cảm nhận, hãy cảm nhận lối ra trên vách đá." Diệp Thần làm theo lời Trương Khởi Lân, hắn mở rộng ý niệm của mình ra hai bên vách đá cẩm thạch trắng.

Dần dần, hắn đột nhiên cảm nhận được, ngay phía trước họ trên vách đá cẩm thạch có một chỗ phát ra ánh sáng vàng nhạt.

Nếu hắn đoán không sai, đó hẳn là cánh cổng lớn của Cô Tô Thiên Mộ.

Hai người nhanh chóng đến cửa lớn Cô Tô Thiên Mộ.

Trương Khởi Lân nắm tay Diệp Thần, đi thẳng đến cửa lớn, cả hai cùng tản ra ý niệm để cảm nhận.

Vốn dĩ trên cánh cửa lớn này, chỉ là cẩm thạch trắng.

Đột nhiên trên đó xuất hiện hai dấu tay.

Trương Khởi Lân dịu dàng nói với Diệp Thần.

"A Thần, đặt tay ngươi lên đó." Diệp Thần đặt tay trái của mình lên cửa, Trương Khởi Lân đặt tay phải của mình lên dấu tay trên cửa.

Đột nhiên.

Toàn bộ cánh cửa lớn bên trong truyền ra tiếng "két két".

Hai giây sau, cánh cửa cẩm thạch lớn bên ngoài "ầm ầm" một tiếng, lập tức mở ra.

Đập vào mắt hai người không phải là bụi bặm cổ xưa tang thương của mộ huyệt, cũng không phải là nơi kinh khủng với thi thể khắp nơi, linh thú khắp nơi.

Mà là một con đường cổ kính, vô cùng đẹp đẽ.

Trong con đường đó, khắp nơi đều treo đèn lồng màu đỏ.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân đều giật mình, bọn họ từ trước

đến nay chưa từng nghĩ tới.

Cô Tô Thiên Mộ đã truyền thuyết mấy vạn năm nay ở Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Bên trong lại là cảnh tượng như vậy.“Kỳ Lân ca ca, chẳng phải nói Vân Thâm Bất Tri Xứ này đặc biệt nguy hiểm sao?

Chẳng phải nói giấu rất nhiều công pháp bí tịch quan trọng sao?

Sao bây giờ nhìn trông thế này?” Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày.

“Cái này ta cũng không rõ lắm, Cô Tô Thiên Mộ của Vân Thâm Bất Tri Xứ này còn có một tên gọi khác là Nguyệt Lão Bí Cảnh, nói không chừng đây chính là cái gọi là Nguyệt Lão Bí Cảnh đó, chúng ta cứ vào trước.” Trương Khởi Lân kéo tay Diệp Thần, đi thẳng vào.

Trương Khởi Lân vừa bước chân vào cửa, lúc này chỉ nghe “bốp” một tiếng, một đạo ánh sáng vàng nhạt trong khoảnh khắc phát ra, trực tiếp hất Trương Khởi Lân văng ra ngoài.

Trương Khởi Lân trong lòng giật mình.

Y vô cùng nghi hoặc.

Diệp Thần nhìn Trương Khởi Lân, hắn bước tới một bước.

Kết quả vừa bước ra, ánh sáng vàng lại xuất hiện.

“Bốp” một tiếng, hất Diệp Thần văng ra ngoài.

Diệp Thần cũng rất nghi hoặc.

Đúng lúc này, đột nhiên trong lòng Trương Khởi Lân dường như nhớ ra điều gì đó.

Y bước lên phía trước, lập tức nắm chặt tay Diệp Thần trong tay mình.

“A Thần, ta đếm 1, 2, 3, chúng ta cùng nhau vào.” Diệp Thần gật

đầu.

"1, 2, 3." Hai người đồng thời bước chân về phía trước.

Lần này, ánh sáng vàng không còn xuất hiện nữa, Diệp Thần và Trương Khởi Lân thuận lợi bước vào con đường cổ mộ Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Ngay trong khoảnh khắc bọn họ bước vào con đường, chỉ nghe "ầm ầm" một tiếng.

Cánh cửa mộ cẩm thạch trắng phía sau bọn họ.

"ầm ầm" một tiếng sập xuống.

Trong khoảnh khắc!

Cửa mộ hoàn toàn đóng lại!

Điều khiến họ vô cùng kỳ lạ là, sau khi tiến vào Cô Tô Thiên Mộ, cái chào đón họ không phải là vô số cơ quan cạm bẫy hay các loại yêu ma quỷ quái, mà ngược lại, con đường dẫn vào sâu bên trong lăng mộ lại treo đầy những chiếc đèn lồng đỏ rực hai bên.

Trong những chiếc đèn lồng lớn màu đỏ ấy, thắp những cây nến tựa như dầu thi thể, bất diệt không tắt, cứ thế sáng mãi.

Cả con đường hiện lên vô cùng yên tĩnh và đẹp đẽ.

Trương Khởi Lân vẫn luôn nắm tay Diệp Thần, đi sâu vào bên trong.

Con đường yên tĩnh lạ thường, thậm chí không có lấy một cơ quan nào.

Tiếp tục đi vào, không khí đỏ rực bên trong càng lúc càng nồng đậm, khắp nơi giăng đèn kết hoa, hiện lên vô cùng hân hoan.

Lúc này, Trương Khởi Lân dừng bước, nhìn Diệp Thần dịu dàng

nói: “A Thần, ta cuối cùng cũng hiểu rồi, cái gọi là Cô Tô Thiên Mộ này, vì sao lại gọi là Nguyệt Lão Bí Cảnh?” “Kỳ Lân ca ca, anh nói là.....” “Đúng vậy, A Thần, ta nghĩ trong lòng em cũng đã đoán được rồi.

Nơi này sở dĩ gọi là Nguyệt Lão Bí Cảnh, chính là vì chỉ có hai người tâm ý tương thông, muốn trở thành đạo lữ, mới có thể tiến vào.

Hơn nữa, tất cả mọi thứ bên trong đều xoay quanh việc hai người kết thành đạo lữ mà triển khai.” Diệp Thần trong lòng khẽ vui mừng.

Hắn nhìn Trương Khởi Lân dịu dàng nói: “Kỳ Lân ca ca, em đều nghe lời anh.

Anh nói thế nào, chúng ta cứ thế ấy.” “Được.” Trương Khởi Lân vui vẻ, đưa tay nắm lấy tay Diệp Thần, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi hai người đi qua con đường treo đầy đèn lồng, vừa rẽ qua khúc quanh đã thấy một cánh Cấm Kỵ Chi Môn phát ra ánh sáng đỏ nhạt.

Trương Khởi Lân đưa tay chạm thử vào ánh sáng đỏ rực của Cấm Kỵ Chi Môn.

Không ngờ, một tiếng “bốp”, hồng quang lập tức đánh bật y ra.

Trương Khởi Lân nghĩ một lát, y nắm tay Diệp Thần đi vào.

Lúc này, cũng bị hồng quang trực tiếp đánh bật ra.

Trương Khởi Lân vô cùng nghi hoặc!

Y không hiểu cánh cửa này rốt cuộc là sao.

“A Thần, em có cảm nhận được, cánh cửa này rốt cuộc phải vào bằng cách nào không?” Diệp Thần lắc đầu: “Kỳ Lân ca ca, theo như anh đã kể cho em về các loại kinh nghiệm thám hiểm ở Mộ Táng Tinh Cầu trước đây, nhưng chúng ta dường như chưa từng trải qua loại

cửa như thế này bao giờ!" Trương Khởi Lân nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ ra cách vượt qua cánh cửa này.

Đúng lúc này, Diệp Thần chợt nhìn thấy, ở giữa Cấm Kỵ Chi Môn lớn màu đỏ, dường như có một bóng người khom lưng.

Kỳ lạ là, bóng người này thoạt nhìn như một người, nhưng lại dường như là hình bóng của hai người chồng lên nhau.

Diệp Thần chợt phản ứng lại.

"Kỳ Lân ca ca, em biết cái này phải làm thế nào rồi." Diệp Thần chạy tới: "Kỳ Lân ca ca, anh cõng em qua đi." Còn chưa đợi Trương Khởi Lân phản ứng, Diệp Thần đã chạy vụt tới, trực tiếp nhảy lên lưng y.

Hắn kêu lên một tiếng: "Kỳ Lân ca ca, anh thử xem, chắc chắn được thôi." Trương Khởi Lân đưa tay ra, dùng hai cánh tay giữ lấy chân Diệp Thần, sau đó đi về phía Cấm Kỵ Chi Môn lớn màu đỏ phía trước.

Quả nhiên, y thật sự đi thẳng qua giữa cánh cửa, không hề gặp một chút trở ngại nào.

Hơn nữa, khi hai người vừa bước vào Cấm Kỵ Chi Môn lớn màu đỏ, trong lòng cả hai đột nhiên cảm nhận được tình cảm sâu sắc của đối phương.

Điều này khiến họ càng thêm vui mừng khôn xiết.

"Kỳ Lân ca ca, cái Cô Tô Thiên Mộ này thật sự rất thú vị!

Ban đầu sau khi tới Vân Thâm Bất Tri Xứ, em cứ nghĩ Cô Tô Thiên Mộ này đáng sợ đến nhường nào, đáng sợ đến mức em phải ngày đêm nỗ lực tu luyện, chỉ sợ sau khi vào đây sẽ gây phiền phức cho anh.

Nhưng em chưa từng nghĩ tới, nơi này lại thú vị đến vậy." Trương Khởi Lân cũng khẽ mỉm cười: "A Thần, ta cũng không ngờ.

Nơi đây lại là như vậy, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Ở con đường phía trước vẫn giăng đèn kết hoa khắp nơi, hiện lên vô cùng náo nhiệt.

Và hai bên còn vẽ đủ loại tranh màu.

Những bức tranh màu này đều giống như đội ngũ rước dâu, đưa tiễn thời xưa, có người thổi kèn xô-na, người khiêng kiệu, người gõ chiêng đánh trống phía sau, hiện lên vô cùng náo nhiệt.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần vừa đi vừa nhìn những bức tranh trên tường, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Hai người còn trêu đùa nhau.

"A Thần, hay là ta cũng dùng kiệu rước em?

Chương 357

A Thần, ta muốn nói là, nếu trí nhớ trước kia của em không trở lại, với trí nhớ kiếp này của em, em có bằng lòng ở bên ta không?" "Kỳ Lân ca ca, em đương nhiên bằng lòng rồi.

Kỳ Lân ca ca, anh biết em mà, em đương nhiên bằng lòng.

Ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, em đã nói với anh rồi." Trương Khởi Lân khẽ cười: "Thật ra ta đã sớm biết rồi." "Anh sớm đã biết rồi ư?

Kỳ Lân ca ca, sao anh biết?" "Năm năm trước, khi chúng ta cùng tấu Lân Thần Khúc, lúc đó ta từ đoạn cao trào thứ năm đã cảm nhận được tâm ý của em, cho nên đoạn thứ năm của chúng ta khi đó mới có uy lực cường đại như vậy.

Ngay cả dãy núi kiên cố, vững chắc và cao lớn nhất Vân Thâm Bất Tri Xứ cũng trực tiếp bị chấn sập." Diệp Thần lúc này mới phản ứng lại, hóa ra là như vậy.

Lần đó hắn cứ nghĩ là do hai người đàn cầm có uy lực thật sự rất lớn.

Nhưng hắn không ngờ, hóa ra là do sau khi hai người tâm ý tương thông, dẫn đến cầm địch kết hợp, mới có được thực lực kinh khủng đến thế.

"Kỳ Lân ca ca, sao những bức bích họa hai bên đều vẽ rất nhiều cảnh kết hôn vậy?

Người thiết lập Cô Tô Thiên Mộ này, rốt cuộc là ai?" Trương Khởi Lân lắc đầu: "Ta cũng không rõ, căn cứ theo ghi chép trong Vân Thâm Bất Tri Xứ, Cô Tô Thiên Mộ này vốn là Nguyệt Lão Bí Cảnh, truyền thuyết rằng Nguyệt Lão Bí Cảnh này là nơi tiên thần trên Thiên

Đình lưu lại.” Diệp Thần chợt bừng tỉnh!

“Hèn chi!

Hèn chi!

Hóa ra Nguyệt Lão Bí Cảnh đến từ trên trời!” Khi hai người đang ngắm nhìn những bức bích họa cưới xin rực rỡ hai bên, họ dần dần đi về phía trước, lại xuất hiện một cánh Cấm Kỵ Chi Môn lớn màu đỏ.

Cánh cửa này tràn ngập ánh sáng đỏ.

Trương Khởi Lân không cần nghĩ cũng biết, cánh cửa này chắc chắn lại là một thử thách.

Họ đi thẳng tới, căn bản không thể vượt qua.

Trương Khởi Lân đưa tay chạm thử một cái, quả nhiên, hồng quang cấm kỵ trực tiếp đánh bật y bay ra.

Trương Khởi Lân lại nắm tay Diệp Thần đi vào, hai người vẫn căn bản không thể đi qua.

Sau đó Trương Khởi Lân cõng Diệp Thần đi vào, vẫn bị hồng quang cấm kỵ đánh bật trở lại.

“Kỳ Lân ca ca, hay là chúng ta thử ngược lại, em cõng anh.” Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần lúc này cao chưa tới 1m8, có vẻ hơi nhỏ bé trước mặt y.

Trương Khởi Lân mỉm cười: “Em cõng nổi ta ư?” “Chắc chắn rồi, hoàn toàn không thành vấn đề.” Diệp Thần cũng ngồi xổm xuống, Trương Khởi Lân liền leo lên lưng hắn.

Sau khi hai người đi được vài bước, vừa tới Cấm Kỵ Chi Môn màu đỏ.

Không ngờ, hồng quang của Cấm Kỵ Chi Môn lại lần nữa phát ra uy lực, đánh bật cả hai người ra.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần khẽ nhíu mày, tất cả những phương pháp họ đã thử trước đó đều không thể vượt qua Cấm Kỵ Chi Môn màu đỏ này.

Có thể thấy, tất cả các phương pháp này đều sai.

Trương Khởi Lân lại lần nữa tìm kiếm manh mối trên những bức tường đá hai bên.

Diệp Thần cũng đến giúp, tìm kiếm khắp nơi.

Đúng lúc này, Trương Khởi Lân nhìn thấy trên cạnh tường đá xuất hiện hai cái lỗ nhỏ.

Hai cái lỗ nhỏ này vốn nằm trong một bức bích họa, nếu không quan sát kỹ, căn bản không thể thấy được.

Trương Khởi Lân lập tức đưa Phát Khâu Chỉ của mình vào.

Ba giây sau, một tiếng "ầm ầm".

Ngay bên cạnh hai cái lỗ nhỏ, cánh cửa đá lập tức mở ra.

Diệp Thần kinh ngạc không thôi, hắn vừa nhìn vào cửa đá, lập tức ngây người.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân căn bản không ngờ tới, họ vốn nghĩ bên trong chắc chắn là một con đường khác để đi qua.

Nhưng điều khiến hai người căn bản không ngờ tới là, bên trong cánh cửa đá này, lại xuất hiện một căn phòng đá nhỏ.

Ở chính giữa căn phòng đá này, một chiếc kiệu hoa được đặt thẳng tắp, phía trước và phía sau kiệu hoa đều đặt bốn con hình nhân giấy.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân kinh hãi không thôi.

"Kỳ Lân ca ca, chiếc kiệu hoa này là để chúng ta ngồi kiệu hoa đi

qua sao?" Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày, sau đó gật đầu: "Chắc là vậy, chắc là để chúng ta ngồi kiệu hoa đi qua." "Nhưng những hình nhân giấy này, có thể khiêng kiệu hoa sao?" Trương Khởi Lân gật đầu: "Những hình nhân giấy này thực chất là Khôi Lỗi được thúc đẩy bởi Tiên Lực, nếu chúng ta truyền Tiên Lực của mình vào chúng, những Khôi Lỗi này sẽ lập tức sống lại và trở thành vật dùng của chúng ta, tức là có thể khiêng kiệu hoa đi về phía trước." Diệp Thần kinh ngạc không thôi, hắn bước tới, niệm pháp thuật về phía hai Khôi Lỗi phía sau kiệu hoa.

Diệp Thần đã đạt đến Nhị Trọng Thượng Tiên Cảnh Giới.

Lúc này, những Khôi Lỗi hắn thi pháp lập tức sống lại, hai Khôi Lỗi vừa lắc đầu vừa khiêng kiệu hoa lên.

Cùng lúc đó, Trương Khởi Lân cũng truyền Pháp Lực vào hai Khôi Lỗi phía trước kiệu hoa.

Hai Khôi Lỗi này cũng lập tức sống lại.

Chúng vừa lắc đầu, dường như vô cùng vui vẻ, vừa khiêng kiệu hoa lên.

Nhưng cho dù bốn Khôi Lỗi này có lắc đầu thế nào đi nữa, chiếc kiệu hoa ở giữa tuy đã được nâng lên ngang đầu gối, nhưng vẫn vô cùng vững chắc, không hề lung lay chút nào.

"Kỳ Lân ca ca, vậy chúng ta có cần lên kiệu hoa không?" Trương Khởi Lân gật đầu: "Phải, A Thần, đi thôi." Hai người cùng mở rèm, chui vào trong kiệu hoa.

Ngay khoảnh khắc họ vừa ngồi xuống, bốn hình nhân Khôi Lỗi đã khiêng kiệu hoa đi về phía ngoài phòng đá.

Kỳ lạ là, chúng đi mãi cho đến khi tới Cấm Kỵ Chi Môn màu đỏ thì lại dừng lại.

Dù Trương Khởi Lân và Diệp Thần có ra lệnh thế nào, hay dùng Pháp Lực thúc đẩy thế nào, bốn Khôi Lỗi này vẫn chỉ lắc đầu.

Nhưng chúng cứ nhất quyết không đi về phía Cấm Kỵ Chi Môn màu đỏ.

Điều này khiến Trương Khởi Lân và Diệp Thần càng thêm nghi hoặc.

Họ lại lần nữa bước ra khỏi kiệu hoa màu đỏ.

Trương Khởi Lân nhíu chặt mày: "A Thần, ta đoán rất có thể vẫn còn một số chuyện khác chưa hoàn thành." Diệp Thần gật đầu: "Kỳ Lân ca ca, chúng ta tìm kiếm thêm ở bên cạnh này xem sao.

Xem còn có manh mối nào khác không?" Trương Khởi Lân gật đầu.

Y lại bắt đầu tìm kiếm manh mối trên tường đá.

Bức tường đá này khắp nơi đều là những bức vẽ nhiều màu sắc về cảnh rước dâu khi kết hôn, với đèn lồng, pháo nổ, kèn xô-na, chiêng trống và ngựa lớn.

Đúng lúc này, đột nhiên!

Diệp Thần chợt hiểu ra, hắn chỉ vào bức bích họa trên tường vừa nãy, nói với Trương Khởi Lân: "Kỳ Lân ca ca, vừa nãy hai cái lỗ nhỏ mà anh tìm thấy chính là ở đây, anh nhìn xem, hai cái lỗ nhỏ này nằm ở bức tranh kiệu hoa, cho nên sau khi chúng ta mở ra, mới thấy chiếc kiệu hoa này.

Nhưng em nghĩ, đám cưới thời cổ đại, nếu thực sự là rước dâu thì chắc chắn không chỉ đơn giản là một chiếc kiệu hoa, rất có thể còn có những thứ khác." Trương Khởi Lân gật đầu: "A Thần, em nói rất có lý.

Tức là, còn có ngựa lớn cưỡi, và cả đội rước dâu thổi kèn xô-na, gõ chiêng đánh trống nữa." Diệp Thần vui mừng gật đầu!

Quả nhiên, khi Trương Khởi Lân lại lần nữa tìm kiếm trên tường đá.

Trên bức bích họa con ngựa trắng lớn đeo hoa đỏ lớn trên cổ, y lại tìm thấy hai cái lỗ.

Sau khi Trương Khởi Lân mở động phủ, quả nhiên bên trong nhìn thấy một Khôi Lỗi ngựa.

Sau đó, trên những bức bích họa gõ chiêng đánh trống và thổi kèn xô-na, sau khi mở ra, trong động đá lại tìm thấy một số Khôi Lỗi cầm kèn xô-na, cầm chiêng trống.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần dùng Pháp Lực khiến tất cả những Khôi Lỗi này hoàn toàn sống lại.

Sau khi chúng đi ra, con ngựa trắng lớn thuận thế đi tới phía trước nhất của kiệu hoa.

Còn những người thổi kèn xô-na và gõ chiêng đánh trống, thuận thế đi tới phía sau kiệu hoa.

Trương Khởi Lân dắt Diệp Thần tới bên cạnh kiệu hoa, y nhìn con ngựa phía trước, rồi lại nhìn chiếc kiệu hoa.

Y nói với Diệp Thần: "A Thần.

Em ngồi kiệu được không?

Ta sẽ cưỡi ngựa lớn." Diệp Thần dịu dàng gật đầu: "Kỳ Lân ca ca, em đều nghe lời anh." Trương Khởi Lân đưa tay nhéo nhéo mũi Diệp Thần, trong lòng y vui sướng tột độ.

Trương Khởi Lân nghĩ.

Nếu là Trụ Tử trước đây, chắc chắn Trụ Tử sẽ muốn chạy lên

phía trước cưỡi ngựa lớn, nhất định không muốn ngồi kiệu hoa.

Trương Khởi Lân lén lút cười một tiếng.

Bây giờ nhân lúc Trụ Tử còn chưa phục sinh, cứ làm như vậy đi.

"Kỳ Lân ca ca, anh cười thầm gì vậy?" "Ồ ồ, không có gì, ta chỉ đang nghĩ thôi.

Hôm nay tâm trạng rất tốt, thật vui.

Mặc dù bên trong này thiết lập đủ loại cửa ải, nhưng A Thần em không nghĩ sao, dường như nó giống hệt nghi thức kết hôn của chúng ta vậy." Diệp Thần cũng vui mừng không thôi.

Hắn nhìn Trương Khởi Lân nhẹ nhàng nói: "Trước kia ở thế giới của chúng ta, chuyện như thế này sẽ có rất nhiều lời ra tiếng vào.

Nhưng khi tới Vân Thâm Bất Tri Xứ, em chưa từng nghĩ mình lại gặp được một nam tử như anh.

Kỳ Lân ca ca, em vô cùng bằng lòng, vô cùng bằng lòng ở bên anh, em rất sẵn lòng ngồi lên kiệu hoa này, một đời một kiếp, vĩnh viễn bầu bạn cùng anh." Trương Khởi Lân nắm tay Diệp Thần, nhẹ nhàng đỡ hắn ngồi lên kiệu hoa.

Trương Khởi Lân bước tới, lập tức nhảy lên Khôi Lỗi ngựa trắng phía trước.

Y tháo bông hoa đỏ lớn đang treo trên ngựa trắng, đeo lên ngực mình.

Trương Khởi Lân lại lần nữa thúc đẩy toàn bộ đội rước dâu, ngựa trắng vừa di chuyển, kiệu hoa và đội rước dâu phía sau đều theo sau.

Quả nhiên, Cấm Kỵ Chi Môn màu đỏ lập tức được xuyên qua.

Kiệu hoa cũng theo sát xuyên qua, đội rước dâu thổi kèn xô-na gõ chiêng trống phía sau cũng thuận thế, từ Cấm Kỵ Chi Môn màu đỏ

xuyên ra.

Sau khi vượt qua Cấm Kỵ Chi Môn màu đỏ này, kỳ lạ là, họ không hoàn toàn đi ra khỏi Cấm Kỵ Chi Môn màu đỏ này.

Con đường phía trước, tất cả đều tràn ngập khí tức Pháp Khí màu đỏ nhạt.

Hơn nữa, từ con đường màu đỏ này và các phòng đá hai bên, còn không ngừng phát ra những âm thanh huyên náo của con người, dường như đang chúc mừng Trương Khởi Lân và Diệp Thần vậy.

Cùng với âm thanh kèn xô-na và chiêng trống vang trời của hai người, âm thanh huyên náo của con người hai bên cũng hiện lên vô cùng vui vẻ.

Và cùng lúc đó, trong lòng Trương Khởi Lân và Diệp Thần, càng đi sâu vào bên trong, cảm giác thân mật và ấm áp của hai người càng thêm sâu sắc.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần cũng càng thêm cảm nhận được tầm quan trọng của đối phương.

Con đường Pháp Thuật Cấm Kỵ màu đỏ này, hai người và toàn bộ đội rước dâu đã đi gần nửa canh giờ, mãi cho đến khi tới cuối con đường.

Khi khí tức màu đỏ này tan hết, toàn bộ đội rước dâu dừng lại.

Trương Khởi Lân đến cửa kiệu hoa, y mở rèm, dắt Diệp Thần xuống.

Trương Khởi Lân nhẹ nhàng nói: “A Thần, em vui không?” “Em rất vui, Kỳ Lân ca ca.” Hai người rời khỏi đội rước dâu vừa nãy, tiếp tục bước lên con đường của Nguyệt Lão Bí Cảnh.

Con đường lúc này đã biến thành màu vàng nhạt.

Trong không khí màu vàng, tràn ngập Tiên Khí nồng đậm, loại Tiên Khí này dường như hoàn toàn khác biệt so với Tiên Khí ở Vân Thâm Bất Tri Xứ trước đây.

Cứ như bên trong này còn chứa đựng một chút Thần Lực.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đều cảm nhận được các loại biến hóa linh lực trong cơ thể mình.

"A Thần.

Em có cảm nhận được sự thay đổi khí tức xung quanh trong cơ thể không?" "Kỳ Lân ca ca, em vừa nãy đã cảm nhận được rồi.

Khí tức này hoàn toàn không giống với Tiên Khí và Linh Khí ở Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta." Trương Khởi Lân gật đầu: "Tiên Khí ở đây hiện lên vô cùng nồng hậu, dường như giống như Huyền Hoàng Chi Khí trong truyền thuyết vậy." "Huyền Hoàng Chi Khí là gì vậy, Kỳ Lân ca ca?" "Cảnh giới cao nhất ở Vân Thâm Bất Tri Xứ chúng ta hiện tại, cũng chỉ là Thượng Tiên Cảnh Giới mà thôi, nhưng nếu muốn đắc đạo thành thần, thì nhất định phải hấp thu Huyền Hoàng Chi Khí.

Ở Vân Thâm Bất Tri Xứ đó, trong toàn bộ thế giới, từ trước tới nay chưa từng xuất hiện Huyền Hoàng Chi Khí.

Ta cũng không ngờ rằng ở dưới Cô Tô Thiên Mộ Nguyệt Lão Bí Cảnh này, lại tồn tại Huyền Hoàng Chi Khí." "Kỳ Lân ca ca, vậy chúng ta vừa đi vừa hấp thu." "Được, A Thần.

Chúng ta vừa đi vừa hấp thu!" Hai người nắm tay, vừa đi về phía trước, vừa mở tất cả các lỗ chân lông trên ngũ tạng lục phủ trong cơ thể, hấp thu toàn bộ Huyền Hoàng Chi Khí xung quanh vào cơ thể.

Lờ mờ, cả hai đều có cảm giác tu vi sắp đột phá.

Hai người cũng đẩy toàn bộ tạp chất thế gian trong kỳ kinh bát

mạch ra ngoài.

Trương Khởi Lân vốn đã ở Thượng Tiên Cảnh Giới khá lâu, hơn nữa trong cơ thể lại có Lục Đại Thiên Châu bảo vệ.

Cơ thể y sớm đã trong suốt thấu triệt.

Còn Diệp Thần lúc này biến hóa cực lớn, sau khi hắn hấp thu Huyền Hoàng Chi Khí, làn da của hắn trở nên vô cùng mịn màng.

Thậm chí, có những chỗ còn có cảm giác trong suốt màu trắng nhạt.

Vẻ ngoài của hắn hiện lên vừa tuấn lãng, vừa tuấn mỹ, vừa phiêu miểu.

Trương Khởi Lân nhìn thấy, lòng say đắm không thôi.

Trương Khởi Lân y dừng bước, quay người nhìn Diệp Thần, nhẹ nhàng nói: "A Thần, trước kia ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, em luôn nói mình không đẹp bằng ta, nhưng giờ phút này nếu có gương, em sẽ thấy mình thật sự đẹp đến tột cùng.

Ta thật sự không bằng em." Diệp Thần cười cười: "Trong lòng em, Kỳ Lân ca ca mới là nam tử đẹp trai nhất, anh tuấn nhất!" Hai người trước khi tiến vào Cô Tô Thiên Mộ này, họ chưa từng nghĩ tới, trong lăng mộ lại là tình cảnh như vậy.

Họ vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với mọi tình huống bất ngờ.

Diệp Thần cũng vì thế mà học được rất nhiều kiến thức thám hiểm đạo mộ, để ứng phó với đủ loại tập kích, thậm chí là các loại kỳ trân dị thú mà họ dự kiến sẽ gặp phải ở đây, bao gồm cả tập kích từ Âm Thi Phái.

Nhưng sau khi tới đây, điều khiến họ hoàn toàn kinh ngạc và vui

mừng là, suốt chặng đường này, bên trong Cô Tô Thiên Mộ toàn bộ đều là những biểu hiện khiến họ tâm ý tương thông, càng thêm yêu thích đối phương.

Hơn nữa còn là một loạt nghi thức tỏ tình!

Nếu nói theo tình huống thực tế, hai người vừa nãy đã kết hôn rồi.

Trương Khởi Lân trên con ngựa trắng lớn, dường như đang đón vợ mình, Diệp Thần ngồi trên chiếc kiệu hoa lớn, cứ thế đi mãi cho đến cuối con đường rước dâu cổ xưa này.

Hai người lại tiếp tục đi chưa đầy nửa canh giờ.

Đúng lúc này.

Họ nhìn thấy phía trước xuất hiện một đạo Pháp Thuật Kết Giới màu vàng kim.

Trên đạo Pháp Thuật Kết Giới này dường như cuộn trào năng lượng vô tận, loại năng lượng này không ngừng dao động.

Lúc thì như thủy triều của biển cả.

Lúc thì như những con sóng nhỏ lăn tăn trên biển khi gió nhẹ thổi qua.

Lúc thì lại như những con sóng khổng lồ cuồn cuộn trên biển dưới sự biến hóa của gió và mây.

Các đường vân trên Cấm Kỵ Chi Môn không ngừng dao động, Trương Khởi Lân đưa tay thử một chút, phát hiện căn bản không thể đi qua.

Diệp Thần cũng thử một chút, căn bản không thể đi qua.

Chương 358

Hai người thử hết tất cả các phương pháp mà mình đã dùng trước đây.

"Kỳ Lân ca ca, vừa nãy chúng ta đã thử riêng lẻ đi vào, lại thử nắm tay đi vào, thử cõng em đi vào kết giới vàng kim này, nhưng căn bản không thể vào được, rốt cuộc là sao đây?

Chẳng lẽ là tư thế đi vào không đúng?" Trương Khởi Lân nhíu mày, sau khi suy nghĩ vài phút: "A Thần." Diệp Thần quay đầu nhìn Trương Khởi Lân, còn chưa kịp phản ứng.

Trương Khởi Lân lập tức ôm lấy hắn, tạo thành một tư thế bế công chúa.

Diệp Thần...

"A Thần, tư thế này, chúng ta vừa nãy chưa từng dùng qua, chúng ta thử xem có thể vào được không." Quả nhiên.

Trương Khởi Lân ôm Diệp Thần đi về phía trước vài bước sau, không ngờ lập tức đã tiến vào Pháp Thuật Kết Giới vàng kim này.

Điều này khiến hai người kinh ngạc tột độ.

"Các loại Pháp Thuật Kết Giới trong lăng mộ này rốt cuộc là sao đây?

Sao lại từng bước từng bước khiến quan hệ của hai người họ càng thêm thân mật, chẳng lẽ đây chính là bản chất cốt lõi nhất trong Nguyệt Lão Bí Cảnh này sao?" Diệp Thần vốn mấy lần muốn nói, bảo Trương Khởi Lân thả mình xuống.

Nhưng mỗi lần lời tới miệng, Diệp Thần lại nuốt xuống.

Bởi vì lúc này, trong lòng hắn tràn đầy vui mừng.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt tuấn lãng vô cùng lại đẹp trai của Trương Khởi Lân, lập tức như ngây người.

Mãi cho đến khi Trương Khởi Lân bế công chúa Diệp Thần, đi trong con đường mộ đạo phía trước, được nửa canh giờ sau, Diệp Thần mới phản ứng lại vội vàng nói: "Kỳ Lân ca ca, thả em xuống đi, mệt quá rồi." "Không mệt chút nào, A Thần." "Kỳ Lân ca ca, em vẫn nên tự đi thôi." "Đừng, ta vẫn cứ ôm em đi như thế này." Diệp Thần: .....

Cùng với việc hai người cứ thế đi về phía trước xuyên qua một con đường Huyền Hoàng Chi Khí càng thêm nồng đậm.

Lần này, trước mặt họ lại xuất hiện một đạo kết giới.

Kết giới lần này khác với những lần trước.

Phía trước kết giới, đặt một cái bàn, một cái bàn đá, điều này khiến hai người nghi hoặc rất lâu.

Trương Khởi Lân ở trên bức tường đá bên cạnh, vẫn luôn tìm kiếm cơ quan, y thậm chí không bỏ qua bất kỳ hang đá nhỏ li ti nào.

Toàn bộ đều dùng Phát Khâu Chỉ luồn vào để tìm cơ quan, nhưng kết giới màu xanh nhạt này căn bản không mở ra.

Diệp Thần cũng ở bên cạnh tìm kiếm rất lâu sau đó, thậm chí bao gồm cả chiếc bàn đá kia, hắn cũng đã mò mẫm rất lâu trên đó, nhưng vẫn không tìm thấy bất kỳ phương pháp nào.

Diệp Thần nghĩ một lát, hắn lại quay người lại, nhìn chằm chằm vào kết giới màu xanh nhạt phía trước, cứ thế nhìn mãi.

Đột nhiên, ngay trong kết giới màu xanh này, Diệp Thần chợt cảm giác được trong kết giới này không ngừng bay ra một số thứ quen

thuộc với hắn.

Hắn lại lần nữa cẩn thận quan sát, muốn nắm bắt xem thứ không ngừng bay lượn trong kết giới này rốt cuộc là gì.

Diệp Thần khuếch tán ý niệm của mình, hắn phóng ra một chút Pháp Lực ở Thượng Tiên Cảnh Giới thăm dò vào trong kết giới.

Đúng lúc này, hắn chợt phát hiện, cái đang trôi nổi trong toàn bộ kết giới màu xanh nhạt này, chính là âm luật.

Có âm phù của cầm, và cả âm phù của địch tử.

Diệp Thần dường như đã nắm được bí quyết để vượt qua kết giới màu xanh này.

Hắn phấn khích nhảy dựng lên, vội vàng chạy tới: "Kỳ Lân ca ca, Kỳ Lân ca ca." Trương Khởi Lân đang kiểm tra cẩn thận thì nghe thấy Diệp Thần gọi y, y lập tức quay đầu lại.

Diệp Thần phấn khích chạy tới, một tay nắm lấy tay Trương Khởi Lân: "Kỳ Lân ca ca, em biết làm thế nào để đi qua rồi, mau tới đây." Trương Khởi Lân có chút vui mừng: "A Thần, làm thế nào?

Em mau nói đi." "Kỳ Lân ca ca, Vấn Linh Cầm có mang theo không?" "Có!" "Mau lấy ra." Trương Khởi Lân đưa tay từ trong trữ vật giới chỉ của mình, lập tức lấy Vấn Linh Cầm ra, đặt trên bàn đá phía trước.

Diệp Thần từ trong ngực lấy ra bạch ngọc Uyên Ương Địch của mình: "Kỳ Lân ca ca, em vừa nãy nhìn thấy âm phù không ngừng bay lượn trong Cánh Cửa Pháp Thuật Kết Giới màu xanh nhạt này, em nghĩ chắc chắn là cần chúng ta cầm địch hợp tấu Lân Thần Khúc mới có thể mở ra." Trương Khởi Lân nghe thấy phát hiện của Diệp Thần, khẽ mỉm cười: "A Thần, em thật lợi hại, em thật tuyệt vời." "Vậy chúng ta bắt đầu thôi, Kỳ Lân ca ca!" "Được." Thế là, theo một tiếng

đàn cầm của Trương Khởi Lân vang lên, tiếng địch tử của Diệp Thần cũng lan tỏa khắp hang động này.

Giai điệu du dương mà đầy tiết tấu của Lân Thần Khúc, không ngừng xung kích vào Pháp Thuật Kết Giới màu xanh nhạt phía trước.

Tiết tấu âm nhạc của họ, dường như dần dần đạt được cộng hưởng với kết giới này.

Pháp Thuật Kết Giới màu xanh nhạt cũng bắt đầu không ngừng rung động nhẹ!

Khi Lân Thần Khúc đàn đến đoạn thứ tư, biên độ rung động của kết giới đã vô cùng rõ ràng!

"Rầm rầm, rầm rầm!" không ngừng rung động!

Những âm phù bên trong nó bay ra từ kết giới màu xanh này!

Âm phù trầm và âm phù nhẹ càng rõ ràng hơn!

Trương Khởi Lân đang đàn cầm và Diệp Thần đang điên cuồng thổi địch tử.

Họ không hề phát hiện ra rằng lúc này trên kết giới đang hiện ra đoạn Lân Thần Khúc mà hai người đang tấu.

Ngay khi tất cả âm nhạc của hai người được tấu đến đoạn thứ năm, lúc này đã đạt đến cao trào tột đỉnh.

Chỉ nghe một tiếng "bốp", toàn bộ kết giới màu xanh nhạt lập tức mở ra một cánh cửa.

Cùng với việc Trương Khởi Lân nhẹ nhàng đặt hai tay lên cầm, âm nhạc liền dừng lại.

Trương Khởi Lân nhìn cánh cửa Pháp Thuật Kết Giới màu xanh nhạt đã mở ra, y khẽ mỉm cười, dịu dàng nói với Diệp Thần: "A Thần, vẫn là em lợi hại nhất." "Kỳ Lân ca ca, em đâu có lợi hại bằng anh,

anh mới là tuyệt vời nhất." "A Thần, chúng ta vào thôi." Trương Khởi Lân thu Vấn Linh Cầm lại, nắm tay A Thần lại lần nữa đi theo Pháp Thuật Kết Giới màu xanh vào trong.

Lần này sau khi họ tiến vào, mọi không khí bên trong đều đã thay đổi.

Khắp nơi đều như tiên cảnh, khói sương phiêu đãng.

Những làn khói sương này ngửi lên có cảm giác thanh hương thoang thoảng.

Bốn phía của toàn bộ khói sương này là những bức tường đá cẩm thạch khổng lồ trơn nhẵn.

Trên những bức tường đá cẩm thạch này dường như có một số hình vẽ, không ngừng trôi nổi.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần vừa đi tới đây, lập tức phát hiện hiện tượng kỳ lạ này.

Hai người chăm chú nhìn những hình ảnh hiện ra trên những bức tường đá cẩm thạch này.

Lúc đầu, những hình ảnh bên trong hỗn loạn không theo quy luật nào.

Đều là những người không rõ danh tính và những chuyện không rõ ràng không ngừng trôi nổi.

Trương Khởi Lân đi vòng quanh một lượt, y nhìn thấy ở vị trí chính giữa những bức tường đá cẩm thạch trắng này, viết mấy chữ lớn, phía trên viết: Tâm Ý Tương Thông Kính!

Trương Khởi Lân chăm chú nhìn mấy chữ này, trên mấy chữ này dường như tràn ngập Pháp Lực vô tận, Ma Lực vô tận.

Y nhìn mấy chữ "Tâm Ý Tương Thông Kính", càng nhìn trong

lòng càng cảm thấy sâu sắc.

Y nhìn những chữ này, lại nhìn Diệp Thần đang đi đi lại lại xung quanh.

Trương Khởi Lân trong lòng tràn ngập sự ấm áp vô tận và tình cảm sâu đậm vô tận.

Y càng nhìn càng nhớ lại đủ loại kỷ niệm nhỏ nhặt trong quá khứ.

Từ lần đầu tiên y và Diệp Thần quen biết nhau trong cuộc thi thám hiểm đạo mộ.

Lần đầu tiên xuống mộ huyệt của nữ phù thủy đó!

Diệp Thần khi đối mặt với Dụ Diên khổng lồ, hắn đã đứng chắn trước y.

Diệp Thần đột nhiên gặp chuyện ở trong lăng mộ đó, Trương Khởi Lân điên cuồng tìm hắn, dáng vẻ sốt ruột vì không tìm thấy hắn.

Trương Khởi Lân nghĩ một lát, y lại hồi tưởng lại ở trong Đại Phật Tự đó, hai người họ đối mặt với 500 sát thủ cấp cao do Tào thị gia tộc phái đến, hai người kề vai chiến đấu, suýt chút nữa bị chôn vùi trong đường hầm dưới mộ Đại Phật Tự, suýt chút nữa bỏ mạng.

Trong Cổ Lão Vong Linh Tháp, những kỷ niệm nhỏ nhặt của hai người.

Trương Khởi Lân đứng ở đó yên tĩnh không động đậy.

Y nhìn "Tâm Ý Tương Thông Kính" này, dường như trong khoảnh khắc đã tiến vào hồi ức của chính mình.

Dường như tất cả mọi thứ y từng trải qua đều hiện ra hoàn toàn như một bộ phim.

Lúc này, Trương Khởi Lân lại nghĩ đến khoảng thời gian đó y và Tiểu Thiên Lưu bị cuốn xuống đáy biển.

Còn Diệp Thần, sau khi hắn cứ nghĩ Trương Khởi Lân đã chết, hắn đã biến thành một Ma Vương sát nhân hoàn toàn mới mẻ như Tử Thần!

Hắn đối kháng với Tào thị gia tộc.

Cả ngày như một hành thi tẩu nhục, điên cuồng đến vậy!

Trương Khởi Lân nghĩ đến đây, hốc mắt y đã đỏ hoe, khóe mắt y ngậm một chút nước mắt.

Y vẫn luôn hồi tưởng, không ngừng hồi tưởng, vẫn luôn nghĩ.

Sau này khi hai người gặp lại thì niềm vui sướng đó, sự cảm động đó!

Y ôm chặt Diệp Thần, lại đồng ý với Diệp Thần sẽ cùng hắn trở về Trương Gia Cổ Lâu.

Y lại đồng ý với Diệp Thần sau này hai người sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

Ở vùng Tây Hải Cuồng Sa đó, hai người cùng tắm trong sông, cùng ăn lẩu thịt bò.

Hai người cùng đối mặt với đủ loại nguy hiểm suýt chút nữa bị chôn vùi trong mộ thất.

Tất cả mọi thứ này, toàn bộ đều không ngừng hiện lên trong tâm trí Trương Khởi Lân.

Mãi cho đến khi hai người nắm tay tới Vân Thâm Bất Tri Xứ này rồi đột nhiên mất liên lạc.

Trương Khởi Lân trong mấy ngàn năm qua, mỗi sáng sớm và tối, đều đàn Vấn Linh Cầm, không ngừng tìm kiếm Diệp Thần.

Y không ngừng nhớ nhung, nhớ nhung Trụ Tử của mình, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm.

Mãi đến khi Diệp Thần từ Vân Mộng Giang thị tới học nghệ.

Nỗi nhớ nhung đau khổ trong lòng Trương Khởi Lân, cuối cùng cũng dần tan biến, thay vào đó là từng loại vui mừng nối tiếp nhau.

Là cảm giác hạnh phúc tích lũy từng chút một, lấp đầy toàn bộ trái tim Trương Khởi Lân.

Đúng lúc này, Trương Khởi Lân đã hồi tưởng ròng rã năm canh giờ.

Y đứng ở đây, đúng năm canh giờ!

Y hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện một lần, y nâng ống tay áo lên, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt nhạt nhòa hiện ra ở khóe mắt mình.

Lúc này, y đột nhiên phản ứng lại, vội vàng quay đầu lại muốn tìm xem Trụ Tử ở đâu.

Nhưng ngay khoảnh khắc y quay đầu lại, y nhìn thấy trên những bức tường đá cẩm thạch trắng trơn nhẵn bốn phía xung quanh, cứ như một thiết bị trình chiếu vậy, tất cả những chuyện mà y vừa hồi ức trong đầu đều được chiếu lên trên đó!

Tất cả những trải nghiệm của hai người đều được chiếu trên đó!

Và khoảnh khắc này!

Diệp Thần đang đứng dưới màn hình lớn đó, ngây người nhìn tất cả, không hề nhúc nhích!

Trương Khởi Lân vội vàng khẽ gọi một tiếng: "A Thần!" Nhưng không ngờ, Diệp Thần đứng ở đó vẫn không nhúc nhích.

Trương Khởi Lân đi tới, y vỗ vỗ vai Diệp Thần: "A Thần." Đúng lúc này, Diệp Thần lập tức quay người lại.

Trương Khởi Lân nhìn thấy, khóe mắt Diệp Thần lúc này chứa

đầy nước mắt, rất nhiều giọt lệ không biết từ lúc nào đã lăn dài trên má.

Còn chưa đợi Trương Khởi Lân nói, Diệp Thần lập tức đưa hai tay ra, ôm chặt lấy y vào lòng.

Lúc này im lặng hơn vạn lời nói!

Trong khoảnh khắc này, Diệp Thần đã hồi tưởng lại tất cả, hắn đã nhớ lại tất cả.

Hắn nhớ lại đủ loại trải nghiệm trong quá khứ, hắn nhớ lại hai người đã cùng nhau trải qua sinh tử.

Hai người tâm ý tương thông!

Hắn lại nhớ lại đủ loại tình yêu, ly biệt và nhớ nhung.

Khoảnh khắc này, Diệp Thần không nói một lời, hắn cứ thế ôm chặt lấy Trương Khởi Lân.

Trương Khởi Lân cũng vậy, đưa hai tay ra, ôm chặt lấy Diệp Thần.

Rất lâu, rất lâu.

Một canh giờ sau.

“A Thần, em đã nhớ lại rồi sao?

Em có phải đã nhớ lại tất cả rồi không?” “Anh nói xem, Muộn Du Bình!” Trương Khởi Lân khẽ kích động, sau đó trêu đùa nói: “Ta vẫn thích em gọi ta là Kỳ Lân ca ca hơn!” “Được thôi, anh thích thì em gọi Kỳ Lân ca ca, Kỳ Lân ca ca, thích rồi chứ, Muộn Du Bình nhà chúng ta!

Anh cũng chẳng biết khiêm nhường gì cả.” “À.

A Thần, em bảo ta khiêm nhường cái gì?” “Anh nói xem?

Muộn Du Bình.

Anh ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này làm Kỳ Lân Sư Tổ, chiếm của em bao nhiêu tiện nghi?

Ngày nào em cũng phải cúi chào anh, cúi chào, suýt chút nữa là quỳ xuống hành lễ với anh, mỗi ngày đều lo sợ, lo bị anh trách phạt!

Ai da, ai mà ngờ Kỳ Lân Sư Tổ thanh lãnh lại vô địch bá khí như vậy, lại chính là Muộn Du Bình nhà em chứ!" "Ta mà... ta mà không mất trí nhớ thì tốt rồi." Trương Khởi Lân "ha ha" cười một tiếng.

Y đã lâu lắm rồi không cười sảng khoái như vậy, trong mộ thất này cười vui vẻ không thôi.

"A Thần, vậy em nói xem, nếu em không mất trí nhớ thì sẽ thế nào?" "Ừm..." Diệp Thần cười tà tà, nói: "Nếu em không mất trí nhớ, sau khi đến Vân Thâm Bất Tri Xứ này, em sẽ đứng ở cổng núi, trực tiếp đập nát cái cổng đó, em sẽ nói em muốn gặp Sư Tổ của mấy người, ừm, sau đó em sẽ bảo anh đến đón em, cõng em lên núi!

Xem những người đó có kinh ngạc đến mức mắt rơi xuống đất không!

Nếu em không mất trí nhớ, khi em mới tới quảng trường, đối mặt với rất nhiều người cười nhạo châm chọc, em sẽ xông tới đánh cho họ một trận ra trò, sau đó chuyện dọn dẹp bãi chiến trường thì giao cho anh rồi.

Nếu em không mất trí nhớ, cái hình tượng thanh lãnh bá khí của anh khi đó bay tới quảng trường này, lập tức hạ xuống được vạn người triều bái, lúc đó em đáng lẽ phải trực tiếp chạy lên đài, trực tiếp một phát tóm lấy anh." Trương Khởi Lân cười đến không ngậm miệng lại được, y hỏi: "Em tóm lấy ta làm gì....." "Làm gì ư?" Còn chưa đợi Trương Khởi Lân phản ứng, Diệp Thần lại một lần nữa lao

tới, nắm lấy cánh tay y rồi trực tiếp hôn lên. .....

Hai người ở trên phiến đá cẩm thạch trắng này đã ở lại trọn một ngày một đêm.

Trong một ngày một đêm này, hai người vô cùng vui vẻ, vô cùng hạnh phúc.

Những quá khứ đau lòng đã đọng lại trong lòng hai người bấy lâu nay, dường như tan thành mây khói, tất cả đều hóa thành ngọt ngào và những viễn cảnh tươi đẹp cho tương lai.

Tất cả mọi thứ đều đã qua rồi!

Tất cả những quá khứ đau thương đó, đều đã qua rồi.

"Kỳ Lân ca ca, Muộn Du Bình ca ca, sao bây giờ anh lại lợi hại đến vậy?" "Đó chẳng phải vì em sao...

Chương 359

vì Trụ Tử... bây giờ em trở nên thấp bé mà...

Hồi trước em cao mét chín mấy, bây giờ em xem, em chưa tới 1m8, cũng không cao bằng ta, cũng không cường tráng bằng ta.

Vậy em nói xem em có thể lợi hại bằng ta sao?" Diệp Thần cười vui vẻ không thôi.

Đúng lúc này, Trương Khởi Lân dường như phát hiện ra một châu lục mới, lập tức ngượng ngùng, lập tức đỏ bừng cả mặt!

Trương Khởi Lân lớn tiếng hét lên.

Diệp Thần giật mình quay đầu lại: "Kỳ Lân ca ca anh làm gì vậy?

Ban ngày ban mặt mà hù người như thế, cái này hoàn toàn khác với hình tượng của anh trước đây.

Anh đừng có vứt bỏ cái hình tượng thanh lãnh tuyệt tình đó đi hết, được không?

Muộn Du Bình ca ca, bây giờ anh không chỉ là bỏ mất hình tượng đâu, cái này là hoàn toàn không còn chút hình tượng nào nữa rồi!" Trương Khởi Lân chỉ vào những bức tường xung quanh: "Em nhìn xem!

Trụ Tử, em ngẩng đầu lên nhìn!" Diệp Thần vội vàng nhìn một chút, lập tức kinh ngạc không thôi!

Ngay trên bốn bức tường đá cẩm thạch trắng này, dường như thật sự có chức năng ghi nhớ và ghi lại cảnh tượng vậy!

Khoảnh khắc này!

Trên bốn bức tường lớn này, cứ như đang chiếu phim vậy!

Chiếu lại tất cả những việc mà hai người đã làm trong một ngày một đêm này.

Nếu lúc này, có người khác ở đây nhìn thấy, vậy thì tuyệt đối sẽ vui mừng khôn xiết, như thể phát hiện ra một châu lục mới vậy!

Nếu là đệ tử trưởng lão của Vân Thâm Bất Tri Xứ, hoặc Gia Chủ Lam gia nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ trực tiếp kinh hãi mà ngất đi mất thôi.

"A Thần, em nói xem bức tường đá cẩm thạch trắng này rốt cuộc là làm bằng gì vậy?

Vừa nãy nó chiếu ký ức của ta lên đó thì cũng đành, sao bây giờ lại chiếu tất cả những chuyện chúng ta làm trong một ngày một đêm này lên đó rồi?" Diệp Thần vốn ở trên Địa Cầu đã từng thấy, đối với loại thiết bị ghi hình chiếu này không hề xa lạ.

Nhưng có thể trực tiếp chiếu cảnh tượng trước mắt lên đó, thì hắn thật sự là lần đầu tiên thấy.

Hắn nhìn xung quanh, tất cả hình ảnh trên bốn phía đều hoàn toàn khác nhau, dường như đều đang chiếu lặp lại từ các góc độ khác nhau.

Diệp Thần xem một lát sau thì "ha ha" cười lớn.

Hắn trở nên giống hệt tính cách của Trụ Tử trước đây.

Hắn nhìn những hình ảnh lộ liễu này, lại không hề có chút ngượng ngùng nào!

Diệp Thần chỉ ngây ngô cười với Trương Khởi Lân!

Ngược lại là Trương Khởi Lân, người đã quen với sự bá khí ở Vân Thâm Bất Tri Xứ trong khoảng thời gian này, sắc mặt lại thoáng ửng hồng!

Vừa nãy trong bóng tối, Trương Khởi Lân không hề cảm thấy

ngượng ngùng nhiều.

Còn lúc này!

Khi tất cả đều được chiếu hoàn toàn trên màn hình lớn bốn phía, Trương Khởi Lân thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Diệp Thần vừa đi về phía trước, vừa trêu chọc kêu lên một tiếng: "Ai u, Muộn Du Bình ca ca, Kỳ Lân ca ca, Tiểu Du Bình, hình tượng của anh đâu rồi?

Giờ thì mất hết rồi!" "Ha ha ha....." Diệp Thần nhìn Trương Khởi Lân đã đi về phía trước trong con đường: "Muộn Du Bình ca ca, đợi em với!" Khóe miệng Trương Khởi Lân khẽ nhếch lên: "A Thần, hình tượng của ta thì mất rồi, chẳng lẽ hình tượng của em còn sao?

Cái Tử Thần từng cầm đại đao, anh dũng vô cùng, bá khí vô cùng đó, sao bây giờ lại cứ như một cô bé vậy?" Trương Khởi Lân vừa cười một tiếng, nhìn Diệp Thần bên cạnh không nói gì.

Trương Khởi Lân khẽ nghi hoặc, vội vàng chạy tới.

Ngay khi Trương Khởi Lân chạy tới bên cạnh Diệp Thần, y mới đột nhiên thấy Diệp Thần đang ngây người nhìn chằm chằm vào rất nhiều bích họa trên tường.

Trương Khởi Lân quay đầu nhìn một cái, lập tức bị những hình ảnh này hấp dẫn.

Hóa ra người đầu tiên xuất hiện trên bức tranh này, chính là một nam tử anh minh thần võ.

Và nam tử này, trông vô cùng tương tự với pho tượng vàng khổng lồ mà Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã gặp ở Á Đặc Lan Đế Tư trước đây.

Trương Khởi Lân vốn khi nhìn thấy pho tượng nam tử ở vùng

biển Á Đặc Lan Tư đã có chút cảm giác quen thuộc.

Còn bây giờ, khi lại lần nữa nhìn thấy bức họa tinh xảo này ở đây, cảm giác quen thuộc chân thật trong lòng y, càng lúc càng chân thật.

Bức họa này tay phải cầm một thanh kiếm đứng ở đó, dường như có khí thế thất địch thiên hạ, nam tử trong bức họa tay trái chỉ vào bức tường đá phía trên.

Trương Khởi Lân vẫn luôn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của bức họa này, còn Diệp Thần lại lập tức phát hiện hướng chỉ tay của bức họa có gì đó không đúng.

Diệp Thần vỗ vỗ Trương Khởi Lân, nhẹ giọng nói: "Muộn Du Bình ca ca, nhìn chỗ đó kìa!

Hướng tay chỉ kìa." Trương Khởi Lân theo hướng chỉ tay của Diệp Thần khẽ nhìn qua.

Quả nhiên, hướng tay chỉ của bức họa, trên tường đá phía trên có hai cái lỗ nhỏ.

Trương Khởi Lân lập tức bật nhảy lên.

Y trực tiếp cắm hai ngón Phát Khâu Chỉ vào trong lỗ đá.

Quả nhiên, lúc này, trong hai cái lỗ đá nhỏ, Trương Khởi Lân dùng tay chạm vào một quả cầu nhỏ.

Y nhẹ nhàng dùng tay nhấn một cái.

Chỉ nghe một tiếng "cạch" nhẹ.

Ngay sau đó, trên bức tường đá đó, đột nhiên mở ra một hang động rất nhỏ.

Trong hang động đó, phát ra ánh sáng vàng kim.

Trương Khởi Lân đưa tay vào, lập tức lấy ra một cái hộp.

Y cầm hộp nhảy xuống.

Diệp Thần chạy tới, nhìn thấy trên hộp viết: "Phong Linh Châu." "Quả nhiên thật sự là một Thiên Châu!" Diệp Thần kích động không thôi: "Kỳ Lân ca ca, anh vốn đã có sáu viên Thiên Châu, bây giờ thêm Phong Linh Châu này là bảy viên!

Kỳ Lân ca ca, em đặt nó ở phía sau lưng anh." Diệp Thần nhận lấy Phong Linh Châu, trực tiếp vén áo phía sau lưng Trương Khởi Lân lên.

Diệp Thần đặt Phong Linh Châu vào Cửu Đại Thiên Châu Đồ cho y.

Trong nháy mắt, sau lưng Trương Khởi Lân lập tức sáng bừng lên.

Khí tức của cả người y dường như lại xảy ra biến hóa.

Tất cả Huyền Hoàng Chi Khí xung quanh đang không ngừng dũng mãnh chảy vào cơ thể Trương Khởi Lân.

Đúng lúc này, Trương Khởi Lân cảm nhận sâu sắc tu vi của mình lại lần nữa thăng cấp!

Y lập tức trở thành Bát Trọng Thượng Tiên Cảnh Giới.

"A Thần, thật sự không ngờ, ở đây lại dễ dàng tìm thấy một viên Thiên Châu như vậy." "Kỳ Lân ca ca, đó là đương nhiên rồi, chúng ta ban đầu ở Mộ Táng Tinh Cầu đã tìm thấy sáu viên, khi chúng ta ở vùng biển Á Đặc Lan Tư, trên bức thư đó chẳng phải có viết là bên trong Vân Thâm Bất Tri Xứ này có gần ba viên Thiên Châu sao.

Nói không chừng còn hai viên nữa ở phía trước kìa." Trương Khởi Lân gật đầu: "Thật sự là ở phía trước.

Đi thôi, A Thần, chúng ta tiếp tục đi." Lần này ở cửa đường hầm

phía trước, họ không hề phát hiện Pháp Lực Kết Giới.

Ngược lại, một đường vô cùng thuận lợi.

Những viên đá hai bên cũng càng lúc càng trắng, càng lúc càng trắng.

Mãi cho đến cuối cùng tất cả đều biến thành những bức tường đá cẩm thạch trắng như tuyết, bốn phía hiện lên vô cùng đẹp đẽ.

Cùng với những chiếc đèn lồng đỏ lớn treo xung quanh, chiếu rọi toàn bộ con đường này vô cùng mỹ lệ và đẹp đẽ.

Diệp Thần chạy về phía trước hai bước, trực tiếp nắm lấy tay Trương Khởi Lân: "Kỳ Lân ca ca, anh chậm một chút.

Bây giờ anh cao hơn em, bước đi lớn, em làm sao theo kịp?" Trương Khởi Lân cười cười: "Em bây giờ đã hiểu rồi chứ, năm đó em luôn chạy lên phía trước, vì lúc đó em cao hơn ta mà." Diệp Thần cười cười: "Lúc đó anh cũng đâu nói, em làm sao biết được.

Sớm biết vậy em đã nhường anh nhiều hơn rồi." Tiếng cười của Diệp Thần vừa dứt, hắn đã thấy ở cuối hang đá phía xa xa, xuất hiện một phòng đá.

Trong phòng đá đó, dường như đặt một cỗ quan tài.

Diệp Thần kinh ngạc một chút.

Trong Cô Tô Thiên Mộ này, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy thứ có liên quan đến lăng mộ.

Lại nhìn thấy một cỗ quan tài.

Diệp Thần vội vàng kéo Trương Khởi Lân lại gần quan tài.

Cỗ quan tài này vô cùng kỳ lạ.

Nó không phải là loại quan tài làm bằng gỗ dày mà hắn từng thấy

trước đây.

Cũng không phải loại quan tài làm bằng đá.

Cỗ quan tài này được làm từ một loại vật liệu giống như thủy tinh.

Trong quan tài nằm một nữ tử.

Nữ tử này dung mạo tú khí, nhưng thoạt nhìn dường như đã là nữ tử khoảng hơn bốn mươi tuổi ở thế giới loài người.

Nàng nằm đó an tĩnh từ tường, trên mặt dường như vương một chút u oán.

Diệp Thần nhìn một lúc, lại nhìn xung quanh.

Không phát hiện bất kỳ cơ quan nào!

Hắn vừa định ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Lân thì, kết quả hắn phát hiện lúc này, Trương Khởi Lân đang nhìn chằm chằm vào quan tài, hốc mắt đỏ hoe, dường như muốn trào nước mắt.

Diệp Thần giật mình một cái.

Hắn vội vàng chạy tới vỗ vỗ Trương Khởi Lân: "Kỳ Lân ca ca, anh sao vậy?" Trương Khởi Lân dùng ống tay áo chấm chấm mắt nói: "Nếu ta không đoán sai, nữ tử này rất có thể chính là mẫu thân của ta." Trương Khởi Lân vừa nói ra lời này, lập tức khiến Diệp Thần trong lòng chấn kinh không thôi.

Hóa ra trong lòng Diệp Thần, hắn vẫn luôn cho rằng mẫu thân của Trương Khởi Lân đến bây giờ vẫn còn sống.

Bây giờ đột nhiên, mẫu thân của y lại nằm trong quan tài.

Điều này đối với Trương Khởi Lân mà nói, chắc chắn là một cú sốc không nhỏ.

Diệp Thần vội vàng đi tới, nắm chặt tay Trương Khởi Lân: “Kỳ Lân ca ca, bất kể là tình huống gì, chúng ta nhất định phải làm rõ.

Nói không chừng, cỗ quan tài được làm bằng vật liệu đặc biệt này... vẫn còn hy vọng cứu sống mẫu thân của anh đó.” Trương Khởi Lân lập tức ngẩng đầu nhìn Diệp Thần: “Thật sao?

A Thần.” Diệp Thần gật đầu nói: “Nếu thật sự theo những gì anh đã kể cho em trong ký ức trước đây, cộng thêm tất cả những trải nghiệm của em ở Vân Thâm Bất Tri Xứ này, em đã sớm nghe nói, bên trong Cô Tô Thiên Mộ này có một vị Sư Tổ vô cùng lợi hại, người đó vốn là sư muội của Lam Trạm Sư Tổ, thiên phú dị bẩm pháp lực cao cường.

Nếu anh đã xác định nữ tử này là mẫu thân của anh, nói không chừng vị tiểu sư muội mà Vân Thâm Bất Tri Xứ từng nói chính là mẫu thân của anh đó.” Trương Khởi Lân nghe Diệp Thần nói, y lập tức dường như hiểu ra điều gì đó, vội vàng gật đầu: “A Thần, thực ra từ rất lâu trước đây, ta đã từng nghi ngờ, ta cũng cảm thấy rất có thể mẫu thân của ta có liên quan đến tiểu sư muội của Lam Trạm Sư Tổ.

Nếu em cũng nghĩ vậy, vậy thì rất có thể điều này đã được xác định rồi.

À đúng rồi, Kỳ Lân ca ca, vì mọi người đều công nhận mẫu thân của anh có Pháp Lực còn cao cường hơn cả Lam Trạm Sư Tổ và Ngụy Anh Sư Tổ, vậy thì vì Lam Trạm Sư Tổ và Ngụy Anh Sư Tổ đã thành thần, mẫu thân của anh chắc chắn cũng đã thành thần rồi, cho nên người đó chắc chắn là bất tử bất diệt, anh không cần lo lắng.” Lúc này, Diệp Thần chợt phát hiện, cỗ quan tài này không hoàn toàn giống với những cỗ quan tài trước đây.

Ngoài việc chất liệu là dạng thủy tinh trong suốt, nhưng dường như cấu trúc và kích thước cũng có chút khác biệt.

“Kỳ Lân ca ca, anh có phát hiện cỗ quan tài thủy tinh này dường như dày hơn rất nhiều, cao hơn rất nhiều so với quan tài bình thường không?” Trương Khởi Lân cẩn thận nhìn một chút, y gật đầu: “Dường như thật vậy!

Quan tài bình thường cao nhất cũng chỉ hơn 1m, nhưng chiều cao của cỗ quan tài này, lại đạt tới gần 2m, điều này thật sự có chút khó tin.” Diệp Thần vuốt cằm, đi đi lại lại trong phòng đá này.

Hắn một mặt không ngừng suy nghĩ nguyên nhân hậu quả của những chuyện này, lại vừa nghĩ, vì sao cỗ quan tài này lại dày và cao đến thế.

Hắn tự lẩm bẩm nói: “Vì sao mẫu thân của anh lại đặt quan tài của mình ở đây?

Mà trong phòng đá này, cũng không có gì đặc biệt.

Ở Mộ Táng Tinh Cầu, chúng ta đã có manh mối rằng phụ thân của anh là Trương Tiên Nhân đang ở trong Cô Tô Thiên Mộ của Vân Thâm Bất Tri Xứ này.

Vì phụ thân của anh cũng ở trong Thiên Mộ này, vậy tại sao mẫu thân của anh lại không được an táng cùng với ông ấy, mà lại phải cô đơn nằm ở đây chứ?” Trương Khởi Lân vừa nghe Diệp Thần nói lời này, y lập tức dường như phản ứng ra điều gì đó.

Y nhìn Diệp Thần: “A Thần, em nói là?” “Kỳ Lân ca ca, em nói là, nói không chừng cỗ quan tài này chính là quan tài hai tầng, nói không chừng phụ thân của anh cũng ở đây.” Trương Khởi Lân dường như cũng lập tức phản ứng lại, y vội vàng dùng tay ở phía dưới cỗ quan tài, không ngừng sờ soạng tìm kiếm cơ quan.

Cuối cùng, dưới sự tìm kiếm kỹ lưỡng của y, công phu không phụ lòng người có ý.

Trương Khởi Lân phát hiện một cơ quan trong suốt rất nhỏ, rất nông.

Y nhẹ nhàng dùng tay nhấn một cái.

Chỉ nghe một tiếng "ầm ầm".

Cỗ quan tài mà mẫu thân y đang nằm, lập tức di chuyển sang bên phải.

Ngay sau khi cỗ quan tài di chuyển sang phải, ở phía dưới vị trí ban đầu của cỗ quan tài của mẫu thân y, lại xuất hiện một cỗ quan tài khác.

Người này không phải ai khác, chính là pho tượng vàng đã xuất hiện ở Á Đặc Lan Đế Tư vừa nãy.

Cũng là người trong bức họa mà họ vừa nãy nhìn thấy trên tường đá, chỉ tay chỉ ra vị trí của Phong Linh Châu.

Trương Khởi Lân cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao y từ lúc đầu vừa nhìn thấy người này đã có cảm giác quen thuộc.

Hóa ra thật sự là phụ thân của y!

Lúc đó khi phụ thân của y rời nhà, y còn rất nhỏ, y thậm chí đã mất rất nhiều ký ức về phụ thân mình.

Y không ngờ, hóa ra đây thật sự là phụ thân và mẫu thân của y.

Trương Khởi Lân lập tức quỳ xuống, quỳ bên cạnh phụ thân và mẫu thân.

Diệp Thần nhìn thấy Trương Khởi Lân quỳ xuống, hắn cũng vội vàng chạy tới, quỳ bên cạnh Trương Khởi Lân: "Phụ thân, Mẫu thân, hài nhi bất hiếu, bấy nhiêu năm qua giờ mới thực sự tìm thấy người." Diệp Thần ở bên cạnh cùng Trương Khởi Lân cúi đầu lạy một cái, hắn cũng không biết nói gì, hắn trực tiếp cũng theo đó mà kêu lên:

“Phụ thân, Mẫu thân, con cũng không muốn đến bây giờ mới tìm thấy người!

Người nhất định có thể cứu sống người, người chắc chắn sẽ không sao.” Trương Khởi Lân vốn trong lòng có chút tự ti, nghe Diệp Thần nói xong, lập tức bị chọc cười.

Y quay đầu nhìn Diệp Thần, đột nhiên bật cười: “A Thần, sao em lại lập tức gọi Phụ thân và Mẫu thân rồi?” “Chẳng lẽ em không nên gọi sao?

Hay là em gọi Nhạc phụ Nhạc mẫu?” “Cái đó không được.” Diệp Thần suy nghĩ một chút nói: “Vậy được, vậy em gọi Bà bà...

Công công...” Điều này suýt chút nữa khiến Trương Khởi Lân bật cười: “Thôi được rồi, A Thần, em cứ gọi Phụ thân Mẫu thân đi, em mà gọi những xưng hô khác, thật sự là...” Hai người lại lần nữa cúi đầu lạy một cái.

Đúng lúc này, toàn bộ phòng đá này đột nhiên xảy ra biến hóa.

Trong phòng đá vốn hơi tối tăm, đột nhiên hiện ra ánh sáng màu xanh nhạt, chiếu sáng toàn bộ phòng đá!

Khi ánh sáng xanh lam ngày càng đậm đặc, ngay trước mặt Trương Khởi Lân và Diệp Thần, một cái bóng dần dần hiện ra, khiến Trương Khởi Lân vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì khi cái bóng trước mắt dần rõ nét, lại chính là dáng vẻ của mẫu thân hắn, người vừa nằm trong quan tài.

Chương 360

Mắt Trương Khởi Lân đỏ hoe, vội hỏi: “Mẫu thân, là người sao?” “Lân nhi.

Con cuối cùng cũng đến rồi!” “Mẫu thân, người rốt cuộc đang ở đâu?

Con đã tìm người rất nhiều năm rồi.” “Lân nhi, ta vẫn luôn ở đây đợi con.

Đợi con rất nhiều năm rồi.

Vốn dĩ ta rất lo lắng con sẽ không thể vào được Nguyệt Lão Bí Cảnh này.” Trương Khởi Lân không hiểu, y vẫn nhìn mẫu thân mình.

Mẫu thân hắn lập tức nói tiếp: “Để vào Nguyệt Lão Bí Cảnh này, nhất định phải là một cặp đôi tâm ý tương thông, hơn nữa cả hai đều phải đạt đến Thượng tiên cảnh giới mới có thể nhập.

Ở bên trong đây phải trải qua vô vàn khảo nghiệm về tâm ý tương thông mới có thể đến được đây.” “Thì ra, ta sợ con cũng giống như phụ thân con, Trương Tiên Nhân, là một kẻ đầu gỗ, cả đời rất khó tìm được người tâm ý tương thông, cũng rất khó tìm đến đây, không ngờ ngày này ta lại thực sự đợi được!” Mặt Trương Khởi Lân hơi ngượng, y không ngờ mẫu thân lại đánh giá y và phụ thân là “đầu gỗ”.

Điều này khiến Diệp Thần đứng bên cạnh khẽ bật cười.

Mẫu thân Trương Khởi Lân nhìn Diệp Thần, nói tiếp: “Vạn vật vạn sự trên thế gian, tự có quy luật hợp lý và tự do của nó.

Diệp Thần bên cạnh con đây, đối với con cũng là một lòng một dạ.

Điều này khiến mẫu thân trong lòng cũng vô cùng vui mừng.” Diệp Thần khẽ kích động, vội hỏi: “Vậy mẫu thân đại nhân, người đây là

đồng ý rồi sao?" Mẫu thân Trương Khởi Lân gật đầu: "Ta đương nhiên là đồng ý, ta tin rằng phụ thân Kỳ Lân cũng sẽ đồng ý." "Các con có thể vào được đến đây, đủ để thấy được sự tâm ý tương thông!" Trương Khởi Lân và Diệp Thần vui mừng không xiết, Diệp Thần đưa tay nắm lấy tay Trương Khởi Lân.

Hắn cười một tiếng rồi vội vàng nói với mẫu thân mình: "Mẫu thân, rốt cuộc tất cả mọi chuyện này là sao?

Trong lòng con có một đống nghi vấn, con căn bản không biết chuyện này là như thế nào." Mẫu thân Trương Khởi Lân nhìn hai người khẽ cười một tiếng, sau đó lại nói: "Trong quan tài thủy tinh mà các con nhìn thấy, thi thể của phụ thân con, Trương Tiên Nhân, được bảo quản tại đây.

Chỉ khi bảo quản ở nơi này, mới có thể đảm bảo thi thể và linh hồn bất diệt.

Chỉ cần ở đủ vạn năm, là có thể trọng sinh.

Còn ta mà các con thấy trong quan tài thủy tinh, lại không phải là ta thật, ta chỉ để lại một đạo phân thân ở đây mà thôi, là vì muốn ở lại đây, bầu bạn với phụ thân con." "Còn ta thật sự, bây giờ không ở đây." "Vậy mẫu thân, người bây giờ rốt cuộc đang ở đâu?" "Ta ở Thiên Đình đây, nhiều năm như vậy ta cũng khắp nơi tìm con." Trương Khởi Lân đầy vẻ nghi hoặc, nhìn mẫu thân mình, y chờ đợi mẫu thân giải đáp tất cả những khúc mắc cho mình.

"Vào rất lâu trước kia, ta vốn là Cửu Thiên Huyền Nữ trên Thiên Đình.

Khi ta ở Thiên Đình, thường nghe các vị thần tiên trên trời nói rằng ở Vân Thâm Bất Tri Xứ có một Nguyệt Lão Bí Cảnh, vô cùng đẹp đẽ, vô cùng thú vị, sau đó một hôm ta lén lút từ Thiên Đình trốn xuống, đến Vân Thâm Bất Tri Xứ này." "Khi ấy ta vừa hay ở cổng

Vân Thâm Bất Tri Xứ, gặp được phụ thân con, Trương Tiên Nhân.

Lúc đó, hắn cũng chỉ là một tiểu công tử của Trương gia mà thôi.

Hắn cũng vô tình xuyên việt đến thế giới Vân Thâm Bất Tri Xứ này." "Sau này, chúng ta ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, cùng nhau cầu học, cùng nhau tu tiên.

Ta và phụ thân con đều tu thành Thượng tiên.

Còn khi đó, sư huynh của ta là Lam Vong Cơ, cùng đạo lữ của sư huynh là Ngụy Anh.

Chúng ta đều rất quen thuộc, cả ngày ở bên nhau." "Thế nhưng cảnh đẹp chẳng bao lâu, Vân Thâm Bất Tri Xứ này, truyền ra một tin tức, nói rằng trong Nguyệt Lão Bí Cảnh của Vân Thâm Bất Tri Xứ, cất giấu một bí mật lớn, một bảo vật lớn đã truyền thừa ngàn năm.

Tin tức này vừa truyền ra, liền khiến cả Âm Thi Giới để mắt tới." "Đặc biệt là Thi Thần của Âm Thi Giới, hắn đã để ý Vân Thâm Bất Tri Xứ này từ lâu, hắn phái ra một lượng lớn âm thi đến Vân Thâm Bất Tri Xứ để tìm kiếm bảo vật." "Và khi đó, ta cùng phụ thân con Trương Tiên Nhân, cũng như Lam Vong Cơ, Ngụy Anh đã đại chiến với Âm Thi Giới rất lâu, cuối cùng đã tiêu diệt tất cả âm thi ở Vân Thâm Bất Tri Xứ." Trương Khởi Lân và Diệp Thần bị đoạn kinh nghiệm này làm cho trợn mắt há hốc mồm, câu chuyện quá khứ này cũng hoàn toàn thu hút bọn họ.

Hai người vẫn nhìn mẫu thân Trương Khởi Lân, chờ đợi người tiếp tục kể cho bọn họ tất cả mọi chuyện.

Mẫu thân Trương Khởi Lân cười một tiếng: "Quên không nói với các con, tên của ta là Lam Oánh." "Vậy mẫu thân, sau đó đã xảy ra chuyện gì?" "Sau đó ta tu đến Cửu Trọng Thượng Tiên, bốn người chúng ta đều đạt đến cảnh giới Cửu Trọng Thượng Tiên, chỉ còn cách

thành thần một bước, sắp phi thăng.

Thế nhưng khi đó, phụ thân con, Trương Tiên Nhân, hắn đột nhiên cảm ứng được ở Trương thị gia tộc trên Mộ Táng Tinh Cầu, song thân đột nhiên lâm trọng bệnh sắp qua đời.

Hắn phải vội vàng đến Mộ Táng Tinh Cầu." "Ta vốn định theo phụ thân con cùng trở về Mộ Táng Tinh Cầu, thế nhưng giữa Vân Thâm Bất Tri Xứ và Mộ Táng Tinh Cầu có một thông đạo, trừ phi là người vốn thuộc Mộ Táng Tinh Cầu, hoặc người mang huyết mạch nơi đó mới có thể trở về.

Còn những người khác, bao gồm cả người ở Thiên Đình và Vân Thâm Bất Tri Xứ như ta, căn bản không thể qua được." "Trong lúc bất đắc dĩ, phụ thân con bế con trở về Mộ Táng Tinh Cầu.

Khi hắn rời đi, ta đã tặng hắn sáu viên Thiên Châu, bảo hắn mang theo bên mình, đó là món quà ta tặng con." Lam Oánh giảng đến đây, Trương Khởi Lân và Diệp Thần mới chợt hiểu ra.

Hóa ra trên Mộ Táng Tinh Cầu, tất cả những viên Thiên Châu mà họ nhìn thấy, vốn dĩ thật sự thuộc về Trương gia, mà chính xác hơn, vốn dĩ thuộc về Trương Khởi Lân!

Bởi vì đây là những thứ mẫu thân hắn để lại cho hắn!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần trầm tư.

Dường như đoạn lịch sử năm xưa, dần trở nên rõ ràng hơn.

Đoạn năm tháng đã bị phong trần từ lâu cũng dần khắc sâu trong lòng hai người.

Lam Oánh tiếp tục nói: "Những chuyện sau này, chắc hẳn các con trên Mộ Táng Tinh Cầu cũng đã nhận ra.

Sau khi phụ thân con, Trương Tiên Nhân, mang sáu viên Thiên

Châu trở về Mộ Táng Tinh Cầu, lại bị Thi Thần của Âm Thi Giới phát giác.

Hắn đã tìm được đại diện của mình là Tào Tháo trên toàn Mộ Táng Tinh Cầu, và dạy cho hắn cách luyện thi chế tạo khôi lỗi." "Mà Tào Tháo đó, vốn dĩ là một kẻ phụ tá của Trương gia các con.

Hắn lại phản bội phụ thân con Trương Tiên Nhân, tàn sát tất cả những người khác trong Trương gia.

Phụ thân con vì bảo vệ con mà bị Thi Thần trọng thương trực tiếp tử vong.

Sau này, khi ta và Ngụy Anh, Lam Vong Cơ phi thăng thành thần, đã tìm cách đặt thi thể phụ thân con Trương Tiên Nhân vào Nguyệt Lão Bí Cảnh để ôn dưỡng." Mãi cho đến lúc này, Trương Khởi Lân trong lòng mới hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Mà Diệp Thần cũng đã giải đáp tất cả những khúc mắc này.

Hắn và Trương Khởi Lân trên Mộ Táng Tinh Cầu đã thấy, cứ tưởng phản diện lớn nhất là Tào Tháo.

Nhưng không ngờ Tào Tháo cũng chỉ là một con rối đơn giản dưới sự khống chế của Thi Thần mà thôi.

Diệp Thần ngẩng đầu hỏi Lam Oánh: "Không biết Thi Thần đó hiện giờ ở đâu.

Mấy người đã giết hắn chưa?" Lam Oánh gật đầu: "Sức mạnh của hắn quá mức cường đại, vốn dĩ ta và Ngụy Anh, Lam Vong Cơ liên thủ cũng không thể giết được hắn.

Nguyên nhân chủ yếu là Thi Thần dựa vào Tào Tháo đã nuôi dưỡng rất nhiều khôi lỗi trên Mộ Táng Tinh Cầu, không ngừng cung cấp pháp lực cho hắn!" "Sau này, các con trên Mộ Táng Tinh Cầu đã giết chết đại quân âm thi của Tào Tháo, vì vậy pháp lực của Thi Thần

ngày càng suy yếu, cuối cùng đã bị chúng ta giết chết!" Trương Khởi Lân tiếp tục hỏi: "Vậy mẫu thân, chúng con làm sao để thành thần, rồi đi tìm người và Lam Vong Cơ, Ngụy Anh?" "Cách thành thần nằm ở pháp bảo quan trọng, và cũng nằm ở chính hai người các con." Diệp Thần nghi hoặc, hắn nhìn Trương Khởi Lân, rồi lại nhìn Lam Oánh: "Chẳng lẽ là Thiên Châu sao?" Lam Oánh gật đầu: "Đúng vậy.

Vốn dĩ có một Cửu Đại Thiên Châu Đồ, có thể hội tụ tất cả năng lượng của Cửu Đại Thiên Châu lại.

Như vậy rất dễ thành thần.

Ban đầu ta đã giấu nó trên người Kỳ Lân, không biết các con có mang theo không?" Trương Khởi Lân vén áo sau lưng: "Mẫu thân, Cửu Đại Thiên Châu Đồ này vẫn luôn ở trên lưng con." Lam Oánh nhìn thấy cảnh này, chợt kinh ngạc.

Người lẩm bẩm: "Vậy đây chắc chắn là phụ thân con, Trương Tiên Nhân, đã giấu Cửu Đại Thiên Châu Đồ trong cơ thể con.

Như vậy cũng tốt, rất thích hợp để con trực tiếp hấp thu sức mạnh của Cửu Đại Thiên Châu.

Không ngờ con hiện giờ đã có bảy viên Thiên Châu." Trương Khởi Lân tiếp tục hỏi: "Vậy mẫu thân, hai viên Thiên Châu còn lại ở đâu?" Ngay khi Trương Khởi Lân vừa dứt lời, Lam Oánh phía trước khẽ đưa tay ra, một viên Thiên Châu màu trắng vững vàng bay xuống.

"Viên Thiên Châu màu trắng này vẫn luôn ở trong tay ta.

Nó tên là Vũ Linh Châu.

Con mau hấp thu đi." Trương Khởi Lân đưa tay ra, vội vàng nhận lấy Vũ Linh Châu.

Diệp Thần nhẹ nhàng đặt nó lên Cửu Đại Thiên Châu Đồ trên lưng Trương Khởi Lân!

Trong chớp mắt, Cửu Đại Thiên Châu Đồ lại lần nữa phát ra ánh sáng rực rỡ, dường như lập tức bùng phát sức mạnh cường đại.

Khí tức của Trương Khởi Lân cũng trong khoảnh khắc đó đạt đến cảnh giới Cửu Trọng Thượng Tiên.

Lam Oánh gật đầu: "Không ngờ thực lực của nhi tử ta, hiện giờ đã đạt đến cảnh giới Cửu Trọng Thượng Tiên.

Các con cũng có thể phi thăng rồi." Ngay lúc này, Diệp Thần và Trương Khởi Lân nhìn thấy phía trước.

Hình ảnh Lam Oánh càng lúc càng mờ ảo, càng lúc càng tan biến.

Trương Khởi Lân căng thẳng, vội hỏi: "Mẫu thân, mẫu thân, người đi đâu rồi?

Sao thân hình ngày càng mờ ảo vậy?" "Con đừng căng thẳng, đây chỉ là một đạo phân thân và một đạo linh hồn của ta mà thôi, đến lúc rồi sẽ tan biến.

Nếu các con muốn tìm ta, sau khi ra khỏi Cô Tô Thiên Mộ này, là có thể trực tiếp đến Thiên Đình.

Đến khi đó, mẫu tử chúng ta tự sẽ gặp nhau." Diệp Thần cũng vui mừng thay Trương Khởi Lân.

Thế nhưng lúc này Diệp Thần trong lòng vô cùng bình tĩnh, hắn chợt nghĩ đến một vấn đề, vội hỏi: "Viên Thiên Châu thứ chín rốt cuộc ở đâu?" Lam Oánh lắc đầu: "Nói thật, viên Thiên Châu thứ chín rốt cuộc ở đâu?

Đến giờ ta cũng không biết.

Chỉ có thể dựa vào hai con đi tìm và phát hiện." "Một năm trước, ta và Ngụy Anh, Lam Vong Cơ, trong trận quyết chiến với Âm Thi Giới, đều đã chịu không ít vết thương.

Lân nhi, con và A Thần, hai con nhất định phải chú ý an toàn, sớm ngày đột phá khỏi Cô Tô Thiên Mộ này, ta ở Thiên Đình chờ các con." Trương Khởi Lân gật đầu, Diệp Thần cũng gật đầu.

Gần như trong nháy mắt, ảo ảnh của mẫu thân Trương Khởi Lân lập tức tan biến hoàn toàn.

Trong không khí, toàn bộ không gian lại khôi phục màu xanh lam nhạt, còn trong quan tài thủy tinh trước mắt chỉ còn lại thân thể phân thân của mẫu thân hắn và thân thể của phụ thân hắn.

Trương Khởi Lân nhìn thi thể phụ thân, trong lòng có một cảm giác đau xót nhè nhẹ.

Không ngờ phụ thân năm xưa, lại bị Thi Thần giết chết.

Diệp Thần đi tới, vỗ vai Trương Khởi Lân, nhẹ giọng nói: "Kỳ Lân ca ca.

Ta nhất định có thể cứu sống phụ thân huynh." Trương Khởi Lân chợt quay đầu lại, nhìn Diệp Thần.

Gần như không thể tin nổi: "Con nói gì, A Thần." "Ta nói ta nhất định có thể cứu sống phụ thân huynh." "A Thần, phụ thân ta đã chết mấy ngàn năm rồi, ngay cả mẫu thân ta cũng nói chỉ có thể dựa vào khí tức Vân Thâm Bất Tri Xứ ôn dưỡng vạn năm mới có thể.

Con làm sao có thể cứu sống được?" Diệp Thần cười cười, dịu dàng nói với Trương Khởi Lân: "Chẳng lẽ huynh quên rồi sao?

Ta ngoài thân phận thích khách cầm một cây kéo lớn như bây giờ, trước kia ta vẫn luôn là Tử Thần đó." Trương Khởi Lân giật mình.

Dường như phát hiện ra một tân lục địa, hai tay hắn vội vàng nắm lấy cánh tay Diệp Thần.

"A Thần, con nói đúng, con hình như trước kia vẫn luôn là Tử

Thần.

Vậy con nói có cách nào cứu phụ thân ta không?" Diệp Thần cười nói: "Kỳ Lân ca ca, huynh có phải hồ đồ rồi không?

Nếu ta thật sự khôi phục thân phận Tử Thần, vậy hồn phách của hàng tỉ sinh linh trong Diêm La Điện chẳng phải đều do ta quản lý sao?

Đến lúc đó, ta chỉ cần thả linh hồn phụ thân ra là được." Trương Khởi Lân nghe vậy, trong lòng lập tức đại hỉ: "A Thần, con thật tốt." "Kỳ Lân ca ca.

Huynh cũng tốt, huynh là tốt nhất." Hai người đi sâu vào trong Nguyệt Lão Bí Cảnh.

Tình huống lại trở nên dường như không giống trước.

Ở đây có rất nhiều, rất nhiều sợi dây nhân duyên màu đỏ như tơ lụa treo khắp nơi.

Khi bọn họ đi sâu vào trong động, xuất hiện trước mặt là một cây đại thụ khổng lồ.

Cây này lớn đến mức nào?

Hai người bọn họ ngẩng đầu lên, căn bản không thể nhìn thấy đỉnh cây ở đâu.

Và trên những cành cây rậm rạp của cây này, treo đầy đủ loại dải lụa đỏ bằng tơ tằm.

Diệp Thần nhìn thấy trên thân cây khổng lồ này viết: Nhân Duyên Thụ!

Hắn đi đến trước cây, nhìn thấy mấy chữ viết ở mặt sau cây: Một sợi tơ hồng, một đời nhân duyên!

Diệp Thần và Trương Khởi Lân nhìn thấy câu nói này, hơi kinh

ngạc.

Bọn họ ngẩng đầu lên, nhìn thấy vô số sợi tơ hồng treo đầy phía trên.

Hai người trong lòng chợt hiểu ra: “Kỳ Lân ca ca, hóa ra là thế này.

Huynh nhìn cây đại thụ này, ở phía dưới là một thân cây thẳng, nhưng càng lên cao, nó lại chia thành hai cành cây thô to.

Một cành bên trái, một cành bên phải.” “Và trên hai cành cây trái phải này, đều treo đầy tơ hồng.

Chắc là huynh cần ở cành cây bên trái, ta ở cành cây bên phải, chúng ta kéo tơ hồng lại buộc vào nhau, chỉ cần buộc vào nhau, thì sẽ đại diện cho một đời tình duyên.” Trương Khởi Lân gật đầu: “A Thần, con nói đúng.

Ta cảm giác cũng là như vậy.

Thế nhưng.....” “Thế nhưng cái gì, Kỳ Lân ca ca?” “Trước đây khi ta ở Mộ Táng Tinh Cầu, chú ta từng nói với ta rằng, ở Nguyệt Lão Bí Cảnh này muốn có được mấy kiếp tình duyên là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nếu nói chỉ đơn thuần buộc một hai dải lụa, là có thể kết một đời tình duyên, vậy tại sao đối với họ lại khó đến như vậy?” Diệp Thần cũng nghi hoặc, hắn cũng không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì.

“Kỳ Lân ca ca, chúng ta cứ lên thử trước đi, nói không chừng thật sự đơn giản như vậy.” Trương Khởi Lân gật đầu, hắn nắm tay Diệp Thần, hai người lập tức bay lên cây.

Thế nhưng điều kỳ lạ là, ngay khi bọn họ muốn bay lên cây, lại phát hiện trong không gian này, tiên lực của họ gần như cạn kiệt ngay trong khoảnh khắc cất cánh.

Thuật Đằng Vân Giá Vũ ngay lập tức mất tác dụng tại đây.

Trương Khởi Lân nhíu mày!

Hắn chợt hiểu ra!

Ở đây có lẽ việc buộc hai dải lụa trái phải vào nhau, chưa chắc là một chuyện dễ dàng!

Thì ra là vậy, trách không được mọi người đều nói chuyện này rất khó.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần hai người bắt đầu men theo cành cây, từ từ trèo lên.

Thân cây to lớn phía dưới trơn nhẵn vô cùng, trong khoảnh khắc hai người bám vào, đã cảm nhận sâu sắc điều đó!

Trương Khởi Lân dùng Phá Khâu Chỉ của mình cắm vào cành cây, mới giữ được thân thể không trượt xuống.

Tay trái hắn vươn ra, nắm chặt lấy Diệp Thần!

Diệp Thần một bên nắm tay trái Trương Khởi Lân, hai người gắng sức trèo lên cây.

Lần này, bọn họ trèo đến chỗ phân nhánh có treo tơ hồng, mất gần mười ngày trời!

Trong mười ngày này, bọn họ trèo lên một đoạn lại trượt xuống một đoạn, trèo lên một đoạn lại trượt xuống một đoạn.

Phá Khâu Chỉ của Trương Khởi Lân thậm chí trong mười ngày này, cũng vì dùng sức quá độ mà hơi sưng đỏ.

Cuối cùng sau mười ngày, hai người đã đến được chỗ phân nhánh trái phải của cây.

Bọn họ ngồi trên chỗ phân nhánh nghỉ ngơi, thở dốc.

Trương Khởi Lân lấy một ít lương khô ra, đưa cho Diệp Thần: “A Thần, con ăn tạm chút đi, đây là nấm nướng ta tự nướng khi ở Vân Thâm Bất Tri Xứ.” Diệp Thần chợt mắt sáng rực: “Kỳ Lân ca ca, trong khoảng thời gian ta mất trí nhớ này, ta phát hiện tài nấu nướng của huynh thật sự tiến bộ vượt bậc đó!

Trước kia khi hai chúng ta ở bên nhau, thường là ta nấu cơm, ta còn thật sự tưởng huynh không biết nấu ăn mấy, không ngờ bây giờ huynh làm canh nấm, với cả nấm nướng này, hương vị lại tuyệt vời đến vậy.” “A Thần, con quá khen rồi, ta cũng chỉ là nhìn con nấu trước kia rồi học theo một chút thôi.

Nếu nói lúc tài nấu nướng của ta thật sự tiến triển, thì đó là khi con vào Hàn Đàm thí luyện đó, ta một mình ở Tĩnh Thất này không có việc gì làm, cứ thế không ngừng bận rộn trong phòng bếp, bận tới bận lui.” “Ta nghiên cứu xem nấm rốt cuộc nên làm thế nào?

Canh nấm làm sao cho ngon hơn?

Nấm nướng làm sao cho giòn và dễ ăn?

Còn nấm xào của con thì làm sao để xào ra vừa bổ dưỡng vừa thơm ngon.” “A Thần, bây giờ ta cuối cùng đã đúc kết được một bộ kinh nghiệm rồi!” Trương Khởi Lân vừa dứt lời, Diệp Thần bên cạnh lập tức bật cười thành tiếng.

Sau đó hắn giơ ngón cái lên!

“Kỳ Lân ca ca, huynh đỉnh của chóp!” Hai người ăn một ít nấm nướng, sau đó lại uống một ít nước.

Trương Khởi Lân đứng dậy, nhìn thấy thân cây khổng lồ bên trái lúc này phân nhánh thẳng tắp lên tận mây xanh, thân cây khổng lồ bên phải cũng thẳng tắp lên tận mây xanh.

Và trên thân cây hai bên treo rất nhiều dải vải đỏ.

Chương 361

Trương Khởi Lân nói với Diệp Thần: "A Thần, con trèo bên trái, ta trèo bên phải, hai chúng ta cố gắng từ dưới này bắt đầu, buộc từng chút một những dải vải đỏ này vào giữa.

Cố gắng kéo dài tình duyên của chúng ta mãi mãi, được không?" Diệp Thần gật đầu: "Kỳ Lân ca ca, điều ta muốn là chúng ta từ dưới cùng này buộc từng sợi một, không được bỏ sót một sợi nào!" Nghe Diệp Thần nói vậy, Trương Khởi Lân trong lòng lập tức vô cùng cảm động.

Hắn gật đầu.

Diệp Thần cũng đứng dậy, hắn và Trương Khởi Lân ở giữa chỗ phân nhánh cây, hai người ôm chặt lấy nhau.

Bọn họ cổ vũ cho đối phương: "A Thần cố lên!" "Kỳ Lân ca ca, cố lên!" Vừa dứt lời, Trương Khởi Lân gắng sức trèo lên chỗ phân nhánh bên phải.

Diệp Thần gắng sức trèo lên chỗ phân nhánh bên trái.

Hai người trèo lên chưa đến 10 mét, đã gặp sợi tơ hồng đầu tiên.

Diệp Thần và Trương Khởi Lân mỗi người nắm một đầu tơ hồng vươn về phía đối phương.

Hai cành cây trái phải, khoảng cách ở giữa cực kỳ lớn.

Hai người bọn họ cho dù đã đứng ở rìa của hai cành cây, nhưng căn bản không thể với tới đối phương.

Hai người trước tiên gắng sức với tới, nhưng không với được tay đối phương.

Diệp Thần xoa xoa cằm, chợt nhớ ra.

Hắn lấy cây kéo lớn của mình ra, lập tức cắm vào thân cây.

Sau đó Diệp Thần đứng trên rìa của cây kéo, cầm tơ hồng, vươn tay ra.

Trương Khởi Lân vừa vặn vươn tơ hồng ra, Diệp Thần lập tức đã nhận được tơ hồng trong tay hắn.

Trương Khởi Lân sợ Diệp Thần không đứng vững, sẽ rơi xuống từ thân cây này.

Ở đây không thể sử dụng pháp thuật, nếu Diệp Thần thật sự rơi xuống, hậu quả khó lường.

Ngay khi Trương Khởi Lân vô cùng lo lắng, Diệp Thần chợt vỗ tay: "Buộc xong rồi!

Kỳ Lân ca ca!" "Kỳ Lân ca ca, chúng ta đã có một đời tình duyên!" Trương Khởi Lân và Diệp Thần trong lòng một trận kích động, hắn nhìn hai sợi tơ hồng vừa buộc chặt ở giữa, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Ngay lúc này.

Trên bầu trời trước mặt bọn họ, đột nhiên hiện ra mấy chữ lớn màu đỏ, trực tiếp viết: Buộc một sợi tơ hồng, kết một đời tình duyên!

Diệp Thần và Trương Khởi Lân nhìn thấy câu nói này hiện ra.

Trên mặt hai người tràn đầy nụ cười: "Kỳ Lân ca ca cố lên!" "A Thần, cố lên!" Hai người ngay sau đó, lại lần nữa trèo lên phía trên.

Đến sợi tơ hồng thứ hai, hai cành cây trái phải, tách ra còn lớn hơn ban đầu.

Diệp Thần cho dù đứng trên cây kéo, cũng căn bản không thể với tới Trương Khởi Lân đang ở bên phải.

Trương Khởi Lân lấy Hắc Kim Cổ Đao của mình ra, lập tức cắm vào thân cây bên phải, hắn cũng đứng trên cán dao.

Hai người lại lần nữa vươn tay, lập tức buộc chặt sợi tơ hồng vào nhau.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần thở phào một hơi.

Ngay lúc này, trên bầu trời bên cạnh, lập tức hiện ra: Buộc hai sợi tơ hồng, kết hai đời tình duyên!

Trương Khởi Lân siết chặt nắm đấm trước ngực, nói với Diệp Thần: "A Thần!

Cố lên!" "Kỳ Lân ca ca, cố lên!

Chúng ta tiếp tục lên!" Ngay sau đó, hai người theo phương pháp vừa rồi, lại buộc sợi tơ hồng thứ ba, sợi thứ tư, sợi thứ năm, sợi thứ sáu, cho đến sợi tơ hồng thứ bảy.

Hai cành cây trái phải đã tách ra, cực kỳ lớn!

Ngay cả Diệp Thần đứng trên cây kéo của mình, Trương Khởi Lân đứng trên Hắc Kim Cổ Đao của mình, hai người cố sức vươn về phía trước, cũng không thể với tới đối phương.

Trương Khởi Lân đã nghĩ rất nhiều cách, hắn dùng sức ném sợi tơ hồng của mình về phía Diệp Thần, xem Diệp Thần có thể bắt được không.

Thế nhưng, chỉ cần ném ra, đầu sợi tơ hồng trực tiếp rủ xuống phía dưới.

Trương Khởi Lân cũng hiểu ra, đây chắc chắn là do quy tắc của Nhân Duyên Thụ này hạn chế, không thể sử dụng pháp lực, hơn nữa trọng lực cực kỳ lớn.

Sợi tơ hồng buộc trên thân cây bên trái và thân cây bên phải muốn

buộc vào nhau ở giữa, chỉ có thể là hai người muốn tranh thủ nhân duyên, nhất định phải đưa sợi tơ hồng đến tay đối phương, chứ không thể trực tiếp ném qua.

Ném qua, đều tính là vô hiệu.

Trương Khởi Lân và Diệp Thần đã cố gắng rất lâu, sợi tơ hồng nhân duyên thứ bảy này vẫn không thể buộc thành!

Hai người ngồi trên thân cây hai bên, vừa nghỉ ngơi, vừa ăn chút đồ ăn, bổ sung nước.

"Kỳ Lân ca ca, cái này phải làm sao đây?

Vốn dĩ tơ hồng ném qua, bắt được cũng được mà, thế nhưng sợi tơ hồng này căn bản không thể ném đi, chỉ cần ném về phía trước một cái là đầu sợi tơ hồng lại rủ xuống đất rồi." Trương Khởi Lân gật đầu: "Đây là do quy tắc của Nhân Duyên Thụ này rồi, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách khác, xem có giải quyết được không." Ngay lúc này.

Diệp Thần dường như đột nhiên nhớ ra điều gì.

Hắn chợt đứng dậy.

Khi hắn định nói chuyện, lại phát hiện vừa nãy hắn đang nhét một miếng nấm nướng vào miệng, vừa nhai vừa nói chuyện, thế mà không có một câu nào phát âm bình thường.

Trương Khởi Lân bên cạnh bị hắn chọc cười thành tiếng: "A Thần, con muốn nói thì ăn hết nấm nướng đã rồi nói, con cứ như vậy trong miệng toàn là đồ ăn, con xem khi con nói chuyện, nấm bay tứ tung, ta đều không nghe được con nói gì." Diệp Thần cười, vội vàng nhai sạch nấm nướng trong miệng, nuốt xuống.

Hắn vui vẻ nói với Trương Khởi Lân: "Kỳ Lân ca ca ta có cách rồi, ta có cách rồi!" Trương Khởi Lân cũng khẽ kích động.

Trong nhận thức trước đây của hắn, Trụ Tử luôn có thể nghĩ ra cách vào thời khắc quan trọng nhất, hắn vội vàng kích động hỏi: "A Thần, cách gì?

Nói nhanh lên." Diệp Thần cố ra vẻ thần bí nháy mắt với Trương Khởi Lân nói: "Kỳ Lân ca ca, huynh xem cho rõ đây!" Trong đầu Diệp Thần, hắn bắt đầu dùng ý niệm gọi Hệ thống: "Hệ thống!

Hệ thống ba ba!

Hệ thống ba ba!

Mau ra đây, tìm ngươi có việc!" "Đinh!

Túc chủ, Hệ thống đến báo danh, có việc gì?" "Hệ thống, ngươi trước đây không phải nói ta có thể tùy thời chuyển đổi thân phận sao?

Ta bây giờ muốn chuyển đổi thân phận." "Túc chủ, có thể chuyển đổi thân phận đó!

Dưới đây ta sẽ dạy túc chủ quyết khiếu và yếu lĩnh chuyển đổi thân phận." Trương Khởi Lân lúc này đang sốt ruột đứng trên thân cây bên phải, hắn nhìn chằm chằm Diệp Thần trên thân cây bên cạnh.

Mà Diệp Thần vẫn đứng ngẩn người ở đó, dường như trong đầu đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Trương Khởi Lân gọi hắn mấy tiếng, hắn đều không nói gì.

Ngay khi Trương Khởi Lân đang vô cùng lo lắng.

Đột nhiên!

Diệp Thần chợt bắt đầu hành động.

Điều này trực tiếp khiến Trương Khởi Lân kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Miếng nấm nướng Trương Khởi Lân vừa nhai trong miệng cũng

quên ăn, tất cả đều ngậm trong miệng.

Bởi vì Diệp Thần trước mắt đột nhiên lại bắt đầu biến đổi, biến trở lại thành dáng vẻ Trụ Tử ban đầu.

Chiều cao của hắn chợt cao lên!

Trong tay hắn còn cầm một thanh Trảm Phách Đao dài!

Trương Khởi Lân một trận kinh hỉ, hắn nhìn Diệp Thần ở xa, lớn tiếng hô: "Trụ Tử, Trụ Tử, chuyện này rốt cuộc là sao vậy?

Sao lại thành Trụ Tử nữa?" Diệp Thần xua tay: "Kỳ Lân ca ca, chuyện này sau này ta sẽ nói với huynh, bây giờ điều quan trọng nhất của chúng ta là buộc tất cả tình duyên này lại." Dưới sự giúp đỡ của Diệp Thần, người đã biến cao thành 1m9, hai người rất nhanh đã buộc được sợi dây tình duyên thứ bảy.

Cho đến sợi dây tình duyên thứ mười, ngay cả Diệp Thần cao 1m9 đứng trên Trảm Phách Đao cũng vẫn không thể với tới Trương Khởi Lân đang đứng ở cành cây bên phải.

Ngay khi Trương Khởi Lân hơi nhíu mày, Diệp Thần lại một lần nữa cười một tiếng.

Hắn lấy Trảm Phách Đao ra, khẽ gọi một tiếng: "Nuốt chửng đi, Dã Sái!" Trảm Phách Đao trong nháy mắt biến thành một thanh đại đao dài 5 mét!

Diệp Thần cắm thanh đại đao dài 5 mét đã biến thành đó vào chỗ phân nhánh cây.

Hắn đứng trên Trảm Phách Đao, vươn tay ra, nhẹ nhàng nhận lấy sợi dây nhân duyên từ tay Trương Khởi Lân, buộc chặt nó lại.

"Kỳ Lân ca ca, ta có phải rất lợi hại không?" "Lợi hại, lợi hại, A Thần lợi hại, quả thực là quá tuyệt vời!" Diệp Thần trong lòng vui

sướng, cầm Trảm Phách Đao tiếp tục đi lên.

Ngay sau đó là sợi thứ 15... thứ 20, thứ 30.

Diệp Thần lại biến Trảm Phách Đao của mình thành một thanh đại đao dài 40 mét.

Đến sợi dây tình duyên thứ 300, Diệp Thần biến Trảm Phách Đao của mình thành một thanh đại đao dài trăm mét.

Và cứ thế đi lên, khoảng cách giữa hai cành cây trái và phải dần dần tăng lên.

Thế nhưng điều khiến Diệp Thần vô cùng kinh ngạc là.

Độ nhập vai Tử Thần của hắn đã sớm đạt đến một trăm phần trăm!

Và một ưu điểm lớn nhất sau khi đạt một trăm phần trăm đó chính là, Trảm Phách Đao của hắn có thể kéo dài vô hạn!

Đây cũng là điểm khiến Diệp Thần cực kỳ vui mừng.

Và ngay lúc này, việc hai người muốn buộc dây nhân duyên quả thật như có thần trợ giúp!

Bọn họ buộc 1000 sợi dây nhân duyên vào nhau, cho đến sợi thứ 1 vạn!

Hai người ở trên cây này, tròn ba tháng.

Trong ba tháng, hai người không biết đã trèo cao đến mức nào, cũng không biết đã buộc bao nhiêu sợi dây nhân duyên!

Đến cuối cùng, vào ngày tháng thứ ba sắp kết thúc.

Hai người cuối cùng cũng trèo đến đỉnh của Nhân Duyên Thụ này.

Khi sợi dây nhân duyên cuối cùng hoàn toàn được buộc vào nhau.

Đột nhiên, trên bầu trời lóe lên một tia sáng vàng.

Toàn bộ thân cây bên trái và bên phải bắt đầu phát ra ánh sáng màu đỏ.

"Ầm ầm....

Ầm ầm!" Một tiếng nổ lớn truyền đến.

Hai thân cây trái phải bắt đầu tập trung vào giữa, bắt đầu xích lại gần nhau.

Sau một canh giờ.

"Tách!" một tiếng.

Hai thân cây trái phải vốn dĩ càng ngày càng tách ra, lại đột nhiên hợp làm một.

Diệp Thần đi tới nắm tay Trương Khởi Lân, ôm nhau đứng đó: "A Thần, chúng ta cuối cùng cũng thành công rồi." "Kỳ Lân ca ca, chúng ta cuối cùng cũng thành công rồi!" Ngay khi hai người vô cùng hưng phấn và vui mừng, trên bầu trời trước mặt bọn họ, đột nhiên xuất hiện mấy chữ lớn: Thiên Thế Tình Duyên!

Thọ Dữ Thiên Tề!

Tình Duyên Bất Lão!

Trong khoảnh khắc mấy chữ này xuất hiện, mắt Trương Khởi Lân đỏ hoe!

Diệp Thần cũng kích động đến suýt nữa rơi lệ.

Hai người ôm chặt lấy nhau, mãi không muốn rời xa.

Từ Mộ Táng Tinh Cầu bắt đầu, đến tất cả tình nghĩa của hai người, đến việc Diệp Thần bắt đầu mất trí nhớ ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, cho đến bây giờ đột nhập vào Cô Tô Nguyệt Lão Bí Cảnh.

Cuối cùng, trên Nhân Duyên Thụ này đã đạt thành Thiên Thế Tình

Duyên!

Ngay lúc này.

Ở gốc của Nhân Duyên Thụ này, một vật sáng lấp lánh màu vàng bay về phía hai người.

Trương Khởi Lân hơi kinh ngạc: "A Thần, con mau nhìn, đây là cái gì?" Diệp Thần theo đó nhìn qua.

Chỉ thấy một vật màu vàng kim, bay với tốc độ cực nhanh, lập tức dừng lại trước mặt hai người.

Hai người lúc này mới nhìn rõ, đây hóa ra là một chiếc hộp màu vàng kim.

Một tiếng "cạch", sau khi chiếc hộp mở ra, bên trong đặt một viên châu sáng lấp lánh màu vàng kim, trên đó viết: Tình Duyên Châu!

Khoảnh khắc này, trực tiếp khiến Trương Khởi Lân và Diệp Thần kích động đến tột độ.

Hóa ra đây chính là viên Thiên Châu cuối cùng trong truyền thuyết Cửu Đại Thiên Châu!

Hai người bọn họ sau khi có được Thiên Thế Tình Duyên, cuối cùng đã đạt được Tình Duyên Thiên Châu này!

Trương Khởi Lân và Diệp Thần nắm chặt tay nhau: "Kỳ Lân ca ca, Kỳ Lân ca ca, lần này cuối cùng đã thu thập đủ Cửu Đại Thiên Châu rồi!" "Đúng vậy, A Thần.

Trước đó mẫu thân ta nói, người còn chưa từng thấy viên Thiên Châu thứ chín này, không ngờ chúng ta lại có được!

A Thần, cảm ơn con!" "Kỳ Lân ca ca, huynh cảm ơn ta làm gì?

Hai chúng ta còn phân biệt nhau sao?

Đều là Thiên Thế Tình Duyên mà.” Diệp Thần đưa tay ra lấy Tình Duyên Châu, sau đó nhẹ nhàng đặt lên lưng Trương Khởi Lân.

Bắt đầu từ khoảnh khắc này.

Chỉ thấy trên người Trương Khởi Lân lập tức kim quang lấp lánh.

Ánh sáng vô cùng bá đạo lập tức tỏa ra, tất cả Huyền Hoàng Chi Khí xung quanh đều tuôn về phía Trương Khởi Lân.

Tu vi của Trương Khởi Lân, vào khoảnh khắc này lập tức nhảy vọt qua cảnh giới Cửu Trọng Thượng Tiên, đạt đến Thượng Thần cảnh giới!

Hắn đứng ở đó, nhìn xa về phía trước.

Trương Khởi Lân lúc này, toàn thân tràn đầy một khí thế nhìn xuống thiên hạ.

Trên người hắn dường như tràn đầy sức mạnh vô tận, hắn giơ tay lên, khẽ vẫy trong không khí.

Dường như có thể xé rách cả không gian!

Hắn nhìn về phía xa, ý niệm vừa động, dường như có thể lập tức làm cho toàn bộ không gian này tĩnh lặng.